

Diễn giả: Hoàng Phương Anh

Lưu ebook: Dân Lê

daotieuvu.blogspot.com

Hoà Thiên Cốt TẬP I

FRESH

CUA

CUA

vh

Hoa thiên cốt

Tập 1

Hoa thiên cốt (Tập 1)

Tác giả: Fresh Quả Quả

Dịch giả: Hoàng Phương Anh

Kích thước: 16 x 24 cm

Số trang: 648

Ngày xuất bản: 01/11/2013

Công ty phát hành: Cẩm Phong Books

Nhà xuất bản: NXB Văn Học

Chụp pic: b.alias39

Type

Jaejoong: 1-6

skypeaful: 7-10

xiao_long: 11-13

skypeaful: 14-16

Beta: Jaejoong

Làm ebook: Dâu Lê

Nguồn: luv-ebook.com

Ebook: daotieuvu.blogspot.com

Giới thiệu

“Tình yêu cao thượng? Đó đơn giản chỉ là lời đầu môi chót lưỡi? Hay là một thứ phải hiến dâng hạnh phúc của đời mình, hy sinh tất cả mọi thứ mới có được? Đời này ta sống vì Trường Lưu, sống vì tiên giới, sống vì chúng sinh, nhưng chưa từng làm gì được cho nàng ấy. Ta không phụ Trường Lưu, không phụ Lục giới, không phụ trời đất, nhưng cuối cùng lại phụ nàng ấy, phụ cả bản thân ta.”

“Chàng là người dịu dàng nhất thế gian, cũng là kẻ vô tình nhất thiên địa. Ta cố gắng suốt bao năm cũng không thể hiểu được chàng, nhưng giờ thì đã không cần và cũng không muốn hiểu nữa rồi, chết hay sống, chàng đang nằm trong tay ta, ta muốn thế nào cũng được.”

“Ta không có sư phụ, không có bạn bè, không có người yêu, không có con cái, trước kia ta tưởng rằng ta có cả thiên hạ, nhưng hóa ra tất cả đều là giả. Người yêu ta, vì ta mà chết, người ta yêu, một mực muốn ta chết. Người ta tin, phản bội ta, người ta nương tựa, ruồng bỏ ta. Ta không cần gì, cũng chẳng cầu chi, chỉ muốn sống thật đơn giản, nhưng ông trời bức ta, chàng cũng bức ta! Chàng tưởng rằng đến bây giờ ta còn có thể quay đầu lại sao?”

"Hoa Thiên Cốt bỗng nhớ lại lần đầu tiên gặp người ở Dao Trì năm ấy, hoa nở như biển, gió cuộn như sóng, Bạch Tử Họa bước từng bước về phía nàng, từng đóa sen nở rộ đằng sau gót người. Còn nàng, lạc cả hồn phách."

Trong tay người không kiếm nhưng lại như có kiếm. Ảnh ảo dưới nước càng tỏa sáng rực rỡ, chúng bay lên vãn quanh Bạch Tử Họa. Thanh kiếm màu bạc như có như không trong tay người trên chỉ trời dưới chỉ đất. Bỗng nhiên tất cả nước sông đều ngừng chảy, con sóng cũng đọng lại thành hình, rồi nháy mắt dựng thẳng lên dưới chân người, dâng thành ngọn sóng lớn, Bạch Tử Họa chỉ dùng kiếm khí, con sóng lập tức tan thành từng mảnh nhỏ.

Bao nhiêu năm sau, Hoa Thiên Cốt thường nhớ lại hình ảnh sư phụ đứng trên dòng sông múa kiếm dưới trăng cho nàng xem, đó là cảnh đẹp nhất mộng ảo nhất trong cuộc đời

nàng. Nếu có thể, nàng nguyện không tiếc sinh mạng trao đổi, chỉ để một lần nữa quay trở lại làm hòn đá nhỏ bên cạnh người.

...

“HOA THIÊN CỐT” - TIỂU THUYẾT TIÊN HIỆP ĐẦY SỨC HÚT!

- Hoa Thiên Cốt thuộc thể loại tiểu thuyết tiên hiệp, xoay quanh hai nhân vật chính là Hoa Thiên Cốt và Bạch Tử Họa.

- Đây là một trong những tác phẩm được giới trẻ chờ đón của tác giả Fresh Quả Quả, tác giả được yêu thích với những tựa sách hay, được nhiều bạn đọc quan tâm.

Trọn bộ 2 tập của tác phẩm với 148 chương sẽ làm hài lòng các độc giả yêu thích thể loại ngôn tình. Các đoạn tả cảnh, tả tiên, nói về bối cảnh, về âm luật thật sự rất cuốn hút. Nội dung không lan man mà đủ ý và hấp dẫn. Các nhân vật được khắc họa đầy sức hút.

Tình cảm của Hoa Thiên Cốt và Bạch Tử Họa trải qua nhiều chuyện và cuối cùng dù Đông Phương Úc Khanh yêu Thiên Cốt, Thiên Mạch yêu Thiên Cốt, Hiên Viên Lăng cũng yêu Thiên Cốt, nhưng người hiểu nàng nhất vẫn là Bạch Tử Họa.

"Tình yêu cao thượng? Đó đơn giản chỉ là một từ? Hay là một thứ phải hiến dâng hạnh phúc của đời mình, hy sinh tất cả mọi thứ mới có được? Đời này ta sống vì Trường Lưu, sống vì tiên giới, sống vì chúng sinh, nhưng chưa từng làm gì được cho nàng ấy. Ta không phụ Trường Lưu, không phụ Lục giới, không phụ trời đất, nhưng cuối cùng lại phụ nàng ấy, phụ cả bản thân ta."

"Chàng là người dịu dàng nhất thế gian, cũng là kẻ vô tình nhất thiên địa. Ta cố gắng suốt bao năm cũng không thể hiểu được chàng, nhưng giờ thì đã không cần và cũng không muốn hiểu nữa rồi, chết hay sống, chàng đang nằm trong tay ta, ta muốn thế nào cũng được."

"Ta không có sư phụ, không có bạn bè, không có người yêu, không có con cái, trước kia ta tưởng rằng ta có cả thiên hạ, nhưng hóa ra tất cả đều là giả. Người yêu ta, vì ta mà chết, người ta yêu, một mực muốn ta chết. Người ta tin, phản bội ta, người ta nương tựa, ruồng bỏ ta. Ta không cần gì, cũng chẳng cầu chi, chỉ muốn sống thật đơn giản, nhưng ông trời bức ta, chàng cũng bức ta! Chàng tưởng rằng đến bây giờ ta còn có thể quay đầu lại sao?"

Mục lục

[Chương 1: Thủy quỷ chặn đường](#)

[Chương 2: Khi còn nhỏ](#)

[Chương 3: Côn Luân Dao Trì](#)

[Chương 4: Nước ao Tam Sinh](#)

[Chương 5: Chơi xấu](#)

[Chương 6: Phong Nhai Vô Biên](#)

[Chương 7: Đại lễ báisư](#)

[Chương 8: Nàng muốn thành tiên](#)

[Chương 9: Quỷ môn mở](#)

[Chương 10: Cuộc chiến thần khí](#)

[Chương 11: Đóa hoa nở hai lần](#)

[Chương 12: Kính hoa thủy nguyệt](#)

[Chương 13: Tâm như bàn thạch](#)

[Chương 14: Nụ hôn động trời](#)

[Chương 15: Lại thêm rắc rối](#)

[Chương 16: Yêu Thần xuất thế](#)

Chương 1: Thủy quỷ chặn đường

Trời không sao cũng không trăng, tối đen như một vực sâu thăm thẳm, khiến người ta không phân biệt rõ đâu là trên đâu là dưới, giống như chỉ cần đi nhầm một bước thì sẽ rơi xuống đó.

“Nam Mô A Di Đà Phật, Nam Mô A Di Đà Phật...” Một đứa bé khoảng mười hai, mười ba tuổi một mình đi nhanh trên đường, tay phải cầm một chuỗi tràng hạt lẩm bẩm niệm, tay trái cầm một chiếc đèn lồng làm bằng giấy dầu.

Nói nàng đang đi chẳng thà bảo rằng đang chạy, bởi cái thứ vẫn luôn theo sau kia chỉ vì e ngại chuỗi tràng hạt mới không dám vồ đến. Xung quanh tối đen như mực, chỉ có đốm lửa nhỏ giống đèn lồng đang bay lơ lửng giữa không trung. Khắp nơi yên tĩnh đến kỳ lạ, ngay cả tiếng nước chảy, tiếng chim chóc côn trùng cũng không thấy đâu.

Sắp tới thôn rồi, chỉ cần vào trong thôn là sẽ yên tâm, nàng không ngừng nhắc nhở mình đầu mặt đã trắng bệch, mồ hôi lạnh đầm đìa. Tay phải nàng liên tục kéo chiếc áo làm bằng da tám con chó đen kín hơn để mùi của bản thân không tản ra nhiều.

Nhưng khi đến chiếc cầu đá đầu thôn, nàng liền dờ dẩn ở đó. Một người phụ nữ cầm ô giấy đứng trên cầu đối diện thẳng với nàng. Mặt ô thêu hình hoa đào đỏ rực, bộ váy màu trắng cũng vậy. Chiếc ô che rất thấp, không nhìn rõ mặt người đó. Rõ ràng là oi bức đến mức không có một chút gió, nhưng làn váy kia lại bay phấp phật.

Nàng sợ tới mức cứng đờ tại chỗ, hai chân run rẩy. Xong, ma đưa lối quỷ dẫn đường rồi.

“Nam Mô A Di Đà Phật...” Nàng tiếp tục khế niệm, nghiêng người qua phía kia cầu, cúi đầu giả bộ không thấy ả. Nhưng chớp mắt một cái, ả đã đứng trước mặt nàng. Đôi giày màu trắng thêu hoa tinh xảo dính đầy bùn đất, cạnh chân là một vũng nước, còn có các loại rong rêu xanh biếc cùng vỏ sò. Lúc này nàng mới nhìn rõ, thứ trên vạt váy kia không phải hoa đào, mà là máu tươi thấm ướt.

Đột nhiên, ngọn đèn lồng ánh vàng dịu dàng trong tay nàng bắt đầu chuyển thành màu xanh rồi đỏ lên một cách kỳ lạ, giống như đang bị nhiễm máu vậy. Không khí tràn ngập mùi gây của thịt rữa cùng mùi tanh hôi của máu.

“Nam Mô A Di Đà Phật...” Kiên trì giờ chuỗi tràng về phía trước, nữ quý kia lùi hai bước, nàng lại tiến lên hai bước.

Khi nàng sắp tới cuối cầu, một tiếng cười ghê rợn vang lên. Nữ quý trước mặt nứt toác ra, tứ chi đứt ra thành vô số đoạn, giống như bị chém nát, mặt đất đều là máu và giò bọ.

Nàng bị dọa suýt chút nữa ném chuỗi hạt trong tay và đèn lồng bỏ chạy, hai chân run lẩy bẩy.

Rồi nàng thấy có cái gì đó tròn tròn nhanh như chớp lăn ra từ dưới ô, mái tóc dài màu đen cuốn quanh, là cái đầu của nữ quý đó! Cả người nàng như bị đóng băng, không thể cử động. Một giọng nói không ngừng gào thét trong đầu, chạy đi chạy đi, nhưng chân không thể nhích nửa bước.

Cái đầu kia giống như một quả bóng da, lăn qua lăn lại theo hình vòng cung, cứ đụng vào thành cầu thì bắn ngược trở lại. Nó nhanh chóng cọ tới bên chân nàng, làm nàng sợ tới mức suýt ngã bệt xuống đất.

Yên lặng một lúc, nàng trừng mắt nhìn cái đầu đột nhiên bất động bên chân, tim sắp nhảy vọt khỏi họng. Bỗng nhiên, cái đầu kia lăn lại gần hơn,

bây giờ nàng mới nhìn thấy mặt của ả. Trên mặt đó có hai hốc lớn đen sì, đôi mắt đã bị móc ra, một con mắt không biết đi nơi nào, một con mắt khác thì được mạch máu, dây thần kinh và các bộ phận liên kết dính nửa trên mặt, lúc ẩn lúc hiện, con mắt trắng dã hung ác đảo về phía trước trừng cô bé. Đôi môi ả như bị cá dưới sông cắn nát, run rẩy như muốn nói gì đó với nàng, nhưng lại chỉ phát ra tiếng lạch cạch giống tiếng gió thổi qua khe cửa gỗ.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Nàng cố nhin cơn buồn nôn, vượt qua chiếc cầu chạy về phía trước, bắt chắp việc giẫm lên phần tay trên mặt đất. Đột nhiên chân nàng bị chộp lấy, là một nửa cánh tay phải, ngón tay ngâm trong nước trương phình, thối rữa và trắng bệch. Những chỗ đứt của cánh tay còn nhìn thấy cả xương trắng.

Trong nỗi sợ hãi, nàng phát hiện cái đầu kia như đang bắn sang phía mình, nó há to miệng cắn phập vào cẳng chân phải của nàng. Con đầu hòa lẫn với không khí âm u lạnh lẽo nháy mắt truyền khắp mọi góc ngách trong cơ thể.

Nàng quơ chuổi hạt đánh về phía nữ quỷ, nghe thấy tiếng xèo xèo như thịt tươi đặt trên miếng sắt nóng đỏ, rất lâu sau cái đầu kia mới tróc ra. Nàng co cẳng bỏ chạy, lại đột nhiên nghe thấy tiếng gì đó vỡ bụp một tiếng, thấy dưới lòng bàn chân lấn cấn. Vừa nhấc chân lên xem thì không ngờ lại là một con mắt khác của nữ quỷ kia vừa bị mình bắt cắn giẫm nát, mũ và giò bộ đang tuôn ra ào ạt.

Nàng vừa nôn khan vừa chạy như bay khỏi cầu, chợt nhận ra cái tay kia vẫn đang nắm lấy chân mình, mà cái đầu kia vẫn còn lặn trên cầu, răng trên răng dưới lập cập, gọi: “Tay, tay, tay...”

Tiếng gọi vừa thê thảm lại vừa khủng bố, nhưng nữ quỷ không thể xuống cầu, cũng không thể đuổi theo. Người chết thắm trong nước, linh hồn vĩnh viễn chỉ có thể tồn tại ở nơi đây.

Nàng cố hết sức kéo cánh tay kia ra khỏi chân mình rồi ném nó quay trở về cầu, sau đó xoay người chạy thực mạng. Gương mặt nàng sớm đã cắt không còn một giọt máu.

Người trong thôn lúc đó đều đã ngủ, yên tĩnh tới mức ngay cả tiếng gà chó kêu cũng không nghe thấy. Nàng điên cuồng chạy tới đập cửa tiệm thuốc, nhưng tất cả mọi người giống như đều chết trong mơ, không có lấy một chút phản ứng, không có lấy một nhà sáng đèn. Nàng liều mạng đập cửa một lúc lâu mới có người trả lời.

“Ai đây...?”

“Trương đại phu, Trương đại phu, con là Tiểu Cốt! Mau tới cứu cha con, ông ấy sắp chết rồi!” Tiểu Cốt lòng nóng như lửa đốt hét to.

“Được, được, Tiểu Cốt, con đừng lo, đợi bác mặc quần áo và lấy đồ đã. Nhanh thôi, nhanh thôi...”

Không lâu sau, một ông cụ đã bạc nửa đầu mang theo hòm thuốc bước ra, vội vội vàng vàng chạy đến bên cạnh nàng.

“Sao con lại đi một mình trong đêm hôm khuya khoắt thế này! Đi đường không gặp thứ gì chứ?”

“Vừa nãy trên cầu có... Không còn cách nào khác, ba đột nhiên bệnh nặng...” Tiểu Cốt nắm chặt áo Trương đại phu, nấp phía sau ông, khập khiễng bước đi, người vẫn còn run lẩy bẩy. Khi đi đến gần tới cầu lén nhô đầu ra, lại thấy thi thể tàn tạ và con mắt mình giẫm nát lúc nãy bày đầy trên mặt đất đã biến mất. Giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Bát tự^[1] của nàng rất hiếm, âm khí quá nặng, thiên sát cô tinh^[2], trăm năm khó gặp. Lúc nàng ra đời cũng là lúc mẫu thân vì khó sinh mà mất, cả thành vờn một mùi hương lạ lùng. Rõ ràng là cảnh xuân tươi đẹp, ấy vậy mà chỉ trong nháy mắt trăm hoa úa tàn, vì thế nàng tên Hoa Thiên Cốt.

[1] Bát tự: Là một hình thức bói toán được xây dựng trên cơ sở triết lý của Kinh Dịch với các thuyết can chi, âm dương, ngũ hành... căn cứ vào giờ, ngày, tháng, năm sinh theo âm lịch và giới tính.

[2] Thiên sát cô tinh: Sao chiếu mệnh của một người, tức nghĩa tất cả những người thân xung quanh sẽ gặp tai họa.

Phụ thân nàng là một tú tài thi rớt nhiều năm, vì mệnh tốt nên vẫn nuôi nấng được nàng đến bây giờ. Nhưng bởi vì thể chất Hoa Thiên Cốt rất dễ hấp dẫn yêu quái, mang đến cho thôn không ít phiền phức, nên họ đành phải ở trong một căn nhà gỗ bên con sông chảy qua thôn.

Hoa tú tài đã mời cao tăng tha phương đến xua quỷ sứ mệnh cho Hoa Thiên Cốt, song vị hòa thượng đó cũng chỉ lắc đầu. Ngài cho Hoa Thiên Cốt một chuỗi tràng hạt đã mang bên mình nhiều năm và dùng da của tám con chó đen may thành áo khoác giấu đi mùi thơm lạ lùng mà chỉ yêu quái ngửi được trên người nàng, lại còn dặn dò sau khi mặt trời lặn tuyệt đối không được ra khỏi nhà, thế nên Hoa Thiên Cốt mới sống bình an được đến năm mười hai tuổi.

Trương đại phu thương nàng tuổi còn nhỏ mà phải chịu nhiều tủ cực nên rất quan tâm đến hai cha con họ. Ông là thầy thuốc, tay nắm quá nhiều sinh mệnh, dính dáng tới sống chết của quá nhiều người, dương khí và sát khí tương đối nặng nên tiểu quỷ bình thường không dám tới trêu chọc. Trương đại phu nắm tay Hoa Thiên Cốt về nơi hai cha con họ ở, trên đường không gặp bất cứ phiền phức gì.

Bệnh của Hoa tú tài rất nặng, sống bao năm với Hoa Thiên Cốt, không thể tránh khỏi một số loại tà khí quán thân, chưa tới bốn mươi mà lại già nua ốm yếu như người năm mươi, sáu mươi. Trương đại phu lắc đầu thở dài, chỉ sợ đêm nay không qua khỏi.

Hoa Thiên Cốt chạy ra chạy vào đun nước, sắc thuốc, lau mồ hôi cho Hoa tú tài, không dám để mình rảnh rỗi. Có lẽ trong lòng nàng đã mơ hồ

nhận ra cho nên luôn lo lắng sợ hãi. Thế gian này, nàng chỉ có cha là người thân duy nhất.

Hoa tú tài rất cuộc không thể gượng được đến hừng đông, lúc hấp hối vẫn lo lắng sau khi mình chết Hoa Thiên Cốt chỉ còn một mình sẽ ra sao. Trương đại phu an ủi ông sẽ thu dưỡng chăm sóc Hoa Thiên Cốt, nhưng Hoa tú tài lại không muốn liên lụy tới Trương đại phu, cũng sợ đại phu không bảo vệ Hoa Thiên Cốt được lâu. Vì thế dặn Hoa Thiên Cốt sau khi ông mất thì lên Mao Sơn^[3] bái sư học nghệ. Đợi đến khi thành tài sẽ không sợ yêu ma quỷ thần nữa.

[3] Mao Sơn: Mao Sơn được mọi người biết đến với uy danh đệ nhất khuru tà trừ ma. Mao Sơn phải có các đời tông sư rất nổi tiếng, qua nhiều thời, sáng tạo ra những pháp thuật xuất chúng, có ảnh hưởng rất lớn đến văn hóa đạo giáo Trung Hoa.

Hoa Thiên Cốt nắm chặt bàn tay đang lạnh dần đi của cha mình mà buồn bã hiu quạnh. Đến cả cha cũng đi rồi, một mình nàng đơn côi ở lại trên đời này còn có ý nghĩa gì nữa? Nàng cố ép mình không được khóc, từ nhỏ đến lớn, việc cha nghiêm khắc nhất với nàng chính là không cho nàng khóc. Nàng biết một là vì mình khóc trời sẽ có chuyện lạ, hai là vì cha biết ông không thể ở bên nàng mãi, nên bắt nàng cố gắng học cách tự lập và mạnh mẽ.

Trương đại phu giúp nàng xử lý vết thương trên chân, lau sạch đông máu đen đặc, vẩy chút tàn hương, thoa ít thuốc mỡ, băng bó lại. Chỉ là chút độc của xác chết, cũng không nghiêm trọng lắm.

Ngày hôm sau Trương đại phu và vài người nhiệt tình trong làng giúp nàng làm một tang lễ đơn giản. Trương đại phu cho rằng nàng còn quá nhỏ, không thể ở một mình bên ngoài được, ông muốn nhận nuôi nàng trước, ít nhất tới khi vết thương trên chân nàng lành lại. Nhưng nàng quyết định một mình ra đi, vâng lời cha lên Mao Sơn học tập. Trương đại phu không lay chuyển được nàng, đành phải giúp bán mấy món đồ có giá trong nhà lấy tiền, sau đó lại cho nàng thêm ít ngân lượng.

Đêm hôm sau, Hoa Thiên Cốt mặc áo da chó, nghe tiếng gió lùa và tiếng kêu khóc inh ỏi, nằm trên ván giường trong căn nhà gỗ trống trơn mở hai mắt thức trắng đêm. Trong đầu nàng đầy những âu sầu và băn khoăn về con đường tương lai. Sáng sớm tinh mơ, nàng chào từ biệt mọi người tiến lên Mao Sơn.

Trắc trở trên đường hơn hai tháng, vất vả lắm mới tới được chân núi, nàng nghỉ tạm một đêm rồi lại khởi hành. Có điều đi thế nào cũng không lên được đỉnh cao nhất, rõ ràng đã ở ngay trước mắt rồi song cuối cùng vẫn quay về chỗ cũ.

Chẳng lẽ ma làm? Nàng vốn là đứa mù phương hướng, dù người chỉ đường có giải thích cặn kẽ bao nhiêu, cho dù có cả bản đồ, nàng vẫn luôn lạc đường. Hơn nữa tới đến không thể đi, sáng lại bị ma ám, nên lâu như vậy mới đến được Mao Sơn.

Đi lòng vòng trên núi mấy ngày, từ Nhị Mao đến Tam Mao, hết hang này tới động kia, rõ ràng đỉnh núi đã ở trước mắt rồi nhưng nàng lại không thể lên được.

Hoa Thiên Cốt trông ra xa, núi non trùng điệp xanh ngắt một màu, mênh mông không người ở. Đỉnh núi Mao Sơn cao ngất giống như đỉnh đầu của chòm sao Thanh Long xanh biếc, đang bồng bênh trong biển mây mờ mịt.

Ài, thần tiên ơi, rốt cuộc các vị trốn ở nơi nào? Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu nhìn bầu trời lúc này còn nắng đẹp giờ đã âm u nhiều mây. Nàng vươn tay ra, chợt thấy những hạt mưa đang rơi lất phất. Xung quanh rậm rạp cây cối, nàng bỗng hoang mang không biết đâu là hướng Bắc.

Hoa Thiên Cốt mặc chiếc áo khoác màu xanh đã sửa nhỏ đi của cha, tóc buộc cao giả nam, đầu đội nón, tay trái khoác hành lí, tay phải cầm gậy là cành cây lúc này vừa bẻ xong, vẫn mặc trên người chiếc áo da chó như hình với bóng, bên hông còn giắt một cái liềm cũ.

Mưa dần nặng hạt, chân nàng lấm lem bùn đất, càng đi càng khó khăn. Không xong rồi, mệt quá, Hoa Thiên Cốt ngồi dưới một gốc cây đại thụ nghỉ ngơi tránh mưa. Ngày tìm đường, tối vội vã tìm chùa chiền, nhà dân hoặc lán ngựa của nhà trọ đặt chân. Nếu tới nơi đồng không mông quạnh, cũng chỉ có thể tìm ngôi miếu đồ nát nào đấy, hoặc là trèo lên cây ngủ.

Mặc dù nàng đã gặp quỷ vài lần, còn bị bóng đè nữa, nhưng may nhờ có chuỗi phật châu và mấy lá bùa trong miếu bảo vệ nên không có chuyện gì xảy ra. Hơn nữa nàng cũng biết linh hồn của cha nhất định đang thăm bảo vệ mình. Chỉ có điều ma quỷ gặp gần đây càng ngày càng lợi hại, quả nhiên ngôi làng nhỏ của nàng vẫn còn kém xa. May mà Mao Sơn là nơi linh khí, nàng đi lòng vòng mấy ngày nay nhưng dù là ban ngày hay ban đêm đều không gặp trở ngại gì.

Nàng lấy màn thầu ra ngoạm một miếng lớn. Trước giờ chỉ nghe người ta đồn đạo sĩ Mao Sơn trừ yêu diệt ma, cũng không biết có lợi hại như thế thật hay không. Nàng lại không mang nhiều ngân lượng bên người, không thể đóng nhiều tiền học phí. Mấy vị đạo sĩ ấy liệu có chịu nhận một con nhóc làm đồ đệ không đây?

Mưa tạnh dần, Hoa Thiên Cốt tiếp tục đi về phía trước, trong rừng thoảng một mùi hoa lá cây cỏ quyện với đất bùn. Bầu trời quang đãng, những giọt sương trên bông hoa ven đường ánh lên sáng ngời trong suốt. Hoa Thiên Cốt vui vẻ đứng lại, ngồi thụp xuống mở to mắt nhìn, cố gắng nhớ tên loài hoa này. Từ nhỏ nàng đã rất yêu hoa, nhưng những bông hoa chạm qua tay nàng đều héo úa trong nháy mắt rồi hóa thành tro bụi, thế nên nàng chỉ có thể nhìn chứ không thể đụng, buồn bực vô cùng.

Mỗi lần nhìn thấy hoa tâm trạng nàng đều thoải mái hơn rất nhiều, thật muốn miết những cánh hoa trắng muốt, muốn hôn lên nhụy hoa vài cái! Cúi đầu xuống, chun mũi ngửi, nàng chợt cảm thấy giờ phút ấy tất cả đều thơm ngát mùi hoa, tâm tình vui vẻ hẳn lên.

Nàng đứng phất dậy, nhưng không ngờ trời mưa đường trơn, bất cẩn ngã lăn xuống sườn núi. Tay theo phản xạ nắm lấy đám cỏ trên mặt đất, lá cỏ hình răng cưa sắc bén cứa lên tay nàng, máu tươi từng giọt thấm xuống đất, cả vùng hoa cỏ xanh tốt cháy đen trong chớp mắt. Hoa Thiên Cốt nhìn chuyện mình vừa gây ra, lòng chợt thấy buồn bã.

Dưới kia mặc dù không cao lắm, nhưng ngã xuống lùm cây chắc chắn vẫn sẽ bị thương khắp người. Nàng cố gắng bám vào mấy nhánh cỏ trèo lên phía trên. Chân vừa trượt một cái, bùn đất vốn xộp súp hẫng xuống, Hoa Thiên Cốt luống cuống tay chân vừa may giẫm lên được thứ gì đó ở chỗ sườn dốc. Sau đó dồn hết sức bò về phía trước.

Phủi phủi bùn đất trên người đi, vừa quay đầu lại thì thấy thứ mình vừa giẫm lên nào phải tảng đá, mà rõ ràng là một chiếc xương ống chân trắng đục. Còn một số xương khác thì theo bùn đất rơi xuống lùm cây.

“A Di Đà Phật, A Di Đà Phật...” Trong bụng Hoa Thiên Cốt gió lạnh thổi vù vù, hài cốt kia có lẽ là của một người xấu số ở nơi hoang vu hẻo lánh này bị cướp giết hại rồi ném xác, sau đó bị dã thú ăn luôn. Mặc dù có hơi sợ, nhưng nàng vẫn từ từ trượt xuống sườn núi, thu thập từng chiếc xương rồi dùng một manh áo gói lại. Tiếp theo đào một cái huyệt không sâu lắm chôn cất, lấy một mảnh gỗ cắm lên mộ.

“Tên là gì? Thôi để là người vô danh đi. Ài... ta năng lực có hạn, cũng không có áo quan, chỉ có thể lấy áo mình táng người, tốt xấu gì có mộ rồi cũng không cần làm cô hồn dã quỷ nữa. Người có linh, hôm nay xin đừng trách tội vãn bồi giẫm lên hài cốt của người, là ta bất cẩn. Bánh mỳ này hiếu kính dâng người dùng, ăn no rồi thì nhanh đi đầu thai nhé...”

Hoa Thiên Cốt lấy tiểu đao xiêu xiêu vẹo vẹo khắc vài chữ lên bia gỗ, sau đó bái lạy, xoay người tiếp tục tìm đường lên núi.

Nhưng cho đến tận khi trời sắp tối vẫn không tìm được đường, nàng đành phải quay lại hang động đã ở hai ngày trước. Nàng đốt một đồng lửa,

gặm lương khô cứng ngắt, không khỏi nản lòng thoái chí, núi này thật sự có đạo sĩ và thần tiên? Vì sao mình tìm hoài mà không thấy? Ngay cả đỉnh núi cũng không thể đi lên! Haizzz...

Dù đã lấy nhánh cây và bụi cỏ khô lấp kín cửa động nhưng đêm vẫn không sao ngủ ngon được. Chỉ cần có chút gió cũng sẽ hoảng sợ choàng tỉnh giấc. Mãi cho đến sau nửa đêm nàng mới mệt mỏi ngủ thiếp đi. Đang mơ màng thấy có người tiến vào, đứng ở ngay bên chỗ mình nằm, là một thiếu niên mặc theo lối đạo sĩ.

“A! Cuối cùng cũng tìm thấy rồi! Xin đạo trưởng hãy thu nhận con làm đồ đệ.” Hoa Thiên Cốt vội vàng quỳ xuống đất.

Người thiếu niên lắc đầu: “Mau đứng lên, ta hôm nay tới là có ý muốn cảm tạ ngươi. Nếu không phải nhờ ngươi, ta không biết mình phải phiêu dăng trên núi này bao lâu nữa.”

Hoa Thiên Cốt mặt trắng bệch phản ứng lại: “Ngươi... ngươi là thứ kia... buổi sáng thứ kia...”

Thiếu niên mỉm cười gật đầu: “Ngươi đừng sợ, ta tới là để tạ ơn, mặt khác còn muốn nhờ ngươi giúp một việc.”

“Giúp, giúp cái gì?”

“Ta muốn nhờ ngươi chuyển lời tới sư phụ của ta, Phù Đồ đạo trưởng.”

“Ông ấy là đạo sĩ trên Mao Sơn sao?”

“Không, ta không phải đệ tử Mao Sơn, mà là môn hạ phái Lao Sơn. Tên ta là Lâm Tùy Ý. Vốn dĩ một tháng trước sư phụ sai ta tới Mao Sơn đưa vài thứ cho Thanh Hư đạo trưởng, nhưng không ngờ giữa đường lại bị đại ma đầu Xuân Thu Bát Bại chặn đánh, chẳng những cướp đồ còn dùng pháp lực hủy đi linh thể của ta. Ta hy vọng nếu ngươi có thể tìm thấy Thanh Hư đạo

trưởng thì hãy kể lại chuyện này cho ngài ấy, xin ngài ấy chuyển lời lại cho sư phụ ta, chắc bây giờ ông ấy đang sốt ruột chờ ta về lắm.”

“Được, được...” Hoa Thiên Cốt liên tục gật đầu. “Nhưng, phải làm thế nào mới gặp được Thanh Hư đạo trưởng? Ta đến đây đã nhiều ngày mà vẫn không tìm được đường lên núi.”

“Người đến Mao Sơn để bái sư?”

“Đúng vậy.”

“Một cô gái như ngươi mà cũng muốn trăm yêu trừ ma sao? Ta chưa từng nghe thấy Mao Sơn thu nhận nữ đệ tử.”

“Không phải ta muốn trăm yêu trừ ma, chỉ muốn mấy thứ đó cách xa ta một chút, đừng tới tìm ta nữa là đã cảm ơn lắm rồi.”

“Mùi trên người ngươi quả thực rất kỳ quái, nhưng pháp lực của ta vẫn còn thấp, không thể nhìn ra chỗ nào khác biệt.”

“Người có thể nói cho ta biết đường lên núi không?”

“Quả thực rất khó, ngươi không có chút pháp lực nào, nên khó khai thông con đường bí mật ra được. Mà gần đây không biết tại sao các môn phái đều phòng ngự cẩn mật, Mao Sơn lại là nơi quan trọng nhất nên bảo vệ rất nghiêm ngặt, nơi nơi đều là bùa chú, cho nên ta loanh quanh ở đây một tháng vẫn không thể tới gần, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Ta đoán thứ sư phụ đưa ta mang lên đây có liên quan đến chuyện này, nhưng ông ấy không nói gì với ta cả. Hiện tại ta cũng không có cách nào giúp ngươi lên núi.”

“Vậy không có ai đi xuống từ Mao Sơn ư?”

“Thỉnh thoảng cũng có, nhưng gần đây đến một người ta cũng không thấy. Không biết Cửu Tiêu Vạn Phúc cũng xảy ra chuyện gì, có thể các đạo trưởng đều phi thân, cưỡi mây trực tiếp lên đỉnh núi.”

“Vậy ta phải làm gì bây giờ?”

“Ta cũng không biết, nếu không người thử đi Lao Sơn trước đi, tìm sư phụ của ta đề đạt, cũng có thể cầu xin ông ấy nhận người làm đồ đệ. Ông ấy yếu lòng lắm, thích ăn đậu phụ thôi. Chỉ cần người không ngừng cầu xin ông ấy rồi lấy rượu cùng đậu phụ thôi hỏi lộ, sợ gì ông ấy không đồng ý.”

“Oa, người thật khủng!”

“Ha ha, ta thích nhàn hạ, mỗi lần bị phạt đều hỏi lộ cho qua cửa như vậy, thế nên không học được nhiều. Sớm biết thế chăm chỉ hơn một chút, có lẽ sẽ không phải chết thảm dưới tay Xuân Thu Bất Bại như vậy...”

“Người, người đừng buồn, ta sẽ cố hết sức giúp người. Nhưng ta vẫn muốn tới Mao Sơn hơn, đây là lời cha ta đã dặn trước khi mất. Thật sự không còn cách nào khác sao?”

“Có, nghe nói trong thành Dao Ca cách đây không xa, có một nơi tên là Dị Hủ các. Tương truyền mỗi đời Dị Hủ Quân ở đó đều tinh thông bí thuật, chỉ cần người có thể trả một cái giá nhất định, thì có thể biết chuyện người muốn biết. Người đi tìm Dị Hủ Quân, chắc chắn ông ta có cách lên núi. Cứ ở đây đi loạn xạ giống ruồi nhặng cũng không phải là cách hay.”

“Thật sao? Tốt quá, mai ta xuống núi đi tìm ông ấy.”

“Được, vậy xin nhờ người...”

“Ừm, người cứ an tâm đi đi...” Hoa Thiên Cốt một tay lau mồ hôi một tay vẫy chào hẳn.

Nháy mắt thiếu niên đã không thấy đâu nữa, Hoa Thiên Cốt thở hắt ra, ngã xuống tiếp tục ngủ vùi.

Hai ngày sau Hoa Thiên Cốt đứng giữa đường cái của thành Dao Ca, trợn mắt há mồm nhìn dòng người xếp thành hình chữ “chi^[4]” kéo dài cả con phố. Hạng người gì cũng có, từ quan lớn hiển hách đến ăn mày đầy tớ, mỗi người đều cầm trên tay một rô củ cải.

[4] Chữ “chi”: 之

Hoa Thiên Cốt không nói gì thêm, tò mò kéo tay một vị đại thúc miệng lệch hỏi đường đi tới Dị Hủ các như thế nào, đại thúc miệng lệch liếc mắt nhìn nàng.

“Vừa trông đã biết cô nương tới tìm Dị Hủ Quân giải quyết thắc mắc chứ gì? Cô cứ đi theo dòng người này, đến phía đầu queo một cái, tòa lâu ở cuối dòng người chính là nó.”

Cầm Hoa Thiên Cốt suýt rơi bộp xuống đất: “Tất cả mọi người ở đây đều là đến tìm Dị Hủ Quân hỏi chuyện sao?”

“Tất nhiên, trên đời này có bao nhiêu người gặp khó khăn cần giúp đỡ chứ! Cô tưởng rằng chỉ có một mình cô sao?”

“Vậy tại sao ai cũng cầm một rô củ cải?”

“Cô cho rằng ai muốn gặp Dị Hủ Quân đều có thể gặp được đây à? Vậy ngài ấy chắc sẽ bận chết mất. Không những hỏi ngài phải trả giá, ngay cả gặp ngài cũng phải trả giá. Mà một giỏ củ cải chính là cái giá đó! Ta nói cho cô nương nghe! Mỗi lần muốn gặp, những thứ ngài ấy muốn đều khác nhau, lần trước là củ cải trắng, nhưng gần đây Dị Hủ Quân lại thích ăn củ cải, kết quả củ cải phạm vi trăm dặm gần đây đều cháy hàng! Tuy nhiên củ cải có thể làm vừa lòng Dị Hủ Quân lại không có mấy, người thấy ngài lại càng ít!

Kẻ có tiền mang theo những cây củ cải tốt nhất từ khắp các nơi đổ hết về đây, không gặp được cũng đành ảo não quay về.”

“Chẳng lẽ không có ai bắt cóc lão hay lên vào gặp sao?”

“Cái đứa nhỏ này, cô tưởng rằng Dị Hủ các dễ xông vào vậy sao, dù là hoàng đế đến cũng phải ngoan ngoãn mang củ cải đứng xếp hàng ở đây! Cũng không biết vì sao, tất cả các môn phái trong thiên hạ đều kiêng kỵ Dị Hủ các.”

“À, vậy bây giờ cháu phải đi tìm củ cải rồi đến xếp hàng đúng không?” Hoa Thiên Cốt quay đầu lại đã thấy phía sau bọn họ rất nhiều người xếp hàng, dòng người chuyển động cũng rất nhanh.

“Phải, nhưng củ cải ngon gần đây đều đã bán sạch rồi. Cả loại dân ở đây tự trồng chắc cũng bị thu mua hết. Cô nương tới Di Hòa đường, nơi bán rau củ quả lớn nhất thành xem xem, có lẽ vẫn còn hàng, nhưng những củ còn lại chắc chắn không ngon, hơn nữa rất đắt, cô nương có mua cũng chỉ phí tiền.”

“Hóa ra là thế, ngọn núi cạnh đây có củ cải đại không ạ?”

“Muốn tự đi tìm sao? Cô nương còn nhỏ đừng chạy lên núi làm gì, gần đây dã thú nhiều lắm.”

“Không sao, cháu ba cái xương hai lạng thịt, hổ thấy chắc gì đã thèm xơi.”

“Cô nương đi về phía tây thành, núi bên đó có lẽ có.”

“A, vâng, cảm ơn chú.” Hoa Thiên Cốt đi được hai bước không nhịn được lại quay đầu hỏi, “Chú ơi, chú muốn hỏi Dị Hủ Quân chuyện gì thế?”

“Ta? Ta muốn hỏi Dị Hủ Quân xem kẻ nào dám trộm con trâu duy nhất của nhà đi! Ta mà biết, ta xử đẹp hắn!”

Ặc, Hoa Thiên Cốt lau mồ hôi cười khan hai tiếng, sau đó xoay người đi, việc này đáng nhẽ phải tìm quan chứ? Dị Hủ Quân này quả thật đáng thương, mỗi ngày đều phải bận bịu như thế. Người sợ nổi tiếng, heo sợ béo, câu này thật không sai chút nào!

Đi loanh quanh khắp núi Tây, cuối cùng cũng tìm được mấy cây củ cải. Hoa Thiên Cốt đào thật cẩn thận, vì là củ đại nên hơi nhỏ, nhưng trắng mập, tiện tay chùi lên quần rồi bỏ vào miệng, vừa giòn lại vừa ngọt. Buồn cười nhất là nàng còn đào được một cây nhân sâm bé. Tưởng củ cải nên cắn một miếng, ọe ọe ọe, ăn chả ngon tý nào, ném viú đi.

Ra suối rửa thật sạch, vì không có rổ nên nàng lấy áo bọc lại rồi chạy tới xếp hàng, lúc này trời đã tối, không còn mấy người.

Hoa Thiên Cốt nhìn thấy một cô gái mặc áo xanh ngồi ở cửa đang kiểm tra từng người một, lật đi lật lại củ cải trong rổ người ta. Sau đó bực mình phát tay, ý bảo không đạt yêu cầu, lần sau lại đến.

Khi tới lượt Hoa Thiên Cốt, nàng căng thẳng đến nỗi lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi, cẩn thận lấy củ cải để trong vạt áo đưa cho người nọ.

Người kia không xem cây củ cải mà nhìn chăm chăm Hoa Thiên Cốt đánh giá hồi lâu, sau đó nói thầm gì với cô gái áo hồng đứng bên cạnh, nàng kia vội vàng chạy vào.

“Cây củ cải này có được không?” Hoa Thiên Cốt rụt rè hỏi, cô gái áo xanh này rất to cao, còn to hơn cả đàn ông bình thường, đôi chân bự có khi còn gấp đôi nàng, dáng dấp cũng không xấu, chỉ là hơi hung dữ.

“Sao lại nhỏ thế này? Đây là củ cải hay là tỏi thế?”

Hoa Thiên Cốt vội vàng biện giải: “Nhưng nó rất ngọt!”

Cô gái áo xanh cầm lên cắn thử một miếng: “Người tự đào sao?”

“Đúng vậy, ở ngọn núi phía tây kia.”

“Người cũng thật lợi hại, chạy tới bãi tha ma tìm củ cải^[5], tuy nhiên cây cải này được xác thịt người chết nuôi dưỡng nên cũng ngon đấy, người vào đi!”

[5] Theo quan niệm phương Đông, hướng Tây là hướng cực kỳ xấu, là nơi ma quỷ sinh sống. Bởi vậy người ta không bao giờ xây nhà, đặt bếp ở hướng Tây mà thường đặt chuồng gia súc hoặc bãi tha ma ở hướng đó.

Hả? Hoa Thiên Cốt sợ tới mức ném hết củ cải xuống dưới đất. Đột nhiên có cảm giác muốn nôn hết ra.

Ngơ ngẩn đi lên phía trước không để ý đến những ánh mắt muốn giết người từ phía sau phóng đến. Nàng vốn tưởng rằng một Dị Hủ các đầy bí ẩn chắc phải ở nơi hẻo lánh ven hồ sâu núi cao nào đấy. Không ngờ chẳng những nó ở giữa phố xá sầm uất, hơn nữa lại cực kỳ tráng lệ. Bình phong, đình viện, hòn giả sơn, hành lang dài, nơi nơi u nhã thanh tao, lan can khắc hoa, hồ sen rực rỡ, Hoa Thiên Cốt từ trước tới nay chưa bao giờ thấy cảnh đẹp như vậy, không khỏi bước chậm lại, nhìn ngó xung quanh. Cô gái phía trước dẫn đường vội vàng nên cũng không để ý xem nàng có đuổi kịp được hay không. Đợi đến khi Hoa Thiên Cốt nhận ra thì bản thân đã lạc đường.

Xong rồi, sao mà ở đây lớn thế chứ, mình lạc tới đâu rồi? Hoa Thiên Cốt đứng ở hành lang cửu khúc^[6] bất an dáo dác tìm người vừa dẫn đường cho mình. Nhưng ở một nơi lớn như thế này lại không có lấy một bóng người. Tất cả các phòng đều tối đen như mực.

[6] Hành lang cửu khúc: Hành lang trong nhà kiểu cổ của người Trung Quốc, tổng cộng có chín nhịp, hình zíc zắc.

Nàng bắt đầu cảm thấy sợ hãi, tiến tới gần một tòa các xiêu vẹo giống tháp, phát hiện cửa lầu hai đang khép hờ, bên trong còn tỏa ra ánh sáng mờ ảo.

“Có ai không? Có ai ở đây không?” Nàng hét to, nhưng không có tiếng đáp lại.

Chậm rãi đi tới gần tòa các kia, đột nhiên cả người tê liệt như bị điện giật, thiếu chút nữa ngã sấp xuống. Cúi đầu thấy ánh huỳnh quang lóng lánh từ phía trên mặt đất, không ngờ lại là một trận đồ bát quái cực lớn mà bản thân nàng lại không cẩn thận giẫm vào. Một chân đứng ngoài một chân đặt trong chần chừ một lát, thấy cơ thể không khó chịu gì nữa, nên nàng tiếp tục đi vào trong.

Chẳng lẽ là Dị Hủ Quân, ông ta ở trên lầu?

Cố gắng đến trước các, nàng cẩn thận bắt đầu bước lên cầu thang, lầu các lầu năm không được tu sửa, mỗi bước đi đều phát ra tiếng kẽo kẹt giống như sập sập đến nơi, tim Hoa Thiên Cốt đập thành thịch.

Cuối cùng cũng tới trước cánh cửa kia. Hoa Thiên Cốt ho khan một tiếng, khẽ hỏi: “Có ai ở đây không?”

Vẫn không có ai trả lời.

Nàng lấy hết can đảm, đẩy cửa bước vào.

Sau đó là một tiếng thét chói tai xé ngang bầu trời đêm, còn đáng sợ hơn so với gặp quỷ!

Nàng nhìn thấy trong căn phòng đó, đâu đâu cũng là những sợi chỉ đỏ treo đầy lưỡi người!

Hoa Thiên Cốt gặp yêu ma quỷ quái nhiều rồi, nhưng dù có đáng sợ đến đâu, cũng không kỳ dị đáng sợ như hình ảnh trước mắt.

Hàng nghìn hàng vạn cái lưỡi được buộc tơ hồng đang rủ xuống dưới, chênh lệch không đều, phủ kín đỉnh, giống như những thi thể bị treo. Mà ở đây lưỡi kiểu gì đều có cả, có to có nhỏ, có màu thẫm có màu nhạt, có cái bị khô đến biến thành màu đen tựa một đóa hoa héo rũ, có lưỡi vẫn còn đỏ, đầu lưỡi khê rung dường như không cam lòng giãy giụa, muốn thoát khỏi vận mệnh bị dây tơ hồng buộc chặt, cái đầu bị chém đứt kia thậm chí còn đầy máu tươi, giống như vừa mới được rút từ miệng người ra.

Hoa Thiên Cốt bỗng thấy buồn nôn, cảm giác như có trăm ngàn con kiến đang bò trên người mình.

Vội vã xoay người chạy ra, bất ngờ lại va bốp vào một người, nàng sợ tới mức lại thét lên.

Hoa Thiên Cốt hồn bay phách lạc trợn mắt nhìn kẻ không biết là người hay là ma ở phía trước. Chiếc áo choàng đen rộng thùng thình giống như cánh dơi, phía trên có hoa văn chìm cùng một hình tam giác kỳ quái. Hắn đeo một cái mặt nạ quỷ đói cực kì dữ tợn, ánh mắt hung hãn, còn thè ra một cái lưỡi rất dài dính đầy đỉnh.

“A Di Đà Phật, đừng ăn ta... A Di Đà Phật, đừng ăn ta...” Hoa Thiên Cốt cúi đầu, hồi trước nghe cụ già kể chuyện trong thôn bảo trong mười tám tầng địa ngục có một tầng tên là “Bạt Thiệt Địa Ngục^[7]”, nơi đó có loài tiểu quỷ cực thích ăn lưỡi người.

[7] Bạt thiệt: Rút lưỡi.

Phật nói: Những kẻ thích uốn lưỡi gièm pha người khác, ác khẩu, nói xằng nói bậy hoặc kiêu căng phỉ báng kinh đạo, đố kỵ người tài, cậy thế khinh người, đều kéo xuống tầng đó.

Quý địa ngục sẽ dùng móc sắt đã đốt hồng cắt đứt lưỡi, hoặc là lấy kim kẹp đầu lưỡi, mạnh tay rút lấy, nhưng không phải là rút cho đứt, mà từ từ kéo ra. Sau đó lại dùng dao nhọn nung đỏ đâm thủng cổ họng, khiến người ta muốn sống không được, muốn chết cũng không xong, nói không nên lời, vô cùng đau khổ, kéo dài hàng ngàn, hàng vạn năm.

Oa oa oa, hay là nàng đã xuống địa ngục rồi?

“Hử? Ta ăn người làm gì?” Đột nhiên một tiếng nói sắc sảo nhưng từ tốn truyền đến, kỳ dị tới mức không hề giống tiếng người một chút nào, Hoa Thiên Cốt nổi hết cả da gà.

Lại thấy kẻ mang dáng vẻ ác quỷ kia cúi đầu đi tới, từ từ ghé sát cổ nàng, sau đó hít sâu một hơi, cổ họng phát ra tiếng làu bàu tán thưởng gì đó, giống như là người thấy mùi thức ăn ngon.

“Ta không ăn được đâu! Người ngợm vừa bắn lại vừa xấu, người đừng ăn ta mà! Ta chạy nhảy bao nhiêu ngày rồi mà đã tắm được lần nào đâu!”

Hoa Thiên Cốt nghiêng người muốn lên đi, bất đắc dĩ lại bị tên kia chặn mất.

“Người dám phá trận xông vào nơi này, bí mật lớn nhất Di Hủ các đã bị người phát hiện, chẳng lẽ còn tưởng có thể đi như vậy sao?”

Hoa Thiên Cốt khóc không ra nước mắt, cái cảnh ghê tởm bao nhiêu lưỡi bị treo lủng lẳng như thế này thì ai muốn xem chứ!

Nàng lùi lại hai bước, nương theo ánh sáng nhạt trên tường, cúi đầu nhìn bóng của người đối diện dưới đất, may quá, may quá, không phải quý, không phải quý.

“Ta không cố ý đâu mà, ta thề sẽ không nói gì, ta đáng trí lắm, chỉ cần ra ngoài là sẽ không nhớ được bất cứ thứ gì đâu! Ngươi tin ta đi!”

“À? Ta tin ngươi, nhưng dựa vào cái gì mà phải tin ngươi? Cái giá để ta tin ngươi là gì?”

“Ta, ta thề! Nếu vi phạm, ta sẽ chết không được tử tế!”

Người trước mặt đột nhiên rút ra một con dao đưa tới trước mặt nàng.

“Ê! Không phải muốn giết người diệt khẩu đây chứ?”

“Để một giọt máu của ngươi lại.”

“Hả? Gì cơ?”

“Để một giọt máu của ngươi lại.”

“Chỉ cần một giọt thôi sao, được, được, được.” Hoa Thiên Cốt cắn chặt răng, hạ quyết tâm cắt một đường ở ngón trỏ, ép giọt máu chảy ra, nhỏ vào thứ gì đó người kia vừa đưa tới.

“Vậy bây giờ ta đi được chưa?” Trên đầu nàng bây giờ đều là lưỡi người, trước mặt còn có một kẻ khủng bố như thế này, thật quá đáng sợ.

“Không phải ngươi tới tìm ta để hỏi chuyện gì đó sao, còn chưa hỏi đã muốn chạy đi như vậy?”

Hoa Thiên Cốt ngạc nhiên: “Ngươi là Dị Hủ Quân?”

“Đúng vậy!” Hai tiếng này kéo rất dài, có vẻ kỳ lạ. Hoa Thiên Cốt chưa từng nghĩ rằng Dị Hủ Quân trong truyền thuyết lại mang dáng vẻ này, nhưng không còn sợ như vừa nãy nữa.

“Ông thích ăn củ cải à?” Đột nhiên không nhận được, nàng bèn hỏi.

Người đối diện ho khan hai tiếng, Hoa Thiên Cốt thấy hình như lão ta đang cười dưới lớp mặt nạ.

“Đây là chuyện người muốn hỏi ta sao?”

“A, không phải, không phải, chuyện kia quan trọng hơn chuyện này nhiều. Ta muốn hỏi, ta định lên Mao Sơn bái sư học nghệ, nhưng làm thế nào cũng không thể đi lên, có cách gì không?”

Dị Hủ Quân trầm ngâm một lát.

“Trả lời cũng cần trả giá sao? Muốn máu à? Ta còn nhiều lắm.” Hoa Thiên Cốt anh dũng hiển thân vạch tay áo lên.

“Chuyện này rất đơn giản, người không cần phải trả bằng máu. Người chỉ cần nói cho ta biết ngày sinh tháng đẻ của người, cả danh tính, quê quán nữa, nói tóm lại càng cặn kẽ càng tốt.”

Hoa Thiên Cốt nghi hoặc nhíu mày, đang tra hỏi tịch đó hả? Nhưng nói cho ông ta biết chắc cũng chẳng sao đâu nhỉ, vậy nên nàng thành thật nói ra.

Dị Hủ Quân gật đầu, đưa cho nàng một sợi dây chuyền trong suốt như giọt sương. Hoa Thiên Cốt nhận lấy sợi dây tinh xảo, trong suốt lấp lánh như nước mắt ấy. Bên trong nó còn có một vệt nhỏ màu đỏ máu, giống như đóa hoa ngưng tụ. Đó là giọt máu mình vừa nhỏ xuống ư?

“Cái này...”

“Tên nó là Thiên Thủy Tích, là nước mắt của phượng hoàng ngưng kết mà thành. Người đeo nó trên người thì sẽ vào được Mao Sơn.”

“A! Thật sao? Đơn giản thế thôi à? Cảm ơn ông!”

“Không cần nói lời cảm ơn, điều này là hiển nhiên. Thế gian không có gì không phải trả giá, cây củ cải là cái giá để người gặp được ta. Mà cho dù người muốn biết sự thật hay tin tức từ chỗ ta, đều phải trả một cái giá nhất định. Người trả thù lao ta, ta cho người lời giải, chẳng phải công bằng rồi đó ư?”

“Phải, phải, vậy ta muốn biết gì cũng được đúng không? Ông có thể xem hộ ta xem ta có thể báỉ sư, có thể sống đến bao nhiêu tuổi được không?”

“Ta không phải thầy tướng số, tương lai của người nằm trong chính tay người, ta không thể biết tất cả như những gì giang hồ đồn đại. Ta chỉ biết mọi chuyện của các triều đại, và vô số sự thật bị năm tháng chôn vùi, nhưng vĩnh viễn cũng không nắm chắc được lòng người.”

“À... nhưng sao ông lại biết nhiều chuyện như thế?”

“Người thấy những cái lưới bị treo đây căn phòng này không?” Dị Hủ Quân giơ tay lên, Hoa Thiên Cốt cúi rạp đầu xuống không dám ngẩng lên nhìn.

“Sở thích của ta, thu thập lưới người.”

Mặt Hoa Thiên Cốt tái mét.

“Lưới ở đây, có cái là tổ tiên ta mấy trăm năm trước mang về, cũng có cái ta mới mang về gần đây. Trong số lưới đó, có của nam, của nữ, của trẻ nhỏ, của vua chúa, cũng có của kẻ ăn mày... Người thích loại nào?”

Hoa Thiên Cốt mím chặt môi lắc đầu quây quây.

“Người biết không? Thế gian này có hàng nghìn hàng vạn sinh linh, cho dù là bay trên trời hay chạy dưới đất, không có loài nào là không có lưỡi. Nhưng giá trị quan trọng nhất của lưỡi không phải là vị giác mà là ngôn ngữ.”

“Ngôn ngữ?”

“Người muốn biết chuyện gì, lưỡi sẽ nói cho người biết. Thu thập càng nhiều lưỡi, người sẽ biết càng nhiều chuyện. Tại sao từ xưa đến nay Dị Hủ các là nơi giải đáp thắc mắc cũng như là mạng lưới tình báo thần bí nhất, đó là bởi vì, chúng ta có nhiều lưỡi khắp thiên hạ nhất.”

“Lưỡi cũng biết nói chuyện sao?” Hoa Thiên Cốt run lên bần bật.

“Đương nhiên là biết rồi, lưỡi còn hát được đây, người lại đây, ta bảo cái lưỡi này hát cho người nghe.”

Hoa Thiên Cốt thấy cái lưỡi kia mấp máy hai cái, sợ hãi lùi ra xa.

“Không cần, không cần đâu!”

“Mấy cái lưỡi này rất ngoan, đôi khi cần tưới nước, đôi khi lại cần mở nóc ra để chúng phơi nắng.” Dị Hủ Quân ngẩng đầu nhìn đồng lưỡi, giọng lộ vẻ cưng chiều như đang nói về con mình.

Hoa Thiên Cốt nuốt nước bọt.

“Ông hỏi chúng nó, chúng nó cũng biết sao?”

“Nếu là chuyện khi còn sống bọn nó đã gặp, đã trải qua thì đương nhiên là biết. Còn nếu như không có cái lưỡi nào biết, đôi lúc chúng nó sẽ thảo luận cùng nhau, sau đó thương lượng ra cách giải quyết tốt nhất.”

Hoa Thiên Cốt thật không có cách nào tưởng tượng ra cảnh mấy vạn cái lưỡi hợp bàn với nhau, thật khiến người ta rợn hết cả người.

“Làm thế nào mà ông có nhiều lưỡi thế?”

“Có cái cắt từ trên người chết, có cái là của người tới Dị Hủ các hỏi chuyện, đồng ý cái giá phải trả. Đến khi người kia sắp chết sẽ thấy người của Dị Hủ các xuất hiện trước mặt hẳn trước khi hẳn tắt thở cắt lưỡi mang đi.”

“Vậy không phải rất đau? Tại sao không đợi hẳn chết rồi hãy lấy?”

“Lưỡi của người sống và người chết không giống nhau. Lưỡi cắt ra từ người chết, người chỉ có thể hỏi nó một chuyện, hơn nữa nó chỉ trả lời một lần, nói xong liền héo rũ. Mà lưỡi của người sống, chỉ cần người chăm tưới, nó sẽ trả lời rất nhiều chuyện. Đương nhiên một chuyện chỉ có thể nói một lần, đến khi nó nói hết tất cả những gì nó biết, nó mới có thể thực sự chết đi. Người nhìn đồng treo ở trên cao kia, cái còn tươi là cái mới cắt, màu sắc hơi thâm là cái đã dùng nhiều lần, sắp héo rồi.”

“Thật, thật...” Hoa Thiên Cốt không biết là mình muốn nói thật đáng sợ hay là thật khó tin.

“Biết tại sao người trong thiên hạ đều e ngại Dị Hủ các không?”

“Tại, tại sao?”

“Là họ sợ Dị Hủ các đã cắt lưỡi của người bên cạnh hay người đã chết biết bí mật của họ. Vì vậy cho dù là hoàng cung hay là các môn phái, rất lâu rồi, vì không muốn Dị Hủ các biết bí mật riêng tư của bọn họ, trước khi hạ táng đều âm thầm cắt lưỡi kẻ đã chết, hoặc đập hết đinh vào lưỡi, làm vậy lưỡi không thể mật báo nữa.”

“Nhưng các người vẫn có thể bắt sống kẻ biết bí mật của những người khác rồi cắt lưỡi hẳn.”

“Không phải muốn biết thì có thể biết, đôi với lưỡi của người sống mà nói, nó có ý chí của mình, không dễ đối phó giống người chết. Cho nên cần kí kết khế ước, đồng ý trước khi chết hiến lưỡi mình cho Dị Hủ các.”

“Thật khủng khiếp... may quá...” Nếu không Dị Hủ các đáng sợ này không cắt hết lưỡi người trong thiên hạ mới lạ.

“Ngoan, thè lưỡi của người ra.” Dị Hủ Quân đột nhiên tỏ vẻ dịu dàng nói, nhưng chính như vậy mới khiến người ta mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Gì hả?” Hoa Thiên Cốt thè lưỡi ra, sau đó vội rút lại giống như sợ bị cắt mất.

“Màu sắc rất tốt, có muốn lập khế ước với Dị Hủ các không? Người muốn biết chuyện gì, ta đều trả lời người.”

“Còn lâu.” Hoa Thiên Cốt thẳng thừng từ chối.

“Nói không chừng sẽ có một ngày người phải chủ động cầu xin ta.”

“Không bao giờ nhé! Làm gì có ai muốn cắt lưỡi mình chứ! Mỗi người đều có bí mật, cũng nên có bí mật. Ông cũng không phải là thần, không nên biết tất cả mọi thứ, nếu không sẽ lộ thiên cơ.”

“Ha ha, nhóc con, người thật đáng yêu, có điều lưỡi của người còn đáng yêu hơn.”

Hoa Thiên Cốt bịt miệng, không cho lão ta nhìn nữa.

“Nhưng mà,” Dị Hủ Quân đột nhiên cúi người xuống, nhìn cô bé chỉ cao bằng một nửa mình, nở nụ cười mờ ám, khẽ nói bên tai nàng: “Chỉ cần là lưỡi ta đã chạm qua, trong vòng một nén nhang cho dù có nói gì, đều chịu sự khống chế của ta cả đấy.”

Hoa Thiên Cốt nổi da gà lui về phía sau hai bước: “Ta sao có thể để người chạm vào lưỡi ta được chứ? Bây giờ ta đi được chưa? Ta còn phải lên Mao Sơn bái sư nữa.”

“Đương nhiên là rồi, hoan nghênh người lần sau lại tới.” Dị Hủ Quân quái gở nói xong, làm một động tác “mời”.

Hoa Thiên Cốt không dám nhìn lại cái nơi đâu đâu cũng đều là lưỡi kia, chạy như bay ra ngoài, chạy được hai bước lại đỏ mặt chạy về.

“Ngại ghê, ta nên chạy hướng nào thế?”

“Gặp lối rẽ nào cứ vòng sang trái là có thể ra ngoài.”

“À, à, cảm ơn.”

“Được rồi, tiếng cảm ơn này miễn cưỡng coi như là giá người trả cho ta khi hỏi đường đi.”

Hoa Thiên Cốt không nói nổi, đúng là một kẻ tính toán chi li.

Dị Hủ Quân đứng ở trước tay vịn, nhìn bóng dáng nhỏ bé dần biến mất, lấy từ trong ngực ra một cây củ cải, cắn miếng nhai rau rầu, quả nhiên rất ngọt!

Bàn tay nắm cây củ cải trắng nõn thon dài, ôn nhuận như ngọc.

Lần thứ hai lên Mao Sơn, khi đi qua mộ Lâm Tuy Ý, nàng vui vẻ cho hấn xem Thiên Thủy Tích đang đeo trước ngực.

“Ha ha, bây giờ ta có thể lên Mao Sơn rồi, chờ ta báo tin cho sư phụ người thì có thể sớm mang thi thể của người trở về! Người cứ an tâm nghỉ tạm ở đây nhé!”

Hoa Thiên Cốt đang định đi, đột nhiên lại nghe thấy một tiếng vọng, giống hệt như tiếng quỷ gầm gừ, nàng sợ hãi lùi lại hai bước.

“Lâm Tùy Ý! Người đừng làm ta sợ!”

Nàng cố gắng nghe thật cẩn thận, tiếng đó là từ phía sau rừng vọng lại. Nàng nghĩ thầm, ban ngày ban mặt chẳng lẽ lại gặp ma quỷ quấy phá? Đây là Mao Sơn đấy!

Thế gian rộng lớn này quả nhiên thứ rắc rối gì cũng có, không giống những con quỷ nhỏ bất lịch sự trong thôn, tối đến tất cả bọn chúng mới cắm rễ xung quanh nhà nàng, haizz...

Nàng vội vàng tránh tiếng vọng kia đi sang bên khác, nhưng đi rất lâu rồi tiếng vọng này vẫn ở bên cạnh, có vẻ như bản thân đang bị âm thanh kia vây hãm. Hoa Thiên Cốt nhìn khắp phía, ai oán thở dài, mình đang mang Thiên Thủy Tích mà, sao lại bị ma xui quỷ khiến nhỉ? Chẳng lẽ chỉ có thể phá bùa chú?

Nàng cố gắng đi về hướng phát ra tiếng vọng kia, thầm nghĩ sao mình xúi quẩy như thế hả trời! Chẳng lẽ thật sự phải vùi xác vào bụng quỷ, chết nơi đất khách quê người này sao?

Đến gần Hoa Thiên Cốt mới thấy một thiếu niên chừng mười bốn, mười lăm tuổi bị treo trên cây. Đầu óc nàng mờ mịt, chẳng lẽ năm nay quỷ có một ngụ ngược?

Nàng không dám tới gần, chỉ đứng cách đó rất xa xem xem tên quỷ này định giở trò gì. Vỗ về quả tim đang đập thành thịch của mình, nàng tự nhủ,

so với trước kia, con quỷ này cũng coi như bình thường, không đáng sợ, chẳng lẽ hắn cũng là một con quỷ tốt bụng cần giúp đỡ như Lâm Tuy Ý?

“Con quỷ” kia hình như đã phát hiện thấy người ở đây, trợn mắt hét lớn: “Hà Đông! Là ngươi hả? Mau tới cứu ta! Cái con quỷ khốn kiếp kia bày Thất Tinh Mê Trận xung quanh đây, ta còn sợ ngươi không tìm thấy ta! Để ta như con cá bị treo ở đây một đêm, lúc thì phơi nắng lúc thì dầm mưa! Tức chết mất! Đợi đến khi ta tóm được hắn, phải lột hết da hắn ra!”

Bởi vì ngược lưng nên Hoa Thiên Cốt không thấy rõ mặt người kia, nhưng chắc là một nam quỷ, hơn nữa còn có vẻ oán hận ngút trời, luôn mồm phải lột da vân vân và vũ vũ, thật đáng sợ, Hoa Thiên Cốt không dám động đây.

“Này! Ngươi còn ngốc nghếch đứng ở đó làm gì hả? Không mau thả ta xuống rồi cùng đi tìm con quỷ chết tiệt kia! A, à, con sai rồi, sư phụ đại nhân! Con không nên lỗ mãng xúc động trúng bẫy tên khi kia, con xin người mau thả con xuống!”

“Con quỷ” kia vặn vẹo thân mình, sau đó xoay người trên không trung, quay đầu lại thấy một Hoa Thiên Cốt giả trai ngây ngô đứng đó.

“Này! Ngươi là ai hả? Tên chết tiệt kia, đừng có giả thần giả quỷ! Có bản lĩnh thì giết ta đi, nếu không chốc nữa ta sẽ róc thịt ngươi nấu canh ăn.”

Hoa Thiên Cốt mở to hai con mắt tròn xoe vô tội nhìn hắn lắc qua lắc lại trên không, đột nhiên nhớ tới con nhện trên xà nhà.

“Con quỷ” kia đánh giá nàng rất lâu, người nàng tuy tản ra một loại khí kỳ lạ thoang thoảng, nhưng không phải tiên, cũng không phải ma quỷ, có vẻ chỉ là một người đi ngang qua. Bấy giờ hắn mới thở phào một hơi, nhướn mày lớn tiếng ra lệnh: “Này! Tiểu tử kia! Thả ta xuống!”

Hoa Thiên Cốt vẫn không dám bước tới: “Ngươi là người hay quỷ?”

Thiếu niên chán nản: “Đại gia ơi ta đương nhiên là người! Mau cho ta xuống, có nghe thấy không hả?”

Hoa Thiên Cốt từ từ tiến lên hai bước, sau đó híp mắt tìm bóng của hắn, nhưng toàn bộ bị đại thụ che mắt, không nhìn thấy.

“Tên chết tiệt, sao ngươi sợ hãi rụt rè giống đàn bà thế hả? Không đến đây ta sẽ giết chín họ nhà ngươi!”

Hoa Thiên Cốt nghe thấy liền tức giận, xoay người bước đi, hừ, dù ngươi là người hay quỷ, bị treo trên cây rồi còn lâu mới giết được ta.

“Này, này, này!” Thiếu niên nóng nảy, ở nơi hoang vu này mãi mới có một bóng người, đành phải mềm giọng.

“Ngươi đừng đi mà, mau cho ta xuống đi!”

Hoa Thiên Cốt lúc này mới dừng lại quay đầu nhìn hắn, nghiêm trang chống nạnh. Thế đấy, cầu xin là phải như vậy, ha ha.

Thiếu niên kia nghiêng răng nghiêng lợi, thầm tính toán khi ta xuống phải xử ngươi mới được.

Hoa Thiên Cốt bước chậm đi qua, vòng quanh người hắn mấy lần.

Thiếu niên giận dữ mắng trong lòng: “Ngươi còn làm gì mà không mau thả ta xuống?”

Nàng nhìn khuôn mặt tức giận phùng phùng của hắn mà buồn cười, nhin không được đưa tay chọc chọc.

Ừ, âm âm, là người.

Thiếu niên lại nản, hận không thể cắn đứt luôn ngón tay nàng. Tiểu quỷ này dám bắt kính với hắn như thế!

Hoa Thiên Cốt nhanh nhẹn chạy đến leo lên cây, trông nút buộc sợi dây thừng kia mà phát sầu.

“Mau cho ta xuống!!!”

“Ta đang nghĩ xem nên thả ngươi xuống thế nào đây, nút thắt này khó cởi lắm.”

“Ngươi bị ngu hả? Không phải ngươi có liềm ở đấy sao?”

“Ế, đúng rồi.”

Hoa Thiên Cốt lấy liềm ra chém đứt dây thừng.

“Ồi!” Thiếu niên thét lên, nằm bẹp dưới đất, lâu bà lâu bầu.

Hoa Thiên Cốt vội nhảy từ trên cây xuống.

“Ngươi có sao không?”

“Bà cô ời! Sao ngươi không nói một tiếng trước?! Cũng không theo trình tự gì cả, đầu tiên ngươi phải cởi dây thừng trên tay ta đã chứ!” Thiếu niên chật vật đứng lên từ nền đất lầy lội, lệch cả cổ, mẹ ời, nó chạm đất đầu tiên đấy, đau chết mất.

“Ngươi đừng cử động!”

Hoa Thiên Cốt tiến lên bắt chặt lấy đầu hắn.

“A! Đừng mà!”

Không đợi hắn nói hết lời, đầu của hắn đã bị vặn luôn sang bên kia.

Xong rồi, xong rồi, gãy cổ rồi. Cả một đời kiêu ngạo của hắn không ngờ lại chấm dứt trong tay một thằng nhóc quê mùa nhỏ bé! Hà Đông ơi! Phụ hoàng ơi! Các người nhất định phải giúp con báo thù!

“Người thử cử động xem đã tốt chưa?” Hoa Thiên Cốt vỗ tay, mặt cực kì đắc ý. Nàng vốn nghịch ngợm, đi chơi hay ngã hoặc trèo cây bị té, Trương đại phu thường dùng cách này chữa cho nàng. Hê hê!

Thiếu niên cố gắng lắc lắc cái cổ. A? Không được. Thử lại lần nữa xem. A? Vẫn không được.

Hắn tung một cước đá thẳng vào mông Hoa Thiên Cốt.

“Thế này mà là tốt hả? Rõ ràng lúc này là nghiêng sang trái, thế mà bây giờ bị người vặn nghiêng luôn sang bên phải!”

“Á!” Hoa Thiên Cốt cắn tay, “Không sao đâu, cổ người nghiêng sang phải trông đẹp hơn sang trái nhiều lắm.”

Thiếu niên hận không thể bóp chết nàng, cái này thì khác gì nhau hả? Anh chàng đầu lệch đi về phía trước vài bước, trời ơi, dáng vẻ này tuyệt đối không thể cho người khác thấy, bằng không thanh danh một đời sẽ mất sạch!

“Cởi dây thừng trên tay ta nhanh lên!”

“A, được, lấy liềm chém nhé?”

“Á, đừng có chém, nhớ ‘đi’ luôn tay ta thì làm sao! Phải cắt, cắt ấy đồ ngu!”

Hoa Thiên Cốt tháo dây thừng ra, ngồi xổm xuống phủi bùn đất dính trên quần áo cho hần, chất vải tốt như thế này nàng chưa bao giờ thấy. Chắc là con địa chủ giàu có nào đó.

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu lên nhìn thiếu niên, tuy vẫn còn ngây thơ, người trông như trẻ con, ăn nói lại thô tục, nhưng khí chất cao quý nổi bật của hần qua ánh mắt có thể lơ mờ nhận thấy. Hần là người đẹp nhất nàng thấy từ trước tới nay, Hoa Thiên Cốt không kiềm được cứ nhìn đắm đắm.

“Sao ngươi lại bị treo trên cây thế?”

“Liên quan quái gì đến ngươi, không được hỏi nhiều.”

“Vậy thì thôi, ngươi bảo trọng. Ta có việc bận, khi khác gặp nhé.”

Hoa Thiên Cốt từ biệt hần xong liền cầm hành trang chuẩn bị đi, nàng còn phải tranh thủ thời gian lên núi nữa.

“Này, này, này! Ngươi đi đâu?” Thiếu niên nóng nảy, vội vàng khắp khiễng đuổi theo, “Ngươi đã cứu ta, nói đi, ngươi muốn gì? Bạc vàng, mỹ nhân, chức tước, ngươi mặc sức chọn!”

Hoa Thiên Cốt vừa đi vừa lắc đầu: “Không cần, chỉ tốn chút sức thôi mà.”

“Không được, ta không muốn nợ ai. Ngươi gặp chuyện phiền phức hay muốn gì cứ nói ra.” Thiếu niên chạy tới trước mặt ngăn nàng lại.

“Thật sự không cần khách khí như thế...” Hoa Thiên Cốt nhìn vẻ mặt bướng bỉnh cố chấp của hần, không biết nói gì, “Thôi được rồi, trông ngươi cũng có vẻ có đạo hạnh, ta hỏi ngươi chuyện này, ngươi biết những đạo sĩ trên Mao Sơn này không? Họ thật sự có thể diệt trừ yêu ma quỷ quái sao? Có thể bay trên trời giống thần tiên nữa à?”

“Người chuẩn bị lên Mao Sơn?” Thiếu niên nheo mắt nhìn nàng.

“Đúng vậy, ta muốn báỉ sư.”

“Bé tí như ngươi mà một mình đi báỉ sư?”

“Ừ.”

“Có người giới thiệu không?”

“Giới thiệu gì cơ?”

“Ý ta là thư giới thiệu ấy, thư giới thiệu! Đồ ngốc nhà ngươi! Thế gian bây giờ yêu ma quỷ quái hoành hành rất nhiều, ngươi tưởng muốn tu là tu được luôn hả? Không chỉ cần có bạc thôi đâu, còn cần thư giới thiệu nữa!”

“Thư giới thiệu là cái gì? Dùng làm gì?”

“Đó chính là đánh giá về tư chất tu tiên của ngươi do cao nhân đắc đạo nổi tiếng nào đó nhận xét, còn có cả lí do giới thiệu, vân vân và mây mây. Ài, nói toạc ra là đi cửa sau đó...” Thiếu niên cố gắng nhớ lại những lời sư phụ đã nói với mình.

“Cần thật sao?”

“Đương nhiên, vào đạo quán sẽ được cho ăn cho ở, còn được tập võ tu tiên, nếu không cần người giới thiệu thì mấy tên ăn mày trên đường không cần xin cơm, chạy tới đây học nghệ luôn rồi.”

“Ta còn ba mươi lượng bạc, ta không phải ăn mày.”

“Chỉ dựa vào thế mà dám nói mình không phải ăn mày, chẳng bằng cái lông tơ của ta!”

“A! Nhưng ta chẳng quen ai cả, biết tìm thư giới thiệu ở đâu bây giờ?”

“Thư? Thế hiện tí lòng thành xem nào. Xin ta đi, xin ta đi, ngươi xin ta, ta sẽ cho ngươi.”

“Ngươi, ngươi là cao nhân đã đắc đạo?” Hoa Thiên Cốt chỉ vào cái cổ vẹo của hắn cười ngặt nghẽo.

Thiếu niên xám mặt: “Hừ, ngươi nên tin ta đi là vừa, sư phụ Hoan Hỉ Thiên Ưu Lạc Hà Đông của ta không ai không biết. Ông ấy viết cho ngươi một bức thư giới thiệu, vào Mao Sơn để như trở bàn tay, cam đoan còn bái được Thanh Hư đạo trưởng làm thầy, thành đệ tử ruột của ông ấy, được đeo cung linh^[8] luôn.”

[8] Linh: Quả chuông nhỏ.

“A! Thật sao?” Hoa Thiên Cốt sung sướng nắm lấy tay hắn lắc qua lắc lại, “Nhưng cung linh là gì thế?”

“À, cái đó... cung linh, cung hoa, cung ngọc, cung vũ^[9]... vài cái nữa, nó đại biểu cấp bậc của người tu tiên, ở giữa còn phân ra thành vài loại màu nữa, bình thường thì đeo bên hông. Nó cũng giống như quan hàm vậy, chủng loại, màu sắc, số lượng đều đại biểu cho địa vị, pháp lực, hệ ngũ hành tương ứng của người tu tiên, vân vân... những thứ khác ta không nhớ rõ... Dù sao Mao Sơn có nhiều đạo sĩ như thế, dựa vào lai lịch của ngươi, đi vào còn chưa rung được chuông thì đã bị ném cho đạo sĩ nào đấy làm đồ đệ rồi!”

[9] Vũ: Sợi lông.

“Phức tạp quá! Sao làm đạo sĩ cũng phải chú ý nhiều như thế chứ? Ta chỉ muốn tìm một chỗ thanh tịnh để tu luyện thôi mà, ai làm sư phụ của ta cũng chẳng sao!”

“Đương nhiên là phải chú ý nhiều rồi. Vương Ốc Sơn, Ủy Vũ Sơn, Quát Thương Sơn, Côn Luân, Thiên Sơn, Vũ Dương Sơn, Thanh Thành Sơn, Long Hồ Sơn, Tề Vân Sơn, Mao Sơn, Lao Sơn, Thái Bạch Sơn, Vũ Di Sơn, Hội Kê Sơn... còn có đỉnh Ngọc Trọc, đảo Bồng Lai, Trường Lưu Sơn, những nơi này đều là chốn tu tiên thoát tục nổi tiếng, có gần trăm giáo phái lớn, gần nghìn giáo phái nhỏ, nhiều không đếm xuể. Vậy nên các giáo phái ngấm ngấm cạnh tranh vị trí cũng là chuyện bình thường. Mao Sơn luôn phổ độ chúng sinh, từ bi với người trần, đệ tử chỉ cần rèn luyện được chút bản lĩnh liền xông pha xuống nhân gian diệt trừ ma quái, vì thế nên mới được người đời khen ngợi, tiếng tăm khá lớn. Nhưng nếu sắp xếp theo thực lực thật sự, còn lâu mới vào được nhóm mười phái dẫn đầu.”

“Hả?” Hoa Thiên Cốt tròn mắt há mồm, thiếu niên kia thấy vậy cực kì đắc ý.

“Ta đã đi tới rất nhiều nơi trong đó rồi! Đỉnh Mao Sơn ta cũng đã qua, Thanh Hư đạo trưởng còn là bạn tốt của sư phụ ta nữa đấy! Một năm trước ta theo sư phụ gặp ông ta một lần. Đó là một ông lão rất hiền hậu dễ gần, so với Ngũ Nhạc Tán Nhân, Nghịch Thủy Thiên Phàm gì gì đó tốt hơn nhiều.”

“Vậy ngươi thuộc môn phái nào?”

“Ta?” Thiếu niên gãi đầu suy nghĩ, sư phụ là cao nhân phụ hoàng mời từ nơi nào đó tới, không môn không phái, nếu bàn về kế tục, chắc là thuộc Thái Bạch nhỉ? Không bằng tự tạo một môn phái riêng cho mình.

“Ta thuộc phái Thái Bạch vô địch, sư phụ của ta là chủ môn, ta là phó chủ môn, người muốn gia nhập làm môn đồ của ta không?” Thiếu niên dụ môn nhân đầu tiên trước mắt.

“Không, ta muốn làm đạo sĩ Mao Sơn, người có thể nhờ sư phụ người viết giúp ta một bức thư giới thiệu không?”

“Được rồi, được rồi, quân tử nhất ngôn, ta đã đáp ứng người thì nhất định sẽ làm được!”

“Thế sư phụ của ngươi đâu? Sao ngươi lại bị treo trên cây một mình thế này?”

“Đừng nói nữa, ta và sư phụ đang hàng yêu trừ ma ở quanh đây. Đều tại ta nhất thời xúc động đuổi theo một con Vương Bát Tinh^[10] nên rơi vào bẫy. Bằng không á, dựa vào thực lực của nó sao bắt nổi ta! Ngươi yên tâm, sư phụ ta rất lợi hại, sẽ đến ngay thôi! Tới lúc đó ta nhờ ông ấy viết cho ngươi!”

[10] Vương Bát Tinh: Rùa thành tinh.

“Cám ơn ngươi nhiều lắm! Ngươi ăn cái bánh mì này đi!” Hoa Thiên Cốt vừa hưng phấn lại vừa kích động.

Thiếu niên nhìn bánh mì cứng ngắc kia, cảm thấy không vừa mắt, nhưng bụng đói lả, đành phải nhận lấy, há miệng cắn.

“Đúng rồi, tên ngươi là gì?”

“Hoa Thiên Cốt.”

“Thiên Cốt^[11]? Nhà ngươi đúng là biết đặt tên đấy nhỉ! Tên ta là Hiên Viên Lăng. Vì ngươi đã cứu ta một mạng, yêu cầu lại chỉ là cái việc viết thư giới thiệu con con, ta cho ngươi một miếng câu ngọc^[12], sau này ngươi gặp chuyện gì có thể đến chỗ quan binh nhờ hỗ trợ. Bọn họ nhìn thấy thứ này sẽ nghe theo lệnh của ngươi.

[11] Thiên Cốt: Ngàn đời.

[12] Câu Ngọc: Nhìn bên ngoài hình dáng viên ngọc giống dấu phẩy hoặc chữ C.

“Tiên thuật này thật... thật là lợi hại! Ngay cả quan binh cũng có thể điều khiển! Cám ơn Lăng ca ca! Ha ha ha!” Hoa Thiên Cốt nhận miếng câu ngọc

Hiên Viên Lãng tháo xuống rồi đeo lên cổ, sau đó nhét vào áo như Thiên Thủy Tích.

Người này có vấn đề về phát ngôn, nhưng tấm lòng lại rất được, còn tặng cả quà cho mình! Chỉ là dạo gần đây sao nhiều người thích tặng dây chuyền thế?

Hiên Viên Lãng bắt mắt lườm nàng một cái, thằng nhóc này bị ngu à?

“Lãng ca ca, ta thềm vào, ta còn là Lang ca ca^[13] đây! Ngươi là đàn bà hả? Nói chuyện không dám thở mạnh, thịt mềm da mềm, đến Mao Sơn nên học tập cho tốt vào. Miếng ngọc kia đừng làm mất, nó có thể trừ tà, là thần vật thượng cổ ông già nhà ta cho đó.”

[13] Lãng đồng âm với Lang, Lang ở đây nghĩa là sói.

“A! Vậy nó rất quý rồi, ta không cần, trả lại cho ngươi!” Nàng còn tưởng miếng ngọc này cũng giống mấy chiếc bùa hộ mệnh bán đầy ngoài chùa.

“Hừ, mấy thứ này nhà ta còn nhiều lắm! Ngươi đừng lằng nhằng nữa! Đúng rồi, chúng ta đang đi đâu đây, sao ta cảm thấy mình lại quay về chỗ tàng cây nhỉ? Ngươi xem này, đoạn dây thừng bị chém đứt vẫn ở đây?” Hiên Viên Lãng nhìn xung quanh, trời đã dần tối.

Hắn thấy Hoa Thiên Cốt tới, còn tưởng rằng Thất Tinh mê trận đã bị phá, hóa ra vẫn chưa, vậy nàng vào bằng cách nào?

Chương 2: Khi còn nhỏ

Hai kẻ gà mờ đi quanh khu rừng mấy lần nhưng vẫn không thể ra được. Mặt trời đã khuất núi, khắp nơi đều yên tĩnh.

Hoa Thiên Cốt bối rối: “Người đừng đề ý tới ta nữa! Tự mình tìm đường đi, cứ thẳng hướng Bắc là có thể ra khỏi rừng. Ở cạnh ta, có đi thêm mấy vòng nữa cũng không ra được.”

Nàng nghĩ mình lại bị quỷ ám, nếu Hiên Viên Lãng đi một mình có lẽ sẽ ra ngoài được.

“Người thật ngốc, đây không phải ma quỷ mà là Thất Tinh mê trận do con rùa chết tiết kia bố trí, bên ngoài không thể vào, mà bên trong cũng không thể ra. Đồ khốn khiếp đó muốn giam ta tới lúc chết đói, làm sư phụ không thể tìm thấy. Ta đã đánh nó bị thương, lại có long khí hộ thể nên con rùa đó chỉ có thể nghĩ cách khiến ta phải khổ sở. Người cứ xem ta mà bắt được nó thì sẽ trả đũa thế nào!”

“Có cách gì phá trận pháp đó không?”

“Ta cũng không biết cách phá, trận pháp này có lẽ đồ khốn kia đã để mai rùa ở bên ngoài, trên đây là các loại trận pháp của ngũ hành bát quái, biến hóa hàng ngàn hàng vạn kiểu. Thật ra nó cũng không có gì lợi hại, chỉ dựa vào mấy trận đồ quỷ phá khắp nơi ấy mà. Nhưng sao người lại vào được đây?”

“Ta nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của người nên xông vào.”

“Thảm thiết cái con khi!” Hiên Viên Lãng tức điên, đánh bốp một cái vào đầu Hoa Thiên Cốt, “Ta chỉ kêu thử một chút để xem sư phụ có nghe thấy không thôi.”

Hoa Thiên Cốt vô tội sờ cái đầu rồi tung rối bù của mình, đáng vẻ bản này của nàng có lẽ thật sự cũng giống ăn mỳ đầu đường xó chợ.

“Người tên Dị Hủ Quân đưa cho ta một thứ, ngươi xem có phải nó mang ta vào không?” Hoa Thiên Cốt đưa Thiên Thủy Tích cho hắn xem.

Hiên Viên Lăng đặt Thiên Thủy Tích trong lòng bàn tay, giống như đang cầm một giọt lệ lạnh lẽo. Tơ máu bên trong từ từ xoay tròn, uốn lượn, phát ra ánh sáng như một vật thể sống.

“Mặc dù có pháp lực rất mạnh bên trong, nhưng sao ta chỉ cảm thấy nó là yêu vật nhỉ? Ngươi đi tìm Dị Hủ Quân làm gì? Truyền thuyết nói hắn chuyên ăn lưỡi người đã chết, tính tình giả dối, kỳ quặc lại thất thường, là quái vật không hơn không kém.”

“Không phải! Tuy ông ta có chút đáng sợ, nhưng kỳ thật rất tốt, luôn đối xử bình đẳng với những người gặp khó khăn cần giúp đỡ hay muốn biết chân tướng chuyện gì đây. Ngươi trả thứ này lại cho ta để ta lên núi!”

“Mẹ kiếp! Nói như ngươi thì lão ta lấy việc giúp người làm niềm vui à?” Hiên Viên Lăng bất lực. Đã nhiều năm rồi, đối với hoàng cung đại nội mà nói, Dị Hủ các chính là một thể lực phản động còn khủng khiếp hơn cả yêu ma quỷ quái.

Bao án oan hành thích vua, bao tranh đấu lục đục, bao lần đổi trắng thay đen, ngay cả lịch sử cũng có thể bị sửa đổi, sự thật gì thiên tử cũng có thể một tay che trời. Nhưng Dị Hủ các, bởi vì có sự tồn tại của nó, không gì có thể hoàn toàn biến mất. Cho nên từ quan lại đến phi tần, từ thái giám tới cung nữ, chỉ biết ít nhiều chuyện quan trọng, lúc hạ táng đều bị phụ hoàng cho người tới cắt lưỡi.

Khi hắn còn bé, lúc kéo chân không cho phụ hoàng đến gần di thể của mẫu thân, người chỉ nói: “Bí mật sở dĩ gọi là bí mật, bởi vì không thể để cho người thứ ba biết. Lăng, đến lúc con đăng cơ, phụ hoàng đã chết đi rồi, cũng phải nhớ cắt lưỡi thiêu thành tro. Đây là gia huấn tổ tông đời đời truyền lại, đừng nên hỏi vì sao.”

Hắn không hiểu lắm, nhưng từ ngày ấy đã quyết định, đời này nhất định phải trở thành một nam nhi đầu đội trời chân đạp đất, tấm lòng trong sạch. Không có gì phải che giấu hay tránh né, sau khi chết cũng chẳng phải sợ kẻ nào tới cắt lưỡi mình.

Đã là bí mật, nhất định không phải chuyện gì tốt, cho nên hắn không cần!

Hoa Thiên Cốt hoàn toàn không để ý tới suy nghĩ rối rắm của hắn, chỉ lấy lại Thiên Thủy Tích rồi đeo lên cổ, lẩm bẩm: “Chẳng sao cả, cảm giác mách bảo ta ông ấy không phải là người xấu, sẽ không hại ta, bằng không ông ấy việc gì phải giúp ta.”

“Người đã đưa gì cho ông ta?”

“Hả?”

“Ta hỏi người đã đưa gì cho ông ta? Ông ta là loại người chỉ thích trục lợi.”

“Không gì cả, chỉ nói cho ông ấy biết tên và bát tự thôi.”

Hiên Viên Lăng chau mày, càng cảm thấy không ổn: “Sau này không được nói bát tự cho người khác, nếu gặp phải kẻ có tà thuật cao siêu, sẽ giết hoặc khống chế người rất dễ dàng.”

“Ừm, ta biết rồi.” Hoa Thiên Cốt sờ bụng, đói quá, đi không nổi.

“Cho dù thế nào, người lên được Mao Sơn thì hãy ném ngay thứ này đi, không nên mang theo, hiểu không?”

“Được, được, được...” Hoa Thiên Cốt bắt đầu dĩ gật đầu, người này đúng là quen ra lệnh cho người khác.

“Dù sao cũng không ra được, hay là chúng ta nghỉ tạm ở nơi này một đêm đi, ta đói rồi.”

“Được, nhóm lửa trước đã, người qua bên kia kiếm ít củi về đây. Ta đi xem có thỏ hoang hay gà rừng gì đó ăn được không.”

“Nhưng bên kia tối lắm, nhờ có quỷ thì sẽ bị ăn thịt đấy...” Hoa Thiên Cốt do dự, nàng sợ bóng tối nhất, đêm đến không bao giờ dám chạy lung tung.

“Nói hươu nói vượn, quỷ chứ có phải là yêu quái đâu, ăn thịt người làm gì?! Đứng thẳng lên, nhìn cái dáng vẻ run như cây sậy của người thật chẳng giống nam nhân gì cả!”

“Ta vốn dĩ có phải nam nhân đâu...” Hoa Thiên Cốt nhỏ giọng nói thầm, nhưng cũng lười giải thích. Trương đại phu dặn một mình ra ngoài phải chú ý đề phòng, giả nam tử sẽ an toàn hơn một chút. Ông còn đặc biệt nhấn mạnh rằng nam hay nữ cũng giống nhau, không phải vì mình là con gái mà cần người khác chăm sóc nhiều hơn.

Hoa Thiên Cốt có chút giận, nhưng chốc lát sau đã thấy Hiên Viên Lăng bắt được mấy con gà rừng.

Bởi vì hai năm nay màn trời chiếu đất đi theo Hà Đông, Hiên Viên Lăng từ lâu đã không còn tính kiêu căng nữa.

“Cho người nếm thử món tử của ta.” Hắc nhanh nhẹn vặt sạch lông, cho gia vị và hương liệu vào bụng gà, sau đó bọc lá cây, vùi xuống đống lửa.

Hoa Thiên Cốt đứng một bên thềm rõ dãi, hai tháng nay nàng ăn gió năm sương, không được nếm thứ gì ngon lành.

Đêm ở Mao Sơn đẹp và tĩnh mịch, bên cạnh có người nên nàng không phải lo lắng hay sợ hãi như trước. Hoa Thiên Cốt vốn không quen nhiều người, sau khi cha mất lại càng thêm cô độc, nhưng mãi cũng thành quen. Từ nhỏ nàng không có bạn bè, lũ trẻ cùng thôn vâng lời cha mẹ không dám đến gần Hoa Thiên Cốt vì sợ gặp phải điềm xấu. Lớn lên trong sự cô độc như thế, nàng không biết cách ở bên cạnh người khác, chỉ cần người tốt với ta, ta tốt lại với người là được, nhưng không nên quá thân cận vì có thể làm hại đối phương, hơn nữa sẽ khiến bản thân trở nên yếu đuối, vướng bận. Dù sau cuối cùng số kiếp nàng vẫn chỉ gắn liền với hai chữ cô đơn mà thôi.

Thế nhưng nhìn thiếu niên tính khí trẻ con này, không biết tại sao Hoa Thiên Cốt lại vô cùng an tâm, cảm giác tin cậy một người như vậy nàng chưa từng biết tới.

“Con yêu tinh kia có khi nào lại trốn ở đâu đó quanh đây định hại người không?”

“Nó chưa đủ khả năng, thậm chí còn không đủ tư cách chạm tới một sợi lông của ta. Sở dĩ bây ta ở đây là muốn sư phụ phải đi khắp nơi tìm ta, nó sẽ có cơ hội trốn xa hơn, để ta có ra được ngoài thì cũng không thể nào đuổi theo kịp, bởi vậy giữ chân ta được ngày nào hay ngày ấy.”

“Lúc nào cũng phải tiếp xúc với mấy thứ này, còn phải giết chúng nó, người không sợ sao?” Hoa Thiên Cốt chẳng hề biết nếu làm đạo sĩ sẽ phải trừ yêu diệt ma như thế, nàng chỉ mong có một cái phòng nho nhỏ để hàng đêm không có tiểu quỷ đến làm phiền, được yên giấc là tốt lắm rồi. Tuy không có nghĩa khí, nhưng nàng ước mơ đơn giản vậy thôi.

“Nói thật, lúc đầu đương nhiên sẽ sợ. Từ nhỏ tới lớn ta đều có người bảo vệ, chẳng cần quan tâm đến bất cứ điều gì, vì vậy lúc gặp nguy hiểm hoảng đến nỗi không biết phải làm sao. Khi ấy ta không hiểu nỗi khổ tâm của cha, ông đuổi ta ra khỏi nhà hơn nửa hai năm chẳng thèm đoái hoài, lẽ nào ông không sợ ta chết ở bên ngoài sao? Nhưng sau đó dần dần ta hiểu ra, có lẽ nơi đó mới là chỗ nguy hiểm nhất. Ông ấy hy vọng khi ta trở về đã đủ mạnh, không còn gì phải sợ nữa.”

Hoa Thiên Cốt nhìn đôi mắt lấp lánh như sao của hắn, gương mặt như ẩn hiện sự cao quý và khí phách. Khi đó nàng vẫn chưa biết cái gọi là khí chất vương giả, nhưng rất nhiều năm sau, khi nàng nhìn lại đôi mắt kia, bằng cảm giác rung động và thần phục không nói nên lời, nàng biết hắn hoàn toàn có thể dựa vào thực lực bản thân nắm giữ cả một thiên hạ. Càng đáng quý và khiến nàng nể phục chính là sự kiên định không đổi cùng tấm lòng sắt son của hắn.

“Ừm, ta lên Mao Sơn cũng là hy vọng có một ngày không nhát gan như vậy nữa. Cha ta nói làm người phải không sợ thứ gì, phải tôn trọng người khác. Người cố gắng trừ yêu diệt ma, tự rèn luyện bản thân như vậy, sau này nhất định sẽ trở thành một nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất.”

“Phải không sợ thứ gì, phải tôn trọng người khác sao?” Hiên Viên Lăng thì thào tự nói, gắng sức gật đầu, nhìn Hoa Thiên Cốt kiên định nói: “Đến lúc đó ta sẽ tới Mao Sơn tìm ngươi.”

“Ha ha, được, nói không chừng khi đó ta rất lợi hại rồi đó!” Hoa Thiên Cốt nhìn lên trời cao, không hề biết thế gian này mọi sự khó lường.

“Trăng thật đẹp! Mao Sơn cao lắm à? Sao trăng lại to được như vậy nhỉ? Ta đói lắm rồi, không biết đã ăn được chưa?”

“Chắc là được rồi.” Hiên Viên Lăng lấy gà nướng từ trong đồng lửa ra, mùi thơm tỏa khắp nơi.

Nước miếng Hoa Thiên Cốt chảy ròng ròng: “Có mấy miếng bánh mì, cùng nướng ăn đi.”

Hai người vừa ăn ngấu nghiến vừa kể cho nhau nghe những lần mình gặp quỷ, cười đến sái quai hàm.

“Thật không ngờ lại có người dễ bị quỷ ám như ngươi, ha ha ha.”

“Đúng thế, lần đó con quỷ đói ám trên người ta ba ngày ba đêm, có làm thế nào cũng không chịu bỏ đi. Gần như trong nhà có gì ta đều ăn sạch, cả một vại cơm lớn đấy, suýt chút nữa bị chết vì bội thực. Sau đó cha ta cầm sáu bảy vò rượu tới cho ta uống, uống xong say bất tỉnh nhân sự, hòa thượng mới tới đuổi con quỷ đó đi. Hại ta tăng vài cân liền, từ đó ta có một tật xấu, uống rượu sẽ say, ăn no xong là buồn ngủ.”

Hoa Thiên Cốt ngáp một cái: “Cho nên khi ăn cơm ta chỉ ăn gần no, không dám ăn cố, nhưng hôm nay gà ngời nướng thật sự quá ngon...”

Nói xong lão đà lão đảo ngã sấp xuống, nàng ngủ khì, trong tay vẫn cầm cánh gà, miếng thịt vừa cắn còn chưa kịp nuốt xuống, thò một nửa ra ngoài.

Hiên Viên Lãng cười đau cả bụng, ngồi xổm xuống nhìn cái miệng bóng nhẫy của nàng, vẻ mặt sung sướng hạnh phúc vì được ăn no, nơi ẩm áp nào đó trong lòng như tan ra.

Lấy thịt gà từ trong miệng ra, hắn không chút ngại ngần dùng tay áo mình lau miệng và mặt cho nàng, một gương mặt búp bê trắng nõn hiện ra.

“Thật giống một tiểu cô nương.” Hiên Viên Lãng nhìn bộ dạng giả nam, lại thấy nàng một lòng muốn lên Mao Sơn tu đạo, liền nhận định đây hẳn là một cậu nhóc.

Lấy cánh gà trong tay nàng ra tiếp tục gặm, lưng tựa vào gốc cây, sợ Hoa Thiên Cốt ngủ không thoải mái, hắn đặt đầu nàng gối lên chân mình. Nhìn phía cuối trời xa xôi dưới ánh trăng vàng vạc, Hiên Viên Lãng từ từ đi vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, đang nửa mê nửa tỉnh, hắn bị đá một cú ngã thẳng xuống đất.

“Đừng làm ồn, để ta ngủ tiếp...” Hiên Viên Lãng quay cuồng trên đất hai vòng rưỡi, sau đó ôm lấy vật thể mềm mại bên người tiếp tục ngủ.

Sau lưng lại bị đá thêm cái nữa, còn có một tiếng găm như sét đánh.

“Tên nhóc chết tiệt, sao ngươi có thể ngủ ngon như thế hả? Mau đứng lên cho ta!”

Hiên Viên Lãng miễn cưỡng mở mắt, phát hiện mình không biết từ khi nào đã ôm Hoa Thiên Cốt vào trong lòng, sợ tới mức giật bản mình, xoay người lại chợt nhìn thấy vị sư phụ mình nhớ mong điên cuồng hai ngày nay.

“A! Hà Đông! Cuối cùng ngươi cũng tìm thấy ta rồi!” Tên kia kích động nước mắt ầng ậng.

Nam tử hán tóc vàng trước mặt lại phi lên, linh hoạt né sang một bên.

“Ta đã nói bao nhiêu lần phải gọi là sư phụ rồi cơ mà! Có hiểu thế nào là tôn sư trọng đạo không hả? Ta thật không hiểu Lạc Hà Đông ta sao có thể dạy dỗ ra được một đệ tử không chịu thua kém ai như ngươi, thế nên mới bị một con yêu tinh vớ vẩn lừa cho. Chuyện này mà truyền ra ngoài xem như mặt mũi ta mất hết!”

Đột nhiên lão thấy có gì đó không đúng, bèn đá đá vật thể dưới chân.

“Này, đây là cái gì thế?”

Hiên Viên Lãng vội vàng bảo vệ Hoa Thiên Cốt, “Cậu ta không phải là ta, ngươi đừng tùy tiện như vậy, nhờ đá hỏng luôn người ta thì sao. Aiz, sao tên này ngủ như lợn vậy, bị đập thế còn không tỉnh!”

Cơ thể khổng lồ của Hà Đông ngồi xổm xuống, lão cao gấp đôi Hiên Viên Lãng, hệt như một ngọn núi nhỏ.

Vạch mí mắt của Hoa Thiên Cốt lên xem, lão bắt mạch: “Không sao đâu, chẳng qua là mất chút tinh khí, hơi suy nhược.”

Hiên Viên Lăng sợ hãi: “Làm sao có thể! Ta ở bên cậu ta cả đêm, không thấy có yêu nghiệt nào quấy phá.”

“Không phải yêu nghiệt, là sợi dây chuyền trên cổ cậu ta.” Lạc Hà Đông chỉ vào Thiên Thủy Tích.

“Ta biết cái này không phải là thứ gì tốt mà, lại còn hút máu người nữa!” Hiên Viên Lăng hồn hồn hể vận công định phá nát Thiên Thủy Tích.

“Đừng, đừng, đừng!” Lạc Hà Đông vội vàng kéo tay hắn, “Nhất định không được phá hủy, đây là thứ tốt, chỉ hút chút tinh khí mà thôi, không chết đâu. Này này, tỉnh đi!”

Hoa Thiên Cốt cảm thấy một bàn tay lớn đang vỗ mặt mình, bèn mơ màng mở mắt ra. Thật thoải mái, lâu lắm rồi mới có một đêm ngủ ngon như vậy.

A, ai đang ở trước mặt thế này? Chẳng nhẽ lại là quý?

Hoa Thiên Cốt nhìn gương mặt hung thần ác sát kia mà sợ hãi lui lại hai bước, người run bần bật. Lạc Hà Đông tóc màu vàng, còn để râu quai nón, lông mày lười mác, mắt như chuông đồng, mở miệng ra giống như sư tử đang gầm, quả thật khiến người ta vô cùng sợ hãi. Cho nên rất nhiều yêu ma quỷ quái bình thường nghe thấy tiếng, nhìn thấy bóng lão đều sợ tới mức tè ra quần.

“Đừng sợ, đây là sư phụ của ta.” Hiên Viên Lăng ôm nàng vào trong lòng. Hoa Thiên Cốt gầy như vậy, đột nhiên hắn rất muốn giữ nàng bên cạnh để bảo vệ.

“Sur phụ, người cũng biết đáng về Thần Chung Quỷ^[1] của mình là thế nào mà, đừng đến gần dọa người khác được không? Cậu ấy chính là người đã cứu ta hôm qua, bằng không ta còn bị con yêu tinh đáng chém ngàn lần kia treo trên cây! Hừ, đợi đấy, xem ta có tìm thấy cái đồ rùa rụt cổ nhà hắc không!”

[1] Thần Chung Quỷ: Là một môn thần có hình dáng rất dữ tợn trong truyền thuyết dân gia Trung Quốc. Nghe nói ông có thể trăm yêu trừ ma, do đó người dân đều thích treo tranh vẽ ông ngay cửa, để đuổi quỷ trừ tà.

Lạc Hà Đông ném bộp một vật xuống dưới đất.

“Chờ đến khi ông nội ngươi ra được thì không biết hắc đã chạy tới nơi nào trên biển Đông hưởng phúc rồi!”

“Oa, mai rùa!” Hiên Viên Lãng nhặt thứ như cái vung từ dưới đất lên, vuốt ve từng chút, từng chút một kinh văn cùng trận đồ bát quái trên bề mặt.

“Ngươi bắt được nó sao?”

“Ta mà không tóm nó thì sao tìm thấy ngươi được. Tiểu tử ngươi sau này nếu lại lỗ mãng như vậy thì cứ để yêu quái ăn thịt cho xong, đừng nói là đồ đệ của ta, mất mặt lắm. Mấy năm nay coi như công cốc dạy ngươi!”

“Ta vốn định tự tay bắt nó báo thù! Xem như con yêu quái kia may mắn!” Hiên Viên Lãng cầm cái mai kia gõ đồng gõ tây.

Lạc Hà Đông lại bay lên đá một phát vào mông hắc: “Tiểu tử chết tiệt! Cái tốt không học, học toàn cái xấu! Nhất là miệng lưỡi thô tục, bộ dáng không coi ai ra gì, ngươi nói ta mang ngươi về báo cáo kết quả công tác với ông già nhà ngươi như thế nào đây?” Lạc Hà Đông bắt lực hỏi trời xanh, không biết do cách dạy của mình có vấn đề hay đồ đệ này không ra gì, tại sao chỉ trong hai năm ngắn ngủi từ một thái tử cao quý sống nội tâm lại trở thành một thằng nhóc nhà quê hiếu thắng? Lúc về không bị ông già nhà nó giết hơi phí.

“Ôi dào, sau này ta sẽ chú ý là được. Đúng rồi, sư phụ, tên cậu ta là Hoa Thiên Cốt, muốn tới Mao Sơn bái sư. Người viết cho cậu ta một bức thư giới thiệu đi, để Thanh Hư đạo trưởng nhận cậu ta làm đồ đệ!”

“Phải, phải.” Hoa Thiên Cốt đứng bên cạnh rậm rập gật đầu, cảm kích nhìn lão.

“Mẹ kiếp, người là heo à? Ngoài vẽ bùa ra người có thấy sư phụ người viết chữ bao giờ chưa? Ngay cả tên mình ta còn không biết viết, giới thiệu cái con khi!”

Hiên Viên Lăng và Hoa Thiên Cốt nhìn nhau, không biết nói gì hơn.

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Có cách khác, cậu ta đã cứu người một mạng, ta cũng giúp một chút vậy.” Sau đó lão lấy một vỏ ốc bươu từ trong ngực ra, gõ hai cái, hét lớn.

“Thanh Hư đạo trưởng, Lạc Hà Đông ta muốn gửi một đồ nhi cho người! Người không muốn nhận cũng phải nhận! Gần đây bận bịu, lần sau tới tìm người uống rượu!”

Hoa Thiên Cốt và Hiên Viên Lăng bỏ tay bịt tai xuống, vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Đây là ốc truyền âm, người đưa cho Thanh Hư đạo trưởng là ông ta sẽ biết.”

“Sư phụ, này, này...”

“Mẹ kiếp, sao cả người cũng giả vờ nũng nịu ngại ngùng thế hả, có rắm thì mau thả đi!”

Hiên Viên Lãng nhìn Hoa Thiên Cốt đang sung sướng cầm ốc truyền âm: “Chúng ta đã đến đây rồi thì tiện đường đưa cậu ta lên Mao Sơn luôn đi.” Không biết vì sao đột nhiên hắn cảm thấy rất luyến tiếc.

“Không được!” Lạc Hà Đông nhíu mày. “Ông già người hôm qua gửi thư khẩn tới, bảo chúng ta mau mau quay về. Gần đây thiên hạ xảy ra nhiều chuyện lạ, không biết trong cung có phải cũng xảy ra chuyện gì không! Chúng ta phải khởi hành ngay lập tức!”

Hai năm ông ấy không hề hỏi thăm gì, hôm nay lại vội vã như thế, chắc hẳn đã xảy ra chuyện lớn gì đó.

Hiên Viên Lãng cầm tay Hoa Thiên Cốt nói: “Ta và sư phụ phải quay về gấp, không thể đưa người lên núi, người phải cẩn thận một chút. Nếu xảy ra chuyện gì, cứ mang mảnh ngọc kia đến gặp quan phủ, hoặc là bảo họ gửi thư nói muốn tìm ta, hiểu không?”

“Được.” Hoa Thiên Cốt vô cùng cảm kích nhìn hắn, “Người yên tâm, từ trước tới nay đều là ta tự đi, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu!”

“Đáng tiếc người lại là nam...” Hiên Viên Lãng cúi đầu thì thào.

“Thật ra ta là...”

“Bằng không ta sẽ lấy người làm vợ.” Hiên Viên Lãng chòng ghẹo nói.

Hoa Thiên Cốt sợ tới mức nửa câu sau nghẹn ứ trong cổ họng, không dám nói tiếp.

“Người bái ta làm huynh đi.” Hắn chưa bao giờ thử qua cảm giác vừa gặp đã như thân quen thế này, cố gắng muốn dùng thứ gì đó duy trì sự ràng buộc giữa hai người.

“Được! Lãng ca ca!” Hoa Thiên Cốt không tức giận nữa, vui vẻ cười. Không kiềm được mà cầm chặt tay Hiên Viên Lãng, cuối cùng nàng cũng có được một người thân rồi ư?

Lạc Hà Đông đứng bên cạnh khẽ nhủ mảy nhưng không nói gì, chỉ lên tiếng thúc giục.

“Được rồi, cáo biệt xong thì đi thôi!”

“Ừ, Thiên Cốt, sau này gặp lại.”

“Sau này gặp lại.”

Hoa Thiên Cốt tròn mắt nhìn Lạc Hà Đông lấy hồ lô bên người xuống rồi biến nó ra thật lớn, lơ lửng giữa không trung, kéo Hiên Viên Lãng ngồi lên rồi sau đó hai thầy trò bay đi mất.

Hiên Viên Lãng nhìn chiếc bóng càng lúc càng nhỏ vẫn đang cố gắng vẫy tay với mình, trong lòng lại thấy xót xa. Mặc dù mới quen biết một ngày, nhưng không hiểu tại sao hắn lại cảm thấy cậu nhóc đó rất quan trọng.

“Chờ ta xong chuyện sẽ tới Mao Sơn tìm ngươi! Ngươi đợi ta đây!” Hiên Viên Lãng hét to.

“Được!” Hoa Thiên Cốt trông hắn càng lúc càng xa khuất tầng mây. Nàng buồn bã nhìn ốc truyền tin trong tay, sau đó chuẩn bị tiếp tục hành trình của mình. Ha ha, Mao Sơn ở ngay trước mắt rồi! Nàng sắp thành đạo sĩ rồi! Sau này cũng có thể bay giống Lãng ca ca và sư phụ hắn!

“Tiểu tử, đừng dính líu nhiều với nàng, sẽ rất bất lợi cho ngươi!” Lạc Hà Đông đã sớm nhận ra Hoa Thiên Cốt là một cô nương, nhưng không nói gì.

“Tại sao?”

“Nàng sinh ra đã mang điềm xấu trong người, tốt nhất sau này không gặp lại!”

Hiên Viên Lãng nhìn mây bay trên trời, lạnh nhạt nói: “Ta không quan tâm, thiên hạ nằm trong tay ta, còn sợ không dịch chuyển được cái Càn Khôn nhỏ bé này?”

Lạc Hà Đông giật mình, quay đầu nhìn Hiên Viên Lãng, vui mừng khôn xiết. Hiên Viên Thương à, xem ra ngươi không phí công giao con trai mình cho ta rồi!

Đường lên núi vô cùng thuận lợi, tới mức khiến Hoa Thiên Cốt sợ hãi. Nàng chưa từng thấy ngọn núi nào như vậy, chẳng những yên tĩnh tuyệt đối, trong không khí còn mang theo áp lực nặng nề khó lòng chịu nổi.

Đừng nói người, ngay cả một bóng chim cũng không thấy.

Điều khác lạ giữa một vùng cỏ cây đó là màu xanh biếc phản chiếu từ đỉnh Mao Sơn kia đậm như thể mực trong tranh bị rơi xuống, khiến người ta cảm thấy gượng gạo.

Không biết tại sao, Hoa Thiên Cốt luôn loáng thoáng trong mình một dự cảm bất thường, nhưng lại không giống cảm giác gặp quỷ trước kia.

Thêm đá lên đỉnh núi uốn lượn quanh co, nhìn xuống sâu hun hút, vươn tay là có thể chạm tới mây bay bên người.

Càng đi lâu Hoa Thiên Cốt càng sợ hãi, bởi nàng nhận ra ngọn núi này là một ngọn núi chết, dường như không có lấy một sinh linh tồn tại.

Sao lại như vậy? Chẳng lẽ tiên cảnh trong truyền thuyết đều thế này ư?

Cuối cùng cũng tới trước đại điện của Cửu Tiêu Vạn Phúc cung, khắp nơi đều yên lặng tới mức tiếng thở cũng trở nên rõ ràng.

“Có ai không? Đệ tử tới Mao Sơn cầu đạo! Xin hỏi có ai không?” Trả lời nàng chỉ có vài tiếng vọng dứt quãng trong không khí.

Kiên trì đi vào trong đại điện, lại phát hiện bên trong nguy nga lộng lẫy, khói lửa chưa tàn nhưng không có lấy một bóng người.

Nghe nói Mao Sơn có rất nhiều đệ tử tục gia, phân đông cũng tự đi khắp nơi rèn luyện, ít khi tu hành trong núi, hẳn số người ở lại cũng không nhiều. Nhưng tuyệt không thể ngay cả một người gác cổng cũng chẳng có! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ tất cả đều xuống núi trầm yêu trừ ma?

Hoa Thiên Cốt bắt đầu nôn nóng, càng lúc càng cảm thấy Mao Sơn âm u đáng sợ.

“Có người không? Có ai ở đây không?”

Hu hu hu, đừng mà, nàng vất cả lên núi như thế, lẽ nào lại không gặp được ai?

Bước vào trong, Hoa Thiên Cốt không nhận được mà thưởng thức kiến trúc hùng vĩ nơi đây, nàng vừa đi vừa nhìn ngang ngó dọc, chốc lát đã tới quảng trường của Vạn Phúc cung. Ở giữa khu đất rộng rãi có một hồ cực lớn, giống như Vạn Phúc cung hùng vĩ đã bị thiên thạch tàn phá vậy.

Không có một chút gió, Hoa Thiên Cốt căng thẳng đến mức nóng rần người. Nàng lau mồ hôi trên trán, hơi thở hỗn loạn không hiểu vì sao, mùi máu tanh thông qua mũi khếch tán đến từng tế bào cơ thể.

Nàng không dám bước thêm, linh cảm có chuyện không hay đã xảy ra, nhưng cuối cùng vẫn không kiềm được từ từ tiến tới trước hồ đó.

Mùi máu tanh nồng nặc còn mang theo hơi nóng nháy mắt bao phủ nàng, Hoa Thiên Cốt hét lớn một tiếng chói tai, sợ hãi cực độ, sau đó ôm mặt quỳ trên đất.

...

Địa ngục trần gian!

Những cảnh tượng tanh tươi nàng từng thấy đều không đáng sợ như nơi này.

Vô số thi thể bị nhồi thành từng lớp trong hồ, tất cả đều mặc áo đạo sĩ, già trẻ lớn bé mấy trăm người. Hơn nữa trong đồng xác ấy, đại đa số đã cụt chân cụt tay, bị ngâm trong máu. Ruột, mắt, ngón tay, chỗ nào cũng có... Thật thê thảm!

Nhưng bốn phía đều không có dấu vết quần áo, những người này có lẽ đều bị một chiêu đoạt mạng.

Hoa Thiên Cốt vừa nôn vừa dịch người tránh xa. Loáng thoáng có tiếng gì đó, tuy nhỏ nhưng rất rõ ràng. Chẳng lẽ vẫn còn người sống sót?

Cố gắng quay đầu lại, nàng nhìn thấy một ông lão râu tóc bạc phơ nằm trên đồng thi thể. Cánh tay ông đã mất, giữa ngực có một lỗ hổng lớn, tim phổi đều bị moi ra, thế nhưng vẫn còn tiếng rên rỉ yếu ớt.

Hoa Thiên Cốt bất chấp là lăn hay trèo, gắng sức trượt xuống cái hồ, gian nan leo lên đồng xác. Tay vừa chạm đến máu và dịch thể nhớp nháp, nàng liền nôn ra cả mật, nhưng vẫn liều mạng tới trước ông lão kia.

“Ông... ông ơi... ông có sao không?” Hoa Thiên Cốt chưa từng thấy ai bị thảm như vậy, ghen ngào sắp khóc đến nơi.

Nàng cố gắng kiềm nén, rồi ngồi ngay ngắn không dám động vào, sợ chỉ động một cái ông ấy sẽ gục xuống ngay lập tức.

Làm gì bây giờ? Phải làm sao đây? Ai nói cho nàng biết nàng phải làm gì đi!

Hai mắt ông lão nhắm chặt, trên mặt còn có dòng huyết lệ, dường như đôi mắt cũng đã bị lấy đi, nhưng gương mặt vẫn mỉm cười không có lấy một chút đau đớn.

“Vị thiếu chủ này là?”

Hoa Thiên Cốt không ngừng run rẩy: “Con... con là Hoa Thiên Cốt, bởi vì bát tự không tốt, từ nhỏ đã bị quỷ theo, con vốn... vốn muốn lên Mao Sơn bái Thanh Hư đạo trưởng học đạo. Nơi này... rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Ta chính là Thanh Hư, đều tại bản đạo vô năng, khiến cả Mao Sơn bị tàn sát... Bây giờ, bây giờ sợ không thể giúp thí chủ được...”

“Thanh Hư đạo trưởng, ngài đừng nói như vậy, tại sao nơi này lại trở nên như thế? Là môn phái phân tranh? Hay yêu nghiệt quấy phá? Sao có thể tàn nhẫn sát hại nhiều người như vậy! Con... con có thể làm gì không? Thương thế của ngài phải làm thế nào đây?”

“Nội đan của bản lão đã bị phá, mất hết nguyên khí, không thể cầm cự được lâu nữa. Chỉ tại bản đạo có mắt như mù, không nhận ra đại đệ tử Vân E đã sớm nhập ma! Hắn muốn cướp đoạt thần khí từ thời thượng cổ, xích Thuyền Thiên, nội ứng ngoại hợp với yêu ma, khiến ngàn năm cơ nghiệp của Mao Sơn sụp đổ chỉ trong chốc lát. Thí chủ, xin hỏi người năm nay bao nhiêu rồi?”

“Tuổi mẹ là mười hai ạ.”

“Thí chủ lên núi bằng cách nào? Tên nghiệt chủng kia đã tạo phù chú xung quanh đây, pháp thuật bình thường không phá giải được. Bần đạo đã tập trung tụ nguyên khí một ngày một đêm, cuối cùng vẫn không thể truyền tin tức ra bên ngoài.”

“Ban đầu con cũng không lên được, sau đó đi tìm Di Hủ Quân, ông ấy cho con Thiên Thủy Tích, sau đó trên đường lên Mao Sơn lại gặp được một người tên là Hiên Viên Lăng và sư phụ Lạc Hà Đông của huynh ấy. Lạc lão tiên bồi đưa một con ốc truyền tin, bảo con chuyển cho ngài, ngài sẽ nhận con làm đồ đệ.”

Thanh Hư đạo trưởng sắc mặt tái nhợt, cười: “Thì ra đã gặp lão già kia! Thí chủ gõ hai lần lên cái vân thứ ba của nó xem.”

Hoa Thiên Cốt gõ cạch cạch hai cái, đột nhiên trong ốc truyền ra tiếng thét như sư tử của Lạc Hà Đông.

“Thanh Hư đạo trưởng, Lạc Hà Đông ta muốn gửi một đồ nhi cho ngươi! Ngươi không muốn nhận cũng phải nhận! Gần đây bận bịu, lần sau tới tìm ngươi uống rượu!”

Lão đạo trưởng run run nở nụ cười: “Thật là tốt, trước khi chết còn có thể nghe thấy giọng cổ nhân, tiếc là không còn cơ hội cùng nhau uống rượu.”

“Thanh Hư đạo trưởng...” Mũi Hoa Thiên Cốt cay cay, “Chỉ tại ông ấy đột nhiên có chuyện gấp phải quay về, nếu không đã lên núi rồi!”

“Gần đây thiên hạ đại loạn, ông ta trở về chắc cũng vì chuyện phong ấn. Tiểu thí chủ, có thể nhờ người làm giúp một việc vô cùng gấp không?”

“Xin ngài cứ nói, con nhất định sẽ làm được!”

“Mười ba tháng sau, xin thí chủ hãy giúp ta tham gia Quần Tiên yến ở Côn Luân, báo cho chúng tiên nhân chuyện Mao Sơn bị đệ tử bản môn cướp xích Thuyền Thiên. Hiện giờ ma giới, yêu giới đều hỗn loạn, nhiều nơi phong ấn đã bị phá giải, yêu ma thoát ra. Mong rằng chúng tiên nhân sẽ bảo vệ thật tốt mười lăm món thần khí thượng cổ khác, nếu không ngộ nhờ Yêu Thần xuất thế, sợ rằng không có cách khống chế, trăm họ lầm than.”

Hoa Thiên Cốt hoang mang gật đầu.

“Tuy rằng đệ tử bản môn chết thảm, nhưng Mao Sơn vẫn chưa bị diệt. Thí chủ, ta tạm truyền chức chương môn cho người, khi tham gia Quần Tiên yến hãy dùng Mao Sơn lệnh, tập hợp tất cả đệ tử bên ngoài quay về núi, chấn chỉnh bốn môn, đoạt lại xích Thuyền Thiên.”

“Con? Con...”

“Không sao, nếu lúc đó tiểu thí chủ không thích thì giao lại chức chương môn cho người trong phái, tiểu đệ tử Vân Ân của ta là người có thể tin cậy.”

Hoa Thiên Cốt gật đầu: “Con sẽ nói cho Vân Ân, để huynh ấy đoạt lại xích Thuyền Thiên, chấn chỉnh môn phái.”

Thanh Hư lão đạo gật đầu, một tay kết ấn điểm lên mi tâm Hoa Thiên Cốt, ấn ký của chương môn chợt lóe lên rồi biến mất. Nàng cảm thấy một luồng nguyên khí và nội lực mãnh liệt chảy ào ào vào người mình.

“Thanh Hư đạo trưởng...”

“Bần đạo truyền tất cả đạo hạnh còn lại vào người thí chủ, coi như tỏ chút lòng cảm tạ.”

“Sur, sur phụ...” Hoa Thiên Cốt quỳ xuống chuân bị dập đầu, ý của ông ấy là muốn nhận nàng làm đồ đệ sao?

“Thí chủ mau đứng dậy, ta là người sắp chết, không thể dạy con thứ gì, hãy tới chỗ khác tìm thầy đi. Thiên hạ rộng lớn, chẳng thà chọn Trường Lưu trên thiên giới. Nếu con có thể được Tử Họa đích thân dạy dỗ, coi như là đại phúc, cũng không uổng phí duyên phận của ta và con nơi đây.”

“Bái một sư phụ khác?”

“Phải, Trường Lưu thượng tiên, Phong Sương Nhất Kiếm Bạch Tử Họa, người có đạo hạnh cao nhất tiên giới hiện nay. Đưa ốc truyền âm đây, ta sẽ giao con cho hắn, nhưng tính hắn vô cùng nghiêm túc, không biết có chịu nể mặt bản đạo không. Hơn nữa cũng thông báo một chuyện quan trọng khác, nhờ hắn xử lý tàn cục giúp bản đạo.”

Nói xong, Hoa Thiên Cốt thấy Thanh Hư đạo trưởng lâm bảm, âm phù từ miệng bay ra, chui vào ốc truyền tin, cũng không biết là nói gì.

Xong xuôi đầu vào đó, đuôi ốc hơi đỏ lên.

“Con có thấy cung vũ bên hông ta không?”

Hoa Thiên Cốt lúc này mới thấy một sợi lông chim trắng thuần không dính chút máu, nhưng vừa nãy rõ ràng đâu có. Hay tại bây giờ nàng có chút pháp lực rồi?

“Thấy ạ.”

“Con lấy nó xuống, bảo quản cẩn thận. Đây là tín vật của chương môn. Ngoài ra dưới lư hương trong đại điện có hai bản bí tịch, một là “Tinh túy đạo pháp” Mao Sơn truyền lại cho chương môn đời sau, một là “Lục giới toàn thư” do ta biên soạn, con giữ lấy, có chuyện không hiểu thì cứ tra là được. Việc sau này đều nhờ con, cuối cùng bản đạo cũng có thể nhắm mắt rồi.”

“Thanh Hư đạo trưởng!”

“Con đi đi, Côn Luân, Quần Tiên yến, tìm Bạch Tử Họa!”

Lúc này Hoa Thiên Cốt mới từ từ bò ra khỏi chiếc hố, sau đó có một đốm lửa bùng lên từ người Thanh Hư đạo trưởng, nhưng lại không nóng chút nào.

Tất cả mọi thứ trong hố dần hóa tro, vô số những vật hình cầu phát quang chậm chậm bay lên trời.

Đó là nguyên đan của kẻ tu hành ư? Đạo hạnh cao, nguyên đan chưa bị tổn hại hẳn có thể sống lại, thấp thì chắc cũng được đầu thai chuyển thế. Không biết Thanh Hư đạo trưởng ra sao?

Hoa Thiên Cốt quỳ trước hố lạy hai lạy. Trời đột nhiên đổ mưa xuống, rửa sạch máu đọng trên người nàng. Không khí vẫn nặng nề như trước, nhưng Hoa Thiên Cốt lại cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều, sức khỏe cũng trở nên vô cùng dồi dào.

Chưa báo sư, cũng không phải đệ tử Mao Sơn, nhưng đột nhiên lại trở thành Mao Sơn chương môn, thật khiến người khác phải khiếp đảm. Hoa Thiên Cốt gói kỹ hai quyển bí tịch kia cất vào trong ngực rồi bắt đầu xuống núi.

Mục tiêu kế tiếp rất rõ ràng, đến Côn Luân tham dự Quần Tiên yến, thông báo việc Mao Sơn bị phản đồ cướp mất xích Thuyền Thiên, truyền chức chương môn cho tiểu đồ đệ Vân Ân của Thanh Hư đạo trưởng, sau đó cầu xin Bạch Tử Họa - Bạch lão tiên bồi nhận nàng làm đồ đệ, cuối cùng theo về Trường Lưu Sơn chăm chỉ rèn luyện...

Có mục tiêu là có động lực! Hoa Thiên Cốt xuống Mao Sơn, hỏi đường tới Côn Luân, đi hai ngày thẳng về hướng Tây. Điều đáng kinh ngạc là tới đến chẳng có ma quỷ nào tới gần nàng, không biết do tác dụng từ Thiên Thủy Tích của Dị Hủ Quân hay là câu ngọc Hiên Viên Lăng tặng nữa. Nhưng đường đi ngày càng gặp nhiều tiểu quái, ngay cả những nơi đông

đúc như trong thành đôi khi cũng có một, hai kẻ hình dạng kỳ lạ đi tới đi lui.

Những người bình thường không thể nhìn thấy, Hoa Thiên Cốt cũng học được cách tàng lò chúng đi. Nhưng thỉnh thoảng có vài con rất thích mùi của nàng, nhảy lên vai khiến Hoa Thiên Cốt sờn cả da gà, đành làm bộ lơ đãng gạt đi.

Thấy người quá bản, khi qua rừng lại phát hiện một con suối nhỏ, Hoa Thiên Cốt liền vui vẻ nhảy vào. Dòng suối chảy qua tảng đá nhẵn bóng rồi đổ về hồ nước xanh biếc.

Hoa Thiên Cốt cởi quần áo, vui vẻ bơi qua bơi lại như con cá nhỏ, gọi đầu tắm tấp. Nàng cảm thấy Thiên Thủy Tích trước ngực hơi nóng lên. Gần đây nó hay phát sáng và tỏa nhiệt khiến nàng thấy rất kỳ lạ, nhưng cũng chẳng có gì không ổn nên vẫn đeo trên người.

Mình trần chạy ra khỏi nước, Hoa Thiên Cốt thoải mái ngồi phơi nắng dưới mặt trời. Đang chuẩn bị thay bộ quần áo sạch sẽ, đột nhiên có một tiếng “A!” truyền đến.

Chết cha, có người! Nàng còn tưởng nơi rừng thiêng nước độc này...

Hoa Thiên Cốt vội vàng ôm quần áo che đi cơ thể nhỏ nhắn. Bên cạnh dòng suối, một người đáng vẻ thư sinh đưa lưng về phía nàng, có lẽ lúc lấy nước lỡ nhìn thấy.

“Xin lỗi, thành thật xin lỗi...” Người nọ liên tục giải thích, ngữ khí kích động, “Ta không ngờ ở đây lại có người...”

Hoa Thiên Cốt không nói gì vội vàng mặc quần áo vào. Tuy nàng giả nam trang nhưng chỉ cần nhìn mái tóc rối tung, gương mặt đỏ rực cũng có thể biết được đây là một cô gái.

Hoa Thiên Cốt thu dọn đồ chuẩn bị rời đi, không ngờ thư sinh khoác trên vai một cái giỏ kia cũng vội vàng chạy đến.

“Không Tử dạy: Phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nghe. Ta, ta quả thực không cố ý...”

Hoa Thiên Cốt chưa từng thấy giọng nói nào dịu dàng và hay đến thế, không nhịn được quay đầu nhìn hắn một cái. Dáng vẻ bình thường nhưng lại có khí chất bất phàm, đôi mắt phượng trong trẻo mang theo ý cười, đem đến cảm giác thân thiết khó tả.

Hiên hiên thiều cử

Trác trác lẳng lẳng

Như kiến bạch lộ vị hi.^[2]

[2] Dịch nghĩa: Thanh tao hơn người, tỏa sáng rực rỡ, như thể sương sớm ban mai.

Bình ổn tao nhã, chỉ cần nhìn một cái đã khiến người ta thật thoải mái, hoàn toàn cam lòng phục tùng.

“Không sao...” Hoa Thiên Cốt ngẩn ngơ, rất lâu sau mới giật mình tỉnh lại, tiếp tục cầm cổ chạy.

Người nọ lại đuổi theo sau, bước chân lão đạo, dáng vẻ có chút ngốc nghếch.

“Sao lại không sao? Cơ thể cô nương đều đã bị ta nhìn thấy hết, nếu không chịu trách nhiệm, há chẳng phải uổng công đọc sách thánh hiền? Cô nương quý danh là gì, ngụ ở nơi đâu? Chờ ta đỗ tiến sĩ rồi sẽ thành thân với nàng!”

Đầu Hoa Thiên Cốt chảy mấy vạch đen dài. Nàng mới mười hai tuổi, còn chưa dậy thì, ngực không ra ngực mông chẳng ra mông, phẳng lì thế này, dù bị hấn nhìn thấy thì sao chứ? Mồ hôi nàng chảy ròng ròng...

“Không sao, không sao. Công tử cứ làm như không thấy là được. Xin lỗi, nhưng ta đang vội.”

“Biết nói là biết, không biết nói là không biết, ta rõ ràng thấy hết từ đầu đến chân, từ trước đến sau, sao có thể làm như không thấy được? Như thế há chẳng phải lừa mình dối người sao? Cô nương đừng lo lắng, ta nói lời giữ lời, nhất định sẽ lấy nàng!”

Hoa Thiên Cốt nghiêng răng trèo treo, vừa ra khỏi rừng vừa phải nghe tên thư sinh cổ hủ nói quang quác không nghĩ. Lại còn một loạt những trích dẫn kinh điển, khen ngợi nhân lễ nghĩa trí tín^[3] rồi đạo đức nữ tử này nọ, khiến nàng rầu thối ruột. Người ta đã không thêm để ý, hấn còn ồn ào cái gì? Hóa ra lúc đầu giọng nói bùi tai và vẻ ngoài kia đều là lừa gạt!

[3] Nhân, lễ, nghĩa, trí, tín: Năm đức tính của người quân tử.

Đi tới lời rẽ, Hoa Thiên Cốt thật sự không thể chịu nổi nữa: “Không phải huynh lên kinh đi thi sao? Chúng ta mỗi người một ngả nên nói lời từ biệt thôi, sau này gặp lại!”

“Không được, đi thi chỉ là chuyện nhỏ. Cô nương còn nhỏ tuổi đã phải đi một mình, lỡ gặp dã thú hay cướp thì biết làm sao? Dù nàng không phải vị hôn thê mà chỉ là người qua đường tình cờ gặp gỡ, ta cũng không thể thấy chết mà không cứu! Ta quyết định sẽ đưa nàng đến nơi nàng muốn rồi mới lên kinh! Thi đỗ liền đến nhà nàng cầu hôn, cưới hỏi đàng hoàng đưa nàng về dinh!”

Ông trời ơi! Từ khi nào nàng trở thành vị hôn thê của hấn thế? Điên mất, điên mất, hấn có để cho nàng yên không?

“Đừng đi theo ta! Ta xin huynh đấy! Trời sinh ta mệnh xấu, đi đâu khắc đó, huynh theo ta chẳng những gặp phải phiền toái lớn, còn có thể bị quỷ ám nữa!” Đến cả Mao Sơn cũng còn gặp phải chuyện này, Thanh Hư đạo trưởng và những người đó chẳng phải bị nàng ám sao?

Thư sinh kia nghiêm mặt nói: “Tục ngữ nói ban ngày không làm chuyện xấu, nửa đêm chẳng sợ quỷ thăm. Đông Phương Úc Khanh ta đi thẳng ngòi ngay, còn ngại yêu ma quỷ quái sao?”

Hoa Thiên Cốt đi đến đâu hấn theo đến đấy, không thể thoát được. Thật sự bị bám rồi nàng cũng không biết phải làm sao, đêm đến cố dẫn lửa giận, ngồi ăn bánh mì không thèm để ý đến nữa, hấn hỏi gì cũng khỏi trả lời. Ài, thật nhớ gà nướng Lãng ca ca làm quá!

“Ăn không?” Đông Phương Úc Khanh đưa một miếng bánh ngọt qua, Hoa Thiên Cốt nhìn nụ cười ấm áp của hấn, ma xui quỷ khiến lại nhận lấy. Không thể phủ nhận nụ cười kia rất có tác dụng an ủi và chữa vết thương lòng cho người khác, nếu hấn mà câm thì đúng là hoàn mỹ, than ôi...

“Cô nương tên gì?”

“Hoa Thiên Cốt...” Nàng vừa dứt miếng bánh ngọt mềm mềm vào miệng vừa bất mãn lầm bầm. Đúng là mật ngọt chết ruồi mà!

“Bao nhiêu tuổi?”

“Mười hai.”

“Có hôn ước chưa?”

“Chưa.”

“Cha mẹ nàng đâu?”

“...Chỉ còn mình ta.”

Hoa Thiên Cốt đột nhiên cảm thấy trống vắng. Nàng vốn tưởng lần này bái sư được thì về sau sẽ có chỗ nương thân, không ngờ sóng chưa yên, bão lại tới.

“Mình nàng?” Đông Phương Úc Khanh nhíu mày, “Vậy nàng một mình đi đâu? Tìm người thân nương tựa sao?”

“Không phải, ta không có người thân. Ta vốn đi Mao Sơn cầu đạo, nhưng không thành. Giờ phải đi Côn Luân một chuyến.”

“Côn Luân? Đi xa như thế làm gì? Rất nguy hiểm!”

“Ta phải tham gia Quân Tiên yển.” Hoa Thiên Cốt nói xong vội che miệng lại, kể những điều này với một thư sinh sắp lên kinh dự thi làm gì chứ?

“Quân Tiên yển? Nàng bảo lên Mao Sơn cầu đạo nhưng không được, tại sao? Đã xảy ra chuyện gì à?”

“Cả Mao Sơn bị giết, Thanh Hư đạo trưởng trước khi mất phó thác ta đến Quân Tiên yển truyền tin.” Hoa Thiên Cốt kinh ngạc nhìn Đông Phương Úc Khanh, phát hiện không phải tại mình nhanh nhẩu, mà dù hỏi gì, miệng nàng đều như mất tự chủ mà nói hết ra. Trời ạ, là vì giọng hắt rất bụi tai sao?

“Mao Sơn bị tàn sát? Đã bắt đầu rồi sao?” Đông Phương Úc Khanh nhíu mày thì thào, “Thanh Hư đạo trưởng trước lúc mất còn nói gì không?”

Hoa Thiên Cốt che miệng lại lắc đầu, nàng sẽ không nói nhiều với một người xa lạ như vậy đâu!

Đông Phương Úc Khanh càng lúc càng tiến tới gần, sốt ruột cầm lấy bàn tay nhỏ còn lại của nàng.

“Sau đó thế nào, pháp khí trấn môn của Mao Sơn - xích Thuyền Thiên có giữ được không?”

Hoa Thiên Cốt sững sốt buông tay ra, tròn tròn mắt nhìn hấn: “Sao huynh lại biết?” Hấn không phải là một thư sinh lên kinh dự thi bình thường sao?

“Đương nhiên biết rồi. Ta đã đọc đủ loại sách, chuyện lục giới cũng nắm rõ trong lòng bàn tay. Nàng tưởng ta chỉ là con mọt sách thuộc vẹt tứ thư ngũ kinh sao?”

“Huynh cũng tu tiên?”

“Không phải, nhưng ta cũng có người thân đạo hạnh rất cao, từ nhỏ cũng hơi hứng thú với việc này nên đọc rất nhiều sách cổ. Vậy xích Thuyền Thiên cuối cùng thế nào?”

“Bị cướp đi rồi...” Hoa Thiên Cốt cúi đầu, rốt cuộc đó là gì mà cần nhiều mạng người bảo vệ đến thế?

“Chuyện lớn không hay rồi.” Đông Phương Úc Khanh bắt đầu dĩ lắc đầu, chuyển đi này xem ra công cốc.

“Thiên Cốt, tuy tạm thời chưa có ai chú ý, dọc đường chắc không có gì nguy hiểm, nhưng thể chất nàng đặc thù, vẫn nên cẩn thận hơn. Ta có việc nên phải quay về gấp, xem ra không thể đưa nàng tới Côn Luân.”

“Ai thèm huynh đưa! Không phải huynh còn lên kinh sao?” Hoa Thiên Cốt khó hiểu nghiêng đầu nhìn Đông Phương Úc Khanh, làm sao hấn biết thể chất nàng đặc thù nhỉ? Hơn nữa vội vã trở về làm gì, chẳng lẽ nhà hấn cũng có thần khí thượng cổ, sợ yêu quái đến cướp sao?

“...Cái đó không vội, ta xử lý xong mọi chuyện sẽ đi.”

“Làm mất vật kia có hậu quả gì không? Sao mọi người ai cũng lo lắng như vậy?”

“Thanh Hư đạo trưởng không nói cho nàng sao?”

“Không đủ thời gian, ông ấy chỉ nói qua một chút, sau đó giao quyền ‘Lục giới toàn thư’, bảo ta tự tìm hiểu.”

“Thiên Cốt, nàng biết lục giới trên thế gian này gồm những giới nào không?”

Hoa Thiên Cốt nhìn mà ngẩn ngơ, người này khi cười sao lại đẹp và ấm áp đến thế, thật khiến nàng buồn ngủ!

“À... thế giới của người, thế giới của yêu quái, của ma quỷ, cả của thần? Còn gì nữa nhỉ?” Nàng xòe tay ra đếm, hình như vẫn chưa đủ.

“Mấy cái này đều đúng, Nhân giới, Minh giới, Yêu giới, Ma giới, Tiên giới và Thần giới.”

“Oa, phân loại kĩ thật... Vậy Minh giới, Yêu giới, Ma giới đại diện cho cái ác, còn Nhân giới, Tiên giới, Thần giới đại diện cho cái thiện đúng không? Hai bên không chế lẫn nhau? Thanh Hư đạo trưởng nói Yêu Thần chuẩn bị xuất thế, có phải ý là quái vật lợi hại nhất Yêu giới sắp ra mặt rồi không? Thảo nào gần đây ban ngày ta thấy nhiều yêu quái như thế.”

“Vấn đề thiện ác ở Lục giới không đơn giản như vậy. Người chết hóa quỷ thì gia nhập Minh giới, nếu thành tiên có thể đứng trong hàng tiên ban. Mà Yêu giới lại phức tạp hơn, tất cả đều là kết quả của quá trình tự nhiên hóa. Động vật, thực vật, thậm chí cả đồ vật do yếu tố nội lực hay ngoại lực tác động đều có thể thành tinh, hình thái mỗi loài một vẻ. Về phần Ma giới, dù là người cũng được, yêu cũng được, tiên cũng được, chỉ cần có ác ý,

chấp niệm, thiên kiếp hay luyện công tẩu hỏa nhập ma thì đều có thể vào Ma đạo.”

“Còn Thần thì sao? Mọi người thường nói thần tiên, ta vẫn nghĩ thần và tiên giống nhau.”

“Chúng thần thượng cổ sinh cùng trời đất, mà tiên bình thường đều do tu luyện mà thành, mặc dù đều có pháp lực nhưng không giống nhau. Chỉ là mọi người thích đặt cạnh nhau, cũng giống như yêu và ma vậy thôi, hợp lại với nhau gọi là yêu ma. Phục Hi tạo bát quái, Nữ Oa tạo con người, hội bàn đảo của Tây Vương Mẫu, Cộng Công húc đổ Bất Chu Sơn, Tinh Vệ lấp biển, Thương Hiệt sáng tạo ra chữ viết, Hoàng Đế đại chiến Xi Vưu, những truyền thuyết đó hẳn nàng đã từng được nghe. Thần tiên yêu ma tuy rằng qua tu luyện có thể trường sinh bất lão nhưng đều không có tâm thân bất tử. Họ có thể đến Minh giới luân hồi chuyển kiếp, nhưng đại đa số đều tịnh độ ở cõi niết bàn.”

“Nói đi nói lại làm người vẫn là khổ nhất.”

“Cũng không hẳn, thế gian này Nhân giới đứng đầu về số lượng, những tộc khác chỉ chiếm một phần rất nhỏ. Nhân giới nhìn qua thì yếu đuối, thật ra lại mạnh nhất, là căn nguyên của Lục giới, là nguồn gốc của vạn vật.”

“Nhưng làm người mạnh ở đâu, tốt ở đâu?”

“Sức mạnh của lòng người là sức mạnh to lớn nhất, sau này nàng sẽ hiểu. Mà cảnh giới cao nhất của việc làm người không nhất định là thành tiên. Cho nên nàng không cần cố chấp chuyện tu tiên làm gì. Cho dù là thần tiên hay yêu ma đều có nỗi buồn phiền riêng. Nói không chừng làm người còn thoải mái, vui vẻ hơn.”

Hoa Thiên Cốt cảm thấy rất có lý, gật đầu.

“Vậy những người như Thanh Hư đạo trưởng thì là người hay tiên? Khi ông ấy nhờ tham gia Quần Tiên yến ta đã không nghĩ ra, một người bình

thường như mình làm sao đi được.”

“Nàng không đọc ‘Lục giới toàn thư’ mà ông ấy đưa sao? Bên trong hẳn viết phân phân loại và cấp bậc vô cùng rõ ràng.”

“Đã xem đâu. Mười ba tháng sau đã là Quân Tiên yển, đường đi Côn Luân lại xa như vậy, ta sợ không đến kịp, mấy ngày nay đều chạy hết sức, tối đến vừa nằm đã ngủ, quên khuấy chuyện cuốn sách kia.”

“Cấp bậc của tiên dựa theo sự khác biệt trong pháp lực và địa vị mà chia làm chín bậc: Đứng đầu là Thượng tiên, thứ hai là Tiên, thứ ba là Thái thượng chân nhân, thứ tư là Phi thiên chân nhân, thứ năm là Linh tiên, thứ sáu là Chân nhân, thứ bảy là Linh nhân, thứ tám là Phi tiên, thứ chín là Tiên nhân. Cách để thành tiên cũng có rất nhiều, giống như Thiên tiên, Địa tiên và Thi giải tiên là phải chết trước rồi mới thành tiên. Đương nhiên có thể trực tiếp phi thăng là tốt nhất.”

“À, thì ra Trường Lưu đại tiên lợi hại như vậy.”

“Cái gì?” Đông Phương Úc Khanh nheo mắt lại.

“Thanh Hư đạo trưởng bảo ta đi bái Trường Lưu đại tiên Bạch Tử Họa làm thầy.”

Đông Phương Úc Khanh hừ lạnh một tiếng, ánh mắt ám áp quen thuộc trở nên có chút kiêu căng. Không biết tại sao Hoa Thiên Cốt cảm thấy hẳn có điểm gì đấy rất thân thuộc.

“Bọn họ đều đã thành tiên, còn có thể trông nom chuyện thế tục hay nhận đồ đệ sao?” Trước kia nàng luôn cho rằng tiên nhân đều xa tít mù khơi, rất khó gặp.

“Tình hình hiện nay, yêu ma xuất hiện dày đặc, ranh giới giữa tiên giả đắc đạo và kẻ tu hành đã không còn quá lớn. Ngoài Thiên Đình trên chín

tầng mây ra, những tiên giả khác cho dù có chức vị hay là Tán tiên thành thoi, phần lớn đều ở sơn dã đào nguyên hay động tiên, tiên đảo xa bờ, người trần cũng có thể gặp tiên cầu duyên. Nói thẳng ra tiên nhân không xa xôi, khó mạo phạm như trong tưởng tượng của mọi người. Chẳng qua là nhiều pháp lực, ít sắc dục hơn người thường mà thôi. Hơn nữa, so với người, tiên càng dễ sa đọa nhập ma.”

Hoa Thiên Cốt thấy lời hắt mang theo sự khinh thường đối với tiên nhân, nhất thời không biết nói sao cho phải. Sự phụ tương lai của nàng không biết là người như thế nào đây?

“Thanh Hư đạo trưởng cũng là Thượng tiên đúng không?”

“Ông ta? Là Chân nhân thì có, cùng lắm là Linh tiên. Nàng tưởng rằng thành tiên dễ như vậy sao? Cả thiên giới bây giờ, cấp bậc Thượng tiên cũng chỉ có bốn người.”

“Oa! Lợi hại như vậy sao? Ta cứ tưởng rằng thành tiên nhất định phải đến mấy nơi như Tây Phương cực lạc.”

“Phần lớn họ đều không muốn ở lại Thiên Đình chịu sự quản chế của thiên pháp, đầu tiên là phi tiên, sau đó hoặc là du tiên hoặc là quay về nơi ở trước kia, tiếp tục bồi dưỡng đệ tử phi tiên. Nên nói thế nào nhỉ, lần này Yêu Thần xuất thế sau vạn năm luân hồi quả thực là không thể tránh khỏi. Tiên giới thật ra đã sớm chuẩn bị, rất nhiều năm trước đã gắng sức mở rộng lượng người tu đạo để đối phó với yêu ma xuất hiện khắp nơi. Cho nên các tiên đều cố gắng làm môn phái mình lớn mạnh hơn bằng cách tuyển đồ đệ, Mao Sơn chính là một trong số đó. Ngoài ra còn có Vương Ốc Sơn, Lao Sơn, Thái Bạch, Bồng Lai, vân vân... nhiều không kể xiết, chỉ cần có chút tiên tư đều bị đưa đi.”

“Con gái cũng được sao?”

“Phần lớn các phái đều nhận nữ đệ tử, đạo pháp có cả một phương pháp tu luyện là nam nữ song tu. Số ít còn lại vì môn tiên thuật chỉ thích hợp

với nam tử. Ngay cả Mao Sơn trước nay cũng được mấy nữ đồ.”

“A, vậy thì tốt quá! Trường Lưu Sơn chắc sẽ nhận ta đúng không? Tỷ lệ bái sư của ta lại lớn hơn mấy phần rồi!”

Đông Phương Úc Khanh nhìn dáng vẻ phấn khích của nàng, không kiềm được nở nụ cười.

“Trường Lưu Sơn là nơi tu đạo lớn nhất, tốt nhất trong tất cả các phái, cũng là nơi có nhiều môn hạ đệ tử nhất. Hơn nữa những đệ tử xuất sắc của phái khác cũng sẽ định kì ghé tới luyện tập. Một phần ba số tiên giả đắc đạo hiện nay đi ra từ đó. Trường Lưu Sơn bao gồm tất cả sở trường của các môn phái, tiên thuật đạo pháp đủ cả, số lượng tiên nhân pháp thuật cao cũng nhiều nhất. Dường như cả Tiên giới đều trông về nơi này.”

Ngừng một lát, hắn lại nói: “Nhưng đương nhiên điều quan trọng nhất là vì đến Ngọc Đế cũng không dám đắc tội với chủ môn Trường Lưu Thượng tiên Bạch Tử Họa.”

Hoa Thiên Cốt vừa nghe lại thêm lo lắng.

“Ông ấy rất lợi hại, rất khó tính sao?”

“Chắc chắn là cực kỳ lợi hại. Trên Tiên giới những người có thực tài không nhiều lắm, nếu phải đối đầu, hắn chắc chắn là kẻ đáng sợ nhất. Còn nói khó tính thì lời đồn chưa hẳn đáng tin, nàng tự đi sẽ biết. Tuy ta không thích hắn, nhưng nếu nàng có thể bái hắn làm thầy thì đúng là phúc mấy đời.”

Hoa Thiên Cốt ngày càng bội phục Đông Phương Úc Khanh. Sao tên này cái gì cũng biết thế? Hắn thật sự chỉ là một thư sinh bình thường thôi sao?

“Nghe huynh nói cứ như đã từng gặp ông ấy rồi vậy.”

“Đương nhiên là chưa, ta nào có bản lĩnh ấy. Khả năng lớn nhất của Đông Phương Úc Khanh này là tri thức cùng lý luận. Ta có thói quen nhìn mọi chuyện một cách thấu đáo và đa chiều nhất, nàng không biết gì đều có thể tới hỏi.”

“Vậy huynh thử nói xem nếu Trường Lưu thượng tiên không chịu thu nhận ta thì có cách nào làm ông ấy đổi ý không?”

“Lòng người khó đoán, nàng tự cầu phúc đi.”

“Nhưng... ta thực sự rất lo lắng. À đúng rồi, huynh vẫn chưa nói cho ta biết Yêu Thần là cái gì, sao lại khiến Tiên giới loạn lên như thế?”

“Cụ thể thì không ai có thể nói rõ được, sở dĩ gọi là Yêu Thần là bởi nó vừa có khả năng phi phạm giống như thần, vừa có sức phá hoại vô cùng khủng khiếp. Chẳng những hấp thụ được tinh hoa nhật nguyệt mấy vạn năm, nó còn dung hợp được tất cả tà ác, hận thù, chiến tranh, tư dục và những thứ xấu xa, sau đó chuyển thể thành yêu. Song song với việc Yêu Thần xuất thế, cửa động ở Minh giới, Ma giới, Yêu giới sẽ bị mở ra, nhân gian binh phạt không ngừng, dân chúng lầm than, tất cả sẽ bị hủy diệt.”

“Không có cách nào chặn nó sao? Thần tiên mạnh như vậy cơ mà!”

“Lần trước đã ngăn rồi, dùng mười sáu thần khí thời thượng cổ, chia ra các nơi phong ấn Yêu Thần. Nhưng chỉ cần lòng còn ác niệm thì vĩnh viễn không thể diệt trừ tận gốc, tích lũy đến một thời điểm nhất định, nó sẽ giáng xuống nhân gian tàn phá tất cả.

“Trời ạ, thảo nào xích Thuyền Thiên kia quan trọng như vậy. Nếu như mất hết thần khí chẳng phải Yêu Thần sẽ sống lại sao?”

“Đúng vậy.”

“Những món kia đâu rồi?”

“Ở các môn phái, thần khí được coi là bảo vật trấn môn, nhưng luôn có yêu ma bụng dạ khó lường muốn cướp đi, để Yêu Thần xuất thế.”

“Trường Lưu Sơn cũng có?”

“Đương nhiên.”

“Nhưng hẳn sẽ không sao đâu, dù gì vẫn còn mười lăm món, khó có thể tập hợp đủ được. Chúng tiên nhân lợi hại như vậy, dù Yêu Thần thật sự xuất thế, bao nhiêu thần tiên ở đây chẳng lẽ lại không áp chế được ư? Phong ấn nó như lần trước là được rồi.”

Đông Phương Úc Khanh nhìn nàng cười, nhưng nụ cười vốn dĩ thoải mái vui vẻ không biết tại sao giờ phút này lại có vẻ kỳ dị khó hiểu.

“Thiên Cốt, thế gian này đã không còn Thần nữa rồi!”

Hoa Thiên Cốt đờ người, gì mà thế gian này đã không còn Thần nữa rồi, hẳn có ý gì?

Không có thế giới của Thần...

“Các thần tộc thượng cổ thường tranh đấu với nhau, rất ít tộc còn tồn tại được. Cuối cùng Yêu Thần xuất thế, vì tiêu diệt yêu ma khắp nơi cộng thêm việc phong ấn Yêu Thần, Thần giới chỉ còn một vị. Vị thần cuối cùng dùng máu thịt của mình bồi đắp lại thế giới do chiến tranh mà chỉ còn là một đồng hoang tàn, sau đó cũng mất đi.”

“Thiên Cốt, nàng cũng biết lòng người đáng sợ thế nào, yêu ma cứ thế sinh sôi nảy nở, đến thần tiên cũng không thể áp chế. Tại sao sự trở về của Yêu Thần lại gây hoang mang như vậy, là bởi dù Nhân giới và Tiên giới liên thủ cũng không thể mạnh bằng Thần giới. Cho nên Yêu Thần trở lại chẳng khác nào tận thế. Chúng ta không cách nào tránh khỏi, chỉ có thể kéo dài từng ngày, cố gắng đẩy lùi ngày đó lại, nghĩ biện pháp khắc chế hoặc

phong ấn nó, mà mười sáu món thần khí thượng cổ kia, chính là mấu chốt của mấu chốt.”

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu nhìn hắn, có rất nhiều điều nàng không hiểu, nhưng đột nhiên người lại nổi da gà, chỉ vì Yêu Thần mà cả Thần giới bị diệt ư? Nghĩ là hiện giờ Lục giới chỉ còn lại Ngũ giới, cái gì mà thần tiên thần tiên, trên đời này căn bản không có kẻ vừa sinh ra đã là thần, chỉ có người tu luyện thành tiên...

“Vậy, chẳng phải là lúc nào cũng có thể xảy ra chiến tranh sao?”

“Phải, nhanh thì tháng sau, chậm thì mấy chục năm sau. Cái này phụ thuộc vào sự bảo vệ thần khí của các tiên giả. Nhưng thiên mệnh không thể tránh... Yêu Thần sớm hay muộn cũng sẽ xuất thế.”

“Thật đáng sợ...”

“Dù thế nhưng cũng không thể để yên như vậy. Ngày mai ta phải về gấp, không thể đưa nàng đi được. Nếu nàng cứ đi thế này nhất định không tới kịp Quần Tiên yến, hay cưới ngựa đi!”

“Hả? Nhưng ta không biết cưới ngựa...”

“Mai ta sẽ dạy nàng.”

“Huynh dường như cái gì cũng biết ấy.” Hoa Thiên Cốt ngưỡng mộ nhìn hắn.

“Ha ha, nàng còn gì không biết, có thể hỏi ta.”

“Đúng rồi, này.” Hoa Thiên Cốt đột nhiên nghĩ ra, đưa sợi dây chuyền cho hắn xem, “Đây là vật có thể phá bùa chú Di Hủ Quân đưa cho ta, gần đây luôn nóng lên, đôi khi tối đến còn phát sáng nữa, sao lại thế? Lãng ca

ca bảo ta đừng đeo, nói không phải là vật tốt. Ta cũng không biết, huynh xem xem...”

“Thiên Thủy Tích sao? Nóng lên?” Đông Phương Úc Khanh vừa cầm xem vừa nhếch miệng.

“Nàng có thấy cái hồng hồng trong đây không?”

“Có thấy...”

“Đây là linh trùng dùng bí thuật của Dị Hủ các cây vào.”

“A? Trùng? Giống như kiêu hạ cô sao?”

“Không phải, trùng này và cô trùng khác nhau, nó có rất nhiều tác dụng, cũng có rất nhiều loại. Dị Hủ các đôi khi sẽ cấy nó vào đối tượng để thám thính tin tức, hoặc là để giết người.”

“Thật khủng khiếp...” Hoa Thiên Cốt sợ hãi lui lại hai bước. Không ngờ mình vẫn mang nó trên người lâu như vậy.

“Không sao, đây chỉ là linh trùng bình thường, nó hút máu nàng để thành hình và sẽ chỉ nghe lời nàng, có một ít pháp lực, nhưng không thể nói là lợi hại. Nàng đi một mình, trên đường có sủng vật làm bạn cũng không tồi. Có đao không?”

“A? Hả? Có liền.” Hoa Thiên Cốt lấy liền giắt bên hông xuống.

Đông Phương Úc Khanh mỉm cười, cắt một đường trên tay Hoa Thiên Cốt.

“Đau...”

Hắn nhỏ máu xuống Thiên Thủy Tích, máu bị hút vào rất nhanh.

“Làm thế này sâu mới có thể phá kén chui ra.”

Hoa Thiên Cốt nhìn không chớp mắt, thật sự có thể nở thành trùng ư?

Một lát sau, Thiên Thủy Tích đỏ bừng rồi bắt đầu xuất hiện vết nứt y như quả trứng đang nở, một con sâu trong suốt nhỏ hơn ngón út đang cố sức chui ra, trên thân còn vài sợi tơ máu, vừa giãy giụa vừa bò lổm ngổm.

“A! Ra rồi! Trời ơi!” Hoa Thiên Cốt kinh ngạc nhìn con sâu nhỏ, kích động hoa chân múa tay. Đây là con sâu của nàng sao?! Nàng có thú cưng của riêng mình rồi!

Con sâu nằm trên tảng đá vừa thở vừa nghỉ ngơi, cả người mềm nhũn núc ních toàn thịt, thật khiến người ta muốn bóp thử xem sao. Thân nó trong suốt, cực kì đẹp. Một lát sau, sâu nhỏ cố sức ngẩng đầu lên, mở hai mắt tin hìn ra, chớp chớp nhìn hai người trước mặt rồi đột nhiên mở miệng gọi: “Cha, mẹ...”

“A!” Hoa Thiên Cốt thét lên kinh hoàng, lùi ra sau hai bước, ngã phịch xuống đất. Có làm không trời?! Nó nói chuyện kìa!

Đông Phương Úc Khanh cười ngặt nghẽo, đưa một ngón tay trắng như bạch ngọc ra sờ đầu chú sâu bé bỏng, thật là đứa bé ngoan, tinh mắt lắm!

“Tại sao... tại sao sâu lại biết nói?” Hoa Thiên Cốt vẫn chưa hoàn hồn nhìn cảnh tượng hãi hùng này.

“Nó là yêu tinh, đương nhiên nói được.”

“Nhưng... nhưng sao lại gọi ta là mẹ? Ta nào phải sâu, cũng đâu có sinh ra nó?!”

“Nàng ắp ra nó, nói cho cùng nó cũng là máu thịt của nàng còn gì nữa.”

Nhìn vẻ mặt không thốt nên lời của Hoa Thiên Cốt, Đông Phương Úc Khanh cười đến sái quai hàm.

“Ta, ta là mẹ của sâu...” Hoa Thiên Cốt lấp bắp bước tới gần, mở to mắt nhìn chú sâu nhỏ trên tảng đá, mũi suýt chút nữa đụng vào người nó.

Chú sâu đuổi người, ngáp một cái, đáng yêu cực kì. Nó chu miệng, sau đó ôm lấy mũi Hoa Thiên Cốt rồi trèo lên.

“Mẹ, con đói bụng!”

“A...!” Hoa Thiên Cốt đứng hình, không ngừng nhìn Đông Phương Úc Khanh cầu cứu, nó bò lên mũi nàng rồi, bây giờ phải làm sao, làm sao hả?

Đông Phương Úc Khanh cười ngặt nghẽo tóm bé sâu xuống.

“Cha?” Sâu nhỏ vô tội ngẩng đầu nhìn hấn.

“Đồ ngốc này, làm mẹ con sợ rồi đấy!” Đông Phương Úc Khanh yêu thương đặt nó lên lòng bàn tay mình.

“Hu hu hu, nó đói bụng thì ta phải làm sao? Không phải cho nó bú đấy chứ? Hu hu hu, ta không có đâu...” Hoa Thiên Cốt ôm ngực, mồ hôi tuôn ào ào như thác Lư Sơn.

Đông Phương Úc Khanh cố nhịn cười, suýt chút nữa không chịu nổi.

“Nếu nàng ngại máu mình nhiều như thế mà không có chỗ dùng, có thể mỗi ngày hoặc mỗi tháng cho nó ăn một giọt, giúp linh lực của nó tăng lên. Nếu không thì cho nó ăn mấy thứ như lá cây hay hoa cỏ đều được.”

“Nó có ăn bánh mì không?” Hoa Thiên Cốt cẩn thận nhận chú sâu từ tay Đông Phương Úc Khanh.

“Có thể sẽ ăn, tùy theo khẩu vị của nó.”

Sâu nhỏ bò tới gần bánh mì cắn một miếng. Ọc ọc ọc, cứng quá!

Khi gió, còn kén chọn. Nàng không biết nói gì hơn, đành đi hái một nhánh cỏ non đưa tới trước mặt chú sâu. Sâu ta vui vẻ ôm lấy nhấm nháp, chỉ chốc lát sau trên lá đã có thêm một hàng răng cưa.

“Ha ha, thật đáng yêu.” Hoa Thiên Cốt mềm lòng, ánh mắt tràn đầy yêu thương. Đột nhiên nhớ tới miếng bánh vừa ăn liền mang ra đút cho bé sâu, sâu ta sung sướng đớp sạch.

“Ừ, sau này nó có thể ở bên nàng.”

“Nhưng nhớ bị ta đè chết thì sao? Nó nhỏ như thế!” Hoa Thiên Cốt đánh bạo đưa đầu ngón tay ra sờ nó, bé sâu vô cùng thân thiết cọ cọ vào.

“Nó là yêu tinh, sao có thể bị đè chết được. Nàng đặt cho nó một cái tên đi.”

“Hả? Đặt tên? Ta chưa đặt tên bao giờ. Ừm... Nó vừa nhỏ vừa đáng yêu như vậy, hay gọi là Đường Bảo đi.”

“Đường Bảo?”

“Đường Bảo! Đường Bảo! Đường Bảo Bối!” Hoa Thiên Cốt đặt Đường Bảo vào lòng bàn tay chu miệng thơm một cái.

“Tên của người sau này là Đường Bảo!”

Đường Bảo cười rộ lên, giọng giống như một đứa trẻ, thoáng có nét tinh ranh.

“Tên con là Đường Bảo. Cha, mẹ!”

“Ta là mẹ của ngươi, nhưng kia không phải cha ngươi đâu!” Nàng vội vã dạy lại trẻ nhỏ.

“Cha, cha!” Đường Bảo nhìn Đông Phương Úc Khanh cười.

“Sao ta lại không phải là cha nó, chờ ta làm xong việc quan trọng, đến lúc đó ta sẽ đi tìm nàng, lấy nàng làm vợ. Ta sẽ chịu trách nhiệm với nàng đến cùng.”

Thật là, sao tên này cứ nhì nhèo mãi thế!

Hoa Thiên Cốt vui đùa âm ỉ với Đường Bảo cả một đêm. Hôm sau Đông Phương Úc Khanh ra chợ mua hai con ngựa tốt, không biết hấn thềm thì bên tai ngựa điều gì mà con vật hung dữ vừa nãy bỗng trở nên hiền lành lạ thường.

Nàng học rất nhanh, vui vẻ cưỡi ngựa chạy lòng vòng. Đi với tốc độ này sẽ nhanh hơn nhiều, lại còn ít xóc.

“Đường Bảo, phải giúp cha chăm sóc tốt cho mẹ con đây!”

“Dạ!” Đường Bảo ngồi trong lỗ tai Hoa Thiên Cốt, một chi còn túm lấy sợi tóc của nàng đưa qua đưa lại, mắt uơn ướt tạm biệt Đông Phương Úc Khanh.

Hắn đưa tay ra vuốt đầu nàng, vẻ mặt dịu dàng như thế, nụ cười thanh nhã như thế, khiến Hoa Thiên Cốt ngây người.

“Bảo trọng, nhớ bái sư học nghệ cho tốt, cho đến lúc đó ta sẽ đi tìm nàng, cưới nàng về nhà.” Nói rồi đeo Thiên Thủy Tích đã sửa xong lên cổ Hoa Thiên Cốt.

Tuy rằng đã nghe hần lải nhải những lời này rất nhiều lần đến mức vô cảm, nhưng không hiểu sao lúc này mặt nàng lại đỏ bừng, không đồng ý cũng không phản bác thúc ngựa đi.

Chương 3: Côn Luân Dao Trì

Hoa Thiên Cốt vẫn đi thẳng về hướng Tây, tốc độ nhanh gấp đôi bình thường. Dọc đường vì có Đường Bảo bầu bạn nên vui vẻ hơn rất nhiều, khi buồn có người nói chuyện cùng nàng, khi nghỉ có người cùng nàng chơi. Khách bộ hành qua lại luôn cho rằng nàng có bệnh, toàn tự lẩm bẩm một mình, thật ra nàng đang nói chuyện với Đường Bảo trong lỗ tai.

“Đường Bảo! Không được gọi mẹ nữa! Người khác sẽ hiểu lầm mất! Gọi Thiên Cốt đi!”

“Nhưng mẹ là mẹ của con mà?” Đường Bảo ịu xù chui vào trong lỗ tai của Hoa Thiên Cốt, ngực còn ôm một mẫu bánh mì làm gối.

“Chậc, nhưng không nên gọi thế khi có mặt người ngoài.”

“Vậy con gọi mẹ là Cốt Đầu nhé, con thích xương.”

“Người là sâu chứ có phải chó đâu mà thích xương?”

“Con không phải sâu, chờ khi linh lực tăng cao, con sẽ biến thân.”

“Biến thân? Biến thành gì? Bướm sao? Thế còn không phải sâu?”

“Ồm... con cũng không biết. Nhưng khi đó con sẽ bay được! Không cần ngày nào cũng phải bò tới bò lui nữa.”

“Đúng vậy, quá chậm, nếu giống người, kiếp sau ta cũng chẳng tới Côn Luân được.”

“Yên tâm, chúng ta sắp tới rồi. Ngày mai hẳn có thể đến chân núi Côn Luân, ba ngày nữa mới có Quần Tiên yến. Con biết đường, nhất định sẽ đến kịp.”

“Sao người biết?”

“Con là yêu tinh của Dị Hủ các, chuyên phụ trách tìm hiểu và truyền tin tức, sao có thể không biết được!”

“Thật lợi hại.”

“Ha ha, đương nhiên.”

“Đúng rồi, nếu ta bái Bạch Tử Họa lão tiên bói làm thầy, nhờ ông ấy muốn bắt người thì phải làm thế nào? Ta có nên giấu người đi không?”

“Không cần, con đâu phải là yêu tinh tà thuật, hơn nữa lại không có pháp lực. Tiểu yêu tinh tốt bụng như con sẽ khiến người ta thương yêu lắm, không tiên nhân nào nỡ bắt đâu. Cây cối, sông núi cũng có tinh linh bảo hộ của mình mà!”

“Thế thì tốt rồi, trước kia ta cứ nghĩ yêu ma quỷ quái đều là kẻ xấu.”

“Chỉ là hình thái tồn tại khác nhau thôi, sao có thể phân rõ thiện ác. Mẹ Cốt Đầu, con đói bụng!”

“Sao cả ngày cứ ăn rồi ngủ thế, rốt cuộc người là sâu hay heo đấy?”

“Con mới sinh ra, cơ thể rất yếu ớt.”

Hoa Thiên Cốt tiện tay ngắt lấy một chiếc lá nhét vào bên tai trái: “Ôm lấy này!”

“Hê hê, vừa hay có thể làm giường ngủ cho con.”

Ngày hôm sau hai người tới chân núi.

“Đường Bảo, liệu lần này ta có bị cản lại giống ở Mao Sơn không?”

“Không phải mẹ có Thiên Thủy Tích đây sao? Mẹ muốn tiến vào kết giới hay trận pháp nào cũng được.”

“Thật à? Nhưng lần trước ta và Lăng ca ca làm cách nào cũng không thể thoát khỏi trận đồ của con yêu quái kia!”

“Con cũng không biết, có thể vì kết giới chỉ dùng bùa chú cố định, còn trận pháp lại biến hóa không ngừng, cách vào khác cách ra, hiện tại Thiên Thủy Tích vẫn chưa đủ mạnh để phá bỏ tất cả. Hơn nữa trận pháp của Vương Bát Tinh là lợi hại nhất trong đám yêu quái.”

“À, thật phức tạp.”

Nàng từ từ đi lên núi, cảnh sắc nơi này khác hẳn với Mao Sơn. Núi non hùng vĩ uốn lượn menh mông, có rất nhiều hồ, mỗi khoảnh hồ đều giống như một viên trân châu rơi xuống vậy. Nước hồ xanh biếc như nhuộm, trong vắt. Hình ảnh núi non trùng điệp đảo ngược dưới mặt hồ, giống như một bức tranh đang lặn tẩn gợn sóng. Chim trời tụ họp, hoặc liệng trên mặt hồ hoặc đùa giỡn trong sóng nước. Xung quanh còn có mây trắng mờ mờ, huyền ảo như mơ, thật đúng là tiên cảnh. Gió nhẹ dịu hiu, không khí mát

lạnh, trời trong mây rạng, hồng quang dịu dàng ấm áp, một cảnh sắc tràn ngập những điều tốt lành.

Mà đỉnh Ngọc Hư, Ngọc Châu kia cao sừng sững, tuyết phủ trắng xóa. Nơi núi cao mây trôi lượn lờ đó là thánh địa của bao nhiêu người hành hương tu luyện.

Đường Bảo thấy Hoa Thiên Cốt nhìn chăm chú không rời mắt, quên hẳn mình đang ở chỗ nào, bèn giục nàng đi mau.

“Rất nhiều con sông ở nơi này bắt nguồn từ núi Côn Luân, sông cổ không chảy về hướng Nam, xích thủy chảy về Đông lại nhập nguồn cũ, dương thủy theo hướng Tây Nam rồi vào đầm lầy; hắc thủy theo hướng Tây Bắc chảy ra biển lớn. Truyền thuyết kể suối Côn Luân tháng Sáu có tuyết rơi, cũng là nơi Tây Vương Mẫu lấy nước để ủ rượu ngon. Chỗ chúng ta cần tới là Dao Trì, tuy đã không còn Tây Vương Mẫu nhưng vẫn còn hội bàn đào. Quần Tiên yến mỗi năm một lần, theo dân gian thì cử hành ở trong này. Lúc đó chúng tiên đều tới, Ngọc Đế và Vương Mẫu nương nương nhất định cũng đến, lần này hẳn sẽ bàn luận chuyện Yêu Thần xuất thế là chính. Chúng ta không có tiên thiếp, đi vào bằng cửa chính nhất định sẽ bị thiên binh thiên tướng chặn lại, Tứ đại thiên vương đều là những kẻ ngu ngốc, không hiểu lí lẽ, cho nên cách tốt nhất là trà trộn vào.”

“Hả? Trà trộn? Trà trộn bằng cách nào? Ngươi thì tốt rồi, bé xiu đâu ai chú ý, nhưng ta lớn thế này chắc chắn không thể vào được! Sao Thanh Hư đạo trưởng không đưa tiên thiếp cho ta?”

“Mẹ không có tiên tịch, nếu đưa thì mẹ cũng đâu vào được. Gần đây yêu ma hoành hành, trong tiên giới nơi nơi đều bảo vệ cực kì nghiêm ngặt, huống chi là sự kiện Quần Tiên yến hệ trọng để thương thảo đối sách của chúng tiên này. Nhưng chỉ cần đổi hình thái, trên người chúng ta không có tà khí, trà trộn vào chắc cũng dễ thôi. Núi Côn Luân này đâu đâu cũng có yêu thú quý hiếm, không bằng mẹ hóa sâu giống con rồi vào đi.”

“Biến thành sâu? Làm như thế nào? Ta có phải Tôn Ngộ Không đâu!”

“Con sẽ vào Bàn Đào viên trước, ở đó chắc hẳn có nhiều kì trân dị quả, con trộm ra một ít, mẹ ăn vào là biến thân được ngay.”

“Chờ người đi ra thì Quân Tiên yển xong từ lâu rồi.”

“Chết mất, tuy thân sâu nhưng con cũng là linh trùng, trong cấp bậc của yêu quái cũng cao chứ bộ! Mẹ đừng xem thường con nữa có được không? Con không phải chỉ biết bò! Dùng nội lực tuy sẽ tổn hao nguyên khí, nhưng cũng chẳng đáng ngại. Được rồi, bây giờ chúng ta ở đây, thác nước có thể che mùi và tiếng, sẽ không dễ dàng bị phát hiện đâu. Dù sao bây giờ mẹ vẫn là người, một con người chạy tới tiên giới cực kì nguy hiểm. Con đi trộm quả, mẹ chờ ở đây nhé.”

Đường Bảo ôm một cái lá cây, miệng lầm nhảm gì đó, sau đó lá cây như một chiếc thuyền bay lên bầu trời.

Hoa Thiên Cốt ngồi chờ mà lòng nóng như lửa đốt, vừa sợ sâu nhỏ bị tiên nhân phát hiện, vừa sợ nó bị yêu thú ăn thịt.

Một nén nhang sau, Đường Bảo trở lại.

“Sao rồi? Sao rồi?” Nàng mở bàn tay làm bến đỗ cho chiếc thuyền lá của Đường Bảo.

“Hê hê, đương nhiên là không sao rồi. Chẳng những con hái được hoa Lục Tu, còn tiện thể trộm được quả Khai Minh, Phẩm Thảo và Sa Đường. Đáng tiếc Bàn Đào viên quá lớn, con mang nhiều, bay giữa không trung sợ người ta phát hiện.”

“Những thứ này là gì?” Hoa Thiên Cốt nhìn Đường Bảo đang cực kì đắc ý.

“Ăn hoa Lục Tu có thể biến thành bất cứ dáng vẻ nào mà mình muốn, thời gian duy trì phụ thuộc vào pháp lực của bản thân và mức độ khó của vật thể. Tuy mẹ không có pháp lực, nhưng làm một con sâu thì cũng có thể duy trì khá lâu. Nếu ăn quả Khai Minh, trong một thời gian nhất định có thể nhận biết đâu là lời nói dối. Phẩm Thảo ăn vào có thể giải trừ mọi mệt. Sa Đường phòng được tai nạn liên quan đến nước, ăn vào có thể hô hấp dưới nước bình thường như trên cạn, lặn lâu cũng không chết. Tuy rằng tạm thời chưa cần dùng đến, nhưng tương lai không chừng lại có ích.”

“Ừm!” Hoa Thiên Cốt gật đầu, “Chắc ngại một lần, Đường Bảo!”

Đường Bảo uể oải nép vào lòng bàn tay nàng, lăn qua lộn lại.

“Đương nhiên rồi! Mệt chết đi mất! Sâu quen bò rồi, làm gì biết bay!”

“Chậc, Đông Phương Úc Khanh nói máu của ta có thể làm tăng linh lực cho người, muốn uống thử xem thế nào không?”

Mắt Đường Bảo tức thì biến thành hình trái tim.

“Muốn!” Nói xong nó ôm lấy ngón tay cái của Hoa Thiên Cốt, cắn một lỗ nhỏ rồi mút giống như bú sữa.

“Mẹ Cốt Đầu, mẹ có đau không?”

“Không đau, hơi nhói thôi. Người uống đi, uống no còn có sức đưa ta bay vào Dao Trì nữa!”

Đợi Đường Bảo ăn uống no đủ xong, bụng phình ra, Hoa Thiên Cốt không nhịn được chọc chọc cái bụng núc ních của nó, muốn bóp quá.

“Chúng ta vào trước đi, không lâu nữa yến hội sẽ bắt đầu, phải thừa dịp ít người để trà trộn. Mẹ ăn Phẩm Thảo và hoa Lục Tu đi!”

Hoa Thiên Cốt có chút luyến tiếc, cẩn thận cắt quả Khai Minh và Sa Đường vào trong ngực, rồi cầm hoa Lục Tu và Phẩm Thảo đưa lên miệng, đây chính là tiên quả đấy!

Hoa Lục Tu thể mà chẳng thơm gì cả, Phẩm Thảo ăn lại giống hành tây. Nhưng quả thực nàng thấy thể lực sung mãn, không mệt mỏi chút nào!

“Nguy rồi!”

“Nguy cái gì?”

“Ta sắp biến thành sâu, mấy thứ này phải làm sao bây giờ? Còn quần áo nữa! Lúc biến trở lại liệu có trần như nhộng không?”

“Mấy thứ này để trong khu đỉnh của con là được. Quần áo bên ngoài cũng sẽ biến hóa theo nên mẹ đừng lo.”

“Khu đỉnh là cái gì?”

“Bình thường người tu đạo đều có một cái khu đỉnh, có thể biến hóa thành lớn hay nhỏ. Nó tồn tại trong suy nghĩ và tinh thần người sử dụng, dùng để cất bảo bối, người bình thường không thể trộm được. Mẹ xem đến cả tim phổi của Thanh Hư đạo trưởng đều bị moi ra đấy, chắc ông ta để xích Thuyền Thiên ở trong khu đỉnh, chết cũng không chịu giao ra. Yêu ma tà thuật cao cường có thể thông qua luyện hóa tâm phách lấy đồ trong khu đỉnh của người khác.”

“A, nói vậy Đường Bảo cũng có thể giấu ta trong khu đỉnh nhỉ?”

“Mẹ tưởng pháp lực của con cao lắm à?! Có thể giấu mấy thứ này đã rất khó rồi! Hơn nữa theo lời kẻ thì khu đỉnh thông với quy khứ, nếu những sinh vật như con người vào có thể sẽ bị nhốt bên trong không thoát ra được. Cụ thể thế nào con cũng không rõ, con đã thử bao giờ đâu!”

“A! Cơ thể ta hình như đang thu nhỏ lại!”

Đến khi Hoa Thiên Cốt phục hồi lại tinh thần thì nàng đã biến thành một con sâu giống hệt Đường Bảo.

“Ôi! Chúng ta giống hệt nhau này!”

“Bởi vì lúc biến thành sâu mẹ tưởng tượng đến con đầy mà. Được rồi, mau lên đây, chúng ta xuất phát thôi.” Đường Bảo vươn cái chân nho nhỏ kéo Hoa Thiên Cốt lên lá cây, hành trang đều đặt bên trong khu đỉnh.

“Đi thôi.”

Chiếc lá bay lên, Hoa Thiên Cốt reo hò tung tăng. Thân mình con sâu béo múp míp cứ đưa qua đưa lại, đây là lần đầu tiên nàng được bay! Dù trong lột một con sâu cũng thật thích!

Nàng nhìn xuống dòng thác bên cạnh, những giọt nước bắn lên đọng trên lá, thiếu chút nữa làm nghiêng chiếc thuyền lá nhỏ, xa xa ngoài kia, bầu trời xanh có cầu vồng bảy sắc vắt qua.

Chỉ chốc lát sau, lá cây bắt đầu lướt qua nhưng đám mây. Hoa Thiên Cốt vươn cái chân bé tí ra bắt, không ngờ mây lại mềm hệt như kẹo bông.

Đang chơi vui vẻ, đột nhiên Đường Bảo hét lên: “Không ổn rồi!”

Một bóng ma thật lớn bao trùm hai người.

Cái gì vậy? Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu nhìn, một con chim to giống hệt như ong bắp cày đang bay nhanh về phía bọn họ!

Hu hu hu, chim ăn sâu!

“Giữ chặt vào!”

Đường Bảo tập trung tinh thần điều khiển chiếc lá lên cao xuống thấp trong làn gió, tránh sự tập kích của con chim. Nhưng con chim đó lại rất lợi hại, miệng thét lên the thé, trên đuôi còn có một cây kim cực lớn. Nó vỗ cánh lao về phía này, chờ bọn họ ngã xuống là sẽ há miệng ăn luôn.

“Cột Đầu! Năm lấy!” Mắt thấy Hoa Thiên Cốt dần dần trượt xuống, Đường Bảo vội vàng lái lá cây vào mây.

Bỗng nhiên một tiếng kêu du dương vang lên, nghe như tiếng phượng ngâm. Hoa Thiên Cốt và Đường Bảo ngẩng đầu, thấy phía chân trời có con chim lớn bay đến, lông màu lửa đỏ tỏa sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời.

“Thuần Diệu! Được cứu rồi!” Đường Bảo cười đắc ý.

Hoa Thiên Cốt trợn mắt há mồm nhìn con chim vừa đuổi theo bọn họ giờ lại cấp đít chạy trốn, thế nhưng tốc độ không nhanh bằng Thuần Diệu, liền bị nó tợp mắt.

Con chim đỏ rực như lửa liếc mắt nhìn bọn họ, kêu một tiếng, sau đó nghiêng người bay đi.

Hoa Thiên Cốt vẫn chưa hoàn hồn, ngửa mặt nằm trên lá cây, tất cả những chân sâu trên mình đều cứng ngắc.

Làm sâu cũng thật khổ, không những bị chim bắt nạt, suýt tí nữa còn bị ăn luôn. Hu hu hu...

“Nguy hiểm thật!” Đường Bảo lau đồng mồ hôi vã như tắm, “Loài chim đuổi theo chúng ta tên là Khâm Nguyên, bình thường chim chóc bị nó để ý đều không có cách nào thoát chết, nếu thích cây cối nào thì loài cây đó cũng lập tức chết héo, người gặp phải nó lành ít dữ nhiều. Còn con chim to đỏ

rực như Phượng Hoàng đã cứu chúng ta kia tên là Thuần Diệu, thiên địch của Khâm Nguyên!”

Lúc này nàng mới phát hiện một nơi tựa tiên cảnh như Côn Luân hóa ra cũng đầy rẫy nguy hiểm.

“Tới rồi!” Đường Bảo hưng phấn hô to.

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu, Dao Trì rộng lớn, nơi nơi tràn ngập ánh sáng, nước ngũ sắc lọt vào tầm mắt, tỏa ánh sáng màu sắc rực rỡ, đẹp đến nao lòng. Phía Đông Dao Trì là rừng đào ngàn năm, hoa nở sum suê tươi tốt, nặng trĩu núa cành nghiêng nghiêng, tầng tầng lớp lớp nổi thành một mảng phấn hồng kéo dài đến tận chân trời, cánh hoa chao liệng như mây, tạo nên từng lớp sóng lớn trong làn gió nhẹ.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

“Đẹp, đẹp quá!” Đường Bảo đề thuyền lá dừng trên một đóa đào. Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu nhìn bầu trời màu hồng phấn, còn có cả trận mưa hoa không ngừng rơi xuống, vui vẻ ôm lấy Đường Bảo. Đường Bảo lấy một cánh hoa bắt đầu gặm, đưa một cái khác cho nàng.

“Cốt Đầu, mẹ cũng ném thử đi.”

Hoa Thiên Cốt cắn cánh hoa giờ trông to hơn bao nhiêu lần so với trước kia, chợt cảm thấy vô cùng thơm mát, dòng nước ngọt lành thấm vào yết hầu, ngon hơn hẳn bánh hoa đào.

Cúi đầu nhìn về phía tiên ty đã sắp đặt xong bàn ghế, ai cũng hoạt bát, dung mạo đoan trang.

Đường Bảo đột nhiên nghe thấy từng hồi chuông vang lên, gió thổi tiếng cười của chúng tiên bên tai.

Quần Tiên yển sắp bắt đầu rồi

“A! Đường Bảo, ta vừa phát hiện ra một vấn đề rất nghiêm trọng!” Hoa Thiên Cốt đột nhiên kinh ngạc nhìn đóa hoa mình đang ôm trong tay, kích động đến mức suýt nữa nước mắt chảy thành sông...

“Hả, gì cơ?” Đường Bảo bò vào trong nhụy liếm nước mật của đóa hoa đào, vị ngọt say đắm lòng người.

“Ta có thể chạm vào hoa! Ta có thể chạm vào hoa! Hoa không tàn, không tàn một chút nào!” Hoa Thiên Cốt bỗng nhiên nhận ra, hai tay run rẩy ôm lấy đóa hoa còn to hơn cái mình núc ních đầy thịt, cọ đi cọ lại lên mặt, cánh hoa đào mềm mại, óng ả đẹp như tơ lụa. Nàng sung sướng lăn qua lăn lại, coi cánh hoa như chăn mà vùi mình vào, thơm quá, thật là thoải mái.

“Trước kia mẹ không thể chạm vào hoa sao?”

“Đương nhiên, bằng không sao lại có cái tên Hoa Thiên Cốt được, từ nhỏ ta đã là khắc tinh của hoa rồi. Chưa từng có một đóa hoa nào bình an trong tay ta. Tại sao? Tại sao chứ?”

“Con nghĩ điều này chắc có liên quan đến Thiên Thủy Tích hoặc câu ngọc. Đặc biệt là câu ngọc, thoát nhìn có vẻ bình thường, nhưng linh lực lại mạnh hơn Thiên Thủy Tích rất nhiều lần. Trên người mẹ vốn có một mùi cực kì hấp dẫn yêu quái, nhưng đều đã bị miếng ngọc ấy che lấp hết rồi.”

“Thảo nào từ lúc từ biệt Lãng ca ca đến nay, không còn nhiều tiểu quỷ đáng ghét đến bám lấy tay ta như trước đây nữa.” Hoa Thiên Cốt sung sướng bò hết đóa hoa này đến đóa hoa khác.

Trong rừng người tới dần nhiều hơn, trên bàn bày đầy rượu ngon, cao lương mỹ vị, tiên quả, Đường Bảo nhìn mà nước miếng ròng ròng.

“Mẹ nói xem nếu con thả người bay xuống đúng mâm đào trên bàn, liệu có thể bị phát hiện không?”

“Chẳng những sẽ bị phát hiện, nói không chừng còn bị chúng tiên ăn vào bụng ý.” Hoa Thiên Cốt cười ngặt nghẽo, “Không biết có bao nhiêu tiên nhân tới nhỉ? Sao lại đặt nhiều chỗ ngồi như thế?”

“Thế gian này có rất nhiều tiên nhân kể cả nổi tiếng hay vô danh, nhưng số có thể tham dự yến tiệc này không nhiều. Ngoại trừ chương môn các tiên phái nhất định phải tới, Tây Vương Mẫu cũng đã gửi thiệp mời một số tán

tiên danh tiếng vang dội. Hiện giờ ở Côn Luân, tất cả mọi người bao gồm cả Tây Vương Mẫu, có lẽ là bốn, năm trăm người.”

Chốc lát sau tiếng chuông càng dồn dập, tiên nhạc nổi lên, dòng chúng tiên dài dằng dặc bắt đầu tiến vào chỗ ngồi.

Tiên nhân dáng vẻ nào cũng có, có siêu phàm thoát tục, có xinh đẹp tuyệt trần, có tiên phong đạo cốt, có già yếu lợm khòm, có hung ác dữ tợn, nhất thời Hoa Thiên Cốt nhìn đến hoa cả mắt. Ngoài Ngọc Hoàng và Vương Mẫu ngồi cao nhất có thể phân biệt được, thì những người khác nàng không biết một ai.

Đường Bảo giới thiệu từng người cho nàng.

“Ngồi bên kia là Bồng Lai tam tiên, Phúc Lộc Thọ tam tinh. Kẻ mặc đồ đỏ, để ria mép, bản mặt háo sắc chỉ nhìn chăm chăm chúng tiên nữ, cười đến là dâm dăng kia là Thần Tài, người say mềm vùi đầu vào bầu rượu kia là Phúc Thần, râu tóc bạc phơ, bên cạnh có một đồng tử là thọ tinh Nam Cực tiên ông.”

“Bên kia lần lượt là chương môn các phái Lao Sơn, Thiên Sơn, Thái Bạch Sơn, Vương Ốc Sơn. Tiếc là Thanh Hư đạo trưởng của Mao Sơn đã mất rồi...”

“Người nào là chương môn Lao Sơn?” Hoa Thiên Cốt vươn cổ nhìn, đột nhiên nhớ ra phải chuyển lời giúp Lâm Tuy Ý tới sư phụ hẳn.

“Dưới gốc cây kia kìa, người tóc bạc, mày nhú chặt, đang nhắm mắt ngồi yên đây, mẹ thấy không?”

“Ừm, thấy rồi.”

“Bên kia nên biết kĩ hơn, phần lớn là các vị bồ tát của Phật môn, mặc áo trắng, đầu bóng lưỡng là mười tám vị La Hán, phía sau là mười tám chùa

Mỹ Âm, Phạm Âm, Thiên Cổ, Tụng Đức, Quảng Mục... Mẹ chú ý nhìn Diệu Thán kia kìa, nàng là tiên nữ xinh đẹp nhất ở đây, giống như Hằng Nga vậy, kẻ có dáng vẻ kỳ quái nhất kia là Lôi Âm.”

“Mấy bàn ở phía Đông kia là Nhị Thập Chư Thiên, Nhật Thiên, Nguyệt Thiên, Đại Phạm Thiên, Đế Thích Thiên, Diêm Ma La Vương... tiên pháp của bọn họ đều thuộc hàng lợi hại bậc nhất, tính tình cũng vô cùng nóng nảy, người thường không dám trêu chọc.”

“Đang đánh cờ ở bên kia chính là sáu Nam Đẩu Tinh Quân và bảy Bắc Đẩu Tinh Quân. Mười ba người này mà có dịp tụ hội là lại chơi cờ chẳng quản ngày đêm, hơn nữa còn liên minh lại đo hơn thua rất ác liệt. Mỗi quân cờ của họ đều là một vì tinh tú trên bầu trời, có thể rèn ra binh khí tốt nhất thế gian.”

“Phía huyệt nào âm ỉ như đang cãi nhau kia là Tứ Hải Long Vương.”

“A? Không ngờ lại có một người phụ nữ! Thật tuyệt!” Hoa Thiên Cốt nhìn nhiều gương mặt tiên nhân kinh thế hãi tục, bắt đầu cảm thấy thương thức cái đẹp thật mệt, nhưng vẫn cảm thấy sững sờ trước vị nữ Long Vương tóc hồng đang cười sáng khoái lại không mất đi sự quyến rũ nữ tính kia.

“Phải, tửu lượng khá nhất, lợi hại nhất, cũng xinh đẹp nhất, Bắc Hải Long Vương mới nhậm chức.”

“Đứng trước là Nguyên Thủy Thiên Tôn, Linh Bảo Thiên Tôn và Đạo Đức Thiên Tôn.”

“Người cầm phát trần màu trắng là ai?”

“Đạo Đức Thiên Tôn, cũng chính là Thái Thượng Lão Quân. Lão là kẻ dối trá, biết nhiều chuyện nhất nhưng lời của lão chỉ tin được một nửa.”

“Bên kia là Nam Cực Quan Âm ở phía Nam, Sùng Ân Thánh Đế ở phía Đông, ba vị khác có lẽ bận trấn áp yêu ma tác quái nên vẫn chưa tới.”

“Quan Âm Bồ Tát á?”

Hoa Thiên Cốt nhìn vị Bồ Tát cứu khổ cứu nạn ngồi ngay ngắn trên đóa sen tím, thiếu chút nữa chạy ra quỳ xuống vái hai vái.

Xung quanh Quan Âm Bồ Tát bao phủ diêm lành, gương mặt người đại từ đại bi. Trong vầng sáng nhật thần thánh, gương mặt ấy không ngừng biến ảo khiến người ta cảm thấy không thực, làm Hoa Thiên Cốt chợt nhớ tới người mẹ số khổ chưa từng biết mặt, bỗng chốc tràn đầy xót xa.

“Mẹ đừng nhìn nữa, Quan Âm Bồ Tát ngàn mắt ngàn tay, nhìn nhiều sẽ bị rơi vào ảo giác.”

“Những người bên kia chắc mẹ cũng biết, rất nhiều người đắc đạo xong được Ngọc Đế sắc phong địa vị cao. Nhị Lang Thần, Cự Linh Thần, Thái Bạch Kim Tinh, Xích Cước Đại Tiên, Văn Khúc Tinh và Vũ Khúc Tinh, Thiên Lý Nhân, Thuận Phong Nhĩ, Phong Bá, Vũ Sư, Lôi Công, Điện Mẫu. Đang múa trước đài chính là Thất tiên nữ, Hằng Nga tiên tử đang rót rượu cho chúng tiên, mỹ nhân lạnh lùng nghiêm túc ở góc đằng kia là Cửu Thiên Huyền Nữ.”

Nàng mở to mắt nhìn, ở cái tuổi này không biết thưởng thức cũng chẳng thể lý giải được bao nhiêu ý nghĩa từ xinh đẹp, giống như chỉ biết Cửu Thiên Huyền Nữ rất hay, nhưng lại không thể nói hay chỗ nào, khác âm nhạc của thế gian ra đâu. Hoa Thiên Cốt chỉ thấy giữa không gian từng đám tường vân trôi bồng bềnh, trong màn trời màu chàm, bảy tiên nữ, bảy sắc xiêm y hát hay múa khéo, bàn chân đẹp như ngọc, chiếc lắc tinh xảo đeo trên mắt cá không đếm được đính bao nhiêu chiếc chuông bạc, uyển chuyển như mộng, lụa màu tung bay, sa mỏng cùng múa.

Mà Hằng Nga tiên tử và Cửu Thiên Huyền Nữ, một người quyền rũ khuynh thành, một người lại lạnh lùng cao quý. Hai người đẹp tới mức

khiến Hoa Thiên Cốt hoài nghi không biết mình có phải là con gái hay không.

“Kẻ toàn thân tóe ra lửa không ai dám đến gần kia là Liệt Hỏa Tinh Quân, tính khí nóng nảy, ở tiên giới không ai dám trêu chọc.” Hoa Thiên Cốt nhìn kĩ, không ngờ lại là một thiếu niên chỉ khoảng mười sáu, mười bảy tuổi.

“Anh chàng vừa rắn rỏi, vừa đẹp trai bên kia chính là Thanh Long Mạnh Chương Thần Quân, cô gái xinh xắn dễ thương bên cạnh là Chu Tước Thần Quân. Bạch Hổ và Huyền Vũ vẫn chưa tới, họ đã bất hòa với tiên giới lâu rồi. Có lời đồn bọn họ hay gặp gỡ, quan hệ mật thiết với yêu ma, có vẻ định làm phản. Thần binh bọn họ nắm trong tay rất đông nên Ngọc Đế thực sự rất đau đầu vì chuyện này.”

“Oa, Đường Bảo, ngươi thật lợi hại!”

“Hê hê, tiểu yêu tinh của Dị Hủ các chuyên môn thu thập tìm hiểu tin tức, vì cung cấp tin tức mà tồn tại, mà con chính là kho tin tức cực kì lớn đằng sau Dị Hủ các!”

Hoa Thiên Cốt vừa nghĩ tới những điều Đường Bảo biết quá nửa là do đồng lười treo trên nóc nhà kia kể lể thì không khỏi rung mình một cái.

“Dị Hủ các chẳng những chuyện hoàng cung, mà ngay cả chuyện tiên giới cũng biết rõ ràng vậy sao?”

“Đương nhiên, chuyện của Lục giới đều có sử kí.”

“Thế Dị Hủ Quân có cách nào ức chế Yêu Thần xuất thế không?”

“Con không rõ lắm, pháp lực con còn yếu, chuyện biết cũng có hạn, chỉ có thể kết nối đến cơ sở dữ liệu tầng một của Dị Hủ các.”

“Ừm, thật hâm mộ những vị tiên nhân đó! Không biết ta báỉ sư rồi phải học bao lâu mới có chút thành tựu. Đúng rồi, sao vẫn chưa thấy Bạch Tử Họa lão tiên bối nhỉ? Lẽ nào ông ấy không đến đây?”

“Con cũng không biết, có lẽ là đi chậm. Hiện giờ nội bộ tiên giới đang vô cùng rối loạn, hai phe phật đạo mình tranh ám đấu gay gắt để giành quyền khống chế, các môn phái muốn phát triển lớn mạnh hơn cũng không từ mọi thủ đoạn, thiên binh thiên tướng cũng vì chút lợi nhỏ nhoi mà người chết ta sống. Ngọc Hoàng và Vương Mẫu có danh nhưng không có thực quyền, Phật Tổ và Bồ Tát lại ít để ý chuyện thế sự. Hiện nay trên tiên giới, tính ra chỉ có Trường Lưu thượng tiên Bạch Tử Họa là có đạo hạnh và danh vọng cao nhất, chúng tiên cũng coi quyết sách của ông ấy như Thiên Lô chỉ đầu đánh đó. Một chuyện lớn như thương thảo bàn việc Yêu Thần xuất thế, ông ấy không thể không đến.”

Hoa Thiên Cốt không tài nào hiểu nổi mấy chuyện rắc rối như thế, tại sao thành tiên rồi mà vẫn còn lục đục mâu thuẫn. Thảo nào Đông Phương Úc Khanh lại ghét tiên nhân!

“Người kia là Đông Hoa thượng tiên, quan hệ rất tốt với Bạch Tử Họa, nhưng mặt khác hai thượng tiên này lại có tính cách vô cùng khác biệt, đến cả Thiên Yển hầu như hẳn cũng chẳng thêm tham gia.”

Nàng kinh ngạc nhìn nam tử siêu phàm như gió kia, khoe miệng lúc nào cũng cong lên tạo thành một nụ cười như có như không, tuấn tú nho nhã, lại mang vẻ mỏng manh tựa như chỉ cần gió thổi cũng bay.

“Còn rất nhiều du tiên và tán tiên, cô gái có mái tóc xoắn giống rắn kia là Nghịch Thủy Thiên Phàm Thanh Thủy Anh, người đeo sa che mặt đang nói chuyện với nàng chính là Huyền Tịch Nhan, thân phận có chút thần bí. Ông lão bụng to như Phật Di Lặc kia là Ngũ Nhạc Tán Nhân, người bị ông ta bám theo không ai không sợ hãi vì phải nghe cảm râm. Kẻ mang gương mặt đau khổ đứng cạnh ông ta là kẻ kiệt xuất trong ngàn quân Nam Lĩnh Hàn, trước kia vốn là một trong Ngũ Tôn, nhưng sau vì tranh đấu với anh ruột, bao che cho yêu nữ nên bị đuổi tới man hoang, trong lúc giận dữ bỏ đi khỏi điện Cửu Tiêu làm du tiên.”

“Đường Bảo đã nghe danh Hoan Hỉ Thiên Ưu Lạc Hà Đông chưa?”

“Đương nhiên nghe rồi, đạo hạnh của người đó cực kì đáng sợ, nhưng tính tình còn đáng sợ hơn. Tuy rằng năm nào cũng phát thiếp nhưng ông ta ghét lễ nghi phiền phức và kiêu giả mù sa mưa của Tiên giới nên chưa từng đến, Tiên giới có rất nhiều người vô cùng căm ghét ông ta. Đặc biệt là Tứ tiên nữ của Thất tiên nữ, không biết ông ta đắc tội thế nào mà khiến nàng ấy hận thấu xương, vừa thấy mặt đã đòi chém đòi giết.”

“Còn mười hai nguyên thần Tý, Sửu, Dần, Mão,... hai mươi tám linh thú, ba mươi sáu thiên phân tán ở các nơi khác nhau con sẽ không chỉ hết cho mẹ. Năm nay đông người tới hơn năm ngoái, có rất nhiều người con không biết. Nếu mẹ trở thành đệ tử của Bạch Tử Họa, dù có tiên tịch hay không, không chừng có thể quang minh chính đại theo ông ta tham dự Thiên yến, con cũng có thể đường hoàng đi theo mẹ ăn uống. Ha ha ha! Đường Bảo vừa tưởng tượng nước miếng đã chảy ròng ròng.

Hoa Thiên Cốt mặc dù chưa biết chuyện đời, nhưng từ nhỏ đã là một người ít dục vọng, chẳng buồn cũng chẳng vui. Trong mắt phần lớn người phàm, thần tiên đều xinh đẹp tuyệt trần, hoàn mỹ vô song, nhưng nàng nhìn mãi cũng quen. Nếu xét về kỳ dị, chẳng mấy ai so được với Dị Hủ Quân. Bàn về diện mạo, đâu mấy người sánh được Hiên Viên Lăng. Luận về khí chất và tiên tư, ít ai bì được với Đông Phương Úc Khanh. Còn nếu nhìn vào vẻ ngoài dữ dằn, không mấy người bằng Lạc Hà Đông.

Nhưng dù có đau đớn như khi cha qua đời, nàng cũng cố nhịn không ứa ra một giọt nước mắt. Đẹp trai như Hiên Viên Lăng hay Đông Phương Úc Khanh, nàng cũng chỉ kinh ngạc trong khoảnh khắc. Dữ dằn như Lạc Hà Đông hay vô số yêu ma quỷ quái, nàng có sợ cũng sẽ kiên trì đến cùng.

Không có nhiều tư dục, cũng không có nhiều tâm sự, nàng có lập trường của mình, nhưng vẫn luôn thuận theo tự nhiên, không biết chối từ người khác.

Khi Đường Bảo đang hưng phấn quan sát chúng tiên đề thu thập tin tức tình báo thì sự tò mò của Hoa Thiên Cốt đối với Bạch Tử Họa đã vượt qua sự hứng thú của nàng với Dao Trì.

Cuối cùng, “Trường Lưu thượng tiên đến...”

Nàng nghe thấy bên ngoài hô một tiếng, mọi người đứng dậy.

...

Đó là người sắp trở thành sư phụ của nàng.

...

Đạp gió cười mây, từ từ bay từ trên không xuống.

...

Biển hoa tỏa hương, dòng nước ngũ sắc của Dao Trì kẻ bên rừng hoa đào dập dờn, vạn năm không đổi. Làn gió cuốn bay tầng tầng sóng phấn, hoa rơi lả tả, bông bành tựa mưa.

Hoa Thiên Cốt hơi hoang mang, một ánh sáng dịu dàng như ánh trăng u tĩnh, dường như từ rất xa xuyên thẳng đến trước mặt nàng, sáng ngời lấp lóa khiến nàng không thể mở mắt ra được.

Bạch Tử Họa ở phía kia bầu trời từ từ đi về phía nàng, bước chân hoa nở như biển, phong thái như sóng dạt dào.

Quanh người có một vầng sáng màu bạc mờ mờ bao phủ, trên vạt chiếc áo choàng trắng thuần thêu hoa văn lưu động màu bạc, cực kì khéo léo, tinh xảo vô cùng. Đầu vai Bạch Tử Họa có một, hai cánh hoa đào bay xuống, vài sợi cung vũ trong suốt theo gió bay múa bên hông, càng tô đậm thêm vẻ phiêu dật xuất trần. Chiếc tua màu trắng lộng lẫy trên thân kiếm rủ xuống

đất, theo từng nhịp bước mà lay động như dòng nước, không trung dường như cũng nổi lên gợn sóng nhỏ. Mái tóc đen nhánh dài đến đầu gối tao nhả vắt sang một bên để lộ thân ảnh.

Chúng tiên bốn phía ai cũng tuân thủ quy tắc, cung kính cúi người về phía ngài. Ngay cả biển hoa đào kia cũng bay lên thành từng lớp sóng, đi theo bước chân, tung bừng nhộn nhịp cao thấp tung bay, dường như nổi thành hình đám mây hồng nhạt ở dưới chân ngài. Mà mặt có ngài đi qua, từng bước từng bước lại nở ra những đóa sen trắng tinh khiết.

Hoa Thiên Cốt bỗng dung cảm thấy bối rối, há miệng hít vào, sợ mình quên mất mà hít thở không thông, còn mắt nàng vẫn chẳng thể nào rời khỏi bóng trắng không vương bụi trần trong bầu trời phủ đầy màu hồng kia.

Mọi thanh âm đều ngừng lại, giống như nơi này ngay từ đầu đã không phải Quần Tiên yến, không còn tiên, chỉ có bức tranh vẽ người, người bước nhanh ra từ bức tranh, ngàn vạn đám mây hồng vây quanh, một mình làm tâm điểm vạn vật.

Trong dung mạo kinh động thiên nhân, đôi mắt không giấu được vẻ thanh cao ngạo mạn, đôi môi mỏng không tươi tắn như người thường, giữa mi tâm là ấn ký chương môn đỏ sẫm, ánh mắt thản nhiên mà lãnh đạm, lưu động như nước như trăng, tiến sâu vào trái tim Hoa Thiên Cốt. Bất giác nàng lại cảm thấy nhói lòng? Vì sao đây?

Không thể dùng bất kì từ nào để miêu tả Bạch Tử Họa, dù miêu tả người thế nào cũng không phải người.

Thanh nhã như vậy, lạnh lùng như vậy, ánh mắt tựa băng, sâu bên trong cũng toát ra vẻ đậm mạc, ngăn cách người với thế giới bên ngoài, thần thánh đến mức khiến người ta không dám si tâm vọng tưởng, không dám tới gần dù chỉ một chút.

Ngọc đẹp khê bay, hương thơm khê thoảng. Gió mang mùi hương dịu dịu nhẹ lướt qua chóp mũi rồi tràn vào tận đáy lòng.

Thế gian, một màu trắng bạc...

Thế gian, một màu đen nhánh...

Thế gian, một màu vàng óng ả...

Thế gian, một ánh sáng phản chiếu trên mặt nước yên ả dập dờn...

Bạch Tử Họa, đường xuống suối vàng, trong dòng Vong Xuyên, bên đá Tam Sinh, đầu cầu Nại Hà, ta đã gặp chàng ở đâu?

Hoa Thiên Cốt ngây ngô rất lâu mới phát hiện người ấy ngồi ngay dưới tàng cây của mình.

Gió to thổi qua, cả cây hoa đào giống như đang nhảy nhót. Nàng bỗng đứng bị thổi lên không trung, nhất thời lọt giữa hàng ngàn hàng vạn cánh hoa bay, cảnh đẹp tuyệt trần.

Nhẹ nhàng bay giữa không trung mấy vòng, Hoa Thiên Cốt thấy Đường Bảo đang hốt hoảng nhìn mình. Nàng chẳng hiểu gì nên quay đầu lại, đến khi kịp phản ứng đã thấy đóa hoa dưới thân mình bay xuống tàng cây.

Bông hoa tựa như cánh bướm, lượn lờ xoay chuyển trong không trung. Sau đó không ngờ lại rơi thẳng vào chén rượu của Bạch Tử Họa.

Hoa Thiên Cốt dờ dẫm nằm trên cánh hoa như một chiếc thuyền lá, dập dềnh trong chén rượu, mùi rượu tinh khiết khiến nàng có chút mơ màng say.

Bạch Tử Họa cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt kinh ngạc, khóe miệng khẽ nhếch dường như là nét biểu cảm duy nhất của ngài.

Cả người Hoa Thiên Cốt run rẩy, còn thấy đáng sợ hơn tất cả những lần gặp quỷ kinh khủng trong đời mình.

Bạch Tử Họa nhìn chú sâu nhỏ tình cờ rơi vào trong chén, hiềm khi có hứng thú vươn hai ngón tay kẹp vào cái mình nhỏ nhỏ của nàng xách lên.

Ta muốn chết, ta muốn chết...

Hoa Thiên Cốt nhắm chặt mắt lại thì thào.

Không ngờ Bạch Tử Họa lại dùng ngón tay chạm vào cơ thể nàng, chẳng đợi đến khi hấn xuống tay, tim nàng cũng vì đập mạnh quá mà chết mất.

Đặt sâu nhỏ trong lòng bàn tay trái, Bạch Tử Họa cẩn thận nhìn, thấy nàng trong sáng lại hoạt bát khả ái, không khỏi có chút thương yêu, bèn vươn ngón trở thon dài khẽ vuốt ve hai cái lên người nàng.

Hoa Thiên Cốt cắn chặt môi, toàn thân run rẩy, ngay cả hồn phách cũng hoảng loạn. Cảm nhận được độ ấm và sự dịu dàng ở đầu ngón tay Bạch Tử Họa, từ thân thể đến tâm hồn nàng như sắp tan thành nước. Một luồng tê dại và rung động kỳ quái không nói nên lời từ nơi sâu kín nhất trào dâng, tuôn ra như lửa, chiếm lấy từng góc ngách trong thân thể và linh hồn. Nàng không nhìn thấy bất cứ cảnh vật gì trước mắt nữa, nhưng chính cảm giác thoải mái này lại khiến nàng suyết chút nữa không nhận được hét ra tiếng.

Quá đáng sợ! Nếu chết được thì tốt biết bao...

Chăm chú nhìn gương mặt Bạch Tử Họa ở khoảng cách gần, chớp mũi người dường như kề ngay bên. Hoa Thiên Cốt hoàn toàn không nghe thấy tiếng tim mình đập nữa, cũng không còn cảm giác máu mình đang chảy nữa.

Bạch Tử Họa xoa bóp tứ chi cứng ngắc của nàng, đột nhiên không nhận được mỉm cười.

Phút chốc, thời gian vạn vật đều yên lặng.

Hoa Thiên Cốt không ngờ một người như vậy cũng có thể cười. Con người đang trù mẩn nhìn mình kia tựa như ánh sao vĩnh hằng tỏa sáng, như chiều hôm ngập hoa ngày sao băng, như pháo hoa rực rỡ tuyệt đẹp, như mùa hoa đồ mi, rực rỡ chói lọi đến mức khiến nàng không thể không sa vào.

Tất cả lo lắng bất an trong lòng được an ủi, nụ cười dịu dàng mà từ bi như vậy đánh thẳng vào nơi mềm mại nhất trong tim nàng, như sấm sét cuộn cuộn, như sóng to gió lớn trong cơn mưa hoa đào bay đầy trời, quấn quanh nàng, tạo thành kiếp nạn của cả một đời.

“Không cần thận bị rơi xuống sao?” Người mở miệng, giọng thanh thúy như tiếng ngọc vỡ.

Nói xong nâng chén, uống một hơi hết tất cả rượu trong chén bạc, nhưng bên trong vẫn còn cánh hoa đào đang dập dờn kia.

Nàng chờ đợi nhìn chén rượu không còn thừa một giọt, chẳng thấy sắc hồng kia đâu nữa.

Bạch Tử Họa cúi đầu, khẽ thổi một luồng tiên khí về phía nàng, mùi thơm của rượu Vong Ưu bay tới.

Hoa Thiên Cốt như bị hút hồn, nhìn khóe môi người còn hơi ướt, đột nhiên rất muốn lên liếm.

Chẳng lẽ chỉ người cũng say sao?

Thân mình bắt đầu từ từ bay lên, tự dưng nàng không muốn rời khỏi lòng bàn tay ấm áp của người, cố gắng vươn chi ra muốn níu lấy, nhưng càng lúc càng bay cao.

Nhìn người dưới tàng cây dần dần cách mình xa hơn, đột nhiên nàng lại thấy đau đớn.

Lúc an ổn lại nàng đã quay trở về cành cây, nằm trong một đóa hoa đào, không ngờ vừa trải qua giấc mộng cả đời.

Hoa Thiên Cốt, đã không còn là Hoa Thiên Cốt nữa.

“Cốt Đầu! Mẹ không sao chứ?”

Đường Bảo rút cuộc thở phào bỏ đến bên cạnh Hoa Thiên Cốt, vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, trông đờ đẫn cả người ra kia, không phải là quá hoảng sợ đấy chứ? May mà gặp Bạch Tử Họa, nếu là Liệt Hỏa Tinh Quân hay các vị tính khí dữ dằn khác, nàng đã sớm bị bóp chết rồi.

“Ta...” Hoa Thiên Cốt mở miệng nói chuyện, bỗng thấy cơ thể này giống như không phải của mình, yết hầu cũng không phải của mình, rất lâu nói không ra lời. Nàng cố gắng thu hết ba hồn bảy vía về, cuối cùng ánh mắt cũng có thể tập trung, thấy rõ ràng Đường Bảo đang đứng trước mặt chứ không phải vị tiên vừa mỉm cười khuyếch thành với mình kia.

“Đường Bảo, hình như ta bị say. Khó chịu quá...” Mí mắt Hoa Thiên Cốt chùng xuống.

“A! Cốt Đầu, mẹ không được ngủ, nếu say rượu Vong Ưu sẽ ngủ liền một giấc ba, bốn năm, con không thể gọi dậy đâu!” Nói xong nó bầm mạnh

mấy cái lên người khiến nàng đau đến mức rửa thắm.

Cố gắng lắc đầu, cố gắng định thần lại, nàng còn chuyện quan trọng cần giải quyết, không thể cứ ngủ như vậy, nhưng mà... thật sự rất muốn được ngủ say cả đời trong lòng bàn tay của người!

“Đó chính là Bạch Tử Họa sao? Ta còn tưởng hẳn phải là một ông lão giống Thanh Hư đạo trưởng.”

“Trước khi thành tiên hình dáng thế nào, sau khi thành tiên vẫn giữ nguyên hình dáng đó, trừ phi bản thân không muốn mình già yếu.”

“Đường Bảo, ta... ta đột nhiên có chút sợ hãi, nếu người là một ông già hiền từ ta còn cảm thấy gần gũi hơn một chút, liệu người có chịu nhận ta làm đồ đệ không?”

“Con cũng không biết. Mẹ đừng lo lắng, nếu Bạch Tử Họa không chịu, chúng ta sẽ bám theo đến khi nào người chịu mới thôi.”

“Ha ha, bây giờ mọi người đều tới đông đủ rồi, ta có nên nhảy xuống biển thân trở lại nói rõ mục đích không?”

“Đừng nóng vội, đợi đến lúc bọn họ bàn bạc chuyện này rồi tính sau.”

“Ừm.” Hoa Thiên Cốt chống cằm, hoàn toàn không nghe thấy mấy vị thần tiên khác thảo luận chuyện gì, ánh mắt chỉ nhìn chăm chú vào Bạch Tử Họa dưới tàng cây, một cái nhấc tay hay nghiêng đầu đều níu chặt lấy lòng nàng.

“Tất cả chúng tiên ở đây đều có thể phát biểu, Yêu Ma Minh giới cùng các thế lực tà ác ở nhân gian đã mở cổng nổi lên, vì vậy xin nhờ hai mươi vị Chư Thiên mau chóng phong ấn. Nhưng lúc này Thanh Hư đạo trưởng vẫn chưa tới thật khiến người ta bất an.” Ngọc Đế vuốt chòm râu nhìn chúng tiên hy vọng có ai ra giải thích.

Hiện giờ tình thế hỗn loạn, không ngừng phân tranh, số tiên nhân vắng mặt không lý do đâu ít, sao chỉ hỏi mình chương môn phái Mao Sơn? Chúng tiên đều khó hiểu, chỉ số ít biết Thanh Hư đạo trưởng là một trong những người bảo vệ thần khí, nên ngay từ đầu tâm trạng đã thấp thỏm bất an.

Chương môn phái Lao Sơn đột nhiên lên tiếng: “Bẩm bệ hạ, trước kia thần có phái một đồ nhi tới đó truyền tin nhưng vẫn chưa trở về, liệu có phái Mao Sơn đã xảy ra chuyện gì không?”

“Vân Ân có tới chứ?” Ngọc Đế nhìn xung quanh.

“Không tới, trong thư nói rằng đang ở Xuyên Trung diệt yêu, không thể phân thân.” Vương Mẫu trả lời.

“Không có đệ tử nào của Mao Sơn tới sao?” Ngọc Đế nhíu mày, bình thường cho dù chương môn không thể tới được cũng sẽ phái đệ tử bản môn đến.

Đường Bảo đá Hoa Thiên Cốt đang si mê nhìn Bạch Tử Họa một cái.

“Mau lên! Mẹ ra mặt đi!”

Hoa Thiên Cốt càu nhàu lăn từ trên cây xuống, Đường Bảo mặc niệm hai câu, giữa không trung nàng biến lại thành hình người, vô cùng chặt vật ngã xuống bàn của Bạch Tử Họa, thậm chí thất bại quá, nếu rơi vào lòng người ấy thì tốt biết bao!

Chúng tiên ai nấy đều kinh ngạc, sao bữa tiệc này lại có một phạm nhân ở đây? Nhưng bởi vì nàng rất bình thường, không có chút pháp lực nào nên không bị ai phát hiện ra.

Hoa Thiên Cốt luống cuống đỡ lấy chén rượu bị nghiêng, sợ không cẩn thận sẽ làm ướt áo người mặc áo trắng này.

Hôm nay có thật nhiều thứ từ trên trời rơi xuống, Bạch Tử Họa không nói được gì.

Nhìn cô nhóc hai má đỏ ửng ngã chổng vó trước mặt mình, quần áo tả tơi, đầu tóc bù xù như tổ quạ, tuy rằng đã được một sức mạnh cường đại nào đó che giấu, hẳn vẫn cảm thấy được trên người nàng có gì đó kì lạ không giống người thường. Vô cùng, vô cùng, không thích hợp.

Con người cô nhóc đen láy tỏa sáng, giống như thủy tinh bao trọn toàn bộ sao trời. Lúc này nàng đang túng quần nhìn xung quanh, tuy rằng vô cùng căng thẳng, nhưng không hề sợ hãi trước những ánh mắt chăm chú của chúng tiên.

Nàng vội vội vàng vàng dọn dẹp lại đồng hỗn độn trên bàn, giống như đang cố ý trốn tránh ánh mắt của ai đó, không dám ngẩng lên nhìn dù chỉ một chút.

“Phàm nhân chốn nào?” Lôi Âm đột nhiên hét lớn, bước tới đây, Đường Bảo sợ tới mức lộn xuống khỏi cây.

“Nguy rồi! Mẹ Cốt Đầu ơi! Mau nói đi!”

Hoa Thiên Cốt kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hai cái đầu của gã, người này là tiên hay là yêu quái vậy?

Đột nhiên cả người nàng bay lên không trung, sau đó bị gã tóm lấy vạt áo sau lưng, xách lên như xách một con gà. Hoa Thiên Cốt cố gắng giãy giụa, lại giống như đang bơi trong không khí, tư thế cực kì buồn cười.

“To gan, dám tới đây quấy rối!” Hai cái miệng của hai cái đầu đồng thời quát.

“Ta... ta là người Thanh Hư đạo trưởng phái tới!” Hoa Thiên Cốt hét lớn.

“Thanh Hư lão đạo?” Người xung quanh ngây ngẩn, Lôi Âm cũng dò người, “Ông ta cho một đứa trẻ ranh như ngươi tới làm gì chứ?”

“Lôi Âm, mau thả đứa bé xuống, nghe nó nói.” Vương Mẫu trách cứ.

Lôi Âm lúc này mới ném Hoa Thiên Cốt xuống thảm cỏ, nàng xoa xoa chỗ đau phía sau lưng rồi đứng thẳng dậy. Thần tiên vẫn là thần tiên, dễ nói chuyện hơn quỷ nhiều.

“Mọi chuyện là như thế này...” Hoa Thiên Cốt kể lại chuyện mình gặp quỷ rồi lên Mao Sơn cầu đạo, nhưng không thể lên được nên tới Di Hủ các xin Thiên Thủy Tích, sau khi tới nơi thì thấy cảnh diệt môn của Mao Sơn và nghe những lời trắng trối của Thanh Hư đạo trưởng. Khi nói đến đoạn xích Thuyền Thiên bị cướp đi, mọi người ở đây đều hít mạnh một hơi.

Bạch Tử Họa nhú mày, xem ra hai giới Yêu, Ma vì muốn Yêu Thần xuất thế nên đã liên thủ.

“Ý là đồ trẻ ranh như ngươi bây giờ làm chương môn phái Mao Sơn?” Lôi Âm cực kì tức giận, ngửa đầu lên trời cười lớn.

“À...” Hoa Thiên Cốt ngại ngùng nhìn về phía Vương Mẫu hiền hậu, “Năng lực của thần có hạn, đành phải nhờ nương nương triệu tập đệ tử phái Mao Sơn giúp thần để chinh đồn lại giáo phái.”

“Đó là đương nhiên, ngươi còn bé mà phải vất vả trèo đèo lội suối ngày qua ngày để đến đây truyền tin, công lao rất lớn, Thanh Hư đạo trưởng vì

thần khí mà xả thân, thật sự khiến mọi người rất đau lòng. Chúng ta nhất định sẽ đoạt lại xích Thuyền Thiên, không để chúng đệ tử bỏ mạng vô ích. Còn những chuyện sau này người không cần lo lắng, chúng ta sẽ thu xếp thỏa đáng.”

“Tạ ơn nương nương!” Hoa Thiên Cốt không ngờ lại dễ dàng như vậy, vội vàng đến trước mặt chương môn phái Lao Sơn, ngập ngừng nói: “Đạo trưởng, ta lên núi tình cờ gặp hồn phách đệ tử Lâm Tùy Ý của ngài, nhờ ta mang thư đến đây. Hắn đã bị Xuân Thu Bất Bại đánh tan linh thể, thứ ngài bảo hắn mang cũng bị đoạt đi rồi, hắn nói xin ngài tha thứ, hối hận trước kia không chăm chỉ học tập. Hồn phách của hắn bị nhốt trên núi Mao Sơn, hải cốt ở ven đường trên đỉnh Đại Mao. Xin ngài đưa hắn trở về Lao Sơn khâm liệm.”

Ông lão tóc bạc trước mặt đôi mắt ngấn lệ, khẽ than một tiếng. Ông cứ nghĩ rằng Lâm Tùy Ý lại ham chơi quên về núi, nhưng hôm nay khi nhìn thấy Thanh Hư lão đạo không tới liền biết có chuyện chẳng hay xảy ra.

“Cám ơn tiểu thí chủ.”

“Tên Xuân Thu Bất Bại này quả thực không để Tiên giới chúng ta vào mắt. Chuyện đoạt xích Thuyền Thiên hắn nhất định cũng tham dự. Bệ hạ, xin hãy hạ Tiên Tập lệnh!” Chương môn Vương Ốc Sơn mặt mày xanh mét.

Ngọc Đế gật đầu, lại thấy Thái Thượng Lão Quân nói: “Thần thấy mối họa lớn nhất bây giờ lại là Lưu Hỏa Phi Đồng Sát Thiên Mạch. Yêu nhân kia pháp lực cao cường, mấy lần vào điện Cửu Tiêu trộm tiên dược như chốn không người. Mấy lần đại chiến cũng không thể vây bắt được hắn, coi thiên binh thiên tướng như khỉ mà đùa giỡn. Hơn nữa hắn lại là kẻ đứng đầu chúng ma, nếu có thể diệt tên này trước, thực lực yêu ma chắc chắn sẽ giảm đi.”

“Ừm, có lý, các vị tiên nhân có thần khí còn lại, nhất định phải cẩn thận gấp bội, không thể lại xảy ra chuyện bi thảm như Mao Sơn. Yển hội này ta cũng không còn tâm trạng tiếp tục, nếu không có chuyện gì thì lần này dừng

tại đây, mọi người trở về thấp cho Thanh Hư đạo trưởng nén hương đi. Tôn thượng, người có gì muốn nói không?” Ngọc Đế nhìn về phía Bạch Tử Họa, trong mắt là sự phó thác nặng nề.

Bạch Tử Họa bình tĩnh: “Không có.”

“Tốt lắm, vậy mọi người giải tán đi.”

Chúng tiên đều buồn bã, ai cũng hiểu việc ở Mao Sơn mới chỉ là bắt đầu. Vì tranh đoạt thượng cổ thần khí mà chém giết không ngừng, hiện giờ thế lực nào lớn mạnh mới là chính đạo.

Vương Mẫu ban cho Hoa Thiên Cốt một ít thần vật, an ủi nàng về Mao Sơn trước, sau đó có chuyện gì sẽ phái người đến báo.

Bên cạnh Dao Trì, chúng tiên đều vội vàng tản đi. Coi như vui vẻ mà đến, buồn bã mà về.

Hoa Thiên Cốt ngại ngần đi đến chỗ Bạch Tử Họa, không thể nói lưu loát như vừa nãy đứng trước mặt chúng tiên, hay tự nhiên đối mặt với các chất vấn liên quan đến Dị Hủ các.

“Bạch, Bạch...” Gọi là gì bây giờ? Bạch lão tiên bối? Bạch sư phụ? Bạch tiên nhân?

“Thanh Hư đạo trưởng bảo vật này rất quan trọng, dẫn ta đưa cho ngài... và... và mong ngài nhận ta làm đồ đệ.”

A, cuối cùng cũng nói được rồi! Hoa Thiên Cốt đưa con ốc truyền tin cho Bạch Tử Họa, sau đó cúi người xuống.

Bạch Tử Họa nhíu mày, càng có vẻ tiên tư tú dật, cao ngạo lạnh lùng. Nhưng đuôi lông mày di chuyển chỉ trong thoáng chốc, lạnh nhạt và nghiêm

ngợi, khác hẳn ánh mắt mang theo ý cười khi nhìn hình lột con sâu của nàng.

“Ta không nhận đồ đệ.” Bạch Tử Họa cầm ốc truyền âm, xoay người phẩy tay áo bỏ đi.

“Bạch, Bạch...” Hoa Thiên Cốt chạy chậm chậm theo sau hắn. Đường Bảo cũng vội vàng lái thuyền lá bay lại đỡ trên vai Hoa Thiên Cốt.

“Cầu xin ngài, ta không có chỗ để đi, Thanh Hư đạo trưởng nói ta có thể bái ngài làm thầy.”

“Thanh Hư đạo trưởng?” Bạch Tử Họa dừng bước, Hoa Thiên Cốt chỉ chỉ về phía con ốc truyền âm kia.

Tay Bạch Tử Họa đặt trên đỉnh con ốc, đầu tiên là tiếng sư tử gầm của Lạc Hà Đông truyền tới, sau đó lại nghe thấy di ngôn trước lúc lâm chung của Thanh Hư đạo trưởng, còn có bí mật về xích Thuyền Thiên, cuối cùng hết lần này đến lần khác nhờ người nhận đưa trẻ cao đến hồng này làm đệ tử.

“Lạc Hà Đông, Thanh Hư đạo trưởng, sau đó lại đến ta, thật đúng là một người lại đẩy một người.” Bạch Tử Họa bất đắc dĩ, đánh giá Hoa Thiên Cốt một lượt, sinh ra có vận mệnh này, hơn nữa lại là một bé gái.

“Ngươi tên là gì?”

“Hoa Thiên Cốt!” Hoa Thiên Cốt vui vẻ cười với hắn, lộ ra hàm răng trắng nhỏ nhỏ.

“Ngay cả tên cũng mang sát khí như vậy...”

“Thầy bói nói phải lấy sát chế sát, phụ thân cũng từng tìm người sửa tên hoán mệnh cho ta nhưng họ đều chết thảm, không có cách nào. Vì vậy ta mới muốn bái sư học nghệ, ta không muốn liên lụy tới người bên cạnh nữa.”

Bạch Tử Họa trầm mặc một lúc mới nói: “Sau này ta gọi ngươi là Tiểu Cốt.”

Nói xong xoay người đi về phía trước, tay áo tung bay, phóng khoáng không nói nên lời.

Hoa Thiên Cốt sững sờ, rất lâu không thể định thần lại, Đường Bảo bám mạnh nàng, nàng mới mừng như điên chạy theo.

“Cám ơn sư phụ!!”

“Ta chưa nói nhận ngươi làm đệ tử.” Bạch Tử Họa không thèm nhìn nàng.

“VẬY...”

“Ngươi có thể theo ta về Trường Lưu Sơn, làm một đệ tử bình thường, về phần bái sư thì phải có quy củ. Trong vòng một năm, nếu ngươi có thể học thành tài, biểu hiện xuất sắc trong Đại hội Kiếm Tiên, làm ta vừa lòng, ta sẽ suy nghĩ lại.”

“Một năm?” Sư phụ đang thử thách nàng sao? “Được! Quân tử nhất ngôn! Con nhất định sẽ cố gắng làm tốt!”

Hoa Thiên Cốt mãn nguyện thề, nàng nhất định, nhất định phải trở thành đồ đệ của Bạch Tử Họa.

Bạch Tử Họa vốn muốn bay thẳng về, đột nhiên nhớ ra còn một người ở cạnh mình. Nghe thấy Hoa Thiên Cốt lẩm bẩm như đang độc thoại, Bạch

Tử Họa quay sang nhìn, không biết từ khi nào trên vai nàng xuất hiện chú sâu vừa nảy rơi vào chén rượu của mình.

“Bạch, Bạch... Đây là Đường Bảo.” Hoa Thiên Cốt giới thiệu.

“Tên ta không phải là Bạch Bạch.” Bạch Tử Họa thờ dài nói.

Mặt nàng lập tức đỏ bừng, không biết sao tặc xấu hễ cứ hỏi hớp là lại nói lấp mãi không sửa được! Nàng không biết nên gọi Bạch Tử Họa là gì, hiện tại không thể gọi người là sư phụ, gọi là đại thúc càng không được.

“Gọi Tôn thượng là được rồi.” Bạch Tử Họa nhìn Đường Bảo khom lưng chào mình, bỗng thấy buồn cười.

Người phẩy tay, một đám mây từ trên trời bay xuống.

Trong tiếng tầm tắc của Hoa Thiên Cốt, Bạch Tử Họa đã đứng trong đám mây, xoay người lại nhìn nàng.

Nàng tóm lấy một phần mây mềm mềm cố gắng leo lên, Bạch Tử Họa không thèm để ý nàng vất vả lắm mới lên được, còn chưa ngồi vững, mây đã bay vút vào không trung.

Hoa Thiên Cốt sợ hãi ôm chặt lấy đám mây không buông, liếc mắt nhìn xuống, vì mây bay rất nhanh, rất cao nên nàng không rõ thứ gì, toàn mây là mây.

Nhưng thế này vẫn thoải mái vững vàng hơn lái thuyền lá trong gió nhiều. Tuy rằng tốc độ kinh người, nhưng lại giống như đang trượt tuyết trong biển mây vậy. Hơn nữa duỗi tay ra là có thể chạm đến những đám mây trôi lững lờ bên cạnh, không có hình thái cố định như đám mây nàng đang cười này.

Có lẽ đó là dùng pháp lực tạo thành, không biết có thể ăn được không. Hoa Thiên Cốt nhất thời tò mò, nhìn không được lặng lẽ cắn một miếng, thật mềm mại, ăn vào miệng như hóa thành từng giọt Cam Lộ.

Ha ha ha, ngon thật đấy!

Cắn một miếng, lại cắn một miếng, rồi thêm một miếng nữa...

“Người định ăn hết cả đám mây này đấy à?” Dọc đường đi Bạch Tử Họa đều im lặng, đột ngột mở miệng khiến Hoa Thiên Cốt sợ gần chết, suýt nữa bị sặc mây.

“Ha ha.” Nàng xấu hổ cười, không biết tại sao mình vốn mau miệng, bây giờ dù có rất nhiều câu hỏi nhưng lại không biết nói thế nào. Nàng ngồi ngay ngắn lại trên mây, nhìn bóng dáng cao lớn của Bạch Tử Họa, không thốt nên lời.

Nhưng Đường Bảo lại không nhìn được, mở miệng hỏi hẩn.

“Tôn thượng, Trường Lưu Sơn còn xa không?”

“Chúng ta hiện tại đang ở cực Tây Côn Luân, Trường Lưu Sơn ở phía Đông của biển Đông, vẫn còn xa.” Huống hồ hẩn không cười gió đi, mà trên mây lại có thêm “hành lý”.

“Con có thể ở lại bên cạnh mẹ Cốt Đầu không?”

Mẹ Cốt Đầu? Bạch Tử Họa liếc mắt nhìn Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt xấu hổ cúi đầu.

“Có thể.”

“Thật sao? Tốt quá!” Đường Bảo tiếp tục say giấc nồng trong lỗ tai Hoa Thiên Cốt, ha ha, có thể vô tư rồi. Đây là núi tiên, sau này dù ai ngửa mặt với tiểu yêu tinh nó đây cũng sẽ không dám làm gì, bởi vì nó được đích thân Tôn thượng phê chuẩn cơ mà. Hê!

Tới Trường Lưu Sơn trời đã ngả bóng hoàng hôn. Nếu chỉ dựa vào đôi chân của Hoa Thiên Cốt, muốn tới đây e rằng phải mất mấy năm.

Nghe thấy tiếng hét phấn khích của Đường Bảo, Hoa Thiên Cốt đang buồn ngủ cũng ngẩng đầu lên.

Bốn phía đằng xa đều mờ mịt một màu nước xanh thăm thẳm, bọn họ đang ở trên biển Đông. Gió biển thổi qua, tỉnh ngủ hơn hẳn. Nhìn phía trước, Hoa Thiên Cốt trợn mắt há mồm, to đến mức có thể nhét cả nắm đấm vào, nàng nhìn chằm chằm ảo cảnh Trường Lưu tiên sơn.

Ánh nắng chiều tỏa rực rỡ, từng luồng sáng vàng chiếu nghiêng sang một bên, hình ảnh phản chiếu ngược trên dòng nước dập dờn, bông bênh lóe sáng.

Bên người thỉnh thoảng có vài chú chim mang hoa văn tuyệt đẹp bay qua, tiếng hót lạnh lạnh như nhạc cụ hòa âm. Hoa Thiên Cốt dụi dụi mắt, không thể tin được nhìn đào nguyên tiên sơn trước mắt. Vốn tưởng rằng Dao Trì Côn Luân đã là lộng lẫy, không ngờ Trường Lưu Sơn lại kinh diễm tuyệt luân thế này.

Chính đảo rộng hơn ngàn dặm, mang hình dạng bát quái kỳ lạ không theo quy tắc nào, cả đảo bông bênh giữa không trung. Chếch sang phía trên có ba đảo nhỏ, giống như mặt trăng xoay xung quanh chính đảo. Đồng thời cả ba đảo đó đều có thác đổ ầm ầm, nước Cửu Thiên chảy từ Ngân Hà trút hết xuống đảo chủ, rồi lại từ khắp mọi hướng trên đảo chủ chảy xuống biển, tạo nên một màn nước đồ sộ giữa không trung. Dưới ánh tà dương, tiên cảnh đẹp đến mức tựa như ảo giác.

Mà phía không trung xa xa, còn rải rác tiên sơn, tiên đảo to nhỏ. Có đẹp, có uốn lượn, dưới ánh sáng mặt trời và màu nước biển, vẻ đẹp lung linh hiện lên vô cùng nổi bật.

Sau này mình sẽ sống ở nơi tiên cảnh này sao? Hoa Thiên Cốt hơi choáng váng.

“Chính đảo ở giữa là Trường Lưu Sơn, có tám ngàn đệ tử. Một năm đầu luyện tập xong sẽ căn cứ vào thể chất và năng lực, chọn một trong ngũ hành: Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ tiến hành tu luyện, sau Đại hội Kiếm Tiên mới có thể bá sư, do sư phụ tự thu nhận. Ba đảo nhỏ kia tên là Tham Lam điện, Tiêu Hồn điện, Tuyệt Tình điện, bình thường không thể tùy tiện đi lên. Trên đảo có rất nhiều quy định, sau này sẽ có người nói rõ cho người.”

“Ngài là thuộc tính gì?” Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu lên nhìn hắn, thật lâu mới rời mắt.

“Thủy.” Bạch Tử Họa坦然 nhiên đáp, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh đến thấu xương.

“Vâng.” Hoa Thiên Cốt hạ quyết tâm phải học pháp thuật hệ thủy để Đại hội Kiếm Tiên năm sau có thể bá người làm thầy.

Nàng loáng thoáng thấy ba đảo nhỏ như một bức tường lớn bao phủ lấy chính đảo, nhưng khi đi theo Bạch Tử Họa xuyên qua lại không cảm thấy gì.

Trên núi có quảng trường và đại điện. Hoa Thiên Cốt nhìn thấy rất nhiều người mặc áo choàng ở quảng trường như đang luyện võ. Bạch Tử Họa bay qua tiên điện, đáp thẳng xuống giữa hậu điện.

“Cung nghênh Tôn thượng về núi...” Bốn phía ào ào quỳ xuống.

Hoa Thiên Cốt luống cuống nhảy khỏi mây, đi theo Bạch Tử Họa vào đại điện, thấy mọi người đang lặng lẽ quan sát mình, không khỏi mất tự nhiên.

Nàng nhìn xung quanh, đại điện uy nghiêm hùng vĩ, lớp lớp màn hoa, bốn phía đều thoang thoảng mùi trầm hương quý giá.

“Thập Nhất.” Bạch Tử Họa gọi.

“Có đệ tử, Tôn thượng có gì cần sai bảo?”

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu nhìn người bước tới, tóc đen như mực, mắt to tròn, dáng người cao gầy tôn thêm sự thanh nhã của màu áo xanh.

“Đây là đệ tử mới nhập sư môn, người sắp xếp cho nàng một chút, có gì không biết thì hỏi ta.” Nói xong xoay người bỏ đi. Bỗng Bạch Tử Họa bị gì đó giữ chặt, quay đầu lại thì thấy Hoa Thiên Cốt bất an níu lấy góc áo của mình.

“Không sao, người có gì không hiểu cứ hỏi Thập Nhất, hắn sẽ giúp người làm quen với mọi người ở đây trước. Từ hôm nay trở đi, người chính thức là đệ tử của Trường Lưu Sơn.”

Hoa Thiên Cốt nhìn Bạch Tử Họa không quay đầu lại từ từ đi xa, xa đến nỗi nàng cảm thấy dường như nói một năm, ngay cả một đời nàng cũng không thể đuổi kịp người.

Thiếu niên mặc áo màu xanh phía trước vẻ mặt hồ hững, hai tay đút trong túi áo, thong thả bước đến.

“Huynh tên Lạc Thập Nhất, đại đệ tử của Ma Nghiêm, người là sư huynh Tôn thượng.”

“Muội, muội là Hoa Thiên Cốt.”

“Ta là Đường Bảo.” Đường Bảo nhô đầu ra khỏi lỗ tai Hoa Thiên Cốt, quả nhiên pháp lực của nó quá yếu, ở Dao Trì thì không sao, nhưng đến gần Trường Lưu Sơn thấy choáng đầu không chịu được.

Mắt Lạc Thập Nhất sáng lên, ngay sau đó giấu nhem đi sự yêu thích và kinh ngạc, đôi mắt phượng dài toát ra ý cười mà người khác không thể nhận thấy.

Chương 4: Nước ao Tam Sinh

“Trường Lưu Sơn có tám ngàn đệ tử, chương môn là Tôn thượng, chủ chương Tuyệt Tình điện. Sư huynh của Tôn thượng cũng là sư phụ của huynh, Ma Nghiêm, quản lý mọi chuyện to nhỏ trên Trường Lưu Sơn, chủ chương Tham Lam điện. Tiểu sư thúc Sinh Tiêu Mặc tính tình lười biếng, chấp chương Tiêu Hồn điện, nhưng rất ít khi đề ý đến chuyện trong phái.”

“Vâng.” Hoa Thiên Cốt gật đầu, hết nhìn đông lại nhìn tây. Đại điện hùng vĩ tráng lệ, cao mà trống trải, lớp lớp màn hoa màu tím, sàn đều lát loại bạch ngọc tốt nhất, thậm chí có thể phản chiếu bóng người. Cột trụ cực lớn mấy người mới ôm hết, phía trên được khảm dạ minh châu.

Lạc Thập Nhất đi lên phía trước, hai tay đút trong túi áo, nghĩ thầm: Tiểu cô nương này ăn mặc rách rưới, lại không có chút căn cơ và pháp lực nào, cũng không thấy tiên tư, chẳng lẽ Tôn thượng lại tiện tay nhặt từ nhân gian? Trong mười tiên ban chắc nên xếp nàng vào ban cuối cùng. Nhưng dù sao cũng là người Tôn thượng đích thân đưa về, còn dẫn theo một linh trùng không rõ lai lịch, không tùy tiện qua loa được. Thật là, Tôn thượng cũng không bảo phải sắp xếp thế nào, làm khó hẩn quá.

Haiz, thôi thì vẫn làm như bình thường đi, nếu không cũng thật khó ăn khó nói với sư phụ.

“Thiên Cốt, đệ tử mới nhập môn chưa bái sư phụ chia làm mười tiên ban: Giáp, Ất, Bính, Đinh, Mậu, Kỷ, Canh, Tân, Nhâm, Quý. Đệ tử các tiên ban ở đẳng trên phần lớn là được các phái khác đưa đến, hoặc tiên tư cực cao hoặc pháp lực cực mạnh, muội có thể sẽ không theo kịp. Huynh sắp cho muội vào lớp Quý nhé? Lớp này phần nhiều là phạm nhân và người mới tu luyện, tiến độ tương đối chậm, muội không cần quá cố sức.”

“Được.” Hoa Thiên Cốt gật đầu, thầm nghĩ không biết liệu Tôn thượng có đích thân dạy bọn họ không?

Hai người đi qua một cái hành lang gấp khúc thật dài, thỉnh thoảng gặp vài vị tiên nhân mỗi người mặc một màu áo, trên người có chuông, có hoa, vẻ mặt lãnh đạm gật đầu hành lễ với Lạc Thập Nhất. Tuy rằng phong thái thanh nhã, nhưng so với Bạch Tử Họa mà nói, tất cả những người này đều rất tầm thường, nàng trông cũng chẳng mấy lưu luyến.

Đột nhiên Hoa Thiên Cốt nhớ ra cung vũ của chương môn Mao Sơn còn ở trong ngực mình. Vương Mẫu đã đồng ý giúp nàng triệu tập đệ tử Mao Sơn, đến lúc đó chắc hẳn Vân Ân sẽ tới đây tìm nàng ấy nhỉ? Khi đó trả lại cung vũ và hai quyển sách kia cho hắn là được rồi. Những thứ khác nàng không hiểu, vừa không có tư cách lại không có năng lực, đâu giúp được gì. Nhưng dù sao hai chuyện Thanh Hư đạo trưởng và Lâm Tùy Ý nhờ cũng coi như sắp xếp ổn thỏa, vậy là đã vô cùng may mắn rồi.

Nhưng hiện tại nàng đã tới Trường Lưu Sơn, nếu Lăng ca ca tới Mao Sơn không tìm thấy nàng liệu có lo lắng không? Cả Đông Phương Úc Khanh nữa, không biết về nhà xử lý chuyện ra sao rồi? Còn Trương đại phu trong thôn nữa, có nên nghĩ cách gửi thư về báo cho họ biết mình đã tìm được chỗ an toàn để nương thân không? Nghĩ tới nghĩ lui, nàng chợt nhận ra thế gian này người mình quen biết, nhớ mong ít ỏi chừng này thôi.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Đi theo Lạc Thập Nhất ra sau đại điện, có rất nhiều ánh mắt chăm chăm soi mói nàng, nàng cúi đầu nhìn mình, cả người lờ lững, thậm chí

bên hông còn giắt một chiếc liềm, trông thật giống ăn mày đầu đường xó chợ, chẳng hề hợp với Trường Lưu Sơn, một nơi đến cả không khí cũng đượm chất tiên này.

“Đúng rồi, Thiên Cốt.”

“Dạ?”

“Muội vừa tới không biết rất nhiều thứ, có thể từ từ học, nhưng nhất định phải nhớ kĩ, tôn ti cấp bậc ở Trường Lưu Sơn rất nghiêm khắc, rất nhiều quy định. Muội bây giờ là người nhập môn muộn nhất, tất cả mọi người trong sư môn muội đều phải gọi là sư huynh, sư tỉ, trước mặt tiểu sư thúc thì không sao, nhưng ở trước mặt sư phụ của huynh thì nhất định phải chú ý đến lời ăn tiếng nói, hành động cử chỉ. Trong sư môn, chương môn là Tôn thượng, sư phụ của huynh là Thế tôn, tiểu sư thúc là Nho tôn, thấy ai đều phải quỳ xuống thi lễ. Không thể tùy tiện xuống núi hay xuống biển, cũng không được lên Tam Điện, rừng cấm phía sau núi lại càng không được vào. Mỗi đêm phải nghỉ ngơi vào giờ Hợi, giờ Mẹo phải dậy sớm thân tu. Nơi ở của môn nhân trong núi có mười hai thiên điện: Tý, Sửu, Dần, Mão, Thìn, Tỵ, Ngọ, Mùi, Thân, Dậu, Tuất, Hợi. Muội ở Hợi điện, người dạy lớp Quý là Hủ Mộc Thanh Lưu, lát nữa huynh mang muội đi gặp cậu ta, đến đó sẽ thu xếp chỗ ăn ở và việc học hành cho muội. Không biết gì có thể hỏi cậu ta.”

“Vâng, sau một năm báỉ sư cũng sẽ vậy sao?”

“Người đắc đạo thường ngồi thiền, không cần phải ăn hay ngủ. Nhưng nơi này là Trường Lưu Sơn, hơn phân nửa là người phàm và tiên nhân có pháp lực rất thấp. Sau khi báỉ sư, phần lớn thời gian đều đi theo bên cạnh sư phụ của mình, mỗi sư phụ có cách dạy đồ đệ, quản lý và thái độ khác nhau.” Trong lòng Thập Thất thầm than một câu, đừng báỉ phải sư phụ nghiêm khắc như hủ là tốt rồi.

“Sư huynh có thể báỉ Thế tôn là sư phụ, hủ là rất lợi hại?”

“Thật ra lợi hại hay không không thể nói rõ, nhưng huynh làm việc chắc chắn, đáng tin khiến người rất hài lòng, lại kể một số chuyện vặt vãnh của chúng đệ tử, nịnh nọt sư phụ.”

Hoa Thiên Cốt sững sờ không cất nổi bước.

Lạc Thập Nhất quay đầu lại mỉm cười với nàng: “Sư muội còn quá nhỏ, tâm hồn trong sáng, nhưng nếu muội đã tới đây thì huynh phải nhắc nhở một chút. Muội vừa không có gia thế, vừa không có pháp lực, lại vừa không có quyền tước, khó tránh khỏi bị bắt nạt. Hơn nữa muội là người Tôn thượng mang về, rất nhiều đệ tử đã nhìn thấy, chắc chắn sẽ có người gây khó dễ. Nếu quá đáng quá, muội có thể tìm huynh hoặc Thanh Lưu nhờ giúp đỡ. Nhưng trong phái có rất nhiều chuyện, không thể chuyện gì cũng quan tâm được, nên phần lớn đều phải dựa vào chính bản thân mình.”

“Phức tạp thế sao?” Hoa Thiên Cốt hoang mang nhìn hắn.

“Đương nhiên, chờ muội thích ứng một thời gian rồi sẽ biết.”

Hai người lại tiếp tục đi, tới một tòa điện hùng vĩ nhưng khác hẳn đại điện lộng lẫy, đột nhiên một đám mây đỏ phóng tới.

Hoa Thiên Cốt hoa mắt, còn chưa nhìn rõ đã bị búng một cái vào trán.

“Hỏa Tịch, đệ lại nghịch ngợm rồi.” Lạc Thập Nhất thở dài.

“Đâu mà sư huynh, từ xa đệ đã ngửi thấy mùi đồ tốt, sợ bị Thanh La cướp mất nên phải đến đánh dấu trước!”

Đám mây đỏ kia cứ thế chuyển động, tụ lại thành hình, hóa ra lại là một thiếu niên tầm mười bảy, mười tám tuổi. Người đó mặc một bộ áo đỏ rực như lửa, lưng thắt đai ngọc, bên hông giắt một đóa hoa cung đỏ tươi màu máu, trông cao sang lộng lẫy, lộ ra cả ngạo khí và tà khí.

Hoa Thiên Cốt thấy trán mình nhưng nhức, xoa xoa, tròng mắt nhìn thiếu niên đang đứng giữa không trung.

“Người mới sao? Chính là người về núi cùng Tôn thượng?”

“Ừ, đệ đừng bắt nạt ma mới như thế, muối ấy không biết gì đâu. Huynh đang định mang muối ấy tới ao Tam Sinh.”

“Ừm, bản như thế phải tắm cho sạch.” Hỏa Tịch từ không trung bay xuống, Hoa Thiên Cốt thấy chân hần như có ngọn lửa đang cháy, không nhìn được tặc lưỡi.

Hần đi một vòng xung quanh Hoa Thiên Cốt, con người chuyển động nhanh như chớp, nói năng đưa đẩy rồi đột nhiên dựa vào người Lạc Thập Nhất, không biết thăm thì với hần điều gì.

Lạc Thập Nhất lắc đầu, tỏ vẻ không biết. Hỏa Tịch vươn tay ra định cầm Thiên Thủy Tích trên cổ Hoa Thiên Cốt, thì bất ngờ có ánh chớp lóe lên, ngón tay tê liệt.

Hỏa Tịch ử rử quay đầu đi, bỗng thấy một con sâu trong suốt đang bò trên vai Hoa Thiên Cốt, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận, hai cái râu trên trán còn tóe lên ánh chớp.

Có nhâm không, một con sâu bé tí mà dám phóng điện đánh hần. Hỏa Tịch vươn tay định xách nó lên, Hoa Thiên Cốt vội vàng lùi xuống, trốn phía sau Lạc Thập Nhất.

Lạc Thập Nhất không nén nổi, cười ranh mãnh: “Đừng đùa nữa, tên nàng ấy là Hoa Thiên Cốt, sau này là đệ tử của lớp Quý. Thấy Thanh Lưu đâu không?”

“Không, hấn lúc nào mà chả xuất quỷ nhập thần. Hê hê, Thiên Cốt, sau này vui rồi. Đệ lượn trước, nếu thấy Thanh La thì tuyệt đối đừng nói là đã gặp đệ nhé.” Hấn còn chưa nói xong đã bay đi mất.

Lạc Thập Nhất lắc đầu cười, tiếp tục đi về phía trước.

“Đó là ai thế?” Hoa Thiên Cốt tò mò hỏi.

“Hỏa Tịch, đệ tử của tiểu sư thúc, trời sinh tính nghịch ngợm, sư thúc không quản được đệ ấy, hay nói chính xác hơn là không thèm quản. Vũ Thanh La đệ ấy vừa nhắc cũng là đệ tử của tiểu sư thúc, sư muội của Hỏa Tịch. Đó là đôi dở hơi hay gây chuyện khiến người khác đau đầu ở Trường Lưu Sơn. Hơn nữa hết lần này đến lần khác lại được tiểu sư thúc bao che, mọi người đều bất lực với bọn họ.

“Thế tôn và Nho tôn có rất nhiều đồ đệ sao?”

“Không đâu, sư phụ của huynh chỉ nhận ba đệ tử, thật ra huynh không phải lão đại, nghe sư thúc bảo trước kia từng có một người nữa nhưng đã bị trục xuất khỏi sư môn. Hiện tại sau huynh còn hai đồ đệ, Hồ Thanh Khâu và Thượng Thượng Phiêu. Tiểu sư thúc chỉ có hai đồ đệ là Hỏa Tịch và Vũ Thanh La.”

“Tôn thượng không có ai sao?”

“Ừ.”

“Tại sao?”

“Có lẽ vì có quá nhiều việc, nhiều ràng buộc.” Lạc Thập Nhất trầm tư nói.

Hoa Thiên Cốt không hiểu lắc đầu lên tiếng: “Muội muốn bái Tôn thượng làm thầy.”

Lạc Thập Nhất kinh ngạc, quay đầu lại nhìn nàng.

Thấy nàng vô cùng kiên định lặp lại: “Muội muốn bái Tôn thượng làm thầy.”

Hắn đột nhiên không nhịn được phì cười, cúi người nói nhỏ bên tai nàng: “Thật ra trước kia ta cũng muốn như thế...”

Đầu Hoa Thiên Cốt bị hắn gõ vài cái.

“Muốn làm đồ đệ của Tôn thượng còn khó hơn lên trời, nhưng muội cứ cố gắng đi!”

“Tôn thượng nói nếu một năm sau có thể làm người vừa lòng thì sẽ suy nghĩ chuyện nhận muội.”

“Thật sao?” Mặt Lạc Thập Nhất nháy mắt nhìn như ăn phải quả hồng thối, ghen hòng trần trời không thể tin được.

“Thật mà! Cho nên một năm này muội nhất định phải cố hết sức.” Hoa Thiên Cốt vung nắm tay nhỏ lên không trung.

Hắn nhướn mày. Tôn thượng lại nói những lời như thế sao? Hê hê, kiểu này là có trò hay để xem rồi. Bằng không ở Trường Lưu Sơn xa rời thế tục này quả thực nhàm chán đến vô cùng!

“Đúng rồi sư huynh, sao Hỏa Tịch sư huynh và những người khác lại mặc áo khác màu nhau thế?”

“À, phải rồi, chờ sau một năm nữa, muội xác định được hướng tu luyện ngũ hành của mình, mỗi hệ là một màu áo. Nếu như hệ kim là màu vàng, thì

hệ mộc lại là màu xanh biếc, hệ thủy màu trắng, hệ hỏa màu đỏ, hệ thổ màu đen. Cũng không bắt buộc phải theo quy định mà tùy theo sở thích từng người. Nhưng cung linh, cung hoa, cung ngọc trên người nhất định phải có màu theo thể chất và pháp lực tương ứng.

Hoa Thiên Cốt ngộ ra gật đầu, thảo nào cung vũ của sư phụ là màu trắng, cung hoa của Hỏa Tịch lại là màu đỏ, nhìn cung ngọc bên hông Lạc Thập Nhất, là kì lân màu đen.

“Muội bái sư rồi mới có thể đeo cung linh đúng không?” Hoa Thiên Cốt thấy kì lân đẹp như vậy, không nhịn được chạm ngón tay vào.

“Tuy rằng điều này phụ thuộc vào pháp lực, nhưng nếu muội trở thành đệ tử của chương môn thì chắc là được.”

“Vâng, vâng.” Hoa Thiên Cốt vui vẻ gật đầu.

Lạc Thập Nhất liếc mắt nhìn Đường Bảo một cái, thấy nó lại bò vào tai Hoa Thiên Cốt say giấc nồng, không khỏi buồn cười.

“Tới rồi, đây là ao Tam Sinh.”

Lạc Thập Nhất chỉ vào ba cái ao khác thường kia nói: “Đó là nước thánh của Tam điện, muội tắm ở mỗi ao một ít, rửa sạch bụi bẩn và chướng khí của phàm thai, nước Tham Lam điện gạt bỏ tính tham, nước Tiêu Hồn điện rũ sạch ham muốn, còn nước của Tuyệt Tình điện cắt đứt si mê. Tắm càng lâu càng minh mẫn ra nhiều, đây chính là lễ rửa tội và là nghi thức quan trọng nhất để trở thành đệ tử bản môn.”

“Vâng...” Hoa Thiên Cốt có chút hoang mang giữa làn hơi nước.

Lạc Thập Nhất chỉ chỗ quần áo sạch sẽ đặt bên cạnh: “Tắm rửa đi. Ta ra ngoài chờ muội, tí nữa muội tự ra nhé!”

“Dạ.”

Đi được nửa bước, hấn lại do dự quay đầu, nói: “Có thể sẽ hơi đau đớn, nếu thật sự không thể chịu nổi thì đừng miễn cưỡng, không sao đâu.”

Hoa Thiên Cốt nửa hiểu nửa không gật đầu.

Nàng cúi đầu nhìn mặt ao trong suốt, bên trên có vài đóa hoa màu trắng dập dờn, ba con rồng trên tường phun ra nước xanh. Nàng nhảy ùm một cái vào ao rồi lay tỉnh Đường Bảo trong lơ tai, nó bị sặc nước.

“Đường Bảo, ngươi là nam hay nữ? Không phải, là cái hay đực mới đúng. Nếu là đực thì không thể nhìn ta tắm! Ta phải tìm sợi dây bịt mắt ngươi vào mới được.”

Đầu Đường Bảo chảy vô số vạch dài đen sì.

“Con là yêu tinh, còn chưa biến thân nữa, không biết là đực hay cái. Mẹ thì có gì đâu mà phải sợ người khác nhìn. Hê hê, con cũng muốn tắm!” Nói xong nó cũng nhảy tồm xuống, vẩy vùng đập nước bằng cách bơi của sâu.

Hoa Thiên Cốt cười, từ từ cởi quần áo bước vào ao, không thấy có gì không ổn.

Gạt tham, bỏ dục, tuyệt si sao? Hay thật.

Tắm xong rồi Hoa Thiên Cốt lại nhảy vào nước của Tiêu Hồn điện, cứ như suối nước nóng vậy, thoải mái lại khiến tinh thần khỏe khoắn, tâm trạng và đầu óc trở nên vô cùng minh mẫn.

Cuối cùng là nước của Tuyệt Tình điện, vừa mới thả chân xuống, một cảm giác tê dại truyền từ đầu ngón chân đến từng lỗ chân lông, nàng vội vàng rút lại.

“Làm sao vậy? Mẹ Cốt Đầu?” Đường Bảo chơi đến vui vẻ ở ao bên cạnh, yêu khí trên người nó sau khi gột rửa đã hoàn toàn dung hợp được với tiên khí ở đây, không còn cảm thấy khó chịu nữa.

“Không sao.” Hoa Thiên Cốt nghi hoặc lại thả chân xuống, không có cảm giác gì. Lẽ nào lúc này nàng bị chuột rút?

Nàng nhìn hình ảnh của chính mình trong nước, đột nhiên phát hiện ra giữa mi tâm có một chữ “Hỏa” màu đỏ thoắt ẩn thoắt hiện. Sao lại thế này? Lấy nước lau mãi mà không sạch.

Nhất định là ẩn kí tên Hỏa Tịch mặc đồ đỏ vừa này để lại trên trán mình! Đáng ghét, sao rửa mãi không hết? Lát nữa ra hỏi Thập Nhất sư huynh vậy.

Đắm mình dưới nước, trong lớp màn che bằng lụa mỏng, lò xông hình con tì hưu vàng ở trong góc phòng chứa đầy đàn hương, thôi thúc người ta đi vào cõi mộng. Hoa Thiên Cốt thoải mái đến mơ màng, không biết thiếp đi từ bao giờ.

Lạc Thập Nhất chờ bên ngoài thấp thỏm lo âu. Nước Tam Sinh có công hiệu thanh lọc lòng người, nhưng nếu người có chấp niệm quá sâu đi vào sẽ khổ không tả xiết, thậm chí còn nguy hiểm đến tính mạng. Cho nên có rất nhiều người dựa vào pháp lực hoặc là tránh một chiếc ao nào đấy không tắm là qua được khảo nghiệm. Ngay cả tiên nhân cũng chẳng thể vứt bỏ được tham, dục, si, hướng chỉ là phạm thai tục thế? Nhưng chỉ cần chấp niệm không quá sâu, hẳn vẫn luôn mắt nhắm mắt mở cho qua.

Cơ mà người bình thường đi vào dù là ai cũng sẽ thét lên, Hoa Thiên Cốt này đi vào lâu như thế rồi mà ngay cả một tiếng vọng cũng không có. Xem ra tuổi nàng còn quá nhỏ, chấp niệm không sâu hay là chạm vào nước đau quá nên ngất đi rồi?

Đang mơ màng ngủ say, nàng đột nhiên cảm thấy có gì đó đang vỗ lên mặt mình.

“Đường Bảo, đừng linh tinh...” Hoa Thiên Cốt nghĩ rằng Đường Bảo đang bò lên mặt bèn lấy tay quơ quơ.

Nhưng vẫn bị vỗ không ngừng.

“Thiên Cốt, Thiên Cốt, muội không sao chứ?” Một giọng lo lắng truyền đến.

Hoa Thiên Cốt mấy ngày gần đây bồn ba quá mệt nhọc, vất vả tỉnh lại từ trong mơ.

Một con hạc giấy! Nàng sợ quá nhảy dựng lên.

“Thiên Cốt, muội ở trong có ổn không? Trả lời huynh.”

Hoa Thiên Cốt tập trung nghe, rõ ràng là tiếng Lạc Thập Nhất nhưng lại phát ra từ một con hạc. Con hạc kia giống như sinh vật sống, hai mắt là hai chấm son, cánh không ngừng đập lên mặt Hoa Thiên Cốt, tuy rằng không đau, nhưng cảnh tượng này vẫn không thấy bình thường.

“Muội, muội không sao!” Nàng cuống quýt bắt lấy con hạc, để trên bậc thềm bạch ngọc.

Nghĩ kĩ lại, chắc là sư huynh thấy mình lâu rồi vẫn chưa ra, lại không tiện xông vào, đành phái con hạc giấy vào xem thế nào.

Nàng tìm Đường Bảo, thấy nó đang lười biếng nằm ngủ trên một phiến lá cây nổi bật bênh. Bị xách ra, lay hai ba cái cho tỉnh, Đường Bảo tìm cánh hoa cọ mình vào, sau đó lấy một miếng khác ra găm. Cánh hoa bị nhấm thành hình thù kỳ quái, Đường Bảo lại nhả tơ dính chúng vào với

nhau, không ngờ tạo thành một bộ áo lót và váy. Bộ váy mặc trên cơ thể màu xanh biếc trong suốt, còn có vật tròn tròn điệu đà bó quanh cái mông của nó nữa, đáng yêu không chịu được.

Hoa Thiên Cốt tức cười khoác quần áo vào, trông không khác gì đệ tử trong phái. Bộ trang phục đơn giản rộng rãi, nhưng vô cùng mềm nhẹ, sờ vào rất thích, chất vải quý này nàng chưa bao giờ được mặc. Lúc mới mặc còn hơi rộng, nhưng nó dựa theo vóc dáng cơ thể nàng mà dần dần thu nhỏ lại, vừa vặn cực kì.

Nàng tấm tắc khen kì diệu.

Đường Bảo không phục dầu môi nói: “Sao đẹp bằng váy hoa đào của con được!”

Khi hai người ra ngoài, Lạc Thập Nhất vốn bình tĩnh chín chắn như thế đã chờ đến mức trở nên thấp thỏm lo âu.

“Cái này chắc là của huynh?” Hoa Thiên Cốt trả con hạc giấy lại cho hắn.

Lạc Thập Nhất nhận lấy: “Ướt rồi.” Nói xong lấy một chiếc khăn trắng từ trong ngực ra, cẩn thận bọc con hạc lại rồi cất vào. Khi nhìn thấy bộ quần áo của Đường Bảo, hắn ngây ngẩn cả người, sau đó quay đầu đi, lấy một chiếc khăn trắng khác lau lau chỗ nào đó trên mặt, rồi lại nhanh chóng nhét vào trong tay áo.

“Khụ khụ, sao chậm thế? Huynh còn tưởng muội xảy ra chuyện gì rồi.”

“Phiền sư huynh quá, muội ngủ quên mất.”

“Ngủ? Muội có nhầm không? Đối với phần lớn người tới đây mà nói, ao Tam Sinh là nơi vô cùng đáng sợ, muội lại ngủ quên trong đây?”

“Sao vậy? Tắm rất thoải mái, muối không thấy có chút đáng sợ nào.” Hoa Thiên Cốt ngửi thấy người mình nơi nào cũng thơm ngát, mùi hương rất dễ chịu.

“Nước ao này dùng để lọc đệ tử nhập môn, là lễ rửa tội cũng coi như là khảo nghiệm, bình thường người có tà niệm hoặc chấp niệm quá nặng, không hợp tu tiên, không thể động vào nước Tam Sinh. Bản môn dùng nước này để phân biệt xem người tới có phải tà ma ngoại đạo hay có tiên tư hoặc tiên duyên không. Dù sao chỉ cần là người thì cũng sẽ có ít nhiều tham niệm, dục niệm và si niệm, nhưng chỉ cần không quá nặng, chịu đau đớn gột rửa là có thể qua được.”

“A! Lợi hại như vậy sao?”

“Chỉ cần tâm ngay thẳng thì đương nhiên không sợ, nhưng phần lớn đệ tử tắm xong chỉ còn nửa lớp da thôi.”

“Nhưng muối có sao đâu?”

Rất ít người xuống ao mà không có chút cảm giác nào, cho dù là kẻ đã thành tiên ít nhiều cũng sẽ có chấp niệm. Nước này đối với người ngay thẳng có thể lọc bỏ tạp niệm, còn có công dụng chữa lành vết thương rất mạnh. Nhưng đối với tà ma ngoại đạo, lại giống như một liều kịch độc.”

“Đáng sợ như vậy ư?”

“Trong môn phái có một đại hình là tắm nước Tam Sinh. Đối với người bị trừng phạt có chấp niệm nặng, hình phạt này đau đớn hơn bị đánh nhiều, toàn thân như bị lột da. Ta từng tận mắt chứng kiến một đệ tử phạm giới luật cưỡng hiếp phụ nữ phạm trần, bị phạt kéo vào ao Tiêu Hồn, nước ao ăn mòn đến tận xương cốt hần, không chữa lại một mẩu.”

Trán Hoa Thiên Cốt mồ hôi chảy như mưa, vừa rồi dạo ở Quỷ Môn quan lâu thế mà chẳng hề nhận ra. Nàng đi theo Lạc Thập Nhất, cảm giác quanh người thoải mái như đang bay trên mây, nhưng bụng lại rất đói.

Đi đến ngoài cửa đại điện, lúc mới tới vì căng thẳng quá nên nàng đầu gối nhìn kĩ, bây giờ mới ngó nghiêng xung quanh, thu hết tất cả vào mắt.

Nơi bọn họ đang đứng là điện cao nhất trong núi - Trường Lưu đại điện, có lẽ phải cao gấp đôi Cửa Tiên Vạn Phúc cung của Mao Sơn, màu đỏ thẫm, xám đậm và vàng kim thấp thoáng đan xen, vừa trang nghiêm vừa lộng lẫy, khiến người ta trông thấy chỉ muốn quỳ xuống. Trường Lưu Sơn trôi nổi trên biển, thừa thãi ngọc thạch, dường như tất cả sà, ngay cả thêm đá ở quảng trường đều dùng những loại bạch ngọc khác nhau tạo thành. Tam điện bồng bênh phía trên, lại giống như thủy tinh cung tỏa ra ánh sáng nổi bật trong rừng mây đỏ mênh mông.

Lạc Thập Nhất nói cho nàng nghe: “Trường Lưu Sơn có một chính điện, ba thánh điện, chín các, mười hai thiên điện. Chính điện phần lớn dùng để tổ chức hiến tế hoặc xử lý chuyện lớn trong núi. Ba thánh điện trên kia, do Tôn thượng, Thế tôn, Nho tôn lần lượt chứng quản. Chín các do các vị tiên lão đức cao vọng trọng của Trường Lưu Sơn chứng quản, có Giới Luật các, Tàng Thư các, Phong Ma các, Y Dược các, Lễ Nhạc các, Thư Hương các... Chuyện lớn trong núi không phải chỉ Tôn thượng quyết định mà cần bàn luận với Tam điện, Cửu các. Huynh đã phái người đi tìm Thanh Lưu, một lát nữa huynh ấy sẽ tới. Thanh Lưu là tiên đạo của lớp Quý, sẽ đưa muội đi đăng tịch ở Thư Hương các trước, lấy được số tiên rồi sẽ đưa muội về Hội điện nghỉ ngơi, xong xuôi là ngày mai có thể lên lớp Quý học. Có gì không hiểu muội cũng có thể hỏi huynh ấy.”

Hoa Thiên Cốt nhìn phía hành lang xa xa, quả nhiên có một nam tử đi tới. Dáng hấn cao gầy, lại khom nửa người xuống đi đứng xiêu vẹo, thật giống như một kẻ say rượu mất trí. Bên hông hấn giắt một đoản đao, tóc rối bù, có vài sợi màu trắng, chắc là nhuộm. Quần áo mặc lưng thùng lại lôi thôi, nhất là cánh tay lộ ra ngoài kia còn có một hình xăm cổ quái. Gương mặt lún phún râu, nhếch nhác mà tang thương. Hấn đến trước mặt hai người, cup mắt xuống, giọng thẳng vai dậy.

“Gọi ta đến có chuyện gì?” Thanh Lưu nhúc nhúc đầu, phờ phạc ngáp một cái.

Lạc Thập Nhất bất đắc dĩ lắc đầu: “Huynh thế này mà bị Tôn thượng nhìn thấy chắc cũng chẳng sao, nhưng sư phụ của ta mà thấy lại trách phạt đó. Đây là đệ tử Tôn thượng mới mang về núi, được phân đến lớp của huynh, nàng chưa biết gì, huynh để ý đến nàng một chút.”

Hủ Mộc Thanh Lưu lúc này mới hoàn toàn mở mắt, đánh giá Hoa Thiên Cốt rồi thở dài nói: “Người lại ném đĩa trẻ có thể chết như vậy cho ta, đúng là thêm phiền toái mà.”

“Muội sẽ cố gắng, chắc chắn không làm phiền huynh đâu!” Hoa Thiên Cốt đột nhiên mở miệng cam đoan.

Hủ Mộc Thanh Lưu cười đến gập cả lưng, vươn tay捏捏 khuôn mặt nhỏ nhắn đang nhìn thẳng mình.

“Được rồi, được rồi, tên chết tiệt này, biết rõ ta không thể chống cự nổi nét đáng yêu của mấy tiểu cô nương. Đi thôi, đi thôi, ta đưa ngươi đi báo danh.”

Lạc Thập Nhất vẫy tay về phía nàng, bảo nàng đi theo người kia. Hoa Thiên Cốt nhìn hẩn gật đầu, vẫy tay một cái tạm biệt rồi đi theo Hủ Mộc Thanh Lưu.

Chuyện còn lại cũng đơn giản, mấy việc như đăng tịch Hủ Mộc Thanh Lưu đều giúp nàng sắp xếp thỏa đáng. Hoa Thiên Cốt nhận mấy thứ linh tinh, còn có sổ tiên, viết bằng loại chữ mà nàng chẳng biết, khắc vào một khối gỗ trù tà hình dáng kỳ lạ, là căn cứ xác minh thân phận. Nàng sợ làm mất, cẩn thận giắt vào bên hông.

Đi đến trước Họi điện, Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu lên nhìn, ước chừng cao chín tầng. Ở cùng nàng phần lớn cũng là người vừa mới trở thành Trường Lưu đệ tử. Những người đã bá sư thì đi theo sư phụ ở điện khác hoặc là ra ngoài chơi.

Nàng ở tầng trên cùng, đi cầu thang mệt gần chết. Vừa mở cửa ra đã thấy một cô gái xấp xỉ tuổi mình đang đọc sách, xiêm y màu xanh biếc, đầu tết mấy bím tóc cầu kì. Cô bé quay đầu lại, mắt ngọc mây ngài, da trắng như tuyết, vô cùng xinh đẹp. Hoa Thiên Cốt giật mình, cô bé kia cũng sợ run.

Hủ Mộc Thanh Lưu bước vào, gọi cô bé kia: “Khinh Thủy, đây là tiểu sư muội mới nhập môn, cũng học lớp Quý, sau này các người sẽ ở với nhau.”

Khinh Thủy gật đầu, mỉm cười đi tới nhận hành lý trên tay Hoa Thiên Cốt, giúp nàng đặt chúng lên chiếc giường nhỏ, “Tên mình là Khinh Thủy.”

“Mình là Hoa Thiên Cốt.”

Hủ Mộc Thanh Lưu nói: “Thiên Cốt còn rất nhiều thứ chưa biết, người từ từ giúp nàng làm quen, ngày mai đưa nàng đi học. Ta đi đây, con sâu rọu lại ngứa ngứa rồi.” Nói xong ngáp dài lên chân đi xa.

Lần đầu tiên ở cùng một cô gái trạc tuổi, Hoa Thiên Cốt hơi bối rối, không biết phải nói gì, may mà Khinh Thủy khá hoạt bát, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng liên thoảng nên hai người làm quen rất nhanh. Đường Bảo ăn no rồi ngủ cũng lười biếng chui ra khỏi lỗ tai Hoa Thiên Cốt, quan sát bốn phía, thấy căn phòng nhỏ sạch sẽ thì rất hài lòng. Khinh Thủy sợ sâu, nhưng thấy Đường Bảo đáng yêu như vậy, cũng to gan vuốt ve khiến nó cười khúc khích không ngừng.

Thấy bụng Hoa Thiên Cốt sôi ùng ục, Khinh Thủy đưa nàng đi phòng bếp ở mỗi tầng tìm ít đồ ăn. Bởi vì nàng quá đói nên ăn rất no, mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau mới tờ mờ sáng Hoa Thiên Cốt đã bị Khinh Thủy gọi dậy, còn Đường Bảo đang ở bên gối ngủ say sưa nên tiếp tục để nó ngủ. Nàng cầm vài cuốn sách vừa nhận ngày hôm qua đi theo Khinh Thủy.

Địa điểm học là ở Ngọ điện, cũng cao chín tầng, nhưng kiểu dáng và phong cách không giống Hợi điện.

Theo lời Khinh Thủy, nàng đại khái cũng biết hoàn thành việc học phải theo trình tự nào. Cơ bản nhất có môn Thể dục rèn luyện cơ thể dẻo dai, Lý luận dạy về hệ thống tiên thuật và đạo pháp, rồi môn Lịch sử của Lục giới, cả môn Ngũ hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, xong lại còn các môn Thực hành như cưỡi ngựa bắn cung, đánh kiếm, phòng thủ, bay lượn, vân vân...

Thời gian học các môn không giống nhau, sư phụ từng lớp cũng không giống. Phần lớn các lớp đều học chung. Hoa Thiên Cốt muộn một tháng, cho nên trình độ kém hơn người khác rất nhiều, cần cố gắng bù lại. Còn không đến một năm là khóa học sẽ chấm dứt, mỗi đệ tử đều vô cùng nỗ lực, hy vọng bộc lộ được tài năng trong Đại hội Kiếm Tiên, tìm sư phụ giỏi.

Hiện tại các nàng đang đi học môn Lịch sử. Bởi vì tới khá sớm nên trong lớp chỉ có vài người, Hoa Thiên Cốt ngồi lên đệm, ghé vào bàn, cực kì mệt mỏi. Từ trước tới nay nàng chưa bao giờ dậy sớm như vậy.

Kinh Thủy thật sự có tiềm chất trở thành nữ hoàng buôn dưa lê, mỗi một người tiến vào, dù là lớp mình hay lớp khác, nàng đều vô cùng vui vẻ giới thiệu cho Hoa Thiên Cốt. Hoa Thiên Cốt mệt mỏi mở mắt, nhìn những người này già trẻ gái trai đều có, nhưng phần lớn đều xấp xỉ hai mươi tuổi, người nhỏ nhất khoảng sáu, bảy tuổi.

Trong phòng học có ba lớp, ngồi giữa là Giáp, phải là Đinh, còn Quý ngồi bên trái. Đệ tử lớp Giáp vừa trông đã thấy rất tài giỏi, hình như họ không muốn học cùng lớp bét.

“Vào được lớp Giáp quả thực không dễ dàng, bọn họ đều là những đệ tử tiên tư rất cao, trước khi nhập môn đã có pháp lực không tồi. Hơn nữa phần lớn đều là con cái của chưong môn phái khác hoặc là của các trưởng lão đức cao vọng trọng, thân thể là tiên cốt chứ không phải phàm thai, được đưa đến Trường Lưu tu luyện. Vì vậy cả đám đều vô cùng ngạo mạn, không nên chọc vào.”

“Tại sao không ở lại môn phái của mình mà tu luyện? Đưa đến Trường Lưu Sơn làm gì? Hơn nữa tiên nhân cũng có thể sinh con sao?” Hoa Thiên Cốt ngăn tò te.

“Ngốc, đạo gia có thuật song tu mà! Hơn nữa ngoài thiên đình có quy tắc riêng, phần lớn tiên nhân đều có thể tự do yêu đương. Thật ra thành tiên, ngoài pháp lực ra thì cũng giống người trần cả thôi. Bây giờ người ta tu đạo, chỉ lo nâng cao pháp lực của mình, về đức hạnh và tâm hồn thậm chí còn dơ bẩn hơn người phàm nhiều.”

“Không đâu, Tôn thượng rất tốt.” Hoa Thiên Cốt ngăn người nhớ lại bóng dáng không nhiễm chút bụi trần kia.

“Bọn họ có thể so được với Tôn thượng sao, toàn bộ Tiên giới từ trên xuống dưới đều vô cùng kính trọng ngài ấy. Đúng rồi, cậu có thấy cô gái mặc đồ đỏ vừa vào cửa đã bị mọi người vây quanh kia không?”

“Có.” Hoa Thiên Cốt nhất thời kinh ngạc, không ngờ trên đời này lại có người xinh đẹp đến vậy, còn nhỏ mà nhan sắc đã tuyệt trần. Tuy rằng ngày ấy ở yến tiệc nàng đã thấy Thất tiên nữ, Hằng Nga, so ra khí chất của nàng ta không bằng bọn họ, nhưng dần dần theo thời gian, nhất định sóng sau sẽ xô sóng trước.

“Đó là Nghê Mạn Thiên, con gái của đảo chủ Bồng Lai Đảo, một trong những người có tiên tư nhất trong chúng đệ tử. Rất nhiều nam sinh thích xoay xung quanh nàng ta, nhưng nàng ta lại hống hách, thích gây chuyện thị phi. Nữ sinh các lớp khác rất ghét, lại không dám chọc vào. Từ nhỏ nàng ta đã bắt đầu tu luyện, pháp thuật vô cùng lợi hại.”

Khinh Thủy nói xong lại quay đầu đi giới thiệu Hoa Thiên Cốt với người cùng lớp ngồi trên. Bởi vì phần lớn đều xuất thân từ người phàm nghèo khổ nên cởi mở hơn rất nhiều, rất nhanh đã làm quen.

Một lát sau thầy giáo tiến vào, đó là một ông lão khó tính có bộ râu bạc dài đến tận đất. Những người đến muộn đều bị ông ta phạt đứng ngoài.

“Hình như hôm qua tớ có gặp ông ta.” Hoa Thiên Cốt nhớ ngày hôm qua có nhìn thấy ông ta đi ra từ Thư Hương các, Lạc Thập Nhất còn hành lễ với ông ta. Thấy bên hông ông ta có thứ gì đó màu vàng, chắc hẳn thuộc hệ Kim, nhưng lại không đoán ra đang đeo cái gì, bèn hỏi Khinh Thủy.

“Cung mộc đó, môn lễ nhạc đã từng nhắc đến. Bình thường cấp bậc của tiên nhân đều dựa vào cung vật mà phân biệt. Chương môn là cung vũ, từ Phượng Hoàng đến Ma Tước, màu sắc không giống nhau, Trường Lưu Sơn chỉ có Tôn thượng được mang. Tiếp theo là cung thạch, không phải đá thường mà là mấy loại như thủy tinh, mã não, hổ phách gì đấy, người mang có Thế tôn, Nho tôn và các trưởng lão. Sau đó là cung mộc, gỗ Liễu, gỗ Hoàng Dương. Đào ông sư tôn mang gỗ Đào; là nguyên lão tạo thành cửu các, vô cùng tôn quý. Dưới nữa là cung ngọc, cung hoa, cung đá^[1] và cung linh. Tổng cộng bảy cấp, nhưng vài phái ít người, có thể thiếu hai cấp.”

[1] Đá: Sợi dây thắt lưng.

“Cung vũ, cung thạch, cung mộc, cung ngọc, cung hoa, cung đá, cung linh... thì ra Lãng ca ca đã nói với tớ vài cái.”

Mơ màng mở quyển sách trên tay, trong đó viết lịch sử giản lược của Lục giới, sơ sài hơn rất nhiều so với quyển Thanh Hư đạo trưởng cho nàng, hơn nữa còn rất khác. Đặc biệt là có cực kỳ nhiều lỗi sai về Tiên giới cũng như bề cong sự thật. Mà về Thần giới, hầu như không nhắc tới một chữ, Lục giới giờ rõ ràng chỉ còn Ngũ giới. Hơn nữa đối với hai giới Yêu, Ma cũng là thêm thất bát xén, yêu ma quỷ quái đều viết theo kiểu tội ác tày trời cần tiên nhân đi hàng phục gì đó.

Ông lão ở trên bục giảng nói thao thao bất tuyệt, Hoa Thiên Cốt nghe mà đầu xoay mòng mòng. Chẳng có tác dụng gì cả, không bằng đi đọc sách của Thanh Hư trưởng lão, hơn nữa nàng không được ngủ đủ giấc, bất tri bất giác gục xuống bàn ngủ gật.

Đột nhiên có ai đẩy bầm vào mặt nàng, Hoa Thiên Cốt vội vàng ngẩng đầu lên, giật mình thấy ông lão đang đứng trước mặt. Khinh Thủy ngồi bên cạnh ra sức nháy mắt.

“Người mới sao? Trước kia chưa từng thấy ngươi, tên là gì?”

“Hoa, Hoa Thiên Cốt...” Chết chắc rồi, ngày đầu tiên đi học lại ngủ gật trong lớp, nếu đến tai Tôn thượng...

“Tục ngữ nói cần cù bù khả năng, ngươi ở lớp Quý mà không có chút tự giác nào. Người ta là người lớp Giáp còn chăm chú nghe giảng, ngươi lại đi ngủ. Xem ra những điều ta giảng ngươi đã biết hết rồi, vậy ta sẽ kiểm tra ngươi, nếu không trả lời được thì chép lại quyển sách này hai mươi lần cho ta.”

Chòm râu bạc của Đào ông run lên, gương mặt lại hồng hào, rất giống quả đào chín có cái lá dài màu trắng, có điều vỏ quả đào này nhiều nếp nhăn quá, trông vô cùng buồn cười.

Nếu là bình thường Hoa Thiên Cốt còn muốn nghiên cứu một chút, nhưng lúc này nàng chẳng có tâm trạng nào nữa. Bao nhiêu ánh mắt tràn đầy hứng thú đang nhìn chăm chăm, mà phần lớn còn có ác ý muốn thấy nàng bẽ mặt, cảm giác này thật giống như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than.

A Di Đà Phật, cầu trời phù hộ, chỉ cần nàng không gây phiền toái gì tới tai Tôn thượng là được. Biết thế hôm nay mang Đường Bảo theo, có nó ở trong tai thì còn sợ gì nữa!

Đào ông cũng không phải người xấu, chỉ là tính thích nghe lời nịnh hót, lời ngon tiếng ngọt của đệ tử. Chuyện hôm qua Tôn thượng tự mình đưa một đệ tử về rất nhanh đã lan truyền khắp núi, tình cò lại gặp ở Thư Hương các, ông thấy Hoa Thiên Cốt vừa gầy vừa nhỏ, lại nghèo, trong lòng vốn đã không thích. Thế mà hôm nay lại dám ngủ gà ngủ gật trong lớp, không thèm để ông vào mắt. Nhưng dù sao cũng là người mới tới, lại là phạm nhân, chưa biết gì, nếu cố tình gây khó dễ cho nàng chỉ sợ miệng lưỡi thế gian. Trước hết cứ hỏi những thứ cơ bản nhất đi, nếu nàng không trả lời được, mình càng có lý do để dạy dỗ.

Vì thế ông ngửa mặt lên trời, khoanh tay rung đùi đắc ý hỏi: Người thử liệt kê thứ tự cung vật dựa theo cấp bậc tiên nhân xem nào.”

Hoa Thiên Cốt và Khinh Thủy ở bên cạnh cùng thở phào một hơi, đây không phải là chuyện vừa mới nói sao, vẫn còn đang ở hòng đây này. Ha ha ha, trời đất phù hộ nàng rồi!

Hoa Thiên Cốt rất nhanh kể ra bảy vật kia.

Đào ông thấy không làm khó được nàng, bèn nói: “Xem ra người cũng biết nhiều, kể ra vài vị tiên, nêu rõ cấp bậc tiên giới, xếp hạng, môn phái của họ đi.”

Khinh Thủy nghe xong, nảy ra ý viết đáp án lên đùi Hoa Thiên Cốt, lại bị Đào ông tròng mắt, tưởng ông già hồ đồ rồi, mắt mờ rồi hả?

Hoa Thiên Cốt nhớ lại những điều Đông Phương Úc Khanh, Hiên Viên Lăng đã từng nói với mình, không chút hoang mang kể lại, sau đó lại nhớ tới những tiên nhân gặp ở Quần tiên yến, nói thao thao bất tuyệt.

Xung quanh bắt đầu xì xào, ngay cả Khinh Thủy cũng tròn tròn mắt, những người Hoa Thiên Cốt kể có rất nhiều người nàng chưa từng nghe tên, nhưng Hoa Thiên Cốt lại nói như thật sự đã gặp rồi vậy.

Đào ông đã không nén nổi giận, hừ lạnh nói: “Vậy ta lại hỏi ngươi, thượng cổ thần khí là cái gì?”

Nơi nơi đều yên tĩnh, vấn đề này căn bản không được dạy, hơn nữa bởi vì thần khí là vật phong ấn, vốn bị cấm kỵ, số người biết rất ít. Đào ông rõ ràng cố ý gây khó dễ.

Hoa Thiên Cốt lau mồ hôi, may mà hôm trước mình giờ “Lục giới toàn thư” tìm xích Thuyền Thiên, nhân tiện xem những món thần khí khác.

“Có kiếm Hiên Viên, chuông Đông Hoàng^[2], búa Bàn Cổ, hũ^[3] Luyện Yêu, tháp Hạo Thiên, đàn Phục Hi, vạc Thần Nông, ấn Không Động, kính Côn Luân, ngọc Câu Lan, tiêu Đoạt Hồn, châu^[4] Phù Trầm, chuông Thôi Lệ^[5], ô Huyền Thiên và xích Thuyền Thiên...”

[2] Chuông: Nguyên văn “Đông Hoàng chung”, “chung” là chuông được đúc dày, ngày nay vẫn thường được sử dụng trong các đình, chùa. Tiểu kêu trầm, vang, hình dạng to lớn khác hẳn với “chuông” trong “chuông Thôi Lệ” được nhắc tới bên dưới.

[3] Hũ Luyện Yêu: Nguyên văn “Luyện Yêu hồ”, “hồ” là hồ lô.

[4] Châu: Hạt ngọc trai.

[5] Chuông Thôi Lệ: Nguyên văn “Thôi Lệ linh”, “linh” là chuông hình dáng nhỏ, tiếng kêu lanh lảnh, thường có hình tròn và được kết thành chùm, đã được chú thích trong “cung linh”.

Nàng không biết rằng nếu mình trả lời không biết, cũng coi như để cho Đào ông thắng. Người tính khí nhỏ mọn như Đào ông ghét nhất đệ tử tự cho mình là đúng. Mọi người bắt đầu xôn xao, sao Đào ông có thể nhận được?

“Người chỉ nói có mười lăm món.”

“Nhưng đá Nữ Oa đã vỡ...”

Thấy Đào ông kinh ngạc, mặt từ đỏ sang trắng, nàng lập tức ngậm miệng.

“Đá Nữ Oa đã vỡ...” Ông thì thào, không thể tin.

Hoa Thiên Cốt thấy kì quái, những điều này Đào ông hẳn phải rõ như lòng bàn tay mới phải, chẳng lẽ lại không biết?

“Vâng, không phải đã vỡ từ lâu rồi sao ạ? Mười sáu món thần khí chỉ còn lại chín món còn năng lực bảo vệ, đặc biệt là đàn...”

Đào ông hoảng hốt lùi ra sau hai bước, mắt tròn trừng, hoảng sợ nói: “Làm sao có thể... không, không phải còn mười sáu món sao? Hơn nữa, sao người biết...”

Biết cái gì? Biết đàn Phục Hi là thần khí Trường Lưu Sơn bảo vệ sao? Trong sách có viết mà, chẳng những đàn Phục Hi, những món khác trừ vài món không có ghi chép rõ ràng ra thì khi nào rơi xuống tay người nào, từng môn phái nào bảo vệ, đều nói rất rõ. Hơn nữa chẳng lẽ chuyện mình đến Quần Tiên yến thông báo chuyện xích Thuyền Thiên bị mất Tôn thượng không nói ra? Hoa Thiên Cốt cảm thấy thật kì quặc, khế lắm lắm.

“Xích Thuyền Thiên của Mao Sơn bị cướp rồi...”

Nàng không biết chuyện này kinh khủng đến mức nào, ngay cả chuyện Yêu Thần xuất thế, ngoài chương môn các phái cùng trưởng lão, thì rất ít người biết. Hoa Thiên Cốt đọc bản ghi chép rất dễ dàng nên cho rằng đơn giản, lại không biết mỗi thứ trong sách là một bí mật kinh thiên động địa.

Mặt Đào ông xanh mét, há hốc miệng rất lâu không nói được câu nào rồi lạnh lùng bảo: “Người đi theo ta!” Nói xong phất tay áo đi mất.

Lớp học hỗn loạn. Hoa Thiên Cốt nhìn Khinh Thủy mà không hiểu thế nào, tại sao trả lời được cũng muốn phạt nàng! Hu hu hu...

Khinh Thủy vội vàng nháy mắt bảo nàng đi đi. Hoa Thiên Cốt chậm chậm đuổi theo Đào ông, đột nhiên cảm thấy có một ánh mắt sắc như dao nhìn chằm chằm vào mình. Quay đầu lại, nàng chạm ngay ánh mắt ngạo mạn khinh miệt của Nghê Mạn Thiên.

Không, không phải. Hoa Thiên Cốt vội vàng quét mắt một lượt, thấy tất cả đều là những gương mặt sung sướng hả hê khi thấy người gặp họa, cũng đành bất đắc dĩ đi theo Đào ông ra ngoài.

Không ai chú ý đến chàng trai che mặt áo xanh tao nhã ung dung ngồi sau Nghê Mạn Thiên, trang phục của cậu ta trong lớp học càng có vẻ quái dị và nổi bật, mọi người lại làm như không có việc gì. Chưa ai thấy được mặt cậu ta, cũng không ai biết cậu ta nghĩ gì, một người luôn lạnh lùng cô độc. Dù cùng ở lớp Giáp, nhưng chẳng một ai biết lai lịch và gia cảnh của cậu ta, chỉ biết tên là Sóc Phong, pháp thuật cực kì lợi hại, bởi vậy không ai dám gây chuyện, nhưng cũng không người nào bắt chuyện với cậu ta. Ngoài Nghê Mạn Thiên ngồi đằng trước, trái phải cậu ta đều không có ai.

Lúc này con người luôn lạnh như băng của cậu ta lại trở nên sắc bén. Trong mắt hiện lên hứng thú kì lạ, khẽ cúi đầu lẩm bẩm: “Đàn Phục Hi...”

Hoa Thiên Cốt chạy theo sau Đào ông, không ngờ ông lão râu tóc bạc phơ này lại đi nhanh đến vậy.

Chỉ chốc lát sau hai người đã vào Trường Lưu điện, Hoa Thiên Cốt chỉ thấy Đào ông hỏi đệ tử bên cạnh gì đó, đệ tử đáp: “Tam tôn đang ở trong điện nghị sự.”

Nàng không kiềm được kinh ngạc, nhanh như vậy đã có thể gặp Tôn thượng? Hay là Đào ông đi nhanh như thế là kéo nàng đến để Tôn thượng trị tội? Thảm rồi!

Tiếp tục đi theo Đào ông vào trong, nhìn dáng vẻ vội vàng của người phía trước, Hoa Thiên Cốt càng thấp thỏm bất an. Rốt cuộc cũng tới trước cửa phòng nghị sự, nàng không nhìn được nuốt nước miếng, chỉ cảm thấy tim mình đập thình thịch loạn nhịp theo từng tiếng gõ cửa.

Cuối cùng cánh cửa tuyệt đẹp khảm đầy đá quý, cao lớn nặng nề từ từ được đệ tử hai bên đẩy ra. Hoa Thiên Cốt vừa nhìn đã thấy Bạch Tử Họa ngồi ngay ngắn ở phía trên đại điện, tim lập tức vỗ cánh bay về phía người.

Bạch Tử Họa vẫn một thân áo trắng không dính bụi trần như trước, nhưng bên hông đeo thêm một đai vàng khá rộng, khiến người tăng thêm vài phần cao quý cùng ngạo khí, vẻ mặt cũng thêm vài phần lạnh lùng uy nghiêm. Tư thái cao cao tại thượng nhìn xuống chúng sinh, khiến Hoa Thiên Cốt không nhìn được muốn cúi người bái lạy.

“Tham kiến Tôn thượng, Thế tôn, Nho tôn.” Đào ông hành lễ, quay đầu lại nhìn Hoa Thiên Cốt, nàng lúc này mới phản ứng kịp, vội cúi đầu bái kiến.

“Có chuyện gì?”

Hoa Thiên Cốt nghe thấy thanh âm uy nghiêm mà trầm thấp bèn len lén liếc nhìn. Đó là một người đàn ông mặc đồ đen, lớn tuổi hơn Tôn thượng, con ngươi thâm thúy, hời người khác nhưng cũng không thềm liếc mắt một cái, mày nhú chặt, trên trán có một vết sẹo rất sâu, trông nghiêm khắc lại

hơi dữ dằn, khí thế hùng hổ, dễ nhận ra là một người rất khó tính. Nhưng dù thế vẫn đẹp trai ngậy người.

Người này chắc hẳn là Thế tôn Ma Nghiêm.

Vậy người ngồi bên trái, không phải, là nằm mới đúng, có lẽ là Nho tôn Sênh Tiêu Mặc.

Hoa Thiên Cốt vô cùng xấu hổ.

Khác hẳn hai người kia, Sênh Tiêu Mặc đeo đai ngọc mặc áo tím, biêng nhác mà nho nhã, nửa nằm nửa ngồi trên chiếc giường phủ kín băng ti ngọc cảm đặc biệt làm riêng cho mình. Hắn đang nghịch một cây tiêu dài, xoay nhanh trên đầu ngón tay trắng nõn thon thả.

Ma Nghiêm và Bạch Tử Họa có lẽ đã quen nhìn dáng vẻ này của hắn, nên cũng mặc kệ, không thèm để ý.

Hoa Thiên Cốt nhìn thấy chiếc tiêu bạc kia xoay, cảm thấy hơi váng đầu, thâm nghĩ không hổ là Tam tôn, cho dù dung mạo, khí chất hay tiên tư đều nổi trội hơn người. Nàng ngẩng đầu lên nhìn Bạch Tử Họa, lại thấy Bạch Tử Họa đang nhìn mình, nhưng ánh mắt lại xuyên thẳng qua nàng, tựa như trong mắt không có cảm giác nàng tồn tại.

Đào ông mở miệng bầm báp, Hoa Thiên Cốt không hiểu ông ta nói gì, đoán chừng ông ta dùng mật ngữ nói gì đó với Tam tôn.

Hu hu hu, cáo trạng thì cứ cáo trạng, việc gì mà phải lén lút như thế, làm nàng muốn phân trần nhưng không biết phải phân trần cái gì.

Sênh Tiêu Mặc giống như từ từ nổi lên hứng thú, không chơi tiêu trong tay nữa, ngồi thẳng người dậy, nhìn Hoa Thiên Cốt nói: “Nhị sư huynh, đây

là cô nhóc hôm qua huynh mới mang về núi hả?”

Bạch Tử Họa không lên tiếng, cũng chẳng gật đầu, gương mặt không chút biểu cảm, làm Hoa Thiên Cốt lầm tưởng rằng người là pho tượng bạch ngọc đặt ngay ngắn trên tòa sen.

Ma Nghiêm hừ lạnh: “Sao nàng lại biết đàn Phục Hi là thần khí Trường Lưu Sơn bảo vệ, người đừng có nhặt yêu ma về như thế, người đây sát khí, sao chửi ngàn năm!”

Hoa Thiên Cốt hoảng sợ. Lời Thế tôn không chỉ nói mình mà còn có ý trách cứ Bạch Tử Họa. Nàng muốn biện minh lại không dám mở miệng, nếu Bạch Tử Họa khiến người ta cảm giác khó có thể hít thở nổi, thì sự uy nghiêm này của Ma Nghiêm quả thực khiến người ta ngộp thở, chỉ cần một ánh mắt lướt qua cũng đủ khiến người khác cảm thấy sống không bằng chết. Thảo nào Trường Lưu Sơn từ trên xuống dưới ai nấy đều kiêng kị hân như thế.

Sênh Tiêu Mặc cười nói: “Đại sư huynh đừng quan trọng hóa vấn đề, nhị sư huynh làm gì tất có ý của huynh ấy.”

Sau đó nháy mắt với Đào ông, Đào ông cúi người lui ra ngoài. Trong đại điện to lớn, Hoa Thiên Cốt phải một mình đối mặt với Tam tôn, trong lòng càng lo lắng. Bây giờ điều nàng chú ý nhất là nét mặt Bạch Tử Họa có biểu hiện không vui nào không.

“Nghe nói người là người đã tới Quần Tiên yến báo tin xích Thuyền Thiên bị cướp, Mao Sơn bị diệt, người tên là gì?” Sênh Tiêu Mặc hỏi, giọng nói dịu dàng mang theo sự ngọt ngào mê đắm chết người không đèn mạng, dịu dàng đến nỗi Hoa Thiên Cốt sờn cả da gà.

“Hoa Thiên Cốt.”

“Ừm, thật là một đứa bé ngoan. Nào, nói cho Nho tôn nghe, sao người biết thần khí Trường Lưu Sơn bảo vệ là đàn Phục Hi?”

Lung Hoa Thiên Cốt mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nàng thật hy vọng hẳn có thể nghiêm khắc quát nàng giống như Ma Nghiêm Thế tôn, giọng điệu dễ dàng trẻ con như thế này quả thực khiến nàng không biết phải làm sao.

“Trong sách Thanh Hư đạo trưởng viết nói thế.” Hoa Thiên Cốt thành thật trả lời.

“Sách gì?” Ma Nghiêm nhú mày, ánh mắt sắc bén như có thể xuyên qua tất cả.

“Sách ‘Lục giới toàn thư’ do Thanh Hư đạo trưởng viết.”

“Lão ta viết điều này vào trong sách? Làm sao lão ta biết được? Xem ra tên đạo sĩ thôi đó cũng khá đấy!”

“Sur huynh!” Bạch Tử Họa mở miệng, giọng điệu lạnh nhạt, nhưng rõ ràng chỉ trích hẳn bất kính với người đã chết.

Ma Nghiêm hừ lạnh: “Trong sách viết những gì?”

Hoa Thiên Cốt cũng hơi tức giận, đáp: “Viết những chuyện của Lục giới.”

“Có nhắc tới thần khí không?”

“Ngoài một số món không biết rơi xuống ở đâu, những thần khí khác đều có viết.”

Ma Nghiêm nheo mắt: “Những món khác ở trong tay phái nào đều nói?”

“Đúng vậy.”

Sênh Tiêu Mặc và Bạch Tử Họa nhìn nhau, thứ quan trọng như vậy nếu rơi vào tay bọn yêu ma...

“Mang lên đây.”

Hoa Thiên Cốt ngán ngừ, không cử động.

“Ta bảo ngươi mang lên đây.” Giọng điệu Ma Nghiêm nóng nảy, sắc mùi đe dọa, hẳn không tin lại có đệ tử nào dám không nghe lệnh.

Hoa Thiên Cốt nhìn Bạch Tử Họa, trong lòng đắn đo, dù sao đây cũng là đồ của Mao Sơn, bên trong còn ghi lại rất nhiều chuyện lớn cơ mật của bốn môn, phải truyền cho đệ tử Mao Sơn. Nếu để người khác xem, có nghĩa là phụ sự nhờ vả của Thanh Hư đạo trưởng. Hơn nữa theo lời Ma Nghiêm, thì ra phái nào giữ thượng cổ thần khí nào bọn họ không hề hay. Chẳng biết Thanh Hư đạo trưởng tìm được chuyện đó ở đâu rồi viết toàn bộ vào “Lục giới toàn thư”. Các phái khác đều sợ thần khí xảy ra chuyện hoặc không muốn rơi vào cảnh bị thăm sát như Mao Sơn, đâu ai muốn người khác biết chuyện bốn môn có thần khí. Như vậy nếu bị Tam tôn xem, thần khí ở đâu, bọn họ sẽ biết hết.

Tuy rằng trong lòng tuyệt đối không có ý hoài nghi Tam tôn, nhưng nhiều người biết thì càng không an toàn. Hơn nữa cũng nên tuân theo di nguyện của Thanh Hư đạo trưởng.

Tiền thoái lương nan, nàng chỉ có thể kiên định trả lời: “Mong Thế tôn thứ tội, ‘Lục giới toàn thư’ này là của phái Mao Sơn, trong đó có rất nhiều chuyện cơ mật quan trọng của phái Mao Sơn và các phái khác, thật sự không thể để người ngoài đọc.”

Sênh Tiêu Mặc nghe lại càng lúc càng hưng phấn, càng ngày càng có hứng thú với quyển sách kia và Hoa Thiên Cốt. Đây là lần đầu tiên hắn thấy

có người dám trái lệnh sư huynh, có trò hay để xem rồi.

“Buồn cười, nói nghe như kiêu ta nhòm ngó đạo pháp của lão ta vậy, cho dù có thêm mười phái Mao Sơn, Trường Lưu Sơn ta cũng không thèm để vào mắt. Lão ta có gan viết chuyện quan trọng của phái mình và các phái khác ra sách, sao ta không thể đọc? Mang lên đây cho ta!”

Hoa Thiên Cốt không ngừng kêu khổ trong lòng, cuối cùng vẫn đứng thẳng người, kiên định nói: “Xin Thế tôn thứ tội!”

Xong rồi, xong rồi, ngày đầu tiên đi học chẳng những đắc tội với Đào ông mà còn đắc tội với cả Thế tôn nữa, không biết sau này mình sẽ ra sao.

“Người muốn làm phản phải không?” Ma Nghiêm đập bàn, làm Hoa Thiên Cốt thiếu chút nữa quỳ xuống trước bóng dáng uy nghiêm kia, nhưng nàng vẫn đứng im chịu áp lực thật lớn như mây đen dày đặc trên đầu.

Sênh Tiêu Mặc ngồi bên nhếch miệng cười xấu xa, ha ha, đại sư huynh bị chọc phát điên rồi.

“Sư huynh, sư đệ, hai người tạm thời lui xuống trước đi, nàng cũng có chỗ khó xử của mình, để ta nói chuyện với nàng.” Bạch Tử Họa nhìn ánh mắt đáng thương Hoa Thiên Cốt cầu cứu mình, bất đắc dĩ nói.

“Hừ, người là người mang về, tự người dạy dỗ đi.” Ma Nghiêm phẩy tay áo bỏ đi.

Sênh Tiêu Mặc thất vọng ngáp dài, xoay xoay ngón tay, tạo thành một vòng tròn bạc đẹp mắt, sau đó hậm hực đi ra ngoài. Hắn đang chờ xem kịch vui mà. Lần nào cũng như vậy, nhị sư huynh thật nhàm chán! Nhưng mà chỉ có nhị sư huynh mới có thể dùng cương vị chương môn lung lay được ý đại sư huynh. Bằng không bông hoa nhỏ cố gắng không run rẩy đang đứng trong đại điện giờ này có lẽ đã gặp chuyện không hay rồi.

Đột nhiên trong đại điện chỉ còn hai người họ, Hoa Thiên Cốt cầu trời phù hộ Tôn thượng không nghe thấy tiếng tim mình đang đập vào giờ phút này.

“Thập Nhất đã giúp ngươi sắp xếp mọi việc ổn thỏa rồi chứ? Ở đây thế nào? Đã quen chưa?”

Hoa Thiên Cốt có chút khó hiểu ngẩng đầu nhìn người, không hiểu vì sao ngữ điệu người lại ôn hòa đến vậy, khiến người ta có cảm giác vô cùng gần gũi và thân thiết.

“Vâng, tất cả đều rất tốt.” Nếu mỗi ngày đều có thể nhìn người thì còn tốt hơn, Hoa Thiên Cốt thầm bổ sung một câu trong lòng.

“Ngươi là thể tục phạm thai, số mệnh lại kì dị, không thể bằng các đệ tử có tiên tư trong núi, trước kia lại nhiều tà vật bám bên người, thể chất yếu kém, tu luyện tiên pháp đúng là miễn cưỡng. Cho nên càng phải chịu khổ cố gắng hơn người thường mới được.”

Trong lòng Hoa Thiên Cốt chợt âm áp, lần đầu tiên Bạch Tử Họa nói nhiều với mình như vậy. Tiên tư không đủ, vậy lấy cần cù chăm chỉ mà bổ sung vào, cho dù thế nào, nàng cũng sẽ không phụ lời hẹn một năm của người.

“Đệ tử biết rồi.”

Nói xong bước lên bậc thang đứng trước mặt Bạch Tử Họa, tâm trạng cũng thấp thỏm theo mỗi bước chân. Nàng giơ hai tay lên, cúi đầu, đưa bản “Lục giới toàn thư” trình lên trước người.

Mặt Bạch Tử Họa không chút thay đổi: “Tại sao lại làm thế này?”

“Đệ tử mới gây ra đại họa ở lớp học, xin Tôn thượng trách tội.”

Bạch Tử Họa dường như không ngờ nàng lại phản ứng nhanh tới vậy, không lâu sau đã nghĩ thông chuyện này, lắc đầu nói: “Người mới tới Trường Lưu, còn nhiều điều chưa biết, việc này không thể trách người.”

“Nhưng nếu đề chuyện Trường Lưu Sơn bảo vệ thần khí đàn Phục Hi truyền ra ngoài, có thể sẽ gặp phải họa lớn như Mao Sơn.”

“Dựa vào thực lực của Trường Lưu, bảo vệ thần khí là việc tất nhiên, dù không ai nói Ma giới cũng có thể đoán ra được. Chẳng qua không biết là bảo vệ vật gì thôi. Hiện giờ cho dù chúng có xác thực được, nếu ngay cả Trường Lưu cũng không bảo vệ nổi thần khí, yêu ma dám đến cướp đoạt, vậy có nghĩa là Tiên giới không ai có thể bảo vệ nổi. Người không cần quá lo.”

“Đệ tử hiểu rồi, xin Tôn thượng hãy nhận lấy ‘Lục giới toàn thư’.”

Bạch Tử Họa khó hiểu nhìn nàng, tại sao nàng lại nói một đằng làm một nẻo như thế.

“Trong này có ghi chép lại rất nhiều cách trừ ma diệt quỷ, bảo vệ thần khí phòng ngừa Yêu Thần xuất thế, sẽ rất có ích cho người lãnh đạo Tiên giới như Tôn thượng.”

Bạch Tử Họa suy nghĩ rồi nói: “Nhưng người nói cũng rất có lý, đây là vật của Mao Sơn.”

“Con tin tưởng Tôn thượng. Hơn nữa Thanh Hư đạo trưởng nhất định cũng hy vọng nó có thể phát huy tác dụng. Tuy ông ấy phó thác cho con, nhưng con lại không biết làm gì, nhiều thứ đọc không hiểu. Tôn thượng thì khác, nếu có thể bảo vệ an toàn các thần khí còn lại, hơn nữa nghĩ ra cách đoạt lại xích Thuyền Thiên, con tin Thanh Hư đạo trưởng dưới suối vàng có biết cũng sẽ vui vẻ.”

Bạch Tử Họa không nói lời nào.

Hoa Thiên Cốt lại nói: “Huống hồ đã xảy ra chuyện âm ỉ thế này, cuốn sách để ở chỗ con đã không còn an toàn. Bên trong lại ghi chép nhiều việc quan trọng như vậy, nếu bị kẻ khác cướp đi, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi. Mà hiện giờ Thiên Cốt không có năng lực bảo vệ cuốn sách này, sách ở chỗ Thiên Cốt tuyệt đối là họa chứ không phải phúc. Bởi vậy nếu Tôn thượng không ngại, xin ngài hãy thay đệ tử bảo quản đến khi Thiên Cốt cần thì trả lại, vậy được không?”

Con người đen như mực của Bạch Tử Họa càng thêm thâm trầm, nhìn chăm chú Hoa Thiên Cốt khiến nàng bất ngờ, vội cúi đầu xuống.

Hắn thật không ngờ nhìn nàng còn nhỏ, yếu đuối, bình thường thế này mà xử lý công việc rất chu đáo cẩn thận, lại có phần thông minh và nhìn xa trông rộng hơn người.

“Rất tốt.” Bạch Tử Họa nhận sách. Ngón tay không cẩn thận đụng vào ngón tay nàng, Hoa Thiên Cốt hoảng sợ hít vào một hơi thật sâu, quả thực lạnh như băng.

Ngẩng đầu lên nhìn Bạch Tử Họa, nàng cảm thấy người quá đẹp, cái gì cũng đẹp, trên người không có lấy một chút nhân khí, trong lòng tự dung cảm thấy xa cách và mát mẻ. Cũng khó trách, Tôn thượng vốn là một vị tiên giả xa tít trùng khơi.

“Nếu sau này có ai gợi chuyện muốn hỏi người về thần khí, người bảo Thập Nhất bẩm báo cho ta. Trường Lưu Sơn nhiều đệ tử như vậy, đương nhiên không thiếu người thích gây rối, sau này người làm gì cũng phải cẩn thận.”

“Đệ tử biết rồi.”

“Lui ra đi.”

“Vâng.”

Hoa Thiên Cốt đi đến bên cạnh cửa, đột nhiên quay đầu lại cười với Bạch Tử Họa: “Tôn thượng, có phải sau này con sẽ rất khó có cơ hội gặp ngài không?”

Giọng điệu nàng không còn chín chắn như vừa rồi, mà lại có vẻ ngây thơ lương thiện.

Bạch Tử Họa giật mình.

“Mặc dù các người rất ít khi được gặp ta, nhưng phải luôn nhớ rằng ta lúc nào cũng dõi theo các người từ trên điện cao.”

Hoa Thiên Cốt gật mạnh đầu, nàng biết rằng, tuy rằng một năm này nàng sẽ rất khó có cơ hội nhìn thấy người, nhưng người luôn ở trên cao nhìn mình, chú ý đến mình như chú ý đến sự trưởng thành của chúng đệ tử. Nàng nhất định sẽ không để người phải thất vọng.

Bóng dáng nhỏ bé ấy rời khỏi đại điện, đại môn lại âm âm khép kín, xung quanh cực kì yên tĩnh.

Bạch Tử Họa giở “Lục giới toàn thư” từ từ đọc, cuối cùng khép sách lại, không nhin được thờ dài.

Nàng về phòng học đúng lúc đang có giờ khác, Hoa Thiên Cốt cảm thấy hai chân như nhũn ra, vội vã quay lại chỗ ngồi, Kinh Thủy sốt ruột hỏi nàng thế nào, nghe Hoa Thiên Cốt trả lời bị đưa đi gặp Tam tôn thì mặt trắng bệch.

“Sao lại biến thành cuộc hội thẩm của Tam tôn thế, không phải chỉ là trả lời vài câu hỏi thôi sao, có cần thiết phải làm lớn chuyện như vậy không?! Lão già này thật nhỏ mọn!” Kinh Thủy bất bình, vỗ vỗ lưng Hoa Thiên Cốt, “Chắc làm cậu sợ chết khiếp rồi hả? Lần đầu tiên gặp Thế tôn và Nho tôn có cảm tưởng gì?”

Vạch đen chảy dài đầy đầu Hoa Thiên Cốt: “Hu hu hu, chẳng có cảm tưởng gì hết, hình như tớ lỡ đắc tội với Thế tôn rồi.”

Khinh Thủy trợn mắt: “Cậu xong rồi, Thế tôn mà thù dai thì... Bọn họ có trừng phạt cậu không? Pháp hình của Trường Lưu Sơn khủng khiếp lắm đấy!”

“Không có, hỏi chút rồi cho về thôi.”

“May đấy, không sao rồi, tất cả đều do Đào ông chuyện bé xé ra to. Ngày này, cậu thấy Nho tôn thế nào?” Khinh Thủy nháy mắt nói.

“Nho tôn?” Hoa Thiên Cốt chống cằm nghiêng đầu suy nghĩ, “Cũng được, không có ấn tượng sâu sắc lắm. Nhưng thật sự không giống dáng vẻ của một Nho tôn chút nào, mà có điểm giống...”

“Giống cái gì?”

“Giống một con cáo, cả nụ cười xấu xa kia nữa, khiến tớ nổi hết cả da gà...”

“Ha ha, tớ nói cho cậu nghe, Thế tôn rất nghiêm khắc, Tôn thượng rất lạnh lùng, chỉ có Nho tôn dễ gần nhất. Hơn nữa lại đẹp trai như thế, tao nhã ân cần, phóng khoáng phong lưu, vẻ đẹp kiêu đó đang thịnh với các cô gái trẻ đấy! Cả Trường Lưu Sơn ai ai cũng xem người như thần tượng. Không tin khi nào về tớ dẫn cậu sang phòng đệ tử khác chơi, ở đâu cũng dán hình vẽ của người. Ngay cả bản nháp người viết hồng, tiếng tiêu được ghi lại trong ốc truyền tin đều có thể bán được với giá rất cao.”

“Hả?” Hoa Thiên Cốt trợn tròn mắt.

“Vậy Tôn thượng thì sao?”

Khinh Thủy lườm nàng một cái: “Cậu thấy có ai gặp Tôn thượng rồi mà dám nảy sinh suy nghĩ bậy bạ chưa? Mỗi lần thấy ngài ấy tớ còn chả dám ngẩng đầu. Ngài ấy ở vị trí quá cao nên không thể gần gũi, cho dù nghĩ thâm trong lòng cũng khiến người ta có cảm giác tội lỗi. Bằng không dựa vào vẻ ngoài của Tôn thượng, chắc chắn không chỉ Trường Lưu Sơn, có khi ngay cả Tiên giới cũng phát cuồng lên rồi ấy chứ! Tham Lam điện và Tiêu Hồn điện ngoài Thế tôn và Nho tôn thì còn có đệ tử của bọn họ cùng vài người chuyên hầu hạ, nhưng Tôn thượng bao năm qua vẫn ở một mình trong Tuyệt Tình điện, lạnh lẽo cô độc. Chuyện lớn nhỏ ở Trường Lưu Sơn hầu như đều do Thế tôn xử lý, Tôn thượng rất ít khi lộ diện. Chỉ khi nào có chuyện quan trọng cần bàn bạc hay nghi lễ trọng đại thì ngài ấy mới rời núi, hoặc là xuống Trường Lưu điện.”

“Một mình sao?” Hoa Thiên Cốt nhớ lại Bạch Tử Họa như băng tuyết ngàn năm không tan chảy, bỗng dưng thấy hơi đau lòng. Muốn sau này ở bên người là thứ cảm giác gì?

“Học thôi, mau ngồi xuống đi, lần này tớ thề cậu sẽ không thấy buồn ngủ.”

“Ai dạy thế?”

“Thập Nhất sư huynh.”

“Hả?”

“Huynh ấy là đại đệ tử Trường Lưu Sơn, làm việc gì cũng cẩn trọng, được Tam tôn quý mến, giảng bài cũng rất hay, là một trong năm người được yêu thích nhất đấy!”

“Hả? Còn xếp hạng sao?”

“Đương nhiên, nhưng nó vẫn chưa được chính thức lưu hành trong núi, theo thống kê bình chọn của Tiên nhân chí^[6] lên lưu truyền thì Nho tôn

được yêu thích nhất, sau đây là Thập Nhất sư huynh, thứ ba là Tôn thượng, thứ tư là đệ tử của Nho tôn - Hỏa Tịch, thứ năm là Thế tôn.”

[6] Tiên nhân chí: Tạp chí dành cho Tiên nhân.

“Đùa không trời, ngay cả Thế tôn mà cũng có người hâm mộ sao? Mắt mọi người có vấn đề hết rồi hả?” Hoa Thiên Cốt nhìn trời thở dài.

“Hừ, có người thích nam biến thái, có người lại thích các đại thúc lớn tuổi! Huống chi Thế tôn lại uy nghi như thế, thật giống thần mà. Rất nhiều người thích thần phục dưới tính cách nghiêm khắc đó.”

Mày Hoa Thiên Cốt nhú chặt như viên của chiếc bánh chẻo, nói không nên lời.

Chợt trông thấy Lạc Thập Nhất tao nhã thông dong lên lớp mà không cảm thứ gì, nhìn thấy Hoa Thiên Cốt thì khẽ gật đầu, sau đó nói: “Hôm nay thực hành ngoài trời, mọi người ra sân tập hợp.”

Mọi người xung quanh hoan hô nhảy nhót, ùn ùn kéo nhau ra ngoài.

“Thập Nhất sư huynh dạy cái gì?”

“Bước cơ bản nhất trong thuật bay trên không - thuật điều khiển kiếm. Cậu đã bỏ lỡ rất nhiều buổi học, không có nền tảng căn bản nên buổi học đầu tiên hôm nay nhất định phải cố gắng hết sức.”

Hoa Thiên Cốt đi theo mọi người xếp hàng giữa sân, Thập Nhất chỉ vào cái giá bên cạnh treo đầy kiếm gỗ: “Vẫn như lần trước, mỗi người chọn một cây.”

Hoa Thiên Cốt vừa không chú ý nhìn đông nhìn tây, vừa vươn tay lấy kiếm, không ngờ kiếm gỗ nặng vô cùng, rơi thẳng xuống đất, khiến nàng phải cúi gập người.

Nhất thời xung quanh rộ lên những tiếng cười mỉa.

Hoa Thiên Cốt giật mình nói: “Sao lại nặng vậy nhỉ, rõ ràng là gỗ mà.”

“Đây là gỗ Hải Hiên, không mọc trên đất mà chỉ mọc trên biển, nên còn nặng hơn sắt thép nhiều.” Kinh Thủy cũng đang cố gắng quơ quơ kiếm.

“Tớ chết mất, nặng thế này mà cũng có thể bay lên, thật kỳ lạ.”

Đang nói thì đột nhiên có vật gì đó bay qua đầu nàng. Xung quanh vang lên tiếng hoan hô khen ngợi.

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu lên nhìn, là cô gái mặc xiêm y rực rỡ Nghê Mạn Thiên.

Trước khi Nghê Mạn Thiên vào Trường Lưu Sơn đã học xong cách điều khiển kiếm, có ý khoe khoang điều khiển cây kiếm gỗ bay lên cao xuống thấp, sang trái sang phải, kỹ thuật lại tốt, Hoa Thiên Cốt và những người khác xem đều há hốc mồm.

Lạc Thập Nhất giảng lại tâm pháp và bí quyết một lần nữa cho mọi người, nhưng Hoa Thiên Cốt không hiểu tí gì. Nàng ngồi xồm xuống đất ngẩn tò te nhìn chăm chăm vào cây kiếm gỗ ngay cả nàng nàng cũng không nâng lên được.

Rất nhiều người trong lớp Giáp đã có thể tạm thời làm kiếm bay giữa không trung, nhưng không có cách gì để điều khiển chúng tự do bay lượn như Nghê Mạn Thiên.

Mà phần lớn lớp nàng vẫn đang lăm nhăm niệm chú cây kiếm kia, tìm đủ mọi cách mà nó vẫn không nhúc nhích tí nào.

Khinh Thủy có vẻ rất giỏi, kiếm đã có thể bay lên bay xuống trong vòng một thước dưới sự chỉ huy của nàng.

Bốn phía không ngừng vang lên tiếng đệ tử ngã từ trên kiếm xuống, kêu oai oái, Hoa Thiên Cốt và Khinh Thủy nhìn đám người vừa ngã chổng vó, không nhìn được che miệng cười trộm.

Hoa Thiên Cốt nhảy đến bên cây kiếm trên mặt đất, giẫm lên, mau bay đi bay đi. Kiếm gỗ rộng hơn hai ngón tay so với kiếm thường, nhưng vẫn không đủ rộng cho bàn chân, sợ dĩ dùng kiếm mộc nặng như thế luyện tập, có thể bởi vì trọng tâm ổn định, không dễ làm người bị thương, nhưng rất khó đứng thẳng trên đấy được.

Lạc Thập Nhất nói một vài mẹo nhỏ cho Hoa Thiên Cốt, để Hoa Thiên Cốt đứng một bên nhớ kĩ. Dù sao bay trên kiếm cũng là một trong những tiên pháp bậc cao, không thể luyện thành chỉ trong một sớm một chiều, tuy hiện giờ nàng đã có rất nhiều tiên khí, nhưng sức lực không đủ để điều khiển kiếm, cần luyện tập nhiều.

Hoa Thiên Cốt liên tục gập đầu, Nghê Mạn Thiên đang thoải mái xoay tròn trên không trung, khiến nam sinh phía dưới si mê choáng váng, giống như cầu vòng bảy sắc lung linh và tuyệt đẹp.

Nàng âm thầm quyết tâm, phải học bay thật nhanh, như vậy mới có thể tới gần bầu trời hơn, tới gần Tuyệt Tình điện hơn, tới gần Tôn thượng cách xa muôn trùng hơn.

Tuyệt Tình điện lơ lửng ở phía Đông bầu trời, so với chính đảo Trường Lưu Sơn có vẻ hơi nhỏ bé. Thác nước từ phía trên đổ xuống như một sợi dây xích màu bạc, nối liền Tuyệt Tình điện với Trường Lưu Sơn, như níu giữ lại để không bị gió thổi đi. Mà Tôn thượng, cả ngày lẫn đêm chỉ ở một mình trên nơi cao vút lạnh lẽo đó.

Trong không trung, Tam điện hình thành một bức tường trong suốt cực lớn, che phủ cả Trường Lưu. Cho nên phía chân trời xanh thăm xa xa thỉnh thoảng sẽ có một luồng phản quang chuyển động cực nhanh tạo thành cầu vòng. Chiều tà, mặt trời xuống núi, đôi khi có thể nhìn thấy hình ảnh đảo ngược của cả Trường Lưu Sơn trên bầu trời, ảo ảnh mà lộng lẫy, hòa lẫn với hình ảnh phản chiếu dưới biển, thế là có ba Trường Lưu Sơn.

Hoa Thiên Cốt nằm lên bãi cỏ mơ màng nhìn bầu trời, đột nhiên nghe thấy bên kia có chuyện gì xôn xao. Kinh Thủy đang ở bên cạnh bắt đầu chiến đấu với kiếm gỗ cũng bật người dậy kéo Hoa Thiên Cốt đi qua.

Nghê Mạn Thiên mặt mày hớn hở đang khiêu khích muốn so tài điều khiển kiếm với Sóc Phong.

Hoa Thiên Cốt nhìn gương mặt bị che lại của cậu ta, đôi mắt lạnh lùng, cảm giác không nên đụng vào. Nàng nhìn sang Kinh Thủy, Kinh Thủy trầm thì: “Chàng trai kia tên là Sóc Phong, vô cùng lợi hại, nhưng cũng rất thần bí, mọi người không ai biết lai lịch của cậu ta. Cho dù là môn gì cậu ta đều rất xuất sắc, ở lớp Giáp hai người họ luôn tranh nhau vị trí thứ nhất, cho nên Nghê Mạn Thiên rất ghét cậu ta, coi cậu ta là địch thủ nặng kí nhất trong Đại hội Kiếm Tiên. Thế mà đối phương không thèm quan tâm, lại không dễ động vào, Nghê Mạn Thiên chỉ có thể thay đổi cách phân chia cao thấp với cậu ta.”

Xung quanh bắt đầu trở nên ồn ào, Hoa Thiên Cốt nhìn khắp nơi tìm Lạc Thập Nhất, lại thấy hắn đứng tựa phía đằng xa dáng vẻ lơ đãng không thèm quan tâm.

Sóc Phong vừa nãy không làm kiếm bay lên lần nào, nhìn Nghê Mạn Thiên hừ lạnh một tiếng, chẳng buồn chơi trò phân cao thấp nhằm chán với nàng, đột nhiên người và kiếm cùng nhau bay lên trời, không đợi mọi người kịp phản ứng đã chẳng thấy tăm hơi đâu nữa. Mọi người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, sau đó trông khắp bầu trời chẳng có dấu vết nào của cậu ta.

Tốc độ nhanh như vậy, thật sự là đệ tử mới nhập môn sao? Hoa Thiên Cốt há hốc mồm, nhìn về phía đỉnh nóc Trường Lưu đại điện. Cũng không biết tại sao, có lẽ là nhờ đạo hạnh và công lực mà Thanh Hư đạo trưởng truyền cho, có lẽ càng ở lâu trong Trường Lưu Sơn càng trở nên minh mẫn, nàng thấy mình nhìn mọi thứ ngày càng rõ ràng.

Cho nên khi mọi người còn nháo nhác đi tìm, rất nhanh nàng đã thấy thân ảnh Sóc Phong bay về phía nóc đại điện. Tuy rằng khoảng cách rất xa nhưng lại rõ hắt đang nhàn nhã nằm trên nóc nhà, miệng không biết từ khi nào còn ngậm thêm một nhánh cỏ đuôi chó. Sau đó hình như nhận ra có người đang nhìn mình, ánh mắt sắc bén xa xôi của cậu ta nhìn xoáy vào Hoa Thiên Cốt.

Ánh mắt hai người tóe lửa trong không trung, tách tách tách tách, cuối cùng Hoa Thiên Cốt rõ ràng đánh không lại, bại trận cúi đầu xuống.

Chương 5: Chơi xấu

Chuông vang lên, đã đến giờ tan học...

Nghê Mạn Thiên tức giận ném kiếm xuống rồi bỏ đi, mấy người hay bám theo nàng cũng đi theo. Lạc Thập Nhất vung tay, tất cả kiếm bay vào trong giá.

“Thiên Cốt, cậu đang nhìn gì thế?” Khinh Thủy hỏi.

“Không có gì. Chúng ta đi thôi.” Hoa Thiên Cốt quay mặt đi.

Đẩy cửa phòng ra, Đường Bảo bay vù lên mặt Hoa Thiên Cốt, ôm mũi nàng khóc nức nở.

“Sao mẹ nỡ bỏ con ở đây?”

“Người ở đây có ổn không...”

“Con không biết, con không biết, mẹ Cốt Đầu đi đâu con cũng muốn theo đến đây.”

“Được rồi, được rồi, ta thấy người ngủ say quá mà chúng ta phải đi học rất sớm, chẳng lẽ lại gọi người dậy sao?”

Khinh Thủy tìm một cái hộp đựng trang sức rất đẹp làm ổ cho Đường Bảo, sợ buổi tối nó ngủ với Hoa Thiên Cốt không cẩn thận bị đè chết. Hơn nữa nàng còn vô cùng vui vẻ khâu cho nó một cái gối nhỏ, một cái chăn be bé và một bộ quần áo.

Hoa Thiên Cốt cầm những thứ này mà dở khóc dở cười.

Đêm đến Khinh Thủy ngủ rất say, Hoa Thiên Cốt vẫn ngồi chong đèn đọc sách như mọi ngày. Thời gian không còn nhiều, nàng phải nhanh chóng bổ sung kiến thức bị hỏng mới được.

Đường Bảo nằm trong ổ mới trên bàn, vui vẻ lăn qua lăn lại. Lúc ngủ dậy vẫn thấy Hoa Thiên Cốt đang học.

“Cốt Đầu ơi đi ngủ đi, muộn lắm rồi.” Đường Bảo ngáp một cái, dáng vẻ vẫn còn buồn ngủ, Hoa Thiên Cốt không nhịn được vươn ngón tay út ra vuốt ve nó.

“Người ngủ trước đi, ngoan. Đúng rồi, quyển ‘Lục giới toàn thư’ kia người đã đọc xong rồi đúng không?”

“Tất nhiên.”

“Vậy là được rồi, ta đã đưa quyển sách đó cho Tôn thượng.”

“Tại sao?”

“Người cũng biết ta không thể bảo vệ được những vấn đề quan trọng viết trong đó, nhờ bất cẩn thì chết, giao cho Tôn thượng là yên tâm nhất.”

“Làm vậy cũng tốt. Còn quyển ghi chép lại tất cả bí quyết và tinh túy của đạo thuật phái Mao Sơn mẹ giữ lấy rồi tu luyện đi. Về cơ bản Thanh Hư đạo trưởng đã truyền tất cả tiên lực và đạo hạnh ông ấy còn lại cho mẹ, nhưng mẹ chưa tu đạo bao giờ, cho nên không thể vận dụng. Bây giờ với một người phàm như mẹ mà muốn vượt qua những người khác nhất định phải cực kì cố gắng. Mẹ nhập môn đạo pháp của Mao Sơn trước, sau đó học đạo pháp của Trường Lưu Sơn thì sẽ dễ hơn nhiều.”

“Thì ra là vậy, đúng rồi Đường Bảo, ta phát hiện ra mình càng ngày càng tinh mắt, trí nhớ cũng ngày càng tốt, đây là vì người phàm tắm nước ao Tam Sinh, hay là vì Thanh Hư đạo trưởng?”

“Có lẽ do cả hai nguyên nhân trên, tiên lực truyền vào người mẹ dù không vận dụng được, nhưng vẫn khiến năm giác quan trở nên nhanh nhạy hơn.”

Những ngày sau vẫn bình thường như thế, Hoa Thiên Cốt mất mười mấy ngày thức khuya dậy sớm đọc hết sách rồi nhớ toàn bộ, trước hết phải xong lý thuyết đã.

Sau đấy, mỗi khi đêm khuya buông xuống, nàng đều vào rừng sau Hối điện tu luyện đạo thuật của Mao Sơn, rồi sáng hôm sau lên lớp, thế nên ngày nào cũng ngủ gật trên lớp.

May mà Đường Bảo luôn nằm trong lỗ tai nàng, giúp nàng ứng phó tất cả rắc rối. Ví dụ như trước khi tôn sư đến thì gọi nàng dậy, nói nhỏ đáp án cho nàng khi bị hỏi bài.

Nhưng có vài vị tôn sư rất ngứa mắt nàng, cô ý làm khó, không làm khó được nàng lại bắt nàng trả lời đủ loại vấn đề.

Kết quả bỗng dung Hoa Thiên Cốt trở nên nổi tiếng. Lớp khác cũng nghe ngóng được rằng lớp Quý có một đệ tử tên là Hoa Thiên Cốt, tuy tiên tư cực kém nhưng chuyện gì cũng biết.

Có điều Nghê Mạn Thiên vẫn khinh thường nàng như trước, Đại hội Kiếm Tiên so thực lực chứ không phải thi viết, nhưng nàng ta vẫn coi Hoa Thiên Cốt như cái gai trong mắt. Hơn nữa Nghê Mạn Thiên còn từ từ nhận ra Lạc Thập Nhất dường như vô cùng để ý đến Hoa Thiên Cốt, nhiều hôm đã tan học rồi mà vẫn ở lại dạy cho nàng, trong lòng lại càng khó chịu.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Ngũ hành là một trong những môn rất quan trọng, phân thành năm nhóm. Hủ Mộc Thanh Lưu phụ trách nhóm thủy, Vũ Thanh La phụ trách nhóm kim, Hỏa Tịch phụ trách nhóm hỏa, nhóm mộc do trưởng lão đức cao vọng trọng Khuất Mộc giảng dạy, người dạy nhóm thổ chính là nhị đệ tử của Thế tôn, Hồ Thanh Khâu.

Các môn như tiên dược, kỳ môn độn giáp nàng vẫn có thể theo kịp, hơn nữa còn khá hơn người khác rất nhiều. Nhưng môn ngũ hành nàng lại không biết phải làm sao, thể chất của nàng không thể hòa hợp với một nhân tố nào, dường như không thuộc hệ nào cả.

Nghê Mạn Thiên hình như luôn nhìn nàng chằm chằm. Có một lần Hỏa Tịch cố ý “lỡ tay” đốt rất nhiều tóc nàng trong giờ học. Cái tên Hỏa Tịch chết tiệt kia luôn trêu chọc nàng, không tính việc luôn giở trò rồi mắng nàng ngốc ngay trước mặt mọi người, hấn gây ra nhưng không bao giờ giúp dập lửa, chỉ lo ôm bụng cười. Thật là không có tí đạo đức nào, làm nàng tức gần chết!

Có điều ác nhân đã có ác ma trị, chỉ cần thấy sư muội Thanh La là y như rằng hấn hiên như bột. Vì có mấy lần Hoa Thiên Cốt tình cờ thấy cảnh hấn bị xách tai, nên những ngày về sau Hỏa Tịch càng tra tấn nàng thảm thiết hơn. Nàng rất hay bị hấn bắt ở lại học thêm, vừa chạy bộ vừa chép sách, phạt đứng đun nước, thậm chí cả xoa bóp đấm lưng nữa, y hết một nha hoàn.

Mà cứ hôm nào có tiết của Hủ Mộc Thanh Lưu thì y như rằng cả lớp hôm đấy sức nức mùi rượu. Đệ tử nào làm không tốt sẽ bị phạt uống nước, rồi lại uống nước, uống nước không ngừng. Kết quả mỗi lần Hoa Thiên Cốt học xong đều mang cái bụng to như có bầu về phòng.

Ông lão Khuất Mộc kia rõ ràng cùng một giuộc với Đào ông, bọn họ thông đồng, luân phiên thay đổi cách hành hạ nàng. Vừa đến đã bắt nàng vào rừng lấy tay chặt cây, chặt được rồi còn phải bỏ thành từng khúc, sau đó lại phạt nàng chép sách bằng cách dùng móng tay viết lên mặt gỗ. Nàng không thể tụ khí nên mười đầu ngón tay đều đầm đìa máu chảy, lâu dần ngón tay nàng kết thành từng lớp sẹo, chai lại, lấy nước ao Tam Sinh gột hết đi, nhưng gột hết rồi lại kết. Đường Bảo đứng bên cạnh chứng kiến lòng đau như cắt, nước mắt đầm đìa hết lần này đến lần khác. Hoa Thiên Cốt cắn răng chịu đựng tiếp tục cố gắng.

Càng ngày độ khó càng cao, nàng phải vót và khắc trên gỗ Hải Hiên. Hoa Thiên Cốt đã học được cách tụ khí, ngày qua ngày, bất giác đôi tay trở nên vô cùng linh hoạt, bẻ vàng cắt ngọc, chém sắt như chém bùn, quá trình tu luyện xem ra có chút thành tựu.

Ba đệ tử của Thế tôn, Lạc Thập Nhất chín chắn, Thượng Thượng Phiêu ngây thơ, Hồ Thanh Khâu lại đúng là chân truyền của Thế tôn, một cô gái xinh đẹp, nhưng nghiêm túc và bảo thủ hết như bà ni cô già. Mọi người đều không thích nàng, nàng lại càng không thích mọi người.

Nhưng Hồ Thanh Khâu lại đối xử hoàn toàn khác với những đệ tử có tư chất thông minh như Nghê Mạn Thiên và Sóc Phong, đôi khi còn có thể nở

một nụ cười. Nàng chẳng thèm quan tâm đến lớp Quý, với Hoa Thiên Cốt thì càng không để ý, Hoa Thiên Cốt tất nhiên cũng không dám mơ mộng.

Tiết nàng thích nhất chính là tiết của Vũ Thanh La, tuy tính tình Vũ Thanh La nóng nảy, nhưng không ra vẻ bề trên, đi học tan học đều tụ tập với chúng đệ tử, ngứa mắt cũng lấy chân đá luôn. Hơn nữa khi giảng bài lại giảng vô cùng đơn giản, không chút dư thừa vô nghĩa. Phần lớn đệ tử học hệ kim thành tích đều rất tốt, Hoa Thiên Cốt cố gắng lắm cũng theo kịp tiến độ.

Nhập môn hơn năm tháng, các đệ tử khác đã sớm học được cách điều khiển kiếm bay, bọn Nghê Mạn Thiên và Sóc Phong còn có thể cưỡi mây cưỡi gió. Còn nàng chỉ có thể điều khiển kiếm bay không quá hai thước, cũng không thể để thân kiếm đứng thẳng hơn ba giây.

Đêm hôm nay Hoa Thiên Cốt lại vào rừng học cách điều khiển kiếm, nửa năm qua nàng đã nỗ lực rất nhiều, nàng phải cắn răng tiếp tục cố gắng hơn nữa. Chỉ cần nghĩ tới Đại hội Kiếm Tiên đang tới gần, nàng lại càng sốt ruột hấp tấp, không ngừng ép bản thân, tinh thần và thể trạng đã sớm vượt qua sức chịu đựng của người thường.

Sóc Phong ngồi trên cây cao ở phía xa tò mò nhìn nàng hết lần này đến lần khác ngã từ trên kiếm xuống. Kiếm bay càng cao, ngã càng đau. Trên người đâu đâu cũng có vết thương, xương chắc cũng gãy mấy cái, nhưng vẫn cố chấp không chịu từ bỏ.

Đường Bảo nằm úp sấp bên cạnh lá cây lặng lẽ khóc, mấy tháng nay Hoa Thiên Cốt ép mình đến phát điên rồi, lại cố chấp như trâu, nói gì cũng không chịu nghe, ngã nhiều tới mức nó cũng không nỡ nhìn, thật không biết vì cái gì mà mẹ Cốt Đầu phải liều mạng như vậy.

Hoa Thiên Cốt lại ngã từ trên cao xuống một lần nữa, dù đã cố gắng tụ khí quanh người, Đường Bảo cũng sử dụng pháp lực còn sót lại để giảm xóc, nhưng nàng vẫn bị va đập rất mạnh, rốt cuộc không thể di chuyển được

nữa. Lau vết máu trên khóe miệng, nàng nằm trên cỏ ngửa đầu nhìn bầu trời đầy sao, nhìn cả Tuyết Tình điện dưới những ngôi sao ấy, đột nhiên có chút chán nản.

Bỗng nhiên nàng nghe thấy thanh âm đầy đau lòng của Đường Bảo: “Thiên Cốt, mẹ có nhớ lúc mình mới lên Mao Sơn không? Ước nguyện ban đầu khi mẹ cầu tiên là gì, chúng ta nhất định phải bái Bạch Tử Họa làm thầy mới được sao?”

Hoa Thiên Cốt nhất thời sửng sốt, mặt mày cười. Đúng vậy, từ đầu nàng chỉ muốn một cuộc sống đơn giản không tranh đấu, không bị quỷ ám, cũng không mang tai họa đến cho người khác, ăn no mặc ấm, chẳng cần bốn ba nơi này nơi nọ. Nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, nàng một lòng liều mạng cố gắng để có thể bái Bạch Tử Họa làm thầy. Tại sao giờ đây lòng nàng lại có chấp niệm sâu đến vậy?

Nếu như ước nguyện vẫn như ban đầu, có lẽ mỗi ngày đều vô cùng đơn giản. Nàng sẽ sống những ngày mình muốn ở Trường Lưu Sơn, vừa vui vẻ lại nhàn nhã. Nàng tự hỏi, mọi chuyện nàng đều không muốn kém ai, muốn đứng hạng nhất, nhận lấy những ánh mắt ghen tị của người khác, không phải chỉ vì muốn bản thân trở nên mạnh mẽ, nếu người biết liệu có vui không?

Một khi nàng đã muốn gì, muốn làm chuyện gì, thật sự không có cách nào từ bỏ được.

Nàng muốn tới gần người hơn, gần hơn một chút, một chút. Chỉ cần có thể nhìn thấy người, ở bên cạnh người là nàng đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi, ít nhất cũng không phụ ân tình người đưa mình về Trường Lưu Sơn.

Nghĩ vậy nàng lại cố gắng đứng dậy, tiếp tục luyện tập.

Hôm sau là môn của Lạc Thập Nhất, Hoa Thiên Cốt vừa ngồi trên cỏ ngửa đầu nhìn chúng đệ tử quần áo đủ màu bay qua bay lại trên trời, vừa cố nắm cách giữ thăng bằng của người khác.

Khinh Thủy đã có thể bay rất tốt, đứng ở trên thân kiếm, lao về phía Hoa Thiên Cốt, sau đó nhẹ nhàng dừng lại, vươn tay ra.

“Thiên Cốt, tớ đưa cậu lên chơi.”

“Không cần đâu.” Hoa Thiên Cốt vội vàng xua tay, “Cậu cứ luyện tập đi.”

“Người vẫn chưa biết điều khiển kiếm hả? Không phải người rất giỏi sao? Ha ha ha!” Giữa không trung vọng đến một tiếng cười, Nghê Mạn Thiên đạp mây bay tới.

“Nếu sợ thân kiếm quá hẹp, ta đưa ngươi đi!” Nói xong vươn tay ra kéo Hoa Thiên Cốt lên mây, sau đó bay vụt lên cao.

“Đường Bảo!” Người Hoa Thiên Cốt vẫn chưa ổn định, Đường Bảo đang ngủ say trong tai lập tức trượt ra ngoài, rơi thẳng xuống dưới, mà vẫn ngủ say sưa không biết gì.

Lạc Thập Nhất kinh hãi bay qua, kịp thời đón được vào tay. Đường Bảo mơ mơ màng màng tỉnh lại, vừa mở mắt đã thấy đám mây dưới chân Nghê Mạn Thiên đột nhiên tan ra. Nàng ta cười gió bay giữa không trung, giả bộ kéo Hoa Thiên Cốt nhưng thực ra không phải, Hoa Thiên Cốt liền rơi xuống.

Lạc Thập Nhất vừa đỡ Đường Bảo ở bên kia nên chắc chắn không kịp cứu nàng, Khinh Thủy cố gắng cười kiếm bay qua nhưng tốc độ lại không đủ.

Kiểm của Sóc Phong đột nhiên rung lên, cậu cố kiềm nén thân thể đang giật giụa muốn bay đi cứu Hoa Thiên Cốt, vẫn giữ vẻ lạnh lùng thờ ơ như trước.

Hoa Thiên Cốt quá sợ hãi quên không tụ khí, rơi cực nhanh xuống dưới, nàng vội vàng nhắm chặt mắt, nghĩ bụng, xong rồi, xong rồi, lần này gãy tay gãy chân là cái chắc.

Đột nhiên nàng cảm thấy mình ngừng rơi, được ai đó ôm vào lòng.

Thân thể lạnh như băng, không có chút cảm giác nào giống như đang được ôm, khi ngửi thấy mùi thơm quen thuộc kia đầu óc nàng lập tức òa ra.

Rất lâu sau Hoa Thiên Cốt mới dám mở mắt, quả thật là Tôn thượng nửa năm không gặp.

Người một thân trắng như tuyết, vẻ mặt bình thản ôm nàng bay từ trên không xuống, còn tưởng Hoa Thiên Cốt quá sợ hãi nên cơ thể mới run bần bật như vậy.

Bạch Tử Họa nhẹ nhàng buông nàng ra, Hoa Thiên Cốt tay chân mềm nhũn, quỳ xuống trước mặt hắn, rất lâu không dám ngẩng đầu lên.

Nghê Mạn Thiên cũng vội vàng bay xuống, quỳ rạp dưới đất. Mọi người phía sau lúc này mới kịp phản ứng, nhốn nháo cùng quỳ xuống, miệng hô: “Tham kiến Tôn thượng!”

Bạch Tử Họa khẽ nhíu mày, có chút khó hiểu, rõ ràng mình có thể định Hoa Thiên Cốt lại trên không rồi từ từ hạ xuống, nhưng sao trong lòng lại sợ hãi, đến khi tỉnh táo lại đã ôm nàng bay xuống rồi.

“Là đệ tử sai, vốn định dạy Thiên Cốt sư muội bay trên kiếm, lại không đủ sức, nhất thời mắc lỗi, mong Tôn thượng trách phạt!” Nghê Mạn Thiên không ngờ đột nhiên Tôn thượng lại xuất hiện, sợ đến trắng bệch mặt.

Bạch Tử Họa tuy không vui nhưng cũng không nói gì, thấy Hoa Thiên Cốt trước mặt cao hơn hồi xưa nhiều, mái tóc rối bù xù cũng được búi lại thành hai búi xinh xinh, giống dáng vẻ một thiếu nữ hơn trước nhiều. Nhưng vẻ mặt nàng lại tái nhợt tiêu tụy, khi ôm vào lòng nhẹ như một cọng lông chim, hơn nữa vừa chạm vào đã thấy hết nội thương, ngoại thương trên người, không biết vì sao lại thế. Nếu hôm nay hắn không dẫn người đến gặp Hoa Thiên Cốt, chẳng phải nàng lại bị thương nặng thêm một chỗ nữa sao? Huống chi lại ngay trước mặt người này, thật sự là khiến Trường Lưu mất hết thể diện.

“Đệ tử bái kiến chương môn!” Đột nhiên có một người quỳ xuống, cũng hướng về phía Bạch Tử Họa. Mọi người đều ngạc nhiên tròn mắt nhìn, thấy người đó mặc bộ quần áo màu xanh lơ, diện mạo tuấn nhã, vẻ mặt cực kì kích động, nhưng lại quỳ trước mặt Hoa Thiên Cốt, cảnh tượng này thật buồn cười.

Hoa Thiên Cốt căng thẳng ngẩng đầu, người đứng trước mặt nàng như đang mỉm cười, dung mạo xuất trần, quanh thân dường như có ráng mây ngũ sắc bao quanh, khiến người ta có cảm giác thật ảm áp.

Hoa Thiên Cốt dờ dẫm, ngẩng đầu nhìn Bạch Tử Họa, Bạch Tử Họa gật đầu ý bảo nàng đứng dậy.

Nàng cố gắng chống người thẳng dậy, chân vẫn hơi run, người trước mặt vẫn chưa chịu thu lễ. Nàng vội vàng chạy sang một bên, nhất định là người kia quỳ sai hướng rồi, nàng đâu nhận nổi cái vái này.

“Mao Sơn đệ tử Vân Ân bái kiến chương môn!” Không ngờ người đó lại xoay về phía nàng, cúi người thật thấp xuống hành lễ.

Nhất thời mặt Hoa Thiên Cốt cứng ngắc, vội vàng vươn tay đỡ người đó dậy, vừa tới gần đã ngửi thấy một mùi hương tao nhã.

“Vân Ân, ngươi làm nàng sợ, có chuyện gì vào đại điện rồi nói.” Bạch Tử Họa mở miệng.

Vân Ân lúc này mới vịn tay nàng đứng dậy, ánh mắt trong veo vui sướng dừng lại trên người nàng như có rất nhiều điều muốn nói, rồi lại lập tức nhận ra mình thất lễ bèn cúi đầu, cung kính làm một động tác mời.

“Mẹ Cốt Đầu!!!” Lúc này Đường Bảo mới bay ra từ trong tay Lạc Thập Nhất, khóc lóc âm ỉ bám chặt lấy vai Hoa Thiên Cốt, thật hù chết nó.

Hoa Thiên Cốt cười chọc người nó, lặng lẽ làm một dấu tay ý bảo Khinh Thủy đừng lo lắng. Sau đó nàng đi theo Bạch Tử Họa và Vân Ân vào nội điện.

Mọi người bắt đầu xôn xao, kẻ phàm nhân thoát nhìn vô cùng bình thường, không có chút pháp lực cùng gia thế kia, chẳng ngờ lại là chương môn một phái.

Nghê Mạn Thiên nắm chặt tay đến nỗi vang lên tiếng răng rắc, xem ra nàng đã quá coi thường con nhóc đó, càng lúc càng cảm thấy đây là một mối họa lớn.

Vào đại điện rồi Hoa Thiên Cốt mới nhận ra Thế tôn, Nho tôn đều có mặt, Đường Bảo vội vàng chui vào trong lỗ tai của nàng. Bởi vì có người ngoài ở đây nên Sinh Tiêu Mặc phá lệ ngồi nghiêm chỉnh, nhưng vẻ mặt vẫn lười nhác như thế. Còn Ma Nghiêm xem ra vẫn canh cánh trong lòng chuyện lần trước, không chút hòa nhã nhìn nàng.

“Đệ tử bái kiến Thế tôn, Nho tôn.” Hoa Thiên Cốt quỳ xuống cung kính cúi đầu.

Bỗng nghe thấy Ma Nghiêm hừ lạnh một tiếng: “Chúng ta sao nhận nổi, chương môn phái Mao Sơn.” Mỗi từ đều mang ý châm chọc.

Hoa Thiên Cốt sừng sốt, mặt đỏ bừng như lửa đốt.

Sênh Tiêu Mặc bất đắc dĩ nói: “Đại sư huynh, Hoa Thiên Cốt chẳng qua bị người nhờ vả lúc lâm nguy.”

Ma Nghiêm phát tay đáp: “Thân là đệ tử Trường Lưu, còn làm chương môn của phái khác, thật nực cười. Trường Lưu chúng ta không thể chứa nổi vị quý nhân này đâu. Người nên sớm về Mao Sơn làm chương môn của người ta đi!”

Hoa Thiên Cốt vừa nghe thấy thê lòng chùng hẫ xuống, nàng vội vàng ngẩng đầu nhìn Bạch Tử Họa, người hờ hững buông tách trà trong tay nhưng không nói gì.

Vân Ân nhíu chặt mày, cũng thuận thế nói: “Sau khi nhận được tin báo từ Thanh Điều, sứ giả của Tây Vương Mẫu, đệ tử lập tức quay về Mao Sơn xử lý mọi chuyện. Bởi vì biết chương môn đi theo Tôn thượng về Trường Lưu nên tương đối yên tâm, trong phái lại có quá nhiều chuyện cần giải quyết gấp, đệ tử cũng không muốn đưa chương môn về ngay lúc đó để đối mặt với bao sự phức tạp và phiền toái. Huống chi nghe nói chương môn đã bái nhập Trường Lưu môn, ngày ngày chăm chỉ rèn luyện, cho nên không dám quấy rầy. Nửa năm qua đệ tử vẫn nghe ngóng tin tức của chương môn qua Tôn thượng. Hiện tại mọi việc trong phái đã chấn chỉnh xong, chỉ chờ chương môn về chủ trì đại cục. Cho nên lần này Vân Ân đặc biệt tới để đón chương môn về núi!”

Hoa Thiên Cốt khó hiểu nhìn Vân Ân, đáng nhẽ ra hẳn phải biết nàng chỉ là một người phạm chú? Trước lúc lâm chung Thanh Hư đạo trưởng bất đắc dĩ mới nhờ vả, chuyện trước đây không hề liên quan đến nàng. Hoa Thiên Cốt hiểu rõ mình không thể giúp hẳn được gì, nếu làm chương môn ở Mao Sơn, cho dù tất cả quyền lực vẫn nằm trong tay hẳn, trên hình thức vẫn phải

xin chỉ thị từ nàng, tất nhiên sẽ có nhiều điều không tiện. Hơn nữa, Hoa Thiên Cốt không có năng lực tự bảo vệ mình, lỡ có gì bất trắc, Mao Sơn vốn đã bị tổn hại nặng nề, chương môn lại xảy ra chuyện, đương nhiên không thể gượng dậy nổi, tình thế vô cùng bất lợi. Mặt khác nếu để nàng trong phạm vi Trường Lưu, hẳn muốn làm gì cũng dễ dàng hơn nhiều.

Nếu hiện giờ phái Mao Sơn đã tu chỉnh xong, thì nàng trả ân tín của chương môn và cung vũ cho hắn là được, đâu cần quay về Mao Sơn làm gì cho rách việc. Hơn nữa thời gian ngày càng gấp gáp, dựa vào trình độ kém cỏi của nàng bây giờ, sợ rằng đến đài thí thi của Đại hội Kiếm Tiên cũng không trèo lên được. Nàng toàn tâm toàn ý muốn làm đồ đệ của Bạch Tử Họa, đâu muốn làm chương môn phái Mao Sơn gì đó.

“Ta ngu dốt, không biết làm chương môn thế nào. Người đến đúng lúc lắm, ta truyền lại chức chương môn cho người, vừa khéo hoàn thành lời nhờ vả trước lúc lâm chung của Thanh Hư đạo trưởng.”

Vân Ân lắc đầu: “Đệ tử hiểu ý của gia sư, cũng biết thân phận hiện tại làm chương môn khó xử. Nhưng hiện nay phái Mao Sơn thù trong giặc ngoài, nếu đệ tử nhậm chức chương môn, tư cách xử lý mọi chuyện không những không thay đổi, mà thậm chí một số kẻ xem đệ tử như cái gai trong mắt còn có thể nhân cơ hội làm loạn, cho nên chỉ có thể tiếp tục nhờ Thiên Cốt cô nương đảm nhận vị trí chương môn. Cô nương được gia sư chính miệng nhờ vả, lại có đại ân với phái Mao Sơn, thế mới được mọi người kính phục. Đợi đến khi thời cơ chín muồi, nếu cô nương không muốn làm chương môn nữa, chúng ta sẽ nghĩ cách khác, được không?”

Tâm trạng Hoa Thiên Cốt chùng xuống, dù sao thì nàng vẫn còn nhỏ, lại chỉ là một người phàm, không đủ năng lực. Ý của Vân Ân là để Hoa Thiên Cốt làm con rối sau màn, hắn sẽ đứng đằng trước thao túng hết thảy, như vậy mới có thể giải quyết mối nguy của Mao Sơn. Hoa Thiên Cốt không khỏi bội phục hắn.

Vân Ân nói hợp tình hợp lý như thế, nàng há có thể không giúp. Vì thế nàng gật đầu, sau cùng bổ thêm một câu nữa, “Nhưng dù thế nào ta vẫn là đệ tử của Trường Lưu Sơn.”

“Đệ tử hiểu.” Vân Ân cúi người nói, “Mấy ngày nữa là đại lễ của Mao Sơn, tất cả đệ tử đi ngao du đây đó đều quay về núi, chương môn buộc phải tham dự, nếu không sẽ là một đả kích cực lớn đối với sĩ khí, đệ tử đến đây chủ yếu là vì chuyện này. Chỉ vài ngày thôi, sau đó đệ tử nhất định sẽ đưa chương môn về Trường Lưu Sơn.”

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu nhìn Bạch Tử Họa, người khẽ gật đầu tỏ vẻ ngậm đồng ý.

“Được, ta về Mao Sơn một chuyến với ngươi.”

Trăng sáng nhô lên cao, trong rừng, Hoa Thiên Cốt thấp hương, đốt giấy, bái hai bái, sau đó ngồi yên dưới tàng cây ngẩn người nhìn ngọn lửa. Trường Lưu Sơn chẳng những thừa thãi ngọc thạch, đến cả hương liệu cũng quá nhiều. Mùi hương này không biết pha thêm gì mà mang đến một cảm giác khác biệt so với các loại hương khác. Nó chứa đựng một mùi lo âu và bí ẩn nồng đậm. Sương khói lượn lờ, khiến con người chìm đắm mê say.

Nàng nửa đêm lén trốn ra ngoài, bởi vì hôm nay là sinh nhật của nàng, cũng là ngày giỗ của mẹ.

Người bình thường vào sinh nhật hẳn sẽ vui vẻ vô cùng, chỉ có nàng coi ngày này là ngày đau thương nhất.

Luôn mang đến bất hạnh cho người bên cạnh, vậy nên vĩnh viễn nàng chỉ có thể ở một mình. Cô đơn, lạnh lẽo.

Ngày mai sẽ phải về Mao Sơn với Vân Ân, đã cáo biệt nhân gian nửa năm, không biết khi trở về có khác gì hay chẳng?

“Một mình ở đây làm gì?”

Giọng nói đột nhiên vang lên khiến cái mạng nhỏ này của nàng bị dọa chỉ còn một nửa, chưa kịp ngẩng đầu nhìn người tới đã vội vàng quỳ xuống.

“Bái kiến Tôn thượng!”

Đầu cúi thấp, chỉ nhìn thấy vạt áo màu trắng của người trên mặt đất, vương vài chiếc lá vàng, đột nhiên nàng muốn vươn tay phủi cho người.

“Ta đến Hội điện tìm người nhưng không thấy, bỗng ngửi thấy mùi hương ở bên này nên thử qua tìm, quả nhiên là người ở đây. Sao lại đốt vàng mã thế này? Hôm nay là ngày giỗ của ai?”

“Của mẹ con.” Hoa Thiên Cốt buồn bã nói.

“Hóa ra là thế, hãy nén đau buồn...” Bạch Tử Họa trước nay không nói nhiều, càng không biết an ủi người khác như thế nào, chỉ nhìn thân hình gầy guộc của Hoa Thiên Cốt run rẩy quỳ trong gió thu.

Đứa bé này, sao lại sợ hãi như vậy?

“Người đứng lên đã rồi nói.”

Hoa Thiên Cốt đứng dậy, vẫn không dám ngẩng đầu nhìn hắn.

“Tôn thượng tìm con là vì chuyện ngày mai trở về Mao Sơn sao?”

Bạch Tử Họa gật đầu đáp: “Ngày mai người trở về nhất định sẽ có muôn vàn gian truân, phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

“Vì sao? Không phải chỉ là tham gia một đại lễ thôi?” Cũng đâu phải quay về đó đánh giặc?

“Đám người Vân Ế và Xuân Thu Bất Bại có thể sẽ tìm đến hại người. Mao Sơn vốn đã tổn thất nặng nề sẽ càng thêm không gượng dậy nổi. Số người muốn tranh đoạt chức chương môn phái Mao Sơn lại không phải là ít, đương nhiên sẽ không dễ dàng để người trở về. Dù Vân Ân có cố hết sức bảo vệ, nhưng chắc chắn sẽ có lúc không trở tay kịp. Ta vốn định đi cùng các người, nhưng lại có quá nhiều chuyện ràng buộc, hơn nữa thân phận không tiện lộ diện. Cho nên người phải toàn sức ứng phó, chớ để mất mặt Trường Lưu Sơn cũng như Mao Sơn.”

“Đệ tử đã rõ.”

Bạch Tử Họa ngừng một lát rồi hỏi: “Người vẫn chưa biết điều khiển kiếm?”

Hoa Thiên Cốt kinh ngạc, vừa bất an lại vừa xấu hổ gật đầu. Nàng thâm nghĩ chắc Tôn thượng thất vọng về mình lắm, không khỏi phiền muộn khó chịu.

Đột nhiên Bạch Tử Họa vung ngón tay lên, một tia sáng màu bạc như ánh chớp từ hông người vụt thẳng lên trời cao, xoay mấy vòng rồi đứng ở giữa không trung. Thân kiếm mỏng như cánh ve, sáng lung linh như ngọc, ánh ngũ sắc hoa lệ tỏa dọc theo thân kiếm.

“Ta dạy cho người.”

Nói xong người vươn tay về phía Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt khiếp sợ ngẩng đầu lên, nhìn bộ dáng điên đảo chúng sinh của Bạch Tử Họa, phút chốc liền cảm thấy ánh trắng sau lưng người bỗng trở nên lu mờ. Nàng chờ người ra đó, đầu óc trống rỗng, ngơ ngác vươn tay ra, để mặc người nắm lấy, vẫn lạnh lẽo như nước. Cả người nàng tựa như đắm trong dòng nước vậy, không thể hô hấp, cũng không có lối thoát. Nàng bỗng thấy, có lẽ cả đời này cũng không thể trốn được.

Bạch Tử Họa nhìn cô bé: “Đừng quên khẩu quyết và tâm pháp, quan trọng nhất là phải hợp thành một thể với kiếm, cho rằng nó chính là một phần cơ thể của người, muốn bay đi đâu thì bay đến đó, tự nhiên sẽ không rơi xuống.”

Nói xong giống như thiên ngoại phi tiên, dắt Hoa Thiên Cốt nhẹ nhàng thong thả nhảy lên, bay đến trên thân kiếm. Cây kiếm chỉ dài có ba thước, nhưng vì vóc dáng Hoa Thiên Cốt nhỏ nhắn, nên cũng không chật.

Khi Hoa Thiên Cốt lão đảo sắp ngã thì chợt cảm thấy Bạch Tử Họa ở đằng sau giúp đỡ mình, khiến nàng bình tĩnh không ít.

“Điều chỉnh hô hấp, đừng sợ, bây giờ giao cho người không chế kiếm.”

Người đang nói thì kiếm bỗng nhấp nha nhấp nhồm trên không, sau đó liền rơi xuống dưới.

A, Hoa Thiên Cốt hét lớn trong lòng, sẽ bị đập vào một cây đại thụ mất! Nàng vội vàng nhắm mắt, nhưng đột nhiên lại nhớ tới Tôn thượng ở ngay sau mình, bèn hấp tấp tập trung tụ khí, cố gắng kéo thanh kiếm sang một bên, lá cây sượt qua người, đầu nàng ứa đầy mồ hôi.

“Tốt lắm, bây giờ cố gắng làm kiếm ổn định, từ từ bay lên.”

Hoa Thiên Cốt chỉ thấy đường kiếm bay trong không trung vòng vèo không có phương hướng, lúc cao lúc thấp, cách mặt đất không quá hai thước, thật sự là quá nguy hiểm. Tuy nhiên nàng làm được như thế này đã rất tốt rồi, thứ nhất vì thanh kiếm kia cưỡi lên vô cùng thoải mái, thứ hai là sự xuất hiện của Tôn thượng đối với nàng giống như một liều thuốc an thần vậy.

Bay qua bay lại quanh gốc đại thụ, nguy hiểm quá, Hoa Thiên Cốt tập trung nhìn mặt trăng, trong lòng không ngừng kêu gào tiến lên phía trước,

tiến lên phía trước. Cuối cùng vụt một cái bay thẳng lên, thoát khỏi cánh rừng, kiếm chở hai người tiến về phía ánh trắng trong như nước.

Luồng gió đối diện Hoa Thiên Cốt như muốn nâng nàng lên, kiếm dần dần bay một cách vững vàng.

Hoa Thiên Cốt hít một hơi thật sâu, mùi hương hoa cỏ hòa quyện nhau trong không khí thật khiến người ta thoải mái. Hóa ra đây là cảm giác được bay, mà cánh của nàng, không phải kiếm, lại là Tôn thượng.

Hoa Thiên Cốt chậm rãi nắm giữ bí quyết, bay mấy vòng trên không. Nàng phát hiện mình đã bay rất cao, thậm chí có thể nhìn thấy toàn bộ Trường Lưu Sơn và Tam điện.

Cuối cùng nàng từ từ đáp kiếm xuống. Kiếm tự động bay về bên hông Bạch Tử Họa, thu vào trong vỏ.

“Bay rất khá.” Bạch Tử Họa gật đầu khen ngợi, Hoa Thiên Cốt thấy còn ngọt ngào hơn cả ăn mật. Đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, nàng bèn hỏi:

“Tôn thượng, yêu khí trên người con vẫn còn nặng như trước sao? Người đi tới đâu cũng ngửi thấy? Cũng tìm được con?”

“Đó không phải là yêu khí, mà là một mùi thơm rất kì lạ, dễ dàng cuốn hút yêu ma. Hiện giờ ngươi mang câu ngọc theo bên mình, giấu đi rất nhiều, yêu ma và người thường không ngửi thấy, nhưng ta vẫn có thể.”

Nói xong người đưa bội kiếm cho nàng: “Ta thấy ngươi và thanh kiếm này có duyên phận, tặng cho ngươi.”

Hoa Thiên Cốt sợ hãi: “Sao thế được? Đa tạ Tôn thượng quan tâm, Thiên Cốt không dám nhận.”

“Yên tâm, đây không phải Hoàn Sương kiếm, chỉ là một bội kiếm bình thường tên là ‘Đoạn Niệm’, nhẹ mà tinh xảo, thích hợp với phái nữ. Không phải ngươi vẫn chưa có binh khí sao? Đoạn Niệm mặc dù không nổi tiếng, nhưng tuyệt đối là một thanh kiếm kiệt xuất, hơn nữa còn có linh tính, lúc gặp nguy hiểm có thể bảo vệ ngươi. Chẳng phải hôm nay là sinh nhật của ngươi ư? Coi như quà là được rồi. Ngươi có gắng luyện tập, đừng phụ lòng thanh kiếm tốt này.”

“Tạ ơn Tôn thượng, đệ tử hiểu rồi.”

Hoa Thiên Cốt run rẩy quỳ xuống nhận thanh kiếm kia, giọng nói cũng run lên, từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên có người tặng quà sinh nhật cho nàng. Bởi vì mẫu thân, nên cha cũng tránh đề cập, đừng nói gì đến chúc mừng.

Một dòng nước ấm áp từ tận đáy lòng nàng dâng lên, tâm tư đầy cảm động cùng nỗi lòng xót xa, không nói nên lời.

Nhưng sao Tôn thượng lại biết hôm nay là sinh nhật nàng? Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu nhìn, Bạch Tử Họa thấy khuôn mặt trẻ con nhẹ nhàng lắc lư trong gió đêm như nhành hoa bồ công anh chưa muốn phiêu tán đi, tựa như hiểu nàng muốn hỏi gì, bèn đáp: “Dựa vào tướng mạo của ngươi là có thể tính ra.”

Ngừng một lát rồi nói tiếp: “Thuật điều khiển kiếm của Mao Sơn nổi danh thiên hạ, bây giờ ngươi biết điều khiển kiếm, sau này gặp chuyện gì cũng có thể ứng phó được, không thể tất cả mọi chuyện đều dựa vào Vân Ân. Được rồi, đêm đã khuya, ngươi mau về nghỉ ngơi đi, mai còn phải khởi hành sớm.”

Hoa Thiên Cốt cảm động không biết nói gì cho phải, hóa ra Bạch Tử Họa cố tình đến dạy mình ngự kiếm, còn tặng kiếm là có ngụ ý này. Chắc người lo mình là chương môn Mao Sơn mà vẫn phải dựa vào Vân Ân điều khiển kiếm hoặc cười mây, tất không thể khiến đệ tử quy phục. Hơn nữa nếu gặp kẻ cố ý gây khó dễ cũng có thể nói được, gặp yêu ma mà Vân Ân không

tiện để ý cũng có phương pháp chạy trốn. Người đứng là vì nàng mà nghĩ đến cả những điều rất nhỏ này, bảo nàng không nguyện thịt nát xương tan sao cho được?

Nhìn bóng dáng Bạch Tử Họa càng lúc càng xa, nàng vui vẻ vô cùng. Ôm thanh kiếm kia, Hoa Thiên Cốt bất chợt muốn khóc.

Sáng sớm hôm sau Hoa Thiên Cốt đi cùng Vân Ân về Mao Sơn, đương nhiên cũng mang theo Đường Bảo.

Lạc Thập Nhất tiễn bọn họ ra bức màn bảo vệ, sau đó mới về. Hoa Thiên Cốt lần đầu tiên bay cao như thế, giẫm chân lên kiếm, không dám cúi đầu nhìn biển rộng phía dưới, chỉ sợ sẽ ngã xuống.

Đường Bảo ôm cái gì trắng trắng xoay đi xoay lại trên vai, nàng chỉ sợ nó sẽ bị gió lớn thổi bay mất.

“Bảo Bảo, ngươi làm cái gì mà vui thế? Hay vào trong lỗ tai rồi ngủ đi nhé? Gió lớn bên ngoài dễ bị cảm lắm.”

“Ha ha ha, Thập Nhất sư huynh cho con kẹo.” Đường Bảo ngoạm một miếng, hạnh phúc hiện rõ trên mặt.

“Mẹ Cốt Đầu cũng ăn đi!” Nó bẻ “một miếng rõ to” cố gắng giơ cao lên.

Hoa Thiên Cốt quay đầu lại, Đường Bảo đút vào miệng nàng, chỉ nếm thấy vị ngọt, chẳng đủ nhét kẽ răng.

Vân Ân luôn bay phía sau nàng, duy trì một khoảng cách phù hợp, nàng bay nhanh hẳn cũng bay nhanh, nàng bay chậm hẳn cũng chậm lại, giống như sợ nàng sơ sẩy ngã xuống. Tuy phía dưới là biển, nhưng nếu tư thế

không đúng, rơi từ năm mươi thước trở lên thì mặt nước còn cứng hơn đá cẩm thạch, đầu nở hoa ngay tại chỗ.

Nhìn Trường Lưu Sơn nhỏ dần từ từ khuất khỏi tầm mắt, trong lòng nàng có chút luyến tiếc. Nửa năm nay, nàng đã coi nơi đây như nhà của mình.

Hoa Thiên Cốt đột nhiên nhớ ra thanh kiếm dưới chân này do Tôn thượng đích thân tặng cho, nàng bỗng thấy vừa cảm động vừa kích động.

Dọc đường Vân Ân kể hết mọi chuyện trong Mao Sơn cho nàng nghe, mỗi việc Hoa Thiên Cốt đều cẩn thận ghi nhớ. Sợ thể lực Hoa Thiên Cốt không chịu nổi, cứ cách một lúc Vân Ân lại đề nghị tạm nghỉ giữa không trung. Cứ như vậy vừa đi vừa nghỉ, tốc độ không nhanh lắm. Hoa Thiên Cốt sợ sẽ làm mất thời gian, luôn từ chối nói không sao, tiếp tục đi thôi. Vân Ân không giằng co nữa, nhưng lén không chế Đoạn Niệm kiếm, giảm bớt gánh nặng cho Hoa Thiên Cốt.

Đến được Mao Sơn đã là ba ngày sau, Hoa Thiên Cốt nghĩ tới lúc nàng theo Tôn thượng đi từ Dao Trì đến Trường Lưu Sơn, đường xa gấp đôi nhưng cũng chỉ mất có nửa ngày.

Trở về Mao Sơn, trước kia Hoa Thiên Cốt chưa từng ngờ rằng mình cũng có ngày bay từ trên không xuống như thần tiên hạ phàm. Quả chuông lớn giữa đại điện gõ liên tiếp mười hai hồi, Hoa Thiên Cốt cúi đầu nhìn, hàng ngàn đệ tử quỳ chặt cứng trước Cửa Tiêu Vạn Phúc cung, đôi chân đứng trên kiếm không khỏi nhũn ra, đây là cảnh tượng gì thế này?! Cái hố to trước quảng trường đã được san lấp. Nhưng vừa nghĩ tới cảnh tượng tàn sát máu me bê bết trước kia, nàng vẫn không nhận được cảm giác buồn nôn.

Đường Bảo ngủ no xong trèo lên đỉnh đầu Hoa Thiên Cốt cực kì kích động nhìn dòng người phía dưới, đặc ý như thể bọn họ đang bái nó vậy.

Tiếng chuông vừa dứt, đột nhiên một tiếng vang rất to từ phía dưới vọng lên: “Cung nghênh chương môn về núi.” Giọng nói như sét đánh vang dội, thiếu chút khiến nàng sợ hãi trượt khỏi kiểm. Hoa Thiên Cốt cố gắng ổn định lại tâm trạng, dáng vẻ tiếp đất cũng xem như tao nhã, bên cạnh đột nhiên có một đệ tử đứng dậy đỡ nàng.

Vân Ân dẫn nàng vào thẳng trong đại điện Vạn Phúc cung, Hoa Thiên Cốt nhìn ghê vàng của chương môn ở tít trên cao kia, thâm nhủ lần này coi như đánh cược. Nàng chần chừ ngồi nghiêm nghị ở phía trên, nhìn từ trong điện ra toàn bộ quảng trường ngoài kia, đầu óc cứ ong ong.

Người tham kiến kéo đến không ngừng, từ các sư thúc trưởng lão của Mao Sơn đến các vị khách thuộc môn phái khác được mời đến tham dự đại lễ.

Hoa Thiên Cốt thật sự không thể nhớ được ai là ai, tên là gì, mặt mũi như thế nào, chỉ cứng ngắc cười một cái xem như chào hỏi.

Nàng thậm chí còn không có thời gian nghỉ ngơi, tiếp theo là nghi lễ chính thức tiếp nhận chức vị chương môn. Hoa Thiên Cốt có chút lo lắng nhìn Vân Ân, hắn chỉ cười an ủi nàng.

Một đệ tử cầm chiếc mâm vàng to trông không quỳ trước mặt nàng, Hoa Thiên Cốt chờ người không biết làm gì cho phải, Đường Bảo thì thầm nhắc nàng đặt cung vũ vào chiếc mâm đó.

Hoa Thiên Cốt vội vàng lấy một bọc từ trong ngực ra, mở khăn, đặt sợi lông chim nho nhỏ vào trong.

Nghi thức lấy cung vũ là do trưởng lão có thân phận cao quý nhất, Thanh Hoài đạo trưởng râu tóc bạc phơ, chủ trì. Hoa Thiên Cốt làm theo những gì Đường Bảo nói nên không sơ suất khâu nào cả.

Bước cuối cùng là quỳ gối giữa đại điện, bái ba bái với liệt tổ liệt tông của Mao Sơn. Thanh Hoài đạo trưởng tự tay đeo cung vũ cho nàng, sau đó niệm tâm pháp. Hoa Thiên Cốt thấy vô số văn tự cùng tranh vẽ hiện lên giữa không trung, sau đó toàn bộ tập trung lên ngón cái bàn tay phải đang giơ lên của ông ấy,

Sau đó Thanh Hoài đạo trưởng nhanh chóng kết lại thành ấn pháp, điểm chỉ vào giữa mi tâm của nàng.

Nàng bỗng thấy rùng mình, có thứ gì đó đang tuôn trào ào ạt trong cơ thể, ần ần chực vỡ mồn màu đỏ như hoa mà lại không phải hoa trước đây Thanh Hư đạo trưởng để lại giữa mi tâm đột nhiên lại hiện ra, tôn thêm vài phần thoát tục cho gương mặt nhỏ nhắn của Hoa Thiên Cốt.

Phía dưới bắt đầu vang lên tiếng hô to, Hoa Thiên Cốt bây giờ xem như là chương môn chính thức.

Tiếp theo là đến đại diện tế trời của Mao Sơn, chủ yếu là vì những đệ tử đã chết thảm. Hoa Thiên Cốt nghe theo lời Đường Bảo và Vân Ân tất bật cả một ngày, đại lễ mới coi như hoàn thành. Nàng sắp chết rồi, đói không đỡ nổi nữa.

Vân Ân dẫn nàng tới nội điện nghỉ ngơi, mặt mày hơn ha hơn hở, không ngờ nàng còn nhỏ như thế mà có thể bình tĩnh ứng đối với trường hợp trọng đại, hơn nữa lời nói cử chỉ đều rất khéo léo. Bởi sớm biết rằng tân chương môn chỉ là một nhóc con mười hai tuổi, lúc đến Trường Lưu Sơn, tất cả mọi người ở Mao Sơn đều rất lo lắng. Hôm nay được thấy tận mắt, dù Hoa Thiên Cốt chỉ là một cô bé, gầy nhưng không yếu, cốt cách凛凛 khí phách đều rần rở. Hơn nữa trên người nàng mang theo bội kiếm tùy thân của thượng tiên Trường Lưu Sơn Bạch Tử Họa, hiển nhiên Tôn thượng vô cùng xem trọng nàng. Cả tiên giới đều coi Trường Lưu Sơn là cốt cán, tiên nhân coi Bạch Tử Họa là người đứng đầu, đã có thượng tiên làm chỗ dựa cho tiểu chương môn, vì thế dù Hoa Thiên Cốt có thế nào, mọi người cũng an lòng hơn rất nhiều.

Vân Ân mỉm cười nhìn thanh Đoạn Niệm, Bạch Tử Họa chắc cũng muốn mượn thứ này để nhấn tới Mao Sơn và thiên hạ ả ý đó.

Hoa Thiên Cốt nhìn bàn ăn, thiếu chút nữa không kìm được bỏ nhào đến, nhưng vì lúc này có đệ tử ở đây, nên vẫn cẩn thận ngồi trước bàn theo lễ nghi. Đến khi Vân Ân cho người lui xuống hết, lúc này nàng cùng Đường Bảo mới vô đến gặm lấy gặm để như hổ đói.

Vân Ân vừa chờ nàng ăn vừa báo cáo những chuyện cần làm trong mấy ngày tiếp theo. Hoa Thiên Cốt thâm thở dài, hóa ra làm chương môn cũng chẳng dễ dàng. Trường Lưu Sơn còn lớn hơn Mao Sơn mấy lần, đệ tử cũng đông hơn nhiều, Tôn thượng nhất định càng vất vả.

Có quá nhiều chuyện, không đợi Vân Ân nói xong, Hoa Thiên Cốt ăn no đã lăn ra ngủ. Nàng vốn rất đói, hơn nữa đồ ăn trên Trường Lưu Sơn xưa nay đạm bạc, lâu rồi chưa được ăn bữa nào phong phú như thế này, không kìm được cứ ăn mãi đến khi không thể chứa thêm được mới thôi.

Vân Ân định ôm nàng lên giường nhưng lại cảm thấy có chút thất thố, tập trung dịch chuyển không khí nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, rồi đắp chăn lại.

Đường Bảo thì nằm trong đĩa ngửa cái bụng mỡ lên trời, Vân Ân điều khiển lá rau xà lách cuốn quanh người nó từ đầu đến chân, sau đó sai người lên dọn dẹp rồi về nghỉ ngơi. Nửa năm nay, quả thực khiến hắn mệt chết đi được.

Sáng sớm hôm sau, nghe thấy tiếng người gõ cửa.

“Vào đi.” Hoa Thiên Cốt cũng không để ý đến dáng vẻ xộc xệch hiện tại của mình, đứng lên trên giường. Vân Ân nhìn Hoa Thiên Cốt còn đang ngái ngủ, tóc tai xõa tung, nhắm mắt lại, nhin cười.

“Bái kiến chương môn, đêm qua người ngủ có ngon không?”

“Rất ngon, ha ha, ta còn nằm mơ nữa. Ta mơ thấy Lâm Tùy Ý đến cảm ơn ta, ha ha!”

“Lâm Tùy Ý? Ha ha, xương cốt của hắn sư phụ hắn đã đến liệm về rồi.”

Hoa Thiên Cốt ngồi xuống giường chuẩn bị đi giày, đột nhiên Vân Ân quỳ một chân xuống, cầm lấy đôi giày trắng nhỏ nhỏ của Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt nhất thời có chút luống cuống, nàng chưa bao giờ được hầu hạ như vậy. Hơn nữa còn là một người đàn ông đã trưởng thành, tìm

không khổng chế được cứ đập loạn nhịp.

Nàng không thể từ chối, đành đưa chân ra, sau đó hần dịu dàng mặc từng lớp áo rồi đeo thắt lưng cho nàng. Cuối cùng đưa một chiếc khăn mặt lên, “Cần đệ tử chải đầu cho người không?”

“Cám ơn, cám ơn, không cần đâu, ta có thể tự chải được.”

Vân Ân đứng ở một bên nhìn Hoa Thiên Cốt búi hai búi tóc xiêu xiêu vẹo vẹo, mắt lóe lên vài phần nghiền ngẫm.

Bình thường ở Trường Lưu Sơn đều là Kinh Thủy chải giúp, nàng vốn không biết làm gì, may nhờ có ánh sáng tình thương vĩ đại của người mẹ luôn tỏa ra từ người Kinh Thủy giúp đỡ nàng mọi việc.

“Vẫn nên để đệ tử làm thôi.” Vân Ân đột nhiên cầm lấy lược trong tay nàng, Hoa Thiên Cốt hơi chu miệng, nhìn chính mình trong gương đồng, quả thật không còn gì để nói. Những ngón tay thon dài của Vân Ân chỉ chốc lát sau đã chải được cái đầu hình bánh bao yêu yêu, còn lấy hai sợi dây màu đỏ bên bội kiếm của mình thắt lên cho nàng.

“Thật là đẹp!” Hoa Thiên Cốt sung sướng.

“Chắc người đói bụng rồi, bữa sáng ăn bên ngoài hay là trong phòng đây?”

“Trong phòng được rồi.”

“Cháo củ sen đệ tử làm ngon lắm, chương môn muốn nếm thử không?”

“Được!”

Hoa Thiên Cốt ngồi trước gương nghịch nghịch tóc mình. Chưa đầy nửa nén hương đã thấy Vân Ân trở lại, sắc mặt tái hơn trước rất nhiều.

“Nhanh ghê!” Hoa Thiên Cốt nhìn lên tay hấn, hu hu hu, bữa sáng của nàng đâu?

Vân Ân dường như đã quên chuyện đó, kinh ngạc nhìn Hoa Thiên Cốt, sau đó cúi ngay đầu xuống.

“Có việc gấp, xin chương môn mau chóng đi theo đệ tử.”

Hoa Thiên Cốt khó hiểu theo ra ngoài, sau đó quay đầu lại chỉ vào Đường Bảo đang ngủ say nói: “Có cần phải gọi Đường Bảo không, nếu là đi nghị sự gì đó với trưởng lão, nó có thể giải thích cho ta hiểu.”

“Không cần.” Vân Ân nhìn bát đĩa trên bàn, nhú mày tỏ vẻ khó hiểu rồi vội vàng xoay người ra ngoài.

Hoa Thiên Cốt vội chạy theo. Vân Ân đi vào một lối nhỏ sau điện, ra khỏi Vạn Phúc cung, nhất định là đường xuống núi.

“Chúng ta đang đi đâu đây?” Hoa Thiên Cốt nhìn xung quanh, phát hiện trên con đường này không hề có một đệ tử nào.

“Đây là chuyện quan trọng, chương môn chớ hỏi nhiều.” Vân Ân bay nhanh, nhưng lại không điều khiển kiếm.

Hoa Thiên Cốt nhìn xung quanh, đã xuống dưới đỉnh núi: “Cách đây không xa chính là mộ của Lâm Tùy Ý đó!”

Vân Ân ngẩn người, ừ một tiếng.

“Vân Ân, ngày mai người sai người đưa hài cốt hấn về Lao Sơn nhé?”

“Được.”

Vân Ân bay nhanh được một đoạn, lại phát hiện ra Hoa Thiên Cốt đứng đó bất động.

Y quay đầu lại, thấy một đứa bé như nàng lại dùng ánh mắt sáng quắc như đã hiểu rõ tất cả nhìn chăm chăm vào mình.

“Người không phải Vân Ân, người là ai?”

Hoa Thiên Cốt nhìn người trước mặt, tỉnh rụi như không.

“Vân Ân” sững sốt nheo mắt: “Người nói đệ tử không phải Vân Ân? Không phải Vân Ân thì còn là ai?”

Hoa Thiên Cốt nhú mày, đột nhiên nhớ tới gì đó, khó tin nhìn hắn: “Người là Vân Ế?”

Mặt Vân Ế nháy mắt lạnh như băng, y cười lạnh: “Không hổ là chương môn mới nhậm chức của Mao Sơn...”

Hoa Thiên Cốt lắc đầu: “Thứ nhất, Mao Sơn vì chuyện trước kia nên mặt phòng vệ vô cùng nghiêm ngặt, bày tầng tầng lớp lớp đủ các trận pháp. Người ngoài không thể tự do ra vào nội điện như chỗ không người. Đến ngay cả con đường bí mật phía sau hậu viện cũng nắm rõ trong lòng bàn tay thì chỉ có thể là kẻ phản đồ Mao Sơn như ngươi. Thứ hai, trên Mao Sơn giảng bùa chú, chỉ cần có người dùng thuật thì ngay lập tức sẽ biết ngay, người khó có thể biến thành Vân Ân mà không bị phát hiện, trừ phi pháp thuật của ngươi quá cao cường, nhưng từ việc ngươi không dám điều khiển kiếm là biết ngươi không đủ đạo hạnh, vậy thì có nghĩa vốn dĩ dáng vẻ của ngươi và Vân Ân giống hệt nhau.”

Vân Ế tái mặt, thứ y hận nhất chính là gương mặt giống hệt Vân Ân này. Lúc bước vào sư môn cho đến nhiều năm sau, y đều đeo mặt nạ che mặt,

chỉ nói với mọi người là dung mạo đã bị hủy. Đừng nói các đệ tử khác, ngay cả sư phụ và Vân Ân đều không biết khuôn mặt thật này.

Từ khi sinh ra đến nay, hai anh em sinh đôi họ chỉ có mình kẻ kia được sống quang minh chính đại trên thế gian, mà y phải làm một cái bóng, chỉ có thể nghe theo gia huấn nhà họ Thanh Châu Mộng, tồn tại để làm người bảo vệ cho trưởng nam.

Tại sao, rõ ràng cùng một mẹ sinh ra, từ nhỏ y đã phải chịu trăm ngàn tra tấn cùng huấn luyện, chỉ để lúc nào cũng có thể âm thầm bảo vệ người thừa kế là Vân Ân? Tại sao, rõ ràng có cùng một khuôn mặt, hắn từ nhỏ được quan tâm yêu thương, mà y vĩnh viễn chỉ có thể sống trong bóng tối? Tại sao lại có loại độc kỳ lạ, dù y có làm sao thì Vân Ân chẳng hề hấn gì, nhưng chỉ cần kẻ kia bị thương, y lại nhận nỗi đau gấp bội, nếu Vân Ân chết sớm, y cũng không thể sống!

Tại sao? Tại sao?

Từ nhỏ, kẻ kia muốn đi đâu hay làm gì y đều phải làm thứ đó, cho dù hắn có làm sai điều gì đều là lỗi của y, lúc kẻ đó ngủ y cũng phải mở to mắt coi chừng, ngay cả khi Vân Ân đột nhiên muốn tu tiên cầu đạo y cũng phải âm thầm đi theo đến nơi quỷ quái này, báỉ lão già chết tiệt kia làm thầy. Y không từ thủ đoạn để thắng kẻ kia, nhập môn trước làm đại sư huynh.

Nhưng tại sao? Tại sao đời này y cũng chỉ có thể sống vì người đó?

Y có thể phản bội sư môn, tự tay giết người mình gọi là sư phụ bao nhiêu năm, thậm chí có thể giết cả Mao Sơn lần nữa. Nhưng... nhưng y lại vĩnh viễn không thể vi phạm huyết thệ của mình, vĩnh viễn không thể thương tổn người y hận nhất kia! Bởi vì thương tổn kẻ đó chính là thương tổn mình! Giết kẻ đó chính là giết mình! Thậm chí ngay cả lợi dụng người khác thủ tiêu y hắn cũng không làm được, thân thể này sẽ hành động trước cả lý trí, bất chấp tất cả lao vào cứu hắn. Số mệnh này đã định ngay từ khi bọn họ

sinh ra rồi. Mà tất cả những đau khổ đó chỉ vì hấn đến thế giới này trước y hai giây!

Hoa Thiên Cốt nhìn khuôn mặt vặn vẹo đáng sợ của y, cả người ớn lạnh. Tại sao không ai nói với nàng là Vân Ế lại giống hệt Vân Ân? Hai người chẳng những dung mạo mà ngay cả nét mặt cử chỉ cũng y như nhau. Nếu Hoa Thiên Cốt không dự y để lộ ra dấu vết, thì nàng cũng không tin người này không phải Vân Ân.

“Người đã nhận ra ta, vậy ta không cần phải khách khí với người nữa! Chương môn Mao Sơn!”

Vân Ế đưa tay vào miệng cắn, một giọt máu rơi xuống.

Nàng cảm thấy Đoạn Niệm bên hông rung lên cực mạnh, phát ra tiếng rít sắc nhọn.

Vân Ế lại gắng sức kéo gì đó từ vết thương kia, một sợi dây đỏ như trùng máu bị hấn rút ra.

Hoa Thiên Cốt hít một hơi khí lạnh, vội vàng vùng tay, Đoạn Niệm tuốt vỏ bay ra, theo ngón trở và ngón giữa của nàng lao tới tấn công Vân Ế.

Xong rồi, thuật điều khiển kiếm của nàng vốn đã chẳng ra sao, vừa thực chiến đã gặp ngay cường địch, Đường Bảo lại không ở đây, lần này chết chắc rồi!

Hoa Thiên Cốt hét trốn trái lại trốn phải, sợi tơ hồng kia vẫn không ngừng công kích, nó rõ ràng là do Vân Ế dùng máu tươi kết thành rồi không chế, như thể có sinh mệnh, nhưng vì kiêng dè uy lực của Đoạn Niệm nên không dám tiến lên phía trước. Đột nhiên y rút ra càng nhiều tơ máu từ các ngón tay khác, mấy sợi tơ buộc chặt lấy chuôi kiếm. Hoa Thiên Cốt không

điều khiển được kiếm nữa, tay kết ấn, ném một loạt cầu lửa ra. Vân Ế cười lạnh tránh thoát.

“Thì ra Mao Sơn chương môn cũng chỉ có chút năng lực ấy thôi.”

Vài sợi tơ máu không chút lưu tình quất lên mặt nàng như những sợi roi, sau đó trói chặt lấy nàng.

Khi Hoa Thiên Cốt sắp không thể thở được nữa, đầu xoay vòng tìm cách ngăn địch, đang cực kì lo lắng thì mấy sợi tơ máu kia lại bị ai đó dùng khí tước làm mấy đoạn, rơi xuống đất hóa thành vũng máu loãng.

Vân Ế cực kì hoảng sợ, phản ứng đầu tiên là đeo mặt nạ vào. Vốn tưởng cứu binh của Vân Ân, y ngẩng đầu trông lên, xa xa lại là một người áo tím tung bay như tiên nhân đứng trên cành cây. Thấy rõ mặt người tới, Vân Ế và Hoa Thiên Cốt đều dờ dẫm. Đó là một gương mặt đẹp như tiên, một nhan sắc vượt xa thế tục, khiến người ta không có cách nào tưởng tượng nổi.

Mái tóc tím như thác phiêu diêu trong gió, bộ y phục tím uốn lượn tựa ảo mộng. Làn da trắng nõn trong suốt dưới ánh mặt trời, khe ản hiện đường cong duyên dáng của xương quai xanh. Mi tâm hắc có ấn ký đỏ sẫm lộng lẫy như hoa, đôi mắt màu đỏ trong veo không chút vẩn đục, bầu trời đầy sao cũng không thể sánh bằng.

“A, là Vân Ế hả, xem ra lần này ta lại tới chậm một bước rồi?”

Hoa Thiên Cốt thất thần nhìn người đó, hoàn toàn quên mất bản thân đang gặp nguy hiểm. Không ngờ người kia lại có giọng nói hay đến vậy, nàng vốn tưởng rằng Tôn thượng đã là tuyệt vời nhất rồi.

Mày Vân Ế nhíu chặt lại, trong lòng thâm mắng tên khốn Sát Thiên Mạch đáng chết cố tình xuất hiện đúng lúc này cướp người, y hù lạnh một tiếng, không nói lời nào đột nhiên biến mất.

Hoa Thiên Cốt ngồi yên dưới đất, thấy người đó tao nhã bay từ trên cây xuống, đến bước đi cũng nhẹ nhàng, vòng eo uyển chuyển, nhanh nhẹn tới gần, vạt lụa màu tím lay động theo gió, mỗi hành động đều vô cùng quyến rũ, mị hoặc đảo điên, khiến người ta mất hồn mất vía.

“Nhóc chính là tân chủ nhân môn Mao Sơn mới nhậm chức?”

Sát Thiên Mạch cúi xuống nhìn nàng, dường như thấy cái đầu bánh bao của nàng thật đáng yêu, không nhịn được lấy tay chọc chọc.

“Đừng lo, đứng dậy đi, người xấu đã bị ta hù chạy rồi.” Mùi đàn hương từ Sát Thiên Mạch tỏa ra, hắc hễ cười, hơi thở như lan, hàm răng như ngọc.

“Tỷ tỷ, tỷ thật đẹp, có điều ngực hơi nhỏ.” Hoa Thiên Cốt ngây ngô nhìn “tỷ tỷ” nói.

“Vớ vẩn!” Sát Thiên Mạch đảo đôi mắt màu đỏ, đánh nhẹ Hoa Thiên Cốt một cái, che miệng cười như đang làm nũng, mang một vẻ quyến rũ không nói nên lời. Hoa Thiên Cốt liếc mắt kiểm chế máu mũi đang muốn phun ra ngoài.

“Đẹp thật à? Đẹp đến nhường nào?”

“Còn đẹp hơn cả tiên nữ.”

“Thật sao?” Sát Thiên Mạch mừng ra mặt, “Người đã thấy những tiên nữ nào rồi?”

“Hằng Nga, Thất tiên nữ, Bắc Hải Long Vương, Cửu Thiên Huyền Nữ muội đều đã gặp, nhưng không đẹp bằng một nửa tỷ!” Hoa Thiên Cốt luyên tiết quay đầu lại nhìn “tỷ tỷ”, thật thà nói.

Sát Thiên Mạch đắc ý tới cực điểm, đời này hắn thích nhất là nghe người khác khen mình đẹp, nhưng chưa ai nịnh khiến hắn sung sướng như Hoa Thiên Cốt.

“Không ngờ cái miệng nhỏ này của nhóc lại ngọt như thế.” Sát Thiên Mạch bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cũng chẳng buồn đánh chính lại mình là nam. “Tỷ tỷ” thì cứ là “tỷ tỷ” đi, nghe tiếng nàng gọi hay cực kì, trước nay chưa một kẻ nào dám gọi hắn như thế, ha ha.

“Tạ ơn tỷ tỷ đã cứu Thiên Cốt!” Hoa Thiên Cốt bái Sát Thiên Mạch. Mới làm chương môn ngày đầu đã bị kẻ xấu bắt đi, Vân Ân nhất định đang rất lo lắng! Nàng phải về thật nhanh mới được!

Nhưng chị gái này là thần thánh phương nào? Mạnh đến mức nào mà chỉ cần lộ mặt đã dọa Vân Ế phải chạy mất?

“Xin hỏi, quý tính đại danh của tỷ là?”

“Ta tên Sát Thiên Mạch, ngươi là Hoa Thiên Cốt đúng không? Người năm ngoái xông vào thiên yến, gây rối khiến Quần Tiên yến chỉ mới tổ chức được một nửa đã giải tán là ngươi? Chương môn đương nhiệm của Mao Sơn?”

Chợt thấy cái tên Sát Thiên Mạch này thật quen, Hoa Thiên Cốt cắn tay nghĩ rất lâu, đột nhiên nhớ tới hôm ở Quần Tiên yến, Ngọc Đế hạ lệnh đuổi bắt một người, hình như đó là Lưu Hỏa Phi Đồng Sát Thiên Mạch.

Hoa Thiên Cốt tròn tròn mắt, nhìn dung mạo đáng vẻ của hắn nàng còn tưởng tiên, không ngờ lại là yêu nhân của Ma giới. Vậy mục đích hắn tới nơi này hắn cũng giống Vân Ế, muốn bắt nàng? Vòng vo nửa ngày tránh vỏ dưa lại gặp vỏ dừa!

Sát Thiên Mạch nhìn nàng cười, mắt cong cong thành hình trăng lưỡi liềm tuyệt đẹp: “Ha ha, ngươi biết ta là ai đúng không? Ta là người trong

Ma giới, nhóc có sợ ta không?”

Hoa Thiên Cốt suýt ngất dưới nụ cười khuynh thành của hắn, cảm giác như toàn bộ thân thể và tâm linh đều bị đôi mắt đỏ hút vào. Nhưng trên người “tỷ tỷ” chỉ thấy ấm áp và mùi thơm dịu, không có chút yêu khí hay sát khí nào, nếu không biết hắn là ai thì dựa vào dung mạo này có nhìn kiêu gì cũng chẳng thấy giống người xấu, người xấu cũng đẹp thế sao? Ài, nếu thật sự phải chết, chết trong tay một bà chị đẹp như thế này còn hạnh phúc chán so với chết dưới mấy sợi tơ máu ghê tởm của Vân Ế.

Hoa Thiên Cốt gãi đầu, thành thật hỏi: “Muội không sợ tỷ, tỷ muốn bắt muội đi đâu?”

Mắt Sát Thiên Mạch ánh lên một tia lấp lánh: “Người đã từng nghe ác danh của tỷ tỷ chưa? Thật sự không sợ?”

“Tỷ tỷ không xấu, hơn nữa còn rất dịu dàng.”

Sát Thiên Mạch khẽ thở dài: “Trên đời này chưa có ai nói không sợ ta, còn nói ta dịu dàng.”

Bàn tay trắng nõn nắm lấy tay Hoa Thiên Cốt, thấp giọng nói: “Yêu Thần sắp xuất thế, Ma giới vốn đã chia năm xẻ bảy từ lâu, sức ta có hạn, rất khó để có thể chỉ huy trên dưới. Lần trước ta tới chậm, khiến Xuân Thu Bất Bại giết cả Mao Sơn. Thanh Hư đạo trưởng từng có ân cứu mạng ta, ta lại không cứu được ông ấy. Người được ông ấy lựa chọn, ta sẽ bảo vệ, không để bọn Vân Ế có cơ hội hại người, người cứ yên tâm!”

Hoa Thiên Cốt để mặc hắn nắm tay, ngây ngô gật đầu.

“Người chịu tin ta?”

“Tin.”

Sát Thiên Mạch vui vẻ ôm nàng vào lòng, đứa bé này thật dễ lừa, sao có thể tùy tiện tin một người xa lạ như thế? Ha ha, may mà hắn là người tốt, hơn nữa còn là người tốt đẹp nhất trong lũ người tốt, người tốt nhất trong đám người đẹp.

“Đau không?” Sát Thiên Mạch nhìn mấy vết máu trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoa Thiên Cốt, thầm mắng tên Vân Ế chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì cả, lần sau gặp lại phải rút hai sợi gân của gã ra đánh con quay mới được.

“Không đau.” Hoa Thiên Cốt thấy hắn ép sát vào mình như thế, cảm thấy không quen, khẽ dịch về phía sau.

Tay phải Sát Thiên Mạch tụ khí phát ra một ánh sáng màu tím nhạt, nhẹ nhàng mân mê khuôn mặt Hoa Thiên Cốt, vết thương nháy mắt biến mất. Sau đó hắn lại kéo hai ống tay áo Hoa Thiên Cốt lên, khẽ vuốt theo cánh tay nàng, giúp nàng trị thương.

“Còn chỗ nào nữa?”

“Hết rồi, hết rồi.” Hoa Thiên Cốt vội vàng buông ống tay áo xuống. Tuy rằng bên hông, trên đùi cũng có vài vết bầm, nhưng dù cùng là nữ đi chăng nữa cũng đâu thể để người ta tùy tiện động chạm như thế.

Sát Thiên Mạch cười khanh khách ngoắc ngón tay, Đoạn Niệm kiếm từ đằng xa bay trở về, tự động chui vào vỏ bên hông Hoa Thiên Cốt. Khi nhìn rõ Sát Thiên Mạch vô cùng ngạc nhiên.

“Đoạn Niệm kiếm?”

Sát Thiên Mạch vươn tay muốn rút kiếm ra, không ngờ vừa đụng vào, lại bị đẩy rất xa. Hắn lão đảo vài bước ổn định lại cơ thể, khẽ cười một tiếng, miệng mắng: “Bạch Tử Họa chết tiệt!”

“Tỷ tỷ, không sao chứ?” Hoa Thiên Cốt không hiểu đột nhiên xảy ra chuyện gì.

“Thanh kiếm này sao ngươi lại có? Nó rõ ràng là bội kiếm tùy thân của Bạch Tử Họa, lần trước giao chiến với tên khốn đó ta không cẩn thận bị chém một nhát, bao lâu rồi mà vẫn chưa khép miệng được, suýt chút nữa thì hủy hoại dung nhan tuyệt mỹ của ta, hại ta phải lên Thiên Cung xuống Đông Hải trộm linh dược.”

“Là Tôn thượng tặng cho muội đây!”

“Cái gì? Bạch Tử Họa tặng cho ngươi? Đó là thanh kiếm tuyệt thế từ thời thượng cổ đây, thế mà hắn lại cho ngươi? Ta hỏi mượn hắc đàn Phục Hy, muốn tìm hiểu huyền cơ trong mười sáu món thần khí sao không thấy hắc rộng rãi như thế, còn suýt đâm thủng một lỗ vào mắt ta nữa. Đời này có ai gặp ta mà không bị mê hoặc điên đảo đâu, chỉ có hắc chả biết thương hoa tiếc ngọc là gì cả! Ta không biết đâu, ngươi ném Đoạn Niệm kiếm xuống đất đi, ta muốn giẫm nó vài cái để hả mối hận trong lòng!”

Hoa Thiên Cốt cười to: “Đàn Phục Hy kia quan trọng như thế, Tôn thượng sao có thể tùy tiện cho tỷ mượn được?”

“Hừ, nghe bảo hắc là Bạch Tử Họa siêu phàm thoát tục, trong lòng ta cũng kính nể hai phần, ai ngờ hắc cũng giống mấy lão đạo sĩ đã già rồi còn hồ đồ ngu xuẩn! Ta không biết, ta phải giẫm nó!”

Hoa Thiên Cốt không dám để “tỷ tỷ” làm nhục bội kiếm của Bạch Tử Họa, vội vàng làm bộ cực kì tức giận đâm thanh kiếm kia hai cái: “Nhìn đi, dù ngươi có là kiếm, thì cũng phải mở to hai mắt ra chứ, tỷ tỷ xinh đẹp như thế, sao ngươi lại nỡ đánh nàng hả? Mau chạy ra giải thích đi, nói ngươi sai rồi, sau này không dám nữa. Gì cơ? Ta không nghe được, nói to lên đi. Được rồi, lần sau phải nhớ rõ đây, nhưng chuyện này vẫn không thể bỏ qua, lúc về không cho chui vào trong vỏ nữa, lột trần phơi nắng đi, phải phơi ngươi đến đen thui mới giải tỏa được nỗi bất mãn trong lòng tỷ tỷ của ta!”

Sát Thiên Mạch thấy nàng nghiêm túc nói chuyện với kiếm thì bật cười, bất đắc dĩ phẩy tay: “Quên đi, ta bao dung độ lượng, sau này tính sổ với Bạch Tử Họa, không thèm chấp nhặt với một thanh kiếm cùn! Đúng rồi, nhóc có quan hệ gì với Bạch Tử Họa, sao hắn lại tặng Đoạn Niệm kiếm cho nhóc?”

“Sau khi Quân Tiên yên kết thúc, muội theo Tôn thượng về nhập môn Trường Lưu Sơn. Tôn thượng sợ lần này Thiên Cốt đi sẽ gặp chuyện nguy hiểm, nên cho muội thanh Đoạn Niệm làm vũ khí tùy thân.”

“Hừ, không thể tưởng tượng tên đó lại có lòng tốt như thế, người mang theo Đoạn Niệm kiếm này cho dù cách chân trời góc bể hắn cũng có thể cảm nhận được người có bình yên vô sự hay không. Nếu lần này người bị Vân Ế mang đi, thì chả mấy chốc hắn sẽ phái người tới cứu thôi. Cái tên Vân Ân kia quả ngốc, khinh địch đến mức để Vân Ế trà trộn được vào núi.”

“Việc này không thể trách hắn, ai bảo Vân Ế có khuôn mặt giống hệt Vân Ân, hắn cũng chưa từng thấy bộ mặt thật của y, những người khác chắc hẳn đều tưởng nhầm y là Vân Ân.”

“Giống hệt nhau?” Sát Thiên Mạch lấp bắp kinh hãi, hắn cũng chưa từng nhìn thấy khuôn mặt thật của Vân Ế, thảo nào bọn chúng làm việc lại thuận lợi như thế.

“Muội phải cố gắng, không thể dựa dẫm vào sự bảo vệ của bọn họ mãi được!” Hoa Thiên Cốt cầm chặt kiếm trong tay.

“Linh khí của Đoạn Niệm quá mạnh, chỉ Bạch Tử Họa mới có thể chế ngự, sao nó chịu nghe lời của một đứa nhóc như ngươi được? Người phải từ từ tìm hiểu nó, chỉ khi bản thân ngươi đủ mạnh, Đoạn Niệm mới có thể xem ngươi là chủ nhân thật sự. Bây giờ đối với ngươi mà nói, nó chẳng qua chỉ là một thanh sắt vụn bình thường, thật không hiểu Bạch Tử Họa nghĩ thế nào.”

Sát Thiên Mạch đang nói thì Đoạn Niệm phát ra tiếng gầm gừ bất mãn trong vó. Nó không phải là sắt vụn đâu nhé!

Sát Thiên Mạch nhìn lên núi nói: “Bọn Vân Ân sắp đến rồi, ta phải đi. Lần đầu tiên gặp, ngươi lại đáng yêu như thế, ta rất thích, cho ngươi cái lễ gặp mặt này.” Hắn vung tay lên, chặt đứt ngón tay út bên bàn tay trái của mình.

Hoa Thiên Cốt sợ tới mức ôm chặt miệng, vội vàng chạy lên cầm máu giúp hắn.

“Ha ha, nhóc con, đừng sợ.” Vừa nói xong da thịt trên ngón tay út mảnh khảnh tuyệt đẹp nhanh chóng bốc hơi, cuối cùng chỉ còn lại một mẩu xương đáng yêu màu trắng. Sát Thiên Mạch nhổ một sợi tóc màu tím xuống, lúc chặt ngón út hắn không hề cau mày tí nào, nhưng khi nhổ sợi tóc kia xuống lại làm tim hắn đau gần chết.

Sợi tóc luồn qua khe hở trên áo Hoa Thiên Cốt, sau đó thắt lại trên cổ nàng.

“Đây là một phần cơ thể của ta, mang theo nó thì cho dù nhóc ở đâu ta cũng biết. Khi nào gặp nguy hiểm hãy thổi nó lên, ta sẽ chạy nhanh tới cứu, hiểu chưa?”

Hoa Thiên Cốt sớm đã bị dọa đến choáng váng, đau lòng nhìn ngón tay út bên bàn tay trái của “tỷ tỷ”, nó không chảy chút máu nào, xương thịt dài ra với tốc độ rất nhanh, chẳng mấy chốc đã khôi phục như lúc đầu.

Sát Thiên Mạch vỗ đầu Hoa Thiên Cốt: “Sợ gì chứ, ta là ma mà. Được rồi, đi đây, ta chẳng muốn có xung đột gì với bọn Vân Ân đâu. Chờ ta tìm được món thần khí tiếp theo thì sẽ đến Trường Lưu Sơn tìm nhóc chơi.”

Nói xong hắn ôm Hoa Thiên Cốt, hôn một cái thật mạnh lên mặt nàng, cười mờ ám, vèo một cái đã không thấy tăm hơi đâu nữa. Trong lòng nàng

vui vẻ, có tỷ tỷ thật tốt! Ha ha!

Hoa Thiên Cốt nhìn mẫu xương đáng yêu trước ngực kia mà vạch đen chảy dài trên đầu, lễ vật này thật quá đặc biệt, dù tên nàng là Thiên Cốt cũng đừng tặng xương cho nàng chứ, còn bảo nàng thôi nó như thôi còi, nàng không thềm!

Nàng giật sợi tóc kia, chắc thật đấy, trông thế nhưng không dễ đứt được đâu.

Thiên Thủy Tích, câu ngọc, xương ngón út, dạo này sao nhiều người thích tặng vòng thế nhỉ? Nàng sắp đeo đầy cổ rồi.

Một lát sau quả nhiên thấy Vân Ân mang theo một tập đệ tử chạy nhanh như chớp, thấy Hoa Thiên Cốt vội vàng quỳ rạp xuống đất, xin chịu phạt vì thất trách. Hoa Thiên Cốt uất ức nhìn Vân Ân:

“Cháo củ sen của ta đâu? Sắp chết đói rồi này.”

Đầu Vân Ân chảy đầy vạch dài đen sì.

Trở lại Vạn Phúc cung, Hoa Thiên Cốt như lang như hổ vô lấy bữa sáng, không nói một lời. Vân Ân đứng bên cạnh lau mồ hôi, giải thích mình đi tới bếp, sau đó phát hiện kẻ khả nghi bèn đuổi theo, không ngờ rằng lại trúng kế điệu hổ ly sơn, sau đó bị bọn thuộc hạ của Xuân Thu Bất Bại bao vây không trở mình ra được. Khi hắn vội vã quay về thì phát hiện không thấy Hoa Thiên Cốt đâu nữa, Đường Bảo ngủ mê man lại chẳng hay biết gì.

Hoa Thiên Cốt ăn bảy, tám phần no, lúc này mới trở lại bình thường kể từ chuyện bị Vân Ế đưa xuống núi tới chuyện được Sát Thiên Mạch cứu.

Lúc nghe thấy bộ dạng của mình và Vân Ế giống nhau như đúc, Vân Ân cực kì kinh hãi.

“Sao lại như vậy được? Bao nhiêu năm nay đệ tử và sư huynh cũng xem như sớm chiều ở cạnh nhau, nhưng cho tới bây giờ sư huynh vẫn dùng mặt nạ che mặt, còn nói dung mạo trước đây bị hủy, sao có thể giống hệt đệ tử được?”

“Chính xác, rất kỳ quái đúng không? Người về hỏi phụ thân mình thử xem, có phải khi còn trẻ... ấy ấy ý?”

“Không thể nào, dòng họ Thanh Châu Mộng đời đời đều độc đinh.”

“Ha ha, không thể biết được, người về tranh thủ nhân cơ hội điều tra một chút. Mặt khác phải bảo các đệ tử khác đặc biệt cẩn thận, nếu Vân Ế lại dùng gương mặt của người để hành động thì thật là phòng cũng như không.”

“Đệ tử biết. Nhưng còn Lưu Hỏa Phi Đồng Sát Thiên Mạch, xin chương môn sau này đừng tiếp tục dây dưa nữa.”

“Tại sao chứ? Tỷ ấy đã cứu ta mà!”

“Hả... tỷ?” Vân Ân khó hiểu, đột nhiên ngộ ra Hoa Thiên Cốt thấy Sát Thiên Mạch xinh đẹp mỹ miều như thế chắc chắn đã tưởng nhầm là nữ rồi, hắn không nhịn được cười thầm trong lòng, nhưng cũng không muốn giải thích rõ ràng cho nàng.

“Chúng ta là tiên, kẻ đó là ma, chính tà không đội trời chung. Thân là chương môn Mao Sơn nếu có quan hệ không rõ ràng với yêu ma, chắc chắn sẽ có lời ra tiếng vào. Nhất là khi chương môn về núi, quy định của Trường Lưu Sơn còn nghiêm khắc hơn nữa, tuyệt đối không thể qua lại với yêu ma. Hơn nữa lần trước hắn mưu toan lấy trộm thần khí nên đã kết thù không nhỏ với Trường Lưu Sơn. Sát Thiên Mạch và các yêu nhân khác một lòng

muốn để Yêu Thần xuất thế, lần này hẳn cứu chương môn nhất định là có ý đồ khác!”

“Nhưng tử ấy không giống người xấu!” Nghe Vân Ân nói như thế, Hoa Thiên Cốt không dám nói đến chuyện Sát Thiên Mạch chặt đứt ngón út làm quà tặng cho mình.

“Chương môn, người còn quá nhỏ, lòng người tốt xấu không phải chỉ nhìn bề ngoài là thấy được. Sát Thiên Mạch kia tuy có gương mặt xinh đẹp nhưng lòng dạ hiểm ác như bò cạp, phạm là những kẻ đã từng đắc tội hắn, phản bội hắn, thậm chí chỉ hơi vô lễ với hắn, đều bị hắn dùng những thủ đoạn không có nhân tính tra tấn đến sống không được, chết cũng không xong. Hắn hành xử tùy hứng, không có chút quy tắc nào, đừng nói là tiên nhân, ngay cả yêu ma nhìn thấy hắn cũng phải kiêng kị ba phần. Tóm lại sau này chương môn cố gắng đừng có dính líu gì đến hắn nữa là được.”

“À...” Hoa Thiên Cốt hơi chu miệng, nhưng tử tử thật sự rất tốt với nàng mà, “Khi nào thì ta mới được quay về Trường Lưu Sơn?”

“Mới đó mà đã muốn về rồi? Không ở thêm vài ngày nữa được sao?” Vân Ân nhìn cái đầu bánh bao của nàng, biết nàng chắc chắn còn rất sợ, rất muốn vỗ về an ủi nhưng không dám phạm thượng. Chuyện vừa nãy thật khiến hắn sắp điên lên, nếu không tìm thấy nàng có lẽ hắn sẽ áy náy tới chết.

“Ta sợ nghỉ nhiều quá sẽ không theo kịp các bạn, sắp tới Đại hội Kiếm Tiên rồi.”

“Đại hội Kiếm Tiên? Lúc đó Mao Sơn cũng sẽ phái người tới tham gia, đệ tử sẽ tới cổ vũ chương môn!”

“Hả? Không phải chứ?” Thì ra toàn bộ tiên giới đều phái người tới tham gia? Vậy chẳng phải càng bề mặt sao?

“Vậy thế này đi, chương môn ở lại thêm mấy ngày, đệ tử sẽ dạy đạo pháp Mao Sơn một cách hệ thống cho người. Thân là Mao Sơn chương môn lại không biết tí Mao Sơn thuật nào thì thật không được.”

“Ha ha, ta có tập mà. Thanh Hư đạo trưởng để lại bản tâm pháp bí tịch cho ta, Đường Bảo có dạy ta tập. Khi ta quay về Trường Lưu Sơn, huynh giữ lấy bản bí tịch đi. Còn một quyển ‘Lục giới toàn thư’ nữa nhưng ta đã nhờ Tôn thượng trông coi hộ rồi, vì có nhiều chuyện quan trọng nên chờ khi thế cục yên ổn, ta sẽ lấy lại.”

“Xin nghe theo sự sắp xếp của chương môn.”

“Ừm... Vân Ân này, chúng ta cũng khá thân, lúc không có người ngoài gọi ta là Thiên Cốt đi, cứ chương môn chương môn thật không tự nhiên chút nào!”

“Vâng, chương... Thiên Cốt.” Vân Ân thấy nàng vui vẻ bèn gật đầu. Nửa năm này áp lực trên vai hấn quá lớn, thường có cảm giác không chịu nổi nữa. Mao Sơn gặp đại nạn, đệ tử chết thảm, người có thể gánh vác đại cục lại ít ỏi. Hấn sợ phụ sự kì vọng của sư phụ, sợ cơ nghiệp trăm năm của Mao Sơn sẽ sụp đổ. Lần này thấy tiểu chương môn, chẳng biết tại sao lòng Vân Ân lại vững vàng bình yên như thế.

Tuy nàng còn nhỏ, nhưng dù đứng trước hấn chấp chương Mao Sơn, hay đứng sau hấn hỗ trợ đều khiến hấn cảm thấy vô cùng an tâm, giống như có một hậu thuẫn vững chắc vậy. Tình hình này, Mao Sơn có hy vọng rồi.

Vì thế sau khi giải quyết thỏa đáng mọi chuyện, Hoa Thiên Cốt ở lại Mao Sơn lâu hơn mười ngày. Khác với các môn phái một lòng muốn tu tiên, Mao Sơn đề cao pháp lực bản thân, chú trọng tới khả năng thực chiến, cho nên đệ tử thường xuống núi trừ ma diệt quỷ. Mấy ngày nay dưới sự dạy bảo và đốc thúc của Vân Ân, khả năng điều khiển kiếm và kiến thức về ngũ hành của Hoa Thiên Cốt nâng cao rõ rệt.

Đêm nay Vân Ân vẫn đến hầu nàng ngủ rồi mới rời đi, Đường Bảo lên lút bò lên mặt Hoa Thiên Cốt giờ đã mệt đến mơ màng, ngả người xuống là muốn ngủ luôn, nói: “Cốt Đầu, Cốt Đầu, đừng ngủ, cha đến đây, chúng ta đi gặp cha!”

Chương 6: Phong Nhai Vô Biên

Mò mẫm đi tìm con đường nhỏ lần trước Vân Ế mang mình ra ngoài, chẳng biết vì sao tim nàng lại đập nhanh như vậy. Nàng chỉ đi gặp bạn thôi mà, đâu phải lên lút hẹn hò với người yêu, việc gì phải căng thẳng thế này chứ? Thật là!

Đêm đến gió trên đỉnh núi càng lớn, đường sâu hun hút, bốn phía tối đen, chân Hoa Thiên Cốt hơi lão đảo, hồi hận sao mình lại sốt ruột chuồn ra ngoài mà không đem theo cái áo khoác nào.

Đường Bảo nằm bò trên đầu nàng, hưng phấn nhìn khắp mọi nơi. Thân nó phát ra huỳnh quang, tuy yếu nhưng lại có thể chiếu xa, đường đi trước mặt cũng có thể xem như là rõ. Hoa Thiên Cốt cười bất đắc dĩ, nàng không biết Đường Bảo lại có nhiều công dụng như thế, còn làm cả đèn lồng được nữa.

Mãi đến lúc đi tới chỗ lần trước bị lừa xuống núi rồi gặp Vân Ân, hai người vẫn không thấy bóng dáng Đông Phương Úc Khanh đâu.

“Người đâu? Đường Bảo?”

“Đi tiếp về phía trước, ở gần đây thôi.”

Hoa Thiên Cốt tiến vào rừng rậm, thấy thân cây lần trước Hiên Viên Lãng bị treo. Nhớ tới dáng vẻ chật vật lại già mòm của hắn, nàng đột nhiên

lại buồn cười. Chớp mắt nửa năm đã qua, ca ca ở nơi đâu, không biết có tới Mao Sơn tìm nàng không?

Đang thất thần, đột nhiên Hoa Thiên Cốt đụng vào ngực một người, sau đó bị đối phương ôm chặt.

Đường Bảo vội vàng che mắt, rồi lại cười trộm nhìn lên qua kẽ hở.

A ha, cha và mẹ đang ôm nhau.

Hoa Thiên Cốt ngửi thấy một mùi hương thanh nhã, nhìn bộ áo màu xanh lơ kia, không cần ngẩng đầu cũng biết chắc là Đông Phương Úc Khanh. Nàng bỗng thấy ngượng ngùng muốn đẩy hẳn ra, lại bị hắn ôm chặt không thể cử động.

“Đông Phương?”

“Thiên Cốt, ta rất nhớ nàng.”

Đột nhiên nghe thấy lời thổ lộ vừa kích động vừa thâm tình, vừa cô đơn lại dịu dàng như nước, hoàn toàn khác dáng vẻ lưu manh lúc đầu đòi lấy nàng bằng được của hắn, Hoa Thiên Cốt có phần khó xử, đành để hắn ôm.

Thật ra trong lòng Hoa Thiên Cốt cũng rất nhớ hắn, dù sao trên đời này không có mấy người đối xử tốt với nàng. Hơn nữa lúc nào Đường Bảo cũng lải nhải cha thế này cha thế nọ bên tai nàng, muốn không nhớ hắn cũng khó.

Ngoài cha ra, đây là lần đầu tiên có người ôm nàng thân mật như thế, đương nhiên lần được Tôn thượng đón khi bị rơi xuống đất thì không tính rồi. Cái ôm của Đông Phương Úc Khanh thật ấm áp, khác hẳn với cảm giác lạnh như băng của Tôn thượng. Cái ôm vững vàng và thoải mái như thế, thật khiến một kẻ mệt mỏi rã rời lâu nay như nàng muốn tựa vào lòng hắn ngủ một giấc.

“Cha!” Đường Bảo vui vẻ gọi, vươn tay ra muốn Đông Phương Úc Khanh ôm, đừng chỉ để ý đến mẹ mà quên nó chứ!

Đông Phương Úc Khanh nhón tay bắt nó đến trước mặt hôn một cái.

“Bé cưng, có ngoan ngoãn nghe lời mẹ con không đấy?”

“Có ạ!” Đường Bảo ôm lấy ngón cái của hắn cọ đi cọ lại vô cùng thân thiết.

“Sao huynh lại tới đây?” Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu nhìn hắn, vẫn là gương mặt thư sinh thanh nhã ấy, nhưng mỗi khi cười sẽ khiến cả đất trời điên đảo, làm cho trong mắt đối phương chỉ có nụ cười dịu dàng của hắn. Hừ, thật không thể hiểu nổi, nửa năm nay nàng rõ ràng cao lên rất nhiều, sao vẫn lùn hơn hắn bao nhiêu như vậy?

Đông Phương Úc Khanh cúi đầu nhìn nàng, sắc mặt nàng tốt hơn nửa năm trước nhiều lắm, luồng khí màu đen dơ bẩn luôn quấn quanh cũng đã biến mất, đôi mắt to tròn đen láy sáng lấp lánh nhìn hắn, đôi môi nhỏ hơi chu lên. Nàng mặc trang phục nữ nhi, lại còn bới tóc thành hai chiếc bánh bao đáng yêu. Hắn không nhịn được vươn tay ra nghịch nghịch, cố ý xoa cho nó rối hết cả lên.

“Sao không nói gì cả? Huynh tới đây làm gì, còn tới lúc khuya khoắt thế này nữa? Một thư sinh như huynh nhỡ trên đường gặp chuyện gì nguy hiểm thì phải làm thế nào? Dù không bị đạo tặc cướp của thì trên núi này cũng còn thú dữ, huynh mà bị thương thì làm sao đây?”

Đông Phương Úc Khanh cười: “Đừng nói là Mao Sơn, chỉ cần được gặp nàng, núi đao biển lửa ta cũng nguyện đến.”

Hoa Thiên Cốt vội vàng cúi đầu, điều nàng ghét nhất chính là nụ cười của hắn, mỗi khi hắn cười nàng như bị mất hồn, ngay cả những lời ngon

tiếng ngọt linh tinh vớ vẩn kia cũng không kiểm được mà tin là thật.

“Đừng đùa nữa, ta đang nói nghiêm túc đây! Một mình huynh đi tới đây rất nguy hiểm, gần đây những khu vực cạnh Mao Sơn có nhiều yêu ma hoạt động, mau về đi!”

Đông Phương Úc Khanh bày ra vẻ mặt đáng thương: “Nửa năm không gặp, nàng không nhớ ta mà còn nặng nạch đuổi ta đi nữa.”

Hoa Thiên Cốt cúi đầu nói: “Đâu mà, thấy huynh ta rất vui.”

Đông Phương Úc Khanh cười sung sướng, giọng hân trở nên dịu dàng hơn: “Đường Bảo vẫn thường liên lạc với ta, nó vừa bảo hai người về Mao Sơn, ta bèn vội vàng giải quyết xong mọi chuyện rồi chạy tới đây. Cũng may là nàng ra khỏi Trường Lưu Sơn ta mới có cơ hội gặp hai người, nếu không thì có chút phiền phức. Mao Sơn không thể sánh bằng Trường Lưu Sơn, hơn nữa thân phận của ta có nhiều chỗ bất tiện. Ta vốn muốn đến thăm nàng sớm hơn, nửa năm qua một mình ở Trường Lưu Sơn bái sư học nghệ nàng chắc chắn rất vất vả. Đường Bảo có kể lại tình hình của nàng với ta, cho nên ta mới an tâm để nàng ở lại nơi đó. Nếu nàng không muốn ở lại đó thêm một ngày nào nữa thì hãy nói với Đường Bảo, ta sẽ tự mình đến đưa nàng về. Biết chưa?”

“Yên tâm đi, ở Trường Lưu Sơn ta rất vui vẻ, không khổ tí nào. Ta còn học được rất nhiều thứ, điều khiển kiếm này, bay lên trời này, sau này có gặp hổ, cướp hay yêu ma huynh không phải sợ. Ta sẽ bảo vệ huynh!”

Đông Phương Úc Khanh nhìn Hoa Thiên Cốt bất giác nắm lấy Đoạn Niệm kiếm, vô cùng kinh ngạc, gương mặt bỗng cứng đờ, ánh mắt trở nên phức tạp và sâu xa, sâu xa đến mức Hoa Thiên Cốt không thể nhìn rõ được. So với Tôn thượng, Vân Ân tử tử hay Nho tôn, Lạc Thập Nhất sư huynh, hẳn là người khiến nàng cảm thấy khó hiểu nhất.

Hắn rút cuộc còn bao nhiêu bộ mặt mà nàng không biết? Hắn dịu dàng, hắn vô lại, hắn bảo thủ, hắn ngốc nghếch, hắn cơ trí, hắn rút mặt vào tai nàng, hắn không gì không biết... Rút cuộc ai mới là hắn thật sự?

Tuy rằng không rõ, nhưng nàng không thấy bất an một chút nào. Hắn có khả năng khiến người khác cảm thấy bình yên, sự quan tâm và trân trọng của hắn khiến nàng thấy chân thật và ấm áp, kìm lòng không được mà ngây ngô tin tưởng hắn như trước kia, cho dù hắn là ai chẳng nữa.

“Thiên Cốt, ta hiểu trong lòng nàng có sự cố chấp và kiên trì riêng, nhưng ta cũng biết nơi nào mới là thích hợp nhất cho quá trình trưởng thành của nàng. Ta hy vọng sẽ không có ngày hối hận vì quyết định để nàng tới Trường Lưu Sơn.”

Hoa Thiên Cốt không hiểu hắn có ý gì, mông lung gật đầu.

Đông Phương Úc Khanh thở dài, đột nhiên khôi phục lại dáng vẻ vốn có, cười nói: “Đến khi nàng học thành tài, chúng ta phải chạy nhanh về bãi đường thành thân đây nhé! Ha ha!”

“Thành thân đi, thành thân đi!” Đường Bảo vui vẻ xoay đi xoay lại trong lòng bàn tay Đông Phương Úc Khanh.

Hoa Thiên Cốt đã quen, không thêm để ý đến trò vô liêm sỉ của hắn, nhìn trời than: “Không biết liệu ta có được như ước nguyện, bái Tôn thượng làm thầy không?” Nàng biết yêu cầu này đối với mình quả thực rất xa vời, nhưng không thử thì vĩnh viễn cũng không biết được.

“Huynh đi suốt đêm để tới đây chắc giờ mệt lắm rồi? Đường Bảo vẫn chưa nói cho huynh biết chuyện ta sẽ ở lại Mao Sơn thêm nửa tháng nữa sao, huynh đâu cần phải đến vội thế.”

“Ta chỉ muốn được nhìn thấy nàng sớm hơn một chút thôi.” Đông Phương Úc Khanh dựa vào gốc cây ngồi xuống, ôm Hoa Thiên Cốt vào

lòng.

Hoa Thiên Cốt tựa lưng vào ngực hấn, ngáp một cái, thật khó cho nàng quá.

“Huynh liên lạc với Đường Bảo bằng cách nào? Ta chưa thấy nó viết thư bao giờ cả.”

“Ha ha, bí mật.” Đông Phương Úc Khanh và Đường Bảo liếc mắt nhìn nhau.

Trong cánh rừng rậm tối đen, Hoa Thiên Cốt từ từ chìm vào giấc ngủ trong lòng Đông Phương Úc Khanh, Đường Bảo cũng nằm trong lòng bàn tay hấn thiếp đi.

Đông Phương Úc Khanh giơ cánh tay còn lại lên, bàn tay vốn trống không nay lại xuất hiện một tấm lụa mỏng màu trắng, hấn đắp lên người Hoa Thiên Cốt. Nhìn gương mặt say ngủ ngây thơ của nàng và Đường Bảo, hấn khẽ bật cười, phải chăng đây chính là hạnh phúc?

Sáng sớm hôm sau, Hoa Thiên Cốt tỉnh lại trong lòng Đông Phương Úc Khanh, vừa mở mắt ra liền thấy hấn mỉm cười nhìn mình. Tim đập loạn nhịp, nàng cuống cuống đứng lên, giả vờ vờn vai.

“Đề lên huynh sao? Tối qua ngủ có ngon không? Tay chân đau à? Tê hết rồi phải không? Ta đỡ huynh dậy.”

“Không sao, nàng chỉ nhẹ như cọng lông chim thôi.” Đông Phương Úc Khanh vẫn nhìn nàng, cả đêm qua hấn không ngủ, chỉ nhìn nàng như thế. Hôm nay phải từ biệt, thật không biết bao lâu nữa mới được gặp lại.

“Ta phải quay về, nếu không Vân Ân tới, không thấy ta sẽ sốt ruột lắm.”

“Ừ.” Đông Phương Úc Khanh gạt đầu, gương mặt khó nén được buồn bã.

“Huynh phải chăm chỉ đọc sách đấy, học rộng tài cao như huynh nhất định có thể đỗ Trạng Nguyên.”

Đông Phương Úc Khanh không nhìn được bật cười, ra sức gạt đầu.

“Đường Bảo, cha đi rồi, phải chăm sóc mẹ cho tốt nghe không? Có chuyện gì phải nói luôn với cha. Phải nghe lời mẹ con nữa.”

Đường Bảo ôm chặt lấy Đông Phương Úc Khanh khóc nức nở không chịu buông: “Đường Bảo không muốn xa cha, Đường Bảo không muốn cha đi!”

Hoa Thiên Cốt đỡ khóc đỡ cười túm lấy nó đặt lên vai. Đông Phương Úc Khanh hôn nhẹ Đường Bảo, xoa đầu Hoa Thiên Cốt, dặn đi dặn lại mấy chuyện vặt vãnh, nào là phải ngoan ngoãn ăn cơm, khi ngủ không được đá chăn, lèo nhèo hồi lâu mới xoay người đi.

Hoa Thiên Cốt lưu luyến dõi theo bóng lưng của hắn, mãi đến khi không nhìn thấy nữa, mới buồn bã trở về. Đường Bảo vừa khóc vừa bò lên lỗ tai nàng ngủ. Hoa Thiên Cốt nghiêng đầu lắc lắc, một tay che lỗ tai lại, mở hé một kẽ để nước trong tai chảy ra, Đường Bảo lộn mấy vòng ở bên trong, rồi lăn quay ra ngủ như heo.

Lúc nàng về phòng ngủ may mà Vân Ân vẫn chưa tới. Dù có đệ tử khác hầu hạ nhưng Vân Ân vẫn muốn tự tay mình làm, từ việc chủ trì hội nghị đến việc ăn, mặc, ở, đi lại của Hoa Thiên Cốt, hắn đều sắp xếp đâu ra đấy.

Có thể Vân Ân thấy Hoa Thiên Cốt ban ngày luyện tập quá vất vả, cạn hết sức lực, nên muốn cho nàng ngủ thêm một lát.

Nàng cởi áo khoác chui vào ổ chăn, bỗng cảm thấy chiếc chăn lụa mềm mại này không thoải mái ấm áp bằng vòng tay của Đông Phương Úc Khanh.

Cuối cùng cũng đến ngày về Trường Lưu Sơn. Dù sao nàng cũng đã chính thức trở thành chưởng môn, không thể đơn giản như lúc đến được, để tránh biến cố có thể xảy ra trên đường, ngoài Vân Ân còn có Tứ Sát trong Thất Sát của Mao Sơn đi theo bảo vệ nàng.

Lúc này khả năng điều khiển kiếm của Hoa Thiên Cốt đã khá hơn trước rất nhiều, đạo hạnh và pháp lực còn có điểm tiến bộ hơn. Vừa nghĩ đến việc sắp về Trường Lưu Sơn, lòng nàng lại thấy hưng phấn và vui sướng.

Dọc đường đi cũng bình an, hiện giờ thân khí Mao Sơn bảo hộ đã bị cướp, nên so ra an toàn hơn các phái khác rất nhiều.

Khi nhìn thấy Trường Lưu tiên sơn trên biển, bỗng nàng có cảm giác khó thốt nên lời. Lạc Thập Nhất đang đứng chờ ở ngoài vách sáng, thấy bọn họ liền đón vào.

Đường Bảo vui vẻ bò lên bờ vai hắn, phấn khích kể lại những chuyện hay ho khi đi cho hắn nghe.

Biết Lạc Thập Nhất muốn đưa bọn họ tới gặp Tôn thượng, Hoa Thiên Cốt có chút lo lắng. Tới đại điện, Bạch Tử Họa vẫn mang dáng vẻ như thiên tiên đó, lạnh lùng và hờ hững, chỉ hỏi vài câu đơn giản về chuyện sau khi đến Mao Sơn.

Vân Ân kể lại tỉ mỉ, ngay cả chuyện Hoa Thiên Cốt bị bắt cóc, chuyện gương mặt Vân Ế giống hắn như đúc đều kể lại rõ ràng rành mạch, còn dặn sau này nếu có người giống hắn như đúc muốn vào Trường Lưu Sơn, nếu không đưa ra được vật chứng minh thân phận thì đừng có tin.

Bởi vì sợ ở bên ngoài quá lâu, Mao Sơn không có người làm chủ, mấy người Vân Ân vội vàng từ biệt. Bạch Tử Họa cũng không giữ lại, bảo Lạc Thập Nhất đưa bọn họ ra ngoài.

Trong đại điện đột nhiên chỉ còn nàng và Tôn thượng, tim Hoa Thiên Cốt đập thành thịch, vội vàng cúi người muốn xin lui.

Bạch Tử Họa chậm rãi đi từ ghế xuống dưới, quan sát kiểu đầu bánh bao của Hoa Thiên Cốt, khóe miệng hơi nhếch lên.

“Xem ra chuyến đi tới Mao Sơn này làm ngươi tiến bộ không ít, có dùng được Đoạn Niệm không? Nếu nó thật sự không chịu nghe lời, ta sẽ sai người chế tạo thanh kiếm khác.”

“Đa tạ Tôn thượng, con rất thích Đoạn Niệm, dần dần sẽ điều khiển được nó.”

“Thích?... Thích, cũng không phải là chuyện tốt, kiếm này tuy có linh tính, không phải vật chết, nhưng chung quy vẫn là vật ngoài thân, nếu có chút cảm tình, không thể phát huy hết khả năng của kiếm chỉ là chuyện nhỏ, quan trọng là khi đối đầu với kẻ thù, nó sẽ trở thành vật cản.”

“Nhưng nếu không có tình cảm thì sao có thể cùng kiếm tương thông, hòa thành một với nó? Vậy chẳng phải càng không thể phát huy uy lực của nó sao?”

“Tiểu Cốt, ngươi phải biết, điều tối kị khi tu tiên chính là thất tình lục dục, bao nhiêu người đều vì tình niệm mà gặp khó khăn, đạo hạnh không có cách nào tăng lên. Tuy tiên giới nhiều năm trước vì nhiều chuyện nên Ngọc Đế đã đại xá thiên quy, hiện giờ những người thành tiên yêu đương lập gia đình đã là quá bình thường, nhưng đệ tử chưa thành tiên vẫn không được vọng động phàm tâm. Trường Lưu Sơn sở dĩ xây Tam điện này, cốt là để nhắc nhở các đệ tử phải tuyệt tham, tuyệt dục, tuyệt tình. Nếu ngươi không thể ngộ ra điều này, thì vĩnh viễn không thể tu thành chính quả. Mạng ngươi mang số mệnh kỳ lạ, suy vận liên tục, hoa đào đoạn tuyệt, hơn nữa còn

không ngừng mang bất hạnh đến cho người bên cạnh. Những thứ như tình cảm, đối với người cũng như người khác là một gánh nặng. Người phải đạt đến cảnh giới trong lòng không có tình cảm riêng tư. Với kiếm hay với người đều tuyệt đối không thể có chấp niệm. Ta tặng Đoạn Niệm cho người, thứ nhất là vì nó có thể giúp đỡ người, thứ hai là để lúc nào cũng nhắc người nhớ phải tuyệt tình đoạn niệm. Người phải biết, dù vật trong tay người là gì, là Đoạn Niệm hay một thanh kiếm bình thường, là binh khí hay cây cỏ đều không quan trọng, quan trọng là người, là lựa chọn và năng lực của người. Tiểu Cốt, đến một ngày người có thể nhìn mọi vật trên thế gian này bình đẳng như nhau, không có chấp niệm, không có ràng buộc, không có yêu hận, thì đó chính là lúc người có thể chân chính thoát khỏi số mệnh, tu thành chính quả. Người hiểu không?”

Hoa Thiên Cốt ngây thơ gật đầu, nhìn đôi mắt huyền ảo như xuyên thấu hết tương lai kia, con tim không khỏi rung động.

Bạch Tử Họa khẽ thở dài, xoay người đưa lưng về phía nàng nói: “Tiểu Cốt, chúng thần không thể tan biến, người nào nắm giữ vận mệnh của người đó, đó chính là thể giới của thần... Nhưng thần, chỉ làm chuyện mình nên làm mà không phải chuyện mình muốn làm.”

Vậy làm thần còn ý nghĩa gì nữa? Hoa Thiên Cốt muốn hỏi, nhưng không dám mở miệng. Đây là lần đầu tiên nàng thấy Tôn thượng nói nhiều như vậy, nhưng chẳng hiểu được mấy, chỉ có thể ghi nhớ trong lòng.

“Được rồi, người lui đi, quay về nghỉ ngơi cho tốt.”

“Dạ, đệ tử xin cáo lui.”

Hoa Thiên Cốt mới đi được vài bước, đã thấy Bạch Tử Họa gọi lại: “Khoan đã.”

Nàng quay đầu lại, đột nhiên thấy Bạch Tử Họa đứng trước mặt mình vung tay lên, ngón tay giữa điểm chỉ lên trán nàng. Hoa Thiên Cốt giật mình, vội vàng lui ra phía sau mấy bước.

“Dù sao người cũng là đệ tử mới nhập môn của Trường Lưu Sơn, ấn tín Mao Sơn chứng môn này ả đi vẫn tốt hơn. Chỉ còn ba tháng nữa là đến Đại hội Kiếm Tiên, người phải chuẩn bị cho tốt, nếu có chỗ nào không hiểu thì đi hỏi Thập Nhất hoặc Thanh Lưu.”

“Đệ tử đã rõ, tạ ơn Tôn thượng.”

Hoa Thiên Cốt đi thẳng về Hội điện, Kinh Thủy vẫn đang đi học, Đường Bảo bám theo Lạc Thập Nhất tiễn bọn Vân Ân vẫn chưa trở về. Nàng ngồi trước bàn gương đánh giá kiểu đầu bánh bao của mình, bỗng cảm thấy lòng lạnh buốt.

Khi Tôn thượng tặng bội kiếm bên người cho nàng, nàng vui sướng biết bao. Nhưng bây giờ xem ra, cho dù có là kiếm quý như Đoạn Niệm được Tôn thượng mang theo sớm chiều, đối với người mà nói, vẫn chẳng khác gì những thanh kiếm bình thường khác. Cho nên đừng nói là tặng cho người khác, dù có ném luôn đi, sợ là trong lòng người cũng chẳng thấy có gì tiếc nuối.

Nhưng không thể nói là Tôn thượng bạc tình, từ trước tới nay người vô tình. Giống như việc người có thể thẳng tay ném Đoạn Niệm đi, liệu ở trong mắt Tôn thượng, nàng cũng chẳng khác gì những đệ tử khác?

Cho nên nàng phải cố gắng nhiều hơn nữa! Phải cố gắng để trở thành đồ đệ của người! Dù cho sau này, trong mắt người, nàng chỉ có một chút khác biệt với mọi người cũng tốt rồi.

Mấy tháng sau, Hoa Thiên Cốt càng nỗ lực luyện tập, tinh thần phấn đấu quên mình kia thường làm Đường Bảo sợ nhưng không ngăn được, đành ở bên coi sóc nàng cả ngày lẫn đêm, trông mà thất ruột thất gan.

Hoa Thiên Cốt dần dần phối hợp nhịp nhàng được với Đoạn Niệm, trên cơ bản việc phòng thủ không còn là vấn đề, mà quan trọng chính là thuật

ngũ hành, cho nên lực công kích rất yếu. Vì sợ rắc rối nên bình thường nàng không mang theo Đoạn Niệm, chỉ tối mới luyện tập cùng nó trong rừng.

Chả mấy chốc nữa là đến Đại hội Kiếm Tiên, trong giờ thực chiến của Lạc Thập Nhất, bọn họ phân thành mấy nhóm so tài điều khiển kiếm. Cuối cùng loại đi chỉ còn tám người, Hoa Thiên Cốt và Nghê Mạn Thiên bị chia thành một nhóm.

Đó là lần xung đột trực tiếp đầu tiên giữa hai nàng, Khinh Thủy đứng bên cạnh lo lắng, Lạc Thập Nhất lại vô cùng tò mò muốn xem thành quả bao công cố gắng của Hoa Thiên Cốt liệu có thể so với Nghê Mạn Thiên hay không.

Hoa Thiên Cốt biết đây được xem là vòng đấu thử trước Đại hội Kiếm Tiên, mà Nghê Mạn Thiên chính là trở ngại lớn nhất, dựa vào gia cảnh và tiên tư của nàng ta, nàng quả thật không có tư cách cạnh tranh.

Đứng trên cây kiếm làm bằng gỗ Hải Hiên bay trên không trung, Hoa Thiên Cốt thoát ần thoát hiện tránh những chiêu thức ác liệt của Nghê Mạn Thiên. Rõ ràng chỉ là cuộc thử sức giữa đồng môn, vậy mà nàng ta lại ra tay độc ác như vậy, mỗi chiêu đều là đòn chí mạng.

Nghê Mạn Thiên am hiểu pháp thuật hệ thủy, hơi nước trong không khí liên tục bị nàng ta ngưng kết thành băng, bắn về phía Hoa Thiên Cốt như ám khí. Hoa Thiên Cốt dựa vào khả năng điều khiển kiếm, chỉ có thể gắng hết sức né tránh, tranh thủ sơ hở lúc nàng ta tấn công mà đánh trả.

Ngươi công ta thủ, hai người đánh nhau liên tục hai canh giờ mà vẫn bất phân thắng bại.

Pháp thuật của Nghê Mạn Thiên tuy mạnh, nhưng Hoa Thiên Cốt liên tục né, kéo dài thời gian chiến đấu. Dù gì Nghê Mạn Thiên cũng là lá ngọc

cánh vàng, không giống nàng phải chịu nhiều khổ sở, sức lực từ từ tiêu hao hết, tốc độ chậm đi rất nhiều.

Hoa Thiên Cốt nhân cơ hội phản công, cũng dùng lực đánh bay nàng ta khỏi thân kiếm, sau đó tập trung kết ấn. Một thân cây lớn phát triển cực nhanh như cái hòm trời chặt Nghê Mạn Thiên lại bên trong, dù nàng ta có dùng hỏa công hay thủy công, đâm đá thế nào cũng không thể thoát ra được.

Sóc Phong đứng một bên nhìn mà buồn cười, xem ra kẻ quyết chiến trong Đại hội Kiếm Tiên, sẽ là cậu ta và Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt vốn nghĩ bình thường mình phải chịu bao khổ sở uất ức, nay phải giam nàng ta thật lâu, nhưng dù sao cũng là đồng môn, nàng không muốn kết oán quá sâu, vì thế chẳng mấy chốc đã thả nàng ta ra.

Nghê Mạn Thiên tức giận đến mức mặt mày xanh lét, thấy Lạc Thập Nhất tán dương nhìn Hoa Thiên Cốt lại càng hận đến nghiến răng nghiến lợi. Nàng chưa bao giờ ngờ một Hoa Thiên Cốt nho nhỏ mà pháp lực lại tiến bộ nhanh như thế. Quả nhiên là môi họa lớn nhất cản nàng bá Tôn thượng làm thầy. Sớm biết thế đã loại bỏ nó trước, nếu trong Đại hội Kiếm Tiên nàng lại bị mất thể diện như thế này thì còn mặt mũi nào gặp cha mẹ nữa!

Oán niệm trong lòng sóng sau vỗ mạnh hơn sóng trước, thanh kiếm Hải Hiên lại bị nàng bẻ gãy.

“Khinh Thủy, Đại hội Kiếm Tiên là như thế nào?” Hoa Thiên Cốt nằm trên giường mãi không ngủ được. Hai ngày sau là Đại hội Kiếm Tiên, mấy ngày nay Trường Lưu Sơn xuất hiện rất nhiều người, chương môn và đệ tử các môn phái khác, có cả người thân của đệ tử, các đại diện đều đã đến kín chỗ, vô cùng náo nhiệt. Hoa Thiên Cốt vừa kích động lại vừa nôn nóng.

“Tớ cũng không biết, đã tham gia bao giờ đâu.” Kinh Thủy ngồi ở đầu giường, nường theo ánh sáng tỏa ra từ dạ minh châu may quần áo cho Đường Bảo đi dự Đại hội Kiếm Tiên.

Đường Bảo nằm trong gian phòng bé nhỏ đặt trên bàn của mình, trong tay cầm quả bóng co dãn màu xanh lục mà Lạc Thập Nhất cho nó chơi.

“Đại hội Kiếm Tiên rất đơn giản, chỉ là một đại hội luận võ, nhưng tất cả đệ tử đều phải tỉ thí trên không, ai rơi xuống trước thì người đó thua.”

“Vậy các môn phái đều tỉ thí sao?”

“Đệ tử Trường Lưu chiếm phần lớn, các môn phái khác thường chỉ cử đại diện ra mấy người. Người mới nhập môn phân thành một nhóm để tỉ thí, người đã bái sư thì thành một nhóm khác, những người sẽ đấu với hai người đều là người mới, không quá lợi hại. Thập Nhất sư huynh cũng sẽ tỉ thí, năm ngoái trong nhóm đã bái sư, Thập Nhất sư huynh là người đứng đầu. Mấy hôm nữa con muốn đi cổ vũ cho huynh ấy!”

“Thế còn nhóm người mới thì sao? Năm ngoái ai đứng nhất?”

“Năm ngoái là đệ tử của Thế tôn, Thượng Thượng Phiêu, năm kia hình như là Vũ Thanh La, năm kia chắc là Hỏa Tích, đệ tử của Thế tôn và Nho tôn, đều là người đứng đầu nhóm người mới.”

Hoa Thiên Cốt khẽ run trong lòng, bản thân còn không nắm chắc vị trí đầu tiên, nào có tư cách làm đồ đệ của Tôn thượng?

“Sao Tôn thượng không nhận đệ tử nhỉ?” Kinh Thủy hỏi, vẻ mặt sùng bái: “Nếu tớ có thể bái Tôn thượng làm thầy, trời ạ, có chết cũng cam lòng.”

“Không biết, nhưng mấy năm gần đây Thế tôn đều bắt người nhận đồ đệ, dù sao Tôn thượng cũng là cường môn! Khả năng năm nay Tôn thượng nhận đồ đệ là rất lớn đấy!”

Hoa Thiên Cốt nhắm mắt lại, nàng nghĩ sở dĩ Tôn thượng không muốn nhận đệ tử, có thể do đã quen cô độc, không muốn bên người có phiền toái và ràng buộc nào.

“Phải báỉ sư như thế nào? Thắng thì sẽ có tư cách chọn làm đệ tử của ai à?”

Đường Bảo thử bò lên quả bóng, nhưng sau nhiều lần thất bại liên tiếp bèn lặn xuống dưới: “Sao có thể, trên đời này chỉ có chuyện sư phụ chọn đồ đệ, làm gì có chuyện đệ tử chọn sư phụ. Vậy nên đương nhiên là do sư phụ chọn rồi, cho dù mình không thắng, nhưng nếu thể hiện được mặt nổi trội thì không lo không có sư phụ nào để ý. Sau khi sư phụ chọn xong người vừa ý, những đệ tử không ai chọn có thể thử xin báỉ sư người mình ngưỡng mộ, nếu vẫn bị từ chối thì phải nghe theo sự sắp xếp của Thư Hương các.”

“Nhận đồ đệ có cần điều kiện gì không?”

“Đương nhiên là có, chỉ những người cấp bậc từ cung hoa trở đi mới có thể nhận đồ đệ, cung đài hay cung linh thì không thể. Sư phụ cấp bậc cao, đồ đệ đương nhiên sẽ có cấp bậc tương ứng. Cho nên báỉ được thầy tốt là một chuyện rất quan trọng.”

Khinh Thủy thì thảo: “Tất cả mọi người đều muốn làm đồ đệ của Thập Nhất sư huynh hoặc Hỏa Tịch, còn ta chỉ cần chủ nhiệm lớp để ý đến là mãn nguyện lắm rồi.”

“Hả? Khinh Thủy, cậu không biết huynh ấy cả ngày say khướt không có chút dáng vẻ người tốt nào sao?” Hoa Thiên Cốt khó hiểu, dù con người Hủ Mộc Thanh Lưu rất tốt, nhưng cả ngày lúc nào cũng say. Nếu báỉ một người thầy như vậy, chẳng phải ngày nào cũng sẽ dạy mình Túy quyền^[1] sao? Có điều ở cùng huynh ấy quả thật rất thoải mái vui vẻ, không phải chú ý nhiều điều, giống như bạn bè vậy. Báỉ Tôn thượng thì quá khó, báỉ Thập Nhất sư huynh thì lắm rắc rối, vậy nên mỗi ngày vui vẻ bên cạnh chủ nhiệm lớp là tốt nhất, Khinh Thủy nghĩ kĩ lắm rồi.

[1] Chơi chữ. Tủy có nghĩa là say.

Buổi tối ngủ được khoảng hai, ba canh giờ, Hoa Thiên Cốt lại cố gắng dậy, vào rừng luyện kiếm như lúc trước. Lúc dậy thấy Đường Bảo vẫn ngủ say, không nỡ gọi nó dậy. Tính Đường Bảo vốn ham ngủ lại phải thường xuyên thức đêm cùng nàng, cũng thật khổ cho nó.

Trời đêm nay không trăng cũng không sao, Hoa Thiên Cốt ra khỏi cửa, nhẹ nhàng nhảy từ tầng cao nhất Hối điện xuống. Tuy rằng pháp lực của nàng vẫn chưa đủ mạnh đến cảnh giới không cần kiếm mà vẫn có thể bay vút lên trời cao, nhưng cũng đủ bay nhanh được qua cánh rừng.

Rất nhanh đã tới khoảng đất trống ở sâu trong rừng nàng thường luyện kiếm, bỗng có một người áo váy rực rỡ tung bay, khoanh tay đứng trên cành cây. Là Nghê Mạn Thiên xinh đẹp quyền rũ tuyệt trần.

“Ta nghe nói ngươi luôn luyện kiếm một mình ở đây? Quả nhiên, thảo nào tiến bộ nhanh như thế. Thật là, biết vậy làm trước vẫn hơn...”

Hoa Thiên Cốt trầm nghĩ không ổn, mi tâm của Nghê Mạn Thiên sát khí rất mạnh, sợ là tới chẳng có ý tốt. Trong lòng nàng nghĩ vẫn không nên xung đột trực tiếp, phải chạy mau mới được.

Bỗng Nghê Mạn Thiên rút bội kiếm bên hông ra, sắc bén lạnh thấu, làm nổi bật nụ cười tàn nhẫn kỳ lạ trên mặt nàng ta, vừa lộng lẫy lại hoang dại như ma như quỷ.

Trường Lưu có cơ nghiệp hơn một ngàn ba trăm năm, Đại hội Kiếm Tiên được cử hành không bao lâu sau khi lập phái. Từ đầu, đây vốn chỉ là dịp các đệ tử trong phái cọ xát, mười năm cử hành một lần. Sau đó, đệ tử ngày càng nhiều, rút ngắn xuống còn năm năm. Hơn nữa, Yêu Thần sắp xuất thế, ma quái lộng hành, thần tiên lác đác có vài người nên không kiểm soát nổi, các môn phái bắt đầu ra sức tuyển chọn đệ tử. Trước kia đề cao việc tự học đắc đạo, nay lại biến thành các lớp tu tiên cấp tốc, mà những đệ tử này ngay cả

bán tiên cũng không thể với tới, càng ít người đạt đến cảnh giới đăng đường, nhưng để trừ ma vệ đạo thì cũng có hiệu quả rõ rệt.

Mấy năm nay Đại hội Kiếm Tiên lại giống Quần Tiên yến, rút ngắn từ năm năm xuống tổ chức thường niên, hơn nữa ngoài đệ tử bốn phái, đệ tử các phái khác cũng được tham gia.

Đệ tử tham gia chia thành hai nhóm, đã bá sư và chưa bá sư. Những người đã bá sư mà có đệ tử rồi như Hồ Thanh Khâu, Hỏa Tịch thì không được tham gia nữa.

Trường Lưu Sơn thoát nhìn có vẻ đồng lòng, nhưng Tam điện, cửu các, trên có Tam tôn, dưới có cửu đại trưởng lão, quan hệ rắc rối, phe phái biệt lập. Thời gian Tam tôn quản lý Trường Lưu còn ít, mới chỉ hơn bảy mươi năm, nhưng trưởng lão thế hệ trước, ngoài những người không ở trong núi đã đoạn tuyệt thế gia ra ngoài tiên du, thì còn ngoài bốn mươi người. Hơn nữa phe phái phía sau của cửu đại trưởng lão, mỗi người theo một sư phụ, lại luyện hệ pháp thuật kim mộc thủy hỏa thổ khác nhau, cho nên chia thành không ít phe cánh.

Còn trong Tam tôn, Sinh Tiêu Mặc biếng nhác, tất nhiên không muốn có nhiều đệ tử, Hỏa Tịch và Thanh La cũng là do chán quá nên nhận cho vui, dạy được vài ngày lại thấy phiền, không muốn thu nạp thêm nữa. Ma Nghiêm phải quản lý mọi việc lớn nhỏ trong Trường Lưu Sơn, tất cả mọi chuyện đều phải đích thân giải quyết, may mà có Lạc Thập Nhất giúp, nhưng hắn vẫn bận tới mảy mòi mắt, không muốn nhận thêm đồ đệ. Bạch Tử Họa thì khỏi cần nói, dù Ma Nghiêm lái nhai chuyện nhận đồ đệ bên tai mấy chục năm nay vẫn không có động tĩnh gì.

Cho nên đồ đệ trực hệ của Tam tôn đã ít lại càng ít hơn, tuy rằng được tất cả mọi người chú ý, nhưng muốn bá sư còn khó hơn lên trời. Phần lớn đệ tử cũng chỉ được những đồ đệ của đồ đệ của đồ đệ của một vị trưởng lão đức cao vọng trọng nào đấy thu nhận.

Đại hội Kiếm Tiên lần này, ai chưa báỉ sư đều có thể tham gia, trừ phi bản thân đã tìm được thầy hiền, không muốn tranh đấu thì có thể từ bỏ quyền lợi. Ngay cả nhóm đã báỉ sư cũng ngầm xung đột, tranh nhau đến sát đầu mẻ trán.

Nhưng đệ tử phái khác đến dự thi lại không vậy, chuyện thắng thua liên quan đến danh dự của bốn phái. Hơn nữa dù là đệ tử đồng môn đấu nhau, nhưng cũng có xung đột giữa các bè phái, sợ làm mất mặt sư phụ mình. Cho nên những đệ tử được cử tới dự thi đều là nhân tài kiệt xuất để giành vinh quang về cho bốn phái.

Sân đấu của Đại hội phân ở năm nơi: Đồng cỏ, trong rừng, đại điện luận võ, miệng núi lửa đang hoạt động ở Trường Lưu và trên mặt biển.

Khi tỉ thí không thể vượt qua phạm vi sân đấu đã xác định, cho dù là ở đâu cũng không được chạm xuống đất. Nơi tỉ thí sắp xếp theo bốc thăm. Bởi vì năm sân khác nhau có lợi thế ngũ hành khác nhau, nếu người dự thi tu hành hệ mộc mà bốc được sân đấu ở trong rừng thì đương nhiên sẽ chiếm ưu thế.

Vì có quá nhiều người nên Đại hội Kiếm Tiên tiến hành trong mười ngày, tỉ thí năm sân cùng một lúc. Năm vị trưởng lão đức cao vọng trọng bình thường không ở trong núi sẽ làm trọng tài. Hai nhóm tỉ thí đều áp dụng quy chế đấu loại, rút thăm quyết định tuyển thủ. Nhóm đã báỉ sư nếu có mặt trong mười sáu người đứng đầu năm ngoái, thì được đặc cách vào thẳng đội hạt giống. Còn nhóm người mới, bốn người đứng đầu lớp Giáp, Ất, Bính, Đinh cũng đặc cách vào thẳng vòng trong.

Nói cách khác nếu Hoa Thiên Cốt muốn vào chung kết, thì phải thắng gần mười trận.

Đường Bảo lặng lẽ nhìn trời cầu nguyện, hy vọng một năm chăm chỉ vất vả của nàng sẽ được hồi báo.

Sắc mặt Hoa Thiên Cốt từ sáng đã tái nhợt nhưng vẫn giữ yên lặng, nó nghĩ chắc nàng quá lo lắng, bèn nằm trong lỗ tai kể chuyện cười an ủi nàng.

Kinh Thủy vô cùng hưng phấn ngó nghiêng khắp nơi. Mấy ngàn đệ tử Trường Lưu cộng thêm đệ tử môn phái khác đều tập trung ở quảng trường lớn nhất Trường Lưu Sơn, đâu đâu cũng đông nghẹt người, cảnh tượng thật hoành tráng. Trên trời thỉnh thoảng có ánh kiếm sắc màu rực rỡ đỏ, tím, xanh đan cài vào nhau, giống như cầu vòng mới lên, trông cực kì tuyệt mỹ. Những ánh sáng đó đều là người khác phái vừa tới hoặc tiên nhân đến xem thi đấu.

Hoa Thiên Cốt có thể nhận ra vài người đã từng gặp ở thiên yến.

Chợt nàng thấy bóng Nghê Mạn Thiên bay lên cao, vui vẻ chạy đến bên một đoàn người. Nàng cố gắng nhìn, dẫn đầu là một nam tử trung niên cười sư tử vàng, mày kiếm mũi thẳng, hai mắt như sấm, rất mạnh mẽ. Người phụ nữ cười mây bảy màu bên cạnh đoan trang xinh đẹp, nụ cười hòa ái dễ gần. Hai người họ chính là chủ môn của Bồng Lai tiên đảo, vợ chồng Nghê Thiên Trọng và Tô Nhị, cũng là cha mẹ Nghê Mạn Thiên.

Nàng ta nũng nịu rất lâu trong lòng hai người, đệ tử của Nghê Thiên Trọng rất chiều chuộng Nghê Mạn Thiên, đều vây quanh che chở cho sự muội lâu ngày xa cách.

Hoa Thiên Cốt nhìn nụ cười vui vẻ của Nghê Mạn Thiên, lòng chợt thấy xót xa. Nếu cha mẹ nàng còn sống, đừng nói là một mình cầu đạo tu tiên, có cho nàng làm Ngọc Hoàng nàng cũng không muốn làm. Chỉ cần có thể làm con của cha mẹ, hiếu thuận nhiều hơn nữa, hưởng thụ những ngày vui vẻ bên tình thân là được rồi.

Bồng Lai Đảo ở đầu Đông Hải, Trường Lưu Sơn ở cuối Bắc Hải, đều là danh môn đại phái trong cõi tiên. Bồng Lai Đảo chủ lần này lại đặc biệt đưa con gái độc nhất tới Trường Lưu Sơn tu hành, có thể thấy rõ quan hệ hòa thuận giữa nhiều thế hệ của hai phái. Dù đều là núi tiên trên biển nhưng

thực lực của Bồng Lai Đảo hơi yếu, đệ tử của Nghê Thiên Trượng lại không có ai nổi trội, nếu bị yêu ma xâm phạm, nơi có thể dựa dẫm nhất chính là Trường Lưu. Hơn nữa hai phái trước nay vẫn có quan hệ tốt. Nghê Mạn Thiên bái nhập Trường Lưu môn có chút thủ đoạn ngoại giao, nếu suy nghĩ toàn cục cho Trường Lưu, nhận Nghê Mạn Thiên làm đệ tử trực hệ của Tam tôn là việc tất nhiên. Trước có Thượng Thượng Phiêu, nữ huyền tôn^[2] của chương môn Thiên Sơn, vị trí đứng đầu năm ngoái của nàng vẫn là dùng ít mảnh khỏe mà có được. Bởi vậy cũng khó trách các đại môn phái khác đều muốn dựa thế Trường Lưu.

[2] Huyền tôn: Hậu duệ đời thứ tư.

Rất nhiều cỏ bồ lơ lửng trôi trên không, trưởng lão trong phái cùng chúng tiên các phái đều ngồi bên trên, cùng đợi nghi lễ trước khi bắt đầu Đại hội Kiếm Tiên.

Tiếng chuông vang lên trong đại điện hùng vĩ, cách xa cả ngàn dặm vẫn có thể nghe thấy rõ ràng. Hoa Thiên Cốt đứng trong hàng lớp Quý, ngẩng đầu lên nhìn, thấy Tam tôn bay vút từ Tam điện xuống pháp đàn, tay áo phiêu diêu xuất trần, phong thái áp đảo, tất cả mọi người ở đây đều bị hấp dẫn.

Hoa Thiên Cốt đứng ở trong đám người, cảm thấy bản thân mình thật nhỏ bé, lại bị phủ trong bụi mờ. Nàng hơi hoảng sợ, sợ vĩnh viễn chỉ có thể đứng từ xa như thế nhìn người, Tôn thượng.

Sau nghi thức mở đầu là thịnh yến long trọng, đến chiều, bồng bốc thăm phân cặp đấu đã được dán lên.

Khinh Thủy vui vẻ lay Hoa Thiên Cốt: “May quá, nếu hai chúng ta có thể thuận lợi vượt qua các vòng thì tới gần cuối mới phải gặp Nghê Mạn Thiên và Sóc Phong. Nhưng trước khi chúng ta gặp nhau thì tớ đã bị Sóc Phong loại rồi, ha ha ha. Thiên Cốt, cố lên nhé! Chúng ta nhất định phải lọt được vào mười sáu người đứng đầu!”

Hủ Mộc Thanh Lưu không biết từ lúc nào đã đứng trước hàng lớp Quý, hiếm khi thấy hắn ăn mặc chỉnh tề như thế này, cũng không có vẻ say rượu chút nào, chắc là đã bị ai mắng, không cho làm mất mặt Trường Lưu Sơn.

“Tất cả chuẩn bị xong chưa? Phải cố gắng, đừng khiến lớp Quý xấu hổ! Các em là những người giỏi nhất! Đánh gục lớp Giáp cho ta!”

Bỗng chốc cả lớp sục sôi khí thế, bẻ tay răng rắc.

Hoa Thiên Cốt bất đắc dĩ nhìn trời, thà rằng huynh ấy uống rượu còn khá hơn.

“Thiên Cốt, sao thế? Không có việc gì chứ? Cậu...”

“Tớ không sao, ha ha, tớ nhất định sẽ cố gắng! Chiều nay tớ có trận trên biển, giờ qua đó xem trước, Khinh Thủy, cậu cũng phải cố lên đấy! Đường Bảo, ngươi đi theo ta hay là chạy theo Thập Nhất sư huynh hả?”

“Đương nhiên là đi cùng mẹ Cốt Đầu rồi! Thập Nhất sư huynh được vào thẳng vòng trong mà.”

“Hừ! Thế nếu ta và sư huynh đấu cùng một lúc thì sao? Ngươi sẽ cổ vũ cho ai?”

“Hi hi, đương nhiên là mẹ Cốt Đầu rồi, Thập Nhất sư huynh không cần con cổ vũ cũng chiến thắng.”

Hoa Thiên Cốt tạm biệt Khinh Thủy và Thanh Lưu, lập tức đi tới sân đấu.

Tuy rằng Đại hội Kiếm Tiên nghiêm cấm đệ tử dự thi ác ý tổn hại nhau, càng không cho phép có người dùng pháp thuật lưỡng bại câu thương liều mạng, một khi xuất hiện tình huống nguy hiểm, các trưởng lão sẽ lập tức ngăn lại, nhưng dù sao đạo kiếm cũng không có mắt. Hơn nữa đệ tử mới

nhập môn vẫn chưa khổng chế tốt sức mạnh, cũng không biết giữ chừng mực, thế nên khó tránh khỏi xuất hiện thương vong và những chuyện ngoài ý muốn.

Hoa Thiên Cốt dù đã xem hai trận tỉ thí của người khác, nhưng đến khi mình lên sàn vẫn không tránh khỏi căng thẳng. May mà hệ thủy là hệ của Tôn thượng, vì thế nàng học rất chăm chỉ, Hủ Mộc Thanh Lưu lại dạy rất hay, nên lĩnh vực này nàng khá tốt. Nhưng cây kiếm nàng cưỡi dưới chân có chút lạ, trọng tâm lúc bay không ổn định. Đối thủ là đệ tử của Vương Ốc Sơn, một người đàn ông hơn ba mươi tuổi. Hắn không ngờ đối thủ trận đầu tiên lại là một con nhóc nên quá khinh địch, bởi vậy Hoa Thiên Cốt dễ dàng chiến thắng.

Nàng chậm rãi bay từ trên không xuống, hít sâu mấy hơi. Đường Bảo cưỡi một con hải âu, bay tới cạnh nàng.

“Thiên Cốt, mẹ cừ thật! Nhưng lúc đánh chiêu Lưu Thủy Lạc Hoa ra tay chậm hơn nửa nhịp so với bình thường, đầy rẫy sơ hở. May mà đối thủ là một con gà, nếu gặp phải kẻ lợi hại thì thật nguy hiểm. Lần sau giao đấu mẹ phải chú ý đấy!”

“Ừ, ta biết rồi!”

Đột nhiên bên cạnh vang lên tiếng vỗ tay, Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu thì thấy Vân Ân đã mấy tháng không gặp, tâm trạng vô cùng vui vẻ.

“Đệ tử tới muộn, mong chưong môn thứ tội. Chúc mừng chưong môn thắng trận đầu. Xem ra mấy tháng nay người tiến bộ không ít.”

Vân Ân và mấy đệ tử phía sau cùng bái lạy.

Hoa Thiên Cốt vội vàng đỡ bọn họ: “Mau đứng lên, hiện giờ thân phận của ta có chút bất tiện, đừng gọi chưong môn, cứ kêu Thiên Cốt được rồi. Ta còn tưởng các người không tới, mọi chuyện ở Mao Sơn vẫn ổn cả chứ?”

“Tất cả đều ổn, lần này cũng có hai đệ tử tới tham gia đại hội, không ngờ đang đi thì có chuyện gấp nên phải hoãn lại. Không biết có đến kịp không. Đệ tử đưa bọn họ đến sân đấu trước, sau đó lập tức tới tìm người. Xem khả năng của người bây giờ, nếu không gặp đối thủ quá mạnh, thì hẳn có thể lọt vào vòng mười người cuối cùng.”

“Ừm.” Hoa Thiên Cốt ra sức gật đầu.

Quả nhiên mấy ngày kế tiếp Hoa Thiên Cốt qua năm ải, chém sáu tướng, giết bảy tên cường hào. Càng về sau nàng càng phải dốc hết sức lực, một là vòng sau cao thủ càng nhiều, hai là sau mấy trận chiến, linh lực và thể lực của nàng đã tiêu hao đáng kể.

Trong vòng tám người, Trường Lưu Sơn có năm người, ngoài Hoa Thiên Cốt, Nghê Mạn Thiên và Sóc Phong ra, còn có Chuy Uyên của lớp Ất và Vân Đoan của lớp Tân. Hoa Thiên Cốt và Vân Đoan đến được vòng này là bất ngờ cực lớn. Ba người khác thuộc Quát Thương phái, Tề Vân Sơn và đệ tử của Hoàn Hữu Ngọc Trọc Phong. Hai đệ tử của Mao Sơn gần đến vòng ba mươi hai người thì bị loại, bằng không ngộ ngộ gặp chương môn thì thật chẳng biết đánh thế nào.

Nếu Hoa Thiên Cốt có thể đánh bại đệ tử của Hoàn Hữu Ngọc Trọc Phong, lọt vào vòng bốn người thì có khả năng sẽ gặp Nghê Mạn Thiên. Đến được vòng này nàng đã phải trải qua bao khó khăn, nhưng năng lực có hạn, nàng dùng toàn lực đấu với đệ tử của Hoàn Hữu Ngọc Trọc Phong trên núi lửa, linh lực dường như đã cạn, nguyên khí bị tổn thương nặng nề.

Nghê Mạn Thiên cũng chẳng khá hơn chút nào, mấy ngày hôm nay sức cùng lực kiệt, hoàn toàn dựa vào nguồn nội lực Nghê Thiên Trọng truyền cho mới có thể duy trì dáng vẻ sung sức trong khi tỉ thí.

Ngày cuối cùng của Đại hội Kiếm Tiên, vòng bốn người chia thành hai nhóm. Vì có quá nhiều người muốn xem trận chiến nên toàn bộ sân đấu được chuyển lên biển. Ngay cả Tam tôn và cửu đại trưởng lão mấy hôm

trước rất ít lộ diện cũng bay trên cao xem ai là kẻ chiến thắng cuối cùng. Sau trận chung kết thì lễ bái sư của Trường Lưu Sơn sẽ được cử hành, thế nên hầu như tất cả mọi người đều ở đây.

Trận đấu đầu tiên là trận của Hoa Thiên Cốt và Nghê Mạn Thiên.

Kinh Thủy, Hủ Mộc Thanh Lưu, Vân Ân đều đứng bên cạnh cổ vũ nàng. Đường Bảo mặc cái váy nhỏ màu đỏ lác quắc qua lác lại, trong tay còn cầm một đóa hoa, làm một điệu nhảy cổ vũ nàng cổ lên.

Lạc Thập Nhất đứng bên Thế tôn, thấy cảnh tượng đằng xa, xoay lưng lại khẽ ho khan vài tiếng.

“Không khỏe?”

“Bẩm sư phụ, đệ tử không sao.”

“Không sao là tốt, đây là lần cuối cùng ngươi tham gia Đại hội Kiếm Tiên, năm nay ngươi phải nhận đồ đệ rồi. Thượng Thượng Phiêu mới bái sư được một năm, tu vi chưa đủ, cố gắng lắm mới vào được vòng mười sáu, ngươi đừng để sư phụ và Trường Lưu mất mặt, nhất định phải giành được vị trí đứng đầu cho ta, tuyệt không thể để rơi vào tay người ngoài.”

“Đệ tử đã biết.”

Ma Nghiêm hừ lạnh một tiếng, nhìn hai người Hoa Thiên Cốt và Nghê Mạn Thiên chuẩn bị giao đấu: “Hai đệ tử này ngươi đều biết, ngươi nói xem, ai sẽ thắng?”

“Bẩm sư phụ, trước kia Hoa Thiên Cốt nổi trội hơn, nhưng qua mấy ngày thi đấu liên tục, hiện giờ hai người đều mệt. Trận đấu này phải dựa vào tốc độ, đạo hạnh, pháp lực, nhưng quan trọng nhất vẫn là sức chịu đựng, vừa phải tập trung điều khiển kiếm bay trên không tránh né công kích, vừa

phải hao tổn sức lực giao đấu, ai có năng lực phối hợp tốt nhất thì người đó có khả năng thắng cao nhất. Cuối cùng chiến thắng sẽ về tay ai thì vẫn chưa biết được.”

“Sur đệ, người nói xem?” Ma Nghiêm đột nhiên quay đầu, hỏi Bạch Tử Họa bên cạnh.

Mặt Bạch Tử Họa không chút thay đổi, Sênh Tiêu Mặc ngồi một bên chen ngang cười nói: “Chẳng phải đại sư huynh muốn Nghê Mạn Thiên thắng sao? Đến lúc đó quan hệ giữa Bồng Lai Đảo và Trường Lưu Sơn sẽ càng thêm sâu sắc.”

Ma Nghiêm không trả lời, đột nhiên lại hỏi: “Sur đệ, người thấy tư chất của Nghê Mạn Thiên thế nào?”

“Rất tốt.” Bạch Tử Họa gật đầu, ánh mắt vẫn nhìn theo Hoa Thiên Cốt, khẽ nhíu mày, trong lòng vẫn cảm thấy có gì đó lạ lạ.

“Năm nay người vẫn không chịu nhận đồ đệ sao? Vị trí đệ tử chương môn dù sao cũng không nên để trống quá lâu.”

“Năm nay... có lẽ sẽ nhận.” Xem trận đấu kia rồi nói sau, không biết đứa bé này đã cố gắng đến trình độ nào rồi.

Sênh Tiêu Mặc nói: “Đại sư huynh muốn nhị sư huynh nhận Nghê Mạn Thiên làm đồ đệ?”

Không ngờ Ma Nghiêm lại lắc đầu, ngón tay chỉ về phía Sóc Phong đang đứng ở một bên xem trận chiến: “Cậu ta mới là sự lựa chọn thích hợp nhất.”

Sênh Tiêu Mặc và Lạc Thập Nhất lập tức hiểu ra, gật đầu. Bạch Tử Họa lại dường như không nghe thấy.

Hỏa Tịch và Vũ Thanh La kích động không yên, bọn họ vì trận chiến giữa Hoa Thiên Cốt và Nghê Mạn Thiên này mà cá cược một khoản rất lớn. Hỏa Tịch cá Nghê Mạn Thiên thắng, Vũ Thanh La cược Hoa Thiên Cốt thắng, hai người tranh cãi ầm ĩ cả trời đất, ai thua thì phải viết mười tờ phiếu nguyện vọng.

Bọn họ cá cược thường mang phiếu nguyện vọng ra tính toán, có một tờ là có thể bắt đối phương làm một chuyện mà mình muốn. Ai mà thắng được mười tờ thì có mười cơ hội ngược đãi đối phương, lại chẳng vui ngất trời? Hỏa Tịch có một lần bị Vũ Thanh La bắt đi nhìn lên Ma Nghiêm tắm rồi về báo cáo xem trên người hắn có mấy vết sẹo. Lúc ấy Hỏa Tịch bị dọa đến mạng cũng không còn, hắn thà bị Thanh La bắt đi tự tử còn hơn là phải đi nhìn gương mặt đáng sợ của Thế tôn.

Cuối cùng, trận đấu cũng bắt đầu. Ánh sáng xanh chợt lóe, Hoa Thiên Cốt và kiếm hợp nhất, sắc mặt tái nhợt bay lên giữa không trung, phía dưới là những con sóng cuộn trào xanh thẳm. Gió biển rất mạnh, thổi vào người khiến nàng cảm thấy hơi lạnh. Cha mẹ Nghê Mạn Thiên đứng cạnh nàng ta dạn dò tí mỉ hồi lâu, nàng ta rút cuộc cũng bay đến trước mặt nàng.

Mọi người xung quanh đều lấp bắp kinh hãi, bởi kiếm của Nghê Mạn Thiên không giẫm dưới chân, mà cầm trong tay làm vũ khí. Đệ tử mới nhập môn còn chưa báỉ sư đã có thể cười gió mà đi quả thật rất giỏi. Vừa mới vào sàɴ đấu, Hoa Thiên Cốt đã rơi vào thế bất lợi.

Nghê Mạn Thiên cầm thanh kiếm mỏng như băng, cẩn thận nhìn xung quanh, sau đó mới giơ lên trước mặt hà một hơi.

“Thế nào? Mùi vị Bích Lạc của ta có được không? Lần này, lại cho người nếm thử nhé?”

Thâm tâm Hoa Thiên Cốt lại thấy đau, người nghiêng mạnh một cái, suýt chút nữa rơi xuống biển, sắc mặt tái nhợt.

Lúc này Lạc Thập Nhất mới nhìn rõ, thanh kiếm dưới chân Hoa Thiên Cốt không phải Đoạn Niệm kiếm lần trước khi nàng đi Mao Sơn Tôn thượng đã tặng, mà chỉ là một thanh kiếm bình thường.

Hắn bỗng cảm thấy lo lắng, đồ ngốc, dù liều mạng thì cũng không phải là đối thủ của Nghê Mạn Thiên, sao không dùng Đoạn Niệm chứ?

Lạc Thập Nhất quay đầu nhìn Bạch Tử Họa, lại thấy vẻ mặt người bình thường như chẳng có gì.

Bốn phía từ trên xuống dưới đều là người, trời và biển, rõ ràng không gian mênh mang xa xôi như thế, nhưng khi các nàng tỉ thí không được vượt qua phạm vi bốn bức tường khép kín như bốn bức bình phong màu đỏ vây quanh.

Một khi vượt qua, hoặc rơi xuống biển, hoặc thua.

Tam tôn ở trên đó, Hoa Thiên Cốt hít sâu một hơi, nàng dường như có thể nhận ra ánh mắt của Tôn thượng trong trăm ngàn người. Chỉ có điều, hôm nay nàng... nàng khiến người thất vọng rồi.

Hoa Thiên Cốt không dùng Đoạn Niệm kiếm, thật ra ngay từ đầu nàng đã không định dùng nó. Tôn thượng ban nó cho nàng, là hy vọng nàng có thể sử dụng kiếm để bảo vệ chính mình, chứ không phải mang ra khoe khoang hoặc nhân đại hội này thể hiện uy lực của thanh kiếm hay sự quan tâm của Tôn thượng đối với mình.

Nàng chỉ là một đệ tử bình thường, vốn không có tư cách sử dụng thanh kiếm đó, nếu lấy ra chỉ sợ mang lại rắc rối cho Tôn thượng. Người nói rất đúng, nếu nàng đủ mạnh, dùng kiếm nào thì có khác gì?

Nghê Mạn Thiên cũng không nắm chắc phần thắng nên đêm hôm đó mới cố tình làm nàng bị thương nặng. May mà nàng ta sợ phiền phức nếu bị truy

cứu nên không đe dọa tính mạng nàng, cũng không để lộ dấu vết nào.

Bích Lạc kiếm, một trong những thanh tiên kiếm lợi hại nhất của Bồng Lai Đảo. Bên trong ẩn chứa linh lực vô tận, kiếm khí bức người, trong vòng mười trượng có thể vô hình đả thương đối phương. Không gây một vết ngoại thương nào nhưng có thể cắt nát toàn bộ tim phổi kẻ địch. Mà kiếm khí phát ra còn quấn quanh bên người cầm kiếm, người ngoài không thể tới gần. Thanh kiếm này có lực sát thương quá lớn, lệ khí quá nặng, dưới lưỡi kiếm có biết bao âm hồn không thể siêu thoát, cho nên trở thành bảo vật trấn phái của Bồng Lai Đảo, được cất giữ trong Kiếm các.

Nhưng bởi vì Nghê Mạn Thiên sắp tham gia Đại hội Kiếm Tiên, Nghê Thiên Trọng vì muốn con gái rượu thắng nên sốt ruột sai người mang đến.

Những trận đấu trước, do sợ không không chế được sẽ vô tình tổn hại đến đối thủ, nên nàng ta dùng bội kiếm bình thường, vừa có thể thắng lại vừa không để mọi người phát hiện. Lần này dùng tới chính là quyết một phen sống mái với Hoa Thiên Cốt.

Hôm trước Hoa Thiên Cốt vừa bị kiếm khí của Bích Lạc đả thương, tim phổi đều rách toạc, hầu như không thể vận khí. Nàng lại giả như không có việc gì, liều mạng nghênh chiến, một lượng lớn linh lực cùng thể lực đồng thời tiêu hao, vết thương cũng ngày càng nặng. Dù biết mình cứ cố chấp đấu tiếp sẽ nguy hiểm đến tính mạng, càng không có khả năng thắng Nghê Mạn Thiên, nhưng nàng không cam lòng chưa chiến đã bại.

Nàng biết nếu dùng Đoạn Niệm có lẽ còn đấu được với nàng ta, nhưng nàng thực sự không muốn gây phiền phức cho Tôn thượng, nên cố chấp dùng thanh kiếm gỗ bình thường mà Hủ Mộc Thanh Lưu tặng.

Lạc Thập Nhất nghĩ một lúc lâu mới hiểu được tâm tư của nàng, không khỏi thở dài, đứa trẻ này còn nhỏ mà sao có thể suy nghĩ chu toàn được như thế?

Trận đấu bắt đầu, khắp nơi chỉ nghe thấy tiếng sóng biển và tiếng kiếm khí xe gió. Nghê Mạn Thiên bồng bồng khí thế, tay áo tung bay, kiếm phóng vút đi, bầu trời trong xanh bỗng biến hóa huyền ảo ra vô số đóa kiếm hoa tuyệt đẹp, bao phủ cả người Hoa Thiên Cốt.

Mọi người xung quanh đều nhận ra sự lợi hại của Bích Lạc kiếm, vì thế bắt đầu lo lắng Nghê Mạn Thiên nhất thời không khống chế được, trận đấu sẽ có thương vong nghiêm trọng. Khi tu tiên, pháp khí và bảo kiếm là những thứ cực kì quan trọng, có người mất cả đời cũng không luyện ra được một thanh bảo kiếm, mà có được một pháp khí tốt, muốn sử dụng được cũng không phải là chuyện sớm chiều.

Hoa Thiên Cốt từng bước lui về phía sau, kĩ thuật điều khiển kiếm của nàng mặc dù rất tốt, nhưng tình thế vô cùng nguy hiểm, chỉ cần sơ ý một chút là sẽ bị đánh trúng.

Nghê Mạn Thiên không muốn mọi người nói rằng nàng thắng được là nhờ vào bảo kiếm nên không phát kiếm khí nữa, thay vào đó nàng ta sử dụng khúc thứ nhất trong “Cửu Khúc Hồi Sơn” mà bình thường thầy giáo vẫn dạy. Chiêu này vô cùng cuốn hút, những nam đệ tử đang xem trận đấu này đều kinh ngạc thán phục, Nghê Mạn Thiên quả giống như tiên nữ hạ phàm.

Nghê Mạn Thiên muốn phô trương, Hoa Thiên Cốt lại cố thủ đến cùng. Không có kiếm nên nàng biến nước biển thành hai lưỡi băng, cầm trên tay như một đôi song đao, mặc dù trong lòng vô cùng mệt mỏi, nhưng khi trận đấu chính thức bắt đầu, gương mặt lại trở nên bình tĩnh và chuyên chú, không chút hoang mang nhìn kiếm hoa đẹp mê hồn của Nghê Mạn Thiên. Nàng bắt lấy một giây sơ hở, tay trái ra “Tiên Nhân Chi Lộ” tung hỏa mù, tay phải xuất chiêu “Phong Xuy Diệp Lạc” đơn giản, trông bình thường như thế mà lại có thể khóa chặt bên phải Nghê Mạn Thiên. Kiếm băng bên tay trái phóng vút sáng, nhắm thẳng vào nàng ta, mấy chiêu liên tiếp không chệch vào đâu được, hoàn hảo không tì vết.

Tất nhiên Nghê Mạn Thiên cũng không phải kẻ yếu, lập tức đánh trả bằng “Lạc Diệp Quy Căn”, che lại sơ hở trước người, cơ thể cũng theo đó xoay nhanh một vòng trên không. Kiếm băng nháy mắt bị ngọn lửa trên tay trái nàng ta hóa tan thành nước.

Hoa Thiên Cốt lợi dụng lúc này, không đợi Nghê Mạn Thiên hoàn hồn, vung tay lên, những hạt nước dưới biển rộng biến thành vô số hạt băng nhỏ, từ phía dưới bắn thẳng lên chỗ Nghê Mạn Thiên đang đứng, băng kiếm bên tay phải kéo dài miên man như dòng nước đang cuộn trào không ngừng.

Nghê Mạn Thiên lần lượt hóa giải mọi chiêu, trong lòng vô cùng kinh ngạc vì sao Hoa Thiên Cốt bị nội thương nặng như thế mà vẫn có thể thôi động nhiều chân khí đến nhường này. Hai người so mấy trăm chiêu trên không, mặc dù Hoa Thiên Cốt rõ ràng ở thế hạ phong, nhưng với đấu pháp tinh táo và hơi liệu linh, thực khiến Nghê Mạn Thiên có vài phần kiêng kị.

Tính cách Hoa Thiên Cốt vốn khá bướng bỉnh, nếu lúc này nàng ta quyết tâm bắt chấp tất cả báo thù chuyện lần trước, Nghê Mạn Thiên nàng quả thật không thể đấu nổi. Nàng ta muốn lưỡng bại câu thương thì cũng chẳng có gì đáng để ý, nhưng nàng là lá ngọc cành vàng, sao có thể cùng một đẳng cấp với Hoa Thiên Cốt được. Hơn nữa sau đây còn một trận chung kết, phải nghênh chiến với Sóc Phong, tuy rằng không biết phụ thân đã dùng thủ đoạn gì, chỉ biết ông nói rằng thắng Hoa Thiên Cốt thì chắc chắn sẽ thắng Sóc Phong. Nói vậy nhưng bản thân nàng vẫn phải bảo toàn thực lực, không thể tiêu hao quá nhiều vì nàng ta.

Hơn nữa vừa điều khiển kiếm vừa cười gió rất mất sức, nếu cứ tiếp tục giằng co như thế, cuối cùng cũng sẽ cạn kiệt chân khí. Hơn nữa nàng thật không tin, phải chăng Hoa Thiên Cốt là mình đồng da sắt, chịu thương nặng như thế mà vẫn có thể lợi hại đến mức này?

Không suy nghĩ được thêm, Nghê Mạn Thiên muốn mau chóng kết thúc trận đấu này, vì thể huy động chân khí trong người nhiều hơn nữa, lắm

nhắm kiếm quyết. Nhất thời trên bầu trời hiện ra một luồng ánh sáng lớn màu xanh, bao phủ cả người nàng, mà kiếm khí chảy dọc theo thân kiếm, lại giống sợi tơ màu xanh biếc phấp phới trong không trung, lướt đến đâu, hủy hoại tất cả mọi thứ đến đấy.

Hoa Thiên Cốt thầm thở dài, ngẩng đầu nhìn về phía Tam tôn, đọc khẩu quyết. Dựa vào sức mạnh của Thiên Thủy Tích, quanh người nàng hiện lên một màng chắn hình trận đồ bát quái, hy vọng nó có thể ngăn cản kiếm khí của Nghê Mạn Thiên.

Nghê Mạn Thiên hừ lạnh, kiếm trong tay sáng đến đỉnh điểm cực kì chói mắt. Đường kiếm chỉ thẳng về hướng Hoa Thiên Cốt cách đó rất xa, Hoa Thiên Cốt tránh trái tránh phải trong cơn mưa màu xanh, cho dù có phóng ra lửa hay kiếm băng cũng đều bị kiếm khí kia làm tiêu tan, không thể tới gần Nghê Mạn Thiên được.

Nàng đã bị ép đến cực hạn, không thể vận chân khí nên không né kịp, kiếm khí đâm thẳng vào cánh tay trái. Nếu không có lớp màng chắn chỉ sợ cánh tay này đã bị phế rồi, nhưng hiện giờ nó cũng không thể cử động được nữa.

Vân Ân chỉ cảm thấy tim mình như nhảy ra khỏi lồng ngực, hai tay nắm chặt. Nếu Hoa Thiên Cốt gặp bất trắc, hắn không cần biết cái gì gọi là luật thi đấu của Trường Lưu Sơn, nhất định phải cứu chương môn xuống.

Xung quanh vang lên tiếng đệ tử trầm trồ khen ngợi Nghê Mạn Thiên. Đường Bảo trốn vào trong lòng Khinh Thủy, che mắt không dám nhìn nữa.

Hoa Thiên Cốt biết mình chắc chắn không thể tấn công tầm xa được, chỉ có thể đến gần, tập trung tụ khí, dồn lực lên eo, kiễng chân, cố sức phóng vọt lên, nhảy khỏi thân kiếm, linh hoạt trở mình mấy vòng trên không, lướt qua kiếm khí, càng khiến thanh kiếm bay nhanh tới mức không thể tin nổi, nháy mắt liền tới trước mặt Nghê Mạn Thiên.

Nghê Mạn Thiên quá sợ hãi, vội vàng vung tay phóng kiếm ra, Hoa Thiên Cốt lảo nhảm tâm quyết, không khí chợt nén lại, ép ánh sáng màu xanh bảo vệ quanh người Nghê Mạn Thiên đến mức nhỏ nhất, lại không để ý đến thanh kiếm đang nhào tới.

Khinh Thủy và Đường Bảo hét chói tai, chỉ thấy Bích Lạc kiếm đâm xuyên qua bụng trái của Hoa Thiên Cốt, vừa chạm vào mạch máu nang, ánh sáng màu xanh liền yếu đi rõ rệt. Nàng cắn răng chuyển động qua lại như không cảm thấy đau, Bích Lạc đâm vào cơ thể, lút đến tận chuôi.

Nghê Mạn Thiên ngây dại, chợt thấy Hoa Thiên Cốt phủ lên người mình. Chưa kịp phản ứng đã cảm thấy toàn thân lạnh như băng, không ngờ Hoa Thiên Cốt lại dùng máu đông thành băng, đâm xuyên qua bụng nang.

Nghê Mạn Thiên lảo đảo lui lại mấy bước, nàng chưa từng mệt như thế, cũng chưa từng thương nặng như thế. Nàng vung tay trái đánh một chưởng vào đầu vai đối thủ, Bích Lạc không chờ rút ra đã rơi xuống theo người Hoa Thiên Cốt.

Mọi người xung quanh đều choáng váng, trọng tài chưởng lão thấy hai người liều chết tỉ thí đang định rung chuông tạm ngừng, chợt thấy Ma Nghiêm phát tay ngăn lại, bèn tiếp tục lạnh lùng nhìn tình huống trước mắt.

Vân Ân sợ tới mức hồn bay phách lạc, vừa bay lên định đỡ lấy Hoa Thiên Cốt đang rơi xuống, lại bị Hủ Mộc Thanh Lưu ngăn cản.

Hoa Thiên Cốt vẫn tiếp tục rơi xuống, cố gắng giữ đầu óc tỉnh táo, thậm chí đọc kiếm quyết, suýt nữa thì chạm vào mặt biển rộng, may mà thanh bội kiếm kịp thời bay đến đỡ lấy nàng.

Hoa Thiên Cốt nửa dựa trên thân kiếm, gắng sức đứng thẳng lên, sợ Nghê Mạn Thiên nhân cơ hội này phản công. Bích Lạc vẫn cắm trên bụng,

dưới dòng máu đang chảy của Hoa Thiên Cốt, kiếm khí dần tiêu tan, ánh sáng màu xanh càng lúc càng mờ nhạt.

Nghê Mạn Thiên giữa không trung lộ ra bộ mặt đau đớn và dữ tợn, giống như không thể tin mình đã làm đến bước này mà vẫn bị Hoa Thiên Cốt đả thương. Nàng ta liều lĩnh lao thẳng về phía Hoa Thiên Cốt, sử dụng chiêu pháp của Bồng Lai Đảo.

Hoa Thiên Cốt vốn không dám rút Bích Lạc ta, sợ chân khí và máu chảy xuống ô ạt, nhưng cũng không còn sức dùng thuật ngũ hành đánh trả lại, đành cắn răng rút kiếm từ bụng mình, đau đến mức cả người run rẩy.

Thuận tay điểm vài huyệt vị cầm máu cho bản thân, nàng nắm chặt Bích Lạc ứng chiến Nghê Mạn Thiên, trong lúc vội vã dùng nhằm sang Mao Sơn kiếm pháp.

Ma Nghiêm hừ lạnh một tiếng, rõ ràng đều là đệ tử của Trường Lưu Sơn, đánh đến cuối lại sử dụng võ công không phải của môn mình, còn ra thể thống gì nữa.

Bích Lạc kiếm lúc này đã không còn kiếm khí, Hoa Thiên Cốt trước kia vốn ngay cả hoa cỏ vừa chạm vào cũng héo rũ, huống chi là máu. Nghê Mạn Thiên dù thế nào cũng không ngờ tới, linh khí như Bích Lạc cũng đâu không lại sát khí của Hoa Thiên Cốt, chỉ vì dính máu của nàng mà chốc lát đã trở thành một thanh kiếm cùn.

Lúc này Nghê Mạn Thiên ra chiêu nào chiêu nấy đều ép người, Hoa Thiên Cốt bị nội thương nghiêm trọng, choáng đầu hoa mắt, dường như đã mất đi tri giác, nhưng vẫn kiên cường chống trả, liều chết ứng chiến, mặc từng mảnh băng Nghê Mạn Thiên phóng ra cửa nát thân thê, máu tươi chảy ròng ròng.

Vân Ân vô cùng tức giận, cái gì mà Đại hội Kiếm Tiên luận bàn tỉ thí chứ, chẳng lẽ một bên không nhận thua hoặc bỏ mình thì không thể chấm dứt sao?

Lạc Thập Nhất lo lắng khó xử nhìn Ma Nghiêm, lại nhìn Bạch Tử Họa, thấy vẻ mặt hai người vẫn lạnh băng như trước, còn Sinh Tiêu Mặc càng xem càng hứng thú.

“Mẹ Cốt Đầu, nhận thua đi, con xin mẹ!” Hoa Thiên Cốt nghe thấy tiếng Đường Bảo truyền âm vào trong đầu mình, khóc ầm cả lên.

Không được, không thể được, nàng rõ ràng đã giao hẹn với Tôn thượng rồi, sao có thể thua được?

Nhưng người càng lúc càng nặng trĩu, không còn nghe theo lời sai khiến của nàng nữa, thấy Nghê Mạn Thiên nhào tới trước mặt, mảnh băng phóng thẳng tới mắt phải của mình.

Nàng khẽ thở dài, không tránh nổi rồi.

Xung quanh không ít người nhắm mắt lại, không dám nhìn cảnh tượng nhuộm đầy máu này. Trọng tài trưởng lão, Thanh Lưu, Vân Ân, Lạc Thập Nhất, ngay cả Sóc Phong cũng tập trung tụ khí, định ngay tại thời khắc cuối cùng sẽ cản lại. Nói cách khác là Hoa Thiên Cốt thua.

Không ngờ một tiếng kiếm rít lên cao vút, luồng ánh sáng từ phía đằng xa lao vút đến như một con tử long bay lượn giữa chín tầng mây. Thân kiếm phát ra ánh sáng tuyệt đẹp như cầu vồng, tung hoành trong gió, kiếm khí sắc bén bức người.

Nhất thời toàn bộ không trung rung chuyển, cuồng phong gào thét, sóng dậy gió gầm, cuộn trào đến hơn mấy thước. Các đệ tử trình độ chênh lệch

ngồi theo hàng giữa không trung bị kiếm khí kinh người tạt thẳng vào thiếu chút nữa lộn nhào xuống, rất lâu sau mới trụ vững được.

Lạc Thập Nhất tập trung nhìn kỹ, không ngờ Đoạn Niệm kiếm cảm giác được chủ nhân gặp nguy hiểm, giãy giụa tuốt khỏi vỏ lao tới. Không đợi Hoa Thiên Cốt sai khiến, đánh thẳng về phía Nghê Mạn Thiên.

Mọi người cực kì hoảng sợ. Lạc Thập Nhất vừa mừng lại vừa lo, không ngờ Hoa Thiên Cốt và Đoạn Niệm kiếm đã đạt tới cảnh giới nhân kiếm hợp nhất.

Hoa Thiên Cốt cười khỏ, phun ra một ngụm máu tươi. Thân thể và kinh mạch của nàng đã bị trọng thương, chân khí dùng hết, nếu không có linh dược, sợ rằng không sống nổi.

Hoa Thiên Cốt rút Bích Lạc ra, thanh kiếm từ không trung rơi xuống, linh khí đã mất, lại không có người điều khiển, chìm thẳng xuống lòng biển sâu rộng. Đoạn Niệm bay vào trong tay nàng, không ngừng kêu lên, giống như đang lo lắng cho vết thương của chủ nhân nó.

Hoa Thiên Cốt khẽ vuốt thân kiếm, sâu trong mắt là sự vui mừng và khó xử.

Nghê Mạn Thiên là đệ tử mới nhập môn, bình thường chỉ ở những đại lễ mới gặp Bạch Tử Họa, khi đó ngài thường mang theo bội kiếm của chương môn, cho nên không nhận ra Đoạn Niệm. Nhưng chúng tiên xung quanh và cha mẹ nàng đều nhận ra, tiếng xì xào nổi lên không dứt.

Nghê Mạn Thiên tiếp tục sử dụng hai mươi tư chương pháp của Bồng Lai Đảo tấn công Hoa Thiên Cốt, Đoạn Niệm kiếm lóe sáng, bao phủ Hoa Thiên Cốt trong một chiếc lồng, Nghê Mạn Thiên không thể động vào nàng dù chỉ một chút, lòng cực kì giận dữ, quát: “Tránh ở trong kiếm khí, không dám ứng chiến, ngươi nhận thua luôn đi cho rồi!”

Có vẻ nàng ta đã quên lúc bắt đầu mình dùng Bích Lạc chiếm nhiều ưu thế như thế nào.

Hoa Thiên Cốt đứng trong kiếm quang cô hết sức điều hòa hô hấp, dùng tất cả sức lực còn lại làm thành một đòn phản công cuối cùng.

Tay cầm Đoạn Niệm, nàng đột nhiên nhớ tới hình ảnh mình cùng Tôn thượng cười kiếm bay trong đêm trăng đỏ. Trong đầu không ngừng tưởng tượng Tôn thượng với tà áo trắng tung bay, xuất trần như một con hồng nhạn, khẽ thở dài, nàng bỗng nhiên ngộ ra tất cả, một thứ gì đó như đang cuộn trào trong thân thể.

Tâm chưa động, kiếm đã xuất. Nàng như đang rong chơi trong bầu trời xa xôi, không nghe không thấy hết thảy mọi thứ xung quanh mình. Kiếm pháp lưu loát sinh động như mây bay nước chảy từ từ xuất hiện trên tay nàng. Nhưng đó lại không phải là Mao Sơn kiếm pháp hay là Trường Lưu Sơn kiếm pháp, mà đó là kiếm pháp nàng tự nghĩ ra.

Tức thì thân ảnh như bay như múa, kiếm giống dải lụa cầu vòng phiêu diêu, cũng mơ hồ cảm nhận thấy Đoạn Niệm hơi rung rung cảm ứng với nàng.

Hoa Thiên Cốt chỉ thấy dường như có một giọt nước tinh khiết chảy dần từ kiếm vào trong lòng mình, chậm rãi lan tới kinh mạch dọc theo cơ thể. Từ lạnh như băng chuyển thành nóng rực, chân khí hùng hực dấy lên trong cơ thể như bị đốt cháy, sau khi phân tán nhanh chóng tới mọi nơi, cuối cùng đổ dồn vào đan điền. Một luồng khí mát lạnh bùng nổ như sấm sét vang bên tai. Rồi bỗng nhiên, năm giác quan trở nên minh mẫn lạ kì. Trong vòng trăm dặm, ngay cả mỗi bong bóng nơi biển sâu, mỗi một tiếng kêu của chim hải âu, mỗi một câu nói nhỏ, mỗi một tiếng thở, nàng đều nghe rõ mồn một.

Đám người Lạc Thập Nhất, Vân Ân cười hả hê, không ngờ trong tình huống cấp bách này mà tu vi của Hoa Thiên Cốt lại tiến thêm một tầng nữa. Qua kiếp nạn lớn, bước vào cảnh giới Phá vọng trong các giai đoạn tu tiên:

Sơ thức, Linh âm, Phá vọng, Tri vi, Khám tâm, Đăng đường, Xá quy, Tạo hóa, Phi thăng.

Trên gương mặt của hai vợ chồng Nghê Thiên Trọng và Tô Nhị lộ vẻ u sầu, thật không ngờ Hoa Thiên Cốt lại là trở ngại lớn nhất trong kế hoạch của họ.

Vũ Thanh La thở phào một hơi, cười nhìn Hỏa Tịch nói: “Người thua chắc rồi!”

Hỏa Tịch lau mồ hôi, thật chẳng nghĩ rằng trận tỉ thí này sẽ cam go như thế. Thế nhưng tiểu Cốt Đầu không hổ là vật cưng của hắn, ha ha ha, quả nhiên không làm hắn thất vọng. Thua đi, thua đi, trận này thua hắn cũng vui vẻ.

Có điều hắn vẫn mạnh miệng nói: “Hừ, hai người hầu như đều dùng hết chân khí rồi, chẳng biết mèo nào cắn mỉu nào đâu, chúng ta cứ chờ xem!”

Nghê Mạn Thiên đương nhiên cũng nhận ra kiếm pháp huyền bí và tu vi của Hoa Thiên Cốt đột nhiên tăng mạnh, trong lòng càng thêm sốt ruột. Lắm nhảm kiếm quyết, nàng gọi bội kiếm của Nghê Thiên Trọng và Tô Nhị đến. Song kiếm trên tay, có điều nàng không đủ sức mạnh, không thể điều khiển nhuần nhuyễn, nên chúng cũng chỉ như hai thanh kiếm bình thường. Nàng liều mạng dùng tất cả những thứ đã học được so hơn mười chiêu với Hoa Thiên Cốt.

Nghê Mạn Thiên từ nhỏ đã học kiếm pháp, luyện sở trường của các phái, nhưng kiếm pháp Hoa Thiên Cốt vừa sáng tạo ra quá lợi hại, phóng khoáng khó có thể nắm bắt, nàng chưa từng nhìn thấy bao giờ. May mà Hoa Thiên Cốt đã dùng hết chân khí, chỉ có thể dùng kiếm thức, hầu như không có lực. Nhưng dù sao chỉ mình Đoạn Niệm đánh, nàng đã khó ngăn cản rồi.

Trước mặt mọi người Nghê Mạn Thiên không thể đỡ đỡ gì được, hiện giờ chỉ có thể kéo dài thời gian đấu với Hoa Thiên Cốt. Thương thế của

nàng ta nặng như thế, nếu tiếp tục cố chấp chống đỡ, nàng không tin nàng ta không chết dưới kiếm của mình.

Hoa Thiên Cốt muốn đẩy Nghê Mạn Thiên ra khỏi khu vực kiếm khí của Đoạn Niệm, dùng thuật ngũ hành công kích tầm xa. Nhưng Nghê Mạn Thiên lúc bay cao lúc bay thấp, chạy sang trái chạy qua phải, Hoa Thiên Cốt không thể chạm vào nàng ta được.

Sức lực của nàng từng chút trôi ra khỏi thân thể, hoạt động quá mạnh nên máu không ngừng chảy ra ngoài, trước mắt Hoa Thiên Cốt chỉ là một màu trắng, mơ hồ có thể thấy bóng dáng Nghê Mạn Thiên.

Nàng thật sự, thật sự, sắp không thể chịu đựng được nữa rồi. Nếu cứ tiếp tục như vậy, nàng nhất định sẽ thua.

Phía trước hiện lên ánh mắt ôn hòa của Bạch Tử Họa, nàng buồn bã nhủ thầm, Tôn thượng, đời này xem ra ta với người vô duyên, Tiểu Cốt không thể làm đồ nhi của người rồi.

Nàng đọc kiếm quyết, Đoạn Niệm phóng vút đi, mang theo thế “Dời Non Lấp Biển” lao tới tấn công, lại sợ có gì bất trắc đối với tính mạng của nàng ta nên chỉ lướt qua, đánh bay đôi song kiếm trên tay Nghê Mạn Thiên.

Nghê Mạn Thiên còn chưa kịp phản ứng. Một thân ảnh đã bổ nhào về phía mình. Khí lực của nàng ta cũng sắp cạn, cuời gió vô cùng khó khăn, đột nhiên cả người bị vồ mạnh, nhất thời mất cân bằng, bị Hoa Thiên Cốt tóm chặt lấy, cùng rơi xuống biển.

Lúc này Hoa Thiên Cốt đã mất đi tri giác, đột nhiên ngã vào trong biển, nước biển chảy ngập vào trong lỗ tai và miệng nàng. Thân thể từ từ chìm xuống dưới đáy biển sâu thẳm, nhưng tay vẫn nắm chặt lấy Nghê Mạn Thiên không chịu buông, cuối cùng rơi vào bóng đêm vĩnh hằng.

Hủ Mộc Thanh Lưu và Vân Ân đứng chờ, lập tức đệ tử của Bồng Lai Đảo nhảy xuống biển cứu hai người lên.

Mọi người xung quanh sục sục không thôi, ai mà ngờ vòng bốn người này lại tử thí kịch liệt và tàn nhẫn như thế.

Người của Y Dược các vội vàng chạy lên chữa trị. Bọn Khinh Thủy luống cuống chẳng biết phải làm sao, Hủ Mộc Thanh Lưu và Vân Ân thay phiên nhau truyền chân khí và nội lực cho Hoa Thiên Cốt. May mà Vân Ân mang theo phản tử đan, nên mới bảo vệ được tâm mạch cho nàng. Nhưng Hoa Thiên Cốt bị thương quá nặng, mãi đến hai canh giờ sau mới tỉnh.

Nàng cố hết sức ngồi dậy trong lòng Khinh Thủy, nhìn ánh mắt triu mến của mọi người xung quanh, gắng nở một nụ cười.

Câu đầu tiên nàng nói là: “Ai thắng?”

Nhìn mọi người đều cúi đầu không nói gì, nàng lập tức biết người chạm mặt biển trước chính là mình.

Huyết khí dâng lên, một ngụm máu đáng nhẽ phải phun ra lại bị nàng nuốt vào.

Hoa Thiên Cốt cười khỏ. Ý trời là thế, thay đổi sao đây?

Chương 7: Đại lễ báisư

Trước kia cha nàng thường dạy “Có công mài sắt có ngày nên kim”, nhưng đôi khi có những chuyện chỉ dựa vào sự cố gắng của bản thân thôi cũng không thay đổi được. Nỗi xót xa trong lòng dâng trào tới đỉnh điểm,

nàng có lỗi với sự tận tình dạy bảo của Vân Ân, Thanh Lưu, Vũ Thanh La, càng có lỗi với Tôn thượng.

“Mẹ Cốt Đầu, mẹ đã cố hết sức rồi, đừng đau lòng nữa.” Đường Bảo hôn nhẹ lên vành tai nàng, khẽ an ủi. Thật dọa nó chết khiếp rồi, nó chẳng quan tâm đến chuyện báisư gì đó, chỉ cần mẹ Cốt Đầu của nó không sao là được.

Máu ở miệng vết thương đã ngừng chảy, quả nhiên thuật hồi phục của Trường Lưu Sơn cực kì cao minh, an dưỡng một thời gian ngắn hẳn sẽ không có trở ngại gì. Nhưng vì trận đấu này, nàng đã vắt kiệt chân khí, nguyên khí bị đại thương, sợ là một năm tới không thể vận công hành khí được.

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu lên, nhìn Nghê Mạn Thiên được cha mẹ cứu chữa sớm đã tỉnh lại ở phía đối diện, vênh vác cười đắc ý nhìn nàng. Vết thương của nàng ta không nặng, chỉ là hao tổn quá nhiều sức. Để trận tỉ thí giữa nàng ta và Sóc Phong công bằng nên thời gian đã được lui lại sau cùng. Hiện tại đang là trận đấu giữa nhóm đã báisư.

Hoa Thiên Cốt không dám ngược lên nhìn Tam tôn cùng chúng tiên, cũng không dám xem trận tỉ thí đang diễn ra, nhưng được Vân Ân tận tình giúp đỡ, nàng nhanh chóng bình ổn lại, thua thì thua, ít nhất nàng cũng phải tự bay trở về mặt đất mà không cần ai dìu đỡ.

Bên nhóm kia, Lạc Thập Nhất dễ dàng giành được vị trí đứng đầu. Sau đó là trận tỉ thí giữa Nghê Mạn Thiên vốn đang bị thương và Sóc Phong, không ngờ Sóc Phong lại bị đôi song kiếm của Nghê Mạn Thiên bức ra khỏi giới hạn cho phép. Tuy biết rõ Sóc Phong cố ý nhường, nhưng chúng tiên chỉ để trong lòng mà không nói toạc ra.

Lúc này Hoa Thiên Cốt đã không còn đủ sức suy nghĩ xem có phải Nghê Mạn Thiên và Sóc Phong cùng một giuộc với nhau hay có thỏa thuận ngầm gì không. Nàng chỉ thầm muốn trở về thật nhanh, không bao giờ gặp Tôn thượng và mọi người nữa.

Nhưng chẳng còn cách nào, nàng vẫn phải tham gia đại hội báỉ sư mà nàng không muốn thấy nhất.

Tất cả mọi người quay về trước đại diện Trường Lưu, đệ tử mới quỳ theo vị trí giành được trong Đại hội Kiếm Tiên chờ tới nghi thức báỉ sư nhận cỏ thom. Hoa Thiên Cốt vẫn luôn cúi đầu không nói nửa lời, cũng không dám ngẩng đầu nhìn về mặt của Bạch Tử Họa. Là nàng phụ ước hẹn một năm của hai người, chắc người thất vọng lắm?

“Sư đệ, đệ lại đây, ta có vài lời muốn nói.” Ma Nghiêm nhú mảy đi vào trong đại diện, Bạch Tử Họa lưỡng lự một lát rồi cũng vào theo.

“Chuyện Đoan Niệm kiếm là như thế nào?” Ma Nghiêm nghiêm túc hỏi.

Bạch Tử Họa biết chuyện hần muốn hỏi chắc chắn là chuyện này, lạnh nhạt đáp: “Đương nhiên là đệ tặng cho nàng.”

“Đệ...” Ma Nghiêm tức giận, “Đó không phải là thanh kiếm khi người báỉ sư, sư phụ đã truyền cho người sao? Thanh kiếm đã mang theo bên mình hơn một trăm năm sao có thể tùy tiện tặng cho người khác? Lại còn là một kẻ mới nhập môn gốc gác không rõ ràng!”

Bạch Tử Họa xoay lưng lại nói: “Sư huynh đã là người đắc đạo, cần gì phải câu nệ vật ngoài thân như thế?”

“Người...” Mặt Ma Nghiêm xanh mét, phát tay áo nói: “Thôi, được rồi, giờ người là chưởng môn, ta không nói được, người thích làm gì thì làm, nhưng việc thu nhận đồ đệ có liên quan đến cơ nghiệp của Trường Lưu Sơn, dù thế nào cũng không thể qua loa cho xong. Ta thấy Nghê Mạn Thiên và Sóc Phong tiên tư hơn người, người chọn đứa nào cũng được.”

Bạch Tử Họa không đáp.

Ma Nghiêm dần cơn tức lại, sâu xa nói: “Ta biết ngươi không thích những việc khách khí như thế, Trường Lưu Sơn chúng ta cũng không cần phải nể mặt Bồng Lai Đảo, nếu ngươi coi trọng thực lực không muốn nhận Nghê Mạn Thiên làm đồ đệ, thì Sóc Phong kia cũng được, cũng tránh lời ra tiếng vào khi ở riêng cùng với một nữ đệ tử. Dù sao danh dự của Trường Lưu Sơn mới là quan trọng nhất. Nhưng ngươi phải nhớ chừa chút mặt mũi cho Nghê Thiên Trượng mới được.”

Bên ngoài bỗng vang lên tiếng chuông, đại lễ bắt đầu.

“Ra ngoài thôi, ngươi không cần phải đeo bộ mặt nặng nề ấy, có gì chờ ta nói trước. Dù sao cũng làm chương môn bao nhiêu năm rồi, ta biết ngươi không thích, nhưng ở vị trí này đừng việc gì cũng chờ ta tới nhắc nhở, ta có lúc lo không xuể.”

Bạch Tử Họa nhìn vẻ mặt không giấu nổi mệt mỏi và bất lực của Ma Nghiêm, làm sao không biết tuy Ma Nghiêm thường ngày nghiêm khắc, làm việc độc đoán dứt khoát, luôn bất đồng ý kiến với mình, nhưng tất cả cũng đều vì tốt cho Trường Lưu.

Hai người ra đại điện, lên đài cao, nghi thức bái sư bắt đầu.

Hoa Thiên Cốt cùng quý với bọn Sóc Phong, Nghê Mạn Thiên, trong lòng khó chịu vô cùng. Đoạn Niệm kiểm cảm nhận thấy tâm trạng buồn bã của nàng nên hơi rung động. Lúc này chỉ lo đánh nhau, không có thời gian suy nghĩ, giờ nàng mới thấy vô cùng khó hiểu, sao Đoạn Niệm lại bay tới mà không có sự điều khiển của nàng?

Mấy người Lạc Thập Nhất hiểu nhầm rằng nàng và Đoạn Niệm đã đạt tới cảnh giới nhân kiếm hợp nhất, nhưng chỉ có mình nàng biết, nàng mới dùng Đoạn Niệm được một thời gian ngắn, sao có thể đạt tới cảnh giới đó nhanh đến vậy. Huống chi chủ nhân trước của Đoạn Niệm lại là Tôn thượng, nếu bây giờ muốn nó dễ dàng đổi chủ, đâu dễ làm nó chịu nghe một con nhóc miệng còn hôi sữa đến bán tiên cũng chẳng phải này.

Có lẽ nào...

Hoa Thiên Cốt ngẩng mạnh đầu lên, nhìn về phía Bạch Tử Họa. Quả nhiên là Tôn thượng...

Nhận ra điều này, Hoa Thiên Cốt càng khó chịu cúi đầu xuống, thật muốn quỳ trước người, suốt đời không đứng dậy. Nàng có tài đức gì mà được người quan tâm đến thế, rồi cuối cùng lại phụ sự nâng đỡ của người.

Sóc Phong và Vân Đoan quỳ ở hai bên của nàng, thấy nàng run bần bật, tưởng là nàng bị thương quá nặng.

Vân Đoan nói: “Nếu không chịu nổi thì ra ngoài nghỉ ngơi một chút đi.”

“Không có việc gì, ta không sao.” Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu lên, Ma Nghiêm và Tôn thượng, còn cả Nghê Thiên Trọng và chúng tiên xung quanh đều có thể nghe rõ mồn một.

“Chương môn sư đệ, đệ chọn trước đi.”

Dường như Bạch Tử Họa còn đang cân nhắc, nhìn trời bấm đốt tay tính toán, dù cho có thử bao nhiêu lần vẫn ra cùng một kết quả, nhất thời không thể ra quyết định: “Các người chọn trước đi.”

Ma Nghiêm gật đầu phẩy tay, nghi thức nhận đồ đệ bắt đầu. Nghi thức thật ra rất đơn giản, lấy cỏ thơm trên đàn về, đưa cho ai thì đó chính là đệ tử của mình. Các trưởng lão hầu như đã không còn nhận đồ đệ nữa, phần lớn những người nhận đồ đệ đều còn khá trẻ.

Chỉ chốc lát sau, bọn Vân Đoan, Chuyết Uyên và các đệ tử khác đều được nhận cỏ thơm từ sư phụ. Mặc dù có người trong lòng không thích nhưng chẳng có mấy ai đủ can đảm ra mặt từ chối.

Lạc Thập Nhất nhấp nhể không yên chờ Bạch Tử Họa lên tiếng, đợi người nhận Nghê Mạn Thiên hoặc Sóc Phong rồi thì hẳn mới có tư cách trao cỏ thơm cho Hoa Thiên Cốt. Nhóc con kia đã cố gắng đến mức ấy lại bị ý trời trêu ngươi, thua trận nên chắc giờ trong lòng đang khó chịu lắm?

Bồng Hủ Mộc Thanh Lưu đi tới trước mặt Hoa Thiên Cốt, trong tay có một bó cỏ thơm. Lạc Thập Nhất nhất thời luống cuống, bất chấp tất cả lướt qua người Ma Nghiêm, thuận tay hái một nhúm cỏ thơm trên đàn rồi chạy đi.

“Thiên Cốt, làm đồ đệ của ta nhé?” Hoa Thiên Cốt cúi đầu trông thấy bó cỏ thơm đưa tới trước mặt kia thì vô cùng kinh ngạc. Ngẩng đầu nhìn Hủ Mộc Thanh Lưu, liếc mắt thấy Bạch Tử Họa đang đứng trên đài cao cũng nhìn chăm chú về phía này, lại vội vàng cúi đầu xuống.

Mà Khinh Thủy ở phía sau thấy thế, cũng nhứt chí cúi đầu. Nàng cũng rất cố gắng, nhưng cô lắm cũng chỉ chen vào được ba mươi hai người đứng đầu mà thôi, chủ nhiệm đương nhiên sẽ không nhận nàng làm đồ đệ rồi. Tuy rằng trước đó nàng đã nhiều lần ám chỉ nguyện vọng muốn làm đồ đệ của hắn, nhưng không biết một người luôn say khướt như hắn nghe có hiểu hay không.

Hoa Thiên Cốt vẫn không nhúc nhích quỳ ở đó, trong lòng rối loạn, nhất thời không biết làm thế nào.

Rõ ràng không muốn bái Hủ Mộc Thanh Lưu làm thầy, nhưng nếu mình từ chối, Thanh Lưu nhất định sẽ rất xấu hổ. Đây cũng là lần đầu tiên hắn nhận đồ đệ, sao nàng có thể phụ tấm lòng cất nhắc và tận tình chỉ bảo của hắn. Hơn nữa, tuy nàng không thể trở thành đồ đệ của Tôn thượng, thì chẳng lẽ sẽ không bao giờ bái sư nữa? Làm sao bây giờ...Nhưng thật ra trong tâm trí nàng, nàng chỉ muốn Tôn thượng làm sư phụ mà thôi!

Đường Bảo biết suy nghĩ đó, sợ nàng cố chấp lại chui đầu vào ngõ cụt, vội vàng nhỏ giọng khuyên nhủ: “Mẹ Cốt Đầu, còn nhớ vì sao chúng ta muốn lên Mao Sơn và Trường Lưu không? Mấu chốt là phải dựa vào chính bản thân mình, sự phụ là ai thì có gì quan trọng chứ?”

Hoa Thiên Cốt càng mâu thuẫn, mình rối cuộc vì cái gì mới tới Trường Lưu? Là vì bản thân, hay là vì điều gì khác nên mới cố gắng như thế?

Không thể lựa chọn ngay lập tức, lo đến mức hỏa công thấu tim, nàng đau suýt ngất. Sóc Phong quỳ bên cạnh đột nhiên lại cầm tay nàng dưới tay áo bào rộng thùng thình, chân khí thuần túy cuộn cuộn không ngừng chảy vào trong người khiến Hoa Thiên Cốt nhất thời tỉnh táo hơn nhiều. Nàng kinh ngạc quay đầu sang nhìn cậu ta, cậu ta lại làm bộ như không có gì xảy ra tiếp tục nhìn về phía trước.

Đúng lúc này, một bó cỏ thơm lại xuất hiện trước mắt, Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu, hóa ra là Lạc Thập Nhất, nàng càng đau đầu hơn.

Lạc Thập Nhất ung dung nói: “Thanh Lưu, huynh không thể tranh với ta nhé, lúc Hoa Thiên Cốt vừa tới đây đã bị ta chọn rồi.”

Hủ Mộc Thanh Lưu lộ vẻ bất đắc dĩ: “Thập Nhất à, người cần gì phải tới tranh với ta? Muốn uống rượu chứ gì, lần sau ta cho người được chưa? Nhiều năm như thế, khó khăn lắm ta mới ưng một người, có lòng muốn nhận người ta làm đồ đệ, người không thể giúp ta lần này sao?”

Lạc Thập Nhất uất ức nói: “Đây cũng là lần đầu tiên ta nhận đồ đệ mà, huynh lại nhiều tuổi hơn ta, đáng nhẽ ra nên nhường cho ta mới phải.”

Thanh Lưu buồn bực: “Người ta muốn bá sư nên mới tỉ thí, chẳng nhẽ hai chúng ta nhận đồ đệ mà cũng phải phân cao thấp để đồ đệ lựa chọn sao?”

Đường Bảo nằm trong tai Hoa Thiên Cốt hưng phấn lẫn lộn: “Chọn Thập Nhất sư huynh, chọn Thập Nhất sư huynh, Cốt Đầu, mẹ chọn Thập Nhất sư huynh được không?”

Hủ Mộc Thanh Lưu lập tức nói: “Đường Bảo, ta nghe thấy hết đấy! Người không được xen vào, để tự Thiên Cốt chọn! Nếu người cứ thiên vị giúp Lạc Thập Nhất như thế, sau này ta có món gì ngon sẽ không bao giờ cho người nữa!”

Đường Bảo bất đắc dĩ im lặng.

Tuy rằng không phải chưa có chuyện sư phụ tranh đồ đệ, nhưng lần này lại là Lạc Thập Nhất, Hủ Mộc Thanh Lưu còn có Hoa Thiên Cốt vừa mới đây cười Đoạn Niệm nên vô cùng thu hút ánh mắt người xem, tất cả đều vây xung quanh, chờ diễn biến tiếp theo.

Nghê Mạn Thiên tức đến nổi mặt mày tái mét, tuy mong muốn của cha mẹ là nàng bá được Tôn thượng làm thầy, nhưng nàng lại hy vọng trở thành đệ tử của Thập Nhất sư huynh. Thật không ngờ Lạc Thập Nhất lại muốn nhận nha đầu kia, làm nàng tức gần chết!

Đang lúc giằng co, Hoa Thiên Cốt rất khó xử, muốn giả bộ ngắt đi để cho qua chuyện, đột nhiên lại thấy người mình bay lên.

Sao lại thế này? Người xung quanh đều lùi lại mấy bước, nhìn nàng bay càng lúc càng gần phía đài cao. Hủ Mộc Thanh Lưu vội vàng nắm lấy tay nàng, Hoa Thiên Cốt không hiểu ra sao, hết nhìn đông nhìn tây, rồi lại nhìn hẳn.

Lạc Thập Nhất nhú mày bắt lấy tay phải của hắn, sau đó khẽ lắc đầu.

Hủ Mộc Thanh Lưu tuy không cam lòng, nhưng cuối cùng vẫn buông tay ra. Thân hình bé nhỏ của Hoa Thiên Cốt bay qua đầu mọi người, tới thẳng

phía đài cao. Trên người nàng phát ra một ánh sáng nhạt màu bạc.

“Sur đệ!” Nàng nghe thấy tiếng Thế tôn giận dữ quát lên, còn nghe thấy tiếng hừ lạnh của Nghê Thiên Trọng, cùng với tiếng xì xào bàn luận phía dưới.

Nàng bỗng giật mình, ngẩng đầu thấy Bạch Tử Họa cao cao đứng trên đài. Mà nàng đang bay về phía người, càng lúc càng gần.

Gương mặt người vẫn mang vẻ lạnh lùng như băng, sợi tua lông lấy treo trên bội kiếm chường môn tuôn xuống đất, mái tóc dài bình thường để thả bay, lúc này được buộc cao, đôi mắt thâm sâu không thấy đáy càng tôn thêm vẻ cao quý uy nghiêm. Ống tay áo màu trắng bay phấp phới, giống những đóa mây hoa trong biển trời.

Hoa Thiên Cốt ngây ngẩn cả người, cơ thể dần dần bay đến trước mặt người, khuôn mặt nàng tái nhợt, mỏng manh trong suốt, như chỉ cần chạm vào là sẽ vỡ.

Sau đó nàng thấy Bạch Tử Họa đưa tay về phía mình, đốt tay mịn như ngọc, trắng nõn thon dài, góc cạnh rõ ràng, đẹp vô cùng.

Mà nàng, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, quên hết tất cả trần thế, nhẹ nhàng đặt bàn tay nhỏ nhắn của mình vào tay người, rồi từ từ tiếp đất.

“Quỳ xuống.” Bạch Tử Họa mở miệng, thanh âm trong trẻo như tiếng ngọc vỡ.

Không ai có thể nói gì trước tình huống này, không cần phải suy nghĩ, Hoa Thiên Cốt khom chân quỳ xuống, nhẹ nhàng cúi đầu trước người, giống như người này chính là vị thần nắm trong tay cả thế giới, nắm trong tay cả vận mệnh của nàng.

Hai quả chuông bạc nhỏ được đưa tới trước mặt nàng.

“Sur đệ!” Ma Nghiêm quát, mặt tái mét không còn chút máu, hẳn thật không ngờ người Bạch Tử Họa chọn lại là nàng. Tuy vừa rồi hẳn đã được chứng kiến thực lực và sự cố gắng của Hoa Thiên Cốt, nhưng ngay cả hẳn cũng nhìn ra số mệnh đáng sợ của nàng, Bạch Tử Họa há lại không thấy, thế mà sao vẫn khăng khăng làm theo ý mình?

“Nàng, kể từ hôm nay, là đồ đệ của Trường Lưu thượng tiên Bạch Tử Họa.” Bạch Tử Họa thản nhiên nói, giọng không lớn, nhưng rành rọt vang bên tai hơn nghìn người trước quảng trường.

Vốn dĩ Bạch Tử Họa không hề cho Hoa Thiên Cốt cơ hội chọn lựa, ngay cả nghi lễ nhận cỏ thơm cũng bỏ qua, đeo luôn cung linh. Mọi người ở đây đều vô cùng kinh ngạc. Chỉ có Sinh Tiêu Mặc phe phẩy cây quạt cười tủm tỉm, bắt đầu từ giây phút Đoạn Niệm kiểm xuất hiện, hẳn đã biết đồ đệ của nhị sư huynh nhất định là Hoa Thiên Cốt.

Ma Nghiêm tức nghẹn thở nhìn Bạch Tử Họa, thấy sự kiên định trong mắt hẳn, biết hẳn bình thường không thích hỏi nhiều, nhưng chỉ cần đã quyết định, thì cho dù mình có làm thế nào cũng không thể thay đổi được, đành phải phát tay oán hận cho qua.

Bạch Tử Họa nhìn về phía Nghê Thiên Trọng và chúng tiên xung quanh: “Chư vị ai có điều dị nghị?”

Tay Nghê Thiên Trọng nắm chặt thành quyền, lạnh lùng đáp: “Ngay cả Đoạn Niệm kiểm cũng đã truyền, thì ra đệ tử của chương môn được quyết định từ trước rồi, còn mở Đại hội Kiếm Tiên làm gì nữa. Nhưng đây vốn dĩ là việc của Trường Lưu Sơn, Tôn thượng muốn nhận ai thu ai, chúng ta dị nghị có tác dụng gì sao?”

Bạch Tử Họa gật đầu: “Tất nhiên là không.”

Sênh Tiêu Mặc phì cười, nhị sư huynh đừng có cái kiểu bình thường nói năng thận trọng, đến lúc mấu chốt lại trở mặt hài hước như thế được không?

Hoa Thiên Cốt rất lâu sau mới hiểu chuyện gì đang diễn ra, nhưng vẫn dờ dẫm quỳ ở đó, cảm thấy mình như đang nằm mơ.

Đường Bảo ở trong lỗ tai sung sướng tới mức suýt nữa thì lăn ra ngoài, vội vàng nhắc nhở nàng: “Cốt Đầu ngu ngốc, mẹ ngày người ra đây làm gì? Mau tới nhận chuông bạc đi!”

Hoa Thiên Cốt vội vàng giơ tay lên cao, nhận hai quả chuông kia. Nàng kích động đến mức nước mắt sắp trào ra. Không phải đang mơ, Tôn thượng thật sự nhận nàng làm đồ đệ! Nhưng nàng đã thua trong tay Nghê Mạn Thiên! Vô số câu hỏi tràn ngập trong đầu, có điều nàng biết bây giờ không phải lúc để hỏi.

Nghi thức nhận đồ đệ của những người khác vẫn tiếp tục, Lạc Thập Nhất và Hủ Mộc Thanh Lưu cũng chán, không muốn nhận đồ đệ nữa. Khinh Thủy thấy đây đúng là cơ hội tốt, vội vàng quỳ xuống trước mặt Hủ Mộc Thanh Lưu. Hủ Mộc Thanh Lưu biết nàng bình thường biết quan tâm chăm sóc lại lanh lợi thông minh, nghĩ đi nghĩ lại, đồng ý nhận.

Ma Nghiêm thấy mọi việc đã đến nước này, không thể thay đổi, đành phải giảng hòa nói: “Sư đệ, tư chất của Nghê Mạn Thiên và Sóc Phong cũng rất tốt, hay người nhận cả ba làm đồ đệ đi.”

Nghê Thiên Trọng nghe thấy thế mở cờ trong bụng, vội vàng nhìn về phía Bạch Tử Họa.

Chẳng qua Bạch Tử Họa không thêm nề tình, đáp: “Bạch Tử Họa ta đòi này chỉ có một đồ nhi.”

Hoa Thiên Cốt giật mình, đầu óc trống rỗng. Nàng rốt cuộc phải thịt nát xương tan thế nào mới có thể báo đáp ân tình của Tôn thượng đây?

Nghê Thiên Trọng tức đến nổi mặt mày tái mét, tính ông ta vốn nóng nảy, giờ thấy Bạch Tử Họa không nể mặt mình chút nào, phất tay áo định bỏ đi.

Ma Nghiêm vội vàng ngăn ông ta lại: “Chương môn sư đệ bận nhiều việc, sợ là không có thời gian dạy dỗ đồ nhi. Một đệ tử có tiên tư ưu tú như vậy, không bằng về môn hạ của ta?”

Sắc mặt Nghê Thiên Trọng lúc này mới tốt hơn một chút. Đường đường là hòn ngọc quý của chương môn Bồng Lai Đảo, đâu phải không ai cần, tội gì đưa đến Trường Lưu Sơn này để chịu uất ức?

Đột nhiên Nghê Mạn Thiên chen ngang nói: “Bẩm Thế tôn, đệ tử vô cùng vinh hạnh được vào môn hạ của Thế tôn, nhưng Thế tôn ngày đêm phải vất vả làm việc, không bằng để đệ tử trở thành đồ đệ của Thập Nhất sư huynh, để Thập Nhất sư huynh dạy thay người, chẳng biết thế có được không?”

Vừa nói dứt lời, Lạc Thập Nhất và Nghê Thiên Trọng cùng sững sốt, vậy chẳng khác nào bái Thế tôn làm sư tổ, thấp hơn Hoa Thiên Cốt hẳn một bậc.

Ma Nghiêm gật đầu, sau đó nhìn Nghê Thiên Trọng trưng cầu ý kiến của ông ta. Nghê Thiên Trọng không biết trong đầu nàng nghĩ gì, nhưng nếu con gái cưng đã đề nghị, lại còn là môn hạ trực hệ của Tam tôn, thì cũng tốt thôi.

Có điều Lạc Thập Nhất lại cực kì khó chịu, hẳn nhận đồ đệ mà sao hẳn không được chọn, cũng không có ai hỏi ý kiến của hắn chứ?! Nghĩ lại Nghê Mạn Thiên tuy kiêu căng lại có tính tiểu thư, nhưng vẫn là nhân tài đào tạo được, hắn cũng chỉ có thể đồng ý, lại không ngờ chộc Đường Bảo nổi trận lôi đình, một thời gian dài không thèm để ý đến hắn.

Vì thế mọi chuyện cơ bản đã được quyết định, Nghê Mạn Thiên và Sóc Phong cùng báỉ Lạc Thập Nhất làm thầy. Tiếp đó là đại lễ báỉ sư.

Năm ngoái các phe phái có mâu thuẫn, thế nên sau khi hoàn thành nghi thức, chuyện báỉ sư mãi sau mới kết thúc. Nhưng năm nay bởi vì chương môn nhận đồ đệ, nên nghi thức đương nhiên long trọng hơn hẳn.

Hoa Thiên Cốt không biết mình đã nổi tiếng vì chuyện trước kia xông vào Quần Tiên yến, còn nhỏ đã là chương môn Mao Sơn, lần này thắng bao trận trong Đại hội Kiếm Tiên, lại còn huyết hủy Bích Lạc, đạo hạnh phi thăng, tự nghĩ ra kiếm pháp, cưới Đoạn Niệm kiếm của Bạch Tử Họa, còn là môn đồ trực hệ của thượng tiên Trường Lưu Sơn, từ nay về sau vang danh thiên hạ.

Quỳ gối trước đàn tề, mỗi một tiếng chuông vang lên lại càng khiến lòng nàng sáng tỏ.

Bạch Tử Họa cầm một chiếc ly bạc trong tay, vẩy vài giọt lên người Hoa Thiên Cốt. Sau đó lại đổi lấy chiếc ly vàng đệ tử vừa dâng lên, vẩy tiếp vài giọt. Tiếp lại thay một chiếc bằng ngọc lưu ly, vẩy vài giọt, nhưng khác hai lần trước, lúc này Hoa Thiên Cốt lại co rúm người giật bắn lên.

Nàng lập tức biết đó là nước ao Tam Sinh, dường như đau hơn lần trước.

Bạch Tử Họa khẽ chau mày, nhưng không nói gì, đốt mấy nén hương, đưa cho Hoa Thiên Cốt ba nén, mình cũng cầm ba nén.

Người phẩy tà áo trắng, quỳ xuống nhìn trời. Đệ tử trên quảng trường, Thế tôn và Nho tôn cũng quỳ xuống, khách mời được miễn.

Hoa Thiên Cốt chưa bao giờ thấy vẻ mặt Bạch Tử Họa uy nghiêm như thế.

“Liệt tiên Trường Lưu trên cao, đệ tử Bạch Tử Họa, cai quản Trường Lưu Sơn tám mươi ba năm, không có đức cho thế gian, không có công cho bốn phái, nay nhận Hoa Thiên Cốt làm đệ tử đời thứ một trăm hai mươi bảy. Không mong nàng có thể trăm yêu trừ ma, được vào tiên ban, không mong nàng có thể nổi danh muôn đời, chấn hưng bốn môn. Chỉ mong nàng yêu thương thiên hạ, từ bi phổ độ chúng sinh, sống đường đường chính chính, không thẹn với lòng. Nếu có làm đường lạc lối, cũng là do đệ tử không biết dạy. Trường Lưu liệt tiên xin chứng giám!”

Nói xong, cúi người vái ba vái rồi dâng hương.

Hoa Thiên Cốt nghe ý trong lời ngài nói, lòng lại càng hưng phấn, cung kính dập đầu vài cái, nói: “Liệt tiên Trường Lưu trên cao, đệ tử Hoa Thiên Cốt, mệnh số kỳ lạ, sinh ra đã là người mang điềm xấu, được Tôn thượng giúp đỡ, hết lòng dạy dỗ, nhận con làm đồ đệ. Đệ tử chắc chắn làm một người đường đường chính chính, không thẹn thiên địa, không thẹn Trường Lưu, không thẹn Tôn thượng. Sau này sinh vi tôn sinh, tử vi tôn tử. Tuyệt không cãi lời thầy nửa câu. Thiên địa làm chứng!”

Bạch Tử Họa cúi đầu nhìn nàng, mái tóc đáng yêu hình bánh bao, vóc người lại nhỏ nhắn, trên mắt là một tầng mi rậm, giống như một lớp màn che bằng lụa mỏng, còn dính vũ châu, phủ một lớp hơi nước khê lay động, ý trong lời vô cùng kiên quyết, giống một lời thề độc.

Bạch Tử Họa khẽ thở dài, cho dù hấn tính thế nào, cũng không nhìn ra nổi thiên cơ này. Tuy biết để nàng làm đồ đệ sẽ không có kết quả tốt dù là đối với mình hay là với Trường Lưu nhưng cuối cùng vẫn nhận. Trời cao đã định, sao có thể tránh? Hấn không tin mình không thay đổi được số mệnh của nàng.

Hoa Thiên Cốt giống như đang trải qua một giấc mộng xa xăm kéo dài, trong mộng có vô số chiếc lưỡi kỳ lạ mang màu sắc tươi tắn, diễm lệ, như chiếc lưỡi đỏ tươi của con rắn phun về phía nàng, mềm mại, dính dính liếm lên mặt. Bụng nàng trào ra dòng máu tươi màu xanh lá, nhỏ xuống biển rộng, cả vùng biển xanh dương biến thành màu xanh lá, cá chết hàng loạt,

giống như cánh hoa héo rũ trong tay nàng vậy. Vô số yêu ma quỷ quái vây quanh, cào xé đầu, chân tay nàng, cười dữ tợn muốn xé xác nàng ăn tươi nuốt sống. Sau đó nàng bị chặt ra thành mấy khúc, phần đầu trong lúc tranh đoạt bị rơi xuống hầm mộ. Bên cạnh đầu là máu tươi và nội tạng, nàng trợn tròn mắt nhìn những vị thần tiên đạp kiếm bay tới bay lui trên trời, bao sắc kiếm đan vào nhau trông rất đẹp. Nàng muốn mở miệng cầu cứu, nhưng không có cổ, không có họng nên không nói được. Một gương mặt quỷ lại hiện ra trước mặt, há to cái miệng đỏ lòm cắn vào đầu nàng.

Nàng hét lên thảm thiết rồi bật dậy, mông lung mở mắt, cúi đầu gọi: “Phụ thân, con lại gặp ác mộng.”

Căn phòng im phăng phắc, không có ai đáp lại.

Trầm mặc ngồi yên một lúc lâu mới nhớ ra phụ thân mình đã mất, mà nàng giờ cũng đã có năng lực tự bảo vệ mình, không phải sợ yêu ma quỷ quái nữa. Kí ức trong một năm kéo đến ào ào như thủy triều, từ Mao Sơn tới Côn Luân, từ Côn Luân tới Trường Lưu, mặc dù rất gian khổ, nhưng nàng vẫn cố gắng đi tiếp.

Phụ thân, con đã hoàn thành được nguyện vọng cuối cùng của người, còn báỉ thần tiên lợi hại nhất, nhân ái nhất, từ bi nhất, vĩ đại nhất thế gian này làm sư phụ, người ở dưới suối vàng có thể ngậm cười rồi.

Ngẩng đầu nhìn khung cảnh lạ lẫm xung quanh, hình như không phải phòng mình? Nàng cố gắng chịu đựng xong nghi thức báỉ sư, sau đó bụng dạ đói rã, thế nên cùng Khinh Thủy, Vân Ân mở tiệc ăn mừng, vừa vui vẻ nhắc đôi đũa lên, còn chưa kịp ăn miếng nào đã ngất đi, rồi ngủ luôn từ đó.

Phòng rất lớn, trang trí tinh tế nho nhã, lư hương trên án tọa làn khói lượn lờ. Cách bày biện xung quanh vô cùng đơn giản, đơn giản tới mức có chút mênh mông trống trải, giường lại quá to, phía dưới hình như có huyền băng vạn năm, nằm ở trên đó đến xương cũng lạnh toát, thảo nào mà nàng lại mơ thấy ác mộng.

Tại sao nàng lại ở đây? Đường Bảo đâu rồi? Đột nhiên nàng thấy bối rối, nhảy xuống giường mở cửa chạy ra ngoài.

Vừa bước chân ra đã ngửi thấy mùi hoa đào lan tỏa khắp đình viện, ngọn núi nhỏ cách đó không xa thấp thoáng một màu xanh đậm như tranh. Đột nhiên nàng cảm thấy cảnh sắc này có chút quen thuộc, nhưng không nghĩ ra đây là đâu. Hoa Thiên Cốt chạy vội qua đình viện, trước mặt hiện lên một tòa điện lộng lẫy nguy nga nhưng nhỏ hơn Trường Lưu điện rất nhiều, dưới ánh mặt trời cả tòa kiến trúc thi thoảng hiện lên sắc cầu vồng, khác hẳn Trường Lưu đại điện sơn son thếp vàng.

Rốt cuộc đây là đâu, nàng tăng tốc độ chạy qua đại điện trông trải hoang vắng. Dọc đường đi đến một bóng người cũng không có, Hoa Thiên Cốt không khỏi nhớ lại cảnh tượng đáng sợ trước kia từng thấy ở Mao Sơn, người lạnh toát.

Cuối cùng cũng đi qua cửa chính đại điện, một luồng gió lạnh phả vào mặt nàng. Cảnh tượng hùng vĩ trước mắt khiến Hoa Thiên Cốt hít một hơi thật sâu.

Phía dưới là núi tiên Trường Lưu trôi nổi trên mặt biển, mà tiểu đảo nàng đang đứng lại là Tuyệt Tình điện, ở phía xa xa cũng nổi lơ lửng trên không trung còn có Tham Lam điện và Tiêu Hồn điện. Gió mang mây thi thoảng lướt qua người nàng, chỉ cần vươn tay ra là có thể chạm được. Đại điện Trường Lưu cùng hơn mười tòa thiên điện cùng lầu các dưới núi non mây phủ vẫn có thể nhìn thấy rất rõ. Biển trời càng trở nên bao la hùng vĩ, tuyệt vời xiết bao.

Hoa Thiên Cốt hưng phấn nhìn xuống dưới, cuối cùng nàng cũng đến được nơi mình mơ ước bấy lâu – Tuyệt Tình điện, thì ra toàn bộ Trường Lưu Sơn nhìn từ trên cao mang dáng vẻ này, cảm giác hoàn toàn không giống như lúc cười kiêu lên xem.

“Người tỉnh rồi.”

Đột nhiên nghe thấy giọng nói vừa quen thuộc vừa xa lạ kia, Hoa Thiên Cốt giật nảy mình. Ngẩng đầu lên, thấy Bạch Tử Họa đang đứng trên một tảng đá lớn cao vút, quan sát Trường Lưu Sơn và chúng sinh thiên hạ, tà áo trắng bay bay, giống như lúc nào cũng có thể cuốn theo gió.

Tim Hoa Thiên Cốt như nhảy bật ra ngoài, tuy biết rõ rằng không thể, nhưng vẫn lo lắng bóng dáng xa xôi mờ ảo của người không cẩn thận sẽ ngã xuống.

“Bái kiến Tôn thượng!” Hoa Thiên Cốt quỳ xuống dập đầu.

“Nên đổi thành sư phụ.”

Bạch Tử Họa cúi đầu nhìn nàng, giọng điệu bình thản mà xa xăm, chỉ vài chữ đơn giản, Hoa Thiên Cốt tự hỏi không phải mình nghe nhầm đây chứ.

Mặt nàng đỏ bừng: “Sư phụ.”

Bạch Tử Họa gật đầu: “Ta biết ngươi có nhiều chuyện muốn hỏi, ta trăm năm thanh tu, lại luôn ở một mình, quen kiệm lời. Nếu ngươi chưa hiểu chỗ nào, cứ hỏi.”

Hoa Thiên Cốt ngập ngừng nói: “Tại sao Tôn thượng lại muốn nhận con làm đồ đệ? Rõ ràng con đã thua, lại phụ ước hẹn một năm của chúng ta.”

Bạch Tử Họa đáp: “Lúc ấy ta chỉ nói ngươi khiến ta vừa lòng là được, không nói nhất định phải giành được vị trí đứng đầu, một năm nay ngươi cố gắng đến trình độ này là ổn rồi.”

Vốn Hoa Thiên Cốt còn muốn hỏi chuyện Đoạn Niệm đột nhiên bay tới khi nàng đang thi đấu, nhưng lại không biết phải mở miệng như thế nào,

đành lãng sang chuyện khác: “Sur... sư phụ, Đường Bảo đâu rồi? Nó không thể đi theo con vào Tuyệt Tình điện sao?”

“Vết thương quá nặng nên người bị ngất, ta đưa người về Tuyệt Tình điện trị liệu. Đường Bảo thấy người ba ngày rồi vẫn chưa tỉnh nên quay về Hội điện giúp người thu dọn đồ đạc trước. Từ nay về sau, người sẽ ở lại Tuyệt Tình điện này.”

“Còn mấy người Vân Ân thì sao? Về hết rồi ă?”

“Vì không biết chừng nào người mới tỉnh, nên thấy người không còn nguy hiểm gì là về ngay rồi.”

Hoa Thiên Cốt không biết vì sao khi mình đứng trước Bạch Tử Họa vẫn căng thẳng như thế, nhất thời không nghĩ ra chuyện gì để hỏi, bèn chỉ vào dòng nước như ở trên ngân hà chảy xuống chín tầng mây, rồi trút cuộn cuộn không ngừng xuống Trường Lưu Sơn hình thành nên một thác đổ rất lớn: “Sư phụ, Tam điện rõ ràng ở trên không, sao lại có dòng nước chảy mãi không cạn thế?” Chuyện này nàng đã thấy kỳ lạ ngay từ khi mới đến đây rồi.

“Mỗi điện trong Tam điện đều có một pho tượng do thượng cổ thần thú hóa thành, bao năm nay phun ra ba loại nước thánh, mà trong núi của Tam điện chứa nhiều loại đá kỳ lạ, có tác dụng tích mây và nước mưa lại, hai dòng hợp thành một, chảy vào Trường Lưu Sơn, hóa thành nước ao Tam Sinh. Hơi nước từ biển bốc lên lại ngưng tụ thành mây, cứ tuần hoàn như vậy. Còn về phần tại sao nước thánh được phun ra từ tam thú này ngàn năm vẫn không hết thì không ai biết.”

“Vâng.” Hoa Thiên Cốt hiểu ra gật đầu.

“Đường Bảo đã khá quen với môi trường xung quanh, nó về rồi có thể đưa người đi dạo. Tuyệt Tình điện không có cấm địa, ngoài hai thầy trò ra thì không còn ai khác, người cũng không cần phải câu nệ lễ tiết, muốn đi đâu cũng không cần hỏi ý ta.”

“Đệ tử biết rồi.”

Bạch Tử Họa nhìn Trường Lưu Sơn phía dưới, đột nhiên hỏi: “Nhìn từ trên này xuống, ngươi thấy gì?”

Hoa Thiên Cốt bước lại gần, gió thổi mạnh đến mức nàng suýt bị cuốn bay theo. “Bẩm sư phụ, đệ tử ngu dốt, chỉ nhìn thấy mỗi Trường Lưu Sơn.”

“Trường Lưu Sơn lúc này và Trường Lưu Sơn lúc trước có gì khác nhau không?”

“Có ạ, càng thêm phần hùng vĩ nguy nga.”

“Đúng vậy, nhìn phong cảnh từ phía xa luôn có cảm giác nó thật hùng vĩ, dù không có gì đặc biệt cũng khiến người ta thấy không giống bình thường. Có điều, một tầm nhìn quá rộng ngược lại sẽ làm nổi bật nên sự chênh lệch giữa bản thân và thế giới. Cho nên dù có thế nào cũng không thể cảm nhận một cách rõ ràng rằng mình đang tồn tại. Tầm nhìn của người bình thường chính là cảnh vật mà mắt thấy, nhưng tầm nhìn của người tu đạo lại là những thứ mà lí trí nắm giữ được, những nỗi niềm rung động và nhớ nhung trong lòng. So với cuộc sống có thể trải nghiệm trong một không gian bé nhỏ như của ngươi, thì Tuyệt Tình điện, Trường Lưu Sơn có lẽ là lòng chứa vạn vật, dung nạp toàn bộ thế gian rộng lớn, phải coi nó là thế giới mình đang sống, đồng cảm với nó, thấu hiểu nó, bảo vệ nó.”

Hoa Thiên Cốt hiểu ẩn ý trong lời Bạch Tử Họa nói, nhất thời thấy như toàn bộ biển trời đang trải rộng trước mắt, dường như không có góc ngách nào mà nàng không nhìn thấy, không có thanh âm nào mà nàng không nghe được. Nàng giống như một vị thần đang quan sát chúng sinh, nhìn thế gian sinh rồi diệt, như hoa nở rồi hoa lại tàn.

Chỉ có điều sao cảm giác này lại quanh hiu đến thế, lạnh lẽo đến thế. Đó là Trường Lưu Sơn trong mắt sư phụ, đó là thế giới trong mắt sư phụ sao? Ngày nào cũng một mình đứng trên cao quan sát tất cả, cho dù không muốn

cũng sẽ khó tránh khỏi nảy sinh một cảm giác, cảm giác đó chỉ có hai chữ: Xa xôi.

Nhìn ánh mắt trong trẻo nhưng vẫn lạnh lùng của Bạch Tử Họa, Hoa Thiên Cốt chợt cảm thấy dường như mình đã hiểu người hơn rất nhiều.

Nàng thắm mỉm cười, sư phụ, từ nay về sau, có Tiểu Cốt luôn đi theo người, ở bên cạnh người, người sẽ không bao giờ cảm thấy cô đơn nữa.

Đợi đến chạng vạng mà Đường Bảo vẫn chưa về, Hoa Thiên Cốt chạy tới chạy lui, lật đật qua lại, oán giận trong lòng, nhất định là chơi với Lạc Thập Nhất vui quá nên quên mất đường về rồi.

Không có, không có, sao ở đâu cũng không có?

Ngoại trừ tĩnh thất và phòng ngủ, phòng nào cũng bị Hoa Thiên Cốt bới tung mấy lần.

Lạch cạch, lạch cạch, Bạch Tử Họa bị quấy rầy, đi ra khỏi phòng.

“Đang tìm gì?”

“Sư... sư phụ, con đói bụng, đang tìm đồ ăn.” Hoa Thiên Cốt cúi đầu.

Bạch Tử Họa có chút kinh ngạc nhìn nàng, rất lâu sau vẫn không nói lời nào, giống như nhất thời không kịp phản ứng.

Mặt Hoa Thiên Cốt buồn như đưa đám, nàng thật sự rất đói, nếu không có gì ăn chắc nàng chết mất.

Bạch Tử Họa nghĩ một lúc, không ngờ mình lại hồ đồ quên khuấy chuyện này.

“Trong Tuyệt Tình điện không có đồ ăn.”

“Sao ạ?” Hoa Thiên Cốt trợn trừng mắt, không có đồ ăn?!

“Trước kia chỉ có mình vi sư ở đây, chưa bao giờ nghĩ tới mấy chuyện ăn uống.”

Hoa Thiên Cốt lúc này mới hiểu ra, sư phụ có thân thể của thần tiên, vốn dĩ không cần ăn ngũ cốc, nhưng thân thể nàng làm bằng thịt bằng xương, không thể không ăn. Hơn nữa đại thương chưa lành, càng cần bổ sung năng lượng chứ!

“Sau này ngươi có thể mỗi ngày xuống Hối điện ăn uống.”

Hả? Nàng tham ăn như vậy, ngày nào cũng phải bay lên bay xuống chắc mệt chết mất?

“Sư phụ, con có thể mang thức ăn lên đây rồi tự nấu được không?”

Bạch Tử Họa lại sững sốt một lúc, gật đầu: “Có thể.”

“Dạ được, vậy bây giờ con xuống kia tìm đồ ăn ngon, thuận tiện mang Đường Bảo về.” Hoa Thiên Cốt vui vẻ chạy ra ngoài.

“Từ từ đã.”

Hoa Thiên Cốt đứng lại quay đầu nhìn Bạch Tử Họa, đã thấy ngài đi tới trước mặt nàng rồi ngồi xổm xuống, ngón tay trắng nõn thon dài đưa tới trước ngực Hoa Thiên Cốt, tháo hai quả chuông nàng đã cẩn thận đeo lên cổ xuống, sau đó cẩn thận buộc lại trên Đoạn Niệm kiếm.

“Sao lại đeo lên cổ giống cún con thế?” Mặc dù mặt Bạch Tử Họa vẫn không lộ ra vẻ gì, nhưng trong lời nói lại khó nén ý cười và sự cung chiêu.

Hoa Thiên Cốt thấy lòng ấm áp, cúi đầu nói: “Con sợ bất cẩn làm rơi mất.”

Đó là thứ sư phụ tay truyền cho nàng, là minh chứng cho việc bọn họ là thầy trò.

“Đi đi, từ từ thôi, đừng chạy, đường trơn, cẩn thận kéo ngã.”

“Vâng, đệ tử cáo lui.” Hoa Thiên Cốt xoay người chạy đi, đời này nàng chưa từng vui vẻ như thế.

Đi tới gần thác nước, đột nhiên nàng nổi hứng, tung Đoạn Niệm, nhẹ nhàng nhảy lên, sau đó dùng nó làm ván, theo dòng nước xiết trượt thẳng xuống Trường Lưu, vô cùng thú vị mà không tốn chút sức nào. Bọt nước bay cao văng tung tóe khắp nơi như những dải cầu vồng rực rỡ trong không trung. Nhìn mặt trời đỏ từ từ chìm vào biển rộng, trong lòng nàng vui vẻ vô cùng.

Cuộc sống chung hạnh phúc của tiểu Cốt Đầu và sư phụ đại nhân bắt đầu rồi!

Hoa Thiên Cốt lăn lộn một đêm, vẫn không có cách nào thích ứng với chiếc giường lớn kỳ lạ này được. Còn Đường Bảo thì cực kì thích, chuyển căn phòng nhỏ của nó tới góc giường. Vạch một góc đệm lên, quả nhiên phía dưới là một khối huyền băng tự nhiên, tản mát ra sự tĩnh mịch, đẹp lạ lùng cùng làn khí lạnh thoang thoang. Đường Bảo hưng phấn lăn qua lăn lại, nói với Hoa Thiên Cốt đây là một bảo vật hiếm có, mang thuộc tính âm hàn, có lợi cho việc hấp thu linh khí trời đất của nàng, lại có tác dụng điều dưỡng trị thương.

Hoa Thiên Cốt cố gắng chịu đựng ngủ đến nửa đêm, lạnh đến mức môi tím thâm, trước kia nằm được ở đây là do nàng hôn mê, còn giờ sao chợp mắt nổi, cuối cùng đành phải ôm chân xuống đất ngủ đến sáng.

Đường Bảo lấy mặt nàng làm đệm lò xo, nhảy tới nhảy lui: “Heo Cốt Đầu, mau dậy đi! Mặt trời chiếu đến mông rồi!”

Hoa Thiên Cốt mơ mơ màng màng tỉnh dậy, trong lòng thầm kêu không ổn: “Sao không đánh thức ta sớm hơn, hôm nay là ngày đầu tiên thỉnh an sư phụ, chết rồi, chết rồi!”

“Ha ha, chiếc giường kia thoải mái, rất có lợi cho việc tu luyện của con, con cũng ngủ quên mất.”

Hoa Thiên Cốt vội vàng chạy đi rửa mặt, nhớ lại các nghi lễ phiền phức khi bái sư và sau khi bái sư mà sư tôn dạy trong tiết lễ nhạc. Nhưng Bạch Tử Họa không có trong phòng, Tuyệt Tình điện lại quá lớn, nàng tìm bao lâu rồi mà vẫn không thấy, đành gào xé cả cổ họng.

“Sư phụ! Sư phụ!”

Đột nhiên một giọng nói vang bên tai.

“Ta ở trong thư phòng.”

Thư phòng, thư phòng, thư phòng ở đâu nhỉ? Lê lét mãi hồi lâu sau nàng mới tìm thấy.

Bạch Tử Họa đang ngồi bên án xem tài liệu lớn nhỏ của Trường Lưu Sơn, bình thường mấy chuyện này đều do Thế tôn xử lý, những tập chuyên đến cho hắn trực tiếp phê duyệt mặc dù không nhiều, nhưng đều cực kì quan trọng.

“Đồ nhi xin thỉnh an sư phụ.” Hoa Thiên Cốt cúi đầu y như đã được học, Bạch Tử Họa không nhìn nàng.

“Mấy chuyện đó sau này miễn. Người cũng không cần phải thường xuyên dậy sớm như hồi đi học nữa, cứ thoải mái thôi.”

“Vâng.”

“Đã quen ngủ trên chiếc giường kia chưa?”

“À...”

“Tuyệt Tình điện chẳng có gì, chỉ có phòng là nhiều, người thích ngủ ở đâu thì ngủ ở đó, nếu chiếc giường kia thật sự không thoải mái thì đổi chiếc khác. Chỉ có điều ngủ trên chiếc giường kia nội thương của người sẽ mau lành hơn.”

“Đệ tử biết rồi.”

“Người cầm mấy cuốn sách trên bàn về xem trước, phải nhớ kỹ toàn bộ, một năm sau đọc thuộc lòng cho ta nghe. Nhưng người phải tự dựa vào sức mình mà học, không được đưa cho Đường Bảo xem hoặc để nó giải thích cho người.”

Hoa Thiên Cốt cầm mấy cuốn sách lên, là nhạc phổ, thơ phổ, kì phổ, họa phổ, kiếm phổ, dược phổ, thực phổ. Trang giấy đã úa vàng, chắc có từ lâu lắm rồi, bó thành một bộ, trên cùng đề “Thất tuyệt phổ”, vừa nhìn đã biết là những cuốn sách cổ cực kì quý giá.

Hoa Thiên Cốt thầm thấy khó hiểu, nàng vốn tưởng rằng sư phụ thụ nghệ truyền giáo, bắt đệ tử phải khổ luyện tu hành, chẳng hiểu bảo nàng đọc mấy quyển sách đó để làm gì? Hơn nữa nếu dựa vào trí nhớ bây giờ của nàng, bảy cuốn sách này chỉ cần vài tháng là có thể thuộc lòng, bắt nàng học trong một năm là sao?

Nhưng Hoa Thiên Cốt cũng không hỏi nhiều, cầm về, cẩn thận nghiên cứu. Lúc này nàng mới được mở rộng tầm mắt, bảy cuốn sách đó rất mỏng,

chỗ nào cũng có chữ, nhưng chỉ chít đều là đề mục, không hề đề cập đến chính văn và nội dung. Trang giấy cũng rất kỳ lạ, tay chạm vào đề mục nào, hay tập trung nghĩ đến nội dung nào, chữ trong sách toàn bộ sẽ đổi thành nội dung của đề mục đó, hơn nữa nếu ở giữa không hiểu chỗ nào thì có thể lật ra xem lại.

Tất cả những đề mục trong sách đều bình thường đến không thể bình thường hơn. Lấy nhạc phổ làm ví dụ, ngoại trừ nhạc cụ, nhạc thức, tác phẩm nổi tiếng... còn có cầm phổ, tiêu phổ, ca phổ, vũ phổ và các loại khác, dường như đề cập đến tất cả những thứ liên quan đến nhạc, tường tận vô cùng.

Còn kiếm phổ cũng như thế, các loại kiếm nổi tiếng, truyền thuyết và căn nguyên thành lập của các kiếm phái, những cao thủ sử dụng kiếm, điều quan trọng khi điều khiển kiếm, kiếm pháp của các môn phái, không gì không có, không gì không biết.

Dược phổ lại bao gồm cả những loại thảo mộc hoa cỏ đã bị tuyệt chủng, thú quý trùng lạ, y thuật chế tạo thuốc, độc dược...

Mỗi một cuốn sách đều chứa tất cả tinh túy và tri thức của một lĩnh vực, thậm chí còn có những điều có người dùng cả đời cũng không thể chạm vào, lĩnh ngộ và học tập.

Đừng nói một năm bảy cuốn, cho dù bảy năm một cuốn nàng chưa chắc đã thuộc hết được. Trời xanh ơi....

May mà sư phụ chỉ bảo nàng thuộc, không bắt nàng học, dành nhiều thời gian đọc nhiều hơn, hẳn vẫn có thể nhớ được.

Mà điều khiến nàng sợ hãi chính là những cuốn sách này kì diệu vô cùng, không chỉ có chữ, mà còn có cả tranh vẽ. Ví dụ như xem đến một đoạn nhạc phổ, có thể sẽ có cầm sắt cùng tấu làm mẫu, kiếm phổ sẽ xuất

hiện một bóng người nhỏ múa kiếm, hoặc là hình một cao thủ nào đó phản xạ trực tiếp lên không trung. Hoa Thiên Cốt vừa xem, còn có thể vừa luyện tập theo hần. Điều “Tiên nữ tán hoa” bình thường chỉ có các tiên nữ múa, khiến người ta xem như mê như say. Còn các loại hoa cỏ và trùng đều mang dáng vẻ nguyên thủy vô cùng rõ ràng, nàng thậm chí còn ngửi được mùi nữa. Mỗi bước chữa bệnh đều chẩn đoán cẩn thận. Kinh mạch và huyết vị trên cơ thể người, có cả những màn giải phẫu tanh mùi máu. Chỗ nào Hoa Thiên Cốt không thích thì học thuộc lòng, chỗ nào thích như ca múa, cầm kì thi họa thì chăm chỉ tìm hiểu.

Nàng chưa bao giờ biết trên thế giới này lại có nhiều chuyện thú vị đến vậy, cũng chưa bao giờ biết học lại có thể thoải mái và vui như thế. Sự phụ hạn định thời gian để nàng tự đốc thúc chính mình, còn những thứ như tiến độ hay sắp xếp thì hoàn toàn không có giới hạn gì cả. Tuyệt Tình điện không có người ngoài, nàng cũng không cần bận tâm nhiều, trước nay nàng chưa từng được tự do như thế. Lục giới, đại địa, vũ trụ, tinh tú, núi sông, yên lặng trôi qua hàng ngàn hàng vạn năm, thậm chí những hạt bụi rất nhỏ, đều ào ạt trải rộng ra trước mắt nàng. Mặc dù vẫn chưa hiểu hết được những tri thức sâu xa huyền bí, nhưng nàng có thể phân biệt thật giả, biết một số điều bí mật cùng học thức phong phú.

Khoảng thời gian tiếp theo, Hoa Thiên Cốt như ngây ngất, hoàn toàn chìm đắm vào trong bảy cuốn sách. Ngoài lúc ăn cơm ra, hầu như đều cầm sách không buông. Nàng đọc say mê đến không ngủ, thế nên thường mệt quá, cầm sách ngủ gục luôn tại chỗ. Sau đó Đường Bảo đáng thương phải vất vả kéo thân hình khổng lồ của nàng về.

Nó cũng rất tò mò muốn xem mấy cuốn sách kia, hướng chỉ Hoa Thiên Cốt không hề đề phòng nó, muốn xem lúc nào cũng được. Nhưng Đường Bảo tự biết mình không phải đệ tử của Trường Lưu Sơn, hơn nữa tất cả những gì nó đọc đều sẽ bị chuyển đến kho tin tức cực lớn của Dị Hủ các.

Tập “Thất tuyệt phổ” kia là chí bảo của Trường Lưu Sơn, hầu như bao gồm tất cả tri thức trong nhân loại, đối với linh trùng mà nói có một sức hấp dẫn cực kì lớn. Có lẽ nguyên nhân Bạch Tử Họa lo lắng là Dị Hủ các, cho

nên mới bảo Thiên Cốt không cho nó xem. Mà nó vì Thiên Cốt, đành phải cố chịu đựng.

Những ngày ở Tuyệt Tình điện trôi qua rất bình thường và nhàn nhã, ngày nào Hoa Thiên Cốt cũng đắm mình trong sách. Đường Bảo chán quá nên chạy ra ngoài chơi, sau đó quay về kể chuyện bọn Kinh Thủy và Lạc Thập Nhất, hay những chuyện hay ho mới xảy ra trong núi. Nó còn mang theo đủ loại thức ăn để nàng chế biến, Hoa Thiên Cốt dựa theo hướng dẫn trong Thực phổ mà làm được rất nhiều món ngon, hơn nữa còn làm thêm để Đường Bảo mang xuống cho bọn Kinh Thủy ném thử. Bởi vì các đệ tử khác không thể tùy tiện bước vào Tam điện, mà Hoa Thiên Cốt ngày nào cũng bận học, mỗi tháng chỉ đến biệt viện của Hủ Mộc Thanh Lưu tụ tập vài lần. Kinh Thủy, Lạc Thập Nhất, Hỏa Tịch và Vũ Thanh La đều tới, đặc biệt có lòng thương thức tay nghề của Hoa Thiên Cốt, mọi người tụ tập ăn uống hát hò, rất náo nhiệt.

Còn trong Tuyệt Tình điện lại rõ ràng yên tĩnh hơn nhiều. Mặc dù phần lớn thời gian Bạch Tử Họa đều ở trong điện thanh tu, nhưng vì không cần mỗi ngày đều phải bái kiến, thầy trò cũng không có điều gì cần nói với nhau, đôi khi mười ngày, thậm chí nửa tháng cũng chưa thấy mặt.

Hoa Thiên Cốt thường cảm thấy cô đơn, ở trong tòa điện vắng vẻ này thật đúng là khủng khiếp. Nhưng nàng biết Bạch Tử Họa rất lạnh lùng, sợ quấy rầy đến sự thanh tu của người, nên nếu không có chuyện gì thì rất ít khi tới tìm.

Còn đối với Bạch Tử Họa mà nói, tuy rằng không có ai quấy rầy, nhưng cũng không trống trải như trước nữa.

Đôi khi hẩn ngưng thần tìm nàng, sẽ phát hiện nàng đang ngô nghê ngồi dựa gốc cây đọc sách, vừa đọc vừa cười ngu, không thì cười kiếm đuổi ong bắt bướm, hoặc nhìn sách luyện kiếm dưới gốc cây đào. Đôi khi nàng ở trong phòng bếp tay chân lóng ngóng làm vỡ bát, lén la lén lút như làm chuyện xấu dùng thần chú khôi phục gắn lại, rồi để lần sau lại làm vỡ. Lúc

thì cố gắng nằm ngủ trên giường băng, được một hai canh giờ lại cun cút bò xuống đất. Khi thì nhìn trời ngắm sao, làm bà làm bầm, xong lại trêu chọc, chơi đùa với Đường Bảo.

Cho dù hấn không thử cảm nhận giờ phút này nàng đang ở nơi đâu, đang làm những gì, cũng vẫn nghe thấy được tiếng nàng chạy tới chạy lui cùng tiếng chuông vang lên vui vẻ.

Cách mấy ngày không gặp, không biết hấn đang ở đâu, có đi ra ngoài không, nàng sẽ bất an gọi to: “Sur phụ! Sur phụ!”

Hấn chưa từng nhận đồ đệ, cũng không biết phải dạy như thế nào, hướng chỉ lại là một đứa nhóc. Dù rằng đã khá hơn lúc đầu nhiều, nhưng trong mắt nàng vẫn còn hơi sợ hấn, sau đó ở chung lâu, biết hấn nghiêm túc nhưng không nghiêm khắc, cách nói chuyện và ánh mắt dần có ý làm nũng với trưởng bối nhiều hơn.

“Sur phụ! Sur phụ!”

Lại nghe thấy tiếng gọi quen thuộc, Bạch Tử Họa bất đắc dĩ lắc đầu: “Ta ở trong Kiếm các.”

Chốc lát sau đã thấy Hoa Thiên Cốt thở hỏn hển, lão đảo chạy vào, trong tay bưng một chiếc bát sứ.

“Chạy chậm một chút, nền trái ngọc Thương Lan này rất trơn, ngã bao nhiêu lần rồi còn không cẩn thận. Hơn nữa nội thương của ngươi vẫn chưa hồi phục, không thể vận chân khí, ngươi chỉ cần học chiêu thức là được rồi, chưa cần thực hành hết.”

“Ha ha, sao sur phụ biết?” Hoa Thiên Cốt gãi đầu cười ngây ngô, vừa nãy ở trong phòng đột nhiên nàng ngộ ra một chiêu kiếm thế, bèn vận chân khí, cuối cùng trượt chân một cái, mông đau điếng.

“Đây là gì?” Bạch Tử Họa nhìn chiếc bát trong tay nàng, từ xa đã ngửi thấy mùi, nhưng không biết vì sao gần đây nàng lại thấy hứng thú với thực phẩm như thế. Mỗi lần làm được món gì đó đều mang tới cho hắn nếm.

“Nó tên là ‘Thủy tinh túy liên hoa’.” Hoa Thiên Cốt mở nắp ra, chút hàn khí lan tỏa, trong bát chứa một đóa sen vô cùng kiều diễm, thanh tao tinh tế, trên cánh hoa vẫn còn đọng sương, mùi rượu phảng phất, như mỹ nhân rơi lệ.

Mặc dù vẻ mặt Bạch Tử Họa vẫn không thay đổi, nhưng trong mắt đã có ý tán thưởng. Cảm lấy chiếc đũa Hoa Thiên Cốt đưa lên, thưởng thức một miếng, vị thanh mát của hoa và vị đượm nồng của rượu tràn ngập trong miệng, quả thật là cực phẩm mỹ vị.

“Sur phụ, thế nào?”

Bạch Tử Họa nhìn gương mặt hưng phấn của nàng, gật nhẹ đầu đáp: “Rất ngon.”

Sau đó hắn cảm lấy chiếc khăn trắng Hoa Thiên Cốt dâng lên, tao nhã lau miệng.

“À ừm! Sur phụ, con có thể xin người một việc được không?”

“Việc gì?” Bạch Tử Họa cúi đầu nhìn nàng, dù trước kia đã từng bảo nàng muốn gì cứ nói, có gì không hiểu cứ hỏi, nhưng đến Tuyệt Tình điện nửa năm, nàng chưa bao giờ xin hắn thứ gì.

“Sur phụ có thể mỗi ngày dành một chút thời gian, chỉ là một chút thôi để ăn cơm tối cùng đệ tử và Đường Bảo không ạ?”

Bạch Tử Họa nhìn ánh mắt đáng thương của nàng, đột nhiên hiểu ra, trước kia nàng thường ăn cơm với người nhà, sau đó đến đây lại cùng ăn

với đám Khinh Thủy và bạn bè khác, bây giờ ngày nào cũng ăn cơm một mình nên có lẽ thấy không quen.

Vì thế hẳn khẽ gật đầu.

“Tuyệt vời!!!” Hoa Thiên Cốt phấn khích hét lên. Sư phụ đại nhân đồng ý rồi! Ha ha ha ha ha ha, nàng cố tình sắp đặt chuyện này để những ngày về sau hôm nào cũng được thấy mặt sư phụ một lúc, nên mãi cho đến khi tay nghề nấu nướng của mình được sư phụ công nhận mới dám đưa ra yêu cầu này.

Hô hô, Thập Nhất sư huynh quả nhiên nói đúng, cho dù bề ngoài sư phụ cực kỳ lạnh lùng, nhưng thật ra lại là người dễ bắt chuyện nhất trong Tam tôn. Ai ngờ ăn hiếp sư phụ lại dễ như thế, ha ha, xem ra sau này mình phải đặt thêm nhiều yêu cầu, năng làm nũng hơn mới được.

Nói xong nàng sung sướng ôm bát chạy đi, trong lòng thầm nghĩ bữa tối nên làm món gì thì được nhỉ? Sư phụ không ăn thịt, nàng nhất định phải làm thật nhiều món chay đa dạng phong phú, vừa ngon vừa đẹp mắt mới được.

Hoa Thiên Cốt vừa đi khỏi cửa, đột nhiên Bạch Tử Họa nhớ ra điều gì đó.

“Từ từ đã.”

Hoa Thiên Cốt dừng bước, quay đầu lại. “Sư phụ còn gì sai bảo ạ?”

“Băng liên kia người lấy ở đâu?”

“A, cái đó ạ, con thấy bông hoa sen trong hồ ở hậu viện nở đẹp quá, chợt nhớ tới món ăn này nên hái luôn về.”

Cái, cái gì? Bằng liên ngàn năm của hắc! Hắc mang từ Bắc Cực xa xôi về đây trồng, dốc lòng chăm sóc trăm năm, vất vả lắm năm nay mới nở được hai đóa. Nàng, nàng, nàng...

Bạch Tử Họa nhìn trời thờ dài, ai oán nói: “Hoa Tiểu Cốt, phạt ngươi tối nay không được ăn cơm!”

Hoa Thiên Cốt mệt mỏi ngã xuống bậc thang. Có ai nói cho nàng đã xảy ra chuyện gì không? Không phải vừa rồi đã đồng ý ăn cơm với nàng rồi sao...? Quả nhiên thần tiên sư phụ không thể lường trước...

Vì thế, tối nay, bữa cơm đầu tiên Tiểu Cốt ăn cùng sư phụ.

Sư phụ và Đường Bảo ngồi bên bàn, Tiểu Cốt ngồi một bên chảy nước miếng nhìn.

Hối ôi! Người nào có thâu...

Hoa Thiên Cốt làm một cái xích đu ở dưới gốc đào. Vừa đọc sách, vừa ăn nho nuốt luôn cả vỏ, thanh thoi đu qua đu lại. Hoa đào ở Trường Lưu Sơn quanh năm không tàn, tỏa hương thoang thoảng. Hại nàng cứ trông mong mòn mỏi, mãi chẳng có quả đào ăn.

Cuộc sống nửa năm qua của nàng vô cùng tuyệt vời, không phải khổ cực tu hành như lúc đầu nữa. Mỗi ngày ngoài đọc sách ra thì đều ngủ nướng, nội lực tu vi dường như chẳng có chút tiến bộ nào, chỉ có tay nghề nấu nướng ngày càng nâng cao, khiến vóc dáng nhỏ bé xinh xinh của nàng nay béo trắng ra, mềm mại cực kì.

Hoa Thiên Cốt nhìn cầm tiêu hợp tấu trong nhạc phổ, thâm than sợ, thì ra âm nhạc có thể dùng để chiến đấu, hơn nữa lại có lực sát thương lớn như thế.

Thanh âm và hình ảnh trong sách chỉ có một mình người cầm sách mới có thể nghe thấy, cho nên Đường Bảo vẫn đang ngủ lả quay trên một cánh hoa đào bên cạnh nàng, thỉnh thoảng chép cái miệng nhỏ nhắn lẩm bẩm gì đó. Hơn mười đào tinh mang trên mình bộ cánh sắc hồng lộng lẫy, phe phẩy đôi cánh trong suốt bay múa xung quanh Đường Bảo, vang lên những tiếng cười khẽ vui tai. Thấy nó ngủ say, chốc chốc lại sờ sờ, vỗ vỗ nó. Nếu hơn ngàn đào tinh cùng lên tiếng sẽ khiến con người rơi vào ảo giác, Đường Bảo giờ này chắc đang mơ một giấc mơ đẹp lắm.

Đột nhiên có một tiếng đàn khe khẽ từ đằng xa truyền tới, phá nát âm luật đang giao chiến trong sách thành từng mảnh nhỏ.

A, chẳng nhẽ nhóm đào tinh lúc nãy quấy nhiễu khiến nàng nghe lầm?

Khep sách lại, quả nhiên là có tiếng đàn, không phải truyền từ trong sách ra, mà là từ ngoài điện. Hoa Thiên Cốt vui vẻ nhảy khỏi xích đu chạy ra đó, ha ha, là sư phụ.

“Mẹ Cốt Đầu, mẹ đi đâu đấy?” Đường Bảo bị giật mình, ngáp một cái rồi tỉnh lại, rướn cổ lên trời gào, đáng vẻ cực kì buồn cười.

Hoa Thiên Cốt dừng lại gõ đầu nó, cười nói: “Gào cái gì, ngươi là sâu, không phải sói.”

Đường Bảo ưỡn cái ngực nhỏ lên: “Con đang hấp thu nhật nguyệt tinh hoa, thiên địa linh khí, ha ha ha...”

Hoa Thiên Cốt chẳng thèm quan tâm linh khí hay không linh khí, kéo nó nhét vào túi, nhấc váy lên mà chạy, tiếng chuông vang lanh lảnh không ngừng.

Chạy ra ngoài điện, quả nhiên sư phụ đang ngồi trên mỏm đá Lộ Phong, đánh đàn cho Trường Lưu tiên sơn tĩnh mịch dưới ánh trăng nghe. Mái tóc

như tơ tùy ý tản ra giống cánh sen nở rộ rơi xuống đất. Một thân y phục màu trắng, không mang thắt lưng, tung bay trong cơn gió mạnh.

“Sur phụ! Sur phụ!”

Hoa Thiên Cốt vui vẻ chạy đến phía sau người. Bạch Tử Họa không phản ứng, gảy đàn một cách thoải mái, còn hay hơn tiếng nhạc nàng thường nghe trong sách rất nhiều. Tĩnh tại mà nền nã, phóng khoáng biến ảo khôn lường.

Nhưng trong tiếng đàn tuyệt thế đó nàng lại không cảm nhận được bất kì cảm xúc nào của Bạch Tử Họa. Xa xưa âm nhạc đã rất coi trọng tình cảm người đánh đàn trong đó, cổ cầm là thứ nghệ thuật đứng đầu tứ nghệ, “bát tuyệt”^[1] sâu sắc mà kinh động lòng người nhất, nhưng tiếng đàn của sư phụ lại không có tình cảm, khiến người nghe lọt vào một khoảng không mênh mông trống trải.

[1] "Bát tuyệt": Là thanh, kỳ, u, nhã, li, tráng, lu, trường. Bát tuyệt ấy gọi đủ tất cả tình cảm của con người.

Hoa Thiên Cốt cứ lẳng lặng đứng sau bóng lưng của Bạch Tử Họa, nghe người đánh một khúc đàn vô cảm, chợt nàng thấy thật quạnh hiu. Sư phụ luôn cô độc đứng sừng sững trên chín tầng mây, bảo vệ ngọn núi tiên này, vùng đất này, thế giới này nghìn năm vạn năm...

Tiếng đàn chấm dứt, chợt thấy Bạch Tử Họa lãnh đạm nói: “Các loại nhạc cụ khác biết thế là được rồi, nhưng phải biết đánh cổ cầm. Đã đọc cầm phổ chưa?”

“Bẩm sư phụ, đồ đệ đã đọc và nhớ kĩ rồi, nhưng không biết phải đánh thế nào.”

“Người lại đây.”

Hoa Thiên Cốt kinh hồn bạt vía ngồi xuống bên cạnh người, gió dường như nhẹ hơn vừa nãy. Nếu nó cứ thổi mạnh xuống sườn dốc, chắc nàng đã không thể ngồi vững rồi.

“Đàn cho ta nghe.”

Hoa Thiên Cốt căng thẳng đưa tay ra, nhớ tới lời dạy trong sách: Tay phải gảy dây đàn, đối diện với tay trái đặt trên dây của thùng đàn, sẽ tạo nên thanh âm trong trẻo; tay trái gảy dây to sẽ khiến bội âm véo von; nếu tay trái không ghìm dây sẽ tạo nên tán âm vang dội. Tán âm thuộc loại âm trầm, mạnh mẽ mà giản dị, mang cảm giác trang nghiêm. Bội âm là một phần của cao âm, thanh âm lạnh lạnh, như chuông treo trước gió, còn vực âm trung thanh thúy, như tiếng gõ lên chiếc khánh ngọc^[2]. Âm phát ra tùy theo dây thuộc phần nào, trên, giữa hay dưới mà có tiếng vang khác nhau; phần âm cao phía trên mảnh và sắc, phần âm trung ở giữa to và rộng, phần âm trầm phía dưới khỏe và chắc hơn.

[2] Khánh: Một nhạc cụ hình lưỡi rìu, thường làm bằng đồng hoặc ngọc, khi sử dụng được treo lên rồi gõ vào bằng một thanh kim loại. Thường được dùng cùng với chuông lớn trong cung điện xưa.

Vì thế ngón trở chống, ngón giữa gảy dây ra phía ngoài, một thanh âm êm tai truyền từ cổ cầm, Hoa Thiên Cốt thầm nghĩ thật hay, nhớ lại những nhịp điệu dân gian quê nhà, gảy cách quãng.

Bạch Tử Họa khẽ gật đầu: “Lúc ghìm tay cũng phải chuyển động, đừng thảng ngón cái lên, sau đó thật tự nhiên hạ xuống.

Đường Bảo nhô đầu ra khỏi túi, bò lên trên cổ cầm, cơ thể bị tiếng đàn tác động mà run bần bật, vội vàng nhảy lên vai Hoa Thiên Cốt. Oa, mẹ Cốt Đầu thật giỏi, còn biết đánh đàn nữa!

“Khi khóa dây tay không thể nhấn quá sâu, dùng móng gảy, tiếng mới rõ được.”

“Vâng.” Trán Hoa Thiên Cốt bắt đầu đồ mồ hôi, càng đánh càng thấy ngón tay cứng đờ, nhạc không ra nhạc, nhịp không ra nhịp.

Đột nhiên Bạch Tử Họa vòng qua người nàng, hai bàn tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng từ phía trên, nhẹ nhàng dao động trên dây đàn. Hoa Thiên Cốt nhất thời đờ đẫn, như thể cả người từ từ chìm trong nước.

“Đừng hấp tấp, tập trung tụ khí vào đầu ngón tay, đẩy từ tầng sóng âm đi, mỗi sóng âm đều có uy lực đập đá cắt vàng.”

Hoa Thiên Cốt cảm nhận cơ thể gần sát sau lưng mình, bản thân như sắp điên rồi. Mặc cho ngón tay thon dài trắng nõn kia đang nắm lấy tay nàng, dạy nàng đánh đàn, ngón tay nàng lại giống như bị tật, không thể động đậy.

Bỗng thấy bạch quang trên tay Bạch Tử Họa truyền vào, xuyên qua tay nàng. Trong lúc truyền lực đó, ngón tay tăng tốc lướt trên phím đàn.

“Cổn và Phất tuy có nhiều dây, nhưng thanh âm trong trẻo, xâu thành một chuỗi tránh tình trạng hỗn loạn. Khi cùng sử dụng Cổn và Phất phải liên tục, khi Cổn thì từ trái sang phải, khi Phất thì từ phải sang trái, tạo thành một vòng tròn lớn. Đó chính là ‘Tùng sừng sừng trong gió, nước róc rách dưới sông’.”

Đang nói thì ánh bạch quang sắc bén như dao phóng vọt ra từ đàn.

Hoa Thiên Cốt bản thân, căn bản không thể nghe thấy Bạch Tử Họa đang nói gì, nhưng nàng tự hỏi, bàn tay phủ trên tay mình rõ ràng lạnh hết như băng, khí lạnh xuyên vào đến tận xương, nhưng sao nàng lại thấy nóng đến mức đầu đầy mồ hôi, lòng dạ rối bời?

“Hiểu chưa?” Bạch Tử Họa buông tay nàng ra, cúi đầu nhìn đồ đệ dựa vào lòng mình như một nụ hoa nhỏ, cuộn thành một đống.

“Dạ, hiểu ạ.”

“Vậy khi nào rảnh rồi nhớ luyện tập nhiều hơn. Trong Cầm các có mấy cây đàn cổ trăm năm như Linh Cơ, Thần Nông, Hưởng Tuyền, Phượng Thúc, Liên Châu, Trọng Ni, Liệt Tử, Linh Quan, Sư Khoáng, Á Ngạch, Lạc Hà. Ngày mai ngươi đi chọn một cây mình thích. Nhạc chiến là một trong những thể chiến thường gặp, cho nên bình thường đệ tử Trường Lưu Sơn đều tập một nhạc cụ. Vì sư chọn cổ cầm giúp ngươi, nếu ngươi không thích thì có thể đổi sang cái khác.”

“Không cần, không cần đâu sư phụ, con rất thích. Cám ơn sư phụ!” Hoa Thiên Cốt ngẩng mặt lên cười với Bạch Tử Họa, trong lòng thâm nghĩ nhất định là sư phụ hy vọng sau này nàng có thể bảo vệ đàn Phục Hy thật tốt.

Bạch Tử Họa gật đầu: “Ngày mai là tiết Nữ Oa, trong núi có đại lễ, ngươi về nghỉ ngơi sớm đi.”

“Vâng, thưa sư phụ.” Hoa Thiên Cốt từ từ rời khỏi tầm mắt của người, quay lại vui vẻ chạy tung tăng. Ha ha, sư phụ dạy nàng đánh đàn. Tới đây hơn nửa năm, đây là lần đầu tiên sư phụ tự mình dạy nàng gì đó. Nàng vui quá đi mất, sau này nhất định phải chăm chỉ luyện tập mới được.

Hôm sau trời mới hửng sáng nàng đã thức giấc.

“Sư phụ! Sư phụ!”

Người đã ra khỏi điện rồi sao?

“Ta ở trong phòng.”

Hoa Thiên Cốt vội vàng chạy qua, vừa đẩy cửa vào chợt nhận ra mình thất lễ, chợt dạ lui ra ngoài, rồi lại ngó đầu vào xem. Bạch Tử Họa mới chỉ đeo bội kiếm của chương môn, đai ngọc, bạch vũ, tua lông lầy, nhưng tóc vẫn tùy ý khoát trên vai.

“Sur phụ, sao người không buộc tóc?”

“Một lúc nữa sẽ có đệ tử tới buộc giúp.” Mặc dù hấn ở một mình trong điện, không cần người hầu hạ, nhưng chỉ có mái tóc dài này là không xử lý được.

“Vậy để con buộc cho sư phụ nhé?” Hoa Thiên Cốt kích động nhảy phắt đến trước mặt Bạch Tử Họa.

Bạch Tử Họa ngừng động tác trong tay lại nhìn nàng.

Hoa Thiên Cốt chỉ vào mái đầu bánh bao của mình, cực kì đắc ý nói: “Con buộc được mà.”

Rõ ràng thấy miệng người mỉm cười, nháy mắt lại không thấy đâu, Bạch Tử Họa ngồi xuống, đưa lược cho nàng.

Hoa Thiên Cốt hưng phấn đứng sau người, cuối cùng cũng được chạm vào mái tóc dài của sư phụ rồi, đen nhánh như bầu trời đêm, thật không biết người chăm kiểu gì nữa. Hơn một trăm tuổi đấy, sợi nào cũng rất đẹp! Tay chân nàng có chút luống cuống, chải xuống một lượt, lại lóng ngóng không cầm chắc, lược theo sợi tóc trôi thẳng xuống. Hoa Thiên Cốt tắc lưỡi, trời ơi, tóc mượt như thế, thảo nào có dùng sức cũng không buộc được.

Nửa canh giờ sau...

“Tiểu Cốt, vẫn chưa buộc xong sao? Đại lễ sắp bắt đầu rồi.”

“Được rồi, được rồi, xong ngay đây.” Hoa Thiên Cốt đang nghịch tóc vui vẻ, chợt bừng tỉnh, vội vàng chia thành hai phần rồi thuần thục buộc chặt lên.

Bạch Tử Họa nhìn trong gương, bất đắc dĩ thở dài, kĩ thuật búi tóc quả cũng sánh ngang với hắn. Haiz, thôi quên đi, kệ vậy, dù sao cũng bị muộn rồi.

Thầy trò hai người bay thẳng từ Tuyệt Tình điện xuống đại điện.

“Sur đệ, sao tới muộn thế?” Ma Nghiêm bất mãn nhìn Bạch Tử Họa.

Sênh Tiêu Mặc nhìn Bạch Tử Họa, lại nhìn sang Hoa Thiên Cốt nép sau lưng sư huynh, ôm bụng cười ngặt nghẽo.

“Sư huynh, tóc huynh...” Sao lại rối tung sợi cao sợi thấp thế? Lần đầu tiên nhị sư huynh siêu phàm trác tuyệt lại có dáng vẻ đáng yêu thế này.

“Không có gì.” Bạch Tử Họa đọc một pháp quyết, mái tóc dài lập tức đi vào quy củ. Bình thường hắn rất ít khi dùng pháp thuật, ngay cả việc buộc tóc cũng cần sử dụng pháp quyết thì có vẻ chuyện bé xé ra to, nhưng trong những nghi thức trang trọng không buộc tóc lại không được, nên bình thường có thể tránh được thì hắn sẽ tránh hết sức.

Hoa Thiên Cốt chợt dạ chu miệng lên, haiz, không thể trách kĩ thuật của nàng được, thật sự là quá khó mà.

Trong đại lễ, nàng đứng cùng hàng với Hỏa Tịch, Vũ Thanh La và Lạc Thập Nhất, không dám lên tiếng mà chỉ ngó nghiêng xung quanh. Bỗng Hoa Thiên Cốt cảm thấy có một ánh mắt sắc nhọn phía sau, xoay người lại quả nhiên là Nghê Mạn Thiên. Nửa năm không gặp, nàng ta trở mã lại càng động lòng người. Nghê Mạn Thiên vốn lớn hơn Hoa Thiên Cốt hai tuổi, nay đã là một thiếu nữ trưởng thành quyến rũ rồi, còn nàng vẫn mang vóc dáng nhỏ nhắn giống đứa bé như cũ.

Nàng yên lặng cúi đầu nhìn ngực mình, vẫn phẳng lì, chẳng nhô được lên tí nào. Haiz, phẳng thì cứ phẳng đi, chỉ cần một ngày nào đó mặt nàng cũng trở nên xinh đẹp như Thiên Mạch tỷ tỷ thì quá mỹ mãn rồi.

Nhớ tới Sát Thiên Mạch, không biết giờ tỷ ấy đang ở nơi nào? Cả Hiên Viên Lăng nữa, không biết việc huynh ấy cần xử lý giờ ra sao rồi? Đông Phương Úc Khanh giỏi như thế, đã thi đỗ Trạng Nguyên chưa nhỉ? Vân Ân

nữa, lần cuối cho chim đến đưa thư đã là hơn một tháng trước, không biết giờ Mao Sơn thế nào?

Đột nhiên nàng nhớ tới Sóc Phong, bèn quay đầu lại tìm cậu ta. Cậu ta đứng cách Nghê Mạn Thiên rất xa, chắc quan hệ giữa hai người ấy không tốt. Thập Nhất sư huynh dạy hai đồ đệ này hẳn vất vả lắm.

Nàng lại nhìn về phía Bạch Tử Họa, không nhận ra Sóc Phong vừa ngẩng đầu lên nhìn mình.

Sau khi đại lễ hoàn thành, Hoa Thiên Cốt chưa về điện với Bạch Tử Họa ngay mà ở lại tụ tập với bọn Khinh Thủy, nhưng vẫn không dám uống rượu, không dám ăn no, sợ mình ngủ quên mất.

Sáng sớm hôm sau, Bạch Tử Họa vừa đẩy cửa ra đã thấy Hoa Thiên Cốt cúi đầu đứng bên cạnh.

“Sao thế?”

“Sư phụ, sau này con có thể mỗi ngày tới buộc tóc cho người không? Kỹ thuật là phải chăm rèn luyện, không phải người vẫn thường bảo ‘cần cù bù thông minh’ đấy sao?”

Đầu Bạch Tử Họa chảy đầy mấy vạch dài đen sì...

Hoa Thiên Cốt đang bận rộn trong bếp, Đường Bảo ôm một cái muống nhỏ giúp nàng, lúc thì thêm ít muối, lúc thì rắc ít đường.

“Sư phụ! Sư phụ! Ăn cơm thôi!”

Bạch Tử Họa ngưng thần, nguyên thần cách đó ngàn dặm đang chơi cờ trên biển cùng Đông Hoa thượng tiên, vừa nghe thấy tiếng nàng gọi bèn vội vàng cáo biệt, nguyên thần nháy mắt vượt ngàn dặm, trở về thân xác.

Bước vào phòng, hắn nhìn đồ ăn trên bàn, món nào cũng cầu kì, món nào cũng được trang trí rất đẹp, trông không giống đồ ăn mà giống một tác phẩm nghệ thuật hơn.

“Hôm nay làm món gì?”

“Ha ha, thưa sư phụ, lần lượt là canh Thiên Cơ Mật Lộ, Phỉ Thúy Đậu Hũ, Phù Dung Đới Ngọc, Mê Hồn Bách Quả Nhục, Cam Thảo thập cẩm và nhụy hoa cúc xào ạ.”

“Mỗi ngày không cần phải làm nhiều như vậy, không ăn hết thì thật lãng phí, làm hai món khác nhau là được rồi.”

“Vâng, thưa Sư phụ.” Hoa Thiên Cốt hai tay dâng đôi đĩa làm bằng bạch ngọc lên, “Sư phụ đại nhân, mời dùng.”

Bạch Tử Họa nhận lấy, cầm trong tay, ngón tay kia so với nó còn trắng thuần và đẹp hơn gấp bội.

Đường Bảo nằm trong chiếc bát Thanh Hoa dành riêng cho mình nuốt nước miếng nhìn đồ ăn, khi sư phụ còn chưa động đĩa thì nó vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Tay nghề của ngươi khá hơn rồi đấy.” Bạch Tử Họa nhìn món Mê Hồn Bách Quả Nhục dùng nhiều loại quả khác nhau để tía thành hình Trăm Điều Hướng Phượng, khẽ gặt đầu, gắp một miếng lê trắng bỏ vào miệng ăn thử.

Hoa Thiên Cốt vui vẻ ôm bát cơm, lên nhìn sư phụ ăn. Đây là lúc vui vẻ nhất trong ngày, tuy rằng sư phụ trong khi ăn rất kiệm lời, nhưng chỉ cần ngồi cùng người thôi đã khiến nàng thấy rất ấm áp rồi. Sao trên đời này lại có người cả khi ăn cơm cũng tao nhã vậy nhỉ?

“Cốt Đầu, con muốn cái đó, cái đó...”

Hoa Thiên Cốt gấp miếng anh đào dùng làm mắt phượng bỏ vào bát Đường Bảo, Đường Bảo ôm vào lòng, gặm lấy gặm để.

Bạch Tử Họa mỗi món gấp vài miếng, được một lúc rồi đặt đĩa xuống không ăn nữa, nhưng vẫn ngồi ở đó nhìn nàng và Đường Bảo. Hắn vốn không có cảm giác no hay không no, nhưng mỗi ngày đều dành ra mười mấy phút ở cùng nàng.

“Từ từ, không phải vội.”

“Vâng...” Hoa Thiên Cốt quét sạch một phần tư đồng đồ ăn trên bàn, thấy gần no rồi, vội vàng đặt đĩa xuống.

“Ta ăn no rồi, còn lại giao cho người đẩy Đường Bảo, sư phụ đã dặn không được lãng phí. À mà, người ăn chậm nhất, người phải rửa bát, ha ha.”

“Hả? Được rồi...nhưng sao nhiều thế, gần đây con lại béo thêm rồi, chẳng thấy cái eo đâu nữa cả.”

“Eo?” Hoa Thiên Cốt dùng đĩa kẹp người nó, lướt từ đầu tới đuôi, “Ở đây? Đây? Hay là đây? Chẳng phải đều như nhau sao?”

Thấy Đường Bảo loay hoay trong đôi đĩa cười không ngừng, nàng thật muốn coi nó như rau đút vào miệng ăn luôn.

Bạch Tử Họa nhìn hai người đùa giỡn, ý cười lộ trong mắt, nâng tay áo trắng không nhiễm chút bụi trần lên lau miệng giùm Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu, nhìn gương mặt lạnh lùng của người, cảm giác ấm áp kia suýt chút nữa khiến nàng xúc động rơi lệ.

Nhìn vết bẩn trên tay áo Bạch Tử Họa, nàng lại xấu hổ cúi đầu.

Bộ y phục màu trắng của sư phụ dường như vạn năm đều sạch sẽ, xung quanh còn có tiên khí bao phủ, khiến bụi bặm không thể bám vào, cho nên không cần làm những việc vặt vãnh như giặt quần áo giống nàng... Nhưng người có cần tắm không nhỉ? Hoa Thiên Cốt vừa tưởng tượng ra cảnh sư phụ cởi đồ...

Ôi, văng đầu quá, văng quá... A Di Đà Phật, A Di Đà Phật, thiện tại, thiện tại...

Suy nghĩ của nàng giờ đã khác hẳn so với tâm niệm sau khi báỉ sư sẽ thật hiếu thuận với sư phụ, nấu cơm giặt quần áo cho người, hay pha trà rót nước gì đó.

Sư phụ luôn cho rằng đạo pháp tự nhiên, thanh sạch, pháp thuật không phải dùng để mang đến cho con người một cuộc sống tiện lợi, nếu cứ nghĩ như thế ngược lại sẽ khiến con người sinh tính dựa dẫm và chậm chạp. Cho nên những việc vặt như vấn tóc, giặt quần áo dù cho chỉ cần nâng tay, niệm pháp là xong, người cũng tự tay chứ không hề sử dụng pháp thuật.

“Sư phụ, lát nữa đưa quần áo cho con, con giúp người giặt nhé?”

Bạch Tử Họa kinh ngạc nhìn Hoa Thiên Cốt đầy kích động trông về hướng mình, khẽ gật đầu.

Đêm đến, trăng lên cao sáng như mâm ngọc.

Hoa Thiên Cốt chân trần đứng giặt quần áo trong con suối đằng sau núi, những cánh hoa cách đó không xa đều bay theo gió rơi xuống dòng nước, xuôi dòng mà trôi, ánh trăng khuyên thành, phản chiếu trong nước như tà áo trắng vương mấy cánh hoa màu hồng, vừa đẹp một cách thâm lặng, lại vừa diễm lệ vô ngần.

Đường Bảo ngồi trên chiếc thuyền cánh hoa đào trôi theo dòng nước, chơi vui quên trời quên đất.

Hoa Thiên Cốt vung nước hất nó, khiến chiếc thuyền cánh hoa nghiêng nghiêng ngã ngả. Nó cố gắng đạp mấy cái chân bé tí bơi trong nước, đột nhiên nhìn thấy một con cá nhỏ, vô cùng hưng phấn lặn xuống đuổi theo. Không biết dùng cách gì mà chỉ chốc lát sau đã lừa được con cá bơi nhanh như bay này cam tâm tình nguyện để Đường Bảo ngồi lên lưng, vui vẻ bơi qua bơi lại.

Hoa Thiên Cốt ngửa đầu nhìn trăng tròn, lại cúi đầu nhìn sang biệt viện của sư phụ, đèn vẫn sáng như trước. Nàng chưa từng nghĩ rằng sẽ có tháng ngày hạnh phúc bình yên, nàng không cầu gì hơn, chỉ mong có thể vĩnh viễn sống như thế này.

Hôm sau Đường Bảo đi chơi cùng bọn Khinh Thủy, Hoa Thiên Cốt nằm trên cây đọc sách, đột nhiên thấy xa xa có một con hạc giấy màu xanh xiêu vẹo bay về phía mình.

Có thư! Hoa Thiên Cốt nhảy ra tóm nó lại.

Bình thường tiên giới đều dùng cách này để truyền tin, chỉ cần lấy một tờ giấy bất kì gập thành hình con hạc là được. Màu sắc khác nhau thì mức độ khẩn cấp và loại tin cũng khác nhau. Mà tốc độ truyền tin phụ thuộc pháp lực của người truyền, nếu pháp lực yếu, con hạc có khi phải bay mấy tháng hoặc một năm rưỡi mới tới. Pháp lực mạnh thì chỉ cần vài canh giờ hoặc một ngày là đã vượt được cả nghìn dặm, hơn nữa cũng không sợ dễ dàng bị gió làm hỏng, thậm chí còn có thể ẩn mình trên không mà chẳng ai phát hiện chặn lại.

Hoa Thiên Cốt mở thư ra, quả nhiên là Đông Phương Úc Khanh gửi tới, chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, y như gà bới, còn xấu hơn chữ nàng. Trong thư chỉ có vài lời ít ỏi.

“Tiểu Cốt Đầu, ta rất nhớ nàng, nhớ tới mức xương cũng đau!!!”

Cuối thư còn có một bức tranh rất xấu, trong đó vẽ Tiểu Cốt Đầu, một tiểu thư sinh, ở giữa là một con sâu, bức tranh mang cái tên rất hay: Tranh gia đình.

Hoa Thiên Cốt ôm bức thư cười đến đau cả bụng, thật ra nàng cũng rất nhớ hắn. Nàng chạy về phòng, nhắc bút viết lại một phong thư rất dài cho Đông Phương Úc Khanh, viết xong gấp thành một con hạc giấy giống y con của hắn gửi đến. Nàng đặt chúng trong lòng bàn tay tập trung niệm quyết, con hạc giấy biến thành màu xanh, trên phong thư ghi người nhận là Đông Phương Úc Khanh, sau đó liền vỗ cánh bay đi.

Hoa Thiên Cốt lại tiếp tục trèo lên cây, mông còn chưa ngồi vững, đột nhiên thấy một luồng ánh sáng vàng từ xa bay vút tới. Một bóng áo đen khoanh tay đứng trong viện, hóa ra là Thế tôn Ma Nghiêm.

Hoa Thiên Cốt sợ tới mức vừa leo lên được đã ngã lăn quay xuống.

“Đệ tử bái kiến Thế tôn.” Ôi chao, mông đau quá.

Ma Nghiêm lạnh lùng lườm nàng một cái: “Thân là đệ tử của chương môn, ngu ngốc lại mãi chơi, thật không ra thể thống gì cả! Sư phụ ngươi đâu?”

“Sư phụ... sư phụ... có thể ở Kiếm các, hoặc Huyền Cơ tháp, hoặc thư phòng, hoặc...”

Ma Nghiêm hừ lạnh, phát tay áo đi thẳng vào trong điện: “Thật không hiểu ngươi làm đồ đệ kiêu gì!”

Hoa Thiên Cốt vội vàng cúi đầu theo sau ông ta, không dám nhiều lời.

Bạch Tử Họa biết Ma Nghiêm tới đây, đại sư huynh rất ít khi đến Tuyệt Tình điện, lần này hẳn là có chuyện quan trọng.

Hắn lấy chiếc áo choàng được gấp gọn gàng lên, giũ ra, chiếc áo vừa trắng vừa thẳng thớm. Đây là nha đầu kia giặt? Mặc lên người có mùi hương hoa đào thoang thoang, còn có sự mát mẻ của nước cùng mùi thơm của ánh mặt trời, hắn không kiềm được khẽ mỉm cười.

Bạch Tử Họa đẩy cửa bước ra, thấy Ma Nghiêm đang đi thẳng về đây, nhú mày, thấp giọng nói: “Lại thêm một món thần khí bị cướp rồi.”

Về mặt Bạch Tử Họa không chút thay đổi, trong lòng thở dài, ngày này sớm muộn gì cũng đến.

Hoa Thiên Cốt buồn chán lẩn lộn trên giường, chân khí của nàng hiện giờ sắp bình phục, đã có thể cố gắng ngủ trên giường huyền băng. Sư phụ đại nhân ra ngoài đã ba ngày rồi, hu hu hu, chẳng có ai ăn cơm với nàng cả. Đường Bảo đáng ghét cũng không ở cạnh nàng nhiều, càng ngày càng bám riết lấy Lạc Thập Nhất. Haiz, đúng là thấy sắc quên mẹ mà...

Nhưng cho dù Lạc Thập Nhất có đẹp thế nào, thì đó cũng là chuẩn thẩm mỹ của hàng ngàn hàng vạn thiếu nữ chứ có phải của sâu đâu!

Đáng ra Đường Bảo phải cảm thấy một con sâu róm đẹp trai hơn huynh ấy chứ nhỉ?

Chán quá đi mất, sư phụ không có trong điện, nàng luôn cảm thấy bất an. Nàng không muốn đọc sách, hay là lại vào bếp nghiên cứu làm thêm vài món mới, đợi sư phụ về rồi dâng cho người ăn? Đúng rồi! Nàng liền bắt tay vào làm.

Vừa đẩy cửa ra, nàng bỗng giật mình, có một người đứng ở đó. Cũng khó trách Thế tôn bảo nàng ngu ngốc, có người lên Tuyệt Tình điện đã đành, lại còn đứng trước cửa phòng nàng mà cũng không phát hiện ra.

Người này nàng đã từng gặp, hình như tên là Trường Sinh, phụ trách tạp vụ ở hậu điện Trường Lưu, vào Trường Lưu Sơn trước nàng vài năm, nhưng cũng thấp hơn nàng hai bậc. Tuy nhiên đệ tử bình thường không được ra vào Tam điện, sao hắn lại chạy tới đây? Phải tranh thủ lúc sư phụ không ở đây đuổi hắn về mới được, nếu không sẽ bị phạt rất nặng.

Nàng bỗng thấy khóe miệng Trường Sinh nhếch lên, nở một nụ cười cứng ngắc mà bí hiểm.

“Nhóc con, ta tới rồi!”

Hoa Thiên Cốt sững sốt.

Giọng nói này, lại còn cả cách gọi “nhóc con” nữa, niềm kinh ngạc và vui mừng lập tức hiện lên mặt nàng.

“Tỷ tỷ!”

Sát Thiên Mạch nhắc bổng Hoa Thiên Cốt lên, xoay vài vòng trên cao, cuối cùng lại ôm nàng vào lòng như trẻ con không chịu buông ra, tay khẽ đung đưa.

“Một năm không gặp, sao vẫn nhẹ y như cọng lông thế này, chẳng có chút thịt nào cả?”

“Đâu có, muội mập ra mà, mập mà!”

Sát Thiên Mạch yêu thương véo má nàng, quả thực thần sắc đã khá hơn nhiều, hai mắt sáng ngời trong veo, còn ầng àng nước nữa, làm người ta vừa nhìn đã thấy đau lòng. Phần lớn tà khí và quầng sáng kỳ lạ trên mi tâm của nàng đều bị tinh lọc hết. Bạch Tử Họa hẳn đều đúng giờ khai thông chân khí, điều tức ngũ hành cho nàng, nhưng tự phụ ngông cuồng tới mức muốn sửa đổi số mệnh của nàng, hẳn phải hao tổn không ít nội lực và tu vi?

Mới đầu hắn còn lo Bạch Tử Họa quá lạnh lùng, nhóc con ở cạnh bọn họ sẽ phải chịu rất nhiều uất ức, không ngờ kẻ kia cũng miễn cưỡng xứng với chức vị sư phụ. Thần sắc của nhóc con rất tốt, những ngày ở Tuyệt Tình điện hắn là vui vẻ, nếu vậy hắn cũng an tâm.

Rốt cuộc Bạch Tử Họa cũng không phụ gương mặt siêu phàm thoát tục của hắn ta! Trên đời này người có thể khiến hắn phải khen ngợi không có nhiều đâu, kẻ có dung mạo có thể khiến hắn mở to hai mắt nhìn thì lại càng ít. Người đẹp ấy mà, phải làm những chuyện người đẹp nên làm, phải cười nhiều, hoạt bát, cả ngày mặt lạnh làm khi gì! Giống như mọi người đều nợ hắn ta tiền ấy!

“Tỷ tỷ, sao tỷ lại đến đây?”

“Ta sớm đã muốn đến rồi, nhưng vì gần đây đi đoạt thần khí nên Ma giới, Yêu giới loạn hết cả, ta không thể phân thân ra được. Mấy ngày nay thừa dịp Bạch Tử Họa không ở đây, ta bèn lên đến thăm ngươi.”

Sát Thiên Mạch kéo chiếc mặt nạ mỏng trên mặt xuống, lộ ra gương mặt đẹp đến hoa nhường nguyệt thẹn. Hoa Thiên Cốt nhất thời cảm thấy phía trước rực rỡ hẳn lên, thứ gì đó quá đẹp luôn khiến con người ta có cảm giác không thật, vẻ đẹp của sư phụ là một loại thánh khiết không thể xâm phạm, khiến người ta rung động và thần phục từ tận đáy lòng. Còn vẻ đẹp của tỷ tỷ lại là vẻ đẹp cực hạn mà tất cả sinh linh đã siêu thoát hay chưa siêu thoát trong đất trời này đều không thể đạt đến. Nàng còn nhỏ, tâm tư lại đơn thuần nên không biết, người bình thường hoặc là kẻ không đủ định lực nhìn thấy, nhẹ thì máu mũi phun trào, ngất ngay tại chỗ, nặng thì ngu si đần độn, thần trí bất minh. Sát Thiên Mạch đi khắp Lục giới gần như không có địch thủ, thật ra nhiều lúc có lợi thế từ dung mạo, đôi khi chỉ cần một ánh nhìn là đã câu mất ba hồn bảy vía của đối thủ, vốn dĩ chẳng cần động tay.

Hắn ôm rất lâu mới lưu luyến thả Hoa Thiên Cốt xuống, chạy vào đứng trước chiếc gương trong phòng, tỉ mỉ soi từ trên xuống dưới. Ôi, khuôn mặt

nhỏ nhắn xinh đẹp đáng thương của hắn, phải nhanh làm thoáng, không thể để nó nổi mẩn hay mằm xuân được.

“Nếu dùng thuật để biến thành kẻ khác rất dễ bị pháp bảo của Trường Lưu Sơn nhận ra hoặc người có đạo hạnh cao cảm thấy, vì thế đành phải để gương mặt tục tũn ấy che khuất dung nhan xinh đẹp của ta, hu hu...”

Hoa Thiên Cốt tán thưởng: “Tỷ tỷ thật giỏi! Dùng thuật dịch dung tuyệt quá!” Nàng xem trong được phổ, thuật dịch dung là một trong những thuật phức tạp và khó học nhất.

Sát Thiên Mạch lật bàn tay, lấy một chiếc quạt long lanh ánh bạc từ trong khur đỉnh ra, phe phẩy quanh mặt mình. Một bên mắt quỵn rũ lộ ra ngoài quạt, trong vắt như làn nước mùa thu, ánh đỏ trôi bồng bềnh, khiến Hoa Thiên Cốt nhìn vào mà nhũn cả người.

Hắn nào biết thuật dịch dung là gì chứ, thứ đó vừa phức tạp lại mệt óc, còn phải dùng thuốc nước để duy trì độ tươi nữa, nhỡ làm hỏng cái móng tay xinh đẹp của hắn thì phải làm sao bây giờ? Thế là hắn giết luôn người, lột da mặt xuống làm mặt nạ, đơn giản và nhanh hơn không biết bao nhiêu lần. Chỉ có điều hắn không dám nói chuyện này với nhóc con, dù sao đó cũng là huynh đệ đồng môn của nàng, nói ra sẽ làm nàng khó xử.

“Nhưng Trường Lưu Sơn canh phòng nghiêm ngặt, tỷ tỷ qua vách bảo vệ kiêu gì?”

Sát Thiên Mạch khép quạt lại chỉ lên trời, sau đó lại chỉ xuống đất: “Ta đi từ dưới lên Trường Lưu Sơn, ha ha, theo ta, ta mang ngươi đến một chỗ vui cực.”

Nói xong lại đeo mặt nạ lén lút cùng Hoa Thiên Cốt xuống Tuyệt Tình điện. Hoa Thiên Cốt dừng lại trong khu rừng cấm phía sau Trường Lưu Sơn, tìm nàng đập thành thạch, nếu bị phát hiện mà Thế tôn không nghiêm ngặt trách mắng mới là lạ.

Sát Thiên Mạch kéo nàng chạy đông chạy tây, bay vút từ vách núi xuống, sau đó bước vào một cái hang ở lưng chừng. Hang rất sâu, tối đen, Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu lên thì thấy đôi mắt rực sáng như lửa của Sát Thiên Mạch, đẹp như ánh hào quang, như đèn hoa, khiến người ta chìm sâu trong đó.

Hoa Thiên Cốt bối rối vỗ vỗ ngực: “Làm muội sợ muốn chết, cứ tưởng là sói chứ.”

“Ha ha, mắt sói màu xanh biếc cơ.”

Nói xong hất đảo tay trái, mấy đốm lửa bay từ lòng bàn tay ra lơ lửng trong không trung, chiếu sáng con đường phía trước. Sát Thiên Mạch cười mờ ám mấy tiếng nhưng lại êm tai kỳ lạ.

Hoa Thiên Cốt không biết tại sao mình lại không sợ Sát Thiên Mạch-yêu nhân Ma giới trong lời mọi người, cũng không hề đề phòng hấn, chẳng lẽ là vì mỹ sắc hoặc nhân? Bọn họ một chính một tà, quan niệm và cách giải quyết mọi chuyện khác biệt rất lớn, nhưng nàng cho rằng, dù đối phương có thân phận gì, địa vị nào, chỉ cần người tốt với ta, ta cũng sẽ tốt với người.

Trong hang thấp thoáng có tiếng nước, càng đi về phía trước càng có nhiều ngã rẽ, đâu đâu cũng thấy mấy cây trúc đá, măng đá, nhũ thạch rủ xuống lờm chờm, vừa lạ vừa tuyệt vời, phản xạ ra các loại ánh sáng huyền ảo lộng lẫy.

Mặc dù hoàn toàn không nhận biết phương hướng được nữa, nhưng đại khái vẫn đang đi xuống dưới. Chẳng lẽ nơi này thông xuống đáy biển?

Quả nhiên, một lúc sau ánh sáng xuất hiện, trên vách hang phản xạ lên những vệt sáng của ánh nước.

Hai người đi đến lối ra, giống như dưới vách núi là trăm ngàn cây cối, còn ở đây là mặt biển xanh thẳm một màu. Bọn họ đang ở tầng biển dưới đáy của Trường Lưu Sơn, bốn phía đảo bị dòng thác nước như tấm màn che phủ, cho nên bên ngoài không thấy được bên trong, cũng không ai muốn xuyên qua thác nước, đến xem đáy Trường Lưu Sơn trông ra sao.

“Oa, đẹp quá, muội thấy mấy con cá đầy màu sắc.”

“Thích không? Muốn bắt hai con nướng ăn không?”

Nói xong hắn kéo Hoa Thiên Cốt nhảy xuống, nàng đang định nhịn thở chìm xuống nước, không ngờ lại đứng thẳng trên mặt biển.

Nếu là nàng, cùng lắm chỉ có thể duy trì ở trên nước được một lát, nhưng Sát Thiên Mạch lại có thể khống chế toàn bộ nước biển quanh đây, quả nhiên rất lợi hại. Nàng vui vẻ nhảy tới nhảy lui, bọt nước bắn tung tóe, sau đó ngồi xổm xuống bắt cá nhỏ. Nhưng con cá kia vô cùng thông minh, cứ lướt quanh ngón tay nàng trêu chọc, không cho nàng bắt được.

Nàng quay đầu lại nhìn Sát Thiên Mạch, hắn đã tháo mặt nạ xuống, nhìn mặt biển đến mê mẩn.

“Tỷ tỷ, tỷ đang làm gì thế? Mấy con cá nhỏ này rất đẹp đúng không?”

Sát Thiên Mạch bất đắc dĩ quay đầu lại nhìn Hoa Thiên Cốt thở dài một tiếng.

“Nhóc con, nhóc nói xem sao ta lại đẹp đến nhường này?”

Hoa Thiên Cốt nhìn hắn đang xót thương cho phận mình, ngây ngô gật đầu: “Đúng vậy, sao có thể đẹp đến thế chứ?”

“Tiếc là ta có dung mạo đệ nhất thiên hạ, nhưng lại là chí tôn của hai giới yêu ma, dù không thích trông coi mọi việc, phần lớn thời gian cũng không

xưng danh nhưng vẫn rất uy phong đúng không? Thế mà sao lại không có pháp lực đệ nhất, nếu có chẳng phải quá xứng đôi với dung mạo đệ nhất của ta hay sao?”

“Thế người mạnh nhất là ai?”

“Ai mà biết được! Có lẽ là Yêu Thần, chỉ có điều thế gian này chưa ai gặp cả. Nhưng ít ra đời này ta rong ruổi khắp Lục giới, cũng chỉ thua hai người.” Sát Thiên Mạch cực kì đắc ý khoanh hai tay trước ngực.

“Ai thế? Lợi hại như vậy sao? Là sư phụ của muội à?”

“Sư phụ của ngươi là một trong hai người đó, bại trong tay hắn ta cũng phục, nhưng thực ra mới đánh được có mấy hiệp, mặt của ta đã bị kiếm của hắn đả thương, thế nên phải chạy vội về chữa trị. Chứ nếu tiếp tục chiến đấu chẳng biết mèo nào cắn mỉu nào đâu, hừ!”

“Ừm, thế người còn lại là ai?”

“Kẻ còn lại là Đâu Lan Can.”

“Hình như muội từng nghe thấy tên này rồi.”

“Gã đó rất nổi tiếng đấy, trước kia là đệ nhất chiến thần của tiên giới, cũng là một trong ngũ tôn, anh ruột của Độc Bộ Thiên Quân Nam Lĩnh Hàn. Tám mươi năm trước vì yêu một yêu nữ cực kì độc ác nên đã tạo ra một đồng thị phi ân oán, cuối cùng bị Ngọc Đế đày tới man hoang, cũng vì thế Tiên giới sửa lại rất nhiều thiên quy. Hơn một trăm năm trước Yêu giới, Ma giới làm loạn, định đánh vào Nhân giới, lúc gã dẫn thiên binh đi bình loạn ta có so chiêu với gã, có điều...”

“Có điều gì?”

Sát Thiên Mạch phần uất: “Có điều gã ta quá xấu! Mặt mũi tròn tròn bóng loáng như gương, ta vừa nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình trên đó thì lơ đãng, kết quả bị gã ta đánh cho tàn tạ, đành phải tẩu vi thượng sách...”

Hoa Thiên Cốt ôm bụng ngửa mặt lên trời cười ngặt nghèo. Quả nhiên là phong cách của tỷ tỷ.

“Trận chiến đó rất kịch liệt, Đâu Lan Can nhiều kinh nghiệm, bụng dạ lại nham hiểm y như Ma giới chúng ta, vì vậy lần phản loạn đó không bao lâu đã bị gã diệt trừ. Ngay cả Ma tôn cũng bị gã giết chết, nhưng lão già đó cũng chẳng còn tác dụng gì nữa, suốt ngày trầm mê trong nữ sắc. Cũng chả hiểu sao gã ta lại thích ả yêu nữ kia, cuối cùng một đời Chiến thần lại có kết cục thảm thương. Chữ ‘tình’ quả là không tốt.”

“Tỷ tỷ, vậy tỷ nói xem, giữa sư phụ và ông ta thì ai lợi hại hơn?”

“Nếu bàn về tu vi, có lẽ sư phụ của người hơn, nhưng nếu luận thực chiến, sợ là gã đó hơn. Sư phụ của người rất nhân từ, không dễ dàng rút kiếm. Đừng nói là giết, ngay cả đả thương người khác cũng rất ít khi. Nếu đấu với Đâu Lan Can, chắc chắn là một trận khổ chiến cực kì đặc sắc!” Sát Thiên Mạch vừa tưởng tượng ra cảnh trời đất tối tăm, không chút ánh sáng thì phấn khích tới mức xắn cả tay áo lên.

“Tỷ tỷ, thế man hoang là nơi nào?”

“Đó là nơi Lục giới dùng để xử lý phạm nhân mắc tội chết, yêu ma quỷ quái gì cũng có, phạm nhân và người bị trục xuất đến đó không thể dùng pháp lực, tự sinh tự diệt, sống cũng chẳng khác gì chết, vĩnh viễn không có cách nào thoát được.”

“Thật khủng khiếp! Đúng rồi, tỷ tỷ, sao tỷ biết dưới Trường Lưu Sơn có con đường này?”

“Trường Lưu Sơn chường ngại trùng trùng, trên có vách bảo vệ cực kì vững chắc, dưới phải phá trận mới vào được. Con đường và cái hang kia phần lớn là do tự nhiên, còn lại là do đệ tử đã bị trục xuất của Thế tôn dùng nội lực thông thành. Còn chuyện vì sao ta biết và chuyện về cái tên đại đại đại sư huynh kia sau này có cơ hội ta sẽ kể cho, hê hê, bây giờ chúng ta xuống đáy biển chơi một chút đi!”

Nói xong hắn cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Hoa Thiên Cốt cười pha trò, nàng chưa kịp phản ứng nước dưới chân đã tan ra, cả người đều chìm xuống. Kỹ năng bơi của nàng rất kém, đang chuẩn bị bơi chớ thì nhận ra mình không bị dính nước một chút nào.

Nàng và Sát Thiên Mạch hai người như bị vây trong một cái bọt khí rất lớn, từ từ trôi trong đáy biển.

“Thật đẹp!” Hoa Thiên Cốt dí sát mặt vào lớp màng trong suốt, nhìn những con cá xung quanh bơi qua bơi lại, một con cá nhỏ cách lớp màng bọt khí hôn lên tay Hoa Thiên Cốt, cố gắng đẩy, không ngờ lại lọt được vào trong bọt khí, bơi quanh Hoa Thiên Cốt vài vòng, sau đó lại xuyên qua lớp màng, trở về biển lớn.

Bọt khí không biết trôi trong biển bao xa, nước biển trong suốt, có thể thấy từng tia nắng mặt trời, những cây san hô có hình thù kỳ quái cùng những con cá, rong biển đủ màu sắc, đủ hình dạng... Hoa Thiên Cốt nhìn cảnh biển biến ảo khôn cùng mà vui quên trời đất. Bọt khí từ từ bay lên khỏi mặt biển, sau đó lại từ từ trôi đến bên bờ cát, sau đó “bụp” một tiếng, tan biến dưới ánh mặt trời.

Nàng liếc nhìn xung quanh, đây là một đảo nhỏ cách Trường Lưu Sơn không xa. Cây xanh cát trắng, gió nhẹ phả vào mặt, sóng biển dịu dàng vỗ bờ. Tuy rằng nàng tới Trường Lưu đã lâu nhưng chưa một lần nào được chơi đùa ở bờ biển như thế.

Hoa Thiên Cốt hưng phấn cởi giày, chân trần chạy nhảy trên cát. Nàng kiếm rất nhiều vỏ sò xâu thành chuỗi, đeo lên cổ Sát Thiên Mạch. Sát Thiên Mạch lười biếng nằm bò một bên tấm nắng, nhìn gương mặt vui vẻ của Hoa Thiên Cốt, trong lòng chợt thấy ấm áp, thì ra trên thế gian này trừ dung mạo của hấn ra, còn có một hình ảnh động lòng người, đó chính là nụ cười vui vẻ của nàng.

Hấn nhìn Trường Lưu Sơn xa xa, lòng thoáng qua vài suy nghĩ, khuôn mặt bỗng trở nên dữ tợn, con người màu đỏ lại thêm phần sắc bén khiến người ta phải sợ hãi.

Tính đi tính lại, nhân tố quyết định để Yêu Thần xuất thế đang trên người Hoa Thiên Cốt, mà sao thần khí lại liên quan tới một tiểu nha đầu được?

Nhưng kết quả đã định, những chuyện khác đều không quan trọng. Yêu Thần nhất định phải xuất thế, chỉ có điều nhóc con này, dù là ai cũng không thể động vào!

Chương 8: Nàng muốn thành tiên

Hai người chơi trên bờ cát đến tận khuya, đốt lửa trại nướng cá ăn. Hoa Thiên Cốt cho Sát Thiên Mạch thưởng thức tài nấu nướng tuyệt vời của nàng, vừa ăn vừa tán gẫu đùa giỡn. Hoa Thiên Cốt sợ Đường Bảo không tìm thấy mình sẽ lo lắng nên muốn về sớm, ai ngờ mãi vui ăn no quá nên ngủ quên. Sát Thiên Mạch lợi dụng cơ hội ôm nàng vào lòng cả đêm, vuốt ve tay chân, véo bụng véo mặt như đang chơi búp bê vải, còn nghịch hổng hết cả búi tóc của nàng nữa.

Hôm sau hai người lưu luyến không rời, Sát Thiên Mạch đưa nàng về Trường Lưu Sơn rồi nhì nhằng rất lâu mới chịu quay về. Hoa Thiên Cốt lén lút ra khỏi rừng cấm, cười kiêu bay về Tuyệt Tình điện, không ngờ vừa mới bay đã bị một giọt nước bắn từ phía dưới lên hắt văng ra khỏi kiếm.

Thương thể và chân khí của nàng vẫn chưa hồi phục hết, cho nên dù phát hiện ra cũng không thể né tránh. Hoa Thiên Cốt gắng gượng không chế không để mình ngã lăn quay ra đất, nhưng đầu gối vẫn bị xước sát.

Xung quanh truyền đến tiếng cười trong trẻo như chuông. Hoa Thiên Cốt bất đắc dĩ ngẩng đầu lên, quả nhiên là Nghê Mạn Thiên, còn cả Sóc Phong nữa, có lẽ hai người đó đang luyện tập pháp thuật hệ thủy bên dòng suối, tình cờ thấy Hoa Thiên Cốt bay qua nên đánh nàng ngã xuống dưới.

“Trong Đại hội Kiếm Tiên chẳng phải ngươi rất lợi hại đó ư? Sao giờ lại vô dụng thế? Ngay cả một giọt nước nhỏ mà cũng không tránh được, đừng có nói với ta rằng vết thương của ngươi vẫn chưa lành nhé?”

Hoa Thiên Cốt không để ý tới nàng ta, đứng dậy phủi bùn đất. Nhắc tay lên, Đoạn Niệm kiếm tự động bay về với nàng.

Nghê Mạn Thiên căm hận liếc mắt nhìn Đoạn Niệm, trước kia nàng không biết thanh kiếm này là Tôn thượng tặng cho Hoa Thiên Cốt, chỉ thương thay Bích Lạc của nàng. Tuy rằng làm đồ đệ của Lạc Thập Nhất vẫn luôn là mong muốn của Nghê Mạn Thiên, nhưng cũng không cam lòng bị Hoa Thiên Cốt cướp mất vị trí đệ tử chương môn, thù mới hận cũ, oán hận chồng chất.

“À, dẫu sao cũng là trưởng bối, ta nên gọi ngươi một tiếng tiểu sư thúc mới phải, không thể thiếu lễ độ được! Làm đệ tử chương môn gần một năm rồi, hẳn là học được không ít từ Tôn thượng, có thể chỉ dạy sư điệt một hai chiêu không?”

Nói xong nàng ta liền vung kiếm tấn công, Hoa Thiên Cốt vội vàng tránh né, Sóc Phong lại thành thoi khoan tay đứng bên cạnh xem kịch vui.

Hoa Thiên Cốt nóng vội trả chiêu, thế kiếm có hình nhưng không có thần, có lực nhưng không có khí, rõ ràng không phải là đối thủ của Nghê Mạn Thiên.

Đôi mắt đẹp của Nghê Mạn Thiên rất lạnh lùng, không gấp gáp giành phần thắng mà đánh liên tiếp mấy trăm chiêu như đang cố ý trêu ngươi, biểu diễn tất cả những gì Lạc Thập Nhất đã dạy cho Hoa Thiên Cốt xem. Nàng vốn thông minh bẩm sinh, hơn nữa nổi nhục trong Đại hội Kiếm Tiên càng làm nàng chăm chỉ. Một năm này khi Hoa Thiên Cốt sống nhàn nhã thanh thoi, nàng ở Tham Lam điện không phút nào lơ lửng. Bất kể là sức lực hay tu vi đều tiến triển cực nhanh, gấp mấy lần năm đó. Còn Hoa Thiên Cốt ngoài đọc sách, ngủ, nấu cơm, chế thuốc, múa kiếm, đánh đàn, chơi cờ, ngâm thơ, vẽ tranh, thì còn ủ rượu, trồng rau, ương hoa...

Xét về tu vi cũng chẳng tăng mấy nên nàng thua kém hơn Nghê Mạn Thiên rất nhiều, hơn nữa chân khí chưa khôi phục, đương nhiên bị Nghê Mạn Thiên dắt mũi dẫn đi.

Nghê Mạn Thiên cố ý làm nhục, cắt nát bướm quần áo nhưng không chạm vào da thịt nàng chút nào. Cuối cùng nàng ta bay vút lên cao đập Hoa Thiên Cốt một cước từ phía sau khiến nàng ngã rạp xuống đất, mặt dính đầy bùn.

“Tiểu sư thúc! Đứng dậy đi!” Nghê Mạn Thiên đắc ý vỗ tay, xoay người đi, miệng lẩm bẩm: “Chương môn đệ tử khi gì chứ, đúng là đồ vô dụng! Ha ha, vẫn là Thập Nhất sư phụ nhà ta lợi hại nhất!”

Hoa Thiên Cốt nhìn nàng ta từ từ đi xa, bực mình không chịu được. Có lợi hại hay không là chuyện của nàng, lấy cớ dưỡng thương ham chơi không muốn học cũng là nàng, liên quan gì tới sư phụ. Một năm nay ngoài đàn ra sư phụ không dạy điều gì khác, thế mà giờ nàng đã giỏi thế này rồi, nếu người dạy thì chắc chắn nàng sẽ lợi hại hơn! Hừ!

Phải nhận mấy trăm chiêu của Nghê Mạn Thiên, chân khí của Hoa Thiên Cốt còn chưa hoàn toàn phục hồi đã tổn hao rất nhiều, thật là mệt! Nàng nằm luôn dưới đất không chịu đứng dậy.

Nàng vốn không có dã tâm, cũng không có ước mơ gì quá vĩ đại, nói nàng lười nhác cũng được, không có chí hướng cũng được, nàng vẫn nhớ ý nguyện ban đầu của mình, sống một cuộc sống bình thản không bị ma quỷ quẩn chân. Sau này nàng có thêm một nguyện vọng nữa, đó là làm đồ đệ của Trường Lưu thượng tiên Bạch Tử Họa. Ông trời thương tình nên thành toàn cho nàng, nàng không mong gì hơn, chỉ cầu ngày ngày đều vui vẻ bình yên là được. Cứ ép buộc bản thân phải mạnh hơn, giỏi hơn thì có ý nghĩa gì đâu, thần tĩnh tâm an, thuận theo tự nhiên mới đúng.

Nhưng lúc này Hoa Thiên Cốt mới nhận ra, không phải nàng chỉ có cuộc sống đơn giản như vậy, thân là đồ đệ của Bạch Tử Họa, đồng thời nàng còn gánh trên vai danh dự của người.

Người ta nhắc tới nàng, sẽ không nói là Hoa Thiên Cốt, mà chỉ nói là đồ đệ của Trường Lưu thượng tiên. Nếu nàng để sư phụ phải mất thể diện thì còn mặt mũi nào, tư cách nào mà làm đệ tử duy nhất của người nữa?

Nàng thâm hạ lời thề, sau khi trở về nhất định phải tranh thủ thời gian lấp hết lỗ hổng trong một năm qua, nàng không tin mình không thể đường đường chính chính đánh bại Nghê Mạn Thiên!

Đang mãi suy nghĩ, bỗng một bàn tay đưa ra trước mặt nàng.

Hoa Thiên Cốt giật nảy mình, ngẩng đầu lên thì thấy Sóc Phong.

Nàng khó hiểu đưa tay ra để cậu ta kéo lên. Sóc Phong ngồi xổm xuống, không dùng tịnh thuật mà lấy tay phải sạch từng chút bụi đất trên người nàng.

Hoa Thiên Cốt cả kinh lùi lại hai bước, hai người trước giờ đâu có thân thiết vậy. Sóc Phong đứng dậy, tuy là thiếu niên, nhưng còn cao hơn nàng cả một cái đầu. Một tay cậu đỡ lấy vai, một tay cẩn thận lau hết bùn trên mặt nàng đi. Trông cái mặt lấm lem tức cười đang dẩu môi của nàng kìa!

Hoa Thiên Cốt nhìn gương mặt vẫn che kín như trước của cậu ta, ánh mắt kia rõ ràng là cười nàng, không kiềm được lại càng chu mỏ ra, thở phì phò vuột lại mái tóc rối! Hừ, đợi đến khi nàng thành tài sẽ đánh bại hết bọn họ! Sự phụ của nàng mới là người lợi hại nhất trên đời!

“Mau về đi thôi!” Sóc Phong vỗ vỗ đầu nàng, ánh mắt luôn lạnh như băng nay lại có phần ấm áp.

“Ừm... cảm... cảm ơn!” Hoa Thiên Cốt cười Đoạn Niệm kiếm bay về Tuyệt Tình điện, trong lòng thầm nghĩ, tuy Sóc Phong luôn ở cạnh Nghê Mạn Thiên, trông thì có vẻ cùng phe, nhưng cậu ta chưa bao giờ bắt nạt nàng, đối xử với nàng cũng không tồi, có lẽ là người tốt.

Trở lại Tuyệt Tình điện, Đường Bảo đang ở trong viện khóc vô cùng thảm thương. Vừa nhìn thấy Hoa Thiên Cốt nó bèn bay vội tới, nước mắt vãi khắp người nàng, nàng bất ngờ thấy Lạc Thập Nhất đang ở đây.

“Thập Nhất sư huynh?! Sao huynh lại tới đây?”

“Suýt, nhất định đừng để sự phụ của ta biết. Đường Bảo tìm muội cả đêm mà không thấy, khóc mãi không ngừng, huynh lên đây để an ủi nó. Xem này, ta đã bảo Thiên Cốt không đi xa đâu, sẽ về nhanh thôi, trông cái đáng vẻ bây giờ của ngươi đi!” Lạc Thập Nhất cưng chiều gõ gõ đầu nó.

Đường Bảo quệt nước mắt nước mũi lên áo Hoa Thiên Cốt: “Con dùng tri vi tìm khắp Trường Lưu Sơn mà vẫn không thấy mẹ... cũng không cảm nhận được chút mùi nào của mẹ, còn tưởng mẹ bị người xấu bắt đi rồi chứ. Rốt cuộc mẹ đã đi đâu hả? Cả quần áo của mẹ nữa, sao lại rách bươm thế kia, có phải là người xấu bắt mẹ không?”

Hoa Thiên Cốt biết Đường Bảo đã đạt đến cảnh giới tri vi, có khả năng cảm nhận trong phạm vi trăm dặm, đương nhiên sẽ không tìm thấy một người vừa ở ngoài phạm vi trăm dặm là nàng. Nhưng Lạc Thập Nhất đang ở

đây, nàng không thể nói là mình và tỷ tỷ lên trốn ra ngoài được, bằng không sẽ gặp một đồng phiền phức. Hơn nữa Nghê Mạn Thiên giờ là đồ đệ của Thập Nhất sư huynh, nàng không thể làm huynh ấy khó xử.

Vì thế nàng bịa bừa một lí do: “Hôm qua Vân Ân có việc gấp truyền tin đến, ta vội vàng ra ngoài tìm hắc, quên không nói với ngươi. Xin lỗi nhé, làm ngươi phải lo lắng rồi. Bộ quần áo bị rách khi Vân Ân dạy ta một chiêu kiếm tên là Vạn Thụ Lê Hoa, nhưng không bị thương chỗ nào cả, yên tâm đi, ha ha.”

“Vậy là tốt rồi, mẹ Cốt Đầu, sau này không được bỏ mặc con rồi chạy lung tung nữa!”

“Rồi rồi, chả biết là ai bỏ ta đi chơi với người khác đâu nhá!” Nói xong nàng lườm Lạc Thập Nhất một cái.

Lạc Thập Nhất cười nhe nhớn, vươn đầu ngón tay ra lau nước mắt cho Đường Bảo.

“Bây giờ yên tâm rồi chứ? Ngoan, đừng khóc nữa, ta phải về rồi, lần sau sẽ mang đồ ăn ngon đến cho muội.”

Lạc Thập Nhất vừa đi, Đường Bảo liền lặn vào lòng bàn tay Hoa Thiên Cốt đánh một giấc, lo lắng cả một đêm nó mệt lắm rồi. Hoa Thiên Cốt đặt nó vào trong căn phòng riêng làm bằng hộp đựng trang sức, rồi lấy Thất Tuyệt Phổ ra đọc cẩn thận, đặc biệt lật đi lật lại phần tu thân luyện khí trong quyển Dược phổ không biết bao nhiêu lần, sau đó bắt đầu tự luyện tập.

Chuỗi ngày kế tiếp là những tháng ngày điên cuồng đọc sách luyện công, không quan tâm đến việc gì khác. Một tháng sau Bạch Tử Họa trở về núi, vừa bước vào Tuyệt Tình điện đã cảm thấy là lạ.

Hắn vội vàng chạy tới tháp thất, liền thấy Đường Bảo nôn nóng đứng bên ngoài, nói Hoa Thiên Cốt ba ngày ba đêm không đi ra. Nó sợ quấy rầy

sẽ khiến nàng bị tẩu hỏa nhập ma nên không dám xông bừa vào, chỉ có thể đứng ngoài thấp thỏm lo âu.

Bạch Tử Họa sốt ruột vào trong, đã thấy cả người Hoa Thiên Cốt lơ lửng trên không, quanh người có ánh sáng hình bông sen bảy cánh tỏa ra bốn phía. Hai mắt nàng nhắm nghiền, vẫn đang nhập định, nhưng vì luyện công quá hấp tấp nên sắc mặt tái nhợt, tâm thần không yên.

Bạch Tử Họa an ủi Đường Bảo rằng không có việc gì cả, bảo nó ra ngoài trước. Sau đó hắn bay lên, lặng lẽ ra phía sau Hoa Thiên Cốt, từ từ giúp nàng khai thông huyết đạo.

Hoa Thiên Cốt cả người cứng đờ lạnh băng, đột nhiên cảm thấy một dòng nước ấm như Trường Giang, Hoàng Hà đổ vào, tuôn về phía trước.

Bạch Tử Họa điểm mấy huyết lớn trên người nàng, thật ra thương thể của nàng sớm đã hồi phục, chỉ có điều đêm đến khi nàng đã ngủ say, hắn che lại nội lực của nàng, giúp nàng khai thông tịnh trục. Có lẽ nàng cảm thấy bất thường nên muốn phá bỏ, nhưng sức mạnh không đủ, bị phản phệ dẫn đến xá khí, không thu nguyên thần về được.

Nếu đã như vậy thì đả thông tiên mạch cho nàng luôn, sau này để nàng tự luyện tập là được rồi.

Bạch Tử Họa ngồi trong tháp thất với Hoa Thiên Cốt bảy ngày bảy đêm, chân khí của nàng luân chuyển chín chín tám mươi một vòng. Toàn thân được Bạch Tử Họa tẩy tủy một lần, rồi hắn cho nàng uống Phàn Tiên hoàn do Dao Trì chế và một giọt Li Trần Lộ của Trường Lưu Sơn.

Đến khi Hoa Thiên Cốt tỉnh lại, chợt cảm thấy thân thể nhẹ bẫng như không phải của mình, mà giống một giọt nước trong suốt, một bông tuyết trắng phau, giống làn gió thoảng qua lại giống biển cả, giống như sông núi lại giống như sao trời.

Thiên địa nhất chỉ, vạn vật nhất mã.

Hoa Thiên Cốt không biết người khác phải tìm tiên tử xin duyên, tu đạo ngàn năm, mà nàng chỉ trong một sớm một chiều đã có được tiên lực ngàn năm của Bạch Tử Họa, qua một kiếp nạn lớn, đặc cách thăng thăng lên cảnh giới tri vi, tu được tiên thân.

“Sur phụ?” Hoa Thiên Cốt vừa mở mắt ra đã nhìn thấy hấn, trong lòng vui mừng khôn xiết. Hai người đang từ từ xoay tròn theo trận đồ bát quái Huyền cơ trên đỉnh tháp.

Thấy hai mắt Bạch Tử Họa nhắm nghiền, trán đổ mồ hôi, nàng lo lắng vươn tay qua lau giúp hấn. Bạch Tử Họa khẽ giật mình, môi hơi động đậy, nhưng không nói gì.

Khoảng một nén nhang sau, hai người từ từ hạ xuống.

“Sur phụ! Người không sao chứ?” Hoa Thiên Cốt cuống quýt chạy lại định đỡ hấn, Bạch Tử Họa lại phẩy tay, gật đầu nói: “Ta không sao, người thử vận khí xem đan điền còn đau không?”

“Dạ không, thưa sur phụ.”

Bạch Tử Họa gật đầu, đi ra ngoài tháp, Đường Bảo đợi bên ngoài đã gà gật, thấy bọn họ bước ra, cuối cùng cũng yên tâm. Hoa Thiên Cốt ôm lấy nó nhét vào trong lỗ tai.

“Sur phụ, có phải con luyện công bị tẩu hỏa nhập ma không, là sur phụ trở về đúng lúc cứu Tiểu Cốt ạ?”

“Không phải, nhưng tu đạo nhất định phải tĩnh tâm, không thể vội vàng hấp tấp. Ta đã giúp người tu thành tiên thân, một thời gian nữa người học

thuộc xong Thất Tuyệt phổ, ta sẽ dạy ngươi pháp thuật.”

“Oa! Thật sao? Quá tuyệt vời! Sư phụ!” Hoa Thiên Cốt không nhịn được vui vẻ ôm eo Bạch Tử Họa từ phía sau làm nũng, Bạch Tử Họa sừng sốt sờ người. Lúc này nàng mới chột nhận ra, vội vàng buông ra chấp tay cười ngây ngô. Cuối cùng thì sư phụ cũng bắt đầu dạy nàng rồi, hừ, lần sau Nghê Mạn Thiên còn dám vênh váo trước mặt nàng, nàng sẽ đánh nàng ta không tề ra quần không dừng lại.

“Sư phụ, tiên thân là cái gì? Bây giờ con đã thành tiên rồi sao?”

“Không, phải tự mình tu đạo, phi thăng thì mới chân chính thành tiên. Đạo hạnh của ngươi không đủ, chỉ đạt tới cảnh giới tri vi.”

“À, vậy tiên thân có tác dụng gì?”

“Đơn giản nhất, thực tế nhất chính là...” Bạch Tử Họa xoay người lại nhìn cô nhóc còn chưa cao đến ngực mình, “Trường sinh bất lão.”

“Ý của người là...” Hoa Thiên Cốt kinh ngạc mở to mắt.

“Ừ, nếu ngươi không ngừng vận công thi pháp, ngươi có thể vĩnh viễn giữ được dáng vẻ này, không lớn thêm nữa.”

“Oa! Thật thần kỳ! Con biết rồi! Trước kia con có nghe chuyện Hằng Nga ăn vụng linh dược.”

“Phải, mới đầu nàng ấy cũng chỉ có tiên thân, không có pháp lực, sau mới tu đạo thành tiên. Ngươi cũng như thế, sau này tu luyện sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.”

“Con biết rồi ạ! Cảm ơn sư phụ!” Hoa Thiên Cốt cười vui vẻ.

Bạch Tử Họa nhìn nụ cười tỏa nắng của nàng, miệng khẽ nhếch lên, chợt nói: “Hôm nay ta muốn ăn canh hoa đào.”

Hoa Thiên Cốt hơi sững sốt, rất lâu sau mới phản ứng lại, sung sướng đáp: “Vâng! Con đi làm ngay đây!” Nói xong xoay người chạy vụt tới bếp.

Đường Bảo ở trong lỗ tai nàng bất mãn lắm lắm: “Tôn thượng cuối cùng cũng về rồi, lại có thể ăn cơm rồi. Người không biết đâu, những ngày người không có ở đây, mẹ Cốt đầu lười biếng không chịu nấu cơm, ngày nào cũng ngược đãi con, chỉ cho con gặm lương khô, hu hu hu...”

Bởi vì có tiên thân nên trí nhớ nàng tăng tiến rất nhiều. Hoa Thiên Cốt ở trong thư phòng đọc thuộc lòng cho Bạch Tử Họa nghe, có quá nhiều vấn đề nên người chọn bừa một chủ đề bất nàng đọc, may mà nàng đã thuộc hết.

Hoa Thiên Cốt đọc lâu lâu, rất nhanh được cho qua, đang hí hửng thì không ngờ Bạch Tử Họa lại mang một đống sách ra. Tổng cộng có năm quyển, Hoa Thiên Cốt lật xem thử, là sách về ngũ hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ. Sách này không có tranh cũng không có tiếng, tất cả đều là những tâm pháp và khẩu quyết thâm ảo khó hiểu, chữ thì chỉ chút làm nàng váng hết cả đầu.

“Sur phụ...”

“Người xem sách trước đi, phải tự mình lĩnh hội được sự ảo diệu và hàm ý trong sách. Đọc một lần không hiểu thì đọc hai lần, đọc mười lần không hiểu thì đọc trăm lần, đừng tới hỏi ta, cũng không được hỏi Đường Bảo. Ngày đầu tiên luyện Kim thuật, ngày hôm sau luyện Mộc thuật, ngày thứ ba luyện Thủy thuật, cứ tiếp diễn như thế, năm ngày một vòng, lặp đi lặp lại, không được gián đoạn.”

“A đúng rồi! Sur phụ, Đại hội Kiếm Tiên năm nay...”

“Người không cần tham gia.”

“Vâng, thế năm sau?”

“Năm sau cũng không cần.” Bạch Tử Họa đặt cây bút trong tay xuống, đưa tờ giấy vừa viết xong cho nàng. “Lúc nhập tự thì treo lên.”

Hoa Thiên Cốt cầm lấy mở ra xem, là hai chữ “Tọa vong” cực lớn. Nét bút cứng cỏi hữu lực, mộc mạc giản đơn.

“Vâng, thưa sư phụ.”

Hoa Thiên Cốt cung kính mang về treo lên, tự hỏi không phải bình thường trong tĩnh thất đều treo chữ “Tĩnh” sao? Sư phụ lại cho nàng “Tọa vong”, người muốn nàng “quên” cái gì chứ?

Đêm đến, Hoa Thiên Cốt nằm úp lên đệm, chống cằm nhìn hai chữ kia ngẩn người một lúc lâu.

Đường Bảo giờ một con hạc giấy lên, chập vật mở ra, trèo lên đầu nàng: “Cốt Đầu! Là thư của cha con gửi!”

Hoa Thiên Cốt vui vẻ nhảy lên cầm lấy thư đọc với Đường Bảo, sau đó lấy bút hồi âm vào một góc. Đường Bảo nằm sõng soài lên giấy viết thư, còn vẽ một đường ranh giới, không cho Thiên Cốt lấn vạch. Viết xong vừa thả nó bay đi, Hoa Thiên Cốt đột nhiên nhớ ra một chuyện, không phải nàng cũng đạt tới cảnh giới tri vi rồi sao, làm thế nào mới sử dụng được?

Đường Bảo giải thích: “Có thể thông qua một số vật dẫn như gương, nước, nghĩ tới người mình muốn tìm, chuyện xảy ra, vân vân... Đương nhiên nếu đạo hạnh cao thâm thì chỉ cần bấm tay tính hoặc động linh tê là có thể biết được những chuyện xảy ra quanh đây ngàn dặm.”

“Oa, thế không phải mọi hành tung của chúng ta ở Trường Lưu Sơn sẽ bị người khác thấy hết sao?”

“Trường Lưu Sơn có vách bảo vệ, bên ngoài không thể do thám được. Hơn nữa dùng thuật kia cực kỳ tổn hại chân khí, không thể kéo dài quá lâu. Khoảng cách, sức mạnh của đối phương, địa điểm vị trí, đạo trường xung quanh, vân vân... đều có thể tác động đến nó, cho nên thường thì phải dùng bảo khí.”

“Hiện tại ta có thể làm được không? Đợi ta kiểm gương đã!” Hoa Thiên Cốt nghe xong cực kỳ hưng phấn, nếu nàng luyện giỏi thuật này, chẳng phải có thể nhìn thấy Đông Phương Úc Khanh và Vân Ân đang làm gì từ xa sao! Ha ha! Thật thú vị!

“Pháp lực của con hiện giờ cũng chỉ có thể cảm nhận được sự tồn tại của người khác. Mẹ làm thế nào được!” Đường Bảo hất cằm hừ lạnh.

“Ta là mẹ ngươi cơ mà!” Hoa Thiên Cốt không tìm thấy cái gương nào đủ lớn, vì thế chạy đến bên ao sen trong hậu viện, làm theo lời Đường Bảo dạy. Nhưng nhìn mãi nhìn mãi, mặt ao trong vắt như gương ngoài bóng trăng lưỡi liềm ra thì chẳng có gì khác.

“Mẹ đang nghĩ tới ai?”

“Ta muốn thấy Đông Phương.”

“Cha ở quá xa, đương nhiên mẹ không thể nhìn thấy. Mẹ nên thử ở khoảng cách gần trước. Đầu tiên là Tuyệt Tình điện, rồi đến Trường Lưu Sơn, sau đó mới là thế giới.”

“À! Vậy ta tìm sư phụ được không?”

“Được, ngài ấy ở trong Tuyệt Tình điện ngay gần mẹ, mẹ thử tìm xem người bây giờ đang ở đâu, có thể đoán được đại khái vị trí hiện tại đã là rất tốt rồi.”

Hoa Thiên Cốt nín thở tập trung, đầu óc trống rỗng, nhất thời Tuyệt Tình điện như co lại thành một mô hình nhỏ, mà đôi mắt thật lớn của nàng đang quan sát hết thấy từ trên cao.

Sư phụ, sư phụ đang ở đâu?

Trong phòng ngủ ư? Bỗng hình ảnh phòng ngủ của sư phụ hiện lên trong ao, nhưng hơi mờ và rung. Đường Bảo không thể tin nổi trợn trừng mắt, mẹ ơi, có nhầm không đây?!

Không có trong phòng ngủ, chẳng lẽ là thư phòng? Phút chốc thư phòng xuất hiện, hình ảnh rõ ràng hơn trước rất nhiều.

Hoa Thiên Cốt từ từ điều chỉnh, dần dần nắm được bí quyết, lật tung mọi ngõ ngách trong Tuyệt Tình điện lên, nhưng vẫn không thấy sư phụ đâu.

“Thật kỳ lạ...”

Đường Bảo buồn bã thở dài, haizz, pháp lực hiện giờ của mẹ đã vượt qua nó rồi, sau này chắc bị mẹ bắt nạt suốt thôi, hu hu hu...

“Mẹ đừng tìm loạn lên thế, sẽ rất hao tổn nguyên khí. Đầu tiên mẹ phải dùng tâm để cảm nhận sự tồn tại của Tôn thượng, rồi vị trí tương đối của người, như vậy mới được!”

“A, thì ra là thế.”

Hoa Thiên Cốt nhắm mắt lại, dùng tâm cẩn thận tìm thêm lần nữa, cả người như hóa thành một luồng gió mát từ phía Đông Nam Tuyệt Tình điện thổi lên, lướt qua bờ cỏ, từ từ luồn vào từng ngõ ngách. Đột nhiên linh tê dịch chuyển, nàng mở choàng mắt, sung sướng hét: “Ta tìm được rồi!”

Cúi đầu nhìn vào ao, hình bóng Bạch Tử Họa hiện lên trên mặt nước dập dờn.

Chỉ, chỉ có điều...

Hoa Thiên Cốt ngơ ngẩn, cảm giác máu toàn thân sắp dội tới đỉnh, bốc thẳng lên trên, sau đó máu mũi phun ra ồ ạt.

“Ai?!” Bạch Tử Họa lập tức cảnh giác, xoay người ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén lạnh như băng xuyên qua mặt nước, nhìn thẳng về phía Hoa Thiên Cốt. Nàng sợ tới mức chân mềm nhũn, mồ hôi lạnh rơi lã chã lùi lại vài bước, cảnh tượng trong ao lập tức biến mất.

Đường Bảo cũng choáng, vẫn ngẩn người si mê nhìn đáy ao trong suốt, nước miêng chảy dài, làm hại lũ cá trong ao suýt nữa tưởng rằng con sâu ngu ngốc kia trúng tiếng sét ái tình với mình.

Hoa Thiên Cốt vẫn chảy máu mũi không ngừng, như nước sông cuộn cuộn xuôi dòng.

Má ơi, nàng đã nhìn thấy cái gì thế này?! Không phải nàng đang mơ hay mộng du đấy chứ?!

Dưới ánh trăng màu bạc, sư phụ đại nhân một mình tới nơi dòng nước tụ hội thành một thác nước nho nhỏ như một dải lụa buông xõa để tắm. Đó là nhân gian tuyệt cảnh hiếm có thế nào chứ! Mẹ ơi, không ngờ nàng lại nhìn thấy tấm lưng trần của sư phụ!

Tuy rằng chỉ trong chốc lát, mái tóc dài của sư phụ vẫn tùy ý bay loạn phía trước, lộ ra đường cong tuyệt hảo của tấm lưng. Nàng không ngờ, thì ra lưng của một người đàn ông có thể đẹp kinh người đến thế.

Mà nguyên nhân chính là vì trước nay nàng chỉ nhìn thấy gương mặt lúc nào cũng lạnh lùng bất khả xâm phạm của người, nhưng dưới ánh trăng, trong làn sương mỏng, bóng lưng của người vào lúc thăng hoa xuất trần lại quyến rũ tới tận xương tủy, trong tiên khí lại hỗn tạp chút yêu dã. Làn da trắng nõn, bóng mịn như ngọc quý, ánh trăng phản xạ xuống như kim châm bắn vào mắt Hoa Thiên Cốt, tim nàng như bị khoét đi, chỉ biết đập theo mỗi cử chỉ của người.

Cảnh đẹp vô hạn như tuyết trắng, như ánh trăng mê hoặc hoàn toàn Hoa Thiên Cốt. Ngay cả một người luôn tôn kính sư phụ tựa Bồ Tát là nàng, trong lòng cũng khó tránh có chút khác lạ, kích động khiến máu mũi lại tiếp tục chảy xuống. Chỉ một tấm lưng này mà thế giới của nàng nháy mắt đã sụp đổ, tan thành tro bụi.

Mặc dù nàng chỉ là một đứa bé, nhưng học xong Thất Tuyệt phổ, mọi chuyện trên thế gian này hầu như đều ở trong đầu rồi, mặt nàng đỏ lựng như sắp nổ đến nơi. Tấm lưng trần kia không ngừng lấp ló trong đầu, máu mũi nàng cứ chảy ồ ạt không ngừng nghỉ. Nàng vừa chảy máu mũi vừa phi tang chứng cứ phạm tội, cuối cùng cũng về đến phòng ngủ, rất thoải mái ngã mình xuống chiếc giường lớn chảy nước miếng mơ một giấc mơ hảo sắc.

Sáng sớm hôm sau, nàng cực kì tự giác giờ cao hai tay quỳ trong đại điện.

Bạch Tử Họa đi từ thư phòng ra, bất đắc dĩ nhìn nàng: “Người ở trong này làm gì?”

“Sư phụ, đệ tử biết sai rồi...”

“Sai rồi? Biết sai cái gì? Nói đi... Người lại làm vỡ cái gì hay gây ra đại họa?”

Hoa Thiên Cốt nhăn nhó, cuối cùng bất chấp tất cả lớn tiếng nói: “Đệ tử sai rồi, đệ tử hôm qua không nên nhìn trộm sư phụ tắm!”

Bạch Tử Họa đột nhiên bị sặc, ho khù khụ mãi không dứt. Vẻ mặt mặc dù vẫn không có cảm xúc gì, nhưng lúc đỏ lúc trắng.

Hắn còn đang nghĩ trên đời này ai có pháp lực cao siêu đến mức phá được cả vách bảo vệ cùng trận pháp cực mạnh của Trường Lưu Sơn và Tuyệt Tình điện, dám nhìn trộm hắn, hơn nữa tới rất gần rồi hắn mới phát hiện được. Hóa ra lại là tiểu nha đầu này, bởi vì khoảng cách quá gần, tiên lực của nàng phần lớn lại là do hắn độ cho nên mùi rất giống nhau, hắn vốn không hề đề phòng nên cũng không nhận ra. Haiz...

Hoa Thiên Cốt thấy Bạch Tử Họa không nói gì, mặt mày nhú chặt, lạnh lùng như gió lộng sương ngưng, một bộ thần phật bất khả xâm phạm, liếc mắt một cái như dừng đọng, khác hẳn bóng dáng tuyệt đẹp như sen như mộng nổi trên mặt nước hôm qua, trong lòng càng bất an. Hu hu hu, không phải sư phụ thật sự tức giận chứ?

“Sư phụ, tiểu Cốt biết sai rồi, tiểu Cốt không cố ý đâu, chỉ vì lúc luyện tri vi muốn biết sư phụ đang ở nơi nào, không ngờ lại đúng lúc sư phụ đang tắm. Hu hu hu, sư phụ người đừng nóng, tiểu Cốt chẳng nhìn thấy gì hết, chỉ thấy bóng lưng trần của sư phụ thôi...”

Bạch Tử Họa càng ngượng không biết làm sao, Hoa Thiên Cốt ngạc nhiên phát hiện thì ra sư phụ tựa như băng tuyết ngàn năm cũng có vẻ mặt buồn cười như thế.

“Không sao, người đứng dậy đi, tất cả sắc mao đều là bụi trần, là hư vô, là chấp niệm. Người về đọc sách đi...” Đạo hạnh của Bạch Tử Họa cực kì thâm hậu, bình thường nếu quan sát Tiểu Cốt, đương nhiên biết lúc nào nhìn được lúc nào không. Còn Hoa Thiên Cốt nàng vừa mới học nên không thể khống chế điều này.

“Cám ơn sư phụ!” Hoa Thiên Cốt vui vẻ đứng lên, sư phụ đại nhân quả nhiên rộng lượng! Ha ha ha, sớm biết thế này nàng đã xem nhiều hơn rồi.

“Hai ngày nữa là đến Đại hội Kiếm Tiên, Lạc sư huynh của người phụ trách một mình sợ quá sức, người đến xem có việc gì thì giúp đi.” Bạch Tử Họa nói.

“Vâng, thưa sư phụ! Con xin lui xuống luyện công trước.” Hoa Thiên Cốt biết mấy đệ tử của Thế tôn, Nho tôn, kẻ ham chơi bởi chỉ lo rong ruổi, người cuồng luyện tập chỉ lo bế quan, chuyện gì cũng đổ lên vai Lạc Thập Nhất, hẳn là rất vất vả. Gần đây ngay cả thời gian chơi với Đường Bảo hẳn cũng không có. Đường Bảo ngày nào cũng ngủ nướng, theo lời nó thì là ngủ để nhập định tu luyện cho nên vẫn cực kì đặc ý tự nhận mình chăm chỉ, thế sẽ nhanh chóng vượt qua mẹ Cốt Đầu.

Bạch Tử Họa gật nhẹ, xoay người bước đi.

Hoa Thiên Cốt nhìn tay áo người bay bay không dính chút bụi trần, cả người bông chốc cứng đờ. Cảnh tượng yêu mị dưới ánh trăng hôm qua lại xuất hiện, bóng dáng đó bắt đầu lớn vờn trước mắt nàng, một luồng khí nóng xộc thẳng lên mũi, nàng vội vàng bịt chặt. A Di Đà Phật, A Di Đà Phật...

“Mẹ Cốt Đầu! Mau dậy đi! Mau dậy đi!” Đường Bảo coi mặt nàng thành đệm nhảy tới nhảy lui, kéo kéo hàng mi dài của nàng.

“Đường Bảo, đừng ồn. Ta mệt lắm, tối qua đọc sách rất muộn mới ngủ, để ta nằm thêm tí nữa đi.” Hoa Thiên Cốt mơ màng phẩy tay, hất Đường Bảo bay sang bức tường đối diện, sau đó ngã lăn xuống như một miếng bánh.

Ai ui... mẹ đáng ghét!

Đường Bảo bò lên bàn, nhúng đuôi vào hũ mực, sau đó nhẹ nhàng trèo lên mặt Hoa Thiên Cốt, vừa bò vừa lê cái đuôi vẽ con rùa rõ to.

Hoa Thiên Cốt thấy mặt ngựa ngửa, lật người lại, úp mặt đè luôn Đường Bảo xuống dưới. Mấy cái chân nhỏ của nó gồng hết sức đạp, nhưng mặt nàng vẫn cứ đè lên không chuyển. Đường Bảo cố gắng chui vào trong lỗ mũi nàng. Hoa Thiên Cốt không chịu nổi, xoay người xì mũi, Đường Bảo bị bắn thẳng lên trời rồi lại rơi bịch xuống đất.

“Hu hu hu... nhiều nước mũi quá...” Đường Bảo nhảy lên ngực nàng lăn qua lăn lại, dùng hết sức cọ cọ.

“Mẹ mau dậy đi! Tuyết đang rơi bên ngoài, đẹp ời là đẹp! Chúng ta ra ném tuyết nào!”

Hoa Thiên Cốt đang mơ màng nghe thấy Đường Bảo nói câu đấy, lập tức bật dậy.

“Người nói cái gì? Tuyết rơi?” Hoa Thiên Cốt nhảy dựng lên, chạy còn nhanh hơn cả khi.

Cửa vừa mở ra, một làn gió lạnh mang theo vài bông tuyết ủa vào. Hoa Thiên Cốt mặc độc một chiếc áo mỏng manh đứng trong gió nhưng lại không nở đóng cửa, nàng vừa vui sướng vừa kích động chạy biến ra ngoài.

Tuyết trong viện đã dày đến vài tấc, giờ vẫn còn rơi. Những bông tuyết trắng phau nhảy múa trong không trung, có vô số tuyết tinh cánh mỏng dài bay lượn.

Hoa đào không tàn, nhưng bị tuyết phủ khắp các nhánh cây, trong bộ cánh trắng thanh thoát lộ ra chút phớt đỏ. Đào tinh pháp phối trên không chơi đùa với tuyết tinh, tiếng cười xa xôi kì ảo vô cùng, đứng trong gió rét càng như ảo như mộng.

Hoa Thiên Cốt chạy nhảy trên tuyết, cực kì vui vẻ. Nhà nàng ở phương Nam, ngoài trong Thất Tuyết phổ ra, đây là lần đầu tiên nàng tận mắt thấy

tuyết rơi. Quả nhiên vừa đẹp lại vừa bạt ngàn.

Đường Bảo vũ trang toàn thân xong xuôi, nắn một khối tuyết nhỏ như phân chuột, cười con hạc giấy Lạc Thập Nhất đã thi pháp cho nó làm thú cười, nhào thẳng về phía Hoa Thiên Cốt.

Nó ném bốp một cái vào giữa trán nàng.

“Ồ ồ la la, trúng đích!” Đường Bảo đắc ý cười hạc giấy bay xuyên qua gió rét. Đột nhiên có tiếng gió thổi tốc đằng sau, vừa quay đầu lại, một quả cầu lớn hơn nó mười lần đã hiện ngay trước mắt.

“A!” Đường Bảo hét thảm, bị quả cầu tuyết to như núi đánh rơi khỏi hạc, ngã xuống lớp tuyết trên mặt đất. Mặt nó xám ngoét không giã giụa được, đành phải đào một cái lỗ thông đến đỉnh quả cầu để bò ra.

Hoa Thiên Cốt ngồi trên mặt tuyết, ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Đường Bảo gạt bông tuyết trên đầu xuống, tức giận cười hạc giấy bay đến chỗ Hoa Thiên Cốt, nhìn con rùa to bỏ chẳng trên mặt nàng, âm thầm cười đều.

Hoa Thiên Cốt bắt lấy nó.

“Đây là gì thế?”

“Quần áo, khăn quàng cổ, bịt tai Kinh Thủy làm cho con đấy!” Đường Bảo đắc ý uốn éo, tạo dáng đủ kiểu.

“Thật phục cậu ấy, đến giày mà cũng có!” Hoa Thiên Cốt há hốc miệng lật ngược nó xuống.

Vô số chiếc chân mang giày của Đường Bảo đập loạn trên không.

“Thì đó, tại mẹ có biết thuê thừa may vá gì đâu, vẫn là Khinh Thủy quan tâm con! Sau này con muốn lấy nàng làm vợ! Mỗi ngày giặt quần áo nấu cơm cho con...”

Hoa Thiên Cốt cười khùng khục: “Đường Bảo, ngươi là đực hay cái hả?”

“Hừ, cái gì mà đực với chả cái, con muốn là nam thì là nam, muốn là nữ thì là nữ. Vì Khinh Thủy hiền lương thực đức của con, con quyết trở thành một đại trượng phu đầu đội trời chân đạp đất!”

“Ha ha ha ha, thế Thập Nhất sư huynh làm sao bây giờ? Chẳng phải sẽ đau lòng chết sao?”

Mặt Đường Bảo đỏ bừng kháng nghị nói: “Liên quan gì tới hần! Con mà thèm đề ý tới hần à?”

“Được rồi, được rồi, không liên quan thì không liên quan, nhưng mà Thập Nhất sư huynh cực kì lợi hại đấy, làm con rể ta thì thật tội cho huynh ấy quá. Một con sâu nhỏ có gì đẹp đâu, huynh ấy được bao nhiêu tiên nữ mỹ miều ái mộ như thế, ai cũng hơn đứt ngươi, haiz... Có lẽ ta nên tìm một anh bọ chét hay chàng sâu xanh hoặc chú tắc kè nào đó giả ngươi đi thì hơn.”

“Hu hu hu, mẹ dám, con sẽ mách cha...”

“Cha ngươi sẽ nghe lời ta, ha ha ha! Mỗi lần phải đi nhiều đôi giày như thế, xong rồi lại phải cởi từng chiếc ra, ngươi không thấy mệt à?”

“Thường thôi, thường thôi, quen hết rồi.”

“À phải, không biết sư phụ đã dậy chưa, ta đi báo sư phụ tuyết rơi rồi!”

Hoa Thiên Cốt vui vẻ chạy tới phòng Bạch Tử Họa, người không có ở đó.

“Sur phụ! Sur phụ!” Nàng biết cho dù ở đâu hẳn đều sẽ nghe thấy.

Quả nhiên...

“Ta ở trên đá Lộ Phong.” Giọng Bạch Tử Họa vang lên. Hoa Thiên Cốt vội vàng chạy ra khỏi điện.

Bạch Tử Họa khoanh tay đứng trên vách đá, nhìn về phía biên cả núi non mênh mông hung vĩ. Bóng áo trắng gần như không thấy rõ trong làn tuyết, chỉ hiện lên mái tóc đen tung bay tán loạn đầy trời.

Hoa Thiên Cốt nhọc nhằn mãi mới trèo được lên, nhìn thấy Trường Lưu nguy nga đồ sộ trong làn tuyết trắng phau, không khỏi khiếp sợ lè lưỡi. Đứng trên vách đá gió càng mạnh, hơn nữa đất phủ đầy tuyết nên rất trơn, như thể chỉ cần bất cẩn một chút là đã ngã xuống vách rồi. Nhưng giờ nàng không sợ, vì sư phụ đang ở ngay bên cạnh.

Hoa Thiên Cốt vui vẻ túm lấy ống tay áo của người, để phòng cơ thể bé nhỏ này sẽ bị gió cuốn đi.

“Sư phụ, trận tuyết lớn quá, đây là lần đầu tiên con được nhìn thấy tuyết rơi đấy! Năm ngoái Trường Lưu Sơn cũng không có.”

“Ừ, thời điểm Yêu Thần xuất thế càng gần, tình trạng bất thường trong trời đất cũng càng nhiều. Đạo này Tây Nam thường xuyên động đất, phía Bắc lại có chiến tranh, phía Đông hạn hán kéo dài, lũ lụt, sâu bệnh, dân chúng mất mùa, nạn đói xảy ra khắp nơi. Ngoài ra còn có yêu ma hoành hành, ngay cả Tiên giới cũng rối loạn. Mỗi năm lại càng lạnh, trận tuyết năm sau có lẽ sẽ ác liệt hơn nhiều... Tiểu Cốt, ngươi tới Trường Lưu bao lâu rồi?”

“Thưa sư phụ, hai năm rồi ạ. Đi theo sư phụ được một năm, Tiểu Cốt sắp tròn mười bốn tuổi.”

Bạch Tử Họa khẽ gật đầu: “Giờ ngươi tu hành cũng đã có chút thành quả, còn sợ quỷ không?”

Hoa Thiên Cốt co rúm người lại, cúi đầu: “Sợ...”

“Yêu ma quỷ quái đều là sự vật trên thế gian này, chỉ có điều hình thái tồn tại không giống người thường thôi, nên ngươi phải bình tĩnh, đối xử bình thường với chúng. Chưa nhìn thấy đã sợ thì sao trăm yêu trừ ma được?”

“Sư phụ, chính và tà phân biệt kiểu gì, ma và tiên vĩnh viễn đều phải đối đầu nhau sao?” Nàng vẫn không thể hiểu được chuyện của Sát Thiên Mạch, nhưng lại không biết phải hỏi thế nào.

Bạch Tử Họa trầm tư một lúc: “Làm người phải biết kiên trì, cũng phải có chính kiến, nhưng đôi khi phải trái trắng đen không dễ dàng nhận ra. Kiên trì với những việc người làm là được rồi. Yêu Thần xuất thế tuy không thể tránh khỏi, nhưng thật ra số phận không bị quan như vậy. Vận mệnh là do con người tự quyết định, thế nên chúng ta cứ dốc toàn lực, không thẹn với lòng, không thẹn với trời đất là được.”

“Đệ tử biết rồi, nhưng sư phụ, tha thứ cho Tiểu Cốt mạo muội hỏi một câu, người rõ ràng không thích những thứ này, sống cũng không vui vẻ gì, vậy tại sao vẫn ở lại đây?” Hoa Thiên Cốt khó hiểu ngẩng đầu nhìn hần.

Bạch Tử Họa khẽ giật mình, lắc đầu nói: “Tiểu Cốt, ngươi phải nhớ, người càng mạnh trách nhiệm càng lớn. Nếu chỉ chăm chăm làm chuyện mình thích mà chối bỏ trách nhiệm thì đó là tội nghiệt. Muốn vứt bỏ tất cả, sống một cuộc sống tự do không phải chuyện đơn giản. Huống hồ dù ta không thích mấy chuyện này nhưng cũng không thích làm việc gì cả. Vậy nên dù sống như thế nào, đối với sư phụ đều không quan trọng.”

Tim Hoa Thiên Cốt như bị thít chặt.

“Đôi khi không có ngưỡng vọng cũng là một loại bi ai, không ưu sầu, nhưng cũng không vui vẻ, cái giá phải trả có lẽ quá lớn, cho nên đắc đạo phi tiên chưa chắc đã là chuyện tốt. Thiên Cốt, mệnh người nhất định sẽ long đong lận đận, phải trải qua nhiều hồi sóng cả gió gầm, có lẽ thế gian rộng lớn bên ngoài hợp với người hơn. Trường Lưu Sơn đối với người mà nói, quá nhỏ.”

Hoa Thiên Cốt vừa nghe, sợ tới mức quỳ sụp xuống: “Con không muốn, con không muốn đi đâu hết, con chỉ muốn ở bên sư phụ.”

Bạch Tử Họa xoay người lại đỡ nàng dậy, lúc này mới thấy nàng chỉ mặc một chiếc áo mỏng. Hắn cẩn thận phủi tuyết trên đầu gối nàng, cởi chiếc áo choàng trắng trên người xuống giúp nàng mặc vào.

“Sao lại mặc ít như thế, sẽ bị cảm lạnh mất. Sư phụ chỉ nhất thời xúc động thôi, không phải muốn đuổi người đi, xem cái dáng vẻ hoảng sợ của người kìa.”

Hoa Thiên Cốt thở dốc, cắn chặt răng, tui thân ngẩng đầu nhìn Bạch Tử Họa.

Bạch Tử Họa thấy hình con rùa trên mặt nàng, suýt nữa phì cười, mà Đường Bảo ngồi trên vai nàng, đang nháy mắt ra hiệu cười xấu xa với hắn.

Bạch Tử Họa nhếch miệng, giúp nàng lau từng nét mực trên mặt đi, hai người giống như hai bức tượng băng trên mỏm đá Lộ Phong. Hoa Thiên Cốt không dám động dậy, sợ sẽ đánh mất khoảnh khắc dịu dàng này của sư phụ.

Nàng vẫn sống một cuộc sống đơn giản ở Tuyệt Tình điện, sư phụ rất ít khi đích thân dạy nàng học, nhiều nhất chỉ là vạch ra chỗ sai, dẫn nàng quay

lại đúng đường. Người cũng không hạn chế nàng điều gì, phần lớn thời gian đều ném một đồng sách bắt nàng tự đọc.

Lúc đầu Hoa Thiên Cốt không hiểu, sau này mới nhận ra, khối lượng kiến thức khổng lồ mà mình học thuộc dần dần ngấm vào tiềm thức, khiến học vấn của nàng vô cùng phong phú. Đồng sách cổ bí pháp vừa khô cứng vừa khó nhằn này không ai dạy, nàng phải cố hết sức mới hiểu được, thế nên trong quá trình đọc, khả năng tự lĩnh hội của nàng trở nên thuần thục hơn người khác rất nhiều. Dần dà không cần ai nhắc nhở, rất nhiều phương pháp tu luyện khó hiểu nàng đều dễ dàng nắm bắt được.

Cuối cùng nàng cũng hiểu được dụng tâm của sư phụ, cho người con cá không bằng cho họ cần câu cá, nếu người dạy nàng sẽ chỉ làm nàng vĩnh viễn đứng dưới bóng người, rất khó đột phá. Hơn nữa đạo tâm tu luyện, khẩu quyết bí pháp, mỗi người có một cách hiểu riêng, sư phụ không muốn áp đặt những điều mình nghĩ lên người nàng, mà hy vọng nàng có thể dùng cách hiểu của bản thân để tự nâng cao năng lực. Hơn nữa người không bao giờ cứng nhắc yêu cầu nàng điều gì, chỉ đốc thúc đúng lúc. Người hy vọng nàng không cần ai ép buộc hay giúp đỡ, cũng tự giác học tập, có kế hoạch riêng, trong quá trình tu luyện gian khổ vẫn có thể sống thoải mái vui vẻ.

Nói tóm lại, sư phụ không dạy nàng học thuật gì, chỉ dạy cho nàng phương pháp học tập quan trọng nhất.

Tuy rằng lúc mới bắt đầu, tu vi của nàng kém hơn Nghê Mạn Thiên và Khinh Thủy rất nhiều nhưng sau đây lại tiến bộ cực nhanh, đột phá cảnh giới khám tâm. Ở Trường Lưu Sơn chỉ trong một thời gian ngắn mà có thể đạt được thành quả như thế, trăm năm chưa có một ai.

Càng kì diệu hơn, cung hoa, cung ngọc... của người ta đều chỉ mang một màu sắc tương ứng với hệ tu luyện, nhưng cung linh của nàng lại dần dần có cả năm màu Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, treo trên thân kiếm tỏa sáng muôn nơi.

Nhìn chiếc chuông rực rỡ như cầu vồng nàng vui mừng khôn tả. Nàng biết bởi vì sư phụ muốn điều chỉnh thể chất cho nàng, nên bắt nàng học cả ngũ hành thuật, không được xao lãng hệ nào. Thế nên cho dù nàng không có sở trường đặc biệt gì trong thuật ngũ hành, lực công kích cũng không mạnh, nhưng năm loại pháp thuật có thể từ từ tiến bộ, sau đó càng lúc càng nhanh, càng ngày càng mạnh. Dù nàng có gặp cao thủ hệ nào đều có thể tương sinh tương khắc.

Lúc này Hoa Thiên Cốt mới thật sự cảm nhận được, nàng đã gặp được vị sư phụ tốt bụng nhất, lợi hại nhất.

Chỉ trong chớp mắt, nàng đã trải qua ba năm bình thân ở Trường Lưu Sơn.

Hoa Thiên Cốt mười bảy tuổi, nhưng dung mạo vẫn mang dáng vẻ một đứa bé mười bốn tuổi chưa dậy thì, không chút thay đổi. Tính cách nàng cũng không trưởng thành thêm được ít nào, ngày ngày vẫn kiêu đầu báng bao chạy tới chạy lui nhanh như chớp giắt trong Tuyệt Tình điện. Đường Bảo không dài thêm, nhưng bề ngang phát triển không ít, càng ngày càng tròn vo.

“Thiên Cốt, mẹ đang vẽ quý gì thế?” Đường Bảo gặm gặm chiếc bánh hoa đào thành một gian phòng nhỏ, thò đầu ra khỏi hang ngó nghiêng xung quanh.

Hoa Thiên Cốt cắn đầu bút, cười hì hì, thần bí nói: “Ta đang vẽ sư phụ.”

“Mẹ chắc là mình đang vẽ sư phụ chứ không phải là Hắc Bạch Vô Thường chứ?”

“Đương nhiên là sư phụ rồi, ta đang vẽ tâm lưng trần của sư phụ.”

Đường Bảo phun sạch đồng bánh ra, kết quả bị Hoa Thiên Cốt gõ mấy cái lên đầu.

“Dám phun lên tranh của sư phụ đại nhân này, có tin ta xoắn mi thành bánh chèo không hả?”

“Hu hu hu, con sẽ mách cha, mẹ Cốt Đầu ngày càng bạo lực!” Đường Bảo ôm đầu trốn vào trong căn phòng nhỏ.

Hoa Thiên Cốt cắn đầu bút nhìn trời, vừa nhớ lại hình ảnh tấm lưng trần của sư phụ hôm ấy, vừa bày ra vẻ mặt say mê, nước miếng chảy ròng. Haiz, chỉ có thể trách mấy môn nghệ thuật cần chăm chỉ rèn luyện như đánh đàn vẽ tranh gì gì đó, dù đồng lý luận hay kiến thức của nàng đủ chất đầy một sọt, nhìn một bức tranh là có thể nói vanh vách, nhưng bảo nàng động tay vẽ, nàng đành chịu.

Nàng muốn tự tay vẽ sư phụ đại nhân, sau đó lúc nào cũng mang theo bên người, nhưng dù vẽ thế nào trông cũng không giống. Bạch Tử Họa, Bạch Tử Họa, trên đời này sợ rằng không một bức tranh nào có thể lột tả được tiên tư của người, dung mạo của người, phong thái của người, khí chất của người.

“Tiểu Cốt.”

Đột nhiên một tiếng gọi vang bên tai.

Hoa Thiên Cốt vội vàng giấu bức tranh đi, luống cuống đáp: “Dạ, có con.”

“Qua tiền điện một lát, vì sư có chuyện muốn nói với người.”

“Vâng, con qua ngay.”

Hoa Thiên Cốt vội vàng giấu kín bức tranh, rồi chạy tới tiền điện.

“Sư phụ, Tiểu Cốt tới rồi!”

Bạch Tử Họa buông chén trà trong tay, gật đầu nói: “Các môn phái bảo vệ thần khí đã bị lộ hết. Xuân Thu Bất Bại tuyên bố Mười lăm tháng sau sẽ thống soái liên quân yêu ma tới cướp đi, nhưng gã ta cùng một lúc gửi thiệp tuyên chiến cho tứ đại môn phái cách nhau cực xa, không biết trong đó đâu là thật đâu là giả. Dựa vào thực lực của bọn chúng tuyệt đối không thể đồng thời tấn công tứ đại môn phái, phỏng chừng gã làm thế để phân tán sự giúp đỡ của các tiên phái khác, sau đó dẫn đại quân tấn công duy nhất một bên. Tứ phái kẻ nam người bắc, cách biệt xa xôi, dù là ngày đi ngàn dặm cũng rất khó cứu trợ. Tu vi của người mặc dù chưa phải đạt tới đỉnh cao, nhưng vẫn có thể một mình đảm đương một phía. Lần này người cùng các đệ tử khác xuống núi, cũng coi như một lần trải nghiệm.”

Nàng phải xuống núi một mình sao, nàng không muốn, hu hu hu, nàng không muốn xa sư phụ một bước...

“Đệ tử xin tuân lời sư phụ.” Hoa Thiên Cốt cung kính cúi đầu.

“Vậy đi sắp xếp hành lý, ngày mai lên đường.”

“Vâng.” Hoa Thiên Cốt chậm rãi lui ra ngoài điện.

“Trên đường tất cả đều phải nghe lời Thập Nhất sư huynh của ngươi, không được chạy loạn.”

“Vâng.”

“Mang nhiều quần áo một chút, đêm đến ngoài trời sẽ rất lạnh.”

“Vâng.”

“Mang Đường Bảo theo, lúc cần thiết nó có thể giúp ngươi.”

“Vâng.”

“Sang bên Y Dược các lấy ít hoa cầm máu và Hồi Thanh đan, nếu bị thương còn có cái mà dùng.”

“Vâng.”

...

“Tiểu Cốt.”

“Dạ?”

“Đi đường cẩn thận, chú ý an toàn.”

“Con biết rồi mà sư phụ, ha ha ha...” Hoa Thiên Cốt thật sự không nhịn được cười, vui vẻ chạy ra khỏi điện, trong lòng nở hoa. Thì ra sư phụ không dỡ xa nàng, cũng phải thôi, trong bốn năm nàng hầu như có ra ngoài bao giờ đâu, huống hồ lại là chuyện nguy hiểm như đi đánh nhau với yêu ma. Thảo nào mà sư phụ lo lắng!

Sư phụ yên tâm! Tiểu Cốt lần này ra ngoài nhất định sẽ không để người phải mất mặt đâu! Hô hô hô!

“Thiên Cốt, muội không sao chứ?” Lạc Thập Nhất điều chỉnh lại tốc độ kiếm, cùng bay song song với nàng đang chậm chạp ở cuối hàng.

“Không sao ạ.” Hoa Thiên Cốt chợt dạ cười, vẻ mặt hơi căng thẳng.

Nghê Mạn Thiên quay đầu lại lườm nàng một cái, bay vụt lên vị trí đầu tiên. Nàng ta luôn thích đứng đầu, nguyên nhân rất đơn giản, vì nàng ta muốn mọi người đều phải chăm chú nhìn mình.

Vài năm nay, khác với dáng vẻ y nguyên không thay đổi của Hoa Thiên Cốt, Nghê Mạn Thiên mười tám tuổi đã trở mã hoàn toàn, ngày càng trở

nên kiêu diễm, mắt khói mày cong khiến các trang nam tử của Trường Lưu Sơn đều điên đảo, thế nên càng coi thường Hoa Thiên Cốt chỉ cao đến ngực mình.

Hoa Thiên Cốt thở hồng hộc nhìn xuống bộ ngực ngàn năm không đổi của bản thân, khẽ thở dài, sau đó khinh thường nhận xét: “Còn chả đẹp bằng cái ngón út của Thiên Mạch tử tử, hừ!”

Lần này Trường Lưu Sơn tổng cộng phái đi gần trăm đệ tử cũ mới, chia thành bốn nhóm, đi tới bốn phía khác nhau. Các phái lớn khác cũng đưa đệ tử tới hỗ trợ, nhưng nhân số rất ít, vì họ sợ liên quân yêu ma dương đông kích tây, có mệnh hệ gì sẽ khó bảo toàn bản phái.

Bốn nơi bị nhắm tới là Lao Sơn cực Nam, Thiên Sơn ở cực Tây Bắc, Trường Bạch Sơn cực Đông Bắc, cùng Thái Bạch Sơn ở vùng trung tâm. Thiên Sơn, Trường Bạch Sơn, Lao Sơn tạo thành một tam giác khổng lồ, còn Thái Bạch Sơn nằm ở trung tâm của tam giác ấy. Khoảng cách từ đây tới ba hướng Thiên Sơn, Trường Bạch Sơn, Lao Sơn cũng tương đương nhau, cho nên binh lực của tiên giới tập hợp ở Thái Bạch nhiều nhất. Nếu ba phía khác có nguy hiểm gì, từ đây tới đó sẽ tiết kiệm được thời gian hơn.

Thượng Thương Phiêu xuất thân từ Thiên Sơn phái, nên đi theo hai vị trưởng lão và một vài đệ tử khác tới đó. Hồ Thanh Khâu và đệ tử của nàng cùng các môn nhân khác chịu trách nhiệm Trường Bạch Sơn, bọn Hỏa Tích và Vũ Thanh La thì chạy tới Lao Sơn. Lạc Thập Nhất mang theo hai đồ đệ là Nghê Mạn Thiên và Sóc Phong, cùng Khinh Thủy, Hoa Thiên Cốt, thêm hơn mười đệ tử khác, tổng cộng là hai mươi người bay tới Thái Bạch Sơn.

Vốn dĩ nếu dựa theo tốc độ bay chậm nhất của bọn họ, ngày đi đêm nghỉ, thì từ Trường Lưu Sơn lơ lửng trên biển tới Thái Bạch nhiều nhất cũng chỉ mười ngày. Nhưng đoàn của bọn họ lại xuất phát sớm, từ bây giờ tới Mười lăm tháng Tám còn hơn một tháng.

Phần lớn người trong đoàn đều rất trẻ, dù tu luyện đã có chút thành tựu nhưng lại không hề có kinh nghiệm thực chiến. Rất nhiều người từ khi vào núi tu hành đến nay chưa bước ra khỏi cửa lần nào, hướng chỉ là đối đầu với yêu ma. Cho nên Thế tôn cố ý để Lạc Thập Nhất đưa bọn họ đi trước một tháng, sau khi vượt biển xong phải cất kiếm đi bộ đến Thái Bạch Sơn, vừa quan sát người trần, vừa mở rộng hiểu biết, diệt yêu trừ ma, tích lũy chút kinh nghiệm sinh tồn.

Hoa Thiên Cốt cực kì chờ mong, cuối cùng cũng có cơ hội ra ngoài chơi rồi.

Thế nhưng trước khi đi, sư phụ lại phong ấn mảnh câu ngọc đeo trên cổ Lăng ca ca tặng nàng để phòng thân. Người nói nàng phải tự đối mặt, không được ỷ lại vào sự bảo vệ của ngoại lực.

Kết quả ngay lập tức nàng thấy cảm giác trời buộc và áp lực quần quanh mình trước kia đã trở lại, dường như luôn có gì đó quấn lên người, tay chạm đến đâu, hoa cỏ ở đấy đều héo rũ cháy đen, tinh linh cỏ cây ở Trường Lưu Sơn thấy nàng đều tránh xa như thấy bò cạp.

Mà đó mới chỉ là bắt đầu, càng lúc mùi trên người nàng càng nồng. Vừa đi khỏi Trường Lưu Sơn chưa xa đã có mấy luồng gió lạnh xoay dưới lòng bàn chân nàng không chịu bay đi, Hoa Thiên Cốt thật khóc không ra nước mắt, sư phụ làm thế chẳng phải đưa nàng vào miệng quỷ sao, hu hu hu, thứ nàng sợ nhất là quỷ, vì sao cuối cùng vẫn không thể trốn thoát?

Cả đoàn từ từ tiến vào đất liền, tìm một nơi không người đáp xuống, sau đó bắt đầu hành trình cuộc bộ xa xôi.

Vì tiên quy nghiêm cấm không được đánh nhau với người phàm, không đến mức bắt đắc dĩ thì không được lộ pháp thuật, thế nên bọn họ nguy trang thành đệ tử của môn phái gì đó trong giang hồ, quang minh chính đại đi lại khắp nơi.

Ở trên đường có rất nhiều thứ hay ho, làm người ta hoa cả mắt. Hoa Thiên Cốt vừa đi được vài bước đã thấy bên mình chẳng có ai, tất cả mọi người đều ủa ra các quầy hàng ngắm nghía.

Nàng đang bức Lạc Thập Nhất sao không quản lý mọi người, một lúc sau đã phát hiện ra huynh ấy đang dừng lại ở một sạp tò he. Đường Bảo hưng phấn làm một động tác của Tôn Ngộ Không trên vai Thập Nhất, cụ ông bán tò he nặn hai cái giống hệt hai người. Lạc Thập Nhất lên dùng thuật làm đông cứng cây kẹo đó rồi cất vào trong ngực như cất vật quý, còn kẻ kia vừa mới lấy liền cắn đứt đầu mình luôn.

Sau đó vì cảm kích Lạc Thập Nhất mua tò he cho mình, nó đưa lên miệng Lạc Thập Nhất: “Thập Nhất sư huynh, huynh có muốn nếm thử không?”

Lạc Thập Nhất kinh ngạc vì sự hào phóng bất thường này, chỉ liếm vài cái, sợ chẳng may sẽ ăn hết của nó.

“Có ngọt không?”

“Ngọt! Rất ngọt!” Lạc Thập Nhất cảm động đến nỗi hai mắt đầm lệ.

Nghê Mạn Thiên đứng bên cạnh cắn đứt đầu Trư Bát Giới xong, khinh rẻ ném xuống đất: “Kinh quá đi mất, món gì thế này?”

Hoa Thiên Cốt bất lực ngửa đầu nhìn trời thở dài, không hiểu tại sao Lạc Thập Nhất bình thường siêu phàm thoát tục, trưởng thành chững chạc như thế, nhưng cứ ở trước mặt Đường Bảo lại biến thành một người hoàn toàn khác?

Khi cụ ông bán tò he mãi vẫn chưa hết hốt hoảng tự hỏi có phải mình mờ mắt lãng tai không, mà sao sâu lại biết nói chuyện, thì đoàn người đã đi xa.

Khinh Thủy vui vẻ lấy hộp son cho nàng xem, Vân Đoan lại như một đứa trẻ, cầm chong chóng chạy đi chạy lại.

Đầu Hoa Thiên Cốt chảy dài mấy vạch đen, đột nhiên một mặt người sắc sỡ đập vào mắt làm nàng sợ tới mức nhảy dựng lên ôm thân cây, hu hu hu, đang ban ngày ban mặt, sao bọn quỷ xuất hiện sớm thế?!

Nhìn kĩ thì hóa ra là một mặt nạ, Sóc Phong thông dong tháo xuống, đắc ý nhươn mày, rồi lại đeo vào, xoay người đi.

“Rốt cuộc cậu đeo mấy cái mặt nạ đấy hả?” Hoa Thiên Cốt nắm chặt tay cầm giận hét với theo.

Buổi tối bọn họ ăn cơm tại một nhà trọ nhỏ, bởi vì được tính vào phí công tác, Lạc Thập Nhất lại coi tiền như rác nên mọi người không khách khí gọi hai bàn lớn đầy đồ ăn, vui vẻ không biết trời đất là gì.

Lạc Thập Nhất cũng không hiểu rốt cuộc bọn họ đi rèn luyện hay đi du lịch, nhưng nhìn Đường Bảo vui vẻ như thế, thì sao cũng được hết.

Hoa Thiên Cốt vốn cực kì nhiệt tình, nhưng cứ chốc chốc lại thấy mấy thứ dơ bẩn kia, thật sự làm nàng tụt hết cả hứng, ăn cơm như nhai rơm, chỉ có thể ngẩng đầu lên trời, ta không thấy, ta không thấy, ta không thấy gì cả.

Ăn uống no say, mọi người ai về giường nấy. Hoa Thiên Cốt quán lấy Khinh Thủy, chạy sang ngủ cùng nàng. Đường Bảo vẫn ngủ trong gian phòng nhỏ của nó, trên cổ đeo chiếc nhẫn bạc tinh xảo mà Lạc Thập Nhất mua cho. Hoa Thiên Cốt cười bảo Lạc Thập Nhất chỉ cần mua thêm một cái dây thừng nữa thôi là có thể dắt Đường Bảo về nhà như dắt một con cún nhỏ.

Trước khi ngủ nàng cố ý bày một trận pháp, rải rất nhiều tro ở ngoài cửa, cuối cùng bình yên vượt qua một đêm.

Nhưng họ càng đi tiếp càng không có thành trấn, ngủ trong núi thì rất rắc rối.

Để nhanh gọn, bọn họ chọn đi phần lớn là đường có nhiều dấu vết của con người, ít yêu ma. Vốn dĩ yêu ma ngại được khí của bọn họ đều phải tự động tránh xa, nhưng thật kỳ lạ, chúng cứ như thú dữ, không ngừng tập kích, kẻ trước ngã xuống kẻ sau xông lên, giết bao nhiêu cũng không hết.

Hoa Thiên Cốt ngửa đầu nhìn trời, ta không biết, ta không biết, ta chẳng biết gì cả.

Tới tận tối, cả đoàn đã mệt bã người nhưng vẫn không dám ngủ, thỉnh thoảng lại có vài quỷ hồn tới quấy rầy, hại bọn họ hết bày trận rồi lại bắt hồn, mệt chết đi sống lại.

Những người khác không biết nguyên nhân chính là vì Hoa Thiên Cốt, nhưng Lạc Thập Nhất thì biết. Cuối cùng hắn cũng hiểu tại sao sư phụ bắt bọn họ đi sớm, còn ngụ ý cho Hoa Thiên Cốt đi theo. Cả một đường chém giết, tới Thái Bạch Sơn, trình độ thực chiến của bọn họ có thể không tăng lên sao?! Đi đêm càng gặp quỷ nhiều hơn, lũ tiểu quỷ bọn họ gặp suốt rồi, nhưng thỉnh thoảng đụng phải vài con quỷ hung dữ lợi hại, không tránh khỏi mấy trận khổ chiến.

Hoa Thiên Cốt từ nhỏ đã quen ngày đêm bất an, trèo đèo lội suối, nhưng bọn Nghê Mạn Thiên lại được nuông chiều, sao chịu khổ cho nổi. Chẳng chê ngủ trên mặt đất cứng thì chê ban đêm lạnh, đồ này không ngon đồ kia rất dở.

Hơn nữa Đường Bảo luôn ở bên Lạc Thập Nhất, ngày nào cũng nói nói cười cười, thế nên nàng ta cực kì khó chịu. Vốn tưởng rằng khó khăn lắm mới được ra khỏi Trường Lưu, đây là cơ hội để Nghê Mạn Thiên nàng vun

đáp tình cảm với Lạc Thập Nhất, không ngờ tất cả sự chú ý của huynh ấy đều dồn vào con sâu bé xíu kia, thật muốn giẫm bẹp nó luôn!

Vài ngày sau, đoàn người rõ ràng không còn vẻ mặt vui mừng háo hức như lúc mới xuất phát, ai cũng đều cúi đầu trầm mặc đi về phía trước, lúc nào cũng phải đề phòng yêu ma quỷ quái bất chợt xuất hiện. Mới đầu bọn họ còn sợ hãi và hơi bất lực, nhưng giờ thì cứ chém lia lịa chẳng khác gì chém củ cải.

Hoa Thiên Cốt cả người lạnh băng, trực giác mách bảo sẽ có chuyện không hay xảy ra. Đột nhiên nhớ tới điều gì đó bèn hỏi Khinh Thủy: “Hôm nay ngày bao nhiêu?”

Khinh Thủy giật nảy mình, nhất thời mặt trắng bệch: “Mười bốn tháng Bảy, ngày mai là lễ quỷ, quỷ môn sẽ mở đó, hu hu hu...”

Chương 9: Quỷ môn mở

“Không ngủ mà mang hành lý, xuất quỷ nhập thần định đi đâu?” Sóc Phong đang ngồi trên cây chịu trách nhiệm canh gác, tức cười hỏi nàng.

Hoa Thiên Cốt run lên, vội vàng lấp liếm: “Đừng nói từ kia!”

“Từ nào?”

“Quỷ ý.”

Đột nhiên nàng sực nhớ ra, vội vàng che miệng mình lại, ngó nghiêng xung quanh, giống như lúc nào yêu ma quỷ quái cũng có thể kéo tới.

“Định chuồn đi một mình sao? Không mang con sâu róm kia đi cùng à?”

“Đường Bảo nhà tớ không phải là sâu róm đâu. Mang theo tớ sợ nó sẽ gặp nguy hiểm, ở đây Thập Nhất sư huynh và Khinh Thủy sẽ chăm sóc nó.

“Vậy cậu định một thân một mình đi đâu?”

“Đi Mao Sơn, nơi này cách Mao Sơn không xa, chắc mất khoảng hai, ba ngày. Tớ đã viết thư đề lại cho Thập Nhất sư huynh, dù thế nào cũng phải tách ra để tránh ngày lễ quý rồi họp lại sau, bằng không mọi người đều sẽ bị tớ liên lụy, hiện giờ quý càng ngày càng lợi hại rồi! Dù chúng ta chỉ là những kẻ mới tập tành tu tiên, nhưng Thập Nhất sư huynh pháp lực cao cường cũng coi như bán tiên rồi, bọn quý kia có kéo đến thì cũng không sợ!”

“Ừ, thuận buồm xuôi gió.” Sóc Phong nằm trên một cành cây mảnh khảnh, đung đưa trong gió như thể xích đu.

“Hả?” Hoa Thiên Cốt không ngờ cậu ta lại nói vậy, bỗng dưng cảm thấy kỳ lạ.

Nàng vẫy tay, không quay đầu lại nói: “Tạm biệt, cẩn thận ngã nhé.”

Vừa dứt lời, cành cây Sóc Phong đang nằm kia đã lên tiếng trả lời, “rắc” một cái, cậu ta vội vàng xoay người bay sang một cành khác, tránh mất lùm nàng.

Hoa Thiên Cốt bất đắc dĩ nhìn trời, nàng có cố ý đâu, chỉ cố tình thôi.

Một mình lần mò đi về phía trước, thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng gào khóc thảm thiết truyền từ trong rừng ra, nàng cực kì nhớ chiếc áo khoác da chó ngày trước, sớm biết thế đã mang đi rồi, dù gì tinh thần cũng ổn định hơn được một chút.

Tay phải nàng cầm chặt chuỗi Đoạn Niệm, tay trái cầm một chuỗi phật châu. Hu hu hu, nàng ở Trường Lưu Sơn hai năm không dùng chuỗi phật châu này lần nào, cũng không đi miếu tẩy rửa, vừa lấy ra đã thấy mốc meo hết cả, không biết linh lực còn lại bao nhiêu.

Chiếc chuông treo trên thân kiếm đi mỗi bước lại vang, trong đêm khuya vắng vẻ thế này càng cảm giác rợn gáy, nhưng không biết vì sao nàng lại không thấy sợ, có lẽ nó cho nàng cảm giác như thể sư phụ đang ở bên cạnh vậy.

Mấy đoàn ma trôi lơ lửng trên không ngửi được mùi của nàng, chậm chậm bay lại gần. Sau đó càng lúc càng nhiều ma trôi tụ tập xung quanh, tạo thành một quả cầu lửa cực lớn, bao nàng ở chính giữa. Cây cối xung quanh phút chốc cháy đen, đột nhiên nàng rung mình một cái, tóc và lông mày đã bắt đầu đóng băng.

Chết cha, sợ rằng thế gian này chỉ mình nàng mới có thể tạo thành một cảnh tượng “hoàn hồng” như vậy, nếu cứ tiếp tục thế này máu và lực phủ ngũ tạng cũng sẽ đóng băng mất. Hoa Thiên Cốt lẩm nhẩm khẩu quyết, một dòng nước phun ra từ bàn tay nàng, lập tức dập tắt mấy con ma trôi trước mặt.

Nhưng nàng cũng chỉ có thể phóng ra được chút nước thể thôi, Hoa Thiên Cốt không chần chừ, bỏ chạy thực mạng.

Cả đoàn ma trôi như một con sông dâng trào đuổi theo sau nàng, Hoa Thiên Cốt khóc không ra nước mắt, lúc thì bay lên lúc thì hạ xuống. Vô số ma trôi kia cũng bay lên hạ xuống theo nàng, tựa như dải ngân hà uốn thành một đường cong thật dài, cảnh tượng tráng lệ rực rỡ vô cùng. Chỉ có điều giờ này Hoa Thiên Cốt không còn tâm trạng thưởng thức cảnh đẹp, nhìn thấy phía trước có một con sông, nàng từ trên không nhảy thẳng xuống.

Chìm vào nước, Hoa Thiên Cốt nhin thở, bắt đầu kiểu bơi chó. Dưới nước cũng có chút ánh sáng, nhưng ít hơn rất nhiều so với trên bờ. Bởi vì

nước khá lạnh nên chúng không cảm nhận được sự tồn tại của nàng, bay là trên mặt nước, lấp lánh như ánh sao, mà cả đáy sông giống như biển trời đêm mênh mang khôn cùng.

Hoa Thiên Cốt thở phào, cố hết sức bơi đến bờ.

CONTENT

Đột nhiên trước mặt hiện lên một vầng sáng trắng, lúc sau lại không thấy đâu. Cái gì vậy? Hoa Thiên Cốt ngó nghiêng xung quanh, thấy sờ sờ, vội vàng ngoi lên bờ.

Bỗng cái mũi ngưa ngứa, muốn hắt xì một cái mà không được, có thứ gì đó trong mũi nàng! Hoa Thiên Cốt vươn tay kéo ra được một sợi tóc rất dài màu trắng, da gà lập tức dựng hết lên. Tóc trắng? Không phải của nàng!

Lúc bơi qua một mỏm đá ngầm, đột nhiên mái tóc dài màu trắng như hải tảo bịt kín mặt nàng, vô số sợi tóc luồn vào trong mũi, quấn chặt lấy cổ nàng.

Hoa Thiên Cốt nhìn kĩ, một cái đầu rất lớn của phụ nữ tiến đến, gương mặt đã bị trương phình thối rữa, tất cả đều là những mảng thịt thối trắng nhợt sưng vù, hàm răng bọt bọt không ngừng va vào nhau tạo thành tiếng cười khanh khách. Hai tròng mắt giống hệt cá vàng lòi ra như sắp rớt đến nơi, bị ngâm trương trong nước nên giờ to gấp đôi hốc mắt, không thể nhét vào được. Hai lỗ mũi đầy giòi bọ, lúc nha lúc nhúc, kinh tởm vô cùng.

Hoa Thiên Cốt sợ tới mức nhắm tịt mắt lại không dám nhìn nữa, cố sống cố chết giãy giụa, nhưng mái tóc dài kia xiết cổ nàng chặt đến không thể thở nổi, khẩu quyết pháp thuật gì đó đều bay tuốt lên chín tầng mây.

Đột nhiên có thứ gì đẩy ôm lấy chân nàng, cúi đầu thì trông thấy thân thể của nữ quỷ này đang không ngừng kéo mình xuống.

Hoa Thiên Cốt không kịp nhin thở, sắc nước từng hồi từng hồi một. Xong rồi, không chết vì bị quỷ xơi thì cũng chết vì sắc nước. Hu hu hu, vậy cũng tốt, sau khi chết đuối ta cũng hóa thành quỷ, đến lúc đó sẽ tìm người báo thù!

Đang lúc hoảng loạn, nàng bỗng chạm vào Đoạn Niệm kiếm, bèn cố gắng bắt mình tỉnh táo lại. Tâm vừa động, Đoạn Niệm đã tuốt khỏi vỏ, cắt đứt mái tóc dài màu trắng của nữ quỷ, rồi chém lìa tay ả ta.

Hoa Thiên Cốt tay phải cầm kiếm, tay trái điều khiển nước, không ngừng tấn công nữ quỷ. Nàng dựa vào lực đẩy của nước, cưỡi Đoạn Niệm bay khỏi đáy sông, lên được bờ.

Hoa Thiên Cốt ho từng ngụm nước ra, nếu ở thêm dưới đây ít phút nữa thôi, nàng có bị chết đuối cũng không ai làm hô hấp nhân tạo đâu.

Bị quỷ dọa từ nhỏ đến lớn, sao nàng lại đáng thương thế chứ!

Hoa Thiên Cốt ngẩng nhìn ma trời lại bắt đầu tiến tới, nàng bắt lực thở dài. Sự phụ ối, không phải là con cô tình không nghe lời mà sử dụng kiếm, nếu không chạy nhanh có khi người mãi mãi không được nhìn thấy đồ đệ đáng yêu của người nữa ấy. Ai bảo thuật cưỡi gió của nàng kém hơn thuật điều khiển kiếm rất nhiều.

Hoa Thiên Cốt không nói gì nữa nhảy phốc lên kiếm, nhanh như chớp đã không thấy bóng đâu.

Giăng co cả đêm làm nàng mệt rũ người. Qua giờ Tý, lễ quỷ đã tới, quỷ môn cũng mở, yêu ma sẽ càng lúc càng nhiều, có để cho người ta sống nữa không đây!

Hoa Thiên Cốt tìm rất lâu mới thấy một ngôi miếu xập xệ bên sườn núi có thể nghỉ chân, nhưng cũng chỉ dám ngủ trên xà ngang. Nhớ tới đạo pháp Mao Sơn mà Vân Ân dạy, nàng bèn lấy tàn hương pha vào nước, vẽ đầy bùa chú lên xà nhà, cố gắng không để hao tổn chân khí, tạo một lớp màng bảo vệ màu bạc quanh người. Làm như vậy ít nhất có thể giấu được hơi thở của mình, quỷ quái bình thường không thể nhìn thấy.

Nếu để cho người ta biết chương môn phái Mao Sơn trừ yêu diệt ma nổi tiếng thế gian lại bị mấy con tiểu quái làm tội làm tình thế này, chắc chắn họ sẽ cười rụng cả răng mất. Nhưng nàng chỉ cần thấy quỷ là sẽ mất bình tĩnh, sợ tới mức chân run lẩy bẩy, còn diệt cái gì nữa?

Nàng không dám ngủ sâu, đang lúc mơ màng thì bị tiếng đấm đá đánh thức. Đây là nơi hoang sơ vắng vẻ, sao lại có người? Hoa Thiên Cốt lên nhìn, thấy một đồng tay chân bay đột ngột vào, không nhìn được hít một hơi thật sâu. Mẹ ơi, người ta nói người thì phải có mặt, cây thì phải có vỏ, người tưởng người thành quỷ thì hay lắm đấy hả, làm cái trò mèo gì thế?! Không thể xuất hiện một cách đẹp đẽ hơn chút hả? Không thiếu tay thì là thiếu chân! Dọa ai đấy?!

Trời ơi... Hoa Thiên Cốt run rẩy cắn tay áo không dám lên tiếng.

Bỗng hai con quỷ đó vào trong miếu nghỉ ngơi, nhưng chỉ có thân mình và đầu của chúng là nghỉ ngơi thôi. Bốn cặp tay chân kia vẫn đang đánh nhau loạn cào cào, mày đấm tao đá không biết trời đất là gì.

Mà hai con quỷ này, một có gương mặt đỏ sẫm mọc chiếc sừng trâu, một là bộ xương khô răng nanh dài hoắm. Thân thể không tay không chân ngồi ngay ngắn của chúng ở chỗ kia trông giống người heo, cực kì kinh khủng.

Trận hỗn chiến tay chân trên không mãi vẫn bất phân thắng bại, tên đầu trâu ngáp một cái, lắc đầu nói: “Thôi đừng đánh nữa, lẽ quỷ năm nào ta cũng đánh với người, bao năm mà vẫn hòa, chả có gì hay ho cả!”

Nói xong tay chân tự động bay về lắp lại trên người.

“Vậy người nói xem làm gì bây giờ?” Bộ xương khô cũng thu tay chân lại.

“Chúng ta đối phương pháp tỉ thí đi!”

“Phương pháp gì?”

“Bây giờ không phải địa phủ nơi nơi đều nêu cao khẩu hiệu: Làm quỷ có đạo đức, làm quỷ có trình độ văn hóa, làm quỷ cực kì thú vị sao?”

“Ồ, đạo đức thì ta không dám nói, nhưng ta chắc chắn mình là một con quỷ có văn hóa, là một con quỷ cực kì thú vị, vừa đa tình, nhiều tiền lại lãng mạn, rất có khí chất nghệ thuật.”

Hoa Thiên Cốt suýt chút nữa thì lộn cổ khỏi xà ngang.

“Xì!” Đầu trâu khinh miệt liếc xương khô: “Hôm nay chúng ta so tài âm luật, người dám không?”

“Được, quá hợp ý ta.”

Đầu trâu lấy một cây tiêu từ trong ngực ra, không phải vàng cũng không phải gỗ, đen như mực nhưng không hề bóng.

Mắt Hoa Thiên Cốt sáng ngời, Yết tiêu! Cây tiêu nổi tiếng trong Nhạc phổ của Thất Tuyệt phổ! Âm thấp của cây tiêu truyền thuyết này cực trầm, âm cao cực vút, tiếng phát ra kỳ lạ vô cùng, người bình thường không thể không chế được. Sao tên quỷ đầu trâu này lại có được nó? Xem ra hắn đã chuẩn bị cả rồi mới đến.

Đầu trâu bắt đầu thổi tiêu, không ngờ hắt to lớn kèn càng mà ngón tay lại linh hoạt như vậy. Tiếng tiêu vừa thoát ra như một tiếng thét dài cực cao cực quý dị, giống tiếng hét của phụ nữ khi hoảng sợ, xé toạc màng nhĩ Hoa Thiên Cốt, quỷ hồn mười dặm quanh đây đều bị dọa cho chạy hết.

Hoa Thiên Cốt vội vàng vận nội công ngăn cản, tránh để tâm trí bị đoạt. Rồi bỗng tiếng tiêu dần trở nên trong trẻo, thâm sâu như sương mù phủ trên mặt hồ, âm điệu nhu hòa, yên ả như bức tranh thủy mặc. Trong tự do mang theo chút bay bổng, trong nhịp điệu chậm rãi lại mang chút tự tại vô song.

Lòng Hoa Thiên Cốt bỗng như bay lên mây, sau đó tiếng tiêu như thay đổi hẳn, trở thành tiếng nức nở ai oán. Hoa Thiên Cốt nghe mà lòng bỗng thấy đau thương không kìm được.

Bộ xương khô kia chợt cười lạnh một tiếng, đột nhiên há miệng, vươn cái lưỡi dài ba tấc ra. Hắt lại nhả một con chim nhỏ, cho nó đứng trên đầu lưỡi. Con chim nhỏ kia hắng giọng rồi phát ra tiếng của người con gái, hòa cùng tiếng tiêu, hát: “Trăng sáng trên lầu, hoa rơi như vẽ, nửa chén rượu tàn, hao gầy vì tiêu...”

Thanh âm kia vô cùng êm tai lại cực kì u oán, tất cả đều thoát ra từ miệng con chim nhỏ, cảnh tượng thật quá sức quái dị. Hoa Thiên Cốt không nhận được nổi da gà.

Hai con quỷ một thổi một hát, thổi càng cao hát càng cao, thổi càng u oán hát càng bi thảm. Tim Hoa Thiên Cốt đập dồn dập, nàng không dám tiếp tục nghe, vội vàng phong bế ngũ thức của mình.

Đúng lúc đang tranh đấu kịch liệt, đột nhiên ánh kiếm lóe lên, sát khí ngùn ngụt. Miệng gã đầu trâu từ từ chảy ra máu tươi, nhỏ xuống chiếc tiêu đen nhánh, thanh âm càng quý dị kinh người. Mà tên xương khô kia miệng nôn ra càng lúc càng nhiều chim nhỏ, phủ đầy mọi ngõ ngách trong miếu. Trăm điều cát tiếng đối chiến với tiếng tiêu của đầu trâu.

Nhưng đầu trâu nhờ thần tiêu nên có ưu thế hơn một bậc, cuối cùng một thanh âm giống như vạn kiếm đâm xuyên đầu bộ xương khô. Trong phút chốc tim của cả trăm con chim đều nổ tung, máu tươi vung vãi khắp nơi.

Đầu Hoa Thiên Cốt cũng nổ ầm một tiếng, chân khí tan biến, người buông thông, lăn từ trên xà ngang xuống.

Ba bên đều tròn tròn mắt, người nhìn ta, ta nhìn người, nhất thời không kịp định hình chuyện gì đã xảy ra.

Hoa Thiên Cốt thầm kêu “hồng bet”, phen này bị quỷ ăn chắc rồi. Xung quanh đều là thi thể của những con chim nhỏ, nàng không khỏi cảm thấy buồn nôn. Cố nhin lại, Hoa Thiên Cốt thầm nghĩ xem ra không thể trốn thoát, hai đánh một không chột cũng què, nàng nhất định không phải là đối thủ của chúng. May mà hai tên này không phải loại quỷ cấp thấp đầy tạp niệm cứ thấy người là cắn, hay dọa chúng một vố, nói không chừng lại có thể tránh được kiếp nạn.

Nàng bèn lừ mắt quát to: “Khốn kiếp, ai quấy rầy giấc ngủ của bản đại tiên?!”

Hai con quỷ cùng đại ra, sững sờ vì tiếng quát đầy dữ dằn của nàng. Không phải nàng chỉ là một con nhóc vắt mũi chưa sạch tầm mười hai, mười ba tuổi sao, còn mang theo mùi của con người, ấy thế mà lại bày cái vẻ “coi trời bằng vung”, rồi còn hùng hổ đòi đánh người nữa.

“Chúng ta đang tỉ thí ở đây, nhóc con người chạy tới làm loạn cái khỉ gì, ăn, ăn luôn bây giờ!” Bộ xương khô đang bực mình vì thua, tiện thể trút giận lên nàng.

Hoa Thiên Cốt giáng đòn phủ đầu, Đoạn Niệm phóng vút ra chém đứt cổ tay hắn.

Hai con quỷ há hốc mồm, bọn chúng thấy Hoa Thiên Cốt còn quá nhỏ nên không chút đề phòng, hơn nữa đột nhiên có ánh sáng màu tím lóe lên, hàn khí hiện ra, không kịp trở tay, thế nên Hoa Thiên Cốt đánh lén thành công.

Bộ xương khô nhìn tay mình nhảy tách tách trên đất, vội vàng nhặt lên lấp lại, trán ứa ra hai giọt mồ hôi.

“Dám ăn bẩn đại tiên, ta thấy hai tiểu quỷ các ngươi chán sống rồi! Còn dám buông lời bất kính, bẩn đại tiên đánh các ngươi hồn phi phách tán hết!”

Đầu trâu thấy nha đầu này dường như có thực lực thật, mặc dù tạm thời vẫn chưa biết đạo hạnh thế nào, nhưng chỉ riêng thanh kiếm kia đã là kiếm tiên tuyệt đỉnh bảo vật thời thượng cỡ rồi.

Hắn tỏ vẻ cung kính, nói: “Xin hỏi các hạ là thần thánh phương nào? Vừa nãy có chút mạo phạm, xin bỏ quá cho.”

Chân Hoa Thiên Cốt run lẩy bẩy, sắp không đứng thẳng được nữa, thuận tiện ngồi xuống bệ thần, một chân giẫm lên án: “Thôi được rồi, cha mẹ các ngươi không dạy à, làm người phải có lễ độ, làm quỷ cũng không thể quá ngang ngược. Bẩn đại tiên là Mao Sơn chương môn, Hoa Thiên Cốt.”

Lời vừa dứt, ngôi miếu lạnh ngắt như tờ. Mao Sơn phái lợi hại nhất là diệt quỷ trừ ma, cho nên bọn chúng rất kiêng kị, nhưng một con nhóc bé tí lại xưng mình là Mao Sơn chương môn, thật quá lắm.

Bộ xương khô ôm bụng phá lên cười, răng rơi đầy đất nhưng vẫn nhảy lên nhảy xuống, hấn vội vàng nhặt nhét vào. Xem ra không nên thường xuyên phân thân mình ra chơi nữa, linh kiện hỏng hết rồi, toàn tự rơi ra.

Hoa Thiên Cốt cởi giày đập bốp một phát lên đầu hắn, cả giận mắng: “Cười cái gì mà cười! Nhìn xem đây là vật gì!”

Đầu trâu và xương khô vội vàng chạy lại nhìn, Hoa Thiên Cốt lật tay, một sợi cung vũ trắng như tuyết hiện ra, đồng thời ẩn tín chương môn rực đỏ lóe ở giữa mi tâm.

Hai con quỷ sợ tới mức vội vàng quỳ lạy: “Chúng tiểu nhân có mắt như mù, bái kiến Mao Sơn chương môn!”

“Haiz, được rồi, đứng lên đi.” Hoa Thiên Cốt khoanh chân, trong lòng thâm đắc ý, ha ha, không ngờ xử lý nhanh gọn như thế, xem ra cái danh Mao Sơn chương môn này cũng rất có ích đây chứ.

Đầu trâu nói: “Không ngờ Mao Sơn chương môn lại trẻ như thế... Đây hứa hẹn, đây hứa hẹn!”

Hoa Thiên Cốt biết mình còn quá nhỏ, thâm tâm hai con quỷ vẫn chưa tín phục.

Vì thế nàng thôi chuyển chân khí, nhất thời quanh người bao trùm một luồng ánh sáng cực mạnh, phóng ra hơn một thước. Hai con quỷ sợ tới mức quỳ rạp xuống đất.

“Nhìn đi! Bôn chương môn đã hơn trăm tuổi, tu được tiên thân từ lâu, chứa tiên lực trăm năm, ta thích giữ lại dáng vẻ trẻ con của mình, liên quan gì đến các ngươi!” Hô hô, trên người nàng có tiên lực trăm năm là thật, chỉ tiếc rằng nàng chẳng sử dụng được tí gì.

Hai con quỷ kia ra sức gật đầu, tâm phục khẩu phục nói: “Chúng quỷ nhân dịp lễ quỷ ra khỏi địa phủ, vốn định tỉ thí âm luật, không ngờ lại quấy rầy chương môn nghỉ ngơi, thật đáng chết, đáng chết. Nhưng từ trước tới nay hai chúng con chưa bao giờ làm chuyện gì nguy hại đến thế gian, xin chương môn đại nhân khai ân!”

Hoa Thiên Cốt gật đầu, trang nghiêm nói: “Ta vốn cũng không định bắt quỷ, chỉ tình cờ đi ngang qua nơi này thôi. Hừ, các ngươi đang tru tréo chứ

âm luật cái nổi gì! Kết quả tỉ thí thế nào, ai thắng?”

Đầu trâu đắc ý tiến lên phía trước: “Bẩm chương môn, con thắng.”

“Thắng thì được gì?”

“Nếu thắng, hấn sẽ phải nghe con sai bảo, làm trâu làm ngựa cho con.”

Hoa Thiên Cốt liếc mắt, không phải người mới là trâu à?

“Tuy rằng hấn thua một bậc, nhưng âm luật so ra không hề kém người. Người chẳng qua là nhờ nhạc cụ mà chiếm được ưu thế, cây Yết tiêu kia vốn là do Thị Nhạc tiên làm cho ái thiếp của mình là Văn Hương, sau Văn Hương mất, cây tiêu này liền lưu lạc nhân gian. Cây tiêu truyền thuyết ấy dính máu của Văn Hương và Thị Nhạc tiên, tràn đầy linh lực, sát khí không ít, tiếng tiêu xuất quỷ nhập thần, trận đấu này không công bằng.”

Xương khô thấy nàng nói đỡ cho mình, cực kì vui vẻ uốn éo cái lưỡi, hết thò ra rồi lại thụt vào.

Đầu trâu thấy nàng nói rành mạch nguồn gốc của cây tiêu, càng thêm bội phục, liền tục gật đầu: “Chương môn nói rất đúng.”

“Người có muốn đấu với ta một trận không? Nếu thắng ta sẽ tặng khúc tiêu ‘Ngũ Dạ Ca’ của Thị Nhạc tiên cho người.”

Đầu trâu vừa nghe xong, hai mắt mở to như chuông đồng. Hấn thích tiêu đến phát cuồng, bày trăm mưu ngàn kế mới có được cây tiêu này, nếu lấy được khúc tiêu tuyệt diệu kia thì quả thật cầu còn không được, thực cảm tạ trời đất, vì thế gật liên hồi: “Vậy nếu tiểu nhân thua?”

“Thua à, điều kiện giống trận tỉ thí của người và hấn, cũng phải nghe lời ta sai bảo, làm trâu làm ngựa cho ta. Nói cách khác nếu người thua, cả hai người các người đều phải nghe lời ta, như thế có công bằng không?”

“Được, được, được!” Hai con quỷ cùng gật đầu, đầu trâu là vì muốn tiêu phở, còn bộ xương khô thì đương nhiên muốn Hoa Thiên Cốt có thể giải nỗi hận cho mình, hơn nữa nghe lời người giỏi hơn, như Mao Sơn chương môn chẳng hạn, chẳng phải càng oai phong sao!

“Được!” Hoa Thiên Cốt nổi hứng, thầm nghĩ những điều sư phụ dạy, nàng chưa bao giờ chân chính dùng, lần này coi như là thử nghiệm. Hai con quỷ này tính tình thật thà, nỗi sợ trong lòng nàng sớm đã tiêu tan hết, chỉ cảm thấy vô cùng thú vị.

Ý vừa quyết, nàng bèn lấy cây đàn Linh Cơ sư phụ tặng cất trong khu đỉnh ra.

“Chúng ta bắt đầu thôi!”

Hoa Thiên Cốt biết chân khí của mình chắc chắn không thể duy trì lâu như đối phương, phải tốc chiến tốc thắng. Tiếng tiêu của đầu trâu vừa nổi lên, Hoa Thiên Cốt gảy một tiếng rồi sau đó lướt nhanh trên phím đàn.

Bởi vì đã chứng kiến trận tỉ thí vừa rồi của hắn và bộ xương khô, phá âm, nhược âm, hư âm trong tiếng tiêu của hắn như thế nào nàng đã nắm rõ trong lòng bàn tay. Hơn nữa hắn vừa đấu xong, thối đến hộc máu, nội lực chưa khôi phục. Hợp âm Hoa Thiên Cốt đánh hoàn toàn không nằm trong âm vực, không có một quy luật nào, lọt vào tai như tiếng tường thành sập, chim thú rít gào, tiếng va chạm binh khí, thật sự rất khó nghe.

Bộ xương khô giật hai cái tai xuống giấu kín vào trong lòng, không chịu nổi ngồi xuống điều hòa hô hấp.

Cuối cùng Hoa Thiên Cốt lướt hết cả phím, giống như tiếng vàng đá cọ sát nhau. Tiếng đàn dội vào Yết tiêu, phong bế tất cả lỗ khí, Yết tiêu rốt cuộc không thể phát ra âm thanh được nữa.

“Tiểu nhân thua, sau này xin nghe chương môn sai bảo.” Đầu trâu buồn bã gục đầu xuống, là tài nghệ của hắn không bằng người, thua tâm phục khẩu phục, chỉ tiếc tiêu phở kia.

Bộ xương khô hớn hờ bái lạy Hoa Thiên Cốt, cuối cùng không phải nghe lời tên đầu trâu nữa rồi, nếu không bảo hắn phải giấu mặt vào cái lỗ nào đây!

Nội lực và chân khí của Hoa Thiên Cốt bị tổn thương nghiêm trọng, nhưng lại rất vui. Nàng thu hồi Linh Cơ, lấy hai quyển sách từ trong khư đỉnh ra, một cho đầu trâu, một cho bộ xương khô.

“Các ngươi giờ đã là người của ta, ta đương nhiên sẽ không bạc đãi. Hai bản ‘Ngũ Dạ Ca’ và ‘Thanh Thanh Khấp’ này các ngươi mang về từ từ luyện tập.”

Hai con quỷ vừa sung sướng lại vừa cảm động bái lạy nàng.

“Đúng rồi, quên mất không hỏi lai lịch và tên tuổi của các ngươi!”

Đầu trâu nói: “Con và hắn đều là nha dịch tầm tầm bậc trung trong địa phủ, vì quá lâu rồi chỉ có số thứ tự nên đã quên tên mình. Nếu chương môn thấy gọi không tiện thì cứ đặt bừa cho chúng con một cái tên là được.”

Hoa Thiên Cốt cười nói: “Vậy được, hai ngươi một đứa tên Tiểu Hồng, một đứa là Tiểu Bạch.”

Hai con quỷ sửng sốt, có chút xấu hổ, dầu gì bọn chúng cũng là quỷ, sao lại có cái tên đáng yêu như vậy được, bị người khác biết chẳng phải quá mất uy sao. Nhưng nếu chủ nhân đã thích thì như vậy cũng được, dù sao bọn nó cũng có tên rồi.

Vì thế cả hai đều vui vẻ đáp: “Tạ ơn chương môn đã ban tên.”

“Hi hi, không có gì, nghe bảo quỷ môn sẽ mở trong bảy ngày đúng không?”

“Dạ vâng, bảy ngày này chúng con sẽ ở lại dương gian nghe lệnh chương môn, về sau nếu có chuyện gì, chỉ cần chương môn gọi, chúng con sẽ đến ngay lập tức.”

“Được, được, được! Thật tốt quá! Chắc, bảy ngày này các ngươi hãy ân thân đi theo ta, tên tiểu yêu nào dám quấy nhiễu, hai người các ngươi phải đuổi toàn bộ!”

“Không thành vấn đề, trên đời này không có tên tiểu quỷ nào nhìn thấy quỷ dạ xoa chúng con mà dám làm càn, xin chương môn yên tâm!”

“Tốt quá! Thật là một lần vất vả suốt đời nhàn nhã, ha ha ha ha ha!” Hoa Thiên Cốt đắc ý đứng lên, “Thôi được rồi, bản chương môn cả ngày mệt nhọc không chịu được nữa, bây giờ ta muốn đi ngủ, các ngươi canh chừng không cho tiểu quỷ nào đến gần ta trong vòng mười trượng.”

“Dạ vâng.”

Hoa Thiên Cốt cuối cùng cũng yên chí, không ngủ trên xà nhà nữa, đốt lửa lên, nằm xuống đồng rơm bên cạnh, ngủ li bì.

Hôm sau nàng đi suốt cả ngày, tới đến vào một trấn nhỏ, tuy Hoa Thiên Cốt không nhìn thấy Tiểu Hồng và Tiểu Bạch, nhưng biết bọn chúng vẫn đang bảo vệ mình, cho nên mới không bị yêu ma nào quấy nhiễu.

Hoa Thiên Cốt thấy đói bụng, đang định tìm tiệm cơm nào đó thì bỗng phát hiện ra một chuyện cực kỳ khủng khiếp...

Nàng đi quá vội, quên không mang tiền!

“Đang tìm cái này hả?”

Đột nhiên thấy túi tiền của mình lắc lư trên cây, thoát ần thoát hiện trước mắt, Hoa Thiên Cốt sung sướng tóm lấy, ha ha, có cơm ăn rồi!

Vừa ngẩng đầu lên đã bắt gặp Sóc Phong che mặt ngồi trên một cành cây bên đường, dùng dây buộc túi tiền thả xuống, đang chờ câu con cá lớn là nàng.

“Sao cậu lại ở đây?”

“Tưởng tớ muốn đến đây lắm hả? Còn không phải sư phụ tớ lo cậu một thân một mình, bắt tớ phải chạy tới bảo vệ tiểu sư thúc sao?”

“Ha ha, Thập Nhất sư huynh thật tốt bụng. Đường Bảo nhà tớ đâu?”

“Nó vốn cũng muốn đi theo nhưng sư phụ lấy kẻo lừa nó, bảo cậu về Mao Sơn, mấy ngày nữa sẽ gặp lại. Thật ra là sợ nó đi theo kẻ chuyên hấp dẫn ma quỷ như cậu sẽ gặp nguy hiểm thì có!”

“Đồ vô lương tâm, có kẻo quên mẹ. Hừ, bây giờ tớ có còn hấp dẫn ma quỷ nữa đâu!”

“Sao, lại học được cái thuật quái quỷ gì hả?”

“Không phải, tớ vừa tìm được hai tên vệ sĩ.” Hoa Thiên Cốt đắc ý vỗ vỗ tay, “Tiểu Hồng, Tiểu Bạch ra đây!”

Đột nhiên một tên đầu trâu cùng bộ xương khô hiện ra trước mặt Sóc Phong.

“Chương môn!”

“Haiz, đừng gọi ta là chương môn, gọi Thiên Cốt được rồi! Lại đây, giới thiệu với các người, ha ha, đây là sư đệ đệ của ta!”

Hai con quỷ vừa nhìn thấy người phía trước bịt mắt, đôi mắt sắc bén, cao to vạm vỡ, rõ ràng cao hơn Hoa Thiên Cốt, cũng hơn nàng rất nhiều tuổi, chẳng ngờ lại là sư đệ đệ của nàng! Hai con quỷ bái kiến xong lại ẩn mình đi.

Hoa Thiên Cốt đói không chịu được nữa, bèn kéo Sóc Phong tới tiệm ăn cơm. Sóc Phong nhìn nàng quét sạch đồng đồ ăn trên bàn như lốc xoáy, lại vừa lau miệng vừa nhận xét quán này kém tay nghề của nàng quá nhiều.

Khi hai người bước ra khỏi tiệm cơm thì trời tối đen, các cửa hàng xung quanh hầu như đều đã đóng cửa. Dọc đường cứ đi được trăm thước lại có một chiếc bàn thờ cúng ít hoa quả, rau dưa và thức ăn.

“Sao không thấy ai nhỉ? Đóng cửa sớm thế?”

“Bởi vì hôm nay là lễ quỷ, phải nhường đường cho chúng.”

“À, ra vậy, tớ chưa bao giờ được ra khỏi cửa vào ngày lễ quỷ cả, bình thường trước đó rất nhiều ngày phụ thân đã đưa tớ tới ngôi chùa gần nhà rồi.”

“Vậy sao cậu không thả hoa đăng?”

“Hoa đăng? Nó là cái gì thế?”

“Quỷ lễ hay còn gọi là Tết Trung Nguyên, giống như Tết Thượng Tiêu chính là Tết Nguyên Tiêu ở nhân gian. Đến Tết Nguyên Tiêu mọi người sẽ giăng đèn kết pháo, đốt hoa đăng, đoán đăng mê^[1]. Mọi người cho rằng Tết Trung Nguyên là tết của quỷ nên cũng có thể đốt đèn chúc mừng quỷ, nhưng vì người quỷ khác biệt, nên cách đốt đèn của Tết Trung Nguyên và Tết Thượng Tiêu không giống nhau. Người là dương, quỷ là âm; đất là dương, nước là âm. Dưới nước một màu đen kịt thần bí, khiến người ta nghĩ

đến địa ngục âm u trong truyền thuyết, quỷ hồn thường bị hút vào nơi này. Thế nên Thượng Tiều chẳng đèn trên đất liền, Trung Nguyên thả đèn xuống nước. Bởi vậy vào ngày lễ quỷ mọi người thường thả hoa đăng để chúc mừng ma quỷ, cũng để dẫn đường cho chúng. Đèn tắt, hoa đăng cũng hoàn thành nhiệm vụ dẫn oan hồn qua cầu Nại Hà.”

[1] Đoán đăng mê: Giải câu đố trong đèn lồng.

“Oa! Hay thế! Chúng ta cùng đi thả đi!” Hoa Thiên Cốt chạy lon ton lên phía trước, quả nhiên tiệm bán tiền vàng và hoa đăng vẫn chưa đóng cửa, vì thế nàng mua rất nhiều, thả xuống sông.

Cái gọi là hoa đăng chính là một chiếc đèn hình hoa sen làm bằng giấy màu đặt trên mảnh gỗ nhỏ. Hoa Thiên Cốt nhớ tới cha mẹ, viết rất nhiều tờ giấy nhỏ, cẩn thận để vào bên trong hoa đăng, sau đó cùng Sóc Phong thả đèn rồi thả vào trong nước.

Gió lạnh phe phẩy, Hoa Thiên Cốt nhìn vô số những ngọn hoa đăng hợp lại với nhau tạo thành một dòng sông sao, gió càng thổi càng xa. Nàng bỗng cảm thấy đau lòng, hy vọng cha mẹ có thể nhận được niềm thương và nỗi nhớ mà nàng gửi gắm.

Nàng quay đầu lại nhìn Sóc Phong, thấy cậu ta vẫn không nhúc nhích trông những ngọn hoa đăng trôi xa, hai mắt tối đen như mực, bình thản yên ả.

“Cậu không viết gì à?”

“Viết gì? Tôi không có người thân, cũng không có bạn bè đã mất cần tưởng niệm hay thương tiếc.”

“Không có người thân là sao, là không có người thân đã qua đời đúng không?”

“Vốn không tồn tại, cho nên sẽ không có chuyện qua đời hay biến mất.”

“Sao lại không có người thân được, ai cũng có mà, chắc chắn là phải có cha mẹ, nếu không ai sinh ra, ai nuôi dưỡng cậu?”

Sóc Phong im lặng, rất lâu sau mới nói: “Tớ là Tôn Ngô Không.”

Hoa Thiên Cốt ngẩn người, cái quái gì thế?

“Sao lại là Tôn Ngô Không được, Tôn Ngô Không là khi, cậu có phải là khi đâu?!” Hoa Thiên Cốt kích động nói.

Sóc Phong thở dài: “Cậu là heo hả? Tớ đang đùa, đùa đây có hiểu không?”

Hoa Thiên Cốt ngơ ngơ ngác ngác rồi lẩm bẩm: “Ha ha, trò đùa này sao mà nhạt quá!”

Sóc Phong đột nhiên chỉ về phía sau Hoa Thiên Cốt, ngữ khí cực kì bất ổn: “Nhìn, nhìn sau lưng cậu kìa!”

“A!” Hoa Thiên Cốt thét lên, xô Sóc Phong ngã xuống đất, không ngừng phẩy tay sau lưng mình.

Sóc Phong không nhịn được cười sằng sặc: “Sao lại sợ quỷ đến mức này hả?”

Hoa Thiên Cốt khóc lóc thảm thiết, có nhầm không, không ngờ cậu ta lại lấy quỷ ra dọa nàng, nàng còn đang định mắng Tiểu Hồng và Tiểu Bạch xao nhãng công việc để lũ tiểu quỷ bò lên người đấy!

“Cậu cứ thử cái cảm giác từ nhỏ đã bị quỷ quần lấy đi, làm hại người bên cạnh không chết thì bị thương hoặc là thân thể suy nhược, bệnh tật liên miên. Mỗi ngày đều phải lo lắng sợ hãi, ẩn nấp trốn tránh, năm này qua năm

khác phải nằm trên giường, sống không được chết cũng không xong, vĩnh viễn chỉ có thể cô độc một mình, vậy thì sẽ biết sợ!”

Sóc Phong giật mình, nhìn dáng người không chịu lớn lên, mỏng manh, nhỏ bé như cây đinh của nàng, đột nhiên lại cảm thấy đau lòng. Cậu ta không biết trước kia nàng đã phải sống như vậy, trong mắt có chút áy náy và âm áp, vươn tay kéo nàng đứng dậy.

“Sao thế? Giận rồi à?”

“Không.” Hoa Thiên Cốt lo lắng nhìn phía sau mình, “Cậu không biết đâu, thế gian này tứ sợ quỷ và sư phụ nhất!”

“Thế để tứ nói cho mà nghe, một ngày nào đó cậu sẽ biết Tôn thượng còn đáng sợ hơn quỷ!”

“Không đâu, cậu đừng cho rằng sư phụ tứ lạnh lùng, kiệm lời như vàng, thực ra người rất dịu dàng, rất tốt với tứ. Không được rồi, sư phụ đã phong ấn câu ngọc của tứ lại, Tiểu Hồng và Tiểu Bạch không thể lúc nào cũng ở bên cạnh, tứ phải học thêm mấy bộ pháp thuật xua quỷ của Vân Ân mới được.”

Sóc Phong nhìn nàng rồi nói: “Con quỷ cậu cần xua nhất đang ở trong lòng, tên nó là sợ. Nhiều năm trôi qua, nó đã bén rễ bám chặt vào cậu, nhưng cậu phải nhớ rằng, mình sớm đã có sức mạnh gấp bội lũ yêu ma quỷ quái, không việc gì phải sợ quỷ, quỷ sẽ phải sợ mình. Tiểu Hồng và Tiểu Bạch không phải là minh chứng rõ ràng nhất đấy sao? Tôn thượng cũng biết điều ấy, cho nên mới phong ấn câu ngọc bắt cậu tự mình rèn luyện, đừng để người thất vọng!”

Hoa Thiên Cốt ngơ ngẩn nhìn đôi mắt sáng lấp lánh như sao của Sóc Phong, thì ra thứ nàng phải chiến thắng nhất không phải là ma quỷ, mà chính là bản thân mình...

Nàng nhất định phải cố lên, bởi vì không thể để sự phụ phải thất vọng được!

Hoa Thiên Cốt gắng sức gật đầu, thấy ánh mắt bình thường lạnh lùng giờ phút này hơi dịu dàng của Sóc Phong, đột nhiên tò mò muốn biết dưới lớp mặt nạ ấy, gương mặt của cậu ta như thế nào.

Vì thế trên đường quay về nhà trọ, nàng hỏi: “Tớ có thể xem mặt của cậu không?”

“Không thể.”

“Tớ có thể xem mặt của cậu không?”

“Không thể.”

“Tớ có thể xem mặt của cậu không?”

“Không thể.”

“Tớ có thể xem mặt của cậu không?”

“Đã bảo là không rồi cơ mà!”

“Cho xem đi mà, một tí thôi cũng được, có xấu tớ cũng không hét ầm lên, không phá ra cười, nếu đẹp tớ cũng sẽ không chảy nước miếng, không nói cho bất kì ai khác đâu mà, được không?”

“Không thể, không thể, không thể, không thể...”

Trăng sáng nhô lên cao, một con quạ đen bay qua, bảo rằng ngày lễ quý này chẳng đáng sợ chút nào cả!

Ngày hôm sau Sóc Phong và Hoa Thiên Cốt đi thẳng tới Mao Sơn. Hoa Thiên Cốt quá quen với từng cành cây ngọn cỏ ở nơi này, quả thực đã coi như ngôi nhà thứ ba của mình. Vân Ân để Hoa Thiên Cốt đi trước, qua mấy ngày nữa hẳn cũng sẽ dẫn đệ tử đến hỗ trợ.

Xuống Mao Sơn, đi được một lúc thì đến thành Dao Ca, Hoa Thiên Cốt đột nhiên rất muốn tới thăm Dị Hủ các.

“Lấy nhiều củ cải thế để làm gì?” Sóc Phong ngậm miệng cõ đuôi chó ngồi dưới tàng cây nhìn nàng vất vả lao động trên mặt đất.

“Làm tạ lễ cho Dị Hủ Quân chứ còn gì nữa, nếu không nhờ ông ấy thì tớ đã chẳng lên được Mao Sơn, chẳng được làm đồ đệ của sư phụ.”

Nàng vừa dùm vào trong áo xong, một nông phụ tay quơ quơ chiếc cuốc chạy vội từ đằng xa tới, thở hồng hộc quát: “Tên chết bầm nào trộm củ cải nhà bà!”

“Nguy rồi, chạy mau!” Hoa Thiên Cốt ôm củ cải chạy một mạch mấy dặm.

Sóc Phong bắt đắc dĩ theo sau nàng: “Chạy làm gì, không phải đã để bạc lại dưới gốc cải rồi sao.”

“Á, đúng rồi, nhất thời có tật giật mình nên quên mất.”

Hai người vào trong thành, trước Dị Hủ các vẫn có một hàng người dài dằng dặc xếp hàng như trước, nhưng lúc này trong giỏ mỗi người không phải là củ cải, mà là một chai mật ong.

Hoa Thiên Cốt nhú mày nói: “Chết cha, giờ Dị Hủ Quân không thích ăn củ cải nữa, đổi thành mật ong rồi, cũng đúng, mật ong có thể dưỡng da, hy vọng ông ta ăn vào có thể trắng ra.”

Đến lượt Hoa Thiên Cốt, cô gái mặc áo xanh cao to năm đó thấy nàng giống như sừng sốt tốt độ, bởi vì nàng bây giờ vẫn giống hệt năm năm trước, không thay đổi nhiều.

“Ngươi, ngươi, ngươi...”

“Ta muốn xin gặp Dị Hủ Quân, nhưng lần này ta không biết đã đổi thành mặt ong, chỉ mang củ cải đến.”

“Không được.” Cô gái thẳng thừng từ chối.

“Vậy ta đi tìm mặt ong.”

“Có mặt ong cũng không được.”

“Hả? Tại sao?”

“Mi tâm của ngươi giờ vô cùng thư thái, vốn không có gì là không biết, hoặc không thể tự mình giải quyết. Ngươi căn bản không hề có chuyện muốn hỏi, tới đây làm gì? Cửa của Dị Hủ các chỉ mở ra cho người thật sự cần nó!”

“Ồ...” Hoa Thiên Cốt chờ người, “Ta muốn nói lời cảm ơn với Dị Hủ Quân, nếu không nhờ ông ấy...”

“Không cần!” Cô gái nóng nảy chặn ngang nàng, “Ngươi đã trả giá, Dị Hủ các cho ngươi đáp án, đó không phải là chuyện ai nợ ai, chỉ là một cuộc giao dịch mà thôi, cho nên cũng không cần nói lời cảm ơn làm gì!”

Hoa Thiên Cốt chỗ hiểu chỗ không gật đầu đưa chiếc giỏ đựng đầy củ cải đã rửa sạch cho cô gái: “Vậy phiền ngươi đưa thứ này cho Dị Hủ Quân được chứ, cho dù ông ấy có chịu nhận hay không ta vẫn phải cảm ơn. Bởi vì chẳng những ông ấy đã chiếu sáng một con đường phải đi cho ta, mà còn

tặng ta Thiên Thủy Tích, để Đường Bảo bầu bạn với ta, giúp ta không còn cô độc nữa.”

Cô gái nhận rõ củ cải, nhú mảy hậm hực nói: “Tất cả người đều đã trả, còn linh trùng thì cũng là máu của người thôi. Được rồi, ta sẽ chuyển lời, người mau đi đi!”

Lúc này Hoa Thiên Cốt và Sóc Phong mới bỏ đi, thật xa rồi quay đầu nhìn lại Dị Hủ các. Dị Hủ các đồ sộ nguy nga tựa như cung điện. Ngọn tháp cao vút xiêu xiêu vẹo vẹo ở trung tâm chọc thẳng lên bầu trời, nhìn không thấy đỉnh. Nàng biết trong tòa tháp kia cất giấu vô số bí mật tanh máu không muốn ai biết.

Mà giờ phút này, người mặc bộ quần áo đen rộng thùng thình, đeo mặt nạ hình quỷ đói rút lưỡi đang đứng trên tháp quan sát thế gian, vừa nhìn chiếc bóng nhỏ của Hoa Thiên Cốt và Sóc Phong, vừa lấy củ cải nàng vừa mang tới ra. Hắn tháo mặt nạ xuống, cắn rôm rốp, khoe miệng cong lên thành một đường tuyệt đẹp.

Bao nhiêu năm rồi, hương vị vẫn không hề thay đổi.

Rất nhanh sau đó Hoa Thiên Cốt và Sóc Phong gặp lại nhóm Lạc Thập Nhất. Đường Bảo kích động hôn lấy hôn để lên mũi nàng.

Đêm khuya, Hoa Thiên Cốt ngồi bên đồng lửa hí hoáy với một đồng bảo bồi trên cổ mình. Thiên Thủy Tích phá trận, câu ngọc trừ tà, còn mẫu xương ngón tay út của Sát Thiên Mạch tỷ tỷ nữa. Nói đến mới nhớ, nàng chưa dùng nó lần nào, dạo này không biết tỷ ấy đi đâu mà đã nửa năm không gặp. Thường thì dăm bữa nửa tháng Sát Thiên Mạch sẽ thừa lúc sư phụ đi ra ngoài chạy đến Trường Lưu Sơn chơi cùng nàng.

Hoa Thiên Cốt chợt nhận ra sợi dây câu ngọc đeo mấy năm qua đã mòn hết cả, sắp đứt đến nơi. Nàng sợ đeo trên cổ sẽ rơi mất, thế nên cất vào trong áo, định ngày mai vào thành mua một sợi dây khác rồi lại đeo lên.

Nhớ khi trước Lăng ca ca từng nói với nàng, huynh ấy là môn hạ của Thái Bạch vô địch, nói không chừng lên Thái Bạch Sơn có thể sẽ gặp được huynh ấy, mong quá đi!

Không biết sư phụ đại nhân bây giờ đang làm gì, nàng thực sự rất nhớ người...

Nghê Mạn Thiên đột nhiên ngồi xuống bên cạnh nàng, hạ giọng nói: “Người còn quay về làm gì? Sợ chúng ta chưa đủ rắc rối hay sao hả?”

“Rắc rối gì cơ?”

“Người đừng tưởng rằng ta không biết tất cả yêu quái đều do người hấp dẫn tới.” Tuy mới đầu Nghê Mạn Thiên không biết gì, nhưng thấy Hoa Thiên Cốt vừa rời nhóm, yêu quái dường như biến hết, vậy nên liền biết ngay chân tướng.

“Hơ! Người mở to mắt ra mà xem đi, hôm nay ta trở về, trong bán kính mười dặm có con yêu quái nào không? Nghe bảo hoài nghi sinh quỷ ám, chẳng lẽ người dẫn quỷ đến chính là người?”

Hoa Thiên Cốt ngáp một cái, cực kì đắc ý chìm vào mộng đẹp, hô hô, ngày mai nhất định phải thưởng cho Tiểu Hồng và Tiểu Bạch mấy cây cải trắng mới được.

Nghê Mạn Thiên nhú mày nhìn Hoa Thiên Cốt đã ngủ say trên cỏ, trong lòng lại có chút phân vân.

Hôm sau cả bọn vào thành, cửa thành đột nhiên có một nhóm quan binh lớn kiểm tra người qua lại trên đường. Trông dáng vẻ có lẽ là cấm vệ quân, tất cả đao thương côn gậy đều bị họ tịch thu.

Vì đoàn người Hoa Thiên Cốt đi lại rầm rộ, hơn nữa ai cũng mang vũ khí có tính sát thương bên mình, cho nên đương nhiên trở thành cái đích của họ, nhanh chóng bị rất nhiều quan binh vây xung quanh tra hỏi.

Lạc Thập Nhất nói mình là đệ tử phái Đông Hải, tới Thái Bạch Sơn tham gia Đại hội Võ Lâm.

Thống lĩnh cấm vệ quân tên là Liệt Hành Vân, mày kiếm mắt sáng, sinh ra đã mang trên mình uy phong lẫm liệt, tính cách nóng nảy nhưng kiên cường khí phách. Người đó thấy ai trong đoàn cũng đều có dung mạo xuất chúng lại vô cùng đặc biệt, thế nên cực kì cẩn thận kiểm tra đi kiểm tra lại, sau khi kiểm tra mãi mà vẫn không thấy vấn đề, vẫn bắt bọn họ phải giao kiếm ra thì mới được vào thành.

Nghê Mạn Thiên giận dữ nói: “Bọn ta không vào thành là được chứ gì!” Nực cười, dựa vào tiên tư của bọn họ mà sợ không vào được sao?

Liệt Hành Vân ngẩng đầu nhìn Nghê Mạn Thiên xinh đẹp tuyệt trần, trầm nghĩ: Những cô gái khuynh quốc khuynh thành như thế không phải yêu cũng là họa. Nhóm người này nhất định lai lịch không tầm thường, nhưng dù thế nào thánh thượng hiện giờ đang ở trong thành, không thể có chút sai sót, tốt nhất là bắt toàn bộ!

Sau đó Liệt Hành Vân kiên quyết cho quan binh tước vũ khí của họ, Nghê Mạn Thiên tức giận ngút trời rút kiếm ra, hai bên cực kì căng thẳng.

Lạc Thập Nhất vội vàng giữ chặt nàng ta, truyền âm nói: “Trường Lưu Sơn quy định, tuyệt đối không được động thủ với người phạm, thu kiếm lại cho ta!”

Nghê Mạn Thiên bực mình tra kiếm vào trong vỏ, quả là nực cười, yêu ma quỷ quái gì bọn họ đều dễ dàng giải quyết, không ngờ bây giờ lại bị mấy kẻ phạm nhân kìm kẹp! Bọn họ tốt xấu gì cũng coi như bán tiên, kiếm

tiên quan trọng như tính mạng, sao có thể giao cho phạm nhân, sớm biết thế đã cắt vào khur đỉnh rồi. Lại còn không được dùng pháp thuật trước mặt phạm nhân, vậy chẳng phải quá nhường nhịn bọn người kia rồi sao? Sư phụ có thể nhịn, nhưng nàng thì không.

Nghê Mạn Thiên đọc khẩu quyết, bắn ngón tay ra, bên đường đột nhiên bốc hỏa.

“Cháy! Cháy! Mau tới dập lửa!” Xung quanh nhất thời cực kì hỗn loạn, bọn quan binh đều luống cuống, cho là có thích khách, định chạy qua.

Mắt Liệt Hành Vân lóe sáng, ngọn lửa này bùng lên thật quá trùng hợp. Những người này nhất định có vấn đề, nói không chừng trong thành có người tiếp ứng.

“Không ai được nhúc nhích, nếu những kẻ này không chịu giao kiếm thì xử theo tội kháng chỉ, giải tất cả vào đại lao chờ xử lý cho ta!”

Lạc Thập Nhất thâm trách Nghê Mạn Thiên làm càn, ngộ nhờ hại đến dân chúng thì sao? Hắn thổi nhẹ một hơi, bỗng chốc gió nổi cuộn cuộn, mưa trút tầm tã, nháy mắt đám cháy đã bị dập tắt.

Hắn đưa bội kiếm cho Liệt Hành Vân, cũng không có gì đáng ngại, lát nữa điều khiển kiếm bay về là được.

Nghê Mạn Thiên không cam lòng, kiếm tiên của sư phụ sao có thể để phạm nhân động vào, ngộ nhờ nhiễm uế khí, tổn hại linh lực thì sao?

Nháy mắt nàng xông đến trước Liệt Hành Vân tung một chưởng.

“Ai dám động vào bội kiếm của sư phụ ta?!”

Lạc Thập Nhất thầm kêu khổ, đồ nhi này luôn lỗ mãng như thế, không chịu để ý đại cục gì cả.

“Bắt hết cho ta!”

Liệt Hành Vân vung tay, quan binh ủa lên như nước. Bọn Hoa Thiên Cốt đành phải rút kiếm ra tự vệ. Cẩm vệ quân không giống quan binh bình thường, huấn luyện vô cùng nghiêm ngặt, ai cũng có võ nghệ cao cường. Mà bọn Hoa Thiên Cốt lại không thể tổn hại người thường, cho nên vô cùng vất vả.

Lạc Thập Nhất than thở, lũ nhóc con này sao không ai chịu nghe lời hăn hả? Kẻ làm sư phụ này quá thất bại, quá thất bại.

Hoa Thiên Cốt nhìn xung quanh, quan binh ngày càng nhiều, cạnh đó còn cả cung thủ. Bọn họ không thể sử dụng pháp lực, không thể cười kiếm, cũng không thể đột nhiên biến mất, bằng không sẽ gây hoảng loạn cho tất cả mọi người ở đây.

Thôi cứ xem như là chuyện môn phái giang hồ gây rối, trước tiên cần đoàn kết, an toàn rút lui rồi tính tiếp.

Nghĩ xong nàng phi người, hóa thành vô số ảo ảnh, thần không biết quỷ không hay lướt qua đám quan binh đông như kiến, xuyên qua khe hở đến phía sau Liệt Hành Vân. Nàng không dám dùng Đoạn Niệm, sợ kiếm khí làm những người vô tội bị thương, vì thế lấy tay bóp cổ Liệt Hành Vân, nháy mắt khống chế hăn. Chỉ có điều nàng không đủ cao, nên hành động vô cùng khó khăn.

Hoa Thiên Cốt vận nội lực, hét lớn: “Dừng tay!”

Mọi người dừng lại nhìn hai người bọn họ, quan binh thấy Liệt Hành Vân bị bắt, không dám làm gì thiếu suy nghĩ.

Hoa Thiên Cốt liếc mắt ra hiệu, bảo đoàn người khấn trương vào thành, nhanh chóng đi qua.

Liệt Hành Vân không ngờ mình cầm binh nhiều năm, võ công cái thế, lại không thể phát hiện ra một nha đầu mười ba, mười bốn tuổi, còn bị nó không chế, lừa giận bèn ngút trời.

“Bắt hết cho ta, không được để ai chạy thoát!” Liệt Hành Vân trừng mắt.

“Tuân lệnh.” Cung thủ khắp nơi bao vây bọn họ.

Hoa Thiên Cốt không thể tin hấn ta chẳng màng đến an nguy của bản thân, liều chết bắt bọn họ. Vừa sơ sẩy, kiếm của Liệt Hành Vân đột nhiên tuốt khỏi vỏ đâm vào nòng. Đường Bảo trong lỗ tai không kiềm được hét toáng lên “Cẩn thận!”. Nàng không kịp trở tay liên tục lui về phía sau, nhưng vẫn bị kiếm lướt qua, rách một đường ngang áo.

Đám Lạc Thập Nhất và Sóc Phong kinh hãi, không thể ngờ rằng phạm nhân cũng biết điều khiến kiếm điệu nghệ như thế. Suy nghĩ vừa lóe, bèn chuẩn bị dùng pháp thuật phá vòng vây.

Nhưng đột nhiên kẻ đã giải vây được kia lại xoay người cung kính hành lễ với Hoa Thiên Cốt, lớn tiếng nói: “Ngô hoàng tại thượng, thiên thu thánh minh!”

Quan binh xung quanh cũng ngậy người, vội vàng quỳ xuống theo, lớn tiếng hô: “Ngô hoàng tại thượng, thiên thu thánh minh!”

Tiếng hô vang vọng tứ phương, truyền tới phương xa, khiến tất cả mọi người đều choáng váng.

Hoa Thiên Cốt hoảng sợ, giật nảy cả mình, vỗ vỗ ngực, quả tim kia đang đập loạn tùng phèo.

Cái gì thế, nhiều người quỳ trước mặt nàng như vậy để làm gì?

Bọn Lạc Thập Nhất và Nghê Mạn Thiên sững sốt. Hoàng đế đến đây sao? Ở đâu? Ở đâu?

Liệt Hành Vân cúi đầu nhặt miếng câu ngọc Hoa Thiên Cốt không cẩn thận làm rơi lên, hai tay cung kính dâng cho nàng.

“Thấy câu ngọc như thấy hoàng thượng đại giá quang lâm, tại hạ không biết, có điều mạo phạm, xin các hạ thứ tội.”

Hoa Thiên Cốt thấy hân ta cung kính với câu ngọc như thế, suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên nhớ đến lời Lãng ca ca nói khi đưa câu ngọc cho nàng:

“Cho người một miếng câu ngọc, sau này nếu gặp rắc rối cần giúp đỡ thì có thể tìm quan binh địa phương hỗ trợ, bọn họ thấy vật này ắt nghe lệnh người.”

Hóa ra là như vậy, biết thế lấy sớm ra có phải đỡ được bao nhiêu phiền toái không!

“Được rồi, được rồi.” Nàng chớp mắt, “Bây giờ chúng ta có thể đi được rồi chứ?”

“Đương nhiên là được.” Liệt Hành Vân cúi đầu, trong lòng cực kì thắc mắc, những người này rốt cuộc lai lịch ra sao.

Hoa Thiên Cốt ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, sau đó vênh mặt ưỡn ngực, nghênh ngang dẫn một đoàn người vào thành.

Đang đắc ý thì thấy Lạc Thập Nhất nghiêm khắc răn dạy Nghê Mạn Thiên, nàng lại càng đắc ý. Chúng đệ tử tưởng nàng nhanh trí biến hóa ra khỏi ngọc dọa người nọ, càng bội phục chương môn nàng đây.

Sau khi vào thành, bọn họ thấy bên trong canh phòng càng chặt chẽ, quan binh ba tầng trong ba tầng ngoài, không biết đã xảy ra chuyện gì. Để phòng có biến, mọi người mua chút lương khô và mấy thứ khác, không nán lại lâu mà tiếp tục lên đường ra khỏi thành.

“Mảnh câu ngọc đó ai đưa cho muội?” Lạc Thập Nhất cau mày.

“Nghĩa huynh của muội đây!” Hoa Thiên Cốt ngấm nghĩa miếng ngọc, không ngờ linh lực đã bị sư phụ phong ấn rồi mà vẫn còn hữu ích như vậy. Nàng đưa tới bên miệng cắn một nhát, ôi, cứng quá!

“Nghĩa huynh của muội là ai?”

“Nghĩa huynh của muội là nghĩa huynh của muội thôi, huynh ấy tên Hiên Viên Lăng, là phó chương môn của Thái Bạch vô địch, nói không chừng chúng ta tới Thái Bạch Sơn thì có thể gặp đó!” Hoa Thiên Cốt kích động vui sướng, đã năm năm rồi!

“Thái Bạch vô địch môn?” Có thật sao? Chẳng lẽ là nhánh phụ của Thái Bạch Sơn? Nhưng họ Hiên Viên? Hay là...

Dọc đường đi bọn họ nghe dân chúng nói chuyện với nhau, thế mới biết hoàng đế bệ hạ vì Giang Nam đại hạn nên đích thân đi thị sát tình hình, đóng quân trong thành, do đó mới canh phòng cẩn mật như thế.

“Nghe nói hoàng đế bệ hạ năm nay mới hai mươi, không có một phi tần nào!”

“Đúng thế, nghe nói hoàng đế bệ hạ chỉ thích đàn ông, ai khuyên người nạp phi tần đều bị chém đầu đấy!”

“Hả? Vậy chẳng phải sẽ tuyệt hậu sao?”

“Chứ còn gì nữa! Bà nói phải làm sao bây giờ? Hoàng thượng của chúng ta anh minh như thế, nhân gian hiện giờ hỗn loạn, tất cả đều phải trông cậy vào người! Nếu bệ hạ không chịu lập hậu thì hỏng mất!”

“Haiz, hoàng đế bệ hạ còn trẻ, có lẽ mấy năm nữa người sẽ thay đổi quan điểm thôi.”

“Hy vọng là như thế...”

Hoa Thiên Cốt nghe những lời đồn đại bên đường, miệng cười khúc khích. Hóa ra hoàng đế bệ hạ của bọn họ bị gay! Ha ha ha, vui quá đi mất!

“Mọi chuyện là vậy, thưa bệ hạ!”

“Sau đó người để bọn họ đi?” Một giọng nói uy nghiêm vang lên phía sau màn, ngữ điệu ngày thường vốn cao quý trầm ổn nay lại mang theo chút vội vã.

“Dạ vâng, nàng có câu ngọc, thần không dám kháng lệnh, nhưng thần vẫn phải người đi theo, nhìn bọn họ ra khỏi cửa thành.”

“Người cầm ngọc trông thế nào?”

“Là một tiểu cô nương khoảng mười hai, mười ba tuổi, diện mạo rất bình thường, nhưng linh khí bức người, hơn nữa lại có võ công cao cường.”

“Tiểu cô nương mười hai, mười ba tuổi?” Không đúng, không phải là cậu ta. Thiên Cốt là con trai, tính ra năm nay cũng mười bảy, phải có dáng vẻ

thiếu niên rồi. Nhưng tại sao mảnh ngọc lại ở trong tay kẻ khác? Chẳng lẽ...chẳng lẽ thằng nhóc đó đã gặp chuyện gì bất trắc?

Không thể, sư phụ rõ ràng đã nói với hắc cậu ta rất bình an, còn trong họa được phúc trở thành chương môn của Mao Sơn, bảo hắc không cần lo lắng.

Trước kia trong cung có phản loạn, hắc về chưa bao lâu đã đăng cơ, sau đó thiên hạ xảy ra một loạt hiện tượng kỳ lạ, lại còn một đống chuyện triều chính cần giải quyết, không thể dành chút thời gian tới thăm Thiên Cổ, nhưng trong lòng vẫn luôn nhớ mãi không quên. Gần đây yêu ma hoành hành, vì thần khí mà hai giới tiên, ma chém giết nhau, hắc không biết nên làm gì mới tốt. Không được, không thể cứ ngồi đợi như thế này, dù sao cũng phải trông thấy cậu ta hắc mới yên tâm.

“Bọn họ đi về hướng nào?”

“Hình như là Thái Bạch Sơn.”

Quả nhiên, lại là vì chuyện thần khí.

“Bệ hạ, theo thần thấy, bọn họ có lẽ là người tu tiên.”

“Trẫm biết rồi. Ngươi lui xuống đi, xử lý xong chuyện ở đây, mười lăm tháng Tám bải giá tới Thái Bạch Sơn!”

Liệt Hành Vân sừng sốt: “Thuộc hạ tuân chỉ.”

Tiểu Cốt vừa đi, Tuyệt Tình điện bỗng trở nên trống trải. Bạch Tử Họa tỉnh lại từ trong nhập định, nhớ đến Hoa Thiên Cốt đột nhiên lại cảm thấy bất an, bầm đốt tay tính, dường như sắp có một kiếp nạn lớn giáng xuống. Nhưng mệnh của nàng từ trước tới nay hắc chưa bao giờ nhìn rõ, đám người Lạc Thập Nhất có lẽ cũng sẽ rơi vào cảnh khó khăn, đoàn người đi đường sẽ gặp nguy hiểm.

Thế nên Bạch Tử Họa gọi ngay Hỏa Tịch và Thanh La đến.

“Tôn thượng có gì sai bảo?”

“Hai người cấp tốc đến Thái Bạch Sơn một chuyến, trong vòng ba ngày phải tụ hợp được với đoàn người của Lạc Thập Nhất.”

“Đệ tử tuân lệnh.”

Bạch Tử Họa trầm ngâm nhắm mắt lại, quanh người như có vạn sợi tơ bạc tung bay uốn lượn cuộn trong lòng bàn tay, tập trung vô số ánh sáng, chói lóa mắt.

Vũ Thanh La và Hỏa Tịch cùng kinh hãi: “Đàn Phục Hy!”

Tuy rằng chỉ thấy ánh sáng, không thấy thần khí, nhưng chỉ cần liếc một cái hai người đã nhận ra ngay đó là đàn Phục Hy mà Trường Lưu Sơn bảo vệ.

“Hỏa Tịch, ngươi cất kỹ thứ này vào khe đỉnh, gặp Hoa Thiên Cốt thì đưa cho con bé.”

“Nhưng Tôn thượng, cây đàn này sao có thể tùy tiện mang ra khỏi Trường Lưu Sơn, ngộ nhỡ bị yêu ma đoạt mất, hậu quả thật không thể tưởng tượng... Trách nhiệm lớn lao như thế, sao đệ tử có thể đảm đương nổi!” Vũ Thanh La vừa nghe mặt lập tức tái mét. Hỏa Tịch thì ngơ ngẩn mê mải nhìn ánh sáng rực rỡ của cây đàn.

“Không sao, ta đã hạ phong ấn lên cây đàn này, chỉ có thể phá giải khi ở trong tay Tiểu Cốt, với người thường thì chỉ nhìn thấy ánh sáng thôi.”

“Tôn thượng, phải chăng trên đường nhóm của Thập Nhất sư huynh gặp phải đại nạn gì cần dùng đàn Phục Hy chống đỡ?”

“Phải, các người mau đi đi, chuyện này không được để người khác biết. Sau khi giải quyết xong chuyện này thì bay tới Lao Sơn.”

“Đệ tử tuân lệnh!”

Trong khe núi, Hoa Thiên Cốt cầm một chiếc rổ, ngắt lá cây, hái nấm.

“Bên kia, bên kia, có một cây đó Cốt Đầu, bên này, bên này nữa....” Đường Bảo đội một chiếc mũ cỏ nhỏ lên đầu, ngồi trên búi tóc của Hoa Thiên Cốt, liên tục chỉ huy.

Nhân lúc nghỉ ngơi giữa đường, Hoa Thiên Cốt tìm chút thức ăn để buổi tối nấu cho mọi người. Tuy rằng cực kì không muốn nhưng Nghê Mạn Thiên cũng phải thừa nhận nàng làm thức ăn rất ngon. Ngoài miệng nàng ta bới móc, nhưng ăn cũng không ít hơn người khác.

Hoa Thiên Cốt mệt mỏi ngồi dưới gốc cây nghỉ ngơi, lấy bức tranh vẽ Bạch Tử Họa từ trong khư đỉnh ra, nhìn hồi lâu, lâu thêm chút nữa, lại lâu thêm chút nữa.

“Cốt Đầu, mẹ đang ngăn ngó gì đó?” Đường Bảo vừa nói vừa phun một đồng bong bóng.

“Ta đang nhớ tới sư phụ. Ta không ở đó, người chắc chắn sẽ không ăn gì, thật ra ăn nhiều cũng tốt mà, chân khí sẽ mạnh lên. Nếu cuộc đời mà không có đồ ăn ngon thì niềm vui sao toàn vẹn được.”

“Còn con nếu không được ngủ thì cuộc đời này chẳng còn vui vẻ gì nữa.”

Một cái bong bóng đáp lên mũi Hoa Thiên Cốt.

“Đường Bảo, ngươi đang làm gì đấy, có phải cá đâu mà sao cứ nhả bong bóng thế hả?”

“Con đói bụng nên ăn vụng một cây nấm trong giỏ, không biết tại sao cứ nói là bong bóng lại bay ra.”

“Đó là nấm bong bóng, phải nấu chín thì mới ăn được. Con sâu tham ăn nhà ngươi cứ phun bong bóng thêm vài ngày đi!” Hoa Thiên Cốt cười sảng sặc nói.

“Đừng mà...” Đường Bảo khóc lóc thảm thiết.

Sau khi trở về, dù Lạc Thập Nhất có chọc nó, dỗ dành nó thế nào, có chết nó cũng không chịu mở miệng nói chuyện, hại Lạc Thập Nhất sợ hãi nghĩ rằng mình lại làm gì khiến nó tức giận. Hoa Thiên Cốt cũng tranh thủ trêu nó, lấy tay chọc chọc lên cái thân mũm mĩm, nhưng nó liều mạng chịu đựng nhin cười. Chỉ có điều canh nấm quá ngon, không cẩn thận uống no, Đường Bảo vỗ vỗ cái bụng nhỏ tròn vo ợ một cái, miệng liền phun ra một bong bóng nhỏ, khiến mọi người đều buồn cười.

“Thập Nhất sư huynh, chỉ cần mấy ngày nữa là đến Thái Bạch Sơn đúng không?”

“Ừ, sắp đến rồi.” Sáng sớm tỉnh dậy Lạc Thập Nhất đã thấy bất an, nhú mày, cẩn thận quan sát xung quanh.

Khe núi này vừa hẹp vừa dài lại còn cao ngất, nếu có yêu ma, rất dễ bị mai phục.

Tâm thần không yên, Lạc Thập Nhất quay đầu lại nói: “Khe núi này rất kỳ lạ, mọi người điều khiển kiếm nhanh chóng bay qua đi.”

Mọi người đều cười kiếm, tập trung cảnh giác.

Đột nhiên một làn sương mỏng màu xanh nhẹ nhàng bay đến. Chẳng lẽ là khí độc? Mọi người vội vàng tránh xa, Lạc Thập Nhất dùng gió thổi hết đi, không ngờ màn sương màu xanh lại chia thành tám hướng, bay thẳng đến phía mọi người.

Nhất thời một tiếng chuông trong trẻo réo rắt như mộng ảo vang lên, dường như có cả nghìn loại âm điệu, bao hàm thanh âm của tất cả nhạc cụ trên thế gian này, thậm chí có rất nhiều âm nàng chưa bao giờ nghe, hay vô cùng, nó mang theo rất nhiều nỗi buồn thương bi ai mà tai con người không thể chịu đựng.

Hoa Thiên Cốt quay đầu nhìn Lạc Thập Nhất, kinh ngạc nói: “Thập Nhất sư huynh, sao huynh lại khóc?”

Lạc Thập Nhất khoát tay lên mặt, quả nhiên mặt đầm nước mắt. Hắn nhất thời hoảng loạn, nhìn mọi người xung quanh, không ai biết nước mắt đang chảy ào ạt trên mặt mình. Chỉ có mình Hoa Thiên Cốt ngơ ngàng nhìn mọi người, không hiểu gì hết.

Đường Bảo bị tiếng chuông đánh thức, cũng khóc hu hu.

Lạc Thập Nhất vội thét lên: “Hồngбет! Là chuông Thôi Lệ! Mau phong bế thính giác lại!”

Mọi người vừa nghe, sắc mặt liền tái nhợt, chuông Thôi Lệ là một trong mười sáu món thần khí đã bị yêu ma cướp đi.

Tiếng chuông như xa như gần bay đến, xung quanh càng lúc càng nhiều sương mù, càng lúc càng nhiều màu khói. Nó biến thành các hình dạng khác nhau, lúc giống đám mây trên bầu trời, xoay múa trong không gian như có sinh mệnh, lúc lại quần quýt quanh mọi người. Khi thì như tơ, khi lại giống sương mù. Làn sương len lỏi vào trong tai, mũi, miệng của bọn họ, dù có làm thế nào cũng không chặn được tiếng vang. Thì ra chuông kia không chỉ có tiếng, mà có cả hình.

“Yêu nhân nào quấy phá, lăn ra đây cho ta!” Hai mắt Nghê Mạn Thiên đỏ sẫm, không ngừng khóc vì đau lòng. Nàng vận nội lực hết lớn, nhưng tiếng chuông không lui chút nào.

Một cô gái hiện ra giữa không trung, trên cổ tay lẫn bên hông đều mang đầy những chiếc chuông bạc nhỏ lay động trong gió, phát ra từng hồi gọi nước mắt.

Mọi người nhìn kỹ, da nàng ta tái nhợt, khuôn mặt vốn thanh tú lại mang theo vẻ bệnh tật lạ kỳ. Nàng ta mặc một chiếc váy ngắn màu tím không biết làm từ chất liệu gì, trên ngực quần thêm một mảnh nhỏ nữa, lộ ra đôi chân thon dài trắng nõn cùng bầu ngực trắng như tuyết.

Nàng ta cười với mọi người như một đứa bé ngây thơ, ánh mắt đại ra không chút ánh sáng, giống như một người mù. Trên người nàng ta dường như có một sức hấp dẫn kỳ lạ, khiến người khác thấy miệng lưỡi đều khô nóng, tim không hiểu sao lại đập nhanh hơn.

Lạc Thập Nhất giật mình: “Một trong Thập yêu? Mạc Tiểu Thanh!”

Mạc Tiểu Thanh nghiêng đầu cười ngọt ngào với hắn: “Ngươi biết ta? Được, ở đây ngươi đẹp trai nhất, ta sẽ không giết ngươi, ngược lại sẽ giấu ngươi đi. Ngươi theo ta chứ?”

Nghê Mạn Thiên không nói gì, vô số hạt lệ hóa thành băng, phóng thẳng về phía Mạc Tiểu Thanh, tiếng chuông bên người nàng ta tạo thành một tấm khiên, dễ dàng hóa giải.

Mọi người đồng loạt xông lên, nước mắt không ngừng rơi xuống làm họ muốn mau chóng dừng tiếng chuông kia lại. Mạc Tiểu Thanh không cần cử động, tiếng chuông đã hóa giải tất cả các đòn công kích cho nàng ta.

Lạc Thập Nhất nói: “Chỉ có thể dùng âm để chế ngự âm.”

Vì thế mọi người đều lấy nhạc cụ từ trong khư đỉnh ra: Đàn, tiêu, huân, sáo, trống, chuông, hình, nhất thời tiếng nhạc rộn lên giữa không trung. Tuy chỉ như muối bỏ biển, nhưng tất cả vẫn hợp lực chống lại chuông Thôi Lệ.

Mạc Tiểu Thanh mới có được chuông Thôi Lệ, còn xa mới không chế được thần khí, nhưng vẫn có uy lực mạnh đến không ngờ.

Lạc Thập Nhất nuốt máu lại gắng gượng tấn công, chớp mắt đã bay đến trước mặt Mạc Tiểu Thanh, nước mắt càng tuôn ra nhiều hơn.

“Vì sao lại chặn đường của bọn ta?”

“Tiên giới các ngươi chia làm năm đường hỗ trợ, chúng ta cũng phân thành năm trạm gác, tới một người giết một người, tới cả đám giết cả đám!”

“Ngươi cho rằng dựa vào thực lực của các ngươi mà đòi ngăn cản bọn ta?”

“Đương nhiên chúng ta không ngăn được, nhưng thần khí thì sao, không sử dụng được thì chúng ta đi đoạt thần khí tiếp theo làm gì? Tuy mỗi món chỉ giải được một ít phong ấn, nhưng cũng quá đủ để đối phó với các ngươi!” Mạc Tiểu Thanh khẽ cười duyên: “Không chơi với ngươi nữa, chốc nữa Thôi Ngôi sẽ đến đây, nếu thấy ta vẫn chưa giải quyết xong các ngươi thì chàng sẽ giận mất.”

Vừa dứt lời, hàng loạt chuông trên eo, trên mắt cá chân, trên tay đột nhiên dấy lên, phát ra ánh sáng màu xanh cực mạnh.

Nhạc cụ trong tay mọi người nháy mắt bị tiếng chuông lấn át, hóa thành tro bụi. Chỉ có Hoa Thiên Cốt là không bị sao cả, đàn Linh Cơ ngậm rung lên.

Mạc Tiểu Thanh kinh ngạc: “Người không có nước mắt à?”

Dứt lời nàng ta rung chuông nhanh hơn, mọi người đều che mặt khóc thút thít, ngã xuống khỏi kiếm.

Hoa Thiên Cốt hét lên: “Đi mau!” Sau đó dùng nội lực toàn thân đối kháng, tiếng đàn, tiếng chuông như tiếng vàng, tiếng đá va chạm trên không, mặc dù Hoa Thiên Cốt không chảy nước mắt, nhưng màng nhĩ cũng bị thương nặng, máu từ trong tai ồ ồ chảy ra.

Lúc nàng sắp không chịu được nữa, áp lực bỗng tụt giảm, tiếng hát và tiếng tiêu vang lên, hóa ra là Tiểu Hồng và Tiểu Bạch đứng bên cạnh giúp đỡ, Hoa Thiên Cốt thật cảm động.

Lạc Thập Nhất định dẫn mọi người phá vòng vây, nhưng tiếng chuông bảy màu xung quanh đột nhiên hóa thành những sợi tơ, xếp thành hàng, lao vút tới như tên bắn. Trong đoàn chỉ có hắc và Sóc Phong là có thể gắng gượng cử động, cố gắng chống đỡ bảo vệ mọi người. Sở Đường Bảo bị thương, hắc nhét nó vào trong một cái lồng, sử dụng tất cả công lực, đẩy thẳng ra ngoài.

Chuông Thôi Lệ quá mức lợi hại, dây đàn của Hoa Thiên Cốt cứ đứt từng sợi một, không còn chống cự được bao lâu nữa. Tiểu Hồng và Tiểu Bạch cũng sắp kiệt sức, sợ liên lụy đến bọn chúng, nàng dùng chút sức mạnh cuối cùng đưa chúng về địa phủ.

Linh Cơ nứt toác, miệng Hoa Thiên Cốt hộc ra máu, rơi thẳng từ trên không xuống. Mảnh xương ngón út của Sát Thiên Mạch đeo trên cổ vung ra, nàng bất chấp tất cả cố hết sức thổi nó lên.

Tiếng còi đột nhiên vang cao, thảm thiết xuyên qua mây, rồi xuyên qua lá chắn dội thẳng vào người Mạc Tiểu Thanh. Ắ không kịp đề phòng, phun ra một búng máu tung tóe.

Chớp lấy cơ hội này, mọi người cười kiêu bay ra khỏi phạm vi của tiếng chuông.

Mạc Tiểu Thanh không ngờ tiếng còi của nàng lại đáng sợ như thế, mặt mày rúm rỏ, không đợi điều chỉnh lại thân thể liền đuổi theo luôn.

“Bay lên trên, rời khỏi khe núi!” Lạc Thập Nhất ra lệnh. Tiếng vang trong khe núi quá lớn, chuông Thôi Lệ càng trở nên lợi hại hơn.

Vừa ra khỏi khe, tiếng chuông của Mạc Tiểu Thanh đã đuổi tới. Lạc Thập Nhất dùng toàn thân chắn cho đoàn người ở phía trước, thụ thương quá nặng nên ngã luôn, ngã thẳng xuống dưới.

“Sur phụ!” Lúc này Nghe Mạn Thiên cũng không biết nước mắt nàng chảy là vì chuông Thôi Lệ hay vì chính mình. Bỗng nàng thấy Hoa Thiên Cốt bay vụt qua, đỡ được Lạc Thập Nhất, ôm vào trong lòng.

“Đi mau!”

Hoa Thiên Cốt đứng lại ngăn cản, không ngừng thổi còi kéo dài thời gian. Đến lúc dùng hết nội lực, bỗng thấy một luồng khí nóng chảy vào người mình, hóa ra là Sóc Phong truyền nội lực cho nàng.

“Mau đi đi!”

Sóc Phong cười lắc đầu, ánh mắt điềm tĩnh mà âm áp, trong veo như nước. Hoa Thiên Cốt sững sốt, tiếp tục dùng toàn lực ngăn cản địch, chỉ cần những người khác chạy càng xa càng tốt!

Mạc Tiểu Thanh bay tới trước mặt nàng, kinh ngạc hỏi: “Người là ai? Sao có thể cầm cự trước chuông Thôi Lệ lâu như thế?”

Hoa Thiên Cốt lớn tiếng nói: “Hoa Thiên Cốt! Đệ tử của Trường Lưu thượng tiên Bạch Tử Họa!” Nói xong nàng thối tiếng còi cao vút lên, xé rách màng nhĩ kẻ địch. Nàng sớm nhận ra Mạc Tiểu Thanh bị mù, tất cả đều dựa vào đôi tai để nhận biết sự vật. Nếu ả không nghe thấy tức là cũng không nhìn thấy gì. Nàng đột ngột điều khiển Đoạn Niệm kiếm phóng vút lên, đâm xuyên qua bụng Mạc Tiểu Thanh.

Ả ta hét thảm một tiếng, liên tục lắc chuông Thôi Lệ trong tay như bị điên. Sóc Phong không chịu được nữa, mắt chảy ra huyết lệ, ngã xuống đất ngất đi.

“Sóc Phong!” Hoa Thiên Cốt đang chuẩn bị liềm mạng, bỗng thấy một đám mây đỏ bay từ phía xa đến.

“Hỏa Tịch!”

“Cốt Đầu ngu ngốc! Không muốn sống nữa hả? Đón lấy!”

Một ánh sáng bạc bay thẳng vào trong tay Hoa Thiên Cốt.

“Đàn Phục Hy!” Hoa Thiên Cốt kinh hãi, mắt nóng lên, mũi cay cay, là sư phụ biết bọn nàng gặp nạn nên bảo Hỏa Tịch đến giúp sao? Sư phụ!

Tương truyền đàn Phục Hy là nhạc khí do Phục Hy dùng ngọc thạch và thiên tơ tạo thành, sau đó đem máu thịt của mình nhập làm một với đàn.

Tiếng đàn này có thể khiến con người tĩnh tâm, nghe nói nó còn có một sức mạnh thần bí chi phối tâm linh vạn vật.

Hoa Thiên Cốt khẽ vuốt, đàn Phục Hy tỏa sáng rực rỡ, làn sương mang tiếng chuông lập tức bị đẩy lùi.

Mạc Tiểu Thanh lão đảo, lẩm bầm: “Không thể nào! Không thể thể được!”

Hoa Thiên Cốt ngồi xếp bằng giữa không trung, dưới thân hiện lên một bông sen cực lớn. Hai mắt khép hờ, trong đầu hiện lên nụ cười khuynh thành của sư phụ trong Quần Tiên yến.

Nàng đặt tay lên dây đàn nhẹ nhàng gảy, sóng âm như gió biển bắn thẳng về phía Mạc Tiểu Thanh. Tiếng chuông tiêu tan, Mạc Tiểu Thanh bị trúng chiêu bay xa mấy chục trượng, miệng không ngừng nôn ra máu. Ả cố gắng chống đỡ, sử dụng tất cả nội lực rung chuông, đám sương bảy màu bỗng hóa thành vô số dã thú yêu ma, lao về phía Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt không tránh, thông thả đánh đàn. Lạnh nhạt, bình thản, mà kiên cường. Tiếng đàn lúc cao lúc thấp, khi thì thê lương mà hào sảng như biển cát cuộn cuộn. Khi thì linh hoạt mà kỳ ảo như tiếng vọng thiên nhiên, tựa đỉnh Thiên Sơn trong mùa đông giá rét, tuyết bay bông bành, một màu trắng xóa.

Tiếng chuông yếu dần, tan biến hết đi.

Mạc Tiểu Thanh thấy không địch lại, muốn chạy thoát thân.

“Nào có dễ dàng như thế!” Hoa Thiên Cốt vừa nghĩ tới chuyện Sóc Phong và mọi người bị thương thì lửa giận bốc lên ngùn ngụt. Tiếng đàn nháy mắt trở nên thê lương, trầm đục, Mạc Tiểu Thanh đang định chạy trốn, nháy mắt tâm linh đã bị khống chế.

Mạc Tiểu Thanh từ từ bay về phía Hoa Thiên Cốt, cung kính dâng chuông Thôi Lệ đến trước mặt nàng.

Hoa Thiên Cốt đưa tay, tiếng chuông reo vang, Mạc Tiểu Thanh nước mắt rơi như mưa. Thính giác của ả vốn nhạy hơn người thường, thế nên càng khó để kiềm nén sự bi phẫn và tuyệt vọng trong nội tâm, dưới tiếng chuông Thôi Lệ, ả đột nhiên có suy nghĩ muốn chết, rút kiếm lên định tự sát.

Hoa Thiên Cốt vội vàng dừng tiếng chuông lại, nàng không ngờ chuông Thôi Lệ khi nằm trong tay nàng lại có uy lực gấp mấy lần so với Mạc Tiểu Thanh như vậy.

“Hôm nay tha cho ngươi một mạng, nếu lần sau lại gây ra tội ác gì nữa ta nhất định không thể nương tay!”

Mạc Tiểu Thanh thấy vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ, lại còn làm mất thần khí, trở về nhất định sẽ bị trừng phạt, vừa tức vừa hận, ngửa mặt lên trời cười như điên: “Ngươi tưởng ngươi thắng rồi sao? Đàn Phục Hy của ngươi thắng được chuông Thôi Lệ thì sao nào? Đồng môn của ngươi giờ này chắc chắn đã bị Thôi Ngôi bắt. Ngươi tưởng rằng ngươi sẽ thắng được xích Thuyền Thiên trong tay chàng sao?”

Hoa Thiên Cốt thầm kêu không ổn, đỡ Sóc Phong dậy, cùng Hỏa Tịch bay nhanh về phía trước.

“May mà sư huynh tới đúng lúc, bằng không chắc bọn muội tiêu đời rồi.” Hoa Thiên Cốt vừa chữa thương cho Sóc Phong vừa thở phào.

“Ngươi là sủng vật của ta, dám tự tiện bỏ chủ nhân lại, cẩn thận ta đánh tan xác!” Hỏa Tịch nhớ lại cảnh lúc nãy cả người Hoa Thiên Cốt bê bết máu mà lạnh run.

“May có Đường Bảo dẫn ta và sư muội tới nơi này, bằng không chúng ta chắc chắn không thể tìm ra mọi người, phạm vi trăm dặm quanh đây đã bị xích Thuyền Thiên phong tỏa hết rồi.”

“Ý huynh là?” Hoa Thiên Cốt cực kì hoảng sợ ngẩng đầu lên, phát hiện không biết từ lúc nào bầu trời bỗng trở nên vô cùng u ám, mặt trời cũng biến thành quả cầu màu đen.

“Xích Thuyền Thiên có sức mạnh kì diệu, nghe nói có thể trói buộc mọi vật, dù là yêu ma, thần phật hay thời gian, thậm chí cả trời đất và vũ trụ, đồng thời cũng có sức mạnh hủy diệt kinh người. Nếu tháo xích Thuyền Thiên quá muộn, có thể tất cả chúng ta đều sẽ bỏ mạng nơi này.”

“Ở phía trước!” Hỏa Tịch và Vũ Thanh La có thể cảm ứng tâm linh với nhau, rất nhanh đã xác định được vị trí của mọi người.

Trên trời bỗng có tiếng cười lớn đầy đắc ý, Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy trước mặt mọi người có một ảo ảnh cực lớn. Người đàn ông mặc áo bào đen ngạo nghễ đứng đó, trên cánh tay quấn một sợi xích màu vàng.

Nghê Mạn Thiên, Khinh Thủy, Vân Đoan và Vũ Thanh La đứng trước bảo vệ những đệ tử bị thương, Lạc Thập Nhất vẫn còn đang bất tỉnh.

“Thiên Cốt! Tốt quá rồi, cậu không sao!” Khinh Thủy và Đường Bảo cùng nhào vào lòng nàng.

Ảo ảnh cao lớn ở giữa không trung nhìn bọn họ ngông cuồng cười: “Hay lắm, đàn Phục Hy cũng tới, vừa hay tóm hết một mẻ.”

“Đừng hòng!” Hoa Thiên Cốt vừa nghĩ tới xích Thuyền Thiên trong tay hẳn đổi bằng tính mạng bao người trên dưới Mao Sơn thì lửa giận nổi lên hùng hục, bắt đầu gảy đàn hồng không chế tâm linh hắn.

Thôi Ngôi cười sắc súa: “Đừng ấu trĩ nữa, người tưởng ta ngu ngốc như Mạc Tiểu Thanh sao? Thứ người đang thấy chỉ là ảo ảnh mà thôi, ta sao có thể dùng thực thể bước vào trong xích Thuyền Thiên được chứ?”

Hoa Thiên Cốt biết nếu thực thể của hắn không ở trong này thì đàn Phục Hy sẽ chẳng có tác dụng gì, phút chốc không thể nghĩ ra cách nào khác.

Xích Thuyền Thiên chỉ cần kéo nhẹ mà đất trời rung chuyển, ghìm một cái chẳng phải bọn họ sẽ thịt nát xương tan sao?

Nàng đang không biết làm thế nào, đột nhiên nghe thấy tiếng phượng hoàng lửa kêu từ phía đằng xa. Một thân ảnh cao sừng sững bay vút xuống từ trên thân phượng hoàng rực lửa, chớp mắt đã đứng trước mặt mọi người.

Hoa Thiên Cốt sung sướng tột độ nhìn người kia đang sờ mũi, kích động đến mức rất lâu không cất nổi lời. Hu hu hu.....

Tất cả mọi người đều vì quá kinh ngạc mà ngây ra như phỗng, đầu óc trống rỗng, không thể phản ứng lại.

“Mỹ, mỹ nhân...” Hỏa Tích như bị một quả cầu lửa lớn đập trúng, máu nóng nháy mắt dâng lên đầu, người như sắp bốc cháy, nước miếng rỏ đầy đất.

Trên đời này lại có người đẹp đến mức đất trời cũng phải đảo điên như vậy ư?

Ngay tại thời khắc sống còn này Sát Thiên Mạch lại đột nhiên xuất hiện, tựa như ánh sáng trong màn đêm, ảm áp đến mức khiến Hoa Thiên Cốt nói không nên lời. Nàng còn tưởng rằng tỷ tỷ không tới được, ai ngờ lại xuất hiện vào đúng lúc quan trọng nhất.

Nàng tiến thêm hai bước nữa định sẽ nhào vào trong lòng “tỷ tỷ”.

Nhưng Sát Thiên Mạch lại khẽ nhếch miệng, không thèm liếc nàng một cái, y như người xa lạ, cúi đầu nhìn mọi người cười mỉa: “Không ngờ đệ tử Trường Lưu Sơn cũng có ngày thảm hại như thế, một, hai, ba, bốn... Ồ! Có cả bốn đệ tử của Tam tôn cơ à!”

“Người là ai?” Vũ Thanh La là người đầu tiên phục hồi tâm trí, nhưng ánh nhìn vẫn hơi mất bình tĩnh. Dung mạo đẹp như thế, chỉ cần đôi mắt đó lướt qua thì cũng đủ phát sốt rồi.

“Ta? Ha ha ha ha ha...” Sát Thiên Mạch cười, đất trời ảm đạm, đẹp đến tận cùng, đẹp đến mức không thể nhận ra giới tính.

Trong số đệ tử ở đây chỉ có Lạc Thập Nhất là từng gặp hắn, nhưng giờ vẫn đang hôn mê. Những người khác đều vừa mới vào Trường Lưu Sơn, dù từng được nghe danh cũng chưa bao giờ được thấy người thật.

Thôi Ngôi nhìn thấy hắn lại vô cùng hoảng sợ, dập đầu xuống đất.

“Thuộc hạ tham kiến Ma quân.”

Ngay cả giọng nói cũng run rẩy, rõ ràng là ảo ảnh cao lớn ấy, vậy mà chẳng hiểu sao khi quỳ trước Sát Thiên Mạch lại có vẻ bé nhỏ hơn trước rất nhiều.

Mọi người hoảng loạn cực độ.

“Người là yêu nghiệt của Ma giáo, Sát Thiên Mạch!” Vũ Thanh La không tự chủ được lui mấy bước. Đúng rồi, ngoài hắn ra, thế gian này còn ai có thể đẹp đến nhường ấy nữa.

Mồ hôi nàng tuôn như mưa, một chuông Thôi Lệ, một xích Thuyền Thiên đã khiến bọn họ thương vong nặng nề, bây giờ ngay cả Ma quân thống lĩnh hai giới yêu, ma cũng tới, chắc chắn không thể trốn thoát.

“Thôi Ngôi, ngươi quả thật rất tận tâm tận lực với Ma giới đấy, không phải bốn quân đã thưởng cho ngươi một kì nghỉ dài sao, ai ngờ ngươi lại cầm xích Thuyền Thiên chạy đến đây la hét, không sợ làm bọn nhỏ chết khiếp à?”

Trán Thôi Ngôi không ngừng ứa mồ hôi: “Ma quân! Việc cướp thần khí không thể kéo dài thêm nữa! Thuộc hạ, thuộc hạ cũng là vì Yêu Thần có thể nhanh chóng xuất thế, cho nên muốn cống hiến nhiều hơn!”

Sát Thiên Mạch vươn bàn tay ngọc vừa nhỏ vừa dài ra, nhìn những ngón tay tuyệt đẹp của mình: “Cho nên mới không nghe lệnh ta, đi theo mấy tên tiểu tử Xuân Thu Bất Bại, Tử Huân Thiển Hạ, Lam Vũ Lan Phong cùng Sài Du và Khoáng Dã Thiên vạch mưu cướp đoạt thần khí khắp nơi đúng không?”

Hai chân Thôi Ngôi run lẩy bẩy, y biết Sát Thiên Mạch tuy đã làm Ma quân cả trăm năm, nhất thời háo thắng mà đoạt Yêu giới với Yêu vương, hợp Ma giới, Yêu giới lại thành một, nhưng chẳng mấy chốc đã chán ngán quyền lực. Thứ duy nhất khiến Sát Thiên Mạch cảm thấy hứng thú là dung nhan của chính mình, thường thường đi du ngoạn nhân gian tìm thú vui. Thế nên tất cả quyền lực đều rơi vào tay bọn Xuân Thu Bất Bại, Sát Thiên Mạch mắt nhắm mắt mở, lười quản, vì vậy cũng không nhúng tay vào chuyện cướp thần khí.

Dù như thế, nhưng điều tối kị nhất của chúng vẫn là Sát Thiên Mạch. Trong giới yêu ma, hắn có pháp lực cực mạnh, hơn nữa làm việc luôn ngẫu hứng, lòng dạ hiểm độc, không từ bất cứ thủ đoạn nào, lại hay mang thù. Kẻ nào đắc tội với Sát Thiên Mạch thì quả thực vô cùng xui xẻo, thù lập tức tự sát còn hơn rơi vào tay hắn.

Cho dù thế nào Thôi Ngôi cũng không thể ngờ được hấn lại xuất hiện vào đúng lúc quan trọng này. Bình thường Ma quân có bao giờ quan tâm đến mấy chuyện như vậy đâu, Thôi Ngôi trầm ngâm suy đoán dụng ý của hấn, không dám ho he ngẩng đầu lên nhìn gương mặt khuynh đảo chúng sinh kia, đối với người khác có lẽ là tuyệt sắc, nhưng đối với bọn chúng lại đáng sợ hơn tất cả yêu ma quỷ quái trên đời.

“Mấy vết thương trên người bọn họ đều do người tạo nên?” Sát Thiên Mạch nheo mắt nhìn Hoa Thiên Cốt cả người bê bết máu, khóe miệng khẽ giật. Nàng không biết hấn nghe thấy tiếng còi nàng chưa bao giờ thổi vang lên, tiếng sau càng dồn dập sắc nhọn hơn tiếng trước, xuyên thủng màng nhĩ của hấn, ráo rít giục giã. Hấn hết như một kẻ điên, cười kiêu, cười gió đều thấy không đủ nhanh, bèn gọi phượng hoàng lửa, bay hết tốc lực tới nơi này. Chỉ cần hấn chậm thêm một lúc nữa, liệu có phải từ nay về sau sẽ không bao giờ được nhìn thấy nàng nữa không?

Thôi Ngôi thấy Sát Thiên Mạch không mang vẻ bông đùa như ngày thường mà gương mặt lạnh tanh, biết ngay là không ổn.

“Bẩm Ma quân, không phải thuộc hạ, là Mạc Tiểu Thanh.”

“Mạc Tiểu Thanh? Được lắm!” Đầu ngón tay của Sát Thiên Mạch nhẹ nhàng đặt lên môi, trong mắt hiện lên sự cay nghiệt mà đến cả Hoa Thiên Cốt cũng phải rùng mình. Dáng vẻ cao cao tại thượng, nhìn xuống chúng sinh thế này của tỷ tỷ nàng chưa bao giờ thấy.

“Giao xích Thuyền Thiên ra, ta cho người toàn thân.” Sát Thiên Mạch điềm nhiên mở miệng, giống như đang nói một chuyện rất bình thường.

“Xin Ma quân tha mạng!” Thôi Ngôi mặt tái mét liên tục dập đầu xin tha.

“Người cũng biết ta không thích nhiều lời, đừng để ta phải thay đổi chủ ý.” Sát Thiên Mạch vẫn đang ngắm nghía ngón tay của mình, không thèm

ngẩng đầu lên, ngón trỏ này có lẽ nên tĩa lại một chút.

Thôi Ngôi biết khó thoát khỏi cái chết, trong lòng suy đi tính lại, không bằng nhân cơ hội có thần khí trong tay, giết luôn Sát Thiên Mạch đang ở trong phạm vi của xích Thuyền Thiên, đấu một trận như thế nói không chừng còn đường sống.

Áo ảnh bỗng chốc biến mất, hắc kéo chặt xích Thuyền Thiên định bỏ trốn. Ngay tức khắc rừng rung núi chuyển, mặt đất nứt ra thành những vết sâu hoắm.

Sát Thiên Mạch hừ lạnh một tiếng: “Ngu xuẩn!”

Dứt lờn mái tóc dài màu tím tỏa ra như thiên nữ rải hoa, xoay tròn lên xuống trên không trung, rồi đột nhiên dài đến vô tận, đâm thẳng vào bầu trời đen kịt. Chỉ một lát sau mái tóc đã thu về, nhưng sợi tóc lại quấn theo một hồn phách vạm vỡ.

“Người nghĩ rằng ta không thể tìm ra chân thân của người? Bản quân niệm tình người bao năm đi theo nên muốn cho toàn thây, ai ngờ người không biết tốt xấu!”

“Ma quân tha mạng!” Thôi Ngôi cố gắng giãy giụa, nhưng Sát Thiên Mạch không thèm chớp mắt một cái, vươn tay ra đập nát hồn phách của y.

Trong chớp mắt y bị hơi phi yên diệt, xung quanh bao trùm tiếng kêu khóc thảm thiết.

Đệ tử Trường Lưu Sơn kinh sợ, tất cả đều rút kiếm chỉ về phía hắc như đại địch. Thầm nghĩ nếu hắc thật sự động thủ, dựa vào phong cách này, sợ là tất cả mọi người sẽ bị đánh cho hồn phi phách tán.

Sát Thiên Mạch giương giờ cao tay, xích Thuyền Thiên bị hút vào trong tay hắn. Hắn nhìn Hoa Thiên Cốt, sau đó ném sợi xích vàng óng như con rắn nhỏ xuống trước mặt nàng.

“Tỷ tỷ...” Hoa Thiên Cốt cầm lấy, tiến lên phía trước nhìn hắn, bỗng thấy hắn khẽ lắc đầu.

“Xích Thuyền Thiên này vốn là bảo vật của phái Mao Sơn các người, đem về đi.”

Hắn cười phượng hoàng lửa, xoay người định bay khỏi. Mọi người đều ngạc nhiên, ai cũng nghĩ hôm nay chắc chắn sẽ chôn thây chốn này.

“Từ từ đã.” Một người hô lên.

Sát Thiên Mạch dừng lại, xoay nhìn đứa bé đang xấu hổ phía dưới.

“Ta... tên là Hỏa Tịch.” Hỏa Tịch mặt đỏ như gấc, cúi đầu nói.

Mọi người cười sặc sụa.

...

Sát Thiên Mạch nhếch miệng nở một nụ cười quyến rũ, phượng hoàng lửa bay vút đi, nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Hoa Thiên Cốt ôm xích Thuyền Thiên nhìn bóng hắn rời đi, rất lâu sau vẫn không định thần lại được. Không biết vì sao nàng cảm thấy tỷ tỷ hôm nay lại càng đẹp. Không, không chỉ đẹp, lần này còn có gì đó khác hơn, rất nhiều.

Nàng thật không thể ngờ, chẳng những tử tử tới cứu mà còn giúp nàng đoạt lại xích Thuyền Thiên. Càng ngạc nhiên hơn chính là tử ấy luôn tùy hứng nhưng lại đặt mình vào hoàn cảnh của nàng, thay nàng cân nhắc thân phận và hoàn cảnh hiện tại, không để lộ chuyện hai người quen biết, sợ thân phận Ma quân của mình sẽ làm nàng khó nói với đồng môn hoặc gây ra rắc rối nào đấy.

Tử tử, sao người lại tốt với Thiên Cốt vậy?

Hoa Thiên Cốt ôm xích Thuyền Thiên mà cảm thấy ấm áp như đang ôm mặt trời.

Nàng quay lại nhìn Hỏa Tịch: “Này, sao huynh lại chảy máu mũi?” Nàng vội vàng chạy tới giúp hắn cầm máu.

Vũ Thanh La điên tiết dồn hết sức giẫm mạnh lên chân hắn, hắn vẫn không phản ứng, chỉ ngoác mồm cười ngây dại: “Mỹ nhân... mỹ nhân...”

...

Sau đó đoàn người hành quân vô cùng thuận lợi, Hoa Thiên Cốt đưa chuông Thôi Lệ cho Vũ Thanh La và Hỏa Tịch mang đến Lao Sơn, nếu lại gặp yêu ma có thần khí thì cũng dễ dàng đối phó. Đồng thời nàng viết thư cho sư phụ, kể người nghe những chuyện đã xảy ra trên đường đi, cũng nhắc nhở đồ đệ của các môn phái khác đến hỗ trợ phải hết sức cẩn thận.

Bọn họ còn chưa tới nơi, chuyện đoạt lại hai món thần khí thượng cổ đã truyền khắp Thái Bạch Sơn, thậm chí cả tam giới. Danh tiếng đệ tử Trường Lưu Sơn, cường môn phái Mao Sơn của Hoa Thiên Cốt trở nên vô cùng vang dội, không ai không biết.

Ngày bọn họ tới Thái Bạch Sơn, cường môn đích thân xuống núi nghênh đón, lễ nghĩa chu đáo quả thật còn hơn cả đón Ngọc Hoàng đại đế.

Những đệ tử môn phái khác được điều tới trợ giúp nhìn thấy cảnh này, trong lòng cực kì khó chịu.

Thương thế của Lạc Thập Nhất và Sóc Phong rất nghiêm trọng, may mà lúc xuất môn Hoa Thiên Cốt mang theo rất nhiều hoa cầm máu và Hồi Thanh đan, vì được điều trị kịp thời nên giờ đã không còn gì đáng ngại.

“Cái tên Sát Thiên Mạch kia rốt cuộc là ai? Sao hắn lại giúp chúng ta? Liệu có phải âm mưu gì không?”

Nghê Mạn Thiên chưa bao giờ nghĩ thế gian này lại có người đẹp đến thế, nhan sắc của nàng nhất thời bị chìm không đáng một đồng, vừa giận vừa khó chịu.

Lạc Thập Nhất nói: “Người có địa vị cao nhất trong Thần giới là Thiên đế, Tiên giới là Ngọc hoàng, Nhân gian là Đế vương, Ma giới là Ma quân, Yêu giới là Yêu vương, Quỷ giới là Diêm quân. Sát Thiên Mạch xưng quân với hai giới yêu, ma, đời này không ai không nể hắn ba phần. Hắn tự phụ cho mình tuyệt diệu thiên hạ, không coi người khác ra gì, tính tình lại quái đản, khó hiểu, không có chút đáng vẻ hay trách nhiệm của một Ma quân. Hai giới yêu, ma rất bất mãn việc hắn không có chí tiến thủ, nhưng lại không dám chống lại hắn. Nhiều năm trước trong lúc rảnh rỗi hắn đột nhiên chạy tới Trường Lưu Sơn đòi tể thí với Tôn thượng, nói phải giành được vị trí đứng đầu Lục giới. Tôn thượng không chịu ứng chiến, hắn liền xông vào cướp đàn Phục Hy. Sau đó Tôn thượng vẽ một vết thương lên mặt hắn, làm hắn kinh hoàng rồi chuồn mất, từ đó ta không nhìn thấy Sát Thiên Mạch nữa. Không ngờ lần này chúng ta được hắn cứu, còn lấy lại cả xích Thuyền Thiên. Chỉ có điều không hiểu sao hắn lại giúp chúng ta.”

Lạc Thập Nhất ngẩng đầu nhìn Hoa Thiên Cốt đầy thâm ý, lại thấy nàng cúi đầu ngẩn người nghịch mảnh câu ngọc trong tay.

“Thiên Cốt, muội đang nghĩ gì?”

“Hu hu hu, Lãng ca ca không ở trên Thái Bạch Sơn này, chương môn còn bảo với mọi ông ấy chưa bao giờ nghe thấy phái Thái Bạch vô địch.”

Lạc Thập Nhất lắc đầu cười, vừa nghe đã biết ngay là thuận miệng nói năng nói cuội rồi, chỉ có Hoa Thiên Cốt ngốc nghếch vẫn không mấy may nghi ngờ.

“Thập Nhất sư huynh, có đau không?” Đường Bảo đau lòng nhìn hắn tựa vào đầu giường, nếu lúc ấy hắn không phải phân tâm bảo vệ nó thì đã không bị thương nặng đến vậy.

“Đau, đau lắm...” Lạc Thập Nhất ra sức gật đầu. Thật là trong họa có phúc mà, mấy ngày nay Đường Bảo luôn ở bên chăm sóc hắn không chịu rời nửa bước.

“Huynh muốn ăn nho không?”

“Muốn, muốn chứ...”

Đường Bảo ôm nho bò lên vai Lạc Thập Nhất đút cho hắn ăn, Lạc Thập Nhất chỉ hận không thể cũng nuốt luôn nó vào.

Từ từ nhắm mắt sung sướng nhắm nháp, đây thật là quả nho ngọt nhất hắn từng được ăn!

Đêm đến Đường Bảo ôm một quyển sách nhỏ bằng cái móng tay ngồi trên mũi hắn đọc cho hắn nghe, còn nói tất cả truyện trong cuốn sách này đều do nó vô cùng vất vả mới sáng tác ra được.

Đường Bảo kể chuyện mà Lạc Thập Nhất chưa ngủ nó đã ngủ rồi. Hắn hạnh phúc nhìn tư thế ngủ đáng yêu của nó, ôm mũi mình cọ đi cọ lại, nhắm mắt đến mức lờ cả mắt.

Đường Bảo không an phận lẩn qua lẩn lại trên mặt hắc, khiến Lạc Thập Nhất cảm thấy ngứa ngứa, trong lòng cũng râm ran.

Cuối cùng Đường Bảo ngã lẩn khỏi mặt hắc, Lạc Thập Nhất vội vàng đưa lòng bàn tay ra cẩn thận đón lấy. Hắc đưa lên trước mặt cẩn thận quan sát như đang xem bảo bối, lặng lẽ đưa tay sờ, mềm mềm núc ních thịt, cực tuyệt. Dáng vẻ dầu mỡ ngái ngủ của nó thật đáng yêu quá sức, hắc không kiềm được đưa đến bên môi, nhẹ nhàng hôn.

Cuối cùng, Lạc Thập Nhất dờ ra. Mình đang làm gì thế này, hôn một con sâu? Lại còn hôn trộm nữa?

Điên rồi, điên rồi, xem ra lần này bị thương nặng quá, chấn thương sọ não mất rồi.

Chương 10: Cuộc chiến thần khí

Mười lăm tháng Tám đang đến gần, ai cũng thấp thỏm lo lắng, ngày nào cũng họp bàn chuyện ngăn địch. Hoa Thiên Cốt không thích tham dự, một mình vào bếp hào hứng làm bánh trung thu cho mọi người ăn.

Một tiếng chuông lớn vang lên trong điện, hình như là chuông môn có điều gì quan trọng muốn nói. Khi Hoa Thiên Cốt chạy tới chính điện thì hầu hết mọi người đều đã có mặt.

Chuông môn Thái Bạch, Phi Nhan, mặt mày căng thẳng ngồi chính giữa, những người xung quanh chờ đợi cũng đều cau mày.

Hoa Thiên Cốt ngồi xuống cạnh Khinh Thủy, thầm nghĩ Phỉ Nhan rõ ràng là chương môn phái Thái Bạch, sao da lại đen như thế? Làm hại nàng mấy tối liền thấy một chiếc áo choàng màu xanh thẫm bay về phía mình, còn tưởng lại gặp quỷ.

Phỉ Nhan bỗng cất lời: “Lúc này Lao Sơn vừa truyền tin đến, rạng sáng hôm nay bị đại quân yêu ma xâm phạm, xin chúng tiên Thái Bạch mau tới trợ giúp.”

Dứt lời, ai nấy đều sững sốt.

“Chẳng phải hôm nay mới là Mười ba tháng Tám sao? Vì có gì bọn chúng lại xuất binh trước hai ngày?”

“Yêu ma vốn nham hiểm xảo trá, sao nói lời giữ lời được. Chẳng qua chúng muốn thừa dịp một số tiên phái hỗ trợ còn chưa tới, tốc chiến để chúng ta không kịp trở tay thôi.”

“Nếu thế trước kia bọn chúng cần gì phải đưa chiến thiếp, cứ đánh lén chẳng phải càng dễ dàng ư? Ta cho rằng bọn chúng làm thế là để giương đông kích tây, giam chân và kiềm chế sức mạnh của chúng ta, để chúng ta hiểu lầm mục tiêu công kích lần này của chúng là Lao Sơn, làm các tiên phái khác gần đó chạy tới cứu viện. Đi đường mất tối thiểu hai ngày, bọn chúng sẽ nhân cơ hội này tập kích một trong ba phái Thái Bạch Sơn, Thiên Sơn hoặc Trường Bạch Sơn.”

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu lên, thấy người vừa nói chính là Nhị Lang thân dẫn thiên binh thiên tướng tới tương trợ, phong thần tuần tú, phong thái bất phàm.

Phỉ Nhan gật đầu: “Nhị Lang thân quân nói rất đúng, nhưng dù sao nhân lực yêu ma cũng có hạn. Lần này dường như chúng xuất ra tất cả binh lực, còn có Xuân Thu Bất Bại và hơn mười tên yêu ma đáng gờm, toàn bộ đều hướng về phía Lao Sơn. Có vẻ không còn lực lượng mà tập kích Trường

Bạch Sơn, cho dù muốn tới thì ít nhất cũng phải cần hai ngày. Khi đó chúng tiên nếu về gấp chắc chắn sẽ kịp.”

Tất cả mọi người đều gật đầu.

“Đã như thế, vậy chúng ta hãy lập tức khởi hành tới Lao Sơn.”

Chúng tiên cười kiêu bay khỏi Thái Bạch Sơn, bọn Hoa Thiên Cốt vì vết thương của Lạc Thập Nhất chưa khỏi hẳn nên ở lại chăm sóc.

“Không biết nhóm Hỏa Tịch sư huynh thế nào, có an toàn không?” Hoa Thiên Cốt luôn cảm thấy bất an, yêu ma giống trống khua chiêng như thế giống như muốn khiến Thái Bạch Sơn trở nên vắng vẻ, nhưng nhất thời lại khó nói được rằng không ổn chỗ nào.

“Yên tâm đi, bên đây có rất nhiều người, hơn nữa không phải Hỏa Tịch có chuông Thôi Lệ sao, chỉ cần cầm cự hai ngày, chúng tiên tới rồi nhất định sẽ đánh cho lũ yêu ma đó hồn phi phách tán!” Khinh Thủy an ủi nàng nói.

“Hy vọng là thế.”

Mười bốn tháng Tám, Bạch Tử Họa nhận được truyền âm, tiên phong cười kiêu vượt biển đến Lao Sơn. Mọi người đều mừng thầm, chắc hẳn lần này không sao rồi.

Hỏa Tịch báo cáo lại chuyện đến giúp Hoa Thiên Cốt, rồi đoạt lại được chuông Thôi Lệ và xích Thuyền Thiên cùng với chuyện Sát Thiên Mạch đột nhiên đến ứng cứu. Bạch Tử Họa mặt không chút thay đổi gật đầu, nhìn xuống đồng yêu ma lúc nhúc trên biển, thỉnh thoảng lại lên tiếng khiêu khích, nhưng chúng chỉ vây chứ không công, giống như đang đợi cơ hội chín muồi.

Bạch Tử Họa thâm suy tính, dường như có thể hiểu được dụng ý của bọn chúng, nhưng cuối cùng vẫn có một nút thắt không tháo nổi.

Đến chạng vạng, trời chiều ngả về Tây, đệ tử Lao Sơn kinh hoàng báo tin, hơn vạn yêu ma dưới biển chỉ trong tích tắc đã không còn thấy tăm hơi.

Bạch Tử Họa giật mình, cuối cùng hắn cũng biết nút thắt mãi không tháo được kia là gì, đó chính là thượng cổ thần khí kính Côn Luân đã bị Xuân Thu Bất Bại cướp đoạt giống như chuông Thôi Lệ và xích Thuyền Thiên. Nếu bọn chúng có thể hóa giải một phần phong ấn của chuông Thôi Lệ và xích Thuyền Thiên thì đương nhiên kính Côn Luân cũng có thể. Tuy rằng tạm thời vẫn chưa thể tự do đi xuyên không gian, nhưng di động tức thời chắc chắn là được, thế nên mới bày kế giương đông kích tây, điệu hổ ly sơn.

[CONTENT](#)

Hắn bấm tay nhảm tính, bọn Hoa Thiên Cốt còn ở trong Thái Bạch Sơn, mà Thái Bạch Sơn bây giờ khẳng định là không thể chịu được một đòn của mấy vạn yêu ma, trong lòng không khỏi lo lắng. Bạch Tử Họa dặn dò vài câu, tiên phong cười kiêu bay về Thái Bạch Sơn.

Một đoàn yêu ma đông nhung nhúc từ trên trời giáng xuống khiến Hoa Thiên Cốt kinh hãi suýt chút nữa rơi cầm.

Rõ ràng dưới chân núi phủ kín trận pháp và kết giới, ấy vậy mà đám Xuân Thu Bất Bại lại chẳng gặp bất cứ trở ngại nào, hiện ra ngay trước đại điện của Thái Bạch Sơn?

Mục đích của bọn chúng rất đơn giản, diệt sạch Thái Bạch Sơn, đào tìm phổi Phỉ Nhan tìm khư đỉnh lấy hũ Luyện Yêu mà Thái Bạch Sơn bảo vệ. Sau đó nhân lúc chúng tiên cấp tốc bay qua đây cứu viện, trở lại Lao Sơn cướp thần khí, rồi lập tức tới Trường Bạch Sơn và Thiên Sơn.

Như thế chắc chắn sẽ khiến chúng tiên lúng túng, muốn cứu tất cả lại không cứu được chỗ nào. Nếu thuận lợi, chưa đến tối mai bọn chúng đã có thêm vài món thần khí trong tay.

Xuân Thu Bất Bại gật đầu khen ngợi kẻ nghĩ ra mưu kế này – Vân Ế, sở dĩ mấy năm qua việc cướp thần khí thuận lợi như thế đó là nhờ y bày mưu tính kế. Những người khác ngày ngày chỉ biết chém giết, toàn một lũ ăn hại.

Cạnh đó trên một chiếc giường sen lộng lẫy, bung rèm lụa mỏng, Tử Huân Thiển Hạ đang nằm trong đó, hoàn toàn không để ý đến cảnh giường cung bặt kiếm cực kì căng thẳng xung quanh mà ngủ say sưa.

Bóng đôi mi dài phủ lên gương mặt trắng nõn, mắt ngọc mây ngài như tranh vẽ, trên người từ đầu tới chân đều là tiên khí, không giống yêu ma chút nào.

Hiện giờ hai giới yêu, ma ngoài Sát Thiên Mạch luôn cả lo phát phơ không thềm để ý chuyện gì, thực quyền nằm trong tay năm người, Xuân Thu Bất Bại và Sài Du của Ma giới, Lam Vũ Lan Phong và Khoáng Dã Thiên của Yêu giới, người cuối cùng chính là đạo tiên Tử Huân Thiển Hạ.

Bởi vì chỉ có Tử Huân Thiển Hạ mới biết cách hóa giải phong ấn của thần khí, cho nên bốn người kia cũng phải nhường nài ta vài phần.

Lần này năm người cùng ra trận, đây là việc trước nay chưa từng có, từ đó có thể thấy quyết tâm cướp thần khí mạnh đến thế nào.

Xuân Thu Bất Bại chỉ muốn tốc chiến tốc thắng, cười kiêu tiến lên, điên cuồng ngang ngược nói: “Lão già Phỉ Nhan, ban đầu bọn ta vốn định xử lý các ngươi sau cùng, nhưng không ngờ Thái Bạch Sơn lại có nhiều thần khí như vậy. Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn giao hũ Luyện Yêu, xích Thuyền Thiên, chuông Thôi Lệ và đàn Phục Hy ra thì hôm nay ta sẽ cho các ngươi một con đường sống.”

Phỉ Nhan biết bọn chúng sở hữu kính Côn Luân, có thể đi đến tất cả mọi nơi trong Thái Bạch Sơn, không còn cách nào ngăn được. Dựa vào số tiên nhân ít ỏi còn ở lại và hơn ba ngàn đệ tử trong phái, đấu với chúng chẳng khác nào châu chấu đá xe, không có phần thắng.

Lão thân là cường môn Thái Bạch, tuy rằng mang trọng trách bảo vệ thần khí, nhưng dù sao vẫn có tư tâm. Mạng sống của hơn ba ngàn đệ tử và cơ nghiệp trăm năm của Thái Bạch đánh đổi hũ Luyện Yêu, lão không muốn có kết cục giống như Mao Sơn. Nhưng lũ yêu ma không bao giờ giữ chữ tín, có giao thần khí ra cũng không thể tránh khỏi cuộc tàn sát, cho nên biện pháp duy nhất chính là cố gắng kéo dài thời gian, kéo được tới đâu hay tới đó, đợi khi chúng tiên tới cứu viện, hoặc khi kì tích xuất hiện.

“Khỏi nhiều lời, thần khí sao có thể rơi vào tay yêu ma.”

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu nhìn Xuân Thu Bất Bại, nghĩ tới chuyện gã chính là kẻ đã giết Lâm Tuy Ý và cả Mao Sơn, lửa giận trong nàng phút chốc bốc lên ngùn ngụt.

Xuân Thu Bất Bại có tướng mạo ái nam ái nữ vô cùng kỳ lạ, gương mặt cũng nửa âm nửa dương. Giọng nói lúc đàn ông lúc đàn bà, khi thì dữ dằn khi thì mềm mại. Gã cười khinh miệt, vung tay lên, yêu ma ủa tới.

“Chết đến nơi mà còn già mồm.”

“Chúng đệ tử nghe lệnh, bày trận ‘Bồ Tát gõ cửa, bát quái rung trời’!”

Lập tức ba ngàn đệ tử xếp thành ba lớp trong, ba lớp ngoài ở đại điện bày một trận pháp cực lớn, phòng thủ kiên cố, yêu ma trong trận đều bị vận cổ, không thể tiến vào, đành phải lui bước.

Vân Ế nói gì đó bên tai Xuân Thu Bất Bại, Xuân Thu Bất Bại gật đầu.

Chưa để mọi người kịp phản ứng, Hoa Thiên Cốt đột nhiên hét lên: “Chương môn cần thận!” Đoạn Niệm lao ra nhưng chỉ chém đứt được một tay của đối phương, đã quá muộn.

Một yêu nữ có mái tóc màu xanh biếc không biết từ lúc nào đã ở phía sau trận pháp, thừa dịp mọi người chưa kịp chuẩn bị, một tay xuyên thẳng qua ngực Phỉ Nhan, đột phá chân khí bảo vệ trên người, móc quả tim máu chảy ròng ròng của ông ra. Tuy đã bị Hoa Thiên Cốt chém đứt một tay, nhưng trên người ả vẫn còn tận tám cái.

Mặt yêu nữ cũng xanh đậm, còn mọc cả râu tảo, có vẻ là thủy yêu. Đôi mắt dài, nhỏ, quyến rũ lại giống như rắn độc, mái tóc dài bằng rong tung bay trong gió. ả há miệng ăn cả quả tim của Phỉ Nhan vào bụng, sau đó thỏa mãn liếm ngón tay dính máu khiến tim mọi người đập dồn dập, quá ghê tởm, đó chính là yêu nhân Sài Du của Ma giới.

ả dễ dàng né tránh công kích của mọi người, bất chợt biến mất, ra khỏi trận pháp, trở lại bên cạnh Xuân Thu Bất Bại, cất tiếng cười vừa nũng nịu như trẻ con khóc vừa chanh chua nói: “Không có hũ Luyện Yêu trong khu đỉnh.”

Chúng đệ tử thấy chương môn bị giết trong chớp mắt thì hỗn loạn, tiếng khóc ai oán đau khổ không ngừng vang lên.

Hoa Thiên Cốt cùng mọi người đỡ lấy Phỉ Nhan, thật không ngờ yêu ma lại dùng kính Côn Luân lên ra sau đánh lén. Chân khí của Phỉ Nhan tản đi khắp nơi, trong lúc hấp hối truyền âm bảo sư đệ Phỉ Thanh và Phỉ Sắc phải bảo vệ thân khí cùng phái Thái Bạch an toàn, lập tức truyền ngôi vị chương môn cho Phỉ Ngũ rồi dặn Hoa Thiên Cốt, hy vọng nàng có thể nghĩ cách đưa thân khí ra khỏi núi, sau đó lão nhắm mắt lại.

Hoa Thiên Cốt hiểu dụng ý của lão chương môn, nhưng nàng sao có thể một mình chạy trốn, trơ mắt nhìn mấy nghìn người bị tàn sát!

Hiện giờ phong ấn của hũ Luyện Yêu chưa được giải trừ, nên không thể sử dụng. Trong tay yêu ma còn kính Côn Luân, xích Thuyền Thiên chắc chắn không thể giam giữ bọn chúng, cho nên chỉ có thể dựa vào đàn Phục Hy.

Vì thế tất cả đệ tử đều rút vào trong. Một mình Hoa Thiên Cốt ngồi đánh đàn trên đỉnh điện, cố gắng kéo dài thời gian chờ cứu binh đến.

Mấy vạn yêu ma vừa nghe thấy tiếng đàn, tâm trí ngay lập tức bị khống chế, buông vũ khí thành một đồng. Bọn Xuân Thu Bất Bại cũng chỉ có thể phong bế thính giác, không dám tiến lên. Nếu tiếp tục bọn chúng chắc chắn sẽ thương vong nghiêm trọng, bèn vội vàng dùng kính Côn Luân đưa tất cả yêu ma về nhị giới, chỉ để lại một số ít có pháp lực cao cường, tập trung bế khí, phong tỏa năm giác quan, ngồi quay lại thành một nhóm.

Sài Du sờ cánh tay bị chặt đứt của mình, trong mắt ánh lên vẻ nghiền ngẫm. Một luồng sáng nhạt màu xanh thoáng hiện trên người ả, cánh tay mới từ từ mọc ra như cây cối đâm chồi nảy lộc, nhưng lại giống tay của một đứa bé, mập mạp mềm mại, khác mấy cánh tay kia rất nhiều.

“Ta dùng kính Côn Luân đi qua giết con nhóc đó được không?”

“Nó đang đánh đàn Phục Hy, cho dù ngươi có kính Côn Luân cũng không thể tới gần được.” Vân Ế dữ tợn nhìn chằm chằm vào Hoa Thiên Cốt, trong mắt ngập tràn căm hận.

“Vậy phải làm sao đây? Thời gian có hạn, chẳng lẽ chúng ta lại ngồi chờ?”

“Đàn Phục Hy là thần vật thời thượng cổ, không dễ dàng khống chế, nó chỉ là một con nhóc đáng mấy tu vi, mỗi lần lướt dây đàn là mỗi lần tự thương tổn. Nó có thể đàn liên tục trong bao lâu? Chúng ta không phải vội, đợi đến lúc nó sức tàn lực kiệt là có thể dễ dàng cướp được đàn Phục Hy rồi. Hơn nữa Lam Vũ Lan Phong và Khoáng Dã Thiên đang dùng búa Bàn

Cổ chặn đường bọn chúng, chắc chắn sẽ về nhanh thôi. Đến lúc ấy còn sợ không hạ gục được đàn Phục Hy của nó sao? Hơn nữa ta tin chuông Thôi Lệ và xích Thuyền Thiên cũng ở trong tay con nhóc đó.”

Sài Du, Xuân Thu Bất Bại đều khó hiểu nhìn Vân Ế: “Nó là?”

Y cười lạnh: “Mao Sơn chương môn, Hoa Thiên Cốt...”

Bất thành linh Tử Huân Thiên Hạ nói mơ gì đó, như bị tiếng đàn làm giật mình tỉnh giấc từ trong mộng đẹp, bồi rồi vén rèm lên.

“Là ai đang gảy đàn, Bạch Tử Họa tới đây ư?”

Trời chiều bóng ngả về Tây, hào quang lấp lánh, ánh tà dương đỏ như máu, nhỏ từng giọt giống đang than khóc.

Lạc Thập Nhất gắng gượng trong điện, Nghê Mạn Thiên vội vàng đỡ lấy hắn.

“Tình hình bên ngoài thế nào?”

“Thiên Cốt đang dùng đàn Phục Hy ngăn cản bọn chúng, nhưng không biết còn cầm cự được bao lâu?” Khinh Thủy lo lắng, cứu binh chưa tới, bọn họ không thể ngồi chờ chết như thế này được.

Lạc Thập Nhất gật đầu, nhìn xung quanh, đột nhiên hoảng sợ la lên: “Đường Bảo? Đường Bảo đâu rồi?” Không phải cũng ở ngoài với Hoa Thiên Cốt đó chứ, nguy hiểm lắm!

“Hả, ơ đúng rồi, Đường Bảo chạy đâu rồi? Lúc nãy muội còn thấy nó lo lắng gào khóc, nói gì mà phải gọi cha đến cứu Thiên Cốt...”

“Cha?” Trong đầu Lạc Thập Nhất hiện lên hình ảnh một con sâu giống hệt Đường Bảo, đầu đội mũ cỏ, vuốt chòm râu, ngậm tẩu thuốc. Bề ngoài

nghiêm túc nhưng đầu Lạc Thập Nhất lại xoay mòng mòng, nếu gặp cha Đường Bảo thật thì hẳn phải gọi là gì bây giờ?

Hắn vội vàng dùng quan vi muốn tìm xem Đường Bảo ở đâu, nhưng bị tiếng đàn Phục Hy quấy nhiễu, nên không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Trên đỉnh điện, Hoa Thiên Cốt đã sắp không cầm cự nổi, kiệt sức gục lên đàn. Để không hao tổn chân khí quá nhiều, cứ cách một lúc, nàng mới khẽ gảy dây đàn, đàn chỉ có âm chứ không có điệu.

Bọn yêu ma đều lộ ra vẻ mất kiên nhẫn, nhưng dưới tiếng đàn lại chỉ phòng thủ chứ không tấn công được. Riêng Tử Huân Thiên Hạ lại khẽ tựa lưng vào giường, nghe như mê say.

Mặc dù thấy rõ người đánh đàn không phải là Bạch Tử Họa, nhưng nàng ta nhận ra ánh sáng bạc của đàn Phục Hy. Những hình ảnh quá khứ không ngừng hiện lên, ai cũng phong bế năm giác quan, nhưng nàng ta lại để mặc bản thân bị khống chế một nửa lí trí, say mê trong tiếng đàn, không chịu đi ra.

Bỗng tiếng đàn của Hoa Thiên Cốt càng lúc càng chậm, không ra nhịp điệu. Tử Huân Thiên Hạ không vui đưa tay lên cao búng một cái, vô số đóa hoa màu tím bay lên không trung, xoay tròn hợp thành một đường thẳng, phóng vút về phía Hoa Thiên Cốt, hương hoa kỳ lạ ùn ùn kéo đến.

Hoa Thiên Cốt đành phải gảy đàn nhanh hơn chống đỡ, nhưng mùi hương kia lại bám cực dai, khiến người ta mơ màng muốn đổ ập xuống, ngủ một giấc dài ba kiếp. Nàng không thể phong bế khứu giác, chỉ đành liên tục lẩm nhẩm tâm chú.

Tử Huân Thiên Hạ vừa lòng cong miệng: “Đàn rất hay, tuy kém Tử Họa nhiều, nhưng tất cả những khúc nhạc mà đàn Phục Hy tấu lên quả nhiên đều

là nhân gian thất truyền. Tiếp theo gảy khúc ‘Triêu Lộ Cửu Thiên’ được không?”

Hoa Thiên Cốt cố gắng chống đỡ từng đợt công kích của nàng ta, trong lòng thầm mắng đồ biến thái, lại còn dám gọi Tử Họa Tử Họa thân thiết như thế nữa! Dưới tiếng đàn Phục Hy nàng ta không những không bị không chế mà còn đánh trả, mà lí do tấn công Hoa Thiên Cốt lại là muốn nghe tiếng đàn. Nếu cứ tiếp tục như thế, sợ rằng Hoa Thiên Cốt không cầm cự được đến đêm, hơn nữa cứu binh chắc phải ngày mai mới tới được.

Sư phụ ơi, người ở đâu, đồ nhi rất nhớ sư phụ!

Trời dần tối, trăng lên cao, Hoa Thiên Cốt vẫn dựa vào chân khí mọi người truyền cho chống đỡ lại Tử Huân Thiển Hạ. Đám người Xuân Thu Bất Bại lui về phía sau hơn mười bước để tránh bị hai bên ảnh hưởng.

Hoa Thiên Cốt thấy nếu cứ tiếp diễn thế này thì thật không ổn, bồng mở miệng nói: “Tử Huân tiên tử, hôm nay là Mười lăm tháng Tám, chúng ta đánh lâu như thế không mệt thì cũng đói bụng, dừng lại ăn bánh trung thu được không?” Bọn Lạc Thập Nhất, Sóc Phong đứng trong điện đều lo lắng nhìn nàng, không biết nàng muốn làm gì.

Tử Huân Thiển Hạ khẽ cười một tiếng: “Nhóc con cũng thật thú vị, sống chết còn chưa biết đã lo chuyện ăn bánh trung thu.”

Hoa Thiên Cốt không gảy đàn nữa, chớp mắt nói: “Nếu chắc chắn ngày mai ta sẽ không được nhìn thấy mặt trời nữa, không bằng ăn no rồi nghĩ về những chuyện khác có phải hay hơn?”

Tử Huân Thiển Hạ đứng giữa không trung, bộ cánh lụa màu tím bay phấp phới: “Người muốn ăn thì ăn đi, ăn no rồi lại đánh đàn cho ta nghe.”

Hoa Thiên Cốt nheo mắt cười, dáng vẻ có vài phần giống Đông Phương Úc Khanh.

“Quả nhiên sư phụ nói đúng, Tử Huân tử tử vừa xinh đẹp dịu dàng, lại vừa thông tình đạt lý.”

“Sư phụ của người?”

“Chính là Trường Lưu thượng tiên Bạch Tử Họa đó!”

“Tử Họa... Tử Họa, chàng mà cũng chịu nhận đệ tử ư?” Mặt Tử Huân Thiển Hạ đại ra, có chút lơ đãng. Chẳng lẽ nàng ở Ma giới bế quan lâu quá rồi sao?

“Thì ra, thì ra người là đồ đệ của Bạch Tử Họa, thảo nào có đàn Phục Hy. Tử Họa... chàng có nhắc đến ta ư?”

Một mâm bánh trung thu bay đến tay Hoa Thiên Cốt, nàng cầm một cái cho tọt vào miệng, ngắc ngứ nói không rõ: “Đương nhiên là có rồi, trước kia Tử Huân tử tử ở trên thiên đình chường quản tất cả mùi hương trong nhân gian, cũng là một trong số các thượng tiên.” Những điều này tất nhiên không phải là sư phụ nói cho nàng, mà là nàng đọc được từ trong “Lục giới toàn thư”.

“Tử tử, chị có muốn nếm thử một miếng không? Bánh này là ta tự làm đấy, ăn rất ngon, sư phụ thường khen ta nấu ăn giỏi!”

Một chiếc bánh trung thu trong mâm từ từ bay đến trước mặt nàng ta.

“Tử Họa chàng ấy... cũng biết khen người khác ư?” Tử Huân Thiển Hạ cầm bánh trung thu lên ngẩn người, giống như chiếc bánh đó là mặt của Bạch Tử Họa.

Bọn Vân Ế luống cuống muốn tiến lên, sao nàng ta có thể không đánh mà nói chuyện vớ vẩn với kẻ địch, giờ còn ăn đồ của chúng nữa, nhớ có độc

thì làm thế nào? Xuân Thu Bất Bại giang tay ra ngăn cản, nheo con mắt phượng quyen rũ lại, hứng thú nhìn cảnh tượng trước mắt.

Tử Huân Thiên Hạ nâng bánh trung thu lên cẩn thận thưởng thức, vị ngọt tan nơi đầu lưỡi, như sấm sét giữa trời quang. Đã bao lâu nàng ta không nếm thứ gì rồi, vị giác thoái hóa hết cả, cũng quên rằng thì ra đồ ăn lại tuyệt như thế.

Nhân bánh được làm từ một trăm loại quả, mềm mà không nhũn, ngọt mà không ngấy, bánh ăn đã xong nhưng vị vẫn chưa dứt. Khóe miệng Tử Huân Thiên Hạ rõ ràng đang cười, nhưng dưới ánh trăng lại tái nhợt và tràn ngập bi thương.

Vẻ mặt như thế ngay cả Hoa Thiên Cốt nhìn thấy cũng phải xót xa. Nàng phui tay, lấy vạt áo lau miệng: “Tử Huân tỷ tỷ, ta ăn no rồi, muốn nghe khúc nào không, ta đàn cho tỷ.”

“Ăn nhanh thế sao?”

“Ha ha, chẳng lẽ tỷ tỷ nghĩ ta muốn dùng đồ ăn để kéo dài thời gian?”

Tử Huân Thiên Hạ nhìn nụ cười trong sáng của cô bé, tưởng tượng ngày qua ngày nàng vui vẻ thế nào hầu hạ bên gối Bạch Tử Họa, trong lòng vừa hâm mộ lại vừa đau khổ.

“Nếu ta giết người, dựa vào tính cách của Bạch Tử Họa, nói không chừng sẽ đến tìm ta tính sổ, vậy là ta có thể gặp chàng rồi.” Tử Huân Thiên Hạ đột nhiên ngẩng đầu nói.

Hoa Thiên Cốt rùng mình, giả vờ vui vẻ: “Tỷ tỷ nói đùa rồi, sống chết có số, phú quý do trời. Tính cách của sư phụ tỷ không phải không biết, sao người có thể tìm tỷ để báo thù cho ta được?”

“Đúng vậy, Bạch Tử Họa vô tâm vô tình, sao có thể nhúng tay vào vận mệnh của người khác?” Tử Huân Thiên Hạ sâu kín nói, vươn tay sờ lên ấn ký màu đen trên mi tâm biểu tượng cho đạo tiên, sự bi thương trong mắt càng nhiều.

Hoa Thiên Cốt vội vàng nói: “Kỹ thuật điều chế hương của Tử Huân tỷ tỷ Lục giới không ai sánh bằng, từ nhỏ Hoa Thiên Cốt đã cảm thấy rất thích hương liệu, hôm nay khó khăn lắm mới gặp được tỷ tỷ, chúng ta luận bàn một chút được không?” Hoa Thiên Cốt cố gắng kéo dài thời gian, tranh thủ hồi phục chân khí.

Đây là lần đầu tiên Tử Huân Thiên Hạ thấy có người dám lấy hương liệu ra khiêu chiến mình, không kìm được cười nói: “Được, nếu người thắng, chuyện này ta sẽ không nhúng tay vào nữa. Nếu ta thắng, ta không cần những thần khí khác, chỉ lấy đàn Phục Hy, người thấy thế nào?”

“Được.” Hoa Thiên Cốt mỉm cười gật đầu, mọi người trong điện đều vô cùng lo sợ.

“Nhưng chắc chắn Thiên Cốt không thể bì được với tỷ tỷ, để công bằng tỷ tỷ cho Hoa Thiên Cốt ra đề được không? Mỗi người đưa ra một loại hương liệu do mình bào chế, sau đó đôi phương sẽ đoán thành phần và cách pha chế, không đoán được thì coi như là thua.”

Tử Huân Thiên Hạ gật đầu: “Người là đồ nhi của Tử Họa, để tránh người khác nói ta cậy lớn bắt nạt bé, ta đưa ra ba loại hương liệu, chỉ cần người có thể đoán được một thứ thì thắng.”

Hoa Thiên Cốt lau mồ hôi trong lòng tay, nhìn trời đêm, vốn hy vọng bóng áo trắng của sư phụ mau mau xuất hiện, nhưng không biết vì sao giờ khắc này lại có chút tuyệt vọng.

Thấy hai người ở trên không lấy hương quyết đấu, mọi người phía dưới đều căng thẳng tập trung quan sát.

Tử Huân Thiên Hạ lấy một chiếc túi hương màu đỏ từ trong khư đỉnh ra, ném vào trong tay Hoa Thiên Cốt.

“Mùi hương này có tên là Bồ Tát Tam Sinh, ba kiếp, tựa ảo mộng hoang đường, người vô tình, âu cũng là thiên ý...”

Hoa Thiên Cốt đưa lên mũi khẽ hít một hơi, ban đầu có một số mùi gần như không thể ngửi thấy, sau đó như thủy triều kéo tới, cuộn trào mãnh liệt, đậm đà mà sâu kín, khiến người ta say mê không thể kiềm chế. Hương cách trầm dậm vẫn thoang thoảng, mọi người dưới điện và yêu ma cùng bước vào ảo cảnh, trăm năm đời người vùn vụt trôi qua trước mắt, nước mắt vui sướng, âu sầu, đau khổ tất cả đều trở nên rõ ràng như mới hôm qua. Vì thế có người khóc văng lên, có người cười vui vẻ, cả Thái Bạch Sơn bỗng trở thành sân khấu kịch.

Hoa Thiên Cốt còn ít tuổi, trước mắt không ngừng hiện lên chúng sinh trăm vẻ, khẽ thở dài một tiếng, cảm giác âu sầu bỗng nhiên trôi dạt. Nhưng rất nhanh nàng đã khôi phục tỉnh táo, khẽ thổi vào túi hương, sau đó mùi hương dày đặc dần tỏa ra, khiến người ta đau như bị kim châm từ đầu đến chân, trong lòng chột lạnh, tâm trí cũng trở nên tỉnh táo vô cùng. Ân ái bi hoan cõi trần nháy mắt hóa thành hư không ảnh ảo, quay đầu lại nhìn tựa đã trăm năm.

“Bồ Tát Tam Sinh, hay cho giấc mộng kê vàng...”^[1] Hoa Thiên Cốt liên tục gật đầu: “Mùi hương này tỷ tỷ dùng hai lạng Sạn hương, bốn lạng Kê Thiệt hương. Đàn hương, Xạ hương, Nhũ hương mỗi loại hai lạng. Trầm hương bảy lạng hai chỉ, Mã Nha tiêu một chỉ, Linh Lăng hương bốn chỉ ^[2], Hoắc hương sáu chỉ, Pháp Chế Giáp hương hai chỉ, ngoài ra còn có nửa chỉ Long Não, tất cả trộn vào nhau. Trừ Long Não ra, các thứ khác đều giã nhuyễn. Lấy một chỉ than củi và muối hòa với mật ong, nặn thành hạt to, bọc trong giấy thép vàng, cho vào ấm sứ đun sôi hơn mười lần, đun xong đóng kín, qua bảy ngày mới được lấy ra, đúng không?”

[1]. Giấc mộng kê vàng bắt nguồn từ truyện “Chẩm trung kỳ” của Thảm Ký Tế đời Đường. Chuyện kể rằng, có một chàng thư sinh nghèo họ Lư. Một hôm, nhân chuyển đi chơi, anh ta vào nghỉ trong một quán trọ. Lúc chủ quán trọ bắc nấu một nồi kê vàng, thì chàng trai lên giường đi ngủ. Trong giấc ngủ, chàng trai mộng thấy mình lấy vợ sinh con, sự nghiệp thuận buồm xuôi gió, tận hưởng vinh hoa phú quý, cuộc sống sung sướng, thoải mái ấy cho đến hết đời. Nhưng khi tỉnh dậy, kê vàng vẫn còn chưa chín. Câu này mang ý nghĩa đời người như giấc mộng, tất cả sang hèn, giàu nghèo, đều chỉ là chiêm bao.

[2]. 10 chỉ bằng 1 lạng.

Tử Huân Thiển Hạ neho mắt nhìn Hoa Thiên Cốt, vẻ kinh ngạc lướt qua đáy mắt. Có vẻ nàng ta đã coi thường cô bé này rồi, tuy nhỏ tuổi nhưng dù sao cũng là đồ nhi của Tử Họa.

Vì thế nàng ta lấy túi hương thứ hai từ trong khu đỉnh ra.

“Tên mùi hương này là Đồ Mê Huân Phong, gặp gió tán hương, lặng gió vô vị.”

Hoa Thiên Cốt nhận lấy, đón gió thổi tới. Mùi hương kia có năng lực vô cùng kỳ quái, bay theo gió nhưng không tản ra khắp nơi, lướt qua lá cây nhiễm màu xanh biếc, lướt qua hoa hồng lại dính hồng nhan, dưới ánh trăng chúng biến thành những sợi sương ảo màu sắc rực rỡ tung bay. Người thấy thì ưu thương, cỏ cây lại vui sướng, rung rinh lá cành trong gió, mặc sức vui vẻ nhảy múa. Hoa Thiên Cốt càng thấy khâm phục Tử Huân Thiển Hạ.

“Thế gian này có mùi hương thấu hiểu vạn vật, quả nhiên là cực phẩm. Hương Đồ Mê Huân Phong này là hỗn hợp của hai mươi bốn loài hoa đến mùa nở ở trong giai đoạn cực thịnh sắp tàn, mỗi loại một chỉ, hơn nữa còn có Trầm Thủy hương, Đỉnh Tử hương, Kê Cốt hương, Đâu Lâu Bà hương, Giáp hương, Huân Lục hương, Bạch Đàn hương, Thục Tiệp hương, Thán Mạt mỗi loại hai lạng. Linh Lăng hương, Hoắc hương, Thanh Quế hương, Bạch Tiệp hương, Thanh Mộc hương, Cam Tùng hương mỗi loại một lạng. Tước Đầu hương, Tô Hợp hương, An Tức hương, Xạ hương, Yên hương mỗi loại nửa lạng. Ngoài Thán Mạt, tất cả đều trộn lẫn với rượu xay nhuyễn, sau đó khử mùi rượu đi, hòa vào mật trắng, để trong bình sứ, lấy

giấy dầu bịt kín lại, không được để hở. Đến tháng Mười Một thì lấy ra dùng, tỷ tỷ, ta nói đúng không?”

Mặt Tử Huân Thiên Hạ càng tái mét: “Đúng, rất đúng, không sai chỗ nào.” Chẳng lẽ trên đời này lại có người có khả năng điều chế hương hơn nàng ư?

“Túi hương cuối cùng này, tên là Quỷ Họa Thương Lụy. Người đau lòng có thể ngửi thấy, người không đau không thấy, đau càng sâu mùi càng đậm, càng ngửi càng thấy bị thương.”

Hoa Thiên Cốt nắm trong tay, ngửi đi ngửi lại như một con thú nhỏ tìm kiếm thức ăn, thế nhưng vẫn không ngửi ra mùi, không khỏi căng thẳng. Nàng bình ổn tâm trí, nhắm mắt lại, cố gắng ngửi. Bỗng gương mặt của sư phụ hiện lên, trái tim nàng như quặn thắt, đau đến không gượng người dậy nổi, đồng thời mùi hương cũng phả vào mặt, xốc thẳng lên làm mũi nàng cay cay, chỉ muốn bật khóc. Hoa Thiên Cốt vội vàng trả lại túi hương cho Tử Huân Thiên Hạ, phong bế khứu giác của mình. Trong ba mùi hương, loại này là tuyệt nhất, nhưng không hiểu sao nàng lại không thích nhất, chỉ miễn cưỡng cười nhạt một tiếng.

“Mùi này ta cũng đoán được, tỷ tỷ dùng nửa lạng Hắc Giáp Trầm, một chỉ Đinh Hương, một chỉ vụn trà Tích, năm phần trấu rang với Uất Kim đỏ. Một muống Xạ hương, một đấu Định Phấn, một chỉ mật ong trắng. Hương cỏ Mao một lạng năm chỉ, Tế Tân một lạng năm chỉ, Linh Lăng hương một chỉ ba phần, táo rừng một lạng, Xuyên Tiêu hai lạng năm chỉ, Hoắc hương một chỉ sáu phần, cỏ Thiên Kim ba chỉ sáu phần, Nga Truật một lạng bảy chỉ ba phần. Sau đó nghiền vụn tất cả, đầu tiên cho Xạ hương hòa vào nước trà Tích đã lọc sạch, sau đó bỏ Trầm hương, rồi Đinh hương, Uất Kim. Tiếp theo cho Định Phấn, Tế Tân, mật ong đến khi hỗn hợp trở nên sền sệt, cho tiếp vào ấm Tử Sa, ủ hơn một tháng rồi lấy ra đốt. Khi đốt lấy đá Vân Mâu hoặc Ngân Diệp Sấn Chi, bắc trên ba hòn đá lửa, không thể để lửa tắt, giữ càng lâu càng tốt, cuối cùng cho thêm nước hoa Tường Vi vào nữa. Tỷ tỷ, ta nói đúng không?”

Tử Huân Thiên Hạ nhắm mắt lại, nét mặt mỗi thoáng qua làm nàng ta già đi rất nhiều. Dù sao nàng cũng sống lâu hơn cô bé kia, trăm năm qua, bao lần vượt núi non, bao lần tới chân trời, mỗi loại thảo dược nàng đều tự mình nếm, mỗi loại hương đều là nàng đích thân tạo ra, nhưng cô bé mười hai, mười ba tuổi trước mặt nàng đây đã nhìn thấy gì, trải qua những gì mà lại có tài điều hương đến thế. Thiên phú đến vậy, nàng có muốn ghen tị cũng không được.

Tử Huân Thiên Hạ khẽ lắc đầu: “Còn thiếu một thứ.”

Hoa Thiên Cốt nhìn nàng ta mỉm cười: “Thứ còn lại, chính là nước mắt của Tử Huân tử tử, cho nên khi ngửi mới thấy vị đắng cay trong đó, cũng bởi vậy mùi hương này mới có thể khiến người ngửi đau đớn như thế.”

Tử Huân Thiên Hạ thở dài một tiếng: “Tiếc là ngươi đã thành môn hạ của Tử Họa, nếu không ta thật muốn nhận ngươi làm đồ đệ, ngươi thông minh lại đáng yêu như thế, chàng tất nhiên sẽ không chịu nhường ta. Thôi, đến lượt ngươi.”

Bọn Khinh Thủy, Lạc Thập Nhất cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Cho dù Tử Huân Thiên Hạ có đoán được hết, thì bọn họ cũng hòa chứ không thua.

Nghê Mạn Thiên không thể tin nhìn chằm chằm vào Hoa Thiên Cốt, không ngờ nàng lại phân biệt được nhiều loại hương như thế. Nhìn vẻ bội phục tràn ngập trên mặt mọi người, nàng ta vừa căm ghét lại không cam lòng, bao nhiêu uy phong hôm nay đều bị Hoa Thiên Cốt cướp hết!

Hoa Thiên Cốt xoay bên trái rồi lại xoay bên phải, cuối cùng đưa một chiếc túi hương màu trắng vừa rơi xuống từ tay áo.

“Tử tử, đây là mùi hương ta điều chế trước kia, nhưng không có tên, nếu những mùi hương của tử tử đều có những cái tên hay như thế, chỉ bằng gọi nó là Âm Ảnh Lưu Quang nhé!”

Hoa Thiên Cốt ném qua cho Tử Huân Thiển Hạ, Tử Huân Thiển Hạ nắm để trước ngực, cúi đầu khẽ ngủi, bỗng thấy ngực thít chặt. Mùi hương thanh nhã đến vậy nàng chưa bao giờ được ngủi qua, giống như khai thông tất cả lỗ chân lông trên người, thoải mái nói không nên lời. Mùi hương tỏa rộng mà kéo dài, tựa như từ thời viễn cổ trôi tới. Cảm giác ấm áp mà thoải mái, an ủi vết thương trong lòng nàng, bản thân bỗng trở nên tỉnh táo, tâm trí cũng nhẹ nhõm hơn nhiều.

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía Hoa Thiên Cốt, chỉ một đứa bé như thế, một tâm hồn trong sáng như thế mới tạo ra được mùi hương khiến người ta kinh ngạc dường đó. Đây là mùi hương trị thương, là mùi hương của hạnh phúc. Không cần đoán thành phần và cách chế tạo, chỉ riêng việc Hoa Thiên Cốt có thể chế ra mùi hương này thôi, nàng đã thua rồi.

Tử Huân Thiển Hạ say đắm ngủi túi hương kia, thật lâu vẫn không muốn buông. Hoa Thiên Cốt cầu còn chẳng được, không giục nàng ta chút nào, trong lòng thầm mong trời mau sáng đi.

“Tử Huân tiên tử, mau lên, đừng lãng phí thời gian nữa.” Vân Ế không chịu được, đành phải lên tiếng. Nếu kéo dài đến mai khi chúng tiên kéo đến, việc cướp thần khí càng trở nên khó khăn.

Tử Huân Thiển Hạ khôi phục tinh thần, tỉnh lại từ trong hương.

“Mùi hương này dùng nửa cân Hoàng Thục hương, hai chỉ quất thái lát. Bạch Phụ Tử, hương cỏ Mao mỗi loại nửa cân. vỏ cây Đinh Hương hai lạng, lá Hoắc hương, Linh Lăng hương, Bạch Chỉ, Sinh Kết hương mỗi loại bốn lạng. Hai lạng Hồi hương, Cam Tùng hai lạng rưỡi, Nhũ hương một lạng, Trầm hương hai lạng. Đem vào túi lụa rồi để giữa ấm, không cho chạm đáy, ngâm trong nước mật, đun một ngày. Hai lạng Đàn hương hòa vào trong nước chè xanh, rồi cho một lạng Long Tiên hương, hai lạng Xạ hương, một chỉ Giáp hương vào. Sau đó gột qua bằng nước ao Tam Sinh, lấy cánh hoa đào phủ thành nhiều lớp lên, đặt kín ngâm trong nước trầm ngày...”

Ngoài ra còn có chút gì đó, nhưng nàng không thể nói rõ, vừa quen thuộc vô cùng, lại cực kì xa lạ. Xem ra nàng già thật rồi, ngay cả khứu giác cũng thoái hóa. Trận đấu này, nàng thua.

“Còn hai vị không đoán ra được. Tỷ tỷ nhận thua...”

Hoa Thiên Cốt nháy mắt mấy cái, mừng rỡ ra mặt.

“Tỷ tỷ quả thực rất giỏi, những cái khác đều đoán đúng. Còn hai vị trong hỗn hợp đó mà tỷ tỷ không đoán được chính là mùi hương trong tay áo ta và mùi hương bên gối sư phụ. Tỷ tỷ chưa từng ngửi thấy, không đoán được cũng không thể trách.”

Lòng Hoa Thiên Cốt không khỏi có chút áy náy, thật ra lần này cũng xem như nàng gian lận, nhưng nếu không vậy sao có thể thắng Tử Huân Thiển Hạ được. So ra thì việc bảo vệ đàn Phục Hy vẫn quan trọng hơn.

Tử Huân Thiển Hạ lão đảo lùi lại hai bước, suýt chút nữa ngã từ trên không xuống.

Phải rồi, phải rồi, thảo nào nàng thấy nó vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, bởi vì đó là mùi của Tử Họa và Hoa Thiên Cốt. Nàng tính đi tính lại, nghiên cứu tỉ mỉ, không ngờ lại xem nhẹ mùi hương cơ thể bọn họ.

“Mùi hương bên gối của sư phụ... sư phụ người?”

“Đúng thế, sau khi làm xong túi hương, ta lén giấu trong gối của sư phụ, để lâu rồi mới mang ra đeo.” Hoa Thiên Cốt cười đắc ý, trước đây khi nàng đọc “Thất tuyệt phổ” nghiên cứu cách điều hương đã cố ý làm chiếc túi thơm chuyên hút mùi hương của sư phụ rồi mang theo bên người. Như vậy có thể cảm thấy sư phụ luôn ở bên nàng vậy.

Tử Huân Thiển Hạ nhìn túi hương kia ngẩn người, nắm chặt tay. Mùi hương của Tử Họa... Tử Họa...

“Thiên Cốt, đúng rồi, ta sẽ gọi muội là Thiên Cốt nhé, tỷ tỷ... tỷ tỷ lấy thứ gì đây đổi lấy túi hương này của muội được không? Muội muốn gì cũng được tất! ‘Điều hương bí lục’ nhé? À không, muội đã giỏi lắm rồi, không cần thứ đó nữa. Thế, kiếm phổ hoặc là trăm năm công lực của tỷ tỷ được không? Bằng không, a phải rồi, chẳng phải mọi người muốn thần khí sao? Tỷ tỷ có Phù Trầm châu, vì mới chiếm được nên chưa kịp giải phong ấn, tỷ tỷ dùng Phù Trầm châu đổi lấy túi hương của muội được không?”

Tử Huân Thiển Hạ đột nhiên nói năng lộn xộn, làm tất cả mọi người đều sợ choáng váng.

Bọn Vân Ế và Sài Du vội vàng bay tới sợ nàng nhất thời kích động làm ra chuyện ngu ngốc. Tuy Phù Trầm châu là do một mình nàng giành được nhưng cũng không thể tặng không bọn chúng, há chẳng phải bọn họ điều động đại quân đến đây cũng thành vô nghĩa sao.

“Tử Huân tiên tử, ngươi điên à?”

Tử Huân Thiển Hạ quay đầu lại, mặt lạnh như băng, vung một tay lên, sấm sét vang trời, bọn Vân Ế đều bị đánh bay hơn mấy thước.

“Cút! Ai dám cản ta, ta giết kẻ đấy!”

Hoa Thiên Cốt thấy ấn kí giữa mi tâm nàng chuyển từ đen sang đỏ rực như máu, không nhận được rung mình một cái. Tuy sớm nhận ra Tử Huân Thiển Hạ đem lòng yêu sư phụ, nhưng nàng không ngờ chấp niệm lại sâu đến thế, ngay cả thần khí cũng cam tâm tình nguyện mang ra trao đổi, chỉ để lấy một cái túi hương nho nhỏ có mùi của sư phụ.

Chẳng hiểu vì sao, lòng nàng lại quặn đau, bỗng thấy cảm thông tội đồ.

“Nếu tỷ tỷ thích, ta tặng cho tỷ tỷ cũng được, không cần lấy thần khí ra đổi.”

“Thiên Cốt!” Đám người Lạc Thập Nhất ở dưới điện sốt ruột gọi nàng, sợ nàng sẽ hành động theo cảm tính.

“Cám ơn muội...” Tử Huân Thiển Hạ mừng rỡ, lóng ngóng mỉm cười với nàng, đây là lần đầu tiên Hoa Thiên Cốt nhìn thấy trên gương mặt bí ẩn của nàng ấy lại có nét rực rỡ tỏa nắng như vậy.

“Chỉ có điều tỷ tỷ nói được làm được, món thần khí này muội cầm đi. Nếu không ta cũng không đành lòng nhận túi hương này.”

Tử Huân Thiển Hạ vung tay lên, lấy một viên ngọc xanh biếc vô cùng tinh xảo từ trong khư đỉnh ra đưa cho nàng. Hoa Thiên Cốt cẩn thận nhận lấy, hưng phấn nói không nên lời. Mọi người trong điện cũng không kìm được reo hò ầm ĩ.

“Làm sao bây giờ?” Vân Ế nhỏ giọng hỏi Xuân Thu Bất Bại.

Xuân Thu Bất Bại cười lạnh: “Sợ gì, tạm thời cho con nhóc đấy giữ, chút nữa chẳng phải chúng ta sẽ đoạt tất cả thần khí lại một thể sao?”

Sau trận đấu của Tử Huân Thiển Hạ và Hoa Thiên Cốt, Tử Huân Thiển Hạ cầm túi hương lui về sau màn, không quan tâm đến việc bên ngoài nữa.

Hai bên lại rơi vào tình cảnh vô cùng căng thẳng. Hoa Thiên Cốt tiếp tục đàn, ngăn cản đám yêu ma đang rực rộ. Nàng nhìn chân trời phía xa, thở phào một hơi, sắp sáng rồi.

Bỗng một bóng người màu xanh bay tới, đáp xuống bên phe địch. Xem ra người nọ có tu vi rất cao, trong lòng nàng không khỏi lo lắng.

“Cuối cùng ngươi cũng về rồi.” Người Xuân Thu Bất Bại chờ chính là Khoáng Dã Thiên, có ý ở đây, cho dù là đàn Phục Hy cũng không ngăn được bọn chúng.

“Từ đó đến giờ vẫn chưa giải quyết xong à?” Giọng Khoáng Dã Thiên như tiếng chuông lớn, thân hình cường tráng, nửa cánh tay lộ ra ngoài, hiện lên một vầng sáng.

“Bọn chúng có đàn Phục Hy, dùng sóng âm ngăn cản, chúng ta căn bản đến lực đạo tấn công cũng không có, đang chờ người đây. Bên kia thế nào rồi?”

“Yên tâm, mấy vạn thiên binh đã bị ta hạ hết. Người đang gầy đàn Phục Hy không là Bạch Tử Họa thì phải?”

“Đó là đồ đệ hần mới nhận. Bạch Tử Họa đã bị chúng ta dụ tới Lao Sơn, giờ có lẽ cũng đang cười gió sang đây. Ta bảo Lam Vũ mang thần khí theo để cản bước hần, nhưng chắc chắn không thể giữ chân được lâu. Chúng ta phải hành động nhanh lên, nếu hần mà tới thì thành công cốc hết.”

“Hả? Bạch Tử Họa chịu nhận đồ đệ? Lại còn nhận một con nhóc mới tí tuổi đầu như thế? Được đấy, hay là ta cũng nhận một đứa như con bé kia nhỉ, rồi để chúng nó đánh nhau? Ta không thắng nổi hần thì để đồ đệ của ta thắng đồ đệ của hần đi, nếu thế cuối cùng ta vẫn hòa, ha ha.”

“Người đừng đặt thắng bại nhất thời trong lòng mãi như vậy, Yêu Thần xuất thế mới là chuyện thật sự quan trọng, đến lúc đó rồi cả Lục giới đều là của chúng ta.”

“Người định bảo ta làm gì?”

“Vật có sinh mệnh sẽ bị đàn Phục Hy khống chế, nhưng vật chết thì không.”

“Ý của ngươi là?”

“Thế nên chúng ta mới đợi người chứ.” Khi Xuân Thu Bất Bại tính kế luôn dùng giọng nữ nũng nịu.

“Tuy không bị tiếng đàn ảnh hưởng, nhưng nếu trúng sóng âm thì vẫn sẽ nát thây.”

“Còn kính Côn Luân nữa cơ mà, dùng mấy thứ nhỏ thôi, nhân trời tối chuyển động nháy mắt ra sau lưng nó, sao nó có thể phát hiện ra ngay lập tức được.”

“Ý hay, quá tuyệt.”

“Mau hành động đi, trong vòng nửa canh giờ chắc chắn sẽ xong.”

Khoáng Dã Thiên gật đầu, lấy một chiếc rương từ khu đỉnh ra, bên trong chất đầy các loại gỗ và các vật dụng đóng chi chít đỉnh. Ngón tay thô to của hắn thao tác linh hoạt còn hơn người thường đến mấy lần, chỉ chốc lát sau từ đồng gỗ hắn đã đẽo gọt ra một con muỗi nhỏ xíu. Con muỗi gỗ này tuy nhỏ nhưng lại đầy đủ ngũ tạng, tất cả một trăm lẻ tám khớp xương trên thân đều có thể cử động.

Khoáng Dã Thiên mở lòng bàn tay ra, con muỗi nhỏ gãi chân, lắc cái đầu, đôi cánh trong suốt, giống hệt một sinh vật sống. Hắn giỏi nhất chính là làm thủ công, hoàn toàn không dựa vào pháp thuật cho nên chưa bao giờ bị người khác nhận ra, bất luận từ thứ nhỏ nhất như ám khí đến chiến xa công thành to lớn, hắn hoàn toàn có thể dựa vào tay nghề điêu luyện bậc nhất của mình khai triển uy lực và độ chính xác đến tận cùng.

Sài Du đặt bàn tay xanh biếc lên mình con muỗi, tức thì cả người con muỗi bị biến thành màu xanh, sau đó ả chiếu kính Côn Luân, nó ngay lập tức biến mất trước mắt mọi người.

“Không sao chứ?”

“Trong người nó chứa đầy chất kích độc mà ta đã tỉ mỉ điều chế, chỉ cần bị đánh một chút thôi, con bé kia nhất định sẽ không thấy được mặt trời nữa.” Sài Du cười quyền rũ.

Hoa Thiên Cốt bỗng cảm thấy trên lưng mồ hôi lạnh không ngừng toát ra, dự cảm không lành khiến nàng nôn nóng. Chợt nàng thấy người vừa tới kia lấy ra hơn trăm cái nỏ gỗ đủ mọi kích thước.

Hoa Thiên Cốt thầm than không ổn, tuy pháp lực của bọn chúng rất mạnh nhưng không thể động thủ được dưới tiếng đàn Phục Hy, còn chỗ cung nỏ này không cần pháp thuật. Ngồi trong cơn mưa tên ào ào hết đợt này đến đợt khác như thế, liệu nàng có thể cầm cự được tới bao giờ?

Khoảng Dã Thiên vung một tay lên, trăm chiếc nỏ đồng loạt phóng tên, mỗi chiếc bắn một phát được cả trăm mũi, sức công phá rất mạnh, tầm bắn cực xa. Hắn dùng tốc độ kinh người xé toạc bầu trời đêm, mỗi lần cả vạn mũi tên lao đi đều như muốn bắn chết tất cả những người liên quan đến Thái Bạch Sơn.

“Tất cả mau vào trong điện, đóng hết cửa lại!” Hoa Thiên Cốt hét về phía bọn Lạc Thập Nhất.

Không dám chậm trễ một giây, tay nàng vội vàng lướt trên dây đàn chống đỡ, âm tên đánh nhau, từng đợt từng đợt mưa tên đều bị bẻ nát giữa không trung.

Nhưng nó vẫn lao lên ào ạt, không cho người ta có thời gian để thở.

Chỗ chân khí ít ỏi còn lại trong người Hoa Thiên Cốt cứ bị tiêu hao như thế, một mình nàng ở trên cao nghênh chiến với màn mưa tên rợn ngợp. Thiên không càng lúc càng sáng, mặt trời từ từ nhô ra khỏi đường chân trời, nàng cắn chặt răng liều mạng cầm cự. Nhưng đúng vào lúc quan trọng nhất,

Hoa Thiên Cốt bỗng cảm thấy bên vai nhói, tay chân lập tức bủn rủn, không đánh được đàn nữa.

Chỉ nửa khắc sau, mưa tên không gặp trở ngại gì ào ào trút xuống, lực đâm cực mạnh. Hoa Thiên Cốt bị ba mũi tên ở giữa, hai mũi đằng trước đâm thẳng qua bụng và chân. Lần thứ ba bị bắn xuyên bả vai, nàng đau tới mức lăn từ trên không xuống, dùng chút sức cuối cùng cố gắng nhét đàn Phục Hy vào khe đỉnh.

Xong đời rồi, thật không ngờ nàng lại chết dưới làn mưa tên, nàng vẫn chưa được nhìn sư phụ lần cuối, nàng không muốn chết!

Đột nhiên quanh người hiện lên một lớp chắn sáng, nàng cúi đầu nhìn xuống, là do toàn bộ đệ tử phái Thái Bạch cùng Lạc Thập Nhất, Sóc Phong, Nghê Mạn Thiên bắn ra, ngăn cản trận mưa tên cho nàng. Tiểu Hồng và Tiểu Bạch cảm giác được chủ nhân gặp nguy hiểm nên dẫn theo một đội quỷ binh tới hỗ trợ.

“Đổi thành tên lửa.” Khoáng Dã Thiên ra lệnh, lập tức ánh đuốc như sao băng không ngừng lướt qua bầu trời.

Không còn đàn Phục Hy cản trở, yêu ma đồng loạt xông lên. Ba nghìn đệ tử Thái Bạch cùng lao vào trận mưa tên chém giết yêu ma, ánh đao ánh lửa bập bùng, cảnh tượng đáng sợ đến rùng rợn.

Hoa Thiên Cốt trôi bồng bềnh giữa không trung, lá chắn sáng tạo thành từ sức mạnh của đám người Lạc Thập Nhất, Sóc Phong, nhưng giờ họ cũng phải chiến đấu với yêu ma, sợ không cầm cự được bao lâu nữa.

Nàng nhìn móng tay mình đang chuyển dần sang màu đen, biết bản thân bị trúng độc, nhưng người lại không còn chút sức lực nào. Hoa Thiên Cốt từ từ thôi chuyển chân khí mà sư phụ truyền vào trong người nàng vận công ngăn cản, cố gắng cầm cự không để bị ngất.

“Mau vào đại điện.” Kinh Thủy vừa đánh vừa bay đến bên nàng, muốn kéo nàng vào trong điện.

“Cẩn thận phía sau!” Hoa Thiên Cốt hoảng sợ hét lên.

Kinh Thủy kéo nàng nên không kịp tránh, tuy trên người vẫn có vàng sáng bảo vệ, nhưng vẫn bị tên đâm xuyên qua tay.

“Tớ ổn mà, sao cậu lại trúng độc? Có nặng lắm không? Hoa cầm máu và Hồi Thanh đan đâu? Mau lấy ra đi!”

Hoa Thiên Cốt yếu ớt lấy chúng ra từ trong khur đỉnh, Kinh Thủy cuống quýt giúp nàng uống, thấy ngay cả môi Hoa Thiên Cốt cũng biến thành màu đen, biết nàng trúng độc không nhẹ, căng thẳng đến mức bật khóc.

“Thiên Cốt, cậu đừng làm tớ sợ, viện binh sắp tới rồi, Tôn thượng cũng đang bay tới đây, cậu phải cố lên!”

Hoa Thiên Cốt gắng gượng mở mắt: “Sur phụ? Sur phụ sắp tới thật sao?”

“Đúng thế, người cách ngàn dặm truyền âm tới Lạc sư thúc hỏi tình hình chiến đấu bên này thế nào, hình như Lam Vũ Lan Phong mang thần khí tới cản đường, cho nên thời gian bị trì hoãn. Nhưng giờ thần khí đã lấy lại được, Tôn thượng đang đến đây với tốc độ nhanh nhất, cậu cố lên, một lúc nữa là người đến rồi!”

Hoa Thiên Cốt mặc dù trúng độc nặng, nhưng loại độc này của Sài Du nàng biết, cũng nắm được cách giải, chẳng qua chưa thể kiếm được thuốc giải ngay lập tức nên chỉ có thể vận nội công áp chế, không biết còn cầm cự được bao lâu. Nàng bỗng nhận ra điều gì đó, dùng hết sức đẩy mạnh Kinh Thủy lùi xa.

“Kinh Thủy, mau chạy đi!”

Khinh Thủy đang không hiểu tại sao, bỗng một bóng người xanh biếc hiện lên ở vị trí nàng vừa đứng lúc này.

“Không ngờ người còn tinh táo như vậy.” Sài Du liếm ngón tay của mình, tí nữa thôi là ả móc được quả tim của con nhóc kia rồi.

Hoa Thiên Cốt biết không còn đàn Phục Hy cố thủ, mục tiêu đầu tiên của bọn chúng nhất định là tóm lấy nàng, moi tim khoét phổi cướp mấy món thần khí trong khu đỉnh.

“Người chưa chết sao?” Sài Du cực kì hứng thú nhìn nàng, chưa có ai dính độc của ả mà cầm cự được lâu đến thế.

“Nực cười, ta mang tiên thân, chút độc của người sao có thể làm khó ta được?” Hoa Thiên Cốt nhìn chăm chăm vào ả.

Kinh Thủy muốn bay tới cứu nàng lại bị Vân Ế chặn đứng.

Sài Du gật đầu cười: “Phải, phải, phải! Đợi đến khi ta moi tim người, rồi nhìn xem quả tim tiên của người được làm bằng gì nhé?”

Tay Sài Du xuyên thẳng qua lớp màng chắn, nháy mắt đã tới trước ngực Hoa Thiên Cốt. Bỗng một ánh sáng tím chọt lóe lên, ả vừa cúi đầu đã thấy tay bị chặt đứt.

Sửng sốt một lát, ả nhìn Hoa Thiên Cốt đang thở dốc không ngừng mà cười sặc sụa: “Được, được lắm, trúng độc nặng như thế còn điều khiển kiếm được. Hôm nay người chém đứt hai cánh tay của ta, thù này không báo, ta không phải Sài Du!”

Hai mắt Sài Du bỗng đỏ thẫm lại, lưỡi trong miệng khè ra dài như lưỡi rắn. Sáu cánh tay còn lại, một tay bóp chặt cổ Hoa Thiên Cốt, bốn tay khác nắm lấy hai chân và hai tay nàng, như muốn xé xác nàng ra làm năm mảnh, cánh tay còn lại đang chuẩn bị xọc thẳng vào lòng ngực trái Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt bị giữ chặt, cả người đau đớn, tự nhủ giờ là chết thật rồi.

Đột nhiên nghe thấy một giọng nói uy nghiêm xen lẫn tức giận từ trên không: “Người không cần cả sáu cánh tay còn lại nữa phải không?”

Sài Du sửng sốt, nhất thời chân tay bủn rủn, chưa kịp phản ứng thì một luồng ánh sáng sắc như dao phóng vút tới, vèo một cái chém đứt hết sáu cánh tay còn lại. À ta đau đớn, ngã lăn ra đất.

Hoa Thiên Cốt mất chỗ dựa từ từ rơi xuống, mặt trời đỏ sớm mai đồng thời cũng nhô lên khỏi đường chân trời. Nàng ngẩng đầu, một thân đỏ rực, cười phượng hoàng, mái tóc tím tung bay tựa Thượng đế nhìn xuống nhân gian, không phải Sát Thiên Mạch thì là ai nữa.

“Tỷ tỷ...” Hoa Thiên Cốt cảm động, bỗng trước mắt tối sầm, không thể cầm cự được nữa.

Đột nhiên nàng rơi vào một vòng tay ấm áp, xa trông vạt áo trắng tung bay.

Sư phụ? Là người ư? Cuối cùng người cũng tới rồi!

Nàng cố gắng mở mắt, một luồng sáng màu bạc rơi thẳng đến, nàng nhìn thấy nụ cười ấm áp nhất, đẹp nhất thế gian này.

“Đông Phương! Đông Phương?! Sao huynh lại ở đây? Nơi này nguy hiểm lắm! Đi mau đi!” Hoa Thiên Cốt thấy hắc vừa mừng vừa sợ lại có chút thất vọng.

Đông Phương Úc Khanh không nói gì, chỉ mỉm cười vội vàng điềm liên tiếp mấy huyệt đạo của nàng, sau đó đút vào miệng nàng thứ gì đấy, nàng lập tức lịm đi không còn biết gì nữa.

“Người là ai?” Sát Thiên Mạch cúi đầu nhìn tên thư sinh áo trắng đột nhiên chui ở đâu ra ôm nhóc con nhà hắn, giọng sắc mùi ghét bỏ. Xem ra nhóc con chẳng những biết tên đó, mà còn cực kì thân thiết.

Đông Phương Úc Khanh mắt cong như vành trăng khuyết, khóe miệng gợn lên, cười y hệt cáo già.

“Bây giờ hình như việc lấy thuốc giải cho Thiên Cốt quan trọng hơn, đúng không?”

Sát Thiên Mạch lúc này mới nhớ ra Thiên Cốt trúng kịch độc của Sài Du, đôi mắt màu đỏ sắc lạnh như dao quay sang liếc ả ta: “Thuốc giải đâu? Lấy ra đây!”

“Nhưng Ma quân, nó là người tiên giới mà, chỉ cần moi tim khoét phổi nó ra thì chúng ta sẽ có thêm mấy món thần khí nữa!”

Sát Thiên Mạch vươn tay quạt mạnh, cách tầng không in hằn lên mặt ả năm dấu ngón tay, tàn nhẫn đến nỗi khiến ả nôn ra một búng máu.

“Ta bảo người lấy ra!”

Trong mắt Sài Du hiện lên vẻ căm hận không cam lòng, chỉ còn chút nữa thôi thì xong việc rồi, nhưng ả sợ Sát Thiên Mạch. Trong Ma giới ai ai cũng biết, dưới gương mặt độc nhất vô nhị Lục giới ấy là bụng dạ tàn nhẫn nham hiểm đến nhường nào, đành phải đưa thuốc giải ra.

Đông Phương Úc Khanh lấy thuốc giải xong, ngay lập tức cởi thắt lưng của Hoa Thiên Cốt.

“Người muốn làm gì hả?” Sát Thiên Mạch bay từ trên xuống, vội vàng kéo áo Hoa Thiên Cốt lại.

Đông Phương Úc Khanh buồn cười nói: “Không cởi áo thì bôi thuốc kiêu gì?”

Sát Thiên Mạch ôm lấy Hoa Thiên Cốt: “Nam nữ thụ thụ bất thân, đề ta làm tốt hơn.”

Đông Phương Úc Khanh lắc đầu, khoe miệng khế giật: “Không phải vì Thiên Cốt suốt ngày gọi ngài tỷ tỷ này nọ mà ngài thực sự coi mình là phụ nữ rồi đây chứ, Ma quân bệ hạ...”

Mặt Sát Thiên Mạch đỏ bừng, sao thẳng nhãi này lại biết nhỉ?

“Thì... dù sao người cũng không được.”

“Không sao, người Thiên Cốt ta đã sớm thấy hết từ đầu tới chân rồi, có nhìn thêm một lần nữa cũng không sao.”

“Cái gì?” Sát Thiên Mạch gào lên, suýt nữa thì giáng thẳng một chưởng lên người Đông Phương Úc Khanh.

“Cha, mẹ Cốt Đầu thế nào rồi?” Đường Bảo thấy Khinh Thủy gặp nguy khốn, vội vàng ra tay giúp vợ tương lai của nó đánh yêu quái, sau khi thoát khỏi hiểm cảnh liền chạy tới đây. Thấy người Hoa Thiên Cốt vì trúng kịch độc mà vừa đen vừa sưng, nó sợ tới mức hoa dung thất sắc.

Sát Thiên Mạch nghe thấy thế thì tức điên, giậm chân thành thịch. Cái gì? Đường Bảo lại gọi tên thư sinh khốn kiếp kia là cha?!

Hắn buồn bã ôm chặt Hoa Thiên Cốt vào lòng không chịu buông, được rồi, không ăn được thì đập đổ! Sau đó hắn chỉ vào Sài Du quát tháo: “Người lại đây! Bôi thuốc giải cho nhóc con!”

Sài Du bị hắn quát mà chân mềm nhũn, nơm nớp lo sợ đến gần Hoa Thiên Cốt, cởi áo nàng, lộ ra đầu vai, dùng mấy cái tay bé tí vừa mọc ra,

vừa bơi thuốc, vừa nghiêng răng trèo treo, đời này ả đầu độc bao nhiêu người, nhưng đây là lần đầu tiên phải giải độc của chính mình.

Đông Phương Úc Khanh nhìn đáng vẻ trẻ con của Sát Thiên Mạch mà buồn cười.

Khi Hoa Thiên Cốt mở mắt ra, thứ đầu tiên nhìn thấy là gương mặt màu xanh đáng sợ của Sài Du, nàng giật mình hét toáng lên.

Sát Thiên Mạch đá Sài Du bay sang một bên, cùng Đông Phương Úc Khanh mỗi người ôm một bên Hoa Thiên Cốt, đồng thanh nói:

“Cốt Đầu, không sao chứ?”

“Nhóc con, có sao không?”

Hoa Thiên Cốt nhìn trái nhìn phải, giơ tay áo lên lau nước mũi, cực kì cảm động gắng sức gật đầu.

Đường Bảo thấy mẹ nó không có việc gì, cuối cùng cũng yên lòng, nhìn đáng vẻ hiện tại của nàng lại lăn ra cười sảng sặc.

Hoa Thiên Cốt nhéo mạnh nó một cái: “Cười cái gì hả?”

“Mẹ Cốt Đầu vừa đen lại vừa béo, trông như heo rừng ý.”

“Hả?” Hoa Thiên Cốt vội vàng sờ mặt mình, quả nhiên sưng phù y như cái đầu heo. Nhìn xuống hai tay, ngón nào ngón nấy cũng béo y như củ cải. Hu hu hu, nàng không muốn sống nữa, nếu lát sau sư phụ tới nhìn thấy đáng vẻ hiện tại của nàng...

“Sài Du!” Sát Thiên Mạch lườm Sài Du, sao ả... ả lại có thể biến nhóc con đáng yêu của hắn trở thành đầu heo!

Sài Du mang theo khuôn mặt vô tội vội vàng quỳ rạp xuống đất cầu xin: “Bôi thuốc giải rồi sẽ hết sưng nhanh thôi.”

Sát Thiên Mạch vỗ nhẹ đầu Hoa Thiên Cốt: “Đừng lo, lát nữa độc tiêu hết thì sẽ về như cũ thôi.”

Hoa Thiên Cốt cố gắng gạt đầu: “Tỷ tỷ, cảm ơn tỷ đã tới cứu ta!” Sau đó quay đầu lại nhìn Đông Phương Úc Khanh: “Đông Phương, sao huynh cũng đến đây? Bây giờ chúng ta loạn chiến, nguy hiểm lắm, huynh mau về đi!”

Đông Phương Úc Khanh cười nói: “Đường Bảo nói nàng gặp nguy hiểm, nên đến tìm ta để cứu nàng.”

“Nhưng huynh không biết pháp thuật, nguy hiểm lắm. Được rồi, giờ ta ổn rồi, huynh mau về đi!”

Đông Phương Úc Khanh nhìn hai phe vẫn chém giết nhau như trước, phái Thái Bạch rõ ràng đang ở thế yếu, tổn thất ngày càng nặng, càng đánh càng lùi. Trên bầu trời trận mưa tên vẫn không ngừng bay qua, tất cả đều bị Sát Thiên Mạch dùng một lớp màng to chắn bên ngoài.

“Ma quân, người bảo bọn họ dừng lại trước đi, cứ đánh nhau như vậy không phải là cách hay.”

Sát Thiên Mạch nhìn ánh mắt lo lắng cho mọi người của nàng rồi khẽ gạt đầu, bay ra giữa không trung, một luồng ánh sáng khiến tất cả mọi người đều bị giật mình.

“Tất cả dừng tay lại cho ta!”

Chúng tiên thấy dung mạo tuyệt đẹp của hắn thì đỡ, bọn yêu ma thì sợ hãi quỳ rạp xuống đất: “Tham kiến Ma quân...”

Lập tức, Thái Bạch Sơn ngay cả tiếng một chiếc lá rơi chạm đất cũng trở nên vô cùng rõ ràng.

Vân Ế thấy hắn, trong lòng thầm kêu hồng lét. Ngay cả Xuân Thu Bát Bại cũng nhú chặt mày.

“Ma quân tới đây làm gì?”

Sát Thiên Mạch đứng trên không nhìn xuống, rất lâu không nói lời nào.

“Xuân Thu Bát Bại, ngươi muốn cướp thần khí, ta không phản đối, nhưng điều động cả đại quân hai giới Yêu, Ma thì hơi quá rồi đây.”

Xuân Thu Bát Bại ngẩng đầu lên nhìn hắn, gương mặt phụ nữ biến mất dần, chỉ để lộ ra vẻ mặt đàn ông, dáng dấp cũng đẹp trai lãng tử. Hắn trầm giọng: “Ma quân cho rằng mấy năm nay thần vất vả bốn ba, không từ thủ đoạn là vì ai?”

Sát Thiên Mạch giật mình, thở dài trả lời: “Vì ta...”

Xuân Thu Bát Bại gật đầu: “Người biết là tốt rồi, những chuyện khác nếu Ma quân sợ phiền phức hay không thích thì tất cả hãy giao cho thần xử lý. Điều duy nhất Ma quân cần làm đó là tin tưởng lòng trung thành của thần, tin tưởng thần sẽ không bao giờ phản bội người. Giờ thì xin Ma quân nhường bước, đợi thần cướp thần khí rồi dâng cho người.”

“Xuân Thu Bát Bại, ngươi cũng biết là ta không muốn làm chúa tể gì gì đó của Lục giới. Nếu người thích, ngay cả chức Ma quân cho người cũng không sao.” Trước kia cũng là nhờ có Xuân Thu Bát Bại toàn lực giúp đỡ, hắn mới làm Ma quân, sau đó thống nhất Yêu giới, làm Yêu vương. Trăm năm qua, y vì hắn mà trải qua bao lần vào sinh ra tử, lòng trung thành như

thể hắn có thể không cảm động được sao? Cho nên tất cả mọi việc của nhị giới đều để y xử lý, hắn rất ít can thiệp vào.

“Ma quân, người đừng ép thần, thần một lòng phụ tá người, chưa từng có dã tâm. Nhưng hôm nay, mấy món thần khí này Xuân Thu Bất Bại nhất định phải cướp được! Nếu Ma quân hiểu dụng tâm của thần thì sẽ không ngăn cản thần!”

Sát Thiên Mạch đứng giữa không trung, cảm thấy cực kì khó xử, một bên là Xuân Thu Bất Bại, một bên là nhóc con. Trong lòng hắn vốn dĩ chẳng phân biệt thiện ác, cho nên trước kia cho dù Xuân Thu Bất Bại san bằng Lục giới, giết hàng ngàn hàng vạn người, hắn cũng không để ý, không quan tâm. Hơn nữa Xuân Thu Bất Bại lại cực kì trung thành, không có việc gì là không vì hắn, tuy thỉnh thoảng vẫn có vài lỗi sai, ví dụ như chuyện ở Mao Sơn, hắn có muốn trách phạt nhưng vẫn không nỡ. Chỉ có điều làm những chuyện khiến nhóc con đau lòng thì tuyệt đối không thể được.

“Nếu Xuân Thu Bất Bại không chịu lui quân, chúng ta có chém giết thêm nữa thì ngoài mấy xác chết cũng chẳng được kết quả gì, để Ma quân khỏi phải khó xử, chúng ta tỉ thí để giải quyết thần khí được không?”

Đột nhiên một giọng nói văn nhã du dương truyền vào tai mọi người, là Đông Phương Úc Khanh.

“Đông Phương!” Hoa Thiên Cốt kinh ngạc nhìn hắn.

Đông Phương Úc Khanh ôm nàng vào trong lòng, vân vê búi tóc của nàng.

“Cốt Đầu, đừng sợ, ta sẽ giúp nàng lấy lại những món thần khí khác.”

Hoa Thiên Cốt sững sờ nhìn hắn, thấy con người thâm sâu lộ ra ý cười xảo quyệt ấy, không hiểu tại sao lại cảm thấy cực kì an tâm.

Xuân Thu Bất Bại nhận ra Sát Thiên Mạch rất thích tiểu nha đầu của Trường Lưu Sơn kia, dường như lần này còn cố ý đến vì nó. Hơn nữa trước đó Mạc Tiểu Thanh đã báo cáo lại cho y tại sao Thôi Ngôi lại chết, chuông Thôi Lệ và xích Thuyền Thiên bị mất ra sao nên càng chắc chắn. Nhưng thần khí ở trong hư đỉnh của nó, nếu Ma quân thích Hoa Thiên Cốt, đương nhiên sẽ không cho mọi tìm nó ra. Nếu có cách để con nhóc đó tự động giao thần khí thì là tốt nhất.

Vì thế y lớn tiếng nói: “Các người muốn tỉ thí thế nào?”

Đám người Lạc Thập Nhất, Kinh Thủy, Nghê Mạn Thiên và tất cả đệ tử Thái Bạch đều lùi lại, đứng thành một hàng. Đông Phương Úc Khanh giao Hoa Thiên Cốt cho Lạc Thập Nhất. Mọi người nhìn hắn, không biết hắn là thần thánh phương nào. Thoạt nhìn thì có vẻ chỉ là một thư sinh bình thường, rõ ràng không có chút pháp lực, cũng không phải người tu tiên, nhưng nếu Hoa Thiên Cốt đã tin tưởng, bọn họ sẽ không hoài nghi.

Hoa Thiên Cốt tựa vào ngực Lạc Thập Nhất, khẽ hỏi: “Su phụ, người sắp tới chưa?”

Lạc Thập Nhất nhìn nàng liễu mạng đến nông nỗi này, không khỏi đau lòng, gắng sức gật đầu: “Sắp rồi, sắp tới rồi.”

Đông Phương Úc Khanh thông thả tiến lên phía trước vài bước, quạt giấy trong tay khẽ động.

“Nếu ta đoán không sai, ngoài búa Bàn Cổ Lam Vũ Lan Phong mang đi, trong tay các người giờ chỉ còn lại ba món thần khí là kính Côn Luân, tiêu Đoạt Hồn và tháp Hạo Thiên chưa hóa giải phong ấn. Mà chúng ta có Phù Trầm châu, xích Thuyền Thiên, hũ Luyện Yêu, chuông Thôi Lệ và đàn Phục Hy. Hai phe chúng ta mỗi phe phái ba người tham chiến, ba trận thắng hai, bên thắng sẽ có ba món thần khí của đối phương, thế nào?”

Xuân Thu Bất Bại cười lạnh, kẻ này là ai, sao lại nắm rõ tình hình của bọn chúng trong lòng bàn tay như thế?

“Được, nếu chúng ta thắng, ta muốn xịch Thuyền Thiên, chuông Thôi Lệnh và đàn Phục Hy.”

“Không được, các người chỉ có một thần khí đã hóa giải phong ấn lại muốn ba món đã hóa giải phong ấn của chúng ta, không công bằng. Nếu các người thắng thì có hủy diệt cả trời đất cũng được, muốn giết chúng ta dễ như trở bàn tay. Chúng ta lấy Phù Trầm châu, hũ Luyện Yêu và xịch Thuyền Thiên đặt cược, đồng ý không?”

Vân Ế thăm thì bên tai Xuân Thu Bất Bại điều gì đó, Xuân Thu Bất Bại gật đầu: “Được, đã xong.”

Đông Phương Úc Khanh cười nói: “Nhất ngôn cửu đỉnh, Ma quân làm chứng.” Hai người cùng nhìn về phía Sát Thiên Mạch đang cau mày giữa không trung, hần khẽ gật đầu.

“Được, trận đầu Khoáng Dã Thiên ra tử thí. Bên người chọn ai?”

Mọi người nhìn quanh, bọn họ tử chiến một đêm, ai cũng bị thương, huống hồ trong này không có ai là đối thủ của Khoáng Dã Thiên. Trận đấu liên quan đến thần khí, tuyệt đối không thể thua. Lạc Thập Nhất vừa định nói mình sẽ ứng chiến, lại nghe thấy Đông Phương Úc Khanh lên tiếng.

“Tại hạ bất tài, trận đầu cứ để tại hạ thử được không?”

“Đông Phương, huynh có biết pháp thuật đâu!”

Hoa Thiên Cốt và Đường Bảo hoảng sợ, tuy biết Đông Phương Úc Khanh chuyên dùng mưu kế, người mang dị thuật, nhưng đây là thực chiến, một thư sinh chân yếu tay mềm sao làm đối thủ của bọn yêu ma được? Bằng bất kì giá nào nàng cũng không thể để huynh ấy gặp nguy hiểm!

Đông Phương Úc Khanh nháy mắt với nàng, dịu dàng cười, mọi người đều cảm thấy ấm lòng, không biết tại sao lại bắt đầu tin tưởng hẳn.

Khoáng Dã Thiên bay lên trời nhìn xuống, cười lớn nói: “Một kẻ phạm nhân như ngươi, chạy tới Thái Bạch Sơn làm gì?”

Đông Phương Úc Khanh chấp tay đáp: “Tại hạ cũng vì tình thế bắt buộc, Khoáng Dã Thiên tiên sinh là người đứng đầu Thập yêu, pháp lực hơn người, chiến công huy hoàng, bàn về tay nghề chế tạo trên đời không có đối thủ, đáng lẽ phải thống lĩnh Yêu giới mới đúng, sao giờ lại cam phận làm chó săn?”

Khoáng Dã Thiên bị nói đúng chỗ đau, mặt mày lúc đỏ lúc trắng, cả giận nói: “Liên quan gì đến tiểu tử ngươi? Nói đi, ngươi muốn tỉ thí kiểu gì? Để người khác không nói ta cậy lớn hiếp bé, ngươi tự chọn cho mình một cách chết thoải mái nhất đi!”

“Sở trường của tiên sinh là gì, chúng ta sẽ tỉ thí cái đó.”

“Sở trường của ông đây chính là chế tạo vũ khí, hay ngươi muốn so tài chế tạo vũ khí với ta? Nực cười, có lẽ pháp thuật của ta không mạnh bằng một số người, nhưng luận về vũ khí, cả Lục giới này ta đều chưa bại bởi tay ai, thế mà ngươi lại dám khiêu chiến với ta, ngươi chán sống rồi đúng không?”

Đông Phương Úc Khanh vẫn bình thản như trước: “Tại hạ mặc dù không biết pháp thuật, nhưng lại có nhiều nghiên cứu với những thứ kỳ lạ này, ví dụ như vũ khí, bát quái, tử vi lá số... Tiên sinh, mời!”

Khoáng Dã Thiên cười lạnh, lấy mười tám người gỗ to như người thật từ trong khu đỉnh ra, vây quanh Đông Phương Úc Khanh.

“Mấy con rối gỗ này cực kì chắc chắn, lửa không thiêu nổi, đao không chém được, cũng không bị pháp thuật ảnh hưởng, càng không biết đau, ngay cả Đại La Kim tiên cũng không có cách nào với bọn chúng, một khi đã khởi động, không có lệnh của ta tuyệt đối sẽ không dừng lại.”

Đông Phương Úc Khanh nhìn mười tám con rối gỗ bày trận pháp Càn Khôn, giơ tay lên, lấy một dụng cụ kỳ lạ bằng sắt có tận mấy đầu.

“Trận pháp này đã quá lỗi thời rồi.”

Không ai nhìn rõ hắn ra khỏi trận bằng cách nào, không dùng tốc độ cũng không dùng pháp thuật, mà là một bộ cước pháp kỳ quái. Chỉ trong nháy mắt, hắn đã đấu được một chiêu với từng người gỗ. Qua mười tám chiêu, lũ rối gỗ còn muốn tiếp tục, ai ngờ vừa dịch một bước tất cả đã cùng đổ sập xuống, rơi rụng thành một đồng gỗ vụn.

Tất cả đều sợ ngây người, Khoáng Dã Thiên há hốc miệng không nói nên lời. Mười tám con rối gỗ này trải qua trăm trận cùng hắn, chưa bao giờ bị thương chút nào, hơn nữa còn vây Bạch Tử Họa trong trận đánh hơn trăm chiêu, sau đó Bạch Tử Họa may mắn mới thoát được.

Nhưng... nhưng chỉ trong nháy mắt đã bị tên kia phá nát!

“Người... rốt cuộc người là ai?”

“Tại hạ là Đông Phương Úc Khanh.”

Khoáng Dã Thiên ôm đồng gỗ vụn lòng đau như cắt, những thứ này chính là bảo bối ngày đêm nấu cơm cho hắn ăn, giặt quần áo cho hắn mặc, chiều chiều còn đâm lưng cho hắn nữa.

Hắn không cam lòng lấy hơn mười món vật phẩm và ám khí cực kỳ tinh xảo từ trong kho đỉnh ra, đủ loại hình dạng, đủ loại vật liệu. Nhưng từng món từng món lần lượt đều bị Đông Phương Úc Khanh tách rời, hơn nữa chỉ cần liếc một cái là hắn có thể nhìn ra nhược điểm của chúng ở vị trí nào.

Khoáng Dã Thiên tức đến suýt không nói nên lời: “Chỉ biết phá đồ thì có tài cán gì chứ!”

Đông Phương Úc Khanh cười nói: “Lắp ráp thì càng dễ, chỉ có điều ta sợ tiên sinh hối hận.”

Đông Phương Úc Khanh nhanh chóng lắp ráp xong một con rối gỗ, con rối kia giương tay đá chân, sau đó điên cuồng chạy tới đánh Khoáng Dã Thiên.

Bất cứ pháp thuật gì cũng không có tác dụng với nó, Khoáng Dã Thiên thử mấy bận cũng không xử lý được con rối Đông Phương Úc Khanh lắp ráp. Vừa gọi bảo bối bảo bối, là ta đây, là ta đây mà, ta mới là chủ nhân của người, vừa bị nó đánh cho trốn chui trốn nhủi.

Tất cả mọi người đều cười sặc sụa.

Đông Phương Úc Khanh áy náy nhìn hắn: “Tại hạ đã bảo tiên sinh sẽ hối hận rồi mà, người gỗ này chỉ nghe lệnh của tại hạ. Đi thôi, tiểu Mộc Đầu, chúng ta về nào, mẹ đang ở bên kia chờ con.”

Nói xong hắn vui vẻ dắt Mộc Đầu về. Hoa Thiên Cốt thấy người gỗ kia thú vị như vậy, chọc trái chọc phải, Mộc Đầu kéo nàng ra khỏi người Lạc Thập Nhất, ôm nàng vào trong lòng, đầu cọ cọ lên người nàng, khiến Thiên Cốt cười khúc khích.

“Hay quá Đông Phương, huynh làm kiểu gì thế? Thì ra huynh lại giỏi như vậy!”

“Thích không? Tặng cho nàng chơi đấy. Chỉ cần nàng muốn, dù là chạy trên trời hay bơi dưới nước, ta đều có thể làm cho nàng hết.”

Hoa Thiên Cốt cười vui vẻ ra sức gật đầu.

Đường Bảo nhảy phắt lên đầu người gỗ: “Con không muốn em trai! Con không thích em trai! Mẹ Cốt Đầu có Mộc Đầu rồi sẽ không cần Đường Bảo nữa! Hu hu hu, cha, cha cũng sẽ không thương con nữa!”

Đông Phương Úc Khanh cười xách nó đặt trong lòng bàn tay mình rồi thom mấy cái: “Sao thế được, cha vẫn thương Bảo Bảo nhất.”

Lạc Thập Nhất đứng bên cạnh nhìn mà răng ngứa ngáy, có nhảm không đấy, hóa ra đây mới là dáng vẻ của cha Đường Bảo!

Xuân Thu Bất Bại thật không ngờ trên đời này lại có người giỏi chế tạo hơn cả Khoáng Dã Thiên.

Vân Ế nhìn gã, nếu trận sau lại thua thì nguy mất: “Sài Du bị thương, Lam Vũ còn chưa về, trận này để ta, bên chúng không còn ai dùng được nữa.”

Xuân Thu Bất Bại gật đầu, nhìn Sát Thiên Mạch và mái tóc tím tung bay tựa thần tiên, đột nhiên muốn biết, rốt cuộc là người muốn bọn họ thua hay thắng? Đông Phương Úc Khanh trầm một chút là xong, chỉ sợ người nhất thời mềm lòng nên phải để người đứng ngoài. Bởi lẽ nếu Sát Thiên Mạch ra tay, bên kia thắng là chắc chắn. Tên Đông Phương Úc Khanh nắm rõ mọi chuyện như lòng bàn tay, lại liệu sự như thần, chẳng biết là thần thánh phương nào, tuyệt đối không thể là một thư sinh bình thường đơn giản được.

Hoa Thiên Cốt thấy Xuân Thu Bất Bại phái Vân Ế ra trận thứ hai thì không khỏi lúng túng, bản lĩnh của Vân Ế nàng đã từng được trải qua.

“Làm sao bây giờ? Ai đánh trận thứ hai?”

“Bẩm chương môn, để đệ tử.”

Hoa Thiên Cốt không thể tin nhìn Vân Ân đột nhiên xuất hiện, kích động đến nỗi thiếu chút nữa xông ra ôm hân: “Huynh đến đây từ lúc nào?”

“Đệ tử vừa mới tới, trên đường gặp Đông Phương tiên sinh, Đông Phương tiên sinh đoán trận thứ hai Xuân Thu Bất Bại sẽ phái sư huynh của đệ tử xuất chiến, nên đệ tử không được xuất hiện trước.”

Hoa Thiên Cốt ngậy ngẩn nhìn Đông Phương Úc Khanh: “Hu hu hu, Đông Phương, ta càng ngày càng sùng bái huynh...”

Đông Phương Úc Khanh mỉm cười vuốt đầu nàng.

Lúc Vân Ân lên đài, tất cả mọi người đều đại ra.

Bởi vì trên đài lại có hai người giống nhau như đúc.

Vân Ế hoảng sợ lao đảo lùi lại mấy bước.

Vân Ân bình tĩnh nhìn y: “Sư huynh... đã lâu không gặp...”

Chương 11: Đóa hoa nở hai lần^[1]

[1] Đóa hoa nở hai lần nói về hoa Bỉ Ngạn ở cõi Niết Bàn, hoa nở rồi mới mọc lá, đông đến lá không rơi, hè về lá rụng đầy, ý chỉ hoa và lá mãi mãi không thể cùng xuất hiện, vĩnh viễn không thể ở bên nhau. Nở một ngàn năm, rụng một ngàn năm, hoa lá vĩnh viễn không thể gặp gỡ. Người ta thường dùng câu này để tả một đôi tình nhân có duyên nhưng không có phận, bởi vậy mới nói hoa Bỉ Ngạn nở hai lần, mà lần nào nở cũng bị thương.

“Sư huynh...” Vân Ân ngơ ngẩn nhìn gương mặt giống mình y đúc. Nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên hắn thấy mặt sư huynh, nhìn sư huynh hắn như thấy mình trong gương vậy, nhưng có vẻ tiêu tụy hơn.

Vân Ế vội vàng xoay người lại, đừng, đừng gọi y là sư huynh, y là em trai ruột của hấn mà!

“Nói đi, đệ biết huynh không phải là người giết sư phụ và cướp xích Thuyền Thiên, đúng không?”

“Là ta...” Giọng Vân Ế khản đặc.

“Đệ không tin, đệ không tin! Sư huynh, rõ ràng huynh tốt với đệ như vậy, nói cho đệ đi, rốt cuộc huynh có nỗi khổ gì, có phải bọn Xuân Thu Bất Bại dùng gì đó ép huynh không?”

Ai có thể ép ta? Trừ ngươi ra...

“Ngươi giết ta đi, báo thù cho sư phụ, thanh lý môn hộ cho Mao Sơn...”

Vân Ế lạnh lùng nhìn hấn, biết trận này người đánh là hấn thì mình chắc chắn bại trận. Nếu đã như thế không bằng hai người đồng quy vu tận.

Nói xong y cùng một lúc lấy máu từ mười đầu ngón tay, dần dần máu tụ thành dây, giống như mười xúc tua có sinh mệnh đánh thẳng về phía Vân Ân.

Vân Ân vẫn ngơ ngác đứng đó nhìn y không nhúc nhích, hình ảnh hai người sớm tối bên nhau như hiện lên trước mắt.

Khi còn bé sư huynh cùng chơi trong núi với hấn, cùng tập võ với hấn, dạy hấn điều khiển kiếm, dạy hấn pháp thuật. Thế gian này không ai hiểu hấn, quan tâm hấn hơn sư huynh. Bọn họ ngày nào cũng ngủ chung trên một chiếc giường, cùng đi cùng đứng. Khi hấn mắc lỗi sư huynh chịu phạt thay hấn, quỳ trong tuyết cả một đêm. Khi hàng yêu diệt quỷ sư huynh đỡ kiếm thay hấn, vào sinh ra tử, vài lần suýt không giữ được tính mạng.

Người ta bảo sư huynh giết sư phụ, hắn không tin, đến tận giờ vẫn không tin. Mấy năm nay hắn liều mạng tìm huynh ấy là muốn hỏi cho rõ ràng. Dù sư huynh có nói tất cả đều là sự thật, thì hắn cũng tin chắc chắn là sư huynh có lí do của mình.

Bao năm qua, hắn luôn tin tưởng sư huynh, dựa dẫm sư huynh, sinh mệnh này vốn là hắn nợ huynh ấy, nếu huynh ấy muốn thì cứ lấy đi.

Mặc cho tơ máu quật khắp người, Vân Ân vẫn không nhúc nhích, hơn nữa lại kinh ngạc phát hiện trên người Vân Ế đột nhiên cũng hiện lên mấy vết thương giống hệt hắn, có điều nặng và sâu hơn rất nhiều.

Mặt Vân Ế xanh mét, vành mắt tối đen, ngay cả tròng mắt cũng không thể nhìn thấy. Y muốn tung một chiêu chí mạng khoét tim Vân Ân, nhưng dù làm cách nào cũng không khống chế được bản thân mình. Vừa đánh hắn bị thương, lại vừa phải cứu hắn. Kết quả làm thế chỉ tự hại chết chính mình.

“Người đánh trả đi... đánh trả đi...” Y thét lên dữ tợn, tựa như dã thú.

“Sư huynh! Huynh bị sao vậy?” Vân Ân hoảng sợ ôm y vào lòng, ngăn những hành động điên cuồng của y lại.

Tay chân Vân Ế run rẩy, nội lực phản phệ nhằm vào nội tạng đã mục nát của y đầu tiên.

“Giết ta, giết ta đi! Báo thù cho sư phụ ngươi!” Y đang chờ điều gì chứ? Chờ cả đời này, không phải để có thể chết trên tay hắn sớm hơn một chút sao?

“Không đệ không làm, mạng sống của đệ chính là của sư huynh!”

Vân Ế dùng sức đẩy hắn ra, ngửa mặt lên trời cười thê thảm: “Ngươi cho là ta muốn cứu ngươi ư?”

Ngày ngày đêm đêm làm bạn với hắc. Khi đêm tối buông xuống, có đôi khi ngay cả y cũng không thể phân biệt được người trước mắt là hắc hay là chính y. Chăm sóc hắc, xả thân cứu hắc, nhiều lúc y cũng không biết đây là bản năng hay là tâm ý nữa.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Không thể như thế, y phải hận hắc mới đúng! Hận kẻ có khuôn mặt giống hệt đã cướp đi của mình tất cả. Càng hận hắc luôn cười dịu dàng với y, dựa dẫm y, khiến y vốn đã bị huyết thống ràng buộc nay lại thêm tình cảm ràng buộc.

Không cam lòng, y không cam lòng, không cam lòng tất cả bị hắc cướp đi, lại càng không cam lòng... đến tận bây giờ hắc vẫn không biết thế giới này có sự tồn tại của y...

Nước mắt rơi đầy mặt Vân Ế, y tung một chưởng đánh bay Vân Ân đi, nhưng chính mình lại nôn ra một búng máu tươi. Y vận khí, đập gió phóng vút về phía chân trời.

“Sur huynh!” Vân Ân sao chịu để y đi. Hắc lao người bay theo, không thèm để ý đến trận đấu nữa.

Hai người họ để lại mọi người ngơ ngác nhìn nhau. Trận này tính sao đây, ai thua ai thắng?

Hai phe nhất trí nhìn Sát Thiên Mạch, Sát Thiên Mạch cau mày.

“Hòa, đấu thêm một trận nữa.”

Xuân Thu Bất Bại cười lạnh một tiếng: “Được, xem ra lần này ta đành phải lên đài thôi.”

Hoa Thiên Cốt sốt ruột dõi theo Vân Ân, vừa khó hiểu lại vừa lo lắng. Nàng liếc nhìn Đông Phương Úc Khanh, lại thấy hắn thoải mái vênh mặt vỗ quạt, an ủi nàng.

“Đừng lo, ta đã đoán được trước rồi, trận này chỉ có thể là hòa, điều quan trọng là kéo dài thời gian đợi người đánh trận thứ ba đến.”

“Ai thế? Sư phụ ta à?” Hoa Thiên Cốt vui vẻ hỏi.

Đông Phương Úc Khanh ra vẻ uyên thâm lắc quạt chỉ lên trên: “Nàng xem, người tới rồi đây.”

Liệt Hành Vân nhìn trận thế hai quân đối chọi mà hoảng hồn.

Hiên Viên Lăng đập mây, mặc thường phục, nhưng vẫn toát lên vẻ khoan thai vương giả, nhìn xuống dưới nhíu mày lầm bầm: “Mẹ kiếp, hôm nay mới là sáng sớm ngày Mười lăm tháng Tám, không phải đã đánh xong rồi chứ?”

“Hoàng thượng!” Liệt Hành Vân lên tiếng trách cứ.

Hiên Viên Lăng xấu hổ ho khan hai tiếng, sau đó lấy lại vẻ uy nghiêm.

Hai người từ từ hạ xuống trước điện Thái Bạch, không thèm quan tâm mọi người đều đang há hốc miệng nhìn hắn.

“Người mang câu ngọc là ai? Chắc chắn ở trong đám này chứ?” Tuy rằng đã thấy tình cảnh người đông nghìn nghịt như thế này nhiều rồi, nhưng đây là lần đầu tiên hắn có cảm giác căng thẳng. Thiên Cổ đâu rồi, có chắc ở trong đám người này không? Giờ phút này hắn thật hận không thể nhảy dựng lên hô: “Tiểu Thiên Cổ đáng yêu, Lăng ca ca đến rồi! Mau ra đây nào!” Khụ khụ khụ, hắn tự nhắc nhở mình lần thứ mười nghìn, phải thận trọng, phải thận trọng, bây giờ hắn là Hoàng đế rồi!

“Đông Phương, kia chính là người sẽ giúp chúng ta đánh trận này ư?”
Hoa Thiên Cốt ngậy ngần hồi lâu mới nuốt nước miếng hỏi.

Nàng chưa bao giờ thấy người đàn ông nào cao quý bất phàm tựa thiên tiên như vậy, trường bào hoa lệ màu tím thêu chỉ vàng, mặt vải uốn lượn đầy hoa văn rồng đen cuồn mây bảy màu, người tỏa ánh nắng giáng trần, rực rỡ đến lóa mắt, sáng rạng lấp lánh, dáng vẻ cao quý đầy khí phách khiến người khác không dám nhìn thẳng. Hắn chỉ lẳng lặng đứng đó, mà chân mọi người đã không nhịn được khụy xuống, thâm tâm hoàn toàn thuần phục. Nếu dung nhan Sát Thiên Mạch khiến người ta hoảng sợ vô cùng, thì người nay vừa sinh ra đã là đế vương chân chính, bất luận là dung mạo, dáng người, khí chất đều vượt trội. Chỉ cần hắn nhìn bừa một cái cũng khiến người khác cảm thấy bản thân mình nhỏ như một hạt bụi.

Đông Phương Úc Khanh cười mà không đáp.

“Bệ hạ, thần nhận ra người đó rồi, chính là tiểu cô nương tóc tết thành hai bím vừa đen vừa béo bên kia.”

Hiên Viên Lăng vội vàng đi về phía Hoa Thiên Cốt: “Đồ vô dụng, nhìn kiểu gì mà nửa ngày mới nhận ra.”

Liệt Hành Vân bất đắc dĩ ngậm miệng nói: “Không thể trách thần, dung mạo hôm nay của cô bé quả thật khác xa hôm đó...”

Khi Hiên Viên Lăng đi qua Khinh Thủy, Khinh Thủy hít vào một hơi thật sâu, sau đó lão đảo lùi lại hai bước. Trời ạ, gương mặt anh tuấn đến thế, dáng vẻ mê người đến thế... Sao nàng lại thấy tim nhảy loạn nhịp mãi không ngừng thế này?

Hoa Thiên Cốt mê mang nhìn người đó đi tới trước mặt mình, vô đầu, sao nàng lại thấy người đó trông rất quen nhỉ? Nhưng nghĩ mãi vẫn không ra.

“Xin hỏi cô nương, có phải cô nương giữ một miếng câu ngọc không?”

Hoa Thiên Cốt nhìn phía sau hần, nhận ra thống lĩnh cấm vệ quân Liệt Hành Vân trước kia cản đường bọn họ, biết người trước mắt này nhất định là thượng cấp của hần ta. Lần này tự dưng chạy đến không phải là muốn tranh câu ngọc với nàng đấy chứ? Nghĩ vậy nàng vội vàng ôm chặt ngực.

“Đúng thế, thì sao nào?”

Hiên Viên Lãng sắp không nhịn nổi nữa, hận không thể tóm con bé heo vừa đen vừa béo đang run rẩy này hét lên: Tổ sư nhà ngươi, câu ngọc của ngươi từ đâu mà có? Không phải cướp được đấy chứ? Ngươi làm gì Thiên Cổ nhà ta rồi?

Không được, phải nhịn, phải nhịn, từ từ, từ từ đã, phải chú ý hình tượng, hần dùng chất giọng dịu dàng ngay cả bản thân cũng thấy buồn nôn lên tiếng: “Xin hỏi cô nương có miếng câu ngọc này bằng cách nào?”

“Người khác tặng, không được à?” Hoa Thiên Cốt ngẩng lên lườm hần, người càng lúc càng co rúm, tên kia quả thật mang lại cảm giác rất áp bức. Không được, câu ngọc là vật duy nhất mà Lãng ca ca tặng nàng, có chết cũng không thể cho hần.

Hiên Viên Lãng nhìn dáng vẻ co ro của nàng, cuối cùng cũng bạo phát, túm lấy cổ áo nàng nhấc lên giữa trời, quát to như sấm sét giáng xuống: “Bồ tổ sư, câu ngọc đó rõ ràng là ta tặng Thiên Cổ, sao cậu ta dám tùy tiện cho người khác? Ngươi mau nói ra, ngươi đã làm gì Thiên Cổ nhà ta rồi?”

Mọi người kinh hãi, hồi lâu không thấy ai nói gì. Sau đó tiếng rút kiếm đồng loạt vang lên, Đông Phương Úc Khanh vội vàng ngăn mọi người lại.

Hoa Thiên Cốt trừng mắt nhìn lão già trước mặt, làn da bị trúng độc vừa đen lại vừa bóng, Hiên Viên Lãng bị ánh mắt sâu của nàng xoáy vào mà tim đập loạn nhịp không dứt.

Bồng Hoa Thiên Cốt cười sắc súa như điên, sau đó sung sướng hoa chân múa tay đập đập trên không, y hệt một con bọ rùa muốn bay về phía hắn, nhưng tay chân ngắn quá nên không chạm tới được.

Hiên Viên Lăng thấy nàng cười, trong lòng càng khó chịu, nhóc này bị điên rồi hả? Không phải Thiên Cốt nhà hắn đã xảy ra chuyện gì rồi chứ?

Hoa Thiên Cốt kích động, mũi cay cay, tiếc rằng không có nước mắt, chỉ chảy được nước mũi, vì thế túm chặt lấy cạp tới cạp lui lên tay áo Hiên Viên Lăng, kích động đến nỗi hồi lâu vẫn không cất nổi lời.

“Hu hu hu... Lăng ca ca... muội chính là Thiên Cốt... Oa oa oa...”

“Hả?” Hiên Viên Lăng đau lòng nhìn tay áo mình dính đầy nước mũi của con nhóc.

Hoa Thiên Cốt ngẩng lên, chỉnh lại mớ tóc rối, trưng cả bộ mặt ra, ngửa đầu nháy mắt với đôi mắt sáng như sao của hắn.

“Muội, muội chính là Thiên Cốt đây Lăng ca, huynh không nhận ra muội sao? Muội nhớ huynh lắm lắm...” Nếu không phải đột nhiên hắn bật ra giọng điệu của Lăng ca ca thì có đánh chết nàng cũng không nhận ra người trước mặt này là ca ca kết nghĩa của mình.

Hiên Viên Lăng không tin nổi kéo nàng đến, nâng mặt mạnh lên cẩn thận quan sát, rồi lấy tay áo cổ sức lau mạnh lên gương mặt đen đui của nàng. Cuối cùng hắn mới hét lên, ôm chầm lấy Hoa Thiên Cốt.

“Mẹ ơi, Thiên Cốt của ca ca đây mà, đúng là Thiên Cốt của ca ca rồi, mẹ nó, sao năm năm không gặp, đê chẳng những không lớn thêm chút nào mà lại vừa béo vừa đen thế này, hơn nữa còn từ nam biến thành nữ nữa, thậm chí quá ông trời ơi...”

Mọi người ngã nhào xuống đất.

Mặt Liệt Hành Vân đỏ bừng, đỏ khóc đỏ cười. Bao nhiêu năm qua tính xấu của bệ hạ vẫn không thay đổi, vừa kích động một cái đã hiện nguyên hình rồi. May mà mặc thường phục đến đây nên không ai biết người là Hoàng thượng.

Sát Thiên Mạch đứng trên không nghiêng răng nghiêng lợi, lòng thầm tính toán, nên chặt tay phải hay là tay trái của thằng nhãi đó đây? Không được, hai tay đều ôm nhóc con, phải chặt cả!

Hoa Thiên Cốt lau nước mũi mỉm cười nhìn hắn: “Lãng ca ca cũng thế, chẳng những cao to mà còn ăn mặc đứng đắn quá, làm muội sợ gần chết.”

Hiên Viên Lãng đắm ngực nhìn cái đầu heo trước mặt, vỗ đầu nàng cam đoan: “Đừng buồn nữa, Thiên Cốt, đệ là nam hay nữ cũng được, trưởng thành giống người hay giống heo cũng được, Lãng ca ca đều thương yêu đệ, chăm sóc đệ, đối xử tốt với đệ như trước.”

Hoa Thiên Cốt gắng sức gật đầu, rồi xấu hổ nói: “Lãng ca ca, thật ra người ta vốn là nữ nhi, vì trúng độc nên mặt mới sưng và đen như thế này, một lát nữa độc tính lui là lại về như cũ thôi.”

Hiên Viên Lãng đờ người, vốn là nữ nhi? Nghĩa là nàng rất bình thường, chưa bao giờ đổi giới tính? Được lắm! Tốt quá! Hắn nòng nản nhìn nàng, thiếu chút nữa thì mừng rỡ nhảy dựng lên.

“Xin giới thiệu với chư vị, người này là nghĩa huynh của ta, Hiên Viên Lãng. Lãng ca ca, đây là đệ tử phái Thái Bạch, còn đây là đồng môn Trường Lưu của muội”

“Trường Lưu Sơn? Sao muội lại đến Trường Lưu Sơn? Không phải muội muốn ở Mao Sơn sao?”

“Ha ha, đúng thế, vốn là Mao Sơn, sau túng quẫn thế nào lại chạy tới Trường Lưu Sơn, lát nữa muội sẽ kể cho huynh nghe.”

Đông Phương Úc Khanh đứng bên cạnh đột nhiên quỳ xuống trước mặt hắn: “Thư sinh Đông Phương Úc Khanh khấu kiến bệ hạ! Bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Tất cả mọi người đều đại ra, cái gì? Hắn ta là hoàng thượng?

Từng giọt mồ hôi to bỏ chẳng từ từ rơi xuống trán Hiên Viên Lăng và Liệt Hành Vân.

Hoa Thiên Cốt kinh ngạc nói: “Cái gì? Lăng ca ca! Thì ra huynh chính là tên hoàng đế chỉ thích đàn ông đó hả?”

Khụ khụ khụ, Hiên Viên Lăng vừa xấu hổ lại vừa bí, không ngừng ho khan.

“Đứng lên đi, hôm nay ta vi hành, hơn nữa nơi đây là Thái Bạch Sơn, không cần quỳ.”

Miệng Đông Phương Úc Khanh lộ ra một nụ cười nham hiểm: “Bọn họ đều là người Tiên giới, đương nhiên không phải câu nệ tiểu tiết, nhưng thảo dân chỉ là một người bình thường, sao có thể bỏ qua lễ nghĩa.”

“Đúng thế, Lăng ca ca, Đông Phương vừa giỏi lại thông minh, cái gì huynh ấy cũng biết, khoa cử lần sau huynh phong huynh ấy làm Trạng Nguyên nhé!” Trong mắt Hoa Thiên Cốt, việc Lăng ca ca là Hoàng đế hay Sát Thiên Mạch là Ma Quân không hề quan trọng, chẳng qua cũng chỉ là thân phận mà thôi. Lăng ca ca vẫn là Lăng ca ca, Sát Thiên Mạch tỷ tỷ vẫn là Sát Thiên Mạch tỷ tỷ.

“Được, được, được...” Hiên Viên Lăng đang vô cùng sung sướng vì gặp lại Hoa Thiên Cốt, nàng có xin gì hắn cũng đồng ý.

Đông Phương Úc Khanh mím môi nén cười, một con mắt cáo lộ ra sau quạt giấy: “Bệ hạ, hiện nay hai phe Thái Bạch và yêu ma đang đối chọi, còn một trận tỉ thí cuối cùng nữa. Trận đấu này liên quan đến thần khí, không thể để thua, nhưng vấn đề là bên ta ai cũng bị thương nặng, xin hỏi bệ hạ có thể giúp đỡ không?”

“A đúng rồi Lãng ca ca, may mà huynh đến kịp, bằng không bọn muội thật chẳng biết làm sao.”

“Tất nhiên là có thể, việc của Thiên Cổ sao ta không giúp chứ? Đừng nói là đánh ngã một con yêu quái, ngay cả núi đao biển lửa ta cũng có thể xông vào, muội không quên Lãng ca ca trước kia vốn làm gì chứ, ha ha ha...” Hiên Viên Lãng buộc hai ông tay áo lại, mắt loé sáng, sau đó trở lại dáng vẻ thiếu niên háo thắng trước kia.

Hắn xới tung khur đỉnh lấy ra một thanh kiếm. Mọi người vừa nhìn thấy thì ghen hòng trần trời, không ngờ đó là thần khí kiếm Hiên Viên. Thanh kiếm này bao năm qua vẫn không rõ tung tích, hóa ra nằm trong tay hoàng thất.

“Bệ hạ, bệ hạ thân đáng nghìn vàng, ngộ nhờ bị yêu ma đả thương... Hay để vi thần đi?” Liệt Hành Vân kinh hoàng, nếu Hiên Viên Lãng xảy ra chuyện gì, chắc chắn đầu hắn phải chuyển chỗ nằm rồi.

“Chút đạo hạnh của ngươi mà cũng đòi đấu với Xuân Thu Bất Bại sao?” Hiên Viên Lãng lườm hắn một cái, rồi nhìn về phía Xuân Thu Bất Bại sắp mất kiên nhẫn trên đài. Từ lâu sư phụ đã bảo với hắn y là một trong những yêu ma khó đối phó nhất, vừa có sự uy dũng mạnh mẽ của đàn ông, vừa có sự khôn ngoan xảo quyệt của phụ nữ. Hôm nay nhất định phải thỉnh giáo mới được.

Bao lâu nay hắn không được đánh một trận thoải mái, hôm nay coi như khởi động gân cốt vậy.

Hiên Viên Lãng bay đến giữa không trung, đối diện với Xuân Thu Bất Bại.

Mắt Xuân Thu Bất Bại nhìn chăm chú thanh kiếm Hiên Viên chưa giải phong ấn trong tay hắn mà lòng nở hoa, xem ra trận này thắng thì bọn chúng sẽ không chỉ có ba món thần khí.

Y cười quái gở: “Không ngờ Đế vương nhân gian cũng tham gia, đừng tưởng ngươi là Cửu ngũ chí tôn, thân đáng nghìn vàng mà ta sẽ nương tay.”

Hiên Viên Lãng lạnh lùng nhìn y, mắt sắc như dao. Hắn cử động ngón tay điều khiển, Hiên Viên kiếm phóng vụt ra, khí nổi nhau tạo thành cầu vòng rực rỡ chói lóa, khiến tất cả mọi người đều phải nhắm chặt mắt lại.

“Đông Phương! Liệu Lãng ca ca có thắng Xuân Thu Bất Bại được không? Sẽ không việc gì chứ?” Hoa Thiên Cốt hết hồn nhìn hai người kia quần chiến, bỗng chốc trời tối mịt mù, cát sỏi bay tán loạn.

“Đạo hạnh của hắn còn kém, đương nhiên không thể bằng Xuân Thu Bất Bại, nhưng lại có nguồn nội lực dồi dào, mạnh và dẻo dai hơn gã kia nhiều. Mặc dù phong ấn của Hiên Viên kiếm vẫn chưa được hóa giải, nhưng nó vẫn có thể giúp hắn một tay. Mèo nào cắn mỉu nào chưa biết được đâu...”

Tuy Đông Phương Úc Khanh nói thế nhưng trên mặt vẫn lộ vẻ rạn rở tự tin, Hoa Thiên Cốt cũng hơi yên tâm.

Một vầng sáng bỗng lóe lên giữa không trung, muôn hình vạn trạng. Xuân Thu Bất Bại tụ khí, tạo dáng sắc bén như dao, ánh sáng đỏ phóng vụt ra tựa ánh kiếm. Kiếm ảnh của hai người liên tục đan cài vào nhau như tên bắn, vỡ đá nứt vàng, vang xa ngàn dặm, đất trời rung chuyển. Thế nhưng Hiên Viên kiếm vẫn nhỉnh hơn một chút, ánh kiếm của Xuân Thu Bất Bại dội ngược lại trở thành chuông pháp, một chuông nóng như lửa, một chuông lạnh như băng. Chuông trước dồn ép, chuông sau thăm dò. Trước quan sát sau tiến lên, cứ lặp đi lặp lại, một hư một thực hóa Càn Khôn.

Hiên Viên Lãng cũng bắn chưởng qua, nhanh như chớp giạt, mạnh như sấm rền. Khí luân qua đất, chiêu trái khắp trời, uy phong lâm liệt, chưởng phong điên cuồng tấp vào Xuân Thu Bất Bại, không cho cơ hội hít thở, không cho tác đất lưu thân. Xuân Thu Bất Bại liên tục lui về phía sau, không thể tin một kẻ phạm trần lại có tu vi đến mức này. Hắn bèn lấy lùi làm tiến, xoay quanh kiếm ảnh, phá tan cuồng phong, phóng vút về phía chân trời.

Hiên Viên Lãng điều khiển kiếm cực kì khí phách, khuôn mặt lạnh lùng uy nghiêm, tựa như thần tiên, đến ánh nhật nguyệt cũng phải lu mờ.

Xuân Thu Bất Bại càn quét Lục giới, là một đối thủ khó xơi. Hai người đấu hơn ngàn chiêu mà vẫn bất phân thắng bại. Trận pháp cực lớn trên không cùng hai bóng hình hỗn loạn khiến mọi người xem phía dưới đều phải trợn mắt há mồm.

Mắt Khinh Thủy chưa từng rời khỏi bóng hình màu tím kia, thấp thỏm đứng ngồi không yên, vừa thán phục nam tử vĩ đại này, lại vừa lo lắng cho hắn.

Bỗng nhiên xung quanh hai người ngập máu. Hiên Viên Lãng trong lòng Hoa Thiên Cốt lâu nay vẫn chỉ là cậu thiếu niên bướng bỉnh vênh váo năm đó, nàng đâu ngờ tu vi của hắn đã cao đến nhường này. Nhưng lòng nàng vẫn bất an, chỉ sợ Xuân Thu Bất Bại hạ độc kế, đả thương Hiên Viên Lãng. Đông Phương Úc Khanh liên tục an ủi bảo nàng yên tâm, có Sát Thiên Mạch ở đây, Xuân Thu Bất Bại chắc chắn không dám làm càn.

Cuối cùng, mọi người nghe thấy một giọng nữ hét lên thảm thiết. Xuân Thu Bất Bại ngã từ trên không xuống, đập mạnh vào đất. Hiên Viên Lãng cũng rơi xuống theo, dùng kiếm gượng người dậy, khẽ thở phào, tay tuy bị thương mấy chỗ nhưng không có gì đáng ngại.

“Ha ha ha! Người thua rồi!” Hiên Viên Lãng ngửa mặt lên cười to, khí phách ngút trời.

Sau đó nhìn lại, giữa sân đã không còn bóng Xuân Thu Bất Bại.

“Chết rồi!” Vừa quay đầu lại đã thấy y dùng kính Côn Luân lên ra sau Hoa Thiên Cốt bắt được chỗ hiểm của nàng, chớp mắt đã bay xa trăm trượng. Đám Đông Phương Úc Khanh định ra tay, không ngờ tốc độ của y quá nhanh, chớp mắt đã là khoảng không vô tận.

“Xuân Thu Bất Bại! Người nói lời không giữ lời!” Hiên Viên Lãng quát to.

“Người dám!” Sát Thiên Mạch vội vàng bay tới trước mặt Xuân Thu Bất Bại rồi không dám bước lại gần. Lửa giận hùng hực, hai con mắt đỏ sậm.

“Ma quân, con nhóc này là họa thủy, để thần giết nó, cướp lấy thần khí. Yêu Thần xuất thế thì chỉ một thời gian ngắn nữa thôi chúng ta sẽ thống nhất Lục giới!” Chiếc nhẫn đính kim tâm độc của Xuân Thu Bất Bại kề sát bên huyết Thái Dương Hoa Thiên Cốt, chỉ cần khẽ chạm một cái là nàng sẽ đi đời nhà ma.

“Xuân Thu Bất Bại! Ngay cả lệnh của ta ngươi cũng không nghe nữa sao? Ngươi thử động vào một sợi lông của nàng xem!”

Xuân Thu Bất Bại biến thành phụ nữ, lạnh lùng nói: “Ma quân, người đã bị con nhóc này mê hoặc rồi, phải giết nó thì người mới không bị trói buộc nữa. Sau này dù người trách phạt thế nào, thần cũng cam lòng.”

Thấy tình thế bỗng chốc đảo ngược, Tử Huân Thiển Hạ nắm chặt túi thơm, thầm nhủ đó chính là đồ đệ của Bạch Tử Họa, vì tốt cho chàng, nàng tất nhiên phải ra tay cứu giúp. Nhưng tốc độ phải chuẩn, chỉ cần có chút sai lầm, tính mạng Hoa Thiên Cốt sẽ gặp nguy hiểm.

Đồ yêu quái chết bầm! Hoa Thiên Cốt thấy mình rơi vào tình thế nguy ngập, tự nhủ không thể làm gánh nặng của mọi người! Phải chết cũng kéo hẳn cùng chết! Đừng hòng lấy được thần khí!

Xuân Thu Bất Bại thấy cánh tay đang ghì chặt nàng bỗng nhói đau, nhận ra nàng ép kịch độc còn chưa tiêu hết trong người, truyền từ đầu ngón tay vào cơ thể mình. Lập tức cả người hắn tê rần, tay buông lỏng, cực kì tức giận, chĩa kim độc đâm thẳng về phía huyết Thái Dương của nàng. Hoa Thiên Cốt lập tức hành khí, vận công phóng nguồn nội lực trăm năm ra, nhất thời cả người nàng phủ kín toàn bằng là băng, kim độc đâm vào lập tức bị gãy. Nhưng vết thương của nàng vốn rất nặng, độc vẫn chưa tan, không thể khống chế được lượng chân khí phóng ra. Ánh sáng màu bạc càng lúc càng mạnh, Sát Thiên Mạch muốn đến gần lại bị đánh bật ra. Nếu không ngăn nàng lại, bạo kích hoàn toàn, sợ rằng cả Thái Bạch Sơn này sẽ trở thành bình địa. Sát Thiên Mạch sợ tới mức nhất thời luống cuống không biết phải làm sao, mặt mày tái mét. Đông Phương Úc Khanh, Sóc Phong và Đường Bảo cũng can đảm chạy đến.

Bất chợt một ánh sáng bạc lóe lên từ phía xa, búng tay một cái, ổn định mà chuẩn xác bắn thẳng vào tử huyết sau lưng Xuân Thu Bất Bại. Xuân Thu Bất Bại thét lên đau đớn, mắt như muốn nứt ra, cả người run rẩy rơi xuống.

Một bóng người màu trắng bay từ phía xa đến, trước khi Sát Thiên Mạch kịp nhập vào khống chế Hoa Thiên Cốt, đã đón lấy luồng chân khí cực mạnh phóng ra bên ngoài rồi ôm nàng vào lòng, vội vàng điểm mấy huyết lớn, đưa nguồn nội lực bất tận truyền vào người nàng như dòng nước chảy cuộn cuộn, một lát sau đã bình ổn luồng chân khí dâng lên xung quanh.

Hoa Thiên Cốt mở to mắt nhìn người, vừa vui lại vừa sợ, rất lâu sau vẫn không thể tin được. Cuối cùng nàng ôm chặt lấy cổ, đầu chui vào trong lòng Bạch Tử Họa.

“Sur phụ!!!”

Bị nàng ôm chặt trước bao nhiêu người, Bạch Tử Họa có chút mất tự nhiên. Hắn khẽ thở phào trong lòng, cuối cùng cũng tới kịp.

Trên đường đến đây hắn vận công bay nhanh hết mức có thể, chốc chốc lại lo lắng quan vi, biết bọn họ gặp nguy hiểm, tâm trí chỉ biết trách bản thân bất lực. Nhất là khi Tiểu Cốt liều mạng mấy lần, hắn lại bị Vũ Lan Phong cầm búa Bàn Cổ chặn đường, lúng túng mãi mà vẫn không thoát khỏi vòng vây.

Bạch Tử Họa cúi đầu nhìn cô nhóc trong lòng, ánh mắt trong veo như nước.

Đứa bé này sao lại ngốc đến thế, liều mạng tới tận nước này, thật khổ cho nàng.

Hoa Thiên Cốt vui mặt sâu vào trong ngực sư phụ, sự kích động và vui sướng sau bao ngày cách biệt khiến nàng không nói nên lời. Đây là lần đầu tiên ôm sư phụ chặt như thế; nàng biết mình vô lễ nhưng lại tham lam mùi hương và cảm giác an toàn tuyệt đối khi ở bên người, thật lâu sau mới luyến tiếc buông ra. Hơi ẩm vậy quanh khiến nàng khẽ rung mình.

Sư phụ, người có biết Tiểu Cốt vì chờ người mà khốn đốn thế nào không, liều mạng cầm cự cũng chỉ vì muốn chờ người tới.

Hoa Thiên Cốt ngửa đầu nhìn Bạch Tử Họa, miệng chu lên, trông càng giống đầu heo.

“Sư phụ! Sao người đến muộn thế?” Nếu người không đến kịp, mong Tiểu Cốt lạnh cóng mất.

Bạch Tử Họa nhìn ánh mắt vừa lưu luyến vừa oán hận của nàng, hơi đau lòng nói: “Lúc xuất môn vì sư đã dạy người như thế nào? Phải biết tận dụng thời cơ, lượng sức mà đánh. Người không thêm nghĩ trước nghĩ sau như thế, là muốn ngọc nát đá tan luôn ư?”

Hoa Thiên Cốt cúi đầu nhận lỗi: “Con sai rồi, sư phụ, lúc ấy con quá nóng nảy, không suy nghĩ được gì nữa... Hu hu hu, may mà sư phụ tới kịp, Tiểu Cốt còn tưởng mình sẽ không được gặp lại sư phụ nữa...”

Bạch Tử Họa khẽ vỗ đầu Hoa Thiên Cốt, đặt tay lên vai nàng, hút toàn bộ độc tố chưa tan vào trong lòng bàn tay. Hoa Thiên Cốt nhanh chóng khôi phục lại dáng vẻ vốn có.

“Sư phụ!”

“Đừng lo, độc sẽ mau tan thôi.” Bạch Tử Họa dỗ dành nàng.

Sát Thiên Mạch đứng bên cạnh thầm mắng Bạch Tử Họa cả nghìn lần: Lão Bạch khôn kiếp, lão Bạch đáng chết! Dám đoạt vị trí anh hùng cứu mỹ nhân với ông à! Càng đáng ghét hơn là chỉ lo đàn dúi với nhóc con, dám phớt lờ sự tồn tại của đại mỹ nhân ông đây, chưa thềm nhìn cái nào! Tức điên lên mất! Tức chết mất thôi!

Người đó... chính là Trường Lưu thượng tiên Bạch Tử Họa?

Đại danh của người đó từ lâu đã như sấm vang bên tai Hiên Viên Lăng, người khác dùng muôn ngàn vạn ngữ để miêu tả sự nhân từ của người, bây giờ được tận mắt chiêm ngưỡng hẳn mới biết, thì ra đối với người, tất cả mọi ngôn ngữ ấy đều còn kém xa.

Bạch Tử Họa đứng đó ôm Hoa Thiên Cốt vào lòng, vẫn mang tư thái siêu phàm mà cao ngạo, đứng giữa không trung đảo mắt nhìn tất cả mọi người, sau đó từ từ bay xuống, cực kì nhẹ nhàng.

Đôi mày hấn hơi chau lại, lạnh lùng mà hờ hững, ôn nhuận như ngọc mà vân đạm phong thanh. Tiên tư siêu phàm, lại vô cùng lạnh bạc, tóc dài như thác, mắt sáng như sao, chỉ cần khẽ cử động là non nước lu mờ. Phong thái trác tuyệt đó, ngay cả Hiên Viên Lăng và Đông Phương Úc Khanh thấy cũng phải mặc cảm. Tất cả mọi người đều nhìn ngây ngẩn, nhất thời không có một tiếng động nào.

Lát sau, Hiên Viên Lăng lại hít mạnh một hơi, khiến Liệt Hành Vân sợ quá nhảy bổ lên.

Thì ra... thì ra... Thiên Cô trong dáng vẻ nữ nhi lại dễ thương như thế... Nàng không khác lắm so với trước kia, vẫn nhỏ nhắn và mang theo rất nhiều thứ kỳ quặc... Hiên Viên Lăng cười ngơ ngẩn, lập tức người Liệt Hành Vân nổi da gà.

“Ngươi không sao chứ?” Cả đám Hiên Viên Lăng, Sóc Phong, Lạc Thập Nhất, Đông Phương Úc Khanh đều nhào qua, vây xung quanh Hoa Thiên Cốt.

“Không sao, đến một cọng lông cũng không sao.” Hoa Thiên Cốt nhìn ánh mắt quan tâm của mọi người, môi hơi run. Cùng lên trời xuống đất, cùng vào sinh ra tử, bọn họ là những người bạn tốt có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu của nàng! Từ một kẻ luôn cô độc, không biết từ khi nào ông trời đã cho nhiều người đến bên, quan tâm chăm sóc nàng như vậy? Cả người nàng lâng lâng trong niềm hạnh phúc ấm áp, trái tim như chiếc kẹo mềm, dường như sắp tan chảy. Nàng biết, mình sẽ không bao giờ cô độc nữa.

Bạch Tử Họa thả Hoa Thiên Cốt xuống rồi đỡ nàng đứng vững, nàng vẫn túm chặt tay áo hắn không chịu buông ra.

Tử Huân Thiên Hạ ngồi sau tấm màn thấy Bạch Tử Họa xuất hiện, ngực như bị búa tạ nện vào, đau đớn trào dâng.

Nhìn hình ảnh thầy trò bọn họ gần bó, nàng bỗng thấy xót xa vô cùng, cố hết sức để thở, vậy mà vẫn không được. Ghen tị từng chút từng chút dồn tụ trong lòng nàng, tưởng chừng sắp chết. Chỉ có ông trời mới biết nàng hâm mộ Hoa Thiên Cốt đến nhường nào, bởi cô bé ấy có thể ở bên cạnh chàng, hưởng thụ hơi ấm và sự chăm sóc của chàng. Còn nàng, ngay cả đến tư cách nhìn chàng cũng không có. Một trăm năm, suốt một trăm năm...

Nàng nhớ lại hình ảnh năm xưa bọn họ đứng bên Dao Trì, Quần Tiên yến, thượng tiên tề tựu, ngũ tiên đối ẩm, cùng ca hát, vui vẻ không chút ưu phiền như thế nào. Không ngờ thời gian trôi quá nhanh, tạo hóa trêu ngươi, một trăm năm sau mới được gặp lại. Mà nàng giờ đây, cũng biến thành bộ dáng tiên không ra tiên, ma không ra ma này.

Tử Họa, Tử Họa, bao nhiêu năm qua, liệu chàng còn nhớ thiếp chút nào không?

Đủ rồi, đủ rồi, chỉ cần được một lần nhìn chàng từ phía xa như thế này cũng là quá đủ rồi. Chỉ cần chàng vẫn ổn, thì dù cho có phải nhận thêm bao nhiêu kiếp nạn nữa nàng cũng không hối hận.

Khi thấy ánh mắt Hoa Thiên Cốt nhìn Bạch Tử Họa, Tử Huân Thiển Hạ cực kì hoảng sợ. Ánh mắt này nàng vô cùng quen thuộc, đó là ánh mắt ngưỡng mộ, sùng bái rồi lại mang theo yêu thương nặng sâu.

Bỗng chốc nàng bừng tỉnh, ngửa mặt lên trời cười to, cười đến mặt đơng đầy nước mắt.

Cầm chặt túi hương trong tay, nàng nói: “Ám Ảnh Lưu Quang, Ám Ảnh Lưu Quang, hay cho câu Ám Ảnh Lưu Quang! Người là Ám Ảnh, chàng là Lưu Quang! Dù ta quản lý trăm ngàn mùi hương, vẫn không nhận ra tình ý sâu đậm của người đối với chàng trong mùi hương này! Tử Họa ơi là Tử Họa! Đồ đệ chàng nhận giới biết bao! Ha ha ha ha ha!”

Nước mắt trào ra như lũ, không thể kìm được.

Sát Thiên Mạch nhanh chóng điểm huyết đạo của Xuân Thu Bất Bại, không ngừng chuyển nguồn nội lực cuộn cuộn sang cho y.

“Thuộc hạ đáng chết nghìn lần, sao Ma quân lại tha cho thuộc hạ?” Xuân Thu Bất Bại nghiêng răng nói.

Sát Thiên Mạch không trả lời, đợi khi y không còn nguy hiểm, bèn lấy kính Côn Luân, tiêu Đoạt Hồn và tháp Hạo Thiên ra, đưa hết cho Hoa Thiên Cốt.

“Tỷ tỷ...”

Sát Thiên Mạch đặt ngón tay lên môi, nháy mắt mấy cái, truyền âm mật ngữ nói: “Mấy ngày nữa tỷ tỷ đi tìm người.”

Hoa Thiên Cốt nhìn Sát Thiên Mạch cười đến mắt cong như vầng trăng khuyết, khẽ gật đầu.

Sát Thiên Mạch nhìn về phía Bạch Tử Họa, gương mặt khôi phục lại vẻ lạnh lùng.

“Giữ đúng lời hứa giao ba món thần khí này cho các người, chúng ta lui quân. Bạch Tử Họa, người hãy bảo vệ cho tốt vào. Sát Thiên Mạch ta nhất định sẽ đến lấy lại.”

Sát Thiên Mạch bay cao về phía sau, phượng hoàng kêu một tiếng dài, chốc lát đã biến mất.

Đại quân yêu ma cũng từ từ rút lui, mọi người sung sướng nhảy nhót, vỗ tay vui mừng.

Hoa Thiên Cốt chợt nhớ ra, Tử Huân tỷ tỷ, không phải tỷ ấy muốn gặp sư phụ sao?

“Sư phụ, Tử Huân tiên tử cũng ở đây.” Hoa Thiên Cốt chỉ vào chiếc giường sen đang trước.

Khi Bạch Tử Họa quan vi đã nhìn thấy tất thảy, kể cả việc Hoa Thiên Cốt đầu hương với nàng ta.

Hoa Thiên Cốt thấy hấn vẫn lặng yên như trước, mà Tử Huân Thiển Hạ ngồi trong đó cũng bất động.

Hai người bọn họ đúng là, vất vả lắm mới gặp được, vậy mà chẳng muốn nhìn mặt đối phương sao? Hoa Thiên Cốt giật nhẹ tay áo bào của Bạch Tử Họa, nhưng hấn vẫn không nhúc nhích.

Sao sư phụ lại như thế, Tử Huân Thiển Hạ thích người đến vậy cơ mà? Hoa Thiên Cốt vừa xót xa vừa không đành lòng, một mình bay đến bên giường sen của Tử Huân Thiển Hạ, gọi. “Tử Huân tỷ tỷ, sư phụ của muội đến đây rồi, tỷ ra gặp người một lúc chứ?”

Gió thổi khẽ vén rèm châu, Hoa Thiên Cốt kinh ngạc nhìn mặt Tử Huân Thiển Hạ đầm nước mắt.

“Tử Huân tỷ tỷ...”

Tử Huân Thiển Hạ dùng ánh mắt đại từ đại bi, thương yêu chúng sinh như Quan Âm, đồng cảm nhìn nàng.

“Thiên Cốt, hãy mau quên chàng đi, tuyệt đối không thể sa vào. Thần tiên cao cao tại thượng như chàng, những cô gái ngốc nghếch lại hèn mọn giống chúng ta sao có thể đem lòng yêu thương được? Nếu muội có thể...”

ngoan ngoãn làm đồ nhi của chàng, thì đó là niềm hạnh phúc lớn nhất đời muội. Còn nếu không... kết cục của muội, chỉ có thể thảm hơn tử tử ngàn vạn lần...

Dứt lời, tấm màn lụa mỏng màu tím tự động khép lại, chiếc giường sen cũng nhanh chóng biến mất nơi chân trời.

Tâm trí Hoa Thiên Cốt nổ bùng một cái như sấm sét giữa trời quang. Nàng ngã lăn từ trên không xuống dưới đất, lao đảo lúi lại mấy bước, cổ họng nóng lên, một búng máu dâng trào, nàng cố gắng không để lại dấu vết, nuốt ngược vào.

Hoa Thiên Cốt đứng sững hồi lâu, đầu trống rỗng, trong tai ù ù từng câu từng chữ mà Tử Huân Thiên Hạ nói. Nàng cứ ngỡ người ở đó, mãi vẫn không hoàn hồn. Tử tử vừa nói gì? Rốt cuộc là đã nói gì? Tại sao nàng không hiểu chút nào?

Đến cả một câu nàng cũng không hiểu.

Đến cả một câu nàng cũng không hiểu!!!

Mọi người đều sốt ruột gọi, nhưng Hoa Thiên Cốt vẫn dại ra, không chút phản ứng. Tưởng nàng bị yêu nữ kia thi hành yêu pháp, ai nấy đều lo lắng.

“Tiểu Cốt!” Bạch Tử Họa đi đến bên cạnh, vỗ lên vai nàng, Hoa Thiên Cốt đầy hoang mang ngẩng đầu nhìn người, giật mình thét lên, liên tục lùi về phía sau, ánh mắt tràn đầy sợ hãi.

Bạch Tử Họa chưa từng thấy vẻ mặt Hoa Thiên Cốt hoang mang như thế; bèn nắm chặt hai vai nàng, khai thông luồng chân khí đang vô cùng hỗn loạn bên trong, cúi người dịu nói: “Tiểu Cốt, là sư phụ đây.”

Hoa Thiên Cốt nhìn vào đôi mắt hắn, vừa đen lại vừa sâu, giống như muốn cuốn nàng vào, vĩnh viễn không thấy mặt trời nữa.

“Su... sư phụ?” Nàng miệng lắp bắp, muốn lùi về sau hai bước, lại bị hắn nắm chặt không thể nào lui.

“Tử Huân... nàng ta nói gì với người?” Mày Bạch Tử Họa hơi cứng lại, dùng mặt ngữ không cho người khác nghe thấy.

Hoa Thiên Cốt từ từ khôi phục thần trí, sắc mặt vẫn trắng bệch như tờ giấy, ra sức lắc đầu.

“Không, tỷ tỷ không nói gì với đệ tử cả...”

Bạch Tử Họa buông ra, khẽ vỗ đầu nàng.

“Không sao là tốt rồi.”

Hoa Thiên Cốt run rẩy, mỗi một động tác của Bạch Tử Họa đối với nàng mà nói, đều như lảng trí.

Đời này nàng không thể quên được, hình ảnh Tử Huân Thiên Hạ từ từ nhắm mắt, ánh mắt đọng đầy dòng nước đắng chát, không đành lòng... cả đời nàng không thể quên được...

Nàng bị lời nói của Tử Huân Thiên Hạ đánh đến tan xương nát thịt, từ nay về sau sẽ không còn đường lui nữa.

Trận chiến này đoạt lại được quá nhiều thần khí, ngay cả búa Bàn Cổ cũng bị Bạch Tử Họa lấy về, lũ yêu ma đúng là không trộm được gà mà còn mất thêm nắm thóc. Mọi người cực kỳ sung sướng, thu dọn thi thể, nhanh chóng khắc phục hậu quả.

Phái Thái Bạch vì bị tổn thất quá nghiêm trọng, không còn khả năng bảo vệ thần khí, cho nên đưa hũ Luyện Yêu cho Bạch Tử Họa để Trường Lưu Sơn bảo vệ. Hiên Viên Lăng cũng không để ý đến lời can gián của Liệt Hành Vân, giao Hiên Viên kiếm cho Hoa Thiên Cốt như hiến dâng vật quý.

Vì thế ngoài chuông Đông Hoàng Trường Bạch Sơn giữ, vạc Thần Nông Lao Sơn bảo vệ, ấn Không Động Thiên Sơn trông nom, ô Huyền Thiên Sát Thiên Mạch hay mang theo để bảo vệ da dưới ánh mặt trời, ngọc Câu Lan không rõ tung tích và đá Nữ Oa đã vỡ, thì mười món thần khí: Kiếm Hiên Viên, búa Bàn Cổ, hũ Luyện Yêu, tháp Hạo Thiên, đàn Phục Hy, kính Côn Luân, tiêu Đoạt Hồn, châu Phù Trâm, chuông Thôi Lệ, xích Thuyền Thiên đều nằm trong tay Trường Lưu Sơn, được Bạch Tử Họa mang về phong ấn lại lần nữa.

“Cha, cha, đây là Thập Nhất sư huynh!” Đường Bảo trình trọng giới thiệu với Đông Phương Úc Khanh.

“Bác... bác trai, xin chào...” Lạc Thập Nhất hơi căng thẳng nói.

Hoa Thiên Cốt phá lên cười: “Sư huynh, sao huynh lại tự hạ thấp mình thế, muội còn là mẹ của Đường Bảo đây, chẳng lẽ huynh cũng định gọi muội là bác gái à? Ha ha ha ha! Gọi huynh ấy là Đông Phương được rồi!”

Lạc Thập Nhất đỏ mặt tía tai lườm Hoa Thiên Cốt, sau đó chấp tay nói: “Đông Phương huynh...”

“Thập Nhất huynh, lâu nay Đường Bảo và Tiểu Cốt Đầu nhà ta đều phiền huynh chăm sóc rồi.”

“Khách khí quá, đâu có, đây là việc nên làm mà...”

Lạc Thập Nhất và Đông Phương Úc Khanh bắt đầu nói chuyện.

Hiên Viên Lãng ở một bên hận đến nghiêng răng trào trợn: Gì mà Tiểu Cốt Đầu và Đường Bảo nhà ngươi! Tức chết mất! Hừ, Đông Phương Úc Khanh! Chúc trạng nguyên của ngươi trong vòng một trăm năm đừng hòng có được!!!

Sau đó hắn nắm lấy tay Hoa Thiên Cốt: “Thiên Cốt, lần này từ biệt không biết bao giờ mới được gặp lại! Lãng ca ca thật không nỡ!”

Hoa Thiên Cốt nhếch môi cười, cực kì hồn nhiên: “Không sao chỉ cần có cơ hội xuống núi, muội sẽ đến hoàng cung tìm huynh.”

“Nhớ đấy nhé!”

“Tất nhiên rồi.”

“Đừng để năm ba năm đấy.”

“Sẽ nhanh thôi, yên tâm.”

Đột nhiên thấy phía sau có người túm tay áo của mình, Hoa Thiên Cốt sững sốt, vội vàng đẩy Khinh Thủy đang núp đằng sau ra trước mặt.

“Lãng ca ca, đây là bạn tốt của muội, Khinh Thủy.”

Hiên Viên Lãng mỉm cười, Khinh Thủy bỗng thấy ánh mặt trời tỏa sáng khắp nơi, trăm loài tươi tốt.

“Xin chào, Khinh Thủy cô nương.” Cô nương trước mắt này không giống Thiên Cốt tự ức chế sự trưởng thành của mình, nàng trở mã động lòng người, thanh tú như một đoá sen đang hé nở trên mặt nước.

Không biết Tiểu Thiên Cốt bao giờ mới trưởng thành, chắc cũng chẳng thay đổi lắm đâu, không kiêu diễm không yêu mị, nhưng nhất định rất đẹp. Hiên Viên Lãng nghĩ.

“Chào Hiên Viên công tử.” Khinh Thủy đỏ mặt cúi đầu, lên nhìn hắn, tim đập mạnh đến nỗi sắp rớt ra khỏi ngực.

Khi Bạch Tử Họa quan vi đã thấy hai người Hiên Viên Lãng, Đông Phương Úc Khanh và cả Sát Thiên Mạch đột nhiên xông vào, nhưng không biết Tiểu Cốt có quan hệ thế nào với bọn họ. Tiểu Cốt gọi Sát Thiên Mạch là tỷ tỷ, Đường Bảo gọi Đông Phương Úc Khanh là cha, Hiên Viên Lãng lại là nghĩa huynh của Tiểu Cốt. Năm năm nay, Tiểu Cốt vẫn luôn tu hành ở Trường Lưu Sơn, bọn họ quen Tiểu Cốt khi nào, tại sao đều hăng hái đến giúp nàng như thế?

Bạch Tử Họa nghi ngờ trong lòng nhưng cũng không nói gì, chỉ lạnh nhạt nhìn bọn họ từ biệt, rồi cùng đệ tử Trường Lưu Sơn chuẩn bị cưỡi kiếm bay về.

Điều thật sự mà hắn để ý chính là Tử Huân Thiên Hạ nói gì với Tiểu Cốt khiến nàng sợ hãi đến mức đó. Tuy về sau đã cố tỏ vẻ không sao, nhưng thái độ, cảm xúc và ánh mắt nàng hoàn toàn khác hẳn trước đó.

“Cốt Đầu, cháy rồi, cháy rồi kìa! Mau mau mau!” Đường Bảo vừa thấy thức ăn trong nồi, quỳnh đến độ nhảy tung tung lên đầu nàng.

Lúc này Hoa Thiên Cốt mới định thần lại, luống cuống bê nồi ra, nồi nóng quá làm rơi loảng xoảng xuống đất. Nàng ử rũ dọn dẹp, nấu lại lần nữa.

Bạch Tử Họa ngồi trước bàn, thưởng thức đồ ăn nàng làm, rất lâu vẫn không nói gì.

“Sur phụ?”

“Tiểu Cốt đang có tâm sự?”

“Làm sao sư phụ biết?”

“Tiểu Cốt luôn vui vẻ không ưu phiền, bởi vậy nấu món nào sẽ có vị món đó. Trong lòng có tạp niệm, tất nhiên hương vị sẽ khác.”

Từ khi về Tuyệt Tình điện đến nay đã được hai tháng, nàng làm gì cũng không chú tâm. Tuy vết thương đã hồi phục, nhưng đạo hạnh lại ngày càng đi xuống. Trước kia trình độ tu hành của nàng có thể tiến bộ nhanh như thế, trở thành một trong những nhân tài kiệt xuất của môn phái cũng là vì nàng có một trái tim thông thấu, trấn tĩnh hơn người. Giờ trấn tĩnh đã mất, lòng vì mấy việc vặt mà rối loạn, nếu không giải quyết, khúc mắc sẽ ngày càng nặng.

Hoa Thiên Cốt cắn đũa cúi đầu nói: “Sư phụ, lòng đệ tử hoang mang, nhưng có nghĩ thế nào cũng không ra.”

“Lòng như dòng nước, rất nhiều thứ không thể phân rõ. Rất nhiều chuyện, càng muốn làm rõ lại càng hoang mang, một khi trong lòng đã có chấp niệm, tựa như cuộn len càng gỡ càng rối.”

“Nhưng sư phụ, nếu luôn có dự cảm bất thường, cảm thấy có chuyện gì đó mà mình không thể tự giải quyết được sắp xảy ra, thì con phải làm gì ạ?”

“Có nhiều việc muốn tránh, lại càng khiến nó xảy ra nhanh hơn, cứ thuận theo tự nhiên là được. Còn nếu nó đã tới rồi thì hãy cứ vững lòng, đây mới là đạo lý sinh tồn.”

Hoa Thiên Cốt suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cũng nở một nụ cười: “Con hiểu rồi, cảm ơn sư phụ.”

Bạch Tử Họa gật đầu, gấp một miếng Mộng Thái rực rỡ sắc màu cho nàng. Hoa Thiên Cốt cười vui vẻ, và từng miếng cơm to vào miệng.

Hoa Thiên Cốt bơi trong biển rộng, thỉnh thoảng nàng sẽ lên trốn ra khỏi Trường Lưu Sơn, chạy tới nơi đảo xa thường hẹn Sát Thiên Mạch đến chơi.

Trên đảo không có một bóng người, cho nên đó là hòn đảo của hai người họ. Sát Thiên Mạch đặt tên nó là “Hoa đảo”, trên Hoa đảo có rất nhiều loại hoa kỳ lạ, nhưng Sát Thiên Mạch lại nói là vẫn chưa đủ, thế là một ngày hắn nhổ sạch chỗ hoa đó đi, trồng những loài hoa Hoa Thiên Cốt thích, biến hòn đảo này trở thành một vườn hoa cực lớn.

Hoa đảo cách Trường Lưu Sơn không xa lắm, nếu ở những nơi cao như Tuyệt Tình điện thì vào những ngày trời đẹp vẫn có thể thấy loáng thoáng.

Giờ đây Hoa Thiên Cốt đang nằm vật ra cát tắm nắng, giống như phơi xác, nhìn Trường Lưu, xa xa mờ ảo bỗng cảm thấy tất thảy đều không phải sự thực.

Nụ cười khuynh thành của Bạch Tử Họa ở Quần Tiên yên khi mới gặp hiện lên trong đầu nàng

Nhưng bao năm trôi qua, nàng không còn thấy nụ cười nào trên môi sư phụ nữa. Thi thoảng ánh mắt người cũng hiện lên chút lo lắng, nhưng biến mất rất nhanh, khiến nàng gần như không thể nắm bắt.

Hôm đó nói chuyện với Tử Huân Thiên Hạ, lòng nàng liền nổi lên vô số sóng to gió lớn, nhưng dù sóng có to đến đâu, thì dưới ánh mắt bình tĩnh của sư phụ cũng sẽ sụp đổ trong phút chốc.

Ở trước mặt người, nàng không thể giữ cảm giác bình thản và tĩnh lặng.

Lời của Tử Huân Thiên Hạ nàng chưa hiểu hết nhưng cũng không phải không hiểu gì. “Lục giới toàn thư” và “Thất tuyệt phổ” có mấy câu chuyện tình yêu gì gì đó nàng chưa từng đọc, nhưng dù sao đã mười bảy tuổi, nàng cũng dần hiểu chuyện. Nàng biết Nghê Mạn Thiên thích Lạc Thập Nhất, Khinh Thủy thích Hiên Viên Lãng, cũng biết rất nhiều chuyện tình yêu rối rắm bí mật trên thiên đình. Nhưng nàng lại không thể nhận biết cũng không hiểu đó là loại tình cảm gì.

Có điều khi biết Tử Huân tử tử thích sư phụ, ngay từ giây phút đó, nội tâm nàng đã cảm thấy đau đớn và bất lực giống hệt tử ấy. Cảm giác tuyệt vọng này dường như khiến nàng không thể thở được.

Tại sao, tình yêu của tử tử, nàng lại có thể thấu hiểu?

Tử tử nói nàng đừng yêu sư phụ, nhưng nàng yêu sư phụ cơ mà! Thế gian này, ngoài cha mẹ ra, sư phụ là người mà nàng yêu nhất. Sư phụ muốn nàng làm gì cũng được, mạng sống này, tất cả đều là của sư phụ.

Nàng có sai ở đâu? Nàng không cầu gì cả, chỉ cần được sống như bây giờ, sớm hôm bên người là được.

Sư phụ nói thuận theo tự nhiên, có lẽ chính là thế này.

Nếu đã vậy thì không cần nghĩ về những việc khác nữa, chỉ cần đi theo sư phụ, mau chóng đắc đạo thành tiên là tốt rồi.

Hoa Thiên Cốt từ từ cuộn tròn bức vẽ Bạch Tử Họa lại, để vào trong khu đỉnh. Lăn thêm vài vòng trên bờ cát, nàng vung chân, phủ cát kín người mình, ngủ một giấc đã rồi nói gì thì nói.

Sáng sớm hôm sau, chim chóc líu ríu trên cây, có chuyện vui rồi, có chuyện vui rồi...

“Sur phụ, người tìm con?”

Bạch Tử Họa gật đầu: “Mấy ngày nữa là đến Quần Tiên yến, lần này người đi theo ta.”

“Oa! Thật ả?” Hoa Thiên Cốt nhảy căng lên, nàng năn nỉ biết bao nhiêu lần, nhưng năm nào người cũng không chịu mang nàng đi, năm nay sao lại đồng ý?

“Trận Thái Bạch người có công rất lớn, Vương Mẫu bảo ta mang người đến, còn đưa tiên thiếp tới cho người nữa.”

Bạch Tử Họa đưa tấm thiếp bằng bạch kim khảm đầy thạch anh cho nàng, chói đến nỗi Hoa Thiên Cốt không mở mắt ra được. Trên tấm thiếp đề “Mao Sơn chương môn Hoa Thiên Cốt”, nàng cực kì vui vẻ nói: “Con có thể mang Đường Bảo theo không?”

Bạch Tử Họa gật đầu, hai đứa nó đi đâu cũng không rời nhau được.

“Trận Thái Bạch mặc dù chúng ta thắng, nhưng rõ ràng kinh nghiệm xử lý tình huống của người còn nông. Sau Quần Tiên yến, vi sư sẽ mang người tới nhân gian du ngoạn, tôi luyện một thời gian.”

Bạch Tử Họa trầm nghĩ, sở dĩ trong lòng Hoa Thiên Cốt có khúc mắc, là do quá ít kinh nghiệm và kiến thức thực tiễn.

Chưa hiểu cảnh giới thanh minh mà trải qua sóng gió thì quá đơn giản và yếu ớt so với khi đã thấu hiểu toàn bộ. Hoa Thiên Cốt đang nằm trong giai đoạn đầu rất quan trọng khi tu tiên, nếu trong lòng tồn tại khúc mắc không thể tháo gỡ, cực kì dễ sa vào ma đạo. Có lẽ phải để nàng trải nghiệm nhân gian khói lửa mới có thể khôi phục lại cảnh giới thực, thấy núi là núi, thấy sông là sông.

“Ha ha ha?” Hoa Thiên Cốt túm lấy tay áo hấn lắc qua lắc lại, nũng nịu nói: “Su phụ, người thật tốt...”

Bạch Tử Họa vỗ vỗ đầu nàng: “Đi sắp xếp hành lý đi, tiện thể tạm biệt bọn Khinh Thủy luôn, chuyến đi này có lẽ phải hơn nửa năm mới về được.

“Su phụ không ở đây, mọi chuyện trong phái phải làm sao?”

“Yên tâm tất cả đã có sư bá người quản lý. Có gì quan trọng, huynh ấy sẽ báo cho ta.”

“Vậy được!” Hoa Thiên Cốt chạy bay như gió.

Biết tin này tất cả mọi người đều vui vẻ, chỉ có mình Lạc Thập Nhất mặt mày ủ ê đau khổ.

Có làm không, phải hơn nửa năm không thể gặp Đường Bảo! Nói xem hấn sống thế nào đây! Nhìn gương mặt vui vẻ của Đường Bảo, tim Lạc Thập Nhất vỡ vụn. Hu hu hu, Đường Bảo, sao người nữ...

Tới Côn Luân lần nữa, Hoa Thiên Cốt không hiểu tại sao mình lại kích động thế này. Nàng đã không còn là tiểu nha đầu bơ vơ không nơi nương tựa giả làm sâu len vào nhiều năm trước, mà quang minh chính đại mang danh phận chủ môn một phái. Nàng cũng không cần cùng bay trên mây với Bạch Tử Họa nữa, mà tự mình thoải mái cười kiêu đến.

Vừa nghĩ tới cao lương mỹ vị trong bữa tiệc cùng trái đào to bự, Hoa Thiên Cốt và Đường Bảo nước miếng chảy ròng ròng.

Lần đầu tiên một mình xuất môn với sư phụ, trong lòng chốc thì căng thẳng chốc lại sung sướng, dọc đường đi cái miệng nhỏ nhắn liên tục không ngừng.

Tuy là cưới kiếm, nhưng theo tốc độ của Hoa Thiên Cốt, bọn họ phải mất một ngày mới đến nơi, dọc đường còn nghỉ ngơi vài lần.

Lúc tới Dao Trì, yến hội đã bắt đầu rồi.

Hoa Thiên Cốt nhìn dòng nước bảy màu nơi đây và rừng đào vạn năm không đổi. Tiên nhạc du dương, ngọc bội leng keng, thiên nữ bắt đầu nhẹ nhàng múa, chúng tiên vừa uống rượu vừa hát ca.

Một tiếng hô vang lên: “Trường Lưu thượng tiên tới!”

Lại một tiếng khác vang lên: “Chương môn Mao Sơn tới!”

Mọi người đều sửng sốt, thoáng chốc đã không còn tiếng động, tất cả ngẩng đầu nhìn.

Nam tử vẫn mặc áo trắng tựa tuyết, lạnh lùng xuất trần từ từ đáp xuống, còn phía sau là cô bé nhiều năm trước áo quần tả tơi giả nam xâm nhập Dao Trì.

Lúc này nàng mặc một bộ quần áo xanh lục bằng lụa mỏng, búi hai búi tóc tròn vo, nhưng vẫn mang dáng vẻ đứa bé khi xưa, không lớn thêm chút nào. Mày đen như họa, mắt sáng như sao, làn da trắng trẻo nõn nà, hai gò má mướt mà mềm mại như cánh hồng, đỏ bừng giống trái táo thơm, thật khiến người ta muốn chạy tới cắn một cái.

Hoa Thiên Cốt thấy tất cả mọi người đều nhìn mình chằm chằm, hơi căng thẳng túm chặt lấy tay trường bào của Bạch Tử Họa.

Hai thầy trò bọn họ, kẻ đi trước người đi sau, một phóng khoáng siêu phàm, một ngây thơ đáng yêu, quả là tuyệt cảnh trong cơn mưa hoa đào rợn

ngợp.

Chúng tiên ngừng thở, tất cả đều kinh ngạc vì Mao Sơn chuông môn còn quá nhỏ, nhưng còn kinh ngạc hơn nữa khi thấy vẻ mặt bình thường đều lạnh lùng, hờ hững như sương mù của Bạch Tử Họa nay lại ấm áp và ôn hòa đến thế.

Bỗng một giọng nói ngông nghênh lại dữ dằn như sấm sét vang lên.

“Tổ sư nhà ngươi, Bạch Tử Họa! Ông đây hỏi hận!!”

Nghe tiếng sư tử gầm này, Hoa Thiên Cốt cảm thấy thật quen, còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra đã thấy một người đàn ông vạm vỡ tóc vàng, râu cũng nhuốm vàng xuất hiện trước mặt, đôi mắt to như chuông đồng nhìn chăm chăm vào nàng.

“Lạc... Lạc...” Hoa Thiên Cốt sợ hãi nhảy lùi lại mấy bước, khi thấy rõ người đó thì cực kì vui vẻ, hóa ra là sư phụ Lạc Hà Đông của Lăng ca ca.

Lạc Hà Đông cười lớn, bàn tay to thô ráp ngăm đen vươn đến nắm chặt lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

“Nhóc con chết tiệt, lớn lên không ngờ lại mũm mĩm thế này.”

Hoa Thiên Cốt dờ khóc dờ cười mặc cho ông ấy vân vê khuôn mặt mình như nhào bột mì.

Bạch Tử Họa nhẹ nhàng chắn trước mặt nàng: “Lạc Đông tiên, lâu rồi không gặp.”

Lạc Hà Đông tức giận thu tay lại, hừ mũi: “Ừ thì lâu. Lão Bạch này, số ngươi may thật đấy, đây rõ ràng là đệ tử ta gửi cho Thanh Hư đạo trưởng, rốt cuộc thế nào mà lại rơi vào tay ngươi? Mẹ kiếp, ông đây hỏi hận, sớm

biết thế ta đã nhận con nhóc này làm đồ đệ rồi, công lấy về nhiều thần khí cũng sẽ không tới lượt Trường Lưu Sơn người. Ông đây muốn cái kính Côn Luân kia đã rất lâu rồi, có nó rồi thì muốn đi đâu, hay nhìn lên tiên nữ nào tắm đều dễ như trở bàn tay. Hay là thế này, người cho ta mượn trước nhé?”

Còn chưa dứt lời, Lạc Hà Đông đã thét lên thảm thiết, rút một quả anh đào từ miệng ra.

Tứ tiên nữ khốn kiếp, Lạc Hà Đông thầm mắng một trận, lão biết đáng ra mình không nên tham gia cái Quần Tiên yến chó má này. Trước mặt Ngọc đế và Vương Mẫu, ả đàn bà chanh chua kia không dám làm gì mà chỉ ngậm giỏ trò. Đợi đến khi Quần Tiên yến kết thúc, ả không chém mình thành tám mảnh cho Hạo Thiên Khuyển chén mới lạ.

Lạc Hà Đông cầm phần ném tọt quả anh đào kia vào miệng, điềm nhiên nhìn mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Anh đào cũng được, mông cũng được, thức ăn không thể lãng phí!

Bạch Tử Họa ho nhẹ hai tiếng, hẳn đã quen việc phải phớt lờ ông ta rồi.

Lạc Hà Đông thở dài: “Từ lâu ta đã biết con nhóc này rất có tư chất, chỉ là số mệnh không tốt. Ta thật không ngờ nó lại có duyên trở thành Mao Sơn chương môn, rồi còn khiến lão Bạch Tử Họa người phải phá lệ nhận đồ đệ! Hơn nữa nữ đệ tử khiến người thương, lại đáng yêu, hiểu chuyện, nghe lời. Chẳng như thằng nhóc nhà ta, vừa ngạo mạn lại không có tiền đồ, còn suốt ngày cãi ta. Lão Bạch, thật sự ta hâm mộ người lắm lắm!”

Nói xong lão lại quát lên: “Thằng nhóc thôi tha còn không mau lại đây! Hoa muội muội người ngày nhớ đêm mong tới rồi này, không phải người quán lấy ta đòi đến Quần Tiên yến để gặp nàng sao, nếu không còn lâu ông đây mới tới!

Hoa Thiên Cốt vừa nghe thấy lời này thì mở cò trong bụng, ngẩng đầu nhìn, quả nhiên là Hiên Viên Lãng.

Tuy lấy thân phận đệ tử của Lạc Hà Đông tham gia Quân Tiên yển, nhưng dù sao cũng có thân phận đặc biệt nên ngồi ghế trên.

Lúc này hắn mặc nguyên một thân màu trắng, ống tay và vạt áo dùng chỉ thêu đan cài vào nhau tạo thành hoa văn chìm hình rồng bạc rồng vàng, đai lưng bằng bạch ngọc, cổ áo dựng lên, tựa như một vị tiên trên núi cao. So với lần trước nàng gặp, lần này hắn có vẻ cao quý xuất trần hơn rất nhiều.

Hiên Viên Lãng nhìn Hoa Thiên Cốt ở phía xa, cười dịu dàng, không giấu nổi nét vương giả.

Thanh tao hơn người, tỏa sáng rực rỡ.

Mọi người đều thán phục, đó chính là Đế Vương nhân gian.

Hoa Thiên Cốt theo Bạch Tử Họa, ngồi xuống một chiếc bàn cạnh Hiên Viên Lãng, vẫn là những cánh hoa đào đỏ, vẫn là Quân Tiên yển đỏ, nhưng dường như tất cả đều đã đổi thay.

Những lễ nghi phiền phức tất nhiên là không thể thiếu, còn có màn khen ngợi của Ngọc Đế và Vương Mẫu, những lời chào hỏi của chúng tiên. Hình như ai nấy đều kinh ngạc khi biết Bạch Tử Họa nhận nàng làm đồ đệ.

Bạch Tử Họa không thích xã giao, cực ít nói, bình thường đều chỉ khẽ gật đầu. Ngược lại Hoa Thiên Cốt uống nước trà thay rượu hết chén này đến chén khác.

Quân Tiên yển có rất nhiều tiết mục, người thì lên sân biểu diễn, đối ẩm ngâm thơ, gảy đàn, hát vang trước Dao Trì, cũng có kẻ chuyện trò vui vẻ,

trao đổi đấu pháp, chơi cờ, say mềm bất tỉnh. Có khi Quần Tiên yến kéo dài tới mấy ngày, mọi người tận hứng rồi mới chịu ra về. Lần Hoa Thiên Cốt lên vào là bữa tiệc ngắn nhất, vì chuyện Mao Sơn mất thần khí nên mọi người đều giận dữ quay về. Còn lần này đã đoạt lại được quá nhiều thần khí, ai ai cũng bớt lo âu, bữa tiệc tràn đầy tiếng cười nói vui vẻ.

Lúc mới nhìn thấy cảnh này, Hoa Thiên Cốt cảm thấy vui vẻ ngạc nhiên, nhưng chỉ một lát sau tất cả lực chú ý của nàng đã tập trung hết vào phần ăn uống, hăng hái chiến đấu với Đường Bảo. Hiên Viên Lăng ngồi bên trái vẫn luôn cười trêu mếu nhìn đáng ăn như hổ đói của Hoa Thiên Cốt, thỉnh thoảng lại nói vài ba câu, như luồng gió mát nhẹ nhàng thổi vào lòng nàng.

Hai cái lỗ tai của Đường Bảo chẳng nghe thấy chuyện bên ngoài, một mực chú tâm đào hang trên trái đào. Nó vẫn canh cánh trong lòng chuyện không thể ăn đào tiên lần trước, cho nên sớm đã hùng hục vùi đầu vào gặm, chui tới chui lui trong trái đào, thoáng chốc đào trên bàn đã bị nó tiêu diệt hơn phân nửa.

Hoa Thiên Cốt quay đầu về phía Bạch Tử Họa, người đang uống rượu trò chuyện với Lạc Hà Đông và Đông Hoa thượng tiên, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như mọi khi. Rượu Vong Ưu trong chén ngọc lưu ly mùi hương thoảng bay, sắc rượu lạnh lẽo, ánh rượu thấp thoáng bóng đào hồng vờn quanh Bạch Tử Họa, đan cài vào nhau tựa như ráng mây ngũ sắc. Tuy rằng người vẫn hờ hững lãnh đạm nhưng lại khiến Hoa Thiên Cốt cảm thấy thật âm áp.

Hoa Thiên Cốt ngửa đầu nhìn cây đào cổ thụ kia, nhớ lại cảnh lúc ấy mình rơi từ trên xuống.

Bỗng thấy một đoá hoa đang bay trong gió, một cánh hoa rơi vào trong chén của Bạch Tử Họa. Nàng giật mình, giữ chặt lấy tay áo ngăn Bạch Tử Họa đang muốn uống cạn một hơi.

Bạch Tử Họa dừng lại, cúi đầu nhìn Hoa Thiên Cốt đang ngây ngô trông mình.

“Tiểu Cốt?”

Hoa Thiên Cốt sững sốt, sau đó vội cười làm nũng: “Sur phụ, cho con nếm một chút được không?”

Bạch Tử Họa cúi đầu nhìn chén rượu trong tay: “Không phải người không uống được rượu sao?”

“Không sao đâu ạ, con chỉ nhấp một ngụm nhỏ thôi, sẽ không say đâu.”

Bạch Tử Họa gật đầu, đang định rót sang chén khác cho nàng, nàng đã nhanh tay đoạt lấy chén của hắn, dốc cạn một hơi.

“Tiểu Cốt?”

Khuôn mặt trắng trẻo của nàng thoáng chốc đã bị những áng mây hồng chiếm đóng. Ánh mắt của Hoa Thiên Cốt như làn khói lững lờ trôi, ngẩn người nhìn Bạch Tử Họa chăm chăm.

Cánh hoa đào hồng nhạt ở trong chén kia dính lên môi nàng, gương mặt thanh tú dưới bóng đào hoa kiều diễm, đôi mắt trong veo rực lửa. Nàng thè cái lưỡi non mềm ra, nhẹ nhàng cuốn cánh hoa vào. Sau đó cười ngơ ngẩn với Bạch Tử Họa, hoa nở nghiêng nghiêng, sóng ào cuộn cuộn.

Bạch Tử Họa lo lắng cúi đầu, nhìn ngón tay ngọc ngà của nàng cầm chén lưu ly, sắc rượu long lanh như phiến ngọc vỡ, tỏa ánh sáng chói lòa mắt hắn.

Tia chớp ánh lửa cũng chỉ phút chốc, tất cả dần khôi phục như lúc ban đầu.

“Tiểu Cốt? Người không sao chứ?” Bạch Tử Họa đỡ lấy cơ thể mềm nhũn của nàng.

Hoa Thiên Cốt khẽ dựa vào vòng tay người, mùi hoa đào thấm đượm hòa cùng mùi cỏ xanh, đó là mùi của sự phụ, mùi hương lạ kì thoảng trong gió, từ mũi truyền đến chân tay, rồi thấm vào lòng nàng.

Bỗng nàng thật muốn cứ say mềm ngã vào vòng tay người như thế này, vĩnh viễn không tỉnh lại nữa.

Một giọng nói liên tục nhắc nhở trong đầu nàng, không được ngủ, không được tham lam, không được chìm đắm... Đây không phải là nơi người có thể ngẩn ngơ ra đây, sẽ không chịu nổi cái giá phải trả đâu.

Nàng cố gượng dậy, cười ngu ngơ: “Sự phụ, con không sao, người xem, không phải con rất ôn ư? Thật ra tửu lượng của con được lắm đó. Chỉ có điều... bây giờ con phải đi vệ sinh. Ha ha ha!”

Nói xong xoay người lao đảo ra khỏi bữa tiệc.

“Tiểu Cốt?” Bạch Tử Họa lo lắng đứng dậy, nhưng không tiện đi theo.

Hiên Viên Lăng nói: “Tôn thượng đừng lo lắng, để ta trông chừng nàng cho.”

“Ha ha ha, thằng nhóc, mau đi đi, nhưng không được rình trộm người ta đâu đấy! Đừng chỉ học cái xấu mà không học cái tốt của sự phụ!”

Hiên Viên Lăng bắt đắc dĩ lắc đầu nhìn dáng vẻ say mềm không biết trời đất trăng sao là gì của Lạc Hà Đông, rồi đuổi theo Hoa Thiên Cốt. Đường Bảo vẫn cực kì chuyên tâm vui đầu đào hang trong trái đào.

Lúc này Bạch Tử Họa mới ngồi xuống, nhìn chiếc chén ngọc lưu ly Hoa Thiên Cốt vừa dùng, để Lạc Hà Đông rót đầy rượu vào, sau đó một hơi uống cạn, không biết vì sao hương vị lại khác hoàn toàn lúc trước.

Hiên Viên Lăng dạo quanh một vòng, cuối cùng cũng tìm thấy Hoa Thiên Cốt ở sâu trong rừng đào, hóa ra nàng đang ngồi trên cây.

Trên cành cây, Hoa Thiên Cốt ẵm một trái đào cực lớn, hai tay ôm không xuể cần cật lực. Nàng cởi giày vút dưới tàng cây, đôi chân trần đứng đưa qua lại trên không.

“Đồ ngọc, mới uống chút đã say rồi?”

“Đâu mà.”

Hoa Thiên Cốt gặm đào liên tục, bỗng thấy Hiên Viên Lăng bước tới gần, phỉu hết bụi đất trên đôi chân nhỏ, nhặt giày lên, dịu dàng đi vào cho nàng.

“Cẩn thận kéo bị cảm.”

Hoa Thiên Cốt sững người, há hốc miệng, quên không nuốt miếng đào vừa cắn.

Hiên Viên Lăng lúc này thật giống Đông Phương Úc Khanh, luôn dịu dàng nho nhã, nhưng lại toát lên vẻ cao quý mạnh mẽ mà Đông Phương Úc Khanh không có. Chân mày, khóe mắt hắc ẩn hiện sự lạnh lùng nghiêm nghị của đấng quân vương đứng trên vạn người.

“Lăng ca ca?” Hoa Thiên Cốt nghiêng đầu ngây ngô gọi như chưa nhận ra hắn, không cẩn thận thả lỏng tay, trái đào lớn nện thẳng xuống đầu Hiên Viên Lăng.

“A!”

Hiên Viên Lăng xoa xoa cục u bự rồi ngẩng đầu lên, lại hung dữ như ngày nào.

“Tiểu tử kia! Dám chơi ta hả?!” Hiên Viên Lăng giữ chặt chân Hoa Thiên Cốt, kéo mạnh nàng xuống cho cái mông tiếp đất, khoanh tay trước ngực cười sáng sặc.

Hoa Thiên Cốt xoa xoa mông, cố gắng đứng dậy, lão đảo được hai bước rồi lại ngã oạch xuống, giãy giụa mãi vẫn không dịch chuyển được chút nào.

Hiên Viên Lăng gõ đầu nàng: “Huynh đã nói muội say mà, ngốc chết đi được.

Rồi hấn vươn tay ôm lấy nàng, bay lên cây ngồi.

Hoa Thiên Cốt mệt mỏi tựa vào vai hắn, mí mắt đã chùng xuống.

“Ngon, đồ ăn ngon, đồ uống cũng ngon!”

Hiên Viên Lăng nhìn hai gò má đỏ bừng, đôi mắt ngập nước của nàng, không nhịn được chọc tay lên đó.

“Chỉ biết ăn thôi, đầu heo này!”

Hoa Thiên Cốt lầm bầm: “Rượu Vong Ưu, rượu quên sầu, rượu có thể quên sầu, cũng có thể giải sầu, thảo nào bao người lưu luyến cơn say chốn hồng trần như thế.”

Hiên Viên Lăng ôm chặt Hoa Thiên Cốt vào lòng, truyền chút chân khí cho nàng.

“Cố chịu đi, nếu ngủ thì phải rất lâu sau mới tỉnh lại được đấy.”

Thiên Cốt cảm thấy cả thế gian đang đảo lộn, vòng ôm của Lăng ca ca là một khoảng rộng khác hẳn với của sư phụ.

Nàng cố gắng mở mắt ra, bỗng thấy mặt Hiên Viên Lăng dần biến thành gương mặt của Bạch Tử Họa, liền cười ngây ngô.

Nàng khẽ lắm bầm: “Sư phụ...”

Hiên Viên Lăng ôm chặt nàng vào lòng: “Sư phụ của muội vẫn đang uống rượu với sư phụ của huynh.”

“Con đáng yêu hay Đường Bảo đáng yêu...”

Hiên Viên Lăng bắt đắc dĩ cười đáp: “Cái này chả khác nào hỏi con heo đáng yêu hay con sâu đáng yêu, chẳng có ý nghĩa gì cả...”

“Vậy tại sao người lại cười với Đường Bảo mà chẳng bao giờ cười với con?”

“Huynh cười với Đường Bảo khi nào?” Hiên Viên Lăng khó hiểu.

“À nhầm, Đường Bảo chính là con, con cũng là Đường Bảo... Nhưng người nhận nhầm rồi, đó là con, không phải Đường Bảo. Tiểu Cốt muốn người cười với con, mà không phải với Đường Bảo...”

Đầu Hiên Viên Lăng chảy xuống mấy vạch đen sì: “Thật không hiểu muội đang lắm bầm cái gì nữa.”

Hoa Thiên Cốt cựa quậy, tìm một tư thế thoải mái ngủ trong lòng hắn.

“Nhưng, người biết không? Nếu người chỉ có thể vui vẻ với Tiểu Cốt trong lốt Đường Bảo, vậy thì, thì Tiểu Cốt nguyện không là gì cả, chỉ là Đường Bảo đi theo bên người mà thôi...”

Giọng Hoa Thiên Cốt nhỏ dần, vươn một tay ra nắm chặt lấy thắt lưng của hắn, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Hiên Viên Lăng bóp cái mũi, rồi lại vỗ vỗ mặt nàng: “Này, Hoa Tiểu Trư, mau tỉnh dậy, không cho ngủ biết không!” Nhưng khuôn mặt Hoa Thiên Cốt đã hé một nụ cười, sớm đắm mình trong mộng.

Hiên Viên Lăng cực kì buồn chán gảy búi tóc bánh bao và hàng mi dài của nàng.

“Con heo chết tiệt, khó khăn lắm mới gặp được nhau, thế mà lại dám ngủ. Làm sao bây giờ? Lăng ca ca càng ngày càng không muốn xa muội, thật muốn lấy dây thừng lúc nào cũng buộc muội bên người!”

Hiên Viên Lăng triu mến nhìn Hoa Thiên Cốt, cúi đầu, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán nàng.

Hắn bỗng nghe thấy tiếng người tới, ngẩng đầu lên hóa ra là Bạch Tử Họa.

“Tôn thượng...”

Bạch Tử Họa thản nhiên gật đầu: “Tiểu Cốt đang ngủ à?”

“Phải, nàng say rồi.” Hiên Viên Lăng không chút sợ sệt, nhìn thẳng vào Bạch Tử Họa, cho dù Bạch Tử Họa có nhìn thấy hắn cũng không có gì phải xấu hổ. Vì thời cuộc giờ vẫn chưa ổn định, nàng đi theo hắn quá nguy hiểm. Đợi đến khi Lục giới yên bình, hắn chắc chắn sẽ dùng lễ nghi xa hoa nhất, long trọng nhất cầu thân Thiên Cốt với Bạch Tử Họa.

“Tiểu Cốt say, ta đưa nàng về trước, ngươi nói một tiếng với sư phụ ngươi và Vương Mẫu giùm ta.”

“Được.”

Bạch Tử Họa vươn tay đón Hoa Thiên Cốt, Hiên Viên Lăng lưu luyến không muốn buông ra, lần này từ biệt không biết đến bao giờ mới gặp lại.

Nhưng thấy ánh mắt thâm sâu không thể nắm bắt mà Bạch Tử Họa nhìn mình, Hiên Viên Lăng đành buông tay.

Bóng người màu trắng như luồng gió mát thoát cái đã không thấy đâu. Hiên Viên Lăng ngơ ngác đứng dưới tàng cây, trong tay còn sót lại hơi ấm của Hoa Thiên Cốt.

Chương 12: Kính hoa thủy nguyệt

“Sư phụ?” Hoa Thiên Cốt mơ màng mở mắt, nhìn bóng áo trắng mờ mờ dưới ánh nến.

Bạch Tử Họa xoay người, đi đến bên giường, tay bung một chén trà xanh.

“Khỏe hơn chưa? Có chỗ nào khó chịu không?”

“Chỉ có chút vầng đầu thôi, con đã ngủ bao lâu rồi?” Hoa Thiên Cốt ngẩng lên quan sát, không gian không lớn, bày biện đơn giản nhưng rất sạch sẽ thoải mái.

“Không lâu lắm, ngươi uống ít, ngủ có ba ngày thôi.”

“Ba ngày?!” Hoa Thiên Cốt kinh ngạc, “Con chỉ nhấp một ngụm nhỏ thôi mà.”

“Quần Tiên yển thường có người say rượu ngủ ba năm.”

Bạch Tử Họa đưa bát trà cho nàng, Hoa Thiên Cốt uống ừng ực hết sạch.

“Đường Bảo đâu ạ?”

“Nó cũng lên uống rượu, nếm một tí đã ngây ngất, rơi vào trong chén. Đến lúc vớt được ra thì đã say bất tỉnh nhân sự, bây giờ vẫn đang ngủ, có lẽ phải mấy ngày nữa mới tỉnh.”

Hoa Thiên Cốt cười sặc sụa: “Sur phụ, đây là đâu? Sao con lại thấy cả đất trời chao đảo thế này, có phải con còn say không?”

“Chúng ta đang ở trong thuyền.”

Hoa Thiên Cốt vừa nghe thấy đã sung sướng, nhảy phắt xuống giường, vén màn chạy ra, quả nhiên đang ở trên một con thuyền lá trong dòng sông rộng lớn. Mạn thuyền sóng nước dập dờn, mênh mông bát ngát, hai bờ sông kéo dài ngàn dặm quanh co, đẹp kỳ lạ. Vàng trắng non cong cong, bầu trời đêm cao vời vợi, những ngôi sao xa ánh xuống mặt nước, lung linh huyền ảo, như một khối thủy tinh vậy.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Ban đêm gió lớn, tất cả đều lặng yên, nàng nhảy đến đầu thuyền hóng gió.

“Sur phụ, sur phụ, con kể cho người nghe, con vừa nằm mơ.”

“Ừ?”

“Ba ngày nay con mơ, đầu tiên con thấy mình là một tảng đá ngày ngày buồn chán đứng dưới gốc đại thụ. Bên cạnh con có cỏ non này, hoa nhỏ này, cây bé này, rất nhiều bạn, nhưng con vẫn không vui, bởi vì con hâm mộ chú chim nhỏ trên trời, có cánh, có thể bay, có thể nhìn thế giới rộng lớn. Vì thế lần thứ hai con mơ thấy mình biến thành một chú chim nhỏ, nhưng không ngờ làm chim rồi mà con vẫn không vui, bởi con muốn bay cao bay xa hơn nữa, vì thế ngày nào cũng hâm mộ ông mặt trời. Cuối cùng lần thứ ba con trở thành mặt trời, nhưng không ngờ càng buồn hơn nữa. Ngày nào cũng ở tít trên cao, nhìn cỏ non, hoa nhỏ, cây bé vui vẻ chơi với nhau, còn con chỉ cô đơn một mình, treo trên trời. Con rất buồn, rất hối hận, thì ra ước nguyện cuối cùng của con lại là một lần nữa được trở về làm hòn đá nhỏ.”

Bạch Tử Họa đi đến bên cạnh, xoa đầu nàng.

“Sau đó thì sao?”

“Hoa Thiên Cốt khẽ thả người về phía sau, dựa vào hắt.

“Không có sau đó, bởi vì con chỉ có ba giấc mơ, cho nên không thể trở về làm hòn đá nhỏ, vẫn tiếp tục làm mặt trời. Nhưng con cũng hiểu, tuy rằng cô đơn treo trên trời, nhưng mỗi ngày con có thể nhìn thấy mọi người, tỏa nắng ấm cho họ, còn có thể nhìn thấy rất nhiều chuyện vui trên đời, cho nên cuối cùng con rất vui.”

“Giấc mộng ba kiếp, đó là công hiệu của rượu Vong Ưu, người biết ngụ ý của giấc mộng này không?”

“Dạ có.” Hoa Thiên Cốt gật đầu, “Sự phụ, con hiểu, điều ban sơ chính là điều tốt nhất. Hơn nữa chỉ cần trong lòng không chấp niệm, thì bản thân có thể sống vui vẻ.”

Bạch Tử Họa ngồi xuống, nhìn nàng gật đầu: “Tiểu Cốt, mỗi một giai đoạn, con người đều có giấc mộng không giống nhau, đôi khi là tự do tự tại, có lúc lại là biển rộng trời cao. Thế nên dù sau này Tiểu Cốt có đôi cánh của

hùng ung, có sức mạnh của mặt trời, thì đều phải nhớ kĩ cảm giác khi còn là một viên đá nhỏ, tạo nhiều phúc hơn cho thiên hạ.”

“Vâng!” Hoa Thiên Cốt không hiểu lắm suy nghĩ của Bạch Tử Họa, nhưng lại thầm thề với chính mình, nàng không muốn làm chim nhỏ, mặt trời gì hết, mà cả đời này chỉ cần làm hòn đá nhỏ bên cạnh sư phụ mà thôi.

“Tiểu Cốt, kiếm phổ sư phụ cho người đọc, người có rèn luyện không?”

“Dạ có.”

“Vì sư dạy cho người một bộ kiếm pháp khác, kiếm pháp này không dùng để tỉ thí, mà để tu tâm dưỡng tính, rất có ích trong việc nâng cao nội lực. Ta chỉ làm mẫu một lần, người phải nhìn rõ.”

Hoa Thiên Cốt nghe thấy vậy trong lòng cực kì vui mừng, đi theo sư phụ bao năm, ngoài đánh đàn ra thì sư phụ chưa bao giờ tự dạy nàng thứ gì khác, phần lớn đều để nàng tự học. Đừng nói là sư phụ đấu với ai, mà ngay cả luyện kiếm nàng cũng chưa bao giờ nhìn thấy. Kỳ lạ, hay hôm nay sư phụ uống nhầm thuốc?

“Kiếm pháp này tên là ‘Kính Hoa Thủy Nguyệt^[1]’, nói ra thì đó chính là một chữ ‘không’.”

[1] Kính hoa thủy nguyệt: Hoa trong gương, trăng trong nước, ý chỉ những thứ phù hoa không thật.

Bạch Tử Họa bay người đứng trên mặt nước, dưới ánh trăng làn áo trắng càng thêm vẻ thánh khiết, quanh người tỏa ra một quang sáng bạc, bóng hình phản chiếu trong nước, đẹp như ảo mộng, khiến Hoa Thiên Cốt hít một hơi thật sâu.

Bỗng người đưa mình theo gió, bước trên nước như đi trên đất bằng. Bóng trắng thoăn thoắt, tóc đen như mun, ôn hòa điềm tĩnh, oai vệ như du

long, nhẹ nhàng như chim nhận, tựa tiên nhân trên chín tầng trời cao.

Hoa Thiên Cốt sững sờ, đứng đó, nhớ lại lần đầu gặp người ở Quần Tiên yển.

Trong tay người không kiếm nhưng lại như có kiếm. Ảnh ảo dưới nước càng tỏa sáng rực rỡ, chúng bay lên vãn quanh Bạch Tử Họa. Thanh kiếm màu bạc như có như không trong tay người trên chỉ trời dưới chỉ đất. Bỗng nhiên tất cả nước sông đều ngừng chảy, con sóng cũng đọng lại thành hình, rồi nháy mắt dựng thẳng lên dưới chân người, dâng thành một con sóng lớn, Bạch Tử Họa chỉ dùng kiếm khí, con sóng lập tức tan thành từng mảnh nhỏ.

Bao nhiêu năm sau, Hoa Thiên Cốt thường nhớ lại hình ảnh sư phụ đứng trên dòng sông mùa kiếm dưới trăng cho mình xem, đó là cảnh đẹp nhất, mộng ảo nhất trong cuộc đời nàng. Nếu có thể, nàng nguyện không tiếc lấy sinh mạng trao đổi, chỉ để một lần nữa quay trở lại làm hòn đá nhỏ bên cạnh người.

“Nhớ hết chưa?”

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu nhìn Bạch Tử Họa như ngưỡng vọng một vị thần, cực kì kính sợ.

Lòng của nàng, chỉ cần người cúi đầu nhìn, thì bỗng tĩnh lặng như nước ngừng trôi.

“Đệ tử nhớ cả rồi.”

Đêm hôm đó, Bạch Tử Họa ngồi một bên, thỉnh thoảng lại chỉ bảo cho nàng. Hoa Thiên Cốt múa kiếm trên sông, một thì nằm soài lên mạn thuyền cạnh người ngựa đầu ngắm sao. Đời này nàng chưa bao giờ thấy sao đẹp như thế.

Những ngày tiếp theo, bọn họ đi về phía hạ lưu, vượt nhiều sông lớn núi cao, cũng đến rất nhiều động tiên dọc đường. Để rèn luyện, thậm chí họ còn đến cả đầm lầy, động ma, hầm mộ. Tuy hương thơm kỳ lạ trên người Hoa Thiên Cốt đưa đến không ít quỷ mà Tiểu Hồng, Tiểu Bạch cũng không địch nổi nhưng vì tiên khí bức người của Bạch Tử Họa, yêu ma vừa thấy không những không chặn đường mà còn quỳ xuống đất xin tha mạng. Cho nên thỉnh thoảng Bạch Tử Họa sẽ tách nàng ra, để nàng đến nơi nhiều yêu ma quỷ quái qua lại bắt nàng chiến đấu, hoặc tới những lỗ hổng giữa Yêu, Ma giới và Nhân giới để nàng phong ấn lại.

Hoa Thiên Cốt đã sớm quen với yêu ma nhưng vẫn hơi sợ hãi. Có điều Bạch Tử Họa lại không cho Tiểu Hồng và Tiểu Bạch giúp nàng! Hoa Thiên Cốt đáng thương chỉ có thể cố gắng chống lại số phận bi kịch này, đó chính là bị oan hồn đuổi, ác quỷ cắn.

Dưới sự dạy dỗ chẳng khác nào tra tấn của Bạch Tử Họa, trên người Hoa Thiên Cốt cũng ngày càng có nhiều vết răng quỷ hơn.

Bạch Tử Họa luôn nói người trong lòng không sợ hãi, đó là mới là mạnh nhất.

Nàng buồn như đưa đám nghĩ thầm, chỉ cần sư phụ còn ở đây thì con vĩnh viễn không thể trở thành người mạnh nhất được. Bởi vì người còn đáng sợ hơn quỷ! Thấy quỷ nàng còn có thể chạy trốn, nhưng thấy sư phụ thì hai chân nàng liền mềm nhũn, ngay cả sức để chạy cũng không còn.

Bạch Tử Họa tiên tư xuất trần, cho nên bình thường đều dùng thủ thuật che mắt người phàm. Chỉ Hoa Thiên Cốt mới nhìn thấy tướng mạo vốn có của sư phụ, người phàm sẽ thấy người là một nam tử không thể bình thường hơn.

Nhưng thủ thuật che mắt bình thường hay pháp thuật biến thân mà gặp phải pháp bảo chuyên hóa giải hoặc kẻ có đạo hạnh cao hơn mình thì rất dễ

bị bại lộ. Đó cũng chính là nguyên nhân Sát Thiên Mạch tới Trường Lưu Sơn đều phải dịch dung.

Hôm nay Hoa Thiên Cốt đi theo Bạch Tử Họa đến Hàng Châu nàng kêu đôi âm ỉ, vì thế hai người vào một quán ăn tên là Duyệt Lai nghỉ ngơi.

Người trên giang hồ ai cũng biết, vào được nhà khách Duyệt Lai là đã bước nửa chân vào võ lâm. Lúc ăn cơm không thể không có cảnh bát đĩa lẫn lóc hoặc bay tung tóe...

Cho nên khi Hoa Thiên Cốt gọi một bàn lớn toàn đồ ăn, đang cùng Đường Bảo nhào vào như hổ đói, một con dao mổ heo bay vèo đến cắm phập xuống giữa bàn nàng.

Bạch Tử Họa tao nhã gấp một miếng súp lơ cho vào miệng, lông mày cũng không thềm nhướn lên. Hoa Thiên Cốt được ăn là quên tất cả, đến khi định thần lại đã thấy dao mổ heo cắm ngay trước mặt, cách mũi nàng không đến mười phân.

Nàng ngẩn ra một lát, rồi hít vào một hơi thật sâu, húp luôn cả bát miến và nửa đĩa rau vào bụng.

Một gã tay chân ngắn cùn, phương phi béo tốt, mặt bóng loáng, phanh ngực chạy tới chỗ họ, liên tục cúi đầu giải thích: “Ngại quá, ngại quá, nhầm lẫn, nhầm lẫn.”

Nói xong hắn rút con dao mổ heo lên, nhô phì phì hai miếng nước bọt lên hai tay mình, nhắm đi nhắm lại. Lần này con dao cực kỳ chính xác cắm lên góc bàn của đối phương.

Cả bàn phía trước sững sờ, tất cả rút đao, trừng mắt nhìn gã mổ heo họ.

Gã nhìn đối phương có năm người, mà bên mình có mỗi hai, chẳng những nhân số đông hơn, mà vóc dáng cũng cao hơn hẳn. Thấy không đủ khí thế, gã bèn lạch bạch leo lên đứng giữa bàn thầy trò Hoa Thiên Cốt.

“Ê! Cái trắng của ta!” Hoa Thiên Cốt đau lòng nhìn bàn chân to bè của gã giẫm lên đồ ăn của mình.

Tiểu nhị dọn thức ăn lên, hắn đã sớm học được cách im lặng trong tình huống này, nhưng có phải bọn trong bếp lười biếng trốn việc không rửa sạch thức ăn không vậy, sao lại có một con sâu béo tròn trên đĩa? Thôi được rồi, dù sao ăn cũng không chết.

Tiểu Nhị bung món thịt viên kho tộ lên: “Khách quan từ từ dùng.”

Hoa Thiên Cốt vội vàng nhận lấy, không để tiểu nhị đặt lên bàn vì sợ tên béo kia giẫm lên, sau đó ôm bát đĩa rúc vào một góc đánh chén. Haiz, hôm qua đánh yêu quái cả đêm, nàng mệt đến nỗi chân tay đều mỏi nhừ. Bình thường đi theo sư phụ hầu như toàn ăn chay, nàng phải tắm rửa mới được.

Hoa Thiên Cốt lấy đĩa xiên một miếng, còn chưa kịp cho vào miệng thì đột nhiên nghe thấy bên kia hét lên: “Bạo vũ lê hoa châm!”

Vô số chiếc châm bé như lông trâu phóng đến tựa mưa tuôn xối xả. Trước kia khi Hoa Thiên Cốt luyện tập ám khí, không biết đã bị Bạch Tử Họa dùng giọt nước đánh bao nhiêu lần. Nàng theo phản xạ kẹp tám viên thịt bằng mười đầu ngón tay, dùng nội lực hút toàn bộ kim châm vào.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Đến khi định thần lại, tám viên thịt kho đáng yêu đã trở thành tám con nhím. Hoa Thiên Cốt bộc phát gào ầm lên, không thể giữ nổi bình tĩnh. Tuy sư phụ luôn nói không được để người khác chú ý, không được rước lấy phiền phức, không được bắt nạt người thường...

Nhưng nàng có thể nhịn, thịt viên không thể nhịn!

Hoa Thiên Cốt sử dụng vũ khí lợi hại bậc nhất trong bảy món vũ khí nổi tiếng võ lâm – ghế đầu – xông vào quần áo với hai nhóm người.

“Hu hu hu! Thịt viên của ta! Trả thịt viên cho ta đây!”

Bạch Tử Họa nhẹ nhàng né sang một bên, không dính một cọng rau. Hắn nhắm mắt làm ngơ, haiz, bất cần nhận trò, bất cần nhận trò.

“Tha mạng, tiểu nữ hiệp xin tha mạng!”

Cuối cùng mọi chuyện chấm dứt khi đám người kia bồi thường cho Hoa Thiên Cốt hai mươi đĩa thịt viên cỡ đại.

Vừa thoát ra bàn ăn thịt vừa tốt bụng giải quyết tranh chấp giữa hai bang, nàng bỗng thấy mình thật giống bác gái trong xóm.

Nguyên nhân tranh chấp hóa ra là thiếp anh hùng của Đại hội Võ lâm.

Kết quả thiếp anh hùng được dâng cho tiểu nữ hiệp nàng đây, như vậy hai bang sẽ không phải đánh nhau để tranh giành nữa.

Ăn no uống đã, còn được vận động, Hoa Thiên Cốt đá tay đuổi chân, à không phải, là đá chân đuổi tay mới đúng.

“Sur phụ, chúng ta tham gia Đại hội Võ lâm nhé.”

“Vi sư đã nói bao nhiêu lần rồi, đừng xen vào việc của thế gian, gây chuyện thị phi, bọn họ chỉ là người thường.”

“Đúng vậy, thế nên con cũng chỉ dùng cách giải quyết của thế giới này thôi.” Hoa Thiên Cốt nhẹ răng cười, vươn cái tay heo ra, “Đó chính là, nắm đấm!”

Nàng xoay tròn tròn quanh Bạch Tử Họa: “ Sư phụ, đi đi mà, con đánh yêu quái mệt gần chết rồi, sức chiến đấu cũng mạnh lắm. Bây giờ thấy quỷ con không chậm như trước nữa, thừa dịp chúng không chú ý sẽ ném mấy thứ bùa chú giết bọn chúng. Đại hội Võ lâm hay lắm đấy, con chưa được xem bao giờ. Chúng ta đi đi mà, nếu đồ đệ của người bất cản trở thành Minh chủ Võ lâm, thì người chính là sư phụ của Minh chủ Võ lâm, oai phong biết mấy!”

Bạch Tử Họa bắt đầu lắc đầu, vốn dĩ định ra ngoài cho nàng mở mang kiến thức, nếu nàng đã muốn thì đi cũng không sao.

“Chỉ cho xem...”

“Không cho phép động tay...” Hoa Thiên Cốt cực kì tự giác tiếp lời, vô cùng vui vẻ, giống như heo con hớn hở vì được ra khỏi chuồng vậy. Đường Bảo nằm trên vai nàng cũng vô cùng vui vẻ ôm một viên thịt kho.

Bạch Tử Họa đi chậm chậm phía sau nàng, nhìn nàng phấn khởi cũng thầm mỉm cười. Ra ngoài hơn hai tháng, Hoa Thiên Cốt hoạt bát cởi mở hơn trước rất nhiều. Hắn nghĩ nếu mình không phải tiên, ngày ngày đưa nhóc con tinh quái kia đi ngao du giang hồ, không chừng lại là một cuộc sống rất thú vị.

Nhìn trời xanh mây trắng xa vời vợi, trong lòng cảm thấy khẽ vui.

Không đến nửa năm nữa đại kiếp nạn của hắn sẽ tới. Có lẽ đó cũng là lí do dạo này hắn liên tục dạy nàng, lại thoải mái với nàng hơn. Bạch Tử Họa cố ý mang nàng xuống núi, bởi vì hắn hy vọng những ngày còn lại có thể dùng hết khả năng dạy thật nhiều, thật nhiều thứ cho nàng.

Hắn không quan tâm liệu có vượt qua được kiếp mệnh này không, hắn tu tiên tới bước này, sống chết đã sớm nhặt nhòa. Nhiều năm trước, ngay từ giây phút đầu tiên nhìn thấy nàng, hắn đã biết kiếp số này là vì nàng mà có,

nhưng cuối cùng vẫn nhận nàng làm đồ đệ. Thời điểm đó hắn đã chuẩn bị tốt rồi.

Mệnh số tuy khó sửa, nhưng quyền lựa chọn trước nay vẫn nằm trong tay bản thân.

Trước đó hắn cũng từng lo, nếu mình không còn nữa Tiểu Cốt lại trở nên cô độc, phải làm thế nào mới thao túng được số mệnh trắc trở của nàng. Sau đó thấy nàng càng ngày càng có nhiều bạn bè, những người yêu mến nàng cũng dần tăng lên, hắn mới từ từ yên tâm. Có Đường Bảo, có Khinh Thủy, có Lạc Thập Nhất, có Sóc Phong, có Đông Phương Úc Khanh, có Hiên Viên Lăng, có Sát Thiên Mạch...

Có nhiều cỏ non, hoa nhỏ, cây bé như thế thì cho dù có thành mặt trời nàng cũng sẽ không cô đơn, cũng sẽ không có gì ràng buộc, không có gì bận tâm.

Mà điều hắn có thể làm, đó là ở bên cạnh nàng nhiều hơn.

Gương mặt bình thường đều lạnh lùng như sương giờ thoáng lộ vẻ lo lắng, con ngươi thâm sâu không thấy đáy vẫn đen không thể đoán dò. Bên môi là một đóa sen âm đại từ đại bi thông thấu tất cả.

Trên đường vô cùng náo nhiệt, Hoa Thiên Cốt chạy hết nơi này đến nơi khác, nhìn gì cũng thấy thú vị. Nghệ nhân làm xiếc, cô gái hát rong, đại hiệp dẫn mặt ác bá, người bán hàng rao bên lề đường, kể cả người thợ đan rổ và những bà cô đang mặc cả, nàng đều quan sát rất lâu.

Tối đến hai người nghỉ tạm ở nhà khách, ngủ đến nửa đêm lại bị sư phụ dựng dậy ném tới nghĩa trang bên sườn núi luyện tập. Nàng bắt mấy con quỷ nhỏ cho vào bọc, sau đó không chịu nổi nữa, dựa vào bia mộ ngủ đến tận hừng đông.

Lúc đến Đại hội Võ Lâm thì đã khai mạc xong rồi, Nàng quen nhìn cảnh kiếm bay và pháp thuật đánh đến bụi tung, bây giờ trông đường đao lưỡi kiếm tới tới lui lui của võ lâm đại phái hứng thú cũng giảm đi nhiều, ngáp mấy bận liền.

Vì đây là cuộc tỉ thí tranh chức Minh Chủ Võ Lâm cho nên cực nhiều kẻ giỏi thủ đoạn hoặc dùng ám khí. Hoa Thiên Cốt nóng lòng muốn lên sàn nhưng sư phụ không cho, nên nàng đành phải đổi cách khác. Nàng tự phong mình làm trọng tài, nhìn thấy kẻ định dùng độc hay ám khí, nàng đều lên hóa giải tất cả.

Bởi vậy Đại hội Võ lâm lần này trở thành đại hội ít thương vong nhất, minh bạch nhất, công bằng nhất. Các tiền bối giang hồ đức cao vọng trọng, đầu tóc hoa râm đều vui vẻ: Quả nhiên Trường Giang sóng sau xô sóng trước, lớp trẻ ngày càng có đạo đức hơn!

Cuối cùng Minh Chủ Võ Lâm cũng lộ diện, đó chính là người trùng tri ác bá Hoa Thiên Cốt gặp trên đường, thiếu hiệp nổi tiếng bốn bể Vương Tích Nhật.

Những cô gái rạo rực mầm xuân chưa kết hôn hay đã kết hôn của mọi môn phái đều lên lưu truyền tiểu sử của Vương Tích Nhật như sau:

Vương Tích Nhật cực kì tuấn dật, xuất thân trong gia đình bần nông nghèo khó, vốn tổ tiên là Miêu Hồng vác cuốc lên vai gây dựng sự nghiệp. Vô tình một ngày vì cứu một đệ tử Cái Bang bị con chó vàng già đuổi mà rơi xuống vách núi, không ngờ kẻ ngốc có phúc của kẻ ngốc, đúng là mèo mù vớ cá rán, ông trời để hắn tìm thấy thần kiếm Nghịch Thiên trong truyền thuyết và tâm pháp nội công. Sau đó hắn luyện thành võ công tuyệt thế; độc bộ thiên hạ, tiểu ngạo giang hồ, ha ha ha!

Còn bản tiểu sử văn thơ lại viết thế này:

Vương Tích Nhật thiếu niên siêu phàm cầm thanh kiếm dài chín thước trong truyền thuyết. Tính tình ôn hòa, hành hiệp trọng nghĩa. Thanh thần kiếm Nghịch Thiên của chàng có thể dài ngắn tùy ý, tối đa là chín thước, truyền thuyết nói Nghịch Thiên kiếm giết người không ứa máu, còn không mang đến chút đau đớn nào. Đó là thanh kiếm rực rỡ nhất, hoa lệ nhất và cũng là thanh kiếm thần nhân từ nhất. Khi Nghịch Thiên kiếm phát huy tất cả uy lực, đất trời biến sắc, những hạt tuyết như lông ngỗng sẽ rơi xuống. Chàng là thần, là thánh, là tiên. Chưa ai thấy chàng tức giận, cũng chưa ai thấy chàng rơi lệ, chỉ luôn là dáng vẻ hờ hững mang chút ưu thương, tựa như đóa băng liên thánh khiết nở rộ bên sườn Thiên Sơn, vừa thấy đã rung động lòng người...

Hoa Thiên Cốt nheo mắt cười, nhân tiện che tai lại để giảm bớt tiếng hò hét của hàng ngàn hàng vạn cô gái háo sắc xung quanh.

Tuy rằng nàng thấy kiếm pháp của hắc cũng chẳng có gì, nhưng quả thực nhìn cũng phong cách.

Tuy rằng nàng thấy diện mạo hắc cũng bình thường, nhưng quả thực trông cũng đáng hoàng.

Đó chính là dáng vẻ của đại hiệp, hình tượng của chính nghĩa, thần tượng của mọi thiếu nữ.

“À à, xong hết rồi, chẳng còn gì đáng xem nữa. Sư phụ, chúng ta đi thôi.”

Hai người đang định rời đi thì bỗng Vương Tích Nhật bước đến chấp tay nói: “Đa tạ ân cứu mạng của cô nương!” Trận đấu kia mấy lần hắc suýt bị đối thủ hạ độc thủ, may mà có nàng giúp đỡ.

Hoa Thiên Cốt kinh ngạc há hốc miệng: “Ồ, đại hiệp, không ngờ người có thể nhận ra! Được lắm, được lắm, xem ra thật sự có bản lĩnh đây.”

Võ công của hắn không tồi, lại có tinh thần trọng nghĩa, một lòng hướng về chính đạo. Nhưng tính cách quá cương trực, thậm chí hơi khò khạo, chính ra vị trí Minh Chủ Võ Lâm không hợp với hắn.

Vương Tích Nhật thấy nàng còn nhỏ mà đã xuất chúng, người đàn ông đứng phía sau mặc dù dung mạo rất bình thường nhưng nhìn ánh mắt không gọn sóng đó thì biết có lai lịch không nhỏ.

“Hôm nay trên đường tại hạ cũng gặp hai vị, coi như là chúng ta có duyên phận. Nếu không chê, mời hai vị đến nhà tại hạ nghỉ ngơi mấy ngày?”

Hoa Thiên Cốt cười hi hi định đồng ý thì nghe thấy Bạch Tử Họa nói: “Tình cờ thôi, không dám làm phiền, sau này sẽ có ngày gặp lại.”

Hoa Thiên Cốt bữu môi, đành phải vẫy tay với Vương Tích Nhật: “Tạm biệt.”

Vương Tích Nhật chấp tay cúi gập đầu: “Ôn cứu mạng trọn đời không quên.”

Nhìn hai bóng người một cao một thấp khuất dần, hắn mới quay về chủ trì đại cục.

“Sur phụ, người kia thật thú vị, trong số đó cũng xem như là lợi hại, nhưng ngốc quá.”

Bạch Tử Họa vỗ đầu nàng: “Hắn với ngươi có chút duyên phận, sau này sẽ có ngày gặp lại.”

“Thật sao? Thế thì tốt quá. Sur phụ, giờ chúng ta đi đâu?

“Bắc Hải.”

“A, thật sao? Con đã thấy Bắc Hải Long vương trong Quần Tiên yến, cực kì xinh đẹp, chúng ta đến thăm Long cung được không?”

Bạch Tử Họa gật đầu, vì thế bọn họ đến Bắc Hải trước, rồi qua Bắc trường thành, sau đó tới Nam Cương. Nửa năm trôi đi trôi lại, đạo hạnh của Hoa Thiên Cốt tăng mạnh, càng ngày càng dễ dàng vượt qua đám yêu ma, bước vào cảnh giới khảm tâm.

Đêm nay hai người ngủ trong một khe núi, Hoa Thiên Cốt và Đường Bảo ăn no bèn lăn ra đóng cỏ bên cạnh ngủ khi. Đêm hè nóng bức, trong khe núi có rất nhiều muỗi. Bạch Tử Họa rắc chút bột diệt côn trùng ra xung quanh.

Dáng ngủ của Hoa Thiên Cốt cực kì xấu, chân tay mỗi thứ một phương, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, chớp mũi ứa ra vài giọt mồ hôi, thở phì phò. Đường Bảo với nàng như đúc cùng một khuôn, tư thế ngủ y chang, nằm dạn ra một bên.

Khóe miệng Bạch Tử Họa khẽ nhếch lên, duỗi tay, một chiếc lá cực lớn từ trên cây nhẹ nhàng đậu vào tay hắn. Bạch Tử Họa im lặng nhìn gương mặt đang say ngủ của Hoa Thiên Cốt, nhẹ nhàng quạt cho nàng và Đường Bảo ngủ.

Chỉ tiếc lúc này Hoa Thiên Cốt ngủ như heo, nếu không chắc chắn phải hạnh phúc đến chết đi sống lại, sống lại rồi chết tiếp.

Đột nhiên phía chân trời xa xa có một bóng hạc trắng bay vút đến, đậu ở giữa lòng bàn tay Bạch Tử Họa.

Bạch Tử Họa mở ra, chỉ có năm chữ: Vạc Thần Nông bị cướp.

Xuân Thu Bất Bại kiêu diễm tựa mình vào ghế dựa, bát đĩa trước mặt nhưng nhúc nhích toàn nhộng ve và nhộng ong được vỗ béo đặc biệt.

Vân Ế đẩy cửa bước vào, thấy hấn đang ăn ngon lành, không khỏi buồn nôn, y vẫn thích dáng vẻ đàn ông của hấn hơn.

“Phong ấn đã được giải rồi.”

“Ma quân đâu?”

“Đang bế quan.”

Xuân Thu Bất Bại biết thừa cái gọi là bế quan của Sát Thiên Mạch chẳng qua là đi ngủ một giấc hấp thụ linh khí đất trời gì gì đó, lại còn ngủ rất lâu, nâng cao công lực là phụ, giữ gìn sắc đẹp là chính.

“Không cần bẩm báo với ngài ấy sao?” Vân Ế lần trước được dạy dỗ thâm rồi, lần này nếu lại tự quyết định nữa...

“Không cần, đợi lấy được thần khí rồi báo với ngài ấy sau.”

“Cũng giấu Tử Huân Thiên Hạ?”

“Không giấu thì làm thế nào? Ngươi cho rằng nói với nàng chúng ta dùng vạc Thần Nông để giết Bạch Tử Họa, tiện thể cướp thêm vài món thần khí, nàng sẽ giúp giải phong ấn sao? Không liều mạng với chúng ta mới là lạ.”

“Chỉ dựa vào sức của mấy người chúng ta mà đấu với Bạch Tử Họa?”

Xuân Thu Bất Bại lắc đầu: “Ta, ngươi và Sài Du đều bị thương quá nặng, vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, Khoáng Dã Thiên lại hữu dũng vô mưu, việc này giao cho mình Lam Vũ Lan Phong là được rồi. Nếu thật sự có thể loại trừ Bạch Tử Họa thì thu thập đủ thần khí sẽ không còn là việc khó nữa.”

Sáng sớm hôm sau hai thầy trò cười kiếm bay về phương Bắc. Hoa Thiên Cốt không biết rõ chuyện gì đang xảy ra, hình như vạc Thần Nông đã bị cướp, cả Lao Sơn trúng nhiếp hồn thuật, đạo trưởng cũng bị bắt, bọn họ đi chuyến này để cứu người.

Càng gần phương Bắc trời càng lạnh, gió thổi cực mạnh. Hoa Thiên Cốt ngược nhìn núi non trùng điệp phủ một màu tuyết trắng, cơ thể nhỏ bé vì lạnh mà run bần bật, lông mày và tóc đều đọng một lớp sương dày. Đường Bảo bò vào trong lỗ tai nàng đánh một giấc, luôn miệng nói phải ngủ đông, còn lấy miếng vải rách nhỏ làm rèm, không cho gió lạnh thổi vào.

“Tiểu Cốt?”

Bạch Tử Họa thấy đồ đệ sắp không chịu nổi, bay ngang nàng, kéo nàng vào trong vòng sáng quanh mình. Nhất thời Hoa Thiên Cốt cảm thấy đất trời thật âm áp.

Bởi vì đây là chuyện khẩn cấp, cười kiếm nhanh hơn đạp mây, cho nên lúc đi bọn họ không hề nghỉ ngơi. Bạch Tử Họa thấy Hoa Thiên Cốt cố hết sức gắng gượng, mi mắt lại chực sụp xuống, kiếm lão đảo không ngừng, vì thế để nàng thu kiếm, đứng phía sau mình, hai người cùng bay một kiếm.

Lại nhớ tới lần đầu tiên sư phụ dạy cách điều khiển kiếm cho nàng, Hoa Thiên Cốt cười tủm tỉm rồi một quả ôm chặt lấy eo Bạch Tử Họa. Khuôn mặt nhỏ dính sát lên lưng người, mặc cho chung quanh gió lạnh thấu da, tuyết bay sương tỏa, trời đất một màu trắng xóa đến mức không thấy rõ cảnh vật bốn phía, nàng vẫn ngủ ngon lành.

Tốc độ kiếm dần chậm lại, hai người từ từ hạ xuống. Hoa Thiên Cốt mơ màng mở mắt ra, chỉ thấy một con sông băng hùng vĩ rộng lớn. Ngay cả một nhánh cây ngọn cỏ đều không có, hướng chỉ con người, động vật.

Bão tuyết nhỏ dần, Bạch Tử Họa lấy một chiếc áo lông cáo màu trắng choàng cho Hoa Thiên Cốt, thắt dây lại, còn hắn vẫn chỉ mặc một chiếc áo

mỏng manh như trước.

“Sư phụ, người không lạnh à?”

“Sư phụ là tiên, sao lạnh được?” Bạch Tử Họa phúi tuyết dính trên người nàng xuống, truyền cho nàng chút chân khí, Hoa Thiên Cốt cảm thấy hơi ấm, giậm chân một cái, rồi đột nhiên dùng sức thổi một làn sương trắng về phía Bạch Tử Họa.

“Ha ha, sư phụ nhìn này, con nuốt mây nhả sương.”

Bạch Tử Họa bắt đắc dĩ lắc đầu, nhìn nàng nghịch ngợm vừa cười vừa trượt về phía trước.

Mặt bằng như một tấm kính, nàng vừa sảy chân một cái đã ngã chổng vó thành tư thế hình chữ “đại”^[2] duyên dáng ôm lấy mặt sông. Miệng nàng hôn lên băng, khoe môi dính vài bông tuyết.

[2] Chữ “Đại”: 大

Nụ cười nuông chiều xuất hiện trong khoảnh khắc bên môi Bạch Tử Họa, tiếc là Hoa Thiên Cốt đang cuống quýt giãy giụa, sợ miệng đông cứng như băng nên đã bỏ lỡ nụ cười nàng mong ngóng suốt sáu năm.

Bạch Tử Họa cũng không phát giác, bước lên đỡ nàng dậy. Nhưng giày Hoa Thiên Cốt rất trơn, vừa mới đứng lên đã ngã oạch xuống.

“A...” Hoa Thiên Cốt nức nở.

Bạch Tử Họa ngồi xổm xuống vuốt nhẹ qua đế giày của nàng, lập tức dưới đế giày mọc ra rất nhiều những cục gỗ tròn tròn bé tí tìn, trên đỉnh còn có mấy chiếc lá xanh biếc quấn quanh đùi Hoa Thiên Cốt.

“Đứng dậy đi, như thế sẽ không bị trượt nữa.”

Bạch Tử Họa nâng nàng dậy, Hoa Thiên Cốt chạy hai bước, quả nhiên giống như đang đi trên cát.

“Ta có Phong Hỏa Luân rồi!” Nàng phúi mông, chạy lạch bạch lên phía trước, chiếc chuông treo trên Đoạn Niệm không ngừng vang lên réo rắt, “Su phụ, chúng ta đi hướng nào?”

Bạch Tử Họa nhìn xung quanh, chỉ hướng Tây: “Nơi này chỗ nào cũng có trận pháp, đừng chạy lung tung.”

Hoa Thiên Cốt lại chạy lạch bạch về bên cạnh, nắm lấy ống tay áo Bạch Tử Họa.

“Su phụ, không sao đâu, con còn có Thiên Thủy Tích cơ mà!” Hoa Thiên Cốt quơ quơ sợi dây chuyền trên cổ.

“Trận pháp bình thường có thể phá, nhưng trận pháp lợi hại thì không được. Nếu yêu ma đã cố ý bắt người để dụ chúng ta tới cứu, tất sẽ chuẩn bị đủ loại bẫy, phải cực kì cẩn thận.”

“Su phụ! Hóa ra người biết chúng cố ý dụ chúng ta!

“Vậy người còn tới làm gì?”

“Chúng ta không thể ngồi yên không tới. Người đừng lo, thế gian này không ai có thể thắng được su phụ.”

Bạch Tử Họa vỗ đầu nàng, không nhắc tới kiếp nạn của hắn.

Hai người đi theo sông băng về hướng Tây, qua một hẻm núi sâu, Bạch Tử Họa nhìn xung quanh, hắn là đang ở ngay giữa cái hẻm đó.

Bỗng một bóng trắng bay vút đến, Bạch Tử Họa không tránh, để nó va vào người.

Hoa Thiên Cốt ngửa mặt lên trời cười sảng sặc: “Ha ha ha, không ngờ lại ném trúng sư phụ, mình giỏi quá đi mất!”

Bạch Tử Họa bất đắc dĩ lắc đầu: “Ngươi lại nghịch rồi.”

“Hi hi, sư phụ, chúng ta ném tuyết đi?” Hoa Thiên Cốt lại bốc một quả cầu tuyết lên, ném thẳng về phía Bạch Tử Họa.

Bạch Tử Họa khẽ nghiêng người tránh: “Được.”

“Hả?” Sư phụ đồng ý? Hoa Thiên Cốt còn đang ngơ ngẩn bỗng thấy những bông tuyết bay vút lên, tụ lại thành vô số quả cầu tuyết, lao vút về phía nàng như mưa rào.

Hoa Thiên Cốt chạy trời chết, cả người đều trúng đạn, vừa chạy vừa khóc: “Sư phụ chơi xấu!”

Bạch Tử Họa ngẩng đầu nhìn về phía trước, đột nhiên nói: “Cẩn thận!” Bạch Tử Họa tiến lên, ôm lấy Hoa Thiên Cốt bay xa hơn trăm mét.

Hoa Thiên Cốt cuộn mình trong lòng người, quay đầu nhìn lại, thấy chỗ mình vừa đứng băng và tuyết đều đổ sụp xuống.

“Không được chạy lung tung, tuyết sẽ lở.” Bạch Tử Họa xoa đầu nàng

“Không... không dám...” Một tay Hoa Thiên Cốt bám lấy cổ người, một tay phủi những bông tuyết dính trên mái tóc đen của người đi.

Bốn mắt nhìn nhau, gần như thế; Hoa Thiên Cốt căng thẳng, mặt mũi đỏ bừng.

Bạch Tử Họa thả nàng xuống.

“Đi thôi.”

“Dạ.”

Hoa Thiên Cốt vui vẻ chạy sau, theo thói quen vươn tay nắm lấy ống tay áo sư phụ. Nàng nheo mắt nghĩ, cuối cùng to gan kéo tay người lại.

Bạch Tử Họa cúi đầu nhìn nàng: “Vẫn lạnh à? Sau đó nhẹ nhàng nắm mười ngón tay đỏ như củ cải của nàng, khẽ chà xát. Làn da sư phụ ấm áp như ngọc, khiến tay nàng tê dại. Chân Hoa Thiên Cốt khẽ run, cố gắng nhẫn nhịn nở nụ cười ngây thơ với hắn.

Trong gió tuyết mênh mông, Hoa Thiên Cốt cứ nắm tay Bạch Tử Họa như thế, bước qua khoảnh khắc ngọt ngào cuối cùng trong cuộc đời nàng.

Phía trước tuyết càng lúc càng dày, đường cũng càng lúc càng khó đi, hai người cười kiếm bay tà tà. Núi non băng dày trăm trượng, nơi nơi đều là hang động và những tảng băng to nhỏ.

Tất cả cạm bẫy và trận pháp trên đường đều bị Bạch Tử Họa dễ dàng hóa giải, có điều không có một bóng yêu ma nào. Bạch Tử Họa có dự cảm không lành nhưng lại chưa biết đó là gì.

Hắn cúi đầu dặn Hoa Thiên Cốt: “Cẩn thận một chút, bọn chúng biết chúng ta đến đây.”

Một trận ác chiến không thể tránh, hiện giờ đạo hạnh của Hoa Thiên Cốt cũng khá, huống hồ lại có hắn ở bên, đây đúng là một cơ hội rèn luyện tốt, vậy nên Bạch Tử Họa không lo lắng chút nào.

“Ở đây.” Bạch Tử Họa nhắm mắt tập trung, hơi thở của mỗi một sinh vật sống trong vòng trăm dặm hắt đều nắm rõ.

Hai người từ trên núi băng bay xuống dọc theo sườn núi, trên đó có một kẽ nứt rất lớn. Hoa Thiên Cốt vừa mới thu kiếm tiến vào trong hai bước, đột nhiên dưới chân bị hụt, một cái hang đen ngòm xuất hiện, ngọn lửa hùng hực phun ra. Nàng hét lên một tiếng nhưng cơ thể lại không bay lên nổi, rơi thẳng xuống dưới, chỉ trong nháy mắt ngọn lửa đã bao trọn nàng.

“Tiểu Cốt!” Bạch Tử Họa bỗng thấy nàng ngã xuống đất, ôm chân ra sức giãy giụa, dường như rất đau.

Hoa Thiên Cốt nghe thấy giọng sư phụ, đầu nỏ bùm một cái, nhìn kỹ lại thấy mình vẫn bình yên ngồi trên băng, không bị sao cả.

“Chuyện gì đã xảy ra? Hang đâu? Lửa đâu?” Hoa Thiên Cốt nhìn ngó xung quanh.

Bạch Tử Họa lập tức hiểu chuyện gì vừa xảy ra, bước đến đỡ nàng dậy.

“Xem ra lần này là Lam Vũ Lan Phong tới, nàng ta tinh thông huyền thuật và nhiếp hồn thuật, cực giỏi trong việc tạo ảo giác mê hoặc tổn thương đối thủ. Dù là giả, nhưng nếu não người tin đó là thật thì thân thể sẽ phải chịu tổn thương tương ứng. Cho nên lúc nào cũng phải chú ý, những thứ mắt người thấy chưa chắc đã là thật. Rũ bỏ tạp niệm, giữ kín tâm môn, đừng cho nàng ta cơ hội.”

“Còn có chuyện như vậy sao?!” Hoa Thiên Cốt thầm nghĩ may mà lần trước ở Thái Bạch Sơn Lam Vũ Lan Phong không xuất hiện, bằng không nếu nàng ta biến thành dáng vẻ của ai đó, không chế được trái tim nàng, sợ rằng nàng không thể cầm cự được lâu như thế.

Hoa Thiên Cốt miễn cưỡng nhích lên mấy bước, toàn thân đau do té ngã còn thấy bỏng rát, nhưng lại không có vết thương nào. Nàng day day huyết thái dương, cố gắng tự nhủ đó là giả, đó là ảo giác mà thôi.

Một lúc lâu sau, cảm giác đau đớn và bỏng rát cuối cùng cũng biến mất. Hoa Thiên Cốt đang định bước vào động, đột nhiên bốn phía hiện đầy những thiếu nữ mặc đồ trắng lơ lửng giữa không trung, góc váy tung bay. Ước chừng phải trên trăm người, mặt ai cũng tái nhợt giống hệt xác chết, xuất hiện giữa cảnh gió tuyết này càng thêm vẻ ma quái!

Hoa Thiên Cốt lùi lại hai bước, dụi mạnh mắt. “Những người đó... cũng là giả phải không ạ?”

“Bọn chúng... là thật.”

Bạch Tử Họa còn chưa nói xong, kiếm đã tuốt khỏi vỏ.

Một loạt thiếu nữ áo trắng kẻ trước người sau nhe răng giương vuốt về phía hắn, Hoàn Kiếm của Bạch Tử Họa bùng sáng, chớp mắt đã khiến đám thiếu nữ lúc nhúc xung quanh biến mất.

Bạch Tử Họa cúi đầu nhìn: Nguy rồi, Tiểu Cốt đâu?

“Sư phụ!” Hoa Thiên Cốt sợ hết hồn, bỗng thấy một bóng người màu đỏ nháy mắt xuất hiện phía sau sư phụ, là Sát Thiên Mạch.

“Đừng!” Tất cả mọi chuyện xảy ra quá nhanh, ô Huyền Thiên của Sát Thiên Mạch đột nhiên tỏa ra luồng ánh sáng chói lòa vạn trượng, hóa thành một thanh kiếm sắc bén đâm thấu ngực sư phụ. Ngay lập tức sư phụ cũng xoay kiếm lại, đâm xuyên qua bụng Sát Thiên Mạch, hai người rơi thẳng xuống vách núi.

Hoa Thiên Cốt sợ tới mức hồn bay phách lạc, không thể nghĩ gì khác nữa, vội vàng nhảy xuống theo.

Vách núi băng dày khuất tầng mây, nhưng không thể cao đến mức rơi lâu như thế rồi vẫn không chạm đáy. Hoa Thiên Cốt lòng nóng như lửa đốt, bỗng thấy những tầng mây quanh mình liên tục bay lên. Cơ thể nàng càng lúc càng ấm áp, băng tuyết dần biến mất, màu xanh từ từ hiện lên.

Khi rơi xuống đến đáy, trời chuyển tối, trăng tròn nhô lên cao, xung quanh biến thành một màu non nước, tựa như tiên cảnh chốn nhân gian.

Hoa Thiên Cốt rút Đoạn Niệm kiếm ra, cửa mạnh lên tay một nhát, máu tuôn xối xả, nhưng cảnh sắc xung quanh vẫn không hề thay đổi. Hoa Thiên Cốt càng hoảng loạn, không quan tâm nơi này là thật hay là ảo ảnh, chỉ muốn chạy ngay đi tìm Bạch Tử Họa.

Hoa Thiên Cốt lao như điên, vừa chạy vừa hô to “Sư phụ! Sư phụ!!!” Tiếng muông thú vang lên xung quanh, nhưng Bạch Tử Họa và Sát Thiên Mạch lại không chút tâm hơi.

Nàng chạy quanh rất lâu, biết mình lạc đường, Hoa Thiên Cốt cười kiếm bay lên, nhưng trăng tròn đang nhô cao nào đâu có gió sương băng tuyết.

Nguy rồi, nàng bị tách khỏi sư phụ!

Hoa Thiên Cốt tĩnh tâm lại dùng quan vi tìm xem Bạch Tử Họa đang ở đâu, nhưng dường như nàng bị thứ gì đó ngăn cản không thể nhìn thấu.

Hoa Thiên Cốt lao vùn vụt trên không, đột nhiên một mặt hồ cực lớn xuất hiện dưới ánh trăng, trong trẻo tựa một tấm thủy tinh cực lớn. Trong hồ nở đầy hoa sen, mấy con hạc tiên bay tà tà trên mặt nước.

Bỗng tiếng sỏi bọt nước vang lên, Hoa Thiên Cốt vừa cúi đầu nhìn đã ngây ngẩn. Một thiếu nữ cực kì xinh đẹp trồi lên khỏi mặt nước, dang đôi tay dưới ánh trăng, nhất thời tất cả hào quang trời đất đều tập trung vào người đó.

Hoa Thiên Cốt cố nhìn kĩ, kinh ngạc che miệng. Long mi của thiếu nữ dày mà đen, tựa bức rèm che khuất con ngươi lấp lánh như ngọc trai đen, những chiếc vảy bé nhỏ trong suốt phủ kín làn da, vây cá trên cánh tay như cánh bướm mùa lượn, mỏng manh dễ vỡ, lấp lánh ánh sáng, dường như chỉ cần chạm vào là tan biến. Người con gái ấy ngửa mặt lên trời đối diện với ánh trăng thét dài, phát ra một tiếng kêu kỳ quái, nhưng đó cũng là âm thanh bùi tai nhất mà Hoa Thiên Cốt từng nghe, thoáng chốc tất cả các tế bào trên người nàng như được khai thông.

Bọt nước văng khắp nơi, thiếu nữ nhảy vút khỏi mặt nước theo đàn cá, dưới ánh trăng, những đường cong lại càng trở nên duyên dáng. Thân dưới của nàng ta không ngờ lại là một cái đuôi.

“Mỹ, mỹ nhân ngư!”

Hoa Thiên Cốt dụi dụi mắt, nhưng những hạt nước bắn tung tóe như sợi chỉ bạc nói cho nàng biết, tất cả không phải ảo giác.

Mỹ nhân ngư bay lên không biến ảo thành vô số người, tay vung cây đinh ba tấn công Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt không hiểu sao thuật ngũ hành của mình không dùng được, giống như toàn bộ không gian hư ảo này là một kết giới đã được phong tỏa kín.

“Người chính là Lam Vũ Lan Phong? Không ngờ...” Lại là một mỹ nhân ngư!

“Đúng thế!” Lam Vũ Lan Phong nhìn nàng cười, giọng nàng ta mơ hồ đến kì lạ.

“Không giống tượng tượng của người đúng không? Tên người là Hoa Thiên Cốt nhỉ, là đồ đệ của Bạch Tử Họa? Từ lâu ta đã nghe bọn Vân Ế nhắc đến người, nhưng đây mới là lần đầu tiên gặp mặt.”

Lam Vũ Lan Phong tinh thông huyền thuật, pháp thuật, những thứ khác thì bình thường. Kiếm pháp của Hoa Thiên Cốt tiến bộ vượt bậc, miễn cưỡng có thể đấu tay đôi với nàng ta, nhưng nàng hoang mang nhìn những gương mặt giống y xì đúc xung quanh, không biết ai mới là Lam Vũ Lan Phong thật.

Hoa Thiên Cốt càng lúc càng bất an, không biết sư phụ sao rồi? Tuy biết rõ Sát Thiên Mạch không thể có mặt ở đây, cảnh nàng vừa thấy chắc chắn chỉ là ảo giác, chỉ là màn kịch để Lam Vũ Lan Phong tách mình ra khỏi sư phụ, nhưng dù thế tâm tư của nàng vẫn rối bời.

“Sư phụ của ta đâu?”

“Sư phụ người? Có lẽ đã bị bọn Xuân Thu Bất Bại nhốt vào vạc Thần Nông rồi, không chừng bây giờ đã hóa thành tro bụi ấy chứ. Trong số chúng ta, ta là kẻ có đạo hạnh kém nhất cho nên bị điều tới xử lý người!”

“Nói láo!” Hoa Thiên Cốt hoảng loạn, sư phụ của nàng là ai, làm sao có thể khinh địch mà bị bắt được. Nàng biết Lam Vũ Lan Phong đang nhiều loạn tâm trí mình, nhưng từ trong tâm khảm, một sự sợ hãi mơ hồ đang từ từ nảy nở.

Đường Bảo đã tỉnh ngủ từ lâu, đứng bên cạnh thấy rõ ràng tất cả, nhưng cho dù nó có gào thét thế nào, hét cào lại cần ra sao, Hoa Thiên Cốt đều không nghe thấy. Bọn họ giống như bị ngăn cách ở hai thế giới khác nhau, sau khi nàng bước vào ảo cảnh. Đường Bảo thấy càng lúc nàng càng lún sâu vào ảo giác, gọi mãi không được, liền biết nguy rồi.

Hoa Thiên Cốt khẽ cắn môi nghĩ thầm, ta không tin không phá được ảo cảnh này.

Sau đó nàng rút Đoạn Niệm ra, linh hoạt vận dụng, tất cả các chiêu trên kiếm phổ Hoa Thiên Cốt đều múa đến xuất quỷ nhập thần.

Cắn chặt môi, cố gắng trấn định, ánh mắt sáng tỏ, đầu óc dần thông suốt, chả mấy chốc nàng đã thấy thực thân của Lam Vũ Lan Phong. Nháy mắt Hoa Thiên Cốt phi kiếm phá nát ảo ảnh của nàng ta, mũi kiếm sượt qua khuỷu tay Lam Vũ Lan Phong, đánh cho mấy mảnh vải rơi xuống. Ả vừa bị thương, ngay lập tức khoảng trời phía Tây Bắc bắt đầu đổ sụp, lộ ra một khối hỗn độn mơ hồ.

Lam Vũ Lan Phong càng đánh càng đuổi, nghĩ bụng không ngờ nha đầu này lại lợi hại đến thế, khôn kiếp, tên nhãi Vân Ế dám lừa nàng!

Hoa Thiên Cốt dang tay ra định điểm huyết Lam Vũ Lan Phong, không ngờ ả lại linh hoạt như cá trạch, quẩn quanh rồi xoay tròn bên cạnh, đuổi cá quật mạnh vào lưng nàng.

Hoa Thiên Cốt nhin đau vung kiếm đánh trả, bỗng thấy trước mắt biến thành Bạch Tử Họa. Dù biết rõ đó là ảo giác, song kiếm của nàng vẫn không tự chủ mà ngừng lại.

Khuyển tay Lam Vũ Lan Phong đột nhiên mọc ra một chiếc xương cá dài nhỏ màu xanh nhuốm đầy kịch độc, thừa dịp nàng lơ đãng, đâm thẳng về phía ngực nàng.

Tất cả mọi chuyện đều xảy ra quá nhanh, đến khi Hoa Thiên Cốt kịp phản ứng, đã có một người bay vút từ chân trời đến chắn trước mặt nàng. Dù có chân khí hộ thân, xương cá vẫn đâm được vào da thịt người trước mặt, ngay lập tức máu đen tủa ra.

“Sur phụ!”

Hoa Thiên Cốt hốt hoảng, cuống quít đỡ lấy cơ thể lão đảo của nam tử áo trắng.

Lam Vũ Lan Phong cười khúc khích, biến về dáng vẻ ban đầu: “Thật thú vị, dù biết ta là Bạch Tử Họa giả, ngươi vẫn không thể ra tay được!”

“Sur phụ! Sur phụ!” Hoa Thiên Cốt nhìn gương mặt càng lúc càng tái nhợt của nam tử trên đất, vội vàng điểm mấy huyết lớn, run rẩy lấy Hối Thanh đan ra nuốt cho hẵn.

“Đừng phí công nữa, đây không phải độc bình thường mà được luyện từ vạc Thần Nông, không có thuốc giải. Yêu ma thần tiên chẳng ai thoát nổi, dù có là Bạch Tử Họa cũng vô phương cứu chữa.”

Nhìn ánh sáng màu bạc quanh Bạch Tử Họa yếu dần, Hoa Thiên Cốt biết nàng ta nói thật.

Lam Vũ Lan Phong chĩa thẳng cây đinh ba về phía nàng: “Đứng lên, báo thù cho sư phụ ngươi đi!”

Nàng đã không còn nghe thấy gì, chỉ cúi đầu cố gắng hút độc cho sư phụ.

Lam Vũ Lan Phong nhíu mày: “Ngươi điên hả? Ta đã nói đó là độc của vạc Thần Nông có nghe không? Chẳng lẽ muốn chết cùng sư phụ ngươi?”

Môi Hoa Thiên Cốt run lên bần bật, đôi mắt to tròn đờ đẫn nhìn chăm chăm Bạch Tử Họa như kẻ điên, nét mặt của nàng khiến Lam Vũ Lan Phong nổi cả da gà.

Là lỗi của nàng, tất cả đều là lỗi của nàng, là nàng hại sư phụ, sư phụ, người mau tỉnh lại đi!

Lam Vũ Lan Phong bất đắc dĩ lắc đầu: “Thật ra ta chỉ muốn giết Bạch Tử Họa thôi, ngươi... Thôi, dù sao thì ngươi cũng không sống nổi.”

Cây đinh ba dài vung lên, bổ về phía Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt chỉ lo hút độc thay Bạch Tử Họa, không hề chạy trốn.

Bỗng “bùm” một phát, tiếng nổ vừa vang lên, cây đinh ba của Lam Vũ Lan Phong đã bị bắn ra xa.

Một người bay vào từ khoảng trời Tây Bắc bị phá, bóng trắng nhanh nhẹn, hóa ra là Bạch Tử Họa.

“Tiểu Cốt!” Bạch Tử Họa thấy lúc này Hoa Thiên Cốt đang cầm một chiếc bình bạc tinh xảo uống gì đó, máu từ khóe miệng tuôn ra ào ào, hấn vung tay áo gạt bay chiếc bình xuống đất.

Ảo cảnh này là Lam Vũ Lan Phong dùng vạc Thần Nông luyện ra, mặc dù hấn có thể cảm ứng được nàng, nhưng không thể tìm được lối vào, lo đến mức tâm can rối loạn.

Chiếc bình bạc rơi khỏi tay Hoa Thiên Cốt, nàng ngẩng đầu lên ngơ ngác nhìn Bạch Tử Họa, sao lại có thêm một sư phụ nữa thế này?

Bạch Tử Họa chưa từng thấy ánh mắt đờ đẫn tuyệt vọng đến nhường này của Hoa Thiên Cốt, lòng đau nhói, vội cúi xuống đỡ nàng.

Hoa Thiên Cốt vươn tay lên sờ mặt người, rồi lại sờ Bạch Tử Họa bị thương kia, đột nhiên sư phụ dưới chân nàng vỡ nát thành từng đóm sáng.

“Sư... sư phụ...” Nàng líu ríu, rồi hộc thẳng một ngụm máu đen ra, ngã phịch vào lòng người.

Nàng nghĩ hấn đã chết, nàng nghĩ rằng chính mình đã hại chết hấn!

Bạch Tử Họa vận công muốn hút độc ra cho nàng.

Hoa Thiên Cốt cuống quít lắc đầu, ra sức giãy giụa.

“Không được! Sư phụ, đây là độc của vạc Thần Nông! Người không giải được đâu!”

Hấn đâu còn quan tâm điều đó nữa, chẳng nói chẳng rằng, lôi nàng về, điểm huyệt, ngón tay ấn nhẹ lên mi tâm hút máu độc trong người nàng ra.

Dựa vào đạo hạnh của nàng, nếu còn do dự chỉ sợ cái mạng nhỏ này cũng không giữ được.

Lam Vũ Lan Phong im lặng đứng một bên, thứ nàng ta chờ chính là lúc này.

Nhân lúc Bạch Tử Họa phân tâm, nàng ta đột nhiên thu hết ảo cảnh về, ngay lập tức xung quanh hỗn độn mờ ảo như ở trong một chiếc bình.

“Nguy rồi!” Đường Bảo hét lớn. Tất cả cây cối, sao trăng, chim chóc, hoa cỏ xung quanh trở nên phẳng như một tờ giấy, bị cuốn vào một cái vạc đồng cực lớn.

“Mẹ Cốt Đầu, cố gắng lên, con đi tìm viện binh!” Nói xong nó bèn gắng hết sức giãy ra khỏi lực hút, biến thành một tia sáng xanh biếc, bay thẳng về phía băng tuyết bên ngoài, nháy mắt đã không thấy đâu.

Còn Bạch Tử Họa ôm Hoa Thiên Cốt bị hút vào bên trong vạc Thần Nông.

Đuôi cá của Lam Vũ Lan Phong vung vẩy trên mặt băng, thân mình lảo đảo.

“Bạch Tử Họa, tuy rằng huyền thuật của ta không làm gì được ngươi, nhưng lại dùng được với đồ nhi bé bỏng của ngươi. Lần trước ngươi cướp búa Bàn Cổ rồi vội vã đến Thái Bạch Sơn, không giết mà thả ta đi chính là sai lầm lớn nhất đó. Ta biết thế gian này không ai đấu nổi Trường Lưu thượng tiên, có điều giờ đây ngươi vừa trúng kịch độc lại bị nhốt trong vạc, nếu độc của ta trong ba khắc không thể giết ngươi, thì tam vị chân hỏa sẽ thiêu cháy ngươi, ta không tin ngươi không hóa thành tro bụi!”

Hoa Thiên Cốt cảm thấy lực phủ ngũ tạng cực kì khó chịu tay chân như bị bẻ gãy, xung quanh mù mịt, không nhìn rõ được gì chỉ có một màu đỏ

chói mắt và hơi nóng liên tục quét tới. Áp lực cực lớn khiến nàng khó thở, mỗi một phân trên người đều đau đớn, tựa như bị ép thành tro bụi.

“Sư phụ!” Hoa Thiên Cốt vô cùng hoảng loạn lần mò xung quanh. Sư phụ sẽ không sao đâu! Sư phụ sẽ không sao đâu! Tất cả chỉ là ảo ảnh thôi!

Đột nhiên một luồng sáng bạc và gió mát phả tới, vòng tay ấm áp quen thuộc kéo nàng vào lòng.

“Sư phụ!” Hoa Thiên Cốt suýt khóc, cố gắng áp sát vào vầng sáng đó, ôm chặt lấy Bạch Tử Họa, chết cũng không chịu buông.

Vẻ mặt người vẫn không thay đổi, nhưng tái mét lại, có vẻ hơi đáng sợ.

Bạch Tử Họa vừa vận công áp chế độc trong cơ thể, vừa ôm Hoa Thiên Cốt, bảo vệ nàng không bị vạc Thần Nông làm thương tổn.

Hoa Thiên Cốt biết tình thế nguy hiểm của hai người, bị giam trong vạc Thần Nông, sư phụ lại trúng kịch độc. Nếu cứ tiếp tục thế này hai người sẽ hóa thành tro.

“Sư phụ, là con hại người, là con hại người...” Giọng nàng run run, hận không thể chết luôn, chỉ cần sư phụ không phải chịu khổ nạn này.

Bạch Tử Họa lắc đầu, ghì chặt thân mình nhỏ nhỏ của nàng vào lòng. Lửa thiêu rùng rục, vầng sáng bạc hộ thân càng lúc càng bé lại, độc tố cũng từ từ ăn mòn tiên thân, hắn không biết mình có thể chịu được bao lâu nữa.

“Đại kiếp nạn của sư phụ đã tới, không trách người được. Chỉ có điều nếu ta không quá tự phụ, đừng mang người theo thì người đã không bị liên lụy. Người dồn hết chân khí vào đan điền vì sư giúp người ra khỏi vạc.”

“Không! Con không muốn!” Hoa Thiên Cốt chống cự, đấm đá lung tung. Nàng biết sư phụ muốn dùng toàn lực cứu nàng, nhưng nàng không muốn, cũng không cần! Cùng lắm thì cả hai cùng chết trong chiếc vạc này!

“Tiểu Cốt!” Bạch Tử Họa lấy hết sức ôm nàng, cơ thể vì cả trong lẫn ngoài đều phải chịu đau đớn mãnh liệt mà bắt đầu hơi run.

“Nghe lời sư phụ!” Vạc Thần Nông này là thần vật, nếu cứ tiếp tục thế này thêm nửa khắc, nội lực của hắn tan biến hết thì sẽ không thể cứu nàng được nữa.

Hoa Thiên Cốt nằm trong vòng bảo vệ của Bạch Tử Họa mà vẫn thấy khó thở và đau đớn, không biết sư phụ còn phải khổ biết nhường nào? Nàng muốn ôm lấy lưng sư phụ, chịu bỏng thay hắn lại bị hắn giữ chặt. Bạch Tử Họa dùng chút sức mạnh cuối cùng, dành cho nàng một khoảng không nhỏ.

Hoa Thiên Cốt cảm thấy tất cả sức mạnh của Bạch Tử Họa đều dồn tụ trên người mình, sau đó hắn từ từ buông tay, Hoa Thiên Cốt dần bay lên phía trước, còn hắn càng chìm sâu vào ngọn lửa hơn. Nàng cố gắng vươn tay nắm lấy hắn, luồng sáng rực rỡ trên cơ thể lại càng lúc càng mạnh, đẩy nàng bay thẳng lên.

Nàng trông Bạch Tử Họa ngày càng cách xa, khóc lóc gào thét hét như một đứa trẻ.

“Con không muốn! Con không muốn! Con muốn cùng chết với sư phụ!”

Bạch Tử Họa chấn động, khẽ thở dài. Hắn khép hai tay lại, ngồi ngay ngắn như trên đài sen chuẩn bị dùng chút sức mạnh cuối cùng phong ấn vạc Thần Nông, cùng đồng hóa để ngừa Yêu Thần xuất thế.

Hoa Thiên Cốt thấy thân thể sư phụ tan thành mảnh nhỏ, biến thành vụn chùm sáng.

Nàng không thể chịu đựng được khóc thét lên một tiếng long trời lở đất, thân thể chớp mắt trở nên trong suốt như thủy tinh, rồi thoát cái lại trở về y như cũ. Bỗng chốc giữa mi tâm nàng xuất hiện một dấu ấn kỳ quái, đồng tử lập tức biến thành màu tím, bên trong cuộn xoáy sâu thẳm.

Bạch Tử Họa hoảng hốt, thấy nàng lao vút về phía mình, vòng tay ôm, thân thể vỡ nát của hắn từ từ hợp lại, sinh mệnh cũng dần dần chảy về.

“Không ngờ ngươi lại là...” Bạch Tử Họa không chịu nổi phun ra một búng máu.

Lúc Hoa Thiên Cốt cùng Bạch Tử Họa lao vút ra khỏi vực Thần Nông như sao băng, Lam Vũ Lan Phong học máu lù liên tiếp mấy bước, kinh sợ nhìn hai người.

Không thể nào! Làm sao có thể! Rõ ràng Bạch Tử Họa đã trúng độc nặng như thế! Sao vẫn mạnh vậy được!

Hoa Thiên Cốt quỳ trên băng, ôm lấy Bạch Tử Họa từ phía sau, thét lên một tiếng long trời lở đất, đau thương tới mức làm người ta nát ruột nát gan. Hai lỗ tai Lam Vũ Lan Phong máu chảy ròng ròng, ả mất hết sức lực ngã vật xuống. Ngay cả Bạch Tử Họa cũng thấy lồng ngực nhức nhối.

“Tiểu Cốt!” Bạch Tử Họa nhìn sự bi thương tuyệt vọng của nàng, lấy hết sức hét lên.

Hoa Thiên Cốt ngậy ra, hào quang biến mất, nháy mắt đã khôi phục dáng vẻ ban đầu.

“Sư phụ! Sư phụ! Người không chết?”

“Ta không chết...” Bạch Tử Họa mặt mũi lắc đầu, thảo nào mà hắn không tính ra mệnh số của nàng, đành vậy.

Hoa Thiên Cốt muốn cười với hắn một cái, nhưng cơ mặt vì sợ quá đã cứng đờ, chớp mắt nhếch môi đều không được. Nàng nắm chặt hai tay hắn, run rẩy không ngừng.

Suýt chút nữa, suýt chút nữa, suýt chút nữa thôi là nàng sẽ mất hắn, hắn bảo nàng phải làm sao bây giờ?

“Cẩn thận!” Bạch Tử Họa đẩy nàng ra, cây đinh ba của Lam Vũ Lan Phong cắm phập lên mặt băng.

“Sur phụ!” Hoa Thiên Cốt thấy máu tươi không ngừng tuôn ra từ miệng Bạch Tử Họa, màu đen kia khiến nàng đau đến suýt bật khóc.

“Người cho rằng ra khỏi vực Thần Nông là thoát được sao?”

Lam Vũ Lan Phong liên tục tấn công, Hoa Thiên Cốt điều khiển Đoạn Niệm ứng chiến, tay run lẩy bẩy không ngừng, tâm trí nàng vẫn ở trong cơn khủng hoảng suýt nữa mất Bạch Tử Họa nên không thể tập trung được.

Gió tuyết càng lúc càng mạnh, Lam Vũ Lan Phong thỉnh thoảng lên vào trong băng, luôn lách qua băng dễ dàng như trong nước.

Hoa Thiên Cốt lo cho Bạch Tử Họa, xung quanh lại xuất hiện vô số cô gái áo trắng bay lơ lửng giữa trời, người gắng hết sức điều khiển kiếm, nhưng lực bất tòng tâm.

Thấy Bạch Tử Họa ngày càng nguy hiểm, miệng vết thương mỗi lúc một nhiều. Hoa Thiên Cốt không nghĩ gì được nữa, đón đầu đinh ba đang nhào tới, tay nàng nắm chặt hai mũi nhọn cực sắc bên cạnh, mũi nhọn ở giữa đã chạm ngay trên trán. Tay nàng đầm máu, máu theo tay chảy dọc

xuống mũi nhọn cứng như thép, mũi nhọn đó bắt đầu bị ăn mòn, biến thành màu xanh.

Hoa Thiên Cốt thét to, sử dụng tất cả nội lực, bẻ gãy đầu đinh ba.

Lam Vũ Lan Phong giật mình, vội vàng chui vào băng, bỗng Hoa Thiên Cốt vụt tới, dùng sức phi đinh ba ngập mặt băng.

Tảng băng vỡ ra, Lam Vũ Lan Phong thét lên thảm thiết, đuôi cá bị ghim chặt vào băng lạnh, đau không chịu được, ả giấy đành đập.

Hoa Thiên Cốt vội vàng đỡ Bạch Tử Họa dậy, điều khiển kiếm phá vòng vây do lũ súc yêu tạo ra.

Không biết hai người đã bay bao xa, nơi nơi đều là băng bạt ngàn không có điểm cuối, Hoa Thiên Cốt mất phương hướng hoàn toàn. Yêu ma hết đợt này đến đợt khác hùng dũng xông ra, Hoa Thiên Cốt không chống nổi cách đánh luân phiên này, hơn nữa lại phải bảo vệ Bạch Tử Họa nên đã sớm mệt mỏi.

Nàng không còn sức cưỡi kiếm, chỉ có thể ẩn náu trong một khe núi, dù Bạch Tử Họa khó khăn mò mẫm nhích từng bước về phía trước.

Bạch Tử Họa nằm trên lưng nàng, liên tục nôn ra máu hết lần này đến lần khác, giống như nôn thê nào cũng không hết.

Cổ áo và vạt lưng Hoa Thiên Cốt đều bị nhuộm đỏ, nàng cũng không rõ đó là máu của sư phụ hay của chính mình.

“Sư phụ! Người cố gắng lên! Sư phụ...” Hoa Thiên Cốt run run, khóc đến mức họng khản đặc. Hoa Thiên Cốt bé nhỏ chỉ cao bằng một nửa Bạch Tử Họa, vất vả công hấn bước về phía trước, gần như đang bò.

Nhìn từng giọt, từng giọt máu rơi xuống nền tuyết trắng, nàng đau không thở nổi. Không biết hai người đi được bao xa, Bạch Tử Họa đã hoàn toàn rơi vào trạng thái hôn mê.

Hoa Thiên Cốt vừa sảy chân, hai người liền lao từ sườn dốc phủ đầy tuyết xuống. Nàng chóng mặt lảo đảo chạy qua ôm lấy Bạch Tử Họa, gắng sức truyền nội lực cho hắn.

“Sur phụ! Sur phụ! Người mau tỉnh lại đi!” Tay Hoa Thiên Cốt chạm vào gương mặt hắn, lạnh lẽo y như xác chết.

Bạch Tử Họa mơ màng ngửi thấy mùi máu, bắt lấy tay Hoa Thiên Cốt bỏ vào trong miệng.

Hoa Thiên Cốt bừng tỉnh.

“Máu? Người muốn máu phải không?” Hoa Thiên Cốt đưa miệng vết thương đến bên môi Bạch Tử Họa, ra sức nắn mạnh, từng giọt máu chảy vào trong miệng hắn.

Bạch Tử Họa bỗng thấy cổ họng nóng lên, cơ thể khôi phục lại được chút cảm giác, cô hết sức mở mắt thì thấy Hoa Thiên Cốt đang mừng rỡ nhìn mình.

“Tiểu Cốt?”

“Sur phụ! Sur phụ! Người gắng lên! Bây giờ con sẽ đưa người ra khỏi nơi này! Chúng ta về Trường Lưu Sơn! Về Tuyệt Tình điện!” Hoa Thiên Cốt cắn chặt răng, dùng hết sức đỡ Bạch Tử Họa dậy.

Bạch Tử Họa ngẩng đầu lên, thấy cả bầu trời phủ đầy gió tuyết. Thân hình bé nhỏ như thế làm cách nào mà đỡ được hắn?

“Tiểu Cốt...” Bạch Tử Họa gắng sức định đứng lên, không ngờ lại ngã đi.

Hoa Thiên Cốt in từng dấu chân bôn ba trên nền tuyết trắng, không có chân khí bảo vệ, đôi mày mái tóc nàng đều đông cứng, ngay cả trên lông mi cũng có một lớp băng dày.

“Sur phụ! Sur phụ! Người đừng ngủ! Chúng ta về Trường Lưu Sơn, rồi Tiểu Cốt sẽ làm thật nhiều món ngon cho người được không? Chúng ta sẽ ăn cơm chay La Hán lộ hội nhé? Nếu không thì chúng ta ăn cá sạo hấp, canh mướp đắng nấu chân vịt? À không, sur phụ ăn chay, chúng ta ăn chè hạt sen với đậu Phù Dung được không? Sur phụ! Sur phụ! Tiểu Cốt hứa với người! Tiểu Cốt sẽ không lười biếng nữa, ngày ngày ngủ sớm dậy sớm, chăm chỉ luyện kiếm, cố gắng tu hành, không gây phiền phức cho người, không làm sur bá tức giận. Sur phụ, lần trước người nói sẽ đưa con về nhà mà, người còn chưa thấy ngôi nhà gỗ nhỏ của Tiểu Cốt ra sao... Sur phụ, người nói gì với con đi, sau khi về con sẽ chăm chỉ học chơi cờ, rồi ngày nào cũng đánh với người. Còn nữa sur phụ, con lỡ tay làm vỡ chiếc nghiên mực thạch anh trong thư phòng mà người thích nhất rồi, sau đó con tới xin Mặc tiên làm chiếc y hệt thế đã lâu nhưng ông ấy vẫn chưa xong, người tỉnh lại thì đừng mắng con nhé...”

Hoa Thiên Cốt vừa lê bước nhọc nhằn vừa nức nở thì ào, nàng ghen ngào nhưng nước mắt mãi không thể rơi. Nàng không muốn, nàng không muốn thế giới yên tĩnh như thế này. Nàng sợ, rất sợ sur phụ cứ tiếp tục im lặng.

“Tiểu Cốt “ Bạch Tử Họa yếu ớt mở mắt, rồi lại ho ra một ngụm máu: “Thả ta xuống, người chạy nhanh đi!”

“Con không chạy! Tiểu Cốt sẽ không bỏ lại sur phụ đâu!” Tất cả đều tại nàng mà sur phụ mới trúng độc!

Bạch Tử Họa dùng hết sức đẩy nàng ra, còn mình ngã ập xuống nền tuyết. Hoa Thiên Cốt vội vàng đỡ hấn dậy: “Sur phụ, người không sao chứ?”

Bỗng nhớ ra gì đó, Hoa Thiên Cốt bèn rút kiếm cửa một nhát lên động mạch cổ tay, máu cuồn cuộn tuôn ra, nàng đem tất cả đút vào miệng Bạch Tử Họa.

Bạch Tử Họa không còn sức đẩy, máu Hoa Thiên Cốt phả ra một mùi hương kỳ lạ, có thể tạm thời kìm chế độc tính trong người hắn.

“Ta xem lần này các ngươi còn trốn đâu được nữa!”

Lam Vũ Lan Phong hiện ra trên một vách băng phía đối diện, vết thương trên đuôi chỉ xử lý đơn giản, máu vẫn rỉ ra.

Hoa Thiên Cốt cầm Đoạn Niệm, chắn trước người Bạch Tử Họa, nhớ lại chiêu thức Kính Hoa Thủy Nguyệt hắn từng dạy cho mình, chỉ cần đường kiếm, không cần nội lực đã ngăn trở được Lam Vũ Lan Phong và cả lũ ma bóng trắng.

Lam Vũ Lan Phong không ngừng định dùng ảo giác mê hoặc nàng, nhưng vì Hoa Thiên Cốt quyết tâm, trong nỗi tuyệt vọng lại càng trở nên bình tĩnh, khiến ả ta không có lấy một cơ hội xuống tay.

Nhưng vết thương trên người Hoa Thiên Cốt càng lúc càng nhiều, nàng sắp không chống đỡ nổi nữa. Lam Vũ Lan Phong quấy đuôi một cái, vô số mảnh băng phi thẳng về phía nàng. Nàng dùng kiếm đánh bay từng cái một, lão đảo lùi lại mấy bước. Bỗng một người từ đằng sau đỡ lấy nàng, nàng ngẩng đầu lên thấy gương mặt tái cắt không còn một giọt máu của Bạch Tử Họa. Hai người nhìn nhau, bỗng thấy thật nhẹ nhõm.

Một ánh sáng xanh xoẹt qua bầu trời

“Mẹ Cốt Đầu! Con tới cứu mẹ đây!” Đường Bảo tạo vòng an toàn trên người Hoa Thiên Cốt, một bức tường sáng lấp lánh hiện ra, bao bọc nàng và Bạch Tử Họa bên trong.

Không biết từ khi nào mười tên áo đen đeo mặt nạ đồng đã xuất hiện xung quanh, cực kì nổi bật giữa nền gió tuyết.

“Các người là ai?” Lam Vũ Lan Phong giật mình, xung quanh đây trận pháp bày bố dày đặc, bọn chúng vào bằng cách nào?

Cô gái áo xanh cảm đầu thân hình cao lớn, thân nhiên liếc nàng ta một cái.

“Lệnh của các chủ, tức tốc đưa hai người kia đi. Còn lại, giết. Nói xong nàng vung tay, mười gã áo đen đằng sau lập tức dùng thân hình và bước chân quỷ dị của mình xông lên, chẳng mấy chốc đã diệt gần hết đám yêu nữ, hơn nữa đều là dùng tay không bóp nát yết hầu, một nhát chí mạng.

Lam Vũ Lan Phong định sử dụng nhiếp hồn thuật, đúng lúc niệm phép lại phát hiện ra mười kẻ này giống như người chết, không hề có chút suy nghĩ nào.

À biết gặp phải cường thủ, hơn nữa bản thân lại bị thương không nhẹ, đành phải chạy là thượng sách.

Cô gái áo xanh thấy ả chuồn xuống băng, quát lớn: “Nào dễ trốn như thế, để vạc Thần Nông lại cho ta!” Bàn chân to đập mạnh một cái, ngay lập tức mặt băng rung chuyển dữ dội. Nàng tiến lên mấy bước, bàn tay chọc thủng một lỗ trên nền băng, bóp cổ Lam Vũ Lan Phong lồi lên.

Lam Vũ Lan Phong bị bắt, liều mạng giãy dụa như cá mắc cạn, đuôi quẫy loạn trên không.

Cô gái áo xanh lạnh lùng nói: “Người muốn tự đưa hay là để ta moi tim?”

Lam Vũ Lan Phong không ngừng cầu xin, lấy vạc Thần Nông trong khu đình, dùng hết sức ném mạnh ra phía xa.

Khi cô gái áo xanh bắt được vạc thì ả đã chuồn theo đường băng. Không buồn đuổi theo, nàng bước đến bên Hoa Thiên Cốt, hỏi: “Ngươi không sao chứ?”

“Ta không sao, nhưng sư phụ...”

Hoa Thiên Cốt đã nhìn nàng rất lâu, thấy quen quen, lúc này mới nhớ ra đây là cô gái phụ trách đón khách ở Dị Hủ các. Sao nàng ấy lại tới cứu mình? Nàng ấy nói là các chủ, nếu vậy chẳng lẽ là Dị Hủ Quân phái họ đến? Chắc đúng rồi, Đường Bảo vốn là linh trùng của Dị Hủ các, toán cứu binh này có lẽ do nó mời tới.

“Đa tạ tử tử đã tới cứu đúng lúc.”

Cô gái áo xanh thản nhiên liếc nàng: “Không cần cảm ơn, Dị Hủ các chưa bao giờ làm ăn lỗ vốn, đến một lúc nào đó sẽ tự đòi ngươi thù lao.”

Hoa Thiên Cốt gật đầu lia lịa, nắm lấy tay nàng: “Xin tử tử cứu sư phụ của ta, cho dù phải trả giá thế nào ta cũng chịu!”

Nàng ta nhìn thoáng qua Bạch Tử Họa đã mê man, khẽ nhíu mày.

Độc luyện từ vạc Thần Nông dù là thần tiên cũng khó cứu.

Đến khi Hoa Thiên Cốt tỉnh lại, nàng cực kì kinh ngạc vì bản thân đang nằm trong căn phòng của mình ở Tuyệt Tình điện. Chẳng lẽ tất cả là ảo giác ư?

“Sư phụ!” Nàng vừa ngồi dậy đã ngó nghiêng xung quanh.

“Thiên Cốt! Cậu tỉnh rồi!” Khinh Thủy bưng một chén thuốc vào, kích động đến mức đánh rơi luôn chiếc chén trên tay, bỏ nhào vào nàng: “Cậu làm tớ sợ gần chết có biết không hả?”

Hoa Thiên Cốt kinh ngạc nhéo mặt nàng: “Cậu... cậu thật sự là Khinh Thủy?”

“Đúng thế! Tớ là Khinh Thủy đây!” Khinh Thủy vội áp mặt lên tay nàng, hốc mắt ầng ậng nước: “Cậu bị thương nặng, Tôn thượng phá lệ cho tớ lên Tuyệt Tình điện chăm sóc cậu.”

“Sư phụ! Sư phụ của tớ đâu? Người ở đâu?”

“Tớ cũng không biết, sau khi hai người về thì không thấy Tôn thượng đâu nữa, chắc là bế quan rồi. Người chỉ dặn tớ phải chăm sóc tốt cho cậu.”

“Sao có thể? Người bị thương nặng đến thế!”

“Cái gì? Tôn thượng bị thương? Đâu có? Trông người vẫn ổn mà, người chỉ bảo hai người đi cứu Lao Sơn đạo trưởng, tuy rằng người đã cứu được, vạc Thần Nông cũng đã đoạt lại, nhưng cậu bị trọng thương, chân khí kiệt quệ.”

Họa Thiên Cốt ngây ngẩn, tại sao sư phụ lại lừa bọn họ? Còn những người ở Dị Hủ các đâu rồi? Chẳng lẽ độc của sư phụ đã giải được?

“Đường Bảo đâu? Nó chạy đâu rồi?” Chẳng lẽ lâu lắm không gặp nên chạy bay tới chỗ Lạc Thập Nhất?

Khinh Thủy lắc đầu: “Từ khi các cậu về tớ chưa từng thấy nó.”

Hoa Thiên Cốt giật mình: “Không thấy Đường Bảo?! Thế bọn tớ về kiểu gì?”

“Lúc ấy cậu hôn mê bất tỉnh, Tôn thượng ôm cậu về rồi sai người gọi tớ lên chăm sóc vết thương cho cậu, từ đó tớ vẫn chưa gặp lại người.”

“Trông người thế nào? Không làm sao đúng không?”

“Chỉ có mặt hơi tái, còn đầu vẫn bình thường. Thiên Cốt, lần này đi có phải đã xảy ra chuyện gì không?” Kinh Thủy lo lắng nhìn nàng.

Hoa Thiên Cốt bất an, rốt cuộc sư phụ đã giải được độc chưa? Chẳng lẽ Dị Hủ các trị khỏi cho sư phụ rồi bắt Đường Bảo đi làm thù lao cứu người? Không phải, không phải đâu!

“Tớ đi tìm sư phụ!”

Hoa Thiên Cốt chạy ra ngoài, không để ý Kinh Thủy hét lên phía sau. Nàng đến trước tòa tháp Bạch Tử Họa bế quan phía sau núi, nhưng làm cách nào cũng không vào được.

“Sư phụ!” Nàng lo lắng đứng bên ngoài gọi.

“Chuyện gì?” Giọng nói bình thản của Bạch Tử Họa truyền từ trong ra, tựa như chưa từng có biến cố.

Hoa Thiên Cốt bối rối: “Người... độc trong người...”

“Yên tâm, ta không sao. Ngươi đã khỏe chưa?”

“Thưa sư phụ, đệ tử đã không còn gì đáng ngại, nhưng người...” Loại độc đáng sợ như thế sao có thể nói không sao là không sao?

“Vậy quay về nghỉ ngơi cho tốt.”

Hoa Thiên Cốt đi tới đi lui trước cửa không biết làm sao cho phải: “Sư phụ, sao chúng ta về được đây? Đường Bảo đâu rồi?”

“Đường Bảo ở Di Hủ các, mấy ngày nữa sẽ về, ngươi đừng lo, ngoan ngoãn dưỡng thương. Chỉ còn hai tháng nữa là đến Đại hội Kiếm Tiên rồi.”

Hoa Thiên Cốt kinh ngạc, sao lần này lại tham gia, chẳng phải năm năm qua đều không tham gia sao? Trận thua thảm hại trong Đại hội Kiếm Tiên trước kia nàng vẫn còn nhớ rõ như in.

“Dạ vâng, đệ tử nhất định không phụ lời người... Nhưng mà sư phụ, người vẫn chưa nói chuyện người trúng độc với sư bá và mọi người ạ?”

“Không cần, khỏi làm bọn họ lo lắng. Ngươi mau về đi, không có việc gì thì không cần tới.”

Do dự một lúc lâu, tuy không nỡ nhưng cũng không còn cách nào khác, Hoa Thiên Cốt đành phải khom người bái lui.

Vết thương của nàng không có gì đáng ngại, độc tố sớm đã bị Bạch Tử Họa hút hết ra, chẳng qua chỉ là mấy vết thương mềm, trị liệu nhiều hơn một chút, uống thêm tiên đan ngọc lộ là sẽ bình phục cực kì nhanh.

Trong khoảng thời gian đó, Lạc Thập Nhất, Sóc Phong, Hủ Mộc Thanh Lưu có đến thăm vài lần, Thế tôn và Nho tôn gọi nàng đến hỏi chuyện, nàng đành phải giấu việc sư phụ bị trúng độc, chỉ nói người đang bế quan.

Ma Nghiêm và Sinh Tiêu Mặc biết rõ công lực của Bạch Tử Họa nên đương nhiên không tin người sẽ có chút thương tích nào.

Chỉ có điều Bạch Tử Họa đã bế quan hơn nửa tháng, Hoa Thiên Cốt có đưa đồ ăn hay thuốc thang gì người cũng không chịu dùng. Cuối cùng không nhin được, nàng quỳ gối thấp khẽ gọi.

“Su phụ, người sao rồi? Con không thể vào nhìn người một chút được sao?”

“Không cần, người về đi.” vẫn là giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền đến.

Hoa Thiên Cốt không nghe, quỳ gối trước tháp năn nỉ, nghĩ bụng người không cho con vào, con sẽ quỳ ở đây với người.

Sáng sớm hôm sau, cuối cùng cửa vẫn mở, Bạch Tử Họa bước ra, vẫn không dính chút bụi như trước, nhưng gương mặt lại càng lạnh lùng hơn.

Hoa Thiên Cốt nghe thấy tiếng động nên mở mắt ra, ngẩng đầu thấy Bạch Tử Họa, thì mừng suýt khóc. Nàng vươn tay ra ôm lấy hai chân người.

“Su phụ, con rất lo cho người...”

Bạch Tử Họa ngồi xuống, xoa đầu nàng, khẽ thở dài.

“Đi thôi, chúng ta cùng về.”

“Dạ” Hoa Thiên Cốt ra sức gật đầu, đứng dậy kính cẩn đi phía sau hắn. Thật tốt quá, su phụ quả thực không sao, cuối cùng nàng cũng yên tâm được rồi.

Nhưng chuyện này có vẻ không kết thúc đơn giản như thế, Đường Bảo vẫn chưa về, nàng cũng không thể liên lạc với nó. Hoa Thiên Cốt viết thư cho Đông Phương, hắn cũng không trả lời. Lạc Thập Nhất lo sắp điên lên rồi, chỉ thiếu nước xông tới Dị Hủ các cướp Đường Bảo về. Su phụ rất ít khi ăn cơm với nàng, cũng không xuống Tuyệt Tình điện, phần lớn thời gian đều ở trong phòng.

Đại hội Kiếm Tiên tới gần, tất cả mọi người đều vội vàng chuẩn bị, cũng chăm chỉ luyện công hơn. Dù thế, Hoa Thiên Cốt vẫn không thể tĩnh tâm được, lúc nào cũng lo cho Bạch Tử Họa. Không hiểu sao người dường như cố ý tránh nàng, ngay cả vô tình cũng khó gặp.

Một đêm, nàng đang lẩn qua lẩn lại không ngủ được, bỗng thoáng nghe thấy tiếng chén trà vỡ. Hoa Thiên Cốt nghĩ mình nghe nhầm, nhưng tiếng đó truyền từ phòng sư phụ ra. Nghĩ đi nghĩ lại nàng vẫn chạy qua xem.

Hoa Thiên Cốt tới trước cửa phòng sư phụ, thấy bên trong tối đèn, lưỡng lự rất lâu vẫn không dám vào. Gần đây sư phụ cực kì nghiêm khắc với nàng, hơn nữa không thích nàng lúc nào cũng quấy rầy người.

Đứng ngoài cửa hồi lâu, thấy bên trong không có động tĩnh gì, Hoa Thiên Cốt, xoay người lặng lẽ rời đi. Nhưng được vài bước, bỗng nghe thấy tiếng quét dọn vụn thủy tinh trên đất. Tiếng động tuy không lớn, nhưng trong ban đêm yên tĩnh trở nên cực kì rõ ràng. Hoa Thiên Cốt giật mình, đứng im. Một lát sau lại có tiếng ho khế, tiếng ho bị nén xuống cực nhỏ, chỉ chốc lát đã dứt nhưng khiến thần kinh nàng căng thẳng đến tận cùng.

Quay đầu chạy về phía phòng sư phụ, Hoa Thiên Cốt không nói gì đập tung cửa ra.

“Người...” Bạch Tử Họa thấy cửa đột nhiên bị mở toang, Hoa Thiên Cốt ò ò ã ã đứng nhìn, ánh mắt tràn ngập sợ hãi và khủng hoảng. Một tay hấn găng đỡ người dậy, một tay che miệng lại, nhưng máu không ngừng tuôn ra nhuộm đỏ cả tay áo trắng phau.

“Sư phụ!” Hoa Thiên Cốt nhào đến, dọn hết mảnh chén vỡ bên giường, sau đó đẩy nội lực và chân khí cuộn cuộn không ngừng chảy vào người hấn.

“Người... người lại ho ra máu...” Hoa Thiên Cốt run rẩy. Nàng vươn tay ra bắt mạch, không ngờ sư phụ lại suy yếu đến thế, công lực cũng không

còn bao nhiêu. Nàng biết mà! Nàng biết ngay mà! Độc này chắc chắn không thể giải dễ dàng như thế được. Nếu sư phụ cứ tiếp tục chống đỡ qua ngày thì tiên lực sẽ yếu dần đi, đến một lúc nào đó sẽ chết mất.

“Sư phụ...” Hoa Thiên Cốt đỡ Bạch Tử Họa nằm xuống giường, vội vàng lấy mảnh lụa trắng trong người ra lau máu bên khóe miệng hắn. Sinh mệnh của hắn, công lực của hắn, tiên khí của hắn xói mòn theo dòng máu áo ạt tuôn ra. Trong ánh trắng, mặt người còn trắng hơn cả tờ giấy.

Bạch Tử Họa cũng biết không lừa nàng được lâu, nhưng thêm ngày nào thì hay ngày ấy.

“Ta không sao, Tiểu Cốt, ngươi về đi.”

Hoa Thiên Cốt quỳ xuống bên giường cầm tay Bạch Tử Họa: “Sư phụ! Thật sự không có cách nào giải độc sao?”

Bạch Tử Họa không muốn gạt nàng nữa, khẽ lắc đầu: “Độc đã ngấm vào xương, vô phương cứu chữa.”

Hoa Thiên Cốt hít một hơi khí lạnh, vẫn cố chấp hỏi: “Ai buộc chuông thì kẻ đó phải gỡ, nếu lấy vạc Thần Nông luyện thuốc giải thì sao?”

Bạch Tử Họa vẫn lắc đầu: “Không kịp nữa rồi...”

Nếu chỉ bị trúng độc thôi thì đã chẳng nói làm gì, đằng này sau khi bị hút vào trong vạc Thần Nông, độc đã dung hòa với từng tấc xương tủy của hắn. Hắn sẽ từ từ mất đi tiên thân, sau đó hóa thành tro bụi. Tất cả những gì hắn có thể làm là cố gắng khống chế bản thân không để độc điều khiển, sa vào ma đạo hơn nữa còn phải dùng hết sức để ngăn đó đến chậm hơn.

“Con không tin! Con không tin!” Hoa Thiên Cốt nắm chặt tay Bạch Tử Họa ra sức lắc đầu, nhìn máu vương đầy sàn, bỗng nói: “Đúng rồi, máu của con! Sư phụ, máu của con!”

Lần trước nhờ uống máu của nàng mà sư phụ đỡ hơn nhiều.

Hoa Thiên Cốt cầm mảnh vỡ trên sàn lên cửa mạnh vào cổ tay.

Máu ào ra, Bạch Tử Họa ngửi thấy một mùi kỳ lạ, phút chốc tâm trí mất không chế, cơ thể bùng lên cảm giác tham lam và đói khát mà hắn chưa từng trải qua

“Tránh ra!” Bạch Tử Họa trầm giọng quát, đẩy mạnh tay nàng. Sao hắn có thể hút máu chính đồ đệ của mình để kéo dài tính mạng được?

“Sư phụ!” Hoa Thiên Cốt không chịu nghe, cố chấp đưa cánh tay đến trước mặt Bạch Tử Họa: “Người không uống thì cứ để nó chảy cạn là được.”

“Ngươi...” Bạch Tử Họa tức giận.

“Máu của Tiểu Cốt nhiều lắm, sư phụ có uống cũng không sao đâu. Chỉ cần cứu được sư phụ, Tiểu Cốt làm gì cũng được!”

Một giọt máu nhỏ lên Bạch Tử Họa, làm nổi bật khuôn mặt tái nhợt pha lẫn thê lương. Dưới mùi tanh nồng kia, tâm trí hắn dần chìm xuống, cuối cùng không kiềm chế nổi kéo cổ tay Hoa Thiên Cốt. Ngoài một màu đỏ, đôi mắt Bạch Tử Họa không còn thấy gì nữa.

Khi Hoa Thiên Cốt cảm thấy hai cánh môi mỏng của sư phụ dừng lại trên cổ tay mình, người nàng như có một dòng điện chạy qua, run lẩy bẩy. Nàng quỳ trên mặt đất, mệt mỏi dựa vào ghế.

Hồi lâu sau thấy Bạch Tử Họa đã ngủ yên, Hoa Thiên Cốt rút cánh tay ra, miệng vết thương bị hắn hút bỏng rát, nhưng cảm giác này lại không phải đau đớn.

Hoa Thiên Cốt xé đại một mảnh vải quần qua vết thương, sau đó nàng lau sạch sần, giúp Bạch Tử Họa thay chiếc áo và chăn nệm đã nhuốm máu.

Xong xuôi đầu vào đây nàng mới quay về phòng mình, bởi vì mất quá nhiều máu nên bước đi có chút lảo đảo.

Ngày hôm sau, rồi ngày hôm sau nữa vẫn không thấy sư phụ ra khỏi phòng, đến ngày thứ ba thì nàng chắc chắn máu đã hết hiệu lực. Đêm tối Hoa Thiên Cốt bước vào phòng Bạch Tử Họa, còn chưa kịp nói gì đã nghe thấy giọng hần lạnh lùng vang lên.

“Quay về!”

“Sư phụ, nhưng mà độc...”

“Không cần nữa, ta bảo ngươi về, nghe thấy không?”

Hoa Thiên Cốt chưa bao giờ thấy Bạch Tử Họa nghiêm khắc như thế, nỗi sợ càng lúc càng dâng. Nàng định về nhưng sợ độc phát tác, hần sẽ lại không ngừng nôn ra máu. Nàng nghĩ dù có cãi lời sư phụ cũng không thể dễ yên thế được, sau đó đẩy cửa vào.

Nhưng không ngờ một viên đạn bạc bắn tới, trúng ngay đầu gối Hoa Thiên Cốt, nàng đau quá quỵ sập xuống.

“Vi sư đã nói gì? Ngươi coi như không nghe thấy đúng không?”

Hoa Thiên Cốt bỗng thấy tủi thân, dập đầu bái: “Đệ tử tuân mệnh.” Rồi lặng lẽ lui xuống.

Hôm sau, một bát canh hạt sen đỏ tươi được đặt trước cửa phòng Bạch Tử Họa, đó là bát canh Hoa Thiên Cốt dùng chính máu mình nấu. Nhưng suốt một ngày người vẫn không ngó ngang tới.

Hôm sau nàng đổi thành một chén cháo máu đào với nấm tuyết nhưng Bạch Tử Họa vẫn không thèm để ý.

Ngày thứ ba đổi thành một bát canh táo đỏ, người vẫn không chạm đũa.

Ngày thứ tư, thứ năm...

Đến ngày thứ sáu khi Hoa Thiên Cốt tới dọn bát đổi thức ăn mới, cánh cửa kia cuối cùng cũng mở ra.

Bạch Tử Họa tiều tụy, hai mắt đỏ sẫm, một tay kéo nàng nhấc tới trước mặt mình. Đây là lần đầu tiên Hoa Thiên Cốt thấy lửa giận thấp thoáng trong mắt sư phụ.

Nàng run run cổ bụng bát tới trước mặt hắn: “Sư phụ, người ăn chút gì đi...”

Bạch Tử Họa mệt mỏi thả nàng ra, lão đảo lúi lắt. Thanh cao như hắn, thấu hiểu sinh tử như hắn sao có thể tha thứ mình uống máu nàng lần nữa? Sao nàng lại bức hắn đến thế?

Hoa Thiên Cốt quỳ rạp bên chân hắn, khẽ giật áo bào, thấp giọng khẩn cầu: “Sư phụ, xin người đừng rời bỏ Tiểu Cốt. Nếu người thật sự có chuyện thì Tiểu Cốt biết phải làm sao đây? Con xin người, máu của Tiểu Cốt cũng không phải báu vật gì, mất một ít con cũng không chết. Chỉ mong sư phụ cầm cự được ngày nào hay ngày ấy, Tiểu Cốt nhất định sẽ nghĩ cách cứu sư phụ!”

Bạch Tử Họa nhói lòng nhìn nàng nhất thời không biết phải làm sao. Từ trước tới giờ, hắn vẫn luôn thông dong tự tại, mặc kệ sống chết, nhưng từ khi nào đã có thêm sự ràng buộc này? Đang bối rối, độc khí ăn mòn từ trong ra ngoài, hắn không thể kìm được ma tính.

Hoa Thiên Cốt bị Bạch Tử Họa nhắc bổng lên, nâng tay phải, nàng chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì cổ tay bỗng đau nhói. Hoa Thiên Cốt giật mình hoảng sợ nhìn cảnh rằng Bạch Tử Họa đâm xuyên qua da mình, máu tươi cuồn cuộn tuôn trào.

Nhất thời người Hoa Thiên Cốt mềm nhũn, vừa lúc được Bạch Tử Họa nâng lên.

Toàn thân nàng đã cứng đờ, chỉ còn sót lại chút tri giác trên phần cổ tay mà Bạch Tử Họa chạm vào. Từ nơi đó ngọn lửa nóng hừng hực bùng lên, lan tới khắp mọi nơi, thiêu cháy cả người nàng.

Hoa Thiên Cốt cố gắng cắn chặt môi dưới, ngăn không cho mình phát ra những tiếng kêu kỳ quái. Máu nàng dường như cực kì vinh hạnh vì được người hút, hết đợt này đến đợt khác tuôn trào ào ạt. Cảm giác tê dại và hạnh phúc không gì sánh nổi dội tới như sóng biển. Giờ phút này sự phụ có nghiền nát nàng thì nàng cũng cam tâm tình nguyện.

Bạch Tử Họa uống máu Hoa Thiên Cốt chưa đến năm giây thì buông ra ngay rồi lập tức điểm huyết cầm máu cho nàng.

Nhưng đối với nàng khoảnh khắc đó lại dài dài như vài thế kỉ, sóng đào ngập trời, mây mù bao phủ, thế giới vốn đảo điên trong phút chốc trở nên tuyệt đẹp, ngất ngây.

Bạch Tử Họa không quay đầu nhìn nàng một cái mà đi thẳng vào phòng, đóng cửa lại.

Hoa Thiên Cốt nâng tay phải nhìn dấu răng hằn sâu kia, mệt mỏi dựa vào tường.

“Thiên Cốt, cháu lấy nhiều Hoàng Kỳ, Đương Quy, Đảng Sâm, Xuyên Khung làm gì? Mấy vị thuốc đó đều là loại chuyên dùng cho phụ nữ sau khi

sinh mà?”

Lưu Tam ở Y Dược các khó hiểu nhìn nàng.

“À lần trước cháu bị thương, mất máu nhiều quá, bây giờ vẫn chưa khỏi hẳn, định bồi bổ cho khỏe trước khi Đại hội Kiếm Tiên khai mạc.” Hoa Thiên Cốt ngại ngần đáp.

“Ra là thế, đúng rồi, trong ngăn kéo trên cùng ở tầng cao nhất phía Tây có một củ nhân sâm dưỡng khí ngàn năm, là quà Lao Sơn chương môn hôm trước tới cảm ơn tiện mang theo, cháu lấy một miếng mà ăn.”

“Cháu cảm ơn.” Hoa Thiên Cốt mỉm cười gật đầu với Lưu Tam.

Ra khỏi Y Dược các, nàng qua bếp lấy thức ăn. Đường Bảo không ở đây, sư phụ lại bị trúng kịch độc, cuộc sống của nàng dường như đang mất mục đích.

Đột nhiên có người vỗ vai nàng, Hoa Thiên Cốt vừa quay lại thì thấy Sóc Phong.

“Đại hội Kiếm Tiên sắp tới chuẩn bị đến đâu rồi?” Sóc Phong vừa giúp nàng cất gạo và mì vào túi vừa hỏi.

“Ừm, tạm tạm.”

“Vết thương đã khỏi chưa?”

“Khỏi rồi.”

“Sao tớ thấy sắc mặt cậu không được tốt nhỉ?”

“Đâu có, ha ha, hình như chúng ta còn chưa đấu với nhau, không biết lần này có chạm mặt không. Đến lúc ấy có thua thì cũng đừng xấu hổ nhé!”

Sóc Phong thấy nàng nở nụ cười tinh nghịch mới yên tâm.

Hoa Thiên Cốt về Tuyệt Tình điện làm vài thứ, lúc đi tìm Bạch Tử Họa thì phát hiện hắc đã ra sau núi bế quan. Chắc hẳn đang tránh nàng, nghĩ thế Hoa Thiên Cốt lại càng thêm phiền muộn.

Loại độc kia đáng sợ như thế, thời gian của sư phụ không còn nhiều nữa, nàng phải làm gì bây giờ? Chẳng lẽ việc có thể làm chỉ là hiến máu thôi sao?

Nàng lấy một khúc lụa trắng từ trong người ra, đó vốn là bức tranh Bạch Tử Họa mà nàng vẽ năm ngoái. Nàng đã phải khổ luyện rất lâu, tuy chỉ là bóng người nhàn nhã đứng trên mỏm Lộ Phong trông xuống Trường Lưu nhưng lại giống như tạc.

Còn giờ đây nó lại loang lổ vết máu đã giặt qua.

Hoa Thiên Cốt đau lòng, nằm xuống bãi cỏ dưới tàng cây, để tấm lụa lên mặt mình, từng khoảnh khắc hai người ở chung không ngừng hiện lên. Sư phụ yêu thương che chở nàng thế nào, dốc lòng dạy bảo ra sao, lại còn bỏ mình cứu nàng nữa, ân tình như thế bảo nàng lấy gì báo đáp đây?

Bởi vì nhiều đêm lén canh trước cửa phòng Bạch Tử Họa nên Hoa Thiên Cốt không chợp mắt, giờ nàng cực kì mệt, cứ thế mơ màng ngủ thiếp đi. Gió to nổi lên, tấm lụa của nàng bay thật xa, lại một trận gió nữa thổi đến, tấm lụa trôi bồng bềnh rồi bay khỏi Tuyệt Tình điện, rơi xuống núi Trường Lưu.

Nghê Mạn Thiên vẫn tới dòng suối nàng thường luyện kiếm. Sau khi từ Thái Bạch Sơn về, nàng ta càng chăm chỉ luyện công, vì sự nổi bật của Hoa

Thiên Cốt mà ghen tị sắp phát điên.

Rốt cuộc con nhóc đó có gì tốt mà được nhiều người giúp đỡ như thế, nào là thư sinh thân bí, quân chủ ma giới, lại còn Đế vương nhân gian. Chẳng qua chỉ là một con nhóc miệng hôi sữa còn chưa cao đến ngực nàng!

Nghê Mạn Thiên biết hiện giờ không phải mình chỉ kém Hoa Thiên Cốt một hai chiêu nữa, chắc chắn không thể may mắn chiến như lần trước, nên nàng ta càng phải cố hết sức luyện công.

Tại sao? Tại sao lại thế? Rõ ràng thua trong tay nàng mà được trở thành đồ đệ của Tôn thượng! Tại sao con nhóc đó mỗi năm càng lợi hại hơn? Nghê Mạn Thiên nàng thật sự kém nó nhiều như thế sao?!

Nghê Mạn Thiên khua kiếm chém lung tung, bọt nước văng khắp nơi. Đột nhiên nàng thấy một tấm lụa bay từ trên trời xuống, duỗi tay ra hút nó vào, nhìn một lượt.

“Đây không phải là Tôn thượng sao?”

Nghê Mạn Thiên từ nhỏ đã tinh thông thi họa âm luật, đương nhiên giỏi hơn Hoa Thiên Cốt mới chập chững học rất nhiều. Nét vẽ này ẩn chứa tình cảm sâu đậm, thật tức cười. Sau đó nàng ta nhìn kĩ thêm lượt nữa, giật mình phát hiện một góc vải bị nhiễm máu thêu chữ “Hoa”.

Một lát sau, tiếng cười quyến rũ động lòng người bật ra, ngay cả chim muông cũng phải sợ hãi.

Nghê Mạn Thiên không về Tham Lam điện mà đi thẳng tới Tuyệt Tình điện, còn Hoa Thiên Cốt tinh dậy lòng nóng như lửa đốt vội vàng tìm tấm lụa kia.

“Tiểu sư thúc, người đang tìm gì thế?” Nghê Mạn Thiên đứng trên cây nhìn nàng cười.

Hoa Thiên Cốt căng thẳng: “Sao ngươi lại ở đây? Ai cho phép ngươi lên Tuyệt Tình điện?!”

“Ôi, con chỉ có lòng tốt vội vàng tới trả mấy thứ cho tiểu sư thúc thôi mà! Sư thúc đang tìm cái này đúng không?”

Nghê Mạn Thiên hươ hươ tám lưa trên trời.

Hoa Thiên Cốt vừa thấy sắc mặt lập tức thay đổi.

“Trả lại cho ta!”

Nàng bay người lên cướp, Nghê Mạn Thiên lại nhẹ nhàng trốn qua.

“Tiểu sư thúc, sao người dữ dần thế, con đâu có nói là không trả cho người?”

Răng Hoa Thiên Cốt khẽ run: “Ngươi muốn gì?”

“Ta chẳng muốn gì cả! Chỉ không ngờ Trường Lưu Sơn có đệ tử thời nát như ngươi!”

Đôi mày liễu của Nghê Mạn Thiên đột nhiên dựng thẳng lên, danh giọng: “Hoa Thiên Cốt! Ngươi thật to gan! Tôn thượng là người mà ngươi có thể tùy tiện thích sao? Quả là đại nghịch bất đạo!”

Hoa Thiên Cốt chỉ thấy “ầm” một tiếng, đầu óc nháy mắt đã trống rỗng.

Chương 13: Tâm như bàn thạch

Bao năm qua, nàng vẫn nhớ như in lời cha: Kẻ vô dụng là vì sa đọa, kẻ buồn phiền vì chưa thỏa mãn.

Đi theo Bạch Tử Họa đã gần sáu năm, từ giây phút bước chân vào Trường Lưu tiên sơn, nàng như bước vào lâu đài thủy tinh đẹp nhất thế gian, sắc tối mọng mị, yêu ma quỷ quái bao năm qua vẫn quần quanh nàng đều bị ngăn ngoài cửa. Bắt đầu từ đó, cuộc sống của nàng không còn ưu sầu nữa.

Bạn bè là mưa của nàng, còn sư phụ, người là mặt trời của nàng.

Nàng cố gắng vì sự kì vọng của người, nàng mỉm cười vì sự dối theo của người.

Sư phụ là tất cả trọng tâm và phương hướng của cuộc đời nàng.

Ngày ngày trôi qua quá đơn giản và hạnh phúc, nửa đêm bừng tỉnh, nàng vẫn thường nghĩ rằng mình đang mơ.

Khi một người hạnh phúc tốt cùng là lúc nỗi sợ hãi mất đi tất cả bắt đầu hiện hữu.

Mà nỗi sợ của nàng, bắt đầu từ lúc nàng nhận ra tình cảm khó hiểu của bản thân đối với sư phụ.

Mọi chuyện vẫn chỉ là mơ hồ, nhưng trí tuệ và sự nhạy cảm của nàng khiến nàng lập tức ý thức được hậu quả của chuyện này, xúc cảm ngây ngô non nớt chưa kịp thành hình đã bị nàng bóp chết từ trong trứng nước. Từ trong tiềm thức, nàng tự ức chế quá trình sinh trưởng của bản thân, thậm

mong mãi mãi được ở bên sư phụ, làm một đứa bé non nớt không hiểu sự đời.

Nhưng thật không ngờ, sớm chiều chung đụng, tình cảm đó đã ăn sâu bén rễ trong nàng.

Có điều nàng vẫn không muốn gì hơn, chỉ cố gắng duy trì hiện trạng, chôn tình cảm ấy sâu tận đáy lòng. Cứ sống cuộc đời vô tư lự như thế, Hoa Thiên Cốt nàng sẽ vĩnh viễn không biết tình yêu là gì, cũng không bằng lòng để bản thân biết người nàng yêu là ai!

Nhưng bí mật sâu kín nhất trong lòng nàng lại bị Tử Huân Thiển Hạ bóc trần trên Thái Bạch Sơn, thế giới nàng cố gắng duy trì cũng bắt đầu từ từ sụp xuống.

Gần một năm sau đó, nàng cùng sư phụ ngao du khắp trời nam đất bắc, có lẽ đó là khoảng thời gian hạnh phúc nhất trong cuộc đời nàng. Nhưng chính nỗi ưu tư chất chứa kia vẫn khiến cõi lòng nàng lo sợ khôn nguôi.

Khi sư phụ vì cứu nàng mà trúng kịch độc, chỉ có thể dựa vào việc hút máu nàng để kéo dài sự sống, làm tình cảm tích lũy bao năm trong nàng bộc phát, càng ngày càng khó chối bỏ.

Nhiều năm ở bên người, sao nàng có thể không biết tính tình Bạch Tử Họa? Nếu để người biết tâm tư đen tối này của nàng, hậu quả thật không thể lường được.

Nhưng Nghê Mạn Thiên có chứng cứ trong tay đủ để công khai lên án chuyện khó xử của nàng. Hoa Thiên Cốt dường như nghe thấy tiếng tòa lâu đài thủy tinh mình sống vui vẻ bao năm qua đổ ập xuống, từng mảnh vỡ hóa thành bọt nước. Sự yêu thương của sư phụ, gương mặt tươi cười của bạn bè, từng thứ từng thứ lần lượt biến mất. Nàng từ nay về sau biết phải đối mặt với bão táp thế nào đây?

Hoa Thiên Cốt cười khỏ, đột nhiên nhớ tới Đông Phương Úc Khanh lúc ở cùng nàng, thấy nàng không chịu lớn, đã buông một lời như thấu hiểu mọi chuyện.

Không ai có thể cả đời làm một đứa trẻ.

Hoa Thiên Cốt khẽ thở dài, tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

Nàng biết nàng sai rồi, nàng không nên yêu người, nhưng khoảnh khắc con tim rung động ấy nàng nào có thể nắm trong tay?

Nàng chỉ cố gắng che giấu, cố gắng vớt vát thôi. Nếu thật sự có thể làm một đứa trẻ mãi mãi không trưởng thành thì thật tốt biết bao.

Nàng không cần gì, chỉ xin mọi thứ đừng thay đổi.

Hoa Thiên Cốt nhìn Nghê Mạn Thiên, cảm xúc dần bình phục, không còn bối rối nữa.

Nàng sợ hãi và kinh hoàng, nhưng phần nào lại nhẹ nhõm. Thứ tình cảm kia càng ngày càng sâu nặng, một mình nàng nai lưng chôn sâu dưới đáy lòng thật sự đã quá mỏi mệt rồi, một ngày nào đó sẽ không thể chịu nổi nữa...

“Người muốn gì?” Mặt Hoa Thiên Cốt tái mét, dáng người gầy yếu như một chiếc lá rơi trong gió.

Nghê Mạn Thiên ngửa đầu lên trời cười vang, không ngờ Hoa Thiên Cốt dễ dàng thỏa hiệp như thế, nhưng thấy nàng vẫn bình tĩnh khi bị nắm thóp thì lại càng tức giận.

“Này, tiểu sư thúc, người chẳng có thành ý gì cả, Nghê Mạn Thiên này chẳng lẽ là loại hay bắt nạt người khác sao? Con chỉ không quen trước mặt con mà người lại kiêu ngạo khoe mẽ như thế thôi! Ma Nghiêm, Thế tôn mà biết chuyện này thì hẳn sẽ trục xuất người ra khỏi Trường Lưu Sơn luôn ấy nhỉ? Có điều không hiểu Tôn thượng mà biết đệ tử người yêu mến lại có tâm tư này thì sẽ sao đây?”

Lòng Hoa Thiên Cốt nhói đau, ghen ngào nói không nên lời, trên trán từng giọt mồ hôi bắt đầu chảy xuống.

“Rốt cuộc ngươi muốn gì?”

Nghê Mạn Thiên oán hận nhìn nàng, khuôn mặt xinh đẹp cực kì dữ tợn: “Là ngươi nợ ta, Hoa Thiên Cốt! Ta muốn ngươi quỳ xuống đất cầu xin!”

Hoa Thiên Cốt nắm chặt tay, nhìn thẳng vào Nghê Mạn Thiên, quỳ xuống.

“Ta xin ngươi.”

Nghê Mạn Thiên chờ đến cả người, nhú mày nhìn nàng, sau đó lại phát ra một tiếng cười lạnh lạnh, vừa chói tai lại vừa đáng sợ.

“Xin ta cái gì?”

Khóe miệng Hoa Thiên Cốt run nhè nhẹ: “Xin ngươi đừng nói cho sư phụ của ta...”

Nghê Mạn Thiên đi vòng ra phía sau, đá luôn một phát vào lưng nàng: “Chẳng phải ngươi thường khí phách lắm sao? Không ngờ cũng có ngày phải cầu xin ta đúng không?”

Ánh mắt Hoa Thiên Cốt kiên định, không hề lay chuyển.

Nghê Mạn Thiên hận ánh mắt này của nàng muốn chết, rõ ràng đã quỳ trước mặt nàng ta rồi mà còn cứng cỏi ngạo mạn như thế.

“Hoa Thiên Cốt!” Nghê Mạn Thiên tiến lên hai bước giật mạnh tóc nàng, “Trước kia ngươi liều mạng tranh làm đồ đệ của Tôn thượng với ta là vì lỡ thích người rồi đúng không?”

Nếu không phải nàng ta tranh! Nếu không phải nàng ta tranh với nàng thì giờ này đệ tử chương môn phải là nàng mới đúng!

[©STENT](#)

Nếu vậy quan hệ sư huynh sư muội giữa nàng và Lạc Thập Nhất tương xứng biết bao, ở bên nhau sẽ là điều đương nhiên, được mọi người chúc phúc. Chỉ vì nàng ta chen ngang mà giờ nàng và Lạc Thập Nhất trở thành thầy trò.

Trước kia nàng còn nhỏ, mới yêu nên cái gì cũng không biết, thậm chí thích chàng thì có thể sớm tối bên nhau đã là tốt rồi, không ngờ quan hệ thầy trò này lại thành trở ngại lớn nhất. Giờ nàng đã biết trước kia mình phạm sai lầm lớn đến mức nào, nhưng mọi chuyện không thể cứu vãn được nữa rồi. Mỗi lần nhìn Hoa Thiên Cốt, Lạc Thập Nhất, Hủ Mộc Thanh Lưu, Sóc Phong và Khinh Thủy uống rượu vui đùa, nàng đều ghen tị đến phát điên. Đặc biệt là con sâu chết tiết kia, dựa vào cái gì mà Lạc Thập Nhất lại đối xử với nó tốt như thế!

“Nếu, nếu ngươi và con sâu chết tiết kia chưa bao giờ xuất hiện...” Tay Nghê Mạn Thiên bóp lấy cổ Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt cảm thông nhìn nàng, Nghê Mạn Thiên buông tay ra lui về phía sau hai bước, ngửa mặt lên trời cười sặc sụa.

Rốt cuộc là ai đáng thương hơn ai? Nàng từng cho rằng mình đã đáng thương, lại không ngờ Hoa Thiên Cốt còn hơn thế. Tuy cùng là thầy trò,

nhưng Lạc Thập Nhất và Tôn thượng khác nhau hoàn toàn, chắc chắn Hoa Thiên Cốt còn tuyệt vọng hơn nàng gấp trăm ngàn lần.

“Muốn ta trả mảnh vải này cho ngươi thì cũng được thôi, Đại hội Kiếm Tiên sắp đến rồi, ta muốn ngươi ngoan ngoãn thua ta.”

“Ta đồng ý.” Giọng Hoa Thiên Cốt lạnh tanh, nàng vẫn quỳ dưới đất không hề nhúc nhích.

Nghê Mạn Thiên vừa lòng gật đầu, tới gần nàng cười quyến rũ: “Nhớ đấy, từ nay về sau, ngươi không phải tiểu sư thúc gì nữa, mà là con chó của ta!”

Hoa Thiên Cốt giận dữ, bỏ một chưởng qua, Nghê Mạn Thiên cười tươi như hoa không thèm trốn tránh. Đến giây cuối cùng chưởng kia dừng lại trên không.

Nghê Mạn Thiên hươ hươ mảnh lụa trong tay, ngửa mặt lên trời cười to rồi xoay người bỏ đi.

Hoa Thiên Cốt tức đến run người, trở tay đánh vào bãi cỏ, cả mặt đất đều rung chuyển.

Có lẽ tất cả đều là ý trời...

Hoa Thiên Cốt tuyệt vọng vùi mặt vào giữa hai chân, cuộn tròn lại lúi vào trong góc. Căn phòng tối đen như mực mà không thắp đèn. Lúc này nàng thật muốn có Đường Bảo ở bên cạnh biết bao.

Vỗ mặt mình, Hoa Thiên Cốt cố gắng tự nói với bản thân phải mạnh mẽ lên, sự phụ trách kịch độc còn cần nàng chăm sóc.

Nàng đứng dậy, chạy bình bịch đến phòng sư phụ.

“Sư phụ.” Nàng khẽ gọi, không đợi trả lời đã đẩy cửa vào. Bệnh của Bạch Tử Họa ngày càng nặng, sức tự chủ ngày càng kém, cũng dần không từ chối máu của nàng nữa.

Bạch Tử Họa đang tỉnh tọa trên ghế, mặt cắt không còn giọt máu, tựa như một pho tượng băng hoàn mỹ.

Hoa Thiên Cốt cúi xuống gần người, thuận thực đưa cánh tay ra. Bạch Tử Họa không mở mắt, chớp mũi khẽ miết qua cổ tay nàng, răng nanh cắn mạnh một nhát. Làn da trắng trẻo, mỏng manh như tờ giấy đột nhiên rách toạc, máu như khóm tường vi tươi tốt, từ từ chảy ra, tỏa hương khắp phòng. Hoa Thiên Cốt ngửi thấy tanh tanh, Bạch Tử Họa lại như mãnh thú bị giam trong chuồng, tham lam muốn nhiều hơn, nhiều hơn nữa.

Nhưng chỉ hút được vài hơi, hần lại bật người đẩy nàng ra, sợ nàng vì mình mà mất quá nhiều máu.

“Sư phụ, người đỡ chưa ạ?” Hoa Thiên Cốt lấy tay áo lau khóe miệng cho Bạch Tử Họa, trong lòng cực kì khó chịu, sư phụ luôn siêu phàm xuất trần lại vì nàng mà biến thành thế này.

“Đỡ hơn nhiều rồi...” Bạch Tử Họa vỗ đầu nàng, nhận ra mấy ngày nay nàng ốm đi rất nhiều.

“Kiếm Tiên đại hội người chuẩn bị thế nào rồi? Không được lười biếng khi không có sư phụ ở bên đốc thúc.”

Hoa Thiên Cốt cảm thấy cực kì căng thẳng, mắt tự nhiên cúi đầu.

“Đệ tử vẫn nghe lời sư phụ chăm chỉ luyện kiếm. Sư phụ, người bị trúng độc nặng thế mà vẫn tham dự đại hội sao? Nhất định sẽ bị sư bá sư thúc

phát hiện. Chẳng bằng người đừng giấu bọn họ nữa, mọi người cùng nghĩ cách.”

Bạch Tử Họa lắc đầu: “Chương môn nhất định phải tham dự, nếu tin ta trúng độc truyền ra ngoài, Tiên giới nhất định đại loạn. Loại độc này không có thuốc nào chữa được, sư bá sư thúc người có biết cũng chỉ phí công lo lắng thôi.”

“Nhưng Lam Vũ Lan Phong sẽ nói chuyện này cho Xuân Thu Bất Bại.”

“Không đâu, người Dị Hủ các đã khiến ả không thể nói ra được, bằng không sao ta dễ dàng thả ả đi như thế.”

Hoa Thiên Cốt chỗ hiểu chỗ không gật đầu: “Sư phụ, để con chữa thương cho người.” Nói xong định truyền chân khí cho hắn.

Bạch Tử Họa ngăn nàng lại: “Đề dành nội lực cho Đại hội Kiếm Tiên, đã muộn quá rồi, người mau về nghỉ ngơi đi.”

Hoa Thiên Cốt lúc này mới lui ra.

Ngày khai mạc Đại hội Kiếm Tiên chẳng mấy chốc đã tới, sáng sớm Hoa Thiên Cốt đã chờ trước cửa phòng Bạch Tử Họa.

“Tiểu Cốt, vào đi.”

“Dạ vâng, sư phụ.” Hoa Thiên Cốt bước vào, vác hai tròng mắt cú đen ngòm, hậu quả sau một đêm không ngủ được.

Nàng thấy Bạch Tử Họa vẫn để mái tóc buông dài như trước bèn đi đến phía sau người cầm lược lên.

“Sư phụ, để con vén!”

Bạch Tử Họa gật đầu.

Bàn tay nhỏ nhắn của Hoa Thiên Cốt nâng mái tóc dài của hấn lên, mái tóc ấy vẫn mềm mại như trước, không cần chải, nhưng một lát sau nàng đã vấn được một búi tóc đơn giản mà đẹp.

Bạch Tử Họa nhìn trong gương, chợt nhớ tới lần đầu tiên nàng vụng về búi tóc cho mình, bỗng thấy lòng thật âm áp.

“Chúng ta đi thôi!”

“Sư phụ!” Hoa Thiên Cốt đi đến trước mặt hấn giơ tay lên.

“Không cần đâu Tiểu Cốt, độc còn lâu mới phát tác.”

“Con sợ sư phụ không chịu được, rồi bị sư bá sư thúc phát hiện.”

Bạch Tử Họa cúi đầu nhìn cổ tay nàng đầy dấu răng của mình mà thoáng đau lòng.

Hoa Thiên Cốt vội thu tay về, đưa cánh tay kia lên: “Nếu không dùng bên này nhé?”

Bạch Tử Họa dịu dàng kéo tay trái nàng đến môi: “Lát nữa tay phải của ngươi còn phải điều khiển kiếm.”

Đôi môi lạnh lẽo dịu dàng đặt lên tay nàng như nụ hôn của bướm bướm. Lòng Hoa Thiên Cốt rối loạn, cúi đầu không dám nhìn Bạch Tử Họa. Những lúc thế này là khoảnh khắc khó cầm lòng nhất của nàng. Chỉ riêng chuyện máu trong người chảy vào cơ thể Bạch Tử Họa đã khiến tim nàng đập không biết trời đất là gì nữa rồi.

Một lát sau Bạch Tử Họa buông nàng ra, khẽ vuốt lên cổ tay nàng, xóa tan mọi vết thương hằn trên đó.

Hoa Thiên Cốt xót xa, nếu người biết tâm tư của nàng, e sẽ chẳng bao giờ đối xử với nàng như một đứa trẻ, quan tâm, trân trọng không chút kiêng dè nữa.

Nàng không muốn bị sư phụ ghét, thế nên dù có chết nàng cũng không thể để cho người biết!

Đại hội Kiếm Tiên tiến hành thuận lợi. Trên đài cao Hoa Thiên Cốt đứng bên cạnh Bạch Tử Họa, thấy Nghê Mạn Thiên đặc ý ngẩng đầu cười với nàng, trong lòng như có hàng vạn con kiến giằng xé.

Năm nay số người dự thi đông hơn năm trước rất nhiều, tỉ thí vô cùng ác liệt, nhưng Hoa Thiên Cốt lại không còn lòng dạ nào xem trận đấu.

Lạc Thập Nhất đã có đệ tử nên không thể tham gia thi đấu, thế nên đương nhiên bốn người đứng đầu nhóm đã bãi sư là Hoa Thiên Cốt, Nghê Mạn Thiên, Sóc Phong và Vân Đoan.

Hoa Thiên Cốt vốn định nếu đấu với Sóc Phong trước thì sẽ chịu thua trong tay cậu ta, ít ra còn tốt hơn việc thua Nghê Mạn Thiên.

Tiếc rằng trời không chiều lòng người, đối thủ của Sóc Phong là Vân Đoan, đối thủ của nàng là Nghê Mạn Thiên.

Vừa phải thua lại vừa phải tỏ ra mình không cố tình, đối với một người mạnh hơn Nghê Mạn Thiên rất nhiều như nàng, quả thực là một vấn đề khó.

Năm nay phạm vi của mấy trận đấu cuối mở rộng hơn rất nhiều. Có thể lên núi xuống biển, lên trời xuống đất.

Nghê Mạn Thiên đứng ở giữa không trung, tay cầm song kiếm, hai người đối diện nhau mà mỗi người mang một nỗi niềm riêng. Đoạn Niệm kiếm của Hoa Thiên Cốt không hề được tuốt khỏi vỏ, nàng không muốn sỉ nhục thanh bội kiếm sư phụ tặng trong một trận đấu như thế này.

Ngươi tới ta lui, quyền cước đấu đá, dù nàng đã không còn là Hoa Thiên Cốt năm xưa nhưng vẫn không tránh khỏi vận mệnh phải thất bại.

Bọn Sóc Phong, Lạc Thập Nhất rất nhanh đã nhận ra dường như nàng đang băn khoăn điều gì đó, dựa vào pháp lực hiện giờ của nàng cần gì phải giằng co với Nghê Mạn Thiên lâu như thế.

Hoa Thiên Cốt tủi thân không cam lòng, liếc nhìn Bạch Tử Họa. Nàng biết hẳn muốn thấy thành quả tu luyện bao lâu nay của mình, nhưng nàng lại khiến hẳn phải thất vọng.

Hai người càng đánh càng dữ dội, cũng bay ngày càng cao. Kiếm của Nghê Mạn Thiên phóng ra một sợi dây lớn, buộc chặt Hoa Thiên Cốt, sau đó lại bao lấy hai người vào trong, tạo thành một quả cầu cực lớn, che khuất tầm mắt mọi người.

“Nhận thua đi chứ?” Nghê Mạn Thiên cười quyền rũ, đã có vết xe đổ của Bích Lạc kiếm trước kia, tay phải Nghê Mạn Thiên biến ra một khối băng sắc nhọn. Nàng ngăn người không hề né, mặc cho khối băng đâm xuyên qua bụng. Hoa Thiên Cốt chưa chết, quả thật giống lần trước như đúc!

Nghê Mạn Thiên cười sung sướng, nào có thể bỏ qua cơ hội này, nàng ta vươn tay qua đánh mấy chưởng lên người Hoa Thiên Cốt, lập tức cắt đứt mấy sợi gân mạch của nàng.

Thấy Hoa Thiên Cốt không rên lên tiếng nào, cắn răng chịu đựng, lửa giận trong Nghê Mạn Thiên lại bùng lên.

“Thật không ngờ tình cảm của người dành cho Tôn thượng lại sâu nặng đến thế, ta cảm động chết mất...” Nghê Mạn Thiên dùng mật ngữ truyền âm, nói xong lại phóng một khối băng ra.

“Đúng là một con chó ngoan, lâu rồi chưa có ai khiến ta vui đến vậy. Người thử nói xem sau này ta nên bắt người làm gì bây giờ? Con sâu khôn kiếp suốt ngày quần lầy sư phụ ta kia, ta nên làm gì nó nhỉ?”

Hoa Thiên Cốt vừa nghe thì như bừng tỉnh, ngẩng đầu lên căm tức nhìn nàng ta.

Nghê Mạn Thiên thấy ánh mắt sắc nhọn của nàng mà giật mình, tức giận phóng mũi băng thứ ba đâm xuyên qua bụng nàng, không ngờ lại bị Hoa Thiên Cốt đập tan trong chốc lát.

Nghê Mạn Thiên thoáng sợ hãi: “Đừng quên, nhược điểm của người vẫn nằm trong tay ta!”

Nhưng Hoa Thiên Cốt vẫn chỉ dùng ánh mắt sâu thẳm ấy nhìn xoáy vào nàng ta, không nói gì.

Nàng, từ trước tới nay chưa từng giết người.

Nơi này cao như thế, lại có lớp màng chắn, người bên dưới không thể nhìn thấy được, cho dù Nghê Mạn Thiên chết thì nàng cũng có thể nguy trang thành phút lơ tay khi giao đấu. Dù có bị phạt, nàng cũng chịu, chỉ cần có thể trừ được nàng ta, nếu không sau này mãi mãi sẽ phải chịu sự uy hiếp. Nàng hiểu rất rõ con người Nghê Mạn Thiên...

Trong mắt Hoa Thiên Cốt đột nhiên hiện lên sát khí cuộn cuộn vờn tay định moi tim phổi của Nghê Mạn Thiên, nhân tiện hủy khử đỉnh của nàng ta luôn.

Đó là bí mật lớn nhất của nàng, không kẻ nào được biết.

Nhưng đúng giây phút nàng ra tay, một luồng ánh sáng từ phía xa phá vỡ lớp màng chắn đánh ập vào, dồn một cú thật mạnh lên ngực Hoa Thiên Cốt. Hoa Thiên Cốt phụt một ngụm máu to, ngã thẳng từ trên trời xuống, rất lâu sau cũng không đứng dậy được.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng xem chuyện gì đã xảy ra, một bóng trắng bay đến trước mặt nàng.

Hoa Thiên Cốt vội vàng ngẩng đầu lên: “Sur phụ...”

Một cái tát thật mạnh giáng vào mặt nàng, Hoa Thiên Cốt bay xa mấy trượng, lại nôn ra một búng máu.

“Sur phụ...” Nàng cố hết sức bò dậy, sợ hãi quỳ trên mặt đất, người lạnh run, không dám ngẩng đầu lên.

Mấy nghìn người đứng đó đều tròn tròn mắt, không hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Kỳ lạ hơn là chưa bao giờ thấy Bạch Tử Họa tức giận đến vậy, còn đánh đồ đệ của mình trước mặt tất cả mọi người.

Lưng Nghê Mạn Thiên chảy đầy mồ hôi lạnh, chân khẽ run. Nàng cũng không hiểu rõ chuyện gì vừa xảy ra, chỉ biết nếu Tôn thượng không ra tay kịp thời, thì mình suýt nữa đã chết trong tay Hoa Thiên Cốt rồi.

Bạch Tử Họa nhìn đồ nhi quỳ dưới đất đang sợ run người môi không còn chút máu, mặt xanh mét, trong mắt đều là lửa giận không kìm chế được.

Hắn vung tay áo, xoay người cười gió bay thẳng về Tuyệt Tình điện.

Mặt Hoa Thiên Cốt chĩa mấy chốc đã sưng phù, khóe miệng còn vương tơ máu, đôi mắt trống rỗng, hoàn toàn không biết gì nữa. Khinh Thủy cuống quýt lao lên lay mạnh nàng, nàng lại ngơ ngác không có một phản ứng nào.

“Sư phụ...” Đột nhiên Hoa Thiên Cốt bừng tỉnh, không nghe lời khuyên ngăn của mọi người, bay thẳng lên Tuyệt Tình điện.

Nghê Mạn Thiên không kịp được sung sướng nhìn bóng nàng rời đi, thế này chắc chắn nàng ta sẽ là người vô địch. Khiến Tôn thượng giận đến mức này, Hoa Thiên Cốt phải chịu kết cục như thế cũng đáng.

Nhưng nàng ta lau mồ hôi lạnh trên trán, thâm tâm vẫn khiếp đảm. Ánh mắt vừa rời của Hoa Thiên Cốt thật sự quá đáng sợ.

“Sư phụ, con sai rồi, sư phụ, con sai rồi, sư phụ, con sai rồi...”

Nàng quỳ trước cửa phòng Bạch Tử Họa, vừa điên loạn ra sức đập đầu, vừa nhận sai. Vì đập mạnh lên nền đất lạnh như băng, chĩa mấy chốc trán Hoa Thiên Cốt đã rớm máu, hơn nữa bụng còn bị băng xuyên qua, mặt đất chảy đầy máu nàng.

Bạch Tử Họa ngồi trong phòng, cảm xúc và nội lực không kiềm chế được bốc lên ngàn ngút. Hắn nâng chung trà, cố hết sức không để mình run rẩy. Nhưng trà còn chưa đến miệng, chén đã bị hắn bóp vỡ.

Đồ đệ ngoan mà Bạch Tử Họa hấn dạy đây sao! Chỉ là một Đại hội Kiếm Tiên nho nhỏ mà cũng có thể không từ thủ đoạn để chiến thắng, động sát khí với huynh đệ đồng môn, xuống tay độc ác tàn nhẫn.

Không ngờ bao năm bồi dưỡng, yêu thương của hắn lại dạy ra một kẻ nghiệp chương!

Mấy trăm năm qua hắn chưa từng nổi giận đến thế, không thể nói rõ đó là thất vọng hay là gì, nhưng nếu thật sự hắn không thể sửa đổi mệnh số của nàng, tương lai để nàng đồ sát sinh linh thì thà bây giờ tự tay giết nàng còn hơn.

Nàng nhận tất cả chân truyền của hắn, nếu như một thời gian nữa hắn chết thì ai có thể ngăn được nàng đây?

Nghĩ vậy tay hắn bắt đầu phát run, lòng bàn tay bồng rát. Vừa nãy giáng cái tát kia, bản thân hắn nào có dễ chịu?

Trăm năm qua hắn chưa từng mất khống chế như thế, xem ra độc ăn mòn càng ngày càng nghiêm trọng, có lẽ hắn sắp mất tiên thân rồi.

Hoa Thiên Cốt quỳ bên ngoài khóc lóc cầu xin đến điên dại, Bạch Tử Họa lại vẫn lạnh lùng ngồi trên ghế không nhúc nhích.

Ngoài trời gió mưa gào thét, mây đen cuồn cuộn, chỉ chốc lát sau mưa đã trở nên tầm tã. Hoa Thiên Cốt gọi đến khăn cả họng, cơ thể gầy yếu có thể ngã xuống bất cứ lúc nào trong cơn giông, nhưng nàng vẫn liên tục đập đầu, chỉ có điều tốc độ càng lúc càng chậm.

Mưa to một ngày một đêm, nàng cũng đập đầu trước cửa một ngày một đêm. Có vài lần ngắt trong màn mưa, sau khi tỉnh lại tiếp tục đập đầu, chỉ mong sự phụ có thể tha thứ cho mình.

Máu theo dòng nước mưa chảy loang lổ khắp sân, cây hoa đào bất bại ngàn năm trong một đêm đã hoàn toàn chết héo.

Mãi cho đến khi Sênh Tiêu Mặc lên Tuyệt Tình điện tìm Bạch Tử Họa, thấy Hoa Thiên Cốt hôn mê trong màn mưa thì vội vàng đưa nàng vào phòng, nhưng cánh cửa kia vẫn không hề mở ra.

Chiếc tiêu bạc xoay mòng mòng trên ngón tay Sênh Tiêu Mặc, hấn lười biếng lại không thèm kiêng nể đẩy thẳng cửa vào, chẳng tới xem Bạch Tử Họa đang tĩnh tọa trên ghế mà tự ngồi vào một chiếc ghế khác tự rót trà uống.

“Sao thế, bị thương à?” Tuy Bạch Tử Họa giấu rất kĩ, nhưng lúc ra tay cứu Nghê Mạn Thiên vẫn để lộ dấu vết. Dù người khác nhìn không ra thì cũng đâu qua nổi mắt hấn được.

Bạch Tử Họa gật đầu: “Đừng nói với sư huynh vội.”

“Không đáng lo chứ?”

Bạch Tử Họa im lặng, Sênh Tiêu Mặc nhăn mày.

“Là gì?”

“Trúng độc của vạc Thần Nông.”

Sênh Tiêu Mặc khẽ thở dài: “Huynh mau thu xếp chuyện truyền chức chương môn đi, có di ngôn gì thì sau này nói cho đệ biết.”

Nói xong hấn bèn đứng dậy rời đi, nhưng trên mặt lại không có chút lo lắng đau buồn nào.

Mãi cho đến khi đi tới cửa, Bạch Tử Họa mới tỏ vẻ không quan tâm, hồ hững hờ: “Đệ đưa Tiểu Cốt đi đâu rồi?”

Sênh Tiêu Mặc nở một nụ cười trêu chọc, lắm bả: “Đệ sợ nếu nàng cứ dập đầu ở đây thì cả Tuyệt Tình điện sẽ bị nhuộm máu mất, làm hỏng hết đồng hoa cỏ quý hiếm kia thì tiếc quá. Thế nên đệ tiện tay kéo Hoa Thiên Cốt vào phòng băng rồi, máu đông lại sẽ không chảy được nữa, cũng đỡ ngứa mắt huynh.”

Ngón tay Bạch Tử Họa khẽ động đây, không nói gì.

Sênh Tiêu Mặc quay đầu lại nhìn Bạch Tử Họa: “Trước kia sư phụ luôn nói trong ba huynh đệ chúng ta, thoát nhìn thì huynh là người dửng dưng lạnh lùng nhất, nhưng thật ra lại là kẻ cố chấp nhất, nguyên tắc nhất, xem ra không sai chút nào.”

Đi được vài bước hần bỗng nghĩ ra điều gì bèn quay lại nói: “Nhưng đệ không tin huynh thật sự chí công vô tư, trong lòng không có chút khuất tất nào như thế. Nếu huynh thấy Hoa Thiên Cốt thực sự là loại người này thì đã để đại sư huynh giao cho Giới Luật Đường xử lý rồi, mưu toan sát hại đồng môn là tội chết. Bao năm tối lửa có nhau, hơn nữa lại chỉ có duy nhất một đệ tử, đệ biết huynh ít nhiều cũng có chút luyến tiếc, nếu huynh khó xử thì để đệ giúp huynh giao nàng cho đại sư huynh nhé?”

“Chuyện của ta không cần người quan tâm.” Bạch Tử Họa lạnh lùng đáp.

Sênh Tiêu Mặc nhún vai, khước mắt tràn đầy ý cười bước đi.

Sênh Tiêu Mặc vừa mới bước một chân khỏi Tuyệt Tình điện, Bạch Tử Họa đã chạy đến phòng băng.

Nước mưa và máu đông cứng lại trên người Hoa Thiên Cốt, mặt nàng tái nhợt, môi tím đen, thoi thóp nằm trên nền đất lạnh.

Lòng Bạch Tử Họa thấp thoáng lửa giận, tên Sênh Tiêu Mặc này bao năm qua đều theo sau gây phiền phức cho hần, cái gì cũng muốn lôi ra đùa.

Hần nhẹ nhàng ôm Hoa Thiên Cốt lên, vừa đi ra ngoài vừa truyền nguồn chân khí cuộn cuộn cho nàng. Chỗ máu bị đông cứng trong phòng băng lại bắt đầu rơm rớm, Bạch Tử Họa vội vàng điểm huyết cầm máu, bỗng nàng lên ghế nằm, không chút suy nghĩ cởi áo Hoa Thiên Cốt ra băng bó vết

thương ở bụng và trên trán. Hấn không muốn ngẩng lên nhìn mặt nàng, bởi hấn không thích cảm giác lòng đau âm ỉ này.

Bạch Tử Họa vốn vô dục vô cầu, hướng chi Hoa Thiên Cốt lại mang thân hình của một đứa bé chưa dậy thì, bởi vậy nên càng không e dè. Hơn nữa trên Tuyệt Tình điện này cũng chẳng có người thứ ba để giúp đỡ, hấn quay đầu thay nhanh bộ quần áo đã ẩm ướt cho nàng.

Ngực mơ hồ có ngọn lửa và cảm giác đói khát thiêu đốt, mùi máu tanh đầy hấp dẫn với thân thể trúng kịch độc của hấn tràn ngập trong không khí. Kịch độc trong cơ thể hấn như sóng cuộn biển gầm, khát khao dòng máu đỏ tươi của Hoa Thiên Cốt.

Nếu như lúc đầu hút máu nàng là để kéo dài mạng sống, thì dần dà qua ngày hấn đã nghiện mùi vị ấy. Mỗi lần nhìn thấy nàng, hấn chỉ có thể gồng hết sức chống cự cảm giác thèm khát.

Muốn một điều gì đó là cảm giác vô cùng xa lạ với hấn, hấn vừa bối rối lại có chút bất lực, đành phải cố gắng tránh mặt nàng.

Thế nhưng nàng lại tự bỏ mình vào mâm đưa tới trước mặt hấn, khiến hấn muốn chối từ cũng khó.

“Sur phụ, con sai rồi...” Người trên ghế hai mắt nhắm nghiền, đau đớn nhíu mày lắm bầm mê sảng, trên gương mặt tái nhợt đều là những giọt mồ hôi ứa ra do đau đớn, còn cơ thể nàng đang lạnh đến run người.

Bạch Tử Họa khẽ thở dài, kéo nàng vào trong lòng, truyền càng nhiều chân khí vào người nàng hơn.

Bao năm sống bên nhau, sao hấn lại không hiểu đứa bé này. Nhưng bởi vì đặt kỳ vọng quá cao, cho nên mới càng khiến hấn không thể chấp nhận. Cái đó chính là thương cho roi cho vọt, ghét cho ngọt cho bùi.

Vì trúng kịch độc nên dù là sức chịu đựng hay sự tự chủ của hắn càng ngày càng kém, khoảnh khắc đó hắn giận đến không biết gì nữa, còn chưa kịp suy nghĩ đã giáng cho nàng một cái tát thật mạnh.

Đời này đó là khoảnh khắc hắn mất bình tĩnh duy nhất, bởi vì quá quan tâm đứa bé này ư? Tất cả cảm xúc, lí trí đều xoay xung quanh nàng, thế nên mới làm ra quá nhiều việc không rõ ràng?

Lòng Bạch Tử Họa thấp thoáng lửa giận, vừa giận nàng cũng vừa giận mình. Càng giận bản thân sau khi trúng độc lại có những tình cảm không rõ ràng này hơn. Đó là lần đầu tiên hắn không thể khống chế, lại còn là trong hoàn cảnh đó nữa.

Có lẽ đã đến lúc hắn nên rời đi rồi, nếu cứ tiếp tục ở lại Trường Lưu Sơn, ngày càng nhiễm nhiều ma tính hơn thì hắn cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Thân mình nhỏ bé của Hoa Thiên Cốt run lẩy bẩy trong lòng hắn, hắn cố gắng bỏ qua nỗi xót thương đang dấy lên trong lòng, tự trách mình có phải đã phạt nàng nặng quá rồi không?

Hắn vốn không phải là người tin vào số mệnh, thế nên trước kia mới nhận Hoa Thiên Cốt làm đệ tử. Mấy năm gần đây, không phải hắn tin vào năng lực chỉ dạy của mình, mà là tin chính đứa bé ấy. Đứa bé này mạnh mẽ, thông minh, dũng cảm lại có nghị lực, hoàn toàn có khả năng nắm chắc vận mệnh của mình, còn điều hắn cần làm là vạch ra con đường đúng đắn cho nàng.

Nhưng từ đầu đến cuối, mệnh số hung sát của nàng chẳng những nhiều lần tự gây nguy hiểm cho bản thân mà còn hại những người vô tội. Nếu là một nhóc con bình thường thì không sao, nhưng hiện giờ nàng đã có sức

mạnh, nếu bước vào tà đạo, làm hại sinh linh, hấn sẽ không do dự vì đại nghĩa mà diệt thân.

Khi Hoa Thiên Cốt tỉnh thì đã là vài giờ sau, Bạch Tử Họa vẫn ôm nàng vào lòng như ôm trẻ sơ sinh, đang băn khoăn về rất nhiều chuyện.

Hoa Thiên Cốt vừa mở mắt ra đã thấy người, trong lúc tuyệt vọng ấy phải nói rằng vô cùng sung sướng.

“Sư phụ, tha thứ cho con, xin đừng dừng dừng với Tiểu Cốt...” Bàn tay nhỏ bé của nàng kéo vạt áo Bạch Tử Họa, đầu chôn sâu vào lòng hấn khẽ nức nở. Bạch Tử Họa mềm lòng, dù sao nàng cũng chỉ là một đứa trẻ.

“Tại sao lúc tỉ thí ngươi lại nặng tay như thế? Vì sư dạy ngươi pháp thuật không phải để ngươi giết người!” Mà là hy vọng sau này trên con đường chông gai không có hấn cạnh bên, nàng có đủ bản lĩnh để tự bảo vệ mình.

Hoa Thiên Cốt thấy sư phụ chịu nghe giải thích thì biết người đã bớt giận nhiều rồi, chuyện này có thể cứu vãn được, có điều nguyên nhân này sao có thể nói cho tỏ tường?

“Con xin lỗi, sư phụ, là do đồ nhi nhất thời nóng lòng muốn thắng nên mới... Đồ nhi biết sai rồi, sau này không dám nữa, xin sư phụ tha thứ...”

Bạch Tử Họa nghiêm khắc nhìn nàng: “Ngươi tưởng sư phụ ngươi mù sao? Ngươi tưởng sư phụ ngươi không nhìn ra ngay từ đầu ngươi đã liên tục nhân nhượng Nghê Mạn Thiên? Tại sao cuối cùng lại đột nhiên quyết định xuống tay? Rốt cuộc chuyện này có ẩn tình gì, ngươi nói rõ ràng cho ta!”

“Con, con...” Mồ hôi lạnh ứa ra đầy lưng Hoa Thiên Cốt.

“Đệ tử sai rồi, là con nhất thời hồ đồ, xin sư phụ trách phạt, nhưng người đừng lờ con đi!”

Lửa giận trong lòng Bạch Tử Họa lại bùng lên, không phải tức giận vì nàng có sát khí, mà là vì nàng không chịu tin tưởng, không chịu nói thật.

“Bao nhiêu năm qua, ngay cả giết gà làm cơm người cũng không xuống tay nổi, lại vì một trận thắng thua mà ám toán đồng môn sao?”

“Sư phụ...” Hoa Thiên Cốt quỳ trên chiếc giường nhỏ dập đầu trước mặt Bạch Tử Họa. Người muốn phạt nàng thế nào cũng được, nhưng nếu sư phụ biết thì tất cả sẽ chấm dứt.

“Người...” Bạch Tử Họa nhìn Hoa Thiên Cốt từ nhỏ đã ngoan ngoãn không bao giờ cãi lại hấn mà tức giận, độc tính lại bùng lên, người hấn vừa lão đảo đã được Hoa Thiên Cốt vội vàng đỡ lấy.

“Sư phụ, độc của người!” Hoa Thiên Cốt vội vàng vén tay áo lên. Bạch Tử Họa đẩy nàng ra, nàng đã mất quá nhiều máu rồi. Nhưng vừa xoay người định đi đã bị Hoa Thiên Cốt ôm chặt.

“Sư phụ, đệ tử xin người, giận thì giận, nhưng phải áp chế độc trước đã. Lát nữa người muốn phạt con thế nào con cũng chịu!”

Bạch Tử Họa không giãy ra được, chỉ thấy đầu ngày càng nặng, trước mặt chỉ có độc một màu đỏ.

Máu, hấn muốn máu...

Xoay người lại nhìn Hoa Thiên Cốt, ánh mắt hấn đột nhiên tối đen như mực, màu đen này dường như trống rỗng; không có chút ánh sáng.

Hoa Thiên Cốt nổi da gà, người chung đung sớm chiều trước mắt bỗng trở nên vô cùng xa lạ, nàng thả tay ra, có chút hoảng sợ muốn lùi lại.

Nhưng nàng chưa kịp làm gì thì cả người đã bay bổng lên, tiến về phía Bạch Tử Họa.

“Sự phụ!” Hoa Thiên Cốt chỉ kịp kinh hãi thét lên, phần cổ bên trái đã bị Bạch Tử Họa cắn. Nàng như bị dội một gáo nước lạnh, nhất thời không nói được gì.

Thế gian nháy mắt tan biến...

Hoa Thiên Cốt mệt mỏi ngửa đầu thở hỗn hển, không khí quanh nàng cũng mất đi theo dòng máu. Cả thân thể gầy yếu được Bạch Tử Họa ôm chặt trong tay, tựa như một nhánh cỏ non, chỉ cần gặp nhẹ sẽ gãy nát.

Độc của vạc Thần Nông không thuốc nào chữa được, dù có là tiên thân thì lâu ngày cũng sẽ cứng như đá, cuối cùng hóa thành tro bụi. Bạch Tử Họa cố gắng dựa vào sức mạnh đứng đầu thiên hạ và máu của Hoa Thiên Cốt cầm cự được hơn hai tháng. Nhưng hắn vừa mới cứu Nghê Mạn Thiên lại không ngừng truyền thêm chân khí cho Hoa Thiên Cốt, độc càng ngấm sâu, cầm cự được đến tận bây giờ, cuối cùng cũng bị độc khống chế hoàn toàn, mất tất cả ý thức.

Mùi thơm của máu dường như đang dần ngấm vào da thịt trắng nõn của nàng, động mạch trên cổ nổi rõ hơn hẳn trên cổ tay, máu càng ngon càng dễ uống. Làn da mỏng mềm như tờ giấy dễ dàng bị răng hắn xé rách, dùng thêm ít sức là mạch máu cũng vỡ tung. Máu cứ chảy ào ào vào trong miệng, hương vị ngọt lành, ngon hơn tất cả loại rượu trên đời.

Hoa Thiên Cốt cảm nhận được hơi thở hắt khế phả bên tai mình, mặt hắt khế áp vào mặt nàng, chiếc răng bên cổ vừa hút vừa cắn, trong đau đớn lại mang theo sự êm ái không thể tưởng tượng được. Thân thể nàng bị rút đi tất cả sức lực, không thể cự quây, càng không thể tưởng tượng người đang cúi đầu bên cổ nàng như tình nhân kia lại chính là sự phụ.

Cảm giác tê dại kỳ quái đến hồn phách cũng phải run rẩy như con đai hồng thủy trào dâng từ đáy lòng, chiếm cứ mọi ngõ ngách trên cơ thể, thậm chí ngay cả sợi tóc cũng cảm nhận được sự run rẩy của nàng.

Hoa Thiên Cốt cắn chặt môi dưới để tránh không phát ra tiếng kêu hoặc rên rỉ, nhưng cảm giác kỳ quái này lại không ngừng theo máu trào dâng trong người nàng. Nàng khẽ thở dốc, nhưng không thấy rõ cảnh tượng trước mắt, chỉ thấy độ ẩm trên người sư phụ vốn luôn lạnh như băng.

Nàng hy vọng sư phụ có thể dừng lại ngay như bình thường nhưng Bạch Tử Họa lại như nghiện, ôm mãi không chịu buông, tựa như muốn hút tất cả máu trong người nàng.

Hoa Thiên Cốt vì mất quá nhiều máu nên ý thức càng lúc càng mơ hồ, tay từ từ trượt xuống lưng Bạch Tử Họa, hoàn toàn mất đi tri giác.

Đến khi tỉnh lại, nàng vẫn nằm trong phòng mình như trước. Cơ thể yếu ớt không còn chút sức nào, Hoa Thiên Cốt vừa nghĩ có khi tất cả đều là mơ, bèn soi gương thì thấy trên cổ thật sự có thêm hai dấu răng. Xung quanh dấu răng là rất nhiều vết đỏ nhạt vì bị hút quá nhiều, giống như dấu hôn.

Trên bàn đặt một chén thuốc, xem ra là sư phụ đích thân xuống bếp sắc.

Vết thương ngoài da gần như đã bình phục, ít nhất nàng đã ngủ ba, bốn ngày, chắc sư phụ đã dùng rất nhiều vị thuốc quý và hao tổn rất nhiều nội lực để chữa thương cho nàng. Vì Hoa Thiên Cốt chưa đắc đạo nên dù có tiên thân, hay trường sinh bất lão thì vẫn dễ dàng bị thương tổn như thường.

“Sư phụ...” Nàng đỡ dần thềm thì, bao nhiêu năm qua ngoại trừ nụ cười ở Quần Tiên yến, nàng vẫn chưa thấy vẻ mặt nào khác của người. Cho dù là lúc nàng mắc lỗi hay là bọn họ gặp nguy hiểm, thì trong mắt sư phụ vẫn ánh lên vẻ thông dong bình tĩnh, lạnh lùng không thể phá vỡ. Nhưng nay sư phụ

lại ra tay đánh nàng, có thể thấy người giận đến thế nào, thất vọng về nàng đến thế nào.

Hoa Thiên Cốt xót xa, tủi thân suýt khóc. Nàng thật sự không cố ý lừa người, cũng không muốn thương tổn ai, chỉ là nàng không muốn để người khác biết chuyện kia thôi.

Lúc ấy hai người ở trong lớp màng pháp thuật, người xung quanh không thể xem được chuyện gì đang xảy ra. Sư phụ bao năm qua luôn ở bên nàng, nhất định đã cảm nhận được sát khí của nàng nên mới ra tay.

Bây giờ muốn giết Nghê Mạn Thiên thì càng không thể, Trường Lưu Sơn canh gác nghiêm ngặt như thế, làm sao có thể giết người mà không bị phát hiện đây. Chỉ cần một ngày không trừ được Nghê Mạn Thiên thì cho dù có lấy lại mảnh lụa cũng không có tác dụng gì. Chỉ cần nàng ta thuận miệng nói ra thì bất kể người khác có tin hay không, rơi vào tai sư phụ là nàng chết chắc.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Quả thật không còn cách nào sao? Nàng cố gắng khiến bản thân tỉnh táo lại, dù sư phụ có cho nàng là đại nghịch bất đạo, khi sư diệt tổ, sát hại đồng môn... dù thế nào... dù phải chết cũng tuyệt đối không thể để Nghê Mạn Thiên nói chuyện này ra. Cùng lắm thì được ăn cả, ngã về không!

Hoa Thiên Cốt lão đảo đứng dậy, đẩy cửa định ra ngoài. Không biết sư phụ thế nào rồi, nếu sau khi khôi phục ý thức phát hiện bản thân hoàn toàn mất khống chế hút máu nàng, hẳn người sẽ khó chịu lắm? Nhưng cũng không thể trách người, tất cả đều là lỗi của nàng! Chỉ cần có thể giải độc cho người thì dù có hủy cả trời đất, dù có phải băm mình ra thành nghìn mảnh để nấu thuốc cho người uống, nàng cũng cam tâm tình nguyện.

Ánh sáng chói chang giữa trưa chiều tối, Hoa Thiên Cốt không mở nổi mắt, người lão đảo một lúc rồi ngã khụy, bỗng được một đôi tay rắn chắc đỡ lấy.

Vừa ngẩng đầu lên, không ngờ nàng lại thấy Đông Phương Úc Khanh, trên vai là Đường Bảo đang nhào người lên phía trước.

Bỗng chốc tất cả lo lắng, buồn tủi trong lòng đều bùng phát, nàng chúi đầu vào trong lòng hắn.

Mày Đông Phương Úc Khanh nhíu chặt, nhìn Hoa Thiên Cốt tái nhợt như tờ giấy, mặt cắt không còn giọt máu cùng hốc mắt tiều tụy hõm sâu, lòng hắn nhói đau, khẽ thở dài một tiếng rồi ôm lấy nàng.

“Mẹ Cốt Đầu, bọn con về rồi... Đường Bảo cũng cọ đi cọ lại lên mặt nàng.

Hoa Thiên Cốt gắng nở một nụ cười, kích động đến mức tay run lẩy bẩy: “Người đi đâu thế, ta còn tưởng rằng người không cần mẹ nữa.”

Đường Bảo thom một cái rỗ kêu lên mặt nàng: “Con đi tìm cha, nghĩ cách giải độc cho Tôn thượng.”

“Tìm ra chưa?” Hoa Thiên Cốt kích động nhìn Đông Phương Úc Khanh.

Một lúc lâu sau Đông Phương Úc Khanh vẫn không trả lời, chỉ ngồi xồm xuống, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, đau lòng nói: “Sao lại gây thế này?”

Mũi Hoa Thiên Cốt cay cay, cầm tay Đông Phương Úc Khanh, lập tức cảm nhận được ấm áp và sự tin tưởng, cuối cùng nàng không nhịn được, nói thật: “Mảnh vải của ta bị Nghê Mạn Thiên cướp, nàng uy hiếp ta, thế nên trong Đại hội Kiếm Tiên ta định ra tay giết nàng, không ngờ bị sư phụ phát hiện...”

“Mảnh vải nào? Chuyện nghiêm trọng đến mức nào mà khiến nàng phải chịu sự uy hiếp của nàng ta, thậm chí còn muốn đẩy nàng ta vào chỗ chết?” Đông Phương Úc Khanh nhìn nàng hỏi, ánh mắt sắc bén như đã sớm hiểu rõ tất cả.

“Bởi vì, bởi vì nàng ta đã biết một bí mật của ta...” Hoa Thiên Cốt cúi đầu không dám nhìn Đông Phương Úc Khanh.

Đông Phương Úc Khanh nheo mắt, cười như không cười, bảo: “Bí mật? Ở chỗ của ta, không có gì là bí mật.”

Hoa Thiên Cốt khẽ giật mình, mở to hai mắt ngẩng đầu. Đột nhiên lúc này nàng cảm thấy Đông Phương Úc Khanh vừa xa lạ lại rất quen thuộc.

“Nếu nàng không có cách nào giải quyết chuyện này, ta có thể giúp nàng.” Hắn chậm rãi mở miệng, trong tiếng nói ma mị mang theo sự dịu dàng kỳ lạ.

Hoa Thiên Cốt từ từ buông tay hắn ra lui lại mấy bước, ánh mắt dần bình tĩnh lại, thoáng cười khổ.

“Được rồi, nói đi, cái giá huynh muốn là gì? Chỉ cần có thể thì nhất định ta sẽ cho huynh.”

Đông Phương Úc Khanh ngửa mặt lên trời cười, nụ cười âm áp như ánh nắng tháng Ba.

“Nàng biết từ khi nào?”

Hoa Thiên Cốt bất đắc dĩ lắc đầu: “Lúc ở Thái Bạch Sơn đã thoáng nhận ra rồi, nhưng lại không dám chắc. Sau đó sư phụ trúng độc, khi ta và người bị dồn đến chân tường mà Đường Bảo lại tìm người của Dịch Hủ các đến cứu thì trong lòng ta đã khá chắc chắn.”

Đông Phương Úc Khanh đối mặt với Hoa Thiên Cốt, nhìn thật sâu vào mắt nàng: “Nàng không sợ ta?”

Hoa Thiên Cốt cười khỏ: “Ta sợ huynh làm gì? Huynh hết lần này đến lần khác cứu ta, lại đối xử với ta tốt như thế.”

Khóe miệng Đông Phương Úc Khanh nhếch lên một nụ cười thâm sâu khó lường: “Lúc nào nàng cũng thông minh lanh lợi, nhưng chỉ cần gặp chuyện liên quan đến Bạch Tử Họa thì tất cả đều rối tung hết cả lên.”

Hoa Thiên Cốt nhìn Đông Phương Úc Khanh, thầm cười khỏ: “Đáng ra ta phải đoán được sớm hơn mới phải, một thư sinh nhân gian bình thường sao có thể biết nhiều chuyện, am hiểu nhiều kì môn dị thuật như thế!”

Đông Phương Úc Khanh vuốt bím tóc nàng, dịu dàng nói: “Nàng trách ta gạt nàng à?”

Hoa Thiên Cốt lắc đầu: “Huynh có lý do của huynh, bất kể thân phận là gì, huynh vẫn là Đông Phương Úc Khanh, đối với ta vẫn không hề thay đổi.”

Mắt hấn tràn ngập ý cười: “Đó là điều ta thích nhất ở Cốt Đầu, thế nên trước giờ ta chưa hề lo lắng chuyện thân phận có bị vạch trần hay không.”

Hoa Thiên Cốt quay đầu lại hung dữ nhéo Đường Bảo một cái rõ đau: “Không ngờ con sâu thối này cũng dám cùng huynh lừa ta lâu như thế, không thể tha thứ được!”

“Hu hu hu... Con sai rồi, con sai rồi, cha ơi cứu con...” Đường Bảo vội vàng trốn ra sau gáy Đông Phương Úc Khanh.

Đông Phương Úc Khanh cười sắc súa, hấn muốn cả nhà vĩnh viễn ở bên nhau như thế này biết bao, tiếc rằng trước kia trong phút mềm lòng đã không mang nàng đi, đến giờ thì muộn mất rồi.

Hắn đã chứng kiến rất nhiều chuyện, thông hiểu rất nhiều bị ai tự cổ chí kim, tri thức bởi vậy mà mở rộng hơn. Không có khúc mắc nào hắn không tháo gỡ được, cũng không có thứ gì hắn không từ bỏ được. Nhưng Cốt Đầu thật sự giống như một khúc xương trong người hắn vậy, chỉ cần nằng xảy ra chuyện gì tim hắn liền bị giằng xé, gan phổi nhói đau.

“Ta vẫn còn nhớ lần đầu tiên gặp huynh, huynh trùm một chiếc áo choàng rộng thùng thình, đeo mặt nạ có lưỡi rất dài, y hệt con dơi bụi, sau khi dọa xong lại đóng vai một gã thư sinh cổ hủ đến trên chóc ta!”

Đông Phương Úc Khanh cười khúc khích: “Còn nàng ấy à, mang một rổ củ cải đào từ bãi tha ma cho ta, sau đó đang tắm thì bị ta bắt gặp...”

Mặt Hoa Thiên Cốt đỏ lên, tức giận nói: “Thì ra là huynh cô ý!”

Đông Phương Úc Khanh cười gian xảo: “Vì nhìn thấy cả người nàng nên ta sẽ chịu trách nhiệm với nàng. Ta giúp nàng đoạt lại thân khí, san sẻ nỗi buồn với nàng, chăm sóc nàng, bảo vệ nàng cả đời xem như bù đắp.”

Hoa Thiên Cốt giật mình, cúi đầu: “Cái giá này của huynh quá lớn, vụ làm ăn Dị Hủ các lỗ vốn rồi.”

Đông Phương Úc Khanh khẽ thở dài, một khoảng tối lướt qua mắt: “Nhưng bây giờ ta chỉ có thể giúp nàng chuyện Nghê Mạn Thiên, còn độc tố của Bạch Tử Họa, ta đã nghĩ rất nhiều cách, nhưng vẫn vô ích...”

Hoa Thiên Cốt ngẩn ngơ, tuy đã sớm chuẩn bị nhưng lòng vẫn nhói đau. Ngay cả Dị Hủ Quân cũng nói như thế, tia hy vọng cuối cùng của nàng biến mất rồi.

Đông Phương Úc Khanh nhìn vẻ mặt suy sụp trong nháy mắt của Hoa Thiên Cốt, mày nhíu chặt, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn lái sang chuyện khác.

“Nàng muốn để Nghê Mạn Thiên giữ bí mật này mà không thể nói ra, hay là giải quyết luôn cho sạch sẽ?” Đông Phương Úc Khanh mở miệng, thoải mái như đang hỏi hôm nay chúng ta ăn cơm ở đâu.

Hoa Thiên Cốt giật mình, chợt nhớ tới lời Bạch Tử Họa: Ta dạy pháp thuật cho người không phải để người giết người.

“Nếu không phải giết nàng ta mà vẫn có thể giữ bí mật đương nhiên là tốt nhất, nhưng nàng ta sao có thể không nói? Tội của Nghê Mạn Thiên vốn không đáng chết, lúc ấy nàng ra tay cũng là vì không còn cách nào khác. Thật giống như gà mái phải bảo vệ gà con, vừa nghĩ tới sau này nàng ta có thể thương tổn đến những người nàng yêu thương, nàng liền mất khống chế.

Đông Phương Úc Khanh cười nói: “Nàng quên ta làm gì rồi à? Người trong thiên hạ là không quản được, nhưng lưỡi họ đều thuộc phạm vi điều khiển của ta. Nếu cái lưỡi kia dám không nghe lời, ta liền...”

Đông Phương Úc Khanh lấy một cây đao nhỏ màu vàng giống hệt con rắn từ trong ngực ra: “Cắt nó!”

Hoa Thiên Cốt tròn tròn mắt: “Đừng nói huynh thật sự muốn cắt lưỡi Nghê Mạn Thiên để nàng ta thành người câm luôn nhé?” Đối với Nghê Mạn Thiên mà nói, nếu bị cắt lưỡi chẳng bằng chết quách cho xong.

“Dù không thể nói nhưng vẫn có thể viết mà, còn có thể vẽ, truyền âm nữa!” Vậy mà dám tự nhận mình thông minh, ngốc chết luôn.

Đông Phương Úc Khanh vuốt đầu nàng: “Yên tâm đi, ta sẽ giải quyết gọn ghẽ.”

Hoa Thiên Cốt đột nhiên thấy an tâm, bao ngày qua nàng không có một phút giây yên ổn, cảm giác bị người ta nắm thóp thật quá khó chịu.

“Đúng rồi, huynh vào Trường Lưu Sơn và lên Tuyệt Tình điện bằng cách nào?” Hoa Thiên Cốt lúc này mới nhận ra, nếu để sư phụ thấy...

“Ta bảo với Tôn thượng là mình đưa Đường Bảo về.”

“Hả? Huynh thân với sư phụ lắm à?”

“Không thân, chỉ tán gẫu vài câu khi cứu hai người thôi. Sau đó hắn đưa nàng về Trường Lưu Sơn, Đường Bảo ở lại Dị Hủ các với ta.”

“Vậy bây giờ người đang ở đâu?”

Nhìn dáng vẻ lo lắng của Hoa Thiên Cốt, lòng Đông Phương Úc Khanh không hiểu vì sao bỗng chua chát: “Bụng hắn no căng máu nàng rồi, bây giờ chắc đang bế quan. Nàng uống thuốc này bồi bổ thân thể đi, ta ra ngoài một lát.”

Hoa Thiên Cốt cảm viên thuốc Đông Phương Úc Khanh đưa nuốt xuống: “Huynh đi đâu?”

“Giải quyết bí mật kia giúp nàng.”

Đông Phương Úc Khanh lách người ra khỏi cửa, bóng hình lập tức biến mất.

“Ê này! Cẩn thận Thế tôn đấy!”

Hoa Thiên Cốt bắt đắc dĩ bưng chén thuốc để trên bàn mà sư phụ sắc lên, vừa uống vừa kể cho Đường Bảo nghe những chuyện xảy ra gần đây.

Nghê Mạn Thiên đang ở trong phòng, vừa xem hai bản bí tịch Thế tôn thượng vì nàng giành được ngôi vị đứng đầu trong Đại hội Kiếm Tiên, vừa

nghĩ tới việc sau này Hoa Thiên Cốt sẽ phải ngoan ngoãn nghe lời liên tục kì vui vẻ.

Đột nhiên nàng cảm giác phía sau có người.

“Ai?” Nàng vội xoay người lại.

Sao lại có kẻ thần không biết quỷ không hay lẻn vào phòng mình trên Tham Lam điện mà không bị phát hiện?

Nàng còn chưa kịp khép miệng đã có một thứ gì đấy chui tọt vào miệng, lạnh lạnh, trôi xuống cuống họng.

“Người là... Người là Đông Phương Úc Khanh!” Nghe Mạn Thiên hoảng sợ nhìn người trước mặt, quả đúng là tên thư sinh mặt trắng đột nhiên xuất hiện ở Thái Bạch Sơn giúp Hoa Thiên Cốt đánh bại Khoáng Dã Thiên, lấy lại thần khí.

Lẽ nào... lẽ nào Hoa Thiên Cốt bảo hắn tới giết nàng?!

Nghê Mạn Thiên lạnh lùng nói: “Người dám động vào ta sao? Thời điểm Hoa Thiên Cốt muốn giết ta trong Đại hội Kiếm Tiên ta đã biết sẽ có ngày này. Ta đã sớm dùng pháp thuật giấu mảnh lụa đỏ và một phong thư, nếu ta chết, bức thư đó sẽ bay đến tay Thế tôn và Tôn thượng!”

Đông Phương Úc Khanh nhìn nàng ta cười dịu dàng, nhưng nụ cười đó trong mắt Nghê Mạn Thiên lại hệt như ma quỷ. Nàng bỗng khó hiểu, rốt cuộc Hoa Thiên Cốt đi đâu mà quen được đám người quái gở thế này.

“Ngoan, há miệng ra!”

Nghê Mạn Thiên tròn tròn mắt kinh ngạc phát hiện mình không nghe lời bản thân mà thật sự từ từ mở ra.

“Ừ, đúng rồi, ngoan quá, lè lưỡi ra.” Đông Phương Úc Khanh hài lòng gặt đầu, lấy cây đao nhỏ màu vàng giống con rắn ra.

Nghê Mạn Thiên sợ hãi tột độ ra sức lắc đầu, đáng tiếc ngoài bộ phận hất ra lệnh ra, toàn thân nàng không thể cử động, pháp thuật cũng chẳng cách nào sử dụng.

Đừng! Đừng! Hắn ta rốt cuộc định làm gì nàng? Chẳng lẽ vì muốn giữ bí mật nên định cắt lưỡi nàng? Hắn tưởng rằng nếu làm thế nàng sẽ không nói được?

Hoa Thiên Cốt, xem như người giỏi! Nghê Mạn Thiên ta có thành quý cũng không tha cho người!

Đúng lúc Nghê Mạn Thiên sợ hãi nhắm mắt lại, Đông Phương Úc Khanh lấy đao cắt chính ngón giữa của mình sau đó ngón tay rướm máu khẽ chạm vào đầu lưỡi nàng. Nàng cảm thấy vị ngọt xộc thẳng lên, từng bộ phận trên cơ thể đều ngọt đến bủn rủn.

Sao trên đời này lại tồn tại kẻ có máu ngọt? Ngay cả không khí cũng đọng đầy hương vị nhan nhát đó, không riêng gì vị giác, tâm trí nàng cũng ngây ngất.

Tay Đông Phương Úc Khanh kết thành vài chiếc ấn, miệng hắn liền thoảng niệm chú, một hàng chữ màu vàng giống như kinh văn bay từ miệng hắn ra, tiến vào trán Nghê Mạn Thiên.

“Người muốn làm gì ta? Buông! Buông ra! Sư phụ! Sư tổ!! Cứu con!!!” Nghê Mạn Thiên hoảng loạn hét lên, nhưng xung quanh đã giăng kết giới.

“Người để mệnh lựa ở đâu?”

Ta không nói, hà có gì phải cho người biết? Không ngờ nàng lại nghe thấy tiếng mình vang lên: “Ồ trong hộp đựng trang sức trên bàn.”

Đông Phương Úc Khanh xoay người đi lấy, nhìn Nghê Mạn Thiên đang tức giận răng nghiến lợi.

“Nói ta nghe, người sẽ không bao giờ nói ra bí mật của Hoa Thiên Cốt dù có ai sử dụng cách gì.”

Nghê Mạn Thiên nhìn nụ cười quái dị của Đông Phương Úc Khanh, giọng nói ma mị, lạnh run người, lần đầu tiên nàng nhận ra thế giới này còn có người đáng sợ đến vậy. Nếu Thế tôn, Hiên Viên Lăng khiến người ta có cảm giác bức bối, thì kẻ này lại tràn ngập lực khổng chế thần bí, khiến người khác không tìm được chìm đắm trong tiếng gọi của hắn, ánh mắt của hắn, nụ cười của hắn, sau đó tình nguyện kính dâng cho hắn cả linh hồn.

“Ta... ta sẽ không nói ra bí mật của Hoa Thiên Cốt dù ai có dùng cách gì.”

Nàng nghe tiếng mình vang lên, giọng nói đó quá xa lạ, không phải của nàng.

“Người cũng không để ai biết hôm nay đã xảy ra chuyện gì.”

“Ta sẽ không để ai biết hôm... hôm nay đã xảy ra chuyện gì.” Nghê Mạn Thiên gắng sức cắn chặt môi dưới, nhưng tiếng vẫn vọng lên từ cổ họng. Mỗi một lời nói ra đều hóa thành hàng chữ vàng bay bồng bềnh trên không, sau đó dần lên tấm lụa trắng mà Đông Phương Úc Khanh vừa lấy ra.

“Ừm, ngoan lắm!” Đông Phương Úc Khanh búng lên trán Nghê Mạn Thiên một cái, niêm phong mật ngữ này vào đầu nàng, sau đó hôn lên vết máu, bỗng chốc tất cả mọi thứ đều biến mất.

Cắt tấm lụa vào trong túi vải, Đông Phương Úc Khanh cười nói: “Người cũng đóng dấu chứ nhỉ?”

Nghê Mạn Thiên nhìn cánh tay mất không chế của mình cứa qua lưới đao màu vàng, sau đó ấn lên túi vải.

Đông Phương Úc Khanh hài lòng gật đầu: “Được rồi, khế ước đã viết xong, cáo từ.”

Hắn mới đi được hai bước thì quay người lại, gương mặt dịu dàng vô hại nhìn nàng: “Những vết thương trên người Cốt Đầu nhà ta là người làm đúng không? Sao lại như thế được, là đồng môn thì phải tương thân tương ái chứ, người không được bắt nạt Tiểu Cốt Đầu nhà ta đâu đấy!” Nói xong vung tay gõ nhẹ lên cằm Nghê Mạn Thiên, miệng Nghê Mạn Thiên như có sóng biển trào dâng, cả hàm dưới đều mất cảm giác, đầu lưỡi cũng không cảm nhận thấy gì nữa.

“Ta vốn không đánh phụ nữ, lần này chỉ phạt nhẹ, tuyệt đối đừng để ta biết có lần sau!”

Đông Phương Úc Khanh bỏ đi, một lúc lâu sau cuối cùng Nghê Mạn Thiên cũng cử động được. Nàng hoảng loạn chạy đi tìm Lạc Thập Nhất, nhưng Lạc Thập Nhất biết chuyện Đường Bảo đã về nên bay lên Tuyệt Tình điện rồi. Thế tôn đang xử lý công việc trong phòng, Nghê Mạn Thiên khoa chân múa tay nói rất lâu, nhận ra chỉ cần mình định nói đến chuyện của Hoa Thiên Cốt và Đông Phương Úc Khanh thì đầu lưỡi sẽ không nghe lời bản thân nữa, cũng không thể viết ra hay làm cách gì khác, ngay cả vị giác của nàng cũng bị mất suốt một tháng mới khôi phục lại được.

Đông Phương Úc Khanh về, lúc trả lại mảnh vải cho Hoa Thiên Cốt, nàng kích động nhảy dựng lên.

“Sao huynh lại có được nó?”

Đông Phương Úc Khanh giải thích qua với nàng, Hoa Thiên Cốt không hiểu lắm gật đầu: “Thảo nào sư phụ bảo Lam Vũ Lan Phong không thể nói

được, hóa ra khi đó đã bị tỷ tỷ áo xanh xử rồi. Cuối cùng ta cũng yên tâm. Cám ơn, cám ơn huynh lắm lắm, ta cũng không biết phải nói gì nữa. Huynh muốn gì, cả lần trước đã cứu ta và sư phụ nữa, chỉ cần ta có thể thì sẽ cho huynh hết! Huynh muốn ta làm gì cũng được!”

Mày Đông Phương Úc Khanh nhú chặt lại: “Ta biết nếu ta muốn nàng theo ta, nàng chắc chắn không chịu.”

Hoa Thiên Cốt gật đầu: “Ta muốn ở bên sư phụ.”

“Thời gian của hần không còn nhiều nữa.”

“Cho nên ta càng phải ở bên người nhiều hơn, có thể sống thêm ngày nào thì hay ngày ấy.”

“Nàng tội gì phải làm thế, cuối cùng sẽ có một ngày hần phải chết.”

Hoa Thiên Cốt cúi đầu thản nhiên mỉm cười: “Ta đã nghĩ thông rồi, sư phụ nói sống chết đều là hư ảo, người tu đạo càng không nên câu nệ sống chết, cho nên cũng không cần phải đau lòng hay tiếc thương. Làm tiên cũng được, làm người cũng được, thành quỷ cũng được, có là gì cũng không quan trọng, ta chỉ muốn mãi mãi được ở bên người thôi.”

Gương mặt Đông Phương Úc Khanh lộ ra vẻ buồn bã chưa bao giờ có, đôi khi biết nhiều quá, hiểu nhiều quá thật không phải chuyện tốt.

“Cái hay thì không học, cái tính cố chấp và bướng bỉnh này giống sư phụ nàng y xì đúc. Ta biết, nếu Bạch Tử Họa chết nàng cũng không sống nổi. Sinh tử trong mắt nàng chẳng qua cũng bình thường như trồng củ cải, chỉ cần đào một cái hố là được, nhưng nàng có nghĩ sau này Đường Bảo phải làm sao? Ta cũng phải làm sao không?”

Hoa Thiên Cốt nhất thời đờ đẫn, nàng đã hiểu tình cảm của mình đối với sư phụ, cũng hơi hiểu tình cảm Đông Phương Úc Khanh dành cho nàng.

Đông Phương Úc Khanh đi quanh phòng vài vòng, dường như có chút phân vân.

Cuối cùng hắn nắm hai tay nàng, nhìn nàng trịnh trọng nói: “Độc Bạch Tử Họa thật ra không phải không có hy vọng, nhưng chỉ có một biện pháp...”

Hai con mắt của Hoa Thiên Cốt như hai ngôi sao bùng sáng trong khung trời đêm, phút chốc ngập tràn sức sống.

“Biện pháp gì?”

Đông Phương Úc Khanh hít vào một hơi thật sâu, như đang hạ quyết tâm: “Đá Nữ Oa.”

Hoa Thiên Cốt biết khả năng trị thương của đá Nữ Oa không gì sánh bằng, lại còn có khả năng thần kì cải tử hoàn sinh. Nàng kinh ngạc nhìn Đông Phương Úc Khanh, có chút khó hiểu: “Nhưng đá Nữ Oa vỡ rồi mà?”

“Trong thần vật thượng cổ phong ấn một lượng yêu khí lớn của Yêu Thần, nếu có thể hủy thì chúng tiên đã sớm hủy rồi. Đá Nữ Oa chỉ bị vỡ thành nhiều mảnh vụn, nhưng vẫn tồn tại trên khắp thế gian này.”

Hoa Thiên Cốt mừng như điên giữ chặt lấy tay huynh ấy: “Vậy thì tốt quá, sư phụ được cứu rồi.”

Đông Phương Úc Khanh lắc đầu, mày nhíu chặt: “Chẳng lẽ nàng định tìm từng mảnh của tảng đá đã vỡ vụn sao? Còn chưa tìm được một phần mười thì sư phụ nàng đã tan thành tro bụi rồi.”

Khó khăn lắm nàng mới có một tia hy vọng, vậy mà phút chốc đã bị dập tắt.

“Nhất định có cách đúng không?”

Đông Phương Úc Khanh không dám nhìn vào ánh mắt tha thiết của Hoa Thiên Cốt, nếu nói ra chẳng khác nào chỉ cho nàng đường xuống địa ngục không lối về, nhưng không cứu được Bạch Tử Họa thì chắc chắn nàng không thể sống nổi.

Yêu Thần sẽ xuất thế, sớm hay muộn cũng chẳng khác nhau. Có lẽ hẳn nên cho Tiểu Cốt một cơ hội, nói không chừng nàng có thể cứu được Bạch Tử Họa, xoay chuyển Càn Khôn và vận mệnh của mình.

“Mười sáu món thần khí có một mối liên hệ rất kì diệu, vừa tương sinh lại vừa tương khắc, nếu tìm được vài món thì thông qua dị thuật có thể tìm được vị trí của các thần khí khác, nếu có thể tập hợp đủ mười lăm món thần khí, thì đá Nữ Oa sẽ khôi phục lại như cũ.”

Hoa Thiên Cốt gật đầu: “Chính vì thế nên bọn Xuân Thu Bất Bại mới ung dung thu gom từng món đúng không?”

Đông Phương Úc Khanh khẽ thở dài: “Giờ nàng hiểu ta đang lo lắng gì chưa?”

“Huynh lo ta khẳng khẳng tìm đủ mười lăm món thần khí, sau đó dùng đá Nữ Oa giải độc cho sư phụ. Tuy mục đích bất đồng, nhưng thật ra cũng giống chuyện Xuân Thu Bất Bại đang làm. Vì chuyện tập hợp tất cả thần khí lại là một chuyện vô cùng nguy hiểm, nếu không cẩn thận, phong ấn có thể bị hóa giải, Yêu Thần sẽ xuất thế.”

Đông Phương Úc Khanh nhìn ánh mắt của nàng thì biết nàng đã hạ quyết tâm, bèn kéo nàng nhìn thẳng vào mình.

“Nàng phải biết rằng sư phụ nàng luôn lấy muôn dân trăm họ trên thế gian này làm trọng, cho dù có phải mất đi tiên thân cũng tuyệt đối không để nàng tập hợp thần khí, tạo cơ hội cho Yêu Thần xuất thế.”

“Vậy nên nhất định không thể để người biết.” Ánh mắt Hoa Thiên Cốt toát lên vẻ lí trí và cương quyết hơn bề ngoài rất nhiều. Biết kịch độc của sư phụ có cách giải, tâm trạng bất an tuyệt vọng bao lâu nay của nàng cuối cùng cũng hạ được xuống, tựa như có Định Hải Thần Châm^[1] vậy.”

[1] Định Hải Thần Châm: Bảo vật chống biển của Đông Hải Long Vương, sau trở thành cây gậy Như Ý của Tôn Ngộ Không.

“Ta sẽ cố hết sức bảo vệ thần khí, không để Yêu Thần xuất thế.”

“Bây giờ Chuông Đông Hoàng đang ở Trường Bạch Sơn, ấn Không Động ở Thiên Sơn, ô Huyền Thiên ở chỗ Sát Thiên Mạch, ngọc Câu Lan không biết ở nơi nào. Nhưng vạc Thần Nông và mười một món thần khí khác đều ở trong khu đỉnh của sư phụ nàng, nàng cho là mình có cách lấy được ư?”

“Chắc chắn sẽ có cách!” Chuyện này liên quan đến tính mạng của sư phụ, bằng bất cứ giá nào nàng cũng phải lấy được!

Đông Phương Úc Khanh lại thở dài, buồn bã nhìn nàng: “Thật ra ta biết, dù có nói cho nàng rằng chỉ cần tập hợp đủ thần khí, Yêu Thần sẽ xuất thế, trăm họ làm than, thì chỉ vì cứu Bạch Tử Họa, nàng vẫn sẽ làm đúng không?”

Hoa Thiên Cốt hoang mang lắc đầu: “Ta không biết, có lẽ là vậy. Nhưng ta sẽ suy nghĩ thật kĩ.”

“Nàng định làm thế nào? Chuông Đông Hoàng và ấn Không Động ta có thể lấy giúp nàng. Năm thần khí trong tay, vị trí của ngọc Câu Lan có thể tìm ra, nhưng không biết Sát Thiên Mạch có chịu cho nàng ô Huyền Thiên không?”

Hoa Thiên Cốt lại lắc đầu: “Không thể kéo huynh vào chuyện này được, việc đó rất nguy hiểm, nếu bị Tiên giới phát hiện, chắc chắn không tránh khỏi tội chết.” Nàng nhìn gương mặt lo lắng của Đông Phương Úc Khanh, bèn mỉm cười: “Hơn nữa Dị Hủ các cũng không thể làm ăn lỗ mãi được, ta

đã nợ huynh hai lần, huynh mà giúp ta nữa, ta không trả nổi, phải tự bán mình làm Hoa cô nương thật đấy. Huynh yên tâm, ta sẽ có cách, không phải chúng ta đã từng đến Thái Bạch Sơn rồi sao, huynh phải tin vào khả năng của ta. Ta đã trưởng thành rồi!”

Bắt đầu từ lúc bí mật bị vạch trần, nàng đã không thể là một đứa trẻ được nữa.

Đông Phương Úc Khanh khẽ gật đầu, vươn tay kéo nàng vào lòng. Con đường sau này nàng phải tự đi khó khăn nguy hiểm biết nhường nào.

“Con cũng muốn ôm!” Đường Bảo đột nhiên bò ra khỏi cái phòng ngủ của nó, chạy vào chen ngang. Hoa Thiên Cốt và Đông Phương Úc Khanh nhìn nhau cười.

Đông Phương Úc Khanh dù sao cũng là khách, ngay hôm sau đã rời khỏi Trường Lưu Sơn. Hoa Thiên Cốt tiễn hân một quãng rất xa, không biết vì sao nàng luôn cảm thấy vận mệnh sau này của mình nhiều trái ngang, sẽ không gặp nhau dễ dàng như thế này được nữa.

Bạch Tử Họa vài ngày sau mới bế quan xong, thấy Hoa Thiên Cốt vẫn bình thường như ngày đó không có chuyện gì xảy ra. Chẳng lẽ lúc ấy người mất trí nên không nhớ được gì?

Hoa Thiên Cốt thâm cảm thấy may mắn nhưng trong lòng vẫn có chút mất mát.

Tất cả vẫn trôi qua như thế, nhưng vì chuyện xảy ra vào hôm Đại hội Kiếm Tiên đó, khoảng cách giữa hai người xa xôi không ít. Độc của Bạch Tử Họa càng ngày càng nặng, tính cách cũng càng ngày càng khó dò. Biết Hoa Thiên Cốt vốn bướng bỉnh, nên Bạch Tử Họa không truy cứu tại sao nàng lại muốn giết Nghê Mạn Thiên nữa.

Chỉ có điều hấn bắt đầu tự xét lại bản thân mấy năm qua đã hoàn thành bốn phận làm thầy đối với nàng hay chưa. Tục ngữ nói “Từ mẫu xuất bại nhi, nghiêm sư xuất cao đồ”^[2]. Hấn không còn nhiều thời gian nữa, chỉ có thể dùng chút sức lực cuối cùng dạy dỗ nàng, không thể để nàng nhất thời hồ đồ mà lỡ bước vào tà đạo.

[2] Con hư tại mẹ hiền, trò giỏi nhờ thầy nghiêm.

Vì thế Bạch Tử Họa rất ít khi lộ vẻ mặt ôn hòa trước Hoa Thiên Cốt mà luôn nghiêm khắc và lạnh nhạt. Tuy trước kia thái độ của người cũng rất hờ hững nhưng còn xa mới bì kịp cảm giác cự tuyệt người khác ngoài vạn dặm như bây giờ.

Hoa Thiên Cốt không thể ngày ngày theo sư phụ như hồi hai người hành tẩu chốn nhân gian nữa, hướng chỉ là thân mật hay làm nũng. Vì thế nàng bắt đầu trở nên trầm lặng, rất hiếm khi nói những lời vu vơ, lại càng ít khi cười với hấn, thái độ luôn cẩn thận kính cẩn rồi khúm na khúm núm giống như trước mặt Thế tôn. Nhưng thực ra mỗi khi đứng trước mặt hấn lúc nào nàng cũng cảm thấy cổ họng bỏng rát như bị lửa đốt.

Ngày nào nàng cũng nghĩ phải làm sao để lấy được thần khí giải độc cho hấn, trước mặt bọn Khinh Thủy cũng thường xuyên lơ đãng, dáng vẻ đầy tâm sự.

Bạch Tử Họa không còn ngồi ăn cơm với nàng nữa, nhưng mỗi ngày đều uống một lượng thuốc lớn. Hoa Thiên Cốt vẫn làm một bàn đầy đồ ăn như hồi trước, đẹp mắt thơm mùi có mặn có chay, ấy vậy mà vào miệng vẫn như bò nhai rom.

Tuy đau lòng nhưng nàng không có thời gian để ý chuyện này, sư phụ đối xử với nàng thế nào nàng cũng không quan tâm. Chuyện quan trọng nhất bây giờ là giải độc cho hấn. Hoa Thiên Cốt há to miệng và cơm, ra sức ép bản thân phải ăn thật nhiều rau dưa và các vị thuốc bổ máu.

Độc của Bạch Tử Họa phát tác ngày càng thường xuyên, chỉ cần còn một chút ý thức thì dù làm thế nào cũng không chịu uống máu nàng. Nhưng một khi đã hoàn toàn mất lí trí thì không có cách nào áp chế được, dù cho đêm khuya cũng sẽ lạng lẽ lần theo mùi máu, đi đến bên giường nàng, ngay lúc nàng đang ngủ cắn mạnh vào cổ, khiến nàng phải tỉnh dậy.

[©STENT](#)

Cảm giác máu bị hút ra khỏi cơ thể là một cảm giác vô cùng kỳ lạ, trong đau đớn lại mang theo chút rã rời và ngọt ngào. Hoa Thiên Cốt cảm nhận hơi thở nóng hổi của hắn ở bên tai, hàm răng đang mút trên cổ mình, ngoài việc khẽ thở hắt ra nàng sẽ không làm bất cứ điều gì khác.

Chỉ có lúc này nàng mới gần gũi được với hắn, thậm chí có thể cảm nhận được hàn khí lạnh như băng tỏa ra người Bạch Tử Họa. Nàng muốn ủ ấm cho hắn, lại không dám vượt qua khuôn phép, chỉ cứng ngắc để hắn uống máu. Đến khi số máu hút vào phòng chừng đã đủ để trì hoãn độc tính, Hoa Thiên Cốt sẽ điểm huyết Bạch Tử Họa để người hôn mê, rồi sau đó đưa về phòng.

Nàng phải thật khỏe mạnh, thật sung sức, như thế mới đủ máu giúp sự phụ cầm cự lâu hơn, để nàng có thời gian tập hợp đủ thần khí.

Bởi vì có kho dữ liệu Đường Bảo, qua một tháng thu thập tin tức và vạch kế hoạch, trên cơ bản nàng đã chuẩn bị ổn thỏa. Hoa Thiên Cốt định mấy ngày nữa sẽ ra tay, vì chỉ cần mất một thần khí, những nơi khác chắc chắn sẽ càng cảnh giác, cho nên nàng phải đánh trúng mục tiêu, lấy được tất cả thần khí cùng lúc.

Lúc này Trường Lưu Sơn đang đón mừng lễ Mộc Kiếm sau Đại hội Kiếm Tiên.

Lễ Mộc Kiếm, tên như ý nghĩa, là đại lễ tế kiếm cử hành hai năm một lần của Trường Lưu Sơn. Các đệ tử sẽ theo nghi thức tẩy rửa kiếm của mình

trong nước ao Tam Sinh, để kiếm được tẩy trừ uế khí, tăng thêm linh tính như người.

Ngày lễ này mặc dù không hoành tráng như Đại hội Kiếm Tiên nhưng lại long trọng và sôi nổi hơn, bởi vì sau nghỉ thức chính, một loạt hoạt động sẽ được tổ chức. Có loại thi đấu thể thao trí tuệ, cũng có loại thi đấu tay chân, chỉ lấy mục tiêu giải trí là chính, không đánh đấm gì cả. Đêm trên biển sẽ đốt một đồng lửa, trong trời đêm đủ loại hoa đăng bay lơ lửng trên không, hơn nữa còn có đủ các tiết mục văn nghệ, cười nói vui vẻ, múa hát ca vang.

Ví dụ như thi đấu thể thao có mục cưỡi kiếm bắn tên, nghĩa phải cưỡi kiếm bay lên trời, sau đó bắn từng quả cầu sáng như sao, bắn được càng nhiều thì phần thưởng càng lớn. Lần trước Hoa Thiên Cốt tham gia, mỗi lần bắn đều phải chạy mòng mòng trên không, bắn một mũi xuyên qua một đồng sao như xâu mứt quả.

Ngoài ra còn có trò đá cầu trên không, tìm kho báu, bắt cá dưới đáy biển hay trả lời câu hỏi của các vị tiên bối tuổi đã cao. Có cái nhằm chán có cái thú vị, chẳng qua chỉ là một cơ hội cho những người luôn chăm chỉ tu luyện pháp thuật có thể nghỉ ngơi thả lỏng, gần gũi với động vật và tự nhiên hơn, để sớm có ngày đạt được cảnh giới thiên nhân hợp nhất.

Mặt Bạch Tử Họa đã tái đến bất thường, càng ngày càng giống một bức tượng băng, không dùng pháp thuật thì rất khó che giấu, vì thế từ đầu đến cuối đại hội đều không lộ mặt.

Hoa Thiên Cốt cũng không muốn đi, chỉ mong ở lại Tuyệt Tình điện với Bạch Tử Họa, nhưng không thể chịu được Đường Bảo mè nheo, cũng khó từ chối lời mời của Khinh Thủy nên đành phải xuống.

Không ngờ hai người vừa xuống đến Trường Lưu điện đã đụng ngay phải Nghê Mạn Thiên.

Bao lâu nay Hoa Thiên Cốt đều cố gắng tránh nàng ta, sư phụ đã hiểu lầm nàng, nàng không muốn có xung đột gì với nàng ta nữa.

Nghê Mạn Thiên nhìn thấy nàng thì giận đến tái ruột.

“Hoa Thiên Cốt, ngươi... ngươi... ngươi...” Nghê Mạn Thiên muốn nhắc tới Đông Phương Úc Khanh và chuyện kia lại không nói nổi nên lời, đầu lưỡi đã không còn không nghe theo sự chỉ huy của nàng ta nữa.

“Ta ta, ta... Ta làm sao?” Hoa Thiên Cốt có chút buồn cười nhìn nàng ta.

Nghê Mạn Thiên tức tối giậm chân: “Xem như ngươi giỏi! Hoa Thiên Cốt, ngươi nhớ kỹ cho ta! Sẽ có một ngày ta trả lại ngươi gấp trăm ngàn lần!”

Hoa Thiên Cốt khẽ thở dài nhìn bóng dáng hung hăng bỏ đi của nàng ta. Mâu thuẫn này, xem ra càng kết càng sâu.

Chương 14: Nụ hôn động trời

Sóc Phong bay lơ lửng trên không trung, mũi chân nhẹ nhàng chạm vào chiếc đèn hoa đăng trong suốt, mái tóc xõa tung bay trong trời đêm, có vẻ hơi buông thả, khuôn mặt vẫn được che phủ bởi một lớp khăn đen, chỉ để lộ một đôi mắt không ai nhìn thấu.

Cậu đứng từ trên cao nhìn Hoa Thiên Cốt. Sóc Phong không phải là người khéo ăn nói, bình thường phát ngôn cũng khó nghe, bởi vậy mấy năm nay đã quen việc yên lặng nhìn nàng. Ngay cả khi mọi người uống rượu hát vang cậu cũng chỉ im lặng ngồi một góc không gần không xa, như vậy là tốt lắm rồi.

Nhưng lần này quay về Trường Lưu Sơn nàng rõ ràng thay đổi rất nhiều, dường như luôn tránh né mọi người, lại dường như nặng bầu tâm sự, thường xuyên ngẩn ngơ.

Cậu không hiểu, trên đời này có rất nhiều chuyện cậu cũng không hiểu, bởi vậy mới luôn cố gắng quan sát học hỏi. Trước kia Sóc Phong cảm thấy Hoa Thiên Cốt giống thủy tinh, đơn giản đến mức chỉ cần liếc một cái đã nhìn thấu, nhưng bây giờ thủy tinh lại bị phủ kín bởi một màng hơi nước mỏng manh sâu muợn, khiến cậu nhìn mãi không ra.

“Đường Bảo, đi chơi với ta đi? Chúng ta xuống đáy biển xem biểu diễn được không?” Lạc Thập Nhất cười.

“À...” Đường Bảo quay lại nhìn Hoa Thiên Cốt mặt mày tái nhợt, nó muồn ở bên cạnh Hoa Thiên Cốt, mấy ngày nay mẹ nó mệt sắp chết rồi.

Hoa Thiên Cốt muồn nói nhưng lại thôi, sau đó cười phất tay với Đường Bảo: “Đi đi, chơi vui vẻ vào. Ta hơi mệt, lát nữa về nghỉ ngơi sớm, không chờ ngươi đâu.”

Nhìn bóng dáng xa khuất của Lạc Thập Nhất, Hoa Thiên Cốt hơi nhúu mày. Cùng một khí chất nho nhã, nhưng Lạc Thập Nhất lại như một khối ngọc đã được mài giũa cẩn thận, chừng chặc khôn khéo, dường như có sự kiên cường của Vân Ân, xảo quyết của Đông Phương Úc Khanh, biếng nhác của Sinh Tiêu Mặc, mặt khác cũng không hoàn toàn giống. Sư huynh luôn cẩn thận che giấu tài năng và cá tính của mình, không biết làm thế là vì sợ tổn thương người khác hay muồn tự bảo vệ bản thân.

[©STENT](#)

Ngoài Đường Bảo ra, không ai thấy một bộ mặt khác này của Lạc Thập Nhất, dù ở trước mặt ai sư huynh cũng đều chín chắn nội tâm, rất đáng tin cậy, giải quyết mọi chuyện đâu ra đấy, ngay đến cả Thế tôn cũng tin tưởng giao hết việc lớn việc nhỏ của Trường Lưu Sơn cho Lạc Thập Nhất làm.

Một người đàn ông như vậy Nghệ Mạn Thiên thích cũng là điều hiển nhiên, nhưng Hoa Thiên Cốt lại có chút lo lắng.

Khinh Thủy kéo nàng đi dạo xung quanh, thỉnh thoảng nhắc tới Hiên Viên Lăng, nhưng dù sao khoảng thời gian Hoa Thiên Cốt tiếp xúc với Lăng ca ca quá ngắn nên rất nhiều chuyện Khinh Thủy hỏi nàng không trả lời được...

Ví dụ như Hiên Viên Lăng thích cái gì, bình thường hay làm gì, thích ăn món gì, vân vân...

Hoa Thiên Cốt hâm mộ nụ cười hạnh phúc không chút che giấu của Khinh Thủy đối với Hiên Viên Lăng, không giống nàng, càng chôn sâu càng tốt.

Nơi nơi đều vang tiếng hò reo, ngày thường tu luyện vất vả, chịu áp lực đè nén nên giờ các đệ tử chơi đùa thỏa thích. Hoa Thiên Cốt thấy ong hết cả đầu, bảo Khinh Thủy rằng mình muốn về. Khinh Thủy nói vết thương của nàng chưa lành, dặn dò mãi mới cho nàng đi.

Hoa Thiên Cốt cười kiêu bay ra khỏi Trường Lưu Sơn mây dậm thì dừng lại trên mặt biển, bởi vì hôm nay là ngày lễ nên có thể tự do qua lại hơn trăm dặm gần Trường Lưu Sơn.

Hoa Thiên Cốt thấy ngực nhói đau, cơ thể không còn chút sức lực. Nàng cố ý mặc áo cao cổ để che đi mấy dấu răng cứ hết lại có, có rồi lại hết. Bây giờ ngay cả pháp thuật chữa thương tầng thấp nàng cũng không sử dụng được, máu hao mòn rất nhanh, đồng thời cũng cuốn theo nội lực và chân khí của nàng.

Mỗi lần sư phụ hút máu nàng, nàng đều bức bối và đau lòng, sau đó quyết tâm tập hợp thần khí càng trở nên kiên định hơn. Nàng không muốn sư phụ trở thành thế này, chỉ cần có thể giải độc cho người, dù chết nàng cũng không hối tiếc.

Mặt biển phản chiếu một bóng trắng lớn, tròn trịa, nàng đắm mình trong ánh sáng rạng ngời, lẻ loi đứng giữa bóng trắng.

Đột nhiên, một chiếc đèn hoa đăng bồng bênh như lá cây bay xuống, Hoa Thiên Cốt vươn tay ra đỡ, ngẩng đầu bỗng thấy Sóc Phong. Cảm xúc đau thương và yếu đuối trong lúc lơ đãng bị cậu ta nhìn thấy, Hoa Thiên Cốt khó tránh có chút ngượng ngùng, vội vàng hỏi: “Sao lại ở đây? Không đi chơi với mọi người à? Khinh Thủy kể có một đệ tử mới nhập môn đã tỏ lộ với cậu, chẳng mấy khi Trường Lưu Sơn có lễ hội, không ở bên người ta lại ra đây dạo một mình.”

Sóc Phong thoải mái nằm ườn lên mặt biển, sóng đánh dập dờn, ánh sáng lấp lóe, vậy mà áo cậu ta lại không bị ướt chút nào.

“Vì sao?”

Hoa Thiên Cốt mặt mày cười, bây giờ công lực của nàng không bằng cậu ta, chỉ có thể gắng gượng đứng trên mặt nước không bị rơi xuống.

“Chẳng phải cậu không từ chối người ta sao? Giờ thì cả Trường Lưu Sơn này đều biết cô bé ấy là bạn gái nhỏ của cậu rồi. Ngày nào Khinh Thủy cũng lải nhải bên tai tớ rằng cô bé kia dịu dàng thế nào, xinh đẹp ra sao.”

Sóc Phong không quan tâm nhìn trăng: “Ngay cả tên cô ấy tớ còn chẳng nhớ.”

Đầu Hoa Thiên Cốt chảy đầy vạch đen: “Cậu không thích cô bé đó?”

Sóc Phong ngạc nhiên nhìn nàng: “Thích là cái gì tớ cũng không biết.”

Hoa Thiên Cốt không biết làm sao, cuối cùng ra chiều suy nghĩ rồi gật đầu: “Vĩnh viễn không biết là tốt nhất.”

Sóc Phong thấy mặt nàng cứng lại, bèn lấy từ trong ngực ra thứ gì đó như dạ minh châu, tròn tròn, phát sáng, nhưng phía dưới lại có hai cái chân bọc màng trong suốt, đôi mắt to đen láy đảo qua đảo lại nhanh như chớp.

“Cá Cồn Cồn!” Hoa Thiên Cốt kinh ngạc chạy tới, gõ gõ lên đầu cá tròn tròn. Cá Cồn Cồn là yêu tinh giống Đường Bảo chứ không phải cá, chúng sống trên mặt nước, có thể đập như bóng cao su, sẽ nảy lên rất cao.

Sóc Phong vừa thả tay ra, chú cá Cồn Cồn đã lướt trên mặt nước, tốc độ nhanh đến chóng mặt. Nhất thời trên mặt biển xuất hiện một ngấn nước quanh co bằng bạc.

“Sao cậu lại bắt được nó?” Trong lễ hội thường hay có trò bắt cá Cồn Cồn, thỉnh thoảng so xem ai bắt được nhiều hơn, đôi khi lại là mọi người cùng tranh một con.

Cá Cồn Cồn cực kì thông minh, chạy nhanh vô cùng, thân lại trơn nhẵn, nếu không dùng pháp thuật thì rất khó bắt.

Sóc Phong nhìn nàng nói: “Đấu không?”

Hoa Thiên Cốt kéo tay áo lên, bọn họ chưa bao giờ giao đấu, lần này thi bắt cá Cồn Cồn vậy! Vừa mới đó nàng đã trượt một quãng xa trên mặt biển, cắt ngang ánh trăng tròn dưới nước. Sóc Phong thấy nàng có chút tinh thần, ý cười hiện lên trong mắt, sau đó cũng bật người đuổi theo, bắt đầu tranh với nàng. Hai người kẻ bắt người đuổi, đẩy đi đẩy lại, cực kì vui vẻ.

Còn Bạch Tử Họa, giờ phút này đang đứng ở đài Lộ Phong trên Tuyệt Tình điện cao cao nhìn xuống phía dưới. Cả tiên sơn hân bảo vệ trăm năm nay đèn đuốc sáng trưng, vạn chiếc hoa đăng, tràn ngập tiếng cười, rạo rực sức sống. Mà hân lại đang từ từ héo rũ như gốc đào trên điện.

Mấy ngày nay, ngoài lúc độc phát tác thì hắn ngày đêm không ngủ viết sách, hoặc là viết di thư. Hắn biết tầm quan trọng của mình đối với Trường Lưu Sơn và cả Tiên giới, cũng biết trách nhiệm của mình vẫn chưa hoàn thành.

Hồi xưa, khi sư phụ truyền ngôi cho hắn có nói: “Tử Họa, phải bảo vệ cơ nghiệp ngàn năm của Trường Lưu, phải bảo vệ Tiên giới trăm năm an bình.”

Nhưng hắn lại để sư phụ phải thất vọng, ngay cả bản thân mình hắn còn không cứu được, thậm chí phải dựa vào máu của Tiểu Cốt để kéo dài chút hơi tàn.

Trước kia khi nhận Tiểu Cốt làm đồ đệ hắn còn ngạo khí chống trời, nhưng nay chỉ có thể nghe theo số phận, cố gắng kéo dài thêm thời gian, sau đó dốc hết tâm huyết ghi chép lại những chuyện mình đoán sẽ xảy ra trong tương lai cùng đối sách, khích lệ Trường Lưu và Tiên giới vượt qua khó khăn.

Hắn nghĩ từ lâu mình đã không còn bận tâm đến việc gì nữa, nhưng càng về sau hắn mới rõ, tự nội tâm hắn vẫn vẫn vương nhân thế, vương bận Trường Lưu, càng không nỡ bỏ lại đệ tử duy nhất này.

Chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn thấy Hoa Thiên Cốt trên mặt biển xa xôi, đang bắt cá Cỏ Cỏ với Sóc Phong. Nàng trượt nhẹ trên mặt biển tựa như đang cười chim bay trên trời vậy.

Đã bao lâu rồi hắn không được nhìn thấy nụ cười vui vẻ đó của nàng?

Một làn gió thổi tới, không ngờ hắn lại cảm thấy lạnh. Đại nạn ập đến, chỉ là, có một số chuyện hắn vẫn chưa dặn dò xong, cho hắn nhiều thời gian hơn một chút, chỉ cần thêm một chút thôi... để hắn sắp xếp xong mọi

chuyện của Trường Lưu và Tiên giới, để hắc dạy bảo đứa bé này nhiều hơn nữa, ở bên cạnh nó nhiều hơn nữa.

Bạch Tử Họa khẽ thở dài, đôi môi mỏng tái nhợt không còn chút máu, dưới ánh trăng đôi mi dính sương sớm trong veo, phủ lên gương mặt trắng bột như tượng băng càng thêm vẻ xuất trần. Làn áo trắng hóa thành sương khói, khiến người khác không sao nắm bắt được, xa xa nhìn lại, đúng là còn sáng rọi nhân gian hơn cả vàng trắng vĩ đại trên bầu trời.

Hắn đã mất cảm giác đau, nhưng đột nhiên cảm thấy cơ thể có chút không ổn, độc lại sắp phát tác, bất đắc dĩ lắc đầu, xoay người bay xuống đài Lộ Phong, trở về phòng mình.

Còn Hoa Thiên Cốt hồn hà hồn hển cuối cùng cũng bắt được cá Côn Côn, ngửa đầu lên cười lớn.

“Tớ bắt được nó...”

“Thiên Cốt!”

Sóc Phong cứ đứng đó nhìn nụ cười trên mặt nàng vụt tắt, mắt nhắm nghiền lại, cơ thể trầm xuống, “bùm” một tiếng rơi xuống nước.

Cậu ta vội chạy tới kéo nàng ra khỏi nước, người ướt như chuột lột.

Sóc Phong sợ hãi, ra sức gọi Hoa Thiên Cốt, truyền rất nhiều chân khí vào trong cơ thể nàng mới nhận ra nàng đã suy yếu đến mức này.

Hoa Thiên Cốt mơ màng mở mắt, cười nói: “Chả hiểu sao tớ lại bất cẩn ngủ gật như thế. Ngại quá, phiền cậu đưa tớ về Tuyệt Tình điện được không?”

Sóc Phong vội vàng ôm lấy nàng, bay thẳng lên Tuyệt Tình điện.

Cảm giác Hoa Thiên Cốt trở về còn mang theo hơi thở của người khác, Bạch Tử Họa đi từ trong phòng ra, nhìn Sóc Phong hấp tấp đáp xuống đất, ôm Hoa Thiên Cốt ướm đầm.

“Ai cho phép ngươi lên Tuyệt Tình điện?” Bạch Tử Họa lạnh lùng nói, nhìn Hoa Thiên Cốt đang run rẩy trong lòng Sóc Phong.

“Xin lỗi Tôn thượng, Thiên Cốt đột nhiên ngất xỉu, cho nên đệ tử đưa nàng về.” Lâu lắm rồi Sóc Phong không gặp Bạch Tử Họa, trong lòng cực kì hoảng sợ, Tôn thượng sao lại bị thương nặng như thế, dường như sắp mất cả tiên thân.

Cậu bước lên muốn trao Hoa Thiên Cốt cho người, không ngờ Bạch Tử Họa lại lui về. Độc của hắn đang phát tác, ở khoảng cách xa như thế còn ngửi thấy mùi máu của Hoa Thiên Cốt, không thể động vào nàng.

“Ngươi đưa nàng vào phòng đi.”

Đây là lần đầu tiên Sóc Phong đến Tuyệt Tình điện, không biết xung quanh thế nào, vậy nên đi thẳng vào phòng Bạch Tử Họa. Bạch Tử Họa muốn để Hoa Thiên Cốt nằm ở căn phòng trong viện của nàng, nhưng lại lười mở miệng, muốn Sóc Phong mau mau rời đi.

“Sao Thiên Cốt đột nhiên lại bị ngất? Hơn nữa còn là thiếu máu?” Bởi vì lo lắng nên trong giọng Sóc Phong thấp thoáng mùi chất vấn. Bạch Tử Họa là vị sư phụ nàng kính yêu nhất, tại sao không chăm sóc tốt cho nàng, hơn nữa ngay cả chuyện ấy cũng không để ý?

Bạch Tử Họa khẽ giật mình, giọng lạnh tanh: “Được rồi, ngươi có thể đi.”

“Dạ vâng, Tôn thượng.” Sóc Phong đặt Hoa Thiên Cốt lên chiếc giường nhỏ của Bạch Tử Họa, đột nhiên thoáng nhìn thấy vết thương trên cổ nàng,

ngây cả người. Cậu quay đầu lại nhìn chòng chọc Bạch Tử Họa hai giây, sau đó xoay người đi ra ngoài.

“Tự tiện xông vào Tuyệt Tình điện, đừng quên đến Giới Luật Đường lĩnh tội.”

“Đệ tử tuân mệnh.” Giọng Sóc Phong cứng ngắc, mang theo một chút khó hiểu, lại thêm ít phần uất, bước đi như một cơn gió.

Bạch Tử Họa đi đến trước mặt Hoa Thiên Cốt, nhìn khuôn mặt trẻ con bầu bĩnh ngày xưa của nàng giờ còn thảm hại hơn mình ba phần, không khỏi lo lắng.

Hắn chạm tay vào bả vai nàng, hong khô chỗ quần áo ướt đầm trong nháy mắt rồi độ thêm không ít chân khí cho nàng.

Hoa Thiên Cốt mơ màng tỉnh lại, mặt hồi lỗi: “Sao con lại chạy đến phòng sư phụ thế này, xin lỗi, con về ngay đây.”

Nàng gắng gượng đứng dậy, loạng choạng đi được hai bước, bởi vì váng đầu nên té ngã, may mà Bạch Tử Họa kịp thời đỡ lấy nàng, Hoa Thiên Cốt vừa hay gục trong lòng hắn.

Trước kia thầy trò bọn họ ôm nhau rất nhiều, nhưng chưa bao giờ kỳ lạ như bây giờ. Hoa Thiên Cốt đã bắt đầu sốt, cả người nóng như lửa, mà Bạch Tử Họa vẫn lạnh như tượng băng.

Nàng bỗng thấy người mình mát lạnh, cực kì dễ chịu, mơ màng bám lấy vật trước mắt không muốn cử động nữa.

Nháy mắt Bạch Tử Họa ngửi thấy trăm mùi thơm mát trong máu của Hoa Thiên Cốt, ý nghĩ vừa nảy ra đã không thể áp chế được, rằng dễ dàng

tìm cổ nàng cắn xé. Dòng máu ấm áp trào từ răng hấn ra, vương lên cổ và tóc Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt đau đớn kêu lên, nhưng vẫn ôm chặt Bạch Tử Họa, không muốn buông ra.

Nhưng lần này Bạch Tử Họa hút mạnh và đau hơn lần trước rất nhiều, hai tay ôm chặt cơ thể nhỏ bé của nàng khiến nàng gần như nghẹt thở.

“Sur...” Hoa Thiên Cốt hơi tỉnh táo, muốn giãy ra khỏi người Bạch Tử Họa. Nhưng răng của Bạch Tử Họa lại cắn càng sâu, cảm giác máu rút ra khỏi cơ thể, vừa mất hồn lại vừa đau đớn, Hoa Thiên Cốt cắn chặt môi dưới cố gắng nhẫn nhịn.

Lúc này có một con chim bay từ cửa sổ vào, lượn vài vòng xung quanh nhưng hoàn toàn không được chú ý, cuối cùng đáp xuống bên chân hai người.

Hoa Thiên Cốt biết nếu cứ thế này mình sẽ bị sư phụ hút đến khô cạn, độc của người còn chưa giải được, nàng sao có thể chết? Nàng dồn hết tất cả sức lực, một ánh sáng bạc bùng lên, đánh vỡ Bạch Tử Họa.

Mắt Bạch Tử Họa lóe sáng nhưng không có ý ngẩng đầu lên, trên môi còn dính máu, một ít chảy dọc từ khóe miệng, rơi xuống áo bào trắng như tuyết của hắn.

“Sư phụ...” Hoa Thiên Cốt nhìn ánh mắt trống rỗng của hắn, đột nhiên trong lòng nảy sinh một nỗi hoang mang cực lớn.

Bạch Tử Họa nhìn đôi môi bị nàng nghiền chặt mà rướm đầy máu khế đóng mở, màu đỏ tươi mê người như thế khiến hắn không kiềm chế được, nghiêng người.

Hoa Thiên Cốt bỗng dờ dẩn.

Thì ra thiên hoang địa lão cũng chỉ thế này mà thôi.

Trong đầu nàng lấp lóe những tia sáng bạc của những vì tinh tú, từng con sóng bông bênh khẽ trôi, nàng tựa như bay mà không cần cánh, tự do và phóng khoáng như những vị thần.

Đôi môi của sư phụ vừa mỏng lại vừa lạnh lẽo, tựa như miếng thủy tinh, chỉ cần chạm nhẹ, lúc nào cũng có thể vỡ vụn. Cảm giác tê dại từ đôi môi ấy lan ra khắp mọi nơi.

Hạt bụi trong không khí cũng ngừng di chuyển, thế giới nháy mắt trở nên thật vắng vẻ quanh hiu, chỉ có ánh trăng muôn đời như một, yên lặng chiếu sáng lên hai người.

Hoa Thiên Cốt không biết gì nữa, trong đầu chỉ lặp đi lặp lại mấy hàng chữ: Đây là mơ, đây là mơ, đây là mơ... Đến khi mở mắt ra giấc mơ này sẽ kết thúc.

Nhưng khi cố hết sức mở mắt ra, nàng vẫn nhìn thấy người đó, nhìn thấy gương mặt mà bình thường nghĩ tới quá nhiều nàng cũng tự khinh bỉ bản thân mình. Hoa Thiên Cốt ngừng thở, mắt mở to như chuông đồng. Nàng muốn giang tay đẩy người ra, nhưng lưỡi sư phụ vừa nhẹ nhàng lướt qua cánh môi của mình, tức thì người nàng mềm nhũn.

Một mùi tanh mặn tràn ra giữa hai người, Bạch Tử Họa liếm hết máu trên môi, bắt đầu dùng sức mút. Hoa Thiên Cốt lại run bần bật, linh hồn dường như đang theo máu rời khỏi cơ thể.

Không đứng được nữa, Hoa Thiên Cốt lão đảo lui lại mấy bước, nhưng Bạch Tử Họa lại không đỡ mà nghiêng người đè nàng xuống giường, bịn rịn lưu luyến, ra sức liếm mút. Mặc dù nhất thời mất đi ý thức, nhưng thứ mềm mại ấm áp pha lẫn máu tươi khiến hấn càng muốn nhắm nháp nhiều hơn.

Cơ thể nhỏ bé của Hoa Thiên Cốt vừa co rúm vừa run rẩy, nàng chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày thân mật với sư phụ đến mức này, hạnh phúc đã sớm nhường chỗ cho sợ hãi và bối rối.

Sao nàng có thể nhân lúc sư phụ mất ý thức mà làm ra việc này? Dù người có hồ đồ thì nàng vẫn tỉnh táo mà? Đợi đến khi người tỉnh lại, nàng còn mặt mũi nào nhìn mặt sư phụ nữa đây? Nhưng lúc này nàng đang nằm dưới thân Bạch Tử Họa, một chút sức lực cũng không có, chỉ có thể nghe tiếng mình kìm nén hơi thở.

“Sư phụ!” Nàng cảm thấy môi mình đang bị Bạch Tử Họa cắn phá, càng lúc càng rướm nhiều máu, vương xuống tóc nàng và ga giường. Vì quá đau nên Hoa Thiên Cốt phải ôm chặt Bạch Tử Họa, dường như muốn hôn càng nhiều hơn.

Bỗng có một tiếng hét ngoài cửa.

Áo cảnh tuyết vời nháy mắt vỡ tan, cả người Hoa Thiên Cốt như bị rơi vào hố băng. Nàng vội vàng điểm huyết ngủ của Bạch Tử Họa, sau đó xoay người đứng dậy, chạy vụt ra khỏi phòng.

Đệ tử Lý Mông hầu hạ bên cạnh Thê tôn, chuyên chịu trách nhiệm truyền tin tức mệnh lệnh cùng xử lý những chuyện vụn vặt toàn thân cứng nhắc chôn chân tại chỗ, trong mắt chứa đầy khủng hoảng.

Lòng Hoa Thiên Cốt lạnh ngắt, cẩn thận nở một nụ cười gượng gạo, định trấn an tinh thần của cậu ta.

“Ngươi hãy nghe ta nói...chuyện này không phải thế, chỉ là ngoài ý muốn thôi...” Nàng khẽ tiến lên hai bước.

Lý Mông hoảng sợ, lắc đầu nguầy nguậy. Không phải là thật, không phải là thật, chuyện đó không thể là thật được. Một người luôn cao cao tại thượng như Tôn thượng sao có thể làm ra loại chuyện đó với đồ đệ của mình! Không, không thể tin!

Lý Mông xoay người cười gió bay vút đi, nhưng Hoa Thiên Cốt nào có chịu. Nếu cậu ta nói hết chuyện vừa nhìn thấy ra ngoài hoặc kể cho Thế tôn, nàng thì không sao, ai muốn nghĩ thế nào thì nghĩ, nhưng còn sư phụ thì sao! Nàng tuyệt đối không để cậu ta hủy hoại danh dự trăm năm của sư phụ!

Hoa Thiên Cốt vận công dùng mấy mảnh băng làm ám khí, Lý Mông đang bồi rồi, nhanh chóng bị nàng bắn xuống.

Hoa Thiên Cốt bay vút qua điểm huyết đạo của cậu ta, vẻ mặt cầu khẩn nhìn: “Lúc này là vì sư phụ trúng độc, mắt không chế, chuyện này không như cậu tưởng tượng đâu.”

Lý Mông tức giận nhìn nàng, nếu không phải vì xảy ra chuyện hệ trọng nhưng bất kể Thế tôn có truyền âm hay gửi thư đến Tuyệt Tình điện thế nào, Tôn thượng vẫn không hồi đáp, thì người sao phải phái cậu ta lên đây. Không ngờ lại chứng kiến một màn vô sỉ thế này, thật khiến cậu ta vô cùng đau đớn!

“Tiện nhân! Tiện nhân! Ta biết là ngươi quyến rũ Tôn thượng! Danh dự của Trường Lưu mất hết trên tay ngươi rồi!”

Hoa Thiên Cốt mặt mũi nhìn cậu ta: “Ta biết, tất cả đều là lỗi của ta. Coi như ta cầu xin ngươi, đừng nói chuyện này ra ngoài, ta không muốn giết ngươi.”

Lý Mông gắng sức nhổ toẹt một bãi nước bọt xuống đất: “Đây là loạn luân! Là khi sư diệt tổ! Đừng mong ta sẽ giúp ngươi việc này!”

Hoa Thiên Cốt nhắm mắt lại, vươn tay đánh một cái thật mạnh lên cổ cậu ta, Lý Mông lập tức hôn mê ngã xuống đất.

Cả đời này nàng chưa bao giờ rơi vào tình huống khó xử như thế, Nghê Mạn Thiên có biết tình cảm của nàng cũng không sao cả, nếu nói ra cùng

lắm là bị sư phụ ghét bỏ, trục xuất khỏi sư môn. Nhưng không ngờ chuyện này lại bị Lý Mông nhìn thấy, liên quan đến danh dự của sư phụ thì không còn là chuyện nhỏ nữa. Nàng nên làm gì bây giờ? Rốt cuộc phải làm gì bây giờ?

Giết cậu ta ư? Nhưng lần trước sư phụ đã tức giận như thế, nàng vẫn nhớ rõ khi đó nàng liên tục dập đầu trong này, nói nàng biết lỗi rồi. Thật sự nàng đã biết lỗi, nàng đã ra sức tự kiểm điểm. Giết người là sai, cho dù có vì tính mạng của sư phụ mà đánh đổi bằng sinh mệnh của người khác thì vẫn là sai. Thật ra từ trước tới nay, trong mắt nàng, người tuy có kẻ tốt kẻ xấu, nhưng sinh mệnh lại không có giá cả khác nhau.

Chuyện Nghê Mạn Thiên nếu tìm lí do thì có thể nói là nàng ta tâm địa độc ác. Nhưng còn Lý Mông? Sao có thể vì cậu ta vô tình biết chuyện mà đẩy cậu ta vào chỗ chết?

Đầu Hoa Thiên Cốt loạn như cào cào, Đông Phương Úc Khanh không có ở đây, Đường Bảo cũng không, ngay cả một người đề bàn bạc nàng cũng không có. Nhưng không thể kéo dài mãi thế này được, nếu quá lâu Thế tôn sẽ sinh nghi.

Hoa Thiên Cốt tuyệt vọng nhìn ánh trăng trên bầu trời đêm, cuối cùng vẫn quyết tâm. Thôi được rồi, nếu có tội tình gì thì hãy để một mình nàng gánh chịu vậy.

Hoa Thiên Cốt bay tới tầng cao nhất của Tàng Thư tháp, nơi đó chứa đầy sách cấm ghi chép những loại pháp thuật hắc ám và cấm thuật, vốn bị sức mạnh của sư phụ phong ấn, nhưng bây giờ người đã thành thế này, nàng dễ dàng dùng Thiên Thủy Tích phá trận pháp và hóa giải phong ấn mà thần không biết quỷ không hay.

Không lâu sau trận chiến với Lam Vũ Lan Phong, nàng từng nghiên cứu hai loại thuật khiến mình phải chịu nhiều đau đớn – niếp hồn thuật và huyền thuật. Đường Bảo từng nói với nàng, vốn dĩ pháp thuật đó được lưu

giữ trong Tầng Thư tháp ở Trường Lưu Sơn, bị phong ấn đã trăm năm, không cho bất cứ kẻ nào luyện tập, chỗ mà Lam Vũ Lan Phong có được chỉ là một phần khiếm khuyết thôi.

Nếu thực sự có quyển sách đó, dùng nhiếp hồn thuật có thể không chế tâm trí của một người thì nhất định có thể xóa bỏ một phần kí ức của cậu ta.

Chẳng mấy chốc Hoa Thiên Cốt đã tìm thấy, trở lại chỗ Lý Mông, lật một trang thi hành nhiếp hồn thuật với cậu ta. Pháp thuật cực kì hanh thông, Lý Mông mơ màng tỉnh lại nhìn nàng, chỉ cảm thấy đầu ong ong, không nhớ nổi đã xảy ra chuyện gì. Hoa Thiên Cốt nói Tôn thượng đã đi ngủ rồi, không muốn bị người khác quấy rầy, vì thế Lý Mông bèn chuyển lời của Thế tôn cho nàng, bảo nàng thừa lại với Bạch Tử Họa, sau đó mơ màng rời khỏi Tuyệt Tình điện.

Hoa Thiên Cốt thở phào nhìn theo bóng lưng cậu ta, thầm nghĩ may mà chuyện lần này giải quyết không có thương vong, nhưng tội của nàng lại tăng thêm một bậc.

Quay lại phòng, Bạch Tử Họa vẫn đang mê man, trên môi là vết máu đỏ tươi. Hoa Thiên Cốt cúi đầu nhìn người, muốn vươn tay sờ gương mặt đẹp đến trong suốt mỗi khi có ánh trăng ấy nhưng lại không dám làm càn. Nàng lấy tay áo cẩn thận lau đi vết máu ở khóe miệng Bạch Tử Họa, sau đó nhẹ nhàng đặt tay lên trán người, ánh tím lóe lên, xóa tan trí nhớ của Bạch Tử Họa về buổi tối hôm nay. Nếu không dựa vào khả năng của người, cho dù có mất đi ý thức thì hôm sau tỉnh lại nhất định sẽ có ấn tượng mơ hồ về những gì bản thân đã làm. Những việc ấy sao để người biết được!

Đêm nay, nụ hôn ngọt ngào pha lẫn vị máu tanh này, là kí ức đẹp nhất trong cuộc đời nàng, cứ vĩnh viễn phong ấn lại trong lớp tro bụi thời gian là được. Người là sư phụ của nàng, nàng mãi mãi chỉ có thể coi người như sư phụ của mình mà thôi.

Hoa Thiên Cốt khẽ đắp lại chăn cho Bạch Tử Họa, mỉm cười, xoay người bước đi.

Hôm sau Bạch Tử Họa tỉnh dậy, thấy trên giường loang lổ vết máu thì biết ngay hôm qua độc lại phát tác phải uống máu Hoa Thiên Cốt, nhưng bình thường ít nhiều còn nhớ được, còn lần này ngay cả một ấn tượng mơ hồ cũng không có. Hắn có chút tự giận bản thân, xem ra không thể tiếp tục ở nơi này được nữa, bằng không một ngày nào đó có thể vô tình uy hiếp đến tính mạng của Tiểu Cốt. Nhưng cảm giác lưu luyến không muốn rời cứ âm ỉ trong lòng khiến hắn thật lo lắng, rốt cuộc mình đang lưu luyến cái gì?

Bạch Tử Họa thấy chiếc chặn giấy trên bàn đang đặt lên phong thư của sư huynh, có lẽ là Tiểu Cốt để đó. Hắn bay đến Tham Lam điện, về cơ bản mọi thứ đều đã chuẩn bị xong xuôi cả rồi, việc này nên để sư huynh biết, sau đó mình sẽ rời khỏi Trường Lưu Sơn.

“Tiểu Cốt!” Đường Bảo ra sức lay nàng.

“Hả? Gì thế?” Hoa Thiên Cốt bồi rồi đánh rơi đĩa xuống đất.

“Rốt cuộc mẹ có nghe thấy con nói gì không đó? Mới sáng ra đã cắn đĩa cười ngờ nghếch trước cửa sổ, ngốc không đỡ nổi!”

“Ha ha, ha ha...Có gì đâu, cứ nói tiếp đi, tiếp đi.”

Đường Bảo cắn một mẩu lá cải trắng, làm như đang cắn khăn tay, then thùng nhìn nàng: “Mẹ nói xem, con nên làm thế nào bây giờ?”

Hoa Thiên Cốt gấp miếng cải trắng của nó bỏ vào miệng, và một miếng com to: “Làm gì là làm gì?”

Đường Bảo thở hồng hộc trên cái bàn trước mặt nàng, lẩn qua lẩn lại...

“Hu hu, mẹ chẳng nghe con nói gì cả, đêm qua Lạc sư huynh tỏ tình với con, con nên làm gì bây giờ?”

“Phụt!” Mắt Hoa Thiên Cốt trợn tròn, phì hết cơm trong miệng ra, rơi xuống người Đường Bảo như tiên nữ rải hoa.

Cái gì?

Đường Bảo then thùng che mặt, cơ thể trở nên trong suốt, cuộn tròn người lại.

Hoa Thiên Cốt lấy ngón tay chọc nó, vừa buồn cười lại vừa bất lực.

“Huynh ấy nói với ngươi thế nào?”

“Huynh ấy nói, bé cưng, ta rất thích nàng, để ta chăm sóc nàng cả đời nhé!” Đường Bảo bắt chước dáng vẻ nồng nàn chân thành thô lộ của Lạc Thập Nhất.

“Ha ha ha, sau đó thì sao?”

“Sau đó nhân lúc con ngán người hôn choẹt con một cái.” Đường Bảo lí nhí.

Hoa Thiên Cốt ôm bụng cười ngất: “Sao ngươi biết người ta tỏ tình với ngươi, ngộ nhờ sư huynh muốn đưa ngươi về làm thú cưng thì sao?”

“Không đâu, sư huynh tốt với con lắm. Con muốn ăn kẹo gì cũng mua cho con, hừ, chả giống ai đó, ngày nào cũng bắt con ăn cỏ và lá cây.”

“Ta không cho ngươi ăn là vì sợ ngươi bị sâu răng, hơn nữa ngươi là sâu, đương nhiên phải ăn nhiều thực phẩm xanh rồi. Ta là người mẹ tốt, không ngoan ngoãn phục tùng ngươi như cha ngươi và Lạc Thập Nhất đâu! Sau đó thì sao? Ngươi trả lời thế nào?”

“Con bảo có mẹ Cốt Đầu sẽ chăm sóc con cả đời, huynh chỉ cần thường xuyên chơi với Đường Bảo như thế này là được rồi.”

Hoa Thiên Cốt có thể tưởng tượng được dáng vẻ tan nát cõi lòng của Lạc Thập Nhất khi nghe thấy câu trả lời của nó, lấy đũa gấp Đường Bảo đến trước mắt: “Ta chẳng thèm chăm sóc ngươi, nói xem nào con gái, có thích Lạc sư huynh không?”

“Thích.” Đường Bảo thành thật trả lời.

“Còn Khinh Thủy thì sao?”

“Ha ha, cũng thích.”

Hoa Thiên Cốt bất đắc dĩ lắc đầu: “Ta nghĩ đợi sau khi ngươi phân biệt rõ loại thích nào là loại thích nào thì hãy quyết định. Nhưng ta hy vọng ngươi đừng thân thiết với Lạc sư huynh quá.”

“Tại sao ạ?”

Hoa Thiên Cốt không trả lời, bất an nhìn ra ngoài cửa sổ. Hiện nay người có thể dựa vào cũng chỉ có Lạc Thập Nhất.

“Cốt Đầu! Cốt Đầu!” Đường Bảo ra sức cắn tay nàng, “Mẹ vẫn đang lo lắng chuyện trộm thần khí hả? Không sao đâu, chúng ta đã lên kế hoạch cả rồi, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Hoa Thiên Cốt gật đầu, khẽ thở dài.

Đột nhiên Đường Bảo thấp giọng nói: “Cốt Đầu, mẹ thích Tôn thượng đến vậy sao? Cha con thật ra cũng tốt lắm.”

Hoa Thiên Cốt hơi giật mình, cúi đầu nhìn nó mỉm cười: “Tình cảm của ta đối với sư phụ không chỉ đơn giản là thích. Thật ra đến nay ta còn không biết ‘thích’ là gì, chỉ thấy khác biệt duy nhất là sẽ căng thẳng, tim đập thành thịch. Nhưng đối với sư phụ, sự tôn kính, ngưỡng mộ và cảm kích còn hơn thứ đó rất nhiều, cảm giác ‘thích’ ấy không chiếm đến một phần mười. Ta không cầu gì, chỉ mong người khỏe mạnh, để ta có thể vĩnh viễn làm đồ đệ ở bên người.”

“Nhưng nếu trộm thần khí, Tôn thượng đâu tha thứ cho chúng ta?”

Hoa Thiên Cốt lắc đầu: “Đành vậy thôi, chỉ cần giải được độc cho sư phụ, hình phạt nào ta cũng xin nhận cả. Có điều Đường Bảo, nhớ kỹ, lúc nào cũng phải đề phòng Nghê Mạn Thiên.”

“Tại sao?”

“Đứa bé này, đừng chỉ nhìn lòng tốt của người ta mà không thấy nổi oán hận kẻ khác dành cho người. Tính khí Nghê Mạn Thiên không phải quá tồi, nhưng lại hay ghen tị, thù dai, quá hiếu thắng và bất chấp thủ đoạn. Một người có tất cả những tính cách này thì rất có thể sẽ bất chấp hậu quả làm ra những chuyện cực kỳ đáng sợ. Mong là ta suy nghĩ quá nhiều, nhưng người vẫn không nên gần gũi với Lạc sư huynh, tránh việc nàng ta trút tất cả nổi căm hận đối với ta lên người người, biết chưa?”

“Dạ, con biết rồi, nhưng con mạnh lắm, một Nghê Mạn Thiên nho nhỏ con vẫn xử lý được.”

Hoa Thiên Cốt lắc đầu: “Chỉ sợ nàng ta ngầm giở trò.” Nàng đã phải nếm bao nhiêu lần rồi.

“Tiểu Cốt.” Đột nhiên giọng Bạch Tử Họa vang lên.

Hoa Thiên Cốt kinh ngạc: “Sư phụ có gì dặn dò?”

“Đến thư phòng, vì sư có điều muốn nói với người.”

Hoa Thiên Cốt vội vàng chạy lại, Đường Bảo tiếp tục phân đầu trong đĩa thức ăn.

“Sư phụ.” Mắt Hoa Thiên Cốt chỉ dám liếc góc áo trắng như tuyết, không dám ngẩng đầu lên nhìn Bạch Tử Họa. Nhớ tới chuyện xảy ra ngày hôm qua, mặt nàng đỏ rực như trái táo.

“Đây là chỗ sách người cần học trong hai năm tới, vì sư đã viết hết một số chuyện người cần làm hoặc có thể gặp phải vào quyển sách màu xanh. Nếu gặp chuyện gì không hiểu hoặc khó giải thích thì hãy xem nó.”

“Sư phụ?!” Hoa Thiên Cốt ngạc nhiên nhìn người.

“Hai ngày nữa ta sẽ rời khỏi Trường Lưu Sơn, thuận theo tự nhiên, tọa hóa^[1] ở Cửu Trọng Thiên. Tất cả mọi chuyện vì sư đã làm thỏa đáng, người không cần tiếp tục miễn cưỡng kéo dài mạng sống cho ta. Đợi ta phong ấn xong toàn bộ thần khí thì sẽ giao cho sư bá người, sau đó sư bá người sẽ phân tán đi khắp nơi. Ta sẽ thông cáo với bên ngoài là bế quan, có thể kéo dài được năm nào thì hay năm đấy, để tránh Trường Lưu và Tiên giới đại loạn.”

[1] Tọa hóa: Theo Đạo Phật chỉ hòa thượng ngồi chờ đón cái chết.

“Đừng, sư phụ...” Hoa Thiên Cốt dờ dẫm lắc đầu.

“Ta đã bảo sư thúc thay ta dạy dỗ người, nhưng sư phụ không còn nữa, việc gì cũng phải tự dựa vào bản thân.”

“Con không muốn, con chỉ cần sư phụ thôi!” Hoa Thiên Cốt không nhận được hét lên.

“Tiểu Cốt, đây là chuyện đã định từ mấy tháng trước rồi, sư phụ có thể nhờ người mà cảm cực được đến hôm nay đã là vô cùng may mắn. Mọi việc

không thể cưỡng cầu, người đã có một nửa tiên thân, việc gì phải câu nệ sinh tử?” Bạch Tử Họa thở dài.

“Năm nay người bao nhiêu tuổi?”

“Mười tám.” Hoa Thiên Cốt cố hết sức để giọng mình không lạc đi.

“Đã là người lớn rồi à, thế thì càng phải thấu hiểu, điều kiêng kị nhất khi tu đạo chính là trong lòng có chấp niệm. Nếu... nếu người bằng lòng thì hãy trở về dáng vẻ trưởng thành đi, ở Trường Lưu Sơn thêm vài năm nữa rồi quay về Mao Sơn làm một chương môn tốt, đừng phụ sự kì vọng của Thanh Hư đạo trưởng, đưa Mao Sơn lên đỉnh vinh quang.” So với Trường Lưu Sơn, Mao Sơn cần nàng hơn nhiều, nàng cũng sẽ có nhiều cơ hội hơn. Bạch Tử Họa nhìn dung mạo bao năm không thay đổi của nàng, đột nhiên rất muốn biết Tiểu Cốt khi trưởng thành sẽ như thế nào, tiếc rằng hắn không còn cơ hội nhìn thấy nữa.

Hoa Thiên Cốt quỳ gập người xuống trước mặt Bạch Tử Họa.

“Sư phụ, Tiểu Cốt xin người, chờ thêm vài ngày nữa được không? Ít ra, ít ra hãy chờ thêm năm ngày nữa ăn sinh nhật với Tiểu Cốt rồi hẵng đi được không?” Chờ sau khi thần khí rơi vào tay nàng...

Bạch Tử Họa không nói gì, lưỡng lự một lát, điều này có nghĩa là vẫn phải dựa vào máu Tiểu Cốt để cầm cự thêm vài ngày. Cân nhắc hết lần này tới lần khác, cuối cùng hắn gật đầu.

Thừa dịp Bạch Tử Họa dành phần lớn thời gian để bế quan, Hoa Thiên Cốt nhanh chóng đọc qua rất nhiều sách trong Cẩm Thư các, tìm những pháp thuật có ích cho việc trộm thần khí, đặc biệt là cách hóa giải phong ấn.

Bởi vì nàng sẽ đón sinh nhật cùng sư phụ, cho nên một ngày trước đó nàng đã làm một bàn đầy đồ ăn ở chỗ Hủ Mộc Thanh Lưu mời mọi người thưởng thức, cũng có thể coi đó là tiệc chia tay.

Nhìn mọi người thỏa thích hát hò như mọi ngày, hoặc gảy đàn uống rượu, hoặc chạy nhảy nô đùa, cảm xúc trong Hoa Thiên Cốt cuộn trào như những con sóng dữ. Nàng biết qua đêm mai, hết thảy không thể quay lại được nữa, mấy năm vui vẻ ở Trường Lưu Sơn cũng sẽ không còn.

Tiệc tàn, Hoa Thiên Cốt đang trên đường về Tuyệt Tình điện thì bị Sóc Phong ngăn lại.

“Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?” Cậu ta hỏi thẳng.

Hoa Thiên Cốt chợt dạ cười, đột nhiên nhớ ra ngày đó cậu ta cũng gặp sư phụ, chắc đã nhận ra tình trạng sư phụ rất kỳ lạ, vậy nàng cũng không cần giấu nữa.

“Sư phụ trúng kịch độc, đây không phải chuyện nhỏ, nhất định cậu phải giữ bí mật đây!”

Sóc Phong im lặng bay lơ lửng trên không, đôi mắt còn sáng hơn cả những vì tinh tú trên bầu trời đêm.

“Cậu... suy yếu thành như vậy, là vì hằng đêm Tôn thượng hút máu cậu để kìm hãm độc tính, đúng không?”

“Không phải! Là tở đề cho sư phụ hút, vì cứu tở nên sư phụ mới bị như thế.”

“Vậy mấy ngày nay cậu rầu rĩ không vui là vì đang tìm cách cứu người?”

Hoa Thiên Cốt gật đầu.

“Tìm được rồi đúng không?”

“Tớ...”

“Đừng có phủ nhận, nếu không phải thì giờ cậu đã không có dáng vẻ bình tĩnh và kiên quyết thế này, những lời cậu nói trong bữa tiệc rõ ràng là muốn âm thầm từ biệt. Chẳng lẽ cách giải độc rất nguy hiểm?”

“Đúng vậy.”

“Nó cần gì?”

“Đá Nữ Oa.” Cuối cùng Hoa Thiên Cốt vẫn nói ra, đột nhiên nàng thấy Sóc Phong rất đáng tin, không cần thiết phải lừa cậu ta.

Người Sóc Phong thoáng giật lên, mặt lập tức tái mét.

“Ý của cậu là muốn tập hợp tất cả thần khí để đá Nữ Oa khôi phục lại như cũ?”

“Đúng vậy.”

“Quyết tâm rồi?”

“Chỉ cần có thể cứu được sư phụ!”

Sóc Phong khẽ thở dài, thì ra đây là số mệnh.

“Vậy được, tớ giúp cậu.”

Hoa Thiên Cốt kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn cậu ta.

“Tuyệt đối không được, tớ không thể để cậu mạo hiểm.”

Sóc Phong điềm tĩnh nhìn nàng: “Nếu thực sự nguy hiểm như thế, có hai người chẳng phải sẽ đỡ đi một nửa sao? Cậu hãy tin tớ, tớ có thể giúp cậu.”

“Không được! Nói thế nào cũng không được!” Nếu bị phát hiện, dựa theo môn quy của Trường Lưu, kẻ phạm tội có chết mười lần cũng không thỏa.

Sóc Phong cười rộ lên: “Nhưng bây giờ tớ đã biết rồi, nếu cậu không nghe lời tớ, tớ mà nói cho người khác thì cậu đừng hòng làm được gì.”

“Cậu...” Hoa Thiên Cốt phùng mang trợn má.

Ánh mắt Sóc Phong tựa nước, hơi mang theo chút đau thương: “Tôn thượng không thể chết được, tớ làm chuyện này không phải chỉ giúp mỗi cậu, coi như là đóng góp chút sức cho Tiên giới đi.”

“Được rồi.” Hoa Thiên Cốt biết cậu ta cũng cố chấp y như mình, không còn cách nào đành phải thỏa hiệp.

“Khi nào ra tay?”

“Tối mai.”

Ngày hôm sau là sinh nhật Hoa Thiên Cốt, trời vừa hửng sáng, nàng đã cẩn thận trang điểm, đầu vẫn vấn hai búi tóc giống hệt bánh bao, nhưng trên đó còn gài thêm hai vòng hoa lộn xộn màu trắng. Nàng mặc trên người bộ váy mới màu xanh biếc, gấu váy thêu hoa văn cực kì tinh xảo, đó là bộ váy Khinh Thủy may vội dành riêng cho nàng. Khuôn mặt nhỏ trang nhã cũng có chút phấn son, trong sáng động lòng người, nhưng hình như hơi thiếu sức sống.

Nàng bày cả một bàn ăn lớn, tất cả đều là những món sư phụ thích nhất. Nàng còn tổng vệ sinh trong ngoài Tuyệt Tình điện một lần, nhổ hết cỏ hoa đào héo úa rồi trồng cây mới vào.

Bạch Tử Họa thông thả đi từ trong phòng ra, nhìn hoa đào nở rộ... nhưng hẳn đâu phải là cây, không thể hái được.

Bàn ăn không đặt trong phòng mà để dưới tàng hoa đào trong sân. Bạch Tử Họa ngồi xuống nhìn Hoa Thiên Cốt vui vẻ xới cơm cho hẳn. Sinh nhật năm ngoái của nàng bọn họ cũng làm thế này, ăn cơm, trò chuyện, vô cùng đơn giản. Hoa Thiên Cốt luôn quán quýt hỏi ngày sinh của hẳn, nhưng sống mấy trăm năm, đã lâu lắm rồi sao nhớ cho được. Vì thế nàng nói hợp sinh nhật của hai người làm một, hàng năm cùng ăn mừng.

Đây có lẽ là bữa cơm sinh nhật cuối cùng của hai thầy trò hẳn, sau này chỉ có một mình nàng mà thôi.

Hoa Thiên Cốt không ngừng gấp thức ăn và rót rượu cho sư phụ, vừa ăn vừa lẩm bẩm gì đó. Bạch Tử Họa mỉm cười, thời gian như dòng nước êm đềm chảy trôi, chớp mắt đã trăm năm, trời chưa từng thay đổi, hẳn cũng chưa từng đổi thay, cho dù có đào rỗng kí ức thì cũng không tìm ra được gì đáng nhớ. Nhưng từ sau khi nàng đến, thời gian trở nên chậm hơn, có màu sắc và âm thanh hơn. Mỗi khoảnh khắc ở bên nàng hẳn đều nhớ rõ ràng, không chút nào quên, hơn cả trăm ngàn năm trước kia.

Ăn cơm xong, Hoa Thiên Cốt cười nói: “Sư phụ, người có thể lấy đàn Phục Hy ra không, đồ nhi muốn gảy một khúc tặng người.”

Vẻ mặt nũng nịu y như một đứa trẻ của nàng đã lâu lắm rồi hẳn không trông thấy. Bạch Tử Họa khẽ gật đầu, lấy đàn Phục Hy từ trong khu đỉnh ra đưa cho nàng.

Hoa Thiên Cốt đỡ lấy đàn Phục Hy, ngồi dưới tán hoa đào, tiếng đàn phóng khoáng biến ảo khôn lường vang lên, khiến từng dải sóng hồng rực rỡ cuộn vào nhau từ từ rơi xuống, tấu lên một khúc “Trích tiên oán”^[2].

[2] Trích tiên oán: Nỗi oán của vị đạo tiên.

Bạch Tử Họa chăm chú nhìn nàng, chén rượu ngừng lại trên không, nỗi niềm ai oán vô tận kia khiến hắn nghe cũng phải cảm động. Tiếng đàn như khóc như than, vừa lưu luyến lại vừa bất đắc dĩ, giống như muốn giải bày tất cả sự cảm kích và tôn kính trong lòng cho hắn nghe. Từng khoảnh khắc sớm tối bên nhau theo tiếng đàn hiện về, bàn tay cầm chén của hắn hơi co lại, khẽ thở dài. Tiếng đàn đã dứt, nhưng vẫn còn vang đi vang lại trong đầu hắn, thật lâu vẫn không tan biến.

Hoa Thiên Cốt đưa đàn cho Bạch Tử Họa thả vào trong hư không, sau đó nhìn hắn cười. Tâm trí hắn khẽ ngất ngây, bóng áo xanh của Hoa Thiên Cốt trong khung trời phấn hồng bắt đầu trở nên mơ hồ.

“Su phụ, thứ lỗi cho Tiểu Cốt...” Đường như hắn nghe thấy nàng thăm thẳm, ý thức từ từ tan biến.

Người Hoa Thiên Cốt bỗng lóe lên, hóa thành một tia sáng xanh, nhân lúc Bạch Tử Họa cất đàn Phục Hy, đã bay vào trong hư không lấy tất cả thần khí ra.

Bạch Tử Họa kinh hoàng vô cùng, nhưng trời đã tối, thần niệm biến mất, chỉ có thể từ từ khép mắt lại.

Hoa Thiên Cốt cẩn thận đặt Bạch Tử Họa lên giường, đắp một tấm chăn mỏng lên người. Từ khi trúng độc tới nay, rất ít khi nàng thấy dáng vẻ không hề phòng bị của người như thế này. Người ngủ mà nặng trĩu tâm sự, tại nàng mà người mới rời khỏi đám mây cao cao tại thượng đó. Nàng không muốn nhìn thấy dáng vẻ mỏng manh yếu ớt của người thêm nữa. Hoa Thiên Cốt đau lòng chỉnh lại mái tóc đang rối tung của su phụ. Nàng sẽ làm cho người tất cả những gì mình có thể, chỉ cần người khỏe mạnh, trở lại là một thượng tiên Bạch Tử Họa độc nhất vô nhị trong Lục giới.

“Su phụ, chờ Tiểu Cốt, nhất định con sẽ mang đá Nữ Oa về.” Hoa Thiên Cốt quỳ gối trước giường cung kính dập đầu, mang Đường Bảo cười kiêu theo mật đạo bay khỏi Trường Lưu Sơn.

Cách đó không xa, Sóc Phong đang đứng trên biển chờ nàng, người không biết sẽ tưởng rằng bọn họ bỏ trốn chứ không phải tự đi tìm chết.

Dọc đường không ai nói gì, Hoa Thiên Cốt nhìn lại Trường Lưu Sơn nguy nga tráng lệ trong biển trời mà lòng đau đớn. Nơi ấy vẫn như thuở nàng mới tới, ngàn năm vạn năm chưa từng đổi thay. Nhưng lần này nàng đi, chắc không bao giờ quay về được nữa.

Mãi cho đến khi bay xa hơn ngàn dặm hai người mới tìm một chỗ vắng vẻ đáp xuống, Hoa Thiên Cốt lấy kính Côn Luân từ trong khư đỉnh ra.

Thiên Sơn, Trường Bạch Sơn và Trường Lưu Sơn cách nhau khá xa, bằng tốc độ cưỡi kiếm của nàng, tìm được tất cả thần khí không biết phải chờ đến năm nào tháng nào. Hơn nữa dựa vào năng lực của sư phụ, dù bị làm phép, nhưng cùng lắm cũng chỉ mê man ba ngày rồi tỉnh.

Có điều trong ba ngày này, chỉ cần bất cứ một nơi nào loan truyền tin tức thần khí bị mất thì cũng đủ để Tiên giới náo loạn nghiêng trời lệch đất. Vậy nên nàng chọn kính Côn Luân, sau khi hóa giải phong ấn thì muốn tới nơi nào đều rất dễ dàng, lấy trộm thần khí tiếp theo cũng không phải việc gì khó.

“Cậu có thể giải à?” Sóc Phong và Đường Bảo lo lắng nhìn nàng.

“Ừ, để tớ thử xem.” Hoa Thiên Cốt dựa theo lời sách cấm, bắt đầu hóa giải phong ấn của thần khí. Bỗng chốc trời đất tối sầm, cuồng phong gào thét, sấm chớp rền vang. Sở dĩ nàng chọn nơi giải phong ấn xa Trường Lưu Sơn như thế cũng là vì tiếng động quá lớn, sợ bị phát giác.

Hai tay Hoa Thiên Cốt kết ấn, miệng lầm nhảm, kính Côn Luân xoay tròn bay lên cao rồi lại xuống thấp, mặt kính từ một màu tối đen bắt đầu phản quang.

Hai canh giờ trôi qua, phong ấn cuối cùng cũng được giải, phong ấn của chuông Thôi Lệ cũng được giải theo. Lúc này cả bầu trời đã trở nên đen kịt.

“Được rồi, xuất phát thôi.” Hoa Thiên Cốt vươn tay ra muốn đón Đường Bảo từ Sóc Phong. Sóc Phong lại khép chặt tay lại không chịu đưa cho nàng. Đường Bảo không hiểu đầu cua tai nheo, ra sức nhô đầu ra khỏi kẽ hở trên tay cậu ta.

“Cậu làm gì thế?”

“Đừng tưởng tớ không biết đưa Đường Bảo cho cậu rồi, cậu sẽ mang nó biến mất, tớ đi đâu tìm hai người đây?”

Hoa Thiên Cốt bắt lực mỉm cười. Cậu ta suốt ngày mang cái vẻ lạnh lùng kiêu ngạo, hóa ra cũng cứng đầu giống hệt trẻ con.

“Được rồi, được rồi, tớ hứa sẽ không bỏ cậu lại rồi hành động một mình, thời gian cấp bách, chúng ta xuất phát thôi.” Hoa Thiên Cốt níu lấy tay áo cậu ta, chớp mắt hai người liền biến mất.

Cơ thể có cảm giác như bị xé rách, đầu nàng sáng bừng lên, nhưng chẳng mấy chốc đã trở lại như cũ, bốn bề tối đen như mực.

“Đây là đâu?”

“Suýt...” Hoa Thiên Cốt như chú mèo bay vọt vào một cái động đá vôi. Xung quanh không hề có ánh sáng, nhưng hai người đều đã qua cảnh giới tri vi, cho nên vẫn thấy cực kỳ rõ ràng. Ở đây còn có tiếng nước nhỏ giọt và đủ loại thạch nhũ hình thù kỳ quái, đi lòng vòng một lúc lâu mới ra đến bên ngoài, dường như Hoa Thiên Cốt rất quen thuộc địa hình nơi này.

“Không được dùng pháp thuật.” Hoa Thiên Cốt thấp giọng dặn dò. Hai người ra khỏi động đá vôi, nhẹ nhàng đi bằng mũi chân, bước qua một

chiếc cầu treo đặt giữa hai ngọn núi.

“Đây là Trường Bạch Sơn, phía trước là đỉnh Thái Hoàng, chương môn Ôn Phong Dur đang bế quan, chúng ta sẽ dễ hành động hơn.”

“Trước kia cậu đã tới đây rồi à?”

“Không, tớ chỉ cẩn thận nghiên cứu địa hình quanh đây thôi.”

Kính Côn Luân có thể đưa người sở hữu tới nơi có ấn tượng trong đầu, nàng chưa từng đến Trường Bạch Sơn và Thiên Sơn, cho nên từ khi quyết định trộm thần khí tới nay đều nghiên cứu qua tư liệu và hình ảnh mà Đường Bảo lấy từ chỗ Đông Phương Úc Khanh. Vì thế vị trí và trận pháp bày xung quanh hai môn phái này Hoa Thiên Cốt đều rõ như lòng bàn tay, thuộc đến làu làu, sợ rằng còn hiểu rõ hơn cả đệ tử bốn môn.

“Thì ra cậu đã lên kế hoạch ôn thỏa cả rồi, tớ còn cho rằng...”

Hoa Thiên Cốt nhìn cậu ta cười: “Cậu cho rằng tớ nhất thời bông bột, hữu dũng vô mưu, lúc cướp thần khí không bình tĩnh sẽ gặp nguy hiểm nên mới muốn đi theo bảo vệ tớ đúng không?”

Sóc Phong quay đầu làm bộ nhìn trời, thì ra là mình lo lắng vô ích rồi.

“Yên tâm đi, chuyện liên quan đến sinh mạng tớ sẽ không làm bừa. Dù có chết cũng phải chết sao cho xứng đáng, thế nên lần này chắc chắn sẽ thành công.”

Hai người bay nhanh vào khu vực Ôn Phong Dur bế quan, Đường Bảo nằm trong lỗ tai Hoa Thiên Cốt, lúc nào cũng báo cho nàng biết động tĩnh xung quanh.

Đột nhiên một trận gió thổi tới, Hoa Thiên Cốt rung mình, phía trước bỗng xuất hiện một người đang đứng trên một cành cây không thể nhỏ hơn.

Người đó mặc một bộ đồ xanh tung bay trong gió, gầy như không có cơ thể, chỉ còn mỗi xiêm y.

“Ôn chương môn?!” Hoa Thiên Cốt giật mình, nàng đã từng gặp người đó hai lần trong Quần Tiên yến, vì thế rất cung kính hành lễ. Nhưng lần này mình tới ăn trộm, còn bày trò đây làm gì?

“Đúng vậy, ngươi là?” Ôn Phong Dư nhìn nàng chăm chú, “Mao Sơn chương môn Hoa Thiên Cốt phải không? Xin hỏi đêm khuya đến thăm chẳng hay có việc gì?”

“Thật có lỗi, Ôn chương môn, là vì chuông Đông Hoàng.”

“Chuông Đông Hoàng? Giờ nó rất an toàn! Sư phụ ngươi phái người tới ư?”

“Không phải sư phụ, là tự ta... Ôn chương môn, đặc tội.”

Hoa Thiên Cốt móc chuông Thôi Lệ ra. Thuật nhiếp hồn phối hợp với chuông Thôi Lệ hiệu quả cực tốt, cho dù là người có ý chí sắt đá đến đâu cũng có thể bị đánh bại dễ dàng.

Ban đầu Ôn Phong Dư còn phản ứng nhanh tạo cường quang bảo vệ toàn thân, nhưng ánh hào quang kia theo tiếng chuông và tiếng hát véo von của Hoa Thiên Cốt đã từ từ suy yếu.

Ông ta bắt đầu bay loạn trên không trung như con nhặng không đầu, dường như đang đuổi theo gì đó, lại dường như đang tranh cãi với ai đó.

“Tích Nhị... Tích Nhị... Tích Nhị...” Ôn Dư Phong thốt lên từng tiếng, vẻ mặt đau đớn mê mang. Một vị tiên cao cao tại thượng không ngờ lại có ngày lộ vẻ mặt yếu đuối như thế này, Sóc Phong ngây người đứng nhìn.

“Chuông Đông Hoàng ở đâu?” Hoa Thiên Cốt dịu dàng hỏi.

“Trong khu đỉnh của ta.”

“Lấy ra đây.”

Ôn Phong Dư khẽ lắc đầu, mày nhíu chặt, dường như đang gồng mình chống cự lại điều gì đó, tiếng chuông Thôi Lệ càng dồn dập hơn.

“Lấy chuông Đông Hoàng ra đưa cho ta.” Hoa Thiên Cốt từ từ dẫn dắt.

Cuối cùng Ôn Phong Dư lấy một món đồ đang phát sáng từ trong khu đỉnh ra, Hoa Thiên Cốt vội vàng cầm lấy.

Bỗng Ôn Phong Dư bắt lấy cổ tay nàng: “Tích Nhị...Tích Nhị...Đừng rời bỏ ta, ta sai rồi, ta biết là ta sai rồi. Không có nàng, thành tiên với chương môn để làm gì? Ta sai rồi, đừng bỏ ta đi nữa, hai trăm năm, suốt hai trăm năm cô tịch, nàng có biết không, ta rất đau đớn, ta rất nhớ nàng...Tích Nhị, đừng rời xa ta nữa!”

Hoa Thiên Cốt để mặc ông ta lôi kéo, sợ tới mức không dám động đậy. Người đàn ông trung niên gầy gò nho nhã kia trên mặt còn vương đầy nước mắt.

Sóc Phong bay vút lên, điểm huyết ngữ của ông ta, lay lay Hoa Thiên Cốt đang đỡ dẫn bên cạnh: “Hành động nhanh lên, chúng ta không có nhiều thời gian.”

Lúc này Hoa Thiên Cốt mới kịp phản ứng, thi hành thuật nhiếp hồn lên người ông ta rồi đặt dưới tàng cây, sau đó lại làm thủ thuật che giấu.

“Cậu học được ở đâu vậy?” Sóc Phong nhìn nàng, rõ ràng đây là phép cấm.

Hoa Thiên Cốt khẽ thở dài: “Nếu không làm thế, dựa vào chúng ta sao lấy được thần khí trong tay những người lợi hại thế này.”

“Cậu đề ông ta thấy người mình yêu thương?”

“Con người dễ bị phần nội tâm yếu ớt nhất mê hoặc, cũng dễ bị người quan trọng nhất đánh bại.” Hoa Thiên Cốt áy náy cúi đầu, để có được thần khí nàng đã lật xem bí mật quan trọng và riêng tư nhất của hai vị chương môn. Nếu không chắc chắn thì không thể làm bọn họ xúc động, tự giao thần khí ra được, mà nàng lại không muốn moi tìm, hủy đi khứ đĩnh của bọn họ.

Hai trăm năm cô tịch, hai trăm năm cõi lòng tan nát... Mặt Ôn Phong Dư đầm nước mắt không ngừng hiện ra trong đầu nàng, khiến nàng bỗng thấy xót xa.

“Đi thôi, chúng ta phải nhanh lên.” Sóc Phong biết nàng khó chịu, lại không biết phải an ủi thế nào, chỉ có thể vỗ vỗ vai nàng.

Hoa Thiên Cốt gật đầu, món thần khí tiếp theo, ấn Không Động của Thiên Sơn, sẽ không dễ dàng lấy được như thế.

Sóc Phong và Hoa Thiên Cốt lại xuất phát, lần này là đỉnh Phi Hà ở Thiên Sơn.

Đỉnh Phi Hà phủ bóng mây tiên. Kỹ thuật điều khiển kiếm của đệ tử Thiên Sơn luôn đứng đầu Tiên giới.

Hoa Thiên Cốt chỉ có thể xuất hiện ở đỉnh Phi Hà phủ đầy băng tuyết gần phủ đệ của chương môn Thượng Hồng Uyên, nhưng nàng vẫn không thể xác định được vị trí chính xác của người đó. Ngẩng đầu lên có thể thấy những ánh kiếm xanh đỏ tím vàng không ngừng xẹt qua bầu trời, xung quanh là thành băng đồ sộ hùng vĩ giống như một tiên cung cực lớn. Hoa

Thiên Cốt co rúm người lại, nhớ tới cảnh tượng mình tuyệt vọng cống sự phụ lê bước trên nền tuyết trắng, chợt thấy hơi lạnh.

Nàng dùng nhiếp hồn thuật hỏi vài người Thượng Hồng Uyên ở đâu, nhưng đều nói không biết. Hoa Thiên Cốt và Sóc Phong đành phải cẩn thận tìm từng nơi.

Khi tìm được thư phòng, Hoa Thiên Cốt đột nhiên bị một người ghìm cổ kéo tới góc, đang kinh ngạc định phản kích thì thấy kẻ đó là cô gái áo xanh cao lớn ở Di Hủ các tầng cứu nàng trước kia.

“Tỷ tỷ? Sao tỷ lại ở đây?”

“Suýt...” Cô gái nhìn xung quanh, khẽ nói: “Các chủ lo lắng, bảo ta tới đây giúp hai người. Chuông Đông Hoàng các người lấy được dễ chứ?”

“Vâng, cơ bản thì không có trở ngại nào.”

“Vậy là được rồi, tên Thượng Hồng Uyên kia mặc dù là chương môn phái Thiên Sơn nhưng nay cũng không quan tâm đến chuyện trong phái, hai ngày trước đã ra ngoài chơi rồi. Các chủ sợ người phí công nên bảo ta trà trộn vào trong thành hỏi thăm tung tích thân khí trước. Phái Thiên Sơn hiện giờ do đại đệ tử và tứ đệ tử của Thượng Hồng Uyên chia nhau quản lý, phân thành hai phe Nam, Bắc. Có lẽ ấn Không Động được giấu trong tháp Cửu Tiêu, nơi đó cơ quan trùng trùng điệp điệp, thuộc phạm vi thế lực phái Bắc. Tòa tháp đó ngoài chương môn ra ai cũng không được vào, hơn nữa thời gian có hạn, cho nên ta chỉ lấy được bản vẽ tầng thứ nhất. Người xem rồi nhớ kỹ để dùng kính Côn Luân vào thẳng tháp luôn.”

Hoa Thiên Cốt cảm kích nhìn cô gái, nàng đang định lợi dụng thân phận Thượng Thương Phiêu để tiếp cận Thượng Hồng Uyên nhưng xem ra không cần nữa, lần này phải dùng cơ bắp rồi.

Hoa Thiên Cốt nhận bản vẽ cẩn thận xem một lượt, chuẩn bị khởi hành.

“Ta đi cùng các ngươi.” Cô gái nói.

“Nhưng mà...”

“Ngọn tháp kia tổng cộng có chín tầng, mỗi tầng đều chứa đầy cạm bẫy, chỉ có hai người và Đường Bảo chưa chắc đã ứng phó được. Ngộ nhớ có chuyện gì xảy ra, ta cũng không biết phải ăn nói với Các chủ thể nào.”

Hoa Thiên Cốt cảm động: “Tỷ tỷ, tỷ tên là gì?”

“Ta tên Lục Sao.”

Hoa Thiên Cốt gạt đầu, ba người nháy mắt đã biến mất.

Lúc hồi thần lại thì bọn họ đã ở trong tháp.

Chân còn chưa đứng vững, những hình tròn bằng băng trên tường đã mở ra trăm ngàn lỗ nhỏ, vô số ngân châm tằm kịch độc phóng liên tiếp từ các hướng ra.

Hoa Thiên Cốt vội vàng vận chân khí, tạo một tấm màng sáng bao quanh mọi người. Không ngờ qua hơn nửa nén nhang, chỗ ám khí kia không hề có dấu hiệu giảm bớt hay biến mất, mặc cho bọn họ tấn công kiểu gì lên vách đá cũng vô dụng.

Hoa Thiên Cốt nhìn đông ngán châm tan trên mặt đất, nhận ra đó không phải ngân châm mà là băng châm tạo thành từ nước độc, chỉ cần có hơi thở của con người thì liên tục tấn công tuần hoàn, không ngừng sinh sôi nảy nở, cho dù không khiến người bị thương thì cũng vây được họ ở chỗ này đến khi sức cùng lực kiệt.

“Chúng ta tách ra, đi từ từ lên thẳng tầng hai.”

Sóc Phong và Lục Sao ra khỏi lớp màng ánh sáng của nàng, tự phòng vệ cho mình. Nhưng ngân châm nhiều mà lực lại lớn khiến bọn họ bay khó khăn vô cùng.

“Cầu thang ở đâu?” Sóc Phong nhìn xung quanh chỉ thấy một mảnh băng châm trắng xóa phóng tới vùn vụt, những thứ khác đều mờ mịt không rõ.

“Không có cầu thang, cửa vào ở góc trên bên phải cậu, bị băng phủ rồi.” Hoa Thiên Cốt nhớ lại bản vẽ.

Sóc Phong xoay người, nhìn thật kỹ, cuối cùng thấy một chỗ trông hơi khác. Hai tay cậu đẩy mạnh, chưởng phong đánh bật tất cả băng tuyết bao phủ xung quanh, ba người nhân lúc đợt châm tiếp theo còn chưa kịp phóng ra, vội vã phá băng, bay qua cửa vào, lên tầng thứ hai.

Vốn đã chuẩn bị sẵn sàng đón tiếp đợt tấn công thứ hai, chẳng ngờ lại không xảy ra chuyện gì, dạ mình châu trên vách băng tỏa ánh sáng xanh kỳ lạ, bốn phía im lặng đến đáng sợ.

Ba người không ở lại lâu, bay lên tầng ba, nhưng cũng chẳng có gì xảy ra.

“Sao lại thế?” Hoa Thiên Cốt nhìn Lục Sao, Lục Sao cũng không hiểu lắc đầu.

Sóc Phong kiểm tra vách tường, mặt sàn và cả trần phủ tầng tầng lớp lớp băng tuyết.

“Tất cả cơ quan đều bị giải rồi, có kẻ đã vào trước chúng ta.”

Hoa Thiên Cốt và Lục Sao đều hoảng hồn, bay vụt lên tầng thứ chín.

“Xung quanh Tháp Cửu Tiêu này bày bố trận pháp chằng chịt, nếu có ai từ ngoài vào không thể không bị Thiên Sơn phát hiện ra. Rốt cuộc là ai đã vào đây trước chúng ta, lại còn giải sạch sẽ từng cơ quan một nữa?” Lục Sao cau mày.

“Tại sao chúng không giải nốt cơ quan tầng thứ nhất?” Đường Bảo không nhịn được hỏi.

Lục Sao nghĩ rồi đáp: “Không giải tầng một là để che mắt người khác rằng tòa tháp này vẫn bình thường. Tính Thượng Hồng Uyên vốn tùy tiện, cho dù thỉnh thoảng đến kiểm tra, nhưng thấy tầng một vẫn y nguyên, chắc chắn sẽ nghĩ rằng không sao cả, lười giải cơ quan tự mình lên xem.”

“Ý của tỷ tỷ là có thể thần khí đã bị đánh cắp?” Hoa Thiên Cốt hoảng sợ nói.

Lục Sao khẽ gật đầu. Ba người vội vàng lên tầng trên cùng, quả nhiên thấy mấy cái xác đã đóng băng.

Sóc Phong quan sát chung quanh: “Thần khí chưa bị đánh cắp, vẫn còn ở đây.”

“Thật sao?” Hoa Thiên Cốt vui sướng tìm kiếm khắp nơi nhưng vẫn không thấy đâu cả. Hay là có cửa ngầm? Nàng lần mò trên tường và mặt đất.

Lục Sao kiểm tra mấy xác chết kia.

“Tất cả đều là yêu ma, kẻ chết vô cùng kỳ quái, tạm thời không biết là ai, nhưng có một kẻ hình như là Khoáng Dĩ Tinh...”

Hoa Thiên Cốt bỗng thấy có chút quen quen: “Khoáng Dĩ Tinh? Hắn là ai?”

“Tiểu đệ của Khoáng Dã Thiên.” Lục Sao lấy một con dao hình thù kỳ quái ra, nhanh nhẹn cắt đứt lưỡi của mấy xác chết, sau đó bỏ vào ống trúc mang bên người.

Hoa Thiên Cốt quay người không dám nhìn, nhớ ra Khoáng Dã Thiên chính là kẻ tinh thông cơ quan thuật từng so tài với Đông Phương Úc Khanh ở Thái Bạch Sơn, nàng còn bị trúng kịch độc của hắn nữa.

“Tiểu đệ của gã sao lại chết ở đây?”

Lục Sao chờ chiếc lưỡi đã đông cứng từ từ mềm ra, lắc lắc vài cái, miệng lẩm bẩm gì đó, có vẻ như đang hỏi chiếc lưỡi này, sau đó đặt ống trúc lên tay cẩn thận lắng nghe.

Hồi lâu sau nàng mới cau mày nói: “Bọn họ đã chết hơn một năm rồi, hình như là trước trận chiến Thái Bạch, Khoáng Dã Thiên và Khoáng Dã Tinh theo lệnh Xuân Thu Bất Bại cầm kính Côn Luân đến đây mưu đồ cướp ấn Không Động. Hai huynh đệ họ tinh thông cơ quan thuật, tuy rằng vào được tháp, cũng thuận lợi hóa giải cạm bẫy lên được tầng thứ chín, lại vì một nguyên nhân nào đó mà không lấy được ấn Không Động. Đúng lúc nguy cấp, Khoáng Dã Thiên bỏ em trai và những người khác ở lại, dùng kính Côn Luân một mình trốn ra khỏi tháp Cửu Tiêu.”

“Nhưng cái gì nguy hiểm mới được? Khoáng Dã Thiên cũng khá lợi hại, đó là gì mà ngay cả hắn cũng không đấu lại, từ đó về sau không mơ tưởng ấn Không Động, thà tấn công Thái Bạch Sơn cướp các thần khí khác còn hơn?”

Mày Lục Sao nhíu chặt: “Gã nói, trong tháp... có quái vật...”

Hoa Thiên Cốt rung mình, Đường Bảo sợ quá rụt ngay vào trong lỗ tai nàng.

“Bọn họ không phải là yêu ma ư, sợ gì quái vật chứ?”

Sóc Phong nhìn xung quanh, thấy có điểm là lạ, nhưng lại không thể nói đó là cái gì.

“Phong ấn của ấn Không Động tại sao lại được hóa giải rồi?” Cậu ta khó hiểu khẽ lầm bầm.

“Cậu nói gì? Hóa giải rồi?” Hoa Thiên Cốt không thể tin, nuốt nước bọt: “Hay là, hay là phong ấn của ấn Không Động được hóa giải là để trấn áp con quái vật trong tháp? Vậy nên Thượng Hồng Uyên mới không để nó trong khu đỉnh?”

Lục Sao gật đầu: “Có thể giải thích như vậy. Vấn đề là bây giờ quái vật ở đâu? Ấn Không Động ở đâu?”

Sóc Phong nhăn mày chậm rãi đi đến bức tường phía Nam, sau đó từ từ vươn tay ra, không ngờ lại xuyên được qua tường.

“Ở trong này...”

Hoa Thiên Cốt kinh ngạc nhìn Sóc Phong, đột nhiên cảm thấy cậu ta thật xa lạ.

Hai người đi theo Sóc Phong xuyên qua bức tường, trước mắt là một khoảng tối đen. Bóng tối này là một loại hư không, cho dù bọn họ có tập trung thế nào thì vẫn nhìn không thấu, bởi vốn dĩ nó chẳng có gì. Thậm chí ngay cả mặt đất cũng không có, bọn họ chỉ đang đi trên một mặt phẳng tự nhiên.

Tay Sóc Phong lật một cái, thả ra hai ngọn lửa sáng rực. Ba người nhìn theo ánh lửa, nhưng vẫn không khá hơn, tất cả chỉ là một khoảng tối đen như mực. Tuy ngọn lửa cháy rất mạnh, nhưng ánh sáng chẳng mấy chốc đã bị bóng tối thôn tính. Trên không thấy trời, dưới không chạm đất, nhìn không thấy bốn phương, tựa như bọn họ đang ở trong một cái hang sâu vô cùng tận.

Dưới chân mơ hồ có một luồng gió nóng thổi lên trên, hang động này giống như một cái miệng lớn đang mở ra, nhẹ nhàng hô hấp. Hoa Thiên Cốt lo lắng nhìn xuống dưới, cảm thấy một áp lực cực lớn.

Đột nhiên Sóc Phong rút kiếm ra từ cửa tay mình, cậu ta dùng hết sức rải máu thành một cơn mưa nặng nề vẩy xuống dưới. Cơn mưa máu vẫn rơi xuống mãi, sâu hút mắt.

Bỗng phía dưới bọn họ hiện ra những sợi xích sắt chằng chịt liên tục kéo xuống, tầng tầng lớp lớp phủ kín một cửa động vĩ đại. Mỗi một sợi xích phải hai, ba người ôm mới xuê, vết rỉ loang lổ, hẳn đã có niên đại từ rất lâu, phía trên treo đầy những dải dây đỏ và bùa chú.

Hoa Thiên Cốt thoáng nổi da gà, nhìn qua cũng biết con quái vật đang bị trấn áp ở đây đáng sợ biết bao.

“Nhìn thấy ấn Không Động chưa? Ở kia...” Sóc Phong chỉ vật đang mơ hồ tỏa ánh sáng dưới đồng dây xích chằng chịt.

“Có thể lúc bọn Khoáng Dã Thiên lấy ấn Không Động, trong tích tắc sức mạnh phong ấn yếu đi thì bị con quái vật dưới kia vùng lên tấn công, nội đan và pháp thuật của bọn chúng đều bị hấp thu. Khoáng Dã Thiên nhận lúc bọn họ bị tấn công lấy kính Côn Luân chạy thoát.”

“Mẹ Cốt Đầu, con sợ, chúng ta về đi!” Đường Bảo khóc nức nở, run rẩy ôm Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt có chút do dự nhìn Lục Sao: “Nếu chúng ta lấy ấn Không Động, vậy chẳng phải con quái vật kia sẽ xuất thế làm hại nhân gian sao? Một Yêu Thần còn chưa xuất hiện đã khiến lòng người hoảng sợ, nếu giờ quái vật lại xuất hiện...”

“Không sao, dùng thứ khác phong ấn lại là được.”

“Thứ khác?”

“Ừ, máu của người.” Lục Sao gật đầu chắc nịch.

“Máu của ta?” Tại sao lại là máu của nàng, máu của nàng sắp thành thuốc vạn năng rồi. Giết địch, giải độc, chữa bệnh, phong ấn, đúng là làm gì cũng được!

“Sao lại thế? Ngoài số mệnh kỳ lạ thì ta có khác gì người thường đâu, sao máu ta lại làm được nhiều chuyện thế?”

“Người... Các chủ không nói với người?”

Hoa Thiên Cốt nghe xong thì căng thẳng, rốt cuộc Đông Phương Úc Khanh giấu nàng bao nhiêu chuyện?

“Cho ta biết đi! Hắn chẳng nói gì cả!”

“Người tưởng rằng máu của ai cũng có thể áp ra một linh trùng cỡ Đường Bảo từ Thiên Thủy Tích sao?”

“Rốt cuộc... Rốt cuộc là làm sao?”

Lục Sao lắc đầu: “Các chủ không nói cho người biết thì chắc chắn có lý do. Ta không thể tự tiện tiết lộ thêm điều gì được. Dù sao người cứ yên tâm, máu của người nhất định có thể phong ấn được con quái vật này.”

“Được rồi... vậy ta phải làm thế nào?” Hoa Thiên Cốt lo lắng nhìn miệng hang lớn dưới chân, giống như nó lập tức sẽ nuốt chửng bọn họ vậy. Nàng chẳng buồn quan tâm đến việc sao máu mình có nhiều tác dụng như thế nữa.

Lục Sao lấy một thứ gì đó như tảng đá đưa cho nàng, có điều bên trong rỗng ruột.

“Lần này tổn hơi nhiều máu của ngươi.”

Hoa Thiên Cốt gật đầu, cắt mạch máu nhỏ đẩy vào vật kia. Lục Sao viết viết vẽ vẽ gì đó lên phía trên, tảng đá kia bỗng phát ra ánh sáng đỏ kì dị, vô cùng đáng sợ.

“Bây giờ ta xuống lấy ấn Không Động rồi thay phong ấn mới vào.”

“Có nguy hiểm không?”

“Không.”

“Không được, chúng ta cùng xuống, có thể tương trợ lẫn nhau.” Hoa Thiên Cốt vừa nghĩ tới thi thể của Khoáng Dĩ tinh thì lạnh cả người.

Lục Sao miễn cưỡng gật đầu, mi tâm toát lên vẻ buồn bã. Bọn họ cẩn thận vòng qua xích sắt, bay quanh ấn Không Động. Không khí xung quanh đều ngưng lại, luồng khí nóng thổi từ dưới lên càng nặng, tựa như ai đó đang thở dốc.

Hoa Thiên Cốt căng thẳng nhìn Lục Sao thay phong ấn, từng hạt mồ hôi to rơi xuống, Sóc Phong cũng nắm chặt lấy tay nàng.

Lục Sao hít sâu một hơi, nhanh nhẹn gỡ ấn Không Động xuống rồi thay máu của Hoa Thiên Cốt vào.

Hoa Thiên Cốt nhận ấn Không Động, vội vã đi vào khu đỉnh. Xung quanh bỗng chấn động dữ dội, xích sắt đập vào nhau leng keng, phía dưới vang lên tiếng rống kỳ quái đáng sợ, lớn đến điếc tai. Hoa Thiên Cốt vội vàng kéo Lục sao rời đi.

Không ngờ Lục Sao lại hất tay nàng, dùng hết sức đẩy bọn họ ra ngoài: “Phong ấn vẫn chưa xong, không còn kịp nữa, các người đi nhanh lên.”

Nói xong nàng ấy tiếp tục niệm chú ngữ, hai tay kết thành pháp ấn, người phát ra một luồng sáng xanh. Lúc này vô số xúc tua trong suốt màu trắng bạc đã phóng vút từ dưới lên.

Hoa Thiên Cốt hoảng hồn định kéo nàng ấy về lại bị Sóc Phong ngăn cản. Nháy mắt xúc tua đã xuyên qua người Lục Sao, Hoa Thiên Cốt có thể thấy nội lực trong người nàng ấy trôi đi nhanh chóng, nhưng vẫn cố phong ấn. Cuối cùng vào đúng thời khắc mất đi nội đan, phong ấn hoàn thành, sau đó nàng ấy từ từ rơi xuống dưới theo dòng xúc tu đang rút về.

“Lục Sao!” Hoa Thiên Cốt sợ hãi hét lên, bay xuống phía dưới ôm lấy thân hình cao lớn của nàng ấy.

“Tỷ lừa ta! Tỷ lừa ta! Tỷ nói không nguy hiểm! Tỷ đã định dùng sinh mạng mình giúp ta đổi phong ấn rồi đúng không?” Nàng muốn khóc nhưng lại không khóc được.

Lục Sao hấp hối, cố gắng mở mắt ra, cười với nàng.

“Tội gì phải làm thế?” Không đáng, nàng không đáng để Lục Sao làm thế. Các nàng chỉ có duyên gặp gỡ vài lần, không thân thiết là bao, tội gì phải liều mình vì nàng như vậy?

“Người đừng buồn, ta chỉ hoàn thành nhiệm vụ của mình thôi.”

“Nói cho ta biết, làm thế nào mới cứu được tỷ! Máu của ta! Máu của ta được không? Nó là thuốc vạn năng đấy!” Hoa Thiên Cốt bối rối vươn tay đút máu cho nàng.

Lục Sao ho khan hai tiếng, mặt càng lúc càng tái: “Vô dụng thôi...”

Hoa Thiên Cốt lại ra sức đưa chân khí vào trong cơ thể nàng: “Tỷ gắng lên, nhất định phải gắng lên! Đợi khi ta lấy được đá Nữ Oa thì nhất định có thể cứu tỷ!”

Lục Sao lắc đầu: “Không kịp nữa... Xin lỗi vì lần nào gặp người không hung dữ thì cũng lạnh lòng, bởi vì số mệnh của người... Ta sợ Các chủ vì người mà gặp nguy hiểm, chứ thật ra từ lần đầu tiên gặp gỡ ta đã rất thích người rồi, khi đó, khụ khụ... Khi đó người cũng nhỏ như thế này, mang theo một giỏ củ cải...”

“Đừng nói nữa, đừng nói nữa...” Môi Hoa Thiên Cốt run lên bần bật, nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra, bọn họ đã ở trong Dị Hủ các.

“Đông Phương! Đông Phương! Huynh mau ra đây!” Hoa Thiên Cốt ôm thân thể nàng ấy chạy loạn lên.

“Người đừng buồn, cũng đừng thấy áy náy hay có lỗi với ta. Ta đã nói rồi, tất cả cũng chỉ là giao dịch mà thôi, trên đời này không có thứ gì không cần trả giá, lấy ấn Không Động cũng thế. Người nợ Dị Hủ các quá nhiều, không dễ dàng trả hết đâu, ta chỉ xin người hãy chờ Các chủ của chúng ta. Đời này ngài ấy khổ đủ rồi, đừng để ngài ấy phải đau khổ thêm nữa...”

Giọng Lục Sao thấp dần, cuối cùng nhắm mắt lại. Bước chân Hoa Thiên Cốt sững sờ, kinh ngạc đứng trong sân, không hề nhúc nhích.

Đông Phương Úc Khanh chạy vội từ ngoài vào, nhìn thấy cảnh nàng ôm thi thể Lục Sao, mặt tái mét, đại ra.

Đông Phương Úc Khanh bước chậm lại, đi đến trước mặt nàng, nhìn Lục Sao, một tia đau thương vụt qua ánh mắt, sau đó lại bình tĩnh, không nói gì, cũng không ai biết hắn đang nghĩ gì.

Cuối cùng Hoa Thiên Cốt cũng ngẩng đầu lên, trước kia Đông Phương Úc Khanh đã từng nói với nàng con đường này rất hiểm trở, giờ thì nàng đã

hiều nó hiểm trở thế nào.

“Đông Phương...” Hoa Thiên Cốt cúi đầu gọi, dáng vẻ hoang mang lo lắng của nàng khiến lòng Đông Phương Úc Khanh đau nhói.

Vì mất quá nhiều máu lại thêm đau khổ tột độ, trước mắt Hoa Thiên Cốt bỗng tối sầm, ngã xuống ngất xỉu.

Chương 15: Lại thêm rắc rối

Khi Hoa Thiên Cốt tỉnh lại thì Đông Phương Úc Khanh, Đường Bảo và Sóc Phong đều ở bên nàng.

“Lục Sao đâu?” Nàng ngồi dậy, vẻ mặt sợ hãi, giống như vừa trải qua một cơn ác mộng cực kì đáng sợ.

“Nàng yên tâm, ta đã xử lý xong rồi. Người Dị Hủ các có cách an táng của Dị Hủ các. Cảm ơn nàng đã đưa thi thể của Lục Sao về đây, nếu không hồn phách của Lục Sao có thể bị ngàn quỷ cắn phá mà tan thành mây khói.

“Tại sao lại thế?”

“Người của Dị Hủ các biết quá nhiều bí mật, thần tiên đều ghét, quỷ không buông tha, trời cũng không chịu bỏ qua, nên không ai có thể sống quá hai mươi lăm tuổi. Vì vậy nàng không phải áy náy, đây là mệnh của Lục Sao.”

Hoa Thiên Cốt kinh ngạc, cầm tay hắn: “Vậ huynh...”

Đông Phương Úc Khanh cười an ủi nàng: “Đừng lo, mặc dù người của Dị Hủ các không tu tiên, không trường sinh bất lão, nhưng cũng không xuống địa phủ luân hồi, mà ở ngoài Lục giới. Sau này ta sẽ tìm một gia đình nào đây cho Lục Sao đầu thai. Không uống canh Mạnh bà, nàng ấy sẽ mang theo trí nhớ kiếp này. Nếu nàng ấy vẫn muốn tiếp tục số mệnh ngăn ngui lại thảm thương lặp đi lặp lại này thì sẽ trở về. Còn nếu muốn một cuộc sống bình thường thì cũng được, nhưng tất cả những gì liên quan đến Dị Hủ các, dù nàng ấy biết nhưng mãi mãi không thể nói ra. Khi bước qua tuổi hai lần, nàng ấy sẽ quên đi tất cả những kí ức về Dị Hủ các ở mấy kiếp trước, sau này vĩnh viễn chỉ là một cô gái bình thường.”

“Thật...” Không thể tưởng tượng nổi, Hoa Thiên Cốt sững sờ.

“Ta đã nói rồi, trên đời này không có gì là không phải trả giá, Dị Hủ các cũng thế. Cái giá của việc biết nhiều chuyện như thế chính là mạng sống của chúng ta, con đường giải thoát duy nhất chính là luân hồi.”

“Vậy Đông Phương, huynh...” Hoa Thiên Cốt thật không dám nghĩ sâu hơn.

“Thời gian cấp bách, sau này ta sẽ nói cho nàng.” Đông Phương Úc Khanh biết nàng muốn hỏi gì, vội vàng ngăn lại, “Bây giờ chỉ còn thiếu hai thần khí nữa, ô Huyền Thiên và ngọc Câu Lan. Ô Huyền Thiên ở chỗ Sát Thiên Mạch, không biết hắn có chịu cho nàng không, nếu không được, nàng chỉ có thể dùng trí.”

“Ta sẽ nói với Sát Thiên Mạch tỷ tỷ, chỉ dùng để cứu mạng người thôi mà, ta tin tỷ ấy nhất định sẽ cho mượn.”

“Nàng nghĩ thật đơn giản, bọn Sát Thiên Mạch tồn biết bao công sức thu thập thần khí là để Yêu Thần xuất thế, thống nhất Lục giới, sao có thể dễ dàng đưa cho nàng được. Dù hắn có chịu thì những yêu ma khác cũng không chịu, ngồi ở vị trí Ma quân có rất nhiều chuyện không thể tự chủ. Nàng phải nhớ, gặp hắn rồi tuyệt đối không được nói cho hắn biết nàng đã lấy được nhiều thần khí thế này. Chẳng riêng gì hắn, những kẻ khác cũng

không được nói ra, hiểu không? Vì sự an toàn của thần khí và của nàng, tuyệt đối không thể để lộ dù chỉ một chút.”

“Ta đã biết, vậy sau khi lấy được ô Huyền Thiên rồi thì sao? Liệu đã biết được vị trí của ngọc Câu Lan chưa? Thời gian sắp hết rồi, sự phụ mà tỉnh thì rắc rối to.” Vừa nghĩ tới dáng vẻ giận tím mặt của người sau khi tỉnh lại, hai chân nàng đã run bần bật.

[©STENT](#)

“Ngọc Câu Lan...Lúc ấy nàng hãy hỏi Sóc Phong.”

Đông Phương Úc Khanh chỉ Sóc Phong này giờ im lặng đứng một bên, cậu ta kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn hắn. Trước con mắt như có thể nhìn xuyên thấu tất cả của Đông Phương Úc Khanh, cậu ta hơi bối rối quay mặt đi.

“Sóc Phong?!” Hoa Thiên Cốt khó hiểu nhíu mày, lớp sương mù dưới lòng không sao tan nổi. Vì sao những người ở bên cạnh nàng đều giấu nàng nhiều chuyện đến thế?

“Nhớ kĩ, sau khi đá Nữ Oa khôi phục thì lập tức mang về cứu Bạch Tử Họa, sau đó trả tất cả các thần khí khác vào trong hư đỉnh của hắn và Ôn Phong Dur. Phải làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra.”

“Ta biết rồi. Bây giờ ta đi tìm Sát tỷ tỷ.”

“Đi đi, nhất định phải cẩn thận. Có gì bất thường thì lập tức phái Đường Bảo báo cho ta biết.”

Hoa Thiên Cốt, Sóc Phong và Đường Bảo rời khỏi Dị Hủ các, chốc lát đã tới một hòn đảo nhỏ cách đây ngàn dặm. Nơi này không xa Trường Lưu, là nơi nàng và Sát Thiên Mạch thường gặp nhau.

Hoa Thiên Cốt ngồi trên mỏm đá ngầm thổi chiếc còi bằng xương mà Sát Thiên Mạch cho nàng. Tiếng còi thê lương phá mây, đợi khoảng một canh giờ thì thấy Sát Thiên Mạch cười gió tới.

“Xin lỗi nhé nhóc con, tất cả đều tại mấy tên khốn cứ quần lấy ta nói đi nói lại nói mãi không hết, vì thế nên đến muộn. Hê hê, nửa năm không gặp, nhớ ta chứ gì, có phải đợi ta sốt ruột lắm không?” Sát Thiên Mạch ôm nàng quàng tròn vài lần trên không.

Sau đó hần hung hãn lườm Sóc Phong đang đứng một bên: “Mang sâu đến thì cũng được thôi, nhưng mang cái tên câm như hến này đến làm gì?”

Qua Hoa Thiên Cốt hần đã gặp Sóc Phong vài lần, vì Sóc Phong là một trong những người không thèm nhìn mình nên Sát Thiên Mạch vẫn canh cánh trong lòng, nhớ kỹ cậu ta. Nhìn đi, nhìn đi, đừng quay mặt qua chỗ khác nữa, ánh mắt thật bình tĩnh nhỉ? Nước miếng đâu? Vẻ mặt hám sắc đâu? Làm gì có ai thấy gương mặt xinh đẹp này của hần mà không chút phản ứng chứ? Rốt cuộc thằng đó có biết thưởng thức cái đẹp không? Tức chết mất thôi!

Sóc Phong lười biếng ra bờ cát bên cạnh nằm xuống, ngăn người nhìn lên bầu trời. Hoa Thiên Cốt và Khinh Thủy hay nói chẳng có cảm giác cậu ta tồn tại, cũng đúng thôi, từ trước tới nay, ngay cả tồn tại là gì cậu ta còn chẳng biết.

“Tỷ tỷ, muội tìm tỷ có việc gấp!” Hoa Thiên Cốt xoay mặt hần lại, không cho hần trừng Sóc Phong nữa.

“Việc gì thế? Cứ nói đi, không phải ngại.” Giọng Sát Thiên Mạch nháy mắt trở nên ngọt ngào dịu dàng vô cùng.

“Ô Huyền Thiên ở chỗ tỷ đúng không? Cho muội mượn một lát nhé!”

“Ô Huyền Thiên? Tại sao các ngươi đều muốn ô Huyền Thiên, gần đây mặt trời có chói lắm đâu?”

“Tỷ, không phải để che nắng!” Đầu Hoa Thiên Cốt chảy đầy vạch đen, “Tỷ tỷ nói ‘các ngươi’, có người muốn mượn ô Huyền Thiên ư?”

“Lam Vũ Lan Phong ấy, mấy ngày trước nàng ta mượn ô Huyền Thiên rồi, nói muốn đi chơi gì đó. Ta nghĩ dù sao mùa đông có mang cũng chẳng ích lợi gì, cho nàng ta mượn đi chơi một chút cũng không sao nên đưa cho nàng ta rồi.” Lúc ấy Lam Vũ Lan Phong nói rất nhiều lời hay, nịnh nọt khiến hần thoải mái cực kì. Cho nên mới nói trong số thủ hạ của hần, mỹ nhân ngư này thông minh nhất, hữu ích nhất và đáng tin nhất.

“Nàng ta còn nói mình tu luyện dưới đáy Đông Hải, nếu ta muốn lấy lại ô Huyền Thiên hay có gì sai bảo thì cứ triệu kiến nàng.”

Hoa Thiên Cốt nhú mày, quả nhiên là ả cố tình dụ nàng đến.

“Bé con, làm sao thế? Đột nhiên muốn lấy ô Huyền Thiên làm gì?”

Hoa Thiên Cốt muốn nói tất cả cho hần biết, nhưng vừa nhớ tới lời Đông Phương Úc Khanh dặn thì lại thôi.

“Tỷ tỷ, tỷ mong Yêu Thần xuất thế lắm à?”

“Đây không phải là chuyện mong hay không, Yêu Thần chắc chắn sẽ xuất thế, điều quan trọng là ai sẽ thả nó ra thôi. Muội không hiểu cũng không sao, đợi đến ngày Yêu Thần xuất thế thì muội sẽ hiểu. Hừ, mấy món thần khí bị mất kia một ngày nào đó ta sẽ cướp lại từ tay Bạch Tử Họa, nhóc con, lúc về nhớ nhắc sư phụ ngươi phải cẩn thận vào đấy! Ha ha ha! Đến lúc đó ta sẽ tính một lượt thù mới hận cũ với hần!”

“Sư phụ của muội, người...” Hoa Thiên Cốt cúi đầu, thoáng buồn bã.

“Bé con sao vậy? Mặt mày ủ ê thế này, ai bắt nạt muối hả? Mới nửa năm không gặp, Hoa Thiên Cốt trắng trẻo mập mập đáng yêu đi đâu rồi, sao lại tiêu tụy thành thế này? Bạch Tử Họa không cho muối ăn no đúng không? Về với tỷ tỷ tốt hơn, chỗ tỷ tỷ nhiều đồ ngon lắm, bảo đảm béo tròn ngay, ôm cái cục thịt tròn vo này thật thoải mái.”

Hoa Thiên Cốt không nhịn được bật cười, vậy không phải nuôi nàng thành heo sao?

Sóc Phong bên kia quay đầu lại nhìn nàng, lâu lắm rồi không thấy nàng cười. Cậu ta không biết giải thích cảm giác ấm áp trong lòng mình ra sao, nhưng dù tương lai thế nào, cậu ta chỉ mong nàng có thể cười mãi như thế, cười như lần đầu tiên cậu ta chứng kiến nụ cười của nàng. Dù cho nụ cười đó có phải nở vì cậu ta hay không, dù cho cậu ta còn có thể đứng bên cạnh im lặng nhìn nàng hay không...

“Tỷ tỷ, bây giờ muối sẽ tới Đông Hải tìm Lam Vũ Lan Phong lấy ô Huyền Thiên.”

“Nhưng muối lấy ô làm gì? Phong ẩn trên cái ô kia chưa được hóa giải, ngoài che nắng chắn mưa thì không còn tác dụng gì nữa đâu.”

“Chuyện này liên quan đến tính mạng của sư phụ, thời gian có hạn, sau này muối sẽ giải thích cho tỷ.”

“À, vậy muối đi tìm nàng ta đi.” Năm ngón tay thon dài của Sát Thiên Mạch khẽ gấp lại, lòng bàn tay xuất hiện bọt khí, miệng hần lẩm bầm gì đó, từng từ từng từ chui vào trong đó, rồi hần đưa cho Hoa Thiên Cốt.

“Trong này chứa lời của tỷ, khi gặp Lam Vũ Lan Phong, muối đưa nó cho nàng ta, nàng ta không dám không nghe đâu.”

Hoa Thiên Cốt nhìn Sát Thiên Mạch, cảm động không biết nói gì cho phải.

Sóc Phong đứng bên cạnh thở dài, thủ hạ của hắn vì hắn mà liều chết cướp thần khí, hắn lại tùy tiện đưa cho người ta, đúng là phá gia chi tử! Nhưng cũng phải nói, cái vẻ lạnh nhạt không để ý thiệt hơn này quả là biểu hiện của sức mạnh và sự kiêu ngạo của hắn. Dù thần khí có thể nào, hắn ta đều chắc chắn sẽ cướp được về. Lẽ nào hắn mới là kẻ mạnh chân chính trong Lục giới?

Giây tiếp theo thấy dáng vẻ luyện tiệp cọt cọt lui lên người Hoa Thiên Cốt của Sát Thiên Mạch, ngay lập tức Sóc Phong đánh bay luôn ý nghĩ viên vông này.

Cuối cùng Sát Thiên Mạch bay về tiếp tục giấc ngủ dưỡng nhan của hắn. Sắc đẹp khôn cùng, Sát Thiên Mạch ngốc nghếch lại quá mạnh, cuộc sống cũng quá thuận lợi, hắn đã quen với việc lười biếng xử lý tất cả những việc phức tạp quanh mình một cách đơn giản nhất, cho nên không nhận ra có gì bất thường.

Hoa Thiên Cốt nhìn theo bóng lưng Sát Thiên Mạch rất lâu, “tỷ tỷ” đã giúp nàng nhiều lần lắm rồi, cho nên lần này không thể liên lụy “tỷ tỷ” được. Nàng cứu được sư phụ rồi sẽ trả lại ô cho Sát “tỷ tỷ”, tất cả mọi chuyện sẽ như chưa từng xảy ra.

Hoa Thiên Cốt và Sóc Phong lập tức dùng kính Côn Luân tới Đông Hải, hy vọng Lam Vũ Lan Phong quý kẻ đa đoan sẽ ngoan ngoãn nghe lời Sát Thiên Mạch giao thần khí ra.

Nhưng mọi chuyện vĩnh viễn không thể thuận buồm xuôi gió như con người ta tưởng tượng.

Bạch Tử Họa tỉnh lại.

Thời điểm Bạch Tử Họa tỉnh lại, Tuyệt Tình điện trống rỗng. Bình thường sẽ không có ai lên, bởi vậy dù hắn có ngủ một, hai tháng ở đây có lẽ

cũng sẽ không ai phát hiện.

Có điều Hoa Thiên Cốt đã đánh giá thấp công lực của hần, hoặc đánh giá cao độc dược, cũng có thể đã không hiểu rõ nhiếp hồn thuật của mình. Dù sao Bạch Tử Họa đã tỉnh lại, giờ thì không ai có thể đoán trước hướng đi của sự việc.

Không gì có thể hình dung cảm giác của hần ngay giây phút tỉnh dậy kia. Tuy rằng hôn mê nhưng tiềm thức hần vẫn buộc mình tỉnh lại. Nhưng khi thực sự đã tỉnh, hần thà rằng tất cả những chuyện này chỉ là mơ.

Hần không biểu lộ gì, không giận tím mặt giống hôm nhận ra Hoa Thiên Cốt động sát khí với đồng môn. Nhưng chỉ có mình hần biết dưới lớp vỏ bình tĩnh đó là cuồng phong bão táp như thế nào.

Hần tự nhủ với mình rằng phải bình tĩnh, không thể để mất lí trí như lần trước, phải tin tưởng Tiểu Cốt, bao năm qua hần nhìn nàng trưởng thành, nàng làm chuyện gì ngoài dự đoán của hần thì chắc chắn sẽ có lí do.

Mà việc hần cần làm bây giờ, đó là biết lí do này là gì.

Bạch Tử Họa loạng choạng đẩy cửa bước ra ngoài. Trường Lưu Sơn vẫn như xưa, nhưng Bạch Tử Họa biết khung cảnh yên bình này sắp bị phá vỡ. Dự cảm chẳng lành ngày càng rõ rệt, hần cố gắng tìm tung tích của Hoa Thiên Cốt, nhưng cuối cùng vẫn không thu hoạch được gì.

Trong lòng hần có chút nôn nóng, Tiểu Cốt mang tất cả thần khí đi, tức là nàng sẽ đi tìm các thần khí tiếp theo, vậy thì...

Trường Bạch Sơn Ôn Phong Dư!

Bạch Tử Họa bình tĩnh lại, không biết nàng đã lấy được chưa, bây giờ hần chạy qua chắc chắn không kịp, đành phải từ từ điều chỉnh lại hơi thở,

sau đó dùng thủy kính xem Trường Bạch Sơn.

Không ngờ thứ hấn nhìn thấy lại là khung cảnh hỗn loạn và tiếng vọng bi thống nơi đây.

Ôn Dư Phong chết rồi!

Thần khí cũng mất...

Bạch Tử Họa cố gắng hít vào một hơi, mày nhúu chặt.

Bao nhiêu năm qua không việc gì có thể khiến hấn lúng túng hoặc trần trở, nhưng lúc này, hấn thật sự có chút bối rối. Ngay vào đêm Hoa Thiên Cốt lấy trộm thần khí của hấn, thần khí của Trường Bạch Sơn cũng mất, chương môn còn bị sát hại. Mặc dù cái chết của Ôn Phong Dư không phải Hoa Thiên Cốt làm, nhưng chắc chắn sẽ bị liên lụy. Dù thế nào, hấn cũng không tin Tiểu Cốt giết người.

Đột nhiên cảnh tượng Hoa Thiên Cốt đối chiến với Nghê Mạn Thiên thoáng hiện trong đầu, Bạch Tử Họa căng thẳng, cứ tìm được nàng đã rồi tính.

Hấn lại nhìn thủy kính, có điều vẫn không thể lần được hành tung của Hoa Thiên Cốt. Pháp lực vốn không còn bao nhiêu, lại không thường xuyên uống máu Hoa Thiên Cốt như trước, ngay cả việc cử động hấn đã phải cố hết sức, nói gì đến sử dụng một phép thuật tốn nhiều chân khí và nội lực như quan vi.

Bỗng một ý nghĩ lóe lên, Hoa Thiên Cốt không thể không mang Đường Bảo theo, dù hấn không tìm thấy nàng thì cũng không khó để tìm Đường Bảo. Vì thế chẳng mấy chốc hấn đã xác định được vị trí của Hoa Thiên Cốt qua Đường Bảo, không ngờ Sóc Phong cũng ở đó, địa điểm hình như ở Đông Hải.

Bạch Tử Họa vội vàng lấy bội kiếm, không để ý đến chất độc đang tàn phá cơ thể mình, gắng gượng một lúc rồi vội vàng đi tới Đông Hải.

Hoa Thiên Cốt và Sóc Phong dễ dàng tìm thấy Lam Vũ Lan Phong, hoặc nói cách khác Lam Vũ Lan Phong luôn ở đó chờ bọn họ.

Vừa thấy ả, Hoa Thiên Cốt đã nghĩ ngay tới việc sư phụ trúng độc, chịu bao đau đớn. Nếu không tại ả, mọi chuyện sẽ không tới tình cảnh hôm nay. Tất cả mọi chuyện đều do một tay ả gây ra! Hoa Thiên Cốt nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Lam Vũ Lan Phong, nhìn ả cười tươi rói lại vô cùng nhiệt tình, không biết đang âm mưu gì.

“Ngọn gió nào đưa hai vị tới đây?”

“Ô Huyền Thiên đang ở chỗ người đứng không?” Cô nhin cảm giác muốn báo thù trong lòng xuống, nàng tự nhủ bây giờ giải độc mới là chuyện quan trọng.

“Đúng thế.” Cái đuôi cá của Lam Vũ Lan Phong khẽ lắc lư, giường của ả ta là một vỏ sò to lóng lánh, khảm đầy ngọc trai và đá quý, xung quanh bài trí giống như Long cung, lộng lẫy mà tinh tế. Nơi này tựa như một bóng khí lớn dưới đáy biển, dù người thường có bước vào thì vẫn hô hấp được bình thường.

Hoa Thiên Cốt chuyển lời của Sát Thiên Mạch cho ả, tay ả tùy tiện chọc vào đó, nghe xong nụ cười quyến rũ vẫn nở bên môi, có vẻ như đã đoán được từ trước.

“Ô Huyền Thiên ấy hả, người muốn thì cũng được thôi, có điều ta và người trao đổi.”

“Không được!” Hoa Thiên Cốt thẳng thừng từ chối.

“Ha ha ha, ta còn chưa nói gì mà, đừng từ chối nhanh thế!”

“Tuyệt đối không có chuyện ta đổi thần khí khác cho ngươi!”

“A, thông minh thật, không hổ là đệ tử của Bạch Tử Họa! Thực ra ngươi cũng đâu có thiệt, chẳng qua ngươi muốn đá Nữ Oa để... để...” Lam Vũ Lan Phong không thể nói chuyện kia ra được, đành phải ho khan hai tiếng, “Những thần khí khác căn bản chẳng có tác dụng gì cho ngươi. Ta giao ô Huyền Thiên, giúp ngươi tìm các thần khí khác rồi tập hợp chúng lại một chỗ, đợi đá Nữ Oa khôi phục như ban đầu thì ngươi đưa đồng thần khí ấy cho ta. Hai bên đều toại nguyện, không phải quá tốt rồi sao?”

“Không được, ta tuyệt đối không để ngươi thả Yêu Thần, làm hại bách tính!”

“Ô Huyền Thiên giờ ở trong tay ta, ngươi cho là mình có tư cách thảo luận điều kiện à? Ta biết giờ ngươi có thần khí, ta đánh không lại ngươi, nhưng ngươi cho là mình có thể biết được nơi giấu ô Huyền Thiên từ ta ư? Phải nhớ rằng ngươi biết nhiếp hồn thuật, ta cũng thế...”

“Sao ngươi biết?” Hoa Thiên Cốt kinh ngạc nhìn ả, nàng học nhiếp hồn thuật chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, sao ả ta lại biết được!

Lam Vũ Lan Phong chậm rãi rơi từ trên không đến gần nàng, vòng quanh nàng hai vòng, miệng nở nụ cười lẳng lơ.

“Khiến Bạch Tử Họa trúng kịch độc, suýt thì giết được cả hai ngươi, ta lập bao công lớn lại không thể nói cho người khác! Tội thân bao nhiêu! Có điều lúc ấy ta thật không ngờ mọi chuyện sẽ thuận lợi như thế, Bạch Tử Họa lại che chở đồ đệ nhỏ của hắn đến vậy! Tuy ta không biết hắn dùng cách gì cầm cự đến giờ này còn chưa chết, nhưng điều khiến ta kinh ngạc hơn là ngươi cuồn thần khí của hắn trốn đi.”

“Thì ra ngươi vẫn ngầm theo dõi chúng ta!”

“Sao có thể, Trường Lưu Sơn canh phòng nghiêm ngặt như thế, có cho mượn mười ngàn lá gan ta cũng không dám! Có điều Lam Vũ Lan Phong ta dùng độc kếm Sài Du, dùng kế kếm Vân Ế, dùng cơ quan thuật kếm Khoáng Dã Thiên, dùng pháp thuật kếm Tử Huân Thiển Hạ, ác độc còn kếm Xuân Thu Bất Bại nhiều hơn, nhưng bình thường chỉ cần trên mặt biển này xảy ra chuyện gì, to hay nhỏ đều không qua được mắt ta. Lúc ấy ta chỉ phải ít tôm tép đi canh giữ hải vực quanh Trường Lưu Sơn, không ngờ lại thấy người ra khỏi đó một mình, giải phong ấn vài món thần khí thôi.”

Lúc này Hoa Thiên Cốt mới biết nhất cử nhất động của mình đã sớm nằm trong tay ả.

“Cho nên người nhận ra ta muốn làm gì, rồi đi trước một bước mượn ô Huyền Thiên từ chỗ Sát tỷ tỷ?”

Lam Vũ Lan Phong che miệng cười: “Chuẩn rồi, quả thật ta không ngờ gan người lại lớn như vậy. Vì Bạch Tử Họa mà làm đến nước này, cảm động chết mất thôi! Nhưng cả ta và người đều biết Bạch Tử Họa là người thế nào, ta sợ hắn sẽ không nhận tấm lòng của người, có khi lại cho rằng người lấy trộm thần khí rồi cao chạy xa bay không chừng. Dựa vào tình trạng của Bạch Tử Họa hiện giờ, người bình thường đều sợ chẳng dám ho he, hắn người phải dùng thuật nhiếp hồn mới lấy được thần khí nhỉ? Người thử nghĩ xem, nếu hắn tỉnh dậy, theo môn quy nghiêm khắc của Trường Lưu thì nên phạt người thế nào đây?”

Mặc dù vẻ mặt Hoa Thiên Cốt không thay đổi, nhưng cơ thể không kiềm được hơi run.

“Bởi vậy mới nói, ngay cả việc trộm thần khí, khi sư diệt tổ như thế người cũng làm cả rồi thì cần gì phải coi mình là người đứng đắn nữa, lại càng không cần để ý sau khi có thần khí chúng ta sẽ làm gì, chỉ cần có thể cứu được sư phụ người...”

“Tuyệt đối không được, sư phụ sẽ không cho phép ta làm thế!”

“Ngốc thật, ngươi cho là mình có thể quay đầu lại ư? Hai ngày nữa thôi, cả Tiên giới sẽ biết chuyện ngươi trộm thần khí, phát tiên lệnh truy bắt ngươi. Lũ tiên nhân tự xưng vì chính nghĩa đó còn lâu mới quan tâm ngươi trộm thần khí vì mục đích gì, chỉ cần là thứ có khả năng uy hiếp bọn chúng, bọn chúng sẽ trở nên độc ác hơn cả yêu ma!” Lam Vũ Lan Phong giống như nghĩ tới điều gì đó, trong mắt đột nhiên bùng lên một ngọn lửa cháy hùng hực, hận ý vô tận tựa như muốn nuốt chửng tất cả.

Hoa Thiên Cốt nổi giận quay đầu đi, thâm suy tính làm thế nào để lấy được ô Huyền Thiên ở chỗ ả.

“Sao thế? Ngươi không tin? Ta nói cho ngươi biết, những người bị bọn Tiên giới gán ghép đủ loại tội danh để xử tử sợ rằng còn nhiều hơn số bị yêu ma giết chết! Ta biết ngươi đang nghĩ gì, ngươi tưởng rằng trả lại chỗ thần khí nguyên vẹn thì tất cả sẽ như chưa từng xảy ra. Nhưng ta nói cho ngươi biết, còn lâu. Bởi vì Ôn Phong Dư, lão ta đã chết rồi!”

Từng chữ, từng chữ Lam Vũ Lan Phong nói vọng vào tai nàng giống như lời nguyên ma quỷ, phút chốc đã đẩy mạnh Hoa Thiên Cốt xuống đáy vực, toàn thân lạnh cứng như băng.

“Thế nên ngươi không muốn kinh động mọi người cũng không thể nữa rồi, bây giờ Trường Bạch Sơn chắc chắn đã náo loạn. Ôn Phong Dư chết, chuông Đông Hoàng mất, chả mấy chốc bọn họ sẽ bầm báo lên sư phụ ngươi, sau đó chuyện Bạch Tử Họa mất thần khí nháy mắt sẽ truyền khắp Tiên giới. Khi đó Tam giới sẽ cùng đuổi giết ngươi, trong đó có cả sư phụ ngươi đấy! Ngươi cho là mình còn cơ hội quay đầu lại sao?”

“Ngươi...” Hoa Thiên Cốt kinh ngạc nhìn nàng giận không nói nên lời, tim nghẹn lại, “Là ngươi giết?”

“Đúng vậy, ta giết đấy, thì sao nào? Ta đoán ngươi sẽ đi trộm chuông Đông Hoàng. Tuy rằng ngươi đã làm thủ thuật che giấu và nhiếp hồn thuật cho lão, nhưng chỉ như trò vật vớ ta thôi. Nhờ ngươi dọn đường, ta giết lão quả thực dễ như trở bàn tay. Chuyện này phải cảm ơn ngươi đấy, ta lại lập

thêm một công nữa, chứ dựa vào chút công lực này mà muốn đánh bại chương môn của Trường Bạch Sơn, quả là bất khả thi.”

Lòng Hoa Thiên Cốt đau nhói, thiếu chút nữa gập cả lưng xuống. Khuôn mặt tái nhợt đau đớn của Ôn Phong Dư hiện trước mắt nàng, là nàng hại ông ấy!

Hoa Thiên Cốt giận ngất trời rút kiếm đâm về phía Lam Vũ Lan Phong, mang theo nỗi hối hận và bi phẫn vô hạn. Lam Vũ Lan Phong thoải mái né tránh, nhìn nàng cười không ngừng.

“Nhập hội với chúng ta đi, Tử Huân Thiên Hạ không phải bây giờ cũng sống rất tốt sao, hơn nữa Ma quân của chúng ta lại thích người như thế.”

“Câm miệng!” Hoa Thiên Cốt liên tiếp ra chiêu, Lam Vũ Lan Phong lại chỉ phòng thủ chứ không tấn công, ung dung né tránh, giống như một cái đuôi cá nhỏ chuyển động linh hoạt trong nước.

Sóc Phong đứng bên cạnh thấy Hoa Thiên Cốt hoàn toàn mất bình tĩnh, chiêu thức đầy sơ hở, vội vàng ngăn lại, nắm chặt tay bắt nàng tỉnh táo.

Đúng lúc này một tên đầu tôm nhảy tung tung từ ngoài vào nói gì đó bên tai Lam Vũ Lan Phong, ả ta mừng rỡ, nghĩ một lúc, rồi lấy ô Huyền Thiên từ trong khư đỉnh ra đưa cho Hoa Thiên Cốt.

“Muội muội ngoan, đừng nóng giận, tỷ tỷ chỉ trêu muội thôi. Ma quân đã hạ lệnh, tỷ nào dám không đưa thần khí cho muội!”

Mọi chuyện xoay chuyển quá nhanh, Hoa Thiên Cốt và Sóc Phong đều ngây ngẩn cả người, ả ta đang bày trò gì thế?

Hoa Thiên Cốt nghi ngờ nhìn nụ cười giả tạo của ả, cuối cùng vẫn không tìm được nhận lấy.

Nàng nhìn sang Sóc Phong, Sóc Phong gật đầu: “Đúng là thần khí.”

“Tại sao ngươi lại chịu đưa cho ta? Ta sẽ không giao các thần khí khác cho ngươi!”

“Chuyện này...nếu muội quả thực không muốn thì tỷ cũng không thể miễn cưỡng được đúng không? Chỉ cần sau này muội nói tốt cho tỷ trước mặt Ma quân là được.”

Hoa Thiên Cốt tức nghẹn bụng mà không có chỗ xả, ả ta rốt cuộc có biết xấu hổ không? Rõ ràng ả ta chính là kẻ hại sư phụ và nàng đến nước này!

“Chúng ta đi thôi!” Sóc Phong vội vàng kéo nàng đi, nếu lời Lam Vũ Lan Phong là thật, chuyện trộm thần khí đã bị lộ, bọn họ sẽ không kịp nữa.

Mà có khi... đã không còn kịp nữa rồi.

Lam Vũ Lan Phong bày vẻ mặt tươi cười nhìn bọn họ rời khỏi, dáng vẻ nắm chắc phần thắng đó khiến Hoa Thiên Cốt phải rung mình.

Phút chốc hai người đã về đến hòn đảo nhỏ vừa gặp Sát Thiên Mạch kia, Sóc Phong vẫn nắm chặt tay Hoa Thiên Cốt không chịu buông ra.

“Sóc Phong? Sóc Phong?” Hoa Thiên Cốt gọi cậu ta, Sóc Phong định thần lại, nhưng vẫn nắm bàn tay nhỏ nhắn của nàng, mảy nhíu chặt.

Hoa Thiên Cốt tạo một cái lồng sáng bao quanh, phòng có chuyện gì xảy ra hay lại bị Lam Vũ Lan Phong nhìn trộm. Sau đó nàng lấy tất cả thần khí, xếp thành mấy hàng.

“Chỉ còn một món nữa thôi.”

“Ừm, thật không dễ dàng. Tam giới tranh đến tranh đi, đại chiến bao lần, giành giật bao lâu, vậy mà chỉ trong vài ngày cậu lại tập hợp đầy đủ, quả là ý trời...”

“Tớ không quan tâm có phải ý trời không, tớ chỉ muốn sư phụ khỏe mạnh.”

“Dù để lại vết nhơ, bị người đời hiểu lầm, khiến nhân gian oán hận, gánh chịu tất cả những nỗi khổ không thuộc về mình, cậu cũng cam nguyện?”

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu lên nhìn vào mắt Sóc Phong. Đó là ánh mắt sáng nhất nàng từng thấy, khác với ánh mắt sâu thẳm của sư phụ, nó lấp lánh như những ngôi sao trên bầu trời. Giây phút này trong ánh mắt vốn trầm tĩnh và cao ngạo kia lại chất chứa đầy những cảm xúc phức tạp, có đau khổ, có bất cam, có cô đơn, có đau lòng...

“Tớ không sợ.” Hoa Thiên Cốt đáp, ba chữ đơn giản, gọn ghẽ mà bướng bỉnh.

“Được, được lắm...” Giọng Sóc Phong hơi run rẩy, quay đầu sang chỗ khác. “Vậy tớ yên tâm rồi. Hãy nhớ quyết định hôm nay của cậu, sau này dù có chuyện gì cũng phải cố gắng chống đỡ, không được hối hận...”

“Tớ sẽ không hối hận.” Hoa Thiên Cốt cẩn thận lật xem đồng thần khí, thật không thể tưởng tượng Yêu Thần mà phải dùng tất cả chỗ thần khí này phong ấn có sức mạnh đáng sợ thế nào.

“Đông Phương bảo sau khi lấy được ô Huyền Thiên thì hỏi cậu chỗ giấu ngọc Câu Lan, cậu biết rồi à? Có cần phải hóa giải tất cả phong ấn không? Dù có kính Côn Luân tớ vẫn thấy không còn kịp nữa.”

Thật lâu sau Sóc Phong vẫn không trả lời.

“Sóc Phong?” Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu, thấy Sóc Phong nhìn mình chăm chú. Vì cậu ta bịt mắt nên nàng không thấy rõ biểu hiện ra sao, nhưng

qua ánh mắt, Hoa Thiên Cốt biết, nét mặt cậu ấy bây giờ nhất định rất đau lòng, rất khó chịu.

“Sóc Phong, cậu làm sao thế?” Nhận ra điểm bất thường, Hoa Thiên Cốt đứng dậy tiến đến. Từ lúc bọn họ bước vào con đường tìm kiếm thần khí, trông cậu ta đã có vẻ không ổn.

Sóc Phong nhìn nàng cười khỏ: “Không cần các thần khí khác, ngay từ đầu tớ đã biết ngọc Câu Lan ở đâu rồi.”

“Ở đâu?” Hoa Thiên Cốt mừng rỡ nói.

“Ở đây...” Sóc Phong vươn ngón trỏ ra gõ nhẹ lên miếng câu ngọc Hiên Viên Lăng tặng mà nàng đang đeo trước ngực. Ngay lập tức miếng ngọc xuất hiện từng vết rạn, “tách”, lớp ngọc trắng bao bên ngoài vỡ vụn, lộ ra chân thân màu xanh tỏa sáng rực rỡ – ngọc Câu Lan.

Hoa Thiên Cốt kinh ngạc không thốt nên lời, không ngờ món thần khí cuối cùng lại ở trên người nàng chưa rời phút nào, mà nàng tới tận giờ này vẫn không hề hay biết! Tại sao lúc ấy Lăng ca ca lại đưa vật quan trọng này cho nàng? Ngọc Câu Lan còn ẩn dưới hình dáng câu ngọc bình thường, chẳng lẽ khi đó ngay cả huynh ấy cũng không biết?

“Thì ra, thì ra đây là ngọc Câu Lan...” Cuối cùng Hoa Thiên Cốt cũng hiểu vì sao đeo miếng ngọc này yêu ma quỷ quái không tới gần nàng được, không chỉ trừ tà mà còn khắc chế được mùi thơm lạ lùng cùng lực sát thương với hoa cỏ của nàng. Quả nhiên là thần khí, dù bị phong ấn mà vẫn mạnh như thế!

Hoa Thiên Cốt muốn nhảy cẫng lên, cuối cùng cũng có thể khôi phục đá Nữ Oa rồi.

“Sau đó phải làm gì? Hóa giải tất cả phong ấn đúng không? Giờ tớ phải mau mau...”

Hoa Thiên Cốt cầm tiêu Đoạt Hồn lên, đang chuẩn bị giải ấn thì đột nhiên bị Sóc Phong giằng lấy.

Sóc Phong nhìn nàng, cười như không cười: “Sao phải rầy rà vậy? Thế này là được rồi.” Sóc Phong cầm tiêu trong tay, niệm hai câu, ngay lập tức tiêu Đoạt Hồn bùng lên ánh sáng chói lòa, phong ấn được hóa giải chỉ trong chốc lát.

Hoa Thiên Cốt đờ người, ngơ ngác nhìn Sóc Phong.

Cậu ta lấy từng thần khí một, vừa chạm vào đã hóa giải được phong ấn, tốc độ cực nhanh, khiến người khác không thể tin được.

Không đúng, không đúng, có gì đó không đúng...

Hoa Thiên Cốt tròn mắt nhìn sự điên cuồng trong mắt Sóc Phong, vừa giải phong ấn vừa cười sặc sụa.

“Giải phong ấn thôi mà, quá đơn giản.”

Hoa Thiên Cốt hoàn hồn, đột nhiên nhận ra tay Sóc Phong từ từ trở nên trong suốt. Cứ giải thêm một phong ấn nữa thì nàng lại cảm nhận hơi thở của Sóc Phong yếu dần đi.

Không đúng, không đúng, quá bất thường! Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?

“Dừng lại! Sóc Phong! Lập tức dừng lại!” Hoa Thiên Cốt nhào lên ôm lấy tay cậu, lúc này chỉ còn ba thần khí chưa giải phong ấn. Chuyện giải

phong ấn lần trước nàng khiến thiên địa phải biến sắc, giờ lại trở nên vô cùng dễ dàng trong tay cậu ta.

“Cậu là ai? Rốt cuộc cậu là ai?” Hoa Thiên Cốt nắm chặt tay cậu ta quan sát thật kĩ, tại sao lại trở nên thế này!

Sóc Phong bình tĩnh lại, thờ dài nhìn nàng. Tất cả chỗ da lộ trên trán đều trở nên trong suốt, tựa như sẽ biến mất trong nháy mắt.

“Tớ không là ai, ai cũng không là tớ.” Sóc Phong duỗi cánh tay còn lại ra, tiếp tục giải hai món thần khí nữa, cơ thể lập tức trở nên trong suốt sắp không thấy được nữa.

“Không được!” Hoa Thiên Cốt nắm chặt tay cậu, ngăn không cho cậu tiếp tục giải phong ấn, giống như chỉ cần một giây nữa cậu sẽ hóa thành cát bụi bay theo gió.

“Ngay từ đầu tớ đã không biết mình sống có ý nghĩa gì, tại sao lại muốn đến Trường Lưu Sơn. Sau đó tớ gặp được cậu, rồi cậu nói cậu muốn tập hợp thần khí để giải độc cho Tôn thượng. Giây phút ấy tớ đã hiểu, thì ra đã được định sẵn từ ngàn năm trước rồi, tớ sống chỉ để thành toàn cho cậu.”

“Có ý gì? Tớ không hiểu...” Hoa Thiên Cốt nắm chặt hai tay cậu ta, thân mình khẽ run. Nàng cố gắng tự nói với mình, sẽ không sao đâu, Sóc Phong chỉ vì giải phong ấn mà hao tổn quá nhiều công lực thôi, nghỉ ngơi một lát sẽ khỏe lại ngay.

“Thiên Cốt, còn nhớ hôm Tết Trung Nguyên chúng ta cùng đi thả hoa đăng không? Cậu hỏi tớ vì sao không viết gì, tớ đáp tớ không có người thân, cũng không có bạn bè.”

“Nhớ chứ... cậu còn nói mình chính là Tôn Ngộ Không.”

“Đúng vậy, tớ là Tôn Ngộ Không. Chỉ Tôn Ngộ Không mới không có người thân, không ai sinh cũng không ai dưỡng, chui ra từ tảng đá, tớ cũng thế...”

Hai chân Hoa Thiên Cốt mềm nhũn, suýt nữa ngã khụy. Sóc Phong rút tay ra ôm chặt nàng vào lòng.

Hai mắt Hoa Thiên Cốt tròn tròn, ra sức lắc đầu: “Tớ không tin! Tớ không tin!”

“Có nhiều chuyện cậu không cần tin, tớ chỉ muốn cho cậu biết. Sóc Phong trước mặt cậu không phải người cũng không phải tiên, không phải yêu cũng không phải ma, mà chỉ là một tảng đá. Thậm chí ngay cả một tảng đá hoàn thiện cũng không phải, Sóc Phong này chỉ là một mảnh nhỏ của đá Nữ Oa mà thôi...”

Hoa Thiên Cốt chui vào lòng cậu, cắn chặt môi dưới, nắm lấy tay cậu.

“A! Tuy tớ chỉ là một tảng đá, nhưng cũng biết đau đây, cậu đừng ra sức cầu tớ thế.” Cuối cùng Sóc Phong cũng nói chuyện này ra, lòng bình tĩnh lại, cúi đầu nhìn nàng.

“Tớ không biết mình có từ bao giờ, cũng không biết tại sao lại có mình. Những mảnh còn lại sẽ hóa thành hình dáng khác giống tớ, tìm một phương thức tồn tại trên thế gian này. Nhưng tớ biết, ngày chính thể tụ hợp, chắc chắn sẽ là ngày bọn tớ biến mất.”

“Không đâu! Không đâu! Cậu đừng nói vậy! Cho dù cậu chết, tớ cũng có thể dùng đá Nữ Oa cứu cậu!”

“Ngốc này, tớ chính là đá Nữ Oa, sao tự cứu mình được? Cậu thấy mỗi lần tớ bị thương có lần nào phục hồi nhanh hơn người khác không?”

“Được rồi, chúng ta không giải phong ấn nữa, chúng ta đi, chúng ta về Trường Lưu ngay bây giờ, thỉnh tội với sư phụ tớ!”

Sóc Phong thấy lòng mình âm áp, họng khản đặc không nói nên lời. Đủ rồi, đủ rồi, có lời này của nàng là đủ rồi.

“Đừng ngốc, chúng ta vất vả bao nhiêu mới lấy được chỗ thần khí này, sao có thể bỏ cuộc giữa chừng? Chẳng lẽ cậu muốn tro mắt nhìn Tôn thượng chết?”

“Tớ không biết, tớ chẳng biết gì hết, tớ chỉ biết không thể để cậu chết như thế! Chúng ta không cần đá Nữ Oa nữa! Cũng chẳng thèm thần khí nữa! Chúng ta đi! Chúng ta về! Bọn Khinh Thủy còn chờ chúng ta ở Trường Lưu Sơn, bọn họ vẫn chờ chúng ta về uống rượu!” Rốt cục nàng cũng hiểu vì sao khi ở tháp Cửu Tiêu Sóc Phong lại cảm nhận được sự tồn tại của thần khí, Đông Phương còn nói cậu ta có thể tìm được ngọc Câu Lan. Thì ra huynh ấy đã biết từ lâu nhưng lại giấu nàng. Không được! Lục Sao và Ôn Phong Dư đã vì nàng mà chết, nàng không thể để ai hy sinh vì giúp nàng tìm được đá Nữ Oa nữa!

Sóc Phong ôm chặt lấy nàng, thấp giọng nói: “Cậu không muốn vì cứu một người mà hại một người, nhưng nếu Tôn thượng chết, tớ biết cậu cũng không sống nổi. Tớ chỉ là một mẩu đá nhỏ thôi, không lớn hơn hạt bụi bao nhiêu. Tớ có tồn tại hay không thì thế gian này vẫn thế, không có ai đau lòng hay luyến tiếc. Nhưng Tôn thượng thì khác, an nguy của người liên quan đến hưng vong Tam giới.”

“Không đâu, tớ sẽ đau lòng! Khinh Thủy sẽ đau lòng! Cả sư phụ cậu và Đường Bảo nữa, bọn họ đều sẽ đau lòng.”

Đường Bảo bò lên đầu Hoa Thiên Cốt vừa ra sức gạt đầu vừa lau nước mắt.

Sóc Phong nâng mặt nàng lên: “Lần đầu tiên tớ có ý thức thì tớ đang ở trong nước, chìm trong đó ngủ trăm năm hoặc cả ngàn năm. Lúc tỉnh lại, tớ ngồi xồm bên bờ, nhìn dòng nước chảy trôi, hoa nở hoa tàn, mây tới mây đi thêm một trăm năm nữa. Sau đó tớ buồn chán đứng ở một ngọn cây trên

đỉnh, nhìn một hộ gia đình bên sườn núi hàng ngày làm việc khi mặt trời lên, sinh con đẻ cái, ốm yếu rồi chết, lại thêm một trăm năm nữa. Rồi tớ dần dần có hình thể giống con người, học cách nói chuyện. Tớ đã đến rất nhiều nơi, được gặp rất nhiều người khác, nhưng tớ vẫn không thấy thế giới này có gì thú vị, cũng không biết mình tồn tại vì cái gì. Bởi thế tớ lại tới bờ sông kia, thần thờ thêm một trăm năm nữa. Bỗng có một ngày, Tôn thượng tình cờ bay ngang qua, chắc người cảm nhận được thần khí nên xuống điều tra rồi phát hiện ra tớ. Người hỏi sao tớ lại ở đây, có điều tớ cũng chẳng biết. Vì thế tớ hỏi lại người, sao tớ lại ở đây? Tôn thượng nhìn tớ rồi nói, nếu muốn biết vì sao thì theo người, có lẽ một ngày tớ sẽ hiểu. Vì thế tớ được Tôn thượng nhật về Trường Lưu Sơn, sau đó gặp cậu, gặp tất cả các cậu. Thật ra đối với tớ nơi nào cũng thế, tớ về cùng Tôn thượng, chắc là vì để có nhiều cơ hội tiếp xúc với thần khí hơn. Lúc ấy tớ cực kì muốn biết, những thần khí khác có mang dáng vẻ thần không ra thần, quỷ không ra quỷ như mình không?”

“Đừng nói nữa, tớ biết rồi, tớ biết rồi...” Hoa Thiên Cốt xót xa ghen ngào.

“Nhưng tớ rất vui vì đã về với Tôn thượng, lúc ở cùng mọi người tớ rất hạnh phúc. Nhất là khi chúng ta thả hoa đăng trong Tết Trung Nguyên, bắt cá Côn Côn trong lễ Mộc Kiếm. Thiên Cốt, tớ sống lâu như thế nhưng vẫn không hiểu tình cảm giữa người với người là gì, không hiểu sao lại có người nguyện chết vì kẻ không liên quan đến mình. Nhưng sau này nhìn sự can đảm của cậu vì Tôn thượng, tớ dần dà đã hiểu được chút ít. Thế nên lúc cùng đi tìm thần khí tớ đã quyết định, dù có tan biến cũng phải giúp cậu khôi phục đá Nữ Oa, giải độc giúp Tôn thượng, xem như báo đáp đại ân của người đối với tớ.”

Hoa Thiên Cốt đau lòng biết ý cậu đã quyết, định nhào lên lấy thanh kiếm Hiên Viên chưa hóa giải phong ấn, lại bị Sóc Phong đi trước một bước.

“Sóc Phong, đừng mà, tớ xin cậu, chúng ta vẫn có thể nghĩ cách khác...” Hoa Thiên Cốt hạ giọng mềm như bông, giống như sợ bất cẩn sẽ dọa tới

cậu.

Sóc Phong vuốt ve thanh kiếm trong tay: “Thiên Cốt, thật ra mỗi người chúng ta đều có cái mình sợ. Cậu nói với tớ cậu sợ quỷ và sự phụ nhất. Còn thứ tớ sợ nhất, chính là nỗi cô đơn và sự lạnh lẽo đến thấu xương. Tớ chẳng biết tại sao mình lại tới thế gian này, là cậu đã cho tớ biết tình cảm là gì. Tuy tớ không có người thân, nhưng chỉ cần có người bạn như cậu là đủ rồi. Sau này hằng năm đến Tết Trung Nguyên, nhớ phải thả hoa đăng cho tớ đây...”

Sóc Phong khẽ chạm ngón tay vào, hóa giải phong ấn cuối cùng.

“Không!” Hoa Thiên Cốt thét lên, thê lương xé trời. Nàng muốn nắm chặt lấy tay Sóc Phong nhưng lại chỉ nắm được một khoảng không trống rỗng.

“Cho tớ xem mặt cậu, ít ra hãy để tớ nhớ kỹ hình dáng của cậu!” Hoa Thiên Cốt ra sức giang tay, muốn giữ Sóc Phong lại.

Cả người Sóc Phong tỏa ra một luồng sáng cực lớn, cậu khẽ thở dài: “Tớ chỉ là một tảng đá không tròn vẹn mà thôi, không thể xác định bản thân nên cũng không biết nên lấy mặt mũi thế nào. Cho nên đừng nhìn, vì tớ vốn không có mặt... Nhưng nếu có thể, tớ hy vọng mình giống Tôn thượng, sớm chiều ở bên cạnh bảo vệ cậu...”

Nói xong câu cuối cùng, ánh sáng của Sóc Phong tụ lại, như hóa thành tinh tú xoay vần trên không, đồng thời bốn phương tám hướng vọt tới vô số mảnh vụn phát sáng, phút chốc cả trời tràn ngập ánh sao, nhưng nàng không thể tìm ra Sóc Phong được nữa.

Vô số mảnh vụn hợp lại, tạo thành một tảng đá lấp lánh ánh sáng, đá Nữ Oa cuối cùng cũng khôi phục. Mười sáu món thần khí sau ngàn năm lại tề tụ.

...

“Tớ có thể xem mặt của cậu không?”

“Không thể.”

“Tớ có thể xem mặt của cậu không?”

“Không thể.”

“Tớ có thể xem mặt của cậu không?”

“Đã bảo là không rồi cơ mà!”

“Cho xem đi mà, một chút thôi cũng được, có xấu tớ cũng không hét ầm lên, không phá ra cười, nếu đẹp tớ cũng không chảy nước miếng, không nói cho bất kì ai khác đâu mà, được không?”

...

Tiếng vang càng ngày càng nhỏ, bóng hình một mực im lặng ủng hộ nàng, bảo vệ nàng cuối cùng đã tan biến, vẻ kiên cường Hoa Thiên Cốt cố chống đỡ bao lâu nay giờ đây đã sụp hẳn xuống. Nàng ôm chặt lấy đá Nữ Oa, quỳ trên mặt đất cuộn tròn mình lại, khóc không thành tiếng. Nhưng một trận khóc không có nước mắt làm sao có thể xóa nhòa hết nỗi đau thương kia?

Gồng mình đứng dậy, nàng không thể để cho Lục Sao và Ôn Phong Dư chết vô ích, càng không thể để Sóc Phong hy sinh vô ích. Hoa Thiên Cốt đặt tất cả thần khí khác vào trong hư đỉnh, còn đá Nữ Oa thì ôm chặt trong lòng.

Trước kia nàng cho rằng, dù con đường này có khó khăn đến đâu, vì sự phụ nàng vẫn có thể đi. Nhưng thì ra nó không đơn giản chỉ là mình nàng

chịu khổ. Nàng đã quên mất số mệnh của mình, ai có quan hệ với nàng đều bị liên lụy, cha mẹ là thế, sư phụ là thế, Sóc Phong, Lục Sao, Ôn Phong Dư cũng thế.

Lòng bàn tay nàng chảy đầy mồ hôi, mơ hồ có dự cảm không lành. Vì món thần khí này mà ba người đã chết, bây giờ mười sáu thần khí đã được giải phong ấn đang ở cạnh nhau, mang theo sức mạnh hủy thiên diệt địa. Trọng trách nặng nề như thế nàng sao gánh được.

Thời gian cấp bách, dựa vào trình độ của nàng nếu muốn phong ấn tất cả chỗ thần khí này sẽ phải mất rất nhiều ngày. Nhưng tất cả thần khí ở cùng một nơi quá nguy hiểm, vì nàng không biết làm cách nào Yêu Thần mới xuất thế nên càng không biết cách tránh, chỉ sợ sơ sẩy sẽ sinh ra hậu quả khôn lường. Cho nên nàng phải mau cứu sư phụ rồi nộp thần khí cho người, mặc người giải quyết.

Vuốt ve Đường Bảo, khóe miệng nàng nặn ra một nụ cười khổ, may mà vẫn còn người bên ta. Đường Bảo khẽ cọ cọ vào nàng, thấp giọng an ủi.

Hoa Thiên Cốt xúc lại tinh thần, lấy kính Côn Luân chuẩn bị về Trường Lưu Sơn, trong lòng vẫn bất an. Nàng nghĩ có lẽ chuyện thần khí trộm đi đã bị phát hiện vì Trường Lưu Sơn vốn canh phòng nghiêm ngặt, hoặc sư phụ đã tỉnh lại, sẽ trừng phạt nàng thật nghiêm khắc.

Nhưng khi nàng yên lặng không một tiếng động xuất hiện trong phòng Bạch Tử Họa, lại phát hiện ra người đã không còn ở đó nữa.

Hồngбет! Quả nhiên đã tỉnh rồi!

Nàng quan vi Trường Lưu Sơn, lại thấy tất cả mọi chuyện vẫn như bình thường. Xem ra mọi người vẫn chưa biết việc thần khí bị trộm, sư phụ không làm kinh động mọi người.

Nhưng sư phụ đi đâu rồi? Hoa Thiên Cốt bắt đầu hoang mang.

Nàng lập tức tìm tung tích của Bạch Tử Họa, nhưng lại bị pháp lực chặn nên không thể thấy, trong lòng không khỏi lo lắng vô cùng. Trăm ngàn cay đắng mới tìm được đá Nữ Oa, ai ngờ lại không thấy sư phụ?

Hoa Thiên Cốt cố gắng bình tĩnh, tự nhủ không được hoang mang, sư phụ không thể mất tích một cách vô duyên vô cớ được. Trường Lưu Sơn vẫn bình thường có nghĩa là không có ai lên thông báo chuyện gì rồi phát hiện ra điều bất thường nên cứu người, mà sư phụ đã tự tĩnh. Điều người muốn làm ngay sau khi tỉnh dậy chắc chắn là muốn tìm lại thần khí của mình. Nếu thế... nếu thế, nhất định người đã ra ngoài tìm nàng.

Nguy rồi!

Hoa Thiên Cốt đột nhiên hiểu ra hành động bất thường của Lam Vũ Lan Phong lúc ấy. Nàng vội vàng lấy kính Côn Luân ra, nhớ lại khung cảnh bên trong thủy cung của Lam Vũ Lan Phong dưới đáy biển Đông.

Lam Vũ Lan Phong nhìn nàng đã đi rồi lại quay lại, không hề kinh ngạc. Tay phải ả nghịch hai viên màu trắng trông như hai viên đá, liên tục luân phiên tung hứng, chúng chạm vào nhau, phát ra một âm thanh trong trẻo lại linh hoạt, êm tai vô cùng.

“Sao về nhanh thế, muốn đổi ý gia nhập với chúng ta sao? Hay là đồng ý mang thần khí ra trao đổi?”

“Sư phụ ta đâu?” Hoa Thiên Cốt lạnh lùng lên tiếng.

“Ê ê ê, đây là sư phụ người, không phải sư phụ ta, sao ta biết được?” Nụ cười xảo trá của Lam Vũ Lan Phong trông cực giống Xuân Thu Bất Bại.

“Đừng nói hươu nói vượn với ta! Ta hỏi lại một lần nữa, sư phụ ta ở đâu?” Nháy mắt Hoa Thiên Cốt đã dùng kính Côn Luân tới trước mặt Lam Vũ Lan Phong, rút kiếm kê lên cổ ả.

Lam Vũ Lan Phong không tức giận, không trốn tránh, cũng không phản kích nhìn Hoa Thiên Cốt lửa giận ngút trời. Mới gặp biến ở Trường Bạch Sơn, lại chứng kiến cái chết của Sóc Phong, thời điểm cuối cùng lại không thấy sư phụ đâu, giờ nàng không thể tiếp tục bình tĩnh nữa, chỉ muốn mau mau cứu được Bạch Tử Họa.

“Người thật quan tâm sư phụ của mình quá, vì hấn mà thần khí cũng dám trộm. Hấn cũng thế, không nói tới chuyện xả thân cứu người, vì tìm người mà bị trúng độc vẫn còn lặn lội tới Đông Hải. Sư đồ tình thâm như thế, thật khiến ta cảm động...” Giọng ả ta có mấy phần nhạo báng, lại dường như cảm thông và tiếc rẻ.

“Sư phụ ta đâu? Giờ người thế nào rồi?!” Hoa Thiên Cốt vừa căng thẳng vừa điên tiết nhìn ả, kiếm để lại trên cổ ả ta một vết máu.

Lam Vũ Lan Phong chỉ cười: “Hấn có thể làm sao chứ, chỉ là chân khí cạn kiệt mà độc lại phát tác nên ngất đi thôi. Nhưng ta thật không ngờ, giờ hấn thành ra thế này rồi mà vẫn còn sức đánh một ngàn yêu binh của ta. Có điều độc cũng vì thế mà phát tác nhanh hơn, vốn dựa vào tư chất của hấn thì có thể cầm cự thêm được mười ngày, nửa tháng nữa, nhưng trải qua trận chiến này, hấn đã hoàn toàn mất đi ý thức. Nếu không tỉnh lại, sợ là nhiều nhất cũng chỉ sống được một ngày.”

Bởi vì ở đây chỉ có ba người Lam Vũ Lan Phong, Hoa Thiên Cốt và Đường Bảo, tất cả đều biết chuyện Bạch Tử Họa trúng độc, ả nhận ra mình có thể nói nhiều hơn. Thì ra thuật cấm ngôn của Dị Hủ các chỉ nhằm vào người không biết chuyện kia thôi. Nếu vậy liệu có tìm ra được sơ hở gì không nhỉ?

“Người cũng biết ta không muốn làm khó dễ người, thế gian này nào có ai muốn đối địch với Bạch Tử Họa đâu? Ta chỉ muốn thần khí! Nếu người

đã quay về, phát hiện ra Bạch Tử Họa không còn ở đó thì cũng tức là người đã tập hợp đủ thần khí và lấy được đá Nữ Oa. Thật tốt quá, người quả không làm ta thất vọng chút nào! Không ngờ một Hoa Thiên Cốt nhỏ bé lại còn cao minh hơn cả thiên quân vạn mã của hai giới Yêu, Ma.”

“Thế nên người mới đột nhiên chịu giao ô Huyền Thiên cho ta? Bởi vì người biết nếu sư phụ nằm trong tay người thì sớm hay muộn ta cũng sẽ tới tìm người lần nữa?”

“Đúng thế, nếu ô Huyền Thiên vẫn không đủ đối tất cả chỗ thần khí của người, thì giờ Bạch Tử Họa đủ rồi chứ?”

Mặt Hoa Thiên Cốt tái mét, nói không nên lời, chẳng ngờ mình lại bại hai lần trên tay ả.

“Còn lâu.” Hoa Thiên Cốt lắc đầu, nhưng ngũ khí run rẩy đến ngay cả nàng cũng không chắc được.

Móng tay sơn đỏ của Lam Vũ Lan Phong khẽ lướt qua mặt Hoa Thiên Cốt, giọng nói êm ái quyến rũ vang lên: “Đồ ngốc, đừng đau khổ từ chối nữa. Sư phụ quan trọng hay là thần khí quan trọng, bắt đầu từ lúc quyết định trộm thần khí người hẳn đã hiểu rõ.”

“Không!” Sư phụ quan trọng hơn thần khí, quan trọng hơn chính bản thân nàng, quan trọng hơn tất cả mọi thứ trên đời. Nhưng còn sinh linh khắp thiên hạ thì sao? Bọn họ đều vô tội! Nếu Yêu Thần xuất thế thì số người nàng liên lụy và hại chết sẽ không chỉ là ba nữa! Sư phụ mà biết, nàng vì người mà mang họa đến cho Lục giới, nhất định thà chết chứ không cho nàng làm chuyện như thế.

Hoa Thiên Cốt rối loạn, đột nhiên cảm thấy trước mắt có chút mơ hồ, vội vàng đánh một chuông lên người Lam Vũ Lan Phong, lui vội ra sau mấy bước.

“Đừng hòng mê hoặc được thần trí ta! Ta sẽ không bao giờ mắc bẫy người nữa đâu!” Nếu không phải trước kia nàng cả tin thì đã chẳng hại sự phụ trùng độc.

Hoa Thiên Cốt càng nghĩ càng thấy áy náy, nàng nhất định phải cứu được sự phụ, nhưng tuyệt đối không thể trao đổi bằng thần khí.

“Ta cho người biết ba chuyện. Thứ nhất, ta đã sai Khoáng Dĩ Thiên ngăn Ma quân, cho nên người đừng mơ nhờ ngài tới ép ta giao Bạch Tử Họa. Thứ hai, thời gian không còn nhiều, người phải cẩn thận nghĩ xem điều mình muốn là gì, bởi vì sự phụ người sắp không cầm cự được nữa.”

Hoa Thiên Cốt hai tay kết ấn, vội vàng sử dụng thuật nhiếp hồn, đồng thời tiếng chuông Thôi Lệ lập tức véo von trên không trung, vang lên dồn dập không ngừng.

Mặt Lam Vũ Lan Phong tái mét, bỗng ả phá lên cười: “Người đừng phí sức nữa, ta đã sớm biết người sẽ dùng chiêu này cho nên bây giờ ta cũng không biết Bạch Tử Họa đang ở đâu!”

“Ta không tin!” Mặt Hoa Thiên Cốt đỏ rực lui lại hai bước, vẫn không chịu bỏ qua. Tuy nhiếp hồn thuật của nàng so ra kém Lam Vũ Lan Phong, nhưng vì có sức mạnh của chuông Thôi Lệ nên pháp lực tăng lên mấy lần.

Lam Vũ Lan Phong gồng mình chống cự, nhưng cuối cùng vẫn bị đánh gục, thân mình ngã xuống, đuôi cá vẫy vẫy khổ sở, toàn bộ con người nháy mắt biến thành màu lam, không thấy lòng trắng. ả ngửa đầu lên trời thét một tiếng bi thương, tựa như tiếng hát ai oán động lòng người nhất thế gian.

Sau đó Hoa Thiên Cốt nhìn thấy từng giọt nước mắt của ả rơi xuống mặt đất, hóa thành những hạt ngọc lấp lánh. Nước mắt người cá, bảo vật vô giá nhất trên đời. Bao nhiêu kẻ nhốt người cá hết tra tấn rồi ngược đãi, nhưng có chết họ cũng không chịu nhỏ một giọt. Nhưng lúc này đây nước mắt của Lam Vũ Lan Phong lại tuôn như mưa, như dòng sông ngọc lấp lánh, như dải thiên hà...

Hoa Thiên Cốt chưa từng thấy ai rơi nhiều nước mắt đến thế trước chuông Thôi Lệ, trong lòng người này rốt cuộc che giấu bao nhiêu đau khổ?

Hoa Thiên Cốt mềm lòng, muốn dừng lại nhưng đột nhiên nhớ tới sự phụ. Nàng vội vàng nhắc nhở bản thân, không thể mềm lòng, càng không thể để nước mắt cá sấu mê hoặc. Nàng khẽ cắn môi tiếp tục dần thêm một bước phá sụp trái tim ả ta.

“Sự phụ ta ở đâu?”

“Ta... ta không biết...”

“Nói mau!”

Lam Vũ Lan Phong càng đau đớn, bắt đầu quay cuồng trên mặt đất.

“Ta thực sự không biết...”

“Thế ai biết?!”

“Ta chỉ bảo cấp dưới, muốn giấu Bạch Tử Họa ở đâu cũng được, không cần bẩm lại với ta, sau đó giết nó luôn!”

“Người... người nói gì?!” Hoa Thiên Cốt hoảng sợ lui lại hai bước.

Lam Vũ Lan Phong vừa khóc vừa cười: “Ha ha ha, ta nói trừ phi bầu trời biến tím, nước biển chảy ngược lên trời, nếu không người mãi mãi đừng mong đưa được Bạch Tử Họa ra.”

“Người có ý gì?” Có thứ nào đó đổ vỡ trong lòng nàng.

“Nói thẳng ra là trừ phi Yêu Thần xuất thế, nếu không người vĩnh viễn đừng mong thấy sự phụ mình...”

Hoa Thiên Cốt trợn mắt, tay nắm chặt thành đấm. Lam Vũ Lan Phong hét lên thảm thiết, hai tay ôm đầu lẫn lộn điên cuồng, thần trí hoàn toàn rối loạn, vừa gân cổ mắng lại vừa phát ra tiếng cười khiến người ta sởn gai ốc.

“Trời là gì?! Tiên là gì?! Nếu trời bất công, ta sẽ đảo loạn thiên hạ, nếu Tiên bất nhân, ta sẽ diệt cả Tiên giới!”

Mắng xong ả đột nhiên đau khổ cuộn người lại, khóc thút thít: “Nếu không phải tại ta chàng vẫn sẽ là Chiến thần cao cao tại thượng. Nếu không phải tại ta chàng sẽ không bị chúng bạn xa lánh, bị cả Tiên giới coi là kẻ địch. Nếu không phải tại ta chàng sẽ không bị trừ tiên tịch, phế tiên thân trực xuất đến man hoang! Ngay từ đầu ta tiếp cận chàng chỉ vì thần khí mà thôi, chàng biết rõ tất cả, ta chỉ lừa chàng! Tội gì phải tốt với ta như thế? Tội gì hả?! Chờ ta...chờ ta...gắng cầm cự, ta nhất định sẽ tới cứu chàng...”

Tiếng la hét đau đớn và dòng lệ không ngừng tuôn của Lam Vũ Lan Phong như xuyên thấu tim Hoa Thiên Cốt, cảm giác đau đớn thấu xương đi kèm từng trận nghẹt thở này...

Hóa ra ả chính là...

Thì ra liễu lĩnh như thế, không từ thủ đoạn cướp thần khí trả Yêu Thần xuất thế như thế, cũng giống nàng, chỉ để cứu người mình yêu mà thôi...

Hoa Thiên Cốt dừng tiếng chuông và nhiếp hồn thuật, dờ dẫm lui lại hai bước. Nàng không thể xuống tay được. Hoa Thiên Cốt ngửa mặt lên trời hét một tiếng bi thương, đôi mắt phút chốc đỏ ngầu, bay thẳng ra khỏi Thủy Tinh cung, xé tan mặt biển, bay lên không trung. Nàng nhìn xuống biển xanh trải rộng ba nghìn dặm, trong lòng ngập tràn vương bận lo âu.

Thời gian có hạn, dù ả có cố thể nào cũng không thể giấu người quá xa. Hôm nay nàng sẽ lật từng góc Đông Hải lên, không tin không tìm thấy sự phụ!

Hoa Thiên Cốt nhắm mắt lại, hai tay đẩy mạnh ra phía ngoài, lập tức phong vân biến sắc, biển cuộn sóng gầm.

“Cốt Đầu! Đừng làm thế!” Đường Bảo ở trong lỗ tai nàng ra sức gọi, muốn ngăn cản. Nhưng lúc này Hoa Thiên Cốt đã lạc hết tâm trí, làm sao nghe vào được chút nào.

Đáy biển bắt đầu rung chuyển dữ dội, sóng cuộn tầng tầng, Hoa Thiên Cốt dựa vào sức mạnh của ngọc Phù Trầm, tổn hao rất nhiều tâm sức lật từng tác tìm Bạch Tử Họa.

Đáy biển nhất thời náo loạn, Long cung lại tưởng rằng Định Hải Thần Châm có chuyện gì. Nhìn thấy có kẻ làm mưa làm gió, chẳng mấy chốc một lượng lớn binh tướng tôm cua đã xuất hiện, nhưng làm thế nào đều không thể tới gần nàng.

Long Vương nhận ra người đứng trên không trung như bị tẩu hỏa nhập ma, khuấy đảo Đông Hải long trời lở đất không ngờ lại là Mao Sơn chương môn Hoa Thiên Cốt lão đã từng gặp ở quần tiên yến, hơn nữa đang cầm thần khí trên tay, không ai có thể ngăn cản. Nếu cứ tiếp tục như thế sợ rằng Long cung sẽ sập mất, vì thế vội vàng truyền tin tới Trường Lưu Sơn và Tiên giới.

Lam Vũ Lan Phong một lúc lâu sau mới khôi phục thần trí trong Thủy Tinh cung đang rung động dữ dội, thấy nước biển xung quanh đục ngầu sôi sục, biết Hoa Thiên Cốt muốn làm gì, không khỏi có chút sửng sốt. Con bé ngốc, thế gian này chẳng có ai ngốc như vậy. Nhưng Lam Vũ Lan Phong tuyệt không cho phép mình có chút mềm lòng hay thương hại Hoa Thiên Cốt, trên đời này trừ chàng ra không ai liên quan tới ả, dù tất cả có chết cũng chẳng sao! Về phần Bạch Tử Họa, nàng sẽ không bao giờ giao hán cho Hoa Thiên Cốt. Hơn nữa dù nàng muốn giao cũng không thể, trừ phi Yêu Thần thật sự xuất thế...

Còn giờ đây, nàng chỉ cần làm thêm một việc là Yêu Thần có thể đi ra. Lam Vũ Lan Phong cười đắc ý, nếu không phải nàng có việc cần do thám tầng sâu nhất trong kí ức Bạch Tử Họa, cũng sẽ không phát hiện thì ra mọi chuyện đơn giản như thế. Nhưng dường như trong trí nhớ của hắn có một chỗ bị Hoa Thiên Cốt phong ấn, sức phong ấn cực kì mạnh, không gì phá nổi. Dù ả có làm thế nào cũng không phá giải được nên đành buông tha. Nhưng rốt cuộc đó là gì mà Hoa Thiên Cốt phải hao tốn nhiều pháp lực để giấu giếm và bảo vệ như thế, ả cực kì tò mò.

Lam Vũ Lan Phong bay lên mặt biển. Lúc này mặt trời đã xuống núi, ánh hoàng hôn buông rợp trời, không gian ngập màu máu càng khiến con người đỏ ngầu của Hoa Thiên Cốt trở nên nổi bật. Xung quanh biển chật cứng, dường như là chúng tiên nhận được tin báo nhanh chóng bay tới và đám thiên binh thiên tướng mưu đồ ngăn cản nàng. Nàng dùng ngọc Phù Trầm tàn phá Đông Hải để tìm hắn, lại dùng đàn Phục Hy và búa Bàn Cổ cản những kẻ muốn bắt mình. Việc nàng giữ mười sáu món thần khí đã bị lộ, đại nạn ập đến, dường như tất cả mọi người trong Tiên giới đều lục đục kéo tới, lại không ai bắt được nàng. Hoa Thiên Cốt đã sớm mất lí trí, không thềm để ý, chỉ điên cuồng tìm Bạch Tử Họa. Nếu cứ thế này, sự phụ sẽ hóa thành tro bụi mất!

Thế tôn và Nho tôn đều tới, nhìn đáng vẻ phát cuồng của Hoa Thiên Cốt không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Tìm thấy Tôn thượng chưa?”

“Tìm khắp nơi rồi vẫn không thấy.” Lạc Thập Nhất lắc đầu, lo cho Hoa Thiên Cốt, cũng lo cho Đường Bảo.

Nghê Mạn Thiên có chút hoảng sợ lại thầm vui sướng nhìn Hoa Thiên Cốt, chẳng cần động tay, nàng ta cũng biết chắc Hoa Thiên Cốt hôm nay xong rồi.

Khinh Thủy vẫn hét to gọi Hoa Thiên Cốt, nhưng cho dù họ nói gì nàng vẫn không nghe thấy.

“Thần khí của Bạch Tử Họa đều ở trong tay nàng ta, hay là...”

“Không đâu.” Sênh Tiêu Mặc chặn ngang lời Ma Nghiêm: “Cho dù có nguyên nhân gì, Thiên Cốt sẽ không làm hại sư huynh. Có lẽ độc của sư huynh...”

“Ta biết ngay nhận nha đầu này vào Trường Lưu là một sai lầm lớn! Thì ra nó mang dã tâm làm đệ tử chương môn chỉ vì thần khí! Giờ nó giết Ôn Phong Dư tập hợp đủ mười sáu món, xem ra chuyện Yêu Thần xuất thế không thể tránh khỏi được nữa.”

Sênh Tiêu Mặc đột nhiên sửa lại thái độ thờ ơ hằng ngày, nghiêm túc nhìn hấn: “Sư huynh, huynh nói quá sớm rồi, không có chứng cứ chứng minh Ôn Phong Dư là do Hoa Thiên Cốt giết. Chúng ta nhìn nàng lớn lên bao năm qua, nàng là người thế nào chúng ta đều biết.”

“Hừ, ta chẳng biết, ta chỉ biết nó là tai tinh thiên sát. Nếu không phải nó giết, chuông Đông Hoàng sao nằm trong tay nó được? Nếu không phải để Yêu Thần xuất thế, nó tập hợp thần khí làm gì? Kiếm tiên đại hội lần trước động sát khí với đồng môn, một đệ tử như thế sớm phải trục xuất từ lâu rồi, may mà nó được người và Tử Họa che chở.”

“Thì ra huynh cũng biết.”

“Đệ cho rằng chuyện gì có thể qua được mắt ta? Nhưng dạy dỗ đệ tử thế nào là chuyện của sư phụ, ta không muốn chỉ vì một Hoa Thiên Cốt nhỏ nhỏ mà hiềm khích giữa mình và Tử Họa càng sâu. Nhưng giờ ta xem hấn còn nói được gì! Chết tiệt, rốt cuộc chạy đi đâu rồi?” Ma Nghiêm nhăn mặt hung dữ nhìn Hoa Thiên Cốt phía đằng xa, cúi đầu mắng một câu. Sênh Tiêu Mặc biết đó là vì Ma Nghiêm đang lo lắng cho Bạch Tử Họa.

Từ khi biết Bạch Tử Họa trúng độc vạc Thần Nông tới nay, mặc dù ngoài mặt hẩn chẳng quan tâm, nhưng lại âm thầm tìm tất cả mọi cách, trái tim sắp bị giày nát rồi.

Sênh Tiêu Mặc cúi đầu thở dài, nhìn Hoa Thiên Cốt lật tung đáy biển Đông Hải lên, không biết nàng đang tìm gì.

Chúng tiên xung quanh đều mang vẻ mặt lo lắng sầu muộn. Tất cả đều biết, Yêu Thần đang xuất thế, đại nạn sẽ ập tới, Lục giới sắp đại loạn, nhưng giờ phút này bọn họ chỉ trơ mắt nhìn mà không làm được gì.

Người càng lúc càng nhiều, ngoài các vị tiên đã đến từ trước, còn có rất nhiều yêu ma lục đục theo sau, chen chúc nhau phủ kín bầu trời Đông Hải, nhưng lúc này đây bọn họ chẳng còn tâm trí tranh đấu, chỉ nhìn chăm chú vào Hoa Thiên Cốt, im lặng xem tình hình phát triển. Nhưng mà khác với tâm trạng của chúng tiên, chúng yêu ma ngập tràn hưng phấn và mong ngóng. Thời khắc bọn chúng chờ mấy nghìn năm cuối cùng cũng sắp tới rồi.

Từ từ đến nửa đêm, ánh trăng dần dần theo biển đi lên.

Đột nhiên Hoa Thiên Cốt hét lên sung sướng: “Tìm thấy rồi!” Nói xong lập tức dùng kính Côn Luân biến mất trong nháy mắt.

Đáy biển không hẩn tối đen hoàn toàn, từ trong biển nhìn lên mặt biển cũng giống như đứng từ đất nhìn lên bầu trời, xanh thẳm vời vợi, huyền bí mà xa xôi, còn những chú cá bảy màu lấp lóe ánh sáng chính là những vì sao rải rác chung quanh.

Dưới đáy biển vẫn ào ào cuộn sóng, uy lực của thần khí quả là khủng khiếp, mà Hoa Thiên Cốt lại không để ý đến chuyện mình sử dụng quá mức. Rõ ràng sức nàng đã sớm cạn, ấy vậy mà không hiểu sao vẫn cầm cự được đến phút này.

Nàng lướt nhanh trong nước, cố gắng tới gần khối ánh sáng âm áp ở trung tâm cơn sóng dữ.

Lòng nàng như bị kéo căng hết cỡ, sắp đứt tới nơi. Nàng tìm mãi cho đến khi vào được một chiếc hang thấp thoáng rong tảo, nước bị ngăn cách ngoài cửa. Trong động bày biện đơn giản, mấy viên dạ minh châu khảm trên vách tỏa ánh sáng nhàn nhạt, ánh sáng mạnh nhất là từ chiếc vỏ sò đặt giữa động phát ra.

Tim Hoa Thiên Cốt như nhảy lên hòng, vỏ sò nhẹ nhàng nhấp máy như đang hô hấp, tỏa ánh sáng lấp lánh.

“Sur phụ...” Hoa Thiên Cốt nhào tới vỏ sò nhìn vào bên trong, chân mềm nhũn khụy xuống, kích động tới nỗi môi run rẩy nói không nên lời.

Hai mắt Bạch Tử Họa đang nhắm nghiền, im lặng nằm trong vỏ sò, mặt trắng bệch như tuyết, trên hàng mi đọng một lớp sương, khuôn mặt vẫn lạnh lùng hững hờ như trước. Hắn như hóa thành một bức tượng băng, đã không còn chút hơi thở nào.

Rõ ràng chỉ mới cách xa mấy ngày, lại tựa như ngàn năm vạn năm đời đời.

Hoa Thiên Cốt nhìn mặt người, lòng dần dịu xuống, đột nhiên thấy bình tĩnh hơn hẳn. Chỉ cần sur phụ sống, chỉ cần người khỏe mạnh thì nàng không sợ gì hết.

“Sur phụ...” Nàng lại cúi đầu gọi thêm tiếng nữa, dường như muốn gọi người tỉnh dậy, lại dường như sợ quấy nhiễu giấc mộng của người.

Chỉ có điều thời gian của nàng đã không còn nhiều...

Hoa Thiên Cốt nhìn xung quanh, đáy biển đâu đâu cũng rối ren, bọn tiểu yêu chạy tứ tung, cho nên nơi này không có ai trông coi. Nhưng chúng tiên ma khắp nơi đều ở ngoài đó, chẳng mấy chốc sẽ tìm được chỗ này.

Nàng biết chỉ cần sư phụ tỉnh lại, dựa theo môn quy Trường Lưu, nếu không phạt nàng hồn phi phách tán thì cũng khó tránh khỏi tội chết. Nàng không sợ những hình phạt đang chờ mình kia, nhưng nàng không thể chịu được cơn thịnh nộ của sư phụ. Thật mong có thể mãi như thế này, ở bên cạnh người, nhìn gương mặt người ngủ, mãi mãi, mãi mãi...

“Cốt Đầu, nhanh lên, sắp có người tới rồi...” Đường Bảo bò trong lỗ tai nàng thúc giục.

Hoa Thiên Cốt cúi đầu, cảm bàn tay lạnh như băng của Bạch Tử Họa, nhớ lại cảm giác hạnh phúc khi hai người nắm tay nhau đi trên tuyết, lòng không nhin được xót xa. Biết mình có đau đến đâu cũng không rơi lệ được, Hoa Thiên Cốt ngửa mặt lên trời nhắm mắt lại, rồi lấy đá Nữ Oa ra, áp lên má, khẽ gọi: “Sóc Phong...”

Đá Nữ Oa tỏa ra một luồng ánh sáng lớn, từ hang dưới đáy biển xuyên qua mặt biển bắn thẳng lên trời, khiến vạn người trên kia hoảng sợ.

Thân thể Bạch Tử Họa từ từ bay lên cao, ánh sáng bạc như bị phá vỡ dần tụ lại. Tiên thân của người vẫn chưa tan biến, chẳng mấy chốc độc đã bị trừ sạch, tiên lực từ từ phục hồi.

“Sư phụ...” Hoa Thiên Cốt vui sướng ôm Bạch Tử Họa đang chậm chậm hạ xuống vào lòng, không để ý đến bản thân đã cạn kiệt sức lực, liên tục truyền nội lực cho người.

Nhìn độc của Bạch Tử Họa cuối cùng cũng được giải, tất cả từ từ hồi phục như xưa, có lẽ một lúc nữa sẽ tỉnh lại, Hoa Thiên Cốt mừng rỡ nắm chặt tay người.

“Đường Bảo, Sóc Phong thì sao? Có cách nào cứu cậu ấy không? Mặc dù cậu ấy là một mảnh của đá Nữ Oa nhưng có suy nghĩ độc lập, thật sự không còn cách nào có thể đưa cậu ấy ra khỏi đá Nữ Oa sao?”

Đường Bảo đang định lắc đầu thì bỗng nghe thấy một tiếng động ngoài cửa hang.

“Có.”

Lam Vũ Lan Phong bơi từ ngoài vào, đôi mắt ánh lên sự hưng phấn không rõ vì sao.

Hoa Thiên Cốt cảnh giác đứng dậy, lấy kiếm Hiên Viên ra.

“Người nhanh thật.”

“Tất nhiên, dù sao đây cũng là sào huyệt của ta mà, chắc chắn tìm nhanh hơn người khác rồi. Nhưng những kẻ kia sẽ tới mau thôi, ta khuyên người thừa dịp trong tay có kính Côn Luân thì mau chạy đi.”

“Ta không trốn, ta muốn chờ sự phụ tình lại, tự nhận tội với người.”

“Nhận tội? Người cho là người vì giải độc cho hắc mà trộm thần khí, hắc sẽ mềm lòng hoặc nương tay không trách phạt?”

“Ta không hiểu người đang nói gì, ta giải độc cho ai? Ta phụng mệnh Ma quân báii nhập môn hạ Trường Lưu, ngay từ đầu đã mưu đồ trộm thần khí để Yêu Thần xuất thế rồi.” Hoa Thiên Cốt lạnh lùng nhìn ả.

Lam Vũ Lan Phong giật mình, một lúc lâu vẫn không nói gì, sau đó ngửa mặt lên trời cười sặc sụa.

“Thì ra ngay từ đầu ngươi đã suy tính kĩ rồi, chết cũng không nói thật với hần phải không? Ngốc ời là ngốc, ngươi cho rằng nếu thế hần sẽ sống thoải mái tự tại như trước?”

Hoa Thiên Cốt nhìn Bạch Tử Họa: “Đây là chuyện của ta, không cần ngươi quan tâm.”

Sau đó nàng ném trả ô Huyền Thiên lại cho ả: “Đây là chiếc ô lúc nãy ta mượn ngươi, phiền ngươi trả cho Ma quân và nói giúp ta lời cảm ơn.”

Lam Vũ Lan Phong trầm thờ dài, Tiên giới cũng có người như thế ư, thảo nào Ma quân lại thích nàng như vậy. Tuy rằng có chút không đành lòng, nhưng vì chàng, ả không quan tâm được nhiều thế.

“Không phải ngươi muốn cứu tên kia sao?”

Hoa Thiên Cốt giật mình: “Đúng thế thì sao?” Hoa Thiên Cốt liên tục nhắc nhở bản thân, Lam Vũ Lan Phong quỷ kế đa đoan, tuyệt đối không thể cả tin. Nhưng lời ả nói quả thật đã nhen nhóm hy vọng trong lòng nàng.

“Ta thật không ngờ mảnh vụn của đá Nữ Oa có thể hóa thành hình người. Ngươi có biết tại sao đá Nữ Oa lại bị vỡ không?”

...Cậu đã quên đá Nữ Oa vỡ như thế nào rồi sao?

Giọng nói hư vô của Sóc Phong vang vọng bên tai. Tại sao bọn họ lại hỏi chuyện này? Nó vỡ thế nào sao nàng biết được, “Lục giới toàn thư” có viết đâu. Các loại sách khác cũng chỉ nói rất sơ lược về thời thượng cổ.

“Không biết thì thôi.” Lam Vũ Lan Phong cúi đầu cười, mừng thầm, xem ra nàng chẳng biết gì cả.

“Muốn tách cậu ta ra khỏi đá Nữ Oa thật ra vô cùng đơn giản, chỉ cần một giọt máu của ngươi là được.”

Hoa Thiên Cốt thầm vui vẻ, Đường Bảo vội nhắc nhở: “Chẳng có căn cứ gì cả, Cốt Đầu, đừng tin ả.”

Hoa Thiên Cốt nhú chặt mày, trong đầu nhất thời hỗn loạn.

Lam Vũ Lan Phong nhìn móng tay mình, khẽ thôi thôi, làm bộ như không quan tâm: “Người không có nhiều thời gian suy nghĩ đâu, bọn họ sắp tới rồi, lúc ấy tất cả thần khí bị lấy mất, người sẽ không bao giờ cứu được cậu ta nữa.”

Trán Hoa Thiên Cốt đã đầm mồ hôi vì lo lắng, tuy không hiểu sao máu mình lại cứu được cậu ấy, nếu dễ như thế sao trước kia Sóc Phong không nói với nàng, nhất định ả ta có âm mưu.

Không được, thời gian gấp quá rồi, không thể do dự nữa, Sóc Phong vì nàng mới hy sinh, nhất định phải nghĩ cách cứu cậu ấy!

“Cốt Đầu!” Đường Bảo nhìn vẻ mặt hưng phấn kỳ lạ của Lam Vũ Lan Phong, bỗng thấy cực kì hoảng sợ.

Nhưng Hoa Thiên Cốt không để tâm, nhỏ máu lên đá Nữ Oa.

Ngay lập tức đất trời như sụp đổ, xung quanh bắt đầu rung chuyển dữ dội. Hoa Thiên Cốt cảm thấy hơn mười món thần khí đang cùng gào thét trong khu đỉnh, phát ra tiếng kim loại va chạm vào nhau.

Trong cơn đau đầu, nàng lấy thần khí. Lập tức mười sáu món thần khí bay vụt ra ngoài.

“Nguy rồi!” Hoa Thiên Cốt không biết chuyện gì xảy ra, nhưng dự cảm cực kì không lành.

Bồng Lam Vũ Lan Phong ngửa mặt lên trời, vừa cười vừa khóc, kỳ dị vô cùng.

“Một trăm năm! Ta đã chờ một trăm năm! Ha ha ha!”

“Sao thế này?” Hoa Thiên Cốt bắt đầu bối rối, ôm Bạch Tử Họa bay ra khỏi cái hang sập sụp tới nơi. Nước biển xung quanh đục ngầu, không thể nhìn rõ. Đáy biển dường như đang rung động dữ dội, nam thạch từ từ trào ra, Đông Hải cực kì hỗn loạn.

“Sao lại thế?” Hoa Thiên Cốt tóm lấy Lam Vũ Lan Phong, đã thấy con người của ả đỏ ngầu như điên nhìn Hoa Thiên Cốt.

“Yêu Thần xuất thế! Yêu Thần xuất thế! Không ngờ phong ấn cuối cùng cần mấy ngày liên tục mới hóa giải được lại chỉ cần một giọt máu của người là xong! Ha ha ha! Thật tốt quá! Tốt quá! Thiên hạ này là của chúng ta!”

Đầu Hoa Thiên Cốt nổ bùm một tiếng, sau đó trở nên trống rỗng: “Người nói gì? Không thể nào! Làm sao có thể! Ta chỉ cứu Sóc Phong mà thôi! Người lừa ta! Người lừa ta! Người lại lừa ta!”

Lam Vũ Lan Phong nhìn nàng: “Ta lừa người? Ta biết ơn người còn không kịp nữa là, Sóc Phong của người sớm đã biến mất rồi, tan thành mây khói, có làm cách gì cũng không thể quay lại, ha ha ha! Máu của người chẳng qua là để hóa giải phong ấn cuối cùng thôi, phong ấn giải xong, Yêu Thần sẽ xuất thế. Thế gian này, không gì có thể ngăn cản được nữa!”

Hoa Thiên Cốt ra sức lắc đầu: “Không phải, không phải, chỉ là một giọt máu thôi, chỉ là một giọt máu thôi... Sao thế được...”

“Chuyện đã tới nước này người còn không biết mình là ai sao? Nhưng nghĩ lại, người không biết người là ai, thế gian này cũng không ai biết, người duy nhất biết chính là Bạch Tử Họa. Nếu không phải lúc hấn hôn mê ta muốn do thám một ít bí mật Tiên giới nên xem trộm kí ức thì ta cũng không biết...”

“Người muốn nói gì? Người muốn nói gì?” Hoa Thiên Cốt thấy đầu mình nhức vô cùng.

Lam Vũ Lan Phong đưa mặt tới gần nàng, thấp giọng cười, từ từ nói: “Người chính là Yêu Thần mà chúng thần hợp lực phong ấn, đá Nữ Oa vì người mà vỡ, hợp với máu thịt của người tứ tán khắp mảnh đất rộng lớn này. Hoa Thiên Cốt, người là vị thần cuối cùng trên thế gian...”

Hoa Thiên Cốt loạng choạng hai cái rồi ngã phịch xuống, nhưng Bạch Tử Họa trong tay khiến nàng tự nhủ mình phải tiếp tục cầm cự, tất cả chuyện này đều là giả, ả ta thích gạt người nhất! Nàng không muốn nghe! Tất cả những gì ả ta nói đều là giả...

Đường Bảo cũng kinh ngạc sững sờ.

Lúc này mười sáu món thần khí đang ở trên không trung Đông Hải, bầu trời tối đen nháy mắt chuyển thành màu tím đậm quái dị, nước biển chảy ngược về phía lỗ đen lớn chứa mười sáu món thần khí, tạo thành một vòi rồng lớn xoay tròn ở giữa biển, giống như cơn lốc xoáy khiến không khí và bình địa xung quanh đều long trời lở đất.

Yêu quái khắp nơi đều cảm nhận thấy sự cự mệnh của Yêu Thần, tất cả đều bạo loạn, làm hại nhân gian. Thiên tai, động đất, núi lửa không ngừng, người chết vô số, nhưng đây mới chỉ là điềm báo mà thôi.

Bầu trời Đông Hải hỗn loạn, tiên nhân kinh hoàng, yêu ma lại reo hò nhảy múa. Ma Nghiêm và mấy người khác thở dài, không kịp nữa rồi.

Lúc này Sát Thiên Mạch và bọn Xuân Thu Bất Bại thống lĩnh đại quân tới, tiên ma giằng co hết sức căng thẳng, khó tránh khỏi một trận khổ chiến.

Hoa Thiên Cốt không biết nên trách mình ngu ngơ hay giận bản thân vô dụng hết lần này đến lần khác bị ả lừa, muốn giết ả thì lại không còn sức.

“Người có biết máu mình tại sao lại nhiều tác dụng như thế không? Biết tại sao thần khí luôn liên quan đến người, rồi tất cả lại bị người tập hợp không? Tới giờ ta vẫn rất tò mò người và Bạch Tử Họa trúng kịch độc sao có thể trốn ra khỏi vạc Thần Nông, hơn nữa lại không bị chân hỏa của ta gây thương tích...”

Tại Hoa Thiên Cốt ong lên, không nghe rõ lắm. Thì ra sư phụ đã biết, lại không nói gì với nàng, hay dù mình là thần hay người, đối với sư phụ vẫn không thay đổi? Nhưng chính vì mệnh thần giáng thế của mình mà tai họa luôn ập đến với người xung quanh, bây giờ còn thả cả Yêu Thần ra nữa. Nếu quả thật là thần, thì chắc nàng là vị thần yếu nhất!

Hoa Thiên Cốt muốn cười, nhưng lại cười không nổi. Nàng không thể tưởng tượng ra được trận chiến thời thượng cổ ấy đã xảy ra chuyện gì, thảm thương oanh liệt thế nào mới có thể hủy diệt cả Thần tộc, chỉ còn lại mình nàng. Nàng cũng chỉ có chút hình thần chưa diệt, du đãng ngàn năm, cuối cùng có một ngày tự được linh khí, chuyển kiếp đến nhân gian.

Nhưng sự xuất hiện của nàng chẳng qua chỉ là điềm báo cho đại kiếp hủy thiên diệt địa. Mà giờ đây, còn ai có sức mạnh phong ấn Yêu Thần?

Hoa Thiên Cốt ôm Bạch Tử Họa, vùi đầu vào ngực người khóc nức nở, bỗng thấy người hơi cử động. Yêu Thần xuất thế, tà khí nơi nơi sẽ kinh động người, người sắp tỉnh lại rồi.

“Cốt Đầu, đừng lo! Sẽ có cách thôi!” Đường Bảo sợ nàng làm ra chuyện gì điên rồ, vội vàng thấp giọng an ủi: “Đây không phải là lỗi của mẹ, mẹ có biết gì đâu, mẹ chỉ muốn cứu Tôn thượng, muốn cứu Sóc Phong thôi. Chuyện Yêu Thần sớm hay muộn cũng sẽ xảy ra, đó không phải là lỗi của mẹ! Mẹ đừng tự trách nữa! Nếu trước kia có thể phong ấn, thì bây giờ chắc chắn cũng có thể phong ấn!”

Hoa Thiên Cốt mê mang nhìn Bạch Tử Họa, khẽ cười: “Sư phụ luôn nói, sai chính là sai, bất kể lí do là gì. Tuy sức ta có hạn, nhưng sẽ dùng hết khả năng của mình để vót vát, sư phụ, người phải tha thứ cho Tiểu Cốt đây nhé!”

Hoa Thiên Cốt ôm Bạch Tử Họa ra sức bay về phía trước, bỗng thấy một hơi thở quen thuộc.

“Tử Họa?” Rất nhiều người xuống đáy biển tìm kiếm tung tích của Hoa Thiên Cốt. Tử Huân Thiên Hạ dùng cá chỉ vàng có khứu giác vô cùng nhạy bén tìm được Hoa Thiên Cốt dưới đáy biển dày đặc mùi hương, lại không ngờ Bạch Tử Họa cũng ở đó.

“Tử Họa, chàng làm sao thế?”

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu lên nhìn Tử Huân Thiên Hạ đang ngạc nhiên và lo lắng, cố gắng mỉm cười lắc đầu: “Sư phụ trúng độc vạc Thần Nông của Lam Vũ Lan Phong, nhờ có Tử Huân tử tử lấy thuốc giải mà Lam Vũ Lan Phong luyện cùng với độc nên cứu được sư phụ. Tiểu Cốt hoàn thành nhiệm vụ Ma quân giao, tập hợp đủ mười sáu món thần khí, Yêu Thần sắp xuất thế.”

Tử Huân Thiên Hạ hoảng sợ lắc đầu: “Tiểu Cốt, muội đang nói gì thế? Tại sao tử không hiểu gì cả?”

Hoa Thiên Cốt nhét mạnh Bạch Tử Họa đang hôn mê vào lòng nàng.

“Chăm sóc sư phụ muội cho tốt, nếu người có hỏi thì trả lời y như thế. Tử hiểu ý muội mà.”

“Nhưng...” Tử Huân Thiên Hạ kéo nàng lại, “Muội muốn đi đâu?”

“Muội đi bù đắp tội lỗi đã phạm phải, Tử Huân tử tử, coi như Tiểu Cốt cầu xin tử, nhất định phải nói như thế cho sư phụ.”

Sự tin tưởng và giao phó trong mắt Hoa Thiên Cốt khiến nàng không nỡ chối từ.

“Đường Bảo, người cũng ở lại đây.” Hoa Thiên Cốt lấy Đường Bảo trong lồng tay ra đặt lên vai Tử Huân Thiên Hạ.

“Con không muốn! Con không muốn! Con muốn đi theo mẹ!” Đường Bảo biết nàng định làm gì, vừa khóc vừa đá, không ngừng túm tay nàng lại.

Hoa Thiên Cốt dùng nhiếp hồn thuật, nó lăn ra bất tỉnh.

“Thiên Cốt!” Tử Huân Thiên Hạ không biết sự lo lắng này đến từ đâu, Hoa Thiên Cốt vẫn mang vóc người nhỏ nhắn hết như trước kia, nhưng ánh mắt giờ đây lại hoàn toàn biến đổi, khiến lòng Tử Huân Thiên Hạ nặng trĩu âu lo.

Hoa Thiên Cốt nhoẻn cười xoa dịu nàng, nhưng lòng lại đau đến sắp cuộn tròn cả người lại.

Nàng cầm chặt tay Bạch Tử Họa, luyện tiếc không nỡ buông, cuối cùng vẫn hạ quyết tâm, xoay người xông lên khỏi mặt biển.

Lỗi của nàng thì để nàng bù đắp, đâu có thịt nát xương tan.

Đám Lạc Thập Nhất, Sát Thiên Mạch thấy Hoa Thiên Cốt từ biển bay lên, không ai biết vừa nãy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Yêu Thần giải trừ phong ấn xuất thế bằng cách nào.

Hoa Thiên Cốt nhìn bầu trời nhuốm tím, yêu khí, tà khí, chương khí, tinh khí, ô khí, tất cả đều bị hút vào trong lỗ đen cực lớn chứa mười sáu món thần khí kia. Trên biển từng đợt sóng trào dâng, bầu trời sấm sét vang rền.

“Bắt đưa nghiệp chướng kia lại cho ta!” Ma Nghiêm nhìn Hoa Thiên Cốt giận dữ. Đề phòng bao lâu, Yêu Thần vẫn bị nó thả ra, chẳng lẽ đây chính là số trời sao?

Chúng tiên đều kinh hoảng, hoang mang lo sợ, đang định tiến đến thì Sát Thiên Mạch vung tay lên, yêu ma ngăn tất cả lại.

“Thiên Cốt!”

“Nhóc con!”

...

Hoa Thiên Cốt không biết có bao nhiêu tiếng gọi mình, từ từ nhìn quanh một lượt. Nàng nhìn những gương mặt quen thuộc và khung cảnh hỗn loạn, phong vân biến sắc, sau đó lao vụt vào lỗ đen kia.

Sâu dưới đáy biển, Bạch Tử Họa vẫn lơ lửng như trước, tay áo khẽ đong đưa theo làn nước lạnh, quanh thân tỏa ra một vầng sáng, tựa như đang nằm trong một cỗ quan tài bằng thủy tinh cực lớn. Tử Huân Thiển Hạ đứng bên cạnh nhìn hẩn, ánh mắt ngập tràn bi thương.

Tử Huân Thiển Hạ không ngừng truyền nội lực, mong hẩn mau tỉnh lại, bây giờ nàng cũng chỉ có thể làm được chuyện này.

Ngẫm lại nàng lại càng sầu muộn, tuy Thiên Cốt chỉ là một đứa bé, vậy mà lại có thể vì Bạch Tử Họa mà trả giá nhiều như thế. Còn nàng, mấy trăm năm nay nàng ngoài hối hận, buông thả thì đâu có làm gì.

Nàng và Hoa Thiên Cốt đều yêu Bạch Tử Họa, nhưng từ giây phút yêu hẩn, lòng nàng đã không thể chứa thêm điều gì nữa. Tiên giới, chúng sinh, thiên hạ không còn gì quan trọng. Yêu Thần có xuất thế không thì liên quan

gì đến nàng? Còn Hoa Thiên Cốt yêu Bạch Tử Họa, cũng yêu cả muôn dân bá tánh chàng trông nom, quan tâm chàng, cho nên cũng quan tâm tới những gì chàng quan tâm. Nàng vì tình yêu mà mông muội, lúc nào cũng giằng xé trong đau đớn, nàng chưa từng mong sự báo đáp xa vời, chỉ cầu hấn khỏe mạnh.

So với Hoa Thiên Cốt, nàng đã sống từng ấy năm, hóa ra vẫn là uổng phí, vẫn là một đứa bé chẳng hiểu tình yêu.

Tử Huân Thiên Hạ si ngốc nhìn Bạch Tử Họa, thật ra nàng hy vọng hấn vĩnh viễn không tỉnh lại, để mình có thể mãi mãi ngắm hấn như thế này. Nhưng vì sao Hoa Thiên Cốt có thể yêu hấn thắm lặn không oán không hối, mà tình yêu của nàng lại ích kỉ đến thế?

Bạch Tử Họa cuối cùng cũng dần tỉnh lại, Tử Huân Thiên Hạ vội vàng lau lệ trên khóe mắt.

“Tiểu Cốt!” Hấn vừa tỉnh đã bật người dậy, không ngờ lại thấy Tử Huân Thiên Hạ bao năm không gặp.

Tử Huân Thiên Hạ nhìn hấn, môi run rẩy không nói nên lời.

“Tử Huân? Sao nàng lại ở đây...” Bạch Tử Họa thấy mình giống như đã ngủ lâu đến mông muội, rất nhiều chuyện không nhớ ra.

Tử Huân Thiên Hạ nhìn khuôn mặt vẫn lạnh lùng hờ hững của Bạch Tử Họa, gắng nở nụ cười, giống như nàng đã từng tưởng tượng ngàn vạn lần, khi gặp lại sẽ nở một nụ cười đẹp nhất trước mặt hấn, nhưng giờ phút này bất kể thế nào vẫn không cười nổi.

Chàng có biết, có biết bao năm nay ta vì chàng mà đau biết mấy, đứa bé kia vì chàng mà khổ sở biết chừng nào... Đứa bé kia, còn ngốc hơn cả ta...

“Sao lại thế này? Độc của ta...” Bạch Tử Họa vừa vận nội lực thì kinh ngạc nhận ra độc đã được giải hết. Chuyện này sao có thể?

“Tiểu Cốt đâu? Thần khí đâu?” Dự cảm không lành càng ngày càng nhiều, tim hần như bị bóp nghẹt.

“Không kịp nữa rồi...” Tử Huân Thiên Hạ khẽ lắc đầu.

“Cái gì... không kịp nữa?” Bạch Tử Họa nhướng mày, quan vi mặt biển, ánh trăng ảm đạm, bầu trời nhuốm một màu tím ma quỷ. Phong ấn của mười sáu món thần khí đã giải, phóng lên trên tụ lại thành một sức mạnh kinh thiên động địa, sóng cuộn ngất trời, gió giục mây vần. Trên mặt biển chỉ chít đầy người, đều bất lực im lặng xem tình thế phát triển.

Lòng Bạch Tử Họa chợt lạnh: “Tiểu Cốt hóa giải phong ấn đúng không?” Hần gần từng tiếng, trong Lục giới này người có khả năng làm việc ấy, sợ rằng chỉ có mình nàng.

Tử Huân Thiên Hạ vẫn không nhìn ra tâm trạng của Bạch Tử Họa, dù tới phút này rồi hần vẫn bình tĩnh như trước.

“Đúng thế.” Nàng cắn răng đáp.

“Tại sao độc của ta lại giải được?”

“Chàng trúng độc vạc Thần Nông của Lam Vũ Lan Phong, may mà trước đó ả ta từng luyện chế một ít thuốc giải. Thiên Cốt tìm ta, xin ta cứu chàng. Thế nên chúng ta hợp tác dùng kế lấy được thuốc giải ở chỗ Lam Vũ Lan Phong, lúc này mới giải được độc cho chàng.” Tử Huân Thiên Hạ hít sâu một hơi, nói theo lời Hoa Thiên Cốt đã dặn, chỉ vì bọn họ đều hiểu rõ tính cách của Bạch Tử Họa.

Đôi mắt lạnh băng của hắn chiếu đến khiến tim Tử Huân Thiển Hạ nghẹn lại, không biết rốt cuộc hắn có tin hay không.

“Tiểu Cốt vì sao phải trộm thần khí, thả Yêu Thần xuất thế?” Lúc trước phát hiện ra chuyện Tiểu Cốt là thần hắn không nói với ai, chính là vì sợ yêu ma lợi dụng nàng hóa giải phong ấn, càng sợ sư huynh biết chuyện sẽ giết nàng, không ngờ cuối cùng vẫn đi tới bước này.

Tất cả là vì chàng đây! Tử Huân Thiển Hạ rất muốn nói thế, nhưng vẫn gắng nhịn: “Mấy năm trước con bé phụng mệnh Sát Thiên Mạch trà trộn vào làm đồ đệ của chàng, mục đích chính là tìm cơ hội trộm thần khí.”

Bạch Tử Họa phát tay áo xoay người: “Nói bậy! Sau khi ta nhận Tiểu Cốt chẳng nhẽ không biết rõ tình cảnh của nàng sao? Nàng và Sát Thiên Mạch rõ ràng kết bạn sau đó!”

“Thì ra chàng cũng biết.”

“Đương nhiên là ta biết.” Mắt Bạch Tử Họa đột nhiên trở nên sắc lạnh như băng. Sao hắn không biết cái bí mật nhỏ này của Tiểu Cốt, ví như thỉnh thoảng nàng sẽ chạy ra ngoài gặp Sát Thiên Mạch, thường xuyên trao đổi thư từ với Đông Phương Úc Khanh. Tuy hai người họ không thuộc chính đạo, nhưng cũng không phải hạng gian tà. Tiểu Cốt có duyên phận với bọn họ, sư phụ như hắn hà tất phải can thiệp cả những chuyện đó?

“Chàng thật khoan dung với cô bé ấy.” Tử Huân Thiển Hạ khẽ thở dài, “Ngay cả môn quy của Trường Lưu cũng không để ý. Vậy cũng có thể là về sau hai người đó từ từ nuôi kế hoạch, Ma quân rất thích nàng, ta nghĩ chuyện này chàng cũng biết...”

“Đủ rồi!” Bạch Tử Họa lạnh mặt nói. Nàng muốn nói gì, nói Tiểu Cốt và Sát Thiên Mạch có tư tình sao?

“Tiểu Cốt giờ đang ở đâu?” Đường như lúc này hôn mê hẳn nghe thấy tiếng Tiểu Cốt.

Bây giờ hẳn không để ý được nhiều, chỉ muốn tìm nàng hỏi cho rõ ràng. Trừ phi chính nàng thừa nhận, những người khác nói hẳn tuyệt đối không tin. Tại sao tiên lực đã phục hồi như trước vậy mà tìm khắp vẫn không thấy nàng? Rốt cuộc nàng trốn đi đâu?

Tử Huân Thiên Hạ cúi đầu nói không nên lời, chỉ đưa tay ra giao Đường Bảo đang hôn mê cho hẳn. Bạch Tử Họa thấy Đường Bảo thì cực kì kinh ngạc, dù có đi đâu Hoa Thiên Cốt cũng mang nó theo.

“Tiểu Cốt... ở đâu?”

“Sợ chàng xử phạt, trốn rồi.” Tử Huân Thiên Hạ quay đầu đi, không muốn để Bạch Tử Họa thấy sự giằng xé trên mặt mình.

Yêu Thần xuất thế, Tiểu Cốt mất tích, mảy Bạch Tử Họa nhú càng chặt. Nhưng bây giờ chúng tiên không thể như rắn mất đầu, giải quyết chuyện Yêu Thần trước rồi nói sau.

Khi Bạch Tử Họa chuẩn bị rời đi, nhìn Tử Huân Thiên Hạ thấp giọng nói: “Cám ơn nàng...”

Tử Huân Thiên Hạ xót xa, suýt rơi nước mắt.

“Chàng không cần cảm ơn ta... Không cần cảm ơn ta... Không phải ta, không phải...”

“Nàng về cùng ta nhé?” Đột nhiên Bạch Tử Họa hỏi.

Tử Huân Thiên Hạ cười khổ lắc đầu: “Không về được nữa rồi, không bao giờ về được nữa...” Hiện tại ngay cả yêu ma nàng cũng không bằng.

Bạch Tử Họa quay đầu liếc nhìn nàng một cái, giống hệt như trăm năm trước, hững hờ.

Tử Huân Thiên Hạ nhìn bóng lưng Bạch Tử Họa bay về phía mặt biển cách mình ngày càng xa, lẩm bẩm: “Nếu trăm năm trước chàng đến tìm thiếp, nếu lúc ấy chàng nói với thiếp câu ấy... Nhưng chung quy, ngay cả nguyên nhân thiếp dọa tiên chàng cũng không biết, cũng không muốn biết. Đối với chàng, có lẽ thiếp còn không bằng một đệ tử bình thường ở Trường Lưu đúng không? Ít ra chàng còn có trách nhiệm với bọn họ, còn thiếp, chỉ là khách qua đường mà thôi. Bạch Tử Họa ời là Bạch Tử Họa, chàng có biết một người thoát nhìn lòng mang cả chúng sinh như chàng mới là vị tiên vô tình nhất Cửu Thiên. Chàng biết không, chỉ có chuyện liên quan đến Thiên Cốt, chàng mới lộ ra một ít cảm xúc khác... Nếu con bé biết mình có sức nặng trong lòng chàng như vậy, có lẽ chết cũng nhắm mắt...”

Sát Thiên Mạch đã thử xông vào lỗ đen do thần khí tạo nên bao nhiêu lần để cứu Hoa Thiên Cốt ra, nhưng lại bị một luồng sức mạnh cực lớn đẩy về, hấn nghĩ mãi vẫn không biết sao nàng có thể vào đó.

Thần khí đã ở trên trời nhấm nuốt mây gió suốt một ngày, người của hai giới Tiên, Ma gần như đã đông đủ. Đông Phương Úc Khanh chạy tới, vẫn đi một mình như trước, sau đó không ngờ Hiên Viên Lăng cũng tới, còn mang theo hơn ngàn tinh binh. Tiên giới đều kinh ngạc, đế vương chốn nhân gian chẳng những tiên thuật cực cao, hơn nữa còn bồi dưỡng một đội quân binh tinh thông pháp thuật, huấn luyện nghiêm chỉnh, khí thế bức người, ngay cả yêu binh thiên binh cũng phải kiêng nể ba phần.

Vì thế Tiên giới, Ma giới, Nhân giới vây xung quanh thần khí như cái kiềng ba chân, mỗi bên một suy nghĩ riêng, nhưng đều chỉ có thể án binh bất động. Tất cả lực chú ý đều đặt trên vấn đề bao giờ Yêu Thần xuất thế.

Yêu ma đương nhiên nóng lòng chờ mong, còn hai giới Nhân, Tiên theo dòng thời gian chuyển dịch thì càng thấp thỏm bất an. Thời điểm quan trọng Bạch Tử Họa lại không có ở đây, chúng tiên đành phải nhìn Ma Nghiêm,

ngóng trông hấn quyết định hạ nhanh một mệnh lệnh. Yêu Thần chưa sống lại, cũng chưa hoàn toàn thành hình, hiện tại có lẽ còn chút hy vọng. Nếu đợi đến khi Yêu Thần thoát khỏi sò thể^[3], bước từ thần khí ra, thì thật sự đành để trăm họ làm than.

[3] Sò thể: Hình dạng gốc trước khi hoàn thiện.

“Sur huynh!” Sênh Tiêu Mặc nhìn Ma Nghiêm, Ma Nghiêm nhú chặt mày, vết sẹo trên mặt càng thêm đáng sợ.

“Ta nhận thấy hơi thở của Tử Họa, chờ một chút.”

“Nhị sư huynh không sao?” Sênh Tiêu Mặc vui mừng nói, đột nhiên thoải mái hơn rất nhiều.

Khi Hiên Viên Lăng và Đông Phương Úc Khanh biết Hoa Thiên Cốt đã xông vào trong lỗ đen thì đều giật mình. Hiên Viên Lăng không rõ đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết phải ngăn cản Yêu Thần xuất thể. Đông Phương Úc Khanh thì biết tất cả, cũng đoán được độc của Bạch Tử Họa đã giải xong, còn Sóc Phong... cũng đã chết.

Hiện giờ Yêu Thần vì Cốt Đầu mà sắp xuất thể, chắc chắn nàng sẽ đau đớn dần vật vô cùng, muốn tự dựa vào sức mình phong ấn Yêu Thần lần nữa, hoặc cũng có thể đã nghĩ tới việc đồng quy vu tận.

Đông Phương Úc Khanh thở dài, nhìn lên trời. Hấn hận thân phận của mình, càng hận bản thân dù có biết nhiều hơn nữa cũng vĩnh viễn chỉ là một người quan sát, không thể can thiệp. Nhưng trong lòng hấn vẫn ôm hy vọng tha thiết, Cốt Đầu từ trước tới nay chưa bao giờ khiến hấn thất vọng, tin chắc rằng lần này cũng sẽ như vậy!

Đúng vào lúc này, một bóng áo trắng như tuyết bay vút từ mặt biển lên, sóng nước theo hấn dấy thành cột dài nhỏ, vút lên cho tới khoảng không cao nhất. Bạch Tử Họa đứng trên cột nước nhìn xuống chúng sinh, tay áo tung

bay, vẻ mặt nghiêm nghị càng thêm vẻ thần thánh bất khả xâm phạm, tóc đen như mun, không ngừng bị gió thổi lên dung nhan tuyệt thế, con ngươi sáng như sao, lạnh lùng đảo qua mọi người, chân lũ yêu ma đều mềm nhũn, còn tiên nhân đều thần phục.

“Tôn thượng!”

Mọi người hò reo, sự lo lắng tuyệt vọng bao phủ đáy lòng giờ được bình ổn ít nhiều. Bóng áo trắng phấp phới của Bạch Tử Họa tựa như một luồng sáng, rọi lên bầu trời nhuộm sắc tím ma quỷ.

“Sur đệ, độc của đệ?” Ma Nghiêm truyền âm hỏi.

“Đã giải được rồi, không còn gì đáng ngại.”

Bạch Tử Họa nhìn lỗ đen, mở miệng nói: “Mặc dù phong ấn đã bị giải, Yêu Thần sắp xuất thế, nhưng mới chỉ giải trừ được sức mạnh của Yêu Thần trong mười sáu món thần khí mà chưa có thực thể. Để có thể chịu được sức mạnh lớn như thế, Yêu Thần cần ít nhất hai mươi một ngày đêm mới có thể chính thức thành hình. Chúng tiên hợp sức dù không hủy được lỗ đen, thì nhất định có thể khiến nguyên thần của nó bị thương nặng, lùi lại ngày xuất thế.”

“Được!”

Tiếng Bạch Tử Họa không lớn, nhưng lại rành mạch truyền khắp bốn phương, phía dưới vang lên tiếng phụ họa không ngừng. Yêu ma bắt đầu có chút bối rối.

“Chúng tiên nghe lệnh ta, phóng mạnh chân hỏa, bát quái kiếm sâm sét, rải ra bốn phía Đông Tây Nam Bắc phá thiên trận.”

Ngay lập tức ánh kiếm bay vun vút trên không. Yêu ma hỗn loạn, lui thành một vòng nhỏ, vây xung quanh mười sáu món thần khí, cầm lưỡi đao

sắc nhọn trong tay, hướng về phía chúng tiên.

Mặt Hiên Viên Lãng biến sắc, biết Bạch Tử Họa kiên quyết, cho dù lỗ đen không sụp xuống thì cũng có thể khiến Yêu Thần bị thương khi đang lớn dần trong sò thể. Đó cũng là phương án duy nhất bây giờ, nhưng Thiên Cốt còn ở bên trong! Làm thế nào bây giờ? Trong tình huống khó xử, Hiên Viên Lãng vung tay lên, hạ lệnh bảo vệ thần khí.

Thấy Nhân giới đột nhiên trở giáo, binh lính đứng thành một hàng với yêu ma, vững chắc vây quanh thần khí, Ma Nghiêm giận dữ: “Hiên Viên bệ hạ, đây là sao? Lễ nào lần này ngài tới cũng là vì bảo vệ Yêu Thần xuất thế? Phải biết rằng Yêu Thần sát sinh bừa bãi, kẻ đứng mũi chịu sào chính là Nhân giới!”

Chúng binh cũng khó hiểu nhìn Hiên Viên Lãng, không biết bệ hạ có ý gì.

Hiên Viên Lãng lòng rối như tơ vò, lo lắng nhìn về phía Bạch Tử Họa: “Tôn thượng, Thiên Cốt cũng ở bên trong!”

Sắc mặt Bạch Tử Họa khế biến, nhìn về phía Sênh Tiêu Mặc và Ma Nghiêm, Ma Nghiêm khinh thường hừ lạnh, Sênh Tiêu Mặc cau mày khế gật đầu.

Bạch Tử Họa không hề suy nghĩ cất giọng lạnh tanh: “Thì sao, chẳng lẽ Yêu Thần không phải do nàng thả ra? Hoa Thiên Cốt có chết ngàn vạn lần cũng không đủ để bù đắp lỗi lầm.” Nói xong hấn vung mạnh tay lên.

“Người dám!” Hai mắt Sát Thiên Mặc đỏ rực chói lóa, lại đầy tơ máu. Hấn cản trước người Bạch Tử Họa, tuốt trường kiếm ra, sát khí ngút trời. Lọn tóc rối tung không ngừng quất lên dung nhan tuyệt thế của hấn, mọi người ở đây đều lo lắng buông vũ khí.

Bạch Tử Họa nhớ tới lời Tử Huân Thiển Hạ vừa nói, lại nhớ mấy lần thấy Hoa Thiên Cốt ôm ôm ấp ấp với Sát Thiên Mạch, không hiểu tại sao lại có chút giận dữ.

“Người thấy ta có dám không?” Bạch Tử Họa lạnh lùng nói, tuốt Hoàn Sương kiếm khỏi vỏ, hai người cực kì căng thẳng.

Chương 16: Yêu Thần xuất thế

Bị gió lốc và khúc cong của lỗ đen giăng xé, Hoa Thiên Cốt thấy người mình như đứt ra từng mảnh. Cơn đau dữ dội truyền từ cơ thể và lục phủ ngũ tạng đến, dường như có sợi tơ quấn chặt nàng thành một cái kén, làm Hoa Thiên Cốt không thể thở nổi. Miệng nàng tái nhợt, mặt tím ngắt, đầu óc quay mòng, thật buồn nôn. Nàng không thể nhìn rõ bốn phía, trong khoảng không tối đen đâu đâu cũng là những mảnh vụn của yêu hồn ma quỷ bị xé nát, tan tác như chiếc ruột bông cũ mềm. Nàng gắng sức giãy giụa, nhưng sức mạnh kinh thiên động địa này quá lớn, nàng không thể phản kháng dù chỉ một chút. Dưới những tiếng gào khóc thê thảm vang lên từng hồi, Hoa Thiên Cốt dần mất ý thức.

Đến khi tỉnh lại, bốn phía đã yên ả, nàng giống như đang nằm trên mây, ấm áp và thoải mái. Còn chưa mở mắt ra nàng đã cảm nhận được ánh sáng và không khí trong lành bên ngoài.

Ánh sáng rơi vào theo khe hở giữa hai mí mắt, nàng không nhìn thấy gì, lại như nhìn thấy cả thế giới. Cảm giác cơ thể đang ở trong một ảo cảnh tuyệt vời, nàng mệt, rất mệt, mê man không muốn mở mắt ra mà mãi chìm đắm trong đó.

Bỗng có tiếng trẻ con khóc loáng thoáng đâu đây. Nàng tưởng là mình nghe nhầm, nhưng sau đó tiếng khóc càng lớn, cực kì chân thực.

Hoa Thiên Cốt bỗng mở bừng mắt ngồi dậy quan sát khắp nơi, thật khác hoàn toàn so với tưởng tượng của nàng. Nàng vốn tưởng rằng trong lỗ đen sẽ là một khoảng tối tăm, lửa cháy hừng hực giống như địa ngục. Không ngờ xung quanh lại chan hòa ánh nắng, nhưng không có gì hết, không có trời, không có đất, không có gì khác, ngay cả thứ nàng đang giẫm dưới chân cũng không phải thực thể, chỉ có một vầng trăng khuyết thấp thoáng trên đỉnh đầu.

Trong ánh sáng rực rỡ, Hoa Thiên Cốt không thể tìm được lối đi. Nàng nhanh chóng khép mắt lại, nếu không có lẽ sẽ bị mù mất, như bệnh quáng

tuyệt vậy.

Mơ hồ lại nghe thấy tiếng trẻ con khóc truyền đến như từ bốn phương tám hướng, vì không có vật làm mốc nên không thể phân biệt được hướng nào, Hoa Thiên Cốt đành phải tiếp tục nhắm mắt lại, dựa vào trực giác từ từ tới gần nơi phát ra tiếng khóc.

Rốt cuộc tiếng khóc kia đã rất gần rồi, Hoa Thiên Cốt mở mắt, kinh ngạc nhìn đóa hoa sen nghìn cánh cực lớn lơ lửng trên không trung. Đóa hoa tinh xảo như được chạm khắc, phát ra ánh sáng lấp lánh.

Mà đứa bé luôn khóc lóc lúc này trần như nhộng nằm ở tâm sen, bé nhỏ, rụt rè quơ tay lung tung.

Hoa Thiên Cốt giật mình, chẳng lẽ đây là Yêu Thần? Nhưng sao lại mang dáng dấp con trẻ?

Cảnh giác bật người lên, nàng bay đến gần đóa sen nhìn đứa bé sơ sinh được khoảng ba, bốn tháng đang cất tiếng khóc trong trẻo không chút sầu muộn như thể tuyên bố sự tồn tại của mình.

Hoa Thiên Cốt hơi bất an, lại tới gần hơn chút. Đứa bé kia như phần điêu ngọc trác, đáng yêu vô cùng.

Thấy có người nhìn, đứa bé mới ngừng khóc, tò mò mở to con ngươi đen láy trông lại Hoa Thiên Cốt. Con ngươi trong suốt như nước hồ thu, thế gian này có lẽ chỉ trẻ con mới ngây thơ đáng yêu đến trong trẻo như thế.

Nó chu cái miệng nhỏ nhắn lên, bi bô vài câu, hình như đang nói chuyện với Hoa Thiên Cốt, nhưng nàng lại không hiểu nó đang nói gì.

Lòng Hoa Thiên Cốt xao động, mềm nhũn tựa như được mây bao phủ, cau mày không biết làm sao. Nàng chưa bao giờ ngờ rằng mọi chuyện sẽ đi tới nước này.

Đôi mắt trẻ con nhìn nàng, hấp ha hấp háy, cơ thể tròn vo lăn lăn, sau đó bỏ ngón tay nhỏ đến không thể nhỏ hơn vào trong miệng mút.

Hoa Thiên Cốt cẩn thận đáp xuống tòa sen, tới gần nó thêm vài bước, cuối cùng ngồi xổm xuống, cúi người nhìn nó.

Đứa bé bi bô đôi câu, sau đó hai tay ôm lấy chân bỏ vào trong miệng.

Hoa Thiên Cốt không nhịn được phì cười, vươn một ngón tay ra khẽ chọc nó, ấm áp mềm mại, rõ ràng là một đứa trẻ sơ sinh rất bình thường.

Nó nhìn Hoa Thiên Cốt, đôi chân nhỏ đá lung tung, sau đó vươn tay bắt lấy Thiên Thủy Tích đang đứng đưa trước cổ nàng, đáng tiếc tay quá ngắn không thể với tới, vì thế nó quay sang bắt lấy sợi tóc của nàng đang rũ xuống.

Dáng vẻ đáng yêu ấy khiến lòng Hoa Thiên Cốt như tan thành nước, cuối cùng kìm không đậu vươn tay chọc nó, ấn ấn vào khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm mềm mại như phấn. Đứa bé quay người bắt lấy tay nàng, sau đó cười khanh khách, nụ cười trong trẻo ấy có thể sánh với bức họa đẹp nhất trên đời.

Hoa Thiên Cốt thấy nó cầm ngón tay mình để lên miệng bắt đầu mút, cảm giác ngứa ngứa làm nàng không nhịn được phì cười. Nàng nhẹ nhàng ôm nó lên, thân thể bé con con, yếu ớt như không xương, đặt trong tay cũng sợ nó thương tổn, làn da non mịn nhắn bóng như sữa, như lụa, tay chân không ngừng quơ loạn.

Sợ nó bị cảm lạnh, Hoa Thiên Cốt cởi chiếc áo khoác mỏng của mình ra quần cho nó, chỉ để lộ khuôn mặt nhỏ nhắn ra ngoài. Nó giãy giụa vươn bàn tay nhỏ ra, sau đó chạm vào mặt Hoa Thiên Cốt, lại vui vẻ nở nụ cười.

Hoa Thiên Cốt nhìn cái tay nhỏ của nó, be bé, múp míp, trắng nõn, một tình thương không biết tại sao dâng từ đáy lòng lên, nàng há miệng khẽ cắn một cái, nó càng cười thích chí.

Nhưng Hoa Thiên Cốt lại bắt đầu thấy băn khoăn, lỗ đen này không có giới hạn, trống rỗng mênh mông, mà nó là vật sống duy nhất. Chắc chắn đây là sò thể của Yêu Thần. Lúc này tuy chỉ là một đứa trẻ sơ sinh vô hại, nhưng khi đã thành hình, có thể thừa kế sức mạnh cực lớn của Yêu Thần thì không còn gì ngăn được nó.

Nàng tới đây không phải để ngăn cản Yêu Thần xuất thế ư? Không nhân lúc nó còn chưa khôi phục sức mạnh mà tiêu diệt thì còn đợi đến khi nào?

Nhưng nó chỉ là một đứa bé con mà thôi, không hiểu gì hết. Tại sao lại vì có sức mạnh Yêu Thần mà phải trả giá bằng sinh mệnh cho những việc mình chưa từng làm?

Tâm trí Hoa Thiên Cốt đấu tranh dữ dội, mấy hạt mồ hôi to ứa khỏi trán. Đứa bé giờ phút này lại không hề hay biết sự sống chết của mình đang phụ thuộc vào một ý nghĩ của nàng, vẫn vui vẻ cầm tay nàng vừa cắn vừa liếm như ăn kẹo.

Nhìn đứa bé ngây thơ không hay biết gì trong lòng, tâm can Hoa Thiên Cốt giằng xé. Nàng tự nói với mình phải suy nghĩ cho bá tánh trong thiên hạ, không thể nhất thời mềm lòng gây ra đại họa, mà sai lầm này vốn là do nàng tạo nên, nàng phải tự mình giải quyết.

Nhưng sao Yêu Thần lại sống trong hoa sen? Phải chăng điều đó nói lên việc vạn vật khi mới sinh ra không có tốt xấu, thiện ác? Bây giờ Yêu Thần chỉ là một đứa trẻ con bình thường, sao có thể vì những chuyện chưa xảy ra, những chuyện không chắc chắn mà phán quyết giá trị sinh tồn của nó? Nhân chi sơ tính bản thiện, nếu kiên nhẫn dẫn dắt nó đi vào chính đạo, vứt bỏ giết chóc, dạy bảo nó thật tốt như sư phụ đã từng dạy nàng, nói không chừng chuyện Lục giới lâm than sẽ không xảy ra!

Nhưng một giọng nói khác lại vang lên trong đầu nàng, thế nhờ không được thì sao? Yêu Thần chung quy vẫn là Yêu Thần, hôm nay nàng nhất thời mềm lòng tha một người, biết đâu ngày nào đó sẽ có ngàn vạn người chết. Hiện giờ vận mệnh của Lục giới đều nằm trong tay nàng, nàng sao có thể mạo hiểm lớn như thế?

Hoa Thiên Cốt nhắm mắt lại, ai đã từng nói tính mạng của hai người quan trọng hơn một người? Nhưng tính mạng của ngàn vạn người chắc chắn quan trọng hơn tính mạng của một người. Chỉ là giá trị của sinh mệnh không thể dùng số lượng để cân đo đong đếm được! Vì cứu một người mà giết một người là không đúng, vậy chẳng lẽ vì cứu hai người, cứu ngàn vạn người mà giết một người là đúng sao? Sư phụ luôn nói với nàng, điều quan trọng không phải là khả năng, mà là lựa chọn của người đó. Dù nó có sức mạnh cực lớn của Yêu Thần thì sao nào? Chỉ cần nó một lòng hướng thiện, nói không chừng còn tạo phúc cho trăm dân muôn họ nữa kia!

Nhưng giọng nói kia tiếp tục cãi lại, quyền lực dẫn tới hủ bại, sức mạnh nảy sinh tà ác. Không ai có thể khống chế được vọng của mình, có sức mạnh đứng trên thiên hạ thì không thể hướng thiện được, chỉ có thể nảy sinh tà ác và lòng tham. Há có thể lấy muôn họ đặt cược với một kết quả nhất định sẽ thất bại?

Không đâu! Không đâu! Hoa Thiên Cốt hoảng sợ lắc đầu, chỉ cần có người dẫn đường tốt, chắc chắn sẽ không có kết quả kia. Khi tất cả còn chưa định hình, thì sao phán một đứa bé tội chết được? Nàng luôn tin rằng, lòng người đều hướng về cái thiện.

Ôm chặt đứa bé vào lòng, Hoa Thiên Cốt cúi đầu khẽ chạm vào trán nó. Ngay cả người lớn nàng còn chưa giết ai, một đứa trẻ con không có chút năng lực phản kháng, nàng sao có thể xuống tay được?

Hoa Thiên Cốt tháo chuỗi phật châu đã đeo trên tay nhiều năm xuống buộc vào chiếc chân nhỏ của nó, ngẩng đầu nhìn mảnh trăng lưỡi liềm ở phía trên.

“Nơi này không có trời, không có sao, chỉ có trăng. Lấy họ là Nam Vô, lấy tên là Nguyệt. Hy vọng người trưởng thành rồi lòng vẫn có thể mang Phật tâm, mang nhật nguyệt phổ độ chúng sinh. Tuyệt đối đừng bao giờ khiến ta phải hối hận vì quyết định ngày hôm nay.”

Đứa bé trong lòng dường như hiểu được ý nàng, nhếch môi cười rạng rỡ, mắt nhắm lại như hai vầng trăng khuyết bé bé.

Hoa Thiên Cốt đã hạ quyết tâm nên thoải mái hơn rất nhiều. Nhìn đứa bé không ngừng lấy những đồ vật nó với được bỏ vào trong miệng.

“Tiểu Nguyệt, người đói bụng rồi hả?” Hoa Thiên Cốt khó hiểu, chẳng lẽ Yêu Thần cũng cần ăn? Nhưng nàng đâu phải mẹ nó, đừng nói là sữa, ngay cả ngực còn chưa phát triển, lấy gì cho nó ăn bây giờ!

Nàng chợt nhớ ra hình như lúc trên núi Côn Luân có ngắt ít Phẩm thảo để trong khay phòng khi đói hay mệt còn có cái mà dùng. Xem ra cũng đã rất lâu rồi nàng không ăn gì, mặc dù có tiên thân, không cần ăn cơm, nhưng trong tiềm thức vẫn có cảm giác đói cồn cào. Vì thế Hoa Thiên Cốt lấy Phẩm thảo ra, ăn một ít, rồi nhai nát đút cho Nam Vô Nguyệt ăn.

Cơ thể dường như thấy no ngay lập tức, hơn nữa cảm giác mệt mỏi cũng tan biến hết, nàng chơi với nó một lúc lâu, sau đó lấy chiếc đàn Linh Cơ nàng vẫn thường dùng ra khỏi khay đựng, tiện tay đàn một khúc cho nó nghe.

Độc của sư phụ cuối cùng cũng được giải làm nàng vui mừng bao nhiêu, thì nhớ tới Sóc Phong, Lục Sao, Ôn Phong Dư vì mình mà chết nàng lại đau đớn bấy nhiêu. Nàng ai oán tủi thân nghĩ tới việc hiện giờ sư phụ, thậm chí là cả Tiên giới chắc chắn đang truy lùng mình như tội nhân thiên cổ. Tiếng đàn của nàng khi vui khi buồn, điều nàng nhớ tới nhiều nhất chính là cảnh sớm hôm ở bên Bạch Tử Họa trước kia.

Đột nhiên góc áo bị ai túm lấy, nàng cúi đầu nhìn, Nam Vô Nguyệt bị a bi xô tới gần nàng, sau đó ngẩng đầu lên, ngốc nghếch cười.

Hoa Thiên Cốt ôm nó vào trong lòng, nó vươn cái tay bé nhỏ khều lên mặt nàng, tựa như muốn chọc nàng vui. Hoa Thiên Cốt cúi đầu hôn nhẹ vào hai má nó, thầm nghĩ trí tuệ của nó hẳn phải gấp bội phần người thường.

Nàng bỗng thấy có gì đó khác biệt, nhìn kỹ hóa ra Nam Vô Nguyệt đã lớn hơn trước rất nhiều, tốc độ trưởng thành khiến người ta phải ngạc nhiên.

Nam Vô Nguyệt rất ngoan, không khóc cũng không làm ồn, bất kể Hoa Thiên Cốt làm gì nó đều thích quấn quýt bên người nàng hoặc bò vòng xung quanh. Mới lớn thêm một chút nó đã biết làm nũng, không ngừng bị ba bị xô như đang nói chuyện với Hoa Thiên Cốt. Nó rất thích ôm ngón tay nàng cho vào miệng gặm, Hoa Thiên Cốt kinh ngạc chẳng biết từ lúc nào Tiểu Nguyệt đã mọc răng.

Có lẽ nó cũng sẽ biết nói sớm hơn người khác rất nhiều, Hoa Thiên Cốt nghĩ vậy, vì thế nàng luôn kể chuyện cho nó nghe, dạy nó nói chuyện. Nam Vô Nguyệt nhìn miệng nàng mấp máy không ngừng, trong mắt dần có nhiều cảm xúc, dường như hiểu nàng đang nói gì.

Hoa Thiên Cốt nhắm mắt, nhận ra mỗi ngày trôi qua trong lỗ đen Nam Vô Nguyệt lại lớn thêm một tuổi. Nếu thế chỉ cần khoảng hai mươi ngày nữa thì nó có thể đạt được thực thể cực đại và hoàn mỹ, đủ chứa đựng sức mạnh của Yêu Thần.

Hoa Thiên Cốt bắt đầu có chút hoang mang, nàng sợ thời gian trôi quá nhanh, nàng còn chưa kịp dạy cho Nam Vô Nguyệt cái gì, chưa đợi nó có đủ thời gian rèn luyện và phân biệt thiện ác thì đã phải xuất thế đối mặt với muôn dân Lục giới.

Vì thế nàng bỏ tâm tư nói chuyện với nó nhiều hơn, dạy nó biết nhiều thứ hơn, đánh đàn cho nó nghe, hun đúc tính cách cho nó.

Những đứa trẻ khác câu đầu tiên học nói được đều là mẹ, mẫu thân, còn Nam Vô Nguyệt câu đầu tiên nó nói lại là “Hoa Hoa...”

Đứa trẻ bình thường chỉ biết tên của bản thân nhưng lại không hiểu rõ, còn Nam Vô Nguyệt từ rất sớm đã xưng là “ta”, cực kì có ý thức cá nhân. Mới đầu Hoa Thiên Cốt còn hơi lo lắng, nhưng hai, ba ngày sau, Nam Vô Nguyệt dần lớn lên, dưới sự dìu dắt của nàng dần biết đi. Ngoài việc thông minh lanh lợi, lớn nhanh hơn những đứa trẻ bình thường khác thì không có gì đặc biệt.

Tính cách nó hơi e thẹn, cực kì ngoan ngoãn, từ trước tới nay chưa từng tức giận hay tùy hứng, cũng không lộ ra chút tàn nhẫn hay ác độc nào. Thỉnh thoảng nghe những chuyện bi thảm của người đáng thương do nàng kể, thậm chí nó còn cảm động như trẻ con, khóc òa lên.

Hoa Thiên Cốt dạy nó học chữ, dạy nó đánh đàn, Nam Vô Nguyệt chả mấy chốc đã học xong. Bất kể đạo lý gì hầu như vừa giảng đã hiểu, cho nên nàng dạy thoải mái vô cùng. Nàng lấy sách trong khư đỉnh ra cho nó học, nó chỉ cần lật nhanh từ đầu trang tới cuối trang thì đã học xong. Đồng thời nàng chọn những gì có ích giảng cho nó nghe, sợ Tiểu Nguyệt thấy buồn, Hoa Thiên Cốt còn chơi cùng nó. Nhưng Nam Vô Nguyệt trước giờ vẫn rất kiên nhẫn, gương mặt ngây ngô y như trước.

Hai người đều không cần ăn cơm hay nghỉ ngơi, không gian hoạt động hầu như đều ở trên đóa sen ngàn cánh. Hoa Thiên Cốt cũng không kiêng kị,

thỉnh thoảng dạy nó ít tâm pháp và kiếm pháp của một số đạo gia chính phái. Nàng thấy định tốt phương hướng cho Tiểu Nguyệt như thế thật giống như làm một cửa thoát nước trên con đập lớn, có chỗ xối ra sẽ không sợ có ngày nước lũ làm vỡ đê. Nàng tự nhủ tuyệt đối không thể chỉ cho nó học mà không cho nó biết thân thế của mình, lỡ một ngày xảy ra việc gì đó thì chỉ dồn nó vào đường cùng mà thôi. Chẳng bằng cho nó biết mình là ai, hiểu được hoàn cảnh của bản thân ngay từ đầu và nên tránh thế nào.

Cho nên đợi khi Nam Vô Nguyệt hoàn toàn hiểu chuyện, Hoa Thiên Cốt liền nói với thằng bé tất cả mọi chuyện liên quan đến Yêu Thần xuất thế, thậm chí tại sao mình lại bay vào đây, nếu có một ngày nó làm ra việc tổn hại bách tính, nàng sẽ tự tay giết nó.

Nam Vô Nguyệt biết mình khác thường, nhưng chấp nhận thuận theo tự nhiên, rồi nũng nịu ôm hông nàng, thề thốt tuyệt đối sẽ không có ngày như thế. Nó không muốn gì cả, chỉ muốn được ở bên nàng mãi mãi.

Hoa Thiên Cốt ấm lòng, có cảm động, có vui mừng và những tình cảm phức tạp khác không biết gọi là gì. Nam Vô Nguyệt coi nàng như mẹ mà dựa dẫm vô cùng, nó thích nghe nàng kể những mẩu chuyện vặt trong cuộc sống hằng ngày, còn chuyện luyện kiếm hay chém chém giết giết thì rõ ràng không ưa.

Hoa Thiên Cốt nửa vui nửa buồn, vui vì lòng Tiểu Nguyệt vẫn tinh khiết như pha lê, thông minh lanh lợi, nội tâm không chút tì vết. Buồn vì khắp thiên hạ đều muốn giết nó, còn nàng lại dạy nó thành cừu nhỏ, tâm địa thiện lương không muốn thương tổn người khác. Dù nó có sức mạnh của Yêu Thần cũng không thể tự bảo vệ mình, phải làm sao bây giờ?

Mà nàng mãi là đệ tử Trường Lưu, vì sư phụ, cũng dễ gánh vác sai lầm của mình, phải về nhận phạt. Tới lúc đó, không có mình ở bên cạnh bầu bạn chăm sóc, giám sát bảo vệ Tiểu Nguyệt, nó biết làm thế nào?

Nam Vô Nguyệt thấy nàng nói như thế, lần đầu tiên khuôn mặt lộ vẻ giận dữ: “Không cho rời khỏi Tiểu Nguyệt! Bất kể ra sao cũng không cho đi! Nếu Tiểu Cốt đi, dù có tới chân trời góc bể Tiểu Nguyệt cũng tìm Tiểu Cốt về! Không cho bất kì kẻ nào xử phạt Tiểu Cốt! Ai dám động vào Tiểu Cốt, Tiểu Nguyệt sẽ...”

Cảm giác được Tiểu Nguyệt như đang tức giận, đóa sen ngàn cánh hơi đỏ và nóng lên, Hoa Thiên Cốt vội vàng che cái miệng nhỏ nhắn của nó lại, ôm chặt vào lòng.

“Nhớ rõ lời tử dặn không?”

“Nhớ...” Nam Vô Nguyệt cúi đầu.

“Nếu Tiểu Nguyệt không muốn tử tử phải đau lòng thì hãy tôn trọng sự lựa chọn của tử, sau này dù thế nào cũng không thể tùy tiện hại người khác.”

“Sự phụ của Hoa Hoa là người thế nào? Sẽ nghiêm khắc xử phạt tử sao?”

“Người là vị sư phụ vĩ đại nhất trần đời, là vị tiên giỏi nhất, cũng là người tốt với tử tử nhất.”

“Thế sao còn...”

“Bởi vì tử làm sai, phải chịu phạt. Cho nên Tiểu Nguyệt phải nhớ đừng bao giờ làm sai, nếu không tử cũng phải đánh mông Tiểu Nguyệt!”

Hoa Thiên Cốt cù nó, Nam Vô Nguyệt cười ngặt nghẽo trong lòng nàng, liên tục xin tha.

“Hoa Hoa cũng tốt với Tiểu Nguyệt nhất, đệ cũng sẽ tốt với tử, Tiểu Nguyệt yêu tử nhất.”

“Tỷ tỷ cũng yêu Tiểu Nguyệt, sẽ chăm sóc bảo vệ cho Tiểu Nguyệt.”

“Tỷ, chúng ta ở trong này mãi được không, chỉ cần có Hoa Hoa và Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt nguyện ở lại trong lỗ đen này, vĩnh viễn không đi ra, không hỏi chuyện đời, không xem nhật nguyệt, chỉ cần được ở bên tỷ như trước.”

Hoa Thiên Cốt giật mình, nhìn gương mặt trẻ con ngây thơ của nó lại mang một ánh mắt kiên định trong vắt. Nó, nó nguyện vĩnh viễn ở lại đây với nàng ư? Nàng ôm ghì lấy Tiểu Nguyệt, cảm động không nói nên lời. Thiên hạ bên ngoài sớm đã không dung hai người họ, nếu có thể vĩnh viễn ở đây, bách tính không lo, Tiểu Nguyệt bình an, có thể xem như toàn vẹn đôi bên. Nhưng còn sự phụ, có lẽ sẽ không bao giờ được gặp nữa...

Không gian trong lỗ đen yên ắng và chan hòa, còn ở Đông Hải thì long trời lở đất. Chợt nói mười sáu món thần khí nổi giông bão ở giữa biển trời hút nạp linh khí của thiên địa như có sinh mệnh, dưới bầu trời màu tím cả vạn yêu ma tiên nhân quỷ quái ở chung một chỗ đã không thể hòa bình được rồi.

Thấy Bạch Tử Họa và Sát Thiên Mạch liên tục giằng co, vô cùng căng thẳng, tim mọi người đều sắp nhảy ra khỏi cổ họng. Nếu hai người có pháp lực cực mạnh của Tiên giới và Ma giới thực sự động thủ thì có thể biết trận này sẽ hùng tráng và phấn khích đến nhường nào.

Hai phe đều không có ai lên tiếng, cũng không có ai dám lên can. Người duy nhất khó xử chính là Hiên Viên Lăng, bị kẹp giữa Tiên và Ma, Hoa Thiên Cốt và Yêu Thần, không biết làm thế nào cho phải. Từ đầu tới cuối hẳn chỉ quan tâm Hoa Thiên Cốt, nhưng dù sao cũng là Hoàng đế, gánh vác hưng vong của Nhân gian, không thể tùy hứng tự quyết như trẻ con được. Hẳn có thể không do dự chết vì Hoa Thiên Cốt, nhưng không có quyền quyết định bách tính nhân gian cũng phải giống mình. Hiên Viên Lăng nhú mày, bắt đầu ghét thậm tệ thân phận của bản thân. Đường đường là đế vương của một giới mà ngay cả sức mạnh bảo vệ người mình thương yêu cũng không có, vô dụng biết bao!

Đột nhiên có một bóng trắng bước đến, không ngờ lại là Đông Phương Úc Khanh. Hắn không dùng thuật cưỡi gió đạp mây hay cưỡi kiếm cưỡi vật, chẳng biết dùng môn pháp gì mà có thể bay như chớp giạt, qua lại tự nhiên trên không.

Hắn đột nhiên xen vào giữa, đối mặt với chí tôn của hai giới Tiên Ma mà không hề sợ hãi.

“Tôn thượng, Ma quân, đừng ra tay vội, nếu hai người đánh nhau, tiên ma phía dưới tất nhiên sẽ lâm vào tình trạng hỗn chiến, tử thương vô số. Yêu Thần còn chưa xuất thế thì trăm họ đã lầm than rồi...”

Đông Phương Úc Khanh nhìn về phía Bạch Tử Họa, nếu bình thường thì hắn có thể hơn Sát Thiên Mạch một bậc, nhưng lúc này độc vừa mới giải, nội lực còn chưa khôi phục hoàn toàn. Mèo nào cắn mỉu nào còn chưa biết đâu.

Mắt Bạch Tử Họa vẫn lạnh tanh không chút tình cảm, chẳng ai biết rốt cuộc hắn là giận hay bi. Nếu có người Đông Phương Úc Khanh hoàn toàn không hiểu, hoàn toàn không thấu thì chắc chắn đó là Trường Lưu thượng tiên Bạch Tử Họa.

Hoa Thiên Cốt phạm phải lỗi lớn như thế đều vì hắn, ấy vậy mà chẳng biết trong lòng hắn, nàng rốt cuộc có địa vị thế nào. Hắn thống lĩnh chúng tiên, đương nhiên sẽ có lập trường của bản thân, không màng sống chết của Hoa Thiên Cốt mà phải ngừa Yêu Thần xuất thế trước. Hành động này tuy đủ lý, nhưng thật vô tình.

Nghĩ tới việc Hoa Thiên Cốt vì hắn mà chịu oan ức và đau đớn, lòng Đông Phương Úc Khanh lại dậy sóng, thật muốn nói tất cả mọi chuyện cho hắn biết, để xem Bạch Tử Họa có thái độ gì, rốt cuộc có lòng hay là vô tâm?

Hiềm một nỗi Đông Phương Úc Khanh thấy Hoa Thiên Cốt quá khổ sở mới giấu giếm được, nên cũng đành phải nhin.

Bạch Tử Họa không nhìn Đông Phương Úc Khanh, cũng không nhìn Sát Thiên Mạch mà nhìn lỗ đen cực lớn do mười sáu món thần khí không ngừng xoay tròn trên không tạo nên.

“Người bảo nên làm gì bây giờ?” Ngữ khí chắc nịch như thể không giống như đang hỏi, tựa như hắ đã sớm biết Đông Phương Úc Khanh sẽ chạy ra ngăn cản.

Đông Phương Úc Khanh khẽ giật mình rồi lập tức mỉm cười. Hắ nghĩ rằng mình đã ở rất cao, nhìn cả Lục giới từ bên ngoài, không gì có thể thoát khỏi mắt hắ, thì ra Bạch Tử Họa còn đứng trên chỗ cao hơn.

“Có cách cứu nhóc con à?” Trận chiến trên Thái Bạch Sơn lần trước, Sát Thiên Mạch đã thấy Đông Phương Úc Khanh cực kì túc trí đa mưu, liền giật tay áo hắ, sự kích động lộ qua cả lời nói.

Hiên Viên Lãng cũng đầy mong chờ nhìn hắ.

Đông Phương Úc Khanh khẽ gật đầu: “Cái này còn phải xem ý Tôn thượng, Ma quân và bệ hạ thế nào. Mọi người đều biết, khu động cũng như một cái tử cung lớn, thời điểm Yêu Thần hoàn toàn thành hình và thoát ra ngoài chính là lúc nó yếu nhất. Lúc đó nếu mọi người hợp lực đánh tan thì tốt hơn cả.”

Hiên Viên Lãng trầm tư đáp: “Nhưng khi đó nó đã có thực thể cực mạnh, ngộ nhỡ có sai lầm hay bất cẩn, ngược lại có thể chọc giận nó, hậu quả không thể tưởng tượng nổi. Huống hồ lúc đó cứu Thiên Cổ sẽ không còn kịp nữa. Cho nên nếu không phải bất đắc dĩ, tuyệt đối không thể kéo dài tới lúc đó mới hành động.”

“Bệ hạ chớ nôn nóng, ý thần không phải là thời điểm Yêu Thần xuất thế sau hai mươi một ngày, lúc ấy quá mạo hiểm. Yêu Thần chưa có thực thể cũng giống như rắn lột xác vậy, thật ra đêm trăng tròn bảy ngày sau mới là lúc nó yếu nhất. Nếu lúc đó có thể huy động lực lượng của các giới có lẽ sẽ mở được một kẽ hở trong lỗ đen, tới lúc đó...”

“Tới lúc đó có thể đi vào rồi cứu nhóc con ra?” Cuối cùng Sát Thiên Mạch cũng mỉm cười.

Đông Phương Úc Khanh gật đầu: “Không chỉ như thế...”

“Nói không chừng có thể chế ngự yêu lực chưa khôi phục và sò thể của Yêu Thần đúng không?” Mắt Bạch Tử Họa đen như mực, sâu không thấy đáy nhìn Đông Phương Úc Khanh.

“Tôn thượng anh minh.” Đông Phương Úc Khanh cúi đầu, khoe miệng nhếch lên một đường cong tuyệt đẹp.

“Người sớm biết chuyện này, cũng đã tính toán ổn thỏa, cho nên ngay từ đầu đã không sợ Yêu Thần xuất thế, mặt khác giật dây Tiểu Cốt đi trộm thần khí?” Bạch Tử Họa bỗng lạnh lùng nói.

Đông Phương Úc Khanh giật mình, đường cong nơi khoe miệng càng rộng, híp mắt cười: “Tại hạ không hiểu Tôn thượng có ý gì?”

Bạch Tử Họa không nhìn hắn, tuy Tử Huân Thiển Hạ nói Hoa Thiên Cốt và Sát Thiên Mạch thông đồng trộm thần khí, nhưng một kẻ từ trước tới nay chỉ quan tâm đến dung mạo của mình, coi thần khí là đồ chơi như Sát Thiên Mạch còn đáng tin hơn một kẻ khó nhìn thấu như Đông Phương Úc Khanh.

“Ma quân, tuyệt đối không được!” Bọn Khoáng Dã Thiên, Lam Vũ Lan Phong vội vàng khuyên can. Vất vả lắm mới đợi được ngày Yêu Thần xuất thế, bọn chúng sợ hắn vì một tiểu nha đầu mà khiến tất cả thất bại trong gang tấc.

Sát Thiên Mạch suy nghĩ, hắn không quan tâm nhóc con vì sao phải trộm thần khí và mượn ô Huyền Thiên để thả Yêu Thân xuất thế, cũng không quan tâm Đông Phương Úc Khanh có âm mưu gì, hắn chỉ muốn nhanh nhanh cứu nhóc con ra thôi. Trước nay hắn làm gì cũng thế, chỉ chọn những việc mình thích, vậy nên không do dự và suy nghĩ nhiều như Hiên Viên Lãng, lập tức gật đầu đồng ý.

“Ta có thể hợp tác với Tiên giới và Nhân giới, chỉ cần cứu được nhóc con ra.”

Bạch Tử Họa có chút kinh ngạc nhìn hắn, mặt càng lạnh thêm.

“Ma quân!” Lam Vũ Lan Phong không ngờ mình hao tâm tổn trí bày ra tất cả lại bị hủy trong tay Hoa Thiên Cốt.

Xuân Thu Bất Bại ngăn ả lại, ra hiệu dừng nóng vội, sau đó nhìn Vân Ế, cùng nở một nụ cười âm hiểm xảo quyệt, thật không hề uống công!

Hiên Viên Lãng cũng ngó ý hợp tác, vừa cứu được Hoa Thiên Cốt ra ngoài lại vừa tránh họa Yêu Thân thì tốt quá rồi.

Vì thế mọi người lại nhìn về phía Bạch Tử Họa, Bạch Tử Họa lạnh lùng nói: “Nếu có thể giảm bớt thương vong đương nhiên là tốt nhất. Nếu có thể diệt Yêu Thân trước khi nó chân chính xuất hiện thì những điều khác đều không quan trọng.”

Sau khi đồng loạt nhất trí, người bên dưới cuối cùng cũng ngừng giằng co, lại bao quanh lỗ đen phòng bị cho nhau như trước.

Đợi...

Đợi đến đêm trăng tròn bảy ngày sau, thời khắc quyết định sẽ đến.

Bất kể bên ngoài sóng to gió rền thế nào, bên trong lỗ đèn vẫn chan hòa ánh nắng và yên ắng như chốn bồng lai tiên cảnh. Tuy rằng xung quanh không có gì, nhưng hai người chưa bao giờ có cảm giác cô đơn hiu quạnh hay thấy một ngày như dài đằng dặc.

Nhìn Tiểu Nguyệt lớn lên từng ngày, dạy nó đi, dạy nó nói, kể chuyện cho nó nghe, truyền thụ tất cả những gì mình biết cho nó, nhưng cảm giác đó không giống khi ở bên Đường Bảo, Hoa Thiên Cốt cảm thấy mình ngày càng giống một bà mẹ.

Tiểu Nguyệt qua một ngày là thêm một tuổi, chỉ trong thời gian ngắn ngủi nó đã rất cao, thích chạy nhảy khắp nơi như một đứa bé sáu, bảy tuổi bình thường, cũng thích mềm giọng làm nũng nàng.

“Hoa Hoa, Hoa Hoa...” Tiểu Nguyệt lanh lợi nhảy phốc lên lưng nàng từ phía sau.

“Đã bảo bao nhiêu lần rồi, phải gọi tỷ tỷ.”

“Đệ thích Hoa Hoa.” Tiểu Nguyệt vui vẻ mở tay, bỗng một bông hoa tường vi đỏ thắm bật ra từ tay thằng bé, Hoa Thiên Cốt kinh ngạc tròn tròn mắt.

“Tặng cho Hoa Hoa.” Tiểu Nguyệt cười rộ lên, gương mặt mập mạp, mắt lấp lánh nước, đáng yêu không chịu được.

Hoa Thiên Cốt bất đắc dĩ lắc đầu: “Tỷ tỷ không thể chạm vào, chỉ cần chạm là hoa sẽ héo ngay.”

“Không đâu.” Nam Vô Nguyệt chỉ đóa sen băng cực lớn dưới chân, “Chẳng phải nó cũng là hoa? Có sao đâu.”

“Nó thì khác...” Không đợi nàng nói xong, Nam Vô Nguyệt đã kiễng mũi chân nho nhỏ lên gài hoa vào tóc nàng, sau đó trợn mắt nhìn đóa hoa nhanh chóng héo rũ.

“Tại sao?” Nó khó hiểu chu miệng nhìn bông tường vi héo úa.

Hoa Thiên Cốt lắc đầu, không có câu ngọc, thể chất của nàng lại trở về như cũ.

“Hoa Hoa đừng buồn, tỷ thích hoa đúng không? Đệ sẽ tặng nhiều, rất rất nhiều cho tỷ.” Nam Vô Nguyệt quay lại, bàn tay nho nhỏ khẽ vẫy qua bên trái, ngay lập tức một biển hoa nở rộ từ Tây sang Đông. Hoa Thiên Cốt kinh ngạc há hốc miệng nói không nên lời, chỉ thấy Nam Vô Nguyệt khẽ thổi một hơi, lập tức biển hoa phủ kín trời đất, thỉnh thoảng còn có mấy trận mưa hoa tung bay trên trời.

Hoa Thiên Cốt ngây người, đứng trên đài sen băng nhìn xung quanh, không có gì ngoài hoa, trùng trùng điệp điệp kéo dài đến tận chân trời xa xôi. Gió nổi lên, từng trận sóng hoa trôi bồng bềnh, hùng vĩ hơn biển cả bao la, rực rỡ hơn ánh nắng mặt trời. Hương bay bốn phía, Hoa Thiên Cốt đắm mình trong đó rất lâu mà vẫn không nói nên lời.

“Hoa Hoa thích không?” Nam Vô Nguyệt nhảy vào biển hoa đón gió chạy như bay, nụ cười còn đẹp và chói sáng hơn bất kì đóa hoa nào.

“Sau này Tiểu Nguyệt và Hoa Hoa sẽ sống một cuộc sống vui vẻ và hạnh phúc, Hoa Hoa muốn một thế giới thế nào? Ngoài hoa ra còn thêm một dòng suối nhỏ?”

Bỗng chốc chân trời xuất hiện một dòng suối nhỏ, xuyên qua biển hoa, vui vẻ chảy về phương xa.

“Thêm một căn nhà? Một cánh rừng trúc? Một hồ nước nhỏ? Một đàn chim nữa?” Tay Nam Vô Nguyệt nhẹ nhàng múa trên không, tựa như thằng bé đang nguệch ngoạc vẽ.

Lập tức trong biển hoa hiện lên một gian nhà trúc thanh nhã, hồ nước xanh thẳm, còn có cả một con hạc trắng và một con vịt nhỏ lông dài, không trung dần chuyển xanh, một đám mây trắng hiện ra, mặt trời nghiêng đầu lấp ló trong mây, trên mặt hồ còn treo một chiếc cầu vòng, trước cửa có một gốc cây nhỏ và xích đu.

“Hoa Hoa thích thế không? Hay là thế này?” Nam Vô Nguyệt vung tay lên, khung cảnh trước mặt lập tức biến thành lầu các nguy nga, bạch tháp rực rỡ.

Nó vung tay lần nữa thì biến thành cảnh mưa thuận gió hòa của tháng Tư dưới nhân gian, một lúc sau thì biến thành Thủy Tinh cung triều dâng sóng dậy dưới đáy biển, rồi lại biến thành tiên cảnh kì ảo tuyết trắng bay bay.

Hoa Thiên Cốt nhìn khung cảnh không ngừng thay đổi theo bốn mùa, không khỏi hít mấy hơi khí lạnh. Lỗ đen này là thế giới của Nam Vô Nguyệt, bây giờ nó đã dần trưởng thành và đủ mạnh để không chế tự nhiên.

Hoa Thiên Cốt hoa cả mắt lấy tay dụi dụi: “Đừng đùa nữa Tiểu Nguyệt, để cái đầu tiên đi, cái đầu tiên.”

Khung cảnh lại biến thành biển hoa ngát hương, Nam Vô Nguyệt nắm tay Hoa Thiên Cốt chạy như bay trên biển hoa.

Hai người vào gian nhà trúc, bàn tay nhỏ mập mập của Nam Vô Nguyệt chạm vào Hoa Thiên Cốt, quần áo trên người nàng đột nhiên biến thành chiếc váy màu xanh biếc, lại chạm nữa, đổi thành một bộ lụa mỏng màu tím, lông cáo màu trắng, áo khoác màu đỏ, trường bào màu đen, hoa phục bảy màu... Quần áo và trang sức trên người không ngừng biến đổi.

“Tiểu Nguyệt, đệ đang làm gì đấy?” Hoa Thiên Cốt dờ khóc dờ cười.

Cuối cùng đổi thành một bộ áo bông thanh lệ màu trắng, Nam Vô Nguyệt mới gật đầu: “Ủm ừm, cái này đi, Hoa Hoa thật xinh quá.” Nam Vô Nguyệt vui vẻ hoa chân múa tay, cũng thay cho mình một bộ áo ngắn màu đỏ.

“Đệ muốn ăn đồ Hoa Hoa nấu.” Nam Vô Nguyệt đáng thương ngẩng đầu nhìn nàng.

Hoa Thiên Cốt vào bếp xem: “Nhưng không có nguyên liệu nấu ăn!”

“Hoa Hoa muốn gì, đệ sẽ biến ra ngay.”

Cho dù tiên thuật đạo pháp có mạnh nhường nào, muốn biến ra vật gì đó từ khoảng không theo lý thuyết thì hoàn toàn không thể, trừ phi lấy cái gì đó để biến hóa hình thể hoặc dịch chuyển đồ vật ở nơi khác tới, hoặc cùng lắm cũng chỉ là ảo thuật mà thôi. Ví như Tôn Ngộ Không dùng lông tơ của mình, sau khi phép thuật biến mất lập tức sẽ trở về nguyên hình.

Hoa Thiên Cốt nhìn những vật thể Tiểu Nguyệt hóa từ không ra, có cảm giác vô cùng chân thực. Có lẽ nó chuyển từ bên ngoài lỗ đen vào, nếu không sức mạnh thể này thật quá đáng sợ.

Nàng làm một bàn đồ ăn đủ hương vị, đủ màu sắc, hai người ngồi bên bàn vừa ăn vừa nói chuyện, nhưng thế giới lớn như vậy mà chỉ có hai người họ khó tránh khỏi có chút vắng vẻ.

“Hoa Hoa thấy ít người quá phải không? Thế để đệ biến mấy người hầu ra nói chuyện với chúng ta, hay muốn có một cái chợ náo nhiệt ở bên ngoài cũng được...”

“Không cần!” Hoa Thiên Cốt vội vàng lắc đầu, đồ dùng và cảnh vật bình thường thì không sao, nhưng nếu như thật sự có người, chẳng cần biết là thật hay giả, nàng cứ thấy kì dị sao đó, không bằng cứ đơn giản như thế này.

Nam Vô Nguyệt chớp chớp mắt, đột nhiên sung sướng nhìn ra ngoài cửa sổ: “Thì ra trời đêm tỷ nói là thế này.”

Nó chạy lạch bạch ra ngoài, nhìn mặt trăng cực lớn trên trời. Bởi vì không gian xung quanh đều tối nên có thể nhìn thấy rõ hơn so với khi Hoa Thiên Cốt tỉnh lại. Nhưng lúc này vầng trăng lại tỏa ra ánh đỏ bao phủ cả một vùng đất lớn, trông vô cùng yêu dã.

“Hôm nay là mười lăm à...” Trăng tròn, người không vện. Hoa Thiên Cốt xoa đầu Nam Vô Nguyệt, bỗng nhớ tới bao nhiêu lần nàng lặng lặng nhìn Bạch Tử Họa ngồi đánh đàn với trăng trên mỏm đá Lộ Phong như mộng ảo. Nàng muốn cả đời này đều sống một cuộc sống đơn giản yên bình như thế với Tiểu Nguyệt.

“Hoa Hoa...” Đột nhiên Nam Vô Nguyệt khom lưng xuống, mặt tái mét khẽ gọi nàng.

“Ừ?” Hoa Thiên Cốt cúi đầu, “Tiểu Nguyệt, đệ sao thế?”

“Đệ...” Thằng bé ngẩng đầu lên, má dẫm hai dòng lệ trong suốt, đáng vẻ nhăn nhó đáng thương làm lòng Hoa Thiên Cốt đau nhói.

“Tiểu Nguyệt?”

Chân Nam Vô Nguyệt khụy xuống, ngã quỳ trên mặt đất, đột nhiên bộc phát ra một tiếng gầm gừ và gào thét long trời lở đất như yêu thú với mặt trăng, trên người phụt ra hàng vạn hàng nghìn ánh vàng chói mắt.

Bị ánh sáng quá chói mắt và sức mạnh quá lớn tấn công, Hoa Thiên Cốt mơ màng hôn mê. Đến khi tỉnh lại đã thấy cảnh sắc quanh mình thay đổi.

Bốn phía tối đen, nhà trúc, biển hoa, hồ nước, tất cả đều biến mất, chỉ có một vầng trăng đỏ rực lớn trên trời, tạo nên vẻ yêu dã quỷ dị. Nàng và Tiểu Nguyệt đang ở trên đóa sen băng, nhưng đóa sen này hình như ở một nơi rất cao trên không. Nàng nhô đầu ra quan sát thì bị dọa nhảy dựng. Một gốc cây cực lớn mọc từ khoảng hư không đen thui phía dưới sâu không thấy đáy, nhánh cây và chạc cây lớn như muốn bao phủ cả không trung. Trên cây nở đầy những đóa băng sen nghìn cánh, mà đóa bọn họ đang ngủ là đóa cao nhất.

Cái cây kỳ lạ này không ngừng mọc lên cao, thậm chí Hoa Thiên Cốt còn nghe thấy tiếng vỏ cây nứt ra và tiếng những đóa băng sen không ngừng nở.

Tiểu Nguyệt nằm bên cạnh rên rỉ đau đớn, cả người run bần bật, cuộn tròn lại.

“Tiểu Nguyệt! Tiểu Nguyệt!” Hoa Thiên Cốt ôm chặt thằng bé vào lòng, nhìn đầu nó đầy mồ hôi, mặt mày tái mét, mắt nhắm chặt, dưới ánh trăng làn mi dài in bóng lên khuôn mặt.

Nàng không biết đã xảy ra chuyện gì, cũng đoán không ra dấu hiệu bệnh tật, chỉ có thể ra sức truyền nội lực và chân khí cho nó.

“Hoa Hoa, đệ đau...” Bàn tay nhỏ nhắn của Nam Vô Nguyệt nắm chặt lấy áo nàng.

“Đau chỗ nào? Đau chỗ nào?” Hoa Thiên Cốt lo đến luống cuống tay chân, nhẹ nhàng xoa bụng cho nó.

“Toàn thân đều đau, xương, xương giống như sắp nứt rồi...A!!!” Nam Vô Nguyệt hét lên thảm thiết, đau đến quay cuồng. Hoa Thiên Cốt đè nó lại, nhưng người Tiểu Nguyệt như một cái động lớn, chân khí và nội lực có đưa vào nhiều hơn đều bị nuốt sạch trong nháy mắt, biến mất hoàn toàn, không chút vọng hồi.

“Vì sao? Vì sao lại có kẻ, có kẻ muốn vào đây? Không được! Tuyệt đối không được!” Nam Vô Nguyệt cảm nhận thấy bên ngoài có kẻ âm mưu mở một kẽ hở trong lỗ đen, vội vàng nhắm mắt lại niệm chú ngữ gì đó, tựa như đang đấu cùng người khác, nhưng thân thể đau đớn dữ dội khiến nó không thể chịu nổi. Từng hạt lệ to rơi xuống, nó đau đến khóc nức lên. Hoa Thiên Cốt lo toát mồ hôi, ôm chặt Tiểu Nguyệt không ngừng truyền nội lực, nàng hôn hai gò má và nước mắt của thằng bé, thấp giọng vỗ về.

Ánh hào quang của vàng trắng đỏ càng ngày càng thịnh, đột nhiên Nam Vô Nguyệt ra sức giãy khỏi lòng nàng, quỳ xuống, ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng thê lương với ánh trăng. Hoa Thiên Cốt hoảng sợ nhìn thằng bé, bất đắc dĩ bị vàng hào quang đỏ như máu quanh nó đánh văng ra, không thể lại gần.

Đóa băng sen vô sắc vô vị đột nhiên tản ra từng đợt hương thơm dịu nhẹ. Nàng như bị trúng nhiếp hồn thuật, đầu óc ngày càng mơ hồ, loáng thoáng nghe thấy tiếng xương của Nam Vô Nguyệt phát triển và nứt ra, tựa như lúc nào cũng có thể xuyên khỏi thân thể. Xương như chạc cây, tách máu thịt ra làm hai. Nàng vươn tay qua, lại không thể với tới thằng bé, chỉ có thể tro mắt nhìn nó vì cơn đau dữ dội mà vịn vẹo, yếu đã mê loạn như một con rắn đang múa. Mí mắt nàng dần chùng xuống, sức lực trên người như bị thứ gì đó hút hết.

Vì sao trông Tiểu Nguyệt cao hơn rất nhiều?

Nàng thấy cơ thể giãy giụa vì đau đớn của Nam Vô Nguyệt cuối cùng cũng ngừng lại, nhưng nó vẫn không ngừng run rẩy, chậm rãi quay người lại lẳng lặng nhìn nàng.

Từ một đứa bé bảy tuổi nháy mắt đã biến thành một chàng thanh niên mười bảy, mười tám cao lớn, quần áo trên người bị xé rách, vòm ngực nhỏ vẫn non nớt như trước, da mềm như sữa, dưới ánh trăng lại càng trắng nõn mê người. Mái tóc mềm như tơ tung bay theo gió, đen tuyền chói mắt, đường eo hoàn mỹ và đôi chân thon dài, đẹp hơn thiếu nữ cả trăm ngàn lần, khiến người ta không kiềm được muốn vươn tay ra sờ thử.

Khuôn mặt kia đã trưởng thành hơn rất nhiều, vừa thêm sự tuấn nhã của thiếu niên vừa điểm sự thanh tú của thiếu nữ. Mặc dù không sánh bằng vẻ đẹp khuynh thành của Sát Thiên Mạch, cũng không có phong thái tuyệt thế của Bạch Tử Họa, nhưng gương mặt ấy lại tinh tế như pha lê, trong veo thuần khiết, tựa như không dính chút bụi trần nào.

Đó vẫn là Tiểu Nguyệt của ngày xưa, là đứa bé của nàng, có hóa thành tro nàng vẫn nhận ra.

“Nguyệt...” Nàng mơ màng giang tay ra.

Nam Vô Nguyệt đi về phía nàng, thân mình hơi lão đảo, trong ánh mắt ngây thơ mang theo ít bối rối. Nó bước vào lòng Hoa Thiên Cốt, khẽ run rẩy như chú gà con mới nở ra từ trứng.

Mùi thơm của băng sen tỏa ra càng nồng nặc, đầu Hoa Thiên Cốt ngày càng nặng, dù nàng có cố gắng phong bế ngũ tức thế nào cũng không có tác dụng, cuối cùng từ từ nhắm mắt, chìm vào giấc ngủ.

Nam Vô Nguyệt ngẩng đầu nhìn không trung, phát hiện màu sắc ở trung tâm mặt trăng phai đi một ít. Tất cả cao thủ của mấy giới liên thủ phá cửa vào lỗ đen, nó biết sức mình hiện tại không thể cầm cự được... Chẳng mấy chốc sẽ có người tới đây.

Nhưng sức mạnh Yêu Thần này sao có thể dâng cho người khác dễ dàng như thế?

Nam Vô Nguyệt vuốt ve mặt Hoa Thiên Cốt, trong mắt lóe lên một tia sáng không còn ngây thơ nữa, mà là một loại phản nghịch, ngược ngạo coi thường Cửu Thiên, nhưng khi nhìn nàng vẫn dịu dàng như nước.

Ngón tay thon dài từ từ mơn trớn trên thân thể Hoa Thiên Cốt, ve mặt vừa kinh ngạc lại vừa khao khát.

“Thần mệnh à... đây mới là vật chứa sức mạnh hủy thiên diệt địa của Yêu Thần hoàn mỹ nhất.” Nam Vô Nguyệt khẽ lẩm bẩm, mắt lộ vẻ yêu mị và xảo quyệt.

Người Nam Vô Nguyệt tản ra kim quang, bao phủ Hoa Thiên Cốt vào trong đó.

Không có sao, giữa biển trời chỉ độc một vầng trăng tròn vành vạnh. Đông Hải sóng to gió lớn, người của mấy giới đang hợp lực mở một kẽ hở trên lỗ đen.

Xuân Thu Bất Bại thấy thời cơ sắp chín, quay đầu lại muốn nói chuyện với Vân Ế lại không thấy y đâu.

Hắn xoay qua, quả nhiên thấy Vân Ân phía đằng xa mang theo một đám người Mao Sơn vội vàng chạy đến.

“Đồ vô dụng!” Hắn hừ lạnh, không biết trút bực tức vào đâu, vừa tiếp tục thi pháp về phía thần khí vừa truyền âm cho Sát Thiên Mạch.

“Ma quân, lát nữa lỗ đen mở ra người nhất định phải vọt vào đầu tiên, đây chính là cơ hội ngàn năm có một.”

“Ý ngươi là...”

“Vừa có thể cứu nha đầu kia vừa có thể đạt được sức mạnh Yêu Thần, có sao không làm? Chúng ta trăm phương nghìn kế cướp đoạt thần khí, chẳng phải vì đợi thời khắc nó yếu nhất khi xuất thế bắt nó, nuốt chửng sức mạnh Yêu Thần đó sao? Tới lúc đó, Lục giới đều là thiên hạ của Ma quân.”

Sát Thiên Mạch gật đầu.

Thần khí không quan trọng, điều quan trọng là ai thả Yêu Thần xuất thế. Yêu Thần không quan trọng, điều quan trọng là sức mạnh của nó.

Thần khí bị chúng tiên công kích nên chìm trong một lớp cường quang không thể nhìn rõ.

Cuối cùng lỗ đen xuất hiện một kẽ hở cực nhỏ. Sát Thiên Mạch thu hồi nội lực bay vút lên bỗng vắng ra xa, vừa quay người lại, là Thanh Âm Nhất Chỉ của Bạch Tử Họa.

“Ngươi tưởng rằng ta không biết các ngươi có ý đồ gì sao?” Bạch Tử Họa lạnh lùng nói.

Sát Thiên Mạch biết nếu thực sự ra tay thì mình không phải là đối thủ của Bạch Tử Họa. Mọi người đều không cảm cự được nữa, khe hở kia sắp khép lại, nếu tiếp tục giằng co thì cơ hội vào cứu Hoa Thiên Cốt sẽ mất. Sát Thiên Mạch liên tục cân nhắc, ra sức giậm chân một cái.

“Được rồi, được rồi, ta không vào là được chứ gì? Ngươi nhất định phải cứu nàng ra, tuyệt đối không thể để nàng bị thương!”

Bạch Tử Họa ngây người một lúc, tựa như không ngờ một kẻ trước nay kỳ quặc và bốc đồng như Sát Thiên Mạch lại có thể vì Tiểu Cốt mà buông tha cả sức mạnh của Yêu Thần.

Tại sao?

Không suy nghĩ nữa, chớp mắt Bạch Tử Họa đã chui vào trong lỗ đen, lỗ đen lại trở về như lúc ban đầu, mọi người ai ai cũng mệt phờ, thở hồn hển.

Xuân Thu Bất Bại ngửa mặt lên thở dài, ý trời là thế, có một chủ nhân tùy hứng kiêu ngạo không biết là phúc hay là họa. Hắn càng coi Hoa Thiên Cốt là cái gai trong mắt, hận không thể nhổ phắt ra.

Hoa Thiên Cốt đang mơ màng thì đột nhiên cảm thấy có gì đó mềm mềm đang cắn mình, cắn từ cổ đến mặt, cuối cùng tiến thẳng đến môi nàng.

“Tiểu Nguyệt, đừng làm ồn...” Nàng đang ngủ ngon đấy, còn mơ thấy sư phụ tới nữa.

Nam Vô Nguyệt đã biến trở lại dáng vẻ đứa bé bảy tuổi, trần truồng chui tới chui lui trong lòng nàng.

“Hoa Hoa, đệ muốn ăn nữa...” Nam Vô Nguyệt bị nàng đẩy ra, còn nàng vẫn mê man nhắm mắt. Cái miệng nhỏ nhắn của nó bi ba bi bô, gặm cắn ngón tay nhỏ bé như móng heo của mình.

Vàng trắng lớn trên không đột nhiên rách toạc ra một lỗ hồng, một bóng trắng bay vào, dừng ở trên đỉnh cây băng sen. Trong thế giới trống trải mà hiu quạnh này nhất thời hắn còn tỏa sáng rực rỡ hơn ánh trăng.

Bạch Tử Họa trầm mặc cúi đầu nhìn hai người vẫn hồn nhiên ngủ say.

Tiểu Cốt...

Lẳng lẳng nhìn nàng ngủ, trong lòng hẩn hơi tức giận. Nàng ngủ ngon như thế, không hề hay biết ngoài kia vì mình mà đất trời đảo lộn, không biết mình đã gây bao nhiêu họa, không biết hẩn lo lắng nhường nào!

Một lát sau hẩn mới từ từ dời mắt sang đứa bé đang gói đầu lên bụng nàng ngáy o o.

Yêu Thần?

Bạch Tử Họa nhíu mày, thoáng có dự cảm không lành. Vì sao hẩn không cảm thấy chút yêu khí nào trên người nó?

Thử dò xét nội lực của đứa nhỏ, không ngờ lại trống rỗng không có gì.

Còn thần kí trên trán Hoa Thiên Cốt lại càng rõ ràng hơn, lòng hẩn chợt lạnh, thâm than không ổn. Bạch Tử Họa tìm kiếm một chút, quả nhiên...

Hẩn thở dài, nhắm mắt lại...

Cảm giác được ngoại lực xâm lấn, Nam Vô Nguyệt đã truyền tất cả sức mạnh của Yêu Thần lên người Hoa Thiên Cốt. Sồ thể của nó mới hơn bảy ngày, vẫn chưa thành hình, không thể chứa nhiều yêu lực, nhưng Hoa Thiên Cốt thì lại có thể.

Bây giờ vừa có thần mệnh lại vừa có sức mạnh hủy thiên diệt địa của Yêu Thần, đứa bé này biết phải sao đây?! Trăm năm qua, đây là lần đầu tiên Bạch Tử Họa lúng túng như vậy.

Giờ Hoa Thiên Cốt mới là Yêu Thần thực sự, còn Nam Vô Nguyệt chỉ là một đứa bé bảy tuổi bình thường.

Hẩn vào đây là để tru diệt Yêu Thần, chẳng lẽ phải tự tay giết Tiểu Cốt ư? Tuy rằng nàng phạm sai lầm lớn, chết không hết tội, nhưng dù sao hẩn

cũng nhìn nàng lớn lên...

Không thể mềm lòng được! Yêu Thần còn chẳng ai không chế nổi, huống chi là Hoa Thiên Cốt mang thần mệnh. Chỉ cần nàng vung tay, một giới có thể tiêu vong trong nháy mắt. Sức mạnh không gì không làm được ấy thật quá khủng khiếp, khủng khiếp tới mức chỉ vừa nghĩ thôi hắn đã thấy một màn mưa máu hiện ra trước mắt mình.

Bạch Tử Họa rút kiếm, nhưng tay lại khẽ run.

“Sur phụ...” Nàng đang mơ, khẽ thầm thì một câu, vẻ hạnh phúc và bình yên hiện lên trên khuôn mặt.

Bạch Tử Họa quay người đi, thả kiếm xuống. Hắn hít sâu, ổn định tâm trạng, tự nhủ mình phải bình tĩnh, không thể luống cuống tay chân được.

Nếu cứ đưa bọn họ ra ngoài như thế, dù hắn không giết nàng, nhưng sư huynh, sư đệ và người khắp Lục giới nào dễ dàng buông tha.

Cho dù hắn tin Tiểu Cốt ngây thơ lương thiện, nhưng nàng mang sức mạnh như thế trong người, những kẻ khác sẽ nghĩ thế nào?

Sự sợ hãi tột độ trước một sức mạnh bí ẩn sẽ làm một người trở nên ích kỷ và tàn nhẫn, con người luôn bài trừ những thứ không giống mình, vì bảo vệ bản thân mà bày ra đủ loại lí do, ngay cả những thứ không có sức uy hiếp cũng coi là kẻ địch, hao hết tâm tư diệt bỏ tận gốc.

Nếu công khai Tiểu Cốt là Yêu Thần, sợ rằng người trong thiên hạ sẽ cùng đuổi giết nàng. Tới lúc đó thì sao? Tiểu Cốt không nhịn được nữa sẽ diệt cả Lục giới?

Không, dù không xuống tay giết Tiểu Cốt được, nhưng hấn tuyệt đối không thể để chuyện đó xảy ra!

Không dạy được, là lỗi của sư phụ.

Nếu đã phạm lỗi, thì hãy để hấn chịu đi.

Bạch Tử Họa đỡ Hoa Thiên Cốt dậy, cởi từng lớp áo của nàng như bóc vỏ quýt. Thân thể chưa dậy thì của Hoa Thiên Cốt trong mắt hấn chẳng khác miếng thịt ba chỉ là bao. Bạch Tử Họa cắn ngón tay viết đầy huyết chú từ trên mặt xuống cổ, cánh tay, ngực, lưng nàng.

Hấn dùng toàn bộ công lực phong ấn từng tầng sức mạnh của Yêu Thần trong người Hoa Thiên Cốt. Nàng vĩnh viễn sẽ chỉ là một đứa bé bình thường bên hấn, không phải Yêu Thần hủy thiên diệt địa gì đó.

Lòng bàn tay Bạch Tử Họa ứa mồ hôi lạnh, biết mình đang phạm phải sai lầm lớn, nhưng mặt vẫn không hề thay đổi, vừa làm phép vừa niệm chú.

Hoa Thiên Cốt thấy người mình ngua ngửa, muốn tỉnh dậy thì mùi hoa lại xộc vào mũi, có cố gắng trong mộng thế nào vẫn không thoát ra được.

“Tiểu Nguyệt... đừng cào tỷ...” Nàng lẩm bẩm.

Tiểu Nguyệt? Bạch Tử Họa quay đầu nhìn đứa bé đang gặm tay ngủ say bên cạnh.

Biết rõ hậu quả thế nào, nhưng hấn vẫn không chút do dự phong ấn tất cả.

Những chuyện đã xảy ra ở đây sẽ không có bất kì kẻ nào biết. Tiểu Cốt là đồ đệ phạm phải lỗi lớn bị hấn phạt nặng, ngoài đó ra thì không còn gì khác.

Bạch Tử Họa đánh tan ấn kí trên trán Hoa Thiên Cốt, huyết chú trên người nàng cũng biến mất trong nháy mắt, tựa như không có chuyện gì xảy ra. Mặc lại quần áo cho nàng, hắn ôm hai người vào trong lòng, bay xuyên qua vàng trắng tròn.

Lỗ đen mất đi Yêu Thần, đại thụ, băng sen và cả không gian sụp đổ tức thì.

Mọi người sớm đã mất kiên nhẫn, nơi nơi đều nôn nóng và xôn xao ầm ĩ. Bạch Tử Họa vào đã khá lâu rồi, chẳng lẽ đang đại chiến với Yêu Thần? Thời gian càng lâu, mọi người càng tuyệt vọng và bất an.

Cuối cùng cũng thấy bóng hình hoàn mỹ kia bay ra khỏi lỗ đen, chúng tiên đều mừng rỡ, còn yêu ma lại căm hận nghiêng răng thở dài.

Mười sáu món thần khí lập tức vụt tắt rơi thẳng xuống. Bạch Tử Họa thu hết lại để vào trong khư đỉnh của mình.

“Yêu Thần và nghiệt đồ đều đã cúi đầu, trước trông giữ ở Trường Lưu Sơn, chúng tiên cứ yên tâm rời đi, về phần xử phạt thế nào chúng ta sẽ bàn bạc kĩ hơn.” Bạch Tử Họa lạnh lùng nói, Nam Vô Nguyệt bị hắn nhốt trong vách sáng vẫn đang yên ổn ngủ say.

Mọi người thấy Yêu Thần chỉ là một đứa bé mới sáu, bảy tuổi, không khỏi nổi lên nghị luận.

Trừ lúc biến thân đọt trắng tròn, sau khi rời khỏi lỗ đen, Nam Vô Nguyệt sẽ không bao giờ lớn lên được nữa, vĩnh viễn giữ nguyên dáng vẻ bảy tuổi.

Đại nạn này là do Hoa Thiên Cốt tạo nên, tất cả mọi người đều biết nếu nàng về Trường Lưu tất bị phạt nặng, dựa vào môn quy nghiêm khắc, nàng

có chết nghìn lần cũng không đủ. Bọn Khinh Thủy, Lạc Thập Nhất nhìn nhau, đều lo lắng cho Hoa Thiên Cốt.

Ngay lúc này bỗng Sát Thiên Mạch nổi cơn thịnh nộ chặn trước người Bạch Tử Họa, không cho hắn đi.

“Trả nhóc con lại cho ta!”

Sát Thiên Mạch và Bạch Tử Họa giằng co trên không. Mọi người xung quanh đều nín thở im lặng xem tình thế phát triển.

Sát Thiên Mạch mặc một bộ hoa phục màu tím, cổ áo lông trắng phau, từ mép tay áo tới đai lưng, từ mào đến cúc áo đều vô cùng tinh xảo, chân cười hỏa phượng, tay cầm Phi Dạ kiếm mang màu đỏ trong suốt, tựa như được tạo thành từ máu, quanh thân kiếm là một vòng lửa cực nóng, cỏ cây trong vòng một trượng đều bị thiêu rụi, nước trong vòng ba thước đều bị bốc hơi.

Hắn luôn cười, bởi vì người đẹp khi cười sẽ càng đẹp hơn. Cho nên trước người trong thiên hạ hắn cười ngang ngược, trước mặt thủ hạ hắn cười nham hiểm, trước mặt kẻ địch hắn cười độc ác, trước mặt Hoa Thiên Cốt hắn cười vui vẻ... Cười thâm, cười quyến rũ, cười tủm tỉm, cười lạnh, bất cứ lúc nào hắn cũng luôn cười, những nụ cười khác nhau thể hiện tình cảm và tâm trạng khác nhau của hắn.

Nhưng lúc này, rốt cuộc Sát Thiên Mạch không cười nổi nữa, chỉ lạnh lùng nhìn Bạch Tử Họa, mặt nghiêm túc và dữ tợn, tựa như đóa mẫu đơn quý phái xinh đẹp nhất bị bao phủ bởi một lớp sương trắng xóa, màu sắc lại càng tươi tắn, diễm lệ như thịnh thế phồn hoa.

Rất ít người được thấy Phi Dạ kiếm của hắn, bởi vì dựa vào khả năng của Sát Thiên Mạch cực ít khi cần xuất kiếm, càng không cần bội kiếm. Hắn nghĩ bội kiếm rất khó phối hợp với xiêm y, đeo vào sẽ không đẹp.

Hắn xuất kiếm chỉ có hai chữ: Phải giết!

Bạch Tử Họa chỉ lẳng lẳng nhìn Sát Thiên Mạch, trên mặt không có chút giận dữ nào, trong con ngươi lại càng không nhìn ra cảm xúc. Một bộ trường bào Nguyệt Nha trắng đơn giản mà sạch sẽ, trên tay áo thêu những họa tiết lấp lánh ánh lên đầy màu sắc tung bay trong gió. Tóc đen như mun để thả tung, mềm như lụa, mượt như nước, không rối chút nào. Nhưng mấy ngày hôm nay đã không còn ai buộc những sợi tóc đen cho hắn nữa.

Phong thái của Bạch Tử Họa không thể chỉ dùng một mỹ từ đơn giản để khái quát và miêu tả. Thần thánh, trong trẻo nhưng lạnh lùng, không nhiễm chút bụi, luôn khiến người ta kính sợ, chỉ cần nhìn thêm một lúc đã cảm thấy tội lỗi.

Bạch Tử Họa nâng kiếm lên.

Bên nước người tựa trắng

Tay trắng như sương tuyết.

Bốn chữ “Lạnh lùng như sương” cho hắn hay cho kiếm đều cực kì thích hợp.

Thật khó để phân ai cao ai thấp, Sát Thiên Mạch có dung nhan khuynh quốc khuynh thành, còn Bạch Tử Họa lại mang phong thái khiến thiên hạ phải cúi đầu, nhưng luận về năng lực và khí thế thì chẳng ai thua ai.

Với trận quyết đấu giữa hai kẻ bàn về dung mạo hay năng lực đều có một không hai trong Lục giới này, mỗi người chứng kiến đều có tâm trạng riêng.

Đám người Lam Vũ Lan Phong, Tử Huân Thiển Hạ, Xuân Thu Bất Bại hiển nhiên lòng bàn tay đều ứa đầy mồ hôi lạnh. Còn đám Ma Nghiêm, Sinh Tiêu Mặc lại điềm tĩnh thản nhiên. Tuy chính tà dễ phân, nhưng đám

Hiên Viên Lãng, Kinh Thủy lại không tự chủ được cầu mong Sát Thiên Mạch thắng, nếu không tính mạng của Hoa Thiên Cốt thật đáng lo.

“Trả nhóc con cho ta!” Sát Thiên Mạch hồi tưởng lại chuyện trên trụ trụ tiên nhiều năm trước, lòng càng thêm lạnh. Hắn sẽ không bao giờ để loại chuyện này xảy ra lần nữa.

“Hoa Thiên Cốt vốn là đệ tử của Trường Lưu ta, sao phải ‘trả’ cho người?”

Hoa Thiên Cốt và Nam Vô Nguyệt bị nhốt trong màn sáng, từ từ bay quanh Bạch Tử Họa.

Bạch Tử Họa ít khi động thủ với người khác, dù đã thủ sẵn tư thế ứng chiến, nhưng ngữ khí vẫn nhàn nhạt như trước.

Lúc này trời còn chưa sáng, bầu trời từ tím đã chuyển sang tối đen. Vàng trắng dường như sợ ảnh hưởng mà tránh sau làn mây, ánh sáng trên mặt biển có phần u ám, nhưng sóng vẫn dữ dội.

Đường Bảo sau khi hôn mê được Bạch Tử Họa giao cho Lạc Thập Nhất chăm sóc, từ bấy đến giờ vẫn không hề tỉnh lại. Lạc Thập Nhất lo lắng muốn làm phép để nó tỉnh, Đông Phương Úc Khanh lại lắc đầu ngăn cản, nếu không đã loạn lại càng loạn thêm.

Mọi người đều hoang mang, Đông Phương Úc Khanh nhìn Hoa Thiên Cốt và Nam Vô Nguyệt cũng mang vẻ mặt khó hiểu, dù thế nào hắn cũng không ngờ...

Cốt Đầu, có lẽ...

Đột nhiên mắt hắn ánh lên sự mừng rỡ, nếu thật là thế, hắn nguyện mạo hiểm, tôn trọng quyết định của Cốt Đầu, giao nàng cho Bạch Tử Họa xử lý.

Có điều hấn chịu, Sát Thiên Mạch sao chịu.

Biết trận này không thể không đánh, không muốn nói nhảm thêm nữa, Sát Thiên Mạch lập tức niệm tụng, xoay chuyển chân khí. Phi Dạ kiếm trong tay cũng nhẹ nhàng vung lên, cuời mây đập sóng, chỉ trong chớp mắt đã ra hơn trăm chiêu, tốc độ cực nhanh, khiến người xem phải lú lẫm. Tuy ở đây đều là tiên, ma, nhưng nhìn từ xa lại cũng chỉ thấy bóng áo tím của hấn.

Thanh kiếm Phi Dạ màu đỏ không ngừng nuốt vào nhả ra chân khí, sóng nhiệt bức người. Bạch Tử Họa quay người vút lên cao, dễ dàng mà khéo léo tránh thoát những thế công sắc bén và nguy hiểm của Sát Thiên Mạch, vững vàng đứng trên mặt biển. Hoa Thiên Cốt và Nam Vô Nguyệt vẫn lơ lửng bên hấn, không gần không xa.

Sát Thiên Mạch truy đuổi như tia chớp, ống tay áo xoay tròn, nhảy múa dưới ánh sáng rực rỡ tựa như hoa nở. Phượng Hoàng lửa cũng lượn quanh người hấn, hồng quang cùng Phi Dạ kiếm tôn nhau lên, rực rỡ lóa mắt.

Ma Nghiêm xem cuộc chiến trên không, hừ lạnh một tiếng: “Yêu nghiệt, quả nhiên có chút môn đạo.”

Bạch Tử Họa không hề hoang mang, lấy lui làm tiến, lấy thủ làm công. Sát Thiên Mạch ra trăm chiêu, hấn chỉ xuất một chiêu. Hoành Sương kiếm di chuyển thoải mái, người kiếm hợp nhất.

Sát Thiên Mạch vẫy cánh tay, bàn tay trắng nõn đung đưa, Phi Dạ kiếm vọt lên rồi đâm thẳng xuống chiến đấu dữ dội với Hoành Sương kiếm, bầu trời đột nhiên nổ vang lên một tiếng sấm, tia chớp cắt ngang qua khoảng không tối đen.

Mọi người đều căng thẳng, trán đã ướt đầm mồ hôi, một đám nín thở thu hơi lại, tim đập càng mạnh.

Mây đen cuộn cuộn, gió lốc nổi lên, hai người nháy mắt đã đấu mấy nghìn hiệp trong cảnh sóng to gió lớn.

Bạch Tử Họa thấy công lực của Sát Thiên Mạch so với lúc tới cướp đàn Phục Hy đã tăng thêm rất nhiều, càng trở nên kỳ lạ khó lường, yêu dị sắc bén, cũng không khỏi thán kinh ngạc. Còn hắc độc thương vừa khỏi, chân khí chưa hồi phục, nhưng há có thể giao Tiểu Cốt cho kẻ khác?

Tay phải Bạch Tử Họa kết ấn lướt qua trời đất, lập tức không trung xuất hiện vô số mảnh băng kết tinh cực nhỏ, như sóng nước cuộn trào trong cuồng phong, cảnh sắc bốn phía cũng lay động biến hình như ảnh ảo trên mặt nước. Người Sát Thiên Mạch bị giữ chặt trên không, đất trời đột nhiên cực lạnh, dường như ngay cả không khí cũng bị đông cứng. Một ngọn lửa đỏ bùng lên bên thân Phi Dạ kiếm, uốn lượn bập bùng, vây chặt lấy Hoàn Thương kiếm, lực tác động cực lớn, tựa như muốn bóp cho nó biến dạng mới thôi. Băng hỏa xung đột, chỉ nghe thấy tiếng cộng hưởng “vun vút” vang lên.

Bạch Tử Họa lấy tay trái đẩy chuông ra, kéo ngọn lửa xuống khỏi thân kiếm như bắt một con rắn dài bảy tấc, dùng sức nâng lên, biến thành một cây trường tiên mang lửa phóng thẳng về phía Sát Thiên Mạch.

Sát Thiên Mạch cũng nắm chặt lấy một đầu xích lửa, một tiếng “bùm” vang lên, ngọn lửa vụt tắt. Hắc phản kích, bay vút lên cao rồi trở mình xuống, nâng kiếm chém một đường cực dài, không ngờ vẫn chạm một bước, sượt qua bên người Bạch Tử Họa, chém thẳng vào phía trên của bức tường sáng bao quanh Hoa Thiên Cốt và Nam Vô Nguyệt. Ngay lập tức một luồng sáng cực mạnh bùng lên, chiếu rọi cả một vùng trời.

Bạch Tử Họa sửng sốt, Sát Thiên Mạch cũng kinh sợ, cả hai đều dừng lại.

Mặc dù bình yên vô sự, Hoa Thiên Cốt đã dần tỉnh lại, tuy rằng bị nhốt trong bức màn sáng nhưng vẫn thấy rõ cảnh sắc bên ngoài. Nhất thời nàng

không phản ứng kịp, rõ ràng nàng và Tiểu Nguyệt phải ở bên trong lỗ đen mới đúng! Sao đột nhiên lại ra bên ngoài?

Bạch Tử Họa quay đầu, ánh mắt hai người giao nhau, đầu Hoa Thiên Cốt lập tức mơ màng.

Mặc dù chỉ trong khoảnh khắc, đối với nàng mà nói lại dài như ngàn năm vạn năm, mọi âm thanh tắt hết, cả thế giới tựa như chỉ còn lại hai thầy trò.

Chết rồi... Tim nàng như lỡ một nhịp, nhìn Tiểu Nguyệt bên cạnh. Cuối cùng vẫn bị bắt ra, không biết chúng tiên sẽ xử lý Yêu Thần Tiểu Nguyệt thế nào, nàng phải làm sao mới có thể bảo vệ thằng bé chu toàn đây? Nhưng chuyện đã đến nước này... nàng còn khó bảo toàn...

Nàng không hiểu ánh mắt Bạch Tử Họa nhìn mình, giống như từ trước tới nay nàng chưa bao giờ hiểu được người. Người như một dòng nước, không độ ẩm cũng không định hình, không góc cạnh, không có gì đặc biệt. Người là người hoàn mỹ nhất thiên hạ, cũng chính bởi sự hoàn mỹ này nên ngược lại khiến người ta không có ấn tượng, không thể dùng từ ngữ gì để miêu tả được người. Sự hiện hữu của người, có đôi khi nàng nghĩ có phải quá trống trải, xa xôi và nhạt nhẽo không.

Nàng biết tất cả đã được định, vì thế nơi nào đó tự đáy lòng lại trở nên thoải mái. Quang minh chính đại về đối mặt như thế này, dù có chết, cũng tốt hơn việc tránh cả đời trong lỗ đen với Tiểu Nguyệt.

Có thể thấy sư phụ khỏe mạnh đứng trước mặt nàng, là nàng đã toại nguyện rồi.

Nhưng, vì sao sư phụ lại đánh nhau với tỷ tỷ?

Nàng ghé vào bức vách sáng, sợ hãi nhìn hai người họ.

“Nhóc con đừng sợ, tỷ tỷ sẽ cứu muội ra!” Sát Thiên Mạch cho nàng một ánh mắt đỡ dành, gấp một tay lại, nhất thời khí tím tràn ngập khắp không trung.

Thừa dịp mọi người đều đang lo lắng, Xuân Thu Bất Bại nhân cơ hội này dẫn đầu yêu binh ma binh tấn công thiên binh. Gã mặc kệ sống chết của con bé kia, bây giờ ai cướp được Yêu Thần, thì kẻ đó chính là vua của Cửu Thiên, chí tôn của Lục giới.

Lập tức nơi nơi hỗn loạn, ánh kiếm bay tứ tung, ánh đao chớp giật, giáo mâu như mưa, ánh sáng bắn ra bốn phía, lửa thiêu hùng hực, tiếng chém giết rung trời. Tiên ma hỗn chiến, uy lực bên nào cũng mạnh, chân khí dào dạt, tốc độ cực nhanh, so với chiến tranh dưới nhân gian không biết dữ dội hơn bao nhiêu lần.

Trường kiếm của Bạch Tử Họa không ngừng giao đấu với Sát Thiên Mạch, băng tuyết và hoa lửa văng khắp nơi.

“Đừng đánh nữa, sư phụ! Tỷ tỷ! Đừng đánh nữa!” Hoa Thiên Cốt dựa sát vào màn sáng nhìn mọi người vì nàng mà hỗn loạn, bản thân lại không có sức ngăn cản.

Bạch Tử Họa bay nhanh như gió, ánh sáng màu bạc từ trong lòng bàn tay phóng ra. Sát Thiên Mạch tránh thoát trong gang tấc, vừa cúi đầu đã thấy toàn bộ mặt biển bị đóng băng, ngay cả sóng biển cũng đông lại thành hình nhấp nhô.

Tình hình bốn phía rối ren, Bạch Tử Họa không do dự nữa, ra tay càng hiểm hơn. Hiên Viên Lăng thấy Sát Thiên Mạch dần rơi vào thế yếu thì muốn bay lên giúp đỡ, nhưng dù sao cũng là cao thủ quyết đấu, há có thể tùy tiện nhúng tay? Binh lính Nhân giới không có hiệu lệnh của hắn nên đành án binh bất động, ngồi xem hai giới Tiên, Ma chém giết.

Bạch Tử Họa sợ thương vong quá nhiều, truyền âm cho Ma Nghiêm. Ma Nghiêm gật đầu, nói to: “Ở lại chỉ thêm thương vong vô ích, chúng tiên theo ta rút về Trường Lưu Sơn.”

Trường Lưu cách Đông Hải không xa, số lượng yêu ma quá đông, chúng tiên vừa chiến vừa lui.

“Không cho đi!” Quanh thân Sát Thiên Mạch đều có lửa vờn, chân khí như rồng cuốn bay vút lên từ khắp nơi, Bạch Tử Họa không muốn tiếp tục trận đấu vô nghĩa này với hắn nữa, dùng toàn bộ chân khí đánh một chưởng lên vai Sát Thiên Mạch. Luồng nội lực xộc thẳng vào hầu như đã khiến tất cả mạch máu và kinh mạch của hắn đông cứng đến nứt toác. Sát Thiên Mạch không tránh không né cũng tung một chưởng rực lửa lên người Bạch Tử Họa, chẳng ngờ lại giống như đánh vào mây, sâu không lường được, như chìm trong dòng nước.

“Muốn Yêu Thần, có bản lĩnh thì đến Trường Lưu Sơn cướp. Còn Hoa Thiên Cốt, đó là việc riêng của Trường Lưu, không đến lượt một kẻ ngoài như ngươi để ý tới!” Bạch Tử Họa lạnh lùng nói, rồi liên tục đánh thêm ba chưởng, đả thương tim phổi của Sát Thiên Mạch và phong kín lại phần lớn nội lực của hắn.

Sát Thiên Mạch biết rõ mình không bằng Bạch Tử Họa, nhưng vẫn cố gắng chiến đấu đến tận lúc này, sao có thể dễ dàng dừng tay.

Hắn vùng trường kiếm, ngửa mặt lên trời hét dài, tiếng hét thảm thiết phá nát xung quanh không ngừng vang bên tai. Bỗng những người chung quanh dù tiên hay ma bụng và ngực đều bị vỡ ra, thân thể bại liệt, hộc máu mà chết khoảng chừng hơn một ngàn người.

Tôi Tâm Hóa Cốt? Bạch Tử Họa giật mình, bị thương nặng như thế còn dám dùng chiêu đây, quả thật chán sống rồi!

“Yêu nghiệt! Ta có lòng tốt giữ ngươi mà không được!” Bạch Tử Họa lớn tiếng khiển trách, chân khí toàn thân ngưng tụ lại trên thân kiếm, Hoàn Hư kiếm nháy mắt trở nên trong suốt như dao băng.

Sát Thiên Mạch dùng đôi mắt sớm đã đỏ ngầu, sắp nhỏ máu đến nơi cuồng ngạo nhìn xuống mọi người, tiên ma đều hoảng sợ.

“Nàng là của ta, Bạch Tử Họa, ta nói cho ngươi biết, nếu ngươi dám đề độ tử của ngươi tổn hại nàng một phân, ta sẽ giết cả nhà ngươi, nếu ngươi dám vì người trong thiên hạ tổn hại nàng một li, ta sẽ giết cả người trong thiên hạ!”

Đôi môi đỏ mọng xinh đẹp kinh người nhẹ nhàng mấp máy, nói gần từng tiếng. Mái tóc dài bay tán loạn trong gió lốc, Phi Dạ kiếm đón gió vang lên tiếng vù vù không dứt. Hơi nước trong không khí vì Bạch Tử Họa đột nhiên thay đổi cảm xúc mà hóa thành tuyết bay đầy trời, xen lẫn vào gió, vờn quanh người Bạch Tử Họa không thôi.

Hoa Thiên Cốt kinh ngạc ngây người, mọi người xung quanh cũng đông đảo.

Thật im lặng, chỉ có tiếng gió ghen ngạo. Mũi kiếm của Bạch Tử Họa khẽ buông xuống, vẻ mặt vẫn không hề thay đổi, nhưng lại khẽ nghiêng người về phía trước, đang định cất bước.

Chân Hoa Thiên Cốt mềm nhũn sụp xuống trong vách tường, ra sức đập đầu, vẻ mặt hoảng hốt: “Su phụ! Xin dừng! Cầu xin người! Đây là lỗi của con, tất cả đều là lỗi của con! Không liên quan gì tới bọn họ, con theo người về chịu phạt! Con theo người về chịu phạt!”

Lúc này mọi người xung quanh mới đủ khả năng hô hấp, bắt đầu thở hắt. Sát khí Bạch Tử Họa vừa phát ra khoảnh khắc đó thật quá kinh người, quá đáng sợ, trời đất đều như ngừng quay, ngay cả chúng tiên cũng không khỏi rùng mình.

Bạch Tử Họa lạnh lùng liếc Hoa Thiên Cốt, không nói gì.

“Không phải xin hắc, nhóc con, tử tử mang muội đi, đi khỏi Tiên giới hay Ma giới chó má của hắc, đi khỏi Yêu Thần chó má của hắc. Tử tử mang muội đi, chúng ta chẳng cần gì hết, muội muốn đi đâu chúng ta đi đó.”

Sát Thiên Mạch loạng choạng tiến lên vài bước, dang tay ra muốn ôm thân hình nho nhỏ của Hoa Thiên Cốt, lại chỉ chạm được vào vách tường sáng lạnh như băng.

Hoa Thiên Cốt lòng đau như thắt, dán chặt tay lên tay hắc qua một bức tường sáng: “Tử tử, đồng ý với Tiểu Cốt, đừng giết người vô tội nữa, đừng quan tâm đến Tiểu Cốt nữa. Tiểu Cốt đã làm sai, cho nên phải quay về chịu phạt! Tiểu Cốt chưa từng xin tử bao giờ, nếu tử thật sự muốn giúp Tiểu Cốt, thì sau này có cơ hội, hãy thay Tiểu Cốt chăm sóc tốt đứa bé bên cạnh này!”

Sát Thiên Mạch nhìn Nam Vô Nguyệt vẫn mê man bên cạnh nàng, khẽ gật đầu.

Hoa Thiên Cốt vui vẻ gật đầu theo, làm một cái mặt quỷ với hắc như trước kia. Mũi Sát Thiên Mạch cay cay, không kìm được sắp bật khóc.

“Tử tử đừng khóc, khóc sẽ không đẹp...” Hoa Thiên Cốt gượng cười, nhưng trông còn khó coi hơn cả khóc.

Bạch Tử Họa từ nãy tới giờ vẫn không nhìn hai người, thoát cái đã bay xa hơn mười trượng. Sát Thiên Mạch không còn gì trong tay nữa, nhìn Hoa Thiên Cốt nháy mắt trôi xa theo vách sáng. Hắc vừa bước đi, người đã hơi lão đảo nôn ra một búng máu.

“Ma quân!” Bọn Xuân Thu Bất Bại muốn bước lên dìu hắc, hắc lại đưa tay ngăn cản.

Không thể buông tay, không thể buông tay! Hấn sao có thể buông tay như vậy! Sát Thiên Mạch nhìn về phía trước, trên mặt hiện lên vẻ đau thương ngoan tuyệt động lòng người.

“Tôn thượng!” Đoàn người của Hiên Viên Lăng và Vân Ân vội ngăn Bạch Tử Họa lại, tuy cũng lo lắng cho an nguy của Hoa Thiên Cốt nhưng không thể mạnh bạo như yêu ma.

Bạch Tử Họa nhíu mày, cười gió bay nhanh, lạnh lùng nói: “Hai vị không cần nói nhiều. Người có vương pháp, tiên có tiên quy, sau khi Tam tôn hội thảo, Hoa Thiên Cốt sẽ bị xử lý theo môn quy của Trường Lưu.”

Hiên Viên Lăng không biết môn quy của Trường Lưu, càng không biết Tam tôn hội thảo là cái gì, nhưng khi thấy sắc mặt tái mét trong phút chốc của Kinh Thủy và Lạc Thập Nhất thì lòng thoáng có dự cảm không lành.

“Tôn thượng, dù Thiên Cổ có phạm phải sai lầm lớn, nhưng chuyện Yêu Thần xuất thế đã ngăn được đúng lúc, hơn nữa nàng cũng cam tâm chịu phạt, xin hãy nương tay...”

“Nhiều lời vô ích, bệ hạ nên quản tốt chuyện nhân gian các người đi! Chuyện Tiên giới không đến lượt ngài nhúng tay vào.”

Chúng tiên và đệ tử Trường Lưu đều bay thẳng về Trường Lưu Sơn, việc cần bàn bạc tiếp theo là nên xử lý Hoa Thiên Cốt và Yêu Thần thế nào.

Tới ngoài vách ngăn của Trường Lưu Sơn, Bạch Tử Họa đột nhiên dừng lại: “Trường Lưu chính là Tiên giới, hơn nữa đang là thời điểm đặc thù, bệ hạ mang theo trọng binh không thể cùng vào núi.”

Hiên Viên Lăng hoảng hồn, chẳng lẽ Bạch Tử Họa đã biết trước kết quả buổi hội thảo, cố ý đuổi hấn đi, không cho hấn vào núi, sợ hấn giận dữ sinh sự sao?

“Tôn thượng?!” Hấn tiến lên muốn tranh luận.

Hoa Thiên Cốt vội ghé sát vào vách sáng vội vàng khua tay với hắn: “Muội sẽ không sao đâu! Lãng ca ca yên tâm!” Cuối cùng nàng lại nói thêm một câu: “Giúp muội chăm sóc Khinh Thủy!”

Khinh Thủy quay đầu đi, nghẹn ngào lén gạt nước mắt. Giờ Hoa Thiên Cốt đã thành ra thế này rồi mà vẫn còn nghĩ cho nàng.

Hiên Viên Lãng tiếp tục tiến lên phía trước thì bị đệ tử Trường Lưu ngăn lại, chỉ có thể lo lắng đi loanh quanh.

Bạch Tử Họa không về Tuyệt Tình điện luôn mà đưa Hoa Thiên Cốt và Nam Vô Nguyệt đang bị nhốt bay thẳng vào chính điện Trường Lưu, bỗng nhớ tới gì đó quay đầu lại nhìn Đông Phương Úc Khanh. Trước giờ người tỉnh táo nhất chính là hắn.

Đông Phương Úc Khanh cúi người, dáng vẻ tao nhã vô hại: “Tại hạ lẽ loi một mình, không hề có ác ý, chỉ là lo lắng cho Cốt Đầu với tư cách một người bạn, muốn ở bên nàng nhiều hơn thôi. Bất kể kết quả hội thẩm là gì, cũng không hề dị nghị.”

Hai người nhìn nhau, Bạch Tử Họa biết Đông Phương Úc Khanh mới là kẻ khó đối phó nhất trong số này, nhưng dù sao Hoa Thiên Cốt và Nam Vô Nguyệt đã bị hắn nhốt chặt, dù hắn có sức mạnh to bằng trời cũng không cứu được người.

Hoa Thiên Cốt thấy Bạch Tử Họa không ngăn Đông Phương Úc Khanh nữa, cuối cùng nàng cũng có thể nhìn huynh ấy nhiều hơn, vui vẻ làm một dấu thắng. Đông Phương Úc Khanh bất đắc dĩ lắc đầu cười, nàng thật đúng là có thể tìm vui trong nỗi khổ.

“Nhốt hai người này vào tiên lao, để sau thẩm vấn.” Bạch Tử Họa phát tay áo vào điện, nhưng vẫn không hề nói một câu với Hoa Thiên Cốt.

Để download thêm các ebook truyện ngôn tình khác, hãy truy cập: <http://www.luv-ebook.com>

Hoà Thiên Cốt

TẬP II

FRESH
QUẢ
CỦA

daotieuuu.blogspot.com

vh

Dịch giả: Hoàng Phương Anh
Làm ebook: Dâu Lê

Hoa thiên cốt

Tập 2

Hoa thiên cốt (Tập 2)
Tác giả: Fresh Quả Quả
Dịch giả: Hoàng Phương Anh
Kích thước: 16 x 24 cm
Số trang: 648
Ngày xuất bản: 01/1/2013
Công ty phát hành: Cẩm Phong Books
Nhà xuất bản: NXB Văn Học
Chụp pic: b.alias39
Type

chubbycheeks: 1-3

saikun: 4-6

silversnow: 7-9

bobo_chacha: 10-hết

Beta: Jaejoong

Làm ebook: Dâu Lê

Nguồn: luv-ebook.com

Ebook: daotieuvu.blogspot.com

Giới thiệu

“Tình yêu cao thượng? Đó đơn giản chỉ là lời đầu môi chót lưỡi? Hay là một thứ phải hiến dâng hạnh phúc của đời mình, hy sinh tất cả mọi thứ mới có được? Đời này ta sống vì Trường Lưu, sống vì tiên giới, sống vì chúng sinh, nhưng chưa từng làm gì được cho nàng ấy. Ta không phụ Trường Lưu, không phụ Lục giới, không phụ trời đất, nhưng cuối cùng lại phụ nàng ấy, phụ cả bản thân ta.”

“Chàng là người dịu dàng nhất thế gian, cũng là kẻ vô tình nhất thiên địa. Ta cố gắng suốt bao năm cũng không thể hiểu được chàng, nhưng giờ thì đã không cần và cũng không muốn hiểu nữa rồi, chết hay sống, chàng đang nằm trong tay ta, ta muốn thế nào cũng được.”

“Ta không có sư phụ, không có bạn bè, không có người yêu, không có con cái, trước kia ta tưởng rằng ta có cả thiên hạ, nhưng hóa ra tất cả đều là giả. Người yêu ta, vì ta mà chết, người ta yêu, một mực muốn ta chết. Người ta tin, phản bội ta, người ta nương tựa, ruồng bỏ ta. Ta không cần gì, cũng chẳng cầu chi, chỉ muốn sống thật đơn giản, nhưng ông trời bức ta, chàng cũng bức ta! Chàng tưởng rằng đến bây giờ ta còn có thể quay đầu lại sao?”

Mục lục

[Chương 1: Chú niệm trong nụ hôn thứ hai](#)

[Chương 2: Trúc Lâm Tận Nhiệm](#)

[Chương 3: Bảo hổ lột da](#)

[Chương 4: Tình là gì?](#)

[Chương 5: Thân phận bại lộ](#)

[Chương 6: Chuyện cũ lặp lại](#)

[Chương 7: Trấn hồn huyết thạch](#)

[Chương 8: Mang ngọc mắc tội](#)

[Chương 9: Vân đỉnh thiên cung](#)

[Chương 10: Mưa gió nổi lên](#)

[Chương 11: Túy sinh mộng tử](#)

[Chương 12: Đâu phụ của hòa thượng](#)

[Ngoại truyện: Đánh cược](#)

[1. Đòi như mộng ảo](#)

[2. Liều](#)

[3. Học viện Trường Lưu](#)

[4. Quân tử hảo cầu](#)

[5. Tiên hạ thủ vi cường](#)

[6. Kiềm Diệp tình thâm](#)

Chương 1: Chú niệm trong nộ hôn thứ hai

“Tiểu Nguyệt, tỉnh lại, Tiểu Nguyệt!” Hoa Thiên Cốt ngạc nhiên nhận ra chân khí và nội lực của nàng không thể sử dụng được, trong bụng như có gì đó đang đè nặng lên, muốn dùng sức lại bị bắn ngược trở về. Nàng không kịp nghĩ cẩn thận, nhẹ nhàng vuốt ve hai gò má của Nam Vô Nguyệt muốn lay nó tỉnh dậy, nhưng thằng bé vẫn ngủ say như trước.

Hoa Thiên Cốt ấn huyết trên trán xuống theo đường kinh mạch, cuối cùng Nam Vô Nguyệt đã có dấu hiệu tỉnh lại. Nó mơ màng mở mắt ra, dụi dụi hai tay rồi chui vào lòng Hoa Thiên Cốt theo thói quen.

“Tiểu Nguyệt, đệ không sao chứ? Có đau chỗ nào không?” Hoa Thiên Cốt nâng khuôn mặt mũm mĩm của nó cẩn thận quan sát.

“Hoa Hoa...” Nam Vô Nguyệt thì thào, nhìn xung quanh, lúc này mới nhận ra hai người không còn ở trong lỗ đen nữa, mà đang bị nhốt trong một cái lồng sắt lớn.

“Đây là đâu?”

Hoa Thiên Cốt ôm chặt nó vào lòng: “Tiểu Nguyệt đừng sợ, chúng ta bị lôi ra khỏi lỗ đen, đây là tiên lao ở Trường Lưu Sơn.”

Nam Vô Nguyệt cái hiểu cái không nhìn nàng: “Chúng ta sẽ chết sao?”

“Không biết, có lẽ thế, Tiểu Nguyệt sợ à?”

“Không sợ.” Nam Vô Nguyệt dũng cảm lắc đầu.

Hoa Thiên Cốt nhìn gương mặt ngây thơ, vươn tay vỗ đầu thẳng bẻ, Tiểu Nguyệt còn nhỏ, chưa biết chuyện gì, sao có thể chết vô ích như thế?

Nàng đã có quyết định cuối cùng, chết cũng không sao, coi như xong hết mọi chuyện. Món nợ nàng nợ Ôn Phong Dur, Lục Sao và Sóc Phong mãi mãi không trả được, nhưng Tiểu Nguyệt phải làm sao đây, cả Đường Bảo nữa...

“Tiểu Nguyệt hãy nhớ, lát nữa thẩm vấn, đệ đừng nói gì cả, bất kể bề trên muốn trừng phạt tử hay xử lý đệ thế nào, đệ cũng không được chống đối hay tức giận. Sức mạnh của Yêu Thần quá khủng khiếp, bọn họ chắc chắn muốn giết đệ. Tử tử khó bảo toàn, không chăm sóc chu đáo được cho đệ, nhưng tử tin tưởng với năng lực của mình, đệ sẽ không dễ bị thương. Có cơ hội đệ hãy chạy ngay, dù là Yêu giới, Ma giới hay là Nhân giới đều được, nhưng phải tránh không làm người khác bị thương. Yêu lực của đệ mới chỉ khôi phục được một phần nhỏ, không thể đánh lại sư phụ tử, không chừng bọn họ sẽ lấy cớ đó giết đệ.”

“Thế còn Hoa Hoa thì sao? Chúng ta cùng trốn đi, không phải tử đã nói có cơ hội sẽ đưa đệ đi chơi khắp nơi sao? Đệ muốn tới những nơi tử từng kể, ăn thật nhiều món ngon.”

“Tiểu Nguyệt có nhớ chúng ta đã giao ước gì trong lỗ đen không?”

“Nhớ, ở trong lỗ đen tử ở bên đệ, ra ngoài đệ phải nghe lời tử.”

“Ừ, tử tử đã làm sai, tử định sẽ trốn tránh trong lỗ đen đó cả đời, coi như bản thân đã chết ở thế giới này, mãi mãi bên đệ. Còn nếu đã đi ra thì phải lấy hết dũng khí chịu trách nhiệm lỗi lầm mình đã phạm. Tiểu Nguyệt từ khi sinh ra đến nay chưa từng làm hại ai, không cần vì sức mạnh của bản thân hay sự uy hiếp tiềm ẩn mà trả giá, cho nên đệ phải cố mà chạy. Nhưng nếu tử trốn, lại là sai càng thêm sai. Vậy nên Tiểu Nguyệt đừng lo cho tử, cũng tuyệt đối đừng nghĩ cách cứu. Đệ phải biết chỉ khi nhận sự trừng phạt của sư phụ, tử tử mới có thể vững dạ và yên tâm. Nếu không dù có trốn thoát cũng mãi mãi không vui vẻ.”

“Sự phụ của Hoa Hoa thực sự quan trọng tới vậy sao? Tỷ tỷ không cần Tiểu Nguyệt nữa?” Nam Vô Nguyệt nghẹn ngào, miệng méo xệch, nước mắt đảo quanh hốc mắt. Nó vẫn không hiểu gì, nhưng thoáng có dự cảm không lành sau khi Hoa Thiên Cốt dặn dò. Nó cũng không biết chết có cảm giác ra sao, đáng sợ thế nào, nó chỉ không muốn chạy trốn và không bao giờ được gặp lại nàng nữa.

Hoa Thiên Cốt mỉm cười, khẽ hôn lên những giọt nước mắt của nó.

“Không phải không cần đệ, dù đệ không được thấy tỷ, thì chẳng phải tỷ vẫn luôn ở trong lòng đệ sao?” Hoa Thiên Cốt vỗ cái bụng nhỏ của nó, giúp nó sửa sang lại quần áo. “Đệ chỉ cần nhớ kĩ những điều tỷ nói với mình từ trước tới nay, sau đó trở thành một đứa bé mạnh mẽ và dũng cảm, tuyệt đối không được làm những việc có hại cho bá tánh Lục giới, thì tỷ không còn bận lòng gì nữa.”

Tiểu Nguyệt cái hiểu cái không gật đầu, Hoa Hoa nói thế nào, nó sẽ cố gắng làm y như thế.

Nhưng mà...

“Hoa Hoa, hình như đệ không sử dụng được pháp thuật...” Nam Vô Nguyệt cảm thấy người mình trống rỗng, không có chút sức mạnh nào.

“Đây là tiên lao, có thể pháp lực đều bị chặn hết rồi.” Hoa Thiên Cốt cũng không nhận ra được điều gì bất thường.

Khắp nơi âm u ẩm mốc, yên tĩnh như đã chết, không nhìn thấy ai khác bị nhốt. Giới Luật các hành luật nhanh mà nghiêm khắc, rất ít khi dùng đến biện pháp giam cầm, cho nên tiên lao chính là nơi giam giữ phạm nhân trước khi bị xử lý.

Không biết qua bao lâu bỗng có tiếng người, Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu lên, quả nhiên là Đông Phương Úc Khanh. Nàng biết hẳn nhất định sẽ có

cách vào.

“Cốt Đầu...” Đông Phương Úc Khanh cầm chặt tay nàng qua song sắt, “Nàng phải khô rồi...”

“Mẹ Cốt Đầu!” Đường Bảo từ vai huynh ấy nhảy phốc lên mặt nàng, nước mắt rơi lã chã. Sao nàng lại không mang nó theo, tự mình mạo hiểm như thế? Nó sẽ không bao giờ để ý tới nàng nữa! Cốt Đầu đáng ghét! Hu hu hu...

Hoa Thiên Cốt ôm chặt lấy Đông Phương Úc Khanh, Đường Bảo cọt đi cọt lại lên mặt nàng, nàng không nhìn được cũng hơi ghen ngào.

“Đây là Nam Vô Nguyệt, huynh vừa gặp rồi.” Hoa Thiên Cốt hấp háy mũi, đưa Nam Vô Nguyệt đến trước mặt Đông Phương Úc Khanh.

“Tiểu Nguyệt, đây chính là Đông Phương Úc Khanh và Đường Bảo tỷ từng nói với em.”

Đây là lần đầu tiên Nam Vô Nguyệt tiếp xúc với người khác mà không phải là Hoa Hoa, cho nên khá ngượng ngùng. Nhưng nhìn thấy đôi mắt cong cong, nụ cười âm áp như ánh mặt trời của Đông Phương Úc Khanh, sự bối ngỡ và nhút nhát ấy nháy mắt tan biến.

Đường Bảo nhảy lên vai nó, Tiểu Nguyệt cẩn thận vươn tay ra chọc chọc, mềm thật, nó vui vẻ nhìn Hoa Thiên Cốt nở nụ cười: “Hoa Hoa, sâu Đường Bảo thật đáng yêu!”

Đường Bảo ôm lấy ngón tay nó cọt cọt vô cùng thân thiết, cực kì thích hương vị sạch sẽ lại tinh khiết trên người Tiểu Nguyệt, chẳng giống Yêu Thần tí nào cả.

Đông Phương Úc Khanh cười: “Thế là chúng ta đã có hai thằng con rồi đấy!”

Hoa Thiên Cốt khẽ dùng trán gõ hấn một cái: “Đã có kết quả bàn bạc của chúng tiên chưa?”

Mặt Đông Phương Úc Khanh thoáng cứng lại: “Yêu Thần phải xử tử, bọn họ bàn tới bàn lui cũng chỉ xem xem xử tử khi nào và xử thế nào. Sức mạnh của Yêu Thần quá lớn, chỉ có những đêm trăng tròn mới suy yếu nhất, nhưng bọn họ lại không đợi được năm âm tháng âm, sợ càng kéo dài càng xảy ra lắm chuyện. Cho nên đã quyết định Mười lăm tháng Bảy năm sau chúng tiên sẽ tề tụ ở Côn Luân, làm thiên trận Vạn Quỷ Hồn, mời đủ một trăm tám mươi hai vị thần phật tới diệt chân thân của Yêu Thần. Sau đó lại phong ấn sức mạnh của nó vào mười sáu món thần khí...”

Hoa Thiên Cốt gật đầu: “May quá, thời gian còn rất nhiều, huynh giúp ta cứu Tiểu Nguyệt được không, rõ ràng nó chưa hề làm gì!”

“Nàng yên tâm, ta nhất định sẽ nghĩ cách. Nhưng nàng tính sao? Một lát nữa sẽ có người tới thăm vấn, bọn họ chắc chắn không kéo dài thời gian xử lý nàng như thế...”

“Không sao, trước kia khi hạ quyết tâm ta cũng biết sẽ có ngày này. Huynh chăm sóc tốt cho Đường Bảo và Tiểu Nguyệt thì ta không còn vương bận gì nữa.”

“Nàng nói nghe thật nhẹ nhàng, nàng có biết sẽ phải chịu hình phạt tàn khốc thế nào không?”

“Ta là đệ tử của Trường Lưu, đương nhiên lòng tự biết rõ, cho dù có là đệ tử của chương môn cũng khó tránh tội chết. Nếu sư phụ từ bi, có lẽ sẽ ban thưởng cho ta được chết ngay.”

Mặt Đông Phương Úc Khanh càng khó coi hơn: “Có lẽ nếu nàng nói hết toàn bộ chân tướng sự việc cho Bạch Tử Họa thì hấn sẽ cứu nàng.”

Hoa Thiên Cốt lắc đầu: “Trụ trụ tiên của Trường Lưu, năm trăm năm qua đã đóng đinh sáu mươi sáu tiên nhân, chẳng những bị mất tiên thân mà hơn

phân nửa còn phải chịu cực hình đóng đinh khiến hồn phi phách tán. Ta hiểu rất rõ sự phụ mình. Sai chính là sai, kết quả chắc chắn không thay đổi.”

“Cốt Đầu, nàng không nhất thiết phải làm nhiều việc và chịu bao oan ức vì Bạch Tử Họa như thế. Hắn cũng có quyền được biết tất cả mọi chuyện.”

“Đông Phương, ta hiểu ý huynh, huynh đừng cho rằng ta vĩ đại, một mình chịu bao oan ức như thế. Không nói cho người biết, vì sợ người đau lòng. Dù chuyện gì đã xảy ra thì kết quả cũng không thể thay đổi. Cho dù người không nhận tâm thì cũng sẽ xuống tay. Nếu khiến người khó xử thì thà rằng để người không biết gì còn hơn. Thật ra, lòng ta cũng hơi hy vọng, nếu có một ngày người biết tất cả, thì sẽ ít giận ra hơn, sẽ nhớ ta hơn. Nhưng nếu người biết, Hoa Thiên Cốt này mà chết trong tay người bất kể thế nào vẫn sẽ có chút tử thân. Giấu người, chỉ là ích kỷ tự lừa bản thân để lòng dễ chịu hơn thôi, huynh hiểu chưa?”

Đông Phương Úc Khanh trầm mặc một lúc lâu rồi mới gật đầu. Nàng nguyện lòng để Bạch Tử Họa không biết chuyện gì xử tử mình, sau đó lừa mình dối người rằng sự phụ vẫn yêu thương nàng, chỉ là người hiểu lầm mà thôi, không biết chân tướng mà thôi. Nàng cũng không muốn để Bạch Tử Họa sau khi đã biết tất cả dù không đành lòng nhưng vẫn giết nàng theo quy định của Trường Lưu.

[©STENT](#)

Cốt Đầu, nàng có biết mình đã yêu hắn sâu đậm đến nhường nào không?

Đông Phương Úc Khanh thở dài, có điều nàng cũng coi nhẹ sự trân trọng mà Bạch Tử Họa dành cho nàng. Có lẽ, dù nàng có làm sai tất cả, khi sự diệt tở, hủy thiên diệt địa, thì hắn cũng thà vi phạm nguyên tắc của mình, không đành lòng giết nàng thì sao?

Hai người ngồi sát vào nhau, nhìn Tiểu Nguyệt ngồi xổm trên đất chơi cùng Đường Bảo, lúc thì kéo nó xoay tới xoay lui, lúc thì lại vo tròn. Đường Bảo bé nhỏ đáng thương bị giày vò đến mức đầu vàng mắt hoa.

“Bạch Tử Họa có lòng tốt, muốn ta mang Đường Bảo vào gặp nàng lần cuối. Bọn Kinh Thủy, Lạc Thập Nhất, Hỏa Tịch, Vũ Thanh La, Hủ Mộc và cả Vân Đoan đều đang vô cùng sốt ruột đứng bên ngoài coi chừng, lại không thể vào được. Họ dặn nàng phải tự chăm sóc bản thân, lát nữa tới lúc Tam tôn hội thẩm, nhất định không được ngang ngạnh cãi như hên, lại không được xúc động nhất thời mà nhận tất cả tội danh.”

Hoa Thiên Cốt cảm động gật đầu: “Những việc ta không làm đương nhiên sẽ không nhận linh tinh. Huynh hãy bảo bọn họ yên tâm...”

Hình như sắp có người tới, thời khắc thăm vãn của nàng đang gần hơn.

Đột nhiên Đông Phương Úc Khanh cúi người xuống, giọng nói dịu dàng ngọt như đường: “Ta rất muốn tin Bạch Tử Họa, nhưng lòng dạ người này quá sâu, ta nhìn không thấu, lại càng không dám mạo hiểm giao tính mạng của nàng cho hắn. Thế nên, tự nàng cũng phải biết cố gắng đấu tranh...”

“Cái...”

Hoa Thiên Cốt vừa định mở miệng, Đông Phương Úc Khanh đã dùng một nụ hôn nuốt vào tất cả những gì nàng định nói.

Nam Vô Nguyệt giật mình nhìn sang bên này, dường như biết bọn họ đang làm chuyện gì xấu hổ, vội vàng lấy một tay bịt mắt mình lại, một tay kia che mắt Đường Bảo, rồi lại không nhin nổi tò mò trộm lén qua kẽ tay.

“Đông Phương... ưm...” Chân Hoa Thiên Cốt lại mềm nhũn, đầu óc rồi bời. Nụ hôn của Đông Phương Úc Khanh dịu dàng vô cùng, rồi lại mang theo một lực vô hình, xâm nhập vào trong xương tủy nàng. Nàng không thể dùng được chút sức nào, chỉ có thể kinh ngạc tròn tròn mắt.

Tại sao? Bao lâu nay tuy Đông Phương Úc Khanh hay nói nàng là nương tử của hắn, chiếm chút ưu thế chòng ghẹo nàng, nhưng cũng chỉ là nói thế

thôi, chưa từng vô lễ.

Nụ hôn này khác với nụ hôn hút máu khi sư phụ mất đi ý thức, nó cực nóng, cực mãnh liệt tựa như lửa cháy trên đồng cỏ, thành thạo và có kế hoạch tìm tòi từng nơi mềm mại trong môi nàng. Nàng vụng về trúc trắc né sự quẩn quít từ nơi đầu lưỡi, thở dồn dập đến run rẩy.

Dây dưa hồi lâu, Đông Phương Úc Khanh mới chịu buông nàng ra, ánh mắt hiện lên vẻ phức tạp chưa bao giờ có, lại mang theo sự nóng bỏng không tương xứng với phong thái bình tĩnh thường ngày của mình.

Nhẹ nhàng đụng vào chóp mũi nàng, cảm thụ hơi thở và tiếng tim đập của nhau, hai người đều trầm mặc.

“Huynh...” Hoa Thiên Cốt bối rối định mở miệng.

Đông Phương Úc Khanh khẽ suyt một tiếng, miệng Hoa Thiên Cốt khép tắp lự, dù nghĩ thế nào cũng không nói ra được.

Nhìn nụ cười xấu xa trên mặt Đông Phương Úc Khanh, đột nhiên Hoa Thiên Cốt nhớ tới cảnh tượng lần đầu tiên nhìn thấy Dị Hủ Quân.

...

“Chỉ cần là lưỡi ta đã từng chạm vào, trong vòng một nén nhang, dù nói gì cũng đều chịu sự khống chế của ta!”

“Hừ, làm gì có chuyện ta để ông chạm vào lưỡi mình?”

...

Hóa ra, thật không ngờ...

“Đông Phương! Huynh đừng vớ vẩn, mau hóa giải chú thuật cho ta!”
Hoa Thiên Cốt luống cuống.

“Đừng lo, ta chỉ khiến nàng ăn ngay nói thật khi bị hỏi thôi. Ta biết, nàng hoàn toàn không muốn sống nữa, một lòng muốn chịu phạt, dù có bị gán tội gì cũng không chịu giải thích. Nếu thế, dù Bạch Tử Họa có lòng cũng không cứu được nàng.”

“Đông Phương! Huynh đang nói gì thế! Sư phụ luôn thưởng phạt phân minh, sẽ không thiên vị đâu. Đừng linh tinh nữa, mau hóa giải cho ta!” Mặt Hoa Thiên Cốt càng lúc càng tái, nếu có người hỏi tại sao nàng phải làm vậy thì tình yêu của nàng dành cho sư phụ sẽ bị lật tẩy mất.

Nhìn Hoa Thiên Cốt hoảng sợ như nai con, Đông Phương Úc Khanh cười ngả ngón.

“Muốn giải thì dễ thôi, chỉ cần nàng hôn ta...”

Hoa Thiên Cốt do dự một lát, không nói gì trúc trắc ôm lấy cổ hắn, dán môi lên. Đông Phương Úc Khanh khẽ thở dài, ôm nàng chặt hơn nữa. Đầu lưỡi nàng vụng về khẽ chạm vào lưỡi hắn rồi rút lại ngay, hắn chặn đứng lúc, quán lại, thật lâu vẫn không chịu thả nàng đi.

Lòng hắn hạnh phúc bao nhiêu thì càng xót xa bấy nhiêu. Đủ rồi, tất cả đã đủ rồi. Cốt Đầu, nụ hôn lúc này nàng đã trả hết tất cả nợ nần cho Di Hủ các. Còn nụ hôn này, Đông Phương Úc Khanh ta từ nay về sau sẽ dành tất cả cho nàng, làm cho nàng tất cả những gì ta có thể...

Người thẩm vấn tới, cửa đột nhiên bị mở ra, vài đệ tử của Giới Luật các đi vào.

Đông Phương Úc Khanh buông Hoa Thiên Cốt, vẻ mặt bốn cợt cười với nàng, Hoa Thiên Cốt lảo đảo lùi hai bước.

“Đông Phương?”

“Lừa nàng đây, bùa chú của ta sao có thể giải dễ dàng như thế được. Lên điện hãy cố gắng biện giải cho mình nhé!”

“Huynh!” Hoa Thiên Cốt tức không nói nên lời. Loại chuyện này sao có thể mang ra đùa được?! Lại còn lừa nàng chủ động hôn huynh ấy! Tức chết mất!

Cổ, quai hàm và khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoa Thiên Cốt đỏ bừng, nàng đá mạnh hấn một cái, lại bị hấn nhanh nhẹn tránh mất.

“Tội nhân Hoa Thiên Cốt, tới Trường Lưu điện để Tam tôn hội thẩm.” Cửa nhà lao mở, Hoa Thiên Cốt đi ra ngoài. Tiểu Nguyệt nắm tay nàng không chịu buông, Đường Bảo định chui vào lỗ tai nàng thì bị Đông Phương Úc Khanh lôi ra ngoài.

“Đi đi, Cốt Đầu, đừng dễ nổi giận như thế, hãy thử cố gắng tranh đấu cho mình. Nàng không chỉ có mình sư phụ. Ta, Đường Bảo, cả Tiểu Nguyệt nữa, đều đang chờ nàng...”

Hoa Thiên Cốt cúi đầu nhìn Nam Vô Nguyệt, lại nhìn Đông Phương Úc Khanh và Đường Bảo, lòng xót xa, quay người đi ra ngoài.

Từ thiên lao tới Trường Lưu điện cũng không xa, nhưng thời gian Hoa Thiên Cốt đi mất rất lâu. Bởi nàng là đệ tử chương môn, lại đối xử rất tốt với mọi người nên mấy đệ tử nhận nhiệm vụ áp giải không hề thúc giục.

Nàng đi rất chậm, chỉ mong con đường này đi mãi không hết. Ngẩng đầu nhìn Tuyệt Tình điện lơ lửng trên trời, nàng rất muốn được trở về để nhìn lại lần cuối, nhìn gốc đào nàng mới chuyển tới chưa lâu nở có đẹp hay không.

Ngắm bốn phía, tiên cảnh lập lòe trong mây mù biển khơi, nơi đây chính là ngôi nhà thứ hai của nàng. Ở đây, nàng đã trải qua bảy năm đẹp nhất. Dù cho phía trước có hình phạt đáng sợ đang chờ, có thể sẽ chết nhưng nàng không sợ, điều duy nhất nàng sợ, chính là ánh mắt thất vọng của sư phụ.

Cửa đại điện kéo kẹt mở ra, Hoa Thiên Cốt cúi đầu chậm rãi bước vào. Cánh cửa lớn sau lưng từ từ khép lại, lòng nàng cũng theo đó chùng xuống.

Xung quanh không có nhiều người, những người có thể tham gia hội thẩm đều là những vị tiên từng trải, có vai vế cao hoặc rất có danh vọng của bốn phái và ngoại phái. Kinh Thủy, Lạc Thập Nhất, Vân Đoan, Hủ Mộc Thanh Lưu, Hỏa Tịch, Vũ Thanh La đều có mặt, ngoài ra còn có Vân Ân và hai vị trưởng lão của Mao Sơn, tất cả đều đang lo lắng nhìn nàng.

Ngồi ở chỗ cao nhất chính là Bạch Tử Họa, bên phải là Ma Nghiêm, bên trái là Sênh Tiêu Mặc, rồi hai bên sườn là các trưởng lão và các chủ. Bốn phía lặng ngắt như tờ, không khí cực kì áp lực.

Hoa Thiên Cốt vẫn không ngẩng đầu lên, tiến về phía trước vài bước, sau đó quỳ xuống.

Thủ tọa của Giới Luật các đứng trên bục giới luật, không giận mà uy, lớn tiếng nói: “Trường Lưu đệ tử Hoa Thiên Cốt, nguời trộm thần khí, lén học cấm thuật, khi sư diệt tổ, thiên địa bất dung. Quan hệ với gian đảng, cấu kết với yêu ma, thông đồng với yêu nghiệt Sát Thiên Mạch, tội không thể tha. Còn sát hại chương môn phái Thái Bạch Ôn Phong Dư, thả Yêu Thần xuất thế, khiến tiên ma đại chiến, tử thương vô số, có chết trăm lần cũng không bù được tội. Ngươi có chịu nhận tội không?”

Câu chữ khẩu khí sắc bén khiến mọi người ở đây đều không tự chủ được rùng mình.

Hoa Thiên Cốt muốn nói con nhận tội, dù sao cũng phải chết, không bằng chấm dứt cho nhanh. Nàng không muốn tiếp tục quỳ trước Bạch Tử Họa như thế này, so với lăng trì còn khiến nàng khó chịu hơn.

Có điều lưỡi của nàng không chịu nghe không chế, nàng thấy giọng mình vang lên không kiên nhẫn không siêng nín, không cao cũng không thấp: “Ôn Phong Dư và Sóc Phong không phải con giết, con và Sát tử tử sao cầu kết với nhau được!”

Ma Nghiêm cười lạnh một tiếng, khịt mũi khinh bỉ: “Sát tử tử? Thú vui quái gì không biết, tên yêu nghiệt kia ỷ mình có chút sắc đẹp mà coi mình là nữ nhân thật sao?”

Hoa Thiên Cốt kinh ngạc ngẩng đầu lên, lại cúi ngay xuống: “Sát... tử tử là nam?” Tuy nhất thời khó mà tin được, nhưng nàng thoáng nhớ lại đã biết mình ngốc, ngay từ đầu đã hiểu lầm. Sát Thiên Mạch vì nàng mà đánh nhau với sư phụ, còn giết nhiều người như vậy, nàng cũng không kiên nhẫn ôm ấp hắn, khó trách người khác sẽ hiểu lầm. Nhưng sao tử tử không nói sớm cho nàng biết?

Hoa Thiên Cốt biết có giải thích nữa cũng vô dụng, sẽ không ai chịu tin nàng, vì thế lại bình tĩnh nhấn mạnh: “Con và Sát Thiên Mạch không có chuyện gì, Ôn Phong Dư không phải do con giết.”

“Còn dám nói dối? Người âm mưu lấy cắp thần khí, Ôn Phong Dư không nghe, người liền dùng nhiếp hồn thuật giết ngài ấy, nếu không sao người lấy được thần khí?”

“Con chỉ trộm thần khí, không hề giết người, người là Lam Vũ Lan Phong giết để trả thù cho con.” Hoa Thiên Cốt thấy giọng mình khô khốc, tựa như một người khác đang nói chuyện vậy.

“Nghiệt đồ to gan! Tới giờ rồi người vẫn không chịu nhận tội sao?” Ma Nghiêm nổi giận nói.

Hoa Thiên Cốt ưỡn thẳng lưng lên: “Dù ông ấy vì con mà chết, nhưng thật sự không phải do con giết.”

Ma Nghiêm nhướn mày sắp nổi giận lôi đình, Sinh Tiêu Mặc liếc mắt ngăn hấn lại, hòa nhã nói: “Người bảo người không phải do người giết, người hãy kể lại cả quá trình trộm thần khí, học cấm thuật rồi thả Yêu Thần xuất thế một lần đi.”

Hoa Thiên Cốt giật mình, cắn chặt răng, liều mạng không ché lời mình, run giọng đáp: “Thần khí là con trộm, Yêu Thần cũng là con thả, con lên học cấm thuật, khi sư diệt tổ. Con xin nhận tội, không cần thăm vãn nữa, xin Tam tôn hãy xử phạt. Bất kể kết quả là gì, đệ tử cũng không chút dè nghi.”

“Chương môn!” Vân Ân nhúu mày, nhìn thân thể gầy yếu của nàng quý gồi phía dưới, lòng không khỏi xót xa.

Sinh Tiêu Mặc khẽ lắc đầu: “Hoa Thiên Cốt, người thân là đệ tử Trường Lưu, đồ đệ đầu tiên của chương môn, người đã đẩy sư phụ người đi đâu? Bảo mặt mũi Trường Lưu giữ thế nào? Người thân nhận sự phó thác của Thanh Hư đạo trưởng, trở thành Mao Sơn trưởng môn, người bảo phái Mao Sơn phải trả lời người trong thiên hạ sao đây? Người then với Trường Lưu chính là bất trung, then với sư phụ người chính là bất hiếu, then với sự phó thác của Thanh Hư đạo trưởng chính là bất nghĩa, càng then với người trong thiên hạ chính là bất nhân. Một kẻ bất trung, bất hiếu, bất nghĩa, bất nhân như thế Trường Lưu dung người sao được. Giờ phán người bị trục xuất khỏi sư môn, chịu chín chín tám mươi một đỉnh Tiêu Hồn trên trụ Tru Tiên. Nhưng niệm tình người còn nhỏ, tạm giữ một hồn của người giam trong bình Bạch Lộ ba trăm năm mới cho nhập lục đạo luân hồi. Người có phục không?”

Lời này vừa nói ra, cả sảnh đường đều hoảng sợ. Không biết bao nhiêu vị tiên đã bị đóng đinh trên trụ Tru Tiên, dọc từ mặt đến tay chân, không đóng vào chỗ hiểm, nhưng mỗi chiếc đinh đều xuyên vào tận xương khiến người ta sống không bằng chết. Nếu là kẻ có pháp lực yếu kém, có thể chịu được hơn hai mươi, ba mươi cái không ngừng đã là rất tốt rồi. Đây là một trong

những hình phạt tàn khốc nhất của Trường Lưu, chẳng lẽ Hoa Thiên Cốt phải chịu hơn tám mươi một cái thật sao?

Đúng lúc này Ma NghiêM lại lạnh lùng nói: “Suờ đệ, với tội của Hoa Thiên Cốt dù có hồn phi phách tán cũng đáng, hình phạt này của ngươi quá nhẹ, mọi người phục sao được?”

Bọn Khinh Thủy, Vân Đoan và mấy người khác hít một hơi khí lạnh, tất cả đệ tử Trường Lưu quen biết Hoa Thiên Cốt đều quỳ rạp xuống Trường Lưu điện, thậm chí ngay cả đệ tử của Tam tôn như Thượng Thượng Phiêu, Lạc Thập Nhất, Hỏa Tịch, Vũ Thanh La cũng quỳ xuống, chỉ có Nghê Mạn Thiên mặt mày hả hê nhìn Hoa Thiên Cốt gặp họa.

Ma NghiêM nheo mắt, quát lớn: “Cả lũ các ngươi phản hết rồi sao?”

Đông Hoa thượng tiên, chương môn Lao Sơn và Bắc Hải Long Vương thấy thế cũng không đành lòng biện hộ cho nàng.

Ma NghiêM hừ lạnh: “Hoa Thiên Cốt là đệ tử Trường Lưu, phạm phải sai lầm lớn gây họa cho Lục giới như thế sao có thể dễ dàng tha thứ, hơn nữa đây là việc riêng của Trường Lưu, nên xử lí thế nào không tới lượt người ngoài xen vào.”

Vân Ân cả giận nói: “Hoa Thiên Cốt cũng là chương môn của bốn phái, nào dễ dàng để Trường Lưu nói giết là giết! Hôm nay dù cả phái Mao Sơn có phải liều mạng cũng tuyệt đối không giao người cho các ngươi!”

“Vân Ân!” Hoa Thiên Cốt khẽ quát, nhìn hẩn lắc đầu, bình tĩnh nói: “Mao Sơn chương môn Hoa Thiên Cốt, tội lỗi ngập trời, nay cách chức chương môn, giao cho đệ tử Vân Ân đảm nhiệm chức vụ.” Nói xong đưa cung vũ của chương môn ra, truyền ấn tích cách không cho Vân Ân.

“Chương môn!” Vân Ân nhìn ánh mắt khẩn cầu của nàng, muốn nói lại thôi.

Hoa Thiên Cốt từ từ cúi người xuống đất, chậm rãi nói từng từ: “Trường Lưu đệ tử Hoa Thiên Cốt, tội ác tày trời, Tam tôn nhân từ, đệ tử xin đền tội. Chỉ cầu Tam tôn khai ân, đừng trục xuất con ra khỏi sư môn. Dù có phải hồn phi phách tán, đệ tử cũng không oán hận nửa câu.”

Mọi người lại hoảng sợ, không thể tin, không hiểu lí do nàng thà hồn phi phách tán chứ không chịu rời khỏi Trường Lưu Sơn. Chỉ có Nghê Mạn Thiên cười lạnh, không ngờ chấp niệm của Hoa Thiên Cốt đối với Bạch Tử Họa lại sâu đến nhường này.

Mọi người đều nhìn về phía Bạch Tử Họa, chỉ có hắn từ nãy tới giờ vẫn chưa mở miệng. Hoa Thiên Cốt dù sao cũng là đồ đệ của hắn, kết quả xử lí thế nào phải do hắn quyết định.

Mặt Bạch Tử Họa không chút thay đổi, cầm chén trà lên nhấp một ngụm, xung quanh lặng yên đến mức ngay cả một cây kim rơi xuống sàn cũng có thể nghe thấy.

Hoa Thiên Cốt không dám ngẩng đầu nhìn, nàng không cần gì, chỉ cần sư phụ đừng trục xuất nàng ra khỏi sư môn. Nàng là đệ tử của Bạch Tử Họa, có chết cũng vẫn thế!

“Tại sao phải trộm thần khí của Yêu Thần xuất thế?” Tiếng Bạch Tử Họa lạnh lùng vang lên trong đại điện.

Tim Hoa Thiên Cốt rơi lộp bộp, xong rồi.

Môi lưỡi nàng bắt đầu rung lên liên tục, nàng cắn chặt răng, không nói lời nào, mặt càng lúc càng xanh mét.

“Vì... vì...”

Không được! Không được! Chết cũng không thể nói, chết cũng không thể nói! Nàng ra sức lắc đầu, môi bị cắn nát, chảy cả máu.

Mọi người xung quanh đều khó hiểu nhìn, không hiểu nàng đang giằng co điều gì.

Có điều bùa chú không phải loại tầm thường dễ giải, Hoa Thiên Cốt nghe thấy giọng mình chọc thủng họng mà ra. Nàng hạ ác tâm, cắn đứt lưỡi mình, máu chảy ra, nàng đau tới mức suýt ngất.

“Vị... giả đột... có... chưa...”^[1] Những chữ méo mó không trọn vẹn phát ra từ miệng nàng. Mọi người xung quanh đều không hiểu ra sao, hoàn toàn không biết nàng vừa nói gì.

[1] Vì giải độc cho sư phụ.

Bạch Tử Họa nhíu mày, xem ra nàng bị trúng bùa chú của Di Hủ các, nhưng đó là chuyện gì mà khiến nàng thà cắn nát lưỡi mình cũng không chịu nói? Lửa giận không khỏi bốc lên, nàng nhận tất cả tội lỗi thì bảo hẳn lấy lý do đâu gỡ tội cho nàng? Nàng thật sự muốn chết như thế sao?!

“Thuận theo ý của nàng, không trực xuất khỏi sư môn.”

“Tôn thượng?!” Giới Luật các và Ma Nghiêm đều kinh ngạc, Trường Lưu Sơn sao có thể giữ một đệ tử như vậy, dù có chết cũng ô danh rước nhục.

“Đệ tử của ta, ta nói không trực là không trực.” Bạch Tử Họa lạnh lùng, mọi người xung quanh không nói gì nữa. Người rất ít khi quyết định, nhưng chỉ cần nói ra thì không thể nào thay đổi được nữa, trước giờ không ai dám phản bác, không biết nên nói người độ lượng hay là kiên định nữa.

“Vậy còn đỉnh Tiêu Hồn trên trụ Tru Tiên?” Thủ tọa của Giới Luật các căn thận hỏi.

Bạch Tử Họa đứng dậy, phát ông tay áo một cái, đi vào hậu đường: “Lập tức chấp hành.”

Bốn chữ vừa ra, lập tức cả đại sảnh trở nên hỗn loạn. Kinh Thủy và Lạc Thập Nhất vốn vẫn ôm một tia hy vọng, chỉ cần Tôn thượng niệm tình thầy trò, có lẽ vẫn cứu được nàng. Mọi người phía dưới đều bối rối, hết bái lại dập đầu, tiếng cầu xin vang lên liên tiếp.

Ma Nghiêm thâm thở phào, Bạch Tử Họa quả nhiên vẫn là Bạch Tử Họa hấn biết ngày nào.

Hoa Thiên Cốt xụi lơ trên mặt đất, lòng trống rỗng, không nghe được tiếng mọi người xung quanh. Nàng lau vết máu ở khóe miệng, lưỡi rất đau, lòng còn đau hơn, nhưng đồng thời cũng rất vui. Tuy rằng phạm phải sai lầm lớn, nhưng ít nhất sư phụ, người vẫn coi nàng là đệ tử của mình, nàng có thành quả cũng yên lòng...

Khi bị áp giải tới trụ Tru Tiên cao cao trên vách phía sau núi, bước chân của nàng có chút loạn choạng.

Kinh Thủy gạt lệ, cười gió bay qua bức vách của Trường Lưu Sơn. Không thể để cho Thiên Cốt chết, tuyệt đối không thể!

Hiên Viên Lăng chỉ thấy khắp núi hỗn loạn, nhưng lại không phá được bức vách, chỉ chốc lát sau Sát Thiên Mạch cũng tới, hai người cùng lo lắng chờ kết quả hội thẩm.

“Kinh Thủy?” Hiên Viên Lăng nhìn cô gái bình thường luôn tươi cười ngó nghiêng xung quanh giờ phút này đầy nước mắt, khóc như mưa bay thẳng đến.

“Hiên Viên bệ hạ... xin người hãy cứu Thiên Cốt!” Nàng ghé sát vào bức vách nói kết quả hội thẩm cho hẳn biết.

“Tám mươi một cây đỉnh Tiêu Hồn?” Mặt Hiên Viên Lãng lập tức tái mét.

Sát Thiên Mạch lùi hai bước, nhắm mắt lại, đỉnh Tiêu Hồn? Lại là đỉnh Tiêu Hồn! Bạch Tử Họa... người thật nhẫn tâm!

Hoa Thiên Cốt đi từng bước lên thêm bạch ngọc, trụ Tru Tiên cao sừng sững trước mặt, nàng ngẩng đầu nhìn mà hơi choáng váng. Trên cột đầy hoa văn Dương Khắc, chữ khắc và chú ngữ, thân cột trắng tinh trong suốt lấp lánh, chỗ chạm rồng và khe hở đầy vết máu đen, Hoa Thiên Cốt biết đó là máu khô của vô số tiên nhân đã phải chết nơi này.

Thủ tọa của Giới Luật các thuật lại tội trạng của nàng một lần nữa, sau đó tuyên bố bắt đầu hành hình.

Hoa Thiên Cốt bị trói chặt trên trụ Tru Tiên, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như trước. Chắc sẽ đau lắm, nhưng đau, đau đến tận cùng sẽ không còn cảm giác gì nữa.

Tam tôn vẫn ngồi trên cao như trước, bỗng có người bay vụt vào cấp báo, quân đội của Nhân giới và Ma giới đang tấn công dữ dội vào Trường Lưu.

“Lệnh các đệ tử bảo vệ chặt chẽ lớp phòng vệ, một con ruồi cũng không được cho vào.” Bạch Tử Họa sớm đã đoán trước cho nên mới không để Hiên Viên Lãng vào núi. Đệ tử Trường Lưu dù có ý kiến với kết quả thẩm vấn cũng không dám làm gì, còn hẳn và Sát Thiên Mạch lại khác. Bạch Tử Họa nhìn Sinh Tiêu Mặc, Sinh Tiêu Mặc hiểu ý, xoay người rời khỏi.

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu, hững hờ nhìn mây đen cuộn cuộn, sấm chớp rền vang, cuồng phong gào thét.

Đông Phương Úc Khanh vẫn ở trong thiên lao cùng Nam Vô Nguyệt, cũng không cho Đường Bảo ra ngoài. Không cần đích thân tới, những chuyện xảy ra bên ngoài hắn đều nắm rõ như lòng bàn tay, nhưng vẫn không kiềm chế được mà hãi hùng. Không ai có thể cứu người dưới tay Bạch Tử Họa, nếu Bạch Tử Họa muốn nàng chết, nàng chắc chắn chạy không thoát.

“Ta hỏi lại một lần nữa, vì sao ngươi lại trộm thần khí, thả Yêu Thần xuất thế?” Bạch Tử Họa chăm chú hỏi.

Hoa Thiên Cốt ra sức lắc đầu, vẫn nói những lời không rõ nghĩa. Mắt nàng nhìn hắn, vô vàn lời nói, vô vàn suy nghĩ chỉ đổi lại một nụ cười khổ sở.

Chưa kịp chuẩn bị sẵn sàng, chiếc đinh Tiêu Hồn đầu tiên đã đâm vào cổ tay trái, Hoa Thiên Cốt không đề phòng, nhin không nổi thét lên một tiếng thảm thiết, mọi người nghe thấy đều sợ hãi.

Nàng run rẩy nhắm mắt lại, cơn đau như thế đời này nàng chưa từng trải qua, từ tay lan đến tứ chi, đau đến mức da đầu cũng run rẩy. Máu tươi chảy xuống, thấm vào trong cột.

“Thiên Cốt...” Kinh Thủy khóc thét lên, giãy giụa muốn tiến đến lại bị Hủ Mộc Thanh Lưu giữ chặt, kéo về.

Ngay sau đó là cây đinh thứ hai găm vào bên cổ tay phải, Hoa Thiên Cốt không thét lên sợ hãi nữa, nhưng vẫn đau đến cắn nát môi dưới.

Kế tiếp là mắt cá hai bên chân, đầu gối, xương đùi, cánh tay, xương quai xanh, liên tiếp mười hai chiếc đinh, đinh nào đóng vào cũng có thể nghe thấy tiếng xuyên qua xương và máu thịt của nàng, cùng với từng tiếng thét

đau đớn của Hoa Thiên Cốt là tiếng hít khí lạnh ở phía dưới. Khinh Thủy ngất xỉu, Lạc Thập Nhất, Hủ Mộc, Hỏa Tịch, Vũ Thanh La mắt rung rung.

Đã bao lâu nay Nghê Mạn Thiên chưa từng thấy hả lòng hả dạ như thế này, mỗi một đỉnh đóng vào, lòng nàng ta lại tuôn ra một nỗi hưng phấn và sung sướng dạt dào. Nàng ta chỉ hận mình không thể nói chuyện Hoa Thiên Cốt thăm thích Tôn thượng ra, nếu không đảm bảo Hoa Thiên Cốt sẽ chết càng khó coi hơn.

Trời và đất đều rung chuyển dữ dội, Sát Thiên Mạch và Hiên Viên Lãng tấn công Trường Lưu mãi không được sắp phát điên rồi.

Thanh lợi kiếm của Hiên Viên Lãng sừng sững giữa trời tựa như chiến thần, hai mắt bốc lên sát khí ngùn ngụt nóng cháy như liệt hỏa, mào rơi đầu đầy, mái tóc dài tung bay trong cuồng phong. Chân khí trong cơ thể như bị thiêu đốt, luồn ra khỏi kinh mạch của hắn, hóa thành một nguồn năng lượng không ngừng chạy trên thân kiếm.

Còn Sát Thiên Mạch sớm đã đỏ cả mắt, kiếm vung không chút lưu tình, đệ tử Trường Lưu xông lên ngăn cản không ngừng nổ tung dưới kiếm của hắn. Máu, óc, tay chân bị gãy, ruột văng tung tóe khắp nơi.

Trên bầu trời đâu đâu cũng thấy đủ loại ánh sáng chuyển động tán loạn, gió thét sấm rền, mây bay như mưa, kiếm khí nộ vũ. Người trong mây giới, kẻ trước hy sinh người sau tiếp bước, tử thương vô số.

Sát Thiên Mạch và Hiên Viên Lãng thấy sắp phá được rồi thì đột nhiên bị một ánh sáng màu xanh đầy vẻ. Không ngờ lại là Nho tôn Sênh Tiêu Mặc.

Sênh Tiêu Mặc gương trường tiêu lên, ý cười trên mặt vẫn không thay đổi: “Ta phụng lệnh Tôn thượng, tới ngăn cản các ngươi. Trước khi hình phạt chấm dứt, đừng mơ bước vào Trường Lưu một bước.”

Mười bốn chiếc đinh Tiêu Hồn đóng xuống, Hoa Thiên Cốt hấp hối, tiên thân của nàng đã mất một nửa, hồn phách cũng tan một phần mười. Nàng đau đến mấy lần chết đi sống lại, nhưng lần nào cũng bị cưỡng chế đến khi tỉnh dậy.

Đau quá, không thể để nàng chết luôn được ư? Không phải tiếp tục chịu tra tấn như thế này nữa? Nàng vận công định tự sát, không ngờ lại phát hiện ra mình như bị phong ấn, không thể dùng chút nội lực nào.

Nhanh chết đi, nhanh chết đi... Nàng liên tục gào thét trong lòng, chỉ mong tất cả chấm dứt mau hơn.

Không khí xung quanh ngập mùi máu tanh, có điều trong máu lại có một mùi thơm khó tả. Bạch Tử Họa ngửi thấy mùi máu quen thuộc kia, nhớ tới cảnh mỗi lần nàng hút máu cho hắn uống.

“Tôn thượng...” Đám Lạc Thập Nhất không ngừng dập đầu cầu xin.

Bạch Tử Họa vẫn bình tĩnh, chỉ có chút khó hiểu cúi đầu nhìn ngón tay của mình, phát hiện tay đang khẽ run.

“Dừng lại!” Đột nhiên hắn mở miệng, chiếc đinh Tiêu Hồn thứ mười tám sắp găm vào ngực Hoa Thiên Cốt dừng lại giữa không trung.

“Su đề!” Ma Nghiêm kinh hãi.

Bạch Tử Họa chậm chậm đứng dậy, từ từ bước xuống dưới. Hoa Thiên Cốt mất quá nhiều máu, mặt mũi tái nhợt, cổ sức mở to mắt nhìn hắn.

Bạch Tử Họa giơ tay lên, tiên tác từng lạc, mười bảy chiếc đinh Tiêu Hồn thoát ra từ người nàng. Hoa Thiên Cốt ngã dập xuống đất, máu từ mười bảy vết thương tuôn ra như mưa.

Mọi người đều thắc mắc nhưng không dám nhiều lời. Bọn Lạc Thập Nhất lại mừng như điên, biết lần này Hoa Thiên Cốt được cứu rồi.

“Hoa Thiên Cốt là tội nhân của Trường Lưu, thậm chí của cả thiên hạ, nhưng rốt cuộc vẫn là đệ tử của Bạch Tử Họa ta. Là ta quản giáo không nghiêm, gây họa cho muôn dân, hình phạt kế tiếp, để tự ta chấp hành.”

Khắp nơi bắt đầu ồn ào, bọn Lạc Thập Nhất chết sững, Hoa Thiên Cốt kinh hoàng mặt cắt không còn giọt máu, môi run rẩy, lắc đầu liên tục: “Sư phụ, đừng...”

Nàng không muốn! Nàng không muốn! Bất kể đau thế nào nàng cũng chịu được, nhưng nếu sư phụ ra tay bảo nàng chịu sao nổi đây?

Hoa Thiên Cốt liều mạng lùi về phía sau, kéo lê một vệt máu dài kinh người.

Nhưng nàng trốn không xong, sao có thể thoát được? Nàng chỉ có thể trở mắt nhìn Bạch Tử Họa đi từng bước, từng bước về phía mình.

“Con sai rồi, đồ nhi biết sai rồi, sư phụ...” Hoa Thiên Cốt luống cuống òa khóc như một đứa trẻ, nhưng vẫn không có nước mắt, có điều còn sợ hãi hơn tất cả mọi thời điểm trước kia.

Mặt Bạch Tử Họa vẫn không hề thay đổi, cúi người xuống, rút Đoạn Niệm kiếm trên người nàng ra.

Hoa Thiên Cốt ngây người, không... không ngờ sư phụ lại muốn dùng Đoạn Niệm. Đó là thanh kiếm người tự tay tặng cho nàng! Trong đó chứa đựng bao kí ức vui vẻ hạnh phúc, chưa một giây rời khỏi người nàng. Nhưng, nhưng người lại tàn nhẫn tới mức dùng Đoạn Niệm xử phạt?

“Sur phụ, xin người, đừng... Ít nhất đừng dùng Đoạn Niệm...” Một tay nàng ôm lấy chân Bạch Tử Họa trước mặt, một tay ra sức nắm lấy chuôi kiếm, hoảng sợ thì thảo cầu xin, máu tươi nhiễm những vết dài trên áo choàng trắng của người.

Mày Bạch Tử Họa nhíu chặt: “Trước kia ta tặng ngươi kiếm vì cái gì? Ngươi thật khiến vì sư thất vọng...”

Nói xong hắn muốn giơ kiếm lên, lại kinh ngạc nhận ra Đoạn Niệm ngưng tụ trên không trung, rung động dữ dội, không chịu dịch chuyển phân nào. Nó đi theo Hoa Thiên Cốt đã lâu, mặc dù chưa đạt tới cảnh giới người kiếm hợp nhất nhưng cũng đã hoàn toàn thần phục, mặt khác lại có linh tính, thế nên nào chịu xuất kiếm hại nàng.

Bạch Tử Họa bắt đầu đã lắc đầu. Hay cho một Đoạn Niệm, rõ ràng là bội kiếm của hắn, mới được vài năm mà ngay cả hắn cũng không sai bảo được!

“Hôm nay không dùng ngươi không được!” Bạch Tử Họa nổi giận, ngón tay bắn mạnh lên, lập tức chân khí tràn đầy thân kiếm.

“Đừng mà! Sư phụ! Con xin người! Con cầu xin người!” Hoa Thiên Cốt khóc lóc hô lên, ra sức vươn tay qua, lại chỉ bắt được chuôi cung linh làm tua đeo kiếm.

Bạch Tử Họa nâng kiếm lên, không chút do dự phá nát tất cả khí đạo và huyết đạo to nhỏ trên người Hoa Thiên Cốt, chân khí và nội lực ào ào tuôn ra, kinh mạch toàn thân không có chỗ nào không đứt.

Hoa Thiên Cốt ngã xuống đất như xác chết, khẽ run rẩy, mắt trống rỗng, mặt đại ra, không thể cử động được nữa. Cùng với những vết thủng đỉnh Tiêu Hồn để lại, máu nàng dường như đã chảy cạn.

Không chỉ mất đi tiên thân, còn mất đi tất cả pháp lực, nàng giờ chỉ là một phế nhân, đừng nói cử động, cho dù đứng thẳng lưng hay quay đầu cũng không làm được.

Bạch Tử Họa từ trên cao nhìn xuống nàng, tiện tay vứt Đoạn Niệm ra chỗ khác. Dính máu của Hoa Thiên Cốt, Đoạn Niệm giờ còn chẳng bằng sắt vụn.

Tuyệt tình đoạn niệm, tuyệt tình cắt đi nỗi nhớ thương, người vĩnh viễn sẽ không biết tình cảm nàng dành cho người, lại càng không hiểu Đoạn Niệm có ý nghĩa thế nào với nàng.

“Kéo nàng vào tầng tiên lao cuối cùng, không có sự cho phép của ta, dù là ai cũng không được tới thăm nàng hay đưa thuốc!”

Hoa Thiên Cốt như chết rồi, đôi mắt mở to mà trống rỗng, không chút phản ứng khi bị người khác kéo xuống. Máu nàng rải một đường đi, nhưng tay vẫn nắm chặt hai quả chuông nho nhỏ.

Xung quanh lặng ngắt như tờ, mọi người đều sửng sốt, không khí tiêu điều đượm mùi tanh của máu.

Đám Lạc Thập Nhất đều buồn, dẫu Thiên Cốt có giữ được mạng, nhưng từ giờ chỉ là một phế nhân. Sống dở chết dở như thế không bằng chết ngay cho thoải mái.

Ma Nghiêm nổi trận lôi đình: “Su đệ, đệ có ý gì? Trước mặt chúng tiên đây, đệ làm thế chẳng phải quá dung túng rồi ư? Người không biết còn tưởng Trường Lưu chúng ta cố ý thiên vị.”

Bạch Tử Họa lạnh lùng đáp: “Đồ đệ của Bạch Tử Họa ta, ta muốn phạt thế nào thì phạt thế đó, ai phản đối?”

Tất cả chúng tiên đều không lên tiếng, đây là lần đầu tiên bọn họ thấy một Bạch Tử Họa ngạo mạn đáng sợ, hàn khí thấu xương như thế, nào ai dám hé răng.

Ma Nghiêm biết tính Bạch Tử Họa vốn chín chắn nội tâm, trăm năm qua, đây là lần đầu tiên thấy con người ấy khác thường, vậy nên trong lòng hắn như bị mây đen phủ kín, mày rậm nhíu chặt, nhưng không nói gì nữa.

Bạch Tử Họa đứng trong vũng máu, nhận ra mình đã quá thất lễ, chậm rãi nhắm mắt lại, nhưng vẫn chỉ thấy một mảnh đỏ khiến hắn choáng váng. Cố hết sức lơ đi cơn sóng cuộn trào dữ dội và cảm giác kì lạ trong lòng, hắn thở dài.

“Nguyệt đồ Hoa Thiên Cốt, dù phạm phải tội ác tày trời, song may mắn cứu vãn đúng lúc, không để Yêu Thần xuất thế làm hại muôn dân. Mười bảy cây đinh Tiêu Hồn kia, là Trường Lưu thay thiên hạ trừng phạt nàng. Còn một trăm lẻ một kiếm phế nàng này, chính là quân giáo của kẻ làm sư phụ ta với nàng. Mặc dù không thể bù đắp cũng như trả hết những lỗi lầm nàng đã phạm phải, cũng có thể khiến nàng suy nghĩ lại cẩn thận. Chúng tiên khoan dung, dù là yêu ma, nếu buông đao xuống cũng có thể cho một cơ hội hướng thiện. Thiên Cốt còn quá nhỏ, vẫn chưa phân rõ đúng sai phải trái, là ta không biết cách dạy mới khiến nàng sơ sẩy lỡ bước. Trước kia ở Đại hội báisư, ta đã lập lời trọng thề trước mặt chúng tiên Trường Lưu, dạy dỗ nàng thật tốt, không ngờ giờ lại xảy ra chuyện này. Nuôi không dạy là lỗi của cha, dạy không nghiêm là lỗi của thầy. Ta có lỗi với chúng tiên Trường Lưu, càng có lỗi với chúng tiên Lục giới, lý ra phải chịu phạt cùng nàng.”

“Sư đệ!” Ma Nghiêm biến sắc, lập tức hiểu hắn muốn nói gì, đang định ngăn lại thì Bạch Tử Họa đã trầm tĩnh mở miệng.

“Trường Lưu đệ tử nghe lệnh, cách chức Trường Lưu chương môn của thượng tiên Bạch Tử Họa, Thế tôn Ma Nghiêm tạm thời thay thế. Sáu mươi tư cây đinh Tiêu Hồn còn lại, bản tôn thay nguyệt đồ gánh chịu, lập tức chấp hành!”

“Tôn thượng!” Mọi người đều hoảng sợ, lục tục quỳ xuống.

“Tôn thượng, đâu cần phải làm thế, hình phạt cho Thiên Cốt đã đủ rồi, nếu ngay cả người cũng...” Đám Lạc Thập Nhất vô cùng lúng túng nhìn Bạch Tử Họa lo lắng.

“Sai chính là sai, tất phải cho thiên hạ một câu trả lời. Môn quy Trường Lưu nào phải trò đùa, đã nói tám mươi một cây đinh Tiêu Hồn, thì một cây cũng không thể thiếu.” Bạch Tử Họa bình tĩnh lạ thường, tựa như đang nói một chuyện đơn giản, sau đó lấy cung vũ chương môn đưa cho Ma Nghiêm.

Ma Nghiêm đập mạnh lên bàn, tức đến nỗi môi run bần bật. Hắn sao không hiểu tính Bạch Tử Họa, chúc chương môn chỉ là chuyện nhỏ, một thời gian sau trả lại cũng được, nhưng sáu mươi tư cây đinh Tiêu Hồn kia, dù có lấy tu vi thượng tiên cũng không thể bình an vô sự. Người tưởng người là thần sao? Hay là có tâm thần bất tử?

Có điều Bạch Tử Họa đã quyết, tự trói mình lại trên trụ Tru Tiên. Thủ tọa của Giới Luật các nhìn Ma Nghiêm, Ma Nghiêm bắt đầu dĩ nhắm mắt lại, mặt mũi vùng tay lên.

Đinh Tiêu Hồn hết cây này tới cây khác lần lượt cắm lên người Bạch Tử Họa. Hắn im lặng nhắm hai mắt lại, không lên tiếng như chẳng hề cảm thấy đau đớn. Mới đầu sau khi mấy cây đinh cắm vào, nhờ vào tiên lực cực mạnh mà có thể tự động cầm máu khôi phục như cũ. Nhưng khi đinh Tiêu Hồn ngày càng nhiều, tiên lực của hắn trút xuống ngày càng mau, máu nhuộm đỏ vạt áo trắng từng chút một, so với Hoa Thiên Cốt còn kinh hoàng hơn.

Khi cây đinh thứ năm mươi một cắm xuống, hắn mất tri giác một lúc, đang mê man thì hình như nghe thấy tiếng chuông bạc và tiếng ai la lên. Bạch Tử Họa mơ màng mở mắt, nhìn đâu cũng thấy người khóc rầm rức. Để giảm bớt đau đớn cho hắn, đinh Tiêu Hồn cắm ngày càng nhanh, nhanh tới mức hắn dường như không thấy có gì đang xuyên qua người mình nữa.

Máu chảy vào kẽ hở trên trụ Tru Tiên, hòa với chỗ máu chưa khô của Hoa Thiên Cốt, phủ thành một lớp cực dày.

Cuối cùng hình phạt cũng chấm dứt, hắn vẫn rất tỉnh táo, chậm chậm rơi xuống mặt đất, rút mấy cây đinh Tiêu Hồn không xuyên qua hắn mà cắm tận sâu vào xương ra.

“Tôn thượng!” Mọi người muốn tới dìu hắn, hắn lại phát tay.

“Hình phạt đã xong, chuyện này chấm dứt. Chúng tiên nếu còn ý kiến gì thì đề đạt sau. Yêu ma vẫn chưa từ bỏ ý định, tấn công Trường Lưu bao lâu vẫn chưa chịu rút quân, xin chư vị an tâm nghỉ tạm ở Trường Lưu trước, sau đó chúng ta cùng thảo luận kế sách đánh lui địch.”

Bạch Tử Họa lạnh lùng nói vài câu, sau đó chấp tay xoay người đi vào trong nội điện.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nói không nên lời, trên đời này chưa từng có ai lên trụ Tru Tiên mà không cần người đỡ xuống. Cuối cùng họ cũng biết tu vi của Bạch Tử Họa giờ đã cao đến mức nào.

Ma Nghiêm chỉ dặn dò vài câu đơn giản rồi lao người bay vào hậu viện đuổi theo Bạch Tử Họa. Quả nhiên thấy hắn loạng choạng được vài bước, rồi tựa vào một cây cột từ từ trượt xuống. Hắn bay vụt ra đằng sau đỡ lấy Bạch Tử Họa, điểm huyết cầm máu, sau đó không ngừng truyền chân khí cho sư đệ.

Nhìn dáng vẻ yếu ớt này, Ma Nghiêm không khỏi giận dữ: “Ta biết một ngày nào đó nó sẽ hại đệ!”

Bạch Tử Họa mặt cắt không còn giọt máu lắc đầu, muốn nói gì đó lại không thể cầm cự được, người mềm nhũn, lâm vào mê man.

“Tử Họa!” Ma Nghiêm nghiêng rằng, bao năm qua, hấn vẫn chỉ khiến sư huynh này phải lo lắng!

Ma Nghiêm ôm Bạch Tử Họa bay vút tới Tham Lam điện, lúc chữa trị mới phát hiện ra lúc hấn đối chiến với Sát Thiên Mạch cũng đã bị thương. Từ trước tới giờ vẫn vậy, chuyện gì hấn cũng chịu một mình. Hơn nữa giờ còn vì một con nhóc mà hủy đạo hạnh trăm năm. Dù hấn không nghĩ cho Trường Lưu thì cũng phải nghĩ cho đại cục, cả Tiên giới coi hấn là thủ lĩnh, giờ tiên lực đã mất phân nửa, yêu ma không nhân cơ hội này làm loạn mới là lạ. Ngộ nhỡ khi tranh đoạt Yêu Thần lại có chuyện gì xảy ra thì sao? Từ khi nào hấn lại trở nên bốc đồng như thế?!

Ma Nghiêm nổi giận đùng đùng, trông đáng vẻ đầm máu cực kì chói mắt của Bạch Tử Họa, bèn gọi đệ tử vào thay đồ cho hấn rồi mang ít thuốc đến. Dù ngoại thương đã khỏi, nhưng dấu Bạch Tử Họa lợi hại tới đâu, nếu không tĩnh dưỡng hơn tháng, thì ngay cả nguyên khí cơ bản nhất cũng không thể hồi phục được.

Bên ngoài trời đất vẫn mịt mù, cuồng phong gào thét, tiên ma hỗn chiến. Tuy rằng hấn rất tin vào khả năng của Sênh Tiêu Mặc, nhưng không chừng Sát Thiên Mạch lại giở trò quỷ kế. Hấn càng nghĩ càng lo lắng, thế nên tự mình bay ra xem tình hình.

Lúc này Sát Thiên Mạch và Hiên Viên Lăng đã quan vi thấy hình ảnh Hoa Thiên Cốt bị thương nặng tới mức đó, tim như bị dao cắt, bất chấp tất cả, giết người đổ mắt như kẻ điên. Nhưng sức Hiên Viên Lăng cũng có hạn, Sát Thiên Mạch lại bị trọng thương trong trận chiến với Bạch Tử Họa, hơn nữa Sênh Tiêu Mặc quá lợi hại, dù hai người có liên thủ thì vẫn bị lép vế.

Thấy Hoa Thiên Cốt sau khi bị đình hình, Bạch Tử Họa chủ động lên lĩnh tội, Sênh Tiêu Mặc nhất thời hơi bối rối. Hai bên đánh ngang tay, mãi vẫn không phân thắng bại. Không ngờ đúng lúc này Ma Nghiêm lại xuất hiện, bất tuân đạo nghĩa lén ra tay với Sát Thiên Mạch và Hiên Viên Lăng. Hấn không nói không rằng trói chặt hai người ở bên trong vách sáng, ép yêu

ma và nhân giới lui binh. Bọn Xuân Thu Bất Bại và Liệt Hành Vân hết cách đành tạm thời rút quân.

“Ma Nghiêm! Ngươi là đồ đê tiện!” Sát Thiên Mạch căm phẫn, mặt sức gào thét, khác hẳn với vẻ tao nhã thường ngày.

Ma Nghiêm hừ lạnh: “Đối phó với yêu ma quỷ quái các ngươi cần gì phải đường đường chính chính.”

“Thả nàng ra!” Hiên Viên Lăng phát uy, vẻ kiêu ngạo ngút trời khiến Ma Nghiêm ngây người.

“Bệ hạ, tội gì vì một nữ tử mà làm bạn với yêu ma, thành địch với toàn Tiên giới, tôn sư của ngài mà biết nhất định sẽ cực kì thất vọng.”

“Đừng có lời sư phụ ra ép ta! Các ngươi đã phạt nàng rồi! Ta không cần biết nàng đúng hay sai! Thả ra ngay!”

Ma Nghiêm lắc đầu, quay người: “Nếu ngay cả bệ hạ cũng cố chấp như thế, vậy đừng trách ta bất kính. Người đâu, giải hai kẻ này xuống!”

Dù hai người có gào thét chửi bới thế nào Ma Nghiêm cũng làm như không thấy. Tuy phải tránh việc mấy giới hỗn loạn, suy nghĩ cho đại cục nên hẳn không thể làm gì bọn họ, nhưng tạm thời cứ giữ làm con tin, ngừa lũ yêu ma lại rục rịch.

“Đại sư huynh! Nhị sư huynh sao rồi?” Sênh Tiêu Mặc lo lắng nhìn hẳn, tận sáu mươi tư cây đĩnh Tiêu Hồn đây! Dù có dựa vào pháp lực của bản thân, chỉ sợ cũng khó chống đỡ.

Ma Nghiêm cứng lại, lắc đầu.

Hai người lại bay về Tham Lam điện, nhưng Bạch Tử Họa đã không còn ở trên ghế nằm.

Cửa lao mở, khóa rơi trên mặt đất, Bạch Tử Họa lão đảo bước vào.

Hoa Thiên Cốt đang thoi thóp nằm mê man trong đồng rom góc phòng. Đệ tử áp giải nhất định không nỡ nhìn cảnh này nên đã phạm lệnh mà cầm máu cho nàng.

Hắn không thể giải thích nổi cảm giác lúc này trong mình, đường đường là thượng tiên một giới, vậy mà ngay cả khả năng bảo vệ đệ tử chu toàn cũng không có, thật nực cười.

Hắn đến trước mặt nàng, cẩn thận kiểm tra vết thương, quả nhiên tất cả gân mạch bị chặt đứt đều đã bắt đầu dần khép miệng. Hiện giờ nàng không còn chút nội lực nào, thậm chí còn chẳng bằng một kẻ phàm trần, nếu người khác thấy chắc chắn sẽ rất ngạc nhiên.

Tuy hắn đã phế hết chỗ công lực mấy năm nay truyền thụ, nhưng sức mạnh của Yêu Thần bị phong ấn vẫn đang ở trong người nàng, huống hồ nàng có thần mệnh, chắc chắn không thể chết dễ dàng như thế. Dẫu biết vậy, nhưng lúc giờ kiểm lên, Bạch Tử Họa vẫn không kiềm được mà run rẩy, đây là đồ nhi bao năm qua hắn yêu thương dạy dỗ, nào phải người dung...

Bạch Tử Họa đưa tay ra vuốt đầu nàng, thấy nàng hôn mê mà vẫn nắm chặt hai cung linh kia.

Sai chính là sai, bất kể lí do gì.

Tiểu Cốt, ta biết ngươi không cam lòng, có oán, thì hãy oán sư phụ đi...

Hoa Thiên Cốt trong mơ màng cảm thấy có ai đang làm gì đó trên người mình, một lớp lạnh lạnh được người ấy thông thả dịu dàng quét lên những vết thương, cảm giác đau đớn và bỏng rát lập tức tan đi phân nửa. Sau đó nguồn nội lực cuộn cuộn đổ tới, sưởi ấm lục phủ ngũ tạng của nàng.

Nàng mơ màng mở mắt ra, thấy bóng trắng trước mặt, nhưng mãi vẫn không thể nhìn rõ được.

Sư phụ? Là sư phụ ư?

Nàng khẽ run lên dưới bàn tay của người, lui lại thành một đống nhỏ.

Bạch Tử Họa tưởng nàng lạnh, vội vàng mặc quần áo cho nàng, dịu dàng cẩn thận ôm nàng vào lòng tựa như đang ôm búp bê.

Một trăm lẻ một vết kiếm lưu lại khắp người nàng như châm đâm mạnh vào mắt hắc. Lúc đó rốt cuộc hắc thể nào mà xuống tay được?

“Ta muốn Hoa Hoa...” Nam Vô Nguyệt không ngừng khóc, Đường Bảo có đỡ thế nào cũng không được.

“Mẹ Cốt Đầu sao rồi?” Mặt Đường Bảo buồn rười rượi, vừa lo lắng lại vừa khó chịu.

Đông Phương Úc Khanh cười an ủi rồi vỗ nhẹ lên đầu Nam Vô Nguyệt, chẳng mấy chốc thằng bé đã lăn ra ngủ.

“Đừng lo, Cốt Đầu đã không sao rồi.” Hắc thở dài, chung quy Bạch Tử Họa vẫn không làm hắc thất vọng.

Chưa nói tới việc thích hay không thích, bằng tính cách của mình sao Bạch Tử Họa có thể để đồ đệ yêu hôn phi phách tán được. Hắc thà mắc sai

lầm lớn, vi phạm nguyên tắc vốn có của bản thân, ngầm phong ấn sức mạnh của Yêu Thần trong nàng, đương nhiên sẽ không trơ mắt nhìn nàng chết. Mặt khác, dù biết rõ Nam Vô Nguyệt không phải Yêu Thần, nhưng vẫn để thằng bé gánh tội thay Cốt Đầu. Có lẽ đó chỉ là sách lược nhất thời, hẳn cũng đã nghĩ cách kéo dài thời gian xử lý Nam Vô Nguyệt, hẳn là sẽ không để thằng bé phải uống mạng. Chỉ nội chuyện này thôi đã có thể thấy Cốt Đầu quan trọng với hắn, quan trọng tới mức có thể khiến một Bạch Tử Họa tâm lạnh như băng bỏ tất cả, chỉ để bảo vệ nàng bình an.

Đông Phương Úc Khanh khẽ thở dài, tựa như thấy Hoa Thiên Cốt cách mình ngày càng xa.

Cốt Đầu, có lẽ tất cả những gì Bạch Tử Họa đã vứt bỏ, phản bội, trả giá còn nặng hơn nàng rất nhiều.

Sênh Tiêu Mặc đặt Đoạn Niệm kiểm lên chiếc bàn trước mặt.

Bạch Tử Họa nhắm mắt lại không thèm liếc một cái. Hắn vốn đã suy yếu đến tận cùng, lại vì chữa thương cho Hoa Thiên Cốt mà hao tổn rất nhiều nội lực, nên cả khuôn mặt trắng bệch kinh người.

“Kiểm của huynh.” Sênh Tiêu Mặc thương hắn vì đã gánh sáu mươi tư cây đinh Tiêu Hồn cho Hoa Thiên Cốt, nhưng lại có chút vui sướng khi hắn làm như thế. Ở cạnh nhau bao năm, Sênh Tiêu Mặc hiểu rất rõ tính cách của sư huynh, đó không phải là sự lạnh lùng vô tình mà hắn luôn tỏ ra trước mặt mọi người. Hắn luôn lấy cách bản thân cho là đúng để dè dặt bảo vệ người hắn quan tâm trân trọng, giống như hồi nhỏ Bạch Tử Họa bảo vệ Sênh Tiêu Mặc, có khổ đến thế nào cũng không lên tiếng.

“Vứt.” Bạch Tử Họa vẫn im lặng ngồi đó, không hề mở mắt.

“Nó là sư phụ tự tay truyền cho huynh, ngay cả sau khi đã làm chương môn huynh vẫn luôn đem theo bên mình, không phải rất thích nó sao?”

“Thế gian này không có thứ gì khiến ta thích, thuận theo tự nhiên mà thôi. Huống chi lại là một thanh kiếm bỏ đi, làm gì được nữa?”

“Nếu huynh đã tặng cho Thiên Cốt thì nó chính là của nàng, nào có thể để huynh nói vứt là vứt.”

Bạch Tử Họa không đáp.

Sênh Tiêu Mặc khẽ thở dài: “Đệ biết huynh cố ý tổn thương nàng, huynh phải biết chưa chắc nàng sẽ hận hay hiểu được nỗi khổ tâm của huynh.”

“Ta không hiểu đệ đang nói gì, ra ngoài đi, ta muốn nghỉ ngơi.”

Sênh Tiêu Mặc bắt đầu dĩ lắc đầu: “Huynh sai ở chỗ quá thông minh, tội gì phải biết tất cả?”

Hắn đóng cửa đi ra ngoài, Đoạn Niệm kiếm giờ đã mất hết hào quang, linh tính không còn, chỉ như một thanh sắt vụn nằm ngang trên bàn. Bạch Tử Họa mở mắt lẳng lặng nhìn vài giây, một vài hình ảnh hiện lên trong đầu, khẽ thở dài một tiếng, lại nhắm chặt hai mắt.

Khinh Thủy kéo Lạc Thập Nhất: “Thế nào rồi? Vẫn không cho người vào thăm à? Làm sao bây giờ? Cậu ấy bị thương nặng như thế!” Rồi bắt đầu nức nở.

Hủ Mộc Thanh Lưu vỗ vỗ vai nàng: “Đừng lo, nếu Tôn thượng đã cứu nàng thì chắc chắn sẽ không để nàng chết.”

“Nhưng Sóc Phong cũng không thấy đâu! Cậu ấy mất tích cùng Thiên Cốt! Rốt cuộc đi đâu rồi? Cậu ấy là người tinh táo nhất, thông minh nhất. Nếu cậu ấy ở đây, không chừng lại có cách!”

Mắt Lạc Thập Nhất ánh lên vẻ đau đớn, nhíu mày do dự không biết nên nói cho nàng hay không.

“Huynh vừa làm phép tìm, không nơi nào có hơi thở của Sóc Phong, đá Nghiêm Sinh cũng không có phản ứng, Sóc Phong... có lẽ đã chết rồi.”

Khinh Thủy nghe xong ngất lịm.

Trải qua mấy ngày đại chiến, mọi người đều mệt mỏi vô cùng. Trăng tròn mới lên, bóng đêm lại bao phủ mặt đất. Có điều Trường Lưu vẫn không bình yên, Vân Ân vài lần muốn cầu kiến Bạch Tử Họa nhưng bị từ chối vì lý do không khỏe, lại có người truyền lời cho hắn, chỉ cần một ngày Hoa Thiên Cốt chưa bị trục xuất khỏi sư môn, thì nàng vẫn là người của Trường Lưu, phải chịu sự quản giáo của Trường Lưu, đừng mơ đưa nàng về Mao Sơn.

Nửa đêm, Ma Nghiêm một mình đứng lặng yên trước cửa sổ, một giọng trầm vang lên: “Sư tổ, đệ tử Nghê Mạn Thiên cầu kiến.”

Trong màn đêm, Ma Nghiêm mở mắt ra, tựa như hồ phách lóe lên kim quang, cực kì đáng sợ.

“Khuya quá rồi, có chuyện gì?”

“Có chuyện quan trọng cần bẩm báo ngay với sư tổ.” Nghê Mạn Thiên lấy hết can đảm nói, dù sao nàng cũng có vài phần kính sợ với vị Thế tôn nghiêm khắc này.

“Vào đi.” Ma Nghiêm búng tay, thấp sáng đèn.

Nghê Mạn Thiên đẩy cửa bước vào, kính cẩn quỳ xuống lạy: “Con xin lỗi, thể thế này còn quấy rầy sư tổ nghỉ ngơi.”

“Có chuyện gì nói mau.”

“Xin hỏi sư tổ, chuyện của tiểu sư thúc sau này phải xử lý thế nào?”

“Người nói Hoa Thiên Cốt?”

“Dạ vâng.”

“Hừ, xử lí thế nào đâu tới lượt ta làm chủ, nó là đồ đệ của người ta, người ta sẽ cực kì không vui khi có người nhúng tay vào!” Ma Nghiêm vì chuyện này mà nổi nóng.

Khóe miệng Nghê Mạn Thiên hơi lộ ra ý cười: “Sur tổ bất giận, Tôn thượng vốn là người khoan dung đại lượng, huống chi lại là đồ đệ tự tay mình dạy dỗ, khó tránh khỏi có chút tình cảm.”

Ma Nghiêm nghe thấy thế lại nổi trận lôi đình, lớn tiếng trách cứ: “Hắn có khoan dung cũng không nên lấy nửa cái mạng của mình để đổi lấy con nhóc kia! Giờ còn thành ra thế này!” Miễn tội cho con nhóc kia thì đã đành, lại còn cố tình cậy mạnh thay nó chịu bao nhiêu đòn Tiêu Hồn. Bản thân đã khó bảo toàn, lại còn cố gắng đi chữa thương cho nó nữa!

Nghê Mạn Thiên thấy buồn, nghĩ lại, nếu người trên trụ Tru Tiên là mình, e rằng Lạc Thập Nhất chỉ lạnh lùng nghiêm mặt chẳng thèm quan tâm. Bỗng chốc nàng càng hận, Hoa Thiên Cốt có gì mà Lạc Thập Nhất và mọi người trong thiên hạ lại đối xử với nàng ta tốt như thế, vì nàng ta mà chẳng quản sống chết. Vốn tưởng giờ đây, nàng ta cuối cùng cũng có thể hoàn toàn biến mất khỏi mắt nàng, sẽ không còn ai tranh giành với nàng nữa, không ngờ lại được Tôn thượng cứu, được ở lại Trường Lưu Sơn như xưa.

“Việc này cứ trôi qua như thế ạ?”

“Không thì còn muốn thế nào?” Ma Nghiêm bực mình, sở dĩ từ trước tới giờ chuyện gì Bạch Tử Họa cũng nghe theo Ma Nghiêm là vì hắn vô dục vô cầu, chuyện gì cũng không ảnh hưởng tới hắn, nhưng nếu như hắn đã quyết định thì cả thiên hạ này không ai có thể khuyển nử.

“Đệ tử... đệ tử có một việc muốn bẩm báo, nhưng không biết có nên nói hay không, cũng không biết phải nói thế nào.”

“Ngươi cứ nói, đừng có dông dài, không ai trách phạt ngươi đâu.”

Nghê Mạn Thiên cúi đầu cười quỷ dị: “Việc này rất quan trọng, xin sư tổ hãy đi theo con.”

Ma Nghiêm cùng nàng xuống Tham Lam điện, đi thẳng vào trong thiên lao, xuống tầng dưới cùng.

Bởi vì thiên lao chủ yếu là dựa vào pháp thuật bảo vệ, cho nên ngoài hai đệ tử đứng ngoài cửa thì cơ bản không cần ai khác trông giữ. Còn tầng cuối cùng vì giam giữ Hoa Thiên Cốt nên tăng thêm hai đệ tử nữa mà thôi.

“Tham kiến Thế tôn!” Hai đệ tử thấy Ma Nghiêm tới lúc đêm hôm khuya khoắt, có chút lúng túng.

Ma Nghiêm nhìn về phía Nghê Mạn Thiên. Nàng ta muốn hẳn tới gặp Hoa Thiên Cốt?

Nghê Mạn Thiên gật đầu: “Chúng ta muốn vào, mở cửa ra.”

Hai đệ tử quỳ bái, mặt căng thẳng, khó xử nói: “Tôn thượng có lệnh, bất kể là ai cũng không được vào thăm.”

Ma Nghiêm nheo mắt lại: “Ngay cả ta cũng không được?”

Hai đệ tử mặt cầu xin: “Đặc biệt là Thế tôn, Tôn thượng đã dặn dò nếu Thế tôn đến lập tức báo cho người.”

Ma Nghiêm vừa nghe đã nổi đóa, hẳn ngày càng quá đáng. Đúng lúc này Nghê Mạn Thiên giơ tay lên vạt đánh hai đệ tử ngất xỉu, lấy chìa khóa từ

trên người họ ra mở cửa nhà lao.

“Sur tổ, mời.” Nghê Mạn Thiên cung kính khom lưng. Ma Nghiêm nhìn nàng ta chăm chăm không nói gì, phát tay áo tiếp tục xuống dưới.

Hai người vào nhà lao giam giữ Hoa Thiên Cốt, không gian kín bưng, tối tăm ngột ngạt. Hoa Thiên Cốt bị thương quá nặng, vẫn hôn mê bất tỉnh nằm ở trong góc.

Ma Nghiêm nhìn khắp người nàng mà không khỏi giật mình, nàng không còn chút tiên lực nào, thậm chí ngay cả phàm nhân cũng không bằng, vậy mà chỗ gân mạch bị đứt đã bắt đầu khép miệng, xương thịt bên trong đã mọc lại. Bạch Tử Họa rốt cuộc đã hao tổn bao nhiêu nội lực chữa trị cho nàng, mang bao nhiêu linh đan diệu dược tới cho nàng ăn? Nghiệt đồ này thật sự khiến hắn lo lắng như thế? Lửa giận lại bắt đầu nhen nhóm trong lòng Ma Nghiêm.

Nghê Mạn Thiên vừa thấy thế cũng ngẩn người, không ngờ trải qua kiếp nạn lớn như thế mà nàng lại có thể gặp dữ hóa lành? Cảm giác không cam lòng và phần uất càng khiến quyết định của nàng ta thêm vững vàng.

“Người muốn nói gì với ta? Là chuyện về nghiệt đồ này ư?”

Nghê Mạn Thiên gật đầu, cực kì oán hận. Làm chủ thuật không cho ta nói thì có ích gì, ta tự có cách khiến người khác biết. Nàng bất chợt lấy một chiếc bình bạc trong ngực, mở ra trình tới trước mặt Ma Nghiêm.

“Xin sư tổ xem, đây là nước ao Tuyệt Tình, không hề pha với loại nước nào khác, là đệ tử tự mình đến miệng tượng thần thú cổ trên Tuyệt Tình điện lấy.”

“Thì sao?” Ma Nghiêm lười truy vấn.

Bổng Nghê Mạn Thiên tiến lên hai bước tới trước mặt Hoa Thiên Cốt. Hoa Thiên Cốt đương mê man cảm giác được có người lại gần mình nhưng không hề biết đại họa đã cận kề. Nàng vùng vẫy muốn mở mắt ra, sư phụ? Là sư phụ sao?

Nghê Mạn Thiên dừng lại một lát, khóe miệng nhếch lên một nụ cười tàn nhẫn. Chiếc bình bạc vừa nghiêng, cả một lọ nước ao Tuyệt Tình liền đổ xuống mặt và người nàng.

“A!!!”

Một tiếng thét cực kì thảm thiết vang vọng mãi trong phòng giam, còn cả thanh âm “tách tách” nghe như tiếng làn da bị một loạt chất lỏng ăn mòn, như miếng thịt đặt trên tấm sắt nóng đỏ, khiến người nghe phải kinh hãi.

Nghê Mạn Thiên cũng bị dọa, không ngờ nàng ta lại có phản ứng dữ dội với nước ao tới mức này. Chiếc bình bạc rơi khỏi tay lặn xuống đất, nàng ta sợ hãi lui lại mấy bước.

Ma Nghiêm cũng ngây người, rồi lập tức thi pháp phong tỏa chặt chẽ chỗ này, nếu không cẩn thận bị Bạch Tử Họa hay người khác quan vi thấy...

Đúng lúc này Bạch Tử Họa, Đông Phương Úc Khanh, Sát Thiên Mạch, Hiên Viên Lăng, Đường Bảo và cả Nam Vô Nguyệt đều cảm thấy điều gì đó bất thường, nhưng nháy mắt đã biến mất.

Hoa Thiên Cốt đang mơ màng ngủ thì giật mình tỉnh giấc, đau đến mức quay cuồng trên đất, nhưng ngay cả động tác giơ tay lên che mặt nàng cũng không làm được.

Đau, đau quá, so với cảm giác đinh Tiều Hồn xuyên qua cơ thể còn đau hơn vạn lần. Cả da, cả máu, cả thịt như bị tróc ra, thối rữa, phản ứng cực kì mạnh với nước ao Tuyệt Tình. Từng bọt khí to cuồn cuộn nổi lên, ghê tởm như cóc nhái, sau đó tiếp tục ăn mòn vào sâu hơn. Trên cổ nàng có mấy chỗ

bị dội cực kì nghiêm trọng, xương quai xanh lộ cả ra ngoài, da thịt đều nát rữa tróc xuống.

Nàng liên tục kêu thảm thiết, quay cuồng lăn lộn trên mặt đất, người co lại thành một nhúm, không ngừng run rẩy. Cảnh tượng khủng khiếp đó ngay cả Ma Nghiêm cũng phải hít sâu một hơi khí lạnh.

Tình ý đã ăn sâu tới tận nước này rồi sao? May mà chỉ hắt một ít nước ao lên, nếu ném cả người vào ao Tam Sinh, sợ là sẽ bị ăn mòn đến cả mẫu xương cũng không còn.

Hoa Thiên Cốt đau đến mức ngất đi mấy lần, rồi mấy lần lại đau quá mà tỉnh. Nếu chỉ là thân thể thì thôi, nhưng tâm can cũng như bị trăm ngàn lưỡi dao chặt chém. Nàng biết đây là nước ao Tuyệt Tình, nàng biết rất rõ cảm giác này! Nếu không phải ngày đó trong lúc chơi đùa với Đường Bảo vô ý bị bắn hai giọt nước, đau đến chết, thì một kẻ u mê như nàng cũng sẽ không kinh hoàng nhận ra tình cảm của mình đối với sư phụ chẳng đơn thuần là tình nghĩa thầy trò.

Từ đó về sau nàng tránh nước ao Tuyệt Tình như ma như quỷ, không dám động vào dù chỉ một chút. Chỉ cần là vết thương do nước ao Tam Sinh ăn mòn thì vĩnh viễn không có cách nào xóa bỏ, nó có màu khác hẳn với những vết sẹo bình thường. Sẹo của nước ao Tuyệt Tình là màu đỏ tươi, nước ao Tham Lam màu xanh, nước ao Tiêu Hồn màu tím. Cho tới bây giờ nàng vẫn cố giấu nhẹm vết thương màu đỏ do hai giọt nước ao Tuyệt Tình để lại, sợ người khác phát hiện ra.

Nhưng giờ thì sao? Ai, là ai hắt nước ao Tuyệt Tình lên người nàng?

Cảm giác đau đớn khắc cốt ghi tâm trên thân thể lẫn tâm tư này cả đời nàng cũng không quên được, giờ đây đầu óc nàng vô cùng tỉnh táo, mỗi dây thần kinh đều đang chen lấn xô đẩy truyền đạt cảm giác tuyệt vọng và đau đớn này.

Bên cạnh nàng có hai người. Là ai? Rốt cuộc là ai? Nàng cố gắng mở mắt ra, nhưng cả khuôn mặt đang bị nước ao Tuyết Tình ăn mòn, không thể nhìn ra ngũ quan nữa. Mắt tuy nhắm, nhưng có dòng chất lỏng gì đó hơi len vào, ăn mòn giác mạc của nàng.

Đau... Chỉ có đau...

Nàng cuộn người lại, bắt đầu nức nở nghẹn ngào giống như đang khóc, Nghe Mạn Thiên và Ma Nghiêm đều thấy lạnh gáy.

“Sư phụ... sư phụ... sư phụ...” Mỗi một tiếng nàng gọi người, mỗi một lần nàng nhớ đến người, lại càng thấy đau đớn nhiều hơn. Tiếng khóc run rẩy thê lương kì lạ khiến Ma Nghiêm cũng phải lui lại hai bước.

Nó dám?

Hắn nhìn Nghe Mạn Thiên, mặt nàng ta tái mét, bồn chồn lo sợ gật đầu.

Ma Nghiêm thở dài, không thể nhìn cảnh bi thảm này nữa, đẩy cửa đi ra ngoài, đứng đó từ từ định thần.

Hoa Thiên Cốt yêu Bạch Tử Họa?! Nó dám đi yêu chính sư phụ của mình?! Quả nhiên là nghiệp chương! Nghiệp chương!

Nghe Mạn Thiên cũng lão đảo đẩy cửa đi ra, cuối cùng không chịu nổi, ngồi xổm một bên nôn thốc nôn tháo. Nàng cũng sợ nước ao Tuyết Tình, chạm vào cũng đau, nhưng lại không tới mức ăn mòn nghiêm trọng như Hoa Thiên Cốt, vừa đáng sợ lại vừa kinh khủng.

“Người dẫn ta tới đây để cho ta biết chuyện này? Hoa Thiên Cốt trái đức loạn luân đi yêu sư phụ của mình?”

Nghê Mạn Thiên không trả lời, chú thuật khiến nàng vẫn không thể nói, vì vậy mới nghĩ ra cách dùng hành động để Ma Nghiêm tự hiểu.

Ma Nghiêm lại không biết việc này, có điều thấy Nghê Mạn Thiên chỉ cần nói thẳng là được rồi, lại lòng vòng dùng thủ đoạn đáng sợ như thế, lòng dạ quá nham hiểm và tàn nhẫn, bỗng thấy càng ghét thêm. Mặc dù từ trước tới nay hắn không muốn thấy Hoa Thiên Cốt, càng hận nàng tạo nhiều phiền phức cho Bạch Tử Họa, nhưng rốt cuộc bao năm qua tận mắt nhìn nàng trưởng thành, ít nhiều cũng có chút tình cảm.

Nhưng hiện giờ, hắn lại biết chuyện nàng yêu Bạch Tử Họa, bất kể thế nào cũng không giữ nàng lại được, nếu không tất thành họa lớn.

“Tử Họa có biết không?”

“Hắn là không biết, nếu không dựa theo tính cách của Tôn thượng đã sớm không để nàng ta bên mình.”

Ma Nghiêm thở dài: “Giải thoát cho nó đi.” Nghe tiếng nàng gọi sư phụ lần này càng thâm cảm hơn lần trước, tim của hắn cũng thất lại.

Nghê Mạn Thiên nghe thấy Ma Nghiêm muốn giết nàng, đáng nhẽ phải vui mừng nhảy nhót thì giờ lại có chút không nở. Có lẽ vì hậu quả việc hắt lộ nước kia thâm thiết hơn dự liệu nên nàng ta thấy hơi áy náy.

“Sư tổ, nếu nàng ta chết như thế, Tôn thượng tra hỏi thì phải trả lời thế nào?”

“Hừ, ta nói là ta giết, hắn còn muốn thế nào nữa?”

“Tôn thượng sẽ không vì một kẻ như nàng mà trở mặt với sư tổ, nhưng sư tổ cũng biết tính tình của Tôn thượng, nếu chỉ vì một Hoa Thiên Cốt mà khiến tình cảm giữa Tôn thượng và sư tổ bị sút mẻ thì thật không đáng. Suy nghĩ kỹ vẫn tốt hơn...”

Ma Nghiêm nhú mảy ngấm lại một lát, quả thực nếu Bạch Tử Họa đã nguyện chịu sau mười tư đỉnh Tiêu Hồn thay nàng thì địa vị của đồ nhi này trong lòng hắn thật không thể coi thường. Tất cả mọi chuyện đều vượt qua dự đoán của hắn, nếu Hoa Thiên Cốt mà chết thảm, chắc chắn Bạch Tử Họa sẽ có phản ứng, không cần thiết phải lấy quan hệ của hai người ra mạo hiểm. Nhưng Hoa Thiên Cốt, cũng không thể giữ lại...

Hắn đi ra ngoài, tàn nhẫn giết bốn đệ tử canh gác, sau đó đánh trọng thương Sát Thiên Mạch và Hiên Viên Lăng đang ở trong ngục rồi hạ kịch độc. Hắn tổng hai kẻ đang hôn mê này ra khỏi Trường Lưu Sơn, trả lại cho Xuân Thu Bất Bại và Liệt Hành Vân, ép yêu ma và nhân giới phải rút lui ngay lập tức. Thấy hai vị quân thượng bị thương nặng tới mức này, bọn họ cũng hết cách, lui binh suốt đêm, vội vã chữa thương cho hai người.

Ai cũng biết Bạch Tử Họa khó có đối thủ ngang cơ trong Lục giới, nhưng không ai biết Thế tôn Ma Nghiêm vốn chưa từng nung tay với ai, rốt cuộc lợi hại tới mức nào.

Sau khi sắp xếp mọi chuyện đầu vào đó, hắn lại trở về Tham Lam điện.

Nghê Mạn Thiên vẫn ở trong thiên lao, hoàn thành lời dặn cuối cùng của sư tổ. Hoa Thiên Cốt luôn phúc lớn mạng lớn, hiện giờ nàng lại hại nàng ta thành ra thế này, nếu không nhờ cở tận gốc, một ngày nào đó nàng có thể bị báo thù chăng?

Nước ao Tuyệt Tình cuối cùng cũng ngừng ăn mòn, cơ thể và mặt mũi của Hoa Thiên Cốt đã thay đổi hoàn toàn, không thấy ngũ quan, chỉ thấy một khối thịt rữa đỏ tươi, dù có ném tới trước mặt Bạch Tử Họa cũng chưa chắc người đã nhận ra được.

Nghê Mạn Thiên lại thấy buồn nôn, găng lơ đi, chậm rãi tới gần Hoa Thiên Cốt.

“Ai? Tại sao lại muốn hại ta?” Hoa Thiên Cốt yếu ớt sống soài tựa như một con cá chết bị tróc vảy, máu me be bét nằm trên thớt, để mặc người ta chặt chém.

“Không ai hại ngươi. Nước ao Tuyệt Tình này đối với người khác cũng chỉ như nước bình thường, là trong lòng ngươi có quỷ, ngươi tự hại chính bản thân mình!” Nghê Mạn Thiên cãi lại, dường như làm thế có thể khiến nàng ta dễ chịu hơn một chút.

Hoa Thiên Cốt cười khỏ: “Đáng ra phải sớm biết là ngươi rồi, ngươi hận ta như thế, muốn đưa ta vào chỗ chết như thế, lại có khả năng đi lại tự nhiên trong thiên lao như thế... Còn một người nữa, là ai?”

Nghĩ tới điều gì đó, lòng nàng bỗng trào lên một nỗi sợ hãi cực kì lớn.

Nghê Mạn Thiên trông dáng vẻ thê thảm và đáng thương của nàng thấy hơi buồn cười, ngòì xôm xuống.

“Ngươi đoán xem? Tưởng đề tên thư sinh chết tiết kia làm thế thì ta sẽ không có cách báo vụ bê bối của ngươi cho người khác sao?”

Toàn thân Hoa Thiên Cốt lại bắt đầu run rẩy, không biết là vì đau đớn hay vì hoảng sợ.

“Ngươi...”

“Người vừa đến là Tôn thượng đây, ta không có cách bẩm rõ sự thực nên cố ý mời người tới thiên lao, nhìn ngươi chịu hình phạt nước ao Tam Sinh, vừa lăn lộn vừa khóc gọi sư phụ, tới kẻ ngốc cũng biết ngươi đang nghĩ gì.”

Đầu Hoa Thiên Cốt nổ bùm một tiếng, không thể nghe thấy gì nữa. Nàng vất vả che giấu bao lâu nay, vậy mà tất cả vẫn bị lộ tẩy sao? Sư phụ thấy cảnh tượng đó, có phải đã ghét bỏ nàng rồi không?

Nơi đây không có trời, khung cảnh như thể trong kì hỗn mang. Vì không có mặt trời, mặt trăng hay những vì tinh tú nên cũng không có ngày hay đêm.

Man hoang là một không gian căn cỗi hoàn toàn biệt lập với Lục giới, phía Tây là sa mạc, phía Nam là sông hồ đầm lầy, phía Bắc là nơi băng tuyết lạnh lẽo, ở giữa là rừng rậm đặc sương mù. Vùng biển ở cuối phía Đông nối liền với quy khu, phạm nhân của Tiên giới và tử hồn đều bị đày tới đây qua Minh Độ.

Tương truyền đây là một chỗ khi khai thiên búa Bàn Cổ không cẩn thận nện vào, cũng có truyền thuyết nói đây là nơi chúng thần thượng cổ chôn xác sau khi bị tàn sát. Ở trong này pháp thuật hay bảo vật gì đều không dùng được, môi trường khắc nghiệt, đầy rẫy hiểm nguy, điều kiện cực kì thiếu thốn. Yêu ma, quỷ quái, tiên nhân, thậm chí cả động thực vật đều cố gắng sinh tồn bằng cách thức nguyên thủy đẫm máu nhất.

Vì có rất ít người biết lối và cách vào Minh Độ nên cực khó để đến man hoang này. Vậy nên những kẻ bị lưu đày tới đây đều là những người ít nhiều có danh tiếng, không thể tùy tiện xử tử, ví dụ như đạo tiên, hoặc là làm nhiều việc ác nhưng tội lại không đáng chết, ví dụ như yêu ma, hay bất kể dùng cách gì cũng không thể tiêu diệt hoàn toàn được, giả như tử hồn.

Muốn trốn khỏi đây lại càng không thể, tựa như ném một người tay không tấc sắt lại không có cánh vào một hố sâu không đáy, ngoài việc không ngừng rơi xuống đến lúc chết thì không làm gì được cả. Dẫu có là tiên nhân pháp lực mạnh đến đâu thì một khi đã tới nơi này cũng không khác gì một con kiến, chẳng cách nào thoát ra được.

Phía trước vẫn là một màn tối đen, chỉ có con mắt trái hơi mở mới có thể thoáng cảm nhận được một chút ánh sáng.

Nàng không mù, chỉ là không nhìn thấy mà thôi. Hoa Thiên Cốt tự an ủi mình hết lần này tới lần khác như vậy.

Chân bị trói bằng dây thừng, ai đó đang kéo nàng về phía trước, hết như kéo một con mèo đã chết. Lưng cô sát với đất đã rướm máu, đầu cũng như sắp nổ tung đến nơi vì không ngừng đập vào những hòn sỏi sắc lẹm và những viên đá mẻ dọc đường. Có điều nàng vẫn cảm thấy đau, cho nên chắc vẫn chưa chết, chưa thể chết.

Nàng cắn răng cố gắng để mình tỉnh táo, nhưng đầu lại đập vào một tảng đá to, nàng ngất đi.

Khi tỉnh lại trong đau đớn, nàng không nhìn thấy, chỉ nghe thấy tiếng cười mỉa. Một đám người vây quanh nàng vừa đá vừa đoán, một chân còn giẫm lên mu bàn tay nàng.

Nàng tới man hoang bao lâu rồi?

Một tháng? Một năm? Hay là một trăm năm?

Nàng không nhớ nữa, một khoảng tối đen, sống không bằng chết, cũng không có khái niệm thời gian, tóm lại có thể sống được ngay nào thì hay ngày đây.

Xung quanh có không ít người, theo trực giác thì có khoảng hơn mười người, phần lớn là yêu ma, cũng có mấy đạo tiên. Muốn tồn tại ở man hoang không dễ, hầu hết mọi người đều sẽ tụ lại thành một nhóm nhỏ, như vậy dù là kiếm ăn hay quần ẩu so ra vẫn có lợi hơn.

Quá trình không ngừng tranh đấu và phân chia ấy dần hình thành nên hai phe mạnh nhất, một bên là Thổ Mộc Lưu do Hủ Mộc quý cầm đầu, một bên là Thủy Ngân Gian do Minh Phạm tiên cầm đầu, phân chia chiếm cứ ao hồ phía Nam và nơi màu mỡ vùng duyên hải phía Đông.

Trăm ngàn năm qua, người bị lưu đày tới đây không ngừng, lại không ai ra được ngoài nên mọi người đành cố gắng mở mang bờ cõi, sinh sống để con ở nơi man hoang này. Dù trước kia có là nhân vật làm mưa làm gió khắp Lục giới, thì tới đây rồi đều phải vì sinh tồn mà nhẫn nhục, không từ thủ đoạn, vất vả làm việc.

Khu rừng rậm ở giữa chiếm diện tích khá lớn, khí hậu thích hợp với sự tồn tại của con người hơn, đồ ăn cũng nhiều, nhưng không một ai dám bước vào. Nơi đó là thiên hạ của một số loài yêu thú và thực vật biến dị nên càng nguy hiểm và đáng sợ hơn. Dù những người này trước kia lợi hại thế nào, không có pháp lực thì trước một gốc cây ăn thịt người nho nhỏ cũng không ngẩng đầu lên được. Ở đây, tự nhiên mới là sức mạnh khủng khiếp nhất, có thể làm được tất cả mọi điều khiến người ta kinh sợ.

Không dám qua lại những nơi nhiều người, cũng không thể vào rừng quá sâu, nàng ẩn náu trong một động cây vùng giáp ranh, không biết vì sao lại bị phát hiện rồi tóm ra.

Tuy rằng kinh mạch đã dần khép miệng, nhưng nàng vẫn không thể đứng thẳng đi lại như xưa nữa. Hiện giờ rơi vào tay mấy người này, e là lành ít dữ nhiều.

“Người tìm thấy ở đâu thế? Đó... là người hả?”

Nàng nghe thấy một giọng nữ, chắc bị khuôn mặt xấu xí đáng sợ của nàng dọa rồi.

“Vốn đi bắt thả hoang, không ngờ lại quơ được một món hời.” Một giọng nói thô lỗ vang lên.

“Nam hay nữ?” Một người đàn ông khác hỏi.

Một bàn tay lớn vươn tới, thuần thục lột hết quần áo của nàng ra, nàng chỉ có thể cắn răng, im lặng chịu nhục.

“Không ngờ lại là nữ.” Giọng nói kia bỗng vui vẻ kì lạ. “Quy tắc cũ nhé? Làm rồi nường?”

“Tiếc rằng lại là một con bé, vừa gầy vừa nhỏ, chả được mấy thịt, đã thế còn mang cái mặt quỷ này nữa. Chơi thì khó chịu, ăn cũng không ngon, phì!” Người nọ nhổ một bãi nước bọt lên người nàng.

Một cước vung lên, đá lật người nàng lại.

“Sống hay chết đây? Sao không lên tiếng?”

“Hình như bị câm.”

“Chưa thấy bao giờ, chắc mới bị đày tới? Tuổi nhỏ thế không biết phạm phải tội gì, là tiên hay là yêu?”

“Là tiên rồi, người xem gân mạch của nó đều bị chém đứt, trên người đâu đâu cũng là sẹo và lỗ thủng, vừa mù vừa câm, còn có cả vết của đinh Tiêu Hồn để lại nữa.”

“Đinh Tiêu Hồn? Huyền Sương, ý người là đinh Tiêu Hồn của Trường Lưu Sơn sao? Con nhóc kia bị Trường Lưu đày tới?”

“Chắc vậy. Lục soát người nó xem có gì không.”

Bọn chúng nâng nàng lên, không tìm thấy gì, cuối cùng thấy chiếc cung linh nàng nắm chặt trong tay.

Kẻ tên Huyền Sương kia ra sức tách tay nàng ra, ngạc nhiên nhìn nàng nằm trên mặt đất cuối cùng cũng có phản kháng. Tuy yếu ớt nhưng đó đã là toàn bộ sức lực của nàng, rốt cuộc vẫn không đánh lại nên bị cướp cung linh đi.

“Cung linh? Chẳng qua chỉ là một tiêu đề tử của Trường Lưu mà thôi. Không biết phạm tội gì mà phải chịu hình phạt nặng như thế. Tiếc là bị cầm, nếu không hỏi nó một số tình hình bên ngoài cũng hay.”

“Hừ, người quan tâm bên ngoài làm gì, cho rằng còn cơ hội quay về ư?”

“Vớ vẩn, chẳng lẽ người không muốn về?”

“Hai người các người làm gì mà suốt ngày cãi nhau thế!” Bàn tay thon dài lạnh như băng của cô gái đè lên ngực nàng, “Mặc kệ giải quyết thế nào, chỗ thịt mềm nhất này phải để lại cho ta.”

Hoa Thiên Cốt rung mình, dùng sức túm lấy chân người nọ, chuông, trả chuông của nàng đây!

Huyền Sương bực mình đá nàng sang một bên, tỉ mỉ nhìn vật trong tay: “Các người đã bao giờ thấy ai có cung linh màu này chưa?”

“Màu gì? Cung thạch của ta màu xanh lá.” Người bên cạnh mở miệng nói, Hoa Thiên Cốt sững sốt, hóa ra lại là một vị tiên có địa vị cao như thế ư?

“Nhưng sao cung linh của nó lại trong suốt, còn lấp lánh ánh bảy màu nữa?”

“Trong suốt? Bảy màu? Người bị hoa mắt à?” Người nọ nhìn đi nhìn lại, sau đó hình như cũng thấy khó hiểu.

“Quan tâm làm chó gì, ông đây bụng đói đánh vào lưng rồi. Nếu các người chê con nhóc này xấu, không ai muốn làm thì ăn luôn đi, làm nhảm nhiều thế?”

“Ta muốn nội tạng, không ai được tranh tim và gan với ta.” Một yêu ma bên cạnh bước tới gần Hoa Thiên Cốt, móng tay như lợi kiếm, máu đỏ ứa ra từ kẽ móng.

Hoa Thiên Cốt từ từ nhích về phía Huyền Sương, tay nắm lấy áo choàng của gã, phát ra tiếng nứt vỡ cầu xin, muốn trả cung linh mà sư phụ tặng nàng. Nàng không có gì, Đoạn Niệm cũng đã mất, cung linh chính là thứ còn lại duy nhất của nàng.

Không ngờ nàng lại bị đẩy ngã, bị giẫm dưới chân ai đó, móng tay dài mảnh sắc nhọn nháy mắt đã xuyên thủng vai trái. Dường như Hoa Thiên Cốt đã mất cảm giác đau, thoi thóp, nàng sớm biết sẽ có ngày này rồi, nhưng... xin hãy trả cung linh lại cho nàng.

Bàn tay nhỏ bé vẫn túm chặt áo choàng của người bên cạnh. Huyền Sương thích cái chuông kia đến thế, sao chịu trả cho một kẻ sắp chết, gã rút dao lên, không thèm chớp mắt chém xuống tay nàng. Dù sao cũng phải phân thân, thật ra gã rất thích ăn tay người nường.

Bỗng gió thổi bùng lên, khoảng không xa xôi mờ mịt, cát bụi nổi lên cuồn cuộn, sau đó liên vang tiếng dã thú chạy và rít gào.

“Nguy rồi!” Huyền Sương lui lại sau mấy bước.

“Cái gì thế?”

“Thú Hanh Túc, cẩn thận bị nó ăn, mọi người rút vào sơn động bên kia!”

Tất cả hoảng loạn chạy trốn, trong man hoang, thần vật thượng cổ và thần thú nhiều không kể xiết, thú Hanh Túc là một trong những loài hung tàn nhất.

Mặt Hoa Thiên Cốt lộ rõ vẻ vui mừng, nhưng lại bị ai đó khiêng lên vai trốn vụt đi.

Chỉ trong nháy mắt, con quái thú khổng lồ cao bằng ba người đã xuất hiện, bộ lông màu trắng vì tức giận mà dựng đứng như kim thép, tai dài nhọn, mắt híp, cái đuôi to hết như cơ thể, phần đầu của bốn cái chân và đuôi nhuộm màu đỏ tía như ngọn lửa, phần cổ cũng có hoa văn màu đỏ như một chiếc cổ áo tuyệt đẹp. Dáng vẻ trông hơi giống yêu hồ, nhưng trong mắt lại chứa đựng sự hung tàn và uy nghiêm của đế vương.

Nó không hề lưu tình bỏ về phía đám yêu ma, chẳng mấy chốc đã xé thành hai nửa.

Huyền Sương quay người lại chém một nhát, nhưng nó không bị thương chút nào. Thú Hanh Túc giẫm một chân lên, tức thì gãy nát bét.

Mọi người sợ hãi chạy tán loạn, Hoa Thiên Cốt bị ném xuống đất. Thú Hanh Túc không đuổi theo nữa, đi tới cạnh nàng, cúi đầu ngửi ngửi, sau đó thè lưỡi liếm vết máu trên người nàng.

Hoa Thiên Cốt thấy đầu đau như muốn nứt toác ra, vươn tay nắm lấy lông bờm trên cổ nó, cổ hết sức nhoen cười.

May mà may tới kịp.

Cái lưỡi thật to của thú Hanh Túc liếm liếm mặt nàng, vừa ẩm lại vừa nóng. Nàng tỉnh táo hơn một chút, gian nan bò trên mặt đất, tay lần mò

xung quanh.

Cung linh, cung linh của ta.

Thú Hanh Tức lấy lại cung linh từ chỗ Huyền Sương, dùng miệng đặt vào trong tay nàng. Hoa Thiên Cốt run rẩy áp chặt nó lên má, tựa như Bạch Tử Họa vẫn còn ở bên.

Hanh Tức, mày lại giết người đúng không? Dọa bọn họ chạy đi là được rồi, lần sau không được hại người nữa. Bọn họ cũng chỉ vì sinh tồn thôi.

Tuy nàng không thể nói chuyện, nhưng tâm linh lại tương thông với thú Hanh Tức.

Từ khi bị đẩy tới man hoang, bao lần rơi vào nguy hiểm, nếu không có nó luôn ở bên chăm sóc thì nàng đã sớm chết mấy lần rồi.

Nàng không hận những kẻ luôn muốn ăn thịt mình kia. Tất cả mọi người ở đây đều bị thế gian vứt bỏ, nàng cũng thế, chẳng ai đáng thương hơn ai.

Hanh Tức, lúc mày về không thấy tao chắc sợ lắm? Tìm được thức ăn rồi à? Chúng ta về nhé?

Khác với dáng vẻ cao quý uy nghiêm của mình, nó cung kính nằm rạp bên chân nàng. Hoa Thiên Cốt không nhìn thấy gì nên không biết hình dáng nó ra sao, cũng không thấy sự thần phục trong mắt nó.

Lúc vào man hoang, người nàng bị ngâm trong một chỗ trũng nước, mê man trong đó rất nhiều ngày, nhưng vẫn không chết được. Không biết từ khi nào thú Hanh Tức tìm thấy và ở bên cạnh nàng, cũng không rõ tại sao nó phải cứu nàng, chăm sóc nàng như vậy. Nhưng nếu không có nó ở đó, nàng đã chết từ lâu rồi.

Hoa Thiên Cốt cố sức xoay người, túm lấy phần lông bờm trắng như tuyết bò lên người nó. Thú Hanh Tức trong tưởng tượng và cảm giác của nàng chính là một con heo béo múp tham ăn. Lúc tức giận sẽ biến thành một con cáo có bộ lông dài thật dài.

Nàng bắt đầu ho dữ dội, ghì chặt manh áo rách bươm của mình mà vẫn thấy rất lạnh, Hoa Thiên Cốt ôm chặt thú Hanh Tức, hấp thu nhiệt độ cơ thể của nó.

Thú Hanh Tức đứng dậy rồi lao vút đi. Trong cơn mê man, Hoa Thiên Cốt dường như mơ thấy mình đang cưỡi kiếm tự do bay lượn trên bầu trời.

Có điều, nàng không rõ tất cả những gì nàng trải qua đây là mơ, hay tất cả những gì trước kia mới là mơ. Nàng không thể đi, dù tới đâu cũng là thú Hanh Tức mang theo nàng, bảo vệ nàng, kiếm ăn cho nàng. Nàng không thể nhìn, không thể nói, chỉ là một phế nhân, thân trong địa ngục, không có hy vọng, không có tương lai. Đôi khi nàng thật không hiểu mình đã thành ra thế này rồi còn cố sống làm gì nữa.

Đến bây giờ nàng vẫn không dám nhớ lại khoảnh khắc sư phụ cầm Đoạn Niệm kiếm trên trụ Tru Tiên ấy, cũng không dám nghĩ nếu sư phụ ra tay tàn nhẫn như thế vì sao còn muốn đuổi nàng tới đây, đã không muốn gặp thì để nàng chết đi chẳng phải đơn giản hơn sao? Hay là, lỗi làm nàng gây ra, dù có chết cũng không thể đền, bởi vậy chỉ có thể chịu khổ sở thế này để bù đắp.

Một khi đã vậy thì cứ để thế đi, nàng sẽ cố gắng cầm cự sống tiếp, cố gắng trả nợ cho mấy sinh mạng đã cùng phạm lỗi với nàng.

Chương 2: Trúc Lâm Tận Nhầm

Thấy Hoa Thiên Cốt ngất xỉu chẳng hề động đậy trên nền đất, thú Hanh Tức bắt đầu lo lắng, cánh mũi phập phồng, đi một vòng quanh nàng, dường như đang nghĩ cách.

Vết thương cũ của Hoa Thiên Cốt vẫn chưa lành, giờ lại thêm vết mới, khắp nơi đều bị va quệt bầm dập, da lại rách, vai bị đâm thủng, khả năng tự hồi phục nàng càng không theo kịp, máu chảy mãi không dứt.

Thú Hanh Tức do dự một lát rồi vùi đầu xuống liếm vết thương của nàng, tuy rằng nước bọt của nó có chút tác dụng cầm máu, nhưng nó không có lòng tin lắm với khả năng kiềm chế của bản thân. Mỗi lần ngửi thấy mùi máu nàng nó đều bồn chồn không yên, sợ một ngày nào đấy thú tính nổi lên sẽ ăn sạch nàng để từ yêu thú chân chính phi thăng lên làm thần thú.

Suy nghĩ hồi lâu, nó cúi đầu ngậm nàng vào miệng, đi vài bước vào trong rừng, bỗng dừng lại, do dự rất lâu, sau đó lại quay về trước căn nhà gỗ, dùng một chân đẩy cửa phòng ra.

Người đàn ông kia không thèm ngẩng đầu lên, ngồi bên bàn uống trà, dù ở nơi man hoang nhưng vẫn không hề mất đi khí chất nho nhã. Bộ quần áo vải bố màu xanh vì giặt nhiều nên đã bạc màu, tóc xõa tự nhiên nhưng không hề rối. Trên mặt, trên cổ, trên tay, chỉ cần là những phần da để lộ ra ngoài đều có thể thấy một lớp sẹo mỏng màu xanh, mặc dù không nghiêm trọng tới mức cháy sạch như Hoa Thiên Cốt nhưng nhìn qua cũng vô cùng đáng sợ. Có điều thứ khiến thú Hanh Tức khó chịu đó chính là mùi tà khí lộ rõ giữa hai chân mày gã.

Thú Hanh Tức gầm lên một tiếng, luồng gió nóng thổi tới khiến áo choàng và tóc của gã đều bay lên, nhưng gã vẫn chẳng buồn ngẩng lên chút nào.

Thú Hanh Tức như đang uy hiếp, giương móng vuốt, nháy mắt đã đập nát chiếc bàn trước mặt gã. Gã không chút hoang mang đón lấy chén trà bằng sắt, hừ lạnh: “Có khiếu xin xỏ như thế à?”

Nó nào để ý nhiều thế, một chân quơ lấy gã từ trong phòng ra, hơi dùng sức ấn xuống đất.

Người đàn ông nhìn nó, nhíu mày, rút một con dao găm ở bên hông ra. Một người một thú đối đầu hồi lâu, cuối cùng thú Hanh Tức bỏ chân ra, lùi lại hai bước.

Dao găm kia là thần vật thượng cổ, đã dính rất nhiều máu thần thú, chẳng biết gã tìm thấy ở đâu, thảo nào dám ở trong khu rừng này một mình.

Gã đàn ông đứng dậy, xoay người đi sửa chữa cánh cửa của căn nhà gỗ, vẫn không thèm liếc Hoa Thiên Cốt đang nằm hấp hối bên cạnh một cái, sau đó đi vào trong nhà.

Thú Hanh Tức tìm được ít thảo dược gần đây, nhai nát ra rồi đắp lên miệng vết thương của nàng. Nhưng dù sao năng lực của nó cũng có hạn, gã đàn ông kia hình như có chút bản lĩnh, nếu chịu giúp thì nhất định Hoa Thiên Cốt sẽ mau chóng khỏe lại.

Rắn không được, dùng mềm vậy.

Thú Hanh Tức dùng cái đuôi cực lớn làm một chiếc giường lông xù cho Hoa Thiên Cốt, đặt mông ngồi chồm hổm trước cửa nhà gã không chịu đi. Người đàn ông hình như biết trận pháp kì môn gì đó, đã thú bình thường và yêu ma không tới gần được nơi này, không biết trước kia nó chạy lung tung kiểu gì mà đứng đường, xông vào được.

Nó đường đường là thú Hanh Tức vậy mà lại phải trú dưới hiên nhà, trông cậy vào sự che chở của loài người, thật quá mất uy, nhưng vì Hoa Thiên Cốt nên đành chịu. Cơ thể nàng quá suy nhược, không thể chịu xóc nảy được nữa. Bất luận người đàn ông kia tốt hay xấu, sống ở nơi này so với việc suốt ngày trốn chạy, hồi hải ngược xuôi, đánh nhau với vô số quý

ma yêu thú thêm khát máu thịt của nàng đến mịt mù đất trời, chết đi sống lại càng mạnh thì tốt hơn nhiều.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Vì thế thú Hanh Túc quyết định ở lì bên ngoài căn nhà gỗ.

Phần lớn thời gian nàng đều nửa mê nửa tỉnh, dù có tỉnh lại cũng không thể động dậy, không thể nói, không thể nhìn, chẳng khác chết là bao. Nhưng nàng không thấy tình cảnh bây giờ khiến nàng khổ sở, mà khổ sở nhất chính là lúc tỉnh dậy nhớ về quá khứ, lúc ngủ mơ cũng thấy quá khứ.

Nụ cười của sư phụ, mái tóc của sư phụ, vạt áo trắng tung bay của sư phụ, lời của sư phụ, nụ hôn của sư phụ, bàn tay cầm Đoạn Niệm của sư phụ...

Quá khứ như ngọn lửa rực cháy, sưởi ấm cho nàng lại tàn nhẫn tổn thương nàng. Nàng không còn sức giải thích, không còn sức biện bạch, càng không còn sức quên đi, không còn sức trốn tránh, chỉ có thể kéo dài hơi tàn trong nỗi nhớ về người.

Người đàn ông kia mặc kệ bọn họ, không đuổi đi nhưng cũng chẳng bao giờ thèm nhìn tới. Mới đầu thú Hanh Túc còn lo lắng, mỗi lần đi kiếm ăn xung quanh đều mang Hoa Thiên Cốt theo, sau đó dần gỡ phòng vệ, trái cỏ khô đặt nàng nằm dưới mái hiên, còn bản thân thì đi ra ngoài một mình.

Có lần nó đi xa gặp phải trận mưa to, Hoa Thiên Cốt dầm mình trong mưa suốt một canh giờ, người đàn ông kia vẫn ngồi trong phòng mặc kệ không quan tâm, giống như cả thế giới chỉ có một mình gã vậy.

Khi thú Hanh Túc vội vàng trở về, Hoa Thiên Cốt lại bắt đầu phát sốt, đầu óc càng mê man, vết thương vết vả lấm mới khép miệng lại nhiễm trùng. Thú Hanh Túc lo lắng đi quanh nàng, đẩy cửa căn nhà gỗ, đặt Hoa Thiên Cốt lên mặt đất muốn gã cứu nàng, gã lại lạnh lùng bước ra ngoài cửa.

Nhà quá nhỏ, thú Hanh Túc không vào được, nhưng ngoài kia vừa lạnh vừa ẩm ướt, trong nhà có lửa sẽ tốt hơn. Lâu nay Hoa Thiên Cốt đi theo nó, không ăn quả dại thì ăn thịt sống, Thú Hanh Túc đều nhai nát rồi mớm tới miệng nàng, nàng đờ như khúc gỗ, cố gắng nuốt, bất kể đó là thứ gì.

Nàng trước kia chỉ dùng một tay là có thể nấu ăn ngon, giờ ngay cả chiếc muôi cũng không nâng được, cổ họng cái lưỡi tham ăn trước kia của nàng giờ đã cháy hoàn toàn, không thể nói chuyện, không còn vị giác. Với nàng, ăn gì đều không quan trọng, chỉ cần có thể sống sót là được.

Người đàn ông trở về, thấy thú Hanh Túc vẫn ngủ trước cửa, gian nhà gỗ không lớn, nó mà đứng dậy thì cũng to chả kém căn nhà là mấy. Hoa Thiên Cốt được nó đặt trên giường gỗ. Gã bước vào, tức giận hừ lạnh, đưa tay hất nàng xuống đất, sau đó đi ngủ.

Thú Hanh Túc nhìn gã chăm chăm, lông trên người lại dựng đứng thành kim thép, cổ bình tĩnh xuống, luôn đuôi vào trong nhà gỗ cuốn Hoa Thiên Cốt vào, cơ thể che trước cửa chắn gió, sau đó gục xuống ngủ.

Ngày hôm sau người đàn ông tỉnh dậy, nhìn Hoa Thiên Cốt với thú Hanh Túc ngoài cửa, đột nhiên thấy cáu kỉnh. Gã đi tới bên bàn uống một ngụm trà, lấy con dao găm trong ngực ra lau chùi cẩn thận. Bỗng gã vén tay áo lên, lộ ra vùng da thịt chỉ chít đầy sẹo, dường như không biết đau là gì mà tự cứa một nhát. Màu đỏ chói mắt của máu khiến gã đờ đẫn một lát, phải rồi, gã còn sống.

Còn sống, cho nên sẽ không từ bỏ hi vọng.

Bỗng nhiên, gương mặt xanh đầy sẹo như thú của gã lại có cảm xúc. Không còn sự trầm lắng bình thường, mà tươi cười dịu dàng và kì quặc đan xen lẫn nhau.

Gã đi tới bên Hoa Thiên Cốt, cẩn thận quan sát nàng.

Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy, gã đã biết nàng là người bị Trường Lưu Sơn dày tới. Bởi vì gương mặt kia cũng để lại vết sẹo do nước ao Tam Sinh giống gã.

Trông còn nhỏ như thế, hóa ra lại là một chữ tình...

Gã nhếch mép khinh bỉ, định lấy cung linh từ tay nàng ra, lại không ngờ ngay cả khi mê man nàng cũng nắm chặt như thế.

Vật vả lắm mới lấy ra được, gã quan sát tỉ mỉ, mảy càng nhúu chặt.

Một tiểu tiên cấp bậc không cao đã phạm tội lớn thế nào mà phải chịu đình Tiêu Hồn của Trường Lưu Sơn, phé đi tiên thân vẫn chưa đủ, còn bị dày tới man hoang nữa?

Mà nhóc con cấp bậc cung linh này, sao có thể thông hiểu các hệ pháp thuật tới mức phân chia công bằng, luyện hóa cung linh trở nên trong suốt, không chút tạp sắc như vậy? Phong phú mà uyên thâm, hấp thu sở trường của các môn phái trong Tiên giới. Nếu đây là cố ý thì không biết người đứng đằng sau dạy nàng lợi hại tới mức nào, sự đa dạng có kế hoạch này giống như một âm mưu vậy.

Ngũ hành vốn tương sinh tương khắc, mỗi người đều có nhược điểm, mặt này mạnh thì mặt kia yếu. Giả như khi đánh một chưởng về phía trước, thì phía sau chắc chắn sẽ lộ sơ hở, dù tốc độ có nhanh tới đâu cũng không thể đánh bốn phương cùng một lúc. Điểm chịu lực càng nhỏ, lực càng lớn, điểm chịu lực càng lớn, lực càng nhỏ. Nhưng người dạy nàng rõ ràng đã phá vỡ tất cả các quy luật tu tiên luyện võ, không tuân theo lẽ thường, muốn nàng trở thành một người hoàn toàn không sơ hở, không nhược điểm, thậm chí là không hề có khiếm khuyết.

Trường Lưu Sơn, ai lại có khí phách và bản lĩnh này?

Điều đáng chú ý hơn chính là, rõ ràng chỉ cần mười nhát kiếm cũng đủ khiến một người trở thành phế nhân, vậy mà nàng lại bị chém hơn trăm chiêu, không bỏ sót bất cứ huyết đạo và gân mạch quan trọng nào.

Là kẻ thù không đội trời chung hay tâm phúc đại họa^[1] mà lại độc ác không chừa lối thoát như thế?

[1] Tâm phúc đại họa: Khi một người trở thành tâm phúc của ai đó thì cũng có nghĩa là đã nắm giữ hết những bí mật cũng như điểm yếu của người kia, đó là “đại họa”.

Tại gã đi lâu quá rồi hay thế giới thay đổi quá nhanh mà Trường Lưu Sơn bảo thủ lại có đệ tử tu hành kiểu này? Rốt cuộc nàng đã phạm phải lỗi gì để bị phạt còn nặng hơn gã mấy lần?

Thú vị, thật quá thú vị...

Người đàn ông nheo mắt lại, càng lúc càng hứng thú. Mấy ngày nay thật ra gã cũng để ý tới nàng, mới đầu gã nghĩ, tiểu đệ tử Trường Lưu đây tới đây dù sao cũng chỉ là một phế nhân sắp chết, giữ lại cũng chẳng ích gì, chết đi cho xong, gã không rảnh rồi đi cứu người. Dù gã chưa bị trục xuất khỏi sư môn nên vẫn là đệ tử của Trường Lưu Sơn thì sao nào, làm gì được gã?

Nhưng điều khiến gã sững sốt chính là dựa vào cơ thể phàm nhân của nàng bây giờ, bị thương như thế mà vẫn chưa chết. Tuy chậm nhưng miệng vết thương và gân mạch đều có dấu hiệu tự phục hồi, sức sống mạnh mẽ như thế thật khiến người khác kinh ngạc.

Con nhóc kia, xem ra cũng có chút lợi hại đây.

Thú Hanh Túc bừng tỉnh, thấy người đàn ông kia ôm Hoa Thiên Cốt khỏi đuôi mình đặt lên giường, cảnh giác nhìn chăm chăm hành động của gã, nếu gã có ý đồ xấu xa là lập tức nhào lên liều mạng.

Gã thay bộ quần áo vừa bẩn vừa ẩm của nàng ra, lau qua người, đắp thuốc lên những phần bị nhiễm trùng và lở loét, sau đó đun ít đồ gì đó cho nàng uống.

Thú Hanh Túc không hiểu sao gã lại đột nhiên đồng ý cứu người, lo lắng đi qua đi lại, trông coi một tác cũng không rời.

Hoa Thiên Cốt vẫn nửa mê nửa tỉnh, nhưng vết thương rõ ràng hồi phục nhanh hơn trước. Biết có người cứu mình, nhưng bởi vì không nhìn thấy, đối phương cũng không nói, nên nàng không thể nắm rõ tình hình. Nhưng trực giác mách bảo nàng người đó là nam, động tác không thể coi là dịu dàng, nhưng chăm sóc rất cẩn thận.

Một tháng sau những vết thương ngoài da của nàng gần như đã khỏi hẳn, gân mạch cũng dần phục hồi như xưa, thậm chí tay đã có thể tự cầm thìa ăn cơm, có điều vụng về vô cùng.

Đối với tình trạng của mình nàng cực kì hoang mang, nàng chưa từng thấy ai bị đứt gân mà có thể tự nổi liền được cả. Hoa Thiên Cốt không biết đây là tác dụng của thần mệnh và sức mạnh Yêu Thần, nên cảm kích cho rằng người đàn ông kia đã dùng thuốc quý hiếm gì đó để nối lại xương và gân, trị thương kéo dài tính mạng cho mình.

“Người biết viết không?” Có một ngày người kia hỏi nàng. Giọng của gã rất hay, có điều quá lạnh lùng, dường như đã ở một mình lâu lắm rồi, quên luôn cả ngôn ngữ, cứng ngắt nhả từng từ ra.

Hoa Thiên Cốt gật đầu.

“Tên?”

Hoa Thiên Cốt lấy tay làm bút vạch nét trên chăn: *Hoa Thiên Cốt*.

Người đàn ông im lặng một lát, lục lại trí nhớ, quả thực chưa từng nghe thấy tên này.

“Đệ tử của Trường Lưu Sơn?”

Hoa Thiên Cốt gật đầu, người trước mắt này hỏi xưa chắc cũng là tiên.

“Sự phụ người là ai?”

Hoa Thiên Cốt thật lâu vẫn không trả lời, tuy không trực xuất nàng khỏi sư môn, nhưng dáng vẻ hiện giờ của nàng nói ra há chẳng phải khiến người mất mặt sao? Tự đáy lòng người, có lẽ đã không coi nàng là đồ đệ nữa rồi.

Trường Lưu thượng tiên. Nàng vẫn thành thật viết, gã đã cứu mạng nàng, nàng không muốn, cũng không cần thiết phải giấu.

Người đàn ông gật đầu, quả nhiên gã đoán không sai, đó là đệ tử nhập môn của Tôn thượng. Cách nhận đệ tử của Ma Nghiêm và Sênh Tiêu Mặc không phải gã không biết, chỉ có Tôn thượng mới luôn làm ra những việc không ngờ. Một trăm lẻ một kiếm kia cực kì chuẩn xác, nông sâu không sai một ly, ra chiêu vừa nhanh vừa kiên quyết, chắc chắn cũng do Tôn thượng tự tay làm. Có điều không biết đệ tử này mắc tội gì mà khiến một người luôn lạnh nhạt như hắn nổi giận đến thế.

“Tên ta là Trúc Nhiễm, người nhớ lấy.”

Người đó đứng dậy ra ngoài, chắc là đi làm việc của mình. Một thứ tròn tròn mập mập đột nhiên chui vào ổ chăn, đầy đầy.

Hanh Túc.

Hoa Thiên Cốt mỉm cười, vươn tay ra kéo nó vào lòng.

Thú Hanh Túc thò đầu ra khỏi chăn, cái chân nhỏ núc ních thịt đụng đụng lên mặt nàng, rồi vui vẻ phát ra tiếng gừ gừ.

Dáng vẻ hiện tại của nó khác hẳn với chân thân yêu thú. Nhỏ nhắn và béo ịch như heo, chân ngắn cùn cồn, cái mũi thích đẩy đẩy xung quanh, thấy gì cũng ăn. Trên mình nó phủ một bộ lông trắng, trông như cún con mèo con lại xen lẫn hoa văn tuyệt đẹp màu lửa. Mắt to đen, tràn đầy linh khí, long lanh lạnh, khiến người ta thấy nó thật đáng thương, liền đem những thứ ngon nhất ra cho nó ăn.

Sau khi biết Trúc Nhiễm chữa trị đàn hoàng cho Hoa Thiên Cốt, Hanh Túc không còn cảnh giác gã nữa. Xung quanh cũng chẳng còn gì nguy hiểm, nó bèn biến thành hình heo con ngày ngày ở bên giường trông nom nàng, cùng ngủ một chăn với nàng. Còn Trúc Nhiễm thì dựng một chiếc giường khác ở ngay bên cạnh.

Đôi khi Trúc Nhiễm sẽ hỏi nàng ít chuyện về Lục giới, dường như gã bị đuổi tới man hoang từ rất lâu rồi nên nhiều chuyện không biết. Nàng dùng tay vẽ lên chăn và mặt bàn, bắt kẻ nhanh thế nào gã vẫn nhìn thấy rõ.

“Người muốn nhìn thấy không?” Một ngày Trúc Nhiễm hỏi nàng.

Nàng ngẩn người, gật đầu.

“Thật ra người không bị mù, chẳng qua nước ao Tuyệt Tình ăn mòn nên máu thịt dính chặt vào nhau. Khi ấy chắc chắn mắt người đang nhắm, giác mạc không bị tổn hại nhiều. Nếu người muốn nhìn thấy, ta sẽ lấy dao cắt mí mắt cho người, nhưng sẽ cực kì đau, người nghĩ kĩ đi.”

Hoa Thiên Cốt gật đầu không hề do dự.

Trúc Nhiễm lấy con dao găm của gã ra, hơ hơ trên ngọn lửa, rồi bắt đầu cắt. Đối diện một Hoa Thiên Cốt không thể hét, không thể kêu, gã hơi kinh ngạc với sự bình tĩnh lạ kì đến mức như không biết đau của nàng. Thật ra nàng đã trải qua biết bao nỗi đau đứt ruột còn hơn thế này, đau quá nhiều rồi nên giờ thần kinh cảm giác dường như đã chết lặng.

Hoa Thiên Cốt thấy gã xuống tay nhanh mà chuẩn, cắt mở cả hai mí nhưng không hề tổn thương đến mắt nàng một chút nào, biết gã trước kia nhất định là một cao thủ. Động thủ mà con dao găm trong tay lại không hề dính chút máu nào của nàng, không hổ là thần khí.

Ngày tháo băng, cuối cùng Hoa Thiên Cốt cũng có thể nhìn thấy, nhưng hai mắt bị ép cắt thành hình tựa như một tờ giấy đột nhiên bị chọc thủng hai lỗ tối đen, trông cực kì đáng sợ.

Mắt nàng như bị phủ một lớp màng mỏng màu trắng, mù mờ nhìn không rõ lắm, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt cũng đầy sẹo xanh của Trúc Nhiễm, Hoa Thiên Cốt không nhịn được cười khổ.

Cám ơn sư huynh. Nàng viết lên bàn.

Trúc Nhiễm lạnh lùng cười: “Ngươi rất thông minh. Có điều ta đã bị trúc xuất từ lâu rồi, không xem là sư huynh của ngươi.” Ngừng một lúc lại hỏi “Ma Nghiêm, ông ta... sau đó nhận không ít đồ đệ, đúng không?”

Hoa Thiên Cốt gật đầu, viết: *Ba người.*

Khi nhìn thấy sự căm thù và oán hận ở mi tâm Trúc Nhiễm, Hoa Thiên Cốt khẽ rùng mình.

Nàng bị thương vì nước ao Tuyệt Tình, gã lại bị thương bởi nước ao Tham Lam. Người này, không thể không phòng.

Cuối cùng cũng có thể nhìn thấy, đột nhiên có lại thứ đã mất khiến nàng sung sướng nhưng không thể thốt thành lời, dù nơi này hỗn mang u ám, dù căn nhà gỗ này có cũ nát thì đều trở nên rực rỡ, sinh động, đáng yêu trong mắt nàng.

Hoa Thiên Cốt ôm chặt Hanh Túc vào lòng, cẩn thận quan sát, vuốt ve bộ lông ấm áp, chọc chọc cái mũi heo mềm mềm của nó. Từ lâu nàng đã muốn biết Hanh Túc luôn ở bên nàng có hình dáng thế nào, thì ra còn đáng yêu hơn cả trong tưởng tượng.

Thú Hanh Túc bò lên đầu vai, liếm mặt nàng, lại liếm mặt nàng. Hoa Thiên Cốt cảm thấy mắt mình lạnh lạnh, nhớ tới Đường Bảo lòng lại xót xa. Mặc dù có Đông Phương ở đó, nàng tuyệt không cần lo lắng, nhưng nàng rất nhớ nó, nhớ lúc nó ngủ trong lồng tai mình, nhớ lúc nó lăn qua lăn lại trong lòng bàn tay, ôm mũi mình làm nũng... Nó luôn ở cạnh bên, chưa bao giờ xa nàng lâu đến thế.

“Người mấy tuổi rồi?” Trúc Nhiễm hỏi, dựa vào tu vi của nàng không thể chỉ mới mười hai, mười ba tuổi, có lẽ sau khi tu tiên đã ức chế quá trình sinh trưởng của mình.

Sắp hai mươi rồi.

Nàng không chắc viết ra, ngân người, hóa ra nàng đã ở bên người lâu như thế.

Đột nhiên Trúc Nhiễm bắt lấy tay nàng cẩn thận quan sát. Gã vẫn chưa mất tiên nhân, chỉ bị nhốt ở man hoang nên mất đi pháp lực, trường sinh bất tử là chuyện đương nhiên. Nhưng nàng giờ đã là người thường, vì sao cơ

thể vẫn chưa khôi phục lại quá trình phát triển tự nhiên, đến đây đã mấy tháng rồi, ngay cả tóc, móng tay cũng không hề dài ra thêm một li?

Hoa Thiên Cốt có chút mất tự nhiên rút tay lại.

Mọi người đều bảo sau khi bị trục xuất khỏi sư môn, huynh mất tâm mất tích, hóa ra lại ở man hoang.

Trúc Nhiễm cười u ám mà ranh ma: “Đương nhiên, dù Ma Nghiêm không xuống tay giết ta được, nhưng nào chịu để ta sống trong Lục giới.”

Hoa Thiên Cốt không có hứng thú tìm hiểu ân oán giữa hai thầy trò kia. Dù sao cũng không thể ra khỏi đây được, bất kể ngoài kia có xảy ra chuyện gì, sau này đều không liên quan tới họ. Chỉ có điều, nàng rất nhớ Khinh Thủy, Đông Phương, Sát Thiên Mạch, càng không an lòng về Đường Bảo và Tiểu Nguyệt...

Thật sự cảm ơn sư huynh, không có huynh muội đã chết lâu rồi.

Trúc Nhiễm cười lạnh: “Đầu tiên, đừng gọi ta là sư huynh, gọi Trúc Nhiễm được rồi. Thứ hai, không phải ta cứu ngươi, mà là sức sống của ngươi quá mãnh liệt, không chết được, còn cả con thú Hạnh Túc này luôn bảo vệ ngươi nữa.”

Nhưng vẫn phải cảm ơn huynh đã cứu mang và giúp đỡ muội.

“Ngươi biết tại sao ta lại cứu mang và giúp đỡ ngươi không?”

Hoa Thiên Cốt sững sốt một lát, ngập ngừng đáp.

Bởi vì ngay từ đầu huynh đã biết muội cũng là đệ tử của Trường Lưu Sơn...

Trúc Nhiễm chặn ngang: “Người có phải đệ tử Trường Lưu Sơn hay không thì liên quan gì tới ta? Ta cứu người chỉ vì thấy người khác thường, sau này có thể có ích cho ta. Người nhớ lấy, ta chỉ muốn lợi dụng người, người không cần mang ơn ta, nếu người thấy mang nợ, thì sau này trả ta là được.”

Hoa Thiên Cốt thoáng hiểu, nhưng không ngờ gã lại nói thẳng ra như thế, không khỏi có chút ngẩn người. Ngay lần gặp đầu tiên nàng đã biết gã không phải người tốt, nhưng cũng không mất đi sự thẳng thắn. Nói rõ ra như thế ngược lại còn khiến nàng thở phào một hơi.

Huynh muốn đi ra ngoài?

“Hừ, ta không muốn vĩnh viễn phải ở cái nơi này, ta còn chí lớn chưa thành, thù lớn chưa trả. Lâu nay người tới nơi này cũng chịu bao nhiêu khổ sở, chẳng lẽ không muốn đi ra?”

Sư phụ đầy muội tới đây chắc chắn có lí do của người, muội đã rất có lỗi với người rồi, không muốn lại cãi lệnh sư phụ.

Nếu quả thật sư phụ không muốn gặp, vậy nàng sẽ vĩnh viễn ở lại đây. Nàng cúi đầu, lờ đi sự đau đớn nghẹn ngào trong lòng.

Trúc Nhiễm dường như nhìn thấu nàng, khinh thường cười lạnh: “Thật thú vị, không ngờ người lại yêu Bạch Tử Họa.”

Hoa Thiên Cốt giật mình, nắm chặt tay, đầu cúi càng thấp. Nàng biết khuôn mặt đầy sẹo này, e là ai thấy đều đoán ra được bảy, tám phần. Sư phụ luôn coi nàng như con ruột, nhìn nàng bị nước ao Tuyệt Tình tàn phá, nhất định đã thấy cực kì ghê tởm tình cảm của nàng và cả khuôn mặt này, trong lúc giận dữ đầy nàng tới man hoang, không muốn gặp lại. Nàng về để người ngựa mất làm chi.

“Khinh nhờn sư tôn, coi thường đạo đức, thảo nào Bạch Tử Họa giận đến thế. Nói thật người cũng giỏi lắm, những năm ở Trường Lưu, đừng nói là

giận, ngay cả một biểu cảm ta cũng chưa từng thấy trên mặt hắn. Chậc chậc, tiếc thật đấy, ta lại bỏ lỡ một màn kịch hay như thế. Nhưng dù đó có là lệnh của hắn, chẳng lẽ lại không có ai khiến người muốn trở về thăm sao?”

Có, có chứ sao không, Đường Bảo và Đông Phương, Lạc Thập Nhất và Hiên Viên Lăng, tất cả bọn họ đều đang ở ngoài kia. Bọn họ có biết nàng bị đầy tới man hoang không? Liệu có sốt sáng nghe ngóng khắp nơi xem nàng đang ở đâu không? Sư phụ sẽ không cho bọn họ biết chuyện nàng bị đầy tới man hoang, hay là sự tồn tại của nàng, từ nay về sau sẽ bị xóa sạch hết như Trúc Nhiễm?

Nghĩ đến Tiểu Nguyệt và Đường Bảo, lòng nàng càng khó chịu. Không phải nàng chỉ biết yêu, vai nàng còn có cả trách nhiệm. Dù không có sư phụ, nhưng vẫn còn nhiều người yêu quý nàng như thế, nàng không thể ích kỷ dễ dàng bỏ đi, nàng đã đồng ý sẽ bảo vệ Tiểu Nguyệt, sao có thể để mặc thằng bé chịu phạt. Thằng bé lại không hề làm sai điều gì...

Nhất thời suy nghĩ ngổn ngang trăm bề, nàng biết mình không muốn ở đây mãi mãi, nàng muốn về, muốn gặp Tiểu Nguyệt, Đường Bảo, Đông Phương, càng muốn được nhìn sư phụ một lần, dẫu giờ đây người có ghét nàng thế nào đi chăng nữa.

Đã không chết, thì phải sống tới ngày gặp lại mọi người...

Trúc Nhiễm thấy ánh mắt nàng dần có cảm xúc hơn, khẽ gật đầu cười.

“Trước tiên đừng nghĩ nhiều như vậy, điều người cần nhất bây giờ là mau chóng khỏe lại.”

Hoa Thiên Cốt gật đầu, mắt nhìn xa xăm, tay nắm chặt cung linh.

Trúc Nhiễm có một mảnh vườn nhỏ trồng ít rau dưa quanh nhà, vì thế cũng thường xuyên bận rộn việc nông. Đôi khi gã đi hai ba ngày không về, mặt đượm vẻ mệt mỏi, nhưng lại không nói mình đi đâu.

Ở đây lúc nào cũng có thể nghe thấy tiếng yêu thú trong rừng gào thét, Hoa Thiên Cốt dần dà đã đi lại được, có điều không dám đi quá xa.

Tốc độ hồi phục của nàng ngày càng nhanh, nhưng những vết kiếm này mãi vẫn không lành.

Ở với Trúc Nhiễm càng lâu nàng càng nhận ra người này không đơn giản, mặc dù cùng một thầy với Lạc Thập Nhất, nhưng rõ ràng tu vi cao hơn rất nhiều, chẳng những thông thạo kì môn độn pháp, kinh dịch bát quái, kiếm pháp của các tiên phái và sở trường sở đoản gã cũng nắm rõ trong lòng bàn tay. Cầm kì thi họa, y dược binh pháp, không gì không giỏi. Những cấm thuật nàng học trộm ở Trường Lưu Sơn gã cũng biết. Bị đày tới man hoang mấy chục năm nhưng chưa một ngày lười biếng, kiếm pháp và những thứ khác đều đã đạt tới mức tuyệt đỉnh.

Hoa Thiên Cốt không dám tưởng tượng nếu nàng một thân một mình ở nơi thâm sơn cùng cốc này chừng ấy năm, không có lấy một chút hy vọng trốn thoát hay thậm chí một người nói chuyện cùng, thì sẽ như thế nào. Hẳn không cô đơn khủng hoảng thì cũng tuyệt vọng đến phát điên hoặc tự sát.

Nhưng Trúc Nhiễm, gã cứ ngấm ngấm ần náu chờ thời cơ, im hơi lặng tiếng như ma quỷ trong đêm tối, kiên nhẫn đến mức khiến người khác thấy kinh sợ.

Thoáng cái tới man hoang đã được nửa năm, sức khỏe của Hoa Thiên Cốt cũng khôi phục được như người thường. Lúc Trúc Nhiễm không có ở đây, đôi khi nàng luyện kiếm, đôi khi lại làm cỏ. Căn nhà gỗ nhỏ cứ mưa là dột, nàng bò lên nóc sửa lại, rồi trát kín những chỗ bị hỏng trên tường, còn trồng hoa xung quanh ngôi nhà nữa.

Thú Hanh Tức đi tới đâu phá tới đấy, chạy tới chạy lui, không đụng đồ thùng gỗ nhỏ thì giẫm lên cây con, còn nuốt luôn cả xẻng gỗ và chỗ hoa nàng mới trồng vào bụng. Hoa Thiên Cốt thở hỏn hển kéo cái móng heo của nó ra, rồi lại lấy cái xẻng khỏi miệng nó. Sau khi bị răn đe nghiêm khắc một

trận, Hanh Túc cuối cùng cũng ngoan ngoãn, chân trước chân sau giúp Hoa Thiên Cốt bới đất, không thì rải nước tiểu bón cây giúp nàng.

Thực vật ở đây chẳng những phát triển với tốc độ kinh khủng mà biến dị cũng cực khác thường. Lúc Hoa Thiên Cốt làm có bất ngờ bị nụ hoa tường vi cắn một cái.

Giọt máu vừa rơi xuống, Hoa Thiên Cốt theo phản xạ vươn tay kia ra đỡ nhưng không kịp, máu thấm vào đất, lập tức cả khoảng tường vi lớn bắt đầu đau đớn giãy giụa như sinh vật sống, kêu rên thảm thiết, Hoa Thiên Cốt nghe mà nổi da gà.

Một khóm cây lớn giật giật gục xuống, tuy không khô vàng trong nháy mắt như trước kia, nhưng cũng gần chết rồi.

Hoa Thiên Cốt cúi đầu nhìn ngón tay bị hoa cắn, miệng vết thương khá nhỏ, nàng thấy nó từ từ khép lại, cuối cùng chỉ để sót một vết sẹo mờ. Bỗng chốc nàng cực kì hoảng hốt.

Những ngày qua, không chỉ thân thể mà ngay cả thể chất hung thần hấp dẫn yêu ma quỷ quái của nàng cũng dần hồi phục. Nhưng trước kia nàng chưa bao giờ lành được vết thương mà không cần đắp thuốc. Nàng vẫn nghĩ việc mình bị đóng bao nhiêu cây đinh Tiêu Hồn, chém bao nhiêu nhát kiếm, dùng hình nước ao Tam Sinh, lại mang thân phạm nhân lưu đày tới man hoang trải qua chừng ấy đại nạn mà vẫn chưa chết là bởi gặp được thú Hanh Túc và Trúc Nhiễm.

Giờ cẩn thận suy tính, lại giống như không phải may mắn. Thân thể này của nàng đã không còn là tiên, vậy mà tại sao vẫn bất tử? Quả thật, quả thật, hết như quái vật.

Thú Hanh Túc khẽ cọ vào lòng nàng, cho rằng nàng bị bông hoa mình dắc lòng chăm sóc cẩn mà buồn rầu, vì thế ra vẻ thay nàng báo thù nháy ra

chỗ hoa hết giẫm lại lẫn qua lẫn lại.

Đến khi Hoa Thiên Cốt phục hồi tinh thần thì đã thấy mặt đất trống trơn, thú Hanh Tức đánh thỏ rồi nằm vật một bên, chân nhỏ vồ vồ lên cái bụng tròn trịa, ợ một cái. Nó ăn sạch cành, lá, rễ của hoa, ngay cả một nhánh cỏ non cũng không tha mạng.

Hoa Thiên Cốt nhìn khoảng sân nhỏ bị gặm trụi lủi, bèn đuổi Hanh Tức chạy quanh nhà, hận không thể đá nó như đá quả bóng.

Trúc Nhiễm từ từ đi ra khỏi lùm cây, nhìn Hoa Thiên Cốt, chậm rãi nheo mắt lại.

Trời bắt đầu mờ mịt, chắc là đã tối rồi, Hoa Thiên Cốt đang say ngủ ôm thú Hanh Tức như cái lò sưởi thì đột nhiên cảm thấy con vật bé nhỏ không ngừng giãy giụa.

Không được đá chẵn!

Nàng đề chặt nó xuống, bỗng cảm thấy điều gì đó, vừa mở mắt ra đã thấy Trúc Nhiễm đang đứng ở bên giường nhìn mình.

Gã muốn làm gì?

Thú Hanh Tức vừa mới phì phò nhô đầu ra, Trúc Nhiễm đã ấn mạnh lên mi tâm nó, đầu nó gục xuống, tiếp tục ngủ say như chết.

Hoa Thiên Cốt lay lay Hanh Tức, cảnh giác nhìn chằm chằm Trúc Nhiễm.

“Cởi quần áo ra.” Trong căn phòng nhỏ tối mịt, mắt gã sáng ngời tựa hồ phách, như một con hổ già đang nhìn chòng chọc con mồi của mình. Ánh

mắt đỏ giống hệt Ma Nghiêm, nhưng còn lạnh lùng và tàn nhẫn hơn.

Hoa Thiên Cốt khoanh hai tay trước ngực, nhớ tới tất cả sự sỉ nhục nàng phải chịu trước kia. Dù nàng chưa có cơ thể trưởng thành, nhưng tuổi cũng không nhỏ, trần truồng đứng trước mặt người khác, sao không lúng túng cho được?

“Cởi quần áo ra.” Trúc Nhiễm mắt kiên nhẫn lặp lại. Ánh mắt cảnh giác kia như thể nghĩ gã muốn làm gì nàng vậy, dù bao nhiêu năm nay tới man hoang gã chưa từng làm, nhưng cũng đâu đến mức cần loại nhóc con như nàng dập lửa.

Không thèm đếm xỉa tới sự phản kháng của nàng, gã thành thạo lôi dây thừng ra trói Hoa Thiên Cốt vào đầu giường, lột sạch bộ quần áo nhỏ nàng làm từ chiếc áo choàng của mình, tuy rằng thô lỗ nhưng cũng cẩn thận kéo chắn qua che chỗ riêng tư.

Sau đó gã bắt đầu lật từng chỗ từ sau tai đến cổ, từ ngón chân đến mắt cá chân, từ trước ngực tới sau lưng tìm gì đó. Hoa Thiên Cốt không thể kêu to, chỉ có thể phát ra tiếng kháng nghị “A, a”.

Trên người nàng chẳng chịt vết sẹo, cực kì đáng sợ, Trúc Nhiễm bỗng không muốn nhìn tiếp. Gã khinh thường nhú mày, ghét cái giây phút mềm lòng thoáng qua vừa rồi. Chẳng thể ngờ, một ngày nào đó gã sẽ kính cẩn quỳ dưới chân nàng.

Cẩn thận tìm hồi lâu, điều gã đoán trước lại ngoài dự liệu nằm ở dưới nách, rất khó phát hiện. Cái ấn nhỏ biểu hiện cho việc phong ấn hoàn tất kia chỉ bé như một dấu chấm, hoa văn phức tạp yêu dã màu đỏ tươi, nhìn thoáng qua còn tưởng một nốt ruồi son.

Mày Trúc Nhiễm nhú càng chặt, gã biết cơ thể nàng có điều kì lạ, nhưng không ngờ Bạch Tử Họa lại dùng thuật phong ấn cấp độ cao đến thế. Ấn kí

này gã mới chỉ nhìn một lần trong sách cổ, một khi thực hiện thường sẽ gắn cả tính mạng người phong ấn vào trong đó. Dù có là Bạch Tử Họa kiêu ngạo tu vi cao nhất Tiên giới, chắc chắn cũng sẽ bị thương.

Rốt cuộc Bạch Tử Họa đã phong ấn con quái vật gì trong người nàng? Thảo nào bao lần bị thương chí mạng mà nàng vẫn sống.

Trúc Nhiễm càng nghi ngờ, tóm lại Bạch Tử Họa và nàng đã xảy ra chuyện gì? Nếu xem nàng là đại họa sao không nghĩ cách giết nàng luôn, vì sao thà tổn thương bản thân cũng muốn thực hiện phong ấn này? Nếu muốn bảo vệ nàng thì cần gì phải xuống tay tàn nhẫn, khiến nàng thành ra thế này, còn đầy tới man hoang? Hay là đã sớm biết nàng không chết được, nên cố ý diễn trò cho người khác xem?

Trúc Nhiễm nắm chặt tay, có phần tức giận, Bạch Tử Họa, tại sao gã mãi vẫn không thể nhìn thấu hẳn? Mấy năm gã không ở đó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nhưng gã đã có thể khẳng định Hoa Thiên Cốt chính là cơ hội trời ban để thoát khỏi đây.

“Đứng lên!” Trúc Nhiễm tháo dây thừng, ném quần áo lên người nàng.

Hoa Thiên Cốt nâng tay phải của mình lên muốn xem xem rốt cuộc Trúc Nhiễm tìm cái gì mà lâu thế, nhưng cổ ngắn quá có làm thế nào cũng không thấy được. Nàng xoay lưng lại, quần áo còn chưa sửa sang xong đã bị Trúc Nhiễm không khách khí túm ra ngoài.

Rốt cuộc gã định làm gì? Nếu muốn đuổi thì cũng phải để nàng mang Hanh Túc theo đã chứ.

Hoa Thiên Cốt đại thương vừa mới khỏi, nên bước chân hơi vụng về, không theo kịp gã, để gã túm cổ áo kéo đi.

Trong rừng tối tăm vô cùng, xa xa thỉnh thoảng còn có tiếng rú kì quái đáng sợ của muông thú. Trúc Nhiễm tay phải kéo nòng, tay trái cầm dao găm, chỉ cần có cây ăn thịt người nào tới gần là chém phăng đi, một chất lỏng như máu tóe lên mặt Hoa Thiên Cốt.

Hai người đi hơn một nén nhang, đã sớm vượt qua phạm vi hoạt động bình thường của Hoa Thiên Cốt. Nơi này cách gian nhà nhỏ rất xa, không còn trận pháp bảo vệ, cây cối xung quanh đều theo sát nòng, các loài yêu vật ở trong bóng tối rình rập, nhưng vì sợ gã nên không dám tới gần. Đi càng xa, đuôi bám theo càng nhiều. Hoa Thiên Cốt như nghe thấy tiếng thở gấp tham lam của dã thú, bất an nhìn xung quanh, tay nắm chặt lấy vạt áo của Trúc Nhiễm.

Gã không quan tâm, vẫn tiến nhanh về phía trước, đột nhiên thấy Hoa Thiên Cốt dừng lại, có kéo thế nào vẫn đứng đực ra đấy, Trúc Nhiễm quay đầu nhìn, phát hiện chân nòng bị dây leo quấn chặt, bèn trở lại chặt hết đồng dây kia, rồi tiếp tục đi về phía trước.

Rốt cuộc gã định đưa nòng đi đâu?

Không biết đi bao lâu, Trúc Nhiễm bỗng dừng lại, gió thổi vù vù bên tai, lạnh tới mức khiến nòng run lẩy bẩy.

Phía trước là một cái vực đen thui, không biết nông sâu thế nào.

Tới đây làm gì? Hoa Thiên Cốt khó hiểu nhìn gã, chờ một lời giải thích. Không ngờ Trúc Nhiễm đột nhiên vươn tay ra, khẽ đẩy nòng xuống vực.

Hoa Thiên Cốt hoảng sợ trợn trừng mắt, theo phản xạ vươn tay tóm lấy áo gã, lại chỉ bắt được tảng đá trên vách.

Trúc Nhiễm tới gần thêm hai bước, cúi người xuống, nhìn nàng cười, nụ cười đó khiến nàng lạnh thấu xương.

Sau đó gã không chút lưu tình giẫm mạnh lên tay nàng, Hoa Thiên Cốt đau đón nhả máu, thân hình lơ lửng trên không như muốn đứt ra thành từng mảnh. Nàng không chịu nổi nữa, tay từ từ buông ra, ngã xuống vực.

Vực sâu hơn trăm trượng, vách đá dựng đứng. Người nàng cứ rơi thẳng xuống, cao như thế, cho dù không tan xương nát thịt thì đầu cũng vỡ toang.

Hoa Thiên Cốt chỉ nghe thấy tiếng gió thổi vù vù bên tai, khi nguy hiểm đầu óc đột nhiên cực kì tỉnh táo. Vô số tâm pháp khẩu quyết từng học từng làm ùn ùn kéo ra, nhưng nơi này là man hoang, không thể cuội kiếm, càng không thể đạp gió.

Y phục thùng thình bay phấp phật, tốc độ rơi của nàng không hề thuyên giảm.

Trúc Nhiễm lặng lẽ đứng đó, chăm chú nhìn xuống dưới, dựa vào thị lực của gã, từng nhánh cây ngọn cỏ dưới vực cũng có thể thấy rõ ràng. Đây nàng xuống là để thử nàng, nếu nàng dễ dàng chết như thế, thì có giữ lại cũng chẳng có tác dụng gì với gã.

Thấy nàng vẫn rơi nhanh như thế mà không có kì tích gì xảy ra, mắt gã ánh lên vẻ thất vọng. Đang lúc gã nghĩ Hoa Thiên Cốt chết chắc rồi, cơ thể nàng bỗng khựng lại trên không một giây, rồi lại rơi thẳng xuống đáy vực.

Bị nội thương nặng, Hoa Thiên Cốt ho ra một búng máu. Nàng xoay người, không hiểu vì sao Trúc Nhiễm đột nhiên lại muốn đẩy mình vào chỗ chết, nhưng nhìn lên chỉ thấy một khoảng tối mờ.

Bỗng có một tiếng gầm trầm mà cực kì đáng sợ, lông tơ của nàng dựng đứng hết lên, đó là tiếng gầm của loài yêu thú nàng quen thuộc.

Hoa Thiên Cốt không nhịn được lui lại mấy bước, nhìn khắp xung quanh, thấy hai ngọn lửa hùng hực bập bùng trên không. Không, đó là một đôi mắt đỏ như máu đầy tham lam đang nhìn nàng chăm chăm.

Hoa Thiên Cốt hít một hơi thật sâu, nhìn dáng vóc còn lớn hơn thú Hanh Túc đi ra khỏi góc, bước chân thong thả trầm tĩnh mà tao nhã, bộ lông rậm rõ từng sợi, ánh vàng thuần khiết có thể so với ánh mặt trời rạng rỡ.

Trải qua bao nhiêu khó khăn, tuy không sợ tới mức hai chân run lẩy bẩy ngay cả sức chạy trốn cũng không còn như hồi xưa gặp quỷ, nhưng nhìn cái sừng trên đầu nó, cái vảy cứng như thép trên chiếc đuôi thẳng, hàm răng trắng lộ ra từ cái miệng đỏ lòm, nàng vẫn thấy hơi chột dạ.

Thú Nhai Tí, một trong mười đại yêu thú thời thượng cổ, tính tình hung ác, thích ăn não, tính toán chi li, thường giao tranh đến chết mới dừng, ý thức lãnh thổ rất nặng, có tư chất đế vương. Người ăn được chiếc sừng này có thể tăng thêm trăm năm tiên lực, hơn nữa dù chúng ăn cỏ ăn cây thì vẫn bài tiết ra vàng, cho nên ở Lục giới đã bị tiên nhân yêu ma bắt giết hầu như không còn một con.

Hoa Thiên Cốt nhớ sơ lược lại tất cả những loài yêu thú mình từng đọc trong “Lục giới toàn thư”, loài này đứng thứ ba.

Xong rồi, nếu đầu bị nó ăn, thì dù nàng có phục hồi thể nào cũng đầu mọc lại được?

Hanh Túc không ở đây, nàng bỗng thấy may mắn, bằng không vì cứu nàng, có lẽ một trận ác chiến nữa lại xảy ra. Tuy rằng Hanh Túc rất mạnh, nhưng muốn thắng Nhai Tí thì vẫn hơi khó.

Thú Nhai Tí khịt mũi, bộ lông lông lánh ánh kim, uy phong lẫm liệt, đôi mắt sáng ngời thong thả bước lên, quan sát Hoa Thiên Cốt. Nó rất kén ăn,

các loại thú vô được hay tiên ma bị lưu đầy tới đây nó chỉ ăn đầu và nội tạng. Trong man hoang này Nhai Tí không có nhiều đối thủ, kiếm ăn cực kì dễ dàng, bây giờ cũng đã no, đối với sinh vật nhỏ chẳng biết từ đâu sa vào sào huyết, nó vốn không buồn liếc mắt. Nhưng đúng lúc này lại có một mùi hương mê người kì lạ, khiến thú tính và khát vọng tuôn trào trong từng mạch máu của nó.

Hoa Thiên Cốt không dám nhúc nhích, sợ nó đột nhiên nhào tới. Thú Nhai Tí cũng thoáng nhận ra sức mạnh tiềm tàng trong cơ thể nàng, hơi dè chừng, không dám liều lĩnh xông lên. Cứ như vậy một người một thú giằng co hồi lâu.

Tay chân Hoa Thiên Cốt lạnh cóng, nhưng trán đã ướt đẫm mồ hôi. Cuối cùng thú Nhai Tí bắt đầu mất kiên nhẫn, khẽ gầm một tiếng, cái chân lớn vô mạnh vào nàng.

Tuy rằng mất hết pháp lực, nhưng tu vi mấy năm nay sao uổng phí hết được. Nàng nhanh nhẹn nhảy qua, dễ dàng tránh né.

Thú Nhai Tí gầm một tiếng, cuồng phong bất chợt nổi lên. Hoa Thiên Cốt lão đảo né một đồng đá to rơi xuống.

Vóc dáng của thú Nhai Tí quá to lớn, mặc dù vẫn nhanh nhẹn, nhưng không thể bằng Hoa Thiên Cốt nhỏ nhắn. Vì thế nó lấy cái đuôi dài vẫy định đâm chết nàng, quật đến chỗ nào, chỗ đó cỏ cây gãy rạp, đất đá văng tung tóe.

Hoa Thiên Cốt mơ hồ cảm nhận được có vài luồng khí nóng bắt đầu khuếch tán khắp tứ cân bát mạch, dường như thân thủ nhanh nhẹn hơn rất nhiều, hai chân mau chóng đạp lên, lúc nhảy và chạy cũng có vẻ sung sức, cao và nhanh hơn.

Vết thương hầu như đã khỏi hẳn, nhưng đang nguy cấp nàng không kịp vui, chỉ liên tục tụ khí nhảy lên, tránh từng đợt tập kích chí mạng của Nhai Tí.

Cứ tiếp tục tránh thế này cũng vô ích, Hoa Thiên Cốt quan sát xung quanh, vực sâu hẹp dài hình túi, trừ phi có cánh, bằng không căn bản không thể trở ra.

Nàng cần phản công, nhưng đến mấy tảng đá đang rơi bồm bộp xuống người nó còn chẳng có tác dụng gì. Hoa Thiên Cốt chui tới chui lui, tránh qua tránh lại, có điều đuôi nó lia tới nơi nào là nơi đấy gió lạnh như dao. Lưng, đùi nàng không ngừng xuất hiện những vết thương dài hơn một thước.

Thú Nhai Tí ngửi thấy mùi máu của nàng, hai mắt càng đỏ sẫm. Nó ngửa đầu lên trời gầm gào, càng tàn bạo và hung mãnh hơn.

“Keng”, tiếng một thứ kim loại gì đó rơi xuống đất. Hoa Thiên Cốt nhìn thấy con dao găm của Trúc Nhiễm, không kiềm được nhúu mày. Thì ra gã cô tình đẩy nàng xuống sào huyết của yêu thú này để xem trận chiến giữa nàng và nó.

Nàng bay vụt qua nhặt con dao lên, lén tới dưới người thú Nhai Tí, vừa tránh những cú giẫm, vừa tính toán đâm vào phần mềm trên bụng nó, nhưng con dao vẫn bị bật lại như đâm vào tường đồng vách sắt.

Bụi đất bay đầy đáy vực, Hoa Thiên Cốt chạy tới chỗ cao, nhảy lên lưng thú Nhai Tí, định cắt cái sừng khá mềm trên đầu nó. Tiếc rằng thú Nhai Tí lông lên như điên, định hất nàng xuống, nàng đành phải tóm chặt lấy chỗ lông vàng trên cổ nó.

Thú Nhai Tí không với tới nàng, cái đuôi bự quất lên như roi da, nàng lăn qua lăn lại né trên lưng nó. Cái đuôi dốc sức ra đòn lại quật lên chính

mình, nó đau đến nỗi lại điên cuồng gào thét.

Tiếng gào vang vọng mãi trong vực, khiến cả yêu thú chim muông trong rừng chạy tán loạn. Trúc Nhiễm hưng phấn nhìn trận kịch chiến phía dưới, dường như cũng ngửi thấy mùi máu nồng nàn bắt đầu lan tỏa trong không khí.

Vì lắc lư quá dữ dội nên nàng không thể động vào sừng của nó, bèn chém mấy đao liên tiếp lên cổ, vẫn không ích gì. Bỗng nhớ tới máu mình, nàng chúi máu vào lưỡi dao, lập tức ánh kim lóe lên. Hoa Thiên Cốt đâm một nhát, cuối cùng cũng cắm ngập được vào da thịt của nó, dồn thêm sức rạch một đường dài, máu tươi liền bắn ra tung tóe.

Thú Nhai Tí quen rong ruổi tự do, mình đồng da sắt, chưa từng bị thương thế này. Nó ngửa đầu gầm lên giận dữ, da lông run rẩy, hắt văng Hoa Thiên Cốt xuống.

Hoa Thiên Cốt biết nó đang cực kì bức bối, vội vàng chạy tới vách vực trốn.

Thú Nhai Tí thoát cái đã đuổi tới, phía trước không có chỗ tránh, thấy con thú khổng lồ đang giương nanh múa vuốt nhào tới chỗ mình, Hoa Thiên Cốt vội vàng ôm đầu lăn sang bên cạnh. Sau đó bỗng “rầm” một tiếng, mặt đất dường như đang rung chuyển, sau một hồi mới yên tĩnh trở lại, Hoa Thiên Cốt thất tha thất thểu đứng dậy, vừa quay đầu lại đã không kiềm được vui vẻ. Thú Nhai Tí dùng lực lớn như thế vừa hay đâm đầu vào vách đá, hẳn là ngất đi rồi? Nàng muốn cười nhưng không cười nổi, người vỡ vụn đến nơi rồi.

Hoa Thiên Cốt cầm dao găm lão đảo đi tới trước mặt nó. Thú Nhai Tí dùng ánh mắt căm tức nhìn nàng, hận không thể cắn chết, nhưng cũng chỉ có thể mết mội rập trên mặt đất thở hổn hển, đầu sưng một cục lớn.

Hoa Thiên Cốt do dự, có nên giết nó không? Tính cách có thù tất báo của thú Nhai Tí không phải nàng không biết, bây giờ đã kết oán, sau này nàng đừng mơ được sống yên ổn. Tới lúc đó nhất định thú Hanh Túc và Trúc Nhiễm cũng bị liên lụy.

Cuối cùng nàng vẫn thờ dài, tuy thắng làm vua thua làm giặc, nhập gia tùy tục chính là quy luật đã định ở man hoang, nhưng nàng mới là kẻ xâm nhập vào địa bàn của nó, chọc nó, còn muốn giết nó, liệu có quá đáng quá không? Nó là yêu thú, không hiểu lí lẽ, chẳng lẽ nàng cũng giống nó sao?

Hoa Thiên Cốt không nhịn được vươn tay ra xoa xoa cái mũi ươn ướt của nó, mềm mềm rất hay. Thật ra nó cũng không khác Hanh Túc mấy, thôi chuyện sau này để sau này hằng tính.

Không để ý tới sự phẫn nộ và tiếng gầm gừ kháng nghị của thú Nhai Tí, nàng lại tò mò sờ thử hai cái sừng thần thánh bất khả xâm phạm.

Thú Nhai Tí nghĩ bụng, nó đây đường đường là yêu thú lại bị sờ sờ soạng soạng, còn là một kẻ xấu như thế nữa! Hừ hừ...

Hoa Thiên Cốt xoay người nhìn vách đá dựng đứng, ừm, nàng phải lên kiểu gì đây?

Lúc rơi xuống, quả thực nàng đã dùng được pháp lực một lần, dùng thân thể giữa không trung. Qua trận chiến với Nhai Tí, tuy bị thương không nhẹ, nhưng nàng thấy thân thủ của mình đã dần hồi phục, thể lực cũng bộc phát ra rất nhiều.

Nói không chừng thử lần nữa lại có thể bay lên ấy nhỉ?

Vì thế nàng lẩm nhẩm tâm pháp và khẩu quyết, nhưng pháp lực dường như bị thứ gì đó nặng trĩu chặn lại, không thể thi triển được.

Xem ra lần trước chỉ là ăn may thôi, cuối cùng nàng cũng bỏ cuộc, xé một mảnh vải cột chặt dao găm vào tay, sau đó bắt đầu leo lên từng chút một.

Không biết qua bao lâu, tay chân đều rã rời, nàng ngẩng đầu nhìn lên, còn rất xa, cúi đầu nhìn xuống, đã rất sâu, quả là trên không chạm trời dưới không chạm đất.

Lòng bàn tay nàng nứt toác, trên người, tứ chi đều là máu. Thỉnh thoảng trượt chân lại trượt xuống rất nhiều, may mà có dao găm ghim lại. Nếu nàng mệt thì giẫm lên một móm đá nhô ra, chợp mắt nghỉ một lát, nếu đói hay khát thì há miệng cắn mấy đám rêu bên cạnh.

Trúc Nhiễm đợi rất lâu mới thấy nàng đi được nửa đường. Gã không kiên nhẫn chờ được nữa, quay về ngủ một giấc, lúc quay lại thấy nàng vẫn đang leo, mệt tới mức cạn kiệt sức lực, nhưng không hề vội vàng mà vẫn kiên định leo lên.

Gã nên làm gì bây giờ? Ném dây thừng xuống kéo nàng lên? Không phải nàng đã vượt qua thử thách rồi sao?

Trúc Nhiễm bỗng cảm thấy nực cười khi bản thân có suy nghĩ này, gã hừ lạnh hai tiếng, sau đó mảy lại nhú chặt.

Con nhóc này!!!

Hoa Thiên Cốt cuối cùng cũng trèo được lên, nàng không ngờ cơ thể mình lại cầm cự được lâu đến thế, bởi tay chân sớm đã mất cảm giác không nghe lời nữa, chỉ máy móc nhích lên từng bước.

Đương lúc nàng thở phào một hơi, cuối cùng cũng ló được cái đầu lên khỏi vực, hai tay ôm chặt lấy móm đất, thật muốn hôn nó một cái, thì vừa

nâng mí mắt lên đã thấy Trúc Nhiễm ngồi trước mặt, hơi cúi đầu. Mặt gã chìm trong bóng tối, nàng không thể thấy rõ.

Có lẽ gã sẽ giải thích nguyên nhân đẩy nàng xuống vực, Hoa Thiên Cốt thâm nghĩ, bởi vì nếu gã thực sự muốn hại nàng, thì ngay từ đầu đã không cần phải cứu.

Trúc Nhiễm vươn tay về phía nàng, Hoa Thiên Cốt thấy trên tay gã cũng có một lớp sọc màu xanh, tựa như cả người bị ném vào ao Tam Sinh. Nhưng bàn tay này vẫn thon dài và rất đẹp.

Nàng cầm lấy tay gã, nhắc chân định làm nốt bước cuối cùng, thì đột nhiên Trúc Nhiễm giật lấy con dao trong tay nàng, rồi lại một lần nữa, đẩy nàng xuống vực.

Hoa Thiên Cốt không kịp phản ứng, chỉ mở to mắt nhìn Trúc Nhiễm, lần này trong mắt gã không có một cảm xúc gì, như cái động to trống rỗng, nhìn không thấy đáy.

Người nàng lại rơi xuống dưới, Hoa Thiên Cốt đã mệt sắp ngất, lần này ngay cả sức nghĩ tâm pháp và khẩu quyết cũng không có.

Nàng nghĩ lần này chết chắc rồi, lúc thấy sắp chạm đáy vực, một thứ gì đó mềm mềm đột nhiên đỡ lấy nàng. Sau đó y như kì tích, nàng lại bay vụt lên.

Hoa Thiên Cốt giật mình nhìn xuống, tay nàng không ngờ lại đang túm lấy bộ lông màu vàng kim, là thú Nhai Tí! Nó chở cơ thể nhỏ nhắn của nàng, nhảy lên vách đá dựng đứng ở hai bên vài cái đã ra khỏi vực, đáp lên mặt đất.

Bộ lông xõa tung màu vàng rực rỡ, uy phong lẫm liệt rống lên vang dội cả quần sơn, cuồng phong gào thét, cánh rừng bao la nổi lên từng đợt sóng

lớn. Hoa Thiên Cốt cười trên mình nó mà sợ ngây người.

Các loài yêu thú mới vừa rồi theo đuôi tới đây cũng từ từ ra khỏi những bụi cây rậm rạp tối tăm, nhìn chăm chú Hoa Thiên Cốt và thú Nhai Tí một lúc lâu, sau đó lục tục hạ người xuống, cúi đầu.

Lúc này thú Hanh Tức đã tỉnh lại, biến thân về hình dáng khổng lồ vôi vàng chạy tới, nhìn hàng trăm yêu thú cung kính cúi lạy hùng tráng như bách điều triều phượng^[2] đầu tiên là kinh hãi, sau dần hoàn hồn, cởi bỏ giận dữ và cảnh giác, theo chúng yêu thú quỳ mọp trước mặt Hoa Thiên Cốt.

[2] Bách điều triều phượng: Hàng trăm con chim vây quanh, tôn vinh phượng hoàng.

Trúc Nhiễm kinh ngạc đứng đó, sửng sốt không thể tin vào mắt mình, rồi chỉ trong nháy mắt, vẻ mặt đã biến thành cung kính và thần phục, hơi khom người, lộ ra nụ cười trước sau như một, cong cong khóe mắt, giải thích với Hoa Thiên Cốt: “Ta đoán không sai, cơ thể người quả nhiên ẩn chứa sức mạnh của Yêu Thần. Hiện giờ vạn thú thần phục, ngày chúng ta rời khỏi man hoang không còn xa.”

Hoa Thiên Cốt im lặng nhìn gã, nụ cười đó khiến nàng rung mình. Lần đầu tiên là thử thách, nhưng lần thứ hai, nàng dám khẳng định, gã thực sự muốn giết nàng.

Đêm nay trong khu rừng rậm rạp phủ đầy hơi sương có vẻ yên lặng khác thường, ngay cả một tiếng côn trùng kêu cũng không có. Sự yên lặng này khiến người ta lo lắng không hiểu vì sao. Hoa Thiên Cốt để Nhai Tí chậm rãi đưa đi, nàng hơi bối rối với những chuyện vừa xảy ra.

Trên đường trở về, tất cả các loài yêu thú ma vật cùng chim quái đều cung kính nằm rạp ở hai bên đường, dài tới mức không thể nhìn thấy cuối. Ngay cả đám hoa ăn thịt người vừa nãy vô cùng hung dữ cũng khom người với nàng, đồng thời vô số yêu thú trùng điệp lặng yên không một tiếng động vội vã nhập vào hai hàng thần phục.

Hoa Thiên Cốt cảm thấy một luồng khí nóng bắt đầu sục sôi trong lòng, khiến nàng hơi vầng đầu, có cảm giác buồn nôn. Giơ tay lên, nàng nhìn chỗ da vừa bị rách đang dần khép lại, miệng vết thương nóng đến kinh người.

Thú Hanh Túc chậm rãi đi bên phải phía sau nàng, dáng vẻ tức giận, chắc đang dỗi đây mà. Hoa Thiên Cốt quay đầu thấy dáng vẻ ghen tị của nó mà bật cười, vươn tay ra vẫy vẫy.

Thú Hanh Túc lập tức biến về hình dạng heo con, bốn cái móng vừa bé vừa ngắn bành bạch chạy tới, nhưng vì vóc dáng quá nhỏ nên không theo kịp bước chân của thú Nhai Tí. Hanh Túc vấp phải hòn đá bé tẹo, lăn liên tục vài vòng như quả bóng da, rồi lại đứng lên tiếp tục chạy, ra sức đập lên người thú Nhai Tí, trèo tới trèo lui như đang leo núi, lại bịch bịch lăn xuống dưới. Nó không cam lòng, tiếp tục hùng hổ chạy chạy chạy, giờ cái móng bé tí lên tóm đuôi Nhai Tí. Nhai Tí quay lại liếc một cái, đuôi khể vung lên, Hanh Túc liền bị quăng lộn nhào.

Hoa Thiên Cốt phì cười, cúi người vươn tay ra ôm nó, lúc này nó mới hớn ha hớn hở sà vào vòng tay nàng. Hoa Thiên Cốt ôm chặt thú Hanh Túc, vui vẻ bẹo véo, thực may mắn, vừa này nàng còn nghĩ mình chết chắc rồi.

Thế mà không những sống sót, lại còn quy phục được vạn thú, chẳng lẽ đây là số mệnh?

Ngẩng đầu nhìn bầu trời mù mịt, nàng vẫn thấy thật thê lương.

Trúc Nhiễm chậm rãi theo sau, nhìn cảnh tượng hùng tráng trong rừng mà cười lạnh, phong thái của nàng còn hơn cả đế vương tôn giả của Lục giới.

Nếu thật sự nàng có sức mạnh Yêu Thần, vậy bọn họ chắc chắn sắp quay về nơi đó rồi.

Thú Nhai Tí đưa bọn họ tới trận pháp quanh nhà gỗ thì không vào được nữa. Sức khỏe của Hoa Thiên Cốt vẫn chưa khôi phục được nhiều, cũng không có cách nói chuyện với nó, nhưng thú Nhai Tí cùng Hanh Tức đều rất thông minh, chỉ cần một ánh mắt của Hoa Thiên Cốt là hiểu nàng muốn gì.

Trở lại căn nhà gỗ, Trúc Nhiễm hỏi nàng về sức mạnh của Yêu Thần, Hoa Thiên Cốt cũng không giấu giếm, kể từng điều ra.

Mày Trúc Nhiễm càng nhú chặt, năm đó Lục giới chưa bao giờ ngừng tranh giành thần khí, lần Tiên giới đại loạn kia cũng là lần thần khí tụ hợp đầy đủ nhất, chỉ thiếu chút nữa gã đã giành được rồi. Nhưng không ngờ sức mạnh của Yêu Thần cuối cùng lại rơi vào tay một con nhóc.

Trước kia gã từng đoán chữ dự tương lai, phát hiện lúc Lục giới cực kì rối ren, chính là khi Yêu Thần xuất thế, ảnh hưởng đến cả man hoang, động đất liên tục, các loại yêu thú khắp nơi đều hóa rồ chạy loạn. Sự xuất hiện của Hoa Thiên Cốt là ngẫu nhiên cũng là tất nhiên. Gã vốn đã cảm thấy nàng có quá nhiều chỗ đáng nghi, hơn nữa sức mạnh khủng khiếp bị Bạch Tử Họa tự tay phong ấn trong người nàng, khiến gã càng thêm chắc chắn chuyện Yêu Thần xuất thế.

Mắt Trúc Nhiễm như lửa cháy, càng lúc càng sáng, Hoa Thiên Cốt lại càng thêm chột dạ, nàng luôn cảm thấy ánh mắt Trúc Nhiễm nhìn mình quá trần trụi và tham lam.

Đột nhiên tay gã ôm lấy hai má nàng, nàng kinh ngạc nhìn khuôn mặt gã cách mình ngày càng gần. Hai gương mặt bị tàn phá một xanh một đỏ chum vào nhau vừa kinh khủng lại vừa buồn cười.

Hoa Thiên Cốt khó chịu vội vàng đẩy gã ra, nghiêng đầu đi.

Huỳnh nói trong người muội có sức mạnh của Yêu Thần, là thế nào?

“Người là một đứa trẻ thông minh, hẳn cũng hiểu được rồi.”

Hoa Thiên Cốt trầm tư.

Nhưng Yêu Thần rõ ràng là Tiểu Nguyệt, thằng bé...

Nàng nhớ tới hôm đó sau khi Tiểu Nguyệt biến thân, hai người bọn họ dễ dàng bị sư phụ bắt ra khỏi lỗ đen. Nàng vẫn lo lắng Tiểu Nguyệt sẽ nổi trận lôi đình, kích phát sức mạnh của Yêu Thần làm ra chuyện ngu ngốc, không ngờ lại chẳng có gì xảy ra. Đáng vẻ không có khả năng chống cự của Tiểu Nguyệt giống hệt một đứa trẻ mềm yếu ngây ngô, lúc ấy nàng cũng thất mắc nhưng không nghĩ nhiều.

Bây giờ nhớ lại, dường như tất cả đều không phải trùng hợp, mà bản thân nàng gặp kiếp nạn không chết cũng không phải điều gì may mắn. Thì ra từ đêm hôm đó, Tiểu Nguyệt đã cho nàng toàn bộ sức mạnh Yêu Thần, vì thế hết lần này đến lần khác mạng nàng mới giữ được.

Phút chốc mọi thứ đều sáng tỏ, cuối cùng nàng cũng hiểu câu “Điều quan trọng là ai thả nó ra” của Sát Thiên Mạch. Mấu chốt không phải Yêu Thần, mà là sức mạnh của Yêu Thần. Thân thể chỉ là vật chứa, thứ mà người trong Lục giới vẫn tranh đoạt và dòm ngó hóa ra lại là sức mạnh hủy thiên diệt địa của Yêu Thần.

Nhưng, không ngờ Tiểu Nguyệt lại cho nàng hết...

Hoa Thiên Cốt thần thờ ngời đó, mãi vẫn không phản ứng lại. Bỗng nghĩ ra điều gì, nàng lập tức nắm lấy hai tay Trúc Nhiễm. Nếu như thế... chẳng phải Tiểu Nguyệt càng vô tội sao? Bây giờ thậm chí nó còn không phải Yêu Thần mà chỉ là một đứa trẻ bình thường, tại sao người trong Tiên giới vẫn muốn giết nó? Chẳng lẽ sư phụ lại không nhận ra sao? Tiểu Nguyệt đã không còn là Yêu Thần, sức mạnh của Yêu Thần đang ở trong người nàng này! Nàng phải mau quay về, nói cho sư phụ biết chuyện này. Nếu có thể giao sức mạnh của Yêu Thần ra, phải chăng miễn được tội chết cho Tiểu

Nguyệt? Nếu không giao được, thì hãy để nàng nhận lấy cái chết, Tiểu Nguyệt hoàn toàn vô tội!

Muội muốn quay về!

Hoa Thiên Cốt viết mạnh lên bàn, ngón tay run rẩy để lại một vết xước dài trên bàn gỗ.

Thứ Trúc Nhiễm muốn chính là những lời này của nàng, gã mỉm cười, hài lòng gật đầu.

“Chỉ cần người ngoan ngoãn nghe lời, ta cam đoan chúng ta nhất định có thể quay về.”

Hoa Thiên Cốt lưỡng lự một lúc, ra sức gật đầu.

Trúc Nhiễm đi tới bên giường rồi ngồi xổm xuống, cạy mấy tấm ván gỗ dưới giường lên, không ngờ ở đó lại có một ngăn hầm.

Gã lấy mấy tấm da thú và vải bố lớn nhỏ màu sắc không đồng nhất ra, vải chắc là xé từ quần áo của người khác. Man hoang chính là như thế, vì vật liệu khan hiếm, cũng không thể tự nuôi tằm dệt vải, trời lại lạnh, vì cướp quần áo của đối phương thường phải liều đến một mất một còn. Hoa Thiên Cốt thấy trong rương của Trúc Nhiễm còn rất nhiều món, chăn cũng là từ nhiều bộ quần áo may thành, bên trong còn nhồi thêm loại sợi bông màu tím kì quái, không biết là lột từ bao nhiêu người chết.

Trúc Nhiễm trải mấy tấm lên bàn cho Hoa Thiên Cốt xem, không ngờ phía trên lại là bản đồ của man hoang được vẽ bằng tro than.

Hoa Thiên Cốt sợ hãi lật từng cái, địa hình tổng thể của man hoang, Đông Tây Nam Bắc và cả khu rừng ở giữa, hồ nước, núi băng, biển... tất cả

đều rõ ràng. Còn có cả nơi tập trung của yêu ma đọa tiên, phạm vi lợi ích, sào huyệt yêu thú... cực kì tỉ mỉ.

Nhìn ánh mắt hoảng hốt của Hoa Thiên Cốt, Trúc Nhiễm cười lạnh: “Người tưởng mấy chục năm ở man hoang này ta ngồi chờ chết sao?”

Giờ huynh muốn làm gì?

“Nếu muốn quay về Lục giới, trước tiên phải có được man hoang. Hiện giờ có yêu thú giúp đỡ, sức mạnh của chúng ta tăng đáng kể, nhưng vẫn chưa đủ. Hủ Mộc quý, Minh Phạm tiên, nếu có thể thu phục hai người này, Thổ Mộc Lưu và Thủy Ngân Gian sẽ là của chúng ta. Dù sức mạnh Yêu Thần bị phong ấn, nhưng chỉ cần trở ra thì pháp lực của mọi người đều có thể phục hồi. Yêu thú, tiên, ma, tử hồn ở man hoang này, số lượng đâu chỉ hàng nghìn hàng vạn, có binh lực như thế, tới lúc đó không chỉ ra được khỏi đây, mà ngay cả Lục giới cũng nằm trong tay chúng ta!”

Bàn tay to của gã vung lên, giọng nói tràn đầy lí tưởng hào hùng, mắt như ngọn lửa bốc cháy hùng hực, khiến nàng hơi căng thẳng.

Hoa Thiên Cốt nhận ra dã tâm thâm tóm man hoang, xưng bá Lục giới của gã không phải một sớm một chiều. Gã thận trọng từng bước vạch kế hoạch rồi chuẩn bị như thế, sự xuất hiện của nàng có lẽ đã cho gã cơ hội ra tay sớm hơn. Ma Nghiêm phải trục xuất gã ra khỏi Trường Lưu rồi đây tới tận đây, có lẽ là vì đã nhìn ra kế hoạch và dã tâm của gã, tự thấy không kìm kẹp được gã bao lâu. Dựa vào thủ đoạn và tài trí của gã, làm gì có con đường nào không đi nổi?

Hoa Thiên Cốt khẽ thở dài, mày nhíu càng chặt. Nàng đi rồi lại về, nhưng nếu toàn bộ đều theo suy tính của gã, chẳng phải nàng lại mang tới một kiếp nạn cho Lục giới hay sao?

Trúc Nhiễm giờ phút này đang thâm tưởng tương lai không xa mà hưng phấn tới mức môi run bần bật, gã chờ bao năm qua, chính là vì ngày

được nở mày nở mặt này. Gã nhất định sẽ giẫm nát Ma Nghiêm, giẫm nát cả Lục giới dưới chân!

Ngón tay gõ mạnh lên bàn, Trúc Nhiễm chỉ một điểm trên bản đồ.

“Trước khi tất cả bắt đầu, chuyện chúng ta cần làm nhất bây giờ, chính là thu phục người này!”

Hoa Thiên Cốt cúi đầu, nhìn một đỉnh núi băng trên bản đồ, phóng khoáng viết ba chữ:

Đấu Lan Can.

Tin Yêu Thần giáng thế ở man hoang, vạn thú cúi đầu hành lễ chẳng mấy chốc đã truyền khắp nơi này, lập tức dấy lên một luồng sóng dữ.

Mọi người vừa khó tin lại vừa sợ hãi, ai ai cũng đi tìm bọn họ.

Vết thương vừa đỡ hơn một chút, Hoa Thiên Cốt liền cùng Trúc Nhiễm tới vùng băng tuyết phía Bắc khu rừng. Thú Hanh Túc, Nhại Tí cũng đi theo, còn có một con chim Huyền Sừng luôn bay trên cao dò đường cho họ.

Đề đi nhanh hơn, Hoa Thiên Cốt cười thú Hanh Túc, thú Nhại Tí tuy không thích nhưng vẫn để Trúc Nhiễm cười.

Điều Hoa Thiên Cốt băn khoăn chính là nếu Trúc Nhiễm biết cách rời khỏi man hoang thì đã đi từ lâu, đời nào muốn đi cùng người khác. Người khác ra sao thì liên quan gì tới gã? Nhưng nếu gã không biết cách thì có đoàn kết mọi người cũng đâu có tác dụng gì? Rời khỏi man hoang không giống cầm binh đánh giặc, nhiều người là có thể thắng, không biết chính là không biết, bao nhiêu cái đầu cùng tụ lại cũng không thể nghĩ ra cách. Hơn nữa, muốn mọi người nhất trí hoặc mượn sức mạnh của ai đó cũng đâu cần

phức tạp thế, nàng tin chắc rằng không ai không muốn rời khỏi nơi này, chỉ cần nói rõ với mọi người, để ra được ngoài, nhất định có thể kết thành liên minh, tới lúc đó rồi từ từ nghĩ cách.

Hoa Thiên Cốt hỏi gã, gã chỉ cười khẩy.

“Người có biết Hủ Mộc quý, Minh Phạm tiên và Đấu Lan Can là người phương nào không?”

Hoa Thiên Cốt lắc đầu, nàng chỉ biết một ít chuyện về Đấu Lan Can, hai người còn lại cả tên cũng chưa từng nghe.

“Đấu Lan Can là Chiến thần của Tiên giới, Hủ Mộc quý từng tranh cướp ngôi Ma quân với Sát Thiên Mạch, còn Minh Phạm tiên kia, giống Bạch Tử Họa, từng là thượng tiên tôn sư.”

Hoa Thiên Cốt nghe thấy tên sư phụ, thoáng hồi hộp.

“Mấy người kia dù có ở man hoang, pháp lực mất hết, nhưng vẫn là những nhân vật cực kì lợi hại. Sức mạnh của người chưa khôi phục, căn bản không thể địch nổi ai trong số đó. Người cho là mình có thể sai khiến được yêu thú thì bọn họ sẽ cam tâm tình nguyện hợp tác sao? Man hoang khác Lục giới, nhiều chuyện dối gạt lẫn, người không lợi dụng người khác, thì sẽ bị người khác lợi dụng. Ai cũng muốn chen ép với nhau, ai cũng muốn giành quyền làm chủ. Mang sức mạnh của Yêu Thần, người biết có bao nhiêu kẻ muốn giết mình không? Còn chưa ra ngoài, nội bộ đã hỗn loạn, chẳng khác gì tự giết lẫn nhau. Bây giờ người chỉ có hai con đường, một là chết, hai là giẫm lên đầu người khác, khiến bọn họ không ngừng ngưỡng mộ mà còn bán mạng cho người nữa.”

Hoa Thiên Cốt nhíu mày cúi đầu.

“Vậy nên, người đừng nghĩ mọi chuyện đơn giản. Đã bị đẩy tới đây, tất nhiên ai cũng không phải đèn cạn dầu, khoan nói bọn họ lợi hại thế nào, ít

nhất chẳng mấy ai là người tốt, toàn những kẻ âm hiểm lật lọng. Dương nhiên người cũng không cần quá lo lắng, ai cũng sẽ có nhược điểm, muốn rời khỏi man hoang chính là nhược điểm của mỗi người, chỉ cần không chế tốt, tất cả đều có thể mặc người điều khiển. Hủ Mộc mặc chữ “lợi”, bắt nạt kẻ yếu, Minh Phạm tiên nản lòng thoái chí, không quan tâm chuyện đời, hai người đó thật ra không khó đối phó. Chúng ta xuống tay với Đấu Lan Can trước, chỉ cần có sự giúp đỡ của ông ta, không lo đại sự bất thành.”

Nội lực của muội còn hồi phục được không?

Hoa Thiên Cốt hỏi, nàng vẫn không biết Bạch Tử Họa phong ấn sức mạnh Yêu Thần trong cơ thể mình, chỉ nghĩ khí mạch và tiên lực bản thân đã bị sự phụ phế bỏ hết. Trúc Nhiễm cũng không định nói với nàng, chung quy hai thầy trò này mâu thuẫn càng sâu thì gã càng có lợi.

“Không biết, nhưng lần trước tính mạng người gặp nguy hiểm lại có thể phóng ra chút pháp lực ở man hoang, có lẽ theo thời gian sẽ khôi phục được một phần nhỏ, nhưng cũng có thể cả đời đều không khôi phục được.”

Huyết ấn Bạch Tử Họa nào dễ giải như thế? Được ăn cả ngã về không, hấn dốc đạo hạnh cả đời người khóa chặt nàng. Nhưng nếu hấn ta chết thì phong ấn sẽ dễ giải hơn rất nhiều, Trúc Nhiễm nheo mắt lại.

Hoa Thiên Cốt kéo cao cổ áo, co mình lại, tựa sát lưng vào thú Hanh Túc. Gió càng lúc càng lớn, những hạt tuyết phủ kín trời xông thẳng tới, đập vào mặt khiến nàng rất đau.

Tại sao Đấu Lan Can phải một mình chạy tới đây, Trúc Nhiễm nói Thỏ Mộc Lưu và Thủy Ngân Gian đều muốn lôi kéo ông ta, ông ta lại mặc kệ, bao nhiêu năm qua vẫn sống một mình ở nơi rét mướt này.

Hoa Thiên Cốt bỗng nhớ tới Lam Vũ Lan Phong không từ thủ đoạn, dù hủy thiên diệt địa cũng tìm đủ mọi cách cứu ông ta ra khỏi man hoang. Còn nàng thì sao? Có ai nhớ tới nàng không? Nhìn thế giới trắng phao một màu trước mắt, mũi nàng bỗng cay cay. Đâu Lan Can không còn nữa, thì vẫn có người nhớ mong. Bọn Đông Phương Úc Khanh chắc không biết nàng đang ở man hoang...

Nàng nhớ tới cảnh sư phụ đi trước, nắm bàn tay nhỏ bé của mình trong nền trời tuyết phủ, khi đó người thương nàng biết bao, nhưng giờ, dù người có ghét nàng, không muốn gặp nàng, thì giết nàng là được, mạng của nàng từ trước tới nay đều là của sư phụ, vì sao lại đuổi nàng tới man hoang? Nơi này thật đáng sợ, người có biết không...

Trúc Nhiễm quay đầu nhìn đôi mắt luôn bình tĩnh và cam chịu số phận của nàng lơ đãng lộ ra vẻ yếu đuối và đau thương. Gã khề lắc đầu, rốt cuộc vẫn chỉ là một đứa bé.

Núi quá lớn, hang động lại nhiều, hai người họ tìm ba ngày trong tiết trời rét mướt vẫn không thấy tăm hơi Đâu Lan Can đâu, thậm chí cả một sinh vật sống cũng không, thật chẳng biết ông ta ở đây kiểu gì.

Hay ông ta bỏ đi rồi?

Hoa Thiên Cốt hỏi, dù sao đã nhiều năm trôi qua kể từ lần Trúc Nhiễm dò la được vị trí cụ thể của ông ta.

Trúc Nhiễm lắc đầu: “Đâu Lan Can nổi tiếng cuồng sạch, trăm yêu trừ ma đều không để chút máu nào văng lên người, càng không muốn thấy những trận tàn sát ăn thịt người ghê tởm ở man hoang. Vùng băng tuyết này cực ít người lui tới, đất lạnh sâu tới mấy chục trượng, ngay cả thực vật cũng không sống nổi, chỉ có vài yêu thú thích lạnh, hợp với ông ta nhất nên ông ta sẽ không bỏ đi. Hơn nữa ông ta lừng lẫy chiến công, khi bị dày tới đây vẫn chưa mất tiên thân nên sẽ không chết già. Hừ, bảo là ân điển của Ngọc đế, chẳng thà nói để ông ta phải chịu nổi khổ lưu đây cả đời. Hơn nữa để biểu hiện trừng phạt, mắt cá chân của ông ta bị đóng hai cây đinh Tiêu Hồn,

vào man hoang pháp lực mất hết, ông ta lại không có sức mạnh Yêu Thần hộ thân như người đệ tử hồi phục nên không thể đi thẳng, vì vậy không thể đi quá xa, chúng ta lại tìm xung quanh xem.”

Hoa Thiên Cốt nghe thấy ba tiếng “đỉnh Tiêu Hồn”, không kiềm được rung mình, cảm thấy tứ chi của mình đều đau đến khắc cốt ghi tâm.

Trúc Nhiễm bật cười nói: “Có gì đáng ngạc nhiên, đạo tiên bị lưu đày tới đây, phần lớn đều phải chịu đỉnh hình hoặc các hình phạt khác, huống hồ là Đẩu Lan Can. Dù biết rõ ông ta không thể trở về Lục giới, nhưng tiên nhân vẫn sợ, sợ một ngày nào đó ông ta quay lại trả thù, đương nhiên sẽ phế hai chân để khắc chế.”

Yêu ma bị đày tới man hoang tuy tuổi thọ rất dài, nhưng nếu không có đạo hạnh thì nhất định cũng sẽ chết già hoặc chết đói. Còn những tiên nhân bị đày tới đây, kẻ mất tiên thân liền trở thành người thường, phần nhiều không sống lâu được trong man hoang hoang dã khốc liệt, không chết vì đói vì bệnh vì già, thì cũng trở thành thức ăn cho kẻ khác. Kẻ chưa mất tuy không chết tự nhiên nhưng sẽ bị giết chết, không chết đói lại vẫn cảm thấy đói và ốm đau. Bọn họ không còn pháp lực, nhưng vẫn có võ công cao cường, kiếm pháp siêu quần, tranh đấu chủ yếu do mấy người ấy làm chủ. Thế nên trước kia khi Hoa Thiên Cốt trở thành người thường, ngay cả nhìn một cái Trúc Nhiễm cũng lười, dù có cứu cũng chỉ uổng công. Gã không ngờ nàng thế mà vẫn sống.

Tìm thêm hai ngày, cuối cùng Trúc Nhiễm cũng thấy dấu vết con người trong một cái hang, có thể khẳng định Đẩu Lan Can thường ở nơi này, nhưng đang đi kiếm ăn hoặc có việc khác ra ngoài.

Quả thật trời cũng giúp ta, Trúc Nhiễm bảo Hoa Thiên Cốt sai thú Hanh Túc và Nhại Tí đào một cái hố cách cửa hang không xa, chờ địch sập bẫy.

Không thể nói chuyện tử tế sao?

Nàng không thích cách này.

“Giám ông ta trước thì người mới có vốn nói chuyện.” Trúc Nhiễm đã nếm mùi thất bại mấy lần, nên hiểu rõ tính cách của Đẩu Lan Can.

Gã đi quanh cái bẫy hai vòng: “Không được, phải sâu hơn, rộng hơn nữa.”

Hoa Thiên Cốt ghen hòng trở mắt, cái bẫy này có thể chưa được mấy chục Đẩu Lan Can đấy. Nàng không biết gã đang suy tính gì, đành phải tiếp tục làm phiền Hanh Túc và Nhai Tí đào, cuối cùng Trúc Nhiễm còn bảo chim Huyền Sương nhả ra vô số cột băng nhọn hoắt cắm dưới đáy hồ.

Làm thế không phải sẽ đâm chết người ư?

Trúc Nhiễm lắc đầu: “Nào dễ chết như thế. Ta sợ chỉ một cái hồ không giữ nổi ông ta, nên có thể khiến ông ta bị thương nhẹ là tốt nhất.”

Hai người ngồi yên chờ trong hang, trời rét rất lạnh, cái đuôi to của thú Hanh Túc bọc nàng cẩn thận. Hoa Thiên Cốt bất giác thấy mình hơi mệt, mơ màng ngủ quên, nàng mơ thấy mình cười kiêu tự do bay nhảy trong gió, Đường Bảo ngồi trên một cánh hoa đào bay bên cạnh. Đột nhiên trời đất rung chuyển, nàng ngã khỏi thân kiêu.

Hoa Thiên Cốt bừng tỉnh, thấy Trúc Nhiễm nghiêng người trước mặt mình, nháy mắt, ra hiệu cho nàng yên lặng.

Hoa Thiên Cốt mím môi, dù muốn cũng đâu nói được.

Bỗng nàng nhận ra không phải mơ mà thật sự là động đất, cách một khắc lại rầm rầm rầm, giống như một người khổng lồ đang chạy trốn.

Trúc Nhiễm ló đầu ra khỏi cửa, nhíu mày, gã lại tính sai.

Đấu Lan Can đi đứng không tiện, nếu ông ta có thể ra ngoài lâu và xa như thế, không dùng phương tiện thì chắc chắn thuận phục yêu thú dễ cười, gã lại không ngờ đó là người tuyết.

Hoa Thiên Cốt cũng lộ đầu ra, chỉ thấy một con quái vật cao đến mấy trượng, cực kì cường tráng, từ đầu tới chân phủ một bộ lông trắng tinh như vượn khổng lồ đang đi về phía cửa hang, trên vai nó còn có một người đàn ông mặc áo đen đang ngồi, vài lọn tóc dùng trâm mặc ngọc vắt nghiêng, bay múa trong cuồng phong, bên má ẩn hiện chòm râu màu xanh, khuôn mặt anh tuấn mà lạnh lùng, đôi mắt ánh lên sự nghiêm nghị và hờ hững sau bao lần trải qua mưa máu gió tanh, đứng ở xa vẫn khiến người ta cảm thấy áp lực cực lớn. Hoa Thiên Cốt biết đó chính là Đấu Lan Can, chỉ nhìn thoáng qua là có thể tưởng tượng người này năm đó mặc chiến bào chấn động đất trời, vang danh bốn biển ra sao.

Gió đột nhiên chuyển hướng, dường như ngửi thấy mùi người sống, lập tức nhận ra điều khác thường, ông quát người tuyết dừng lại, nhưng đã muộn. Một chân của người tuyết đã bước vào trong bẫy, cơ thể khổng lồ lập tức trượt xuống hố băng, từng cột băng đâm vào lòng bàn tay nó. Người tuyết hét lên một tiếng giận dữ, đồng thời nhanh chóng ném người trên lưng ra bên ngoài. Đúng như dự liệu của Trúc Nhiễm, tuyết trên đỉnh núi bắt đầu lở, chẳng mấy chốc đã vùi người tuyết xuống đáy hố.

“Người phương nào?” Đấu Lan Can đứng sừng sững trong tuyết, dù không thể đi nhưng cũng không ngã, quắc mắt cả giận, tựa như một vị thần.

Trúc Nhiễm chậm rãi đi ra khỏi động, chấp tay cúi người đáp: “Trúc Nhiễm bái kiến tiền bối, bao năm không gặp, phong thái vẫn như xưa.”

Đấu Lan Can cười lạnh: “Thì ra là ngươi, tiểu tử Trường Lưu, mảnh khỏe như thế mà cũng đòi hãm hại ta, thật không biết lượng sức mình.”

Trúc Nhiễm ho khan hai tiếng, nhìn chỗ người tuyết bị vùi, gã biết cái hố này vẫn nông, một lát nữa là nó có thể thoát ra, tới lúc đó Đấu Lan Can có thể hành động thuận tiện, không thể giữ ông ta lại nữa. Hai người họ mặc

dù có thú Hanh Tức và Nhai Tí, nhưng người tuyết là động vật quần cư, Đấu Lan Can thuận phục được thủ lĩnh thì những kẻ khác hẳn không ở đâu xa, chẳng mấy chốc sẽ ập tới, gặp độ mười tên người tuyết thì ắt sẽ có một trận ác chiến. Không chiếm được ưu thế thì đành lấy lời ngon ngọt dỗ ông ta vậy.

“Trúc Nhiễm lần này đến là có chuyện quan trọng muốn thương lượng. Có điều tính tình tiền bối cô độc, cao ngạo lại quái đản, văn bối chỉ có thể dùng hạ sách này.”

Đấu Lan Can cười lạnh: “Bản tôn không muốn ra tay giết người, cũng chẳng thèm so đo với một tiểu tử thò lò mũi xanh, nếu người không muốn chết thì rút mau, đừng quấy rầy ta thanh tu.”

“Thanh tu? Pháp lực có mạnh hơn nữa thì vẫn không dùng được ở man hoang, thanh tu làm gì?”

Đấu Lan Can khinh bỉ nhìn gã: “Cái tu của tu hành chính là lí lẽ, là thanh thảo, hạng người luôn chạy theo danh lợi như ngươi sao hiểu được.”

“Xem ra mấy năm nay tính cách tiền bối thay đổi không ít.”

Đấu Lan Can luôn ngông cuồng tự đại, Ngọc Đế, Phật Tổ cũng không coi vào đâu, khinh thường thiên quy thiên điều, đặc tội không ít người, nhưng chúng tiên đều sợ pháp lực cao cường của ông ta mà ngậm bồ hòn làm ngọt. Điều này cũng gián tiếp khiến ông ta sau khi thất thế bị vô số người giàu đồ bìm leo, tội càng thêm tội.

“Ta thế nào không tới lượt ngươi nhận xét, còn không mau rút đi!” Vẻ mặt Đấu Lan Can càng thêm giận dữ, tay đánh một khối tuyết ra, đập mạnh vào đầu gối Trúc Nhiễm, đâm xuyên qua thịt, người gã nghiêng ngả, chân sau khuỵu xuống, nhưng vẫn cười tươi như hoa.

“Tiền bối bớt giận, lần này tại hạ đến thật sự có chuyện quan trọng cần thương lượng. Tiền bối vẫn ở một mình, đoạn tuyệt thế gian, đã hay tin Lục

giới chân động, Yêu Thần xuất thế chưa?”

Đầu Lan Can sững sốt, nhú mào, rớt cuộc vẫn xuất thế?

“Thì sao nào, dù cho Lục giới có hủy diệt thì liên quan gì tới man hoang này? Liên quan gì tới ta?”

“Chẳng lẽ tiên bối bị giam ở đây bao nhiêu năm mà không có ý muốn ra ngoài?”

Đầu Lan Can khinh thường nhìn gã: “Có gì nói thẳng, xong rồi rút ngay!”

Cạnh đó người tuyết đã bò ra khỏi hố, xa xa vài đốm trắng đang lao vút tới đây.

Trúc Nhiễm đẩy Hoa Thiên Cốt lên đằng trước: “Nếu muốn rời khỏi đây, thì cô gái này chính là hy vọng và cơ hội ngàn năm có một của chúng ta.”

Đầu Lan Can nhìn Hoa Thiên Cốt một lượt, ánh mắt sắc bén mà lạnh lùng. Bị nước ao Tuyệt Tình ăn mòn thành dáng vẻ này, lại là người của Trường Lưu?

Ông ta cười nhạt: “Gì thế này? Người tình bé bỏng của người tìm được cách rời khỏi man hoang nên tới cứu người?”

“Nàng không là gì của ta, nàng chính là Yêu Thần, bị Tiên giới đày tới đây.”

Đầu Lan Can ngửa mặt phá lên cười: “Người cho là ta già đến lú lẫn rồi đúng không?” Không nói tới việc nàng có phải Yêu Thần hay không, có rơi vào tay Tiên giới hay không, luận theo cách giải quyết của Tiên giới, làm gì có chuyện không giết mà đày tới man hoang?

“Tên nàng là Hoa Thiên Cốt, đồ đệ của Bạch Tử Họa, vì trộm thần khí khả Yêu Thần xuất thế, phạm tội nặng, chịu phạt mười bảy đỉnh Tiêu Hồn, khí mạch toàn thân bị phá, gân mạch bị đứt, hất nước ao Tuyệt Tình, sau đó lưu đày tới man hoang. Có điều trước đó nàng lấy được sức mạnh Yêu Thần trong lỗ đen, cho nên vẫn bảo toàn tính mạng. Tuy rằng sức mạnh của Yêu Thần vẫn chưa khôi phục, nhưng mấy ngày trước đã thuần hóa được phần đông yêu thú ở man hoang. Nói như thế tiên bối có tin không?”

Đấu Lan Can cực kì hoảng sợ nhìn nàng, không ngờ lại là đồ đệ của Bạch Tử Họa? Chịu mười bảy cây đỉnh Tiêu Hồn, tứ cân bát mạch bị phế mà còn đứng được trước mặt ông ta thế này? Sức mạnh của Yêu Thần mà mọi người tranh đoạt, thậm chí còn hại mình bị đày tới nơi này lại ở trong người nàng? Đấu Lan Can thầm giật mình, run rẩy lùi từng bước, người tuyết bên cạnh nhào lên đỡ lấy. Nhất thời tâm trí ông ta nổi sóng cuồn cuộn, mấy năm nay rốt cuộc Lục giới đã xảy ra những chuyện gì?

Ông biết Trúc Nhiễm không nói dối, chỉ sợ lai lịch của nha đầu kia không đơn giản như vậy.

Thấy ánh mắt nàng chăm chăm nhìn mình vừa trong sạch vừa ngây thơ, Đấu Lan Can không kìm được, hỏi: “Sur phụ ngươi là Bạch Tử Họa?”

Hoa Thiên Cốt nghĩ một lát, cuối cùng vẫn gật đầu. Cảm ơn trời đất, ít ra nàng vẫn là đồ đệ trên danh nghĩa của người.

“Tiên bối, cổ họng của nàng bị nước ao Tuyệt Tình phá, không nói được.” Trúc Nhiễm đứng bên cạnh bổ sung.

Đấu Lan Can nhìn thú Hanh Tức và thú Nhai Tí phía sau nàng, biết mục đích lần này của Trúc Nhiễm, cười lạnh: “Ngươi nghĩ dựa vào sức mạnh của Yêu Thần là có thể ra khỏi man hoang?”

“Chỉ dựa vào chúng ta tất nhiên không được, cho nên đặc biệt đến xin tiên bối giúp đỡ.”

“Cách người cầu xin cũng thật đặc biệt.”

“Không còn cách nào, ai bảo tiên bối quá cố chấp, trước kia tại hạ thử bao lần mềm mỏng mà không được, lần này thử cách khác, không chừng lại hiệu quả thì sao?”

“Người về đi, ta nể mặt Ma Nghiêm nên mới không giết người, người đừng có vênh váo.”

Trúc Nhiễm nghiêng răng trèo treo, nắm chặt tay: “Tiên bối thật sự không muốn đi?”

“Có lẽ người thực sự có cách ra ngoài, chỉ là tuy Đấu Lan Can ta ghét man hoang, nhưng vẫn chưa tới mức cam tâm làm quân cò cho người khác. Tiểu tử người quá thâm hiểm, ngay cả Ma Nghiêm cũng không tin được, ta tin sao nổi.”

“Tiên bối không thể nói như vậy, nếu có cùng mục đích, tội gì so đo nhiều như thế. Huống chi ta lại cam tâm cúi đầu phụng Yêu Thần và tiên bối làm chủ, bán mạng cho hai người, chỉ cần có thể đi ra ngoài.”

Đấu Lan Can lắc đầu: “Vậy các người cố gắng lên, nếu ra ngoài gặp sự phụ người, cho ta gửi lời hỏi thăm là được.”

Ông ta tựa vách núi, từ từ đi vào trong hang. Đấu Lan Can vừa ngẩng đầu lên đã thấy Hoa Thiên Cốt chắn trước mặt, nhưng cũng chẳng buồn để ý, đi vào trong, Hoa Thiên Cốt lại túm lấy tay áo ông ta.

“Láo xược!” Đấu Lan Can cả giận nói.

Hoa Thiên Cốt trông mong nhìn ông ta, vươn tay viết trên mặt tuyết: *Vì sao ông không muốn về?*

Đấu Lan Can giật mình, sao nàng có thể thấy tâm tư của ông ta?

Không phải là không thể về, mà là không muốn về. Người trên thế gian nói ông ta bị Tiên giới lưu đày, nhưng lại không biết ông ta bị chính mình lưu đày. Ông ta không bao giờ muốn quay về nữa, quay về cái nơi ông ta bị tổn thương kia.

Chúng ta cùng nghĩ cách đi, Lam Vũ Lan Phong vẫn luôn chờ ông.

Hoa Thiên Cốt viết từng nét, Đấu Lan Can càng nhìn càng hoảng sợ, thân thể dựa vào vách núi càng ngày càng mất sức, nháy mắt cả người như trở nên già cỗi, không còn chút ý chí chiến đấu hay vênh váo hung hăng nào.

Chương 3: Bảo hổ lột da^[1]

[1] Bảo hổ lột da: Thành ngữ chỉ việc bàn bạc với kẻ ác mà muốn hi sinh lợi ích riêng của họ thì nhất định không thành công.

“Sao cả người ngươi lại đầy sẹo thế này?” Đấu Lan Can hỏi. Trong hang gió không lớn như bên ngoài, nhưng vẫn lạnh thấu xương.

Hoa Thiên Cốt nhận cốc nước ấm ông ta đưa cho, cúi đầu im lặng uống. Nàng không quen ánh mắt quan sát của ông ta lắm, quá sắc bén và đáng sợ.

Nước ao Tuyệt Tình.

Nàng viết trên bàn đá.

“Nói thừa, chẳng nhẽ ta lại không biết là nước ao Tuyệt Tình? Ta đang hỏi ngươi là vì ai?” Đấu Lan Can mất kiên nhẫn nhìn nàng, không hiểu sao

sức mạnh Yêu Thần thiên hạ tranh cướp lại chạy vào người một con nhóc xấu xí thế này.

Hoa Thiên Cốt lưỡng lự, chuyện này, tại sao nàng phải nói với ông ta ?

Đây là chuyện riêng, xin tiền bối đừng hỏi nữa.

Đấu Lan Can cười lạnh, đã đến xin xỏ mà còn dám nói với ông ta như thế.

“Đừng hỏi nữa? Nếu người ngươi thích là tên tiểu tử Trúc Nhiễm, cam tâm tình nguyện để nó lợi dụng, ra khỏi man hoang lại dùng sức mạnh Yêu Thần giúp nó làm mưa làm gió, thì không bằng bây giờ ta giết ngươi luôn.”

Hoa Thiên Cốt thầm vui sướng.

Ông đồng ý cùng nghĩ cách ra ngoài?

Đấu Lan Can gật đầu, thật ra ở Lục giới hay ở man hoang có gì khác nhau đâu, ông ta cũng không thể trốn tránh mãi được. Có một số việc chung quy vẫn có một ngày phải đối mặt. Bao nhiêu năm qua, ông ta cũng đã nghĩ thông, tất cả thuận theo tự nhiên là được. Đấu Lan Can đưa tay phải ra nhìn, có một vết sẹo rất dài kéo từ phía trên gan bàn tay xuống.

“Ngươi quen nàng?”

Hoa Thiên Cốt nhú mày, sao không quen được? Nếu không vì ả, sư phụ sẽ không trúng độc, nếu không vì ả, nàng cũng không cần trộm thần khí, ả giết người giá họa cho nàng, còn lợi dụng nàng thả Yêu Thần xuất thế. Nếu không vì ả, tất cả đã chẳng xảy ra. Mà mục đích tất cả những việc ả làm, chỉ vì cứu người đang ngồi trước mặt nàng này. Ngẫm lại, đời người thật đúng là đã trớ trêu lại còn nực cười.

Yêu Thần xuất thế là một tay ả bày ra, tất cả là để cứu ông ra ngoài.

Đấu Lan Can kinh ngạc nhìn Hoa Thiên Cốt, rất lâu cũng không nói nên lời. Mới đầu ông chỉ nghĩ nha đầu kia từng gặp Lam Vũ Lan Phong, cho nên biết chuyện giữa bọn họ. Năm đó vì bảo vệ nàng, quan hệ của bọn họ cực kì bí mật, dù thiên binh có tra khảo như thế nào, đệ đệ Nam Lĩnh Hàn có khuyên bảo ra sao, ông vẫn không nói cho kẻ nào biết người đó là nàng.

Ban đầu Đấu Lan Can nghĩ Hoa Thiên Cốt nói nàng đang chờ mình, chỉ là chờ đợi bình thường, có lẽ là vì áy náy. Nhưng nhìn vẻ phức tạp trong mắt Hoa Thiên Cốt thì cũng đoán được, nếu chuyện Yêu Thần xuất thế do Lam Vũ Lan Phong bày ra, vậy con bé bị lưu đày hẳn cũng gián tiếp do nàng.

Đấu Lan Can không kìm được cười khổ lắc đầu, lần này nàng lại muốn chơi trò gì? Trước giờ ông ta vẫn không hiểu nổi nàng, những gì làm được ông đều làm, cho được ông đều cho, ông ở man hoang xa xôi này đã sớm không còn giá trị lợi dụng cho nàng mới phải.

Nhắc đến lại buồn cười, Đấu Lan Can ông một đời kiêu ngạo, ghét nhất bị lợi dụng, áy vậy mà lại cam tâm tình nguyện để người ta lợi dụng hết lần này tới lần khác, quá khứ là thế, hiện tại cũng thế. Nhưng không sao... Chung quy ông vẫn muốn trở về, bởi vì ông còn một câu muốn hỏi nàng.

“Các người ở lại đây nghỉ ngơi một đêm đã, ngày mai sẽ có một trận bão tuyết rất lớn, mấy ngày sau tuyết ngừng chúng ta sẽ đi.” Đấu Lan Can vẫn lạnh nhạt, nhưng thái độ với bọn họ đã dịu đi nhiều.

Nhìn gương mặt đã bị phá hủy hoàn toàn của Hoa Thiên Cốt, nghĩ tới việc nàng chỉ là một đứa bé con mà phải chịu bao khổ cực như thế đều là do Lam Vũ Lan Phong tạo thành, Đấu Lan Can nhất thời lại thấy như mắc nợ Thiên Cốt. Ông khẽ thở dài, được rồi, nàng nợ thì ông sẽ trả thay nàng.

Trúc Nhiễm ngồi bên cạnh không nhìn được nhếch miệng, gã nói bao lần mà vẫn không thành công, thì ra chỉ cần bốn chữ “Lam Vũ Lan Phong” đơn giản là có thể tháo gỡ khúc mắc của ông ta.

“Cám ơn tiền bối giúp đỡ.”

“Người đừng đắc ý, ta chỉ nể mặt con nhóc xấu xí này thôi.”

Kẻ mang sức mạnh Yêu Thần quan trọng lại là một đứa bé ngốc nghếch yếu đuối, nếu không trông coi cẩn thận, e sẽ bị Trúc Nhiễm giở trò thao túng trong lòng bàn tay mất.

Đấu Lan Can ra bên ngoài lấy nắm tuyết trong hầm băng, lúc về hang thì thấy Hoa Thiên Cốt đang băng bó vết thương của Tuyết Nhi, áo khoác trên người bị nàng xé thành mảnh nhỏ, thất một cái nơ bướm thật to trên chân nó. Tuyết Nhi tính tình vốn nóng nảy, không thích con người, nhưng dường như lại cực kì thân thiết với nàng.

“Không cần quan tâm tới nó, chỉ là vết thương nhỏ thôi, máu đông thành băng sẽ không chảy nữa, vài ngày sau sẽ lành.”

Hoa Thiên Cốt gật đầu, thân mật ôm người tuyết, lay lay tay nó.

“Vào hang thôi, bị cảm bây giờ.” Đấu Lan Can thấy nàng mặc phong phanh, dáng vẻ nhỏ bé giữa trời tuyết thật đáng thương.

“Tuyết Nhi, người về núi trước đi.”

Người tuyết gào lên hai tiếng, cọt cọt Hoa Thiên Cốt, rồi lạch bạch chạy đi.

Hoa Thiên Cốt há hốc miệng nhìn nó, tay ra dấu nói: *Tên nó là Tuyết Nhi?*

Đầu Lan Can xoay người vào hang: “Người tuyết không gọi là Tuyết Nhi thì gọi là gì?”

Hoa Thiên Cốt che miệng cười trộm, vẫy tay với Tuyết Nhi đã chạy xa. Nàng giậm chân cho hết tuyết đọng, đi vào hang, thấy đồng lửa cháy thật mạnh, cuối cùng cũng ấm áp hơn chút.

Để ta nấu cho.

Hoa Thiên Cốt lấy nắm tuyết và ít nhị hoa băng từ tay ông, thì ra Đầu Lan Can ăn những thứ này, thảo nào có thể sống ở đây được.

Trúc Nhiễm im lặng ngồi nghỉ ngơi bên đồng lửa, mở mắt ra cười nói: “Tiền bối, người không tiện đi lại, để Thiên Cốt làm đi, tay nghề của nàng tuyết lắm.”

Đầu Lan Can cũng ngồi xuống, nhìn Hoa Thiên Cốt bận rộn, tay chân rất nhanh nhẹn, chẳng mấy chốc đã nấu xong một nồi canh ngon.

Bát canh đặt vào tay nóng hôi hổi, nếm thử một ít mới biết ngon hơn hẳn ông nấu, thảo nào Tuyết Nhi không bao giờ chịu ăn những món ông làm.

Hoa Thiên Cốt nấu xong cho đám thú Hanh Túc mới ngồi xuống cạnh đồng lửa, múc một bát, húp một hơi rồi nhe răng trợn mắt vì nóng quá. Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu lên thấy Đầu Lan Can đang nhìn nàng, bèn thoải mái mỉm cười.

Đầu Lan Can nhú mày, Trúc Nhiễm vừa mới kể tóm tắt chuyện của Hoa Thiên Cốt cho ông nghe. Ông không hiểu con nhóc xấu xí kia đã trở nên thế này sao còn ăn ngon miệng được, cười tươi được như thế?

Hoa Thiên Cốt vừa ăn vừa nhìn cái bóng của mọi người trên vách tường, lòng chợt ấm áp, miệng dường như cũng cảm thấy ngọt ngào, đã lâu nàng

không cảm thấy mùi vị ấy. Mặc dù Trúc Nhiễm luôn hòa nhã, nhưng tâm tư sâu như biển, luôn giữ một khoảng cách vừa phải với nàng. Đấu Lan Can tuy tính tình có hơi cố chấp lập dị, bảo gió thì lại là mưa, nhưng dưới vỏ bọc nghiêm túc lạnh lùng và kiêu ngạo lại toát ra sự dịu dàng quan tâm tới người bên cạnh rất tự nhiên, nàng có thể cảm nhận được rõ ràng.

Cách yêu thương của trưởng bối này khiến nàng như có cảm giác được quay về bên cạnh sư phụ. Mũi cay cay, lắc lắc đầu, nàng tự nhủ rằng không được nhớ tới người kia, nếu không chỉ tổ khiến mình càng khó chịu thêm, thậm chí không thể kìm chế sa vào hồi tiếc đau thương. Hiện tại điều quan trọng là phải mau về cứu Tiểu Nguyệt, chỉ còn hơn ba tháng nữa là tới ngày hành hình rồi.

“Tiểu tử, tiếp theo ngươi định làm gì?” Đấu Lan Can hỏi.

“Đi tìm Hủ Mộc quý và Minh Phạm tiên.”

“Hừ, quả nhiên.”

“Tiền bối, tại hạ không phải chỉ vì ham muốn cá nhân, mà là nếu muốn ra ngoài thì phải đoàn kết tất cả lại.”

“Nghe ngươi nói thế chắc đã sớm biết cách thoát ra ngoài.”

“Tại hạ chỉ muốn thử thôi, còn chưa chắc chắn.”

Hoa Thiên Cốt nhìn gã, hèn chi, nhưng sao gã không nói gì với nàng? Ngay cả việc trước kia gã từng đến tìm Đấu Lan Can cũng không nói với nàng một câu.

“Hai kẻ đó thực ra rất dễ nói chuyện, biết có cách ra ngoài chắc chắn sẽ thử. Ngươi bấy lâu nay không ra tay là vì sợ mình không đủ kinh nghiệm, cũng không đánh lại nên chỉ có thể làm tham mưu cho bọn chúng. Vì lẽ đó

người mượn danh Yêu Thần, đẩy con nhóc kia lên đầu, sau đó sẽ khống chế nó để thao túng tất cả mọi người, đúng không?”

Tâm tư của Trúc Nhiễm bị ông ta vạch trần, gã không chút bối rối đáp: “Tiền bối lợi hại, quả nhiên không gì qua được mắt người.”

“Người lôi kéo ta chẳng qua cũng chỉ là vì mượn tên ta gia tăng sức mạnh cho bên này, sợ hai kẻ đó không phục mà thôi. Nhưng sao người dám chắc bọn họ sẽ theo dưới trướng ta? Ta đã là một kẻ nửa tàn phế, không đâu nổi. Hai người bọn họ tranh đấu nhiều năm trong man hoang, cũng cực kì kiêu ngạo, không chịu phục ai. Ta thấy việc quan trọng hiện giờ là phải mau chóng khôi phục sức mạnh Yêu Thần cho con nhóc xấu xí này mới là thượng sách.” Đấu Lan Can khẽ thở dài, Chiến thần gãy chân cũng như chim bay gãy cánh, sao còn vì vu được nữa.

Trúc Nhiễm mỉm cười gật đầu: “Chuyện khôi phục sức mạnh Yêu Thần nhờ cả vào tiền bối.”

Đây mới là mục đích thật sự của chuyến đi này. Thuật phong ấn của Đấu Lan Can cực kì lợi hại, ông ta am hiểu nhất là loại ấn thu phục yêu ma, người man hoang sở dĩ vừa hận lại vừa sợ Đấu Lan Can là bởi rất nhiều kẻ bị đày tới đây năm xưa đã rơi vào tay ông ta.

Nếu trên đời này có người giải được huyết ấn của Bạch Tử Họa, thì ngoài ông ta ra không còn ai khác.

“Phong ấn này là Bạch Tử Họa làm?”

Đấu Lan Can kinh ngạc nhìn dấu ấn dưới nách Hoa Thiên Cốt. Nàng bị Trúc Nhiễm điểm huyết ngủ nên ngủ say như chết.

“Phải, chính phong ấn này đã phong bế sức mạnh Yêu Thần. Nếu có thể giải, đừng nói ra khỏi, muốn hủy cả man hoang này cũng chỉ cần vung tay một cái là được.”

“Vì sao không cho nhóc con xấu xí biết chuyện phong ấn, người lại mưu tính gì hả?”

“Tiền bối hiểu lầm rồi, tại hạ cũng là vì nghĩ cho Thiên Cốt thôi. Tiền bối biết người nàng yêu sâu đậm đến nỗi phải chịu hình phạt nước ao Tuyệt Tình là ai không?”

“Ta biết thế nào được.” Ông rời khỏi Lục giới đã trăm năm, mà con nhóc kia mới có tí tuổi đầu.

“Chính là Bạch Tử Họa.”

“Cái gì?” Đâu Lan Can đột nhiên hét lên, “Bọn họ chẳng phải là thầy trò sao?”

“Đúng là thầy trò, chuyện xảy ra trong đó quá phức tạp, có lẽ phải ra ngoài thì chúng ta mới biết được. Nhưng Tôn thượng trước nay làm gì cũng thận trọng, lần này lại phong ấn sức mạnh Yêu Thần, phế đồ nhi rồi lưu đày, nhưng lại vẫn giấu Hoa Thiên Cốt, ta không hiểu lắm. Mới đầu thậm chí Hoa Thiên Cốt còn không biết chuyện mình có sức mạnh Yêu Thần, sau này ta thử mới biết.”

Đâu Lan Can nhíu mày, Bạch Tử Họa làm vậy là có ý gì?

“Hoa Thiên Cốt nói muốn ra ngoài để cứu một đứa bé tên là Nam Vô Nguyệt, nói Bạch Tử Họa hiểu lầm đứa bé kia là Yêu Thần, mấy tháng nữa sẽ đến Ngũ Tinh Diệu Nhật, đó chính là lúc thằng bé bị xử tử. Nhưng sức mạnh Yêu Thần là do Bạch Tử Họa tự mình phong ấn, sao người không biết ai là Yêu Thần chứ?”

“Ý của người là Bạch Tử Họa cố ý bao che, tìm người thế mạng cho đồ nhi của mình? Không thể nào, chuyện này tuyệt đối không có khả năng!” Đâu Lan Can lắc đầu kiên quyết, ai cũng có thể làm ra chuyện này, nhưng ông dám lấy đầu ra đảm bảo, Bạch Tử Họa tuyệt đối không thể.

Mắt Trúc Nhiễm hiện lên chút giễu cợt, nhưng vẫn gật đầu nói: “Dựa vào sự hiểu biết của văn bối bao nhiêu năm ở Trường Lưu Sơn với Tôn thượng, đương nhiên cũng không tin, huống hồ nếu như thế Tôn thượng cũng không cần phải giấu nàng rồi nhả tâm đày tới man hoang này. Chúng ta đã rời khỏi Lục giới lâu lắm rồi, chuyện này rất phức tạp, có nhiều ẩn tình mà chúng ta không biết. Tôn thượng làm vậy thì chắc chắn có lí do của mình. Để không ảnh hưởng tới thanh danh của Tôn thượng, tạm thời chúng ta đừng công bố chuyện này với thiên hạ. Hơn nữa nếu người đã không nói cho Hoa Thiên Cốt, thì tốt nhất chúng ta cũng tạm không nói cho nàng biết.”

Đấu Lan Can cười lạnh: “Ngươi hận sư phụ ngươi như thế, lại suy nghĩ thật chu đáo cho sư thúc của mình.”

“Đâu có, cách Tôn thượng đối nhân xử thế cả Tiên giới có ai không khen ngợi? Khi trước nếu không có người, ta đã sớm bị sư phụ xử tử rồi. Người đại từ đại bi, năm đó Chiến thần tiên bối bị thâm vấn, chẳng phải cũng vài lần đứng ra bảo vệ đó sao.”

“Hừ, chuyện năm đó ngươi biết rõ thật.” Đấu Lan Can và Bạch Tử Họa chẳng qua chỉ là sơ giao, chính ra ông thân với Ma Nghiêm hơn. Nhưng kẻ cũng đứng, cả Tiên giới không có ai thân với Bạch Tử Họa, với tính cách lãnh đạm của hắn, dù có muốn chủ động hâm nóng quan hệ cũng không được.

“Bây giờ ta không còn chút pháp lực nào, không giải được phong ấn của hắn.”

“Không sao, có thể hóa giải từng chút một, trước kia lúc nàng gặp nguy hiểm, sức mạnh Yêu Thần đã cổ phóng ra được một chút, cứu nàng một lần. Có thể thấy sức mạnh này không bị man hoang kìm chế, nếu có thể khôi phục một phần nhỏ, hy vọng trở về của chúng ta càng lớn hơn.”

“Ta thử xem.” Đấu Lan Can gật đầu.

Vì thế vài ngày sau, dù tuyết có bay đầy trời, rét lạnh thấu xương, Hoa Thiên Cốt đáng thương vẫn bị Đấu Lan Can ngồi trên vai người tuyết đuổi ra ngoài chịu thử thách của bão tuyết. Nói cho hay là rèn luyện thân thể, tăng cường thể chất, nhưng thực ra không phải vào rừng băng hái nấm thì lấy nhĩ băng dưới đất, tìm được thức ăn rồi cũng không cho nàng ăn.

Những người khác và bọn thú ăn uống sung sướng mà nàng lại chỉ được đứng bên cạnh chảy nước miếng. Đấu Lan Can không cho thú Hanh Tức lén mang đồ ăn cho nàng, đêm đến còn thảng thùng đá nàng ra cửa hang ngủ. Hôm sau bụng đã rỗng rồi còn phải chạy lên ngọn núi xa tít mù khơi đào huyết băng về, dùng tay không chẻ băng, luyện tụ khí.

[©STE.NT](#)

Đói tới cực hạn, lạnh tới cực hạn, mệt tới cực hạn, hơn nửa ngày nào Đấu Lan Can cũng điếm huyết châm cứu cho nàng, muốn dùng những điều đó để dần hóa giải phong ấn trói buộc. Tính Đấu Lan Can trong nóng ngoài lạnh, so ra vẫn kém Trúc Nhiễm chưa được mục đích không từ thủ đoạn bất kể hi sinh, thấy Hoa Thiên Cốt mệt quá mà ngất hết lần này tới lần khác quả thật có chút mềm lòng.

Nửa tháng trôi qua, bọn họ lại ở thêm nửa tháng nữa. Đấu Lan Can cố ý chọn vài loại kiếm pháp có lợi cho việc khai thông và hành khí dạy nàng, thấy Hoa Thiên Cốt có mệt đến đâu cũng cắn răng kiên trì không thở than, lại thông minh lanh lợi, tiếp thu nhanh nên ông càng thích, bắt đầu tiếc mãi không thôi việc đời này mình chưa nhận một đồ đệ nào. Đấu Lan Can khuyên nàng làm học trò của mình, Hoa Thiên Cốt thấy ông nghiêm túc, bèn lắc đầu nguây nguậy. Dù sư phụ ghét nàng, nhưng người vẫn chưa bỏ nàng.

Hết lần này tới lần khác hồi sinh trong chốn tử địa, Hoa Thiên Cốt phát hiện ra tốc độ của mình ngày càng nhanh, ngày càng nhạy bén. Điều quan trọng nhất là có thể sử dụng một phần pháp lực, còn có thể cười kiếm bay chậm trên tầng trời thấp nữa.

Đấu Lan Can hài lòng gật đầu: “Thế này là đủ ứng phó rồi, ngày mai chúng ta sẽ tới bờ biển.”

Cuộc thương thuyết với Minh Phạm tiên và thuyết phục hấn dễ hơn trăm ngàn lần so với tưởng tượng của Hoa Thiên Cốt.

Một người đàn ông có mái tóc dài như tuyết đứng trong rừng trúc, khuôn mặt tựa trăng non, đôi mắt lại yên lặng như dòng nước. Giữa mi tâm là ấn kí đạo tiên đỏ sẫm, các đạo tiên khác không có ấn kí như thế, trừ phi đã làm chuyện gì thiên địa bất dung. Hoa Thiên Cốt mới chỉ nhìn thấy ấn kí này trên trán Tử Huân Thiên Hạ và hấn.

Nàng cẩn thận lục lợi đầu mình lần nữa, Trúc Nhiễm nói trước kia hấn là thượng tiên tôn sư, nhưng sao nàng chưa bao giờ nghe thấy tên người này, ngay cả “Lục giới toàn thư” cũng không thấy nhắc tới.

“Hấn bị lưu đày tới man hoang này ít nhất cũng năm trăm năm, lúc đó Thanh Hư đạo trưởng nào đã ra đời. Hấn là điều sỉ nhục của Tiên giới, sau khi bị lưu đày tất cả những gì có liên quan tới hấn đều bị xóa sạch, đương nhiên không có bản lưu trữ. Nếu không vì hấn tới man hoang quá sớm, bao nhiêu người đi theo, thế lực thâm hậu, thì với cái tính mang con bỏ chợ, bàng quan đứng dung của hấn làm sao địch nổi một Hủ Mộc quỷ chiêu binh mãi mã, chinh chiến khắp nơi.”

Hấn không quan tâm tới chuyện gì sao?

“Trên cơ bản là thế, mọi chuyện đều giao cho bốn thủ hạ trung thành tận tâm đi theo hấn nhiều năm giải quyết. Bốn tên thủ hạ kia cũng không dễ bắt nạt, nhưng nếu hấn đồng ý thì không thành vấn đề.”

Hấn phạm tội gì mà bị đày tới đây?

Trúc Nhiễm nhú mày, giọng điệu âu sầu: “Hấn yêu phải một người đàn ông.”

Hoa Thiên Cốt choáng váng.

Yêu một người đàn ông mà là tội ác tày đình á, cuối cùng còn bị đày tới man hoang?

“Tiên giới khi đó không thể sánh với bây giờ, tiên quy nghiêm ngặt hơn rất nhiều, tiên nhân không được phép rung động... Huống chi người hấn yêu lại là anh trai ruột của mình.”

Mắt Hoa Thiên Cốt càng tròn hơn.

Trúc Nhiễm cười khở lắc đầu: “Nghe nói anh hấn mặc dù tu vi không cao, chỉ là một tiểu tiên trên Tiên giới, nhưng một lòng hướng đạo, không chịu yêu hấn, hấn then quá hóa giận, giết rồi ăn luôn người đó, gặm cắn từng chút một, ngay cả sợi tóc cũng không chừa.”

Hoa Thiên Cốt lão đảo, có cảm giác đau thương đến buồn nôn.

“Hấn bị đày tới man hoang cũng là vì chuyện đó. Ân kị dọa tiên kia chính là dấu ấn si nhục cho việc hấn bất tuân lễ trời, thoái hóa loạn luân, giống như vết sẹo không thể xóa bỏ của nước ao Tam Sinh trên cơ thể con người, vừa là hình phạt vừa là cảnh báo. Cũng như bây giờ, nó luôn là bằng chứng cho sự tham lam và dã tâm của ta, còn cả mộng tưởng hảo huyền của người nữa, ha ha ha.”

Trúc Nhiễm ngửa mặt cười lớn, không biết là đang cười Minh Phạm tiên, cười Hoa Thiên Cốt, hay là cười chính gã.

Bất tuân lễ trời, thoái hóa loạn luân.

Tám chữ nện mạnh vào tai Hoa Thiên Cốt, nàng đưa tay sờ khuôn mặt mà đến giờ mình vẫn không dám chạm vào, lòng quặn đau không thở nổi. Dấu ấn si nhục, đó là sự khiển trách cho việc nàng không tôn trọng sư phụ.

Đấu Lan Can lừ mắt nhìn Trúc Nhiễm, chống cây gậy, kéo đôi bàn tay đang đặt trên mặt Hoa Thiên Cốt xuống, đi vào trong rừng.

Khi nói chuyện liên minh cùng thoát khỏi man hoang với Minh Phạm tiên, mắt hắn luôn mơ màng, có chút không tập trung.

Bỗng hắn vươn tay chạm lên mặt Hoa Thiên Cốt: “Người chính là Yêu Thần?”

Hoa Thiên Cốt vội vã lùi lại, nhìn gương mặt siêu phàm thoát tục nhưng từ đầu chí cuối vẫn phủ đau thương, nhớ tới lời Trúc Nhiễm vừa nói, vừa thông cảm lại có chút sợ hãi.

“Yêu Thần tới, đất trời diệt, man hoang sứt, Lục giới đổ. Cuối cùng đã tới rồi ư...” Hắn cúi đầu thì thào.

Đấu Lan Can thâm giật mình, lời tiên đoán ngàn năm trước chẳng lẽ sẽ trở thành sự thật?

Hoa Thiên Cốt bối rối nhìn vào mắt Minh Phạm tiên, lòng cũng ngập trong đau khổ không thể tự thoát ra được, người này làm thế nào mà trải qua được nỗi đau khổ cô đơn bao nhiêu năm nay, có sao lại có ánh mắt lẻ loi u ám và tuyệt vọng đến vậy...

“Các người từ từ nghĩ cách đi, người của Thủy Ngân Gian mặc các người sai khiến, nếu có ai không phục thì tới nói với ta.”

Hắn thông dong bỏ đi, gơ tay đẩy cành trúc xanh biếc mọc thấp.

Minh Phạm tiên đã bằng lòng, cán cân mất cân bằng. Hủ Mộc quỷ thế yếu lực mỏng, không khó thuyết phục, nhưng tính y gian xảo bòn điều kiện với Trúc Nhiễm rất lâu. Nhưng vì Đấu Lan Can và Minh Phạm tiên đều phụng Yêu Thần làm chủ, hơn nữa Hoa Thiên Cốt xấu xí còn được vạn thú thần phục, lại có thể cười kiêu ở man hoang, không biết bụng đang nghĩ gì.

Hắn không dám mạo muội tranh chấp, đành tạm thời chịu thiệt, thầm tính nếu thật sự có thể ra ngoài, chuyện khác nói sau cũng được.

Sau khi xong nghi thức đăng cơ long trọng của Yêu Thần, cuối cùng man hoang cũng thống nhất. Hoa Thiên Cốt cười thú Nhai Tí lên đài, cười kiêu bay quanh ba vòng, nhận lễ của hàng ngàn hàng vạn người bên dưới. Thật ra nàng biết bọn chúng đều không tốt đẹp gì, nàng chẳng qua chỉ là một danh nghĩa, một công cụ, một con rối mà thôi. Có điều chỉ cần ra được ngoài, thoát khỏi chốn này, nàng không để bụng, cũng không cần những kẻ đang quỳ dưới chân kia.

Trúc Nhiễm đứng bên kia cười đầy tự tin, dáng vẻ như đang bày mưu tính kế. Nàng biết gã hiểu man hoang cực kỳ rõ, mặc dầu không biết thâm tâm Trúc Nhiễm muốn làm gì, nhưng nàng không hề lo lắng những người này sau khi ra ngoài sẽ đảo điên Lục giới, bởi bọn chúng một khi đã thoát được chốn này chắc chắn sẽ tách khỏi nàng, cái gọi là sự kiểm soát của Yêu Thần sẽ chia năm xẻ bảy ngay lập tức. Trời đất bao la mặc sức hưởng thụ tự do mà bọn họ chẳng dễ dàng gì có được, còn lâu mới nghe lời Trúc Nhiễm đi hoàn thành sự nghiệp thống nhất Lục giới vĩ đại. Nhưng dù sao bọn họ cũng mang theo oán hận chất chứa và nỗi căm thù bị lưu đày về, thế nào cũng làm loạn trả thù khắp Lục giới. Bi kịch và hậu quả tệ hại bọn họ làm ra đó nàng không thể không chế được.

Nhưng chính bản thân nàng đã cảm nhận sự đáng sợ của man hoang vô cùng rõ ràng, nếu đã có thể rời đi, nàng cũng không đành lòng để những người khác ở lại. Nơi địa ngục trần gian này, dù có là tiên nhân thanh cao giữ mình thế nào đi nữa thì cũng sẽ bị ép đến người không ra người, quỷ không ra quỷ.

Càng tới gần lúc ra ngoài, nàng lại càng lo lắng. Thật không ngờ cuối cùng Trúc Nhiễm lại khiến nàng cực kỳ sợ hãi.

Lòng người vừa đoàn kết, Trúc Nhiễm chẳng mấy chốc đã nắm hết quyền hành.

Thủ đoạn và năng lực của gã đều rất được, giỏi tranh luận lại khéo léo, trên dưới đều được vỗ về nghe lời, hơn nữa chỉ có gã biết cách ra ngoài, còn có Yêu Thần và Đấu Lan Can hậu thuẫn, ngay cả Hủ Mộc quý cũng phải nể gã ba phần.

Phải biết rằng những người bị lưu đày tới man hoang có tiên có yêu ma, thân thể và bối cảnh hoàn toàn khác biệt, hơn nữa ai cũng không dễ bắt nạt. Gã có thể tập trung phân công mọi người và huy động có hiệu quả đã là cực kì khó khăn. Ngoài ra các thế lực kiêu căng phân tán và các cao thủ kín tiếng khác không tìm đến đầu quân trước đây cũng đã bị gã thuyết phục.

Con người một khi đã có hy vọng và mục tiêu thì sẽ có đầy ý chí động lực. Bất kể có là phân chia cơm áo hay là hòa giải mâu thuẫn, Trúc Nhiễm đều làm không chê vào đâu được. Cả man hoang như trở thành một sợi dây, trên cơ bản đã không còn quần áo tranh chấp, giết người cướp của. Không nói tới việc có thể thoát ra ngoài hay không, chỉ riêng việc có được hòa bình này đã là một kì tích rồi.

Sau đó gã bắt đầu thu gom các loại tài nguyên như Chu Sa, Lưu Hoàng, Tiêu Mộc, Lam Thổ, hết xe này tới xe khác nối đuôi nhau từ khắp mọi nơi trên man hoang tập trung về phía bờ biển, còn đốt lửa luyện vũ khí, xây dựng rầm rộ khắp trăm dặm quanh đó.

Hoa Thiên Cốt không rõ Trúc Nhiễm muốn làm gì, chẳng lẽ mục đích cuối cùng của gã là xây nên một tòa lâu đài, làm hoàng đế ở man hoang? Trúc Nhiễm lại nói là đang bày trận, phá vỡ kết cấu của man hoang này, dùng sức người mở ra một con đường quay về Lục giới.

Lúc này Hoa Thiên Cốt mới hiểu vì sao rõ ràng gã biết cách quay về mà vẫn chịu chôn chân trong man hoang nhiều năm như vậy. Quả thực muốn tạo một trận pháp lớn như thế, không tập trung tất cả nhân lực, vật lực của man hoang thì không thể làm được, thảo nào gã nói muốn thống nhất man hoang trước.

Trúc Nhiễm lại lắc đầu: “Để có phương pháp đó ta phải nghiên cứu mấy chục năm, thí nghiệm vô số lần, gần đây mới nghĩ ra. Bằng không người cho là chỉ có sự xuất hiện của người ta mới thống nhất được man hoang sao? Người chẳng qua chỉ khiến kế hoạch của ta dễ dàng và nhanh hơn thôi.”

Hoa Thiên Cốt khẽ rùng mình, nhìn Trúc Nhiễm, tâm trạng lại càng bất an.

Nàng vốn cho rằng chỉ cần ra ngoài là tốt rồi, những chuyện khác mặc Trúc Nhiễm giải quyết. Nhưng ngay sau đó lại vì một chuyện mà xung đột với gã, đó chính là vấn đề có nên để yêu thú ở man hoang ra ngoài hay không.

Tiên ma ở man hoang tổng cộng có hơn ba ngàn người, chỉ cần một ai đó quay về Lục giới đã đủ đẩy lên một màn mưa máu gió tanh rồi. Mà yêu thú dị hình và tử hồn lại nhiều không kể xiết, một khi ra ngoài, thoát khỏi sự khống chế, hậu quả càng khó lường.

Nhưng Trúc Nhiễm lại muốn mang tất cả yêu thú về, Hoa Thiên Cốt không chịu, hai người liền tranh cãi.

Man hoang mặc dù không hợp cho con người tồn tại, nhưng yêu thú từ trước tới nay vẫn cư trú ở đây, cũng coi như là quê hương của chúng nó, bọn họ rời xa Lục giới còn nhớ, hà tất cưỡng chế tất cả yêu thú phải đi theo? Hơn nữa yêu thú không giống như con người, thú tính khó kiềm, ngộ nhỡ nàng gặp chuyện không may, ngay tức khắc không có ai khống chế được yêu thú, vậy chẳng phải khiến chúng sinh lầm than rồi sao?

Nhưng Trúc Nhiễm nào chịu mất một đại quân yêu thú lớn mạnh như thế. Bất nạt Hoa Thiên Cốt không thể nói chuyện, chỉ có thể khoa chân múa tay, gã tuôn ra một tràng, vừa đâm vừa xoa, thấy Hoa Thiên Cốt vẫn cố chấp liền quyết tâm phẩy tay áo bỏ đi.

Hoa Thiên Cốt biết hiện giờ tình hình chung đã định, nhưng gã lại có dã tâm, mặc dù bên ngoài vẫn tôn nàng nhưng không hề nghe theo lệnh nàng, càng không lắng nghe ý kiến của nàng, Hoa Thiên Cốt đành phải đi tìm Đấu Lan Can bàn bạc.

Đấu Lan Can an ủi nàng yên tâm, cho dù những chuyện khác nàng không quản được, nhưng chuyện yêu thú quyền chính nằm trong tay nàng, dẫu sao yêu thú cũng chỉ nghe lời mình nàng mà thôi. Tới lúc đó nàng nói không được, bất kể Trúc Nhiễm có thể nào cũng không thể thay đổi.

“Ta chỉ lo lắng một điều.” Đấu Lan Can đứng trên vách núi nhìn trận pháp cực lớn đang dần thành hình ngôi sao sáu cánh.

“Hình như Trúc Nhiễm dùng cấm thuật...” Hơn nữa còn là loại cấm thuật cực lớn có uy lực mạnh hơn bình thường gấp trăm nghìn lần, một khi phát động không biết sẽ gây nên hậu quả gì.

Mất cả một tháng, cuối cùng mọi việc chuẩn bị đều đã hoàn thành trước ngày triều tịch Mười lăm, mọi người ở man hoang đều nóng lòng mong đợi.

Nơi đây vẫn không có ánh trăng, những cây đuốc to nhỏ chiếu sáng cả vùng đất cằn cỗi y như ban ngày. Ba nghìn người nghe lệnh Trúc Nhiễm đứng trong trận pháp, thỉnh thoảng còn biến ra các trận hình khác nhau, tiếng niệm chú vang lên không ngừng, vọng giữa biển trời, có chút huyền bí kì lạ.

Hoa Thiên Cốt ngồi trên đài cao giữa ngôi sao sáu cánh, bế thú Hành Tức trong lòng, thú Nhai Tí thủ phục bên cạnh, xung quanh bậc thang ba tầng đứng hơn năm trăm người, vây quanh Hoa Thiên Cốt.

Minh Phạm tiên đầu?

Hoa Thiên Cốt hỏi bóng dáng tiểu tụy bên cạnh mình, Hủ Mộc quý phát ra tiếng cười khanh khách như tiếng đá va chạm kim loại: “Bẩm Thần tôn, tiểu nhân không biết, mấy ngày nay đều không thấy hắc. Mọi người ở man hoang giờ phút này hầu như đều ở đây, có khi hắc đang ở dưới bày trận giúp Trúc Nhiễm cũng nên.”

Hoa Thiên Cốt thấy bất an, muốn thoát ra không thể dễ dàng như vậy, nàng luôn dự cảm sẽ có chuyện gì đó xảy ra.

Chẳng phải không thể sử dụng pháp thuật ở man hoang sao? Cái này có tác dụng thật sao?

Đấu Lan Can đáp: “Man hoang không thể dùng pháp thuật, nhưng lại có thể dùng trận. Nhưng trận pháp này không phải là loại trận pháp bình thường, nó dung hợp kì môn độn giáp cùng ngũ hành bát quái, ta chưa từng thấy bao giờ. Có lẽ là trận pháp Trúc Nhiễm phối hợp với cấm thuật tự nghĩ ra. Ta đoán gã muốn dùng trận pháp ở man hoang này tự tạo một không gian riêng, trong không gian đó có thể tự do dùng pháp thuật mà không bị kìm hãm, rồi nghịch thiên để mở ra một con đường.”

Bỗng nhiên mặt đất rung chuyển, ngôi sao sáu cánh lập tức tỏa ra ánh sáng chói lòa, tiếng nguyên rủa ngày càng cao hơn, đất trời hợp thành một, nước biển bắt đầu dâng lên.

Tất cả mọi người mừng như điên, ánh sáng của ngôi sao sáu cánh như một chiếc lồng trong suốt tỏa sáng khắp nơi. Cuồng phong gào thét, ánh sáng chói lòa đâm thẳng vào mắt Hoa Thiên Cốt khiến nàng không thể mở ra được.

Trúc Nhiễm mở to hai mắt, trong con ngươi như có một ngọn lửa cháy hừng hực. Gã đứng trên chỗ cao nhất ở một nơi giống đàn tế, hai tay không ngừng kết thành các loại ấn kì quái, đột nhiên gã biến mất, rồi phân thân xuất hiện tại sáu góc.

Sáu bóng người đồng loạt giơ thẳng tay lên trời, đột nhiên một tia sét xé toạc thiên không, sấm sét đùng đùng khiến ai nấy đều giật mình. Ba nghìn người nghe lời Trúc Nhiễm đã dặn từ trước, cứa ngón út trên tay phải của mình, máu rơi xuống mặt đá xanh lót trên nền đất, tựa như có sinh mạng bắt đầu nhúc nhích khắp nơi. Máu chảy càng lúc càng nhiều, từ một giọt dần thành một sợi, ba nghìn sợi máu dài dằng dặc quấn lấy nhau, chảy vào ngôi sao sáu cánh cực lớn, ánh sáng lập tức biến thành màu đỏ, mùi máu nồng nặc lan tỏa khắp nơi trong không gian.

“Nguy rồi, cái giá của cấm thuật này là dùng ba nghìn người tuần táng sao?” Đâu Lan Can kinh ngạc nhìn phía dưới.

Hoa Thiên Cốt giật mình, thảo nào Trúc Nhiễm cần nhiều người tới bày trận như thế, lại còn để năm trăm người pháp thuật cao cường nhưng dễ bị khống chế đứng trên đài, thì ra ba nghìn người này ngay từ đầu gã đã định dùng làm vật tế, nhưng lại bịa đặt rằng tất cả mọi người đều có thể ra khỏi man hoang.

Những người phía dưới giống như bồi rối nhận ra điều gì đó khác thường máu giống như một sợi tơ không ngừng bị rút ra khỏi cơ thể, hơn nữa còn như có sinh mệnh, rất nhiều người đau tới lăn lộn trên mặt đất, ra sức kéo, lấy kiếm chém nhưng vẫn không thể cắt được. Tơ máu vừa chảy vừa như xúc tua quấn chặt mọi nơi, hết vòng này tới vòng khác. Ba nghìn cái kén máu treo trên không trong tiếng la hét thảm thiết của mọi người, vừa khủng khiếp vừa thê thảm.

Mỗi người trên đài đều toát mồ hôi lạnh, biết mình suýt nữa trở thành vật hy sinh của kẻ khác, tuy thấy hơi thương hại cho cảnh thê thảm của những người ở dưới, nhưng chỉ cần bản thân có thể thoát ra ngoài thì để ý đến sinh mạng của người khác làm gì?

Hoa Thiên Cốt nổi trận lôi đình, không tìm được định lao xuống, lại bị Đâu Lan Can và Hủ Mộc quý mỗi người kéo một tay.

“Nha đầu! Không được nóng nảy!” Đẩu Lan Can cau mày lắc đầu với nàng. Mặc dù ông cũng không đành lòng nhưng chuyện đã tới nước này, không còn cách nào khác, đành phải hy sinh một phần.

Hoa Thiên Cốt kinh ngạc nhìn ông ta, ba nghìn mạng người đây! Tuy những người này đều là tội nhân, nhưng chẳng lẽ mạng của họ không phải là mạng sao? Bọn họ đều vì tin có thể ra ngoài nên mới đi theo nàng!

Trúc Nhiễm!

Đáy lòng nàng găm lên giận dữ, ra sức giãy khỏi hai người họ, cười kiêu bay vào trong trận, nhìn một đám người vì bị hút máu mà cơ thể dần teo tóp lại.

Sáu ảo ảnh, không biết kẻ nào mới là chân thân của Trúc Nhiễm.

Đột nhiên một luồng ánh sáng vàng từ khung trời xa bắn thẳng xuống, cả trời đất đều vang vọng tiếng của Trúc Nhiễm.

Tam duy đại huyết

Thiên ngã đạo trăn

Yêu tịnh kiên liên

Sát pháp khôn hoa

Máu của ba nghìn người từ trong ngôi sao sáu cánh bay lên cao như mây như sương, tụ thành những cột sáng vàng cực lớn cách nhau một khoảng ngắn, mỗi cái nở bung một đóa sen máu, kéo dài mệnh mông đến tận chân trời, nhưng đó lại là một con đường trải bằng máu.

“Thành công rồi, mọi người đi mau!” Sáu ảo ảnh hợp làm một, bay bổng giữa trời, gã còn chưa đứng vững, một thanh kiếm đã phóng vụt tới.

“Hoa Thiên Cốt?! Ngươi...” Gã nghiêng người tránh thoát nhưng vẫn bị một chưởng của Hoa Thiên Cốt đánh xuống đất, ngay lập tức, một chân nàng đã giẫm lên người gã, kiếm cũng đặt trên cổ.

Mau thả bọn họ ra!

Mắt nàng đỏ như máu, tôn lên dung mạo đã bị hủy cang khiến người ta hoảng sợ. Miệng mấp máy, lại không phát ra tiếng.

Trúc Nhiễm điên tiết mắng: “Lòng dạ đàn bà!”

Hoa Thiên Cốt hơi dùng sức, kiếm lập tức cắm vào cổ gã nửa tấc.

Trúc Nhiễm nhìn gương mặt cực kì dữ tợn vì tức giận của nàng, lòng cũng hơi run, lạnh lùng đáp: “Trận đã khởi động, máu của bọn họ không chảy hết thì không thể dừng lại được. Ngươi sợ gì chứ, chẳng qua chết mấy người thôi, muốn làm việc lớn không thể không có mất mát. Chẳng phải ngươi lo những người này sau khi ra ngoài sẽ gây họa cho Lục giới sao? Vừa hay chết là hết, ngươi khỏi cần lo lắng, bọn họ cũng không phải chịu dày vò ở man hoang này nữa. Thời gian có hạn, chúng ta mau đi thôi!”

Hoa Thiên Cốt lão đảo lúi lại, trước kia nàng đã hại bọn Sóc Phong, chẳng lẽ bây giờ phải thêm ba nghìn người ư?

Đột nhiên một ánh sáng xanh từ người nàng phóng vụt lên trời, Hoa Thiên Cốt phát ra một tiếng gào khàn đáng sợ như dã thú. Tơ máu của tất cả mọi người đều đột ngột đứt đoạn.

Mọi người kinh hãi, ngẩng đầu nhìn lên, bốn phía lặng ngắt như tờ.

Thật lâu sau, ánh sáng tản đi, chỉ còn Hoa Thiên Cốt với ánh tím rực rỡ trong đôi mắt, mi tâm lóe lên một dấu ấn kì lạ. Nàng khoanh tay đứng đó, thông dong nhàn nhã tựa như một vị thần.

“Không ra được thì đừng ra, cứ ở lại man hoang này là được rồi.” Một thanh âm biến ảo khôn lường vọng bên tai từng người, nhưng không thấy Hoa Thiên Cốt mở miệng, nàng đang dùng nội lực truyền lời.

Trúc Nhiễm chờ đợi, gã đã tính toán kĩ càng, biết rõ Hoa Thiên Cốt lương thiện hiền lành, nhất định sẽ không đồng ý giẫm lên bao mạng người ra khỏi man hoang, cho nên vẫn giấu nàng, nhủ thầm trong bụng một khi trận pháp đã phát động thì nàng có không muốn cũng không thể làm gì được. Không ngờ sức mạnh Yêu Thần của nàng đã kích phát, phá hỏng toàn bộ kế hoạch của gã.

“Nha đầu! Ngươi...” Đâu Lan Can lắc đầu bất lực, không ngờ nàng lại cố chấp như thế, thà rằng trọn đời không ra cũng không muốn liên lụy tới tính mạng của người khác.

Mọi người thấy con đường trải bằng hoa sen sụp đổ từng chút một, dần tan thành tro bụi, thâm tâm có phiền muộn, có mất mát, có tức giận, có sợ hãi... Nhất thời cực kì bối rối.

Ba nghìn người bày trận cuối cùng cũng tìm được đường sống trong chỗ chết, ai cũng bị thương nặng, mặt trắng bệch mãi không đứng dậy nổi, cũng không nói được câu nào.

Hoa Thiên Cốt bay giữa trời, ngẩng đầu nhìn ánh sáng như sợi tơ màu vàng dần nhạt nhòa rồi biến mất không còn tăm hơi, lòng cũng dần nguội lạnh, tựa như một cơn gió vừa thổi qua, chỉ còn lại một đồng lá khô trên mặt đất.

Sư phụ, Tiểu Nguyệt, Đường Bảo, Đông Phương, Khinh Thủy...

Xem ra đời này Hoa Thiên Cốt chỉ có thể gặp lại mọi người trong mơ.

“Hoa Thiên Cốt!” Trúc Nhiễm bâng hoàng giận dữ, hai tay nắm chặt, gân xanh trên cổ nổi cực rõ. Chỉ một câu cùng lắm thì không quay về của nàng đã dễ dàng hủy sạch kế hoạch thoát khỏi man hoang bấy lâu gã độc lòng tính toán, thật không thể tha thứ.

Hoa Thiên Cốt lật tay, khẽ búng một cái. “Vụt vụt”, hai dòng khí xuyên thẳng qua không gian bắn vào đầu gối Trúc Nhiễm. Gã đau tới mức phải khụy xuống.

“Trúc Nhiễm, ngươi còn không biết lỗi!”

Hoa Thiên Cốt giận dữ mắng, âm thanh theo nội lực nện mạnh vào màng tai, chấn động tới mức hai chân gã như nhũn ra.

“Ta sai chỗ nào! Muốn ra khỏi man hoang sao có thể không mất mát! Là ngươi lòng dạ đàn bà! Phá hỏng kế hoạch trăm năm của ta!”

“Bốp! Bốp!” Hai tiếng tát vang lên liên tiếp, hai bên má Trúc Nhiễm đều hằn rõ năm đầu ngón tay. Khắp nơi không ai dám lên tiếng, cũng không ai dám thở mạnh.

Hoa Thiên Cốt lạnh lùng nhìn xuống, người đầy sát khí: “Niệm tình ngươi cũng chỉ vì muốn giúp mọi người sớm trở ra, cho nên nhất thời hồ đồ, may mà không tạo thành sai lầm lớn, man hoang thống nhất ngươi cũng có công, chuyện hôm nay ta tạm không truy cứu. Hai cái tát là tội ngươi bất kính với ta! Còn một ngón tay này...”

Hoa Thiên Cốt vung tay lên, một âm thanh trong trẻo phát ra, sau đó là tiếng hét thảm thiết của Trúc Nhiễm, ngón tay út của gã đã bị nàng chặt đứt.

“Chính là cảnh cáo dành cho ngươi!”

Mọi người chưa từng thấy dáng vẻ lạnh lùng oai nghiêm này của nàng, không kìm được hít một hơi lạnh.

Mồ hôi trên trán Trúc Nhiễm từng giọt, từng giọt rơi xuống, không biết do đau hay do sợ. Gã ngẩng đầu nhìn cơ thể bé nhỏ giữa không trung kia, khuôn mặt lạnh tanh, khí thế bức người, tựa như trở thành một người hoàn toàn khác, thâm sâu khó lường.

Bây giờ sức mạnh Yêu Thần của nàng khôi phục nhiều như thế, sợ rằng tìm khắp Lục giới này cũng không có mấy ai chế ngự được. Gã vốn tưởng rằng một nhóc con nho nhỏ chẳng khó khổng chế...

Người Trúc Nhiễm khẽ run, cắn răng từ từ cúi xuống, cung kính dập đầu.

“Tạ Thần tôn khai ân tha mạng.”

Bàn tay Hoa Thiên Cốt giấu trong tay áo khẽ run, lúc này, nàng đã chặt đứt ngón tay của người ta?

Phải cố gắng, không được để lộ bất kì sự kinh hoàng hay do dự nào trên mặt, nàng lạnh lùng nhìn xung quanh.

“Kế hoạch ra khỏi man hoang lần này coi như bỏ, chúng ta về bàn bạc kĩ lưỡng hơn. Dù sao trời đất cũng không tuyệt đường người, nhất định sẽ có cách vẹn toàn đôi bên. Nếu về, tất cả mọi người phải về cùng nhau.”

Dưới đài nhất thời yên lặng, ngay cả Hủ Mộc quý cũng ngây người, dò dẫm nhìn nàng.

“Thần tôn uy vũ, thiên thu vạn tuế, chúng thần thề chết vẫn theo...” Mọi người nhất loạt quỳ xuống, nghiêng rằng hô to.

Hoa Thiên Cốt cười khỏ, không rõ là trống vắng hay nản lòng, bọn họ trông cậy vào nàng, còn nàng có thể trông cậy vào ai? May mà cuối cùng có thể ngăn Trúc Nhiễm, khiến gã nhất thời không dám làm bừa.

“Triều dâng, bên kia là gì thế?” Đâu Lan Can thấy điều bất thường từ phía biển. Sóng biển cuộn cuộn bờ nhào về phía trời, giữa biển trời nứt ra một lỗ hồng như thể bị búa bổ, lộ ra một đường nắng, nước biển ánh lên một màu tím vàng.

Cuồng phong gào thét, sóng biển vỗ bờ, lỗ hồng như đang bị ai đó kéo giãn, dần dần lớn hơn. Nháy mắt, một luồng ánh sáng bạc chiếu thẳng xuống, rơi nghiêng lên mọi người, tựa như nước, lại tựa như ánh trăng. Một bóng người trắng bạc đứng trước gió, tay áo phấp phới, cưỡi con thuyền nhỏ bồng bênh trôi theo dòng sáng bạc như đang ở giữa dòng nước.

Hoa Thiên Cốt kinh ngạc lùi lại hai bước, suýt nữa ngã khỏi không trung.

Nàng chỉ thấy người tới mỉm cười, hòa tan trời đất, ngay cả vạn vật trên man hoang đường như chớp mắt đều tràn trề nhựa sống.

Đôi tay từ từ mở ra, một giọng nói dịu dàng nhất thế gian vang lên.

“Cốt Đâu, ta tới đón nàng về nhà...”

Bao nhiêu nhớ mong, cuối cùng chỉ hóa thành một câu đơn giản... Cốt Đâu, ta tới đón nàng về nhà...

Đông Phương Úc Khanh tưởng rằng mình biết nhiều chuyện lắm rồi, nhìn thấy quá nhiều cảnh sống chết, mặc dù không tuyệt tình bằng Bạch Tử Họa, nhưng thực chất nội tâm cũng rất lạnh lùng. Bao lần luân hồi, bao lần chọn lựa, bao lần sống chết, ít nhiều hẳn cũng thấy mệt mỏi và chán ghét thế gian này, nhưng trách nhiệm đã trở thành thói quen, dù không chịu đựng nổi, cũng không thể bỏ xuống dễ dàng được.

Tình cảm hần dành cho Hoa Thiên Cốt rất phức tạp, ngay từ lần gặp đầu tiên, hần đã biết thân thế và số mệnh của nàng. Nàng rất ngây thơ trong sáng, ngay cả nội tâm cũng đơn giản, dễ nắm bắt. Mới đầu chỉ thấy thú vị mà thôi, giống như đang xem múa rối vậy, tò mò không biết một nhóc con nhỏ bé dưới vòng quay của vận mệnh sẽ có cuộc đời như thế nào. Nhưng không biết tại sao, hết lần này tới lần khác không nhịn được nhúng tay vào.

Hần thích nàng bắt đầu từ khi nào? Là khi ở bên nàng và Đường Bảo cảm nhận được hơi ấm của gia đình? Hay là khi đau lòng khi biết nàng yêu Bạch Tử Họa?

Nhưng rõ ràng chính hần là người đưa nàng cho Bạch Tử Họa, cũng biết rành rành nàng sẽ yêu hần ta, rõ ràng cũng sớm biết dưới tình yêu đó chính là vực sâu ngàn trượng. Nếu trước kia hần ích kỉ hơn, giữ nàng bên mình, liệu có thể thay đổi được số phận của nàng không?

Nhưng hần không có tư cách cho Hoa Thiên Cốt tình yêu, cũng không thể cho nàng. Vậy nên đành tuân theo ý trời, hy vọng Bạch Tử Họa có thể thay hần yêu nàng, chiều chuộng nàng, chăm sóc nàng. Còn hần, chỉ cần thỉnh thoảng nhìn thấy nàng, ở bên nàng, như vậy là đủ rồi.

...

Vì hần quá tự phụ nên mới dung túng tình cảm tự đáy lòng mình dành cho Hoa Thiên Cốt, nghĩ rằng bằng trí tuệ và sự từng trải của mình tuyệt đối không thể lún sâu.

Nhưng tới khi ngay cả hần cũng không tìm thấy chút tăm hơi nào của nàng, hần rốt cục cũng sợ hãi. Hần lật tung cả Lục giới lên mà vẫn không có chút tin tức nào, như thể nàng đã hoàn toàn biến mất vậy. Lập tức hần đoán nàng có thể đang ở man hoang, cái nơi địa ngục trần gian hoàn toàn thoát khỏi bàn tay hần ấy. Tình thế cấp bách, hần không để tâm nhiều, tới chất vấn Bạch Tử Họa.

Bạch Tử Họa đã phục chức Trường Lưu chương môn, vẫn như làn mây mệnh mang mờ ảo bên núi, y không hề do dự gặt đầu xác mình nghi vấn của hắn, một câu trả lời hờ hững, mắt cũng không thèm chớp cái nào.

“Tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, nghiệt đồ đã bị đày tới man hoang.”

Lúc này hắn mới giật mình nhận ra bản thân đã phạm phải sai lầm lớn, sau khi tin số trời, sau khi tin Bạch Tử Họa, thế nhưng điều hắn sai nhất, đó chính là giao Tiểu Cốt Đầu mình yêu thương vào tay một người như thế.

Nói hối hận, chẳng thà nói đau lòng thay cho nàng.

“Nàng vì cứu người, vì lấy đá Nữ Oa nên mới trộm thần khí.”

Cuối cùng hắn nói ra chân tướng mình giấu giếm bấy lâu, không vì gì khác, hoặc có lẽ là muốn báo thù khiến Bạch Tử Họa phải áy náy. Nhưng hắn đã quên, người này đâu có trái tim.

“Ta biết từ lâu rồi.” Bạch Tử Họa khoanh tay đứng đó, thản nhiên đáp, không hề dao động, tựa như chuyện kinh thiên động địa đó không hề xảy ra, một câu nói đơn giản ấy đã gặt phăng tất cả sự liều mạng của Hoa Thiên Cốt.

“Khi nào?” Hắn hỏi gần như nghiêng răng.

“Lúc chuyện mới xảy ra.”

“Người cũng sớm biết tình yêu của nàng dành cho người?”

Bạch Tử Họa quay người đi không đáp, Đông Phương Úc Khanh lão đảo lùi lại mấy bước, phải rồi, hắn quên người kia là thượng tiên Bạch Tử Họa không gì không làm được. Làm sao có thể không biết, làm sao có thể không

hay. Nhưng... nếu đã biết tất cả, sao lại nhẫn tâm, lại nỡ xuống tay với Hoa Thiên Cốt như thế?

“Đón nàng về!” Đông Phương Úc Khanh không kìm được gầm lên giận dữ.

Bạch Tử Họa lắc đầu.

“Nàng bị thương như thế, nếu tới man hoang sẽ chết mất!”

“Sống chết... đó là số trời.”

“Dẹp cái số trời ấy đi! Nếu Bạch Tử Họa người tin vào số mệnh, trước kia đã không nhận nàng làm đồ đệ!”

“Là do ta thanh cao tự phụ, tưởng rằng có thể xoay chuyển càn khôn, nhưng chung quy vẫn không thể tránh Yêu Thần xuất thế, gây vạ cho muôn dân.”

“Người cam chịu số phận?”

Bạch Tử Họa không đáp.

“Đón nàng về, ta đưa nàng đi, người tin số mệnh, nhưng ta không tin. Chúng ta sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt Trường Lưu thượng tiên người nữa, kéo ngựa mất người!”

“Không được.”

“Vì sao?”

“Dị Hủ Quân được mệnh danh là không gì không biết, tất hiểu vì sao.”

“Chỉ vì nàng có sức mạnh mình không hề mong muốn mà người định để nàng vĩnh viễn ở lại man hoang sao?”

Bạch Tử Họa nhìn cây đào trước sân, từ từ nhắm mắt lại.

“Phải.”

Đông Phương Úc Khanh ngửa mặt lên trời cười to hai tiếng, phẩy tay áo bỏ đi: “Bạch Tử Họa, thế gian này không có gì Đông Phương Úc Khanh ta không nhúng tay vào được, người cho rằng một man hoang nho nhỏ có thể làm khó ta bao lâu? Ta phải đưa Cốt Đầu ra khỏi nơi đó để cho người biết, số phận là cái gì!”

...

Không nói tới việc hẩn lao tâm khổ tứ tìm đủ mọi cách trong một năm, không nói tới nỗi nhớ mong và lo lắng hẩn dành cho nàng. Ngàn lời muốn nói, chỉ hóa thành một câu.

Cốt Đầu, ta tới đón nàng về nhà...

Về nhà, sau đó cả gia đình họ sẽ đoàn tụ...

Hẩn tưởng rằng khi thấy nàng, hẩn sẽ sung sướng không gì sánh kịp, nhưng khi ôm chặt nàng vào trong lòng, nâng khuôn mặt đã thay đổi hoàn toàn kia lên, vẫn đau đớn không nói nên lời.

Nước ao Tuyệt Tình!!!

Sau lưng hẩn, rốt cuộc nàng đã phải chịu bao nhiêu khổ sở?

Đông Phương... Môi Hoa Thiên Cốt run lên bần bật, nàng vẫn cho là mình đang mơ, vì quá muốn về, quá nhớ bọn họ nên xuất hiện ảo giác?

Đông Phương Úc Khanh cúi đầu khẽ hôn lên vàng trán đầy sọc của nàng, trái tim đau như bị xối nước ao Tuyệt Tình.

“Không sao, không sao, Cốt Đầu, tất cả đã qua rồi, về nhà, bây giờ chúng ta về nhà...”

Hoa Thiên Cốt thấy mặt mình lạnh lạnh, đó đều là nước mắt của Đông Phương Úc Khanh.

Nàng gắng nở một nụ cười, gạt đầu. Ừ, về nhà.

Tất cả mọi người đều reo hò vui vẻ, vốn tưởng rằng đã hết hy vọng thoát khỏi đây rồi, không ngờ lần này thần tiên giáng trần, mở đường bí mật.

Hoa Thiên Cốt quay đầu lại, dùng nội lực truyền lệnh mọi người đi theo thứ tự, vì thế tiên ma lần lượt đi vào ánh sáng mà không hề lưu luyến, bay về phía giữa biển trời.

Trúc Nhiễm lúc đầu nghĩ cách định mang hết yêu thú cùng đi, nhưng hiện giờ tình huống thay đổi, còn có thêm một người đàn ông, không rõ căn nguyên, nhưng có lẽ đến để cứu Hoa Thiên Cốt. Gã đành phải bỏ kế hoạch, theo đám Đấu Lan Can ra ngoài.

Hoa Thiên Cốt chờ đến người cuối cùng rời đi, Đông Phương Úc Khanh đứng bên cạnh vẫn cầm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng.

“Minh Phạm tiên đầu? Không ai gặp sao?”

Nàng vận nội lực la lớn. Vừa ngẩng lên đã thấy bóng Minh Phạm tiên không dính chút bụi trần đứng cách đó không xa, mái tóc bạc lướt nhẹ trong gió, phía sau còn có bốn bóng người.

“Người về cùng họ đi, ta không về đâu.”

“Vì sao?” Hoa Thiên Cốt khó hiểu, lúc trước không phải đã nói mọi người sẽ ra cùng nhau ư? Hắn đã bị nhốt ở đây năm trăm năm, khó khăn lắm mới có thể ra ngoài, vì sao lại không chịu đi?

“Lục giới đã không còn người nào, cũng không còn chuyện gì khiến ta bận tâm lưu luyến, có về hay không cũng chẳng khác nhau. Ta một mình ở man hoang bao lâu nay đã quen rồi.”

Hắn quay đầu nhìn bốn thuộc hạ: “Các người cũng đi đi.”

Bốn người đồng loạt quỳ xuống: “Thuộc hạ thề chết cũng đi theo chủ thượng.”

Minh Phạm tiên bất đắc dĩ lắc đầu: “Các người sợ ta một mình ở đây không sống nổi sao? Ta đã đồng ý với người đó rồi, dùng ngàn năm trả nợ người, sẽ không làm mấy chuyện điên rồ. Haiz... được rồi, kẻ cổ chấp còn có người cổ chấp hơn, không đi thì thôi.”

Minh Phạm tiên nhìn về phía Hoa Thiên Cốt, khẽ thở dài nói: “Tự mình bảo trọng, nếu có một ngày Lục giới không thể chấp nhận người thì hãy quay về man hoang này. Ở đây có mệt có khổ tới đâu cũng tốt hơn lòng người giả dối ngoài kia.” Nói xong khẽ phát tay áo, xoay người bỏ đi.

Hoa Thiên Cốt nhìn bóng lưng cô đơn của hắn, lòng lại buồn rầu. Bỗng nàng thấy tay mình được nắm chặt, ngẩng đầu lên, Đông Phương Úc Khanh đang nhìn nàng mỉm cười khích lệ.

Ôm thú Nhai Tí từ biệt, nàng hét một hơi dài, tiếng gầm thét từ khắp ngàn non vang lên liên tiếp.

Đông Phương Úc Khanh búi ngủ, tuy không biết Hoa Thiên Cốt đã trải qua những gì ở man hoang, nhưng chung quy đều đã chuyển nguy thành an. Dù sao nàng cũng nắm giữ sức mạnh Yêu Thần và thần mệnh, thảo nào tiên ma, yêu thú đều cúi đầu phục tùng.

Nhưng yêu thú còn có tình cảm, yêu ma nơi đây còn biết hàm ơn. Vì sao đường đường là Bạch Tử Họa lại có thể tàn nhẫn đến thế? Hẳn tự nhủ, đừng nghĩ tới việc này nữa, cũng tuyệt đối không thể để cho Hoa Thiên Cốt biết. Nếu không nàng lừa mình dối người xưa nay chẳng phải vô nghĩa sao, biết rồi nàng sẽ đau lòng tới mức nào...

Đông Phương Úc Khanh kéo Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt ôm thú Hanh Tức vào lòng, cùng bay vào giữa biển trời.

Phút chốc ý thức bị mất đi, nàng tựa như đang ở trong hỗn mang, lại tựa như đang ở trong nước biển.

Cảm giác bị đè nén tới mức không thể thở được, man hoang dường như là hình ảnh ngược của thế giới này. Biển trời đều đảo lộn, lúc nhô đầu ra khỏi mặt nước thì đã ở trong Lục giới.

Hoa Thiên Cốt được Đông Phương Úc Khanh nâng lên bờ, dường như vẫn chưa kịp thích ứng môi trường và không khí này, chân như nhũn ra. Mọi người đã đến được một lúc lâu, hơn ba nghìn người rải rác lộn xộn khắp bờ biển, kẻ khóc người cười.

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu nhìn mặt trời đỏ mới nhú và vàng trắng bạc mờ mờ vẫn chưa lặn, lại nhìn bầu trời trong xanh vời vọi, kích động tới nỗi môi run bần bật. Nàng thở dồn dập ngã xuống, ôm chặt lấy mặt đất rộng lớn.

Nàng cuối cùng cũng được nhìn thấy trời xanh...

Thú Hanh Tức vui vẻ chạy tung tăng trên bãi cát. Đông Phương Úc Khanh nhìn nàng yêu chiều, khẽ ho hai tiếng rồi giấu vết máu trên tay áo đi, không để lại vết tích nào.

Hoa Thiên Cốt nằm trên mặt đất hồi lâu, thì ra có thể chân thực cảm nhận được ánh mặt trời chiếu rọi, gió mát phả tới đã khiến nàng hạnh phúc thế này.

Trúc Nhiễm chậm rãi đề khí, thấy pháp thuật bị kìm hãm đã lâu của mình đang dần dần hồi phục, không nén nổi sung sướng. Gã đứng lặng hồi lâu nhìn về Trường Lưu Sơn, suy nghĩ phức tạp.

“Thần tôn, chúng ta đã ra khỏi man hoang, bước tiếp theo nên làm thế nào cho phải?” Hủ Mộc quý hỏi nàng, tuy hắc sớm chiều đều mong được quay về Lục giới, nhưng khi thực sự đã về, lại thấy thế giới quá rộng lớn nên bắt đầu hoang mang.

“Không cần gọi ta là Thần tôn nữa, nếu đã về được thì mọi người cứ đi đi, muốn tới đâu thì tới đó, không cần quá gò bó như ở man hoang. Nhưng phải nhớ, tuy đã thoát khỏi man hoang, thân vẫn là kẻ mang tội, tuyệt đối không được làm càn. Man hoang còn đó, nếu mọi người bị đày một lần, thì vẫn có thể bị đày lần thứ hai. Tiên giới hùng mạnh, bất kể trước kia có ân oán gì, muốn báo thù hay gây phiền phức thì hãy gạt bỏ hết đi. Đưa mọi người cùng ra ngoài là vì mọi người đã chịu khổ nhiều năm, hẳn là nên có một cơ hội thay đổi, làm lại từ đầu. Nếu còn làm việc ác nữa, dù Tiên giới không trừng trị các ngươi thì ta cũng quyết không bỏ qua!”

Mọi người đều dập đầu, tiếng tạ ơn liên tiếp vang lên.

“Nhưng man hoang rung chuyển mạnh như thế, Tiên giới sao dễ dàng bỏ qua, dù chúng ta có muốn làm lại thì cũng chỉ có một con đường chết, chẳng lẽ cả đời này chúng ta chỉ có thể chạy trốn sao?” Trúc Nhiễm lớn tiếng nói, mọi người lại hỗn loạn.

Hoa Thiên Cốt nhíu mày, nhất thời cũng khó nghĩ. Đông Phương Úc Khanh lại cười vỗ về: “Bây giờ chúng ta đang ở trên một hòn đảo nhỏ tại Nam Hải, xung quanh đều bày trận pháp ẩn đi tất cả tung tích của các vị, cho nên hãy yên tâm. Để tạo nên con đường rời khỏi man hoang tại hạ đã mất rất nhiều công sức, nếu người của Tiên giới không vào man hoang thì sẽ không ai phát hiện ra điều gì bất thường. Chỉ cần mọi người không bại lộ thân phận thì người Tiên giới sẽ không biết mọi người đã ra ngoài. Mặt khác, nếu có nhu cầu, ta có thể cho mỗi người một gương mặt khác, một thân phận khác để bắt đầu một cuộc sống mới. Cái giá chính là một nửa pháp lực của các vị.”

Mọi người bây giờ không quan tâm gì nhiều, liên tục gật đầu, càng biết ơn Đông Phương Úc Khanh hơn.

Mày Trúc Nhiễm nhíu chặt: “Chuyện này chỉ là phương án tạm thời, không thể giải quyết gốc rễ của vấn đề. So với việc suốt ngày phải lo lắng sợ hãi, không bằng mọi người đừng bỏ đi mà cứ đoàn kết thế này, coi đây như căn cứ địa, có là Tiên giới cũng không dám làm gì chúng ta. Dựa vào Yêu Thần và sức mạnh của các vị, đừng nói là chống lại Tiên giới, thống nhất Lục giới cũng có khó gì đâu?”

“Trúc Nhiễm!” Hoa Thiên Cốt quát lớn, biết gã ngay từ đầu đã có âm mưu này rồi.

Mọi người đều gật đầu đồng ý, tuy rằng nguyên nhân bị đày khác nhau, nhưng dù sao ai nấy đều kiêu ngạo, vất vả lắm mới về được, cũng muốn nở mày nở mặt, làm một trận long trời lở đất, làm sao chịu sống tạm cả đời.

Hoa Thiên Cốt khẽ day trán, vừa mệt mỏi vừa đau đầu. Tục ngữ bảo đã thương thì thương cho trót, nàng không thể để những người này đi ra rồi bỏ mặc họ được, quả thực hiện giờ tập trung an toàn hơn phân tán.

“Tạm thời cứ vậy đã, không được hành động lỗ mãng, chờ ta sắp xếp.”

Mọi người đều khôi phục pháp lực nên tất cả mọi chuyện đều dễ dàng hơn, một buổi sáng đã xây xong một khu nhà nguy nga như cung điện.

Đông Phương Úc Khanh sốt ruột xem các vết thương của nàng. Nhưng với Hoa Thiên Cốt mà nói, thương dễ lành, sẹo khó mất. Cổ họng có lẽ còn chữa được, có thể nói chuyện như xưa, nhưng mặt rất khó phục hồi như cũ.

Nhìn đáng vẻ đau lòng muốn chết của Đông Phương Úc Khanh, Hoa Thiên Cốt liên tục an ủi.

“Không cần cổ họng ta vẫn nói được mà, đừng vất vả tìm cách chữa nữa, dung mạo chỉ là phù du mà thôi, không cần quá để ý. Chẳng lẽ huynh ghét ta vì ta xấu sao? Hu hu hu...”

Hoa Thiên Cốt ôm hân làm nũng, ngón trỏ vuốt lên hàng lông mày đang nhíu chặt của Úc Khanh.

Đông Phương Úc Khanh càng đau lòng, có cô gái nào không quý trọng nhan sắc của mình, nàng thành ra thế này sao vẫn có thể cười hờ hững như thế? Hân nghĩ nàng chỉ bị phê và chịu đĩnh hình mà thôi, ai ngờ còn bị nước ao Tuyệt Tình tổn hại thế này! Bàng quan như vậy! Trơ mắt như vậy! Bạch Tử Họa nhẫn tâm đến thế ư? Chẳng lẽ đã thành tiên rồi thì không còn chút nhân tính nào sao?

Xót xa quá, Đông Phương Úc Khanh quay đầu lại nói: “Mệt chưa? Nàng mau nằm xuống nghỉ ngơi đi, những chuyện khác chúng ta từ từ nói sau.”

Hoa Thiên Cốt liên tục lắc đầu, nàng không muốn! Nàng bây giờ chỉ hận không thể lúc nào cũng ôm chặt lấy Đông Phương Úc Khanh, nàng sợ mở mắt ra thì thấy mình vẫn đang ở man hoang, sợ chỉ hơi buông lỏng, thì hai tay trống trơn, lại lẻ loi một mình.

“Đường Bảo đâu? Tiêu Nguyệt đâu?”

“Ta bận quá, Đường Bảo vẫn ở chỗ Lạc Thập Nhất. Tiểu Nguyệt đang trong thiên lao của Trường Lưu Sơn. Ta không nói với thằng bé chuyện của nàng, chỉ bảo nàng bị phạt nặng, phải giam mình suy nghĩ nên không thể tới thăm nó.”

Hoa Thiên Cốt vươn tay khẽ chạm vào mặt Đông Phương Úc Khanh, “Huynh vì cứu ta nhất định đã tốn rất nhiều công sức?”

Đông Phương Úc Khanh mỉm cười: “Đều đã qua rồi, chỉ trách ta vô dụng, lâu như vậy mới tìm ra cách, khiến nàng phải chịu bao oan uổng khổ sở.”

Hoa Thiên Cốt cầm chặt tay hắn: “Đông Phương... Nếu không có huynh... Ta thực sự không biết phải làm sao... Chỉ còn một tháng nữa là tới Ngũ Tinh Diệu Nhật, ta nhất định phải cứu được Tiểu Nguyệt! Hay là mai ta tới tìm sư phụ, nói với người ta mới là Yêu Thần, đòi Tiểu Nguyệt về?”

Đông Phương Úc Khanh hoảng sợ: “Cốt Đầu, nàng điên rồi sao? Khó khăn lắm mới ra khỏi man hoang! Nếu là thế, dù có cứu được Tiểu Nguyệt thì nàng bảo thằng bé phải làm thế nào bây giờ, nghĩ thế nào bây giờ?”

Hoa Thiên Cốt mỉm cười: “Huynh đừng lo, ta sẽ không làm chuyện gì điên rồ đâu. Trải qua cuộc sống ở man hoang, ta không học được gì khác ngoài việc càng quý trọng tính mạng, cũng càng sợ chết, nên sẽ không tùy tiện bỏ huynh, Tiểu Nguyệt và Đường Bảo đâu... Bất kể thế nào, ngày mai ta phải nghĩ ra cách trà trộn vào Trường Lưu, đi thăm Đường Bảo và Tiểu Nguyệt đã, việc cứu người ta sẽ từ từ nghĩ cách.”

“Đừng đi!” Mày Đông Phương Úc Khanh lại nhíu chặt.

“Huynh đừng lo, huynh giúp ta dịch dung là được rồi, bằng sức mạnh hiện giờ ta thừa khả năng ra vào Trường Lưu Sơn mà không bị phát hiện.”

“Ta biết, đó không phải điều ta lo lắng... Đừng đi, ít nhất, đừng đi vào ngày mai...”

“Vì sao?”

Đông Phương Úc Khanh do dự hồi lâu, dù có giấu thế nào, sau này nàng vẫn sẽ biết.

“Hôm nay Đại hội Kiếm Tiên vừa kết thúc, đứng đầu nhóm người mới là nữ huyền tôn^[2] của Ngọc đế, U Nhược, nghe nói ngày mai Trường Lưu sẽ cử hành đại hội báisư, Bạch Tử Họa muốn nhận nàng ta làm đồ đệ...”

[2] Huyền tôn: Cháu bốn đời.

Oang, Hoa Thiên Cốt chỉ thấy đầu mình trống rỗng.

...

Bạch Tử Họa ta đời này chỉ nhận một đồ nhi...

...

Nàng đứng dậy vịn bàn, lão đảo vài bước, bỗng cảm thấy mọi thứ trên thế gian này đều trở nên hoang đường, nực cười xiết bao.

Chịu đình hình? Không hề gì, là lỗi của nàng, nàng đáng tội.

Bị phế? Không sao cả, tiên thân và pháp lực của nàng đều là người cho, người muốn lấy thì cứ lấy đi.

Gương mặt bị hủy? Không quan trọng, đó chỉ là bề ngoài mà thôi. Là do nàng không tự lượng sức mình, thoái hóa loạn luân, khinh thường tôn sư.

Đầy tới man hoang? Coi như nàng chuộc tội, trả nợ, hối lỗi...

Nhưng tất cả những đau khổ này đều không đả kích bằng một tin tức vô cùng đơn giản kia.

Nàng thà chết cũng không muốn bị trục xuất khỏi sư môn, nàng không cần gì, cũng không mong người yêu nàng, nhìn nàng nhiều hơn. Nàng chỉ muốn làm đồ đệ của người như trước thôi.

Chẳng lẽ điều này cũng là sai rồi sao?

... Sư phụ, người thật sự không cần Tiểu Cốt nữa?

Hoa Thiên Cốt cười khô, chân mềm nhũn, mắt tối sầm, không còn biết gì nữa.

“Xảy ra chuyện rồi!” Trúc Nhiễm vội vàng bước vào phòng, “Thần tôn đâu?”

Đông Phương Úc Khanh ngăn gãi lại, mày nhíu chặt, “Nàng đang nghỉ ngơi.”

“Giờ là lúc nào rồi mà vẫn còn ngủ?” Trúc Nhiễm vươn tay đẩy hăn sang một bên, đi vội vào trong. Nhưng chớp mắt, Đông Phương Úc Khanh lại xuất hiện trước mặt gã.

“Không được vô lễ!”

Trúc Nhiễm nheo mắt nhìn hăn, rõ ràng chỉ là một người phạm, không có đạo hạnh, càng không biết pháp thuật, nhưng không hiểu sao lại lợi hại như thế. Có điều bọn họ ra khỏi man hoang được đều nhờ vào hăn, người này bí ẩn khó lường, không thể khinh nhờn, tạm thời đừng nên đắc tội.

“Ta có chuyện quan trọng muốn bẩm báo với Thần tôn, xin hãy truyền lời.”

Đông Phương Úc Khanh do dự một lát, vừa ngẩng đầu lên thấy Đẩu Lan Can cũng tới. Ra khỏi man hoang, pháp thuật của ông ta chẳng mấy chốc đã khôi phục, nơi bị đỉnh Tiêu Hồn găm vào mặc dù không thể tự khép miệng như Hoa Thiên Cốt, nhưng giờ đã không cần chống gậy đi lại.

Đông Phương Úc Khanh thấy ngay cả ông ta cũng nhú chặt mày, biết đã xảy ra chuyện lớn gì đó. Nhưng hiện giờ Hoa Thiên Cốt có lẽ không nghe nổi gì nữa.

“Quả thật nàng đang nghỉ ngơi, có chuyện gì lát nữa hãy nói.”

Đột nhiên trong phòng vang lên tiếng ho khan dứt quãng: “Đông Phương, ta không sao, để bọn họ vào đi.”

Trúc Nhiễm và Đẩu Lan Can đi vào, Hoa Thiên Cốt choàng áo ngồi trên giường. Nàng như mắc bệnh nặng, tiều tụy đến không ra hình người. Rõ ràng lúc mới trở về vẫn còn rất vui vẻ, chưa được bao lâu đã thế này.

“Người làm sao vậy?” Trúc Nhiễm nhú mày nói, trước kia khi thấy nàng hấp hối, chịu gió mưa trước cửa nhà gã mấy ngày mấy đêm cũng không thấy vẻ mặt chán chường tuyệt vọng đến thế này, giờ đây lại như thể bỗng chốc già hơn cả chục tuổi vậy.

Vừa mở miệng bỗng nhận ra giọng mình mang theo chút thân thiết, dịu dàng đến bất thường, mày gã càng nhú chặt, chán ghét quay đầu đi không nhìn nàng nữa.

Hoa Thiên Cốt cố gắng nặn ra một gương mặt tươi cười: “Ta không sao, có thể là ở man hoang đã lâu, ra ngoài chưa kịp thích ứng, bố trí mọi người thế nào rồi?”

“Thần tìm người chính là vì chuyện này, Thanh Liên và Thanh Hoài tự tiện ra khỏi đảo.”

Hoa Thiên Cốt giật mình: “Thanh Liên? Thanh Hoài?” Nàng lục lợi trí nhớ mình một lần, chưa từng nghe thấy hai cái tên này. Nhưng thực ra nàng quen được mấy người ở man hoang? Trên cơ bản đều là Trúc Nhiễm giao tiếp, nàng cũng mặc kệ, không quan tâm.

“Bọn họ là ai?”

Đấu Lan Can đứng bên cạnh đáp: “Hai người bọn họ trước kia là đệ tử Mao Sơn, sư đệ và sư muội của Thanh Hư đạo trưởng, năm mươi năm trước không biết phạm phải tội gì mà bị Thanh Hư đày tới man hoang. Lần này vất vả thoát ra, có lẽ là về tìm Thanh Hư báo thù.”

“Cái gì?” Hoa Thiên Cốt lập tức mở to mắt ngồi thẳng dậy, “Mao Sơn? Báo thù? Nhưng Thanh Hư đạo trưởng đã tạ thế rồi!”

Chết rồi sao? Trúc Nhiễm và Đấu Lan Can đều sửng sốt, bọn họ rời khỏi Lục giới bao lâu nay sao biết được.

Hoa Thiên Cốt cúi đầu suy nghĩ, việc này Thanh Hư đạo trưởng và Vân Ân chưa từng nói với nàng, “Lục giới toàn thư” cũng không ghi lại. Thanh Hư đạo trưởng là người hiền lành dễ gần, không biết hai vị sư đệ sư muội phạm phải tội lỗi gì mà ông ấy nhẫn tâm như thế.

Đông Phương Úc Khanh nhìn thấu nghi vấn của nàng, trầm giọng nói: “Thanh Liên kia là tiểu sư muội của Thanh Hư và Thanh Hoài, từ nhỏ cơ thể đã yếu ớt nhiều bệnh, tính cách lại lập dị, dựa vào sự yêu thương của hai sư huynh mà không coi ai ra gì, kiêu ngạo bướng bỉnh. Nàng ta vốn xấu xí, lại còn mắc bệnh kì lạ, dù có dùng linh đan diệu dược gì cũng không thể mọc lông, cho nên không có tóc, cũng không có lông mày và lông mi, nhìn các cô gái khác đều có mái tóc đen, nàng ta lại chỉ có thể dùng pháp thuật giả trang, tâm tình dần méo mó rồi. Nàng ta si mê Thanh Hư, Thanh Hư cũng rất yêu thương nàng ta, vốn dĩ hai người sắp thành thân rồi. Sau đó Thanh Hư dần nhận ra nàng ta ngày càng trở nên xinh đẹp hơn, tóc cũng dần mọc, ông ta thấy kì lạ bèn thăm điều tra, lúc này mọi chuyện mới vỡ lẽ. Thanh Liên lợi dụng tình yêu Thanh Hoài dành cho mình, cầm tù hơn trăm

cô gái trinh, hút âm khí và máu của họ, ăn tim gan, sau đó dùng cấm thuật dưỡng sắc cho mình. Sự tình bại lộ, Thanh Hoài muốn dẫn Thanh Liên trốn đi, nhưng nàng ta có chết cũng không chịu, tự cho là việc này không ai biết được. Nhưng dù sao Thanh Hư cũng là cường môn một phái, cả trăm mạng người, sao có thể vì tình riêng mà xử sai được. Vì danh dự của Mao Sơn, cũng để trả cho những người đã chết một câu trả lời, mặc dù không thể giết hai người theo môn quy, nhưng Thanh Hư cuối cùng vẫn quyết tâm dày bọ họ tới tận tận. Thanh Liên kia bề ngoài nhu nhược, nhưng thủ đoạn lại độc ác nhẫn tâm, nào chịu để yên. Oán hận chất chứa năm mươi năm, khó khăn lắm mới đợi được ngày ra khỏi tận, đương nhiên việc đầu tiên muốn làm là tới tìm Thanh Hư báo thù, nhưng nàng ta lại không biết, nhiều năm trước Thanh Hư đạo trưởng đã bị bọn Vân Ẩn và Xuân Thu Bất Bại sát hại rồi.”

Mấy người nghe xong cũng thoáng sửng sốt. Hoa Thiên Cốt đưa tay khẽ chạm vào mặt mình, lòng lại xót xa. Một người con gái có thể vì nhan sắc của mình mà làm những chuyện ấy ư? Vậy nàng thì sao?

“Thanh Hư trước kia niệm tình đồng môn, khi dày bọ họ tới tận tận vẫn không hề gây chút thương tích nào. Cho nên khi pháp lực của bọn họ hồi phục, đừng nói là đại náo Mao Sơn, ngay cả diệt Mao Sơn cũng không thành vấn đề, thực lực của bọn Vân Ẩn rất khó đối phó được với hai người họ. Tới lúc đó chuyện xé ra to, chẳng mấy chốc Tiên giới sẽ phát hiện ra điều bất thường, phái người tới tận tận điều tra liền biết các người đã rời khỏi đó. Nếu hai người họ bị bắt, hành tung của mọi người chẳng mấy chốc sẽ bị bại lộ.”

Trúc Nhiễm ra sức gật đầu: “Hiện giờ việc khẩn cấp nhất là phải mau bắt bọn họ về.”

Đấu Lan Can đứng bên cười lạnh: “Bắt về? Nghe dễ thế. Bằng pháp lực của hai người họ, tiểu tử ngươi không phải là đối thủ.”

“Ta biết thế, cũng biết tiên bối đi lại không tiện, cho nên đặc biệt tới bẩm với Thần tôn...”

“Hừ, ngươi muốn nha đầu tự mình đi sao?”

“Đề ta đi.” Đông Phương Úc Khanh nói, “Cốt Đầu, nàng hãy nghỉ ngơi nhiều vào.”

Hoa Thiên Cốt kéo chần ra, xuống giường: “Ta không sao, huynh không cần lo lắng, cũng không phải ta không tin huynh, chỉ là dù sao ta cũng từng làm chương môn, nhưng lại chưa từng giúp gì cho Mao Sơn, lần này cũng nên gánh chút trách nhiệm. Ta không yên lòng về bọn Vân Ân, muốn về thăm một chút.”

Trúc Nhiễm và Đâu Lan Can lại sững sốt: “Ngươi từng là chương môn của Mao Sơn?”

Hoa Thiên Cốt cười khỏ, thoáng thất thần nhìn về phương xa, đứng vậy, tất cả phải nói từ nơi ấy. Mao Sơn, nơi mọi chuyện bắt đầu...

“Ta đi với nàng.” Đông Phương Úc Khanh nói, Hoa Thiên Cốt gật đầu.

“Ta cũng đi.” Đâu Lan Can nói, khó khăn lắm mới ra khỏi man hoang, ông không muốn ở lại hòn đảo chết tiệt đến chim cũng không ỉa được này.

Hoa Thiên Cốt nghĩ một lát, nhưng vẫn không yên tâm để Trúc Nhiễm một mình trên đảo quản lý tất cả: “Chiến thần tiền bối, người vẫn nên ở lại thôi, nếu có ai hiếu thắng muốn ra khỏi đảo, cũng chỉ có ngài mới giữ được bọn họ.”

Đâu Lan Can đành phải gật đầu. Ông cũng không sợ nàng xảy ra chuyện gì, sức mạnh trên người nàng mới kích phát một phần nhỏ mà đã có thể phá trận Sát yêu, khắp Lục giới cũng chỉ có vài địch thủ. Chỉ là thời gian quá gấp gáp, nàng không biết và không thể khống chế sức mạnh được, nhưng có tên thư sinh thâm sâu khó lường kia ở bên cạnh giúp đỡ thì đối phó Thanh Liên Thanh Hoài hẳn không có gì khó, mấu chốt là không gây động tĩnh quá lớn khiến Tiên giới cảnh giác.

Hoa Thiên Cốt và Đông Phương Úc Khanh lập tức khởi hành, Mao Sơn cách đây không xa, toàn lực cưỡi kiếm bay không tới nửa ngày.

Lúc chuẩn bị xuất phát Hoa Thiên Cốt mới phát hiện ra Đông Phương Úc Khanh không biết cưỡi kiếm, cực kì hứng thú nhướn mày: “Ta còn tưởng huynh không gì không làm được chứ!”

Đông Phương Úc Khanh cười tươi rói: “Ta không phải người tu đạo, đương nhiên không thể tự do ngao du thiên hạ như nàng được. Nhưng ta tự có cách tới đó, không thể cưỡi kiếm thì có thể cưỡi thú.”

“Giống con phượng hoàng lửa của Sát tỷ tỷ à?” Không đúng, không nên gọi là tỷ tỷ, nhưng nhất thời lại không sửa được, phải, Sát tỷ tỷ thế nào rồi?

Dường như Đông Phương Úc Khanh biết nàng muốn hỏi gì, lập tức chuyển chủ đề: “Giống thế cũng được, hay gấp một con hạc giấy, hoặc chế tạo cái máy gì đó đều có thể bay nhanh hơn cưỡi kiếm, hơn nữa còn không hao tổn chân khí, không khiến người mệt mỏi.”

Đông Phương Úc Khanh như làm ảo thuật mở tay, phút chốc từng con chim giấy bảy màu liên tục bay từ lòng bàn tay ra, còn lúu rúu lượn lên lượn xuống quanh người nàng.

Hoa Thiên Cốt phì cười, Đông Phương Úc Khanh nhìn nàng rất lâu, thật muốn giữ nụ cười đó của nàng mãi mãi.

“Chúng ta vẫn nên đón mây đi thôi, nhanh hơn và dễ ẩn náu hơn, khó bị phát hiện.” Hoa Thiên Cốt vươn tay chỉ một đám mây cỡ vừa trên trời, đám mây kia liền đung đưa bay xuống dưới.

Hai người ngồi trên đám mây, mặt đối mặt, Hoa Thiên Cốt lại thừ người ra, có chút thất thần.

“Cốt Đầu?” Đông Phương Úc Khanh gọi nàng.

Nàng hơi giật mình, dường như đang trong miền kí ức xa xôi tỉnh táo lại, lòng nàng đau nhói, hít một hơi lạnh, rồi lại bắt đầu dồn dập thở dốc.

“Cơ thể nàng thật sự không sao chứ?”

Hoa Thiên Cốt khẽ xua tay, cười thê lương: “Ta là Yêu Thần mà, cơ thể ai tốt được như ta, có chém có đâm có đóng đinh thể nào đều không thể chết.”

“Cốt Đầu!” Đông Phương Úc Khanh thấy sự tuyệt vọng và tan nát trong ánh mắt nàng mà lòng đau nhói.

Hoa Thiên Cốt chợt nhận ra, vội vàng mỉm cười cầm tay hắn: “Đừng lo, ta nói đùa thôi.”

Nàng vừa nhớ lại khi mình về Trường Lưu với Bạch Tử Họa, khi đó cũng là cùng bay trên một đám mây. Không ngờ sau đó lại thực sự trở thành đồ đệ của người, càng không ngờ nhanh như vậy người đã muốn nhận thêm một đồ đệ nữa, nàng nhất thời khó tránh khỏi tuyệt vọng.

“Những chuyện giống như của Thanh Liên và Thanh Hoài có thể không ngừng xảy ra, nàng phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.” Đông Phương Úc Khanh dịu dàng nói.

Hoa Thiên Cốt gật đầu: “Ta biết, bọn họ trước kia đều là những người vang danh khắp Lục giới, lại phải chịu bao nhiêu uất ức khổ sở ở man hoang, oán hận tích tụ trong lòng, không phải chỉ cần nói mấy câu đơn giản là có thể trấn an. Sở dĩ bọn họ ngoan ngoãn ở lại đảo, chưa sinh sự chẳng qua là vì pháp lực còn chưa phục hồi, cần nghỉ ngơi dưỡng sức, im lặng đợi thời cơ thôi. Những người thực sự muốn tìm kiếm sự che chở trên đảo, bắt đầu một cuộc sống mới đều là những người đã bị phế một ít hay tất cả pháp lực, hoặc không đủ khả năng tự bảo vệ mình, nên không có cách ra ngoài

gây sóng gió. Chuyện chúng ta trốn thoát chắc chắn không thể giấu lâu, chẳng mấy chốc Tiên giới sẽ tiến hành một cuộc truy bắt và xử tử quy mô lớn. Ta chỉ hy vọng có thể giấu tới khi cứu Tiểu Nguyệt, nếu thế sẽ dễ hơn một chút.”

“Cho nên nàng không bận tâm đến chuyện Trúc Nhiễm sẽ lợi dụng sức mạnh của mình và những người khác để làm ra chuyện gì?”

“Huynh cũng nhìn ra dã tâm của gã?”

“Đương nhiên, tuy khi gã bị trục xuất ta còn chưa sinh ra, Trường Lưu cũng giấu cực kĩ, nhưng không có nghĩa là ta không hề biết gì về gã.”

“Ừm, bọn họ là tiên ma, không phải binh tướng, Trúc Nhiễm nghĩ tất cả quá đơn giản. Ở man hoang vì muốn ra ngoài, bọn họ mới ỷ nại hạ mình, nếu đã ra ngoài sao còn chịu nghe lời ai. Ta chỉ lo bọn họ gây họa, không lo ý đồ của Trúc Nhiễm. Có điều gã rất thông minh, vẫn phải đề phòng thêm.”

“Cốt Đầu, nàng đã trưởng thành hơn rất nhiều.” Đông Phương Úc Khanh đau lòng vuốt mái tóc rối của nàng, không còn là hai búi tóc đáng yêu giống bánh bao như trước đây nữa mà là thả tung ra, bởi nếu không sẽ lộ mấy nơi trên trán và mai, toàn vậy sọc mà không có tóc.

Hoa Thiên Cốt vui đầu vào trong đầu gối: “Ta không còn nhỏ nữa, cũng không thể lần nào cũng ỷ vọng chờ huynh, Sát tử tử hay ai đó tới cứu. Ta không muốn trở nên hùng mạnh, chỉ mong vẫn được mọi người yêu thương, sự phụ chiều chuộng... Nhưng bị đẩy tới man hoang mới biết, thì ra ta chỉ có thể dựa vào chính mình, mọi người không ai có thể vĩnh viễn ở bên cạnh ta. Nhưng hết lần này tới lần khác ta vẫn nhỏ bé bất lực như thế, phải dựa vào sự chăm sóc của thú Hanh Tức và Trúc Nhiễm. Ta không muốn trở thành gánh nặng của ai, cũng không muốn trưởng thành, không muốn nghĩ nhiều như thế, nhưng lại có vài chuyện không thể không hiểu...”

Đông Phương Úc Khanh nhói đau, muốn nói ta sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh nàng, rồi lại cố nuốt về. Hắn có tư cách gì mà hứa hẹn điều đó với nàng?

Vươn tay kéo nàng vào lòng, Đông Phương Úc Khanh buồn bã, ánh mắt lại thêm mờ mịt, thời gian đã không còn nhiều.

Cốt Đầu, thế gian này không ai có thể bảo vệ nàng, kiên cường, chính là lối thoát duy nhất.

Chương 4: Tình là gì?

Còn chưa tới Mao Sơn, từ xa đã nghe thấy tiếng chuông ngân dài trong Vạn Phúc cung. Các đệ tử bày binh bố trận, dáng vẻ như gặp đại địch, không khí tiêu điều và vô cùng căng thẳng.

Còn kịp không? Mãi tới khi thấy bóng Vân Ân đứng hiên ngang giữa quảng trường, Hoa Thiên Cốt mới thở phào.

Một cô gái áo đỏ đang quỳ dưới đất khóc thất thanh, chắc là Thanh Liên. Người đang nhú mào đứng cạnh không nói gì hẳn là Thanh Hoài. Mặt đất xung quanh mấp mô, cỏ cây núi đá đều bị phá hủy, tựa như bão tố quét qua, có vẻ vừa rồi đã xảy ra một trận chiến dữ dội.

Sợ các đệ tử khác hoang mang, Hoa Thiên Cốt đội nón có mạng che mặt màu trắng mà Đông Phương Úc Khanh đưa cho rồi mới đáp mây xuống, cực kì dễ dàng bay thẳng vào giữa trận.

Vân Ân nhìn nàng chằm chằm, kích động tới mức hai mắt tròn tròn, môi run lẩy bẩy, đứng không vững.

“Chương...”

Hoa Thiên Cốt tiến lên hai bước cầm lấy tay hắn, khẽ nhéo, sau đó lắc đầu.

Vân Ân có chút hoang mang, mông lung gật đầu, nhìn nàng đội nón che mặt, lại nhìn Đông Phương Úc Khanh, tâm trạng kích động dữ dội.

Nàng đã về?! Cuối cùng nàng cũng về?! Đông Phương Úc Khanh cuối cùng cũng đón được nàng về?!

Vân Ân nắm chặt tay Hoa Thiên Cốt, phút chốc không kìm được nước mắt.

“Hai người họ?” Đông Phương Úc Khanh chỉ về phía Thanh Liên thỉnh thoảng khóc không thành tiếng, thỉnh thoảng lại ngửa mặt lên trời cười sặc sụa như kẻ điên.

“Là hai vị sư thúc của ta, từ lúc ta nhập môn vẫn chưa thấy bao giờ, nhưng sư phụ từng nhắc tới họ, bảo rằng năm mươi năm trước họ phạm phải tội ác tày đình nên bị đày tới man hoang. Bây giờ họ về tìm sư phụ báo thù, ta bảo sư phụ đã tạ thế nhưng họ không tin, nói sư phụ có tiên thân bất tử, điên điên khùng khùng gây náo loạn, lại nói sư phụ sợ bọn họ nên trốn rồi. Còn bảo nếu diệt cả Mao Sơn thì không tin sư phụ không ra.”

“Không có thương vong chứ?”

“Không có, hai người bọn họ quá lợi hại, lại là trưởng bối, ta không muốn thêm thương vong vô nghĩa nên chỉ dùng trận vây bắt, không hề tấn công trực diện. Nhưng Thanh Liên sư thúc dùng quan vi xem cả Mao Sơn, thậm chí cả Lục giới cũng không thấy chút tăm hơi nào của sư phụ, bây giờ mới chịu tin sư phụ thật sự đã tạ thế, nên bỗng dưng hóa điên ở đây.”

Hắn đứng một bên nhìn, không biết làm sao cho phải. Nhưng nếu bọn họ ra khỏi man hoang thì chắc chắn có liên quan đến Đông Phương Úc Khanh, nói không chừng Hoa Thiên Cốt cũng đã ra. Vì thế hắn mừng như điên,

không ngờ chẳng mấy chốc đã thấy Đông Phương Úc Khanh đưa nàng tới. Nhưng sao nàng phải che mặt, lại không nói gì, chẳng lẽ sợ các đệ tử khác biết chuyện, tiết lộ tin tức nàng đã thoát khỏi man hoang ư?

Hoa Thiên Cốt nhìn Thanh Liên quỳ giữa quảng trường qua lớp lụa trắng, không tìm được xót xa. Nàng tiến lên hai bước, lại thấy Vân Ân vẫn nắm chặt tay mình.

Hoa Thiên Cốt quay đầu nhìn hắt, lúc này Vân Ân mới từ từ thả tay ra, tựa như chỉ cần buông một chút thôi sẽ lập tức không thể tìm thấy tung tích của nàng nữa, cuộc gặp gỡ này chỉ là một giấc mơ.

“Hai người bọn họ cực kì lợi hại... Cẩn thận...”

Hoa Thiên Cốt gật đầu, đi tới trước mặt Thanh Liên và Thanh Hoài, một ánh sáng cực lớn tràn ra, phủ lấy ba người, bên ngoài như bị cách một lớp màng nước, không thể thấy rõ.

“Thần tôn.” Thanh Hoài thấy nàng thản nhiên nói, ông ta gầy gò, tinh thần sa sút, vẫn giữ nguyên dáng vẻ khi còn trẻ, nhưng lại không thấy chút khí chất tiên nhân nào, nhìn qua cũng chỉ như một người bình thường.

Hoa Thiên Cốt giật mình: “Ngươi là?”

Nàng quay đầu nhìn về phía Thanh Liên tóc tai bù xù ngồi giữa đồng gạch đồ nát, như một đóa hoa đang nhanh chóng tàn phai, không ngừng thì thào: “Vì sao lại chết, vì sao lại chết? Chàng phải chết trong tay ta mới phải! Sao chàng có thể chết!”

Nàng khẽ nhíu mày: “Thì ra là các ngươi.”

Lúc ấy nàng bị mù, không nhìn thấy gì nhưng vẫn cảm nhận được âm thanh. Hai người họ thuộc đám người bắt được nàng ở man hoang, chính là

người phụ nữ muốn ăn tim gan của nàng và người đàn ông mang cung thạch.

Sau đó biết Hoa Thiên Cốt là Yêu Thần, hai người bọn họ mặc dù cũng ra khỏi man hoang nhưng chắc chắn đã vô cùng cẩn thận tránh mặt nàng, cho nên nàng chưa thấy bao giờ.

Mặc dù không tới mức thù hận, nhưng nhớ lại sự lăng nhục và đau đớn khi ấy nàng vẫn thấy buồn bã. Nghĩ tới việc mình trần như nhộng bị người đàn ông này nhìn thấy, Hoa Thiên Cốt có chút xấu hổ, quay đầu đi.

“Sao các ngươi dám tự tiện hành động, để lộ hành tung?”

“Thần tôn thứ tội, có vài ân oán cá nhân chưa dứt, không đợi kịp nên chưa xin chỉ thị.” Khó khăn lắm mới thoát khỏi man hoang, dù sao ông ta cũng biết ơn Hoa Thiên Cốt, nhớ tới lúc vì sinh tồn mà làm ra loại việc đó lại thấy hơi áy náy.

“Về đi thôi, Thanh Hư đạo trưởng đã mất, đừng báo thù nữa.”

Đột nhiên cô gái áo đỏ nhào đến, túm chặt lấy nàng: “Sao chàng lại chết? Chàng chết như thế nào? Sao chàng lại chết được? Ai đã giết chàng? Ai giết được chàng? Một tên Xuân Thu Bất Bại nhỏ nhoi sao có thể? Các ngươi gạt ta! Các ngươi đều gạt ta!”

“Thanh Liên...” Thanh Hoài đau lòng muốn đỡ nàng dậy, không ngờ lại bị nàng không khách khí đánh một chưởng đẩy ra.

Hoa Thiên Cốt nhìn thẳng vào mắt nàng, chậm rãi giải thích: “Quả thật ông ấy đã bị Xuân Thu Bất Bại và đệ tử Vân Ế sát hại để cướp xích Thuyền Thiên, cả Mao Sơn bị giết. Năm đó ta vừa lên Mao Sơn bá sư học nghệ, tận mắt chứng kiến cảnh thi thể chất đông và đạo trưởng tạ thế, Vân Ẩn không gạt người. Nếu trong lòng ngươi vẫn còn cho rằng mình là đệ tử Mao Sơn thì đừng gây sự nữa, theo ta về thôi.”

Mắt Thanh Liên đầy tơ máu nhìn nàng chăm chăm: “Người đã gặp chàng lần cuối? Chàng nói gì? Có nhắc tới ta không?”

Hoa Thiên Cốt nhăn mày, chậm rãi lắc đầu.

Thanh Liên bắt lấy nàng ra sức lay, móng tay dài găm sâu vào da thịt: “Ta không tin! Ta không tin! Chàng sao có thể không nhắc tới ta! Chàng yêu ta như thế! Yêu ta như thế! Các người gạt ta! Các người đều gạt ta!”

Hoa Thiên Cốt nhìn nàng tuyệt vọng nhắm mắt lại, nước mắt chảy ào ạt, phút chốc đã trở nên già nua, mái tóc đen dần chuyển xám, rồi nhạt dần, thành màu trắng. Một trận gió thổi qua, tất cả chúng bay theo gió. Nhất thời khung trời đều là những sợi tóc bạc của nàng tung bay vẩn vít.

“Thanh Liên!” Thanh Hoài lão đảo lùi lại hai bước, kinh ngạc nhìn mái tóc nàng chẳng mấy chốc đã rụng hết, nếp nhăn từng chút một lan ra khắp mặt.

Thanh Liên ngồi co quắp dưới đất, như thể một con búp bê vô hồn, miệng không ngừng lẩm bẩm tựa như đang nói chuyện với ai đó.

“Cơ thể ta yếu ớt lại hay bệnh, ngày nào cũng chỉ nằm trên giường, nhìn mọi người luyện kiếm qua song cửa sổ. Chàng và nhị sư huynh hôm nào cũng tới thăm ta, chơi với ta, mang cho ta bao món ngon. Nhị sư huynh chỉ biết ngây người nhìn ta cười, ngoan ngoãn nghe lời ta. Còn chàng lại biết rất nhiều chuyện, kể cho chúng ta nghe, còn dạy bảo ta. Chàng dạy ta Phien Hoa Thiên Cốt Thằng, dạy ta Cửu Liên Hoàn. Chàng nói ‘Thanh Liên này, phải ra ngoài nhiều, bệnh mới chóng khỏi’, rồi công ta tới mấy ngọn núi chơi bao nhiêu lần. Khi chàng biết cười kiếm, ta quần lấy chàng bắt chàng phải mang ta bay, chàng lại bảo gió lớn, cẩn thận đặt ta vào trong mây. Khi ta tức giận đập phá đồ đạc, đánh mắng chàng, chàng vẫn cười hiền dịu ta vui, không hề giận dữ. Ta ghét tất cả những thứ có thể phản chiếu bóng người, chàng lại lấy gương đồng ra nói với ta rằng kỳ thực ta đẹp nhường

nào, rạng rỡ nhường nào, ta phải học cách đối diện bản thân, phải yêu mình quý mình. Chàng tìm thuốc khắp nơi, dịu dàng gội đầu, buộc tóc cho ta, khuyến khích ta phải có lòng tin, dù thế nào chàng vẫn mãi mãi yêu ta. Chàng tốt với ta như thế! Là chàng làm hư ta! Là chàng làm hư ta!”

“Lúc xuống núi trừ ma diệt quỷ, đôi câu nam nữ Vương Ốc Sơn chế giễu tướng mạo của ta, ta muốn chàng báo thù, chàng lại không chịu, nhị sư huynh muốn giết bọn chúng cũng bị chàng ngăn lại. Ta khóc nói chàng không thương ta, chàng lại đáp chàng có thể vào sinh ra tử vì ta, nhưng cũng không thể vì ta mà hại tới tính mạng người khác. Ta hỏi nếu có một ngày chàng phải chọn lựa giữa ta và người trong thiên hạ, nếu ta không chết thì người khác phải chết, chàng cũng không muốn vì ta mà làm hại ai ư? Chàng nói chàng vẫn chọn người trong thiên hạ, nhưng sẽ chết cùng ta.”

“Ta cảm động, cũng không nói nữa, càng yêu chàng nhiều hơn. Nhưng ta khờ, chỉ nhớ câu chàng sẽ chết cùng mình kia mà quên chàng chọn cả thiên hạ. Trong lòng chàng, ta quan trọng hơn chính bản thân chàng, nhưng chàng vốn đã đặt mình đằng sau thiên hạ, sau Mao Sơn. Ta ngu ngốc tin chắc tình yêu chàng dành cho ta giống như tình yêu của nhị sư huynh, có thể vượt qua tất cả danh dự, chính nghĩa, nguyên tắc cá nhân, sinh mạng của kẻ khác. Có điều sau đó ta biết ta sai rồi, sai trầm trọng. Chàng nói ta mượn danh tình yêu đi làm chuyện bất nghĩa. Nhưng ta chỉ muốn yêu chàng, dùng dáng vẻ đẹp hơn để yêu chàng, cũng chỉ hy vọng chàng càng yêu ta hơn mà thôi...”

“Chàng đày ta tới man hoang, ánh mắt chàng nói với ta chàng còn đau đớn hơn cả ta, nhưng sao chàng nở? Vì sao lại nở? Suốt năm mươi năm! Chưa có một ngày ta từ bỏ hy vọng! Ta biết chàng yêu ta! Chàng chỉ phạt ta thôi, giống trước kia khi ta làm sai chàng không cho ta ăn kẹo. Chờ tới ngày ta chuộc xong tội, chàng nhớ ta không chịu nổi nữa thì sẽ tới man hoang đón ta về!”

Thanh Liên ngửa mặt lên trời, khóc thét nhưng không thành tiếng được nữa.

“Ta chờ chàng suốt năm mươi năm ròng! Vì sao chàng không tới đón ta? Vì sao không tha thứ cho ta? Chàng đã quên ta rồi ư? Ta biết ta sai rồi, lúc rời đi ta luôn miệng nói hận chàng là giả thôi! Ta biết ta sai rồi! Khó khăn lắm ta mới tới tìm chàng được, sao chàng bỏ ta lại mà chết trước? Không phải chàng đã nói, sẽ chết cùng ta sao...”

“Thanh Liên!”

Thanh Hoài vội vàng chạy tới ôm nàng vào lòng, nước mắt nàng vẫn giàn giụa, nhưng lại dùng nội lực tự đoạn tâm mạch.

“Ta... ta chỉ là một cô gái ngốc nghếch mà thôi, chỉ muốn có một dung nhan xinh đẹp để chàng yêu, chàng không hiểu tình yêu của ta, vì sao lại ích kỉ đến thế? Ta cũng không hiểu cái chàng gọi là khoan dung, là thương xót, là tình yêu vĩ đại của chàng. Nhưng bao năm qua ta chưa từng thay đổi, dù chàng còn yêu ta không, có nhớ ta không, có chờ ta trên đường tới tuổi vàng hay không... Tuy rằng hơi muộn, nhưng ta muốn cho chàng biết, ta cũng có thể sống vì chàng, chết vì chàng...”

Thanh Liên từ từ nhắm mắt lại, tay thõng xuống. Thanh Hoài ôm chặt lấy nàng, vì đau đớn mà người run bần bật.

Hoa Thiên Cốt bắt đầu thấy chóng mặt, mỗi một câu của Thanh Liên dường như đều chọc một lỗ lớn vào trái tim nàng. Nàng tiến lên một bước, đứng phía sau Thanh Hoài, đề phòng cẩn thận.

Thanh Hoài rầu rĩ cười khổ: “Người yên tâm, thần sẽ không đi theo nàng đâu. Ba người chúng thần từ nhỏ đã lớn lên bên nhau, thần kém mồm kém miệng, không biết ăn nói, không biết nhiều thứ, cũng không có tư chất. Thần thích sư muội, cũng hâm mộ sư huynh. Thần không mong có một ngày nàng sẽ yêu thần, chỉ hy vọng hai người đó khỏe mạnh, dù bọn họ có bảo thần làm gì, thần cũng bất chấp gian nguy. Nhưng sư muội luôn chê thần phiền phức nhiều chuyện, quấy rầy bọn họ yêu đương, ở riêng với nhau. Từ lúc đó, thần không đi theo cản trở hai người họ nữa. Bọn họ có thể

chết vì nhau, thần cũng có thể tưởng nhớ, tiếp tục sống lẻ loi vì bọn họ, dù cho cả đời này, trong lòng bọn họ, thần chưa từng quan trọng...”

Hoa Thiên Cốt cắn chặt môi dưới, chỉ thấy đau đớn như muốn nổ tung.

“Thần tôn thứ lỗi, thần không thể về với người được. Thần muốn ở lại Mao Sơn, tự phong bế trong động Tĩnh Tư trên đỉnh Nhị Mao cả đời, chuộc sát nghiệt mấy năm nay.”

Hoa Thiên Cốt gạt đầu, Thanh Hoài ôm Thanh Liên đứng dậy, biến mất như một cơn gió.

Kết quả tình yêu có lẽ là như thế, cuối cùng kẻ chết hận, kẻ biệt ly.

Hoa Thiên Cốt lão đảo đi tới trước mặt Đông Phương Úc Khanh và Vân Ân.

...

Người trong thiên hạ và ta, chàng chọn ai?

Ta chọn người trong thiên hạ, nhưng sẽ chết cùng nàng.

...

Thanh Hư đạo trưởng có lẽ mới là người chân chính hiểu yêu là gì. Tất cả thuận theo tự nhiên, mặc thời gian trôi, bản thân già đi, dần bị phản bội, bị giết hại, đến chết cũng thản nhiên hờ hững, không oán giận, không hối hận. Tiếc rằng người đã ra đi, bao nhiêu năm nay người có nhớ, có muốn đón Thanh Liên về không, đã không ai biết nữa rồi...

Mà nàng từ trước tới giờ vẫn muốn như Thanh Hoài, yên lặng bảo vệ người mình yêu thôi.

Hoa Thiên Cốt thấy lòng mình như bị bóc trần rồi cầu xé, hụt hẫng như thể bước trên mây. Nàng vội vàng che miệng lại nhưng vẫn phun ra một búng máu kinh người, bắn tung tóe lên tấm lụa trắng, rồi chảy xuống theo kẽ tay.

Nàng suýt nữa ngã khụy xuống đất thì Đông Phương Úc Khanh và Vân Ân kịp thời chạy tới đỡ lấy, nâng nàng dậy, vội vã đi tới hậu điện.

Liên tiếp nôn chổ máu tích tụ đã lâu ra ngoài, người Hoa Thiên Cốt không ngừng run rẩy, vừa ho khù khụ vừa cố gắng che miệng lại.

Đông Phương Úc Khanh đặt nàng ngồi trước bàn, vội vàng điểm huyết trên lưng, nghiêm nghị nói: “Không phải nhịn, nôn ra, úc khí quá sâu, bện quán không tan, rất tổn hại tim phổi.”

Vân Ân thấy khuôn mặt nàng sau khi bỏ mạng che, đầu óc xoay mòng, lùi ra sau hai bước, vịn tường thở hồn hển.

Hoa Thiên Cốt cố nở ra một nụ cười: “Ta không sao, ngươi đừng... đừng lo.” Rồi vội vàng vỗ về Vân Ân: “Đừng sợ, chỉ là sẹo...”

“Cốt Đầu!” Đột nhiên Đông Phương Úc Khanh giơ tay tát nàng một cái.

Ba người đều sửng sốt, nhất thời trong phòng im lặng đáng sợ.

Hoa Thiên Cốt trợn tròn mắt nhìn Đông Phương Úc Khanh, ôm mặt mình, từ từ cúi đầu.

Vân Ân khó tin nhìn hấn, hấn khẽ thở dài bước lên nhẹ nhàng kéo Hoa Thiên Cốt vào lòng.

Hoa Thiên Cốt cuối cùng không nhịn được òa khóc, bầu trời quang đãng cũng đột ngột vang lên một tiếng sấm rền đình tai, cả tòa nhà như rung chuyển.

“Không sao, không sao, khóc được là tốt.” Đông Phương Úc Khanh vỗ nhẹ vai nàng, thở phào.

Hoa Thiên Cốt chôn chặt trong lòng hắc, người run lẩy bẩy, bao nỗi tủi khổ đau đớn ảm nhẫn suốt một năm cuối cùng cũng tức nước vỡ bờ.

“Người không cần ta nữa sao? Người không cần ta nữa sao?”

Như câu bùa chú bị hóa giải, nàng vẫn cố ép mình phải kiên cường, phải dũng cảm, nhưng cuối cùng giây phút này lại vỡ òa, mà tất cả cũng vì người muốn nhận đệ tử mới. Mọi liên hệ mỏng manh cuối cùng cũng bị người nhẫn tâm chặt đứt, từ nay về sau, người và nàng, không còn liên quan gì nữa.

Dẫu khổ thế nào nàng cũng chịu được, nhưng chỉ một tin tức đơn giản như thế đã chặt đứt tất cả khát vọng sinh tồn của nàng. Nàng không biết mình phải khổ cực tiếp tục sống như vậy là vì cái gì nữa.

Vân Ân nhìn vết sẹo nước ao Tuyệt Tình để lại trên mặt nàng, không nhịn được ầng ậc nước mắt. Là do hắc vô dụng, Mao Sơn vô dụng, nên hết lần này tới lần khác mới không bảo vệ được, không cứu được chương môn của mình!

Đông Phương Úc Khanh vỗ nhẹ lên vai nàng: “Cốt Đầu, quên người đó đi!”

“Không quên được, không thể quên...”

Là không quên được? Hay không muốn quên? Nàng thấy bản thân thật nực cười, nàng đã yêu người tới mức dù có đau đến khắc cốt ghi tâm cũng không muốn buông tay, cũng không muốn quên người, quên những kỉ niệm bọn họ từng có sao?

Không oán không hận, không hối không giận, chung quy nàng vẫn không thể như Thanh Hoài. Nàng không cần người yêu nàng, nhưng nàng muốn ở bên cạnh người, muốn làm đồ đệ của người.

Chỉ một từ “muốn” này đã định tình yêu của nàng chính là đau khổ, một khi từ “muốn” này vỡ tan thì cũng chỉ để lại nỗi đau muôn thuở.

Nàng không phải tiên cũng không phải thánh, nàng chỉ là một đứa bé, nàng không biết mình sai ở đâu, không biết mình phải bù đắp thế nào. Chỉ cần sư phụ có thể tha thứ cho nàng thì việc gì nàng cũng làm. Tình yêu của Hoa Thiên Cốt thật ra cũng ích kỉ và bé nhỏ như của Thanh Liên. Nàng không thể không oán không hận, càng không thể thờ ơ khi người nhận đồ đệ lần nữa. Lần trước người nhận nàng làm đồ đệ khiến nàng hạnh phúc và cảm động bao nhiêu thì bây giờ ruột gan nàng đau đớn bấy nhiêu. Chung quy nàng chỉ là một kẻ ích kỉ, không ích kỉ mơ mộng viễn vông rằng người sẽ yêu mình, nhưng lại ích kỉ hy vọng người mãi mãi chỉ có mình là đồ đệ. Nỗi tủi hờn và bất cam bao lâu nay cuối cùng cũng trào ra như dòng nước lũ.

Nàng không có nước mắt, nhưng vẫn dùng hết sức mà khóc. Áp lực nặng trĩu tích tụ bao ngày từ từ tan biến, nàng mới cảm nhận được trái tim bị mình trói buộc và thắt chặt bấy lâu nay bắt đầu đập, bắt đầu hít thở một lần nữa.

Đông Phương Úc Khanh thấy nàng ngủ vùi khi đang khóc, lúc này mới ôm nàng tới ghế nằm.

Vân Ân cắn răng nói: “Mặt và cổ họng của nàng đã xảy ra chuyện gì? Hình phạt của Bạch Tử Họa sao?”

“Có lẽ không phải, Bạch Tử Họa đã biết chuyện đó từ lâu, không cần lấy nước ao Tuyệt Tình vẩy lên người nàng. Nếu ngay cả việc đó hấn ta cũng làm thì quả thực không phải là người.”

“Vậy là ai?”

“Ta hỏi Cốt Đầu, nàng không chịu nói. Nhưng nhìn vẻ mặt, chắc nàng tưởng là Bạch Tử Họa nên vẫn lảng tránh. Ta sợ nàng đau lòng nên không hỏi nhiều. Nếu để ta biết kẻ nào đã hủy gương mặt và giọng nói của nàng...” Đông Phương Úc Khanh nắm chặt tay, sự tàn nhẫn trong ánh mắt khiến Vân Ân phải rùng mình.

“Sao ngươi lại vào được man hoang? Phàm là việc gì Dị Hủ các cũng đòi trả giá, ngươi...”

Trước kia khi hình phạt đỉnh Tiêu Hồn thi hành xong, Mao Sơn buộc Trường Lưu Sơn phải giao người, Ma Nghiêm lấy lí do Sát Thiên Mạch đã cứu người đi để trì hoãn. Nhưng lúc ấy Sát Thiên Mạch vừa bị thương nặng vừa trúng kịch độc, họ tìm khắp nơi đều không thấy. Tới khi Sát Thiên Mạch lại mang quân đến Trường Lưu Sơn đòi người, Bạch Tử Họa mới thông báo với thiên hạ rằng Hoa Thiên Cốt đã vào man hoang.

Từ đó hai giới Tiên Ma càng không đội trời chung. Sát Thiên Mạch thay đổi cá tính thờ ơ của mình, bắt đầu chăm lo và nghiêm khắc chỉnh đốn lại hai giới Yêu Ma. Yêu Thần đã xuất thế, thiên tai không ngừng xảy ra, lực lượng yêu ma quỷ quái lại tăng nhiều đủ để địch lại Tiên giới. Tiên Ma đại chiến hơn mười trận, Tiên giới yếu thế, phần lớn là phòng thủ. Bọn họ chỉ mong sớm tới Ngũ Tinh Diệu Nhật để diệt trừ Yêu Thần Nam Vô Nguyệt, áp chế bạo loạn, dã tâm, tuyệt vọng, tranh đấu và các loại tà ma trên thế gian, nếu không Lục giới sẽ rơi vào tay yêu ma mất.

Sát Thiên Mạch không để ý tới vết thương của bản thân, năm lần dẫn quân tới tấn công Trường Lưu Sơn. Hơn nữa hấn còn làm đúng những gì mình đã nói, một năm này, mỗi ngày lột da giết hại một đệ tử của Trường

Lưu, sau đó quăng xác xuống biển. Tới bây giờ hắn đã tàn nhẫn giết hơn ba trăm người chỉ để ép Bạch Tử Họa đưa Hoa Thiên Cốt ra khỏi man hoang.

Trường Lưu có tám nghìn đệ tử, kẻ thì chết, người thì trốn, chiến loạn bao lần, giờ suy tàn tới mức chỉ còn hơn ba nghìn. Danh môn đại phái hùng mạnh nhất, phồn thịnh nhất Tiên giới, thật không ngờ chỉ vì một Hoa Thiên Cốt nhỏ nhỏ mà gần như mất cả cơ nghiệp ngàn năm.

Tình thế đưa đẩy, Bạch Tử Họa lại nhậm chức Trường Lưu trưởng môn. Nhưng hắn và Sát Thiên Mạch, một người chết cũng không chịu triệu Hoa Thiên Cốt về, một kẻ chết cũng không chịu dừng tay, vì thế vẫn tiếp tục tàn sát, dù Ma Nghiêm có lợi hại tới đâu thì cũng không thể bảo vệ chu toàn cho mỗi đệ tử. Cả Trường Lưu Sơn bị bóng ma của Sát Thiên Mạch bao phủ, không ngày nào không nơm nớp lo sợ.

Hơn nữa Sát Thiên Mạch còn không để ý tới vết thương của mình, liên tục ép bản thân luyện công, độc ác tàn nhẫn, ma tính ngày càng mạnh, ai nói cũng không nghe, quả như một người hoàn toàn khác. Đông Phương Úc Khanh vốn định nói chuyện đã cứu được Hoa Thiên Cốt cho hắn để hắn không cần giết người nữa. Nhưng với tính cách kia, chỉ cần hắn nhìn thấy khuôn mặt của nàng, biết những nỗi khổ nàng phải chịu, e rằng không phải mỗi ngày giết một người mà sẽ tàn sát cả Trường Lưu.

Từ khi Bạch Tử Họa chịu đỉnh Tiêu Hồn thay cho Hoa Thiên Cốt, nguyên khí đại thương, tiên lực không còn lại bao nhiêu. Trường Lưu Sơn đành dựa vào Ma Nghiêm và Sinh Tiêu Mặc vất vả cầm cự. Sau đó hắn đột nhiên nói là muốn nhận nữ huyền tôn của Ngọc Đế làm đồ đệ gì đó, có thể cũng do bị tình thế loạn trong giặc ngoài ép buộc.

Bạch Tử Họa hắn không thể ngờ, Trường Lưu Sơn lại vì Hoa Thiên Cốt mà bị hủy trong tay hắn.

Đông Phương Úc Khanh khẽ thở dài, an ủi Vân Ân, để Vân Ân đi dặn dò chúng đệ tử không được tiết lộ việc Thanh Hoài, Thanh Liên tới gây chuyện

ra ngoài. Tuy trước đây Mao Sơn bí mật đầy hai người họ tới man hoang, không mấy ai biết, nhưng nếu đến tại Bạch Tử Họa thì không thể giấu được, việc cứu Tiểu Nguyệt sẽ vì vậy mà càng khó khăn hơn. Thời gian của hần có hạn, phải nhanh chóng giúp Hoa Thiên Cốt hoàn thành việc này, dàn xếp đầu vào đây mới yên tâm ra đi.

Tới chạng vạng, Đông Phương Úc Khanh bưng ít đồ ăn vào phòng Hoa Thiên Cốt thì đã không thấy người đâu. Hần không nhịn được lắc đầu cười khổ, hiện giờ nàng có sức mạnh Yêu Thần lợi hại như thế, ngay cả hần cũng không trông nom được rồi.

Trên bàn nàng có để lại một phong thư: Ta tới Trường Lưu một chuyến thăm Đường Bảo và Tiểu Nguyệt, yên tâm, không bị phát hiện đâu, ta sẽ mau quay về.

Sao mà lo lắng được cơ chứ, dựa vào sức mạnh hiện giờ của nàng, đừng nói là lên vào Trường Lưu, chỉ cần nàng bình tĩnh thì ngay cả gặp phải Ma Nghiêm cũng rút lui được an toàn. Nhưng có Bạch Tử Họa ở đó, nàng giữ bình tĩnh bằng cách nào đây.

Nghĩ vậy hần lại bối rối, nhắm mắt trầm tư, ngón tay khẽ gõ lên bàn. Nàng nói đi gặp Đường Bảo và Tiểu Nguyệt, thế nhưng người nàng thật sự muốn gặp hần là Bạch Tử Họa...

Thôi được rồi, không tận mắt chứng kiến thì không mất hết hy vọng, nàng sao có thể thực sự từ bỏ.

Từ khi ra khỏi man hoang, lúc nào Hoa Thiên Cốt cũng cảm nhận thấy nguồn sức mạnh kì lạ như một ngọn núi lửa đang chực phun trào nhưng lại bị thứ gì đó kiềm chặt. Hai bên như mãnh hổ phân tranh, giằng co không dứt. Khi ở man hoang, sức mạnh buộc phải im lặng ngủ đông. Vừa về tới Lục giới, tất cả bèn sôi sục rít gào, tựa như muốn nuốt chửng nàng vậy.

Những vết thương trước của nàng hầu hết đều chí mạng và vĩnh viễn, nhưng hiện giờ lại khép miệng như kì tích, người nàng thậm chí còn nhanh nhẹn và nhạy bén hơn cả trước kia. Nếu không phải còn sẹo, nàng thậm chí nghi ngờ những cơn đau kia chỉ là giả. Một năm này có quá nhiều chuyện xảy ra, thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi nhưng nàng vẫn cố cầm cự, chỉ là tin Bạch Tử Họa muốn nhận thêm đồ đệ khiến sợi dây đàn trong lòng nàng lập tức đứt hẳn.

Dù nàng có giả vờ cười cũng không còn ý nghĩa gì nữa rồi, những nỗi đau và tủi hờn chất chồng, hòa với sức mạnh khủng khiếp của Yêu Thần, thiêu đốt từ tận đáy lòng, như thể muốn nàng tan thành tro bụi vậy. Mặc dù không đến mức nhập ma nhưng Hoa Thiên Cốt cũng nội thương không nhẹ. Sau khi trút hết tất cả vào tiếng khóc, cuối cùng nàng cũng bình tĩnh lại, nghiêm túc đối mặt với sự thật này.

Tự đáy lòng vạn âm thanh đang réo gọi, nàng muốn gặp người, muốn biết một năm nàng không ở đây đã xảy ra chuyện gì. Bảo nàng cố chấp cũng được, nói nàng u mê cũng không sao. Bao nhiêu năm qua, nàng hiểu và cũng tuyệt đối tin tưởng sư phụ. Nếu người đã nói trước cả thiên hạ rằng kiếp này chỉ nhận một đồ đệ thì nàng còn chưa bị trục xuất khỏi sư môn sẽ không nhận thêm người khác, chuyện này nhất định có nội tình.

Nỗi mong nhớ khiến nàng trở lại Trường Lưu như một mũi tên, có quá nhiều lời, quá nhiều tình cảm nghẹn trong ngực khiến nàng không thở nổi. Nàng muốn gặp sư phụ, nàng muốn gặp người điên cuồng, nhưng nàng tuyệt đối không thể để người nhìn thấy mình.

Trời rất lạnh, gió trên biển buốt cắt da cắt thịt, cơn mưa đá nhỏ nhảm thẳng vào mặt nàng. Nàng cố gắng bay thấp, chân khí tạo một vầng sáng quanh người. Không gian ảm đạm đầy sương, e chẳng mấy chốc sẽ có bão tuyết. Hiện giờ không có kiếm, nàng chỉ có thể cười gió, nhưng tốc độ lại nhanh hơn trước đây cười kiếm rất nhiều, phút chốc đã tới khoảnh trời của Trường Lưu.

Xung quanh tối đen, chỉ có Trường Lưu bùng bùng trên biển, thoáng phát ra ánh sáng nhạt màu bạc tựa một khối đá quý cực lớn. Sóng sau xô sóng trước như một con lốc xoáy muốn cuốn cả Trường Lưu vào trong đó. Hoa Thiên Cốt lấy chiếc mặt nạ da người làm theo “Thất Tuyệt Phở” trước khi rời khỏi Mao Sơn đeo lên. Do gấp gáp nên không tỉ mỉ lắm, nhưng cũng có thể ứng phó tạm thời, chỉ cần không bị Tam tôn và mấy trưởng lão tinh mắt thấy là được.

Hoa Thiên Cốt bay quanh Trường Lưu Sơn một vòng lại thấy mấy con đường bí mật đều đã bị lấp, không trung chẳng đầy kết án, ngay cả đến gần cũng không thể. Kì lạ, Trường Lưu là đại phái của Tiên giới, cực kì kiêu ngạo, yêu ma không dám xâm nhập, bình thường chỉ có một vách sáng đơn giản bảo vệ bên ngoài, nhưng sao giờ lại chẳng chịt như thể đang chống giặc vậy?

May mà pháp lực của nàng mạnh hơn trước nhiều, mặc dù hơi khó khăn nhưng vẫn mở được một con đường vào núi. Trở lại nơi ngày nhớ đêm mong, nàng rất xúc động. Vốn tưởng rằng bên ngoài tầng tầng lớp lớp, trong núi càng canh phòng nghiêm ngặt hơn, nhưng nàng không ngờ mình chẳng cần phải lén lút, ẩn nấp. Trước điện, hành lang, bãi tập, cánh rừng... nơi nơi không một bóng người, yên tĩnh tới kì lạ.

Tuy Trường Lưu cấm đi lại khi đêm xuống, nhưng tại sao ngay cả một đệ tử tuần tra cũng không có? Không hiểu sao lòng nàng bùng lên một luồng khí lạnh. Từ lần chứng kiến trận tàn sát trên Mao Sơn năm đó, bất cứ khi nào thấy cảnh vật trống vắng nàng đều lo lắng sợ hãi. Khẽ nhắm mắt lại, dò xét mấy tấm điện quen thuộc thấy có người nàng mới yên lòng.

Nhìn Tuyệt Tình điện trên cao, nơi nàng mong nhớ khôn nguôi đó, nơi không biết bao nhiêu lần nằm mơ được quay về đó... Cố gắng dằn nỗi đau trong lòng, nàng tự nhủ mình không thể đi lên, nếu sự phụ phát hiện nàng đã về thì cứu Tiểu Nguyệt càng khó khăn hơn.

Thân phận của Tiểu Nguyệt đặc biệt, có thể nói là phạm nhân quan trọng nhất của Lục giới, nơi giam giữ chắc chắn cực kì bí mật, không thể chỉ vội vã nhốt trong kết giới kín và trong thiên lao phong ấn của Trường Lưu. Nàng chưa có kế hoạch gì đã tới đây, đương nhiên biết dù có sức mạnh hiện giờ cũng không thể cứu Tiểu Nguyệt ra an toàn. Nàng chỉ lo lắng, chỉ nhớ quá, chỉ muốn thăm dò thật giả thôi. Cho dù không có cách cứu thằng bé, nhưng nếu được nhìn thấy nó, có thể dùng mật ngữ trò chuyện với nó cũng tốt rồi.

Hoa Thiên Cốt bí mật lên vào thiên lao, vẫn không có ai canh gác. Nàng tập trung tìm kiếm, bên trong không giam bắt kì ai, thảo nào không cần người canh gác. Quả nhiên Tiểu Nguyệt không còn ở đây...

Nàng khẽ nhíu mày tự trách mình quá liều lĩnh, đáng nhẽ phải bàn bạc với Đông Phương trước, hỏi cho rõ ràng. Nói không chừng Tiểu Nguyệt đã bị chuyển đi từ lâu, không còn ở Trường Lưu nữa.

Nhắm mắt lại bắt đầu tìm Đường Bảo, Hoa Thiên Cốt phát hiện ra chẳng những Đường Bảo mà ngay cả Khinh Thủy, Lạc Thập Nhất cũng không ở trong núi. Sao lại thế này? Ngày mai không phải là đại hội báỉ sư của Trường Lưu sao, bọn họ hẳn sẽ không có việc cần ra ngoài chứ.

Mới đầu nàng còn tưởng, dẫu một năm nay mình không biết chuyện gì thì chỉ cần gặp Đường Bảo tất cả sẽ rõ ràng, tìm Tiểu Nguyệt sẽ không quá khó khăn. Ai ngờ Đường Bảo lại không có ở đây, thật là thất sách.

Nàng hơi uể oải, khẽ dựa vào cây cột ở hành lang, ngăn người nhìn Tuyệt Tình điện. Nàng vốn cho rằng lần này có thể gặp mọi người, nàng chờ ngày này bao lâu rồi, lại không ngờ phải thất vọng.

Hoa Thiên Cốt nhìn xung quanh, đây vẫn là Trường Lưu Sơn mà nàng quen thuộc, nhưng lại có gì đó khang khác, không khí tiêu điều tràn ngập khắp nơi.

Sư phụ, ở ngay nơi nàng ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy.

Không được, phải lấy đại cục làm trọng. Nàng khẽ cắn môi, chuẩn bị bay khỏi Trường Lưu Sơn, đột nhiên lại thấy một bóng hồng lóe lên.

Ai?!

Hoa Thiên Cốt nhíu mày, suy nghĩ một lát rồi bám theo. Nhìn kĩ, thì ra là một con nhóc mười một, mười hai tuổi, môi hồng răng trắng, xinh xắn mũm mĩm, nhìn quần áo thì có lẽ là đệ tử của Trường Lưu, nhưng nàng chưa gặp bao giờ, trông rất lạ.

Con bé yên lặng chạy giữa đỉnh đài lầu các, sau đó lén lút chui vào trong bếp.

Hoa Thiên Cốt thấy nó thậm thà thậm thụt, tạm thời chưa thể kết luận nó là gian tặc bên ngoài trà trộn hay chỉ là một đệ tử tham ăn mạo hiểm lệnh cấm chạy vào bếp tìm đồ. Nhưng con bé búi hai búi tóc tròn tròn, đáng vẻ ngây thơ đáng yêu, có lẽ không phải là người xấu.

Hoa Thiên Cốt không muốn kiểm chuyện, đang chuẩn bị rời đi thì lại nghe thấy tiếng đồ vỡ loảng xoảng trong phòng bếp.

Tưởng đã xảy ra chuyện gì, nàng vội vàng chạy vào thì thấy đứa bé kia luống cuống há hốc miệng, nhìn đồng đồ nát trên đất, lại nhìn sang Hoa Thiên Cốt.

Nó hành lễ lấy lòng rồi cúi đầu liên tục giải thích: “Xin lỗi, xin lỗi, không phải ta cố ý đâu, không phải ta cố ý đâu...” Con bé ử dột, rõ ràng đã tạo kết giới bảo vệ rồi, sao mà vẫn bị phát hiện, còn tới nhanh như vậy nữa chứ.

Hoa Thiên Cốt ngo ngác, mãi lâu sau mới kịp phản ứng, con bé nhất định nghĩ mình là đệ tử chuyên dọn dẹp phòng bếp.

Nhìn dáng vẻ nó ngoan ngoãn cúi đầu nhận sai khi bị bắt quả tang, Hoa Thiên Cốt dịu dàng mỉm cười, khẽ lắc đầu, sau đó ngồi xổm xuống, giúp nó dọn sạch đồng đồ nát trên mặt đất.

“Chôi nhỏ không còn nữa, người là người mới được phái tới à?” Đột nhiên con nhóc tỏ vẻ cực kì đau lòng, hai mắt ngấn lệ nhìn nàng.

Hoa Thiên Cốt đỡ đỡ, chỉ có thể khẽ gật đầu.

Không ngờ con nhóc trước mặt đột nhiên nhào tới, nàng đang ngồi xổm nên mất thăng bằng, lập tức bị nó đè xuống đất.

Còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, con nhóc kia đã vùi đầu vào ngực nàng, ôm chặt lấy nàng òa khóc.

Mặc dù bề ngoài nàng không lớn hơn nó bao nhiêu, nhưng tuổi thực vẫn hơn nó rất nhiều, bị đè xuống đất như thế này khó tránh chút ngượng ngùng. Nhưng vì nó đang khóc quá đau lòng, cơ thể không ngừng run rẩy như con thỏ con giữa cơn gió lạnh, nàng đành khẽ vỗ về lưng nó an ủi.

Đứa bé kia khóc một lúc, mắt đỏ như con thỏ, không khách khí lấy áo nàng lau nước mũi, sau đó vụng về bò dậy, rồi xấu hổ đỡ nàng đứng lên.

“Khó khăn lắm mới gặp một người trạc tuổi ta, Thế tôn đưa hết những người đạo hạnh thấp và tuổi nhỏ ra khỏi núi rồi. Người tên là gì?”

Hoa Thiên Cốt thấy con người to tròn trong veo của con bé đang nhìn mình, không khỏi nhú mày. Xâu chuỗi tất cả lại thì... chẳng lẽ Trường Lưu Sơn đã xảy ra chuyện gì ư? Sư phụ có sao không?

Lòng nàng bỗng bối rối, nghĩ rồi đáp: “Tên ta là Tiểu Thất.”

Trúc Nhiễm, Lạc Thập Nhất, Hồ Thanh Khâu, Thượng Thương Phiêu, Hỏa Tích, Vũ Thanh La. Xét theo vai vế, nàng quả thật là người bé nhất trong số đệ tử của Tam tôn, đứng thứ bảy.

“A! Sao ngươi không mở miệng mà vẫn nói chuyện được? Tiếng phát ra từ nơi nào thế?”

Đưa bé trước mặt vui vẻ hoa chân múa tay, đi quanh Hoa Thiên Cốt một vòng, hưng phấn cẩn thận quan sát.

“Ta... là người câm, chỉ có thể dùng nội lực để nói chuyện.”

Hoa Thiên Cốt nhìn con bé, đôi mắt tò mò mở to, ríu ra ríu rít, tràn đầy sức sống, cực kì giống nàng khi mới vào Trường Lưu Sơn. Hoa Thiên Cốt lại thấy xót xa trong lòng.

“A...” Con bé lập tức buồn bã, hồi hận nhìn nàng.

Bỗng nó vươn cánh tay nhỏ bé ra, xoa cổ cho Hoa Thiên Cốt. Hoa Thiên Cốt giật mình, suýt tưởng rằng nó nhìn ra khuôn mặt giả của mình. Lại không ngờ con bé chỉ xoa nhẹ, dường như nhìn thấy trên họng nàng có một vết thương, ánh mắt toát lên vẻ đau lòng.

“Hình như bị thương rất nặng, ta không có cách khôi phục lại như xưa.” Mới đầu con bé còn có chút nghi ngờ và đề phòng với người tên Tiểu Thất này, nhưng vừa chạm tay vào là biết nàng thật sự không thể nói chuyện, vì thế gạt bỏ hết mọi nghi ngờ vô căn cứ trong lòng, bao lời nhắc nhở đều bị nó ném lên chín tầng mây.

“Người biết chữa bệnh à?” Hoa Thiên Cốt lúng túng đẩy tay con bé ra. Nàng đột nhiên không muốn gần gũi với người lạ, không phải vì gai mắt,

mà trong tiềm thức nàng tự ti, nghĩ đến khuôn mặt mình dưới lớp da kia xấu xí và đáng sợ nhường nào.

“Ừ, người không biết à? Ta giỏi lắm đấy, từ nhỏ đã không cần pháp thuật, chim nhỏ bị thương ở cánh hay chỗ nào đấy chỉ cần ta chạm vào là lại có thể bay được. Ta thích cứu người cho nên mấy năm nay chủ yếu chỉ học pháp thuật trị liệu. Mấy thứ như ngũ hành thuật ta không thích, nhưng phụ thân cứ bắt ta luyện mãi, bảo rằng khi chiến đấu không đánh người thì sẽ bị người đánh, bị bắt nạt. Ta không thèm nghe ông ấy, còn lâu ta mới đi đánh nhau với người khác. Nhưng lúc tới Trường Lưu Sơn này, Tôn thượng nói với ta rằng, chỉ chữa bệnh cho người khác thì vẫn chưa đủ, trị được ngọn không trị được gốc, ta cũng phải đủ mạnh, phải học cách tự bảo vệ mình và những người bên cạnh không bị thương. Ta cảm thấy rất có lí, từ đó mới bắt đầu học các pháp thuật khác, tuy mới đến đây được hơn nửa năm, nhưng ta lợi hại lắm đấy! Người... người không biết ta?”

Hoa Thiên Cốt sững sờ, con bé nổi tiếng lắm à?

“Ta mới vào núi...”

“Ta thấy người có thể dùng nội lực nói chuyện, hẳn là pháp thuật rất lợi hại, lại có đủ năng lực ở lại Trường Lưu Sơn, không bị đưa đi, ta còn tưởng người đã tu luyện được một thời gian dài rồi đó!”

“Ta... trước kia từng tu luyện một thời gian ở Thục Sơn.”

“À, ra thế, thảo nào người lại không biết, muện như thế này rồi còn xuống bếp! Thế tôn không nói cho người biết à, buổi tối ở Trường Lưu Sơn rất nguy hiểm, tuyệt đối không được ra ngoài!”

“Vì sao?”

“Vì buổi tối yêu ma sẽ tới Trường Lưu Sơn bắt người, mỗi đêm bắt một, đã có rất nhiều người chết rồi, dù phòng thể nào cũng không được...” Đứa bé trước mặt lại cúi đầu nức nở, “Chỗ nhỏ đêm qua cũng bị yêu ma bắt đi,

lại còn bị bắt trong tầm điện được bảo vệ mấy lớp. Tất cả mọi người đều nói cậu ấy đã chết rồi...”

Hoa Thiên Cốt ngẩn ngơ, nhìn đứa bé trước mặt lại bắt đầu khóc nức nở. Nàng bỗng thấy thật hâm mộ con bé, có thể thoải mái rơi lệ, bộc lộ cảm xúc của mình.

Có điều, chuyện này là sao? Lúc nàng không ở đây đã xảy ra những gì vậy? Liệu có liên quan đến Sát Thiên Mạch không? Đã có quá nhiều chuyện xảy ra, còn nàng lại ngu ngơ chẳng biết gì hết.

Xoa đầu con bé, nàng vô tư hiển tay áo lau nước mắt cho nó: “Thế sao ngươi lại chạy ra ngoài một mình vào buổi tối thế này? Đói bụng hả? Tới tìm đồ ăn?”

“Không phải...” Con bé cúi đầu ngập ngừng, “Ta cho ngươi biết nhưng ngươi không được kể cho người khác đâu đấy. Tôn thượng hôm nay không biết là sinh bệnh hay vết thương cũ tái phát mà cứ ho ra máu, ta có chữa thế nào cũng không khỏi. Người lại không cho ta nói với Thế tôn và Nho tôn, ta lo lắng lại chẳng biết làm sao nữa. Buổi tối người mơ màng tỉnh một lát, đột nhiên muốn ăn canh hoa đào, nhưng trên Tuyệt Tình điện chẳng có gì, ta lại không biết cách làm, đành lén lút xuống dưới thử xem. Mọi khi ta tới phòng bếp ăn vụng đều có chổi nhỏ làm cho ta ăn, bây giờ chổi nhỏ không còn nữa, không ngờ tự nấu lại khó như thế... Tiểu Thất, ngươi sao vậy...”

Hoa Thiên Cốt loạng choạng lui lại hai bước, mặt mũi tựa vào tường. Nàng vươn tay tóm lấy bàn tay nhỏ đang đỡ lấy mình.

“Ngươi... tên là gì?”

“Tên ta là U Nhược, hôm nay ta vừa mới thắng Đại hội Kiếm Tiên xong, nở mày nở mặt bao nhiêu! Ta còn tưởng ngươi sẽ nhận ra ta chứ...”

Môi Hoa Thiên Cốt run rẩy, từ từ nhắm mắt lại. Thì ra... chính là con bé, thảo nào...

“Người không sao chứ?”

“Không sao.” Hoa Thiên Cốt cười khỏ thở dài. Chuyện đời trên người như thế, nàng còn nói gì được đây?

“Người... mạo hiểm chạy tới đây, chỉ để làm một bát canh hoa đào cho Tôn thượng?”

“Ừm...” U Nhược cúi đầu nghịch ngón tay, “Tiếc là ta quá ngốc, không biết làm. Tiểu Thất, người biết không, giúp ta được chứ?”

Hoa Thiên Cốt nén nỗi xót xa cuộn trào dưới đáy lòng, cắn răng gật đầu: “Ta sẽ dạy, nhưng người phải tự làm.”

“Hay quá!” U Nhược reo lên lao vào lòng Hoa Thiên Cốt, tuy rằng quen Tiểu Thất chưa được bao lâu nhưng con bé rất thích mùi hương trên người nàng. Một cảm giác quen thuộc, nó đã từng gặp nàng chưa nhỉ?

Hoa Thiên Cốt im lặng đẩy U Nhược ra, không rõ cảm giác của mình khi đối mặt với con bé là gì.

Đây chính là người sắp thay thế nàng ư? Nàng từng không cam lòng tưởng tượng kẻ sẽ thay thế thân phận đặc biệt của mình là một đại tiểu thư xinh đẹp xác xược như Nghê Mạn Thiên. Bây giờ thấy rồi mới nhận ra hoàn toàn không phải. Thảo nào sư phụ thích con bé, ngay cả nàng còn thích nữa là...

Canh hoa đào...

Vì sao sư phụ đột nhiên lại muốn ăn canh hoa đào? Người bị bệnh hay bị thương? Nghiêm trọng lắm sao? Độc tố lần trước rõ ràng đã khử sạch rồi.

Một năm qua đã xảy ra chuyện gì, có kẻ khiến người bị thương ư? Không thể nào, thế gian này làm gì có ai thắng được sư phụ.

Nàng rất muốn tự tay làm một bát canh hoa đào cho người như trước kia, tuy đơn giản, nhưng đó lại là món mà sư phụ thích nhất.

Nhưng nàng không thể, nếu nàng làm, hương vị của món canh hoa đào giống y như trước sẽ làm tất cả lộ tẩy.

Nhìn U Nhược bận rộn theo sự chỉ đạo của mình, tuy động tác hơi vụng về nhưng không rối loạn, khuôn mặt tròn trịa đỏ bừng hăng hái, trán ứa mồ hôi, nàng không rõ mình đang hâm mộ hay khổ sở nữa.

Chẳng mấy chốc đã làm xong canh hoa đào, U Nhược thử một miếng, sung sướng reo lên: “Tiểu Thất, người thật giỏi, ngon quá đi mất, quả thực không thể tin được là ta làm, ha ha!”

Hoa Thiên Cốt khẽ gật đầu: “Người ở trên Tuyệt Tình điện?”

“Ừ, phụ thân lo lắng, vậy nên từ khi ta tới Trường Lưu Sơn đã ở trên Tuyệt Tình điện với Tôn thượng.”

“Tôn thượng... người có tốt với người không?”

“Tôn thượng rất tốt, đối xử với ta cũng rất ân cần! Ta vẫn mong có cơ hội trở thành môn hạ của người, hôm nay khó khăn lắm mới thắng được Đại hội Kiếm Tiên, ta lập tức chạy tới xin Tôn thượng và Thế tôn, không ngờ người lại đồng ý!”

“Chính người đồng ý?”

“Đương nhiên rồi. Tiểu Thất, người làm sao thế? Có phải khó chịu trong người không? Quay về nghỉ ngơi sớm đi thôi!”

“Ta không sao...” Hoa Thiên Cốt cười yếu ớt, nhẹ nhàng nắm tay U Nhược, “Xin người... chăm sóc người cẩn thận. Nếu người còn muốn ăn canh hoa đào thì cứ làm theo những gì hôm nay ta dạy người.”

“Được, cảm ơn người!” U Nhược cười hì hì ôm chầm lấy nàng, hôn chụt một cái: “Tặng người nụ hôn của mỹ nữ. Ta phải về đây, lỡ Tôn thượng tỉnh lại mà không thấy ta ở trên Tuyệt Tình điện thì chắc sẽ sốt ruột lắm. Nếu mai rảnh ta sẽ xuống chơi với người.”

Hoa Thiên Cốt gật đầu, vẫy tay, nhìn U Nhược vui vẻ bay lên Tuyệt Tình điện. Bóng người màu hồng phấn đó khiến nàng muốn bật khóc.

...

Chẳng lẽ cứ về như thế này ư? Dẫu đã chấp nhận việc người nhận thêm đồ đệ, nhưng nàng sao có thể yên tâm về bệnh tình của người?

Không để người phát hiện chỉ tới gần thôi, nghe giọng người thôi được không?

Nàng ôm lấy lồng ngực đang quặn đau của mình, lưu luyến nhìn Tuyệt Tình điện, thấy U Nhược nàng đã không còn oán hận nữa, nhưng lại càng muốn gặp người hơn.

Lẽ nào phải như thế mới thực sự buông tay được?

Đau khổ đấu tranh, cuối cùng Hoa Thiên Cốt vẫn không nhịn được, bay theo thác nước lên Tuyệt Tình điện.

Người nàng như một làn khói bồng bềnh, khẽ dừng lại trên một đóa hoa đang e ấp ở cây đào trong sân, nhẹ tựa lông hồng.

Cẩn thận ẩn đi mọi hơi thở, phóng mắt nhìn xung quanh, từng nhánh cây ngọn cỏ vẫn vẹn nguyên như hồi nàng cất bước. Góc đào tỏa mùi thơm khắp sân, trong giá lạnh nở bung rực rỡ. Một hoa đào tinh đang ngủ bỗng bừng tỉnh, nhìn nàng thì kinh ngạc phát ra tiếng vo ve nghi hoặc. Hoa Thiên Cốt đưa ngón trỏ lên suýt, nháy mắt với nó. Đường như nó nhận ra nàng là ai, lập tức vỗ đôi cánh mỏng như cánh ve nhào vào lòng nàng.

Hoa Thiên Cốt ngồi trên một cánh đào không gần không xa, ngăn người lẳng lặng nhìn cửa phòng Bạch Tử Họa. Nhắm mắt lại, cảm nhận được hơi thở quen thuộc kia, nàng biết bây giờ người đang ở trong phòng. Lòng nàng rối như tơ vò, tưởng như sắp nghẹt thở đến nơi. Một năm, không giây phút nào nàng nguôi nhớ người, còn người, người có nhớ nàng không?

Sư phụ, Tiểu Cốt về rồi...

Nàng nén nổi xúc động muốn gặp người, cắn chặt môi dưới tự nói với mình không được lại gần thêm nữa, nếu không nhất định sẽ bị người phát hiện, càng không được dùng quan vi nhìn người, khiến người phát hiện ra.

Chỉ cách có mấy trượng, vì sao nàng vẫn thấy xa ngàn trùng khơi?

Tiểu Cốt rất nhớ người, người có biết không?

...

Đột nhiên trong phòng vang lên tiếng ho khan, Hoa Thiên Cốt hít một hơi lạnh, đầu óc trống rỗng, vội vàng che miệng lại, ngăn tiếng nức nở vừa thốt lên.

Vì sao sư phụ lại suy yếu đến mức này?

Lòng nàng như thắt lại, sau đó có tiếng U Nhược vang lên.

“Tôn thượng, con làm xong canh hoa đào rồi, nhân lúc còn nóng người mau ăn đi.”

Một lúc sau, cuối cùng nàng cũng nghe thấy giọng nói mình hằng mong nhớ.

“Canh hoa đào? Sao lại làm canh hoa đào?”

“Tôn thượng nói muốn ăn mà.”

“Ta nói muốn ăn?”

“Dạ vâng, người nói lúc mới tỉnh lại, cho nên con bèn làm ngay.”

Trong phòng lại im lặng thật lâu.

“Xin lỗi, lúc này Tôn thượng ngủ mơ. Nơi này không có thức ăn, con xuống điện một mình đúng không?”

U Nhược không nói gì, chỉ nghe thấy tiếng Bạch Tử Họa thở dài.

“Tuyệt đối không được lơ là, sau này tới đến không được xuống Tuyệt Tình điện một mình, biết chưa?”

“Dạ Tôn thượng, con là người bọ xấu muốn bắt nhất, nhưng giờ con lợi hại lắm, không phải đã thắng cả Đại hội Kiếm Tiên sao. Con sẽ không dễ dàng bị bắt đâu, Tôn thượng đừng lo. Người mau ăn đi, sắp nguội rồi.”

“Ta không ăn, con mang ra đi.”

“Hả? Tại sao ạ? Không phải vừa này Tôn thượng nói rất muốn ăn sao? Con đã thử rồi, ngon lắm!” U Nhược có chút khó hiểu và kích động.

Trong phòng lại vang lên tiếng ho khan dữ dội, mỗi tiếng đều như quất vào lòng Hoa Thiên Cốt, đau tới mức muốn bật khóc.

“Tôn thượng, người không sao chứ?” U Nhược căng thẳng hỏi, giọng như sắp khóc, “Rõ ràng mấy hôm trước còn khỏe lắm mà, tại sao hôm nay lại yếu thế này? Có phải vì trời đổ tuyết nên vết thương cũ của người tái phát không? Người có đau không, con xoa cho người nhé?”

“Không cần, hôm nay con tử thí cũng mệt rồi, mau về nghỉ đi.”

Từ trước tới nay Hoa Thiên Cốt chưa bao giờ thấy sư phụ dùng ngữ điệu dịu dàng và yêu chiều như thế, kể cả với nàng. Giọng người luôn hờ hững, dù là quan tâm cũng mang theo khoảng cách và ý dạy bảo, tựa như tuyết đầu mùa yên lặng rơi xuống mái hiên, lạnh lùng lại cô đơn.

Đứa bé này rất đặc biệt với người. Sư phụ chưa từng làm chuyện mình không muốn, nay U Nhược sắp trở thành đồ đệ của người, chắc người thật lòng yêu thương nó...

Nàng vội vàng điểm hai huyệt đạo trên người, gắng nuốt xuống vị tanh ngọt đang dâng lên trong họng, khẽ tựa đầu vào thân cây, chậm rãi nhắm mắt lại.

Hy vọng cuối cùng của nàng đã tan biến...

Nàng ngốc nghếch ra sức thuyết phục mình rằng chuyện nhận đồ đệ là Ma Nghiêm một tay bày bố, bây giờ xem ra đó thật sự là quyết định của chính sư phụ, không một kẻ nào hoặc ngoại lực nào ép người.

Hoa Thiên Cốt không nhịn được cười khổ một tiếng, nàng sao có thể không biết, mặc dù sư phụ luôn là người lấy đại cục làm trọng, nhưng chưa chịu uy hiếp, ép bức của ai bao giờ.

Hoa Thiên Cốt nghe thấy tim mình vỡ vụn. Nàng không muốn tiếp tục chờ đợi ở đây nữa, định bỏ đi, nhưng lại luyến tiếc. Nàng vượt bao nhiêu khó khăn, trèo đèo lội suối mới về được đây, chỉ muốn tới gần người hơn, muốn nghe người nói, muốn cảm nhận sự tồn tại của người. Nhưng điều nàng nhìn thấy lại là cảnh tượng này.

Trên bầu trời, từng bông tuyết như những chiếc lông ngỗng bay cao rồi rơi xuống, gió lạnh thổi vù vù, tay chân nàng đều lạnh cứng thành băng.

“Tôn thượng, người vẫn nên ăn một chút rồi ngủ tiếp đi, con vất vả lắm mới nấu được, không nỡ đồ.”

Nàng nhìn U Nhược mở cửa đi ra, nghịch ngợm lè lưỡi với người nào đó đang xoay lưng lại. Trong khoảnh khắc cửa mở, nàng thoáng nhìn thấy góc áo màu trắng đặt trên bàn của sư phụ.

Nhìn không được vươn tay ra, lại chỉ bắt được khoảng không vô hạn.

Nàng nhìn U Nhược tràn đầy sức sống chạy về phòng ngủ, chính là căn phòng trước kia của nàng.

Tuyệt Tình điện có nhiều phòng như thế, tại sao con bé lại cố tình ở đó? Sư phụ đã ném tất cả đồ đạc của nàng đi rồi sao? Bởi vì nàng mãi mãi sẽ không trở về?

Một bông tuyết rơi vào giữa tay nàng, lạnh buốt, thấu xương.

Hoa Thiên Cốt thu tay lại, nắm chặt quả chuông trong lòng, nắm lấy bằng chứng của quan hệ thầy trò bọn họ, như thể đang nắm lấy cọng rơm cứu mạng cuối cùng. Bây giờ, có phải nàng nên đưa quả chuông này cho U Nhược không? Nàng ngửa đầu, nhìn mưa tuyết bay đầy trời, muốn khóc mà khóc không nổi.

Hoa Thiên Cốt ngơ ngác ngồi cả đêm trên cây nhìn cửa phòng, tuyết ngày càng lớn. Đầu nàng, vai nàng đều phủ đầy tuyết, nhưng nàng vẫn không hề động đậy tựa như một người tuyết, hòa làm một với cảnh đào.

Trong phòng thỉnh thoảng vang lên tiếng ho khan, đầu nàng không ngừng hiển hiện những khoảnh khắc ở bên người trước khoảng sân này. Tay chân nàng lạnh cóng như đã chết, trái tim lại lạnh lẽo tới mức ngay cả đau đớn cũng không cảm thấy nữa.

Trời sắp sáng rồi, phải đi thôi.

Nàng cứng ngắc đứng dậy, run rẩy phủi tuyết đọng trên người, bước đi loạng choạng. Bỗng một tiếng chuông vang lên, nàng chậm chạp cúi đầu nhìn, quả chuông nắm chặt không cẩn thận rơi xuống theo kẽ tay cứng đờ.

Đàn hương phảng phất, khói mỏng mịt mờ.

Trong phòng, Bạch Tử Họa ngồi cả đêm trước bát canh hoa đào, tuy biết thứ đó là để ăn chứ không phải để nhìn, nhưng lại không muốn ăn, cũng không muốn đồ đi... tựa như những kỉ niệm kia, đông đầy tất cả, không muốn chạm vào, cũng không chịu quên đi.

Đột nhiên hắn nghe thấy một tiếng vang nhỏ trong ngàn vạn âm thanh, dường như truyền tới từ một không gian khác. Bạch Tử Họa vội vàng mở cửa, nhưng chỉ nhìn thấy một khoảng trống trước sân, tuyết rơi trắng xóa.

Lại nghe lầm ư, vì sao tiếng chuông cứ vang mãi bên tai?

Bạch Tử Họa mệt mỏi dựa vào cửa, ngón tay bầu chặt lấy trụ. Người vẫn lạnh lùng, cao ngạo, xuất trần như xưa, nhưng gương mặt lại tái nhợt, ánh mắt mê mang không giấu được mệt mỏi.

“Thần tôn!”

Trúc Nhiễm nhìn Hoa Thiên Cốt nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt mình theo bông tuyết, như thể không có sức nặng, mép váy bay phấp phới từ từ buông xuống, không để lại chút dấu vết nào trên nền tuyết.

Thấy Trúc Nhiễm, Hoa Thiên Cốt ngỡ ngàng ngẩng đầu cười, ánh mắt xa xăm, đó là sự tĩnh lặng sau phút giây tuyệt vọng. Bóng hình nàng gầy yếu trông mỏng manh tới xót xa, không có chút sức sống nào.

Nhớ khi xưa nàng sắp chết ngã xuống trước cửa nhà gã, nàng cũng chưa bao giờ bỏ cuộc. Cho dù cùng đường bị gã đẩy xuống vực thẳm, nàng vẫn quật cường sống sót. Nhưng chỉ một chuyện nhỏ như Bạch Tử Họa nhận thêm đồ đệ lại có thể khiến nàng mất hết ý chí sinh tồn ư?

Tại sao? Gã không hiểu...

Trúc Nhiễm khẽ nắm chặt tay, vẻ mặt nàng như một khoảng nước lặng lẽ, cực kì giống người ấy khi đó. Đáy lòng thoáng nhói lên, gã sụp mi xuống, khi nâng lên đã khôi phục lại vẻ kiêu ngạo ngang ngạnh bình thường.

“Người mới từ Trường Lưu về à? Không nói gì đã lên đi, Dị Hủ Quân rất lo cho người.”

Hoa Thiên Cốt hơi sững sốt, nhưng nhanh chóng định thần lại: “Người biết huynh ấy là ai?”

Trúc Nhiễm gật đầu, mắt có chút thâm ý.

Hoa Thiên Cốt trầm nghĩ cũng phải, Dị Hủ các tồn tại trong tối ngoài sáng cũng gần ngàn năm. Trúc Nhiễm bị đày tới man hoang tám mươi năm, dù trước kia chưa từng quen, lúc mới gặp cũng không biết là ai, nhưng ít

nhiều hần đã nghe thấy tên Dị Hủ Quân. Hơn nữa sau khi trở về Đông Phương Úc Khanh cũng không có ý che giấu thân phận của mình, muốn biết không phải việc gì khó. Huống chi Trúc Nhiễm trời sinh tính đa nghi, đối với Đông Phương nhất định thù hằn phòng bị còn hơn cả biết ơn. Gã luôn kiêu ngạo, tự xưng là mưu kế hơn người, Đông Phương lại hơn gã một bước. Bởi huynh ấy xuất hiện, gã hoàn toàn không thể khống chế nàng nữa, đương nhiên coi Đông Phương như họa lớn, sẽ cẩn thận điều tra để biết người biết ta.

Hoa Thiên Cốt biết mình không có tâm cơ như Trúc Nhiễm, cũng không thủ đoạn như gã, lại càng không thể nhẫn nhịn như gã. Nhưng lúc nàng khó khăn nhất gã vẫn có ân với nàng, bất kể ý tốt hay xấu, tự đáy lòng nàng vẫn cảm kích vô cùng.

Hoa Thiên Cốt muốn báo đáp cho nên gã có thể lợi dụng nàng, nếu nàng còn giá trị. Nàng không để ý tới việc bị gã lợi dụng, nhưng điều kiện tiên quyết là không được làm hại người khác. Lúc mới rời khỏi man hoang nàng rất lo lắng, nhưng bây giờ nàng không sợ nữa vì đã có Đông Phương. Dù Trúc Nhiễm có lợi hại đến đâu cũng không đấu nổi huynh ấy, sống chung bao lâu ở man hoang, nàng hiểu gã, gã chắc chắn cũng hiểu nàng.

Trúc Nhiễm là kẻ thông minh, trước nay việc gì cũng tính toán cẩn thận, đặt lợi ích lên hàng đầu, không nóng nảy, không lơ là, khi gặp sự cố điều đầu tiên nghĩ tới là phải làm thế nào để bảo vệ mình. Dù đã tâm có góc đầu dậy, nhưng chỉ cần một ngày có Đông Phương, gã sẽ không dám lật lọng, đùa nàng trong lòng bàn tay.

“Sao ngươi cũng tới Mao Sơn, trên đảo đã xảy ra chuyện gì sao? Đâu Lan Can tiền bối và những người khác đâu?”

“Bọn họ vẫn ở trên đảo, Thần tôn không về cũng không truyền tin, tiền bối sợ có gì bất trắc nên phái ta tới xem thế nào. Đông Phương Úc Khanh nói người tới Trường Lưu Sơn một mình, không bị phát hiện chứ?”

“Không.” Hoa Thiên Cốt cúi đầu, có lẽ sâu trong nội tâm nàng mong sự phụ phát hiện ra mình, nàng muốn gặp người...

“Thái độ của những người trên đảo thế nào?”

“Bọn họ đều là những con chim ưng mới được thả khỏi lồng, tất nhiên muốn ra sức bay lên trời. Nhưng phần lớn đã lâu không vận chân khí, vừa quay về Lục giới có nhiều thứ chưa thích ứng, phải mất mười ngày nửa tháng pháp lực mới từ từ khôi phục được. Bọn họ cũng biết mình nay không bằng xưa, những ngày ở man hoang lại quá đáng sợ, họ không muốn phải về đó nên chắc sẽ không tùy tiện ra ngoài gây sự như Thanh Liên. Hơn nữa còn có Đầu Lan Can và Hủ Mộc quý, có lẽ tạm thời trấn áp được, người yên tâm.”

“Vậy là tốt rồi, sao ngươi lại vào rừng một mình thế này? Bên ngoài tuyết rơi lạnh lắm.”

“Vừa nãy có hai đệ tử Trường Lưu tới đây, một kẻ có pháp lực rất mạnh. Ta sợ không giấu được hơi thở của mình nên ra ngoài tránh.”

“Đệ tử Trường Lưu?” Hoa Thiên Cốt thầm giật mình.

Trúc Nhiễm gật đầu, con ngươi đột nhiên trở nên u ám. “Một nam một nữ, nữ hình như tên Khinh Thủy, nam là Lạc Thập Nhất.”

Hoa Thiên Cốt vui vẻ: “Bọn họ ở đâu?”

“Vừa đi xong, người không gặp trên đường ư?”

“Không...” Hoa Thiên Cốt nhíu mày, thảo nào không thấy họ ở Trường Lưu, hóa ra là tới Mao Sơn. Nói vậy Đường Bảo cũng có thể tới...

Hoa Thiên Cốt buồn bã, không ngờ lại lỡ mất dịp gặp nhau. Nàng ngẩng đầu nhìn Trúc Nhiễm, hình như thoáng cảm thấy một luồng sát khí nhàn

nhật khác thường. Dù gã đã cố gắng che giấu, nhưng không biết có phải vì công lực chưa khôi phục hoàn toàn hay không mà dường như rất khó áp chế.

Nàng thử đoán: “Trước kia ngươi từng gặp Lạc Thập Nhất sao?”

Trúc Nhiễm hừ lạnh: “Lúc ta ở Trường Lưu Sơn nó còn chưa sinh đâu!”

“Ngươi biết huynh ấy là ai?”

“Tuy rằng ta ở man hoang đã lâu, nhưng cũng về được gần một ngày rồi, muốn biết tám mươi năm này Trường Lưu Sơn, thậm chí là Lục giới có những chuyện gì xảy ra với ta mà nói rất dễ.”

“Chính vì ngươi sốt ruột muốn biết tất cả nên mới lấy cớ ra khỏi đảo tới Mao Sơn. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy, ngươi hẳn đã tới không ít nơi?”

Trúc Nhiễm nhướn mày nhìn nàng: “Thông minh.”

Hoa Thiên Cốt biết lý do Trúc Nhiễm lại phải ra khỏi điện, dựa vào khả năng của gã sao lại không che giấu được hơi thở của mình, phải là không thể khắc chế nổi luồng sát khí cuộn cuộn trong lòng mới đúng. Nhìn thấy kẻ thay thế mình trở thành đệ tử của Thế tôn đứng đầu Trường Lưu, rốt cuộc gã đang hận, ghen tị hay là không cam lòng?

Nàng tốt xấu gì vẫn là đồ đệ của sư phụ, còn gã thì đã chính thức bị trục xuất. Chỉ có thêm một tiểu sư muội mà nàng đã khó chịu đến thế này rồi, một đệ tử bị đuổi như gã chắc chắn còn khó chịu hơn?

Cùng bị nước ao Tam Sinh để lại sẹo trên người, cùng là tội nhân của Lục giới, cùng bị tàn nhẫn đẩy tới man hoang, lòng Hoa Thiên Cốt lại dâng lên một sự đồng cảm. Gã và nàng đều là người bị Lục giới ruồng bỏ...

Trúc Nhiễm thấy mắt nàng đột nhiên trở nên thương hại, sự kiêu ngạo và tự tôn bị tổn thương, gã cười lạnh nói: “Đừng đánh đồng ta với người, là ta phản bội Trường Lưu. Người cho rằng ta cũng giống mình, muốn trở thành đồ đệ của ai đó ư?”

Hoa Thiên Cốt lắc đầu, nàng không biết tình cảm Trúc Nhiễm đối với Ma Nghiêm là loại gì, cũng không biết trước kia đã xảy ra chuyện gì. Nhưng rõ ràng Trúc Nhiễm rất hận Ma Nghiêm, gã nảy ra trăm phương ngàn kế dường như cũng chỉ để trả thù, mà điều đó hình như không đơn giản chỉ vì bị lưu đày. Điều khiến nàng thấy kì lạ đó là một Thế tôn luôn nghiêm khắc đáng nể rất hiểu tính cách Trúc Nhiễm mới phải. Trước kia Trúc Nhiễm chắc chắn đã phạm tội nghiêm trọng mới bị trục xuất khỏi môn phái, nhưng lại không bị phế. Chẳng lẽ là Thế tôn tín niệm tình thầy trò?

Hoa Thiên Cốt bỗng nhớ tới cảnh Bạch Tử Họa cầm Đoạn Niệm không chút lưu tình đâm nàng một trăm lẻ một lần, không nhịn được rùng mình.

Nhưng dù là Trúc Nhiễm hận Ma Nghiêm, hận Trường Lưu, hay thậm chí hận cả Lục giới thì rõ ràng gã đã hận lây sang Lạc Thập Nhất. Bất kể Lạc Thập Nhất có muốn hay không, cảm giác bị kẻ khác thay thế rất khổ sở, huống chi là với một kẻ kiêu ngạo như Trúc Nhiễm. Vốn gã luôn bình tĩnh và tự chủ, giờ lại có thể sinh ra sát khí mãnh liệt như thế, đủ biết oán hận trong lòng đã dâng tới cực điểm.

Hoa Thiên Cốt ớn lạnh, nghiêm túc nói với Trúc Nhiễm: “Ta nhắc nhở người, Lạc Thập Nhất là sư huynh, cũng là người bạn tốt nhất của ta, nếu người dám động tới một cọng lông của huynh ấy, ta sẽ không tha cho người!”

Sư huynh? Bạn?

Trúc Nhiễm nhìn nàng một lúc lâu không nói lời nào, nở nụ cười khinh miệt. Gã khẽ cúi người, chẳng mấy chốc đã lấy lại dáng vẻ cung kính kia.

“Lệnh của Thần tôn, thuộc hạ không dám không nghe.”

Hoa Thiên Cốt nhú mày, nàng thà nghe gã cuồng ngạo chỉ huy mình, chống đối mình, cũng tốt hơn là không biết gã đang tính toán gì trong lòng. Dù sao người cũng là nàng đưa ra, nàng phải chịu trách nhiệm, bảo vệ tốt Lạc Thập Nhất và Trường Lưu, tuyệt đối không thể có sơ suất gì.

Nàng vào trong điện vừa đẩy cửa ra thì một vật thể gì đó màu xanh đã bay tới, đập thẳng lên mặt nàng. Hoa Thiên Cốt giật mình, vươn tay lên sờ, mềm mềm, tròn trịa, không phải Đường Bảo thì là ai. Tiếp theo một tiếng khóc thảm thiết long trời lở đất vang lên, sau đó là nước mắt ào ào chảy mãi không dứt.

“Mẹ Cốt Đầu... Hu hu hu... Oa oa oa...”

Hoa Thiên Cốt nhắm mắt lại, cảm giác trên mặt không ngừng có nước chảy xuống, không biết là nước mắt của Đường Bảo hay là của nàng nữa. Cắn chặt môi không cho khóc thành tiếng, nàng chỉ thấy người mình không ngừng run lên. Từ trước tới nay chưa bao giờ xa nhau lâu như thế, nó có biết lúc cô đơn một mình ở man hoang nàng nhớ nó tới nhường nào không? Nếu ở đó có Đường Bảo, nàng sẽ không khổ sở, không khó khăn đến thế.

“Đường Bảo...”

“Mẹ Cốt Đầu, con sẽ không bao giờ rời xa mẹ nữa.” Đường Bảo hận mình không lớn hơn để có thể ôm chặt lấy nàng mà không phải cánh mũi của nàng. Hận mình không lợi hại hơn để có thể bảo vệ nàng, không để nàng chịu bất kì vết thương nào nữa.

“Mặc dù màn trùng phùng này rất cảm động, nhưng sao ta rất mắc cười nhỉ?” Đông Phương Úc Khanh trêu chọc.

Hoa Thiên Cốt quay đầu lại, thấy Đông Phương Úc Khanh và Vân Ân đang vui vẻ ngồi bên bàn, trên bàn bày vài chén trà vẫn chưa nguội, có lẽ

bọn Lạc Thập Nhất đi chưa lâu.

Hoa Thiên Cốt dùng tay áo lau hết nước mắt nước mũi Đường Bảo để lại trên mặt. Nàng vui vẻ nhắc nó lên quan sát kĩ, nâng trong lòng bàn tay ra sức hôn, Đường Bảo mừng rỡ lăn qua lăn lại.

Đông Phương Úc Khanh nhẹ nhàng kéo Hoa Thiên Cốt vào lòng, xua đi khí lạnh trên người nàng. Nhìn gương mặt tiều tụy và đôi môi trắng bệch như tờ giấy kia, hắn biết lần này Hoa Thiên Cốt về Trường Lưu Sơn bị đả kích không nhỏ, nhưng chỉ đành âm thầm thở dài.

Vân Ân nhìn ba người vui vẻ hòa thuận, cười nói: “Chả mấy khi Đường Bảo không nở ngủ, mỗi mắt mong chờ người cả đêm. Trời đã sáng, chắc ai cũng đói rồi, ta xuống làm bữa sáng cho mọi người.”

“Ha ha, được, Vân Ân, ta muốn ăn...”

“Cháo củ sen đúng không?”

“A? Đúng.” Hoa Thiên Cốt cười rạng rỡ, nhớ lại năm đó về Mao Sơn với huynh ấy, lòng nàng lại vui vẻ ấm áp. Tựa vào ngực Đông Phương, lòng lại ôm Đường Bảo, nỗi đau và tuyệt vọng vừa nãy ở Trường Lưu đã có thể dần bình ổn. Nàng bỗng thấy sự phụ không ở bên mình cũng không sao, chỉ cần người vẫn khỏe mạnh, vui vẻ. Hơn nữa còn có Đường Bảo, Đông Phương Úc Khanh, nhiều người quan trọng như thế đang ở bên nàng. Vì bọn họ, nàng nhất định phải sống thật hạnh phúc.

“Đường Bảo, Đường Bảo, Đường Bảo...” Vừa lầm bầm vừa dùng mặt cọ tới cọ lui lên người nó, Hoa Thiên Cốt cảm thấy ôm và nói chuyện không đủ để bù lại bao nỗi nhớ mong lâu nay. Hai người cùng chung một dòng máu, vốn là một, sao có thể tách rời.

“Mẹ Cốt Đầu, mặt của mẹ, họng của mẹ...” Đường Bảo khóc càng đau lòng. Tuy rằng Đông Phương Úc Khanh đã nói trước với nó, nhưng nhìn

gần thế này mới biết thế thảm đến mức nào.

“Không sao, chỉ là bề ngoài thôi, không đáng nhắc đến. Có thể gặp lại bảo bối đã là trời xanh ban ơn cho ta rồi. Vừa nãy ta tới Trường Lưu Sơn không tìm thấy người, người không biết ta thất vọng thế nào đâu, không ngờ vừa về đây thì lại gặp!” Hoa Thiên Cốt kích động bóp bóp nó. Đường Bảo không khác gì một năm trước, nhưng cơ thể càng trong hơn, sáng lên một màu xanh biêng biếc, xem ra linh lực tăng thêm nhiều lắm.

“Đường Bảo nhà ta ngoan quá, giữ gìn vóc dáng thật tốt, không bị béo lên.”

“Đương nhiên rồi, không có Cốt Đầu, con trà không muốn com không thêm, ngủ cũng gặp ác mộng, sao mà béo được.”

Hoa Thiên Cốt đau lòng nhìn nó: “Xin lỗi, tại ta không tốt, để người một mình ở lại đây...”

Đường Bảo nước mắt lưng tròng nhìn nàng: “Là do Đường Bảo vô dụng, không thể bảo vệ mẹ Cốt Đầu, để mẹ phải chịu khổ. Đường Bảo thề, sau này có liều mạng cũng phải cứu mẹ ra!”

Hoa Thiên Cốt khẽ hôn nó, nhìn dáng vẻ đáng yêu kia, chỉ tiếc không thể nuốt chửng.

Đông Phương Úc Khanh nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, cười dịu dàng: “Một năm nay Đường Bảo quả thực lo cho nàng vô cùng, lúc biết ta có cách vào man hoang đã mừng muốn chết. Ta sợ nó sốt ruột nên vừa ra đã truyền tin cho nó biết, không ngờ nhóc con này không đợi nổi đã lao ngay tới đây thăm nàng. Lạc Thập Nhất và Khinh Thủy cũng rất nhớ nàng, bèn tìm một cơ ra ngoài đưa nó tới Mao Sơn. Không ngờ nàng lại lẳng lặng về Trường Lưu Sơn, hai bên bỏ lỡ nhau. Hai người họ tới đây đợi nàng cả đêm nhưng vẫn không gặp được. Hôm nay Trường Lưu có tiệc nên nhiều việc, bọn họ sợ bị phát hiện, gần tới hừng đông thì vội vàng quay về. Còn Đường Bảo thì có nói gì cũng không chịu đi, nhất quyết phải ở lại đây chờ nàng. Nhưng

nàng không phải sốt ruột, nếu đã về, gặp nhau là chuyện sớm hay muộn mà thôi.”

Hoa Thiên Cốt gật đầu: “Ừm, ta biết, gặp được Đường Bảo ta đã rất vui rồi. Nếu Lạc Thập Nhất và Khinh Thủy bận việc không ra được thì ta lại lên vào Trường Lưu Sơn. Cả Sát tỷ tỷ và Lăng ca ca nữa, ngày mai ta sẽ đi tìm bọn họ.”

Đông Phương Úc Khanh đột nhiên nhíu mày nghiêm túc nói: “Trước khi cứu được Tiểu Nguyệt, tốt nhất đừng gặp hai người họ.”

“Tại sao? Khi ta không ở đây, bọn họ hẳn cũng rất lo lắng. Sát tỷ tỷ và Lăng ca ca tốt với ta như thế, ít ra ta phải báo với họ một tiếng. Hơn nữa... ta cũng rất nhớ hai người họ. Đông Phương, huynh nói thật đi, một năm ta không có ở đây, rốt cuộc đã xảy ra những chuyện gì?” Ngay cả man hoang nàng cũng tới rồi, còn gì không chịu nổi nữa. Chuyện sư phụ nhận thêm đệ đệ nàng cũng đã chấp nhận, còn gì không gánh vác được nữa đây...

Đông Phương Úc Khanh thở dài: “Sát Thiên Mạch đã không còn là Sát Thiên Mạch trước kia, hẳn ta thật sự nhập ma rồi. Khi tới Trường Lưu Sơn chắc nàng cũng thấy khác thường chứ?”

Hoa Thiên Cốt sững sốt, nhớ tới sự phòng vệ nghiêm ngặt chưa từng thấy ở Trường Lưu, còn cả khung cảnh trống vắng xác xơ kia nữa. Chẳng lẽ đúng như lời U Nhược, yêu ma... Đông Phương Úc Khanh thấy mặt nàng lập tức tái mét, bèn nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng.

“Sau khi nàng gặp chuyện không may, Trường Lưu tạm ứng phó bằng cách tuyên bố với ngoại giới rằng nàng đã bị Sát Thiên Mạch cứu đi. Lúc ấy lòng ta nóng như lửa đốt, không hề nghi ngờ vội tới Yêu giới tìm hắc. Trường Lưu nhân cơ hội đó thoát khỏi mạng lưới theo dõi của Dị Hủ các, đẩy nàng tới man hoang. Khi ta tìm được Sát Thiên Mạch mới phát hiện ra hắc vừa bị trọng thương lại trúng kịch độc, như thể Ma Nghiêm có thù sâu với hắc vậy, xuống tay rất nặng, nhưng vì hắc là kẻ đứng đầu yêu ma, Ma Nghiêm sợ Nhị giới bạo loạn cho nên lại thả hắc về. Sát Thiên Mạch tuy

xinh đẹp tuyệt thế, pháp lực cao cường, thủ đoạn độc ác nhưng tính cách lại nóng nảy, lập dị tùy hứng, suy nghĩ đơn giản. Pháp lực của Ma Nghiêm ngay cả Bạch Tử Họa cũng chưa chắc đã thắng, huống hồ Sát Thiên Mạch lại quan tâm tới nàng như thế, tâm phiền ý loạn, làm sao mà đấu được. Nhưng tính hăn vốn kiêu ngạo, nào có cam tâm chịu mối nhục lớn này, vì thế tìm đủ mọi cách cứu nàng ra, nhưng vẫn không thể vào được man hoang, nên chỉ có thể mỗi ngày giết một người, buộc Trường Lưu triệu nàng về. Cho đến bây giờ, Sát Thiên Mạch đã giết hơn ba trăm đệ tử Trường Lưu.”

Tim Hoa Thiên Cốt như bị bóp chặt, kinh ngạc nói không nên lời. Sát tử tử vì nàng mà làm tới tận mức này?! Thì ra những đệ tử Trường Lưu đó là hăn giết?

Sao có thể? Sao có thể như vậy? Bao nhiêu người đã chết như thế, là bởi vì nàng?!

“Nhưng Trường Lưu phòng vệ rất nghiêm ngặt, còn có cả Thế tôn, Nho tôn và sư phụ ta nữa...”

“Nếu đối đầu trực diện thì đương nhiên tình huống sẽ khác, nhưng Sát Thiên Mạch có dám thủ hạ lợi hại, dựa vào khả năng của bọn chúng, lẳng lặng tới Trường Lưu Sơn giết vài đệ tử có gì khó? Dù sao Trường Lưu cũng lớn như thế, dù cẩn thận mấy cũng sẽ có chỗ sơ suất. Ma Nghiêm lợi hại tới đâu chẳng nữa cũng làm sao giờ giờ phút phút bảo vệ hơn tám nghìn người?

Trường Lưu và Ma giới còn xảy ra vài trận ác liệt, Sát Thiên Mạch cũng bị trọng thương mấy lần, sau đó Xuân Thu Bất Bại không để hăn ra ứng chiến nữa. Ma Nghiêm đương lúc giận dữ, mấy lần muốn giết hăn mà không được. Sau khi Yêu Thần xuất thế, Lục giới hỗn loạn, nhân gian không ngừng chiến tranh. Các tiên phái khác tự lo cho mình còn chưa nổi, hơn nữa yêu ma lại đang thắng thế. Tạm thời bây giờ Sát Thiên Mạch chỉ nhằm vào một mình Trường Lưu, mỗi ngày giết một người, mặc dù không tổn hao lắm về mặt tâm lý lại khiến Trường Lưu, thậm chí cả Tiên giới dần dần suy sụp.

Các tiên phái khác để bảo vệ mình đương nhiên không dám nhúng tay vào việc này, tránh rước họa vào thân. Bằng không mục tiêu của Sát Thiên Mạch đâu chỉ là một mình Trường Lưu nữa, thậm chí có thể gây nên trận chiến lớn nhất từ trước tới giờ giữa hai giới Tiên Ma. Vì vậy Trường Lưu đã bị đẩy vào thế cô lập, phải dùng ba nghìn đệ tử còn lại đối đầu với cả hai giới Yêu Ma, khó khăn đến nhường nào, mà lợi thế duy nhất của Tiên giới chỉ là nắm Tiểu Nguyệt trong tay, nhân lúc Ngũ Tinh Diệu Nhật nghĩ cách diệt nguyên thần của Yêu Thần. Tiểu Nguyệt bây giờ chắc chắn không thể ở Trường Lưu Sơn đang yếu tới mức không chịu nổi một kích, nhưng vì sợ bọn Sát Thiên Mạch tới cứu nên địa điểm giam giữ cụ thể cực kì bí mật, ngay cả ta cũng không thể điều tra ra được.

Lần này Bạch Tử Họa nhận thêm một đồ đệ nữa, có lẽ do thiên đình thấy tình thế đang dần nghiêm trọng, không thể tiếp tục làm ngơ, sợ yêu ma càng phát triển mạnh mẽ, lần lượt diệt từng phái, cho nên đặt thành hiệp nghị gì đó với Ma Nghiêm. Còn nhận đồ đệ và đãi tiệc chẳng qua là thông cáo liên minh này cho Lục giới xem, trấn an lòng người trong Tiên giới, đồng thời uy hiếp yêu ma. Trường Lưu yện hôm nay, ngay cả vài vị Bồ Tát vốn không quan tâm sự đời cũng tới, ta tin chẳng mấy chốc sẽ có hành động với Sát Thiên Mạch.”

Hoa Thiên Cốt chỉ thấy đầu mình xoay vòng vòng, tình cảnh như thế này mà sư phụ vẫn không chịu triệu nàng về ư? Sự trở về của nàng lẽ nào chính là một kiếp nạn lớn nữa của Trường Lưu và Tiên giới.

“Nếu thế mọi chuyện là do ta mà nên, không phải ta càng phải tới nói rõ với Sát tử tử, để tử ấy không cần giết người và tiếp tục đối địch với Trường Lưu nữa?”

“Cốt Đầu ngọc, với tính cách Sát tử tử của nàng thì hẳn sẽ lo lắng cho người khác, sẽ suy nghĩ cho đại cục, sẽ nghe lời khuyên bên ngoài sao? Hẳn sao có thể vì nàng đã quay trở về mà từ bỏ oán hận với Trường Lưu, với Ma Nghiêm, với Bạch Tử Họa? Hơn nữa nàng nói xem, đời này hẳn coi trọng thứ gì nhất?”

Hoa Thiên Cốt thờ đấng, lấp bắp nói: “Là sắc đẹp của chính mình.”

Đông Phương Úc Khanh gạt đầu: “Hắn tự xưng là xinh đẹp đương thời không ai sánh kịp, ngay cả mục đích tu luyện ban đầu cũng chỉ vì có thể trường sinh bất lão. Hắn coi trọng nhan sắc như thế, nàng cho là hắn nhìn thấy mặt nàng, nghĩ tới cảnh nàng phải chịu khổ ở man hoang thì sẽ tức đến thế nào? Tính hắn vốn tùy tiện, tới lúc đó làm sao có thể không chế nổi lửa giận. Binh lực trong tay Sát Thiên Mạch là cả hai giới Yêu Ma, gấp mười lần Tiên giới, cho dù không thể dễ dàng bình định Tiên giới nhưng một khi đại chiến bùng nổ, muôn dân Lục giới nhất định sẽ lâm than. Trước kia hắn không dám làm tới cùng là bởi vì nàng vẫn đang ở man hoang, nằm trong tay Trường Lưu, hắn đành phải nén giận, giết người cho bỏ tức, ép Trường Lưu thả người. Bây giờ nàng đã ra ngoài, hắn không còn gì bận tâm nữa, chắc chắn trong cơn giận dữ sẽ nghĩ cách diệt cả Trường Lưu, thậm chí cả Tiên giới để báo thù cho nàng. Vậy nên nghe lời ta, ít nhất là trước khi cứu được Tiểu Nguyệt, trước khi mọi chuyện bình ổn thì tuyệt đối không được gặp hắn, thậm chí không được cho hắn biết nàng đã thoát khỏi man hoang.”

Hoa Thiên Cốt mệt mỏi ôm Đường Bảo tựa vào hõm vai Đông Phương, đã kích liên tiếp khiến nàng sắp không thở nổi. Tất cả mọi chuyện đều do nàng gây nên, là do nàng gây nên...

“Vậy Lãng ca ca thì sao? Huynh ấy, huynh ấy cũng xảy ra chuyện gì ư?” Hoa Thiên Cốt vì căng thẳng mà giọng có chút run rẩy.

“Nàng yên tâm, hắn không dễ bắt nạt đâu, đường đường là đế vương của một giới, sao xảy ra chuyện gì được. Trước kia hắn cũng bị Ma Nghiêm đả thương, hơn nữa còn lợi dụng thời gian hắn chữa bệnh để phân tán binh lực ở nhân gian. Bằng không, cộng thêm binh lực của Hiên Viên Lãng, Trường Lưu càng không thể chống đỡ. Nhưng sự phụ Lạc Hà Đông của hắn nào chịu cam tâm, hùng hổ chạy tới Trường Lưu gây rối. Bạch Tử Họa phải đích thân xin lỗi, còn tặng cho ông ta rất nhiều tiên dược. Khi đó Kinh Thủy còn chủ động xin tới hoàng cung, ở lại đó chăm sóc Hiên Viên Lãng một thời gian.”

“Khinh Thủy thích Lãng ca ca đó, tất nhiên là phải thế rồi, may mà có cậu ấy chăm sóc Lãng ca ca. Ý huynh là ta đừng xuất hiện quấy rối bọn họ yêu nhau?”

“Ngốc chết mất, nàng có thể nhìn ra Khinh Thủy thích Lãng ca ca của nàng, thế sao lại không nhìn ra Lãng ca ca thích nàng?” Đông Phương Úc Khanh cất giọng bất lực.

“Hai chúng ta là huynh muội kết nghĩa mà, đương nhiên Lãng ca ca sẽ tốt với ta rồi. Bao nhiêu năm qua chúng ta gặp nhau chưa đến năm lần, không phải giả nam thì là mặt bánh bao đen thui và đáng vẻ mười hai, mười ba tuổi, sao huynh ấy thích ta được?”

Đông Phương Úc Khanh cũng thấy có lí, dựa theo lẽ thường thì chuyện này quả thật không thể xảy ra, xem ra người có vấn đề là Hiên Viên Lãng.

“A, chuyện này rất khó nói rõ, tình cảm vốn là một thứ kì lạ. Nhưng nàng phải biết rằng, đời này người có duyên với Hiên Viên Lãng là Khinh Thủy. Ý trời bất thường, nhưng mỗi người đều có số phận riêng của mình. Sự xuất hiện của nàng vốn không nằm trong vòng thiên mệnh, nhưng liên quan và làm rối loạn số mệnh của rất nhiều người. Hiên Viên Lãng giống Sát Thiên Mạch, đều là người vô cùng cố chấp, nếu không muốn Khinh Thủy đau lòng thì nàng gặp hắn ta càng ít càng tốt.”

Đường Bảo ngẩng đầu lên lẩm bẩm: “Khinh Thủy không thèm thích tên đầu gỗ kia đâu! Khinh Thủy đồng ý gả cho con từ lâu rồi, hừ.”

Hoa Thiên Cốt chọc chọc khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, thấy như quay về quá khứ.

“Chờ thêm mấy trăm năm nữa ngươi tu thành hình người rồi hãy nói sau. Nhưng tới lúc đó thì Lạc Thập Nhất phải làm sao bây giờ? Đông Phương nói giờ ngươi cùng ăn cùng ở với huynh ấy, ngươi đã là người của huynh ấy, à không phải, là sâu của huynh ấy rồi!”

Đường Bảo đỏ mặt, tức giận nói: “Cha bịa đấy! Con không thèm hấn ta! Đều tại hai kẻ khốn kiếp Thế tôn và Tôn thượng hại mẹ thành ra thế này, vậy mà hấn ta còn ngoan ngoãn nghe lời bọn họ, một kẻ ba phải, vô dụng! Con ghét hấn ta chết đi được! Tất cả là do Khinh Thủy không ở đó, ba để hấn ta chăm sóc con, và lại hấn cũng rất tốt với con, nên con đành cố gắng ở lại chỗ hấn thôi! Hừ!”

“Vừa hay kẻ ba phải và con sâu thối ngươi lại xứng một đôi!” Hoa Thiên Cốt nâng nó lên khẽ hôn, vì chuyện của nàng nhất định Đường Bảo đã không ít lần hục hặc với Lạc Thập Nhất. Lạc Thập Nhất đáng thương, sao lại thích phải con sâu vừa tùy hứng lại vừa tác oai tác quái thế này?

“Cốt Đầu, nàng tới Trường Lưu Sơn gặp được Bạch Tử Họa không?” Đông Phương Úc Khanh yêu chiều nhìn hai người.

Hoa Thiên Cốt sừng sốt một lát, chậm rãi cúi đầu: “Không, nhưng ta gặp được U Nhược.”

Đường Bảo vội vàng nhận lỗi: “Mẹ Cốt Đầu, con xin lỗi, U Nhược tốt lắm, hay chạy tới chơi với con. Con không biết đã trở thành bạn tốt của U Nhược từ lúc nào nữa, có điều con thật sự không ngờ nàng sẽ trở thành đồ đệ của Tôn thượng...”

“Không sao, ta cũng biết con bé rất đáng yêu, Đường Bảo bé nhỏ háo sắc và ham vui nhất định sẽ có một ngày chạy theo mong người khác.” Hoa Thiên Cốt cười nó, Đường Bảo âm ức chu miệng.

“Đi thôi, chúng ta xuất phát nào.” Đông Phương Úc Khanh đứng dậy.

“Đi đâu?”

“Tới dự tiệc của Trường Lưu chứ đi đâu, nàng không muốn tận mắt nhìn thấy sư phụ sao? Cho dù không có cách ngăn cản, chúng ta cứ thử dịch dung đi gây rối đã. Ngồi đó chờ Bạch Tử Họa nhận thêm đồ đệ, nàng cam tâm ư?”

Hoa Thiên Cốt xót xa, mỉm cười lắc đầu, có thể thấy Đường Bảo nàng đã vui lắm rồi, con người không thể quá tham lam.

Nàng không ở đó, sư phụ sẽ lại cô đơn trong Tuyệt Tình điện. Có lẽ nên để cô bé hoạt bát sôi nổi đó ở bên cạnh người, thế giới của người sẽ không còn lạnh lùng hiu quạnh nữa. Về phần nàng, đã không còn mặt mũi nào tới gặp người nữa rồi. Huống hồ lại là bữa tiệc này, ngoài việc càng khiến mình khó chịu hơn thì chẳng còn tác dụng gì khác.

“Cả đêm không ngủ rồi, ta muốn nghỉ ngơi.”

Đông Phương Úc Khanh lại sâu xa nhìn nàng: “Cốt Đầu, nàng không muốn biết tại sao Trường Lưu lại sa sút tới mức thế này, tại sao mọi việc đối nội đối ngoại của Trường Lưu đều do Thế tôn ra mặt, tại sao một Trường Lưu vốn đứng đầu Tiên giới lại phải chịu sự ghẻ lạnh cô lập của Tiên giới ư?”

Hoa Thiên Cốt giật mình, ngẩng đầu lên nhìn hẩn.

“Bởi vì Yêu Thần là đệ tử Trường Lưu nàng thả ra, tai họa Lục giới đều do nàng tạo nên.”

Hoa Thiên Cốt mệt mỏi từ từ cúi đầu, nàng biết, nàng là tội nhân, tội nhân của Tiên giới, tội nhân của Trường Lưu.

Đông Phương Úc Khanh ngừng một lát, tiếp tục gần từng chữ: “Nhưng thật ra những điều đó đều không quan trọng, điều quan trọng nhất là, Bạch Tử Họa vì nàng mà đã chịu sáu mươi tư cây đinh Tiêu Hồn!”

Hoa Thiên Cốt, người thân là đệ tử Trường Lưu, đồ đệ đầu tiên của trưởng môn, người đã đẩy sư phụ người đi đâu? Bảo mặt mũi Trường Lưu giữ thế nào? Người thân nhận sự phò thác của Thanh Hư đạo trưởng, trở thành Mao Sơn chủ trưởng môn, người bảo phái Mao Sơn phải trả lời người trong thiên hạ sao đây? Người thẹn với Trường Lưu chính là bất trung, thẹn với sư phụ người chính là bất hiếu, thẹn với sự phò thác của Thanh Hư đạo trưởng chính là bất nghĩa, càng thẹn với người trong thiên hạ chính là bất nhân. Một kẻ bất trung, bất hiếu, bất nghĩa, bất nhân như thế, Trường Lưu dung người sao được? Giờ phán người bị trục xuất khỏi sư môn, chịu chín chín tám mươi một cây đinh Tiêu hồn trên trụ Tru Tiên...

Đinh Tiêu Hồn...

Đầu nàng vang lên những gì Nho tôn đã nói trong buổi hội thẩm hôm đó, nhất thời trống rỗng, nàng lập tức ngã sõng soài xuống đất, từng khớp xương trên người đều bắt đầu nhúc nhích giật giật. Hoa Thiên Cốt cố gắng nuốt mùi tanh ngọt đang dâng trong họng xuống, tay nắm thành quyền, móng tay găm sâu vào da thịt.

Cuối cùng nàng cũng hiểu vì sao tám mươi một cây đinh Tiêu Hồn mà nàng chỉ chịu có mười bảy, thì ra số còn lại sư phụ gánh hết cho nàng. Thảo nào, thảo nào đêm qua người suy yếu tới mức ấy. Dù cho đạo hạnh của sư phụ có cao tới đâu, tận sáu mươi tư cái, chịu sao thấu? Huống chi lúc ấy độc của người mới được giải, pháp lực chưa hoàn toàn khôi phục, lại không có sức mạnh Yêu Thần bảo vệ như nàng.

Vì sao? Vì sao? Người sai rõ ràng là nàng, kẻ nên bị phạt rõ ràng là nàng, vì sao sư phụ phải làm như thế?

Nàng có rất nhiều chuyện muốn hỏi, nhưng bây giờ chỉ có thể dờ dẫm nhìn về phía trước, khoe môi không nói nên lời.

Mười bảy cây đinh Tiêu Hồn kia, nổi đau nứt gan toác mật kia, cả đời này nàng cũng không quên được. Nhưng số đinh sư phụ phải chịu còn hơn nàng mấy lần, nếu không phải nhờ tu vi cao, có lẽ ngay cả mạng sống cũng khó bảo toàn! Bây giờ, đạo hạnh đã mất gần hết, vết thương đinh Tiêu Hồn để lại trong xương cũng không thể tự khép miệng như nàng mang sức mạnh Yêu Thần. Ngay cả Đẩu Lan Can chỉ bị hai cây đinh Tiêu Hồn ở mắt cá chân mà tới tận bây giờ ra khỏi man hoang rồi vẫn đi khắp khiêng, thời tiết thay đổi còn đau nhói cả ngày lẫn đêm. Một năm này sư phụ đã sống thế nào?

Nhớ tới tiếng ho ồm yếu của người, tỉnh giấc lại mê man muốn ăn canh hoa đào, Hoa Thiên Cốt đau đớn cuộn tròn lại. Ở man hoang đâu có khổ thế nào cũng đâu so được với nổi đau người phải chịu vì nàng?

Hoa Thiên Cốt bỗng nghĩ ra gì đó, trợn mắt túm chặt lấy vạt áo của Đông Phương Úc Khanh.

“Sức mạnh của Yêu Thần?! Chẳng lẽ sư phụ...”

Đông Phương Úc Khanh không nói gì, khẽ gật đầu.

“Không thể nào! Không thể! Chuyện này sao có thể?!!”

Hoa Thiên Cốt hoảng sợ, người không ngừng run, như thể đã nghe thấy chuyện đáng sợ nhất trên đời.

Không khí xung quanh bắt đầu rung chuyển dữ dội, tựa như sóng xô bờ, động đất, những thứ trên bàn đều rơi xuống. Đường Bảo sợ quá vội vàng bò vào lỗ tai Hoa Thiên Cốt.

Đông Phương Úc Khanh không biết nói gì mới được, chỉ nắm chặt tay, vỗ về thâm tâm đang cuồng loạn của nàng.

Hoa Thiên Cốt cười mà như không cười, khóc mà như không khóc.

Trúc Nhiễm nói cho nàng biết, trong người nàng có sức mạnh Yêu Thần thực sự, từ đó nàng vẫn thấy hoang mang khó hiểu. Nếu khi đó Tiểu Nguyệt truyền hết sức mạnh Yêu Thần cho nàng thì lúc bị sư phụ bắt ra, người sao có thể không phát hiện? Làm sao có thể không biết? Tại sao coi Tiểu Nguyệt là Yêu Thần rồi xử tử thẳng bẻ?

Nhưng nàng không dám nghĩ, càng không dám đoán, sư phụ là người thế nào chứ, nàng sao dám nghi ngờ.

Vậy nên nàng nguyện tin rằng người không biết chân tướng, mà không phải cố ý bao che cho mình. Nếu không...

Hoa Thiên Cốt rùng mình, cắn chặt môi dưới, bất kể thế nào nàng cũng không ngờ người sẽ chịu thay mình sáu mươi tư cây đinh, còn lấy Tiểu Nguyệt ra gánh tội thay mình nữa.

“Hôm qua tới đó nàng không thấy sức khỏe hẳn có gì bất thường ư?” Đông Phương Úc Khanh thở dài hỏi.

“Bạch Tử Họa không bị bệnh, dù đinh Tiêu Hồn đáng sợ, nhưng dựa vào đạo hạnh của hẳn thì vẫn chịu được. Hẳn đột nhiên suy yếu chính là vì nàng đã thoát khỏi man hoang, không bị giam cầm nữa. Để áp chế sức mạnh Yêu Thần trong nàng, sức mạnh phong ấn cũng sẽ tăng tương ứng, hẳn không chịu được phản phệ, sức khỏe tất sẽ yếu đi rất nhiều.”

“Phong ấn?” Hoa Thiên Cốt vô thức đưa tay sờ chỗ dưới nách phải, mỗi khi nàng vận chân khí, chỗ đó luôn nóng rực.

“Phải, sở dĩ nàng đã ra khỏi man hoang mà vẫn không thể dùng sức mạnh Yêu Thần là bởi sức mạnh đó đã bị chính tay sư phụ nàng phong ấn.”

“Không thể nào, sư phụ sẽ không làm thế!” Hoa Thiên Cốt ra sức lắc đầu. Nàng nhớ lại một trăm lẻ một nhát kiếm không chút nương tình kia, người là chuông môn của Trường Lưu, sao thiên vị nàng được.

Đông Phương Úc Khanh cười khỏ: “Ta cũng biết là không thể, càng không hiểu vì sao hắn lại làm như vậy. Ta nghĩ hắn sẽ phạt nàng theo lẽ thường, kết quả là hắn lừa cả Lục giới, vì tình riêng mà làm trái quy định. Ta nghĩ hắn sẽ vì đại nghĩa diệt thân, cho mọi người một câu trả lời thuyết phục, kết quả hắn lại chịu hình thay nàng. Mà đúng lúc ta đang cảm thán bao tâm huyết của nàng cuối cùng cũng được đáp lại, không phải hy sinh uổng phí, thì hắn lại lóc tiên cốt, phế tiên thân, chém đứt gân mạch của nàng, còn đẩy nàng tới man hoang. Ta thật không tài nào hiểu nổi hắn đang nghĩ gì, lại càng không biết phải hận hắn hay cảm ơn hắn.”

Hoa Thiên Cốt mệt mỏi giơ tay lên, vuốt ve mặt mình, nhất thời ngỡ ngàng không nói gì.

“Sư phụ đối xử với ta tốt vô cùng, có thể người niệm tình ta còn nhỏ mà mắc lỗi, không đành lòng để ta bị phạt, tất sẽ bao che cho ta. Nhưng sư phụ lại biết ta có ý nghĩ xấu về người, trong cơn giận dữ muốn ép ta quên. Còn chuyện phong ấn đây ta tới man hoang, chẳng qua chỉ để bảo vệ muôn dân Lục giới không phải lâm than mà thôi.”

Thì ra sư phụ mới là người khỏ nhất, mặc dù nàng không nói vì sao mình trộm thần khí nhưng chắc chắn người cũng đoán được. Vừa phải lo cho Lục giới vừa phải lo cho nàng, vừa thương nàng vừa thương thiên hạ. Dẫu vai mang trọng trách, nhưng thà để bản thân trở thành tội nhân thiên cô, cũng không muốn nàng phải chết oan. Có lẽ biết nàng có sức mạnh Yêu Thần bảo vệ nên người mới xuống tay nặng như thế...

Tại nàng, là nàng hại tất cả mọi người! Nàng thà rằng người tuyệt tình, nếu thế nỗi đau của nàng sẽ đơn giản hơn. Tất cả những gì nàng làm chỉ vì

muốn người khỏe mạnh, ai ngờ lại đẩy người tới tình cảnh thảm thương đó.

Đông Phương Úc Khanh buồn bã nói: “Cốt Đầu, trước kia nhìn nàng vất vả vì hấn, cố gắng vì hấn, tan nát cõi lòng vì hấn, mà hấn vẫn lạnh lùng vô tình, ta luôn thấy không đáng. Sau đó mới nhận ra, không nói tới công dạy dỗ, sự yêu thương Bạch Tử Họa dành cho nàng mấy năm nay, chỉ cần nói tới việc dựa vào tính cách của hấn mà để bảo vệ nàng, ngay cả nguyên tắc và đức tin bản thân tuân thủ nghiêm túc bấy lâu nay đều vứt bỏ. Ta hiểu hấn luôn ngấm ngầm chịu đựng, việc gì cũng có nỗi khổ trong lòng, nhưng lại không nhìn được đồ tất cả những nỗi khổ nàng đã phải chịu lên đầu hấn, tìm có để oán hận. Có lẽ ở một phương diện khác, ta vẫn thông cảm cho hấn.”

“Thế gian này ai quy định nàng yêu ai thì người ấy phải yêu lại nàng? Nàng trả giá vì hấn thì hấn nhất định sẽ báo đáp nàng? Đặc biệt là những người vô tình như Bạch Tử Họa, bất kể nói thế nào, trên cương vị là sư phụ nàng, hấn hoàn toàn xứng đáng. Với nàng, với Trường Lưu, với Tiên giới, hấn đều hoàn thành trách nhiệm lớn nhất mà hấn có thể. Nỗi khổ của hấn người thường không thể biết, hấn cũng chưa từng hé miệng. Lần này hấn nhận thêm đồ đệ khiến nàng tuyệt vọng vô cùng nhưng nàng muốn trốn ở chỗ này không làm gì sao? Từ trước tới nay nàng tin tưởng hấn đến thế, bất kể có chịu bao nhiêu oan ức khổ sở đều chưa từng oán hận. Tại sao lúc này cũng không thử tin tưởng hấn, tin tưởng lời thề với nàng và với thiên hạ khi nhận nàng làm đồ đệ?”

Hoa Thiên Cốt ngo ngác nhìn Đông Phương Úc Khanh, đáy lòng vô thức rơi lệ. Vì sao sau tất cả những chuyện đó, huynh ấy vẫn động viên nàng, giúp đỡ nàng như vậy?

Đông Phương Úc Khanh dịu dàng cười, thông thả vươn tay ra.

“Mau đi thôi, nếu không lên đường thì sẽ không tới kịp bữa tiệc của Trường Lưu đâu.”

Trời rét căm căm, Trường Lưu Sơn trắng xóa. Ba con thác lớn vẫn chảy từ ba tòa đại điện xuống dưới như xưa. Để đề phòng yêu ma gây sự, lớp ánh

sáng bảo vệ bên ngoài rất mạnh.

Sau khi dịch dung, Hoa Thiên Cốt, Đông Phương Úc Khanh và Đường Bảo bí mật trà trộn vào đoàn người của các phái. Bởi vì họ tới khá muộn nên bữa tiệc đã bắt đầu. Xung quanh mặc dù trang trí khá kì công, xa hoa, náo nhiệt nhưng chung quy Trường Lưu đã sa sút, không thể khôi phục cảnh tượng thịnh vượng như xưa, gương mặt của các đệ tử cũng thoáng chút phiền muộn.

Hoa Thiên Cốt đứng phía xa nhìn Ma Nghiêm và Sênh Tiêu Mặc đang ngồi tít trên cao, xung quanh còn có Lạc Thập Nhất và Khinh Thủy đang bận rộn. Nàng rất kích động, nhưng không dám lỗ mãng đánh tiếng.

Bỗng một ánh cầu vồng lướt qua mắt, Hoa Thiên Cốt nắm chặt hai tay, lòng thít chặt.

Nghê Mạn Thiên!

Lúc đó nàng đang mê man nên không biết người tới hôm đó là Ma Nghiêm, vẫn tưởng Nghê Mạn Thiên hắt nước ao Tuyết Tình lên người nàng trước mặt Bạch Tử Họa, bởi vì không thể nói nên dùng cách này báo cho sư phụ biết.

Nghê Mạn Thiên cười rạng rỡ, vẻ mặt đắc ý vui vẻ, phụ mẫu nàng ta cũng tới, ngồi ở ghế trên, ngoài ra còn rất nhiều tiên nhân khác.

Hoa Thiên Cốt nôn nóng nhìn khắp xung quanh cũng không thấy bóng Bạch Tử Họa đâu.

Một lúc lâu sau, cuối cùng tiếng chuông đại điện Trường Lưu cũng vang lên. Nàng biết nghi thức sắp bắt đầu, bèn ngồi ngay ngắn, xóc lại tinh thần. Nàng cũng không biết tới nước này rồi, bản thân còn mong đợi điều gì nữa.

Có lẽ, chỉ vì muốn gặp người một lần...

Cuối cùng, bóng hình màu trắng kia cũng chậm rãi bay từ trên Tuyệt Tình điện xuống. Dung mạo vẫn không thay đổi, nhưng đôi mắt lại lạnh như băng, so với trước kia còn sắc hơn vài phần.

Chúng tiên không khởi thán phục, ngay cả Nghê Thiên Trọng cũng không kìm được khẽ liếc mắt nhìn bọn đệ tử đầy thâm ý.

Chuyện Bạch Tử Họa chịu thay đồ đệ sáu mươi tư cây đỉnh Tiêu Hồn mọi người đều biết, từ đó về sau hắn chỉ bế quan, cực ít khi lộ diện. Dù sao đỉnh Tiêu Hồn cũng là thần vật, hơn nữa còn bị đóng nhiều như thế, khắp Tiên giới đều đồn rằng hắn đã mất tiên thân, nguyên khí đại thương, buộc phải để Ma Nghiêm đứng ra giải quyết mọi chuyện. Dù danh tiếng của hắn vẫn còn vang vọng đầy, nhưng sức uy hiếp đã giảm đi rất nhiều. Lần này Bạch Tử Họa lại như không sao cả. Người khác bị trúng đỉnh, thương thế phải mất nhiều năm mới hồi phục được, hắn lại cười gió tới, pháp lực không thấy yếu đi chút nào. Con người này, chẳng lẽ đã mạnh tới mức không gì không làm được như thần rồi sao? Thảo nào Ngọc Đế lại đưa nữ huyền tôn ngài thương nhất, có tư chất nhất tới Trường Lưu. Nhấn nhin bao lâu nay, Ngũ Tinh Diệu Nhật sắp tới, Tiên giới hắn đang chuẩn bị phản kích đến nơi.

Chúng tiên mỗi người nghĩ một kiểu, Hoa Thiên Cốt chỉ dờ dẩn nhìn bóng hình không dính chút bụi trần của Bạch Tử Họa. Nghĩ tới việc người chịu phạt thay cho mình, lòng nàng lại thoáng đau.

Mãi lâu sau, nàng mới nhận ra phía sau người còn có một chiếc bóng màu hồng phấn. Tuy đang đứng rất nghiêm túc, nhưng ánh mắt lại tò mò hết ngó đông lại ngó tây.

Hoa Thiên Cốt xót xa, nhìn mái tóc dài đen như mực của Bạch Tử Họa, hoang mang vô ngần. Sư phụ, giờ đây ai buộc tóc cho người?

Đại lễ bắt đầu, tất cả mọi thứ đều quen thuộc, ấy vậy mà cũng cực kì xa lạ. Tim nàng như nhảy ra khỏi lồng ngực, chỉ ngóng trông một sự cố gì đó

xảy ra, chặn lễ bái sư này lại, hoặc là sư phụ sẽ nói gì đó...

Nhưng không.

Tất cả mọi thứ lần lượt tiến hành không hề vội vàng mà rất trang nghiêm.

Cả thế giới chỉ còn hai màu trắng đen, không có tiếng động. Nàng không nghe thấy Bạch Tử Họa nói gì, cũng không nghe thấy U Nhược đang cười rạo rỡ nói gì, càng không nghe thấy chúng tiên đang bàn tán gì. Đông Phương Úc Khanh vẫn âm thầm dùng một tay đỡ nàng, sợ nàng ngất đi. Nhưng nàng không sao, nàng chỉ hơi buồn nôn thôi. Dạ dày nàng nhức nhối cồn cào đến long trời lở đất rồi.

Có một khoảnh khắc nào đó, nàng đã muốn xông lên đài, quỳ trước mặt người, xin người đừng bỏ nàng. Có một khoảnh khắc nào đó, nàng đã muốn nhào vào trong lòng người, hỏi người tại sao âm thầm làm nhiều việc vì nàng như thế, lại lập tức muốn nhận đồ đệ khác!

Bạch Tử Họa vẫn bình tĩnh như nước, mắt không có lấy chút gợn sóng.

Cuối cùng đúng giây phút người bẻ cỏ hương đưa cho U Nhược. Hoa Thiên Cốt vội vàng giãy khỏi tay Đông Phương Úc Khanh, độn thân ẩn náu, biến mất trong biển người.

Xin lỗi, rốt cuộc nàng vẫn quá yếu đuối, không thể bình tĩnh đối mặt với trái tim vỡ tan của mình.

Trong đại lễ bái sư, Ma Nghiêm vẫn luôn cau mày, không nói một lời, ánh mắt sâu xa nhìn Bạch Tử Họa, tựa như đó không phải là người mà mình quen biết.

Hơn trăm năm, Ma Nghiêm tự nhận trên thế gian này không còn ai hiểu Bạch Tử Họa hơn mình.

Mới đầu hấn là băng, tuy lạnh nhưng còn có hình thái cố định.

Nhưng từ sau khi con nhóc kia tới đây, hấn đã tan thành nước, thế gian này không ai có thể nhìn thấu nữa.

Ma Nghiêm nhìn chúng tiên ngồi phía dưới, bỗng cảm thấy đại lễ bái sư này thật buồn cười. Đứa bé đang quỳ kia quả thật rất giống Hoa Thiên Cốt năm đó.

Trò đời dường như đang lặp lại, Ma Nghiêm chăm chú nhìn Bạch Tử Họa, nhưng vẫn không thể nắm bắt được bất cứ cảm xúc gì trong mắt hấn. Ma Nghiêm không hiểu hấn làm vậy là có ý gì. Chẳng phải lúc nào hấn cũng mong nhớ đứa trẻ kia sao? Chẳng phải hấn không thích xã giao kiểu này sao? Quả thực Ma Nghiêm luôn lấy đại cục làm trọng, vì bảo vệ Trường Lưu, bảo vệ Bạch Tử Họa, bản thân có thể chịu nhục, có thể không từ thủ đoạn. Nhưng Bạch Tử Họa lại khác, hấn sẽ không để người khác tác động hay đi ngược lại nguyên tắc của mình. Vậy tại sao phải làm thế? Tại sao lại muốn nhận đứa bé kia làm đồ đệ? Bởi vì nó giống Hoa Thiên Cốt ư? Hay vì muốn trả thù, khiến Ma Nghiêm khó chịu?

Bạch Tử Họa bình tĩnh đưa cổ hương cho đứa bé, mắt rõ ràng đang nhìn nó, mà lại trống rỗng như không chứa gì.

Hoa Thiên Cốt đi rồi, thế gian này chắc không còn ai có thể lọt vào mắt hấn nữa.

Ma Nghiêm thở dài, nhớ tới một năm trước mình đẩy Hoa Thiên Cốt vào man hoang, sau đó đến gặp Bạch Tử Họa.

Ma Nghiêm gần từng tiếng: “Hoa Thiên Cốt được Sát Thiên Mạch cứu đi rồi.”

Bản thân đã chuẩn bị rất tốt để đối mặt với sự chât vắn của hắn, chỉ cần có thể đẩy tai họa kia đi, Ma Nghiêm bất chấp cả việc Bạch Tử Họa sẽ tức giận mà trở mặt với mình.

Mặc dù đã chứng thực việc Tử Họa chưa từng rung động với con nhóc kia, nhưng không ngờ hắn lại cố ý bao che, miễn tội chết cho nó, còn thay nó chịu bao nhiêu đing Tiêu Hồn. Thế cũng đủ biết con nhóc đó quan trọng với hắn đến mức nào.

Trước kia Ma Nghiêm quá tin vào sự tuyệt tình của Bạch Tử Họa, nhưng giờ xảy ra chuyện lớn như thế, thực sự không thể coi nhẹ hay làm lơ sức ảnh hưởng của Hoa Thiên Cốt đối với hắn được nữa.

Nhưng sự lãnh đạm và thờ ơ của Bạch Tử Họa khi ấy lại vượt ra khỏi tầm dự liệu.

Hắn chỉ dùng ánh mắt như đã thấu hết thấy nhìn Ma Nghiêm, khẽ gật đầu, ho khan vài tiếng, rồi lại ngủ mê man.

Lúc đó Ma Nghiêm thực sự luống cuống, Bạch Tử Họa đã biết hắn đày Hoa Thiên Cốt đi mà vẫn thản nhiên vậy sao?

Một năm trôi qua, Bạch Tử Họa không hề đề cập đến chuyện này, thậm chí cũng rất ít khi nói chuyện.

Mao Sơn tới đòi người, hắn vẫn bình tĩnh nói lệnh lưu đày là do mình ban ra.

Ma Nghiêm bị sự lãnh đạm của Bạch Tử Họa ép tới sắp tắc thở, bắt đầu nghi ngờ quyết định đày Hoa Thiên Cốt tới man hoang rốt cuộc là đúng hay

sai, Bạch Tử Họa bây giờ là tốt hay xấu?

Vì Sát Thiên Mạch tạo áp lực với Trường Lưu, Ma Nghiêm cuối cùng cũng do dự liệu có nên triệu Hoa Thiên Cốt về hay không, vì Trường Lưu, cũng vì Bạch Tử Họa. Nhưng không ngờ hắn lại phủ quyết ngay lập tức.

Sau đó càng không ngờ hắn lại đồng ý dạy U Nhược, vì sự an toàn của con bé mà để nó ở lại Tuyệt Tình điện. Bây giờ còn phạm lời thề trước kia nhận con bé làm đồ đệ nữa.

Quá nhiều chuyện Ma Nghiêm không thể tưởng tượng được, quá nhiều điều Bạch Tử Họa trước kia không làm đã xảy ra. Ma Nghiêm ngày càng bất an, không hiểu vì sao thoáng thấy dự cảm không lành.

Tiếng chuông đại điện không ngừng vang lên, đã cử hành xong tất cả các nghi thức, giờ chỉ còn mỗi bước nhận cung linh.

Cuối cùng Ma Nghiêm vẫn không nhin được, nói: “Tử Họa, đệ đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Bạch Tử Họa không nhìn Ma Nghiêm, cũng không trả lời. Hắn cúi người đỡ U Nhược đứng dậy, sau đó quay về phía mọi người, giọng không lớn cũng không nhỏ.

“Liệt tiên Trường Lưu ở trên chúng giám, nay Bạch Tử Họa nhận U Nhược làm môn đệ. Từ nay về sau U Nhược chính là đệ tử đời thứ một trăm hai mươi tám của Trường Lưu Sơn.”

Những tiên nhân đến dự tiệc vẫn chưa thấy gì bất thường, nhưng tất cả đệ tử Trường Lưu lại sợ hãi choáng váng.

Cây tiêu trong tay Sênh Tiêu Mặc khẽ gõ lên bàn, hắn không nhin được quay đầu phì cười. Nhị sư huynh quả nhiên vẫn là nhị sư huynh, thời khắc

quan trọng không làm mặt lạnh thì cũng khiến người ta ngã ngựa, phí công hấn lo lắng bấy lâu. Thật là!

Ma Nghiêm cứng mặt nhìn Bạch Tử Họa, khóe miệng khẽ run, mãi lâu sau vẫn không nói nên lời.

Phía dưới lập tức hỗn loạn, đâu đâu cũng có tiếng bàn tán.

Cha của U Nhược, Hiên Võ Thánh Đế tới dự lễ thấy có điều kì lạ, nhưng vẫn không biết lạ chỗ nào, thuộc hạ vội vàng nói nhỏ vài câu, mặt ông ta lập tức tái mét.

Đông Phương Úc Khanh mỉm cười, Bạch Tử Họa quả nhiên không làm hấn thất vọng, càng không làm Tiểu Cốt thất vọng. Nhưng từ sự ích kỷ nhỏ nhỏ trong thâm tâm mà nói, hấn rất bình tĩnh, bởi mình lại thua Bạch Tử Họa một ván. Tiếc rằng Tiểu Cốt không ở đây, bằng không chưa biết nàng sẽ trợn mắt há miệng thành vể mặt gì nữa. Tiểu nha đầu này, mai kia hấn sẽ hối hận vì chưa lâm trận đã bỏ chạy.

Hiên Võ Thánh Đế cố nén giận: “Tôn thượng, người làm vậy là có ý gì?”

U Nhược sung sướng tiếp lời: “Phụ thân, người đừng giận, đây là ý của con! Con xin Tôn thượng bao lâu, muốn trở thành môn đệ của người, làm đồ đệ của Hoa tử tử!”

Khắp nơi chấn động, chúng tiên kinh sợ tột độ.

Hiên Võ Thánh Đế nhíu mày giận dữ: “U Nhược, không được làm càn! Chưa nói tới việc Hoa Thiên Cốt gây bao nhiêu họa cho Lục giới, bây giờ nàng là tội đồ bị đày tới man hoang, sao nhận con làm đồ đệ được?!”

U Nhược hát cảm, không phục đáp: “Bất kể Hoa tử tử đã làm gì, Trường Lưu thưởng phạt phân minh, đã nghiêm khắc xử phạt từ lâu rồi. Giờ đây chỉ

cần một ngày Hoa tử tử chưa bị trục xuất khỏi sư môn thì vẫn là đệ tử Trường Lưu, sao con không bái tử ấy làm thầy được? Hừ! Con chờ trăm năm ngàn năm, không tin không đợi được tử ấy quay về!”

“Làm cần!” Hiên Võ Thánh Đế đập mạnh lên bàn, tức sắp nói không nên lời.

Mọi người đều chép miệng nhìn Bạch Tử Họa, Bạch Tử Họa lại chỉ khoanh tay không nói gì, như thể đã sớm đoán trước tình cảnh này. Từng lời U Nhược nói bay vào tai hắn, không rõ là vui hay buồn.

Không cần trăm năm ngàn năm, tuy kết giới của Di Hủ các đã cẩn thận giấu đi hơi thở, nhưng căn cứ vào phản ứng dữ dội của phong ấn vào hôm qua, hắn có thể chắc chắn Tiểu Cốt đã ra khỏi man hoang.

Dẫn dắt không được, ngăn trở không được, phong ấn không được, thậm chí ngay cả man hoang cũng không giam được nàng, hắn cứ trơ mắt nhìn tình thế bước dần vào ngõ cụt. Chẳng lẽ đó chính là thiên mệnh?!

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Nhưng hắn đã nhân từ nương tay, mạo hiểm việc đất trời có thể bị hủy diệt, bao che nuông chiều nàng một lần. Nếu vẫn không có cách thay đổi số phận của nàng, vì Trường Lưu, vì Lục giới, hắn quyết không nương tay với nàng thêm lần nào nữa!

Bạch Tử Họa xoay người cầm kiếm Linh Tê đưa cho U Nhược.

“Sư phụ ngươi không ở đây, ta sẽ không truyền cung linh thay nàng, chờ tới ngày nàng tự tay trao cho ngươi đi. Ta truyền thanh kiếm Linh Tê này cho ngươi trước, hy vọng sau này ngươi có thể phổ độ chúng sinh, trừ ma vệ đạo, đừng theo gót sư phụ ngươi.”

U Nhược nhận kiếm, mặt mày rạng rỡ, Hiên Võ Thánh Đế đang định nổi giận thì Ma Nghiêm lại vội vã khuyên can: “Trước kia khi nhận Hoa Thiên Cốt sư đệ có nói đời này chỉ nhận một đồ đệ, muốn cho U Nhược nhập môn mà không làm trái lời thề thì đây là cách duy nhất. Dù sao bây giờ Hoa Thiên Cốt cũng đang ở man hoang, sư đệ sẽ tự mình dạy dỗ U Nhược. Những cái khác ngài không nên quá chú ý.”

Hiên Võ Thánh Đế thấy cũng có lý nên không nói thêm gì nữa. Trong Tiên giới, người ông ta tin phục nhất chính là Bạch Tử Họa, trước kia có mấy lần muốn đưa U Nhược tới bái sư mà không được. Hoa Thiên Cốt, đứa bé ấy ông từng gặp hai lần, vốn rất thích, nhưng không hiểu sao lại lằm lằm trộm đi thần khí thả Yêu Thần xuất thế. Mà cũng thật không ngờ Bạch Tử Họa lại có thể chịu sáu mươi tư cây đinh Tiêu Hồn cho đệ tử, nên sau này chắc chắn hẳn cũng sẽ vô cùng yêu thương U Nhược. Ông ta nghĩ thế nên cũng thấy không sao, có điều nhớ tới việc U Nhược tùy hứng quyết định rồi tiền trăm hậu tấu, cố ý che giấu, chờ tới lúc bái sư, gạo đã nấu thành cơm rồi mới bố cáo với thiên hạ, lại không thể nguôi giận nổi. Đứa bé này quả nhiên đã bị ông làm hư rồi!

Cuối cùng đại lễ bái sư với kết quả bất ngờ đã kết thúc, bọn Lạc Thập Nhất và Khinh Thủy không biết vui đến nhường nào.

Nghê Mạn Thiên lại tức đến không còn khẩu vị, nghiến răng nghiến lợi nhìn U Nhược chằm chằm. Con nhóc kia từ ngày bước chân vào Trường Lưu Sơn tới nay luôn gây khó dễ cho nàng, rõ ràng là một phiên bản của Hoa Thiên Cốt. Đúng là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa!

U Nhược nghịch kiếm Linh Tê trong tay, gài cỏ hương lên đầu, tung tăng bước qua mặt nàng, lại còn kiêu ngạo hừ một tiếng. Nếu không phải có chúng tiên ở đây... Nghê Mạn Thiên hận không thể lột quần nó ra, đánh cho mấy cái.

U Nhược cười tủm tỉm, nịnh nọt nhào vào lòng cha mình, bắt đầu dùng hết công lực đâm đá đổ cha vui vẻ. Con bé nghịch nghịch kiếm Linh Tê, mắt sáng quắc như kẻ trộm.

Bước đầu tiên của kế hoạch tác chiến đã thành công! Muôn năm!

Giờ bước thứ hai của kế hoạch là... cứu sư phụ đại nhân ra khỏi man hoang! Ha ha ha!

“Sư huynh, sư đệ, hai người tiếp đón chư vị tiên gia, ta về Tuyệt Tình điện trước.” Bạch Tử Họa đứng dậy rời khỏi bữa tiệc.

Ma Nghiêm nhìn theo bóng hắt, buông chén ngọc lưu ly trong tay xuống, thầm thở phào một hơi. Như vậy có khi lại tốt, đây mới là Bạch Tử Họa mà hắn biết.

Bạch Tử Họa bay người xuống sân, nhìn góc đào phủ đầy tuyết trắng, gương mặt nhỏ nhắn của Hoa Thiên Cốt lại hiện ra trong đầu.

...

Sư phụ, sư phụ, khi nào Tiểu Cốt mới được nhận đồ đệ như Lạc sư huynh?

Vì sao đột nhiên lại muốn nhận đồ đệ?

Tuyệt Tình điện lớn như thế mà chỉ có mỗi hai chúng ta, trống trải quá. Con muốn có nhiều người chơi với con, để cho con bắt nạt, nhưng lại không muốn có sư đệ, sư muội, vậy đương nhiên tự nhận đồ đệ là hay nhất rồi! Sư phụ xem, Tiểu Cốt ngoan ngoãn như thế, nghe lời như thế, nếu Tiểu Cốt nhận đồ đệ tới chơi thì nhất định sẽ rất vui.

...

Chương 5: Thân phận bại lộ

Lúc U Nhược về Tuyệt Tình điện thì trời đã khuya, phòng Bạch Tử Họa tối đen, dường như đã nghỉ ngơi rồi.

Nguyên khí bị tổn thương quá nặng, thời gian lại có hạn, hắn không kịp từ từ tu luyện hồi phục, đành phải mượn ngoại lực bù lại hoặc dùng nội lực thúc ép. Bạch Tử Họa vốn đã mất nửa tiên thân đương nhiên không thể chịu được, thường hay rơi vào mê man.

Bạch Tử Họa thành tiên đã hơn trăm năm, dù nghỉ ngơi hay ngồi im suy nghĩ thì đều trong trạng thái vừa tu luyện vừa hấp thu linh khí của thiên địa nhật nguyệt. Nhưng không ngờ một người rất ít ngủ như hắn lại có thể nằm mơ. Tất cả những giấc mơ đều là hình ảnh hắn cầm Đoạn Niệm kiếm đâm từng nhát từng nhát lên người Hoa Thiên Cốt, trên tấm áo trắng của hắn, trên khuôn mặt nàng, đâu đâu cũng vương máu đỏ.

Lúc này Hoa Thiên Cốt đang ẩn mình trên cây đào trong sân, tâm trạng vô cùng rối loạn. Nàng quay lại vì Đường Bảo phần khích tìm nàng, kể phút cuối đại lễ bá sự xảy ra chuyện.

“Cốt Đầu! Cốt Đầu! Tôn thượng nhận U Nhược làm môn hạ, là đệ tử thứ một trăm hai tám của Trường Lưu đấy!!!”

“Ta biết rồi, nhận thì cứ nhận, xem như có thêm một sư muội, ít ra sư phụ vẫn chịu chấp nhận ta.” Tóm lại vẫn nhận, Hoa Thiên Cốt hoàn toàn tuyệt vọng, buồn bã cúi đầu an ủi bản thân.

“Cốt Đầu ngốc, mẹ quên thế hệ của mình rồi hả?! Mẹ là đời một trăm hai mươi bảy nhớ không?! U Nhược không phải là đồ đệ của Tôn thượng! Chính là đồ đệ của mẹ đấy!”

“Hả?!” Hoa Thiên Cốt ngẩn ra như bị điễm huyết.

Đường Bảo đánh nàng, đấm nàng, cắn nàng: “Con đã bảo sao Tôn thượng lại không giữ lời được, nuốt lời sẽ bị béo mà! Ha ha ha!” Đường Bảo thích chí, trước kia vì Bạch Tử Họa phạt Hoa Thiên Cốt mà hận người tới chết, vừa thấy đã tức điên, bây giờ tạm tha thứ cho người một chút.

Sao thế được?! U Nhược trở thành đồ đệ của nàng?! Rõ ràng nàng không ở đây, đột nhiên mọc đâu ra một đồ đệ là sao?!

Nàng rất muốn hỏi Bạch Tử Họa nên không để ý nhiều, chớp mắt đã chạy vào Trường Lưu, bay thẳng lên Tuyệt Tình điện.

Nhưng việc duy nhất nàng có thể làm cũng chỉ là ngồi xõm trên cây như môn thân giữ nhà, chờ đợi nhìn cửa phòng ngóng trông.

Hu hu hu, nàng muốn gặp sư phụ, muốn bỏ nhào vào lòng người.

Sư phụ, người vẫn cần Tiểu Cốt thật ư?

Đúng lúc này có tiếng thét đinh tai của U Nhược vọng ra từ căn phòng cũ của nàng. Hoa Thiên Cốt giật mình, lẽ nào Sát tỷ tỷ lên Tuyệt Tình điện bắt người?!

Nàng đang định chạy vội qua thì đã thấy nó hớn hờ ôm một chiếc hòm, cười đến mức người run bần bật chạy tới phòng Bạch Tử Họa.

Hoa Thiên Cốt sững sờ, miệng há hốc, mãi lâu sau vẫn không định thần lại được.

Cái, cái gì!

Chết cha!

U Nhược không thềm gõ cửa, nhảy bổ vào phòng Bạch Tử Họa.

Hoa Thiên Cốt thở hắt hên trừng mắt, nghiêng răng trèo treo, cực kì bất mãn. Sư phụ đại nhân đang ngủ đấy! Sao nó có thể xông vào như thế! Cứ cho là không đánh thức sư phụ, nhưng nếu không cẩn thận thấy cảnh người không mặc quần áo, nàng sẽ giết con nhóc kia ngay!

“U Nhược, có chuyện gì?” Bạch Tử Họa khẽ gõ ngón tay, dạ mình châu ở bốn góc đông tây nam bắc trong phòng lập tức phát sáng, rõ như ban ngày.

“Tôn thượng! Cuối cùng hôm nay cũng bái sư, con kích động lắm, ngủ không yên nên bò dậy lật cả phòng sư phụ lên! Cuối cùng lại tìm ra chiếc hòm này trong ngăn gầm dưới giường, chắc là trước kia sư phụ giấu nó đi.”

“Cái gì thế?”

“Tôn thượng! Là người đấy! Nhiều quá! Người xem này!”

U Nhược mở hòm ra, không ngờ bên trong lại là tất cả những bức tranh tâm huyết của Hoa Thiên Cốt, chỗ đó phải trăm tờ, mỗi tờ đều là Bạch Tử Họa. U Nhược cẩn thận mở ra, đưa cho Bạch Tử Họa xem như thể đang hiến dâng báu vật.

Ngoài kia, Hoa Thiên Cốt ngồi trên cây căng thẳng sắp điên. Có nhầm không? Thế mà nó cũng mò ra được?!

Chẳng những lên Tuyệt Tình điện này ở với sư phụ trước cả khi bái sư, có bao nhiêu phòng không chọn, lại cố ý ở ngay trong phòng mình. Ở thời không tính, đã thế còn lục lọi linh tinh, lấy chỗ tranh nàng tập vẽ sư phụ ra

bêu xấu nữa. Hu hu hu, bắt nạt người quá đáng! Hoa Thiên Cốt tức tới phì ra lửa, không kiềm nén được nổi tức giận và ganh tị đang quay cuồng trong lòng, cực kì muốn nhảy bổ xuống cho con ranh kia một trận.

Bạch Tử Họa nghiêng người tựa vào ghế nằm, vẻ mặt không giống ban ngày, sắc mặt lại trở nên tái nhợt, cầm lấy tập tranh rồi lẳng lặng nhìn.

Quả thực đều là tranh của Tiểu Cốt, mỗi một nét bút đều vô cùng cẩn thận, không hề qua loa, tựa như sợ chỉ bất cẩn một chút thôi là sẽ không tôn trọng người trong tranh vậy. Có điều nét vẽ của nàng khi đó chưa hoàn thiện, bút pháp cũng không thành thạo, tay run liên tục, có rất nhiều nét nguệch ngoạc, y như con sâu.

Nhưng người trong tranh chính là sư phụ, nàng không thể vì một điểm thiếu hoàn hảo mà vứt cả bức tranh đi, bèn đem cất giữ cẩn thận. Chỉ thoáng một thời gian thôi mà đã có rất nhiều tranh rồi.

Thực ra Hoa Thiên Cốt không thích vẽ lắm, nàng chỉ thích vẽ sư phụ, thích vừa nghĩ tới người vừa phác ra hình dáng, khuôn mặt người. Như thể nếu để người hiện ra dưới ngòi bút của nàng thì nàng có thể tới gần người hơn một chút. Cũng chính vì thói quen xấu đó mà nàng gặp phải đại họa, bị Nghê Mạn Thiên uy hiếp trong Đại hội Kiếm Tiên.

Bạch Tử Họa lật xem từng bức tranh, xuyên qua trang giấy cảm nhận hơi ấm ngày xưa của nàng, xuyên qua những nét vẽ cảm nhận tình yêu của nàng ngưng tụ từng chút một dưới ngòi bút, bao nhiêu kỉ niệm bên nhau trong sáu năm không ngừng hiển hiện, khiến lòng hắn lại xót xa.

“Tôn thượng, người xem Hoa sư phụ của con lợi hại không này! Ngay cả vẽ cũng đẹp như thế!”

U Nhược dầu môi, đôi tay bé nhỏ chống lên cằm, hai mắt mở to nhìn một bức tranh, mặt cực kì ngưỡng mộ. Bạch Tử Họa bất đắc dĩ lắc đầu, chẳng

ngờ con bé có thể nhìn ra người trong bức tranh là hấn, không hổ là cùng một giuộc với Tiểu Cốt...

“Con tìm thấy dưới giường?”

“Dạ vâng. Sư phụ giấu kĩ lắm, nhưng con vẫn tìm được.”

Thấy Bạch Tử Họa nhìn, nàng vội vàng hoa chân múa tay giải thích: “Tôn thượng yên tâm, yên tâm, con vẫn nhớ lời người dặn mà, không làm loạn tí nào luôn, cũng không hề dịch chuyển đồ đạc gì trong phòng sư phụ! Quần áo của sư phụ con cũng chưa từng mặc thử, sách chưa bao giờ lật xem, đồ trang sức cũng không lên đeo... Hơn, hơn nữa, ngày nào con cũng rất chăm chỉ quét dọn...”

U Nhược chợt dạ cúi đầu, hai ngón tay trở chọc chọc, chọc chọc.

Bạch Tử Họa lại bắt lực lắc đầu, ngay cả ngăn ngàm dưới giường con bé cũng mò ra được thì trong căn phòng đó còn chỗ nào nó chưa càn quét đây?

Gương mặt ửng đỏ của U Nhược cực kì giống Hoa Thiên Cốt lúc mới lên núi, hấn bắt giắc thất thần.

“Ngoài kia tuyết rơi, trên điện gió lớn, con còn chưa tu được tiên thân, xương còn yếu. Nếu đêm thấy lạnh thì không cần ngủ trên giường huyền băng kia nữa.”

“Ha ha, con không sợ, sư phụ có thể ngủ, con cũng có thể ngủ. Tôn thượng, người mới phải chú ý giữ gìn sức khỏe, đừng suốt ngày mặc mỗi chiếc áo khoác mỏng như vậy nữa, thảo nào bệnh càng ngày càng nặng. Nếu sư phụ về thấy người như thế sẽ giận con không chăm sóc tốt cho người, sẽ không thích U Nhược.”

Về?

Bạch Tử Họa khẽ thở dài, từ từ nhắm mắt lại.

U Nhược nhìn khuôn mặt hoàn mỹ vô song của người mà không nhìn được mở to mắt, ngừng thở. A a a! Tôn thượng, người đẹp tới mức đó chứ, con bé sắp phụt máu mũi rồi! Không được, nó phải cố gắng chống đỡ, không thể có suy nghĩ xấu, Tôn thượng là của một mình sư phụ!

Nó vội vàng chỉ vào bức tranh chuyên đề tài: “Bức này Tôn thượng đang gảy đàn này! Oa, bức này Tôn thượng đang viết chữ! Ha ha ha! Ngay cả cảnh Tôn thượng ngồi xuống bàn ăn cũng có! Thì ra Tôn thượng cũng ăn cơm!”

Bạch Tử Họa nhìn bức tranh kia, trong tranh có hắn, có Hoa Thiên Cốt búi hai chòm, còn có cả Đường Bảo trên đĩa, đang ngồi quanh bàn ăn cơm.

Khi đó Tuyệt Tình điện tuy chưa tới mức đông vui, nhưng không biết vì sao luôn rất ấm áp.

“A!” Miệng U Nhược há hốc, người cứng đờ. Trời xanh ơi, đất mẹ ơi, Tôn thượng cười! Tuy chỉ hơi nhếch khóe miệng rồi biến mất ngay, nhưng quả thật đã cười! Trời ơi! Nó tới Trường Lưu hơn nửa năm, lần đầu tiên thấy Tôn thượng cười! Thì ra Tôn thượng cũng biết cười!

Bạch Tử Họa không hề nhận ra, nhìn U Nhược: “Sao thế?”

“Không, không sao... Tôn thượng, người tỉnh rồi có đói không, muốn ăn gì không ạ? Canh hoa đào hôm qua thế nào? Con đi làm nữa nhé?!” U Nhược bị một nụ cười mê hoặc thần hồn, cười híp mắt xun xoe.

Không đợi người trả lời, U Nhược đã lạch bạch chạy ra ngoài.

Bạch Tử Họa bắt đắc dĩ lắc đầu, đứa bé kia lúc nào cũng hoạt bát, cái miệng nho nhỏ lú lo không ngừng, hại hắn ù cả tai. Tuy rằng đau đầu,

nhưng vẫn tốt hơn ở một mình trên đại điện an tĩnh tới đáng sợ này.

Hắn khẽ ho khan hai tiếng, nhắm mắt thở dài.

Tiểu Cốt, đứa bé này rất giống con. Vì sự tự ý giúp con nhận con bé làm đồ đệ, chẳng biết con có vui không, hay là sẽ giận sự phụ...

Hoa Thiên Cốt thấy U Nhược vào phòng bếp của Tuyệt Tình điện làm loạn nửa ngày, cuối cùng hét thảm một tiếng: “Ôi thôi xong, quên bém mất cách làm rồi! Tại sao làm món này lại khó như vậy chứ? Tiểu Thất, mình phải đi tìm Tiểu Thất!”

Bóng dáng hồng phấn vụt chạy ra, lao xuống điện dưới.

Nguy rồi, Hoa Thiên Cốt nhú mày, nếu U Nhược tới tầm điện mà không tìm thấy nàng nhất định thân phận sẽ bị vạch trần, cùng lắm thì nàng không xuất hiện bằng bộ mặt giả nữa. Có điều hôm nay con bé vừa mới bái sư, cực kì nổi bật, yêu ma nhất định muốn bắt nó, sao nó còn dám rời khỏi Tuyệt Tình điện một mình.

Hoa Thiên Cốt hết cách thở dài một tiếng, cũng chạy theo sau.

Hừ, không phải nàng lo lắng cho nó đâu, càng không thừa nhận nó là đồ đệ, đều do sự phụ tự quyết định đấy chứ. Chẳng qua nàng là đệ tử Trường Lưu nên có trách nhiệm bảo vệ nó thôi. Nàng tới phòng bếp trước một bước, còn chưa kịp thở, U Nhược đã lăm la lăm lét mò vào.

Vừa nhìn thấy nàng, nó vui mừng khôn xiết nhảy bổ lên.

“Tiểu Thất! Người đây rồi! Ta còn nghĩ nếu không thấy người ta sẽ chạy tới tầm điện tha người ra!”

“Ta, ta đói, tối nào cũng phải lén ra ngoài tìm ít đồ ăn rồi mới ngủ được.”

“Ồ ờ ờ, hôm nay người có nhìn thấy ta trong đại lễ báisư không? Ta có oai không?” U Nhược đắc ý nói.

“À... Có thấy, chúc mừng, chúc mừng!” Hoa Thiên Cốt đơn điệu đáp, đầu đầy vạch đen, chúc mừng cái gì? Chúc mừng nó thành đồ đệ nàng?!

“Hê hê, Tiểu Thất...” Đột nhiên U Nhược dài giọng, túm tay Hoa Thiên Cốt lay qua lay lại, nũng nịu nói: “Ta quên cách làm canh hoa đào rồi, người dạy lại được không?”

Hoa Thiên Cốt bị con bé lay đến mức đầu óc choáng váng. “Được được, được, dạy dạy dạy.”

Nhưng U Nhược đang ôm eo nàng không chịu thả ra đột nhiên đánh lén, định lột lớp da giả trên mặt nàng.

Hoa Thiên Cốt lập tức bay người ra phía sau, đầu ngón tay U Nhược đúng lúc lướt qua mặt nàng, chộp vào khoảng không, rồi lập tức trở tay đánh một chưởng.

Hoa Thiên Cốt vội vàng hóa giải từng đòn tấn công của nó, nguy hiểm thật, suýt chút nữa thì bị nó lột mặt nạ. Nhìn thấy gương mặt bị hủy dung này, con nhóc bị dọa chết khiếp là cái chắc.

“Rốt cuộc người là ai?!” U Nhược thấy nàng mạnh như thế, biết mình không phải là đối thủ, lập tức thu chiêu, không tấn công nữa, hai tay chống nạnh, ngẩng đầu lên chất vấn.

Hoa Thiên Cốt bỗng thấy buồn cười: “Ta là Tiểu Thất.”

“Nói bậy, Trường Lưu Sơn vốn không có người, đêm qua ta đã nghi ngờ rồi nhưng không dám khẳng định ngay, ban ngày tới Thư Hương các quả

nhiên không tìm thấy người. Đêm nay người còn dám lên Tuyệt Tình điện, rốt cuộc có âm mưu gì?”

Lúc này Hoa Thiên Cốt mới nhớ ra, quả thực lúc thấy con nhóc ôm đồng tranh của mình lòng nàng nhất thời cuộn sóng, không cẩn thận lộ hơi thở, có lẽ bị nó phát hiện. Sau đó nó mới cố ý nói là muốn làm canh hoa đào gì đó, rồi lại rêu rao mình quên mất, cố ý dụ nàng ra.

Hoa Thiên Cốt cười khỏ không nói gì, vừa nãy nàng còn lo lắng, nhưng U Nhược thông minh như thế, hôm qua vừa học thì sao đã quên được. Thì ra là trúng kế của con bé. Xem ra làm sư phụ của người ta rồi mình đột nhiên già hơn rất nhiều, trí khôn tuột dốc, không sánh bằng nó nữa.

“Ta đang hỏi đây! Rốt cuộc người là ai?!”

“Ta là người Ma giới trà trộn vào trong núi.”

“Nói dối! Người lợi hại như thế, nếu là người Ma giới thì đã sớm bắt ta đi rồi!”

U Nhược cau mày, nhớ tới lúc ôm nàng lơ đãng ngửi thấy một mùi thơm kì lạ mà rất quen thuộc, rồi lại nhìn vóc dáng của Hoa Thiên Cốt. Hai lần nàng ra vào Trường Lưu Sơn như chốn không người, còn ẩn nấp trên Tuyệt Tình điện hồi lâu mà không làm gì. Chẳng lẽ...

Mắt nó sáng quắc, mừng như điên.

“Sư phụ?”

“Ai là sư phụ người?!” Hoa Thiên Cốt không ngờ con bé lại thông minh đến thế, nếu ở lại Trường Lưu thì sẽ bị lộ thân phận mất. Nàng vội vàng lùi lại vài bước định thoát thân.

“Đúng là sư phụ?!” U Nhược thấy sự kinh ngạc và kích động trong mắt nàng, biết mình đoán không sai, cơ thể vì quá xúc động mà run bần bật. Ông trời ơi sao người tốt với con thế?! Hôm nay vừa bái sư xong thì đã để nó gặp sư phụ rồi!!!

“Người nói vớ vẩn gì đó! Sư phụ gì cơ? Sao ta biết sư phụ người là cộng hành nào!”

Hoa Thiên Cốt tung một chiêu nhanh như chớp đẩy con bé ra xa, khẽ nhón chân, bay vụt ra ngoài.

Không ngờ U Nhược nhảy phốc lên như một con cá, ôm chặt lấy chân nàng giữa trời, khóc toáng lên.

“Sư phụ đừng đi mà!!”

“Người nhảm người rồi!” Hoa Thiên Cốt dồn sức cắt đuôi nó, hất ra, nhưng lại sợ xuống tay quá nặng khiến con bé bị thương. Không ngờ U Nhược lại bỏ nhào về phía nàng như kẻ điên không thiết sống nữa.

Nàng đành phải cố thu chưởng lại, lửa giận bốc lên ngùn ngụt, vươn tay ra bóp cổ nó. Cái cổ mảnh khảnh dường như chỉ cần bẻ một cái là gãy.

“Người không muốn sống nữa à?!”

U Nhược kích động, chớp đôi mắt ầng ậc nước đáng thương nhìn nàng.

“Sư phụ, đồ nhi cuối cùng cũng gặp người...”

“Người...” Hoa Thiên Cốt tức không nói nên lời, “Ta đã bảo không phải là không phải.”

Nói xong nàng nhanh chóng điểm huyệt U Nhược, thoáng cái đã trốn không thấy tăm hơi.

U Nhược sờ sờ đứng đó như khúc gỗ, miệng run bần bật, vẻ hạnh phúc và nụ cười khúc khích vẫn choán lấy khuôn mặt.

Hồi lâu sau, xung quanh lặng ngắt như tờ, chân con bé đã bắt đầu tê. Nó cực kì buồn bực, sao trời còn chưa sáng, ai đó mau đến giải huyết cho nó đi chứ, nó còn phải mau mau đi tìm sư phụ! Sư phụ ơi sư phụ à, khó khăn lắm mới gặp nhau, sao người nữ bỏ U Nhược?

Đột nhiên lúc này lại có tiếng sột soạt.

Có người tới?

Không đúng, hình như là con gì đó đang bò.

A! Mẹ ơi! Rắn, rắn, rắn!

U Nhược sợ tới mức chân run lấy bầy, nhìn cái thứ xanh mượt đó từ từ bò vào.

Hu hu hu, sư phụ ơi! Mau tới cứu con!

U Nhược muốn khóc nhưng lại không thành tiếng, muốn chạy lại không dịch nổi bước. Sư phụ điểm huyết kiều gì mà nó làm thế nào cũng không giải được. Ôi thôi xong, không ngờ đường đường U Nhược đại tiểu thư lại vùi thân trong bụng một con rắn bé tí.

Nhưng Trường Lưu là nơi linh khí, sao lại có loài độc vật này?

Không đợi U Nhược nghĩ xong, con rắn kia đã bò tới chân con bé, sau đó quấn quanh chân nó leo lên từng chút một. Con rắn vừa trơn trượt vừa lạnh

ngắt, U Nhược sợ tới mức da gà nổi đầy người.

Thân rắn siết chặt, chặt tới mức khiến con bé suýt ngạt thở.

Yêu quái phương nào? Mau hiện hình!

U Nhược gào thét trong lòng. Bỗng đầu con rắn kia nhô về phía nó, thè cái lưỡi đỏ tươi ươn ướt ra, cuối cùng từ từ biến thành đầu người, đặt trên cái thân rắn nhỏ đó trông cực kì buồn cười lại vô cùng đáng sợ.

Sài Du! Quả nhiên là người!

Mặt U Nhược như đưa đám, chết rồi chết rồi, lần này chết thật rồi, đúng là kêu trời trời không thấu, gọi đất đất chẳng hay.

“Nhóc con, không ngờ chúng ta lại gặp nhau sớm như thế.” Sài Du thè lưỡi, khẽ liếm lên mặt U Nhược, ghê tởm tới mức con bé suýt thì nôn hết đồng đồ hôm nay vừa ăn ra.

“Ta cũng chỉ đói bụng, tiện đường tới Trường Lưu tìm ai đó giết ăn tạm thôi, nào ngờ gặp đúng người. Hôm nay sao người ngoan ngoãn yên lặng thế? Kẻ nào ăn gan hùm mật gấu dám phạt U Nhược đại tiểu thư của chúng ta đứng trong này? Haiz, đáng thương quá, tuyệt lớn thế này chắc lạnh cóng rồi nhỉ? Lại đây, tỷ tỷ thương. Ngoan ngoãn về cùng tỷ tỷ nhé, đừng có chuồn đi như lần trước nữa, hôm nay không có ai tới giúp cưng đâu...”

U Nhược khóc không ra nước mắt.

Hoa Thiên Cốt cau mày đẩy cửa ra, thấy Đông Phương Úc Khanh đang ngồi trong phòng chờ mình. Hắn ngẩng đầu mỉm cười, nụ cười kia không ấm áp như ngày thường mà lại có vẻ hư ảo vô cùng, tựa như chỉ cần khẽ chạm vào là sẽ vỡ.

Hoa Thiên Cốt thoáng sững sờ, bỗng nhiên nảy sinh một dự cảm không lành, nhưng không thể hiểu được nó là gì.

“Gặp đồ đệ nhỏ của nàng rồi hả? Thấy thế nào?” Đông Phương Úc Khanh trêu trọc, nhìn vẻ mặt lúng túng của Hoa Thiên Cốt, đoán chắc nàng bất cẩn đã gặp U Nhược, nhất thời không biết phải đối mặt ra sao.

“Ta chỉ là kẻ có kiến thức nông cạn, sao biết dạy đồ đệ. Huynh đừng trêu ta nữa, Đường Bảo đâu?”

“Ăn no rồi tất nhiên là đi ngủ. Ta đang cố gắng điều tra xem Tiểu Nguyệt bị giam ở đâu, thời gian không còn nhiều, tốt nhất là cứu thằng bé ra trước Ngũ Tinh Diệu Nhật. Bằng không chỉ có thể cướp người, khó tránh khỏi đại chiến.”

“Cần ta làm gì không?”

“Nàng phải cố gắng tu luyện, càng giải phóng được nhiều phong ấn càng tốt.”

“...”

“Cốt Đầu, ta biết nàng đang nghĩ gì. Từ sau khi về nàng luôn nghĩ có thể cứu Tiểu Nguyệt, còn nếu không đem bản thân đi đổi. Nhưng nàng có hiểu nếu để cả thiên hạ biết chuyện nàng mới là Yêu Thần thực sự chứ không phải Tiểu Nguyệt, tới lúc đó Bạch Tử Họa từng cố ý bao che cho nàng phải làm thế nào bây giờ?”

Hoa Thiên Cốt tức khắc ngậy người.

... Vậy chẳng phải sư phụ sẽ trở thành tội nhân thiên cổ, thanh danh cả đời bị hủy hoại trong chốc lát sao?

“Nếu nàng muốn vừa cứu Tiểu Nguyệt vừa bảo vệ sư phụ thì hãy ngoan ngoãn nghe lời ta, đừng bồng bột làm gì.”

“Được, ta nghe lời huynh.”

Đông Phương Úc Khanh gật đầu, suy nghĩ một lát, đột nhiên ánh mắt trở nên sâu xa: “Nếu... Ta nói là nếu, cứu được Tiểu Nguyệt rồi, mọi người cũng bình an, nàng muốn quay về Trường Lưu Sơn, trở lại bên sư phụ nàng hay là đi cùng với ta, Đường Bảo và Tiểu Nguyệt?”

Hoa Thiên Cốt giật mình, quay mặt đi cười đáp: “Chuyện tới nước này, ta có về Trường Lưu Sơn cũng không trở lại như xưa được nữa. Trước kia khi quyết định trộm thần khí, ta cũng đã quyết tâm và chuẩn bị sẵn sàng để chấp nhận sự thực này. Chỉ cần sư phụ mạnh khỏe, ta có ở bên người hay không cũng không sao.”

“Vậy ý nàng là đồng ý đi cùng ta, Đường Bảo và Tiểu Nguyệt, tìm một nơi ẩn cư, sau này sống một cuộc sống vui vẻ, không bao giờ quan tâm tới chuyện Lục giới nữa?”

“Nhưng Đông Phương, huynh là Các chủ Dị Hủ các...” Hoa Thiên Cốt bối rối.

“Ta nói là nếu, nếu ta có thể vứt bỏ tất cả, Cốt Đầu, nàng có đồng ý đi theo ta, cùng ta rời khỏi chốn này không?”

“Ta, ta...” Hoa Thiên Cốt ngáp ngừng nhìn ánh mắt thâm tình của hắn, nhất thời không biết phải trả lời như thế nào. Rời xa sư phụ, nàng sẽ nguyện ý ở bên Đông Phương ư? Hay thà rằng một mình phiêu bạt tới chân trời góc bể?

Lòng nàng nhói đau, bối rối nặn ra một nụ cười: “Tất nhiên rồi, ở bên huynh này, Tiểu Nguyệt này, Đường Bảo này, cả Sát tỷ tỷ, Lăng ca ca, Khinh Thủy nữa, mãi mãi không chia xa.”

“Cốt Đầu, nàng biết lời ta nói không có ý này. Nàng coi Sát Thiên Mạch, Hiên Viên Lăng, Tiểu Nguyệt và Khinh Thủy là cái gì?”

“Còn ta thì sao? Cốt Đầu, nàng coi ta là gì?”

Đông Phương Úc Khanh đột nhiên cầm lấy tay nàng. Hoa Thiên Cốt khẽ lùi lại, nàng chưa bao giờ thấy dáng vẻ mạnh mẽ của một Đông Phương Úc Khanh luôn dịu dàng, thâm tâm nàng không ngừng hoảng hốt, căng thẳng nói không nên lời.

“Huynh...”

Mày Hoa Thiên Cốt nhú chặt, đang định mở miệng thì Đông Phương Úc Khanh đột nhiên vươn ngón trở ra đặt lên môi nàng.

“Được rồi, thôi đừng đáp thì hơn.” Đông Phương Úc Khanh khẽ thở dài, phút chốc đã lấy lại vẻ bình thường.

“Dù sao... cũng chỉ là nếu mà thôi...” Từ “nếu” này không bao giờ xảy ra, dù rằng được cùng nàng, Tiểu Nguyệt và Đường Bảo ở bên nhau là ước nguyện lớn nhất của hắn. Nhưng... dấu nàng có đồng ý thì cũng không thể...

Hoa Thiên Cốt không nhìn lầm, giữa mi tâm Đông Phương Úc Khanh lóe lên sự tuyệt vọng và đau thương, nỗi bất an của nàng vì thế càng rõ rệt. Bỗng nàng nhớ tới những lời Đông Phương Úc Khanh đã nói với mình khi Lục Sao mất, mặt lập tức tái mét.

“Đông Phương, huynh nói thật cho ta biết, huynh bao nhiêu tuổi rồi? Có phải đã tới thời hạn luân hồi rồi không?”

Lòng nàng thít chặt, thâm tính. Dị Hủ các đã tồn tại trong tối ngoài sáng cũng gần nghìn năm, từ lần đầu tiên gặp Đông Phương năm nàng mười hai tuổi thì tới đây cũng được tám năm. Mỗi lần nàng hỏi tuổi, hắn luôn tránh né. Có điều nếu giả dụ trước kia hắn mới mười bảy thì bây giờ cũng sắp hai

mười lăm rồi. Theo lời Lục Sao thì hai mươi lăm năm lại một lần luân hồi, liệu có phải sắp tới lúc đó rồi không?

Đối với người của Dị Hủ các mà nói, cái chết chỉ như một giấc ngủ đông, vốn dĩ không hề quan trọng, không đáng đau lòng, càng không đáng nhắc tới, bởi vì bọn họ nằm ngoài lục đạo, luân hồi nắm hết trong tầm tay. Vật chất bất diệt, luân hồi là hình thức linh hồn niết bàn để đạt được sự bất diệt, mà khi chết đi chính là bắt đầu một sinh mạng mới.

Trước kia sư phụ từng dạy nàng rất nhiều đạo lý sống chết ở đời, người nói ai cũng đều có số mệnh của mình. Đông Phương Úc Khanh cũng luôn nói bất cứ chuyện gì cũng có cái giá của nó, không cần phải lo lắng thiệt hơn.

Nàng là kẻ tu tiên, cũng không biết số Đông Phương Úc Khanh làm Các chủ Dị Hủ các đã gần nghìn năm, nàng không có quyền can thiệp, càng không có quyền quấy nhiễu vòng luân hồi của hắn. Hắn và sư phụ đều đã ra khỏi vòng Lục giới, hiểu rất rõ sinh tử rồi.

Nhưng nàng không thể! Đừng nói là chết, ngay cả chia xa cũng không được.

Từ khi Lục Sao qua đời, nàng luôn lo lắng nếu có một ngày Đông Phương cũng biến mất thì mình phải làm sao. Trước kia mỗi lần nghĩ đến chuyện này nàng đều kinh hồn bạt vía, mà Đông Phương Úc Khanh lúc đó ra sức lẩn tránh khiến nàng càng thấp thỏm lo âu. Trong thâm tâm dường như nàng đã biết đáp án, lại càng không dám hỏi. Đông Phương quan trọng với nàng như thế, sao nàng có thể chịu được việc đếm ngược tới ngày hắn chết?

Bao nhiêu năm qua, Đông Phương Úc Khanh trong lòng nàng đều mạnh mẽ vô song, không gì không biết, không gì không làm được, lợi hại y như sư phụ. Sư phụ luôn chỉ bảo nàng, muốn nàng học được cách tự mình giải quyết vấn đề. Còn Đông Phương lại nuông chiều nàng, thương nàng, giúp

nàng, nàng đã không còn sự phụ, nếu ngay cả Đông Phương Úc Khanh cũng rời xa nàng thì...

Hoa Thiên Cốt cắn chặt môi dưới, siết tay Đông Phương Úc Khanh.

“Nói cho ta biết, huynh bao nhiêu tuổi rồi?!”

Đông Phương Úc Khanh trầm mặc một lát, không nói gì. Sau đó khẽ cười: “Nàng luôn lo lắng điều này? Cốt Đầu yên tâm, ta đã hai mươi sáu rồi, nếu phải chết thì sớm đã chết. Khi Lục Sao mất ta chỉ thuận miệng nói mà thôi. Ta lợi hại như vậy, một mối rồi sẽ tự nhập luân hồi, còn không muốn nhập thì ai có thể ép được ta? Bây giờ là lúc quan trọng nhất, bất kể thế nào ta cũng sẽ không bỏ mặc nàng. Đợi tới ngày nàng ghét ta, thấy ta phiền hà, muốn đuổi ta đi, có thể ta sẽ cảm thấy đời này quá tệ rồi luân hồi làm lại. Lần sau ta sẽ biến thành hình dáng nàng thích, biết đâu có thể thay thế địa vị của sự phụ trong lòng nàng.”

Hoa Thiên Cốt nhìn điệu cười dí dỏm kia, kéo tay hắn qua, mở lòng bàn tay ra, nghiên cứu chỉ tay rất lâu, kiểm tra đi kiểm tra lại. Đông Phương quả thực đã hai mươi sáu, lúc này nàng mới buông tay thở phào.

“Thật sự không giống Lục Sao? Vậy giá phải trả thì sao? Huynh nói việc gì cũng có giá, cứu ta ra khỏi man hoang có giá gì không?”

Đông Phương Úc Khanh nheo mắt cười mờ ám: “Có, đương nhiên là có rồi!”

“Giá là gì?” Hoa Thiên Cốt giật mình, căng thẳng nhìn hắn.

Đông Phương Úc Khanh đột nhiên đưa mặt tới sát nàng, hơi thở ấm áp mờ ám phả lên cổ.

“Một nụ hôn thì sao?”

Hoa Thiên Cốt bỗng nhớ tới lần trước bị hấn cưỡng hôn rồi còn bị lừa hôn lại, hai má lập tức đỏ bừng: “Ta đang hỏi huynh có phải trả cái gì không, không phải hỏi ta.”

“Nàng yên tâm, chỉ là mở con đường tốn hơi nhiều sức một chút, sao có thể làm khó được ta? Nhưng quả thật nàng cũng nên để ta hôn một cái...”

“Mặt ta đã thành ra thế này, huynh chẳng lẽ không buồn nôn ư?” Hoa Thiên Cốt bối rối quay đầu đi định tính bài chuồn, lại bị Đông Phương Úc Khanh kéo vào lòng.

Mặt hấn chợt trở nên dịu dàng, từ từ cúi đầu.

Hoa Thiên Cốt vô thức vươn tay muốn đẩy hấn ra, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được. Nàng vội vàng nhắm mắt lại, người lạnh run. Đợi một hồi lâu, nụ hôn vẫn không đáp xuống, Hoa Thiên Cốt mở một mắt nhìn trộm, đã thấy Đông Phương Úc Khanh cười trêu chọc, ánh mắt dịu dàng tới nỗi sắp hòa tan nàng thành nước.

“Cốt Đầu, nàng biết không, chuyện tình cảm, càng không đành lòng làm tổn thương người khác. Nàng thà tự ép mình cũng không muốn tổn thương ta, tuy sự quan tâm và quý trọng này khiến ta rất cảm động, nhưng tuyệt đối không được làm vậy với Sát tỷ tỷ và Lăng ca ca của nàng đâu đấy!”

Đông Phương Úc Khanh bẻ tay rôm rốp làm Hoa Thiên Cốt ôm bụng cười ngặt nghẽo, không đứng dậy nổi.

Nàng cảm động không biết nói gì cho phải, người nàng yêu là sư phụ, nhưng nàng cũng thật lòng thích Đông Phương.

Nhưng một khi đã có người trong lòng thì không thể chứa thêm một ai nữa. Nếu có kiếp sau...

Đông Phương Úc Khanh nhắc Hoa Thiên Cốt nhỏ nhỏ lên ôm vào lòng.

“Ngoài việc ở bên khi nàng cô đơn, giúp đỡ khi nàng gặp khó khăn, thì so với Bạch Tử Họa, những việc ta có thể làm vì Tiểu Cốt thật quá ít.”

“Không phải đâu, Đông Phương rất tốt.” Hoa Thiên Cốt vươn tay lên véo mặt hắn.

“Đồng ý với ta, Tiểu Cốt, sau này bất kể thế nào cũng phải giống như bây giờ, đừng mang thù hận trong lòng, đừng hận sư phụ, cũng đừng hận thế gian này hay bất kì ai khác. Không phải ta bảo nàng nhẫn nhục chịu đựng, im lặng oan ức, chỉ là thù hận sẽ khiến một người càng trở nên đáng thương và thảm hại hơn thôi, nàng hiểu không?”

“Hiểu, giống như Thanh Liên vậy...”

Đông Phương Úc Khanh cười, xoa đầu Hoa Thiên Cốt. Bỗng bên ngoài có tiếng bước chân vang lên, hắn thả nàng xuống, quay đầu thấy người tới là Vân Ân.

“Sao vội vã vậy, đã xảy ra chuyện gì à?”

“Không biết yêu ma bắt được U Nhược bằng cách nào, Sát Thiên Mạch đang dẫn quân tới Trường Lưu Sơn, dùng U Nhược ép Bạch Tử Họa triệu Thiên Cốt từ man hoang về. Cả Tiên giới đều rung chuyển, phái rất nhiều thiên binh thiên tướng tới, hai bên sắp đánh nhau rồi.”

“Gì cơ?!” Hoa Thiên Cốt hoảng loạn, vừa nãy rõ ràng U Nhược còn an toàn lắm cơ mà, sao chốc lát đã bị Sát tử bắt rồi, phải chăng vừa nãy ở phòng bếp...

Chết rồi!

“Cốt Đầu, nàng đi đâu?” Đông Phương Úc Khanh vội vàng kéo tay nàng.

“Ta đi tìm Sát tỷ tỷ để cứu U Nhược về, là ta hại con bé bị bắt.”

“Nàng đừng lo, thân phận của U Nhược đặc biệt, lại vừa bái nàng làm thầy, Sát Thiên Mạch sẽ không tùy tiện làm gì con bé đâu. Nhưng nếu nàng cứ đi như thế thì thật không biết sẽ thế nào. Nàng ngồi xuống đi, ta giúp nàng dịch dung đã.”

“Không sao, ta làm bừa một tấm da mặt rồi dán lên là được.”

“Sát Thiên Mạch nhìn không ra, nhưng bọn Xuân Thu Bất Bại và Vân Ế thì biết đâu được, mọi chuyện cẩn thận thì vẫn hơn.”

“Đều tại ta, không chỉ hại sư phụ và Trường Lưu, lần này còn hại cả U Nhược nữa.”

“Đồ ngốc, chuyện này không thể đổ hết lỗi lên nàng được. Nàng cho rằng thực lực của Trường Lưu thật sự chỉ có thế, phải chịu để Sát Thiên Mạch ép từng bước sao?”

Hoa Thiên Cốt sùng sốt: “Có ý gì?”

“Ta đoán Tiên giới và Trường Lưu chẳng qua chỉ đang lợi dụng nàng để kiểm chế sức mạnh của Sát Thiên Mạch, nếu không tam giới nhất định sẽ vì Yêu Thần mà dấy lên một trận đại chiến. Có điều nàng sống chết còn chưa rõ, Sát Thiên Mạch không còn lòng dạ nào nghĩ tới sức mạnh Yêu Thần, bất kể bọn Vân Ế có khuyên can thế nào, hẳn vẫn cố chấp đối đầu với Trường Lưu. Bằng không nàng cho rằng bọn họ sẽ ngồi yên để yêu ma cuội lên đầu ư? Không đến một tháng nữa, khi diệt được Yêu Thần, Tiên giới sẽ không còn mối lo nào cả, đó chính là lúc thích hợp để phản công. Nhưng hai phe giằng co lâu ngày, nhẫn nại đều đã tới mức cực hạn, ta sợ không đợi được tới tháng sau. U Nhược rất có thể sẽ trở thành dây dẫn lửa.”

“Thế bây giờ phải làm gì?!” Hoa Thiên Cốt hoảng sợ, không ngờ chuyện này lại có nhiều nguyên nhân ngầm đến vậy.

“Yên tâm, nàng chỉ cần thu phục một mình Sát tử tử của nàng là được.”
Đông Phương Úc Khanh cười xảo quyệt.

Hoa Thiên Cốt và Đông Phương Úc Khanh vội vàng bay đi. Quan vi trên biển chỉ thấy hai đại quân đang giằng co, muốn tới gần nhìn kỹ hơn thì bị lớp màng bảo vệ chặn lại. U Nhược bị giam trong một bong bóng cực lớn phía trên yêu ma nhưng vẫn bình an vô sự, trên người cũng không có vết thương nào.

“Cốt Đầu, một mình nàng gặp Sát Thiên Mạch không sao chứ?”

“Yên tâm, gặp Sát tử tử sao xảy ra chuyện được.”

“Hình như có ít tin tức của Tiểu Nguyệt nên ta phải về Di Hủ các trước, không đi với nàng được, hơn nữa nếu để Sát Thiên Mạch thấy lại còn tệ hơn. Nàng nhớ gặp rồi phải cố gắng trấn an hấn, ma tính của Sát Thiên Mạch quá nặng, lại thù oán đầy mình, cho dù có thấy nàng về cũng chưa chắc đã dừng tay. Ta chỉ sợ hấn nông nổi làm ra chuyện gì không ổn.”

“Được, ta biết rồi.”

Bọn họ vì thế mỗi người một ngả.

“Thả U Nhược ra.” Ma Nghiêm nhú mày nói.

“Thả Hoa Thiên Cốt ra.” Trong sạp sen chậm rãi truyền tới tiếng Sát Thiên Mạch, không nghe ra bất kì cảm xúc nào.

“Nàng là đệ tử của Trường Lưu, người vốn không có quyền hỏi đến.”

“Chương môn sư đệ sẽ không gặp ngươi, ý đệ ấy đã quyết, đường đường là Trường Lưu, sao có thể để yêu ma uy hiếp.”

“Ma Nghiêm, ta tuyệt đối sẽ không để chuyện tám mươi năm trước xảy ra một lần nữa. Dù có dốc hết toàn lực nhị giới Yêu Ma, ta cũng sẽ bảo vệ nàng. Người đừng dùng quỷ kế gì với ta, sự kiên nhẫn của ta có hạn, bao lâu nay sở dĩ chỉ ép các người mà không khơi mào chiến tranh là vì sợ nhóc con buồn, có cứu được nàng ra thì nàng cũng sẽ tức giận không để ý tới ta. Ta biết người đang có ý định gì, nhưng ta không quan tâm. Cũng đừng tưởng rằng để con bé này nhận nhóc con làm thầy thì ta sẽ bỏ qua cho nó. Ta cho các người năm ngày, đây là thời hạn cuối cùng. Tới lúc đó giết con bé kia, diệt Trường Lưu Sơn, công chiếm cả Tiên giới, ta không tin không cứu được nàng ra khỏi man hoang!”

Ma Nghiêm hừ lạnh: “Người cho là bây giờ mình vẫn có khả năng đó? Chẳng qua chỉ là cậy đông, có giỏi thì ra đánh với ta!”

“Người không đủ tư cách!” Sát Thiên Mạch khinh miệt mắng, ngay cả giọng nói cũng đẹp mà lạnh lùng vô cùng.

Ma Nghiêm tức điên, hai tay kết ấn, một luồng sáng cực lớn phóng ra. Nước biển xung quanh bị hút ngược, điên cuồng phóng lên trên, đánh về phía yêu ma.

Sát Thiên Mạch vung tay lên, hàn khí cuộn cuộn như muốn đóng băng cả ánh sáng trên không. Cổ tay trắng muốt vừa lật, đầu ngón tay thon dài khẽ búng, lập tức đập nát tất cả như một tấm thủy tinh.

Hai người cách nhau rất xa, đánh mấy chiêu lên không trung, Ma Nghiêm ngày càng kinh hãi, mày nhíu chặt. Trước kia nếu bàn về tu vi, Sát Thiên Mạch phóng khoáng liêu lĩnh, còn bản thân lại chín chắn nội tâm, mới đầu không sánh bằng hắn, nhưng lại có sức bền hơn. Thêm nữa Sát Thiên Mạch luôn kiêu căng, trong đối chiến lại chính trực, không bằng hắn biết tiến biết lùi, trong lòng luôn dự tính mưu kế. Cho nên dù thực lực Ma Nghiêm có lẽ không bằng Sát Thiên Mạch, nhưng muốn thắng cũng không phải là khó.

Nhưng lần này gặp lại, không ngờ chưa tới một năm, tu vi của Sát Thiên Mạch đã tăng nhiều như vậy. Bản thân hắn lại chữa trị cho Bạch Tử Họa, mất nhiều chân khí, tam sư đệ luôn lười nhác, không thích tu luyện, e là cũng không địch nổi. Nếu thực chiến, dựa vào binh lực của Sát Thiên Mạch, Trường Lưu quả thực đang vô cùng nguy hiểm.

“Sát Thiên Mạch, ngươi đã là Ma Quân thì nên suy nghĩ cho hai giới Yêu Ma, tội gì phải cố chấp tới tận đây, vì một đứa con gái bé nhỏ mà mù quáng động thủ.”

“Nếu ngay cả việc muốn bảo vệ điều gì đó mà hết lần này tới lần tới khác đều không thể, ta làm Ma Quân còn có ý nghĩa gì nữa?”

“Đã tám mươi năm, thì ra ngươi vẫn đề bụng chuyện kia.”

“Chuyện đó ta không tính sổ với Trường Lưu các ngươi, cũng không muốn làm khó ai, ta chỉ trách chính mình. Nhưng lần này, ta không thể nhìn các ngươi được nữa.”

“Hừ, Hoa Thiên Cốt đã bị phế tiên thân, chặt đứt gân mạch, thiên hạ đều biết chuyện này, ngươi nghĩ rằng tới man hoang nó còn sống được sao? Nói không chừng đã chết mất xác từ lâu rồi, ngươi muốn Trường Lưu giao gì cho ngươi?”

“Nực cười, mặc dù ta không cảm nhận thấy hơi thở của nàng nhưng đã nghiệm sinh vẫn còn phản ứng. Tóm lại sống phải thấy người, chết phải thấy xác!” Giọng Sát Thiên Mạch đầy giận dữ, nếu giờ phút này mà nhóc con đã chết thì hắn đâu cần bận tâm nhiều đến vậy, nhất định phải cho trên dưới Trường Lưu Sơn tuần táng theo nàng!

“Yêu cầu của bọn ta rất đơn giản, trả Hoa Thiên Cốt lại đây, sau đó bảo Bạch Tử Họa ra để ta chém một trăm lẻ một nhát, chuyện coi như xong.”

“Hừ, nằm mơ! Muốn Trường Lưu giao người thì bước qua xác ta trước đi!” Ma Nghiêm bay người lên, miệng lắm bả, vô số pháp ấn cực lớn dồn

ép yêu ma. Hắn liên tục xuất chương về phía Sát Thiên Mạch trong sạp sen. Nhân cơ hội này, Sinh Tiêu Mạch bay qua cứu U Nhược.

Đột nhiên sát khí dữ dội tuôn trào trong sạp sen, một ánh bạc lóe lên, ép Sinh Tiêu Mạch phải trở về, nước biển quanh đó mური dậm đều đóng thành băng. Người thấy một mùi máu bất thường, Ma Nghiêm cau mày.

“Yêu Hồn Phá, người tu tà thuật?”

Mọi người chỉ thấy mùi máu ngày càng nồng, trong mùi nồng còn mang theo vị ngọt ngấy khiến người khác lập tức váng đầu buồn nôn. Sát Thiên Mạch nghĩ đến cảnh Hoa Thiên Cốt bị cắt đứt hết gân mạch, khó bảo toàn được tính mạng ở man hoang, mà mình lại rề rà chưa cứu nàng, nổi áy náy và sốt ruột càng rục cháy trong lòng.

Thôi thì tương lai nàng hận hắn cũng được, oán hắn cũng được, hôm nay hắn phải diệt Trường Lưu, bắt Ma Nghiêm và Bạch Tử Họa. Hắn không tin không cứu được nàng.

Sát Thiên Mạch siết chặt tay, đang định xuất chương thì bỗng nghe thấy một tiếng còi đình tai vang lên. Chính là thứ hắn đã tặng cho nhóc con! Mặc dù khoảng cách quá xa người khác không nghe thấy, nhưng đó chính là tiếng xương của hắn, hắn làm sao được!

Chẳng lẽ nhóc con đã thoát khỏi man hoang? Không thể nào, trăm ngàn năm qua chưa một ai có thể thoát khỏi đó!

Nhưng ai lại có chiếc còi của Cốt Đầu? Hắn vừa kinh ngạc vừa vui mừng, không để ý nhiều nữa, lao người bay ra ngoài.

Ma Nghiêm cho rằng cuối cùng hắn cũng ra tay, bèn tập trung phòng bị, chân khí tăng vọt. Không ngờ chỉ thấy bóng đỏ chợt lóe, Sát Thiên Mạch phóng lên cao, nháy mắt đã không còn bóng dáng.

Sao lại thế này? Chạy ư?

Bọn Vân Ế không hiểu chuyện gì vừa xảy ra, nhìn Xuân Thu Bất Bại, Xuân Thu Bất Bại thở dài lắc đầu, chỉ hận rèn sắt không thành thép, ra hiệu cho mọi người án binh bất động.

Ma Nghiêm nào có thể bỏ qua cơ hội như vậy, hấn xông lên định cướp người. Nhưng con tin đang trong tay, yêu ma sao chịu để hấn dễ dàng cứu U Nhược đi. Sài Du biến thành rắn độc quấn chặt lấy cổ con bé, khò khè thè lưỡi. Ma Nghiêm đành phải thôi, vì thế hai phe lại giằng co.

Sát Thiên Mạch bay vút tới hòn đảo thường gặp Hoa Thiên Cốt như tên đã bắn khỏi cung. Trên đảo có trận pháp và màng bảo vệ như muốn che giấu thứ gì đó, nhưng hấn vẫn không hề nghi ngờ đạp thẳng vào.

Vốn hấn chỉ ôm một tia hy vọng, cho dù không thấy nhóc con, cũng muốn xem xem kẻ nào dám thôi chiếc còi hấn tặng cho nàng, không ngờ thật sự thấy Hoa Thiên Cốt chạy ào lại, lập tức bổ nhào vào lòng hấn.

Sát Thiên Mạch đứng như trời trồng, cả người đều cứng đờ.

Nhóc con?!

Thật sự là nàng?!

Cảnh tượng hấn ngày đêm mong ngóng cứ diễn ra đơn giản như thế?

Cả thế gian bỗng trở nên hư ảo. Chẳng lẽ hấn đang mơ? Ai đã dùng huyền thuật mê hoặc hấn? Hay là mưu ma quỷ kế của Ma Nghiêm?

“Tỷ tỷ...”

Nhóc con trong lòng run rẩy ôm chặt hấn nghẹn ngào, hơi thở nóng hổi phả lên cổ. Bỗng hấn thấy thật lúng túng, không biết nói gì cho phải.

Hoa Thiên Cốt cau mày, đau lòng quan sát hấn. Dung mạo không hề thay đổi, nhưng ánh mắt càng sắc hơn, gương mặt càng yêu diễm hơn. Khóe mắt bên trái có thêm một dấu ấn màu đen tuyệt đẹp làm nổi bật con ngươi đỏ như máu, mái tóc suôn dài ánh tím càng tôn lên vẻ yêu mị và tà khí thấu xương. Khóe miệng lạnh tanh, không còn hòa nhã dễ gần như trước, hơn nữa khắp người còn tỏa ra mùi sát khí, tựa như chỉ cần nhấc tay lên là muốn hủy diệt tất cả mọi thứ trên thế gian.

“Tỷ tỷ? Tỷ tỷ! Muội là nhóc con đây mà!” Hoa Thiên Cốt ôm lấy mặt hấn, thấy hấn nhìn mình chằm chằm không nói câu nào.

“Tỷ tỷ, tỷ sao thế? Đừng dọa muội!”

Sát Thiên Mạch chậm rãi nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, gắng nặn ra một nụ cười, muốn mình trông dịu dàng hơn một chút.

“Muội đã về?!” Cuối cùng hấn cũng mở miệng, giọng thoáng run.

“Đúng thế, muội đã về! Đông Phương đã cứu muội ra khỏi man hoang!”

“Muội không sao chứ? Khỏi hấn chưa?” Sát Thiên Mạch kinh ngạc nhìn nàng, kiểm tra khắp người, Hoa Thiên Cốt bị sờ đến phát nhột.

“Không phải muội đã bị phế tiên thân, chặt gân mạch rồi sao?”

“Khỏi hết rồi! Muội khỏe lắm, tỷ đừng lo! Thì ra lúc ở trong lỗ đen Tiểu Nguyệt đã trao hết sức mạnh của Yêu Thần cho muội, vì vậy tất cả các vết thương kia đều tự lành, giờ không sao nữa rồi!”

“Sức mạnh Yêu Thần?!” Sát Thiên Mạch kinh ngạc trợn mắt.

“Ừm!” Hoa Thiên Cốt ra sức gật đầu.

Thấy nàng thật sự không sao, tảng đá đè nặng bao lâu trong lòng Sát Thiên Mạch cuối cùng có thể buông xuống. Cả người dường như bị rút hết sức lực, hắn ôm Hoa Thiên Mạch từ từ trượt xuống, ngồi trên bờ cát.

“Tỷ tỷ! Tỷ tỷ sao thế?!” Hoa Thiên Cốt hoảng hốt nâng hắn dậy.

“Không sao, không sao, ta ổn.” Sát Thiên Mạch giang một tay ôm nàng vào lòng, tựa như muốn khảm cả cơ thể nhỏ nhắn của nàng vào người mình vậy. Thần kinh căng thẳng một năm bỗng được thả lỏng, hắn đột nhiên thấy hơi mệt.

May mà nàng vẫn ổn... vẫn nguyên vẹn như xưa đứng trước mặt hắn.

“Nhưng... hòng muội sao vậy? Vì có gì lại phải dùng nội lực truyền âm?”

Sát Thiên Mạch vội vàng đặt tay lên cổ nàng.

Hoa Thiên Cốt mất tự nhiên quay đầu đi: “Muội... lúc ở man hoang, sơ sẩy... cho nên không thể nói nữa.”

Dịch dung thì dễ, nhưng cổ hòng này vẫn không thể giấu được.

Sát Thiên Mạch xót xa, hắn có thể hình dung được khi ở man hoang, nàng đã chịu khổ thế nào. Bất thành linh hắn vươn tay ra, kéo áo nàng xuống.

Hoa Thiên Cốt hoảng hốt, lại không giãy giụa được, thầm kêu hồng bét.

Quả nhiên khi Sát Thiên Mạch kéo áo nàng xuống, nhìn những vết kiếm chẳng chịt trên người nàng, đã giận tới nổi mặt tái mét, môi bị cắn rướm máu ra.

Hắn đã tự thề với mình rằng phải chăm sóc tốt cho nàng, nhưng hận không làm được. Chẳng những không thể bảo vệ nàng chu toàn, không thể bao bọc nàng bình an, thậm chí còn không cứu được nàng, đến cuối vẫn phải nhờ vào tên thư sinh thói tha kia.

Từ đầu đến cuối, tất cả hắn đều không thể bảo vệ...

Hoa Thiên Cốt thấy sự áy náy và buồn bã xen lẫn lửa giận bùng cháy trong đôi mắt hắn, lòng đau nhói, vội vàng nói: “Muội biết tỷ tỷ vì cứu muội đã nghĩ rất nhiều cách, muội rất cảm động. Nhưng tỷ đừng buồn, cũng đừng giận nữa, tất cả là tại muội trộm thần khí gây đại họa cho thế gian nên bị trừng phạt, không liên quan tới người khác.”

Sát Thiên Mạch vốn không định hỏi nàng vì sao muốn trộm thần khí. Trong mắt hắn, làm những việc bản thân muốn là điều tất nhiên, bất kể đúng hay sai, cần gì quan tâm tới đạo lý, cũng không nhất thiết phải giải thích. Có điều, nếu ai dám làm tổn thương đến người của hắn thì cho dù có không nên hay không đúng thế nào, hắn sẽ không bao giờ tha thứ.

“Tỷ tỷ, muội xin tỷ, đừng tiếp tục giết người nữa, cũng đừng đối đầu với Trường Lưu nữa. Tội của muội đã nặng nề lắm rồi, đừng vì muội mà giận cá chém thớt với những người khác nữa.”

Sát Thiên Mạch chậm rãi gạt đầu. Hắn cũng không muốn khiến Hoa Thiên Cốt khó xử, nhưng lúc ấy vì tức giận nên không để ý được nhiều. Ngoài người hắn để ý ra thì có thể giết cả vạn kẻ hắn cũng không bận tâm.

“Vậy tỷ thả U Nhược ra đi! Con bé là đồ đệ của muội!”

“Được.” Sát Thiên Mạch lại gật đầu.

Hoa Thiên Cốt có chút kinh ngạc, nàng cứ tưởng không dễ thuyết phục hẳn như vậy.

“Nhóc con, muội có biết ta không phải là nữ không?”

Hoa Thiên Cốt cúi đầu: “Biết, nhưng tạm thời không đòi được.”

“Không sao, muội muốn gọi thế nào thì cứ gọi, nhưng muội phải nhớ kĩ ta không chỉ là Sát tỷ tỷ yêu thương muội.” Mà cũng là một người đàn ông muốn bảo vệ nàng, Sát Thiên Mạch thầm bổ sung.

Hoa Thiên Cốt ra sức gật đầu, lại bị Sát Thiên Mạch kéo vào lòng, mặt kề mặt cọ đi cọ lại. Cuối cùng hẳn cẩn thận nhìn nàng, vươn tay nâng mặt nàng lên chà chà, cười chiều chuộng.

Hoa Thiên Cốt không thể không bội phục tài liệu sự như thần của Đông Phương Úc Khanh, nếu không phải hẳn cẩn thận dịch dung cho thì với trình độ gả mờ của nàng, sớm đã bị Sát Thiên Mạch phát hiện rồi.

“May mà mặt không để lại sẹo, nếu không...”

Nhìn ánh mắt Sát Thiên Mạch đột nhiên trở tối, đáng sợ như đang khát máu, Hoa Thiên Cốt không kiềm được rung mình, chợt dạ cười.

“Tỷ tỷ là mỹ nhân, cũng thích mỹ nhân nhất, nếu có một ngày muội biến thành kẻ xấu xí thì tỷ có ghét muội không?”

“Không được nói bậy, vẻ đẹp của con người là ơn trời ban, phải biết quý trọng. Nhóc con đáng yêu như thế, sau này lớn lên nhất định sẽ là một đại mỹ nhân, sao biến thành kẻ xấu xí được. Đi thôi, về cùng tỷ. Lần này bất kể thế nào tỷ cũng sẽ liều chết bảo vệ muội.”

“Tỷ tỷ, muội còn phải nghĩ cách cứu Tiểu Nguyệt. Để tiện hành động, tỷ đừng nói cho người khác chuyện muội đã thoát khỏi man hoang được không?”

“Được, vậy giờ muội định đi đâu?”

“Muội tới gặp tỷ là để tỷ đỡ phải lo lắng, không cần tiếp tục giết người vì muội nữa. Sau đó muội phải tới Dị hủ các gặp Đông Phương xem có tin gì của Tiểu Nguyệt không. Tỷ tỷ, tỷ nhất định phải thả U Nhược ra bình an đây.”

Sát Thiên Mạch mỉm cười gật đầu, nụ cười bỗng có chút khó lường.

“Rồi, muội đã về, tỷ sẽ không giết người lung tung nữa, đương nhiên cũng sẽ thả nó ra.”

Bây giờ tất cả mọi thứ, tất cả mọi người đã không còn quan trọng. Chuyện cần giải quyết chỉ có một, đó chính là Bạch Tử Họa!

Hoa Thiên Cốt không biết sao lòng thoáng bất an, nhưng lại quá mong tin tức của Tiểu Nguyệt nên đành tạm gác cảm giác đó lại. Nàng luôn miệng hết lần này tới lần khác nhờ hẩn lui binh thả U Nhược, sau đó hai người lưu luyến tạm biệt.

Điều khiến Hoa Thiên Cốt vui vẻ chính là Sát Thiên Mạch đã thay đổi rất nhiều, nhưng hẩn vẫn yêu thương nàng y như trước, nửa điểm cũng chưa từng đổi khác.

Sát Thiên Mạch biết nàng bình an vô sự, cuối cùng cũng yên tâm. Nhưng hẩn vừa nghĩ tới những khổ sở nàng đã phải chịu thì lửa giận lại cháy ngàn ngút.

Quay lại biển Trường Lưu, Sát Thiên Mạch hạ lệnh thả U Nhược ra. Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn hấn, trên dưới Trường Lưu đều cho rằng hấn đang có mưu đồ gì đây.

Tuy U Nhược đã được thả nhưng trong cơ thể ít nhiều vẫn còn độc của Sài Du, Lạc Thập Nhất vội vàng đưa con bé về chữa trị.

Sát Thiên Mạch nhìn xung quanh, không biết vì sao lúc này lại không thấy Ma Nghiêm đâu.

Vừa hay, bây giờ không có ai có thể cản hấn.

Sát Thiên Mạch giơ tay trái vẽ một đường, triệu hồi phượng hoàng lửa, không quan tâm tới hàng phòng vệ trùng trùng điệp điệp, một mình phóng vút vào Trường Lưu.

Nếu đã không thể bảo vệ, vẫn không thể cứu được, vậy việc hấn nên làm chỉ có một.

Báo thù cho nhóc con!

Khắp Trường Lưu không ai cản được hấn, chẳng mấy chốc Sát Thiên Mạch đã phá vòng vệ hết lớp này đến lớp khác bay thẳng lên Tuyệt Tình điện.

Những người cản hấn không nhanh bằng hấn, cũng không còn câu nệ, đều bay thẳng tới Tuyệt Tình điện, nhất thời hiện lên cảnh tàn sát khốc liệt.

“Bạch Tử Họa! Lăn ra đây cho ta!”

Sát Thiên Mạch nổi giận gầm lên, hai mắt đỏ như lửa. Oán hận và sỉ nhục càng để lâu trong lòng lại càng đậm, nhưng vì Hoa Thiên Cốt còn ở trong tay Trường Lưu, hấn đành phải cố gắng nhẫn nhịn. Bây giờ nàng đã

về, hẳn không còn gì bận tâm nữa, lại làm một Sát Thiên Mạch thần cản giết thần, phật ngăn giết phật như xưa. Điều Đông Phương Úc Khanh lo lắng ngay từ đầu chính là thế này.

Bạch Tử Họa đẩy cửa tỉnh thất, thông thả ra khỏi phòng, Sát Thiên Mạch dám can rỡ chạy tới Tuyệt Tình điện âm ỉ thế này, nhất định là đã gặp Tiêu Cốt, biết nàng không sao.

Sát Thiên Mạch hiện giờ cả Trường Lưu không ai là đối thủ. Trận chiến hôm nay không thể tránh được nữa.

Không màng tới sự can ngăn của bọn Lạc Thập Nhất, sắc mặt Bạch Tử Họa vẫn lạnh lùng, thản nhiên nói: “Ra ngoài đánh đi, đừng phá gốc đào trong sân của ta.”

Lúc này Hoa Thiên Cốt đang vội vàng bay tới Di Hủ các, ẩn đi mùi và cơ thể, tốc độ lại cực nhanh, mắt thường khó nhìn thấy.

Bỗng nàng nhận ra điều gì đó bất thường, có một luồng khí cực mạnh đang chặn phía trước.

Hoa Thiên Cốt căng thẳng, nhìn bóng người mặc trường bào gấm đen như mực, tựa một vị thần giáng tử từ trên trời xuống đang khoanh tay đứng trên biển. Gương mặt vừa kinh ngạc lại vừa giận dữ, sát khí tỏa hơn mười dặm, đó chính là Thế tôn Ma Nghiêm.

“Nguyệt chương! Thì ra là ngươi!”

Bạch Tử Họa và Sát Thiên Mạch.

Hoa Thiên Cốt và Ma Nghiêm.

Cả thế gian như tĩnh lặng, sóng biển thổi rì rào, thời gian dường như ngưng đọng, ngay cả gió cũng sợ tới mức ngừng thổi.

“Bạch Tử Họa!” Sát Thiên Mạch cầm kiếm Phi Dạ trong tay, phong thái tuyệt đẹp lại không mất đi khí phách.

“Ta sẽ không giết ngươi, ngươi là sư phụ của nhóc con, ngươi chết nàng sẽ buồn. Nhưng những vết thương mà ngươi gây ra cho nàng, hôm nay ta sẽ trả lại ngươi một nhát cũng không thừa.”

Bạch Tử Họa nhìn chân khí quanh Sát Thiên Mạch phập phồng bất ổn theo cảm xúc, tựa như một ngọn núi lửa sắp phun trào.

“Ngươi giết bao nhiêu đệ tử Trường Lưu, món nợ này, hôm nay ta cũng phải tính sổ.”

Tuy nói vậy nhưng ánh mắt Bạch Tử Họa vẫn không hề gợn sóng, khiến người khác không cảm nhận thấy chút sát ý nào.

Cao thủ tranh đấu, hai người lại ra lệnh không cho ai nhúng tay. Yêu ma và đệ tử Trường Lưu đành phải ở dưới chân núi quan vì tình hình phát triển trong đám mây mờ.

Sênh Tiêu Mặc âm thầm lo lắng, một năm nay mặc dù Bạch Tử Họa ra sức tu luyện, công lực phục hồi không ít, nhưng vẫn kém trước quá xa, sao đánh thắng được Sát Thiên Mạch.

Hắn liên tục truyền âm cho Ma Nghiêm, không biết bên kia xảy ra chuyện gì mà mãi vẫn không đáp lời.

Ma Nghiêm kinh ngạc nhìn gương mặt nguyên vẹn như xưa của Hoa Thiên Cốt, hắn chưa bao giờ nghe thấy việc có cách phục hồi vết sẹo do nước ao Tuyệt Tình gây ra. Con nhóc này đã thành phế nhân lại còn bị đẩy

tới man hoang, không ngờ vẫn bình an vô sự đứng trước mặt hắn, chẳng lẽ nó thật sự có bản lĩnh thông thiên ư?

“Vì sao ngươi lại quay về?!”

Hoa Thiên Cốt không nói gì, nàng vẫn không biết việc mình bị đẩy tới man hoang là chủ ý của Ma Nghiêm, tự sâu thẳm trong lòng, nàng chỉ kính sợ vị sư bá này, nào có oán hận.

Bây giờ không cẩn thận bị Ma Nghiêm phát hiện hành tung, lại còn thấy đáng về nàng dịch dung nữa. Nàng biết không thể tránh được, nhưng cũng không muốn đối đầu trực tiếp, chỉ vội vàng nghĩ xem nên trốn như thế nào.

Ma Nghiêm khi này cũng chỉ thấy đúng lúc quan trọng nhất về mặt Sát Thiên Mạch đột nhiên trở nên bất thường, lại còn vội vàng bỏ đi. Phòng có gì khuất tất, hắn cũng ngằm tới xem. Ngàn tính vạn tính, vẫn không thể nghĩ lại nhìn thấy Hoa Thiên Cốt với khuôn mặt nguyên vẹn.

“Không ngờ ngay cả man hoang cũng không giam nổi ngươi!”

Ma Nghiêm nhíu mày, nghĩ chắc chắn là đồng bằng hữu thói tha kia tìm cách cứu nàng ra, bằng không chỉ dựa vào một tấm thân tàn phế của nàng...

Có điều, cho dù linh đan diệu dược gì thì mới chỉ một năm ngắn ngủi, sao có thể khôi phục thể này?

Hắn vốn niệm tình Tử Họa, tốt bụng tha cho nàng một lần, nhưng nàng lại quay về chịu chết. Nếu Tử Họa thấy... thôi được, lần này hắn sẽ không mềm lòng nữa.

Tay Ma Nghiêm hướng về phía mi tâm, một dòng nước bạc cực lớn biến ra từ ấn kí, từ từ xoáy tròn trên tay hắn, lấp lánh đầy màu sắc, sáng lòe rực rỡ.

Hoa Thiên Cốt không muốn đánh với Ma Nghiêm, nhưng nàng tuyệt đối không thể để bị bắt, càng không thể chết trong tay ông ta, đành phải cười kiêu ngạo chiến.

Thủy ngân xoay tròn bông bành, bay múa tự vàng trắng trên trời, uy lực lại cực lớn, thế công vừa nhanh vừa hiểm. Hoa Thiên Cốt chỉ thấy một dòng thủy ngân óng ánh quanh mình, vội vã điều khiển kiếm chống đỡ, ánh lửa đã văng khắp nơi, chẳng bao lâu thân kiếm đã bị đâm thành mấy lỗ.

Ma Nghiêm khoanh tay đứng một bên, dường như không ngờ nàng lại có nhiều chân khí như thế, tạo màng bảo vệ để thân thể không bị sát khí của thủy ngân gây thương tích xong còn có thể múa kiếm trôi chảy.

Hoa Thiên Cốt vừa đánh vừa lui, Ma Nghiêm vươn ngón tay thứ hai ra, nhẹ nhàng kẹp lấy một bông tuyết đang rơi làm ám khí bắn về phía nàng.

“Nghiệp chương! Còn dám chạy!”

Chân Hoa Thiên Cốt bị kìm hãm, vừa phải thuận thế nhẹ nhàng tránh tuyết, vừa phải chống lại thế công dữ dội vô cùng của dòng nước bạc. Nàng hít sâu một hơi, nội lực không ngừng trào ra ngoài, xung quanh đóng băng từng tắc một, dọc theo mũi kiếm, đông cứng cả thủy ngân.

Ma Nghiêm hừ lạnh, hai tay bỏ thẳng vào phía sau Hoa Thiên Cốt. Nàng vội vã xoay người, thấy không thể trốn thoát, đành phải đỡ hai chương của hắn.

Luồng chân khí vừa cương vừa mạnh ập thẳng vào lòng bàn tay, dồn dập lên đầu nàng, tựa như chỉ cần nàng hơi buông lỏng thì sẽ bị bóp đến chết. Dưới nách phải, phong ấn nóng đến kinh người, khiến toàn thân nàng cũng nóng theo.

Nàng cắn răng, không dồn sức lên tay nữa, lấy mạnh chống mạnh thì sẽ bị chưởng này của Ma Nghiêm ép đến sức cùng lực kiệt. Hoa Thiên Cốt tập trung chú ý lên phong ấn, bỗng chốc phong ấn như biến thành một cái động không đáy. Nàng vươn tay vào nắm lấy một đầu dây tơ hồng tràn đầy linh lực, dùng hết sức kéo ra từng chút một.

Ma Nghiêm đột nhiên cảm thấy dưới chưởng của mình trống rỗng, tựa như chạm phải một đám mây mềm mềm, không có thực cảm, nội lực lại liên tục bị Hoa Thiên Cốt hút vào.

Mây hần càng nhúu chặt, nhưng vẫn không thu chưởng, ngược lại còn tụ chân khí, đẩy mạnh qua. Thủy ngân vốn bị đóng băng đồng thời phát ra tiếng nứt, đón đầu thanh kiếm đang bay tới, chém thành hai đoạn. Hoa Thiên Cốt không còn cách cứu vãn, chân khí tăng vọt, nhưng tấm màng sáng vẫn không thể ngăn được thế tấn công, vòng nước bạc xé gió lao tới, đâm thủng xương bả vai của nàng.

Cả trước sau cùng bị thương nặng, người Hoa Thiên Cốt run bần bật, lồng ngực bức bối, họng lại trào lên vị tanh mặn. Nàng đành phải cắn răng chịu đựng, tiếp tục tập trung hấp thu sức mạnh Yêu Thần từ khe hở nhỏ hẹp của phong ấn.

Ma Nghiêm thấy ánh tím lóe lên từ người nàng, ngày càng nghi ngờ. Vừa nghĩ thế, hần dồn thêm lực vào thủy ngân, xuyên qua xương bả vai của nàng.

Môi Hoa Thiên Cốt tím ngắt, trán lấm tấm mồ hôi, nhưng họng vẫn không thể phát ra tiếng. Nàng cố vực dậy tinh thần, giáng một chưởng như Trường Giang vỡ đê, cuộn cuộn ập thẳng về phía Ma Nghiêm.

Ma Nghiêm bay người bị đẩy đến hơn mấy trượng, kinh ngạc nhìn nàng. Dưới một sắc tím yêu dị, thủy ngân bị nàng kéo phăng ra ngoài, luồng chân khí đang tuôn ra từ miệng vết thương cực lớn sau lưng từ từ chảy về. Miệng vết thương chậm rãi khép lại, cuối cùng chỉ còn một vết sẹo.

“Người...”

Ma Nghiêm hoảng sợ lùi lại hai bước, tựa như thấy yêu ma quỷ quái.

Sức mạnh Yêu Thần?

Lòng hấn như bị nện một đòn mạnh.

Tất cả nghi vấn đã được làm rõ. Thảo nào nàng có thể thoát khỏi man hoang, gân mạch và vết thương không thuốc mà khỏi, lại còn có sức mạnh địch lại được hấn.

Có điều sức mạnh Yêu Thần lại không thể phát huy hoàn toàn, dường như bị phong ấn áp chế. Không cần nghĩ cũng biết là ai làm.

Ma Nghiêm thấy thật thất vọng, không ngờ Bạch Tử Họa lại làm ra chuyện này.

Nếu như thiên hạ biết nàng mới là Yêu Thần thật sự thì hấn định đối mặt với người đời thế nào? Thẻ diện của Trường Lưu biết để đâu?

Trước kia Ma Nghiêm chỉ nghĩ Bạch Tử Họa nhất thời bao che thiên vị, không ngờ hấn thà thẹn với thiên hạ cũng không muốn thẹn với con nhóc kia. Nó quả nhiên là yêu nghiệt, không thể giữ lại.

Ánh mắt Ma Nghiêm sắc bén kinh người, hấn trầm mặt lạnh lùng nói: “Lần này ta phải diệt trừ tai họa!”

Nói xong hấn xuất tất cả sức mạnh, như chớp giật sấm rền lao tới tấn công Hoa Thiên Cốt. Phong ấn của Hoa Thiên Cốt đã giải được một phần, nàng cảm thấy luồng sức mạnh cuộn cuộn không ngừng trào lên, giao đấu

với Ma Nghiêm hơn hai trăm chiêu lại không hề rơi vào thế yếu. Sức mạnh Yêu Thần thoát ra được đó dường như đã dần hòa nhập vào người nàng.

Đúng lúc này bỗng có một tiếng vang cực lớn vọng tới từ phía Trường Lưu xa xôi, làm đất trời rung chuyển.

Hai người họ đứng trên biển cách Trường Lưu bao xa mà vẫn cảm nhận được uy lực còn sót lại từ cuộc đụng độ giữa hai luồng sức mạnh đáng sợ kia.

Hai người căng thẳng, ngừng lại, chớp mắt đã bay vụt trăm dặm, quan vi Trường Lưu Sơn.

Không ngờ lại thấy Bạch Tử Họa và Sát Thiên Mạch đang giao chiến trên trời, ngay cả mây cũng bị chém thành từng mảnh nhỏ bay đảo đảo. Khóe môi hai người đều có vết máu, dường như đã bị thương không nhẹ. Chân khí quanh người Sát Thiên Mạch như một ngọn lửa vấy vùng dữ dội, ánh đỏ lóa mắt, hấn liên tục xuất chiêu tấn công Bạch Tử Họa. Chân khí của Bạch Tử Họa nào địch nổi, nhưng vẫn dùng kiếm pháp uyên thâm, xuất quỷ nhập thần kiềm chế Sát Thiên Mạch. Tuy nhiên kiếm có thể nhưng không có lực, mỗi lần đối đầu trực diện với Sát Thiên Mạch, tim phổi Bạch Tử Họa đều bị tổn thương rất nhiều.

Sát Thiên Mạch thấy kiếm pháp của mình không bằng Bạch Tử Họa, không đánh gần nữa mà tấn công bằng nội lực. Ánh sáng liên tiếp lóe lên, cầu vòng tung bay như dải lụa màu, tức thời cả bầu trời trở nên rực rỡ, khúc xạ ra ảo ảnh cực lớn.

Tốc độ của bọn họ quá nhanh, mọi người bên dưới không thể nhìn rõ được, chỉ nghe thấy tiếng va chạm không dứt.

Trong giây lát không biết bọn họ đã đấu bao nhiêu hiệp, thỉnh thoảng không trung lại vọng tiếng sấm rền vang, đất trời rung chuyển hết lần này

tới lần khác.

Hoa Thiên Cốt và Ma Nghiêm đều kinh hãi, không ngờ Sát Thiên Mạch lại tới tìm Bạch Tử Họa báo thù. Dựa vào sức mạnh bây giờ của Bạch Tử Họa liệu cầm cự được bao lâu?

Hai người bắt đầu luống cuống, muốn kết thúc nhanh trận đấu bên này. Ma Nghiêm xuống tay vừa nhanh vừa hiểm, chiêu nào cũng chí mạng. Tim Hoa Thiên Cốt đã vọt ra ngoài lồng ngực, nếu sư phụ có mệnh hệ gì...

Nàng vừa quan vi tình hình chiến sự bên Trường Lưu vừa phải tránh công kích của Ma Nghiêm, không thể chú tâm ứng chiến.

Chân khí của Bạch Tử Họa đã cạn sạch từ lâu, hấn lại liệu chết cầm cự, vượt xa giới hạn chịu đựng của cơ thể nhưng gương mặt vẫn lạnh như băng, dốc toàn lực ứng chiến, không chịu lùi bước. Nếu cứ tiếp tục thế này, Bạch Tử Họa không chết thì cũng trọng thương.

“Mười hai, mười ba...” Sát Thiên Mạch đếm, khuôn mặt có chút dữ tợn, quyết tâm chỉ công không thủ, thà chịu chương kiếm của Bạch Tử Họa cũng phải khiến hắn bị thương.

Đấu pháp liều mạng của hai người này, đừng nói là Hoa Thiên Cốt, ngay cả Ma Nghiêm nhìn cũng chảy mồ hôi lạnh ròng ròng.

Hoa Thiên Cốt thấy những nhát kiếm Bạch Tử Họa trúng đều là chỗ hiểm hoặc gân mạch, tuy có chân khí hộ thể nhưng đã ngày càng yếu, người cũng bị kiếm đâm càng sâu.

Nàng trông mà lo lắng, tay ứa đầy mồ hôi. Ma Nghiêm cũng nín thở, lòng căng như dây đàn.

Không để tâm được nhiều, Hoa Thiên Cốt sốt ruột toàn lực tấn công Ma Nghiệm, lại kinh ngạc nhận ra vàng sáng bạc quanh người Bạch Tử Họa dường như bất ổn, theo từng lần ra chiêu của hạ̃n lúc mạnh lúc yếu.

Chỗ dưới nách phải như một đám lửa cháy sắp thiêu rụi nàng. Một chượng của Ma Nghiệm lệch ra chỗ khác, ảo ảnh bàn tay cực lớn ép nàng đập thẳng xuống mặt biển. Yêu lực của Hoa Thiên Cốt tăng vọt, hóa thành những mũi tên sắc tím xuyên qua vai Ma Nghiệm.

Nhưng bên kia bước chân Bạch Tử Họa đột nhiên ghị̀m lại, cũng chịu Sát Thiên Mạch đâm xuyên một nhát qua vai.

Hoa Thiên Cốt sợ tới mức chết sững, lúc này mới nhớ Đông Phương từng nói vì bản thân ra khỏi man hoang mà sư phụ ngày càng yếu, nguyên nhân là vì người đã dùng phần lớn sức mạnh phong ấn yêu lực trong nàng. Nàng càng muốn phá phong ấn thì người sẽ càng mất nhiều sức để trói buộc.

Hoa Thiên Cốt vội vàng nín thở tập trung, ép từng chút sức mạnh Yêu Thần đang bắt đầu khởi động về trong ngực, quả nhiên thấy vàng sáng bạc bảo vệ Bạch Tử Họa đậm màu dần lên, thế kiếm cũng vững hơn rất nhiều.

Nhưng bên này nàng lại không thể cản được thế công liên hoàn như bão táp quét tới của Ma Nghiệm. Hoa Thiên Cốt đã trúng hơn mười chượng liên tiếp, miệng phụt một búng máu những vẫn ra sức tránh né, không hề đánh trả.

Mái tóc dài vốn gọn gàng của Ma Nghiệm giờ phút này bay tán loạn trong cơn gió dữ. Luồng chân khí màu xanh nhạt trên người hòa vào gió, quần quanh bên hạ̃n không thôi.

Dường như hiểu ngay được nguyên nhân Hoa Thiên Cốt đột nhiên thu hồi sức mạnh, khóe miệng hạ̃n lộ ra nụ cười lạnh, càng xuống tay độc ác

hơn.

Bạch Tử Họa thấy sức lực thân thể dần trở về, không kịp nghĩ nhiều, tập trung kết ấn. Cả bầu trời bỗng chốc giăng kín sương mù, sau đó lập tức đông thành những bông tuyết, ngay cả cơn sóng cuộn ngất trời và ngọn lửa trên thân kiếm Sát Thiên Mạch chớp mắt cũng bị đông cứng.

Sát Thiên Mạch tức điên, bóng kiếm chớp động như ánh ngọc xoay chuyển, nơi nơi chém xuống, băng văng tứ phía. Kiếm khí càn quét bỏ cả mặt biển đã đóng băng thành hai nửa. Nước biển lại nổi sóng, tức khắc cuộn sôi trào.

Mặc dù không còn bị hao tổn chân khí vì phong ấn nhưng Bạch Tử Họa vẫn khó mà cản được thế tấn công điên cuồng của Sát Thiên Mạch. Hoa Thiên Cốt thấy người lại bị chém, màu máu tươi kinh hoàng nhuộm đỏ cả tấm áo trắng, hận không thể lập tức chạy tới bên người.

Sát Thiên Mạch cũng bị thương không nhẹ, hắt hít sâu một hơi, tay trái lật xoay, lòng bàn tay đột nhiên hiện ra một ngọn lửa yêu dã, dồn sức đánh về phía ngực Bạch Tử Họa.

Yêu Hồn Phá!

Mặt Ma Nghiêm tái mét, Hoa Thiên Cốt bất chấp tất cả, cũng không để tâm việc mình đang giao chiến, lấy còi trong khu đỉnh dồn sức thổi.

Ma Nghiêm nào chịu bỏ qua cơ hội này, một ngón tay điểm tử huyết trên lưng Hoa Thiên Cốt, dùng toàn lực vặn gãy xương sống nàng. Hắn đánh liên tiếp hơn mười chiêu, cương khí hung mãnh phá nát toàn bộ lực phủ ngũ tạng của Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt không còn lòng dạ nào tự bảo vệ mình, chỉ liên tục thổi còi như một kẻ điên, vừa thổi vừa nôn ra máu. Nàng không thể cử động,

cũng đã mất cảm giác đau...

Đột nhiên Sát Thiên Mạch nghe thấy tiếng còi, tiếng nào tiếng nấy đều dồn dập đòi mạng. Hắn hiểu nàng đã biết chuyện mình tới tìm Bạch Tử Họa báo thù và muốn ngăn cản.

Sát Thiên Mạch thảm tức giận, Bạch Tử Họa đã đối xử với nàng như vậy, nàng vẫn còn coi hắn là sư phụ mà cố chấp bảo vệ ư?

Nhưng chuông phong vẫn chững lại, ngọn lửa băng dừng ngay trước ngực Bạch Tử Họa một lóng tay. Mái tóc, lông mày, làn da của hai người phủ một lớp băng màu xanh nhạt.

Lòng Sát Thiên Mạch thấp thoáng một dự cảm không lành, tiếng còi ngày càng bé rồi biến mất, hắn vội vàng tập trung dò xét, định vị được tiếng còi cách đây hơn trăm dặm, thấy cả Ma Nghiêm đang đánh từng chiêu chí mạng lên người Hoa Thiên Cốt.

Lòng hắn đau đớn, không giằng co với Bạch Tử Họa nữa, triệu hồi phương hoàng lửa bay thẳng lên chín tầng mây, chạy đi cứu người.

Bạch Tử Họa thấy Sát Thiên Mạch mặt cắt không còn giọt máu vội vã rời đi, dường như đã trông thấy điều gì đó vô cùng đáng sợ, nhất thời không nghĩ ra trên đời còn thứ gì có thể khiến hắn choáng váng đến vậy.

Vì thể lực cạn kiệt, Bạch Tử Họa không còn sức quan vi, cũng không có lòng dạ nào truy kích. Hắn gắng cầm cự không cần Lạc Thập Nhất đỡ về Tuyệt Tình điện, vừa đóng cửa lại, miệng đã học máu rồi ngất đi.

Thừa dịp Hoa Thiên Cốt buộc phải áp chế sức mạnh Yêu Thần trong người, Ma Nghiêm liên tiếp ra chiêu chí mạng. Thảm nghĩ người có thể tự hồi phục nhưng ta sẽ hủy thể xác người trong nháy mắt, hồn phi phách tán, tan thành tro bụi, để xem người phục hồi bằng cách nào!

Tuy Hoa Thiên Cốt biết vị sư bá này từ trước tới nay không thích mình, nhưng không ngờ sát ý lại tới mức này, chỉ hận không thể giết nàng ngay lập tức. Có điều nàng quan vi thấy cả Sát Thiên Mạch lẫn Bạch Tử Họa đều thu tay, không đánh tiếp nữa, cuối cùng cũng thở phào một hơi, dần mất đi ý thức.

Vàng sáng cực lớn trong tay Ma Nghiêm bủa vây lấy nàng. Chân khí cực lớn trong tay Ma Nghiêm bủa vây lấy nàng. Chân khí tụ trong đó ngày càng nhiều, tựa như chỉ cần khẽ dùng sức là có thể bóp chết nàng như bóp một con kiến. Có điều Ma Nghiêm biết chuyện này không dễ dàng như vậy, hẳn phải dồn sức đánh một cú cực mạnh và cực nhanh, nếu không rất có thể sẽ bị sức mạnh của Yêu Thần vì bảo vệ vật chứa mà tự động công kích và phản phệ.

Đúng lúc hắn đang tập trung tụ kiếm, trước mắt bỗng xuất hiện một chàng trai áo xanh nho nhã rút kiếm chém tới.

Đôi mày kia, đôi mắt kia...

Ma Nghiêm kinh hãi, bước chân loạn choạng, cả người ngây dại. Tới khi hắn hoàn hồn thì Hoa Thiên Cốt đã bị kẻ đó cướp đi, thoáng chốc đã lặn xuống đáy biển.

Trúc Nhiễm?!

Không đúng, không thể nào, sao lại là nó được?! Mặt nó đã bị... Hơn nữa bây giờ còn đang ở man hoang...

Nhưng nếu Hoa Thiên Cốt có thể thoát ra thì không chừng nó cũng đã trở về, nếu mặt Hoa Thiên Cốt có thể khôi phục như cũ thì có lẽ nó cũng...

Không đúng! Kia không phải là ánh mắt Trúc Nhiễm nhìn hắn. Ma Nghiêm bỗng bừng tỉnh, chắc chắn không phải Trúc Nhiễm, mà là huyền thuật.

Yêu nghiệt nào quấy phá làm hỏng chuyện lớn của hần?

Ma Nghiêm trầm mình xuống biển, không dính một giọt nước, có điều cơ hội đã vụt mất, hần không thể tìm được hành tung của Hoa Thiên Cốt. Con giận khiến chân khí quanh người hần tăng vọt, pháp phòng bắt ổn, nước biển xung quanh cũng theo đó mà trở sóng dữ, chấn động hơn trăm dặm.

Xương của Hoa Thiên Cốt bị gãy mấy chỗ, trong cơn mê man chỉ cảm thấy có người nào đó nắn bóp, ép xương nàng quay về vị trí cũ. Nàng đau đến mức ruột gan đứt từng khúc, lại không thể gào thành tiếng.

Một đôi tay mềm mịn vuốt ve qua lại, dường như đang thoa một lớp mỡ thật dày cho nàng.

Mùi thơm xộc vào mũi, Hoa Thiên Cốt ra sức giữ lấy ý thức, ép mình không được hôn mê ở nơi này. Phong ấn dưới nách nàng đã không còn nóng như thiêu như đốt mà chỉ từ từ trào ra một luồng khí ấm áp, chảy vào gân mạch và cơ thể.

So với những vết thương trên người thì lúc xương liền lại còn đau hơn gấp trăm lần, may mà có lớp mỡ lạnh lạnh kia phủ lấy nàng.

“Sao ngươi vẫn ngốc thế nhỉ?”

Hoa Thiên Cốt nghe thấy có tiếng người nói với mình, giọng nói đó rõ ràng đang cười nhạo nhưng lại mang theo chút đau lòng và bất lực.

Giọng nói này quen quá, là ai?!

Nàng có chút kích động, giãy giụa muốn mở mắt ra.

Người nọ đề nàng lại: “Đừng lộn xộn.”

Nàng thở hắt một hơi, bắt đầu từ từ điều khí, cảm giác cơ thể và sức mạnh bên trong đang dần hồi phục lại.

“Tại sao... tại sao lại có thể như thế?”

Giọng người nọ hoang mang, dường như không hiểu nổi cơ thể bị thương nặng như thế sao có thể phục hồi với tốc độ kinh người thế này? Thuốc mỡ được tinh chế từ da các Tinh Ảnh mà ả bôi cho nàng mặc dù rất tốt nhưng cũng không thể mạnh tới mức này được!

Hoa Thiên Cốt giật mình, chủ nhân của giọng nói hóa ra là Lam Vũ Lan Phong!

Lửa giận trong lòng nàng không kiềm được mà bốc lên ngùn ngụt, Hoa Thiên Cốt cố sức mở mắt ra, xóc lại tinh thần, lão đảo muốn đứng lên.

Lam Vũ Lan Phong bước tới đỡ lấy nàng, lại bị Hoa Thiên Cốt đẩy ra, sau đó chính nàng cũng ngã xuống mặt đất. Lam Vũ Lan Phong lắc đầu khẽ than, xương sống đã gãy, không thể đứng thẳng, vì sao còn muốn ra vẻ như thế?!

“Nếu không có ta, ngươi đã chết trong tay Ma Nghiêm từ lâu rồi.”

“Ta không cần ngươi cứu!” Hoa Thiên Cốt nghiêng răng đáp. Điều nàng không muốn nhất là phải mang ơn Lam Vũ Lan Phong, loại đàn bà độc ác giả nhân giả nghĩa! Nàng thà quay lại lúc đó để Thế tôn bóp chết còn hơn.

“Ta biết ngươi có ngày hôm nay xem như là ta hại, ta muốn chịu trách nhiệm. Hôm nay cứu ngươi rồi, ân oán giữa chúng ta xóa bỏ.”

Hoa Thiên Cốt mệt mỏi tựa vào vách động, nhìn khắp nơi đều là nước biển, còn có từng đàn cá bơi qua bơi lại.

Nàng bắt đầu dĩ cười lạnh: “Ngươi thật to gan, dám cướp người dưới tay Ma Nghiêm.”

“Tất nhiên, biển là địa bàn của ta, các ngươi đánh nhau lớn như thế, ta sao có thể không biết.”

“Nói đi, lần này ngươi muốn cái gì? Ta còn giá trị lợi dụng sao?”

Lam Vũ Lan Phong uốn éo, ghé tới trước mặt nàng.

“Thông minh. Ta muốn hỏi thăm một người.”

Hoa Thiên Cốt thâm hiểu ả muốn hỏi gì, nhắm mắt lại không đáp.

“Trước kia khi bị đẩy tới man hoang, ngươi có gặp hay nghe thấy tên Đẩu Lan Can không? Bây giờ chàng đang ở đâu? Ngươi trốn khỏi man hoang bằng cách nào?”

Thấy Hoa Thiên Cốt vẫn không nói gì, ả có chút sốt ruột, đưa tay nắm lấy cổ nàng.

“Ta bảo ngươi nói mau có nghe không?! Ta cứu được ngươi thì cũng có thể giết ngươi ngay lập tức!”

Hoa Thiên Cốt mở to mắt nhìn ả, vẻ mặt Lam Vũ Lan Phong căng thẳng tới điên loạn, nàng không kìm được lại mềm lòng.

“Ông ấy đã ra ngoài với ta, hiện đang ở trên một hòn đảo trong Nam Hải...”

Lam Vũ Lan Phong không tin lùi lại mấy bước: “Người đừng lừa ta!”

Hoa Thiên Cốt mệt mỏi cười khở, vươn ngón trỏ khẽ chạm lên mi tâm ả, truyền vị trí cụ thể của hòn đảo vào đầu Lam Vũ Lan Phong. “Ta không lừa ngươi, ông ấy ở đó. Ngươi hãy tự đi tìm đi, ông ấy đã đợi ngươi rất nhiều năm, bảo rằng có lời muốn hỏi ngươi.”

Lam Vũ Lan Phong sững sờ...

Bao năm tháng qua, cả ngày lẫn đêm, tất cả những trông mong suy nghĩ đều chỉ là muốn được gặp lại người ấy. Bây giờ khi cơ hội thực sự đã tới, người ở ngay cùng thế giới, tại một nơi cách mình không xa, Lam Vũ Lan Phong lại không dám tin. ả ra sức lắc đầu lùi về phía sau: “Không thể nào, người lừa ta!”

Hoa Thiên Cốt khẽ thở dài: “Lừa ngươi? Ngươi nghĩ ta cũng thích lừa người như ngươi à? Ngươi muốn đi thì đi, không đi thì thôi, dù sao cũng đợi bao năm rồi, chờ thêm chút nữa có sao đâu. Mấy ngày tới không biết chừng ông ấy lại chủ động tìm ngươi.”

Nàng lão đảo đứng dậy, mũi chân khẽ nhún, lao vụt ra khỏi động, bay lên trên biển. Lại một lần nữa chạy về phía Trường Lưu Sơn.

Lam Vũ Lan Phong không ngờ rằng Hoa Thiên Cốt bị thương nặng thế mà vẫn còn sức, đợi đến khi ả hồi phục tinh thần đã không thấy bóng dáng nàng đâu. Dẫu biết những lời nàng nói đều là thật, nhưng đợi bao năm như thế, bây giờ...

Trời đã chuyển tối, tuyết rơi từng đợt đứt quãng. Gió lớn tới mức suýt nữa đã thổi bay Hoa Thiên Cốt xuống biển.

Mặt nàng tái mét, môi tím ngắt, khó khăn lắm mới lên được Tuyết Tình điện trên Trường Lưu Sơn, gần như không thể đứng vững.

Hoa Thiên Cốt cố gắng đi vài bước, cuối cùng vẫn ngã vấp xuống đất, nôn ra máu trên dãy hành lang. Nàng sợ bại lộ hành tung, vội vàng giấu mùi máu đi.

Ban ngày thấy sư phụ bị thương tới mức đó, nàng sao có thể yên tâm. Cảm giác phong ấn trời buộc sức mạnh Yêu Thần của mình ngày càng yếu, lòng nàng nóng như lửa đốt, không nghĩ ngợi nhiều, chỉ muốn tới xem người có bình yên hay không.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

U Nhược bưng bát thuốc đi ra khỏi phòng bếp, thấy Hoa Thiên Cốt đang chờ người ở đó, con bé đánh rơi mâm xuống đất, thuốc bắn khắp nơi.

Hoa Thiên Cốt mệt mỏi dựa vào cột hành lang, không định giấu nó nữa, chỉ sốt ruột hỏi: “Tôn thượng người... sao rồi?”

U Nhược kinh ngạc nhìn chăm chú vào gương mặt giống hệt trước kia của nàng, nhận ra thật sự là Hoa Thiên Cốt mà không phải dáng vẻ của Tiểu Thất. Con bé mừng tới mức suýt bật khóc, đột nhiên nhào tới ôm chặt lấy nàng.

“Sư phụ! Quả thật là người! Người có biết không, hôm nay lúc bị yêu ma bắt con rất sợ, nhưng con biết người nhất định sẽ tới cứu con. Con chờ mãi, chờ mãi, sau đó quả nhiên Sát Thiên Mạch thả con ra, con biết ngay là người mà!!! Hu hu hu, sư phụ, sau này đừng bỏ con lại một mình nữa.”

Hoa Thiên Cốt then với lòng, vươn tay ôm con bé. Con bé ngốc này, rõ ràng nàng là tội nhân, hà cớ gì nhất định phải nhận nàng?

Lòng nàng thấy hơi ấm áp.

“Sư tổ con thế nào rồi?” Hoa Thiên Cốt có chút mất tự nhiên, quay mặt đi.

U Nhược mừng rỡ nhìn nàng: “Sư phụ! Cuối cùng người cũng chịu nhận con! Sư phụ!”

Hoa Thiên Cốt bị nó lay qua lay lại suýt chút nữa phun tiếp một búng máu, nàng đã yếu tới mức không còn sức mà nói.

“Ta hỏi con sư phụ của ta... Aizz, thôi được rồi, để ta tự đi xem...”

Hoa Thiên Cốt lão đảo vịn tường cất bước, U Nhược vội vàng đỡ lấy nàng.

“Tôn thượng vẫn còn mê man chưa tỉnh. Vừa nãy Thế tôn và Nho tôn đều tới thăm, chữa cho người một lúc lâu. Về mặt hai người vẫn căng thẳng, có vẻ lần này Tôn thượng bị thương rất nặng. Có điều Nho tôn đã nói không nguy hiểm tới tính mạng, bảo con không phải lo.”

Hoa Thiên Cốt cuối cùng cũng thở phào một hơi.

“Nhưng sư phụ, sao người cũng bị thương nặng thế này, ai đã đánh người? Để U Nhược giúp người báo thù!”

Hoa Thiên Cốt lắc đầu cười khỏ, nếu lúc ấy không phải nàng định phá tan phong ấn sức mạnh Yêu Thần, thì với tu vi của sư phụ, cho dù không bằng lúc trước cũng sẽ không bị Sát Thiên Mạch đả thương nặng đến vậy.

“U Nhược... trước kia chúng ta từng gặp nhau rồi à?”

Nàng luôn có cảm giác U Nhược biết mình, chẳng những thế mà dường như còn hơi thân quen.

Có điều nàng nghĩ mãi không ra, nếu như họ đã gặp nhau thì chắc chắn là ở hai lần Quân Tiên yển, nhưng dù cố nhớ thế nào nàng vẫn không có chút ấn tượng. Đáng ra với tính cách sôi nổi hoạt bát của con bé, nàng phải nhớ kĩ mới đúng.

U Nhược nháy mắt với nàng, thần bí nói: “Dù không gặp trực tiếp, nhưng con và sư phụ cũng xem như là bầu bạn sớm hôm.”

Sao cơ? Hoa Thiên Cốt khó hiểu nhìn U Nhược, lại bị con bé kéo tới phòng Bạch Tử Họa.

“Không phải người muốn gặp Tôn thượng à, sao tới rồi lại không vào?”

Chân Hoa Thiên Cốt hơi nhũn ra: “Sư phụ không sao là tốt rồi, hay thôi ta không vào nữa.”

Nhìn người từ xa là được rồi, bản thân nàng đầy nghiệp chướng, hơn nữa còn bất kính với sư phụ, sư phụ đầy nàng tới man hoang là để không bao giờ phải nhìn thấy nàng nữa, nàng còn mặt mũi nào đi gặp người đây?

U Nhược không ngừng thúc giục nàng đi tiếp, cười mờ ám: “Tôn thượng vẫn đang hôn mê chưa tỉnh. Người đi gặp đi, sẽ không bị phát hiện đâu!”

Hoa Thiên Cốt cau mày, cắn răng suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết tâm đẩy cửa vào.

Chương 6: Chuyện cũ lặp lại

Căn phòng vẫn bày biện như thế, thậm chí ngay cả vị trí của tách trà cũng không hề suy chuyển. Dường như từ trước tới giờ sư phụ chỉ thích một cuộc sống có quy luật thế này, không hề thay đổi.

U Nhược rón ra rón ren tới trước ghế nằm của Bạch Tử Họa, kiểm tra chắc chắn người vẫn đang mê man, lúc này mới xoay người vẫy tay với Hoa Thiên Cốt đang đứng tí đằng xa.

Nàng tới gần hơn, nhìn gương mặt trắng bệch như tờ giấy của người, không khỏi thấy xấu hổ và đau lòng.

Thượng tiên Bạch Tử Họa không màng thế sự ở Quần Tiên yển năm xưa, từng bước bị nàng hại cho tới nông nỗi này.

Nếu trước kia nàng không xuất hiện, nếu trước kia nàng không bá người làm thầy, có phải mọi chuyện sẽ không xảy ra?

Đầu gối khuyu xuống, nàng quỳ trước giường Bạch Tử Họa.

Nghe tiếng tuyết rơi ngoài cửa sổ, bao điều muốn nói sâu trong đáy lòng, giờ chỉ còn sự im lặng đau thương.

U Nhược thấy nàng quỳ mãi không nói gì, bèn bước lên kéo nàng: “Su phụ, giờ ngay cả đứng người còn không vững, mau dậy thôi. Người bị thương nặng tới mức này, vận công điều khí trước đi.”

Hoa Thiên Cốt lắc đầu, đi tới trước mặt Bạch Tử Họa, lưỡng lự hồi lâu, cuối cùng mới vươn tay ra bắt mạch cho người.

“U Nhược, ta chữa thương, con ta ngoài trước đi, tiện thể canh chừng, nếu có người đến thì báo ngay cho ta biết.” Lần trước đã bị Lí Mông bắt gặp, nàng không thể không cẩn thận.

U Nhược không muốn, chỉ chữa thương thôi, sao nó phải ra ngoài, hơn nữa ai lên Tuyệt tình điện này được chứ? Hu hu hu, khó khăn lắm nó mới có cơ hội nhìn thấy sư phụ và sư tổ ở bên nhau mà.

“Đệ tử tuân mệnh.” Con bé đành phải quay người ra ngoài, sau đó cẩn thận nhìn xem qua khe cửa sổ.

Hoa Thiên Cốt biết y thuật của mình không hơn Ma Nghiêm và Y Dược các của Trường Lưu bao nhiêu, hơn nữa công lực tu luyện đã bị phé hết, chỉ còn lại sức mạnh Yêu Thần. Nếu muốn chữa thương cho sư phụ thì chắc chắn phải thúc đẩy yêu lực. Có điều nguyên nhân chính khiến sư phụ yếu đi là do sức mạnh hao tổn trên phong ấn, nếu dùng yêu lực chữa thương cho người thì càng khiến tình hình thêm phức tạp. Cho nên thứ dùng được vẫn chỉ có máu của nàng thôi.

©STENT

Hoa Thiên Cốt điểm hai huyết đạo của Bạch Tử Họa để đảm bảo người không đột nhiên tỉnh lại giữa chừng, sau đó mới xốc chân lên, vươn tay cởi chiếc thắt lưng trên bộ áo trắng của người.

U Nhược ở ngoài choáng váng, che miệng lại!

Oa! Không ngờ sư phụ lại bạo dạn như vậy! Nhân lúc sư tổ hôn mê bất tỉnh liền xuống tay! Được đấy, gạo nấu thành cơm rồi, Tôn thượng cũng không thể nhẫn tâm xử phạt sư phụ nữa. Ha ha ha, Tôn thượng thật đáng thương!

Trán Hoa Thiên Cốt liên tục đổ từng giọt mồ hôi nặng trĩu.

Sư phụ, xin lỗi người, đồ nhi không còn cách nào khác, nếu có bất kính xin người hãy lượng thứ.

Nàng cẩn thận đưa tay mò vào trong áo Bạch Tử Họa, gương mặt vốn tái mét giờ lại đỏ như tôm luộc.

Hoa Thiên Cốt nhớ lại nơi người bị Sát Thiên Mạch đâm trúng, muốn cởi hết chỗ băng gạc linh tinh mà vừa này người khác băng bó, có điều tay run quá không biết làm sao, vừa bất cẩn chạm vào cơ thể lạnh như băng của sư phụ, tim nàng đã muốn nổ tung.

Bình tĩnh, bình tĩnh...

Hoa Thiên Cốt cố gắng trấn an mình, bỗng trước mắt xuất hiện hình ảnh bóng lưng trần mà năm đó nàng bất cẩn nhìn thấy, máu nóng sôi trào, thiếu chút nữa phun cả máu mũi.

Không được, không được, nàng không làm được. Còn chưa bắt đầu, mới chỉ hơi chạm vào sự phụ thôi nàng đã muốn chết rồi, hay để U Nhược...

Hừ, không được, không được, không thể được. Cơ thể của sự phụ há có thể để người khác tự tiện động vào?

Nàng cắn răng, vẻ mặt bất lực, nhưng vẫn ép mình phải tìm bằng được vết kiếm đâm trên vai người. Miếng băng Y Dược các băng vừa nãy đã thấm chút máu. Hoa Thiên Cốt vừa muốn không cởi áo người, vừa muốn tháo lớp băng trong đó, động tác cực kì cẩn thận. Nàng hơi ngoài người ra, nín thở, tay vẫn run bần bật.

Hoa Thiên Cốt không dám vận khí cắt đi vì sợ sự phụ bị thương. Đợi đến khi nàng vật vã cởi xong thì đã mệt gần chết, đầu xoay mòng mòng.

Thấy miệng vết thương của Bạch Tử Họa lại bắt đầu rỉ máu, Hoa Thiên Cốt vội vàng rạch một đường nhỏ lên tay trái mình, lập tức mùi thơm của máu tràn ngập khắp phòng, quyến với mùi thuốc mỡ kì quặc mà Lam Vũ Lan Phong bôi cho nàng thành một hương thơm kì lạ, ngay cả Hoa Thiên Cốt cũng ngửi thấy.

Nàng quệt chút máu lên tay rồi luồn vào trong áo Bạch Tử Họa, nghiền răng thoa lên vết thương của người.

Đúng như dự đoán của nàng, vết thương chẳng mấy chốc đã khép miệng, không để lại chút dấu vết nào.

Trước kia máu Hoa Thiên Cốt sở dĩ có nhiều tác dụng chính là do thần mệnh. Còn lý do cây cỏ gặp lại héo rũ, bởi dầu gì cũng là máu thần, một giọt đã đủ cứu sống muôn dân, những cây cỏ nhỏ bé có sinh mệnh yếu ớt sao chịu nổi ân huệ, hiển nhiên sẽ tự chết. Những thứ như kiếm cũng thế, binh khí tầm thường lại mưu toan hại thần, đương nhiên phải tan tành. Đông Phương Úc Khanh nói dòng máu này quý giá cũng chính vì vậy. Thần có sức mạnh sáng thế, chuyện hồi phục trị bệnh chỉ là điều nhỏ nhặt, cho nên mới có thể sinh ra một linh trùng cấp bậc như Đường Bảo.

Mà hiện giờ trong máu thần còn lẫn cả yêu lực, tác dụng vừa nghĩ đã rõ. Hoa Thiên Cốt sau khi biết Bạch Tử Họa chịu đĩnh hình thay mình vốn cực kì áy náy, hôm nay lại thấy người vì mình mà bị thương nặng thêm, nàng không để ý tới an nguy của bản thân, chỉ nghĩ tới cảnh người trúng độc hồi xưa, nàng thử dùng máu mình, không biết có thể khiến tiên lực của người hồi phục như ban đầu hay không?

Thấy tác dụng rõ rệt như thế, lòng nàng thầm vui vẻ, lần này đến quả nhiên không vô ích. Nàng không tin mình cho sự phụ toàn bộ máu trong người mà vẫn không chữa được hết những vết thương này.

Tay nàng từ từ bôi lên mấy vết thương trên vai, trên lưng, trên eo của Bạch Tử Họa, nhẹ nhàng như đang âu yếm,

Hoa Thiên Cốt thấy người mình bắt đầu trở nên nóng nực. Bàn tay kia cũng nóng kinh người như bị dội nước sôi, lại như thể sắp bốc cháy vậy.

Có điều cơ thể người vẫn lạnh như ngọc như băng, xúc cảm kích thích quá dữ dội.

Hoa Thiên Cốt cố nén cảm giác muốn trào máu mũi, liên tục lâm bầm thanh tâm chú. Cuối cùng cũng bôi xong, nàng thở phào thu tay lại, không ngờ bất cẩn lướt qua ngực Bạch Tử Họa. Cảm thấy cơ thể dưới tay khẽ run một cái, nàng sợ tới mức ngã phịch xuống đất.

Chết rồi, chết rồi.

Hoa Thiên Cốt vội vàng quỳ xuống dập đầu liên tục. Đệ tử không cố ý mạo phạm sư phụ...

Bạch Tử Họa đích thực vẫn hôn mê như trước, nhưng có lẽ vẫn còn chút cảm giác với ngoại lực.

Không ngờ...

Không ngờ...

Lại chạm vào...

...

Hoa Thiên Cốt mặt đỏ tới tận mang tai, xấu hổ không chịu nổi, nhìn tay phải của mình, hận không thể chém chém chém rồi ném cho chó ăn.

U Nhược bên ngoài nuốt nước bọt ừng ực, nó cũng muốn sờ. Chắc, muốn, cũng chỉ là muốn mà thôi...

Mãi lâu sau Hoa Thiên Cốt mới đứng dậy, chân mềm nhũn. Ngoại thương đã xong, tiếp theo là nội thương và tiên lực, có thể phải mất nhiều máu hơn một chút.

Nàng thấy vết cửa trên tay đã liền miệng, lại cắt cổ tay, đưa tới bên miệng Bạch Tử Họa, để máu từ từ chảy vào trong miệng người.

Dấu ấn chương môn vốn mờ nhạt giữa mi tâm Bạch Tử Họa, đồng thời cũng là căn cứ xác minh cho tiên thân của người theo dòng máu chảy vào trong miệng mà cũng dần đậm hơn.

Tốt quá, quả nhiên có tác dụng. Yêu lực chữa khỏi thần mệnh cho nàng cũng có giới hạn, ít nhiều vẫn để lại dấu vết. Nhưng đối với người khác quả là thuốc trị bách bệnh, thần dược tuyệt thế. Nói vậy thì người đã từng uống máu nàng dù không đắc đạo cũng thành tiên ấy nhỉ?

Hoa Thiên Cốt thấy việc khôi phục tiên lực cho Bạch Tử Họa có hy vọng nên vô cùng mừng rỡ. Lần đầu tiên từ khi sinh ra đến nay, nàng thấy cảm kích và may mắn khi mang thân thể này.

Hoa Thiên Cốt vốn đã bị thương nặng lại không vận công tự chữa, dù có sức mạnh Yêu Thần nhưng đã bị phong ấn chặt, vết thương của nàng hồi phục rất chậm. Bây giờ lại còn mất một lượng máu lớn, khung cảnh trước mắt dần biến thành một màu đen, sợ rằng chưa chữa khỏi được cho sư phụ thì nàng đã chết trước rồi. Hoa Thiên Cốt vội vàng cầm máu lại, ngẩng khuôn mặt tái nhợt lên thở yếu ớt.

Thấy miệng lưỡi khô khốc, lại có trà trên bàn, nàng loạng choạng đứng dậy. Vừa đi được hai bước, tay đã bị ai đó giữ chặt. Nàng giật mình, vội vã quay người, còn chưa kịp phản ứng đã bị kéo bay lên ghế nằm, không may còn đập đầu vào tường, choáng váng muốn xỉu. Hoa Thiên Cốt chưa kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra thì đã bị lật người đè xuống dưới.

“Sư phụ?!”

Hoa Thiên Cốt ngây người chốc lát rồi cực kì sợ hãi, không ngờ Bạch Tử Họa lại tỉnh dậy.

Bạch Tử Họa nhìn nàng, hai mắt tối đen, sâu như một cái洞, không hề có tiêu điểm và chút ánh sáng nào. Hắn không nói gì, lần theo mùi máu, cắn phập một nhát.

Hoa Thiên Cốt biết hắn đã mất hết lí trí, giờ chỉ muốn máu mà thôi, bèn vội vàng giương tay chặn phần cổ.

Đúng lúc đó Bạch Tử Họa cắn lên tay nàng. Cảm giác thích thú khi phá nát da thịt, sắc máu đỏ tươi chảy ròng ròng càng kích thích sự khát máu trong hắn hơn.

Tay Hoa Thiên Cốt tê rần, tựa như đang tan chảy. Nàng gắng lấy lại thần trí, dồn sức đẩy mạnh Bạch Tử Họa, xoay người định trườn khỏi cơ thể kia nhưng chưa kịp trốn thoát đã bị một bàn tay túm lấy vạt áo kéo xóc về.

Trong phút chốc, gương mặt sư phụ cách nàng còn chưa đầy hai tấc, Hoa Thiên Cốt sợ quá cuống quýt lùi lại đằng sau, cơ thể lại bị đôi tay kia mạnh mẽ giữ chặt, cuối cùng nàng đành ngửa đầu ra sau, không dám nhìn hắn. Cùng lúc đó nàng vội vàng đưa tay lên định điểm huyết Bạch Tử Họa, không ngờ tất cả chiêu thức lại bị hắn hóa giải gọn ghẽ.

Nguy rồi.

Nàng không ngờ sư phụ vừa uống máu xong đã khỏe nhanh như thế, hơn nữa chẳng mấy chốc đã tỉnh. Có điều mặc dù thân thể tỉnh nhưng lí trí thì chưa, vẫn bị kẹt trong trạng thái khát máu. Chắc vì máu thần cộng thêm yêu lực cùng một lúc chảy vào cơ thể xung đột với tiên khí và những vết thương, khiến lí trí hắn tạm thời rối loạn, khát máu điên cuồng, sơ sẩy nhập ma.

Hoa Thiên Cốt tự trách mình, chỉ nghĩ máu có thể giúp sư phụ khôi phục tiên lực, lại không nghĩ với trình trạng hiện giờ sao sư phụ có thể chịu được.

Bị hút máu cũng không sao, nàng chỉ không muốn dùng cách quá thân mật như trước kia, bởi khi Bạch Tử Họa đánh mất bản thân, nàng cũng đánh mất chính mình. Sư phụ không thích thế này, nàng không nên dùng máu để quyến rũ sư phụ, để trong lúc không tỉnh táo khiến mối quan hệ của bọn họ trở nên mờ ám thế này.

Có điều hiện giờ tiên lực của Bạch Tử Họa đang liên tục tăng lên, Hoa Thiên Cốt lại bị thương nặng, chắc chắn không thể dùng sức mạnh Yêu Thần để khống chế hoặc ru ngủ hắn. Hơn nữa vì lúc này hắn không còn lí trí mà chỉ hành động theo bản năng nên nhiếp hồn thuật cũng không có tác dụng. Võ công của Hoa Thiên Cốt phần lớn là được hắn chỉ dạy, thấy chiêu giải chiêu, chắc chắn không thể đánh lại nổi.

U Nhược ngẩn tò te nhìn xem ngoài cửa, nó vốn đang muốn thấy cảnh sư phụ và Tôn thượng tình chàng ý thiếp, có điều hai người kịch liệt quá đi? Lăn qua lăn lại, giằng co mãi trên giường. Nó có nên tới giúp không nhỉ? Nhưng nên giúp sư tổ áp đảo sư phụ để tiên uống máu, hay là giúp sư phụ áp đảo sư tổ để gạo nấu thành cơm? U Nhược bé nhỏ phân vân dữ dội...

Hoa Thiên Cốt thấy tốc độ của Bạch Tử Họa mỗi lúc một nhanh, tiên khí tụ quanh người cũng ngày càng nhiều, phỏng chừng đã uống đủ máu rồi. Nếu tiên thân của sư phụ đã khôi phục hoàn toàn thì tiên lực chắc cũng hồi được bảy, tám phần. Nàng phải mau chuồn đi, bằng không người mà tóm được, chắc chắn sẽ bị hút thành xác khô.

[CSTE.NT](#)

Hoa Thiên Cốt vừa nảy ra kế giường đông kích tây, cơ thể liền bắn thẳng ra ngoài như mũi tên, không ngờ lại đập đầu vào tường. Nàng ngẩng lên đã thấy Bạch Tử Họa chạy tới, tóm lấy xô mạnh lên tường, vùi đầu vào cổ nàng.

Hai tay Hoa Thiên Cốt bị hắn giữ chặt trên tường, biết không tránh được nữa, nàng căng thẳng kêu gào trong lòng: Sư phụ, con cho người uống, người đừng cắn con nữa!

Có điều rằng Bạch Tử Họa đã tới bên cổ, Hoa Thiên Cốt cảm nhận được hơi thở của người, lòng bỗng thất lại. Không thể được, không thể lại làm việc đó! Sư phụ là tiên, mà nàng bây giờ còn không bằng yêu ma, sư phụ mất lí trí, còn nàng vẫn tỉnh táo. Trước kia vì sư phụ trúng độc không chịu uống máu nên nàng phải ép người uống, nhưng giờ rõ ràng đâu cần dùng

cách này. Nếu chỉ vì tình cảm cá nhân mà dung túng bản thân chìm đắm thì sẽ sỉ nhục sư phụ.

Đột nhiên người Hoa Thiên Cốt bùng lên ánh tím, hắt văng Bạch Tử Họa ra. Sức mạnh Yêu Thần đối nghịch với phong ấn, chân khí trên người Bạch Tử Họa lập tức suy yếu, phải cúi gập người xuống.

“Sư phụ! Người không sao chứ?” Hoa Thiên Cốt lo lắng vội vàng bước lên đỡ lấy, không ngờ Bạch Tử Họa lại đột nhiên ôm cổ nàng, cắn thật mạnh.

Răng đâm thủng da thịt, máu như những giọt sữa màu đỏ tràn vào miệng Bạch Tử Họa.

Hoa Thiên Cốt run rẩy, suýt thì ngã. Nàng dồn sức đẩy người ra lại bị người giữ chặt tay để phía sau lưng. Hoa Thiên Cốt lùi lại, Bạch Tử Họa thuận thế tiến lên, không chịu thả ra.

U Nhược che mắt, lại không nhìn được nhìn lên qua kẽ tay, máu mũi nó sắp phun trào tới nơi rồi, sao sư phụ và sư tổ lại ôm nhau nhảy trong phòng thế này?

Hoa Thiên Cốt đã quá quen với cảm giác tê dại khi bị hút máu như thế, nàng dường như nhớ khi sư phụ mới trúng độc, không ngờ chuyện đó lại lặp lại. Có điều sư phụ đã biết nàng thâm thương người, sau khi tỉnh lại, cả hai phải làm sao đây?

Hoa Thiên Cốt quay mặt ra sức giãy giụa trong lòng Bạch Tử Họa, còn hấn có chết cũng không chịu buông ra.

Trong cơn hoảng loạn cực độ, nàng bỗng nghe thấy tiếng Bạch Tử Họa thì thào: “Tiểu Cốt.”

Hoa Thiên Cốt giật mình, bỗng chốc cả người đều mềm nhũn, tựa như sụp đổ ngay trong lòng người. Nàng đờ đẫn tròn tròn mắt, mặc cho người tiếp tục hút máu.

Đôi đồng tử của Bạch Tử Họa đã có chút ánh sáng, mặc dù đã khôi phục phần lớn lí trí nhưng lại như cuồng loạn, động tác đột nhiên rất thô bạo.

Hoa Thiên Cốt bị Bạch Tử Họa đẩy ngã xuống ghế, nằm đè lên, nàng không khỏi hoảng sợ.

Mặt Bạch Tử Họa lướt qua mặt nàng, hấn ngẩng đầu khẽ thở dốc, tựa như muốn kìm chế, lại tựa như muốn càng nhiều. Vết cắn này giờ đã khép miệng, vì thế hấn đổi chỗ khác, đổi tư thế khác tiếp tục cắn. Một lúc sau lại ngẩng đầu lên, tìm chỗ khác. Nơi nơi đều là máu chảy, Hoa Thiên Cốt sắp điên rồi.

Cảm giác đau nhức và tê tái không ngừng tra tấn nàng, nàng bất an giãy giụa dưới người Bạch Tử Họa, không biết là vì kích thích hay vì đau đớn.

Cơ thể Bạch Tử Họa bắt đầu nóng lên, không còn lạnh cóng như ngọc giống như vừa nãy nữa. Hoa Thiên Cốt còn hơn thế nhiều, toàn thân bỏng như phải lửa. Hấn còn liên tục tiếp cưỡi cho nàng, nàng sắp chết cháy rồi.

Bạch Tử Họa ngày càng vồn vã, môi liên tục vôn về cổ nàng, không cần nữa, chỉ khẽ liếm, tựa như đang trừng phạt, tay cũng bất giác vuốt ve cơ thể nhỏ nhỏ phía dưới, người Hoa Thiên Cốt lập tức cứng như băng.

Sư phụ, sư phụ, nhập ma...

Hoa Thiên Cốt chưa từng nghĩ một người trong sạch và lạnh lùng như sư phụ trong tiềm thức cũng có một tia ma tính, hiện giờ ý chí mê man nên bị kích thích ra, nàng nên làm gì bây giờ?

Cảm giác hơi thở nên cổ ngày càng nóng hổi, tai Hoa Thiên Cốt sắp nhũn cả ra rồi.

Quả thực nàng có ham muốn đối với sư phụ, nàng thích thân mật như thế, sư phụ muốn gì nàng cũng có thể cho. Nhưng bây giờ sư phụ đang mất trí...

Hoa Thiên Cốt mê man muốn giãy ra nhưng lại không còn chút sức nào, chỉ có thể mặc người muốn làm gì thì làm.

Động tác gặm cắn dần trở thành nụ hôn mãnh liệt, mút trên mỗi tác da thịt dính máu của nàng. Hoa Thiên Cốt run lẩy bẩy cắn chặt môi dưới, sợ mình rên thành tiếng.

“Tiểu Cốt...”

Nàng nghe rõ giọng khàn khàn của sư phụ đang gọi mình, mặc dù như đang nói mơ, nhưng lại có vẻ vô cùng đau đớn.

Sư phụ, con ở đây...

Hoa Thiên Cốt vừa thở hổn hển vừa hoang mang. Sư phụ đang nằm mơ ư?

Vậy... đây đang là mộng du?

Sư phụ luôn lạnh lùng, chí thiện vô tình, vì sao nằm mơ lại có vẻ đau đớn đến bất lực như thế? Trong lòng người có gút mắc không giải được ư? Hay có chấp niệm không thể bỏ? Cho nên mới sơ sẩy nhập ma?

Hoa Thiên Cốt không rõ, đau lòng vươn tay khẽ vuốt ve mi tâm người.

Sư phụ, cho dù người đang nằm mơ... Người có biết trong mộng, trước mặt người là ai không? Người có biết trong mộng, người đang làm gì

không?

Nàng không biết dực vọng là thứ gì, nhưng nàng nghĩ nếu bây giờ mình lại bị đẩy vào ao Tiêu Hồn, nhất định sẽ đau, cực kì đau. Còn sư phụ, từ cảm giác khát máu dần chuyển hóa thành một loại phát tiết khó hiểu, tựa như nỗi đau kìm nén ngàn năm, không lối thoát.

Hơi ngẩng mặt lên, cảm nhận được môi sư phụ từ từ lướt qua gò má, hơi thở của Hoa Thiên Cốt càng dồn dập.

Không đúng! Đây rõ ràng không phải hút máu mà giống thân mật hơn. Thầy trò loạn luân...

Sư phụ ghét nàng như thế, khi tỉnh dậy nếu biết sẽ hận bản thân tới chết mất.

Thấy môi Bạch Tử Họa sắp lướt qua khóe miệng mình, hai ngón tay của Hoa Thiên Cốt đúng lúc chen vào giữa, che đi nụ hôn của người. Một hồi ức như thế, cuộc đời này có một lần nàng đã rất thỏa nguyện rồi.

Bạch Tử Họa kéo tay nàng, đột nhiên cắn mạnh lên đầu ngón tay. Hoa Thiên Cốt đau tới mức rên thành tiếng, sau đó tròn mắt nhìn Bạch Tử Họa kéo tay mình đến bên môi bắt đầu mút.

Không ngờ sư phụ lại làm ra được cảnh tượng ái muội đó, Hoa Thiên Cốt hít một hơi thật sâu, cảm thấy muốn bật khóc, có phải nàng cũng điên rồi không. Nàng thử hơi dịch người, lại bị Bạch Tử Họa đè càng chặt hơn.

Người cắn tay nàng một hồi lâu, có lẽ thấy máu vẫn chưa đủ nhiều, lại vùi đầu vào cổ Hoa Thiên Cốt, hé miệng cắn, tựa như tối nay người nhất định phải uống cho thỏa.

Hoa Thiên Cốt thấy không gian trước mắt mình càng lúc càng tối, theo dòng máu chảy, cả người nàng như nhập vào trong cơ thể của sư phụ

Bỗng một tiếng “Bốp” vang lên, người bên trên hét lên rồi gục xuống, bất động trên người nàng.

“Sư phụ! Sư phụ! Người không sao chứ?” U Nhược sốt ruột lay Hoa Thiên Cốt. Chết rồi, không phải tại nó mãi xem trò hay mà đến chậm nên sư phụ mất máu nhiều quá nghèo rồi chứ?

Hoa Thiên Cốt ho khan hai tiếng, cẩn thận đẩy Bạch Tử Họa ra, cuối cùng cũng có thể hít thở bình thường.

“Con làm gì Tôn thượng rồi?”

“Con đứng sau điểm mây huyết đạo của Tôn thượng cũng chẳng ích gì nên đành lấy nghiên mực đập cho người ngất hẳn.”

Đầu Hoa Thiên Cốt chảy đầy vạch đen, đau lòng nhìn Bạch Tử Họa. Nàng đỡ người nằm xuống, đắp chăn lên.

“Tôn thượng nhập ma, có điều chỉ là tác dụng phụ tạm thời của máu ta mà thôi, hơn nữa cũng vì nó chưa dung hòa được với cơ thể người, một lát nữa là ổn, hẳn sẽ không có gì đáng ngại. Khi trời sáng mau đi tìm Thế tôn mời ngài tới đây.”

“Dạ vâng, sư phụ, mấy vết thương của sư tổ khỏi hết rồi ạ? Những vết đinh Tiêu Hồn gây ra cũng khỏi luôn?”

“Có lẽ vậy, uống máu ta nhiều quá thì dù không khỏi hẳn cũng có thể hồi phục gần như hoàn toàn.”

U Nhược gật đầu, mặt đầy vẻ tiếc nuối. Tiếc quá tiếc quá, chả mấy khi được thấy giây phút Tôn thượng mất lí trí. Chỉ còn thiếu chút chút nữa thôi

là gạo nấu thành cơm rồi, thật không hiểu sao sư phụ không làm tiếp?

Hoa Thiên Cốt lườm nó, nói: “Xem đủ rồi chứ?”

U Nhược cười trù: “Đâu có, đâu có, sư phụ bảo con canh chừng mà, con không thấy gì cả, không thấy gì cả...”

Hoa Thiên Cốt lắc đầu bất lực, dù sao chuyện nàng thích sư phụ hầu như tất cả mọi người đều biết rồi, không thể giấu giếm được nữa. Tự đáy lòng nàng đã chấp nhận tiểu đồ đệ mà sư phụ thu nạp giúp này, vậy nên không hề xem nó là người ngoài.

“Nhớ kĩ, chuyện tối nay tuyệt đối không được để cho Tôn thượng biết!”

U Nhược nhíu mày gật đầu: Sư phụ, người định làm gì?”

Hoa Thiên Cốt từ từ đưa tay đặt lên đỉnh đầu Bạch Tử Họa, một lần nữa dùng thuật nhiếp hồn xóa ký ức đêm nay của người.

Dù sao tiên lực của người đã hồi phục, nàng không dám chắc người sẽ không nhớ bất cứ điều gì trong tình trạng mất trí, cho nên chắc chắn vẫn tốt hơn.

U Nhược đau lòng nhìn gương mặt tái xanh của Hoa Thiên Cốt, nàng vốn đã bị thương nặng, giờ lại càng yếu hơn.

“Sư phụ, người tội gì phải làm thế?”

Hoa Thiên Cốt lắc đầu: “Con không hiểu. Chăm sóc Tôn thượng giúp ta, ta đi đây.”

“Sư phụ, người muốn đi đâu? Cho con theo với!”

“Đồ ngốc, con mà đi thì ta biết giao Tôn thượng cho ai. Đây chính là nhiệm vụ đầu tiên mà sư phụ giao cho con, con phải làm thật tốt.”

“Thế, con biết tìm người bằng cách nào?”

“Không cần, có việc ta sẽ tìm con.”

Hoa Thiên Cốt rời khỏi phòng, tựa vào cây trụ hành lang khụ ra vài búng máu, chỉ thấy người không thể nhúc nhích nổi. Nàng thở dài, dùng một phần sức mạnh Yêu Thần chậm rãi điều khí. Đợi đến khi thấy dễ chịu hơn, nghiêng răng chuẩn bị bay về thì nàng đột nhiên nhận ra người mình đầy vết máu. Không muốn khiến Đông Phương Úc Khanh và Đường Bảo lo lắng, nàng bèn ghé dòng suối nhỏ đằng sau núi mà hồi xưa hay tới tắm giặt sửa sang một chút.

Hoa Thiên Cốt cởi quần áo, đi chân trần trên nền tuyết. Hôm nay không có trăng, nhưng xung quanh vẫn được dát một lớp ánh sáng bàng bạc.

Nàng không thấy lạnh, thậm chí cơ thể còn nóng vô cùng, đặc biệt là vùng cổ, những vết thương dù đã khép miệng nhưng vẫn bỏng rát.

Chăm chú nhìn những vết sẹo đáng sợ to nhỏ quanh người, Hoa Thiên Cốt từ từ nâng tay phải lên, theo dòng nước mơ hồ trông thấy ảnh ảo của phong ấn dưới nách phải.

Không thể có lần sau nữa, nàng tự cảnh cáo mình. Sau này vì sự an toàn của sư phụ, nhất định nàng phải dùng sức mạnh Yêu Thần cực kì cẩn thận. May mà bây giờ sư phụ đã khôi phục được tiên thân, bằng không chẳng phải tất cả những điều nàng cố gắng làm trước kia đều trở nên vô nghĩa sao?

Từ từ lột lớp da mỏng như cánh ve xuống, Hoa Thiên Cốt ngơ ngác nhìn khuôn mặt mình dưới nước. Thật ra có đôi lúc nàng mong mình có thể tiếp

tục mù để không phải trông thấy rõ ràng thế này.

Nhìn gương mặt còn đáng sợ hơn quỷ trong nước, nàng bỗng nhớ tới Thanh Liên.

Trước nay Hoa Thiên Cốt cho rằng nàng không hề để ý tới vẻ ngoài của mình, ở trước mặt Trúc Nhiễm và Đông Phương cũng không thấy khó chịu hay muốn che giấu. Nhưng hóa ra nàng vẫn để ý, không muốn để sự phụ thấy. Không chỉ đơn giản vì nó xấu xí, mà còn vì nó là dấu vết sỉ nhục của sự thoái hóa loạn luân, làm trái lẽ trời.

Khinh Thủy đi thẳng vào chính điện, bên đường có rất nhiều thủ vệ, nhưng không hề có ai bước lên hỏi hay cản lại.

Đã là khách quen của đại nội hoàng cung thì con đường phức tạp cũng đã thuộc nằm lòng. Nàng đang đi lại gặp Liệt Hành Vân, vẻ mặt không được tốt lắm.

“Liệt tướng quân, Hiên Viên bệ hạ đâu?” Khinh Thủy gọi.

“Bệ hạ đang ở trong ngự thư phòng, Khinh Thủy cô nương tới vừa đúng lúc, mau lại khuyên bệ hạ đi, người đã không ngủ mấy ngày rồi.”

“Người tự giam mình trong thư phòng? Có nhiều chính sự phải xử lý đến thế sao? Thiên tai vẫn chưa giảm bớt?”

Liệt Hành Vân thở dài: “Mới bắt đầu...”

Khinh Thủy vừa đẩy cửa ra đã bị một trục cuốn tranh bay vụt qua mặt. Nàng đưa tay đúng lúc tóm được, vừa mở ra nhìn đã phì cười.

Hiên Viên Lăng thấy người đến là nàng nên có chút xấu hổ: “Khinh Thủy à? Tới đây.”

“Sao lại ném đầy tranh và tấu chương xuống đất thế này? Các đại thần lại ép người lập hậu nạp phi?”

Hiên Viên Lăng hừ lạnh: “Chỉ bọn họ thì cũng thôi đi, nhưng cả Liệt Hành Vân cũng hùa vào.”

Khinh Thủy dọn sạch đồng hồ lớn trên sàn.

“Những người trong tranh đều rất đẹp, tuổi cũng được, hơn nữa mỗi người đều có vài phần giống Thiên Cốt, Liệt tướng quân cũng thật có tâm.” Khinh Thủy bắt đầu lật lật đầu.

Hiên Viên Lăng buồn phiền bước tới bên cửa sổ, trong mắt hiện lên vẻ chán ghét.

Khinh Thủy nhìn bóng hình ngày càng cao quý vĩ đại của Hiên Viên Lăng, cúi đầu cô đơn nói: “Nếu Thiên Cốt đời này ở man hoang không về nữa, người vẫn định đợi như thế sao?”

Hiên Viên Lăng không đáp, hắn có thể làm gì bây giờ?

Bạch Tử Họa dạy nàng, có thể ngày ngày ở bên nàng; Đông Phương Úc Khanh là tri kỉ của nàng, cứu nàng hết lần này tới lần khác; Sát Thiên Mạch tuy là tà ma ngoại đạo nhưng có thể liều chết vì nàng.

Còn hắn thì sao?

Bao nhiêu năm qua, hắn không làm được bất kì điều gì, luôn miệng nói thích nàng, nhưng cũng chỉ là lời đầu môi chót lưỡi mà thôi. Thậm chí ngay cả lúc nàng đau khổ, hắn cũng không thể ở cạnh bên.

Hắn không muốn làm Hoàng đế gì hết, thậm chí muốn vứt bỏ tất cả, tự do tự tại, đâu có phải làm du tiên với nàng cũng được. Nhưng vương triều

này, vận mệnh của bách tính, tất cả trách nhiệm nặng nề đều đặt lên vai khiến hấn không thở nổi.

Không bỏ được...

Điều duy nhất hấn có thể làm vì nàng, đó là chờ, chờ, chờ cho tới khi nàng về...

Có điều những người đó đã cướp đi quyền chọn lựa của hắn, chẳng lẽ cũng muốn cướp quyền chờ đợi của hắn luôn sao?

Khinh Thủy thấy vẻ tuyệt vọng và bế tắc trên mặt Hiên Viên Lãng, đau lòng bước qua, khe ôm lấy hắn từ phía sau.

“Chàng không tu thành tiên nhân, tuổi thọ có hạn, làm sao mà chờ được. Ngộ nhớ tới ngày chàng chết rồi mà Thiên Cốt vẫn chưa về thì làm sao?”

Hiên Viên Lãng hơi giật mình, không đẩy Khinh Thủy ra, chỉ buồn bã cúi đầu. Ở chung bao lâu nay, không phải hắn không biết tình cảm của Khinh Thủy, nhưng...

“Dẫu có chờ tới bạc đầu mà nàng ấy vẫn chưa về, thì ta cũng không oán không hối. Có điều nàng rõ ràng đã tu thành tiên thân, vậy sao không dùng tuổi tác lại mà cứ để nó trôi qua như thế. Chẳng phải phụ nữ đều yêu cái đẹp nhất ư? Nàng không sợ sao?”

Khinh Thủy khẽ áp mặt lên lưng hắn, mỉm cười lắc đầu: “Thiếp không sợ, thiếp muốn cùng già với chàng.”

Hiên Viên Lãng động lòng, hơi xót xa, không thể nói rõ đó là cảm giác gì, cuối cùng vẫn chậm rãi xoay người, ôm Khinh Thủy vào lòng.

“Ta đã đồng ý với Thiên Cốt, nhất định sẽ chăm sóc tốt cho nàng.”

Có điều... Hắn không thể cho Khinh Thủy một danh phận hay một lời hứa hẹn nào. Cô nương xinh đẹp tốt bụng đến nhường này, đáng lý ra sẽ có một chốn trao thân tốt hơn. Nhưng vì sao lại ở bên hắn, sao lại ngốc như thế, cố chấp như thế?

Khinh Thủy dần nhắm mắt lại, nàng biết Hiên Viên Lãng thích mình, thế nhưng người chàng gặp đầu tiên, yêu đầu tiên lại là Thiên Cốt. Nàng cho

rằng có thể dùng thời gian, tình cảm chân thành của mình hòa tan mối tình đầu ngây ngô chàng dành cho Thiên Cốt, cũng tin chàng sẽ yêu mình...

Có điều, không kịp nữa rồi...

Bất đắc dĩ lắc đầu, nàng bỗng thấy mình có chút nực cười, nực cười đến thảm thương.

Thứ mình trân trọng thì người khác lại lãng phí. Nàng không mong gì, chỉ hy vọng Thiên Cốt có thể đối xử tốt với Hiên Viên Lăng, nhưng trong lòng nha đầu ngốc nghếch kia chắc chỉ có Tôn thượng mà thôi. Vì sao mỗi người, ai cũng mang một chấp niệm như thế?

Đau khổ yêu một người, lại vĩnh viễn không chịu quay lại nhìn người yêu mình sâu sắc. Kết cục đã định trước, không ai được hạnh phúc...

“Thiếp tới là để thông báo một tin vui.”

“Tin gì?”

“Thiên Cốt về rồi, hai chúng ta không cần đợi nữa...”

Hoa Thiên Cốt bị thương quá nặng, còn sợ bị Ma Nghiêm bắt gặp trên đường nên cực kì cẩn thận che giấu hơi thở, mãi mà vẫn chưa bay về Mao Sơn. Đông Phương Úc Khanh biết có chuyện xảy ra nên đi tìm nàng, cuối cùng gặp nhau giữa đường.

Hiện giờ nàng có sức mạnh của Yêu Thần trong người, lý ra gặp mạnh càng mạnh, Lục giới không có địch thủ, hẳn mới yên tâm để nàng hành động một mình, lại không ngờ có kẻ hại nàng đến mức này. Mà nàng rõ ràng bị thương nặng tới nông nổi đó mà vẫn cố chấp không chịu dùng yêu lực trị liệu. Trước đó đã xảy ra những gì hẳn đại khái đã đoán được bảy tám phần, không kìm được cười khẩy.

Hắn không biết nên khen Bạch Tử Họa thông minh hay mắng hắn ta để tiện mới đúng. Rõ ràng có sự lựa chọn khác lại cố tình dùng huyết ấn để kiềm chế yêu lực. Cũng không biết có phải vì nếu thật sự có ngày Thiên Cốt phá tan phong ấn trở thành Yêu Thần thì hắn quyết định sẽ tự trừng phạt mình, hay là ngay từ đầu đã nhìn thấu tình cảm của Thiên Cốt, cố ý dùng tính mạng mình để gây sức ép, khiến nàng không dám phá phong ấn sử dụng sức mạnh Yêu Thần.

Hắn vẫn khinh Bạch Tử Họa, nghĩ tới việc hắn ta tự xưng là người chính đạo, dẫu có lí trí nhìn xa trông rộng tới đâu, vẫn không tránh khỏi khuôn phép của tiên giới. Có điều hắn ta lại phong ấn sức mạnh Yêu Thần, còn biến Tiểu Nguyệt thành Yêu Thần thể thân, chuyện đó hoàn toàn không giống tính cách hắn ta vốn có. Từ một phương diện nào đó mà nói, hắn ta và Ma Nghiêm đều là những kẻ nhẫn tâm. Mặc dù trước đây hắn ta mềm lòng tha Thiên Cốt, nhưng lần sau thì chưa chắc.

Thâm tâm Đông Phương Úc Khanh cực kì bối rối. Hắn khâm phục Bạch Tử Họa nhưng không biết có nên tin tưởng hắn hay không. Mặc dù bất đắc dĩ mới quyết định giao Cốt Đầu cho hắn ta, cũng chủ yếu bởi hắn ta là người Cốt Đầu yêu, hơn nữa mình lại không có khả năng chăm sóc.

Bạch Tử Họa vô dục vô cầu, nhìn xa trông rộng hơn bất cứ ai, nhưng điều đó không đáng sợ. Điều đáng sợ nhất chính là đối với hắn ta mà nói, thế gian này không có thứ gì quan trọng đáng bảo vệ, mà chỉ có đúng và sai.

Thân là chương môn Trường Lưu, bảo vệ Tiên giới, lòng chỉ có muôn dân bá tính, cũng không phải vì Trường Lưu, vì Lục giới quan trọng mà chỉ vì hắn ta cảm thấy đó là đúng.

Nói cách khác, trên thực tế cả Trường Lưu và chúng sinh Lục giới đối với Bạch Tử Họa mà nói có cũng được mà không cũng chẳng sao. Nay hắn thấy vậy là đúng thì sẽ dốc toàn lực ra bảo vệ, vậy nếu một ngày cảm thấy không đúng thì sao? Liệu có trở tay giết tất cả mà không thềm chớp mắt cái nào không?

Cả thế gian này không có chuyện gì thực sự quan trọng khiến Bạch Tử Họa để tâm. Tất cả chỉ ở trong suy nghĩ của hắn ta mà thôi. Đây là chuyện đáng sợ cỡ nào chứ?

Vậy nên không ai có thể uy hiếp Bạch Tử Họa, phạm là việc gì hắn ta cũng cố hết sức, sống chết vốn không phải vấn đề. Một khi hắn ta thấy đúng, dù có coi Lục giới như con kiến trên tay, đem tất cả mọi người giết sạch, ngay cả yêu ma cũng không đành lòng thì hắn ta cũng không thèm chớp mắt.

Đó mới là chí thiện vô hình thật sự! Không có gì quan trọng với hắn ta thì biết lấy gì uy hiếp đây?

Có lẽ trước khi Bạch Tử Họa cứu Cốt Đầu, sâu trong nội tâm không quá lưỡng lự, chỉ thuận theo tự nhiên, thấy đúng thì làm mà thôi. Nên khi hắn ta nhận ra quyết định của mình vốn là sai, mang đến hậu quả tồi tệ, lập tức sẽ không do dự giết Cốt Đầu trừ họa.

Trên thế gian, người Đông Phương Úc Khanh này vĩnh viễn không địch nổi chỉ có Bạch Tử Họa này, không phải vì hắn ta thông minh, mà bởi trong lòng Đông Phương Úc Khanh đã có điểm yếu, đó chính là Cốt Đầu. Con người một khi đã có điểm yếu, dù làm gì sẽ sợ hãi. Còn người không có điểm yếu như Bạch Tử Họa, chính là kẻ mạnh đứng trên tất cả, giống như thần vậy.

Thời gian của hắn không còn nhiều, chẳng thể mãi ở bên bảo vệ Cốt Đầu. Chuyện bây giờ làm được chỉ là đánh cược xem, liệu trong lòng Bạch Tử Họa, Cốt Đầu có nằm ngoài những điều đúng sai kia không.

Bằng không, cho dù thế nào sự tồn tại của Tiểu Cốt chỉ có thể là sai, sớm muộn cũng có một ngày chết trong tay Bạch Tử Họa.

“Phía Tiểu Nguyệt có tin gì không? Tra được chưa?”

“Ừm, đã tìm thấy nơi giam giữ, nhưng rất phức tạp, có lẽ Bạch Tử Họa biết nàng về nên vừa rồi đã làm rất nhiều phòng hộ, không muốn nàng tới cứu thằng bé. Những thứ khác thì dễ thôi, nhưng bày bố của hắn chưa chắc đã phá được. Có điều đằng nào chả có cách, chúng ta về từ từ bàn bạc, đừng lo lắng. Cứu người trước luôn dễ hơn đợi tới lúc đó mới cướp người, thương vong cũng sẽ hạn chế được. Mặt khác nên để ý tới U Nhược nhiều hơn, hôm đại lễ báisư hình như nó nhận ra được nàng, nên ta đã phái người đi điều tra.”

“U Nhược?”

“Nàng còn nhớ miếng câu ngọc Hiên Viên Lăng tặng mình năm xưa không?”

“Nhờ chứ, ta mang bên mình rất nhiều năm, sau này Sóc Phong phá lớp vỏ bên ngoài mới phát hiện thì ra đó là miếng câu ngọc Câu Lan bị phong ấn.”

“Trước kia Ngọc Đế rất yêu mến cô nhóc thông minh lanh lợi này, bỗng ba mươi năm trước tuyên cáo với bên ngoài rằng nó đi làm đồng tử của Quan Âm, tới Nam Hải tu luyện, sau đó không còn ai thấy nữa. Sau khi Yêu Thần xuất thế nó mới quay lại Thiên Đình, mọi người đều vui vẻ, yêu thương vô cùng. Không ngờ con bé lại trốn nhà, một mình chạy tới Trường Lưu Sơn, mặt dày mày dạn đòi nhập môn, chẳng biết thế nào sau này Bạch Tử Họa lại nhận nó. Hiên Võ Đại Đế cũng hết cách, hơn nữa khi đó Sát Thiên Mạch đã xuống tay mấy lần với con bé, nhưng vì ở trên Tuyệt Tình điện, có sự bảo vệ của Bạch Tử Họa nên đành bỏ cuộc. Những chuyện sau đó như báisư này nọ thì nàng cũng biết.”

“Hả, không ngờ U Nhược lại nhiều tuổi như thế? Trong thời gian đó không ai gặp ư?”

“Phải, con bé vừa sinh ra đã có tiên thân, không thể định tuổi, nhưng quả thật ba mươi năm đó không ai gặp được, nó cũng không lớn thêm, bởi vì ba mươi năm đó, nó dường như không tồn tại.”

“Vì sao?”

“Chuyện này phức tạp, đại khái là Hủ Mộc quý và Hiên Võ Đại Đế có thù oán với nhau, sau đó không biết thế nào lại kéo U Nhược vào, tóm lại bất kể vô tình hay cố ý thì hồn phách của U Nhược cũng bị phong ấn vào trong ngọc Câu Lan, nguy trạng thành một miếng ngọc bình thường, trong ba mươi năm không biết vì sao lưu lạc tới hoàng gia. Bởi vì miếng ngọc là thần khí nên giấu được hơi thở của U Nhược. Mặc dù sau đó Hủ Mộc quý bị đầy tới man hoang, nhưng Hiên Võ Đại Đế tìm suốt ba mươi năm vẫn không thấy con gái mình, đành phải đóng băng cơ thể U Nhược. Sau đó Hiên Viên Lăng chẳng hiểu sao lại tặng miếng ngọc đó cho nàng, nàng mang theo bảy năm, cũng xem như sớm chiều ở bên con bé. Mặc dù hồn phách bị giam trong hồn mang, lúc mê lúc tỉnh nhưng thỉnh thoảng nó vẫn có thể cảm ứng. Nàng không biết sự tồn tại của con bé, nhưng con bé lại biết nàng. Bị phong ấn trong một không gian cực lớn như thế, bao năm đó chắc nó sợ và cô đơn lắm. Ở cạnh nàng, mặc dù không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì nhưng nhất định nó đã cảm thấy sự âm áp của nàng, vậy nên khó tránh việc ỷ lại, tình cảm ngày càng sâu đậm. Sau đó Sóc Phong hóa giải phong ấn, cuối cùng hồn phách của con bé có thể quay về cơ thể, tỉnh lại rồi đương nhiên là muốn tìm tới nàng, đây cũng coi như duyên phận hiếm thấy của hai người.”

Hoa Thiên Cốt nghe xong thì ngây ngẩn. không ngờ ngoài Đường Bảo lại có cả U Nhược. Con bé ở bên cạnh, dùng một cách mà nàng không hay biết, bầu bạn với nàng bao năm chưa hề tách rời.

Đông Phương Úc Khanh vỗ vỗ đầu nàng, phì cười: “Sao? Thộn rồi hả?”

Hoa Thiên Cốt sứt sứt, mặt tái nhợt gồng đầu lên đui Đông Phương Úc Khanh. Quan hệ giữa con người với con người thật kì diệu, nàng không hiểu sao có chút cảm động.

Lúc Ma Nghiêm đẩy cửa ra, Bạch Tử Họa đang ngồi trước án đọc sách, không buồn ngẩng đầu lên.

“U Nhược nói đệ nhập ma?” Mặt Ma Nghiêm xanh mét, có vài lời phải hỏi cho rõ.

Bạch Tử Họa uống một ngụm trà, lạnh lùng đáp: “Không sao, con bé lo nhiều quá rồi, cần gì phải gọi huynh tới.”

Ma Nghiêm nắm chặt tay, cau mày: “Con nhóc kia, đêm qua đã đến đây đúng không?”

Bạch Tử Họa không đáp.

“Vết thương của đệ là do nó chữa? Tử Họa, đệ quả đã thu được một đồ đệ tốt!”

Bạch Tử Họa buông sách nhìn Ma Nghiêm: “Sur huynh, có chuyện thì nói thẳng đi.”

Ma Nghiêm nổi gân xanh, đập mạnh lên bàn: “Đệ biết rõ nó mới là Yêu Thần, sao có thể vì tình riêng mà bao che? Đệ định giải thích với thiên hạ thế nào?”

“Ta không cần giải thích với bất kì ai. Sức mạnh Yêu Thần kia cũng không phải nàng muốn, tất cả đều nằm ngoài dự đoán.”

“Sur đệ còn không hiểu sao? Con nhóc đó là yêu nghiệt, từng bước lấy được thần khí rồi từng bước chiếm được sức mạnh Yêu Thần, tất cả đều đã định trước, đó là số phận của nó.”

“Số phận thì sao? Cho dù là Yêu Thần cũng là đồ đệ của Bạch Tử Họa này. Chỉ cần một ngày ta vẫn là sư phụ của nàng thì ta sẽ chịu trách nhiệm với nàng, với tất cả những gì nàng đã gây ra.”

“Đệ chịu được sao?”

“Ta sẽ dốc hết sức mình.”

“Đáng ư?”

“Chỉ có nên hay không nên, không có đáng hay không đáng.”

Ma Nghiêm nhắm mắt thở dài: “Nếu sai thì sao? Chung quy vẫn là tai họa của muôn dân?”

“Không phiền sư huynh lo lắng, tới lúc đó tự ta sẽ xử lý môn đồ của mình. Có điều nàng vẫn là đồ đệ của Bạch Tử Họa này thì xin sư huynh đừng tự tiện xen vào! Đệ tử của ta ta sẽ tự dạy dỗ!” Bạch Tử Họa đáp lạnh lùng.

Ma Nghiêm bất đắc dĩ cười gằn: “Thì ra chuyện hôm qua đệ cũng biết.”

Bạch Tử Họa xoay lưng lại.

Về mặt Ma Nghiêm đánh tới rợn người: “Ta không thấy mình sai, chỉ hận lúc ấy bất cẩn để con nhóc đó chạy thoát. Nếu còn gặp lại, ta vẫn sẽ tìm cách giết nó.”

Bạch Tử Họa khẽ nhú mày.

“Nếu không đệ cho là còn cách nào khác sao? Dù bây giờ đệ đã khôi phục tiên lực thì vẫn không thể chịu nổi một đòn của Yêu Thần. Nếu lúc đó nó điên lên, đệ định ngăn thế nào?”

“Nàng là đệ tử của ta, ta đương nhiên hiểu tính nàng. Mặc dù có sức mạnh Yêu Thần, nhưng khi vẫn còn lí trí sẽ không làm hại thế gian... Nàng chỉ muốn cứu Nam Vô Nguyệt.”

U Nhược bưng bát thuốc đẩy cửa vào: “Nếu Tiểu Nguyệt đã không phải là Yêu Thần thì vì sao Tôn thượng không chịu thả thẳng bé?”

Thấy Bạch Tử Họa không nói, con bé mong ngóng nhìn Ma Nghiêm.

Ma Nghiêm rất thân với Hiên Vô Đại Đế, hơn ba mươi năm trước đã từng gặp U Nhược, cũng quý con bé nên nhẫn nại giải thích: “Không phải Trường Lưu muốn lạm sát người vô tội. Yêu nghiệt kia xảo quyệt, chỉ muốn mượn việc sức mạnh Yêu Thần đã dòi đi để tránh một kiếp, nhưng chỉ cần chân thân Yêu Thần một ngày chưa diệt thì chúng ta không thể phong ấn và ngăn cản yêu lực.”

Bỗng nhớ tới điều gì, Ma Nghiêm giật mình nhìn Bạch Tử Họa: “Hay đệ cho rằng sau khi diệt được chân thân của Yêu Thần thì chỉ cần Hoa Thiên Cốt nghe lời là có thể nghĩ cách tách sức mạnh Yêu Thần ra khỏi cơ thể nó rồi phong ấn lại?”

Bạch Tử Họa khẽ nhú mày.

Ma Nghiêm lạnh lùng nói: “Sư đệ, đệ chắc biết sau khi chân thân của Yêu Thần tan biến thì cách duy nhất để dịch chuyển sức mạnh là dùng thuật âm dương giao hợp. Chẳng lẽ đệ còn muốn vì muôn dân bá tánh mà...”

Bạch Tử Họa phẩy tay áo khẽ mắng: “Sư huynh, huynh càng nói càng quá rồi.”

Ma Nghiêm lạnh lùng đáp: “Dẫu đệ chưa từng nghĩ tới, nhưng còn những người khác thì sao? Đông Phương Úc Khanh gì đó, Sát Thiên Mạch tà ma ngoại đạo thì sao? Con nhóc kia không biết tự trọng như thế, lẳng nhăng mờ ám với bao nhiêu người, ngộ nhờ có kẻ bụng dạ đen tối muốn lấy sức mạnh Yêu Thần trên người nó thì sợ muốn ngăn cũng không được!”

“Đủ rồi!” Rốt cuộc Bạch Tử Họa cũng nổi giận, “Mời sư huynh về cho!”

Ma Nghiêm hậm hực phẩy tay áo bỏ đi. U Nhược biết bí mật tày trời, vội vàng chuồn ra ngoài, phải mau nghĩ cách báo cho sư phụ biết.

Bạch Tử Họa lạnh lùng nhìn lên giường.

Bất kể hắn cố nhớ thế nào cũng chỉ nhìn thấy vài hình ảnh vụn vặt lúc ở trên đó với Tiêu Cốt.

Khi ấy nàng bị thương nặng mà vẫn muốn tới chữa thương cho hắn. Hắn lại nhập ma, muốn uống rất nhiều máu. Không ngờ, lại giống lần trước, làm việc gì vô lễ với nàng...

Chết tiệt!

Hắn không thể nhớ rõ chuyện gì cả!

Nếu không phải hắn đã phục hồi tiên lực thì chẳng phải chuyện gì cũng quên sạch trơn, thậm chí còn không biết ai đã đến sao?

Tay dần nắm thành nắm, Bạch Tử Họa thoáng tức giận.

Được, được lắm, dám xóa trí nhớ của hắn lần nữa. Nha đầu kia quả là càng ngày càng to gan! Đúng là đồ đệ giỏi Bạch Tử Họa hắn dạy dỗ!

Bạch Tử Họa dùng mực đỏ viết một ít kinh văn mà U Nhược không hiểu gì lên một tảng đá giống ngọc mà không phải ngọc đặt trên bàn. Con bé vừa thấp thỏm mài mực đỏ vừa cho máu huyền diệu vào theo lời dặn, muốn nói lại thôi.

Bạch Tử Họa không ngẩng đầu lên: “Có gì cứ nói thẳng.”

Từ sáng sớm con bé đã lén nhìn hắn bằng ánh mắt kì quặc này, tựa như chưa từng biết hắn vậy.

U Nhược nhếch miệng cười khúc khích: “Sao Tôn thượng không hỏi con ngày hôm qua đã xảy ra những chuyện gì?”

Bạch Tử Họa ngừng bút một lát. Hắn hỏi có tác dụng gì sao? Con bé ngay từ đầu tới Trường Lưu cũng chỉ vì Hoa Thiên Cốt, chắc chắn sau buổi gặp hôm qua hai người đã thông đồng với nhau. Tiểu Cốt có ý xóa trí nhớ của hắn, U Nhược sao chịu nói ra, chẳng lẽ hắn phải bức cung con bé?

Thấy Bạch Tử Họa không nói gì, lại mang vẻ cao cao tại thượng khác hẳn đêm qua, mắt U Nhược hiện lên ý trêu chọc, cố tình cúi đầu đỏ mặt ngại ngùng nói: “Thật, thật không ngờ thì ra Tôn thượng cũng có mặt cuồng nhiệt như vậy...”

Trà trong miệng Bạch Tử Họa suýt phụt ra, lại uống hai ngụm, cố gắng trấn định tâm thần. Hắn biết chân thân của mình chưa mất, không ma tính đến nỗi làm chuyện bất chính với Tiểu Cốt, nhưng cũng không biết rốt cuộc mình đã đi quá giới hạn tới mức nào. Giờ bị đồ tôn U Nhược nói thế, không khỏi càng thêm nghi ngờ, bức mình và xấu hổ.

Hắn luôn cực kì tin tưởng bản thân, nhưng sau lần thất thố đột trúng độc trước, còn phải để Tiểu Cốt dùng nhiếp hồn thuật giấu giếm, khó tránh khỏi việc bất an vì những điều đã quên và hoàn toàn không nằm trong tầm kiểm soát.

Coi như khi đó mình nhập ma, mất lí trí, không phải cố ý làm thế, nhưng chung quy sai vẫn là sai.

U Nhược thấy ánh mắt Bạch Tử Họa bỗng ảm đạm, áy náy và tự trách, nó bèn hỏi: “Tôn thượng, khi nào sư phụ mới có thể về Tuyệt Tình điện?”

Tuy không nói nhưng rõ ràng Tôn thượng quan tâm sư phụ, hy vọng sư phụ về hơn bất kỳ ai khác. Vì sao lại luôn tuyệt tình như thế? Nó không hiểu.

Bạch Tử Họa nghiêm túc nhìn nó: “U Nhược, con biết thân phận hiện giờ của sư phụ con là gì không?”

U Nhược cúi đầu: “Yêu Thần...”

“Vậy con thấy rằng nàng có thể quay về Trường Lưu nữa không?”

“Nhưng Tôn thượng, người...”

“Con nghĩ ta không trực xuất nàng khỏi sư môn là chưa một đường lui cho nàng sau này quay về?”

U Nhược tha thiết nhìn Bạch Tử Họa, ra sức gật đầu: “Hơn nữa không phải bao lâu nay Tôn thượng luôn vất vả nghĩ cách tách sức mạnh Yêu Thần ra mà không tổn hại đến sư phụ sao?”

Bạch Tử Họa buông bút đỏ xuống, vẻ mặt thản nhiên.

“Đầu tiên, ta không trực xuất nàng khỏi sư môn, không phải vì niệm tình thầy trò gì gì đó, mà để giữ cho nàng chút hy vọng, một đường lui, một ngọn đèn, như thế sau này nàng làm gì ít nhất cũng bận tâm, bận tâm Trường Lưu và bận tâm tới chúng sinh. U Nhược con phải nhớ, dù có là người lương thiện tới đâu cũng không thể chịu nổi quá nhiều khổ sở và oan ức. Chuyện gì cũng phải có chừng mực, trách phạt cũng vậy. Đuổi cùng giết tận sẽ ép một người vốn có thể hối cải trở thành một kẻ tàn nhẫn điên cuồng. Vật cực tất phản, đá nát ngọc tan. Tuyệt vọng là thứ vô cùng đáng sợ, một khi khiến sư phụ con cảm thấy mình bị cả thiên hạ vứt bỏ thì chỉ càng khiến nàng bước nhanh trên con đường trở thành Yêu Thần. Vậy nên không cần nghĩ ta nhân từ, ta chỉ suy tính cho đại cục thôi.

Tiếp theo, cho dù là vì đại cục, nhưng trước khi sư phụ con thực sự trở thành Yêu Thần, ngay cả nàng cũng chưa đánh mất mình mà chúng ta lại muốn vứt bỏ nàng, giết nàng cũng là sai. Đại nghĩa thật sự, điều kiện tiên quyết không phải là hy sinh bản thân. Nhưng sư phụ con phạm sai lầm lớn,

bản thân cũng phải chịu trách nhiệm, có thể nói là chết vẫn không đủ. Vậy nên tới lúc không thể cứu vãn nổi, ta chắc chắn sẽ không do dự, tự tay giết nàng.”

U Nhược giật mình, trán ứa đầy mồ hôi lạnh. Trước kia nó luôn thấy Tôn thượng quá xa, không dễ lại gần, lần đầu tiên nhận ra lòng người sâu như biển, ngôn hành cử chỉ đều bao hàm quá nhiều thâm ý, thật đáng sợ.

Nàng hiểu rõ tính cách của sư phụ, chỉ cần biết mình còn chút hy vọng có thể quay lại Trường Lưu, trở về bên Tôn thượng, người sẽ liều mạng cố gắng. Sẽ không buông thả, không chịu thua, không từ bỏ, lại càng không dễ bị sức mạnh của Yêu Thần chi phối. Tôn thượng đã sớm nhận ra tình cảm sâu đậm mà sư phụ dành cho người, vậy nên mới dùng cách này để dẫn dắt người, ràng buộc người ư?

Từ đêm qua, nó vất vả lắm mới đoán được có lẽ Tôn thượng cũng hơi thích sư phụ chứ không đơn thuần là tình cảm thầy trò, bây giờ thì hết hẳn.

Thế sự khó dò, tuy rằng không phải chuyện gì xảy ra cũng nằm trong tay Tôn thượng, nhưng Tôn thượng lại hiểu sư phụ quá rõ, dù sư phụ có làm thế nào cũng không vượt qua nổi năm ngón tay của người. Có điều một khi không thể nào nắm trong tay nữa, Tôn thượng sẽ không chút lưu tình, bóp chết sư phụ như bóp chết một con kiến.

“Sư phụ vẫn còn lí trí, chưa bị yêu lực khống chế, một lòng muốn quay về, chẳng lẽ không thể khoan dung à?”

Bạch Tử Họa lắc đầu: “U Nhược, con không hiểu sư phụ con. Tiên giới nhất định phải trừ Nam Vô Nguyệt, trước kia rõ ràng sư phụ con có cơ hội diệt nó trong lỗ đen mà mãi không ra tay được, ngược lại ngày càng có tình cảm với thằng bé. Con cho là dựa vào khả năng bây giờ của Tiểu Cốt mà thúc thủ chịu trôi, ngoan ngoãn quay về Trường Lưu nhận phạt, trơ mắt nhìn Nam Vô Nguyệt chết sao?”

U Nhược nhìn Bạch Tử Họa, bỗng rùng mình, hoảng sợ trợn mắt: “Thì ra Tôn thượng đã sớm quyết định...”

Bạch Tử Họa không nói gì, nếu Tiểu Cốt có sức mạnh Yêu Thần thì chỉ có ba kết cục, hoặc là tách sức mạnh Yêu Thần ra, hoặc là bị nhốt, hoặc là chết. Mà từ thời thượng cổ đến nay sức mạnh Yêu Thần đã qua vài phen tranh đoạt, tất cả đều nhân lúc chân thân của Yêu Thần chưa thành hình giết rồi cướp đi, sau đó muốn tách ra thì phải dùng thuật âm dương giao hợp. Vậy nên chắc chắn không thể tách sức mạnh ra được, hẳn cũng không đồng ý, từ một Yêu Thần này đổi thành một Yêu Thần khác chỉ trừ được ngọn mà không trị tận gốc. Đầy nòng tới man hoang còn tốt hơn phải nhốt nòng, mà ngay từ giây phút nòng quay về Lục giới, chắc chắn chỉ còn một đường chết.

Trở lại Mao Sơn, Đông Phương Úc Khanh cho Hoa Thiên Cốt uống ít thuốc bí chế, hơn nữa nhờ sức mạnh Yêu Thần mà vết thương bắt đầu khép miệng nhanh hơn, nhưng sẹo và nổi đau vẫn không vơi đi chút nào. Nghe tiếng xương chuyển động lách cách như một cỗ máy hỏng, nòng vốn quen chịu cơn đau vượt qua sức chịu đựng của người thường mặt cũng trắng bệch, cắn chặt môi dưới không lên tiếng, đầu ứa đầy mồ hôi lạnh.

Dù sao Hoa Thiên Cốt cũng không phải là mình đồng da sắt, đau ngất đi rồi lại tỉnh hết lần này tới lần khác, như búp bê đất vỡ được nặn lại, giãy vò cả buổi chiều mới khép miệng bảy tám phần. Nòng mê man ngủ trên giường không biết qua mấy canh giờ, bỗng thấy Đông Phương Úc Khanh cúi người khẽ nói bên tai: “Khinh Thủy, Lạc Thập Nhất và Hiên Viên Lăng tới.”

Hoa Thiên Cốt nháy mắt đã tỉnh táo hơn nửa, mở mắt đấu tranh ngồi dậy. Đông Phương Úc Khanh vội vã đỡ nòng: “Đừng vội, ta nói nòng đang ngủ, họ vẫn còn chờ bên ngoài.”

Hoa Thiên Cốt hốt hoảng nhìn xung quanh, trong lòng có chút lo lắng. Đông Phương Úc Khanh biết băn khoăn của nòng, lấy một chiếc mặt nạ như cánh ve ra: “Muốn không?”

Hoa Thiên Cốt trầm tư một lát, nghĩ Hiên Viên Lãng cũng tới, khẽ lắc đầu: “Không cần đâu, cứ để thế đi.”

Đông Phương Úc Khanh mở cửa cho bọn Khinh Thủy vào. Lạc Thập Nhất vội vã bước tới, mới đi được mấy bước đã có thứ gì đó xanh biếc mềm nhũn dính lên mặt hắn. Hắn xách Đường Bảo xuống, dịu dàng cười yêu chiều. Hắn đi tới bên giường Hoa Thiên Cốt, đúng là cơ hội hiếm có, đang vui sướng gặp lại, vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy gương mặt đã thay đổi hoàn toàn của nàng, nhất thời sợ ngây người, nụ cười đông cứng lại.

Mà Khinh Thủy và Hiên Viên Lãng theo sau hắn cũng lão đảo lui lại phía sau, dường như đứng không vững.

Lạc Thập Nhất vừa nhìn đã hiểu hết, là nước ao Tuyệt Tình, trước kia Hoa Thiên Cốt mới lên Trường Lưu Sơn, hắn chính là người đưa nàng tới ao Tam Sinh. Không ngờ Hoa Thiên Cốt vô tham vô dục vô tình lúc ấy nay lại vì nước ao Tuyệt Tình mà thối thịt mòn xương, rơi vào kết cục thế này.

Lạc Thập Nhất đau lòng quay đi, nhớ tới khuôn mặt ngây thơ của nàng khi nói chuyện với mình lúc mới gặp, suýt nghẹn thở.

Khinh Thủy nước nở, chạy lên ôm Hoa Thiên Cốt khóc không thành tiếng.

Hiên Viên Lãng không biết nước ao Tuyệt Tình là thứ gì, chỉ biết dung mạo của Hoa Thiên Cốt bị hủy. Hắn sững sốt đứng đó, bao lời muốn nói đều nghẹn ở cổ họng, không thốt nổi một câu.

Hoa Thiên Cốt găng nhếch miệng, sợ mọi người không thấy nàng đang cười. Nàng vỗ nhẹ lưng Khinh Thủy khẽ an ủi, đã là người tu đạo, cần gì phải so đo xác thịt. Khinh Thủy không ngừng khóc được, nước mắt thấm ướt hết vạt áo Hoa Thiên Cốt, tay dừng lại giữa chừng không dám chạm vào mặt nàng.

“Đừng khóc nữa, cậu muốn nhấn chìm cả Vạn Phúc cung hả? Khó khăn lắm mới gặp lại, phải vui vẻ chứ!”

Hoa Thiên Cốt bất đắc dĩ ôm chặt lấy Kinh Thủy, Lạc Thập Nhất đau lòng vuốt đầu nàng, đột nhiên không biết nói gì cho phải.

Hoa Thiên Cốt nhìn Hiên Viên Lăng vẫn kinh ngạc đứng đó, không nhận được đùa cợt: “Sao thế, Lăng ca ca, không phải huynh đã nói, dù Thiên Cốt là nam hay nữ, bộ dạng giống người hay đầu heo cũng sẽ không ghét bỏ ư? Chẳng lẽ giờ không nhận ra muội nữa rồi?”

Hiên Viên Lăng nhói lòng, suýt bật khóc. Hắn nghĩ tới những nỗi khổ nàng đã phải chịu suốt một năm nay, áy náy và tự trách tuôn ra ào ạt. Rõ ràng hắn đã hứa sẽ bảo vệ nàng an toàn! Cuối cùng lại không làm được gì...

Thân thể trĩu nặng như bị dội thủy ngân, hắn đi từng bước tới trước mặt, nắm chặt tay nàng. Hoa Thiên Cốt cảm nhận được Hiên Viên Lăng đang run rẩy, rõ ràng không đành lòng nhưng vẫn nhìn chằm chằm mặt mình, tựa như muốn tạc thứ gì đó vào đáy lòng.

Mọi người đều nói tình hình một năm nay của mình, Hoa Thiên Cốt cũng kể chi tiết những chuyện đã xảy ra ở man hoang cho mọi người nghe. Khi ăn xong thì trời đã tối, tới lúc ba người họ phải đi.

“Lăng ca ca, muội có vài lời muốn nói với huynh.”

Tất cả mọi người đều đi ra ngoài, để hai người bọn họ trong phòng.

Hiên Viên Lăng muốn ôm nàng như trước, nhưng lại cảm thấy mình không đủ tư cách. Hắn luôn kiêu căng tự phụ, lại chưa từng làm gì cho nàng, ngay cả việc ở bên cũng không. Cảm giác bất lực này so với bất kỳ sự thất bại nào đều khiến người ta xấu hổ hơn.

Hoa Thiên Cốt mặc dù không thể hiểu hết nỗi khổ tâm và phần nợ của hần, nhưng cũng thoáng cảm nhận thấy hần đang tự trách. Nàng chỉ biết vỗ nhẹ vai hần, cười trấn an.

“Lãng ca ca, chuyện gì cũng có nhân quả báo ứng, đây là hình phạt dành cho muội, muội không buồn đâu. Tuy đã thoát khỏi man hoang nhưng mấy ngày nay muội vẫn bất an, luôn có dự cảm xấu. Tiểu Nguyệt là muội tự tay nuôi lớn, nó giống như con của muội vậy. Thằng bé không hề làm sai chuyện gì, dù có chết muội cũng nhất định phải cứu nó, cho nên sau này không thể không thành kẻ địch của Lục giới. Muội vốn là tội nhân, sống hay chết đều không sao, nhưng còn quá nhiều điều vướng bận. Sau này Đông Phương có thể chăm sóc Tiểu Nguyệt giùm muội, Đường Bảo cũng có Lạc Thập Nhất, còn Khinh Thủy muội chỉ có thể nhờ huynh. Cậu ấy rất thích huynh...”

Hiên Viên Lãng chặn lời nàng, cau mày: “Thiên Cốt, muội đang trần trối đó hả? Hay là sau khi cứu được Tiểu Nguyệt muội muốn dùng cái chết để tạ tội?”

“Không, con người một khi có quá nhiều nhớ mong và vướng bận thì sẽ rất sợ chết, ví như muội, dù biết rõ mình là tai họa, lí ra nên ngoan ngoãn ở lại man hoang, nhưng vẫn không nhận được muốn trở về thăm mọi người. Có điều tương lại lành ít dữ nhiều, muốn cứu Tiểu Nguyệt thì sẽ trở thành kẻ địch của Lục giới, muội không tin mình có thể an toàn trở ra. Nếu muội có mệnh hệ gì, Khinh Thủy cũng chỉ có thể nhờ huynh chăm sóc, muội sẽ không còn vướng bận gì nữa.”

Hiên Viên Lãng bình tĩnh nhìn Hoa Thiên Cốt: “Huynh sẽ dốc toàn lực để bảo vệ nàng ấy, nhưng Thiên Cốt, muội phải nhớ, người huynh thích là muội.”

Hoa Thiên Cốt thản nhiên lắc đầu: “Lãng ca ca, người huynh thích không phải là muội. Bao năm qua chúng ta chẳng mấy khi ở gần nhau, cũng không hiểu nhau. Rung động không phải là yêu, huynh chỉ đang bị cảm giác thời trẻ mê hoặc đến nỗi không nhìn thấy gì khác mà thôi. Hai chúng ta đều là những kẻ vô cùng cô chấp. Huynh vốn hiếu thắng, cũng kiên trì, nên đối với

huynh mà nói, muội không phải là người huynh thích mà là một đức tin, một nơi kí thác thì đúng hơn. Lãng ca ca, so với việc sống với những mộng mơ ngày nhỏ, làm tổn thương hạnh phúc và tình yêu để tiếp tục cố chấp không buông những điều không thực, chỉ bằng tình tảo lại đi, nghĩ kĩ xem thứ mình muốn rốt cuộc là gì.”

Hiên Viên Lãng ngậy người, như bị người khác nên mạnh một cú vào đầu. Nhưng hắn vẫn cố chấp lùi lại: “Thiên Cổ, muội không phải huynh, muội không hiểu cảm giác của huynh. Huynh chưa làm được gì, cũng không hy vọng báo đáp, huynh chỉ muốn muội hiểu được lòng mình. Giờ muội không tin cũng không sao, một ngày nào đó muội sẽ hiểu. Bảo trọng...”

“Lãng ca ca!”

Hoa Thiên Cốt giờ tay ra lại không thể nắm được tay áo tuyệt đẹp của Hiên Viên Lãng cũng không quay đầu lại đi ra ngoài. Dưới tàng mai cách đó không xa, Khinh Thủy lặng lẽ đứng chờ huynh ấy.

“Thiên Cốt không sao chứ?”

“Không sao.”

“Thiếp rất khâm phục cậu ấy, bất kể gặp chuyện gì cậu ấy cũng vẫn lạc quan mạnh mẽ. Nếu là thiếp...” Khinh Thủy sợ hãi chạm vào mặt mình, run rẩy. Bây giờ với bản thân nàng, nước ao Tuyệt Tình cũng là thuốc độc.

“Nàng ấy hình như có ý định gì đó nhưng không nói, chỉ muốn ta chăm sóc tốt cho nàng.”

Khinh Thủy sững sờ.

Hiên Viên Lãng ngẩng đầu nhìn vào mắt Khinh Thủy, lò đi nỗi đau dưới đáy lòng, thấp giọng nói: “Nhưng ta thích Thiên Cổ, cũng sẽ luôn bảo vệ nàng ấy. Hiện giờ dung mạo nàng ấy đã bị hủy, lại mang sức mạnh Yêu

Thần, nguy hiểm khắp nơi, vô cùng gian khổ, ta càng không thể bỏ rơi. Khinh Thủy, hy vọng nàng hiểu.”

Suốt một năm ở chung, khó khăn lắm chàng mới có chút thả lỏng, ánh mắt ngày càng dịu dàng, giờ phút này lại đầy kiên định và dứt khoát. Nàng biết ý chàng đã quyết, bất đắc dĩ cười khổ lắc đầu.

“Chàng biết dung mạo của Thiên Cốt vì sao lại bị hủy không? Đó là nước ao Tuyệt Tình của Trường Lưu Sơn, tình càng sâu thương càng nặng. Thiên Cốt bị thương nặng như vậy, có thể thấy cậu ấy yêu sâu đậm tới mức nào. Dù cậu ấy đã yêu người khác, chàng vẫn không hề bận tâm ư?”

Mắt Hiên Viên Lăng hiện lên vẻ kinh ngạc và đau đớn, nhưng vẫn chậm rãi lắc đầu: “Ta biết, người nàng ấy thích là Bạch Tử Họa, lúc ở núi Thái Bạch ta đã đoán được rồi. Ta chỉ muốn nàng ấy vui vẻ, còn những chuyện khác ta không quan tâm.”

Khinh Thủy thở dài, đôi mắt càng lộ rõ vẻ thê lương: “Được rồi, cậu ấy không để ý, chàng không quan tâm, thiếp cũng không để bụng. Vậy chúng ta cùng đợi đi, đợi tới ngày một người trong chúng ta thật sự tỉnh táo.”

Đông Phương Úc Khanh đẩy cửa vào, thấy Hoa Thiên Cốt đang ngồi trên giường, vẻ mặt hoang mang.

“Đông Phương, có phải ta đã sai rồi không?”

Đông Phương Úc Khanh cười khó hiểu: “Không sai, nàng đã nhìn rõ chuyện tình cảm hơn trước kia rất nhiều, chỉ có điều vẫn thiếu một chút. Nàng cho là mình đã bị hủy dung, Hiên Viên Lăng sẽ chịu lùi bước? Nàng đánh thức hắn ta thì hắn ta có thể đổi mặt với tình cảm thật của mình ngay ư? Nàng thành tâm nhờ hắn ta, hắn ta sẽ đồng ý ở bên Khinh Thủy? Chuyện tình cảm nào dễ dàng như thế. Dựa theo tính cách của Hiên Viên Lăng, có khi lại phản tác dụng không chừng.”

“Hả? Vậy phải làm thế nào?” Hoa Thiên Cốt chợt hoang mang.

Đông Phương Úc Khanh vuốt đầu nàng: “Nàng còn chưa lo xong cho mình, không phải quan tâm tới chuyện của Kinh Thủy nữa. Kinh Thủy chín chắn trưởng thành hơn nàng, biết mình muốn gì, biết phải tranh giành thế nào. Không như nàng ngây thơ ngốc nghếch. Nàng tưởng rằng nàng chết thì mọi chuyện sẽ kết thúc sao?”

Hoa Thiên Cốt cúi đầu: “Đó là việc duy nhất ta có thể làm được. Đông Phương, Tiểu Nguyệt ở đâu, bao giờ chúng ta đi cứu nó?”

“Vết thương của nàng còn chưa lành, đợi khỏi hẳn rồi bàn tiếp.”

Hoa Thiên Cốt xắn tay áo: “Huynh xem, chẳng phải khép miệng gần hết rồi sao. Chúng ta mau đi chuẩn bị thôi, càng cứu thằng bé sớm càng tốt. Thời gian không còn nhiều, mấy ngày nay ta đều lo, đêm nào cũng mơ thấy Tiểu Nguyệt khóc gọi mình, không biết một năm nay thằng bé phải chịu bao nhiêu tủi hổ nữa.”

Đông Phương Úc Khanh thở dài: “Có nhanh cũng phải chờ đến mai, nàng ngủ trước đã.”

“Hai chúng ta lên đi?”

“Đương nhiên, biết rõ là bẫy, chẳng lẽ còn muốn hơn hai người đi chịu chết?”

“Bẫy?!”

“Ta và Sát Thiên Mạch nhiều lần muốn cứu thằng bé mà không được, hơn nữa có bao người muốn cướp sức mạnh Yêu Thần, sao lại không có bẫy. Hơn nữa Ma Nghiêm đã biết nàng về, đương nhiên sẽ bày thiên la địa võng, chờ nàng tới cứu người. Nhưng dù là bẫy cũng tốt hơn trực tiếp đối mặt, địch đông ta ít. Vậy nên lần này bất kể thế nào cũng phải đi.”

“Thế huynh nói cho ta biết thằng bé ở đâu, ta sẽ đi một mình. Ta có sức mạnh Yêu Thần, chạy trốn cũng nhanh hơn.”

“Đồ ngốc, sao ta có thể để nàng mạo hiểm một mình, huống chi trận pháp này không phải chỉ cần có sức mạnh là xông vào được. Nàng ngốc như thế, không có ta đi theo hướng dẫn thì biết làm gì đây. Ma Nghiêm và những kẻ khác trên Tiên giới ta đều ứng phó được, chỉ sợ Bạch Tử Họa tự mình ra tay...”

Nam Vô Nguyệt bị giam trên Cửu Trọng Thiên, do Bắc Đẩu Thất Tinh Quân canh giữ.

Hoa Thiên Cốt đã từng gặp họ hai lần ở Quần Tiên yến nhưng không tới chào hỏi. Bảy người họ không uống rượu cũng không tán chuyện, chỉ chơi cờ với Nam Đẩu Lục Tinh Quân, mười ba người hỗn chiến cùng một lúc. Thường thì Quần Tiên yến kết thúc mấy ngày rồi bọn họ cũng chưa đánh xong một ván, tranh đấu cực kì dữ dội.

Cờ của bọn họ đều là những vì sao trên bầu trời, có thể rèn nên những vũ khí tốt nhất, đương nhiên cũng có thể rèn nên cũi giam kiên cố nhất. Đồng thời Bắc Đẩu Thất Tinh trận của bọn họ lại là nguồn gốc của hàng vạn trận khác. Càn Khôn khó phá, các trận pháp phức tạp trên trời phần lớn đều nảy sinh từ những thứ đơn giản.

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu nhìn xa xăm, bầu trời mặc dù tối đen nhưng nàng vẫn có thể nhìn xuyên tầng tầng cách trở, thấy bảy chấm nhỏ lóe sáng trên Cửu Trọng Thiên. Còn Tiểu Nguyệt đang ở chính giữa hình cái phễu do Thiên Xu, Thiên Tuyền, Thiên Cơ và Thiên Quyền tạo thành.

Đông Phương Úc Khanh nương theo ánh mắt của Hoa Thiên Cốt nhìn về phía Bắc, vuốt đầu nàng trấn an.

“Chúng ta đi thôi.”

Hoa Thiên Cốt chỉ bừa gọi một đám mây bay tới, đứng lên trên. Dưới chân Đông Phương Úc Khanh cũng có một lớp khói giống mây mà không phải mây, giống sương mà chẳng phải sương, không phải tiên thuật mà lại giống như đang điều khiển một vật thể trong suốt vậy.

“Nhanh hơn ta không?”

“Tất nhiên.” Đông Phương Úc Khanh không thêm nghĩ gật đầu cười.

Bởi vì đường lên Cửu Trọng Thiên là một đường thẳng nên cưỡi mây nhanh hơn và cũng ổn định hơn điều khiển kiếm. Thoáng một cái hai người đã lần lượt biến mất phía chân trời.

Gió thổi tấp vào mặt, tốc độ quá nhanh nên xung quanh mờ mờ không thấy rõ thứ gì. Hoa Thiên Cốt vận chân khí, không thấy lạnh chút nào, cả người như đang đắm trong biển rộng. Trên đường nàng nhớ lại những ngày ở cùng Tiểu Nguyệt, tuy không lâu nhưng cũng chứng kiến thăng bé dần trưởng thành, tình cảm đã sâu đậm một từ khó nói.

Chuyện tình cảm vốn là vậy, cho dù chỉ gặp nhau trong phúc chốc, rung động trong nháy mắt thì cũng đáng để hồi tưởng và theo đuổi cả đời, dùng cả kiếp để vào vệt và chờ đợi.

Khi cơ thể cuối cùng cũng cảm thấy thoải mái như lao ra khỏi biển, nàng biết bọn họ đã tới Cửu Trọng Thiên.

Nơi này dưới có trăm vị tiên của Thiên Đình, chỉ là khái niệm vị trí hơi trừu tượng. Trên thực tế nơi này cũng giống man hoang, mỗi bên đều có một không gian khác nhau, Cửu Thiên liên kết qua những con đường bí mật, thường hay có một phần đè lên nhau. Phạt viết, một nhánh hoa, một thế giới. Vạn vật đều có thế giới riêng của mình, lớn có bé có. Nhưng nắng mùa hè không thể hiểu bằng mùa đông, cũng tức là người ở không gian khác không thể hiểu nhau.

Đông Phương Úc Khanh bỗng tới gần, khẽ phả hơi vào mắt nàng. Lập tức mắt nàng được phủ kín một lớp hơi nước mỏng, lạnh lạnh, khung cảnh trước mắt trở nên mờ ảo. Hai người đánh tan mây mù, lập tức xung quanh chói lòa rực rỡ, khiến người ta không thể nhìn nổi. Tuy mắt nàng đã được phủ một lớp màng mỏng mỏng trong suốt nhưng vẫn bóng rát như bị kim châm vậy.

Đón từng ngọn gió thổi tới, mây mù đằng sau dần khép lại, Hoa Thiên Cốt tò mò quan sát thế giới lộng lẫy rực rỡ đầy sao này, sáng tới mức khiến nàng không thể mở mắt.

Cả bầu trời đều là những chấm nhỏ, có sáng có tối, có gần có xa, e rằng còn nhiều hơn cả người trên mặt đất. Bất kể là ở trên hay ở dưới đều lấp lánh ánh sao. Hoa Thiên Cốt cúi đầu, thấy mình và Đông Phương Úc Khanh đang đứng trên mặt nước.

Đó là một con sông vô cùng rộng lớn, khúc khuỷu, không nhìn thấy đầu hay cuối. Mặt nước rất trong, không chút sóng gợn, dường như không hề di chuyển. Hình ảnh những vì sao phản chiếu trong đó, bỗng khiến người ta có cảm giác như nằm mơ, không biết rốt cuộc sao ở trên trời hay ở dưới đáy sông.

Hoa Thiên Cốt tò mò ngòi xồm xuống, thử vốc lên xem, không ngờ lại vớt được một thứ gì đó sáng lấp lánh, tựa như vô số mảnh vỡ của sao trời.

“Đây là thiên hà, chúng ta đi ngược về phía Bắc thì có thể tìm được Bắc Đẩu Thất Tinh.”

Hoa Thiên Cốt dùng thuật ẩn thân, Đông Phương Úc Khanh lại bẻ một chiếc bùa giữa trời làm cơ thể biến mất. Hai người lặng lẽ bay tà tà trên mặt nước. Xung quanh vô cùng yên tĩnh nhưng lại quá rực rỡ, càng nhìn càng thấy cô đơn.

Nàng nhìn thấy sao Bắc Đẩu, tới gần chỉ thấy bảy vàng sáng cực lớn, như thể bảy vàng thái dương, trong vàng sáng hình như có gì đó, nhưng vì sáng quá nên không nhìn rõ.

Đông Phương Úc Khanh đặt tay lên môi, cười truyền âm: “Sao đang ngủ.”

Bởi vì đã nắm rõ tình hình bên ngoài, cũng chuẩn bị từ trước nên bọn họ dễ dàng đột phá Thất Tinh trận, bước vào chốt gác trùng điệp của thiên binh thiên tướng.

Nhưng phía trong trận pháp lại như một mê cung, hơn nữa rộng lớn vô cùng, muốn tìm Nam Vô Nguyệt không phải chuyện dễ dàng. Cho dù Đông Phương biết nhiều thứ, nhưng vẫn bó tay trước sự biến hóa tự nhiên của những tinh tú này.

Bên ngoài có vài nơi được canh giữ nghiêm ngặt, nhưng trong trận lại không có bóng người nào. Bọn họ lòng vòng trong đó rất lâu, thỉnh thoảng lại gặp mấy cái bẫy kỳ lạ đáng sợ, may mà có Đông Phương ở đây, tất cả đều biến nguy thành an được.

Hơi thở của Nam Vô Nguyệt bị che giấu hoàn toàn, không thể xác định thăng bằng ở đâu. Hoa Thiên Cốt chỉ có thể tìm bằng trực giác.

Không có mặt trời cũng không có ánh trăng, bất giác bọn họ đã ở trong trận ba ngày. Hoa Thiên Cốt bắt đầu sốt ruột, muốn xuất nguyên thần đi tìm nhưng làm thế nào cũng không thể rời khỏi thân thể.

“Trong trận phần lớn pháp lực đều bị kìm chế, Thất Tinh trận là trận pháp giam cầm, diễn hình nhất cho dạng vào thì dễ, ra thì khó. Kẻ lợi hại tới đâu bị giam trong đây cũng hết cách. Trước kia khi Hiên Võ Thánh Đế lòng bắt Hủ Mộc quý, đầu tiên phải dụ gã vào Thất Tinh trận trước, giam suốt ba năm mới bắt được.”

Nói cách khác, cho dù cứu được Tiểu Nguyệt thì cũng không thể ra ngoài?”

Đông Phương Úc Khanh gật đầu: “Ta đã thử đề lại các kí hiệu trên đường nhưng cũng không ăn thua.”

“Vậy chẳng phải là tự chui đầu vào lưới sao?”

“Không vào hang cọp sao bắt được cọp con.” Đông Phương Úc Khanh nghiêng ngả nhìn xung quanh, “Trước đó Nam Vô Nguyệt bị giam giữ ở Phệ Hải dưới mười tám tầng địa ngục, chỗ đó không đẹp như Cửu Trọng Thiên này nhưng nguy hiểm và khó tiếp cận hơn nhiều. Đúng cái hôm nàng quay về thì Nam Vô Nguyệt đột nhiên bị chuyển tới đây.”

Hoa Thiên Cốt sững sốt.

Đông Phương Úc Khanh cười lắc đầu: “Sự phụ nàng đoán nàng sẽ không đợi tới ngày hành án đến Dao Trì cướp người, đối đầu trực tiếp với hắn, mà sẽ lên cứu người ra trước. Cho nên đã dọn đường sẵn, chỉ chờ chúng ta lọt hố.”

“Người muốn giam chúng ta ở đây?”

“Tất nhiên, chỉ cần kéo dài qua Ngũ Tinh Diệu Nhật, Tiểu Nguyệt chết, nàng không còn lí do gì làm trái ý hắn, trở thành kẻ địch của Lục giới nữa.”

Quả thực nếu Tiểu Nguyệt chết, ngoài đau lòng ra nàng còn làm được gì? Chẳng lẽ diệt cả Tiên giới báo thù cho thằng bé ư?

Đông Phương Úc Khanh vỗ vai nàng: “Đừng lo, nếu dám đến tất nhiên ta đã nghĩ cách ra ngoài rồi. Quan trọng là nàng nhất định phải tìm ra được vị trí của Tiểu Nguyệt, lúc này tiên lực của sự phụ nàng đã khôi phục rồi, không cần bận tâm cơ thể hắn không chịu nổi mà áp chế yêu lực nữa. Nàng cố phá phong ấn để yêu lực phát ra càng nhiều càng tốt. Tiểu Nguyệt mới là

Yêu Thần thực sự, yêu lực có thể nhận ra chủ, nó sẽ đưa chúng ta đi tìm thằng bé.”

Hoa Thiên Cốt gật đầu, bắt đầu dùng cách Đấu Lan Can dạy nàng để phá phong ấn. Sức mạnh kì lạ tỏa ra khắp nơi, cuối cùng nàng cũng có cảm giác, chỉ sang bên phải.

“Hướng này.”

Hai người lách hết màn sương mù này đến màn sương mù khác, cuối cùng cũng nhìn thấy một vật thể hình thoi cực lớn như viên kim cương ở giữa không trung, không biết nó làm bằng gì mà còn trong hơn cả thủy tinh, mọi góc đều phản xạ lấp lánh, còn Nam Vô Nguyệt thì như chú sâu nhỏ đông trong hồ phách, thằng bé có vẻ đã ngủ rất lâu.

“Tiểu Nguyệt!”

Hoa Thiên Cốt vui vẻ nhào tới, Đông Phương Úc Khanh không cản. Nhưng đúng lúc nàng sắp chạm tới thì lại bị kết giới xung quanh hắt văng ra xa.

Lập tức Bắc Đẩu Thất Tinh sáng rực lên, như chạm phải chốt mở. Cả trời đất đều ngập tràn những luồng sáng, không thể thấy gì, nếu đó không phải là ánh sáng lạnh thì Hoa Thiên Cốt nghĩ mình sớm đã tan biến.

Đông Phương Úc Khanh nhếch miệng, cười nói: “Sao tỉnh rồi.”

Cảm giác thấy có người tới gần, Hoa Thiên Cốt tụ khí ở hai ngón tay rồi lướt nhanh qua mắt, lúc mở ra thì đã có thể nhìn thấy trong ánh sáng cực chói này.

Bảy vị tiên áo mũ tung bay giáng từ trên trời xuống, người cầm quạt, người cầm tiêu cầm sáo, còn có cả bàn cờ, vô cùng nhỏ nhẽ, nhưng ai cũng đầy sát khí.

Tuy có sát khí nhưng lại không có sát ý, Hoa Thiên Cốt lễ phép chấp tay gập đầu xem như chào hỏi. Bảy người kia lạnh lùng, mặc dù dáng vẻ khác nhau nhưng vẻ mặt lại y đúc, kì lạ khó nói nên lời.

“Hoa Thiên Cốt?” Phá Quân Tinh Quân bỗng hỏi, ánh mắt chiếu thẳng vào nàng.

“Đúng là vẫn bối.”

“Chờ ngươi đã lâu rồi, tốt nhất là nên khoanh tay chịu trói đi, chúng ta mới đánh được nửa ván cờ, muốn về nhanh.”

Hoa Thiên Cốt biết Bắc Đẩu Thất Tinh có chức trách của bọn họ, nói nhiều cũng vô ích, chẳng bằng mau cứu Tiểu Nguyệt. Nàng hất tay lên, chân khí tụ thành một thanh kiếm ánh tím bay vọt lên trời, chuẩn bị chiến đấu.

Đông Phương Úc Khanh chỉ sợ bọn họ không đến, hai người còn phải ở trong trận lâu, nếu đã đến thì dễ hơn nhiều rồi. Vì thế hắn truyền âm cho Hoa Thiên Cốt: “Đánh bại bảy người bọn họ thì sẽ có cách thoát khỏi trận. Bên này để ta ứng phó, nàng đi cứu Tiểu Nguyệt.”

Hoa Thiên Cốt sao chịu, đẩy Đông Phương Úc Khanh ra sau người. Một người phạm như hắn sao đấu nổi bảy vị tiên.

Thất Tinh Quân chỉ muốn quay về chơi cờ, không màng tới việc y đông hiếp ít, huống chi bao lâu nay họ đều sát cánh bên nhau.

Cuộc hỗn chiến bắt đầu, bảy người ai cũng có sở trường riêng, xuất chiêu vừa nhanh vừa chuẩn, phối hợp vô cùng ăn ý. Hoa Thiên Cốt bị vây trong trận, không thể lui cũng không thể phá, đành phải dùng yêu lực chống cự. Đông Phương Úc Khanh di chuyển kì lạ, chiêu thuật kì quái nhưng cũng rơi vào thế yếu.

Đánh mấy canh giờ vẫn bất phân thắng bại, Hoa Thiên Cốt ngày càng nóng vội, Thất Tinh Quân mặc dù không thể hiện ra, cũng bắt đầu sốt ruột.

Nàng cố hết sức dẫn bảy người về phía Tiểu Nguyệt, lợi dụng sơ hở, đòn pháp lực đánh lên khối vật thể trong suốt kia, cứ nghĩ nó sẽ vỡ vụn, ai ngờ lại bắn ngược cả về.

“Không cần lãng phí chân khí, đó là miếng đá Thôi Tinh bảy người chúng ta phải mất mấy ngàn năm mới luyện ra, dùng búa Bàn Cổ mới đập vỡ được, chỉ bằng người sao đánh nổi.” Cự Môn Tinh Quân lạnh lùng nói.

Hoa Thiên Cốt chau mày, trầm nghĩ: Được, nếu không đánh nổi thì ta sẽ mang nó theo luôn.

Yêu lực tăng vọt, lập tức có vô số ánh kiếm bay loạn trên bầu trời, bảy người tạm thời bị bức lui, chỉ thấy gió dữ gào thét chung quanh, ngay cả chỗ mây phía đằng xa cũng bị chém rách thành từng mảnh nhỏ.

Dường như không ngờ Hoa Thiên Cốt có thể không chế sức mạnh Yêu Thần tới mức này, còn định hút cả đá Thôi Tinh vào trong khư đỉnh mang đi, bảy người cùng nhú mày.

Nhưng đá Thôi tinh như bị thứ gì đó giữ chặt giữa không trung, có làm thế nào cũng không nhúc nhích, nặng cả ngàn cân.

Đông Phương Úc Khanh bỗng bật cười, lấy một quyển sách dạy đánh cờ ra, trên tấm bìa cũ nát là hai chữ triện “Thiên Dịch”: “Ta biết bảy người các ngươi đã tìm quyển sách từ thời thượng cổ này lâu rồi, chúng ta trao đổi nhé?”

Mắt bảy người cùng sáng lên, nhưng phút chốc đã khôi phục như bình thường.

“Ta há có thể bị vật tầm thương cảm dỗ.” Người nói chính là Văn Khúc Tinh Quân cầm bút.

Đông Phương Úc Khanh cười lười biếng: “Nếu không cần thì thôi vậy.” Nói xong bèn quăng đi.

Thất Tinh Quân cùng ngăn người, bất giác đau lòng vươn tay ra.

Đông Phương Úc Khanh nhân cơ hội này tóm Hoa Thiên Cốt rồi thi triển vài bộ pháp kì lạ, trận pháp của bảy người lập tức xuất hiện một lỗ hồng, đẩy nàng ra khỏi trận.

Hoa Thiên Cốt quay đầu nhìn hắt. Đông Phương Úc Khanh lại bị bảy người bao vây, ngoài lần đầu cơ quan thuật với Khoáng Dã Thiên, nàng chưa từng thấy Đông Phương Úc Khanh ra tay với ai. Người thường dù sao sức cũng có hạn, không ngờ hắt không cần pháp lực mà vẫn có thể đấu với tiên nhân trên Cửu Thiên đến mức này. Nếu hắt mà tu tiên thì còn đáng sợ tới chừng nào?

Hoa Thiên Cốt không để ý được nhiều, cứu Tiểu Nguyệt quan trọng hơn. Nàng lại dồn toàn sức muốn phá đá Thôi Tinh, nhưng chỉ thấy ánh sáng lóe lên bắn ngược lại khiến bản thân học máu, còn khối đá thì không mảy may tổn hại.

Đúng vào lúc này, bỗng thấy Đông Phương Úc Khanh khẽ hừ một tiếng, nàng vội vàng quay đầu lại. Không biết tảng đá giống ngọc mà không phải ngọc đè lên đầu hắt từ lúc nào. Tảng đá kia ngày càng lớn, Đông Phương Úc Khanh chống bằng hai tay, mặt trắng bệch như tờ giấy.

Thất Tinh Quân nhân cơ hội này, liên tiếp điểm mấy huyệt lớn của hắt, không ngờ lại không có chút tác dụng nào.

Hoa Thiên Cốt vội vàng bay qua, tảng đá đã to như một ngọn núi nhỏ, bùa chú màu đỏ thoáng hiện trên mặt đá, không ngờ lại là nét chữ của Bạch Tử Họa.

Sư phụ?

Thất Tinh Quân vây quanh nàng, lòng Hoa Thiên Cốt nóng như lửa đốt, nhưng làm thế nào cũng không thể lại gần.

Đông Phương Úc Khanh mấy lần muốn dùng dị thuật hoặc bỏ chạy nhưng đều bị chặn hết. Tảng đá kia như nặng bằng Tam Sơn Ngũ Nhạc^[1], dầu gì hắn cũng chỉ là phàm thai tục thể, sao có thể chịu nổi.

[1] Tam Sơn Ngũ Nhạc: Những ngọn núi thiêng của Trung Quốc (Hành Sơn, Tung Sơn, Thái Sơn, Hoa Sơn, Hằng Sơn).

Hoa Thiên Cốt rối như tơ vò, trăm ngàn sơ hở, trúng tận mấy chương, hét toáng lên: “Thả huynh ấy ra!”

Tham Lang Tinh Quân lắc đầu: “Thượng tiên đặc biệt dặn dò, có thể bỏ qua người, còn Đông Phương Úc Khanh thì tuyệt đối không thể.”

Hoa Thiên Cốt ngây người, tiên pháp bình thường không làm khó được Đông Phương, tảng đá kia là sư phụ cố ý dùng để đối phó với huynh ấy ư? Vì sao?

Đông Phương Úc Khanh cười khỏ, hắn đã đoán được Bạch Tử Họa muốn giết mình từ lâu. Không phải vì chuyện đưa Thiên Cốt ra khỏi man hoang, mà vì hắn đã nói cho nàng biết đá Nữ Oa có thể giải được độc của mình. Hắn ở bên Thiên Cốt sẽ trở thành đôi cánh của nàng, khiến nàng cách hắn ta càng xa. Sao hắn ta cam tâm cho được? Chỉ cần loại bỏ hắn, Thiên Cốt sẽ lại nằm trong tầm kiểm soát của Bạch Tử Họa, cũng không thể cứu Tiểu Nguyệt ra. Vậy nên ngay từ đầu hắn ta đã không định làm gì Thiên

Cốt, hơn nữa cái bầy này không phải giáng cho nàng, mà người thực sự bị nhăm vào, chính là mình.

Nhưng cũng đâu cần phải tàn nhẫn như thế, giết thì giết đi, đại nạn của hần đã tới, hần không còn gì để nói. Nhưng dù sao hần ta cũng là tiên, hà tất phải ra tay ngoan độc đến thế, muốn ép hần thành bánh thịt ngay trước mặt Thiên Cốt? Đồi kiêu chết đẹp để khác không được sao? Ít nhất cũng phải cho toàn thân chứ! Phải chăng đây chính là không được chết tử tế?

Chương 7: Trần hồn huyết thạch

Thấy Đông Phương Úc Khanh không chịu nổi đã phải khụy chân xuống mặt đất, Hoa Thiên Cốt lòng nóng như lửa đốt, không thèm để ý gì hết, bay thẳng về phía hần. Bầy luồng chưởng từ các hướng khác nhau cùng tấn công một lúc, nàng gầm lên giận dữ, yêu khí quanh người tăng vọt, hất văng mấy người kia ra.

Nàng vội bay tới bên cạnh Đông Phương Úc Khanh, muốn giúp hần đỡ tảng đá lên, nhưng không ngờ vừa dòn sức một chút, tảng đá đã nặng hơn mấy phần, lại đè nặng xuống. Hoa Thiên Cốt hoảng hốt, không ngừng xuất chiêu, muốn đánh nát tảng đá nhưng tất cả đều bị hút vào trong đó.

Thấy tảng đá ngày càng to chực ép Đông Phương Úc Khanh xuống dưới đất, Hoa Thiên Cốt biến ra một chiếc cọc gỗ lớn cùng chống đỡ, định lôi Đông Phương Úc Khanh ra. Không ngờ tảng đá kia như dính lấy hần, cọc gỗ cũng không chịu nổi gãy luôn.

Hoa Thiên Cốt đành phải dùng hai tay nâng tảng đá lên, lực chống càng lớn tảng đá càng nặng, bất kể nàng có dốc sức thế nào cũng không thể đẩy nó lên, nhưng nếu buông tay, Đông Phương Úc Khanh sẽ bị đè chết.

Nếu cứ thế này phía sau sẽ không phòng thủ được, Hoa Thiên Cốt mở một kết giới lớn, ngăn bảy người kia ở bên ngoài, môi dưới đã cắn đến rướm máu. Thất Tinh Quân cũng không cố tấn công, im lặng đứng bên cạnh. Phá Quân Tinh Quân khẽ lẩm bẩm, như thể đang truyền âm với ai đó. Một lát sau, bảy người nhìn nhau gật đầu, cất đá Thôi Tinh vào trong tay áo, nháy mắt đã biến mất không còn bóng dáng.

Hồngбет, Tiểu Nguyệt bị họ đưa đi rồi!

Hoa Thiên Cốt muốn đuổi theo, nhưng lại không thể buông tay, nhắm mắt niệm chú, muốn dùng khẩu thuật, không ngờ mới phóng ra được hai bước đã bị trận pháp ép quay về cơ thể.

Đông Phương Úc Khanh như bị đè dưới núi, Hoa Thiên Cốt không nhìn thấy hắn, phải hét lên: “Đông Phương, huynh không sao chứ?”

“Ta không sao, đừng để ý, mau đuổi theo đi. Nếu không muộn mất!”

Hoa Thiên Cốt nào dám thả tay, dồn toàn lực nâng tảng đá kia lên, chỉ biết nếu không đẩy được tảng đá ra thì Đông Phương sẽ bị đè chết.

“Có cách nào đẩy tảng đá này ra không?”

Đông Phương Úc Khanh chống hai tay trước ngực, cười bất đắc dĩ: “Không ngờ sư phụ nàng lại nghĩ ra cách này để giam ta chặn nàng, thật đúng là...”

Hoa Thiên Cốt vội hét lên: “Nặng lắm à? Huynh có sao không?”

“Không sao, vẫn chịu được.”

Chân khí ào ạt truyền vào hai tay, tảng đá kia dường như có sinh mệnh, ngừng tăng thêm sức nặng, nhưng mỗi khi Hoa Thiên Cốt định dồn sức thì

nó lại nặng thêm nhanh hơn khiến nàng không dám làm càn, mà khi chân khí của Hoa Thiên Cốt thừa đi thì nó lại nhẹ hơn một chút.

Một kẻ bị đè một kẻ không dám buông tay, cứ thế ở bao ngày trong Thất Tinh trận. Nàng thử tất cả mọi cách nhưng vẫn không đẩy nổi tảng đá đó. Truyền âm, thổi còi để cầu viện binh cũng không thể truyền ra khỏi trận. Ngũ Tinh Diệu Nhật sắp tới, Hoa Thiên Cốt như kiến bò trên lòng chảo.

Xung quanh mịt mờ tuyết trắng, không thấy ranh giới, là hư không cũng là ảo ảnh.

Bạch Tử Họa chăm chú nhìn cậu bé ngây ngô đang ngủ say trong khối đá Thôi Tinh rất lớn trước mắt, nước da trắng ngần, vô cùng mịn màng.

“Nam Vô Nguyệt.” Bạch Tử Họa khẽ gọi, âm thanh tản trong không trung, tựa như khói bếp. Gõ nhẹ lên mặt đá, ánh sáng lóe lên, Nam Vô Nguyệt dần tỉnh lại, mở đôi mắt sáng mù mờ nhìn hắn, rồi nhẹ răng cười, trong trẻo như tiếng chuông gió.

“Sự phụ của Hoa Hoa!”

Mi tâm Bạch Tử Họa lộ vẻ ấm áp hiếm thấy: “Ngủ ngon không?”

“Dạ có, con vừa nằm mơ thấy Hoa tỷ tỷ nấu cho con ăn.”

Bạch Tử Họa đưa tay lên, không hề bị cản trở xuyên vào trong đá Thôi Tinh, đưa tới trước mặt Nam Vô Nguyệt, lật tay, bỗng lòng bàn tay hiện ra một miếng bánh hoa đào.

“Đây là món trước kia Hoa tỷ tỷ của ngươi làm.”

Nam Vô Nguyệt nâng hai bàn tay nhỏ bé, cực kỳ cẩn thận cầm lên bỏ vào miệng, ngọt ngào tới mức lòng nở hoa. Nó ăn ngấu nghiến xong rồi lại

trông mong nhìn Bạch Tử Họa.

Bạch Tử Họa hơi sùng sốt: “Hết rồi, chỉ còn mỗi miếng này thôi.” Những miếng khác hắn đã ăn rồi.

Nam Vô Nguyệt không cam lòng phòng má, luyến tiếc mút đầu ngón tay.

“Hoa Hoa tỷ tỷ đã về rồi ạ?”

Bạch Tử Họa gật đầu, ngẩng lên nhìn chuỗi phật châu đeo trên chân nó.

“Nhưng nàng không cứu được người, cũng không thể cứu người. Đại nạn của người đã tới rồi, có sợ không?”

Nam Vô Nguyệt tựa vào vách đá mỉm cười nhìn hắn: “Không sợ, Hoa tỷ từng nói cái chết không hề đáng sợ. Sau khi ra ngoài sẽ có rất nhiều người muốn giết con, tuy con không có lỗi, nhưng người khác cũng không sai. Tỷ ấy bảo tuyệt đối đừng hận, trong lòng có hận thì sẽ thành ma. Con không sợ chết, cũng không hận, chỉ không muốn xa Hoa tỷ tỷ mà thôi. Sư phụ của Hoa Hoa à, con có thể gặp tỷ ấy lần cuối không?”

Bạch Tử Họa không nói gì, khẽ chạm vào đá Thôi Tinh, Nam Vô Nguyệt lại chìm vào giấc ngủ.

Cơ thể hắn hóa thành một làn khói tản dần, sau đó lại bay ra từ cây tiêu bạc của Sinh Tiêu Mặc rồi biến thân trở lại.

“Ngày mai đệ và sư huynh chịu trách nhiệm áp giải Nam Vô Nguyệt tới Côn Luân.”

Sinh Tiêu Mặc cất tiêu vào trong khu đỉnh, chăm chú nhìn Bạch Tử Họa: “Huynh không đi? Chẳng lẽ là không đành lòng nhìn Nam Vô Nguyệt chịu

hình? Nếu đám Thiên Cốt tới cướp người thì sao? Sức mạnh của nàng bây giờ rất khó lường, nếu bộc phát thì chưa chắc chúng ta đã đối phó được.”

[©STENT](#)

“Nàng không đến đâu. Nàng sẽ không vì cứu Tiểu Nguyệt mà bỏ rơi Đông Phương Úc Khanh.”

Sênh Tiêu Mặc bắt đầu dĩ lắc đầu: “Sao huynh không nói thẳng với nàng, Nam Vô Nguyệt được tạo ra trong trời đất, dù sinh từ cái ác nhưng trong sạch như hoa sen, hơn nữa lại được Thiên Cốt dạy dỗ thành người tốt bụng ngay thơ, nên có đủ ba hồn bảy phách. Cái huynh muốn diệt chỉ là thân thể Yêu Thần của nó, để sức mạnh Yêu Thần như rắn mất đầu. Còn hồn phách của Nam Vô Nguyệt sẽ được huynh dẫn độ, nhập vào luân hồi, sống lại một lần nữa. Huynh nói rõ với Thiên Cốt thì chắc chắn nàng sẽ hiểu, không nóng nảy tới cướp người.”

Bạch Tử Họa lắc đầu: “Đệ không hiểu nàng. Chúng ta đã nhìn thấu sinh tử, dầu mất thân thể nhưng chỉ cần một hồn phách vẫn còn thì cùng lắm là đầu thai rồi tu luyện lại từ đầu. Cái tôi còn đó, không gì thay đổi. Nhưng chấp niệm của nàng quá nặng, sao có thể nhìn thấu được? Đối với nàng mà nói, chết chính là chết, cơ thể hay kí ức đều tan thành mây khói. Mà với nàng mạng sống của Nam Vô Nguyệt vừa quan trọng vừa là duy nhất, nàng tuyệt đối không dễ dàng buông tay.”

Sênh Tiêu Mặc nhíu mày, quả thực để một linh hồn sống lại lần nữa cũng không thể thay đổi thực tế bọn họ đã giết một đứa bé trời gà không chặt.

Ma Nghiêm đẩy cửa vào, mặt lạnh tanh. Sênh Tiêu Mặc khó hiểu nhìn hắn, Bạch Tử Họa thì lại hiểu ngay.

“Không còn nữa à?”

Ma Nghiêm gật đầu: “Đừng nói là người, ngay cả đảo cũng không thấy, như thể đã tan biến hoàn toàn vậy, không tìm được bất kì tung tích nào.”

“Bao người như thế không thể bốc hơi khỏi nhân gian, chắc là dùng dị thuật ẩn nấp rồi.” Hoa Thiên Cốt ra khỏi man hoang, Bạch Tử Họa đương nhiên đoán được những người khác cũng sẽ ra theo. Sắp xếp bao lâu định bắt gọn một mẻ, không ngờ bọn họ lại thoát được.

“Quân không tướng như hổ không đầu, bọn chúng đều khó tự bảo vệ mình an toàn, chắc sẽ không tới Dao Trì gây chuyện.”

“Không thể lơ là, bất kì ai trong số đó mà ra ngoài đều có thể khiến đất trời rung chuyển, huống chi đông như thế, còn hơn cả mười vạn thiên binh thiên tướng. Nếu Đông Phương Úc Khanh có thể đoán được chúng ta sẽ lên đảo tập kích bọn họ, còn biết chúng ta dùng cách nào thì chẳng gì đảm bảo hấn chưa chuẩn bị cho ngày mai. Tuy hấn ta không ở đó nhưng vẫn phải cẩn thận, không được để xảy ra sơ suất.”

“Yêu nhân kia khó đối phó như thế, ngày nào còn chưa diệt thì sẽ trở thành đại họa. Ta không hiểu sư đệ đã giam hấn thì sao không giết luôn đi. Chẳng lẽ lại sợ con nhóc kia sẽ hận hay sao?”

Bạch Tử Họa hờ hững quay người không đáp, đi ra ngoài.

Hoa Thiên Cốt và Đông Phương Úc Khanh vẫn bị giam dưới tảng đá lớn. Tuy là lúc nguy hiểm, nhưng hai người họ trước nay chưa từng ở bên nhau lâu đến vậy, Đông Phương Úc Khanh cảm giác được phúc trong họa, trước khi chết lại có dịp ở bên nàng lâu thế này.

Không làm được bất kì chuyện gì, điều duy nhất có thể là liên tục nói chuyện. Hoa Thiên Cốt có sức mạnh của Yêu Thần, Đông Phương Úc Khanh dù sao cũng chỉ là một người phàm nên không cầm cự được lâu, phần lớn sức nặng của tảng đá là Hoa Thiên Cốt đỡ. Hơn mười ngày liên

tiếp, hai người không ăn không ngủ đều đã sức cùng lực kiệt, hơn nữa Hoa Thiên Cốt lại lo cho Tiểu Nguyệt.

“Thật sự không có cách sao?” Hoa Thiên Cốt hận không thể lấy răng cắn tảng đá.

“Tảng đá này tên là Trần Hồn, vốn chuyên dùng để chế ngự yêu hồn và tiên ma. Huống hồ sư phụ nàng lại làm phép bên trên, càng khó hóa giải.”

Hoa Thiên Cốt khóc không ra nước mắt, sư phụ muốn giữ nàng ở đây, chờ tới khi giết xong Tiểu Nguyệt rồi tới bắt nàng?

“Đừng lo, sẽ có người tới cứu chúng ta.”

“Nhưng chúng ta không có cách cầu cứu, làm gì có ai biết chúng ta ở đây?”

“Người có tâm tất sẽ tìm đến.” Giọng Đông Phương Úc Khanh thoáng lộ vẻ mệt mỏi, nhưng vẫn thoải mái tự nhiên, không hề lo lắng như trước.

“Ai cơ? Sát tỷ tỷ?” Hầu như mỗi lần nàng gặp rắc rối đều là Sát tỷ tỷ tới cứu nàng.

Đông Phương Úc Khanh bỗng không nói gì, nghiêng tai lắng nghe, khóe miệng lộ ra ý cười.

“Người đó đến rồi.”

Hoa Thiên Cốt nhìn xung quanh nhưng không thấy gì. Nhưng cũng cảm nhận được phía Đông có điểm khác thường, quả nhiên một bóng người đã hiện lên giữa hai vì sao. Áo xanh bay bay, gương mặt khiến người khác sợ hãi, không phải Trúc Nhiễm thì là ai.

“Trúc Nhiễm!” Hoa Thiên Cốt có chút kích động, sao gã tìm được tới đây.

“Thần tôn.” Mặt Trúc Nhiễm lộ một nụ cười như có như không, kính cẩn khom người.

“Người tới bằng cách nào?”

“Ngày mai chính là Ngũ Tinh Diệu Nhật, thuộc hạ thấy Thần tôn mãi không về nên đi tìm khắp nơi, nhưng không sao cảm nhận được hơi thở của người. Sau đó Vân Ân nói cho thần biết Thần tôn và Dị Hủ Quân đã vào Thất Tinh trận. Thần đoán có thể hai người đã bị nhốt nên nghĩ cách xông vào.”

“Những người khác đâu? Bọn họ thế nào rồi?”

“Thiên Đình có phái đại quân tới tiêu diệt, mặc dù bảy thiên la địa võng nhưng may Dị Hủ Quân đã có đôi sách nên mọi người đều bình yên vô sự, cũng không trực tiếp giao đấu. Qua một tháng điều trị, pháp lực của phần lớn mọi người đều đã hồi phục như xưa. Tuy có chút bất an nhưng Đấu Lan Can tiền bối ở đó nên không ai dám gây chuyện.”

“Chân của ông ấy sao rồi?”

“May nhờ có cao dán bằng máu mà Thần tôn tặng nên đã khá hơn nhiều. Bây giờ nhìn khắp Lục giới, e rằng không có mấy người là đối thủ của ông ấy.”

Hoa Thiên Cốt muốn hỏi Lam Vũ Lan Phong có đi tìm ông ta không và đã nói những gì, sau đó ngẫm lại cứ tạm gác sang bên, sau này gặp hỏi trực tiếp thì tốt hơn.

“Tất cả mọi người đều đang chuẩn bị, chờ Thần tôn về hạ lệnh san phẳng Côn Luân, phong tỏa Tiên giới.”

Hoa Thiên Cốt nhú mào, nàng phải cứu Tiểu Nguyệt, bây giờ không còn thời gian nữa, chỉ có thể lên thẳng Côn Luân cướp người. Nếu mang theo đại quân thì rõ ràng có ý đối địch với Tiên giới, chuẩn bị tuyên chiến còn gì?

Nàng thoáng bối rối: “Đông Phương đang bị đè dưới đá Trấn Hồn, nghĩ cách cứu người đã rồi bàn sau.”

Trúc Nhiễm gật đầu, đột nhiên rút dao ra rạch tay Hoa Thiên Cốt, lại bị chân khí trên người nàng hất văng ra.

“Thần tôn, cho thần mượn máu.”

Hoa Thiên Cốt khóc không ra nước mắt, lại là máu của nàng, có thể đổi sang thứ khác được không, đâu thể suốt ngày cắt thịt chứ.

Trúc Nhiễm lấy bút từ trong khư đỉnh ra, nhấp nước thiên hà, hòa với máu của Hoa Thiên Cốt bắt đầu phết một lớp lên bùa chú trên tảng đá. Hai thứ vừa dung hợp lại vừa xâm phạm lẫn nhau như thể vô số huyết trùng đang giao chiến. Chẳng mấy chốc đã khô cong, bong ra khỏi đá, hóa thành tro bụi.

Không còn bùa chú, bởi vậy nên đá Trấn Hồn nhẹ hơn rất nhiều, nàng khẽ hừ một tiếng, tập trung yêu lực, dồn toàn sức, cuối cùng cũng nâng tảng đá lên được. Đá Trấn Hồn to như ngọn núi ngày càng nhỏ đi, rồi hóa thành một hòn đá bình thường rơi xuống thiên hà.

Lúc này tay chân Đông Phương Úc Khanh đã cứng đờ, được Hoa Thiên Cốt từ từ đỡ dậy, gương mặt lấm lem trông mà buồn cười.

“Ngươi thật lợi hại, dám dùng cấm thuật để giải bùa của Bạch Tử Họa.”

Mỗi lần dùng cấm thuật đều phải trả giá bằng máu, Yêu Sát trận lần trước dùng máu của mấy nghìn người, còn lần này lại là máu của Hoa Thiên Cốt.

Trúc Nhiễm cười nhạt, không nói gì.

“Có điều ngươi cũng thật kiên nhẫn, chân chửi ở Cửu Trọng Thiên lâu như thế, phải chờ tới khoảnh khắc cuối cùng mới tới cứu chúng ta.”

Ý cười trên mặt Trúc Nhiễm càng sâu.

Hoa Thiên Cốt thấy Đông Phương nói thế lập tức hiểu rõ, thì ra hành tung bấy lâu nay của nàng đều nằm trong tay Trúc Nhiễm. Tâm tư gã thâm sâu khó lường, hơn nữa lại am hiểu tà thuật. Đông Phương Úc Khanh biết gã không đòi nào tro mắt nhìn mình bị nhốt mà làm hỏng cả kế hoạch nên chắc chắn sẽ nghĩ cách cứu nàng. Nhưng đồng thời gã cũng muốn nàng đưa quân tới Côn Luân, vì Nam Vô Nguyệt mà trực tiếp giao chiến với Tiên giới, cho nên cố ý kéo dài tới phút cuối mới xuất hiện.

Mà hiện giờ quả thật không kịp nữa rồi, chỉ bằng mình nàng chắc chắn không thể cứu Tiểu Nguyệt khỏi mười vạn thiên binh, đành phải mang mọi người theo. Uy hiếp cũng được, đe dọa cũng được, chiến tranh cũng được, nàng nào có thể tro mắt nhìn Tiểu Nguyệt chết oan?

Trúc Nhiễm biết nàng đã không còn sự lựa chọn nào khác, khẽ vung bút đỏ lên: “Thần tôn, hai người đứng yên đã, đừng nhúc nhích. Thần giúp hai người giấu hơi thở, lát nữa ra khỏi Thất tinh trận mới không bị phát hiện. Bạch Tử Họa cho rằng hai người vẫn bị nhốt dưới đá Trấn Hồn ở trong Thất tinh trận thì số thủ vệ ở Dao Trì sẽ giảm đáng kể, chúng tiên cũng sẽ không quá đề phòng. Đặc biệt là Thần tôn, máu của người ở trong cơ thể Bạch Tử Họa quá nhiều, cho dù Bạch Tử Họa không biết thì cũng có thể cảm nhận được, cần phải giấu thật kĩ.”

Hoa Thiên Cốt gật đầu, gỡ da mặt xuống, để Trúc Nhiễm viết rất nhiều phù chú trên trán. Sau khi hơi thở của hai người đều bị che giấu, Trúc

Nhiệm lại lấy một vật từ trong khu đỉnh ra.

“Tình Cung bàn?” Hoa Thiên Cốt và Đông Phương Úc Khanh đều giật mình, bảo vật này đã thất truyền rất lâu.

“Đây là vật mấy năm trước thần tình cò lấy được, có điều pháp lực không đủ, không thể điều khiển, cũng không biết cách, bình thường chỉ có thể làm đồ chơi. Lần này phải phiền Thần tôn và Dị Hủ Quân rồi.”

Hoa Thiên Cốt không có thời gian suy nghĩ, cầm lấy Tình Cung bàn, theo khẩu quyết và hướng dẫn của Đông Phương Úc Khanh, dùng yêu lực kích thích các vì sao trên bàn. Bảy ngôi sao như vàng thái dương dần thay đổi vị trí, trong lúc các vì sao dịch chuyển, ba người đã tìm được lối ra khỏi trận pháp.

Xuống Cửu Trọng Thiên, ba người bay thẳng về đảo. Giờ đây trăm dặm quanh hòn đảo nhỏ được một bong bóng cực lớn bao phủ, bay lơ lửng giữa tầng mây, nhưng nhìn từ bên ngoài vào lại trong suốt không thấy gì.

Đông Phương Úc Khanh vừa tập trung mọi người, cả hòn đảo như một chiến hạm bay về phía Côn Luân, vừa cố ý điều Trúc Nhiệm đi, ngầm muốn gã mang một số người tới Trường Lưu cảnh Bạch Tử Họa.

“Bạch Tử Họa không có mặt ở Dao Trì, nhưng một khi biết chuyện chắc chắn sẽ tới ngay lập tức. Bất kể thế nào cũng phải ngăn hãm lại, hay kéo dài thời gian cũng được. Người cũng biết tình cảm mà Cốt Đầu dành cho hãn, chỉ cần hãn không tới, trận này ta nắm chắc phần thắng. Nhưng hãn mà tới, tình huống có thể vượt khỏi tầm kiểm soát. Nếu người thật sự muốn báo thù Ma Nghiêm thì phải nhớ kỹ, tuyệt đối không thể để Bạch Tử Họa xuất hiện ở Côn Luân!”

Tuyết chưa tan, đất trời vẫn phủ một màu trắng xóa, ánh trăng bàng bạc treo trên cao, luồng sáng không dịu như bình thường mà lại có chút lóa,

xung quanh còn có một vầng đỏ trông vô cùng yêu dị, càng tỏa sáng càng khiến đêm khuya tĩnh mịch.

Lại là trăng tròn.

Hàng lông mày luôn ngả ngón của Sênh Tiêu Mặc xuất hiện vẻ lo lắng hiếm thấy, nghĩ tới Quần Tiên yến ngày mai, dự cảm xấu trong lòng càng mạnh hơn. Bỗng cảm thấy yêu khí ngập tràn khắp tiêu, hần vội vàng kết vài phong ấn lên đó, ngăn cản yêu khí phóng ra ngoài.

Một năm nay, cứ đến ngày trăng tròn là Nam Vô Nguyệt lại biến thân, tập trung linh khí thiên địa và tinh hoa của đêm trăng tròn, có thể bỏ đi hình dáng đứa bé, hóa thành cơ thể thiếu niên. Số yêu lực ít ỏi còn sót lại trong cơ thể nó tăng mạnh, trí tuệ so với người trưởng thành chỉ có hơn chứ không kém, rất khó xử lý. Trấn an sự bất ổn và rối loạn trong tiêu, mày Sênh Tiêu Mặc nhíu càng sâu.

Lúc này cơ thể của Nam Vô Nguyệt ở trong đá Thôi Tinh đã dần xảy ra biến hóa, đau đớn khiến thằng bé tỉnh lại trong cơn ngủ say. Đá Thôi Tinh bị yêu khí đục ngầu vây kín xung quanh. Không phải gương mặt trẻ con ngây thơ như trước nữa mà thay vào đó là khuôn mặt thiếu niên nho nhã tuyệt đẹp, trong vẻ hồn nhiên mang theo chút yêu dã phản nghịch, trong đôi mắt vô tội lại mang theo chút độc ác và gian xảo. Chỉ cần chau mày hay cúi đầu cũng đều toát lên vẻ ma mị thấu xương.

Nó khẽ vận người trong khối đá, chỉ có tiếng xương răng rắc vang lên.

Ngủ cũng đủ lâu rồi, cuối cùng cũng tới lúc kịch hay lên sàn. Mắt nó sáng quắc tập trung nhìn về phương xa, vẻ mặt tuyệt đẹp đầy ý cười.

Hoa tỷ tỷ, đệ đang chờ tỷ tới cứu đây.

Hòn đảo lớn lững lờ trôi bồng bềnh trên không, tựa như là ảo ảnh trong bóng đêm.

Hoa Thiên Cốt đi một vòng, thấy ba nghìn người về cơ bản đã chuẩn bị xong xuôi. Lửa hận, dã tâm và đủ loại sắc thái rực cháy trong mắt, chỉ mong tới Côn Luân đại chiến một trận với Tiên giới.

Luồng sát khí và áp lực khổng lồ này khiến nàng không thể thở được. Tuy Đông Phương Úc Khanh và Trúc Nhiễm đều tự tin nhưng nàng lại không có chút lòng tin nào. Thậm chí tới giờ phút này nàng vẫn còn do dự.

Nhưng hôm nay cũng giống như trộm thần khí, biết rõ là sai nhưng vẫn không thể không làm, biết rõ trước mắt là Trường Lưu, là Tiên giới, thậm chí là sư phụ, nhưng không thể không đấu tranh.

Tiểu Nguyệt là con của nàng, thế gian này không ai có thể trơ mắt nhìn con mình chết.

“Cái đó là gì? Gỡ xuống.” Hoa Thiên Cốt nhìn chiến kì trên cao viết một chữ “Hoa” mà giật mình. Bọn họ đi cứu người chứ đâu phải xuất chinh.

Đấu Lan Can hiểu ý nàng, sai người bảo Trúc Nhiễm hạ chiến kì xuống.

“Mấy hôm trước gặp Lam Vũ Lan Phong, văn bồi đã nói với ả rằng ngài đã ra khỏi man hoang, ở ngay trên đảo, ả có tới tìm ngài không?” Do dự hồi lâu, Hoa Thiên Cốt vẫn không nhận được hỏi. Sau khi trở về Đấu Lan Can vẫn y như trước đây không thay đổi gì nên nàng đoán chắc Lam Vũ Lan Phong vẫn chưa tới.

Quả nhiên Đấu Lan Can sững sờ một lát, chậm rãi lắc đầu: “Không có.”

Thì ra cảm giác có người ở dưới đáy biển nhìn trộm mình không phải ảo giác, quả nhiên là người đó.

“Nàng không dám tới gặp ta, cũng không muốn gặp ta.”

“Nhưng trước kia ả đã vì ngài...”

“Tính nàng vốn kiêu ngạo, không thích nợ ai, đó chẳng qua chỉ để trả nợ thôi. Thấy ta bình yên chắc cũng an lòng rồi.”

“Hai người xa nhau lâu như thế, khó khăn lắm mới gặp lại, không thể bỏ qua tất cả, bắt đầu một lần nữa ư?”

“Người còn nhỏ, không hiểu đâu. Không gì có thể thật sự bỏ qua, bao nhiêu năm rồi, bãi bể nương dâu, hai chúng ta đã không thể quay đầu lại. Tựa như những vết thương trên người người vậy, dầu có khỏi thì sẹo vẫn còn đấy. Thời gian có thể mang đi tất cả những nỗi đau, nhưng đã xảy ra thì vẫn là đã xảy ra, có cố bù đắp cũng chẳng làm gì được. Chuyện đã tới nước này, người cho là còn quay về như xưa được sao?”

Ông vốn đã lấy lại phong độ, khí chất không giận mà uy như xưa, lúc này lại hiện lên vẻ đau thương và bất lực, chậm rãi xoay người bỏ đi.

Hoa Thiên Cốt ngồi trên cỏ ngẩn người nhìn ánh trăng. Bọn họ cũng không thể quay lại...

Một bàn tay ấm áp bỗng đặt lên vai nàng, là Đông Phương Úc Khanh.

“Mệt mỏi mấy ngày qua, khó khăn lắm mới về được, sao nàng không ngủ đi?”

“Ngủ làm sao được, Đường Bảo đâu?”

“Đang ngáy khò khò trên giường nàng ấy.”

Hoa Thiên Cốt nhíu mày lắc đầu nói: “Đáng nhẽ ta phải đến Côn Luân một mình mới phải, không nên liên lụy tới quá nhiều người như thế này. Nếu hai bên khai chiến, chắc chắn sẽ chết rất nhiều.”

“Nàng nghĩ rằng chỉ dựa vào một mình nàng mà có thể chống đỡ được cả Tiên giới và cứu Tiểu Nguyệt ra sao? Ta biết nàng thật sự muốn cứu thằng bé để nó được bình an vô sự, không thẹn với lòng. Nàng cũng biết, chúng ta dẫn quân đi không phải muốn giao chiến với bọn họ mà chỉ để uy hiếp thôi. Nếu không, chúng ta căn bản không có tư cách đòi Tiên giới trả người. Bọn họ cũng không phải kẻ ngốc, biết hai thế lực ngang bằng, sẽ không dễ dàng khai chiến để hai bên cùng chết, bá tánh lầm than. Mà những người ở man hoang cũng không vì nàng mới lên Côn Luân, bọn họ đi chẳng qua là để đấu tranh cho sự sống sau này của mình. Mỗi bên đều có mục đích, nàng không phải áy náy hoặc đề tâm.”

Hoa Thiên Cốt khẽ thở dài: “Ta chỉ sợ mọi chuyện vượt khỏi tầm kiểm soát, lòng người nào có thể không chế dễ dàng. Nếu thật sự đánh nhau, ta không muốn thấy bên nào có thương vong gì. Ta có thể chết, nhưng không muốn liên lụy tới nhiều người như vậy.”

“Nếu nàng chết mà có thể cứu Tiểu Nguyệt thì ta không khuyên nàng nữa. Có điều chuyện này không giải quyết đơn giản như thế đâu, thương vong là khó tránh.”

“Chỉ tại ta quá yếu, nếu ta...”

Đông Phương Úc Khanh cười kéo nàng vào trong lòng: “Đúng vậy, ai cũng muốn mình có đủ khả năng để bảo vệ người mình yêu quý, vì Tiểu Nguyệt nàng nhất định càng phải mạnh lên, nếu tới chiến trường mà còn do dự vậy chúng ta chắc chắn sẽ thua, thua cả sinh mạng của Tiểu Nguyệt lẫn tự do của ba nghìn người. Thế nên dù trận này có đánh hay không, chúng ta cũng nhất định phải thắng. Ta biết nàng sợ chúng tiên biết chuyện nàng mới là Yêu Thần thực sự mà trách tội Bạch Tử Họa bao che, làm hỏng thanh danh của hắn. Đến đó nàng chỉ cần nhìn thôi, không cần ra tay, lại để Trúc Nhiễm làm thêm phép, chắc là đủ ẩn thân không bị chúng tiên phát hiện.”

“Như vậy sao được!”

“Yêu lực của nàng tuy mạnh nhưng khi vẫn còn bị phong ấn thì không thể một mình xoay chuyển Càn Khôn. Mà một khi mọi người biết sức mạnh Yêu Thần ở trong người nàng, không những giết Tiểu Nguyệt mà còn tạo nên một làn sóng tranh đoạt mới, ai cũng muốn đưa nàng vào chỗ chết. Nàng tội gì phải xung đột trực tiếp với Tiên giới, giao hết cho bọn ta là được rồi. Huống chi còn có Sát tử tử của nàng giúp nữa.”

“Sát tử tử cũng tới à?” Hoa Thiên Cốt ngăn ra.

“Dị Hủ các báo lại, đại quân yêu ma đã áp sát Côn Luân, Sát Thiên Mạch đã quyết giao chiến với Tiên giới ngay lúc này. Chúng ta đông như thế nhất định sẽ cứu được Tiểu Nguyệt. Có điều Cốt Đầu, tâm ma của Sát Thiên Mạch quá nặng, chấp niệm quá sâu, ta sợ nếu hấn điên lên thì mọi chuyện sẽ vượt khỏi tầm kiểm soát. Tam giới sẽ gặp đại nạn.”

“Sát tử tử ngày càng nhập ma ư?” Hoa Thiên Cốt lo lắng.

“Cốt Đầu, nàng không phải áy náy, lòng hấn đã có ma chướng từ lâu rồi, không phải vì nàng mới thành ra thế này, nàng chỉ là một trong những nguyên nhân thôi. Hấn vốn quá tự phụ, càng dốc sức bảo vệ nhưng bảo vệ không được thì càng dễ rơi vào trạng thái cực đoan.”

“Ta biết Sát tử tử có ý tâm lý che chở rất mãnh liệt với ta. Tuy rằng Thế tôn hiền lành chúng ta thông đồng, bọn Xuân Thu Bất Bại cũng nghĩ Sát tử tử thích ta, nhưng ta có thể cảm nhận được tình yêu thương mà Sát tử tử dành cho ta là tự đáy lòng. Sát tử tử vừa là Ma Quân vừa là Yêu Vương, còn cao xa hơn chúng tiên trên trời rất nhiều, sao lại có thể thích ta chỉ qua một lần gặp trên Mao Sơn được. Tuy Sát tử tử làm gì cũng tùy hứng, nhưng thái độ dành cho ta, tin tưởng tới mức liều lĩnh, dường như đang dốc sức bù đắp thứ gì đó vậy. Đôi khi nhìn ta nhưng trong mắt lại không phải ta, mà như thể đang nhìn người khác. Nhiều lần ta không nhìn được muốn hỏi, nhưng thấy vẻ mặt rạn rở của tử ấy mỗi lần ở bên mình, ta lại không nỡ rạch vết thương của tử ấy ra nữa. Một người kiêu ngạo như thế sẽ không cho phép

mặt mình có một vết xước, càng không cho phép lòng mình lại có vết thương.”

Đông Phương Úc Khanh kinh ngạc nhìn nàng, không ngờ nàng không biết chuyện gì hết, nhưng lại hiểu rõ từ lâu.

“Nếu nàng nhìn thấu tình yêu mà Hiên Viên Lăng và Sát Thiên Mạch dành cho mình chỉ là sự cố chấp và ảo giác, vậy ta thì sao? Nàng có nghĩ tình cảm ta dành cho nàng là tình cảm như thế nào không? Trong lòng nàng, ta có vị trí gì?”

Hoa Thiên Cốt bất giác lùi một bước, gian nan lắc đầu: “Ta không biết...”

Đông Phương Úc Khanh vẫn cười dịu dàng như thế, tựa như cây dương liễu bên bờ sông mùa xuân.

Tình không biết nở từ khi nào mà ngày càng đậm sâu. Hắn muốn hỏi rất nhiều chuyện, bởi vì nếu không hỏi thì sẽ không kịp nữa. Mang theo trí nhớ ngàn năm luân hồi, từ lâu hắn đã học được cách buông tay, làm việc theo lý trí, vậy nên không quá đau khổ. Hắn có thể biết tất cả mọi chuyện, nhưng vì sao yêu nàng thì lại không biết? Nhưng không phải chuyện gì trên thế gian này cũng cần biết đáp án. Cứ vĩnh viễn không biết, vĩnh viễn mang ít nhớ mong và khao khát như thế này là được rồi.

Đông Phương Úc Khanh khẽ vỗ đầu Hoa Thiên Cốt, mau trưởng thành, mau mạnh mẽ để đủ sức bảo vệ bản thân, đừng để Bạch Tử Họa thương tổn, đừng làm ta lo lắng không nổi buông tay.

Hoa Thiên Cốt nhìn nỗi đau ẩn hiện trong mắt Đông Phương Úc Khanh, lòng nàng quặn thắt. Nàng tóm chặt tay áo hắn, tựa như chỉ khẽ buông tay thì sẽ đánh mất. Chỉ có mình nàng biết, Đông Phương quan trọng với mình tới mức nào.

Quần Tiên yển năm nay khác với những năm trước, không có ca múa hát hò, khắp nơi đều mang vẻ tiêu điều xơ xác.

Yêu ma xâm phạm là chuyện nằm trong dự kiến, thiên binh thiên tướng trên núi Côn Luân vây ba tầng trong ba tầng ngoài, nơi nơi đều có kết giới và phong ấn. Chúng tiên tự cho nhất định cản được đám người Sát Thiên Mạch, nhưng không ngờ bên Hoa Thiên Cốt lại có một đại quân khác xông tới.

Trong Dao Trì vẫn âm áp như mùa xuân, hoa rơi như mưa đỏ. Nước Dao Trì rục rờ dợn sóng, giữa mặt nước là một cây gỗ khô to nhẵn bóng chọc thủng trời. Theo truyền thuyết đây là cây gỗ thông lên trời đã bị Thượng Đế hạ lệnh chặt từ thời thượng cổ, từ đó thần và người vĩnh viễn xa cách.

Nam Vô Nguyệt sẽ bị trói lên cây cột đó, đợi tới Ngũ Tinh Diệu Nhật chịu thiên hỏa đốt người và thiên lôi xuyên tim, hóa chân thân Yêu Thần bất tử thành tro tàn.

Sắp tới lúc hành hình, Sinh Tiêu Mặc giải phong ấn thả Nam Vô Nguyệt ra khỏi tiêu. Thấy mây đen phụt đầy ra ngoài, chúng tiên đang ngồi đó ai cũng tập trung phòng bị.

Đám khói chậm rãi tụ thành hình trên mặt đất, lúc này đá Thôi Tinh đã bị tà khí ăn mòn hết. Trong tinh thể trong suốt quán đầy những sợi tơ màu đen.

Sinh Tiêu Mặc thầm giật mình khi nhìn thấy hình dáng thiếu niên của Nam Vô Nguyệt mà không phải bộ dạng bé con, mặt đầy ý cười nhìn hắn.

Sao lại thế này? Rõ ràng trăng đã lặn, sao Nam Vô Nguyệt vẫn có thể duy trì hình thái?

Sinh Tiêu Mặc thầm than không ổn, bước tới định tăng thêm một tầng phong ấn lên đá Thôi Tinh, đã thấy Nam Vô Nguyệt đứng dậy trong tầng

đá, nắm chặt tay vung lên cao, đá Thôi Tinh lập tức vỡ tan thành nghìn mảnh quanh người nó, phản xạ ánh sáng mặt trời, bỗng chốc cả Dao Trì đều lấp lánh rực rỡ.

Chúng tiên kinh hoàng, hoảng hốt lùi về phía sau, tưởng rằng Yêu Thần đã khôi phục pháp lực, có thể phá tan vòng vây trở ra. Riêng Sênh Tiêu Mặc và Ma Nghiêm biết Nam Vô Nguyệt chỉ có thân thể của Yêu Thần mà không còn sức mạnh. Hai người bay lên, định bắt nó vào lao một lần nữa.

Yêu lực trên người Nam Vô Nguyệt mặc dù không bị phong ấn nhưng cũng không còn mấy, nhưng chư tiên liên thủ vây kín mà vẫn không làm gì được nó. Nam Vô Nguyệt chỉ cần dùng một tay đã có thể hóa giải toàn bộ tất cả công kích.

Ma Nghiêm và Sênh Tiêu Mặc cũng không tìm được mà sợ hãi, không ngờ sức mạnh Yêu Thần lại tới mức đó, vậy nếu phong ấn trên người Hoa Thiên Cốt được hóa giải hoàn toàn thì hậu quả sẽ thế nào?

Càng đáng sợ hơn chính là một mình Bạch Tử Họa sao có thể phong ấn và áp chế được sức mạnh kinh khủng đó mãi vẫn không bị Hoa Thiên Cốt phá. Chẳng qua nàng sợ Bạch Tử Họa bị thương hoặc vẫn còn bận lòng thôi. Vậy nếu có một ngày nàng không còn để ý tới tình thầy trò thì sao?

Nam Vô Nguyệt vừa đối phó với địch, vừa nhìn cảnh đẹp xung quanh, cười hờ hững, tựa như tất cả mọi thứ trên thế gian này đều không đáng nhắc tới.

Bỗng thấy một tiên ti nhỏ tuổi, trông khá giống Hoa Thiên Cốt đang vô cùng hoảng sợ chui xuống dưới bàn lánh nạn, thuận tay hút tới, bóp lấy cổ nó.

Ánh sáng tán loạn trên không trung, thỉnh thoảng có vài vị tiên trùng chiêm ngẩng xuống đất. Chúng tiên xếp hết hàng này tới hàng khác chắn trước người Ngọc Đế và Vương Mẫu.

Sênh Tiêu Mặc muốn cứu tiên tỳ kia nhưng lại không thể tới gần Nam Vô Nguyệt.

Nam Vô Nguyệt nhú mày nhìn con bé, bĩu môi: “Chẳng giống tí nào.” Nói xong siết chặt tay, máu văng khắp nơi, ngay cả hồn phách của tiên tỳ kia cũng đã bị bóp nát.

Chúng tiên nhìn khuôn mặt xinh đẹp nở nụ cười hồn nhiên như xưa, không nhận được rùng mình.

Nam Vô Nguyệt không có bất kì mục tiêu nào, những người này nó chẳng biết ai, trông cũng chẳng có gì khác nhau, nên thông thả bay qua bay lại trong Dao Trì, thấy kẻ nào thì tiện tay giết luôn kẻ đó. Cục kì tàn nhẫn, máu văng đầy đất, cánh hoa đào cũng vương ra đó, mùi máu và mùi hoa quyện vào nhau tạo thành một mùi hắc kì lạ, khiến chúng tiên vốn quen sạch sẽ đều cảm thấy buồn nôn.

Ma Nghiêm và Sênh Tiêu Mặc đều lạnh sống lưng, một Yêu Thần đã mất sức mạnh còn dễ dàng đùa bỡn những vị tiên cao cao tại thượng trong lòng bàn tay, điều này ai mà chả sợ, nào có thể không giết!

Nam Vô Nguyệt hệt như một đứa trẻ vừa mới tới thế giới này, vừa ứng chiến vừa chạy khắp nơi, cầm chiếc chén tinh xảo làm bằng ngọc lưu ly, giạt đá găm, ngọc bội của người nào đó xuống xem. Hoặc là cắn một miếng đào, nhấp một hớp rượu Vong Ưu, thỉnh thoảng còn lè lưỡi làm mặt quỷ.

Chẳng mấy chốc đã có hơn mười người bị nó đánh hồn bay phách lạc. Pháp bảo nào cũng không có tác dụng, chúng tiên đành phải vây Nam Vô Nguyệt vào trong trận pháp.

Đúng lúc sắp hết cách, Nam Vô Nguyệt bỗng dừng bước, nhìn lên trời, miệng mấp má như đang thì thào.

“Nhanh thế đã tới rồi à, ta còn định dùng chút sức tàn giết thêm vài tên Tiên giới thôi tha trút giận cho tở tở mà! Haizz, thôi quên đi, không chơi với các ngươi nữa.”

Ánh sáng quanh người Nam Vô Nguyệt nhạt dần, cơ thể bỗng mềm oặt, nửa hôn mê tựa gốc đào ngã xuống.

Chúng tiên nghĩ Nam Vô Nguyệt giả vờ, do dự mãi vẫn không dám tiến lên. Ma Nghiêm đoán nó đã dùng hết năng lượng tích tụ bao lâu nay, bèn tung vách sáng giữ chặt thằng bé lại.

Hắn bước lên điểm liên tiếp rất nhiều huyết của thằng bé, kết phong ấn nặng rồi quay lại nói với Thái Bạch Kim Tinh: “Mượn khóa Tru Tiên của ngài một lát.”

“Đại sư huynh!” Sinh Tiêu Mặc nhướng mày. Ma Nghiêm lại tự cầm khóa lên, đâm xuyên qua cổ tay và mắt cá chân của Nam Vô Nguyệt.

Máu chảy tới đâu đất khô tới đấy. Nam Vô Nguyệt mê man híp mắt cười, nhưng lại không hề rên một tiếng, như thể không cảm thấy đau. Mi mắt khép hờ, ánh mắt lưu chuyển, mê hoặc nói không nên lời. Da thịt mềm mại mỏng manh như tờ giấy ở cổ tay và mắt cá chân làm nổi bật màu máu đỏ tươi, cực kì chói mắt. Rất nhiều tiên nhân không đủ định lực nên thần trí nhất thời mờ mịt, thất hồn lạc phách, bỗng có cảm giác thương tiếc. Đúng lúc không đành lòng, đang định ra tay ngăn cản, Ma Nghiêm hét lớn một tiếng mới bừng tỉnh, lại nhớ tới cảnh thảm sát đầm máu lúc nãy, không khỏi hổ thẹn.

Làm mấy lớp gông xiềng cực nặng, Ma Nghiêm mới hơi yên lòng. Là tại Ma Nghiêm này không trông được nên mới xảy ra chuyện bi thảm lúc nãy. Hắn phải tự mình áp giải Nam Vô Nguyệt tới Kiến Mộc.

Bước chân của Nam Vô Nguyệt hơi lão đảo, tay và chân kéo theo sợi xích dài, phía cuối sợi xích nằm trong tay Ma Nghiêm. Máu liên tục ứa ra, tiếng kéo xích lanh lảnh vang dội khiến người khác không đành lòng.

Giẫm lên nước Dao Trì như trên vùng đất cạn, Ma Nghiêm dùng xích cột chặt thẳng bé vào Kiến Mộc, sau đó đứng bên cạnh canh giữ không rời một phút. Trời càng lúc càng sáng, cũng sắp tới Ngũ Tinh Diệu Nhật rồi.

Sênh Tiêu Mặc nhìn nụ cười hồn nhiên như có như không luôn hiện trên mặt Nam Vô Nguyệt, lòng càng bất an hơn. Rõ ràng nó đã trúng pháp thuật của sư huynh, lại còn bị nhiều người phong ấn như thế mà vẫn dễ dàng vùng ra. Trước đó rõ ràng nó có thể trốn, sao lại không trốn? Bây giờ càng có thể đi, sao lại ngoan ngoãn cúi đầu chịu trói? Không thể chỉ đơn giản là đã dùng hết yêu lực.

Đám tiên tỳ vẫn còn hoảng sợ vội vàng dọn dẹp sạch sẽ xung quanh, khôi phục như lúc đầu. Nhưng trong không khí vẫn thoang thoảng mùi máu của Nam Vô Nguyệt và chư tiên, quần quanh mãi không chịu tản đi.

Bỗng một luồng sáng bạc vọt lên trên Kiến Mộc, mọi người nhìn chăm chú, Nam Vô Nguyệt từ dáng vẻ thiếu niên khôi phục lại hình thái đứa trẻ. Tứ chi bị khóa Tru Tiên xuyên thủng găm lên cao cực kì đau đớn, bắt đầu òa khóc.

Mặc dù biết đó là Yêu Thần biến thành, nhưng nhìn một đứa trẻ phải chịu như thế, mọi người vẫn không kìm được áy náy.

Lúc này có tin báo đại quân yêu ma đã tới Côn Luân, đang hỗn chiến với thiên binh thiên tướng. Sát Thiên Mạch và Xuân Thu Bất Bại liên tiếp phá vòng vây, sắp tới Dao Trì rồi.

Chung tiên nóng nảy nhìn trời, chỉ mong mau diệt được yêu nghiệt này, trong lòng cũng ít giằng vò hơn.

Còn Hoa Thiên Cốt đang thông lĩnh mọi người, thông qua con đường Dị Hủ các mở, liên tiếp đột phá kết giới. Lúc chạy thẳng tới Dao Trì đã thấy cảnh Nam Vô Nguyệt nhỏ bé tay chân đều bị xuyên thủng, máu dính đầy người, đang hấp hối trên Kiến Mộc.

Hoa Thiên Cốt kinh hãi, suýt nữa ngã từ trên trời xuống, ruột đau như sắp đứt rời. Nam Vô Nguyệt từ khi vẫn là một đứa trẻ sơ sinh nho nhỏ, nàng đã xem thẳng bé như châu báu, nâng trong tay sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan. Nay lại bị trói trên Kiến Mộc chờ xử tử! Bình thường chỉ ngã nhẹ một cái thôi thẳng bé đã đau tới phát khóc rồi, bọn họ lại dùng tiên khóa kia khóa xương thẳng bé lại! Con đau như thế một đứa trẻ con làm sao chịu được!

Rõ ràng nó đâu làm sai chuyện gì, chỉ là một đứa bé ngây thơ, nhưng tại sao lại bị Tiên giới đối xử như thế? Một năm không có nàng bên cạnh, rốt cuộc thẳng bé đã bị tra tấn chịu khổ sở tới mức nào?

Bên tai vọng tới tiếng nức nở của Tiểu Nguyệt, thoi thóp khóc gọi: “Tỷ cứu em...”

Trước mắt Hoa Thiên Cốt lại hiện lên cảnh chịu hình ở trụ Tru Tiên trước kia, nỗi đau khắc cốt ghi tâm do đỉnh Tiêu Hồn tạo thành chưa bao giờ biến mất. Lúc này nàng thấy Nam Vô Nguyệt, càng giống như phải chịu nỗi đau gấp trăm ngàn lần lúc trước.

Hay cho cả Tiên giới! Chẳng nhẽ chuyện gì cũng phải tàn nhẫn không chừa lối thoát như thế sao?!

Giết nàng đây nàng cũng không sao! Nhưng không kẻ nào được làm hại người nàng yêu quý!!!

Hoa Thiên Cốt bất chấp tất cả bay thẳng về phía Nam Vô Nguyệt, lại bị Đông Phương Úc Khanh giữ chặt.

“Cốt Đầu! Đừng sốt ruột! Ta biết nàng nôn nóng muốn bảo vệ thằng bé, nhưng lúc này có xúc động cũng không làm được chuyện gì! Không thể cứu được thằng bé!”

Tay Hoa Thiên Cốt nắm chặt thành quyền, vì khó thở mà run bần bật, nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Dù có phải diệt cả Tiên giới này, diệt cả thiên hạ này, ta cũng phải cứu Tiểu Nguyệt ra!”

Đông Phương Úc Khanh nhìn vẻ tàn nhẫn và căm thù lần đầu tiên hiện trong mắt nàng, không khỏi sửng sờ.

Đám Sát Thiên Mạch tới sớm hơn bọn Hoa Thiên Cốt một bước, nhưng lại không thể phá được kết giới trên không mà chúng tiên hợp lực tạo thành. Vốn tất cả đều nằm trong dự đoán của Ma Nghiêm, dùng thiên binh thiên tướng ngăn đại quân yêu ma trên núi Côn Luân, sau đó dùng kết giới cản chúng lại bên ngoài. Chỉ cần qua Ngũ Tinh Diệu Nhật xử tử Nam Vô Nguyệt thì yêu ma không làm gì được nữa.

Mười hai nguyên thần, mười tám vị La Hán, hai mươi chư thiên, hai mươi tám chòm sao, ba mươi sáu thiên tướng... Để chắc chắn, Quân Tiên yến lần này mở tiệc chiêu đãi tất cả các vị Tiên, Phật trong Cửu Thiên. Hợp sức chúng tiên tạo thành kết giới, bọn Sát Thiên Mạch chắc chắn không thể phá vỡ.

Ma Nghiêm đứng bên Nam Vô Nguyệt cười lạnh lùng, mặc cho yêu ma bên ngoài kết giới điên cuồng tàn sát, định phá kết giới thế nào, đầu cũng chẳng thềm ngẩng.

Đúng lúc này, những người ở man hoang lại như một khoảng mây đen bay tới bầu trời Dao Trì. Hơn ba ngàn người đông nghìn nghịt, mặc dù

không trật tự như quân đội, nhưng lại không hề hỗn loạn. Chúng tiên đều sừng sốt.

Hiên Võ Thánh Đế đảo mắt đã liếc thấy Hủ Mộc quý đang đắc ý ngoắc mình, các vị tiên khác cũng thấy những tiên ma có thù oán với mình hoặc bị chính mình đầy tới man hoang. Trong đó còn có thú Hanh Tức cao lớn, bước trên đám mây rực rỡ như ngọn lửa, uy phong lẫm liệt găm lên giận dữ, nước Dao Trì không ngừng nổi sóng.

Chư tiên đang ngồi tức khắc mặt trắng bệch như tờ giấy, dầu thế nào cũng không ngờ bọn họ lại có thể trốn khỏi man hoang. Bao nhiêu ân oán đây đưa mờ ám, bao kẻ chột dạ, những tiên nhân sức có hạn sợ bị trả thù, lạng lẽ rời khỏi chỗ.

Trên Dao Trì nháy mắt tối sầm, không trung đều là yêu ma đang nhe nanh múa vuốt gào thét muốn phá tan kết giới.

Mặc dù Sênh Tiêu Mặc không thấy Đông Phương Úc Khanh và Hoa Thiên Cốt, nhưng đám người ở man hoang có thể lên núi Côn Luân thì chắc hai người đó cũng đã thoát khỏi Thất Tinh trận. Vì thế hắn vội vàng truyền âm cho Ma Nghiêm: “Đại sư huynh, mau báo cho nhị sư huynh biết đi.”

Ma Nghiêm chau mày, hừ lạnh: “Chỉ một đám yêu ma nho nhỏ chẳng đáng nhắc tới, không cần đề đệ ấy đến.”

Tự đáy lòng Bạch Tử Họa có chút thích thằng bé Nam Vô Nguyệt này, chắc chắn không đành lòng nhìn cảnh nó chịu hình, càng không muốn biết chuyện nó đã gây ra vụ thảm sát vừa nãy. Hắn sao nỡ để Bạch Tử Họa khó chịu, thâm tâm đệ ấy đã khổ lắm rồi.

Sênh Tiêu Mặc biết suy nghĩ của Ma Nghiêm, bật cười, nhưng vẫn chau mày: “Những người khác thì đệ không lo, nhưng Thiên Cốt chỉ nghe lời nhị sư huynh, nếu nàng dùng sức mạnh Yêu Thần...”

Ma Nghiêm nắm chặt hai tay: “Ta sẽ cho nó chết không có chỗ chôn!”

“Đông Phương, là Sát tỷ tỷ!”

Hoa Thiên Cốt và Đông Phương Úc Khanh ẩn trong đoàn người. Đông Phương Úc Khanh đang nghĩ cách phá kết giới, bỗng Hoa Thiên Cốt thấy đài sen của Sát Thiên Mạch, màng lụa quá dày làm nàng không thấy rõ mặt người bên trong, nhưng cách xa như thế vẫn cảm nhận thấy yêu khí và sát khí đỏ như máu quanh đài sen.

Đông Phương Úc Khanh giữ chặt Hoa Thiên Cốt đang định lập tức chạy qua, mặt nghiêm túc, rõ ràng Sát Thiên Mạch càng nhập ma sâu hơn.

“Sát Thiên Mạch đã biết nàng tới rồi, đừng qua, sẽ bại lộ hành tung. Ma Nghiêm đang quan vi tìm nàng, muốn bắt nàng hiện hình.”

Hoa Thiên Cốt nhíu mày gật đầu, sốt ruột nhìn Nam Vô Nguyệt phía dưới: “Sao kết giới này lại vững chắc như thế? Ngay cả huynh cũng không phá được?”

“Đương nhiên, thực lực của ta sao đâu nổi trăm vị tiên trên Thiên Đình. Đừng nóng, ta không được thì còn Đẩu Lan Can.” Đông Phương Úc Khanh vẫn mỉm cười như đã đoán ra từ trước.

Lam Vũ Lan Phong, Vân Ế và Tử Huân Thiển Hạ không ở cạnh Sát Thiên Mạch, chỉ có bọn Xuân Thu Bất Bại và Khoáng Dã Thiên. Hoa Thiên Cốt đoán sở dĩ bọn họ không tới, có lẽ là vì một kẻ sợ thấy Đẩu Lan Can, một tên sợ gặp Vân Ân, người còn lại thì ngại sự phụ.

Dù sao bây giờ Vân Ân cũng là chủ môn Mao Sơn, phải chủ trì đại cục. Hoa Thiên Cốt để Vân Ân ở lại Mao Sơn, không cần tới giúp, cũng không được tới dự Quần Tiên yến, tránh xa nơi dơ bẩn này.

Những người tới từ man hoang hôm nay đi theo nàng đều là tự nguyện, còn những người không tới, kẻ đã mất pháp lực thì được Dị Hủ các cho một thân phận mới trở lại cuộc sống bình thường, người tàn tật hay trọng thương chưa khỏi cũng được Dị Hủ các chăm sóc. Môi trường ở man hoang khắc nghiệt, không thể sinh đẻ nuôi dạy, cho nên may mà không có đứa bé nào vừa sinh ra đã phải chịu khổ, bằng không bao lâu qua man hoang có lẽ đã có quốc gia và nền văn hóa của mình rồi.

Vân Ân vội vàng giúp Dị Hủ các thu xếp ổn thỏa cho những người khác, tuy rằng rất muốn tới gặp Vân Ế nhưng lại không muốn nghe chính miệng sư huynh mình nhận tội giết sư diệt môn. Sau trận Thái Bạch lần trước, Vân Ân có đuổi theo y để hỏi rõ ràng. Về rồi hắn dốc sức điều tra, biết được tất cả chân tướng đầu đuôi, lại không còn mặt mũi nào tới gặp Vân Ế, cũng biết thấy nhau chỉ khiến Vân Ế càng mâu thuẫn và đau khổ thêm. Bởi vậy tuy rất muốn giúp Hoa Thiên Cốt nhưng lại đành lòng không tới. Hắn còn rất nhiều chuyện phải suy nghĩ kỹ càng, chờ khi thời cơ tới mới có thể tự mình đi tìm Vân Ế.

Đấu Lan Can vận bộ chiến bào màu vàng ngày xưa, khoanh tay đứng trên mây, quan sát Dao Trì và chúng tiên, trong lòng cũng có chút bùi ngùi. Tuy ông phản bội Tiên giới giúp Lam Vũ Lan Phong trộm thần khí, nhưng cũng từng vì bảo vệ Tiên giới mà ra sống vào chết mấy lần, hơn nữa còn phải chịu hình và đày tới man hoang gần trăm năm, xem như đã hòa. Ông sẽ trả hết món nợ ân tình cho nhóc con xấu xí trước, sau đó tới tìm Lam Vũ Lan Phong cắt đứt hoàn toàn, rồi đời này không còn lo lắng gì nữa.

Thiên binh thiên tướng ở Dao Trì phần lớn đều từng là thuộc hạ của ông, trước kia vốn rất bất bình vì ông bị đày tới man hoang, suýt nữa thì nổi dậy, bây giờ thấy chiến thần trở về, tất cả đều không kìm được mà bật khóc, đồng loạt quỳ xuống chấp tay bái.

Tới lúc này mặt Ngọc Đế và chúng tiên hết xanh lại tím, giờ chẳng những phòng ngoài lại còn phải phòng trong. Bọn họ đều biết uy tín của Đấu Lan Can ở Tiên giới, sợ binh tướng sẽ trở giáo với mình ngay tại đây.

Kết giới này mặc dù kiên cố nhưng chỉ dùng đối kháng với bên ngoài, nhưng nếu công phá từ phía trong, e rằng không chịu nổi một đòn. Yêu ma ủa vào tất sẽ xảy ra giao chiến. Chỉ có bọn Sát Thiên Mạch thì không sao, nay còn thêm đám người Đấu Lan Can từ man hoang ra nữa, tất lưỡng bại câu thương.

Quả nhiên không đợi chúng tiên binh tĩnh lại, hai bóng người một đỏ một xanh đã bay vút từ góc lên.

“Mau ngăn họ lại!” Ngọc Đế vội hô.

Chúng tiên nhìn họ, không phải thiên binh thiên tướng mà là em trai ruột của Đấu Lan Can, Nam Lĩnh Hàn và Bắc Hải Long Vương, ai ngăn họ được?

Hai người phóng vút tới phá kết giới, sung sướng chạy lại trước mặt Đấu Lan Can.

Cơ hội chín muồi. Đông Phương Úc Khanh và đám người Khoáng Dã Thiên không hẹn mà cùng tấn công vào chỗ kết giới vừa khép lại, ánh sáng bùng lên, không trung bỗng vang một tiếng nổ lớn, yêu ma và mọi người ở man hoang ùn ùn kéo vào.

Lúc này Nam Lĩnh Hàn và Bắc Hải Long Vương đã kích động không nói nên lời. Một kẻ vì chuyện của Đấu Lan Can mà khúc mắc với Tiên giới, một người bộc trực thẳng thắn đã mến Đấu Lan Can từ lâu, sao có thể để tâm nhiều vậy. Mỗi người nắm một tay Đấu Lan Can, chỉ lo ôn chuyện.

Đấu Lan Can thấy tu vi của Nam Lĩnh Hàn đã tăng hơn nhiều, dáng vẻ lạnh lùng nghiêm nghị; Bắc Hải Long Vương với mái tóc dài đỏ rực, càng trở nên xinh đẹp quyến rũ hơn trăm năm trước, tâm trạng cực kì vui vẻ.

Cúi đầu thấy chỉ chốc lát nữa thôi hai bên sẽ vùng đao chém giết, ông gầm lên giận dữ. Thiên binh thiên tướng và những người ở man hoang, thậm chí cả yêu ma đều bất giác lùi lại.

Đầu Lan Can như một vị thần giáng trần, lạnh lùng nhìn Ngọc Đế và chúng tiên.

“Uổng cho các người suốt ngày nói phở độ chúng sinh gì đó, hóa ra đều là làm bộ làm tịch cả. Tiên, Phật của Cửu Thiên nữ đối xử với một đứa bé như thế sao?”

Đầu Lan Can vẫn oai hùng bốn biển, khí dội tám phương giống như năm đó, mọi người bị ông trách cứ không khỏi xấu hổ, nhưng lại nghĩ tới màn giết chóc tanh máu lúc nãy của Nam Vô Nguyệt. Nếu như trước kia chỉ vì nó là Yêu Thần mà bị phạt thì quả hơi oan uổng, nhưng giờ tuyệt đối không quá đáng, thế nên mọi người bắt đầu thấy mình có lý.

Đài sen của Sát Thiên Mạch vẫn lơ lửng giữa trời mà không đáp xuống, tựa như đang sợ bụi đất của tiên cảnh Dao Trì vấy bẩn mình. Hắc không nói, Xuân Thu Bất Bại cũng không biết hắc đang nghĩ gì nên không dám tự phát binh, im lặng đứng xem đám Đầu Lan Can giằng co với Tiên giới. Xuân Thu Bất Bại biết Sát Thiên Mạch bao lâu nay nghĩ tất cả mọi cách cứu Nam Vô Nguyệt chỉ vì lời gửi gắm của Hoa Thiên Cốt. Nhưng không sao, chỉ cần kết quả, ai bận tâm động cơ làm gì.

Đông Phương Úc Khanh và Hoa Thiên Cốt im lặng bước từng bước tới gần Kiến Mộc nơi Nam Vô Nguyệt bị trói, muốn dùng pháp thuật để ẩn thân trước chúng tiên thật không phải chuyện dễ dàng.

Thấy tình hình phát triển y như kế hoạch của mình, Đông Phương Úc Khanh khẽ thở phào. Chỉ với trạng thái thế lực cân bằng như này, bọn họ mới có đủ tư cách đàm phán với Tiên giới. Mục đích của đàm phán cũng không phải là cứu người, bởi rõ ràng Tiên giới không muốn thương lượng nhưng cũng muốn tránh chiến tranh nên mới phải miễn cưỡng nghe, tuy

nhiên có một điều chắc chắn sẽ không giao người ra. Điều bọn họ đang làm chẳng qua giống mục đích lúc đầu của Tiên giới, để kéo dài thời gian mà thôi. Kéo tới tận khoảnh khắc cuối cùng của Ngũ Tinh Diệu Nhật, cho dù có thật sự đánh nhau thì tổn thất cũng không nặng nề.

Ma Nghiêm và Đâu Lan Can trước kia rất thân thiết, phụng lệnh tiến lên can thiệp. Đâu Lan Can và Ma Nghiêm đứng đối diện nhau nhưng không nói gì, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi.

“Lần này chúng ta tới đây có hai mục đích, xin Tiên giới khoan hồng cho Yêu Thần Nam Vô Nguyệt và hạ lệnh đặc xá tất cả lỗi lầm của những người ở man hoang. Chúng ta đã ra khỏi man hoang thì quyết không trở về.” Đâu Lan Can gần từng tiếng.

Chẳng mấy chốc chúng tiên đã bàn bạc xong, những người trong man hoang đã ra, lại hợp lực với nhau, muốn đẩy bọn họ về đó còn khó hơn lên trời. So với việc ép bọn họ tới tức nước vỡ bờ thì không bằng thuận nước giong thuyền. Nhưng nếu muốn Nam Vô Nguyệt sống, đó là chuyện không thể.

Đúng lúc mọi người ở Dao Trì đều tập trung hết vào bên Đâu Lan Can, Đông Phương Úc Khanh và Hoa Thiên Cốt đã thần không biết quỷ không hay tới sau Kiến Mộc. Tiên khóa cực kì khó mở, hướng chỉ còn đâm xuyên qua xương Nam Vô Nguyệt. Hoa Thiên Cốt đau lòng nhìn thẳng bé, sợ thủ vệ bên cạnh phát hiện, bèn đặt tay lên đầu nó gọi: “Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt...”

Nam Vô Nguyệt bị mất máu quá nhiều, đang dần hôn mê bỗng nghe thấy giọng của Hoa Thiên Cốt, tròn mắt ngẩng đầu lên lại không nhìn thấy gì, còn tưởng mình nằm mơ.

“Tỷ tỷ ở đây, Tiểu Nguyệt, đệ không thấy tỷ đâu. Xin lỗi, đệ phải chịu khổ rồi. Tỷ tỷ đang nghĩ cách cứu đệ ra ngoài, có thể sẽ hơi đau, đệ cố chịu, đừng lên tiếng.”

Nước mắt Nam Vô Nguyệt chảy ào ào, Hoa tử tử tới cứu nó thật sao? Nó biết Hoa tử tử sẽ không bỏ mặc nó mà.

Khoảnh khắc Đông Phương Úc Khanh tháo khóa tiên, Hoa Thiên Cốt gắng sức đánh gãy xiềng xích rồi rút khỏi xương Nam Vô Nguyệt.

Mọi người nghe thấy tiếng động bèn quay đầu lại xem, không ngờ lại thấy Nam Vô Nguyệt hất văng xiềng xích bay tới giữa không trung, cổ tay và mắt cá chân vốn liên tục ứa máu đang dần khép miệng, ai cũng đều kinh hãi.

Ma Nghiêm mặc dù vẫn đối mặt với Đâu Lan Can, nhưng không lúc nào ngời để ý Nam Vô Nguyệt. Ngay tại phút tiên khóa bị tháo, một luồng sáng trắng lập tức bắn ra.

Hừ, con nhóc kia quả nhiên đến đây.

Nam Vô Nguyệt khép hờ hai mắt, đau quá nên đã ngất từ lâu, Hoa Thiên Cốt vừa cầm máu cho thẳng bé vừa truyền nội lực vào trong người nó. Ma Nghiêm sớm đoán trước còn đánh một đòn chí mạng, tốc độ quá nhanh. Nàng ôm Nam Vô Nguyệt đẩy nó ra sau, bốn phương tám hướng đều bị Ma Nghiêm phong tỏa không trốn được. Đông Phương Úc Khanh theo bản năng chắn trước hai người họ.

Hoa Thiên Cốt vội vàng tung một chưởng đẩy Đông Phương Úc Khanh ra, đồng thời xoay người, ôm chặt Nam Vô Nguyệt vào lòng, mặc cho luồng sáng quất lên lưng mình.

Thấy luồng sáng trắng biến mất trước người Nam Vô Nguyệt một thước, Ma Nghiêm biết đã đánh trúng. Những người khác cũng tập trung đề phòng kẻ ẩn thân trên trời, thầm khó hiểu trong lòng, đó là pháp thuật gì mà có thể qua mặt bao nhiêu tiên nhân như thế này.

“Nghiệt chương! Còn không mau hiện nguyên hình!” Ma Nghiêm khế quát, dường như không ngờ Hoa Thiên Cốt vì không để bại lộ sức mạnh Yêu Thần của mình mà gắng chịu đòn. Nhưng tất cả pháp lực của nó đã bị Bạch Tử Họa phế từ lâu, không dùng yêu lực thì ngay cả người phạm cũng không bằng.

Đông Phương Úc Khanh và Hoa Thiên Cốt dần hiện hình giữa không trung, nàng lau vết máu bên miệng đi, cười nhạt, phát tay ý bảo Đông Phương Úc Khanh và mọi người ở man hoang đứng dưới rằng mình không sao.

Cuối cùng cũng cứu được Tiểu Nguyệt, cũng đã lấy được lời hứa của Tiên giới. Nàng và Đâu Lan Can nhìn nhau, thầm nghĩ cách rời khỏi đây ngay lập tức.

Ma Nghiêm cười lạnh, mục đích của hắn chính là dụ nàng ra, tóm gọn một mẻ.

“Cốt Đầu, cẩn thận!” Đông Phương Úc Khanh thấy bất thường, nhưng vẫn chậm một bước. Nam Vô Nguyệt trong lòng Hoa Thiên Cốt bỗng trợn mắt, không thấy con người, chỉ thấy lòng trắng. Tay phải nó đâm xuyên qua người nàng, may mà vị trí hơi lệch, không moi được tim.

Hoa Thiên Cốt bị thương nặng, khế buông tay, Nam Vô Nguyệt trượt ra ngoài, một cô gái xinh đẹp với mái tóc xoắn ôm thẳng bé vào lòng, đó chính là Nghịch Thủy Thiên Phạm Thanh Thủy Anh.

“Thuật bù nhìn?” Hoa Thiên Cốt lão đảo, cúi đầu quả nhiên thấy Huyền Tịch Nhan đang che mặt đứng một góc, mười ngón tay mở ra, vô số sợi tơ khí trong suốt quần trên người Nam Vô Nguyệt.

Thì ra lúc đầu Ma Nghiêm chẳng những làm đủ loại phong ấn Nam Vô Nguyệt mà còn hợp tác với những kẻ khác hạ chú lên thẳng bé.

Đông Phương Úc Khanh muốn bay tới bên cạnh Hoa Thiên Cốt lại bị một vách ngăn trong suốt trên không bắn ngược trở về. Đúng lúc đó Mạnh Chương Thần Quân, Chu Tước Thần Quân và cả Ngũ Nhạc Tân Nhân đã vây quanh hắn.

Tất cả mọi người ở Dao Trì đều tuốt kiếm, bày bố đại trận và kết giới hòng vây bắt yêu ma và những người ở man hoang. Đâu Lan Can thấy Hoa Thiên Cốt bị thương, phá vây trở ra, nhưng lại bị Sênh Tiêu Mặc bám sát. Đám Hủ Mộc quỷ bắt đầu ra tay với người của Hiên Võ Thánh Đế. Tình hình vô cùng rối loạn, những người này ai cũng là cao thủ Lục giới, tức thì cả Dao Trì lóng lánh đầy màu sắc, vang lên những âm thanh như vàng gãy ngọc tan.

Hoa Thiên Cốt thấy trận chiến không thể tránh được, hít một hơi thật sâu, nhìn thẳng vào Ma Nghiêm đang lạnh lùng trông.

Sự căm hận không hề che giấu trong mắt Ma Nghiêm khiến Hoa Thiên Cốt hơi buồn. Tới tận lúc này nàng vẫn tôn kính, coi Ma Nghiêm là sư bá đầu ông ta chưa từng thích nàng. Nàng chỉ muốn cứu Tiểu Nguyệt mà thôi, chẳng lẽ ông ta cứ nhất định phải dồn nàng vào chỗ chết sao?

Bỗng một bóng đỏ rực lao tới chắn trước mặt nàng, tốc độ cực nhanh khiến nàng không thấy rõ.

“Sát tỷ tỷ...” Hoa Thiên Cốt có chút kinh ngạc, bởi vì dáng vẻ của Sát Thiên Mạch đã thay đổi rất nhiều. Mái tóc dài sắc tím càng đậm màu, gần như biến thành màu đen, phản chiếu ra một vàng sáng mờ màu tím quý dị âm u. Ấn kí hình hoa trên khóe mắt giờ đã tỏa ra cả trán và nửa bên má nhưng chưa tới cổ. Đôi đồng tử đỏ tươi không thấy con ngươi cũng không thấy ánh sáng, giống như hai hòn ngọc máu được khảm trong hốc mắt, càng trở nên lấp lánh xinh đẹp hơn trước, còn khiến người khác có chút kinh ngạc hoảng hồn.

Mọi người trong Dao Trì thấy hắc, bất giác ngừng tay, thoáng thất thần. Một người có được tinh hoa của trời đất, mang dáng vẻ điên đảo chúng sinh như thế lại là kẻ đứng đầu yêu ma, đế vương hai giới, thật khiến người ta vừa kính vừa hận.

Sát Thiên Mạch chậm rãi cúi đầu, mỉm cười nhìn Hoa Thiên Cốt, phong thái tao nhã, lại giống như mãnh thú đang ngủ đông.

“Ma Nghiêm, lần trước ngươi hạ độc thủ với nàng ở trên biển, hôm nay Sát Thiên Mạch ta phải trả gấp bội.”

Ngày ấy Sát Thiên Mạch tới quá muộn, Hoa Thiên Cốt đã không để ý mình bị trọng thương chạy tới Trường Lưu. Hắc nghe Lam Vũ Lan Phong bẩm báo tất cả, chỉ hận không thể róc xương xẻ thịt Ma Nghiêm. Sau đó vì tu luyện Yêu Hồn Phá mà nhập ma càng sâu, Xuân Thu Bất Bại và Vân Ế thay nhau khuyên ngăn nhưng hắc vẫn một mực không nghe.

Ma Nghiêm nhìn Sát Thiên Mạch, mày nhíu chặt. Sát Thiên Mạch của ngày hôm nay, hắc không có khả năng thắng được. Mà Sênh Tiêu Mặc bên kia đang phải gồng hết sức chống trả Đâu Lan Can, sắp không chịu nổi nữa rồi. Đông Phương Úc Khanh không địch nổi chúng tiên liên thủ, nhưng gương đông kích tây, xuất quỷ nhập thần, tạm thời không thể khống chế. Hoa Thiên Cốt đuổi theo Thanh Thủy Anh muốn giành lại Nam Vô Nguyệt, còn phải đánh với cả Huyền Tịch Nhan. Nhưng Hoa Thiên Cốt trước phải khống chế hai người đó, sau phải ứng phó với cả Nam Vô Nguyệt đang bị điều khiển, lại liên tục chú ý không để thằng bé bị thương, không dùng yêu lực thì chắc chắn không thể đánh lại.

Ma Nghiêm ngẩng đầu nhìn lên trời, xung quanh mặt trời chính Ngọ đã có năm đốm sáng nhỏ. Sắp tới thời khắc đó rồi, cứ tiếp tục kéo dài thế này không phải là cách.

“Ta không đánh với ngươi.” Ma Nghiêm lạnh lùng nói, quay đầu bay về phía Đâu Lan Can. Thấy Sênh Tiêu Mặc bị trúng một chương giữa ngực,

hắn không kìm được mà hoảng sợ.

Sát Thiên Mạch nào chịu để hắn đi, lập tức ra tay. Hai người liền đánh nhau, một kẻ ra sức né tránh một kẻ điên cuồng tấn công.

Dòng nước đầy màu sắc của Dao Trì nổi sóng, sôi sục không ngừng. Mùi máu, mùi hoa và các mùi khác hòa trong không khí. Còn có cả tiếng hét, tiếng gầm, tiếng kim loại va chạm hòa vào nhau. Hoa Thiên Cốt ngày càng lo lắng, nếu tiếp tục như thế, chỉ sợ tiên cảnh Dao Trì xuất thế sẽ trở thành bãi tha ma.

Đúng vào lúc này, một đám người bay từ phía xa tới, mới đầu còn tưởng là các tiên phái khác đưa người tới giúp, không ngờ nhìn kỹ lại là toán Trúc Nhiễm.

Đông Phương Úc Khanh thăm than hồng hét.

Hoa Thiên Cốt co rúm mình lại, bất giác đưa tay lên sờ khuôn mặt đã dịch dung của mình, nhưng vẫn sợ hãi, tiện tay lượm một cái mũ có mạng che màu trắng đội lên đầu.

Đông Phương Úc Khanh nhìn Hoa Thiên Cốt đằng xa đang luống cuống tay chân, trúng liên tiếp mấy chương, vội vàng truyền âm nói: “Cốt Đầu, đừng cuống, giật mạng che mặt của Huyền Tịch Nhan xuống, rồi truyền âm cho Thanh Thủy Anh, nói với ả rằng nếu không trả Tiểu Nguyệt cho nàng thì nàng sẽ vạch trần gian tình của ả và Ngọc Đế cho mọi người biết.”

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Tiên giới vốn hòa bình, không giống ba giới yêu, ma, người vì ngôi vị đế vương mà suốt ngày giết chóc. Rất nhiều vị tiên có năng lực, nhưng ai cũng không phục ai, lại tự cho mình thanh cao, không muốn ra tay vì hư danh, nên kết quả là để cho Ngọc Hoàng có pháp lực thấp nhất làm Tiên đế. Thiên Đình hư danh, phong chức vị cho vài vị tản tiên, cho họ đứng hàng tiên ban,

dần dần tập trung thế lực quyền uy vào tay Tiên giới, có điều không quản lí giống bộ tộc Thần giới thời thượng cổ. Thành tiên trường sinh bất lão, vậy nên vị trí Tiên đế vẫn để Ngọc Hoàng đảm nhiệm, ông ta chỉ là một bù nhìn, mặc dù bảo sao nghe vậy nhưng cực kì khôn khéo, không quá để tâm tới chuyện đời, nhưng dầu sao vẫn đang ngồi trên ngai vàng nên uy tín vẫn phải có.

Hoa Thiên Cốt không ngờ quan hệ của tiên nhân cũng hỗn loạn như thế, đưa mắt nhìn khắp xung quanh, chỉ thấy Trúc Nhiễm mà không thấy Bạch Tử Họa, tâm trạng cũng dần bình tĩnh.

Nàng theo lời Đông Phương Úc Khanh truyền âm cho Thanh Thủy Anh, quả nhiên thấy ả lập tức đỡ đỡ, mặt trắng bệch. Huyền Tịch Nhan nhìn ả đột nhiên bất động, bỗng thấy lạ, quay đầu lại nhìn nàng, không ngờ phút chốc đã bị Hoa Thiên Cốt giật mạng che mặt xuống.

Ả ghen ngào thét lên, vội vàng che mặt mình lại, nhưng vẫn bị Hoa Thiên Cốt và một số người khác nhìn thấy.

Thuật bù nhìn ả tu luyện uy lực rất mạnh nhưng cũng rất kì quái, mỗi lần sử dụng thì những bộ phận dưới mắt sẽ dịch chuyển sai vị trí, ví dụ như chỉ cần ả bĩu môi thì đối thủ sẽ tự giương tay tát mình một cái, chỉ cần cái mũi héch sang bên trái thì đối thủ sẽ tự xoay tròn. Kẻ có tu vi thấp càng dễ bị khống chế, nhưng một lần chỉ có thể khống chế một người. Lần này ả vô cùng dễ dàng khống chế Nam Vô Nguyệt tuổi nhỏ không có chút pháp lực và khả năng phản kháng, lợi dụng thằng bé tấn công kiềm chế Hoa Thiên Cốt, bởi vậy cả khuôn mặt đều biến dạng, giống như bị nặn loạn cả lên, cực kì đáng sợ.

Huyền Tịch Nhan bị mọi người thấy mặt, xấu hổ đến cực điểm, không đầu nữa, quay đầu bỏ chạy. Thanh Thủy Anh cũng xấu hổ đứng ngẩn ra giữa không trung, nhất thời không biết làm sao cho phải. Nếu trả Tiểu Nguyệt lại cho Hoa Thiên Cốt thì ả biết ăn nói với Ma Nghiêm như thế nào. Nhưng nếu không trả, Hoa Thiên Cốt nói vụ đó ra, sau này ả sao sống yên ở

Tiên giới được nữa. Hai giới yêu ma xung hùng bằng thực lực, còn Tiên giới lại dựa vào thanh danh. Hình tượng Ngọc Đế hiền lành chẳng những sẽ bị sụp đổ trong tay ả, quan trọng nhất là Vương Mẫu, người đàn bà độc ác đố kị kia sao chịu bỏ qua.

Mặt Thanh Thủy Anh lúc xanh lúc trắng, cuối cùng vẫn giả vờ đánh mấy chiêu với Hoa Thiên Cốt, rồi hét lên thảm thiết, ngã xuống đất, tiếp đó ảo não chạy đi.

Hoa Thiên Cốt thở phào, vội vàng bay về phía Nam Vô Nguyệt, đã thấy một người đang từ từ đỡ Nam Vô Nguyệt dậy, sau đó cười như không cười nhìn nàng.

Hoa Thiên Cốt nổi da gà: “Trúc Nhiễm, sao ngươi về nhanh thế?”

Trúc Nhiễm không đáp lời, cởi áo khoác lên người Tiểu Nguyệt, đưa tay sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của thằng bé, hai mắt lóe sáng rạng rỡ, lắm bầm: “Chân thân của Yêu Thần đây à?”

“Trúc Nhiễm, sư phụ ta đâu?”

Trúc Nhiễm nhếch mép cười: “Giết rồi.”

Hoa Thiên Cốt giật mình, người loạng choạng.

“Ha ha, lừa người thôi. Thần đâu giết nổi Bạch Tử Họa, nhiệm vụ thất bại, sư phụ người thật lợi hại, phát hiện quá sớm. Thần không ngăn được, cũng không muốn chết, đành phải chạy về trước báo tin.”

Hoa Thiên Cốt thấy mũi hần đang dần chảy máu, lấy tay áo lau một cái mà đã dính đầy.

Nàng biết gã bị nội thương nặng, sư phụ rất ít khi mạnh tay như thế, nhất định trận chiến của hai người vô cùng dữ dội.

“Người không sao chứ?”

“Thần vốn là người tham sống sợ chết, đương nhiên sẽ không để mình xảy ra chuyện gì, nhưng Đông Phương Úc Khanh tưởng rằng có thể dựa vào cấm thuật của thần để giữ chân sư phụ người, thần lại không thấy thế. Rõ ràng trước đó Bạch Tử Họa đã biết thần cũng ra khỏi man hoang, đoán chắc thần sẽ giúp người nên đã sớm thông thạo cách phá giải pháp thuật của thần. Dù Bạch Tử Họa tạm thời bị cầm chân nhưng chẳng mấy chốc sẽ đến thôi. Chúng ta đi mau!”

Đúng lúc đó, cả Ma Nghiêm và Sát Thiên Mạch đang chiến đấu dữ dội đều ngừng lại, chết sững nhìn hai người họ từ phía xa.

Ma Nghiêm mặc dù không địch lại Sát Thiên Mạch nhưng cũng không chịu đánh trực tiếp với hắn mà luôn né tránh, cho nên không bị thương nặng. Giờ này lại thấy Trúc Nhiễm một màu áo xanh, mặt đầy sẹo hết như quái thú, đồ dẫn ngân người, ngay cả kiếm rơi xuống đất cũng không nhận ra. Mọi người chưa từng thấy vẻ mặt này của hắn, tất cả đều vừa ứng chiến vừa quay sang xem người đó là ai.

Bỗng Sát Thiên Mạch nổi cơn điên, hai mắt đỏ ngầu như sắp rỏ máu, lao về phía Trúc Nhiễm, khuôn mặt cực kì xinh đẹp trở nên dữ tợn.

Sát Thiên Mạch ngửa đầu hét lên, tiếng giận rung chuyển đất trời: “Trúc Nhiễm! Ta phải giết ngươi!”

Trúc Nhiễm ngẩng đầu, nhìn Sát Thiên Mạch đằng đằng sát khí lao thẳng về phía mình, gương mặt mang ý cười khinh miệt, không hề lo sợ trốn sau lưng Hoa Thiên Cốt, đẩy nàng lên trước chắn cho mình.

Sát Thiên Mạch cố dừng lại trên không cách Hoa Thiên Cốt tầm một thước, vì kích động mà lồng ngực không ngừng phập phồng. Hoa Thiên Cốt chưa bao giờ thấy hấn giận đến thế, Sát tỷ tỷ có thù với Trúc Nhiễm ư? Sao trước kia chưa bao giờ thấy hai người nhắc tới. Có điều nhìn vẻ mặt vô cùng tức giận và oán hận sâu đậm này, nhất định là thâm thù không đội trời chung.

“Trúc Nhiễm! Đồ tiểu nhân bỉ ổi! Lăn ra đây cho ta!”

“Ta không ra đây, ngươi làm gì được ta?” Trúc Nhiễm cười như trẻ con.

Sát Thiên Mạch tức đến nổi sắp phun ra lửa, liên tục xuất chiêu. Trúc Nhiễm lại giữ chặt Hoa Thiên Cốt từ phía sau để nàng làm lá chắn cho mình. Sát Thiên Mạch biết chiêu thức của mình uy lực quá lớn, sợ sẽ ngộ thương nàng, mỗi lần đánh tới trước mặt Hoa Thiên Cốt đều dừng lại đúng lúc.

“Nhóc con! Tránh ra!”

Ngay trong thời khắc quan trọng này bọn họ có thể bình an trở ra hay không đã là cả một vấn đề, Hoa Thiên Cốt không muốn hai người họ đánh nhau. Huống chi Trúc Nhiễm lại có ơn lớn với nàng, không thể để Sát tỷ tỷ giết gã không rõ ràng như vậy được.

“Tỷ tỷ, dừng...” Hoa Thiên Cốt ôm lấy tay Sát Thiên Mạch, lại bị hấn đẩy mạnh ra. Trước đây bất kể có mất lí trí thế nào, Sát Thiên Mạch cũng chưa từng thô bạo với nàng, xem ra lần này thực sự hận đến cùng cực, không giết không được. Hoa Thiên Cốt nhất thời không biết làm thế nào cho phải.

Mái tóc dài của Sát Thiên Mạch tung bay giữa trời như một tấm màn lớn, đồng thời chưởng lực từ hai bàn tay hợp với ánh sáng đỏ bùng lên như ánh kiếm đâm thẳng về phía Trúc Nhiễm. Gã không thể lui, mặc dù biết rõ thực lực của mình kém Sát Thiên Mạch quá xa, nhưng vẫn không hề sợ hãi nói:

“Sát Thiên Mạch, trước khi chết Lưu Hạ có để một câu lại cho ngươi, ngươi muốn biết không?”

Sát Thiên Mạch lập tức cứng người, suy sụp lùi lại hai bước, nhưng vẫn đánh một đòn chí mạng như mưa sao băng về phía Trúc Nhiễm. Nhìn như không thể tránh, nhưng Trúc Nhiễm tự có cách của mình, không ngờ chưa kịp hành động đã có một người hiện ra trước mắt.

“Đối thủ của ngươi là ta.” Ma Nghiêm đỡ đòn của Sát Thiên Mạch, hống trào lên vị tanh.

Mọi người đều không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Trúc Nhiễm vẫn đứng yên đó, vẻ mặt oán hận nở một nụ cười lạnh khinh thường, hai nắm tay run rẩy tiết lộ sự kích động và phẫn nộ trong lòng gã.

Lúc này Ma Nghiêm muốn đấu với Sát Thiên Mạch, Sát Thiên Mạch lại không muốn, chỉ điên cuồng tấn công hỏi Trúc Nhiễm di ngôn của Lưu Hạ là gì, nhưng lại bị Ma Nghiêm giam chân.

“Lưu Hạ là ta hành hình, ngươi muốn báo thù thì tìm ta!” Ma Nghiêm nhớ lại cảnh tám mươi năm trước mà lòng xót xa.

Sát Thiên Mạch liên tục lắc đầu: “Không phải, không phải, là Trúc Nhiễm hại chết nàng! Là Trúc Nhiễm hại chết nàng!”

Hoa Thiên Cốt thấy Sát Thiên Mạch đang dần mất trí, ra sức tấn công, chiêu thức tán loạn, chỉ công không thủ, sơ hở chồng chất, hoa văn màu máu tiếp tục lan dần ra khắp mặt.

“Ma Quân!” Xuân Thu Bất Bại hoảng hốt lại bị chúng tiên quân không ra nổi, nếu hoa văn kia lan ra hoàn toàn, tà công sẽ thoát khỏi khống chế, Sát Thiên Mạch sẽ bị yêu hồn phản phệ tới chết.

Hoa Thiên Cốt không biết chuyện gì đang xảy ra, muốn chạy lên ôm Sát Thiên Mạch lại bị văng sáng đỏ quanh người hất hất văng ra.

Trúc Nhiễm nhìn khuôn mặt dữ tợn của Sát Thiên Mạch, ánh mắt hiện vẻ hận thù, hừ lạnh nói: “Sát Thiên Mạch, đừng tự dối mình nữa, ngươi hiểu hơn ai hết, kẻ thực sự giết Lưu Hạ không phải ta mà chính là ngươi. Ta biết bao năm nay, ngươi nằm mơ cũng muốn giết ta. Ngươi cho rằng giết ta chính là báo thù cho Lưu Hạ, cũng giải thoát cho lòng mình? Ta nói cho ngươi biết, còn lâu, trừ phi ngươi tự sát, nếu không ngươi nhất định sẽ áy náy cả đời.”

Sát Thiên Mạch vốn vì khó thở mà mặt đỏ gay, nay nháy mắt đã trở nên trắng bệch.

Áy náy ư? Phải, hắt áy náy, áy náy cuối cùng không cứu được nàng, áy náy lúc đầu đã để nàng tới Trường Lưu, áy náy đời này không thể giữ lời hứa sẽ bảo vệ nàng, chăm sóc nàng.

“Ngươi phụ Lưu Hạ! Là ngươi phụ bạc nàng! Nàng vì ngươi mà chết!” Sát Thiên Mạch tức giận hét lên với Trúc Nhiễm.

Trúc Nhiễm lão đảo, cup mắt xuống, khi ngẩng lên, lại là vẻ hờ hững như không liên quan đến mình.

“Thì sao chứ, người nàng yêu là ngươi!” Cho tới khi sắp chết, tới tận khi sắp chết nàng vẫn để lại câu đó. Vừa nghĩ tới, tim Trúc Nhiễm như bị kim châm, gã trợn mắt, dữ dần nhìn Sát Thiên Mạch chằm chằm.

“Nhưng ngươi thì sao? Sát Thiên Mạch, ngươi vĩnh viễn là một đóa thủy tiên tự cho mình thanh cao! Một kẻ tự yêu mình tới phát điên vừa đáng thương vừa thảm hại! Ngươi vốn không yêu bất kì kẻ nào, thế gian này người duy nhất ngươi yêu chính là bản thân ngươi!”

Sát Thiên Mạch chờ ra không hề cử động, giống như bị tát một cái, mãi vẫn không tỉnh táo được. Xung quanh bỗng nổi lên từng đợt gió lạnh kì lạ, càng ngày càng mạnh, vô số quỷ quái yêu hồn gào thét trong gió.

“Đông Phương! Lưu Hạ là gì? Sát tử tử bị sao thế?” Hoa Thiên Cốt bắt đầu thấy sợ hãi, nhưng làm thế nào cũng không thể tới gần Sát Thiên Mạch, vội vàng truyền âm hỏi Đông Phương Úc Khanh.

Lực công của Đông Phương Úc Khanh không mạnh, không địch nổi mấy người đang liên thủ, cũng không thoát được trận pháp của bọn họ, bèn làm một cái kết giới nhỏ bao mình bên trong. Hắn không ra thì kẻ khác cũng đừng hòng hại được. Đông Phương Úc Khanh mau chóng kể lại gút mắc giữa ba người Sát Thiên Mạch, Trúc Nhiễm và cả Lưu Hạ cho Hoa Thiên Cốt nghe.

Thì ra cô gái tên Lưu Hạ kia cũng là đệ tử của Trường Lưu, nhưng gia cảnh phức tạp. Nàng vốn là người phạm, có một người mẹ xinh đẹp, còn trẻ đã phải thủ tiết, sau lại có duyên yêu một người thuộc Ma giới, liền lĩnh mạng nàng đi theo người đó về Ma giới, vì xuất thân nên không có danh phận, nhưng người kia vẫn vô cùng tốt với hai mẹ con họ. Khi đó Sát Thiên Mạch tuổi trẻ bồng bột, gây chiến khắp Ma giới nhưng lại thua trong tay người kia, đành phải giữ lời hứa với người kia, làm bảo mẫu chăm sóc Lưu Hạ. Mà người kia cũng truyền thụ lại tất cả cho hắn, xem như là một trong vô số sự phụ của Sát Thiên Mạch.

Sát Thiên Mạch vốn tự phụ kiêu ngạo, tất nhiên không cam lòng ngày nào cũng đi theo một đứa trẻ, huống chi đứa trẻ kia lại tới từ Nhân gian, yếu ớt lại hay sinh bệnh, còn mới tầm một tuổi, động chút sẽ khóc nhè.

Hắn vốn giết người như ngóe, từ khi sinh ra đây là lần đầu tiên học cách chăm sóc, che chở một sinh mệnh yếu đuối là như thế nào. Có thể nói Lưu Hạ là một tay hắn nuôi lớn, giống như con gái hắn vậy. Tình cảm đối với người mình tự tay nuôi nấng vô cùng kì lạ, lần đầu tiên hắn nhận ra một sinh mệnh nhỏ nhoi chỉ cần một tay là dễ dàng bóp chết, hóa ra lại mất

hiều tâm huyết để tạo nên như thế. Con người chỉ cần mang tình cảm và sức lực ra để yêu thương, nuôi nấng, bảo vệ thì sẽ hiểu quý trọng là gì. Ví như đóa hoa tự tay mình trồng khác với đóa hoa đại bên đường, binh lính trên chiến trường cũng sẽ trở nên yêu nước hơn bao giờ hết.

Sinh mệnh bé nhỏ hần từng dùng cả sức mạnh để bảo vệ để nuôi nấng, đối với hần có một ý nghĩa hoàn toàn khác. Trên đời này, Lưu Hạ là duy nhất.

Còn Lưu Hạ, nàng yêu Sát Thiên Mạch dung mạo tuyệt thế là điều đương nhiên. Từ nhỏ đến lớn, hần làm bạn với nàng, bảo vệ một người phàm như nàng không bị yêu ma bắt nạt làm hại. Lưu Hạ không chỉ kính nể hần, y lại hần, còn say đắm sắc đẹp của hần. Dầu Sát Thiên Mạch có tự phụ kiêu ngạo, hiếu chiến hiếu thắng, lại yêu bản thân, trước nay chỉ để mình trong mắt, nàng cũng không quan tâm. Cuối cùng còn giúp Sát Thiên Mạch trở thành Ma Quân. Sát Thiên Mạch chu du khắp tam giới, thời gian bọn họ ở cạnh nhau ngày càng ít. Điều duy nhất hần để ý chính là sắc đẹp của mình và làm thế nào để mạnh hơn, có sức mạnh tương xứng với nhan sắc của hần.

Mà sức mạnh đó, chính là sức mạnh của Yêu Thân. Thế là Sát Thiên Mạch xông vào Trường Lưu cướp đàn Phục Hy rồi bị Bạch Tử Họa rạch mặt, hần lo tới mức chạy khắp nơi tìm linh dược.

Nếu hần muốn thần khí, muốn đàn Phục Hy như thế, nàng sẽ nghĩ cách cướp cho hần. Lưu Hạ mang thân phận người phàm, nhưng thông minh sáng dạ, có Sát Thiên Mạch bảo vệ nên chưa từng tu luyện tà môn gì, vì vậy dễ dàng xin vào Trường Lưu, trở thành đệ tử của trưởng lão Giới Luật các.

Nàng vốn mạo hiểm lên vào đây là vì giúp Sát Thiên Mạch trộm thần khí, không ngờ lại lâu ngày sinh tình với đại đệ tử Trúc Nhiễm của thế tôn. Có lẽ vì yêu Sát Thiên Mạch quá lâu rồi nên mệt mỏi, có lẽ là vì nụ cười của Trúc Nhiễm rất dịu dàng lại cô độc. Chỉ có nàng mới hiểu yêu một người quá đẹp, trong mắt chỉ có bản thân, thậm chí còn không buồn nhìn

nàng lâu hơn một chút vất vả cỡ nào. Hắc giống như vàng trắng tĩnh lặng trên bầu trời, rực rỡ lóa mắt lại không thể đụng vào. Lại cũng như một ngọn lửa, nếu tới quá gần sẽ bị ánh sáng của hắc làm hại, bị nhiệt độ của hắc thiêu cháy.

Con người chính là loài động vật kì lạ thế đấy, đàn ông luôn xoay quanh phụ nữ, còn phụ nữ lại xoay quanh cảm tình. Nàng yêu ai thì có thể hy sinh tất cả vì người đó. Bởi vậy vốn là trộm thần khí vì Sát Thiên Mạch, cuối cùng lại biến thành trộm vì Trúc Nhiễm.

Rất dễ tưởng tượng được một loạt khó khăn nguy hiểm lúc đó, quả thật Lưu Hạ đã trộm đàn Phục Hy và vài món thần khí khác cho Trúc Nhiễm, nhưng cuối cùng vẫn không thoát được Ma Nghiêm và Bạch Tử Họa. Lúc Tam tôn thẩm vấn, Lưu Hạ nhận tất cả tội lỗi. Trúc Nhiễm đã biết thân thế của nàng từ lâu, ngay từ đầu đã cố ý dụ dỗ, sau đó luôn lợi dụng nàng. Vì thế gã đương nhiên biết thời biết thế, để nàng làm con cừu chết thay.

Cuối cùng Lưu Hạ chết trên trụ Tru Tiên vì ba cây đinh Tiêu Hồn, mà Trúc Nhiễm vẫn đứng bên cạnh làm thính, bằng sự che chở của Ma Nghiêm mà không bị mất một cọng tóc nào. Sau đó không biết vì sao gã lại nhảy xuống ao Tham Lam khiến cả người đầy sẹo, rồi bị Ma Nghiêm bí mật đầy tới man hoang.

Khi xử phạt Lưu Hạ, Sát Thiên Mạch đang bế quan dưỡng sắc nên không hề biết gì, sau đó muốn cứu người thì đã quá muộn. Trong nỗi đau khôn cùng hắc quy chụp tất cả oán hận lên người Trúc Nhiễm, muốn giết gã báo thù cho Lưu Hạ. Nếu Lưu Hạ đã thích Trúc Nhiễm, nàng chết rồi, Trúc Nhiễm nào có thể sống một mình trên đời, tất nhiên phải xuống bầu bạn với nàng.

Nhưng dẫu hắc có ngu có ngốc đến đâu chẳng nữa, sao lại không biết tình cảm Lưu Hạ dành cho mình, sao lại không biết lí do nàng tới Trường Lưu. Rõ ràng đã hứa sẽ dùng hết sức bảo vệ nàng, để nàng vĩnh viễn không thương tổn, không ngờ chẳng làm được gì cho nàng cả. Càng không ngờ và

cũng không muốn thừa nhận chính là, kẻ lúc đầu thực sự tổn thương nàng, ép nàng tới đường cùng là bản thân mình. Dần dà chấp niệm của hắn càng nặng, tâm ma càng sâu.

Sau đó gặp được Hoa Thiên Cốt, hắn mang tất cả những gì mình muốn bù đắp cho Lưu Hạ đổ vào nàng, nhưng vẫn không thể lấp đầy nỗi đau và sự áy náy trong lòng. Hơn nữa sau này Hoa Thiên Cốt lại gặp chuyện như thế, hắn liều mạng dốc toàn lực nhưng vẫn phải trơ mắt nhìn Bạch Tử Họa đưa người hắn yêu thương nhất đi ngay trước mặt, chịu hình phạt còn nặng hơn cả Lưu Hạ. Sát Thiên Mạch luôn cao ngạo không chịu nổi nữa, cuối cùng lún sâu vào con đường nhập ma...

Đúng giây phút quan trọng này hắn lại thấy Trúc Nhiễm nhắc tới chuyện xưa, từng câu từng chữ của Trúc Nhiễm như xát muối lên vết thương chưa bao giờ khép miệng. Nhắc tới chuyện Lưu Hạ yêu hắn, hắn lại chỉ yêu chính mình giống như cầm con dao cùn rạch lên tim, đau tới mức hắn không muốn tỉnh, nhưng lại không thể không tỉnh lại.

Cảm xúc bỗng trở nên mãnh liệt, ánh sáng đỏ như ánh chiều tà quanh người Sát Thiên Mạch bành trướng cực lớn, cuồng phong gào thét xung quanh, thổi cánh hoa đào rơi đầy đất. Dao Trì sóng cuộn nuốt trời, cát bay đá vãi khắp nơi.

Hoa Thiên Cốt đội mũ, tuy có khăn che mặt nhưng gió vẫn khiến nàng không mở mắt ra được.

Phân da lộ bên ngoài của Sát Thiên Mạch giờ đã hiện đầy hoa văn màu đỏ yêu dị. Hắn ngẩng đầu lên, đôi mắt đã không còn lòng trắng mà chỉ có một màu đỏ ghê người.

“Ngươi và Ma Nghiêm, phải chết. Tất cả những kẻ đã tổn thương nàng, đều phải chết!”

Hoa Thiên Cốt không nhìn rõ thứ gì dưới ánh đỏ kia, nhưng biết nếu hấn ra đòn, sợ rằng cả Dao Trì sẽ bị san phẳng. Chúng tiên liền lĩnh cùng thi pháp đánh về phía Sát Thiên Mạch.

Ánh sáng đỏ va chạm với vô số ánh sáng khác, độ kháng cự càng mạnh, sức tàn sát của Yêu Hồn Phá càng tăng. Phạm vi của vàng sáng không ngừng mở rộng, đã sắp vượt qua giới hạn chịu đựng của Sát Thiên Mạch, nhưng hấn thà cùng chết cũng không chịu lùi một bước.

“Sát tỷ tỷ!” Hoa Thiên Cốt khổ sở hét to trong gió, nhìn tất cả gân mạch huyết đạo trên người Sát Thiên Mạch đều vỡ tung, máu tươi nhuộm dần vào bộ áo đỏ của hấn, đẹp đến thê lương. Lòng Hoa Thiên Cốt rối bời, biết nếu hấn không dừng tay thì sợ rằng ngay cả tính mạng cũng khó giữ. Nhưng lúc này hấn đã nhập ma, bất kể nàng có truyền âm gọi hấn thế nào, hấn vẫn không nghe thấy.

“Ma Quân!” Xuân Thu Bất Bại vội vàng kết ấn, không để ý tính mạng định xông vào, lại bị Hoa Thiên Cốt giữ chặt.

“Ta đi.”

Nàng không còn quan tâm được việc có tổn hại thanh danh của sư phụ hay không, cắn răng, dồn sức phá tan phong ấn, yêu lực trong người tăng vọt, hóa thành một vệt sáng màu tím bay thẳng về phía Sát Thiên Mạch.

Chư tiên đang tấn công đều bị nàng hất văng ra, Yêu Hồn Phá của Sát Thiên Mạch trong đôi tay mềm mại đang mở ra của Hoa Thiên Cốt dần thu nhỏ lại, một lần nữa quay vào trong cơ thể. Tất cả mọi người ở đây đều sững sốt, ngơ ngác nhìn hai người họ.

Có điều phản phệ quá nghiêm trọng, Sát Thiên Mạch đã sắp không cầm cự được nữa nhưng vẫn oán hận muốn thi pháp giết Trúc Nhiễm và Ma Nghiễm. Hấn cũng không rõ loại hận này là tiếc nuôi hay là trừng phạt sự bất lực của bản thân.

Hoa Thiên Cốt đau lòng suýt bật khóc.

“Tỷ tỷ, đủ rồi, đủ rồi...”

“Ta không bảo vệ được Lưu Hạ, cũng không bảo vệ được muội, nhưng, có thù lớn sao lại không báo? Nhóc con đừng cản ta, để ta giết hai người họ, giết Bạch Tử Họa, giết cả chúng tiên của Tiên giới này, báo thù cho Lưu Hạ, báo thù cho muội...”

Tay phải của Sát Thiên Mạch xoay tròn, loạng choạng tiến lên một bước, đúng lúc định vận công thì bỗng mềm oặt, tê rần ngã xuống người Hoa Thiên Cốt. Yêu lực trên người Hoa Thiên Cốt đánh thẳng vào, liên tục điểm tử huyết và khí huyết trên lưng, rút hết nội lực, phế toàn bộ tu vi của hắn.

“Nhóc con...” Sát Thiên Mạch kinh ngạc nhìn Hoa Thiên Cốt, từ từ ngã vào trong lòng nàng, chỉ thấy một cơn buồn ngủ đang ập tới nhấn chìm hắn.

Không được ngủ...

Hắn biết giấc ngủ này, có lẽ suốt đời không tỉnh nổi.

Hoa Thiên Cốt run rẩy cố nén tiếng khóc: “Tỷ tỷ, đủ rồi, những gì tỷ làm đã đủ rồi, Lưu Hạ sẽ hiểu...”

Sát Thiên Mạch cười khô: “Nàng đã hiểu từ lâu, cho nên mới yêu Trúc Nhiễm. Từ bỏ ta, là sự lựa chọn đúng đắn nhất của đời nàng.”

Có lẽ từ trong tiềm thức, những năm gần đây người hắn thật sự muốn báo thù, thật sự muốn giết chính là bản thân mình!

Trúc Nhiễm đứng một bên quan sát, thấy Sát Thiên Mạch cố chấp tới mức này, không kìm được mà buồn phiền, cuối cùng thông thả nói: “Trước

khi chết Lưu Hạ bảo, nàng có lỗi với người, hy vọng kiếp sau người đừng đẹp hơn nàng nữa, nàng không xứng nổi.”

Sát Thiên Mạch phì cười, đựng tới nội tạng, ho ra một búng máu.

Hoa Thiên Cốt hoảng hốt ôm chặt lấy hắn: “Không! Tỷ sẽ không chết đâu! Tỷ tỷ, tỷ đừng sợ! Mọii sẽ không để tỷ chết! Tỷ ngủ một lát, ngủ một lát thôi, mọii nhất định sẽ có cách chữa khỏi cho tỷ.”

Sát Thiên Mạch lắc đầu: “Chấp niệm của ta quá sâu, tim phổi đã bị yêu hồn cắn phá từ lâu rồi, không cách nào chữa được. Xuân Thu Bất Bại, Khoáng Dĩ Thiên, sau này các người chăm sóc nhóc con giùm ta, có chuyện gì cứ nghe lời nàng là được.”

“Ma Quân!” Yêu ma thấy hắn bắt đầu dạn dò hậu sự đều sợ tới mức quỳ rạp xuống đất.

“Tỷ tỷ, đừng nói bậy, mọii nhất định sẽ có cách.”

“Sống chết đã không còn quan trọng nữa rồi. Bé con, mọii có trách ta không?”

“Không, sao lại phải trách tỷ?”

“Ta chưa nói với mọii chuyện của Lưu Hạ, cũng không nói cho mọii biết, thật ra lúc đầu ta coi mọii là thể thân của nàng.”

“Không đâu, tỷ tốt với Lưu Hạ, cũng tốt với mọii. Tỷ yêu Lưu Hạ nhưng lại không thể quý trọng nàng nên vẫn rất hối hận, muốn cố gắng bù đắp. Nàng ở dưới suối vàng mà biết tấm lòng của tỷ chắc chắn sẽ rất vui, mọii cũng vui.”

“Đồ ngốc, mọii nghĩ rằng người ta yêu là Lưu Hạ mà vẫn coi mọii là nàng ư? Mọii và nàng đối với ta đều quan trọng như nhau, nhưng ta đối với

muội vẫn có chút khác biệt. Biết nàng thích Trúc Nhiễm, ta tức giận, nhưng khi thấy muội ở bên người đàn ông khác, ta lại ghen.”

Hoa Thiên Cốt ngo ngẩn, không thốt nên lời.

Sát Thiên Mạch lại ho ra một búng máu, giờ đã trở thành màu đen.

“Nhóc con, đáng vẻ bây giờ của ta có phải rất nhếch nhác không?”

Hoa Thiên Cốt ra sức lắc đầu, vốn nàng đã cực kì khổ sở, nay lại thấy hấn vẫn còn quan tâm tới sắc đẹp của mình, lòng vừa đau vừa xót, dường như sắp nghẹt thở: “Không phải, Sát tỷ tỷ vẫn là người đẹp nhất Lục giới.”

Sát Thiên Mạch khẽ than: “Ai cũng có chấp niệm, mà nguyện vọng của ta chính là muốn bảo vệ thứ gì đó. Đầu tiên là nàng, sau đó là muội. Nhưng thẹn cho ta tự phụ cả đời có được dung mạo đẹp nhất thế gian này, lại không có năng lực bảo vệ người mình yêu thương. Ta thua, thua hoàn toàn. Có điều nhóc con, muội phải tin, tin rằng ta thật lòng thích muội...”

Sát Thiên Mạch nằm trong lòng Hoa Thiên Cốt, cố gắng vươn tay muốn sờ mặt nàng.

Hoa Thiên Cốt không chịu nổi nữa, từ từ gỡ tấm mặt nạ dưới mũi xuống, run giọng hỏi.

“Cho dù muội thành người xấu nhất Lục giới, tỷ cũng không ghét muội ư?”

Sát Thiên Mạch nhìn gương mặt bị hủy tới thay đổi hoàn toàn của Hoa Thiên Cốt, thâm giết mình, lập tức hiểu ra tất cả, đau lòng ôm cổ nàng.

“Con bé ngọc này, rốt cuộc muội đã phải chịu bao nhiêu đau khổ... Ta lại không biết gì... Nhưng thật kì lạ, bất kể ta nhìn thế nào, nhóc con vẫn đẹp vẫn đáng yêu như thế. Sao mà ghét được... tuyệt đối không ghét...”

Sát Thiên Mạch nói xong lời cuối giọng cũng bắt đầu nghẹn ngào, sau đó chậm rãi kéo Hoa Thiên Cốt lại gần, ngẩng khuôn mặt tuyết thể khuynh thành của mình, khẽ hôn lên mặt nàng. Nụ hôn như cơn gió nhẹ mùa hè, trong ấm áp lại hơi man mát, không hề để tâm hôn lên trán nàng, hàng mày của nàng, chóp mũi của nàng, hôn từng chỗ trên khuôn mặt đầy sẹo của nàng, như thể muốn an ủi tất cả những vết thương, như thể muốn dùng môi nói khẽ với nàng, nhóc con, không đau, không đau...

Hoa Thiên Cốt khóc tới run người, Sát Thiên Mạch càng ôm chặt lấy nàng, dồn sức rồi lại dịu dàng hôn lên môi nàng. Lòng Hoa Thiên Cốt vừa đau lại vừa êm ái, giữa môi và răng đều tràn ngập mùi thơm dịu của hắn, vừa ngọt ngào lại vừa đắng cay.

Tuy có rất nhiều người đang nhìn, nhưng hai người bọn họ không để ý.

Nụ hôn của Sát Thiên Mạch dần dịu lại, cuối cùng lướt qua môi nàng nhẹ tựa lông hồng.

Sát Thiên Mạch mỉm cười từ từ nhắm mắt lại: “Cuối cùng cũng tổng khứ được nụ hôn đầu tiên, ha ha, nụ hôn của mỹ nhân đương nhiên không thể dễ dàng trao cho người khác... Nhóc con, hãy nhớ ta...”

Cảm giác hai tay Sát Thiên Mạch ôm lấy mình buông thõng xuống, không còn biết gì nữa, Hoa Thiên Cốt cố nén nỗi đau, truyền một lượng yêu lực lớn vào trong người Sát Thiên Mạch. Lúc này mặc dù kịp thời kéo lại một mạng cho hắn, nhưng nàng bắt buộc phải để hắn tiếp tục mê man cho tới khi nghĩ ra cách cứu hắn mới thôi.

Ma Nghiêm đứng một bên hừ lạnh, tuy biết bọn chúng đã cấu kết từ lâu, nhưng không ngờ lại dám hôn nhau giữa ban ngày ban mặt, trước cả chúng tiên và yêu ma. Dù Hoa Thiên Cốt có đeo mạng che mặt nhưng cũng thật là không biết xấu hổ.

Chúng tiên vừa nãy chứng kiến đột nhiên trong cơ thể nàng xuất hiện sức mạnh cực lớn, hình như là sức mạnh của Yêu Thần, tất cả bắt đầu xôn xao, lo lắng suy đoán.

Hoa Thiên Cốt giao Sát Thiên Mạch đã rơi vào hôn mê vĩnh hằng cho bọn Xuân Thu Bất Bại bảo vệ trông nom, hơi loạn choạng xoay người lại.

“Không cần đoán, ta mới là Yêu Thần thực sự.”

Khắp nơi yên tĩnh tới mức ngay cả tiếng cánh hoa đào rơi xuống đất cũng nghe thấy.

Sau đó Hoa Thiên Cốt phát hiện Bạch Tử Họa không biết đã tới đây từ lúc nào, chỉ đứng dưới gốc đào xa xa trước kia bọn họ gặp nhau lẳng lẳng nhìn nàng, ánh mắt vẫn trong vắt như trước.

“Sur phụ...” Hoa Thiên Cốt đau khổ lại mơ màng lâm bầm.

Chương 8: Mang ngọc mắc tội^[1]

[1] Mang ngọc mắc tội: Ý muốn nói người có tài lập nên công trạng lại bị khép tội.

Bất kể là trong cuộc sống cùng cực ở man hoang hay sau khi trở về, nàng đều tưởng tượng vô số lần cảnh hai thầy trò trùng phùng, không ngờ lại như thế này...

Bạch Tử Họa vẫn đứng từ phía xa đó nhìn lại, từ trước tới giờ thời gian vẫn không thể để lại dấu vết nào trên gương mặt người. Bao nỗi xót xa quay cuồng trong lòng, bao nỗi nhớ mong nay chỉ đành hóa thành một nụ cười khổ.

Tình yêu của nàng có lẽ hơi tầm thường nhưng chưa từng ti tiện, có lẽ hơi tùy hứng nhưng không hề ích kỉ. Yêu sư phụ là lỗi của nàng, nhưng nàng tuyệt không oán không hối. Nàng chưa bao giờ hy vọng gì ở người, cũng không muốn cho người biết, chỉ mong bình an ở bên người mà thôi. Nhưng tới bây giờ, ngay cả ước nguyện giản đơn này cũng không thể nữa rồi. Chỉ cần người khỏe mạnh, nàng có thể tránh xa thật xa, không quan hệ gì với người nữa.

Không dám nhìn người là vì thẹn, tư tình của nàng đã vấy bẩn quan hệ thầy trò của họ, mà vết sẹo lại càng khiến nàng không còn mặt mũi nào xuất hiện trước người nữa. Vốn dĩ nàng muốn trốn đi nhưng khiến Sát Thiên Mạch trầm mê đã tiêu hao hết tâm sức của nàng. Nàng không còn sức để trốn, không còn sức để che giấu nữa...

Mới đầu nàng cũng có chút hổ thẹn vì để người bắt gặp nộ hôn kia, nhưng chẳng mấy chốc cảm giác ấy đã tan biến hết. Nàng không làm chuyện gì có lỗi với người, tuy rằng nàng hận không thể móc cả tim mình ra, trao cho người tất cả, nhưng quan hệ giữa bọn họ là gì chứ?

Về mặt Bạch Tử Họa nhìn nàng vẫn bình tĩnh như thế, dường như lần gặp lại sau bao ngày xa cách này của thầy trò họ không là gì cả, như thể đầu nàng có làm bất cứ chuyện gì với bất kì ai cũng không liên quan tới người.

Có lẽ nàng giống mọi người trên thế gian, không có gì đặc biệt trong lòng sư phụ. Nhưng đối với nàng mà nói, chỉ cần người thoáng nhìn thôi, cả đất trời đều không là gì...

Hai người cứ im lặng đứng cách xa như thế, tưởng chừng là hai bức tượng nghìn năm. Không ai nói gì, có lẽ bởi đã biết rõ những lời người kia muốn nói, cũng có lẽ bởi giờ phút này có nói nữa cũng là vô ích.

Gió khẽ thổi bay mảnh lụa trắng trước mặt Hoa Thiên Cốt, Bạch Tử Họa không nhìn thấy mặt nàng, chỉ thấy vóc dáng không hề thay đổi. Hắc khê

thở dài trong lòng, lâu như vậy rồi mà nàng vẫn không muốn lớn lên. Bờ vai mỏng manh yếu ớt như thế, sao gánh nổi bao kiếp số trong vận mệnh này...

Cả Dao Trì lúc đầu đang tranh đấu dữ dội, sau khi Sát Thiên Mạch phát điên thì im lặng lạ thường. Tất cả mọi người đều mang ánh mắt tò mò nhìn cặp thầy trò này, sóng ngầm trong không khí bắt đầu rục rịch. Chịu thay đỉnh Tiêu Hồn nay lại thêm bí ẩn về sức mạnh Yêu Thần, mỗi người đều thầm phỏng đoán quan hệ bất thường giữa họ.

Cảnh tượng xung quanh mặc dù không thể nói rõ thảm thiết thế nào, nhưng thương vong khá nhiều, ánh mắt Bạch Tử Họa toát lên vẻ thương xót, hơi chau mày, có một cảm giác nghiêm khắc lạnh lùng. Vẻ mặt này Hoa Thiên Cốt rất quen thuộc, cũng là vẻ mặt nàng sợ nhất, đó chính là biểu hiện của người khi nàng định giết Nghê Mạn Thiên trong Đại hội Kiếm Tiên, là biểu hiện khi người cầm Đoạn Niệm kiếm từng bước tới gần nàng...

Tim Hoa Thiên Cốt run rẩy, nhưng bây giờ nàng không còn một mình nữa, nàng giống Sát tỷ tỷ, có thứ phải bảo vệ. Nàng không thể không can đảm, bất chấp khó khăn, chấp nhận sự thực giờ mình đang đối đầu với người.

Nghê Mạn Thiên, Lạc Thập Nhất, Khinh Thủy, U Nhược cũng chạy tới. Tay Lạc Thập Nhất đang cầm một chiếc hộp thủy tinh, bên trong là Đường Bảo đang bấu môi giận dữ. Hoa Thiên Cốt không muốn nó đi theo, sợ nó gặp nguy hiểm trong chiến loạn, nhân lúc nó ngủ gật nó lại, nhưng cuối cùng nó vẫn nghĩ ra cách để Lạc Thập Nhất mang đi cùng.

Nghê Mạn Thiên không ngờ Hoa Thiên Cốt có thể ra khỏi man hoang, lại bình yên vô sự đứng trước mặt mình lần nữa. Tâm tâm vừa kinh ngạc vừa hối hận vì xưa kia đã mềm lòng, không trừ cỏ tận gốc. Giờ nếu Hoa Thiên Cốt muốn trả thù, mình chắc chắn đánh không lại. Nhưng vừa nghĩ ra có Tam tôn cùng phụ thân và các vị tiên khác ở đây, không sợ Hoa Thiên Cốt sẽ làm gì, lúc này mới thoáng yên tâm. Nghê Mạn Thiên nhìn Hoa

Thiên Cốt đội mũ có mạng che mặt, biết mặc dù nàng khỏe mạnh, nhưng tướng mạo không thể khôi phục, không khỏi có chút đắc ý, thật chờ mong không biết dáng vẻ khi bị giặt khăn che mặt của nàng ta thế nào.

Ma Nghiêm thấy Bạch Tử Họa tới đây, thầm thở phào một hơi, lạnh lùng quát: “Hoa Thiên Cốt, nếu ngươi còn coi mình là đệ tử Trường Lưu thì lập tức cải tà quy chính, giao Nam Vô Nguyệt ra đây!”

Hoa Thiên Cốt chặn trước Trúc Nhiễm đang ôm Nam Vô Nguyệt, kiên định lắc đầu, ánh mắt sau mạng che mặt nhìn Bạch Tử Họa không nói một lời. Nàng vẫn không thể phá phong ấn kìm hãm sức mạnh Yêu Thần hoàn toàn, có lẽ nàng không thể, có lẽ nàng không đành...

Bây giờ người tới đây, Sát Thiên Mạch lại đang say ngủ, chỉ dựa vào bọn họ e rằng khó mà trở ra an toàn, nhưng bất kể thế nào nàng cũng sẽ không bỏ Tiểu Nguyệt.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, chúng tiên ngẩng đầu nhìn trời, năm ngôi sao càng ngày càng sáng, thế gian đều bừng lên rực rỡ. Mọi người đều đang nhìn hành động của Bạch Tử Họa hoặc đang chờ lệnh của hắn theo thói quen. Trước đó Hoa Thiên Cốt bỗng nhiên bộc phát sức mạnh Yêu Thần đáng sợ khiến bọn họ hoài nghi lo lắng, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nhưng Bạch Tử Họa đang không nói gì, cuối cùng lại bước lên, từ từ rút Hoàn Hư kiếm ra, ánh sáng bạc lạnh như băng chớp lóe khiến lòng Hoa Thiên Cốt nguội lạnh.

Ý tứ đã quá rõ ràng, đệ tử của hắn, hắn tự tay xử lý trước.

Hoa Thiên Cốt lùi từng bước về phía sau, nhìn Bạch Tử Họa chói lọi rực rỡ chậm rãi đi về phía mình, tuy rằng tay áo vẫn tung bay, phong thái vẫn tuyệt thế, nhưng sát khí trên thân kiếm lại bập bùng hơn mười dặm.

Nàng biết hình ảnh tàn khốc ngày hôm đó sắp tái diễn, người lại có thể không hề do dự tàn nhẫn với nàng thêm một lần nữa.

Sớm đã thương tâm đến không còn cảm giác, nàng thầm cười nhạo chính mình. Nàng biết mình ngay cả dũng khí chống lại người cũng không có, sao mà đối đầu với người được.

“Thằng bé không sai! Con cũng thế!” Hoa Thiên Cốt nhìn Bạch Tử Họa, gần từng tiếng. Âm thanh run rẩy tiết lộ sự kích động và sợ hãi của nàng, lại mang theo nỗi xót xa và oan ức vô tận tụt đáy lòng. Nhưng dưới khuôn mặt hờ hững lạnh như băng của Bạch Tử Họa, lời trách móc này có vẻ vô cùng yếu ớt.

“Thân là Yêu Thần, có sức mạnh của Yêu Thần, chính là sai.” Bạch Tử Họa cuối cùng cũng lạnh lùng mở miệng.

Người ngày xưa dạy dỗ nàng, nuông chiều nàng, yêu thương nàng, nay lại một lần nữa cầm kiếm. Lần này, là muốn giết nàng...

Hoa Thiên Cốt ngửa mặt lên trời đau khổ cười dài, phải rồi, kẻ ngốc vô tội, người tài có tội. Lục giới không chấp nhận nàng, sư phụ không chấp nhận nàng. Chuyện tới nước này rồi, nàng còn con đường nào khác sao?

Đúng lúc đó một bàn tay rộng rãi ấm áp đặt trên vai nàng, điềm tĩnh mà dùng sức vỗ, tiếng cười to hào sảng của Đâu Lan Can vang vọng trong không gian.

“Bạch Tử Họa, ta và ngươi quen biết bao năm, mặc dù không tính là thân thiết nhưng cũng từng uống rượu, từng đánh cờ, vẫn muốn so một trận với ngươi nhưng mãi không có cơ hội. Bây giờ Sát Thiên Mạch đã không còn khả năng tranh chấp, hai chúng ta so một trận, để xem ai mới là kẻ thực sự đứng đầu Lục giới!”

Bạch Tử Họa không nói gì, khẽ gật đầu xem như ngầm đồng ý. Để không liên lụy đến mọi người, hắn lập tức bay thẳng lên trời, Đấu Lan Can cũng hóa thành một vệt sáng vàng đuổi theo.

Cuộc chiến ác liệt này rung chuyển cả trời đất, bởi vì uy lực quá lớn, cho dù có xuất nguyên thần cũng không ai dám tới quá gần. Bởi vì vừa nhanh vừa sáng, mọi người không ai nhìn thấy gì, cũng không thể để lại ghi chép. Vậy nên bao nhiêu năm sau khi nhớ lại, đều chỉ biết đánh giá trong bốn chữ đơn giản: Hùng tráng dữ dội.

Quả thực đây là cuộc chiến hùng tráng, cũng là một cuộc chiến dữ dội. Trong Ngũ Tinh Diệu Nhật, ánh vàng ánh bạc đan xen, nước lửa va chạm, Nhật Thần và Nguyệt Thần giao phong, những kẻ mạnh nhất Lục giới quyết đấu, đã không còn đơn giản vì sức mạnh Yêu Thần hay phân rõ thắng thua.

Thế gian chói sáng cực độ, cách xa như thế mà không khí xung quanh mọi người vẫn bị chấn động. Trận chiến này mặc dù thế lực cân bằng, nhưng không lâu như mọi người vẫn nghĩ. Người đầu tiên dần chậm đất là Bạch Tử Họa, sau đó là Đấu Lan Can.

Cao thủ thực sự giao đấu, thắng bại tự biết, không cần lấy mạng đo sức, đá ngọc nát tan. Hai người quen biết đã nhiều năm, vừa tán thưởng lại vừa kính nể nhau, trận chiến này ai cũng đều dốc toàn lực, chiêu nào cũng mang uy phong cực lớn, nhưng lại không có sát khí.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Trận chiến kết thúc, Đấu Lan Can ngửa mặt lên trời sảng khoái cười to. Bạch Tử Họa mặc dù vẫn bình tĩnh như trước, nhưng ánh mắt lại hiện lên vẻ cực kì thỏa mãn mà Hoa Thiên Cốt chưa từng thấy. Điều khó nhất trong cuộc đời là có kì phùng địch thủ, gặp được tri kỉ, có điều ai thắng ai thua lại không một người nào biết.

“Bạch Tử Họa, qua trận chiến này, lòng ta đã thỏa. Tiếp theo đừng trách ta không giữ đạo quân tử. Ta nợ con nhóc kia quá nhiều, bất kể dùng cách

gì, nhất định phải hoàn thành mong muốn của nó, bảo vệ nó chu toàn.”

Bạch Tử Họa không buồn khách khí, lạnh lùng nói: “Chuyện giữa thầy trò ta không cần người ngoài nhúng tay vào.”

Mọi người nghe thấy lời này của hắn đều ngẩn ra.

Bạch Tử Họa lại khoanh tay quanh người, nghiêm khắc nhìn Hoa Thiên Cốt: “Giao Nam Vô Nguyệt ra, theo ta về chịu phạt.”

Hoa Thiên Cốt xót xa lắc đầu, người vẫn coi nàng là đồ đệ ư? Cho dù người đã thấy nàng bị hất nước ao, biết tình cảm của nàng dành cho người mà vẫn coi nàng là đồ đệ? Nhưng nếu thật sự vẫn coi nàng là đồ đệ thì sao lại chẳng hề quan tâm, vì sao lại tàn nhẫn với nàng như thế? Chẳng lẽ giữa thầy trò họ chỉ còn trách nhiệm thôi sao? Nàng làm sai, người sẽ xử phạt nàng? Nàng bôi nhọ sư môn, người tới để giải quyết?

Hoa Thiên Cốt cắn răng che trước Nam Vô Nguyệt. Phạt nàng cũng được, nhưng muốn nàng giao Tiểu Nguyệt ra, đừng hòng!

“Người biết con mới là Yêu Thần thực sự, muốn giết thẳng bé thì giết con trước đi.”

Vẻ mặt hồ hững của Bạch Tử Họa lần đầu tiên có một kẽ nứt, từ khi sinh ra đến nay, đây là lần đầu tiên Hoa Thiên Cốt chống đối hắn. Trước kia hắn nói gì nàng đều chưa từng phản kháng.

Nhìn nàng và Đông Phương Úc Khanh ra sống vào chết cùng nhau, nhìn nàng đâm đuổi hôn Sát Thiên Mạch trước mặt mọi người, trái tim nàng đã cách hắn ngày càng xa. Hắn không thể nói rõ đó là cảm giác gì, càng không hiểu cơn giận vẫn đè nén kia từ đâu mà đến. Hắn chỉ tự nhủ với mình hết lần này tới lần khác, tất cả những gì hắn làm, đều là đúng.

“Ta sở dĩ phong ấn sức mạnh Yêu Thần trong người ngươi, là vì tin tưởng ngươi với bản tính lương thiện sẽ không làm ra những việc đồ sát sinh linh. Nhưng ngươi lại u mê không tỉnh, tự xưng là Thần tôn, dẫn đầu những kẻ ở man hoang khơi mào đại chiến Tiên Ma, người chết vô số. Ngươi tưởng rằng ngươi là đệ tử của ta thì ta sẽ không giết ngươi sao?”

Hoa Thiên Cốt cười khỏ, tin tưởng ư, sao nàng lại không thấy vậy chứ? Nàng hơi tiến một bước, đón kiếm của người. Thương đã đủ nhiều rồi, có thêm nữa nàng cũng không quan tâm.

Không ai có thể mang Tiểu Nguyệt đi, dầu là sư phụ cũng không thể. Nàng đã mất Sát tỷ tỷ, không thể mất thêm người nào nữa.

Ánh sáng chói lọi trên trời dần chuyển tối, Bạch Tử Họa đã nói nếu không xử tử Nam Vô Nguyệt thì phải đợi một giáp nữa mới có cơ hội.

“Tránh ra.” Mày khề nhú, mắt lạnh tanh, chính là vẻ mặt khi người nhần tâm.

Hoa Thiên Cốt làm thỉnh, lại tiến lên một bước. Bạch Tử Họa nhìn bước chân dứt khoát kia, nhớ lại cảnh tượng ngập máu khi dùng Đoạn Niệm kiếm phế nàng, tim giật dữ dội, bất giác hơi lui về phía sau. Hắn không thấy mặt nàng, lửa giận trong lòng lại bùng lên dữ dội, nàng muốn xem hắn có thể dung túng nàng tới nhường nào ngay trước mặt chúng tiên sao?

“Tránh ra!” Bạch Tử Họa cắn răng cao giọng quát, trong mắt có vẻ phần nộ và kinh ngạc, có đấu tranh và không đành lòng, nhưng gương mặt vẫn lạnh lùng vô tình như thế, nàng thật sự cho rằng hắn không nỡ giết mình sao?

Hoa Thiên Cốt giơ tay lên, cầm lấy thân kiếm của hắn, máu chảy ròng ròng.

Nàng run giọng nói: “Su phụ, thật ra Tiểu Cốt...”

“Tôn thượng, đừng mà!” Bọn U Nhược và Khinh Thủy cùng hét lên.

Nhưng Hoành Sương kiếm đâm thẳng qua vai nàng, sau đó rút ra không hề do dự. Vừa nhanh vừa tàn nhẫn, không một giọt máu nào bắn ra, nhưng lại chảy xuống theo tà áo trắng của nàng.

Rốt cuộc hấn phải làm thế nào với nàng bây giờ? Bạch Tử Họa lùi lại hai bước, trong mắt hiện lên sự sợ hãi chưa từng có. Đây không phải là lần đầu rút kiếm với nàng, cũng không phải lần đầu khiến nàng bị thương. Nhưng sao tay hấn lại run? Sao tim hấn lại đau thế này?

Hoa Thiên Cốt vẫn đứng đó, mặc cho máu chảy xuống, khẽ mỉm cười, sau đó lại im lặng. Nàng quên mất, ngay cả tư cách nói câu đó với người nàng cũng không có.

Bạch Tử Họa lòng rối như tơ vò, không hiểu Hoa Thiên Cốt đang nghĩ gì dưới tấm lụa che mặt. Lần trước hấn cầm Đoạn Niệm, nàng còn khóc ôm chân hấn, van xin hấn.

Nhưng lần này, nàng cứ đứng đó không hề nhúc nhích, chỉ im lặng, che phía trước Nam Vô Nguyệt, không hề làm gì, cũng không nói lời nào.

Nam Vô Nguyệt lúc này đã tỉnh trong lòng Trúc Nhiễm, khóc âm ỉ. Đông Phương Úc Khanh đứng phía xa xa nhìn nàng, khóe miệng lộ ý cười đau thương. Nàng thà chết, cũng không muốn rút kiếm với Bạch Tử Họa ư?

“Ta nói lại lần nữa, tránh ra!” Mặt Bạch Tử Họa tái mét, Hoành Sương kiếm giơ lên lần hai, đặt trên người nàng. Nàng tưởng rằng hấn cứ đâm hết lần này tới lần khác, đâm cho đến khi không đâm được nữa thì sẽ bỏ qua cho nàng và Tiểu Nguyệt sao?

“Bạch Tử Họa! Người có còn là người không? Có còn trái tim không hả? Người biết rõ con bé...” Đấu Lan Can không nhìn nổi nữa, múa trường kiếm trong tay, chém một đường cực dài.

Đúng lúc Bạch Tử Họa đang không có chỗ xả giận, hai kiếm chạm nhau, rung chuyển đất trời.

Đấu Lan Can điên tiết, phóng kiếm khí tới. Bạch Tử Họa lúc này lại không chú tâm, để lộ đầy sơ hở. Thấy kiếm của Đấu Lan Can sắp phóng tới, không tránh được nữa, bỗng một bóng trắng lóe lên, Hoa Thiên Cốt đã chắn trước người hắn.

Trường kiếm không chuôi đâm thẳng qua bụng nàng. Đấu Lan Can ngây ngẩn cả người, không ngờ nàng lại dùng sức mạnh Yêu Thần, lấy tốc độ nhanh như thế đỡ thay hắn nhát kiếm này. Tuy nàng có thần mệnh, tuy miệng vết thương sẽ từ từ khép lại không nguy hiểm tới tính mạng, nhưng lý do kia đáng để nàng tổn thương mình như thế này sao?

“Nha đầu...” Đấu Lan Can buông kiếm ra, muốn đi tới đỡ nàng.

Hoa Thiên Cốt chậm rãi lắc đầu, khẽ cầu xin: “Đừng... đừng làm hại người...”

Đấu Lan Can xót xa, hốc mắt đã ươn ướt, Bạch Tử Họa đối xử với nàng như thế, nàng tội gì phải vậy.

Bạch Tử Họa nhìn bóng dáng quen thuộc trước mắt, nhỏ bé, yếu đuối. Hắn từng nói với bản thân, phải dùng hết sức mình bảo vệ nàng, chăm sóc nàng. Nhưng tại sao luôn là nàng liều mạng cứu hắn, bảo vệ hắn.

Còn chưa kịp bình tĩnh, hắn đã thấy tay mình giờ Hoàn Sương kiếm lên, đâm mạnh từ phía sau Hoa Thiên Cốt.

Không gian bỗng vang lên một tiếng vỡ nhỏ.

Tất cả đều sợ ngây người, không rõ tình huống trước mắt là thế nào.

Hoa Thiên Cốt không dám tin từ từ cúi đầu, nhìn Hoành Sương kiếm đâm xuyên qua ngực mình. Bàn tay run rẩy chậm rãi luồn vào ngực, móc ra chiếc cung linh không lúc nào nàng không cất trong người. Nhưng hiện giờ, quả chuông trong suốt rực rỡ như thủy tinh ấy đã vỡ thành mấy mảnh.

Hoành Sương kiếm đâm xuyên qua tim nàng từ phía sau, lòng nàng đã vỡ, cung linh cũng vỡ. Đầu óc rối loạn, sức lực dần trôi khỏi cơ thể, nhưng nàng biết mình không thể chết được, cho dù có tan nát cõi lòng nàng vẫn không chết được. Nàng đã sớm trở thành quái vật, một con quái vật bị cả thiên hạ phỉ nhổ, mà hiện giờ, lại là một con quái vật có xác không hồn.

Có điều, thì ra quái vật cũng biết đau, thì ra, tan nát cõi lòng là như thế...

Hoa Thiên Cốt không quay đầu lại, chỉ từ từ khom lưng xuống, trên thân thể cắm hai thanh kiếm một trước một sau. Người nàng run run, không biết là đang khóc hay đang cười. Nàng không hề biết, thì ra người muốn nàng chết, muốn gạt bỏ sự tồn tại của nàng như thế. Nàng không hề biết, thì ra tan nát cõi lòng còn đau gấp trăm ngàn lần cảm giác đỉnh Tiêu Hồn gây ra.

Bạch Tử Họa sợ ngây người, muốn rút kiếm ra lại không làm được, chỉ có thể từ từ lùi lại, liên tục lắc đầu nhìn hai bàn tay của mình, không dám tin.

Không thể nào! Không thể!

Hắn quay phắt đầu lại, hai mắt sáng quắc như ngọn đuốc căm tức nhìn Ma Nghiêm cách đó không xa. Quả nhiên thấy Ma Nghiêm cười lạnh khinh bỉ, còn có Huyền Tịch Nhan che mặt đang chột dạ nấp phía sau.

Hắn lập tức suy sụp không còn chút sức nào, như thể trái tim luôn vững chắc của hắn cũng bị đâm xuyên qua, khiến hắn đau tới nghẹt thở. Bạch Tử Họa muốn bước lên ôm nàng vào lòng, nhưng lại hồ thẹn tới không còn can đảm.

Hoa Thiên Cốt cầm chặt mảnh vỡ của cung linh, đầu óc xoay vòng thất tha thất thiêu đi về phía trước hai bước, sau đó ngã mạnh xuống đất, mũi rơi xuống, lộ ra khuôn mặt đã hoàn toàn thay đổi.

Không khí lập tức cứng lại, mọi người ở đây cũng sợ tới mức hít một hơi thật sâu.

Nước ao Tuyệt Tình!

Lúc này tâm trí Bạch Tử Họa đã trống rỗng, không còn nghe thấy bất kì âm thanh gì nữa...

Năm ấy khi mới gặp ở Dao Trì, nàng ăn mặc rách rưới, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lấm lem, ánh mắt cầu xin nhìn hắn.

Người nhận con làm đồ đệ được không?

Ngày ấy trên Tuyệt Tình điện, tuyết khê bay, nàng chân trần chạy trên tuyết, mặt bị vẽ một con rùa lớn.

Đêm đó chèo thuyền trên sông, nàng say rượu mê man, nằm mơ khi nhúu mày khi cười ngọt ngào, không ngừng thì thào gọi sư phụ...

Nàng thích cười, thích nói chuyện, thích làm mặt quỷ, thích kéo góc áo hắn thế thọt làm nũng, khi làm sai thì mở to mắt tội nghiệp nhìn hắn.

Bao nhiêu năm qua, nàng vẫn giữ nguyên khuôn mặt trẻ con đó. Hồn nhiên ngây thơ, như đóa Tịch Nhan rạng rỡ trong màn sương tinh mơ, một mặ đáng yêu, tựa như cây bồ công anh nhỏ nhỏ bên sườn núi.

Nhưng bây giờ, trên gương mặt hần quen đến không thể quen hơn kia không thể nhìn thấy nụ cười ngọt ngào nữa, chỉ còn những vết sẹo lồi lõm khắp mặt.

Cơ thể Bạch Tử Họa hơi lão đảo tựa vào gốc hoa đào, từ từ nhắm mắt lại.

Hoa Thiên Cốt bối rối muốn che mặt, nhưng lại đau tới mức không thể động đậy.

Bị sư phụ nhìn thấy, còn bị mọi người nhìn thấy.

Nỗi xấu hổ và xót xa khiến nàng không biết trốn vào đâu. Nàng bây giờ trong mắt mọi người chắc chắn phải thê thảm và ghê tởm lắm.

Đông Phương Úc Khanh bất chấp an nguy của bản thân lao ra ngoài kết giới, tất cả mọi người đều ngơ ngác đứng đó, không một ai ngăn cản.

Thật cẩn thận đỡ Hoa Thiên Cốt dậy, giống như đang cầm một món đồ sứ vỡ nát, không ngừng vỗ tung rồi dán lại. Hắn đã không còn sức tức giận, chỉ còn đau lòng, chỉ còn tiếc thương. Thứ cả đời hắn liều mạng che chở bảo vệ, lại bị kẻ khác giẫm nát, ném vào bùn hết lần này tới lần khác.

“Cốt Đầu! Không sao, không sao đâu...” Đông Phương Úc Khanh rút kiếm của Đâu Lan Can ra khỏi bụng Hoa Thiên Cốt trước, sau đó lại tiếp tục cẩn rắng rút kiếm của Bạch Tử Họa.

Người Hoa Thiên Cốt run run, họng phát ra một tiếng gầm nhẹ khàn khàn kì lạ, khác hẳn với giọng nói trong trẻo khi xưa.

Tim Bạch Tử Họa quặn thành một khối, sắp nghẹt thở.

Thảo nào lúc này nàng che mặt dùng nội lực nói chuyện, thì ra ngay cả cổ họng cũng đã hỏng. Không cần đoán hắn cũng biết chuyện gì đã xảy ra, ngay từ lúc sư huynh cầm nước ao Tuyệt tình tới tìm hắn, đáng lẽ hắn phải biết rồi...

Bạch Tử Họa vừa giận, vừa sợ, lại vừa đau, cuối cùng, chỉ còn bi thương và áy náy, từ từ ăn mòn như một liều thuốc độc.

Đình Tiêu Hồn, Đoạn Niệm kiếm, nước ao Tuyệt Tình, nàng cứ thế, bị nhấn chìm dần tới man hoang.

Còn hắn, vì sao không biết gì cả?

Còn hắn, lại chẳng quan tâm, ngồi yên không thèm để ý đến...

Chuyện tới nước này, hắn tự hỏi mình, còn có thể nhấn chìm ra tay với nàng được không?

Đông Phương Úc Khanh xé khăn che mặt trên mũi xuống, muốn bịt kín mặt nàng. Hoa Thiên Cốt yếu ớt lắc đầu cười, bây giờ đã không cần nữa rồi. Gương mặt này đã nhấn chìm bán đứng dục vọng xấu xa dưới đáy lòng nàng trước mặt mọi người. Bí mật của nàng, đã không còn là bí mật nữa...

Đông Phương Úc Khanh nhìn khuôn mặt trắng bệch đến trong suốt của nàng, như thể lúc nào cũng sẵn sàng biến mất trong tay hắn.

“Cốt Đầu, đừng khóc, không đau, có ta ở đây...” Giọng nói có chút nghẹn ngào. Từ lúc Bạch Tử Họa xuất hiện, hắn biết tất cả đã kết thúc rồi. Biết rõ số mệnh của mình đã hết, không thể nào thay đổi, nhưng vẫn lừa mình dối người tới đây. Cuối cùng lại nhận ra, cho dù hắn có khả năng bảo vệ nàng không bị người khác làm hại, nhưng nào có khả năng bảo vệ nàng không bị Bạch Tử Họa tổn thương? Hắn không thua, thua là bởi Bạch Tử Họa quá quan trọng với nàng.

Máu ở miệng vết thương bắt đầu ngừng lại, vết thương trên vai và trên bụng nàng đều không nguy hiểm, có điều nhát kiếm cuối cùng lại xuyên qua tim, e rằng phải mất một thời gian mới có thể hoàn toàn kín miệng.

Chịu liên tiếp ba kiếm, mỗi kiếm đều là vì Bạch Tử Họa, chân khí và yêu lực trong cơ thể nàng nhanh chóng xói mòn. Hoa Thiên Cốt gắng gượng không để mình ngất đi.

Bỗng tay Ma Nghiêm ngưng kết một vàng sáng cực lớn, dồn toàn lực tấn công bọn họ, rõ ràng không chừa cho nàng một đường sống.

Tốc độ ra đòn quá nhanh, Đấu Lan Can bay người qua vội vàng đón lấy, lại bị ánh sáng hắt văng ra xa. Trong khoảnh khắc đó Ma Nghiêm đã ra tay lần nữa, đánh một đòn rung chuyển đất trời, nháy mắt đã tới trước mặt Đông Phương Úc Khanh và Hoa Thiên Cốt. Bọn U Nhược, Kinh Thủy hoảng sợ thét to.

“Sur huynh!” Bạch Tử Họa gào thét, sư huynh lén làm bao nhiêu chuyện với Tiểu Cốt sau lưng hắn như thế, bây giờ ngay trước mặt hắn cũng không chịu buông tha nàng sao?

Hắn muốn ngăn cản nhưng lại phát hiện cơ thể vẫn bị Huyền Tịch Nhan khống chế, mặc dù gắng gượng cử động được, nhưng lại mơ hồ mang theo cảm giác bị cản trở, vậy nên chậm nửa bước, sức mạnh có thể dời non lấp bể kia đã tới trước mặt Hoa Thiên Cốt. Nàng bị hắn đâm trọng thương, đã không còn muốn sống nữa, sợ rằng dù có thần mệnh cũng khó tránh. Tan xương nát thịt, yêu lực tản khắp, chỉ cần hơi sơ sẩy thôi thì sẽ bị hồn phi phách tán. Chẳng lẽ ngay từ đầu sư huynh đã định mượn tay hắn tới giết nàng sao?

Hoa Thiên Cốt mệt mỏi nhìn tất cả mọi thứ, vừa đau lại vừa mệt, đã vượt qua giới hạn chịu đựng từ lâu. Chết, hẳn là một cách giải thoát...

Tiên giới đã hạ khẩu dụ phóng thích mọi người ở man hoang thì sẽ không đòi ý, Sát Thiên Mạch lại đang hôn mê. Để cân bằng Tam giới, Tiên giới sẽ không muốn có thêm chiến tranh nữa, yêu ma sau đó chắc cũng bình yên vô sự. Bây giờ chỉ có Đông Phương Úc Khanh và Nam Vô Nguyệt là gặp nguy hiểm, chậm rãi nhắm mắt lại, nàng định trước khi chết sẽ dùng tất cả yêu lực có thể sử dụng đưa bọn họ tới nơi an toàn. Sức mạnh của Yêu Thần cũng có khả năng dịch chuyển không gian như kính Côn Luân, vậy chắc nàng cũng có thể.

Đông Phương Úc Khanh thấy nàng chậm rãi nhắm mắt lại, một đòn kia của Ma Nghiêm đã tới ngay sau lưng không thể tránh được nữa, lại chậm dần như có kì tích. Không khí bắt đầu chấn động như nước gợn sóng, dòng thời gian như đóng băng, chỉ có thể rề rà đẩy về phía trước.

Cơ thể của hắn và Nam Vô Nguyệt bỗng tỏa ra ánh sáng chói mắt kì lạ, hai tay bắt đầu trở nên trong suốt, dần biến mất.

Đông Phương Úc Khanh hoảng sợ tột độ, không ngờ nàng tuyệt vọng tan nát cõi lòng lại quyết tâm chịu chết.

“Cốt Đầu! Đừng như thế!” Đông Phương Úc Khanh đau đớn hét to, vươn tay điểm thẳng vào mi tâm Hoa Thiên Cốt. Nàng tròn tròn mắt, xung quanh

lập tức khôi phục như bình thường. Đòn của Ma Nghiêm đã tới sát sườn, không thể tránh nổi nữa.

“Đông Phương!” Hoa Thiên Cốt hoảng sợ nhìn hắn.

Đông Phương Úc Khanh dùng hết sức ôm nàng vào trong lòng, phủ kín kết giới quanh người, đồng thời vội vàng lấy tay che mắt nàng lại.

“Cốt Đầu, đừng nhìn!”

Một tiếng nổ cực lớn vang lên, như thể cả bầu trời cũng sập xuống. Hoa Thiên Cốt bị Đông Phương Úc Khanh che mắt, chỉ thấy một màu đen, sau đó là màu đỏ. Có thứ chất lỏng ấm áp văng khắp mặt nàng, giống như vệt màu trên bức tranh, đặc nhầy sắp nhỏ xuống.

Đừng nhìn...

Dư âm của Đông Phương Úc Khanh vẫn không ngừng vang vọng trong không gian, cùng với tiếng khóc thảm thiết xé lòng của Hoa Thiên Cốt.

Thế gian lập tức im lặng, Hoa Thiên Cốt run bần bật không dám mở mắt ra, ánh sáng trắng đã tan, nàng chỉ nghe thấy tiếng thét hoảng sợ chói tai xung quanh và tiếng Đường Bảo gọi cha khản cả giọng.

Trái tim đã vỡ tan còn có thể vỡ một lần nữa không?

Hoa Thiên Cốt tê dại ngã xuống đất, mở hai tay ra, chỉ thấy tay mình dính tanh mùi máu. Con người vừa mới ấm áp ôm nàng không biết đã đi đâu, có cơn gió thổi tới, nàng bỗng thấy lạnh quá. Một cánh hoa đào bay xuống lướt qua chóp mũi nàng, ngửa ngửa, muốn cười, lại không cười nổi, muốn khóc, lại không có nước mắt...

Nàng có thể biết cái chết của Đông Phương Úc Khanh thảm thiết tới mức nào, ngay cả giây phút cuối cùng hắn cũng không quên che mắt nàng, không quên nói với nàng... đừng nhìn.

Đó chính là sự bảo hộ cuối cùng hắn có thể cho nàng.

Nàng cứng đờ ở đó, ôm mặt thật chặt. Không nhìn, không nhìn, bất kể thế nào cũng không thể nhìn. Nếu Đông Phương đã không còn trong mắt nàng nữa thì nàng thà mù cũng không muốn nhìn.

Chỉ một cái chết đã đứt từng khúc ruột rồi, cứ trơ mắt nhìn bảo nàng phải gánh vác thế nào đây?

Tất cả mọi người đều ngây dại, ngay cả Ma Nghiêm cũng chết sững, hắn không ngờ một kẻ phàm tục như Đông Phương Úc Khanh lại có sức mạnh lớn đến thế, càng không ngờ Đông Phương Úc Khanh thà chết không toàn thân cũng không muốn Hoa Thiên Cốt phải chịu bất cứ thương tổn nào.

Bạch Tử Họa rũ mắt xuống, lòng lạnh cóng. Nếu thấy Tiểu Cốt và Sát Thiên Mạch hôn nhau say đắm trước mặt bao nhiêu người, hắn vẫn không biết lửa giận và sự bất cam trong lòng mình rốt cuộc là gì. Thì giờ, hắn đã hiểu...

Tên kia, lại có thể vì Tiểu Cốt hi sinh tới mức ấy ư?

Hắn nhớ tới ánh mắt cầu xin trước khi chết Đông Phương Úc Khanh nhìn mình, ấm áp như ánh mặt trời, lại thanh cao như đóa sen. Có lẽ đó là lần duy nhất cầu xin người khác của Đông Phương Úc Khanh thất bại. Mà vẫn thế, vẫn là vì Tiểu Cốt. Hắn cẩn thận đến mức đó, dịu dàng quan tâm tới mỗi một nỗi đau trong lòng nàng, ngay cả khi sắp chết vẫn thế.

Bạch Tử Họa khẽ thở dài, hai tay kết ấn, chậm rãi tụ lại thân thể và hồn phách tán khắp nơi của Đông Phương Úc Khanh, cũng cẩn thận hủy từng

vết máu xung quanh.

Bóng hình màu bạc như ảo ảnh của Đông Phương Úc Khanh dần tụ lại.

“Cốt Đầu...” Hấn khẽ gọi, vươn tay muốn chạm vào gò má nàng, lại bị vỡ thành vô số mảnh trong suốt, rồi lại tụ lại.

Hoa Thiên Cốt không chịu tin lắc đầu nguầy nguậy, vẫn nhắm chặt mắt như trước.

“Cốt Đầu... Có thể nhìn rồi, nhìn ta...” Nếu không nhìn thì không còn thời gian nữa.

Hoa Thiên Cốt từ từ mở đôi mắt đầy tơ máu ra, nhìn chằm chằm vào hấn, không dám chớp mắt, như thể sợ chỉ cần nhắm lại thì sẽ không bao giờ thấy Đông Phương nữa.

Không phải ảo giác, không phải ảo giác... Hoa Thiên Cốt tự nhủ với mình hết lần này tới lần khác.

“Cốt Đầu, đừng chết, nghe lời ta, đừng chết. Dầu thế gian này không ai yêu nàng thì nàng cũng phải tự yêu lấy bản thân...”

Hoa Thiên Cốt lắc đầu khóc, muốn ôm chặt lấy hấn lại chỉ chạm vào một đống mảnh vụn trong suốt.

“Chờ ta, chờ ta quay về, ta nhất định sẽ quay về, đừng sợ, tin ta...”

“Không, không...”

Giọng Đông Phương Úc Khanh càng ngày càng nhỏ, không duy trì được hình thái nữa, bắt đầu tan theo gió. Hoa Thiên Cốt điên cuồng vươn tay

muốn ôm hân như thể đang giành lại thứ gì đó, tuyệt vọng khóc nức nở, bất lực như một đứa trẻ.

“Ta vẫn muốn thấy sau khi lớn lên Cốt Đầu sẽ như thế nào, tiếc rằng ta lại không đợi được...” Đông Phương Úc Khanh cười dịu dàng như cơn gió mát lướt qua thảo nguyên, sau đó dần biến mất không còn dấu vết.

Hoa Thiên Cốt gắng đứng dậy chạy theo, rồi lại loạng choạng ngã xuống, vừa khóc vừa lê mình trên nền đất. Miệng vết thương ở tim nàng lại vỡ ra, máu chảy lênh láng.

“Đừng đi, không phải huynh muốn sau khi cứu được Tiểu Nguyệt, Cốt Đầu sẽ đi cùng huynh, không quan tâm tới chuyện đời, huynh cũng không làm Các chủ Dịch Hủ các đó sao? Ta đồng ý, ta đồng ý mà! Cả nhà chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau! Xin huynh đừng đi! Đừng bỏ lại ta! Đông Phương...”

Hoa Thiên Cốt bắt lực cuộn người khóc gọi, nhưng Đông Phương Úc Khanh đã không còn nghe thấy nữa.

Bạch Tử Họa chưa chết, Đông Phương Úc Khanh có lẽ không biết cái chết của mình đã thành toàn nguyện vọng cuối cùng ấy. Còn hân, trong lòng Tiểu Cốt, ngoài đau, sẽ không còn lại gì nữa.

Ma Nghiêm nắm chặt hai tay, trong giọng nói khó chịu ẩn chứa sự khinh thường.

“Rõ ràng dương thọ đã hết, lại muốn làm trái, biến bản thân thành người không ra người, quỷ không ra quỷ. Con yêu nghiệt này rút cuộc cho các người bùa mê thuốc lú gì mà một kẻ chết thay, kẻ thứ hai cũng như thế.”

Trúc Nhiễm ngơ ngẩn nhìn cảnh tượng trước mắt, càng ôm chặt Nam Vô Nguyệt đang khóc khàn cả giọng vào lòng. Trước là Sát Thiên Mạch sau là

Đông Phương Úc Khanh, gã như lọt vào hoang mang, nghĩ thế nào cũng không ra.

Hoa Thiên Cốt quay ngoắt lại, không thể tin nhìn Ma Nghiêm.

Dương thọ đã hết? Sao có thể?

Bỗng thấy Bạch Tử Họa từ tốn nói: “Đông Phương Úc Khanh mượn kiếp sau năm năm, để đổi thêm một năm ở bên người kiếp này. Kết cục... là không được chết tử tế.”

Đầu Hoa Thiên Cốt nổ bùm một tiếng, lại ngậy đại.

Mi tâm của Bạch Tử Họa lộ vẻ thương xót, người của Di Hủ các mặc dù chết sớm nhưng vẫn vẹn toàn. Còn Đông Phương Úc Khanh lại trúng chiêu mạnh nhất của Ma Nghiêm – Phù Trần Đoạn, từ tứ chi đến khung xương, từ da thịt đến gân cốt, đều vỡ thành từng mảnh vụn, cơ thể như bị thả vào máy xay thịt, lúc chết cực kì đau đớn, cực kì đáng sợ.

Nhưng tới tận trước khi chết Đông Phương Úc Khanh vẫn còn lo lắng không biết Hoa Thiên Cốt có vì vậy mà sợ hãi không, thế nên không cho nàng nhìn, cũng xin mình cho hẩn chút thể diện, không để trái tim Hoa Thiên Cốt vì cái chết của bản thân mà lại tan nát thêm lần nữa.

Có điều hẩn đã đánh giá thấp tầm quan trọng của mình trong lòng Hoa Thiên Cốt. Cho rằng không nhìn, không thấy là có thể xem như chưa có chuyện gì xảy ra sao? Cho rằng không chứng kiến tận mắt, nàng sẽ nghĩ hẩn không chết, mà chỉ biến mất một thời gian ngắn, sẽ có một ngày quay về sao?

Hoa Thiên Cốt vẫn ngồi im dưới đất, không có lấy một chút sức sống, y như một cái xác vô hồn. Mắt nàng đờ đẫn nhìn chằm chằm vào đôi tay đang

mở ra, nhìn những mảnh nhỏ trong suốt dần bay khắp trời như hoa bồ công anh, sau đó biến mất không còn gì nữa.

Bạch Tử Họa nhìn nàng, tràn đầy cảm giác đau lòng và thương xót, khẽ thở dài.

“Đã xa cách với người mình yêu, có oán hận cũng không để làm gì. Sau này khi già, rất già rồi, quay đầu lại nhìn, tất cả cũng chỉ là hư ảo.”

Hoa Thiên Cốt thầm cười lạnh, nỗi đau của nàng, sự kiên trì của nàng, sự dứt khoát của nàng người sao hiểu được? Nàng không bản lĩnh như người, có thể nhẫn tâm tôn thương người yêu mình, cũng có thể thờ ơ nhìn họ chết.

Chuyện đã tới nước này, nàng không thể làm gì cho Đông Phương được nữa. Điều nàng có thể làm chỉ có một – giết Ma Nghiêm, báo thù cho Đông Phương.

Ánh sáng tím bùng phát trong Dao Trì, hầu như mọi người đều không thể mở mắt ra được.

Hoa Thiên Cốt nhào về phía Ma Nghiêm như một kẻ điên, yêu khí theo những giọt máu bắn tung tóe từ miệng vết thương mà tràn ra ngoài. Ma Nghiêm dưới lượt tấn công cực nhanh và cực mạnh liên tục lui dần về phía sau, nhìn vẻ mặt dữ tợn của Hoa Thiên Cốt bỗng thấy hơi sợ. Hết nhát kiếm này tới nhát kiếm khác bổ tới, ánh lửa văng khắp nơi.

Hoa Thiên Cốt cố ý muốn ông ta phải đau đớn, không hề đánh trúng chỗ hiểm nào, đầu tiên là phé đi tay trái của ông ta, phần thịt trên cánh tay bị nàng lóc sạch, có thể thấy phần xương trắng thấp thoáng.

“Tiểu Cốt!” Bạch Tử Họa hoảng sợ hét lên, thấy nàng đã đau đớn tới tận cùng, oán hận tới tận độ, dần sa vào ma đạo. Màu mắt ngày càng biến tím,

bất giác không có một chút ánh sáng, cả người đều bao trùm hơi thở điên cuồng khát máu.

Bạch Tử Họa niệm chú, hai tay kết ấn, nhưng sức mạnh Yêu Thần trong nàng đang bạo phát, phong ấn đã bắt đầu không khống chế được. Một khi phong ấn bị phá tan, xem sự oán hận cùng cực của nàng bây giờ, chắc chắn bá tánh sẽ phải lâm than đau khổ.

Phong ấn phản phệ, khoe miệng Bạch Tử Họa có một dòng máu từ từ chảy ra, chúng tiên hợp sức xông lên nhưng đều bị Hoa Thiên Cốt đánh văng khỏi. Nàng không tránh né, cũng không phòng thủ, chỉ một mực đuổi giết Ma Nghiêm, tàn nhẫn tra tấn ông ta, muốn khiến ông ta sống không bằng chết. Cho dù thỉnh thoảng có kiếm chém lên người nàng cũng không thèm tránh, như không có cảm giác gì vậy.

Mặt Ma Nghiêm ngày càng trắng bệch, chợt thấy Hoa Thiên Cốt cũng ra một chiêu Phù Trần Đoạn như hấn vừa nãy, không ngờ lại muốn hấn chết ngay dưới chiêu của mình.

“Tiểu Cốt!” Bạch Tử Họa đẩy Ma Nghiêm ra, chắn trước mặt Hoa Thiên Cốt, hét lớn.

Chưởng của Hoa Thiên Cốt bỗng dừng lại trước người Bạch Tử Họa một thước.

“Tránh ra!”

Hoa Thiên Cốt tức giận tới cả người run bần bật, khuôn mặt vì yêu hóa nên càng thêm đáng sợ. Bạch Tử Họa chau mày, dồn toàn sức muốn phong ấn yêu lực của nàng lại.

“Muốn giết người, hãy giết vì sư trước!” Bạch Tử Họa lạnh lùng nhìn nàng, như thể đã thấu suốt nàng từ lâu.

Cảnh tượng này ngược hẳn với trước đó. Nhưng vừa nãy Bạch Tử Họa xuống tay với nàng được, còn nàng sao có thể xuống tay với người?

“Tránh ra!” Hoa Thiên Cốt gầm lên giận dữ, cảm nhận được Bạch Tử Họa đang gia tăng sức mạnh phong ấn mình, nàng nắm chặt hai tay dồn sức, không cho người làm được.

Một trận đại chiến dần trở thành cuộc đua phong ấn sức mạnh Yêu Thần giữa hai thầy trò họ.

Năm ngôi sao dần biến mất trên bầu trời, nếu không xử tử Nam Vô Nguyệt thì sẽ không còn kịp nữa. Lúc này Ma Nghiêm và chúng tiên đều vây quanh Nam Vô Nguyệt. Đám Trúc Nhiễm sao có thể là đối thủ của bọn họ. Thấy sắp không địch lại nữa, lòng Hoa Thiên Cốt nóng như lửa đốt. Nàng hét lớn một tiếng, không còn gì cố kỵ, dồn toàn lực dẫn sức mạnh Yêu Thần ra ngoài, bỗng Bạch Tử Họa giật mình, phun một búng máu ra, cơ thể loạng choạng ngã khụy xuống dưới.

“Sur phụ!” Mắt Hoa Thiên Cốt lập tức khôi phục thành màu đen, cuống quýt đỡ lấy hấn, nhưng còn chưa đứng vững đã bị tay phải của Bạch Tử Họa vỗ mạnh lên đỉnh đầu, trên bàn tay là một phong ấn màu máu khác.

Hoa Thiên Cốt ngây dại, đứng đực ở đó, chỉ thấy đầu óc choáng váng, tất cả sức lực lập tức mất hết. Hai chân nàng mềm nhũn, quỳ rạp trước Bạch Tử Họa.

Mắt Bạch Tử Họa hiện lên vẻ đau lòng, cắn chặt răng, vẫn vươn tay điểm tất cả khí huyết trên người nàng. Để phòng nàng lại bạo phát, hấn tụ tiên lực thành tơ, xuyên vào trong cơ thể khóa chặt tất cả các khớp xương của nàng lại.

Hoa Thiên Cốt kinh ngạc nhìn Bạch Tử Họa, suy sụp dưới đất, không còn gì để nói, chỉ có thể nhìn mọi người vì tranh giành Nam Vô Nguyệt mà

khởi mào một trận đại chiến. Có điều đã không còn Sát Thiên Mạch, đã không còn Đông Phương Úc Khanh, lại không còn Hoa Thiên Cốt, cuối cùng Nam Vô Nguyệt vẫn rơi vào tay Tiên giới.

“Hoa tử tử...” Nam Vô Nguyệt khóc gọi. Hoa Thiên Cốt liều mạng vươn tay về phía thằng bé, lại bất lực ngã dập xuống đất.

Ma Nghiêm bị trọng thương nhưng cũng biết đây không phải là lúc tính toán với Hoa Thiên Cốt, phải kịp xử tử Nam Vô Nguyệt trong thời khắc cuối cùng. Trong chiến loạn, Nam Vô Nguyệt bị giải lên trên Kiến Mộc. Chẳng mấy chốc mặt nước phía dưới đã đẩy lên ngọn thiên hỏa hùng hục.

Nhìn Nam Vô Nguyệt đau đớn giãy giụa giữa khóc nức nở trong ngọn lửa dữ, tim Hoa Thiên Cốt như bị dao cắt, nhưng vẫn không thể làm được gì.

Cơ thể nhỏ bé đau đớn giãy giụa trong thiên hỏa của Nam Vô Nguyệt, theo ngọn lửa dữ dội, cũng dần biến thành dáng vẻ thiếu niên yêu dã. Nam Vô Nguyệt lúc này giống như không hề cảm thấy đau đớn, khẽ cười nhìn xuống mọi người dưới Dao Trì.

“Chỉ thiếu chút nữa thôi, Bạch Tử Họa, không ngờ ngươi lại phá hỏng chuyện hay của ta.”

Bạch Tử Họa nhìn nó như thể đã đoán ra từ lâu, không nói một lời.

Bóng Nam Vô Nguyệt phai nhạt dần, nhưng nụ cười vẫn kì lạ như trước: “Đừng tưởng giết ta thì thiên hạ sẽ thái bình, chuyện này không kết thúc dễ dàng như thế đâu. Bạch Tử Họa, ngươi cứ chờ mà xem. Không chuyện gì có thể lọt khỏi tầm kiểm soát của ta, cho dù ta chết, nhưng nhất định sẽ khiến cả Lục giới này không được yên ổn. Ha ha ha ha, ha ha ha ha...”

Hình bóng thiếu niên biến trở lại thành Nam Vô Nguyệt nhỏ nhắn. Người có thiện niệm, ác niệm, Yêu Thần cũng có hai mặt thiện, ác. Hoa Thiên Cốt đã dạy Nam Vô Nguyệt bé nhỏ thành người quá hiền lành, quá

ngây thơ, thế nên mặt ác tích tụ hóa thành một người khác. Bản chất của Yêu Thần chính là hủy diệt tất cả, những gì xảy ra ngày hôm nay đã được dự tính từ khi Nam Vô Nguyệt bắt đầu chuyển sức mạnh Yêu Thần sang cho Hoa Thiên Cốt rồi.

Bởi vậy bất kể thế nào, chỉ có thể giết Nam Vô Nguyệt rồi đưa phần hồn lương thiện của thằng bé nhập vào vòng luân hồi.

Một tiếng sét đánh giữa trời quang, năm ngôi sao đột nhiên tỏa sáng chói lọi, thiên lôi tụ lại thành một vệt sáng lóa mắt, chuẩn xác đánh về phía Nam Vô Nguyệt.

“Tỷ tỷ...” Nam Vô Nguyệt nức nở tiếng khóc cuối cùng, chân thân của Yêu Thần lập tức hóa thành mây mù, chỉ còn lại chút máu dính trên Kiến Mộc.

Hoa Thiên Cốt ngửa mặt lên trời rên một tiếng thảm thiết vô cùng, mặt đất bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Ánh sáng của năm ngôi sao vụt tắt, từ từ biến mất trên bầu trời. Cuối cùng Yêu Thần cũng bị tiêu diệt trước khi Ngũ Tinh Diệu Nhật kết thúc.

Ổng tay áo của Bạch Tử Họa tung bay, đang định tự mình thu hồn phách của Nam Vô Nguyệt lại thì bỗng thấy phía trên cây Kiến Mộc trụ lủi bắt đầu chậm rãi đâm ra một nhánh cây xanh biếc, nhanh chóng vươn mình tỏa khắp không trung.

Kiến Mộc hỏi xuân?

Chúng tiên sững sốt nhìn lên trời, mặt đất vẫn không ngừng rung chuyển.

“Tiểu Cốt!” Bạch Tử Họa hoảng sợ nhìn Hoa Thiên Cốt.

Tiếng rên của nàng đã trở thành tiếng cười sảng sặc bi ai, nhưng vẫn thảm thiết như trước. Nàng ngẩng đầu nhìn trời, khuôn mặt lâm lem đầy huyết lệ.

Sát tỷ tỷ ngũ vĩnh viễn không tỉnh lại, Đông Phương và Tiểu Nguyệt đã chết. Mọi người đều bị nàng làm hại. Tiếng cười của Hoa Thiên Cốt không ngừng vang lên, vô cùng đau khổ, người nghe đều rung động. Chúng tiên vừa sờ tay lên mặt, không ngờ lại vương đầy nước mắt.

“Tiểu Cốt, dừng lại!” Bạch Tử Họa thét lên, định tới gần nàng lại bị vách sáng vô hình hất văng ra.

Dường như đại nạn Cộng Công húc đổ Bất Chu Sơn^[2] lại một lần nữa ập tới, gió giạt mây vùn, sắc trời tối mịt, như thể đã sụp xuống. Trăng sao như những viên bi nhỏ, nghiêng đổ hết về một bên chật hẹp, bầu trời như thể rách ra một kẽ hở.

[2] Cộng Công húc đổ Bất Chu Sơn: Ngày xưa Cộng Công cùng Chuyên Húc tranh ngôi vua, Cộng Công thua trận tức giận húc vào núi Bất Chu. Cột chống trời gãy, dây buộc đất đứt. Trời nghiêng về phía Tây Bắc, nên mặt trời, trăng sao di chuyển về phía đó, đất bị trống phía Đông Nam nên sông ngòi và bụi đất đều đổ về bên này.

Rất lâu về sau, mỗi lần nhớ lại cảnh tượng lúc đó, mọi người vẫn hoảng sợ.

Chỉ trong nháy mắt, núi Côn Luân nghiêng, nước Dao Trì cạn.

Là sức mạnh thế nào mới có thể điên đảo vạn vật đất trời như thế?

Không ai có thể quên gương mặt đầy huyết lệ, đáng sợ tới cực điểm kia của Hoa Thiên Cốt cùng tiếng cười sặc sụa tuyệt vọng và gào thét thảm thiết.

Phải đau tới thế nào mới có thể trở nên như vậy?

Xưa có nói:

Thần khóc, đất trời cùng đau, nhật nguyệt nước nở.

Nghẹn ngào không dứt, thiên hạ chuyển dời.

Vì trận chiến ấy, nhân gian đổ mưa máu suốt ba tháng liền, không hề ngừng lại.

Mãi cho tới khi Bạch Tử Họa bất chấp trọng thương, cuối cùng cũng xông vào được kết giới của Hoa Thiên Cốt, ôm nàng đang không ngừng khóc vào lòng.

“Tiểu Cốt! Bọn họ đã chết rồi!”

Hoa Thiên Cốt đỡ đỡ nhìn Bạch Tử Họa, cuối cùng im lặng, rồi đẩy hắn ra quỳ rạp xuống đất, cuộn người thành một khối nhỏ.

Giây phút ấy, tim hai người đều tan thành tro bụi.

Bạch Tử Họa lấy một chiếc bình sứ trắng ra, Hoa Thiên Cốt im lặng không nói gì, hóa thành một làn khói mỏng, bay vào trong.

Lời cuối cùng trước khi chết Đông Phương nói với nàng.

Đừng chết.

Đường Bảo có Lạc Thập Nhất chăm sóc, Kinh Thủy có Hiên Viên Lãng, giờ đã không còn chuyện gì khiến nàng bận tâm nữa. Sống hay chết, có quan trọng gì đâu.

Bạch Tử Họa cất bình vào trong ngực, ánh mắt không còn lãnh đạm trong trẻo như xưa nữa.

Cuối cùng, vẫn là hấn tự tay bắt nàng.

Xung quanh đã không còn là Dao Trì tiên cảnh nữa, bao phồn hoa rực rỡ của quá khứ đều biến mất, giờ chỉ còn lại đồng tro tàn đồ nát.

“Sur đệ! Đệ đã nhìn thấy tất cả tai họa này rồi đấy, Hoa Thiên Cốt bắt buộc phải chết! Chẳng lẽ đệ còn định mềm lòng thêm lần nữa?”

Bạch Tử Họa lạnh lùng nhìn hấn, mắt không có chút cảm xúc nào, Ma Nghiêm không khỏi chột dạ. Tới lúc này rồi, chuyện không nên làm đều đã làm, chẳng lẽ Bạch Tử Họa còn muốn tính sổ với hấn hay sao?

“Là ai hắt nước ao Tuyệt Tình vào nàng?” Một câu thản nhiên, nhưng rõ ràng là đang hỏi tội. Nghê Mạn Thiên vốn cực kì đặc ý bông sỡ tới mức suýt chút nữa quỳ sụp xuống.

“Ta hỏi, là ai?” Bạch Tử Họa đảo mắt nhìn chúng tiên Trường Lưu, mọi người đều như không có chỗ trốn dưới ánh mắt của hấn.

Nghê Mạn Thiên thầm biết có lẽ Bạch Tử Họa đã tính ra, giấu thế nào được, nàng ta hoang mang sợ hãi, quỳ rạp xuống đất.

“Đêm đó không có sự cho phép của ta, ngươi dám vào tiên lao, còn hủy mặt nàng?” Giọng Bạch Tử Họa vẫn bình thản như thường, nhưng mọi người xung quanh lại bất giác rùng mình.

Nghê Mạn Thiên bắt đầu run rẩy, chuyện tới nước này rồi không phải Tôn thượng còn muốn báo thù cho Hoa Thiên Cốt chứ? Không đâu! Thế tôn và phụ thân đều đang ở đây, cho dù người thật sự giận lây sang nàng cũng sẽ không làm gì đâu.

Ma Nghiêm thấy vậy, cả giận nói: “Nước ao Tuyệt Tình là ta hạ lệnh hắt, nếu không phải trong lòng nó mang tạp niệm thì sao lại biến thành thế kia?”

Bạch Tử Họa không nhìn hấn, chỉ bước từng bước tới gần Nghê Mạn Thiên. Nghê Thiên Trượng hoảng loạn che trước mặt con gái.

“Chỉ cần một ngày Nghê Mạn Thiên vẫn là đệ tử của Trường Lưu, thì sẽ phải tuân thủ môn quy của bốn phái.”

Bạch Tử Họa không thềm chớp mắt, nâng kiếm lên, cánh tay trái của Nghê Mạn Thiên đã bị hấn chém đứt.

“Người đã phạm phải bao nhiêu tội, ta không nói tự ngươi rõ, phạt nhỏ cảnh lớn^[3], phạt người diện bích^[4] trong tỉnh thất bảy năm, không được ra ngoài một bước!”

[3] Phạt nhỏ cảnh lớn: Phạt lỗi nhỏ cảnh cáo để sau này không mắc lỗi lớn hơn.

[4] Diện bích: Có nghĩa là ngồi quay mặt vào vách, lấy tích Bồ Đề Đạt Ma sang Trung Hoa đòi Lương Vũ Đế, đến Lạc Dương lên chùa Thiếu Lâm ở núi Tung Sơn ngồi tu thiền, quay mặt vào vách chín năm không nói.

Nghê Thiên Trượng vẫn đứng yên tại chỗ, giận run người, thậm chí Bạch Tử Họa rút kiếm thế nào ông ta cũng không thấy.

Nghê Mạn Thiên chứng kiến cánh tay của mình rơi xuống, còn không cảm nhận được cả đau đớn, sau một lát thì kinh sợ hét toáng lên rồi ngất đi.

Tất cả mọi người đều lùi lại mấy bước, kinh ngạc đứng nhìn, Bạch Tử Họa điên rồi, ngay cả Bạch Tử Họa cũng điên rồi.

Ma Nghiêm trừng mắt nhìn Bạch Tử Họa chăm chăm, thái độ cử chỉ không hề thay đổi, nhưng lại dường như khác hoàn toàn.

“Đệ muốn trút giận, có thể trút hết lên ta! Đệ biết rõ tất cả đều là ta đứng sau sai bảo!”

Bạch Tử Họa quay ngoắt lại, giơ kiếm về phía Ma Nghiêm, nhưng ngay sau đó lại khẽ thả tay, Hoàn Hư kiếm rơi xuống đất. Ma Nghiêm giật mình, nhìn vào đôi mắt lạnh như băng của Bạch Tử Họa.

Có lẽ hẳn muốn, chỉ có điều không thể mà thôi.

Sợi cung vũ trắng noãn bay ra, xoay nửa vòng trên không rồi rơi xuống.

“Chức chương môn này, vẫn nên để huynh làm thôi.” Trong thanh âm đau khổ mang vài phần tự giễu, Bạch Tử Họa ném Hoàn Hư kiếm dính đầy máu thịt Hoa Thiên Cốt và cả cung vũ của chương môn lại, mệt mỏi xoay người bỏ đi, mặc cho đám Sênh Tiêu Mặc có thét gọi thế nào vẫn làm như không nghe thấy.

Khẽ vẫy tay, thú Hanh Tức hăng hái chiến đấu máu dính đầy người ngửa mặt lên trời gầm một tiếng, chạy vội tới trước mặt hắn. Vừa này tận mắt thấy Hoa Thiên Cốt và Bạch Tử Họa giằng co, nó vô cùng khó xử, không biết nên giúp ai, đành phải đứng một bên không dám xen vào.

Bạch Tử Họa vươn tay nhẹ nhàng vuốt lông nó, tâm linh nối liền, tất cả những gì Hoa Thiên Cốt đã trải qua trong lúc bị mù, bị cầm ở man hoang đều nằm hết trong mắt hắn.

“Mày đã làm rất tốt rồi...”

Cổ nén nổi xót xa và hồ thẹn dưới đáy lòng, hấn khẽ gật, vỗ đầu thú Hanh Túc bày tỏ sự khen ngợi.

Trúc Nhiễm thấy thế, lúc này mới tỉnh ngộ. Thì ra vốn dĩ không phải thú Hanh Túc sống ở man hoang, mà là Bạch Tử Họa cố ý đưa vào để chăm sóc và bảo vệ Hoa Thiên Cốt. Vậy nên nó mới đột nhiên xuất hiện bên cạnh nàng, dẫn đường nàng, kiếm ăn cho nàng. Nhưng Hoa Thiên Cốt có lẽ vĩnh viễn cũng không biết điều đó...

Ma Nghiêm nhìn theo bóng Bạch Tử Họa dẫn thú Hanh Túc, ôm Hoa Thiên Cốt và hồn phách của Nam Vô Nguyệt dần đi xa, bỗng thấy mệt mỏi. Tất cả những gì mình làm đều vì hấn, vì Trường Lưu, vì Tiên giới, ấy vậy mà hấn lại ghét lại hận mình, chỉ vì một Hoa Thiên Cốt nho nhỏ mà từ bỏ tất cả. Sớm biết có ngày hôm nay, Ma Nghiêm này tội gì tự làm khổ mình...

Ma Nghiêm mệt mỏi lui lại hai bước, được Sinh Tiêu Mặc kịp thời đỡ lấy. Lúc quay đầu lại thì Trúc Nhiễm không biết đã biến mất từ khi nào rồi.

Bạch Tử Họa cười gió bay đi, gương mặt vẫn lạnh như băng. Đau đớn còn hơn chết lòng, hấn nợ Tiểu Cốt quá nhiều, quá nhiều.

Không ai biết, Tiểu Cốt quan trọng với hấn nhường nào. Không ai biết...

Chính hấn cũng không biết...

Nhưng ít ra lúc này đây, nàng lại quay về bên hấn.

Hoa Thiên Cốt, từ nay nhốt dưới đáy biển Trường Lưu, vĩnh viễn không thể trở mình.

Lại là trăng tròn, Hoa Thiên Cốt tỉnh dậy từ giấc ngủ say, im lặng ngẩng đầu nhìn bóng trăng vờ in trong nước.

Từ đáy biển nhìn lên mặt biển, cũng giống cảm giác từ mặt đất nhìn lên bầu trời, có điều càng yên tĩnh và xanh thẳm hơn thôi. Thỉnh thoảng có chú cá nhỏ bầy màu bơi từ đầu nguồn lên, còn có cá Cồn Cồn với chiếc bụng căng tròn bơi thong thả về phía trước. Chúng nó là chim bay trên trời, còn nàng là sơn ca trong lồng sắt.

Mười sáu năm, nàng bị giam dưới đáy biển Trường Lưu suốt mười sáu năm.

Kết giới rất lớn, nàng có đủ không gian để bơi lội tung tăng, có thể xem mặt trời mọc, mặt trăng lặn, có thể nghe tiếng sóng biển rì rào, như thể bị giam vào một bong bóng trong suốt. Nhưng không ai thấy được nàng, cá thường nghênh ngang bơi qua bơi lại bên người nàng, nhưng chỉ cần nàng khẽ chạm tay lại xuyên thẳng qua một khoảng không vô hình vô tận.

Nàng biết mình đang ở trong một không gian khác của kết giới, có lẽ Bạch Tử Họa sợ nàng buồn chán và cô đơn nên mới cho nàng một khoảng biển lớn làm bầu trời, cho nàng vô số cá nhỏ làm bạn bè như vậy.

Cuộc sống bị cầm tù không hẳn hoàn toàn tăm tối. Nàng đắm mình trong khoảng sắc xanh đậm, nhìn sao ngấm trăng, nghe cá voi hát, bất giác đã mười sáu năm.

Không ai biết nàng ở trong này, cũng không ai ngờ nàng lại bị giam dưới đáy Trường Lưu.

Suốt mười sáu năm, nàng không hề thấy bất cứ người nào, cũng chưa từng gặp Bạch Tử Họa. Thời gian cứ im lặng trôi đi như thế, nàng ép mình không được nhớ lại những người đó, những chuyện đó trong quá khứ. Chua xót và đau đớn, tất cả đều chìm ngấm trong biển rộng sâu thẳm như nàng

đây. Có đôi khi nhìn một đám mây bay, một gốc san hô, một người cá nàng cũng có thể chăm chú rất lâu, rất lâu. Rồi khi mệt mỏi lại nhắm mắt vào, im lặng ngủ, mặc cho cơ thể lay động trong làn sóng.

Nàng chưa từng tìm cách chạy trốn hoặc phá vỡ kết giới này. Đối với nàng mà nói, không còn thế giới nào tốt đẹp hơn nơi này nữa, ở đây sẽ không có bất kì kẻ nào tới tổn thương nàng, nàng cũng không thể làm hại bất kì ai.

Nàng cho rằng mình có thể mãi như vậy, nhưng ông trời ngay cả chút yên ổn ấy cũng không chịu bằng lòng ban phát.

Khi đáy biển sôi sục dữ dội, từng làn sóng đập mạnh vào bề mặt kết giới, Hoa Thiên Cốt bừng tỉnh trong giấc ngủ say.

Nàng không nói, suốt mười sáu năm nay nàng chưa bao giờ nói.

Hoa Thiên Cốt hơi mấp máy môi, trong lòng có dự cảm không lành. Cảm giác này rất quen thuộc, cũng ép nàng rơi vào tình cảnh không thể lùi bước hết lần này tới lần khác.

Nếu không phải có kẻ đánh nhau trong biển, thì chính là Trường Lưu bị ngoại xâm. Nhưng trong kết giới nàng chỉ thấy được phong cảnh và người cá vô hại, ngoài ra không nhìn thấy bất kì thứ gì khác, cũng không thể cảm nhận được.

Trừ phi lần này, là xông về phía nàng...

Nàng nhắm mắt lại, mơ hồ cảm nhận được hơi thở quen thuộc, cũng nghe thấy trái tim bình tĩnh suốt mười sáu năm bắt đầu đập dữ dội điên cuồng. Không phải vì kích động mà vì sợ hãi.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Hoa Thiên Cốt bức thiết muốn biết, có điều hiện giờ nàng không thể sử dụng chút sức mạnh nào, thứ duy nhất có thể dùng chính là máu của mình.

Hoa Thiên Cốt cắt một vết trên tay, viết chú văn lên khắp vách kết giới. Nàng chỉ mong có thể nhìn thấy, nàng muốn biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì.

Một gương mặt vừa thân quen lại vừa xa lạ hiện ra trước mắt nàng. Nàng khẽ nhíu mày, lại không lộ vẻ gì. Mở miệng muốn nói, lại không phát ra tiếng. Bao nhiêu cô đơn, bao nhiêu nỗi nhớ lại một lần nữa như kim châm đâm mạnh vào thần kinh đã chết lạng của nàng.

Lạc Thập Nhất không thay đổi chút nào, bên cạnh là Nghê Mạn Thiên xinh đẹp rực rỡ như xưa, nhưng không hiểu sao lại mất một tay. Chỉ có Khinh Thủy đã không còn dáng vẻ ngây ngô, khuôn mặt dịu dàng lại mang theo chút thướt tha quý phái. Cậu ấy cuối cùng cũng vì Hiên Viên Lăng mà từ bỏ trường sinh bất lão.

Lạc Thập Nhất đau lòng và khó xử, cố gắng giải thích gì đó với con bé, nhưng mặt con bé lấm lem đầy nước, ra sức lắc đầu. Nghê Mạn Thiên lại đầy oán hận, ra chiêu vừa ác vừa độc. Lạc Thập Nhất chắn giữa hai người, nhất thời lúng túng.

Tuy nàng có thể thấy, lại không nghe được tiếng của bọn họ, chỉ có sóng cuộn xoáy dữ dội. Hoa Thiên Cốt biết ngoài kia cũng không nhìn thấy nàng. Bọn họ ở hai thế giới khác nhau, có lẽ từ nay về sau sẽ không còn cơ hội gặp lại.

Mắt Hoa Thiên Cốt dán chặt vào đứa bé áo xanh, cẩn thận nhìn mặt nó, xem nó đầm nước mắt hét toáng lên với Lạc Thập Nhất, khẩu hình là một tiếng không thể quen thuộc hơn – “Mẹ Cốt Đầu.”

Tay Hoa Thiên Cốt chống lên kết giới, vùi đầu bật cười, hòng lại có chút nghẹn ngào.

Mười sáu năm, mười sáu năm ròng, cuối cùng Đường Bảo cũng tu thành hình người, đáng yêu hết như nàng tưởng tượng. Thảo nào nàng thấy thân quen như thế, thì ra con bé lấy hình dáng giống hết nàng khi xưa.

Yêu khác con người, tướng do tâm sinh, tâm hướng về ai, thì lớn lên sẽ giống người đó. Nếu quyết định cuối cùng của Đường Bảo là biến thành nữ thì có nghĩa con bé đã yêu Lạc Thập Nhất rồi. Hai điều duy nhất khiến nàng bận tâm trên đời này chính là nó và Kinh Thủy. Chỉ cần hai người tìm được hạnh phúc và bền vững chân thì dù bản thân có bị giam ở đây vĩnh viễn, nàng cũng cam lòng.

Hoa Thiên Cốt chưa bao giờ xa Đường Bảo lâu như thế. Nàng tham lam dán mắt vào con bé. Nếu Tiểu Nguyệt như là con nàng, thì Đường Bảo chính là con nàng, là máu thịt, là tất cả yêu thương của nàng. Từ trước khi gặp được sư phụ, nó đã luôn ở bên cạnh nàng làm bạn. Đối với nàng, Đường Bảo quan trọng không hề kém sư phụ... Nhưng nàng không xứng là một người mẹ, nàng bỏ lỡ mười sáu năm trưởng thành quan trọng nhất của con bé, ngay cả khi nó hóa thân thành người, nàng cũng không ở cạnh bên.

Thấy con bé, Lạc Thập Nhất và Nghê Mạn Thiên cãi nhau ngày càng dữ dội, sự vui vẻ và kích động trong lòng Hoa Thiên Cốt chẳng mấy chốc đã biến thành lo lắng sợ hãi. Nàng đọc được vài khẩu hình của ba người, thì ra Đường Bảo định một mình lên tới cứu nàng, cũng không rõ tại sao con bé lại biết nàng bị giam dưới đáy biển Trường Lưu, cũng tìm được cách cứu nàng. Nhưng ngay giây phút cuối cùng, ba người Nghê Mạn Thiên, Lạc Thập Nhất và Kinh Thủy lại chạy tới.

Đường Bảo mới tu luyện thành người được một thời gian ngắn, sao có thể là đối thủ của Nghê Mạn Thiên. Lạc Thập Nhất lại cản con bé không chịu giúp nó, trong cơn giận dữ nó đánh cả hai người, Lạc Thập Nhất vừa phải ngăn cản những đòn tấn công dồn dập của con bé, vừa phải bảo vệ sợ

Nghê Mạn Thiên ngộ thương nó. Khinh Thủy thấy ba người đánh túi bụi chỉ có thể đứng bên cạnh lo lắng mà thôi.

Bỗng một ánh sáng bạc lóe lên, Bạch Tử Họa tới. Đường Bảo ngạc nhiên bèn trong biển, tuyệt vọng đong đầy ánh mắt. Nó vất vả suốt mười sáu năm, chỉ để cứu Hoa Thiên Cốt ra ngoài. Không ngờ đúng thời khắc then chốt, Lạc Thập Nhất và Nghê Mạn Thiên tới cản. Bây giờ Bạch Tử Họa lại xuất hiện, nó khó còn cơ hội nữa.

Hoa Thiên Cốt thấy Đường Bảo cúi đầu nức nở, đau lòng đập vào vách kết giới. Nàng muốn nói với con bé rằng, đừng lo lắng, mau về đi. Giờ nó đã hóa thành người, Lạc Thập Nhất lại yêu nó, nắm chắc hạnh phúc của mình là được rồi, còn tới cứu nàng làm gì nữa.

Bạch Tử Họa thấp giọng nói gì đó, Đường Bảo quỳ xuống, vừa khóc vừa ra sức đập đầu cầu xin người, bất kể Lạc Thập Nhất có kéo thế nào cũng không chịu đứng lên.

Bạch Tử Họa thân nhiên lắc đầu, phẩy tay áo xoay người, định bỏ đi.

Đường Bảo vẫn không cam lòng khóc xin, tìm Hoa Thiên Cốt thít chặt. Khinh Thủy và Lạc Thập Nhất đều kéo nó đứng dậy, chạy như bay ra khơi.

Hoa Thiên Cốt buồn bã nhìn Đường Bảo khóc không thành tiếng, bất lực ngã xuống. Không ngờ tình hình đột biến, cơ thể Đường Bảo co lại, biến thành con sâu nho nhỏ, lao thẳng vào kết giới của nàng như tên tuột khỏi cung.

Nghê Mạn Thiên thấy Đường Bảo liều lĩnh bay qua mặt mình, oán hận đè nén nhiều năm bùng ra, không nghĩ nhiều, đánh một chương cực mạnh.

Bạch Tử Họa vội vàng quay đầu lại, muốn ngăn nhưng không kịp. Hoa Thiên Cốt nhìn Lạc Thập Nhất và Khinh Thủy hoảng sợ thét to, nhưng lại

không nghe thấy tiếng gì.

Chỉ thấy cơ thể Đường Bảo trong nước biển dần biến thành hình người, góc váy bay lên, rơi xuống chỗ nàng. Cơ thể nhỏ bé dần đung vào kết giới trong suốt, hai tay chạm vào hai tay Hoa Thiên Cốt, như thể chậm chậm bay thẳng vào lòng nàng.

Đã có quá nhiều chuyện xảy ra, Hoa Thiên Cốt không biết nên đổi mặt bằng thái độ gì. Người nàng tản ra một vàng tím nhạt.

Giây phút hai tay Đường Bảo chạm vào góc kết giới, kết giới trong suốt này cuối cùng cũng tan vỡ.

Hoa Thiên Cốt ôm chặt cơ thể nhỏ bé kia vào trong lòng. Máy người còn lại đều sợ ngậy người trước biến cố này, chờ dẫn nhìn Hoa Thiên Cốt phá kết giới mà ra và Đường Bảo hồn phi phách tán.

“Mẹ Cốt Đầu...” Đường Bảo lấm lem nước mắt nhìn nàng, “Cuối cùng con cũng thấy mẹ...”

Hoa Thiên Cốt nắm chặt tay nó.

“Con là Đường Bảo đây, mẹ còn nhận ra con không?” Đường Bảo khề thì thào.

Môi Hoa Thiên Cốt run bần bật, không nói được gì, chỉ ra sức gật đầu. Nhận ra chứ, sao không nhận ra được, Đường Bảo nhà nàng, có hóa thành tro bụi nàng vẫn nhận ra.

“Con xin lỗi, để mẹ bị giam một mình trong này nhiều năm như thế, đến bây giờ con mới tới cứu mẹ.” Nó đã rất cố gắng, thật sự rất cố gắng. Trước kia nó là con sâu lười nhác, nhưng bắt đầu từ hôm đó ngày nào cũng chăm

chỉ luyện pháp thuật, vất vả lắm mới biến hình được. Nó đã nghĩ tất cả mọi cách, nhưng vẫn vô ích, không cứu được nàng.

“Rõ ràng mẹ đã hứa với con, sẽ không bao giờ bỏ con lại một mình nữa, nhưng hết lần này tới lần khác lại nuốt lời!” Trơ mắt nhìn ba chết, nhìn nàng bị bắt, một đứa bé như nó sao chịu nổi. Cho dù có Lạc Thập Nhất ở bên chăm sóc, nó sẽ vui vẻ được sao? Người quan trọng nhất với nó vẫn là mẹ Cốt Đầu! Rõ ràng đã hứa rồi, hai người sẽ ở bên nhau mãi không chia xa.

“Không... không bao giờ bỏ con lại nữa...”

Hoa Thiên Cốt ôm chặt lấy nó, cổ họng khản đặc cuối cùng cũng vang lên vài từ, tiếng khóc đau đớn như rên rỉ.

Đường Bảo mỉm cười, lập tức cơ thể thu nhỏ lại, biến thành con sâu mập mập đáng yêu, rồi cuối cùng cũng dần tan biến trên không.

Lạc Thập Nhất lập tức đổ sụp xuống đất, ánh mắt đau đớn tuyệt vọng đọng đầy nước mắt. Bao năm qua, trong lòng nàng, hắn vẫn mãi không bằng Hoa Thiên Cốt. Bao năm qua, có lẽ nàng chưa bao giờ yêu hắn...

Khinh Thủy kinh hoàng che miệng, hai vai run bần bật, sao lại thành thế này, sao lại thành thế này!

Nghê Mạn Thiên cười lạnh từ tận đáy lòng, Đường Bảo bất chấp lệnh cấm định lên thả Yêu Thần, nàng ra tay trừng phạt là đúng lẽ thường. Dù có lỗi thì cũng lắm chỉ là xuống tay quá nặng mà thôi. Nàng không vừa mắt con sâu kia từ lâu rồi, đặc biệt là mấy năm nay, tình yêu sư phụ dành cho nó ngày càng sâu đậm. Chẳng qua chỉ là một con sâu mà dám cướp người thương của nàng. Cả ngày lẫn đêm nàng đều bị ghen ghét đố kỵ gặm cắn, muốn giết nó. Có điều tuy Hoa Thiên Cốt bị cầm tù, sư phụ lại không lúc

nào không bảo vệ nó. Bây giờ trời ban cho nàng cơ hội, nàng cũng có lí do chính đáng giết nó, cuối cùng không còn ai cướp sự phụ của nàng nữa!

Bạch Tử Họa chứng kiến Hoa Thiên Cốt và Đường Bảo trưởng thành từng chút một trong Tuyệt Tình điện. Nhưng bây giờ Đường Bảo lại chết ngay dưới mắt hắn, sao hắn có thể không khó chịu, không áy náy được. Có điều người khiến hắn càng lo lắng hơn chính là Hoa Thiên Cốt. Nàng đã liên tiếp thấy Sát Thiên Mạch hôn mê, Đông Phương Úc Khanh và Nam Vô Nguyệt chết, bây giờ lại thêm Đường Bảo nữa, làm cách nào để thừa nhận đây?

Kết giới đã vỡ, hắn phải lập tức thi pháp, giam nàng lại lần nữa.

Bỗng thấy Hoa Thiên Cốt từ từ ngẩng đầu đứng dậy, không còn đau đớn như khi Đông Phương Úc Khanh và Nam Vô Nguyệt chết, mà thay vào đó là vẻ lạnh lùng mênh mông. Có lẽ chỉ khi người ta tuyệt vọng tới tận cùng, không còn lưu luyến gì thế gian này mới có ánh mắt vô tình lạnh băng như thế.

Tất cả mọi người đều bất giác rung mình, hàn khí thấu xương.

“Tiểu Cốt! Đừng!”

Tiếc rằng giờ đây Bạch Tử Họa không thể ngăn cản được nữa. Hắn phụt một búng máu ra, khí huyết trên người liên tục nổ tung, hai đầu gối mềm nhũn, ngã xuống đất, ấn kí màu đỏ giữa mi tâm nhấp nháy không ngừng, sau đó hoàn toàn biến mất.

Trên không gió nổi mây vần, bầu trời biến thành màu tím đậm, nước biển chảy ngược lên trên, giữa không gian xuất hiện vô số cột nước.

Đất rung núi chuyển còn dữ dội hơn mười sáu năm trước, mà đây, mới thật sự là Yêu Thần xuất thế, muôn dân lầm than.

Mặt biển mênh mông vô hạn lập tức nở đầy hoa trắng, theo cột nước chạy thẳng về phía chân trời, tựa như là một trận tuyết lớn, tản khắp trong gió. Da nàng lại trắng nõn như xưa, sau đó người dần cao lên, tóc chuyển tím, dài ra, tỏa khắp xung quanh.

Mọi người kinh ngạc lắc đầu, nhìn Hoa Thiên Cốt dần trưởng thành. Ánh sáng đã tắt, mái tóc như một tấm màn lớn khuấy động trong nước biển. Mái tóc dài tung bay từ từ rơi xuống, mềm mượt như dải ngân hà chảy dọc Cửu Thiên. Khói mỏng lượn lờ, váy hoa sắc tím, vạt áo đung đưa, ngọc bội đính đang khẽ gõ.

Hương thơm ngào ngạt lan tỏa, tựa như chiếc đèn hoa cháy mạnh, vừa lẻ loi lại vừa lạnh lùng. Vẻ đẹp này, trong lòng lấy lại có chút thần bí và tinh khiết. Đó là vẻ đẹp khuynh thành khiến vạn vật phai mờ, vẻ đẹp của tuyệt vọng, vẻ đẹp của cô độc. Rõ ràng cực kì mê người lại khiến người ta lạnh thấu xương, tựa như chỉ cần liếc một cái là nhìn thấy trái tim tan nát.

Hoa Thiên Cốt rũ mắt xuống, bước tới đâu là nơi đó nở đầy hoa tươi, chẳng mấy chốc đã trải một đường hoa rực rỡ trên bầu trời.

“Lạc Thập Nhất.”

Hoa Thiên Cốt khẽ gọi, giọng nói mang theo tiếng vọng cực lớn, quanh quẩn ở phía chân trời. Nửa khuôn mặt thấp thoáng dưới chiếc mao lĩnh màu tím, lông mi vì yêu hóa mà trở nên dài vô cùng, khẽ vểnh lên trên, giống như một lớp sa mỏng màu tím phủ sương, giọng nói nhẹ nhàng mà rung động.

“Đường Bảo quen cảnh nhộn nhịp, ghét nhất cô đơn. Không ai chăm sóc, lẻ loi một mình sẽ rất đáng thương. Con bé đã yêu huynh như thế, huynh đi theo nó được không?”

Vừa nói, tay đã bắn ra một bông hoa nhỏ xanh biếc.

Lạc Thập Nhất không nói gì, lẳng lẳng nhìn nàng, sau đó mỉm cười gật đầu, từ từ nhắm mắt lại. Khoảnh khắc đóa hoa chạm tới thân thể, cả người hắn bỗng bừng sáng, rồi vỡ thành vô số đóa hoa nhỏ xanh biếc, tung bay theo gió.

Xung quanh vọng tới tiếng khóc thét rung chuyển đất trời của Nghê Mạn Thiên. Nàng ta nhào tới phía Hoa Thiên Cốt như một kẻ điên, nhưng Hoa Thiên Cốt chỉ khẽ nhấc tay, đã giữ chặt Nghê Mạn Thiên lại trên không trung.

Trong chớp mắt lại có một bóng người vụt tới, lần này nàng không tránh, mặc cho con dao găm lạnh như băng đâm sâu vào ngực.

Khinh Thủy khóc tới mức mặt đầy nước mắt, xé ruột xé gan gào lên: “Người giết Thập Nhất sư huynh! Người giết Thập Nhất sư huynh rồi!”

Hoa Thiên Cốt không nói gì, nhìn Khinh Thủy phần nộ kéo cổ áo nàng liên tục chất vấn.

“Tại sao lại thành ra thế này? Tại sao lại thành ra thế này? Người giết ta là được! Tại sao còn giết Thập Nhất sư huynh? Đường Bảo là ta hại chết! Là ta hại chết nó!”

Khinh Thủy mệt mỏi buông nàng ra, ngã xuống đất, bụng mặt khóc không thành tiếng.

“Là ta phát hiện Đường Bảo tìm được cách cứu người ra ngoài, sau đó nói cho Nghê Mạn Thiên và Thập Nhất sư huynh! Là ta bảo Nghê Mạn Thiên tới ngăn con bé!”

Hoa Thiên Cốt khẽ lùi lại, kinh ngạc nhìn Khinh Thủy. Đôi mày ấy, ánh mắt ấy, dưới dòng chảy thời gian đã không còn là người nàng thân thiết khi xưa nữa.

Khinh Thủy ngẩng đầu lên, hung hãn nhìn nàng.

“Đúng thế! Ta không muốn ngươi ra ngoài! Ta muốn ngươi bị nhốt cả đời! Sóc Phong vì ngươi mà chết, bao nhiêu đệ tử Trường Lưu vì ngươi mà chết! Bây giờ ngay cả Thập Nhất sư huynh cũng bị tự tay ngươi giết chết! Hoa Thiên Cốt! Ngươi là yêu quái! Là tai họa! Tại sao không ở nơi ngươi nên ở để tự hối lỗi đi, còn muốn ra ngoài hại người khác?! Bây giờ Đường Bảo đã chết, Thập Nhất sư huynh cũng chết! Đều là ngươi hại họ! Vì sao? Vì sao chứ? Ta chờ Hiên Viên Lăng suốt mười sáu năm! Khó khăn lắm mới tới ngày chàng từ bỏ ngươi! Rõ ràng chỉ cần thêm mấy ngày nữa thôi, chỉ cần vài ngày nữa thôi là bọn ta sẽ thành thân! Vì sao? Vì sao Đường Bảo lại muốn thả ngươi ra vào đúng lúc này?! Lần trước ngươi bị đày tới man hoang, chàng đã sắp chấp nhận ta rồi, vậy mà ngươi vừa về thì tất cả thay đổi hết! Cái gì cũng thay đổi! Từ nhỏ tới lớn, mặt nào ngươi cũng hơn ta, cái gì cũng muốn cướp của ta! Cướp sư phụ của ta! Ngay cả người ta yêu cũng muốn cướp! Đời này rốt cuộc ta nợ ngươi cái gì mà ngươi lại cướp hết trái tim của những người bên cạnh ta như vậy?!”

Hoa Thiên Cốt mệt mỏi buông tay xuống, ánh mắt càng lạnh lùng hơn. Tại nàng quá ngốc hay quá chậm chạp, ở bên Khinh Thủy bao năm mà vẫn không biết thâm tâm cậu ấy có nhiều nỗi đau và bất cam đến thế. Nhưng Khinh Thủy vẫn mỉm cười với nàng, khoan dung giúp đỡ nàng, mãi cho tới khi gút mắc trong lòng càng chặt, hai người họ đều không thể tháo nổi.

Hoa Thiên Cốt chậm rãi bước một bước, nhìn lên trời xanh, mắt hiện vẻ tự giễu. Bây giờ nàng lấy lại được tự do, nhưng trời đất bao la, lại không có nơi nào dung thân.

“Tiểu Cốt!” Bạch Tử Họa khó khăn gọi nàng. Phong ấn của hắn bị nàng phá tan, tu vi mất hết, tiên thân cũng mất, giờ chỉ còn là một người bình thường.

Hoa Thiên Cốt từ từ xoay người nhìn hắn, vạt áo tím bay trong gió, dùng giọng nói xa lạ sau khi trưởng thành mà gần từng tiếng.

“Bạch Tử Họa, một trăm lẻ ba nhát kiếm, mười bảy lỗ thủng, sọc khắp người ta, không chỗ nào không phải chàng tặng. Mười sáu năm giam cầm, thêm hai mạng người kia nữa, những gì nợ chàng ta sớm đã trả hết. Cung linh đã nát, Đoạn Niệm đã tàn, từ nay về sau, ta và chàng, thầy trò ân đoạn nghĩa tuyệt!”

Bạch Tử Họa đau lòng tròn tròn mắt, nhìn nàng không hề lưu luyến giương tay lên, ném đồng mảnh vỡ cung linh xuống dưới chân hắn.

“Tiểu Cốt!” Giọng Bạch Tử Họa run bần bật, là tại hắn không chăm sóc Đường Bảo cẩn thận, là tại hắn khiến nàng chịu nhiều oan ức và khổ sở như thế. Giờ đây kẻ chết đã chết, người đi đã đi, kẻ phản bội đã phản bội, nàng lại định vứt bỏ tất cả sao?

Họng Bạch Tử Họa không ngừng trào máu, hắn vươn tay muốn giữ chặt nàng, lại chỉ bắt được khoảng không vô tận.

Tất cả mọi người trên thế gian đều vứt bỏ nàng, nàng cũng từ bỏ cả thế gian. Bây giờ, đối với nàng mà nói, thế gian không còn gì đáng lưu luyến quý trọng nữa.

Trái tim nàng đã chết theo Đường Bảo, vĩnh viễn hóa đá.

Nụ cười của nàng, sự nỗ lực của nàng ở Tuyệt Tình điện hắn đều thấy. Nàng vì hắn thái rau, vì hắn đánh đàn, buộc tóc cho hắn, đút máu cho hắn, trộm thần khí giải kịch độc cho hắn, chịu hình đi đày vì hắn mà vẫn không than một tiếng. Nàng vì hắn mà chịu hết khổ sở, nhận hết giày vò.

Cuối cùng của cuối cùng, nàng nói, cung linh đã nát, Đoạn Niệm đã tàn, từ nay về sau, thầy trò ân đoạn nghĩa tuyệt...

Tầm mắt Bạch Tử Họa trở nên mờ ảo, nhìn Hoa Thiên Cốt thu Nghê Mạn Thiên vào trong tay áo. Nếu ngay cả Lạc Thập Nhất nàng còn giận chó

đánh mèo, thì Nghê Mạn Thiên chắc chắn sẽ sống dở chết dở.

“Tiểu Cốt... Đừng...” Đừng rời xa sư phụ.

Hắn cho rằng tất cả những gì mình làm đều đúng, thì ra hắn sai rồi, sai hết rồi! Cuối cùng chính hắn lại ép Tiểu Cốt thành Yêu Thần, đẩy thầy trò họ tới mức không thể cứu vãn được.

Bóng Hoa Thiên Cốt không chút lưu luyến ngày càng đi xa, chỉ để lại đường hoa thật dài phía sau trên bầu trời và tiếng khóc nghẹn ngào của Khinh Thủy.

Bạch Tử Họa từ từ nhắm mắt lại, hắn ở dưới đáy biển trông nàng suốt mười sáu năm, nàng bị nhốt, hắn cũng bị nhốt cùng nàng. Hắn không thể nói rõ đó là chuộc lỗi hay là gì. Ngày ngày nhìn nàng từ phía xa, hắn tưởng rằng có thể mãi mãi như thế. Nhưng giờ đây, tất cả đã không quay lại được nữa rồi...

“Sao rồi?”

Thấy bóng Sênh Tiêu Mặc chậm rãi lan vào điện như một làn khói mỏng, Ma Nghiêm đứng phắt dậy, nhất định đã chờ rất lâu.

Môi Sênh Tiêu Mặc hơi tái, mắt đặc sương mù không tản đi, từ lâu đã không còn vẻ ngả ngón của ngày xưa, chỉ hơi chau mày, lắc đầu.

Ma Nghiêm ngã phịch xuống ghế chường môn, hai tay nắm chặt, mặt lộ vẻ oán hận khiến vết sẹo càng trở nên u ám đáng sợ.

“Xin lỗi, đệ không ngăn được nó.” Sênh Tiêu Mặc bước lên một bước, hơi lão đảo, Ma Nghiêm giật mình muốn tới dìu hắn, Sênh Tiêu Mặc lại khẽ phất tay: “Đệ không sao.”

“Bị thương? Trúc Nhiễm?”

Sênh Tiêu Mặc cười khở tự giễu: “Không hồ là đệ tử của sư huynh, nếu cứ tiếp tục thế này, sợ rằng Tiên giới không ai trị được.”

Ma Nghiêm đập bàn: “Chỉ tại ta trước kia mềm lòng mới khiến muôn dân Tam giới lâm than.”

“Sư huynh không cần tự trách mình, dù sao...” Tiếng vọng quanh hai vòng quanh miệng rồi hoàn toàn biến mất, đệ tử ngoài điện vội vàng chạy tới bẩm báo.

“Bẩm Thế tôn, Nho tôn, Bồng Lai đảo vừa nhận được chiến thiếp của yêu ma, lập tức xin các tiên phái khác cứu viện khẩn cấp.”

“Tiếp theo là Bồng Lai ư?” Sênh Tiêu Mặc thở dài nói nhỏ: “Sư huynh có dự tính gì không?”

“Mạn Thiên dù sao cũng là đồ nhi của Thập Nhất, bây giờ còn đang nằm trong tay yêu ma không rõ sống chết thế nào. Trường Lưu có thẹn với Bồng Lai, không thể bỏ mặc. Có điều chưa tới một năm đã hơn chín tiên phái bị diệt, bây giờ các tiên phái khác lo thân mình chưa xong, tránh còn không kịp, e rằng sẽ không có ai tới giúp.”

“Chẳng lẽ chỉ có thể ngồi chờ chết? Nhưng nếu như không có Yêu Thần, chỉ đối phó với Trúc Nhiễm và hai giới yêu ma...”

“Quả thật bây giờ nó chưa ra tay, nhưng nếu gặp chuyện Trúc Nhiễm không giải quyết được thì chẳng lẽ chịu khoanh tay đứng nhìn sao? Tới lúc đó, chỉ cần nó phẩy tay áo, sợ rằng Tiên giới còn không thể tồn tại. Bởi vậy các phái mới biết rõ có liên minh thì cũng là lấy trứng chọi với đá, càng sớm bị diệt, nên là tự bảo vệ mình, bắt chấp tất cả, kéo dài được ngày nào thì hay ngày ấy.”

Mãi lâu Sênh Tiêu Mặc mới nói: “Chẳng phải bọn chúng hận Trường Lưu nhất sao...”

Ma Nghiêm lắc đầu: “Cho nên mới phải để tới cuối cùng. Dã tâm của Trúc Nhiễm ta hiểu rất rõ. Nó sẽ từ từ tiêu diệt mấy tiên phái nhỏ trước để mọi người hoang mang lo sợ, vừa hưởng thụ cảm giác thích thú đó, vừa trả thù...”

“Nếu không thể dùng sức thì dùng trí, chúng ta sẽ ra tay với Trúc Nhiễm trước.”

“Ngay từ đầu ta đã nghĩ thế, có điều bây giờ, e là không kịp...”

Hai người nhìn nhau, nghĩ tới điều gì, sắc mặt không hện mà cùng tái mét.

“Nhất định phải coi chừng Tử Họa.” Cuối cùng Ma Nghiêm vẫn sốt ruột đứng dậy vội vàng ra khỏi điện.

“Sur huynh! Huynh đi đâu?”

“Ta đi tìm Mặc Băng tiên.”

Sênh Tiêu Mặc nhớ lại một lát, trong đầu hiện ra một bóng người áo trắng, bất giác sững sờ, lập tức hiểu được ý của Ma Nghiêm.

“Sur huynh, huynh muốn tới Thục Sơn? Không được đâu, hấn chắc chắn sẽ không đồng ý. Hơn nữa... Không thể làm như vậy...”

Ma Nghiêm cố chấp lắc đầu: “Ai quản được nhiều thế.”

Ở Bắc Cực băng tuyết mênh mông vô bờ, trời rét đất lạnh, ngoài màu trắng ra thì không còn thấy một màu nào khác.

Trúc Nhiễm khoanh nhét hai tay vào ống áo, cúi đầu im lặng đứng trước vách băng đã ba ngày không hề nhúc nhích, nếu như không phải đôi mắt mở to thỉnh thoảng lại chớp một, hai cái thì người khác chắc chắn sẽ tưởng rằng gã đang ngủ hoặc đã bị đông cứng.

Cuối cùng cũng nghe thấy bên trong có động tĩnh, khuôn mặt đầy sẹo của gã nở nụ cười.

“Thần tôn, Trúc Nhiễm cầu kiến.”

“Vào đi.” Một giọng nói kì ảo vọng tới từ khắp nơi, giống như dung hòa tất cả những bản nhạc và âm thanh động lòng người, không ngừng quần quanh suốt từ tai tới lòng ngực.

Trúc Nhiễm khẽ hít sâu rồi đi vào, một luồng hương hoa thổi tấp vào mặt gã, màu sắc rực rỡ ngập tràn. Trúc Nhiễm có chút váng đầu, vội vàng phong bế khứu giác.

Hoa Thiên Cốt nằm trên đài băng đưa lưng về phía gã, tay phải nghiêng nghiêng đỡ đầu, khoác hờ chiếc áo lông cáo, bờ vai lộ ra ngoài, dây lưng và vạt váy màu tím trượt khỏi đài băng cao cao kéo dài trên mặt đất, mái tóc dài đen nhánh như mực chỉ dùng một nhánh hoa vắn lên, đen tới mức như thể muốn hút cả người đối diện lại không cho chút ánh sáng, giống một dòng suối mượt mà uốn lượn từ trên đài xuống, không hề rời chút nào.

Trúc Nhiễm có chút nghẹt thở, ngẩng đầu lên chỉ thấy chiếc tua màu tím vắt qua lưng nàng lọt vừa tầm mắt. Dẫu ngoài kia gió có gào thét thì cũng không lạnh bằng một nửa trong này.

“Có chuyện gì?” Một năm nay, phần lớn thời gian nàng đều nghỉ ngơi ở đây. Nếu không cần thiết, Trúc Nhiễm sẽ không tới quấy rầy, nàng cũng lười quản hần mưa nắng thất thường bên ngoài.

“Vân cung đã xây dựng xong, mời Thần tôn di giá.”

Trúc Nhiễm nhìn Hoa Thiên Cốt xa lạ cách trở trước mắt, từ bên ngoài tới nội tâm đã hoàn toàn thay đổi. Đó không còn là đứa bé ngây thơ tốt bụng mà gã biết nữa, tính tình cũng trở nên lãnh đạm và lập dị, nhưng điểm nào cũng hoàn mỹ như một vị thần.

Ánh mắt nàng khi đó còn đau đớn tuyệt vọng hơn cả khi bị Bạch Tử Họa tổn thương. Hoa Thiên Cốt chỉ thì thào nói ba chữ – cứu Đường Bảo.

Cho dù bây giờ đã trở thành Yêu Thần, Hoa Thiên Cốt lại không cầu gì cũng không mong gì, chỉ nghĩ tất cả mọi cách để đạt được mục đích cứu Đường Bảo.

Đông Phương Úc Khanh và Tiểu Nguyệt chết còn có thể nhập vào luân hồi, Sóc Phong chết còn để lại đá Nữ Oa. Còn Đường Bảo thì thật sự hoàn toàn tan biến, không để lại thứ gì. Dù có là Yêu Thần, nàng cũng không thể hồi sinh một con linh trùng ngay cả hồn phách cũng không còn.

Tất cả mọi chuyện đều nằm ngoài dự đoán của Trúc Nhiễm, nhưng vẫn nằm trong lộ trình gã chờ mong. Khi đó Trúc Nhiễm mỉm cười, miệng khẽ nhả ra bốn chữ – Tam Thiên Yêu Sát. Trong đôi mắt sắc tím của Hoa Thiên Cốt cuối cùng cũng có một chút ánh sáng.

“Người đang lừa ta?” Khi đó nàng lẳng lặng nhìn Trúc Nhiễm. Bóp chết gã cực kì dễ dàng, bây giờ nàng chỉ cần nghĩ thôi cũng làm được, nhưng tại sao cứu một người lại khó đến thế?

Trúc Nhiễm vẫn cười, mắt sâu không thấy đáy: “Mặc dù có lúc giấu giếm, nhưng thần chưa từng lừa Thần tôn.”

Vì thế Hoa Thiên Cốt gật đầu, hai người thỏa thuận xong. Có lẽ điều nàng cần lúc này chỉ là một tia hy vọng hoặc là lí do để tiếp tục sống, dầu là

một lời nói dối.

Tất cả mọi việc trái lẽ trời đều phải dùng máu để trả. Giống như khi họ ra man hoang, Đường Bảo đã tu thành hình người, dùng cấm thuật mới có thể cứu được. Có điều linh trùng quá tinh khiết, ngoài ba nghìn người làm vật tế, phải thêm một đôi đồng nam đồng nữ có pháp lực.

Hoa Thiên Cốt không hề do dự một giây, bây giờ trên thế gian này, ngoài Đường Bảo ra nàng không cần gì cả.

Nhưng ba nghìn người tu hành đã khó tìm, huống chi đồng nam đồng nữ, đành phải bắt trẻ con ép luyện từ nhỏ. Mấy năm, mấy chục năm, mấy trăm năm cũng được, nàng có thể chờ.

Vì thế cuối cùng Trúc Nhiễm cũng có được thứ gã muốn, có lí do quang minh chính đại giương cờ Yêu Thần thống nhất Lục giới.

Những người ở man hoang trước kia đều quy dưới trướng, sau khi Sát Thiên Mạch hôn mê, hai giới yêu ma cũng cúi đầu nghe lệnh. Một Trúc Nhiễm có sức mạnh to lớn đến thế, căn bản không cần Hoa Thiên Cốt giúp. Bằng mưu lược của gã, xóa sạch Lục giới chỉ là chuyện sớm hay muộn, hơn nữa gã cũng thích hưởng thụ quá trình trả thù và thực hiện dã tâm này.

Hoa Thiên Cốt không ngại bị lợi dụng, chỉ cần có thể cứu được Đường Bảo, nàng sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì. Bất cứ chuyện gì...

“Thần tôn, nơi này lạnh quá, lại chẳng có gì. Người hồi cung với thần thì hơn.”

“Nơi này rất yên tĩnh cho ta ngủ.”

Trúc Nhiễm cười: “Thần cam đoan Vân cung còn yên tĩnh hơn ở đây. Thuộc hạ có món quà lớn muốn tặng người.”

Hoa Thiên Cốt không quen gã ra vẻ nhún nhường: “Người chỉ cần làm những chuyện người muốn là được, không cần phí công tới lấy lòng ta.”

Nhìn vết sẹo nước ao Tham Lam để lại trên mặt Trúc Nhiễm, nàng bỗng thấy hơi gai mắt: “Người muốn lấy lại gương mặt trước kia không? Ta giúp người tẩy sẹo?” Giờ đây đối với nàng mà nói đó chỉ là chuyện cỏn con.

Không ngờ Trúc Nhiễm lùi lại một bước: “Cám ơn Thần tôn, thể này đã tốt lắm rồi.”

Hoa Thiên Cốt chẳng nói chẳng rằng, lập tức đi ra ngoài. Trúc Nhiễm vẫn không hề ngẩng đầu nhìn nàng, chỉ thấy mỗi bước chân trên băng của nàng đều nở một đóa hoa.

Hoa Thiên Cốt cười gió bay quá nhanh, Trúc Nhiễm đuổi theo vết hoa uốn lượn trong không trung. Nhân gian đã không còn thái bình như trước, thiên tai nhân họa, chiến tranh bệnh dịch, nơi nơi hoang vắng, vạn dặm không người, nếu không thì chính là những đồng xác chết ngổn ngang như núi chất đầy ven đường.

Hoa Thiên Cốt làm như hoàn toàn không thấy, chẳng mấy chốc đã bay tới Vân cung ở Nam Hải. Trong biển mây không ngừng trôi lại có cả ngàn tòa cung điện to nhỏ bồng bênh, ánh nắng chiếu rọi xuống, nguy nga đồ sộ biết bao. Một năm trước, nơi đây chẳng qua chỉ là một hòn đảo nhỏ mà thôi.

Xung quanh có rất nhiều thủ vệ yêu ma và tiên tỳ, thấy nàng đều đồng loạt quỳ xuống yết kiến.

“Thần tôn xin đi theo thần.” Trúc Nhiễm cũng tới rồi, dẫn nàng tiến đến đám mây cao nhất. Hoa Thiên Cốt nhíu mày, nếu không biết, nàng còn tưởng gã mang cả Tuyệt Tình điện đến đây.

“Thần tôn thích không?”

“Không thích.” Hoa Thiên Cốt phẩy tay áo, hiện giờ đã là một dáng vẻ khác: “Ta nói rồi, không cần hao tâm tổn trí, những thứ ngươi muốn ta đều cho ngươi rồi.”

Trúc Nhiễm nhướn mày, cười mà không nói.

Đột nhiên xung quanh bùng lên một luồng sát khí cực lớn, Trúc Nhiễm vội vã quay người, kiếm khí cắt qua góc áo gã. Quả đúng là Đấu Lan Can đang hỗn hển xông vào đây.

“Ngươi sai người đuổi giết Lam Vũ Lan Phong?”

Trúc Nhiễm có chút kinh ngạc, quay đầu nhìn Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt thản nhiên nói: “Là ta sai.”

Đấu Lan Can giật mình, một năm nay ông nhìn Hoa Thiên Cốt thay đổi mà không ngừng dần vật, bất kể có nói gì thì một người đã không còn trái tim cũng không nghe thấy, ông chỉ có thể đứng bên cạnh mà lo lắng. Con bé và Trúc Nhiễm muốn báo thù cũng được, muốn thống nhất Lục giới cũng được, ông không cản cũng không để ý, nhưng tại sao ngay cả Lam Vũ Lan Phong cũng không chịu buông tha?

“Tại sao?”

“Chẳng tại sao cả.”

“Nha đầu, ngươi...”

“Đừng gọi ta là nha đầu.” Hoa Thiên Cốt lạnh lùng xoay người sang chỗ khác.

Đầu Lan Can nổi giận ùng ùng bỏ đi, đã mấy năm từ khi ra khỏi man hoang, Lam Vũ Lan Phong chưa hề xuất hiện như đã quy ẩn, ông cũng chưa từng gặp nàng. Cho dù trước kia nàng có sai, ông tin chắc nàng sẽ tỉnh ngộ, nhưng vì sao lại muốn giết nàng vào lúc này. Ông không hiểu, cũng không có thời gian suy nghĩ, phải tìm được nàng trước những kẻ khác rồi bảo vệ nàng.

Trúc Nhiễm nhìn bóng Đầu Lan Can nhanh chóng biến mất, khẽ lắc đầu.

“Thần không hiểu, người tội gì phải ép người cuối cùng ở bên cạnh mình bỏ đi.”

Hoa Thiên Cốt không đáp.

Mắt Trúc Nhiễm ánh lên vẻ đau lòng, chớp mắt lại đổi thành nụ cười nhỉnh nọt: “Có mấy vật muốn dâng cho Thần tôn.”

Lật lòng bàn tay, mười sáu món thần khí lập tức hiện ra giữa không trung. Hoa Thiên Cốt hơi ngẩn người, chậm rãi bước tới, nắm chặt đá Nữ Oa trong tay.

“Sao lại ở chỗ người, người cướp của hấn?”

“Thần không dám dùng sức, là hấn ta tự nguyện.”

Hoa Thiên Cốt gật đầu ý bảo đã biết, thờ ơ bước vào phòng ngủ trong nội điện.

Nàng lại buồn ngủ rồi.

Chương 9: Vân đỉnh thiên cung

Loáng thoáng vang lên tiếng mở cửa. Là nàng? Là nàng tới đây ư?

Mắt hấn mơ màng không thấy rõ, khẽ mấp máy đôi môi khô khốc, từ từ ngẩng đầu lên, khi thấy một màu áo xanh bèn chậm rãi nhắm mắt lại.

“Tôn thượng, mấy ngày nay có khỏe không?”

Giọng điệu của Trúc Nhiễm không hề che giấu sự thích thú, ngẩng đầu nhìn Bạch Tử Họa bị trôi trên chiếc trụ vàng trong điện.

Dù Bạch Tử Họa không phản ứng gì, nhưng gã vẫn thấy thú vị, từ tốn đi vòng quanh cây cột.

“Ta biết người rất thất vọng, có điều ta đã chuyển lời rồi, là tự Thần tôn không muốn gặp người, cũng không quan tâm tới chuyện của ta.”

Ngón tay Bạch Tử Họa khẽ giật.

Nàng không chịu gặp hấn, nàng vẫn không chịu gặp hấn. Cho dù phải chịu bao nhiêu tổn thương Hoa Thiên Cốt cũng chưa từng oán thán một câu, nhưng vì hấn gián tiếp hại chết Đường Bảo mà nàng oán giận hấn.

Một năm trước nàng ném những mảnh vỡ cung linh xuống dưới chân hấn. Nàng nói, từ nay về sau, ta và chàng, thầy trò ân đoạn nghĩa tuyệt.

Tim hấn co giật dữ dội, đầu vì thiếu khí mà xoay vòng vòng. Trong cuộc đời này, đó là hình ảnh khiến hấn đau đớn nhất. Hấn cố hết sức, nhưng cuối cùng vẫn đẩy hai người vào đường cùng.

Trúc Nhiễm đột nhiên bay vút lên, tới trước hấn, mặt đầy ý cười.

“Cảm giác bị trói trên cột thế nào? Tiếc là không có đỉnh Tiêu Hồn, bằng không ta thật rất muốn cho người nếm thử cảm giác sợ hãi và tuyệt vọng của Lưu Hạ và Thần tôn khi đó.”

Bạch Tử Họa khẽ nhắm mắt lại, cho dù đã mất tiên thân trở thành phạm nhân, cho dù bị treo trên này gần một tháng, nhưng vẫn không dính chút bụi trần như xưa, cũng không thấy vẻ nhếch nhác chút nào, chỉ có khuôn mặt và đôi môi tái nhợt như tờ giấy.

“Nhìn ta!” Trúc Nhiễm hơi bực mình, bắt kính vươn tay ra nâng cằm Bạch Tử Họa lên. Bạch Tử Họa trừng mắt, ánh sáng chột lóe, tay Trúc Nhiễm khẽ run lên, mắt tự nhiên thả ra. Gã không khỏi tự thấy thất vọng về mình, vì không thích nhìn dáng vẻ cao cao tại thượng của hắn mới trói hắn lên cột để sỉ nhục, rõ ràng bây giờ còn dễ hơn ăn kẹo, vậy mà lại không xuống tay được.

Không động vào hắn, không phải vì gã mềm lòng, mà chỉ vì Thần tôn, gã tìm cho mình một lí do và lối thoát có lí như thế.

“Nếu không tính năm đó người nói xấu ta với Ma Nghiêm thì cũng coi như cực tốt với ta. Có điều tính ta lại hẹp hòi, thích lấy oán báo ơn, có thù trả. Ta biết lần này người tới có mục đích gì, Thần tôn đã không còn tình thầy trò với người từ lâu rồi, người không cần phí công. Bằng không nàng không giết người, thì tự ta sẽ giết người.”

Bạch Tử Họa vẫn im lặng, hắn đã nhìn ra dã tâm bất chấp thủ đoạn của gã từ lâu, cố gắng dạy gã hướng thiện mà gã vẫn không biết hối cải. Tiếc rằng khi đó sư huynh quá bao che đồ đệ, nếu không bằng tội giết người khi ấy của Trúc Nhiễm, đương nhiên có chết cũng không đủ, lại còn cố ý để Lưu Hạ làm kẻ thế mạng nữa.

Trúc Nhiễm vươn tay điểm huyệt hắn, đút hai quả Chu cho hắn ăn. Dù sao Bạch Tử Họa giờ đã là phạm thai tặc thế, không ăn không uống thì không chịu nổi bao lâu. Thần tôn mặc dù nhìn qua thì không quan tâm,

nhưng nếu Bạch Tử Họa cũng chết thì không biết nàng sẽ biến thành thể nào nữa.

Bỗng có người chạy vào báo, Xuân Thu Bất Bại xông thẳng vào điện Thần tôn ở Vân cung. Trúc Nhiễm không để ý tới Bạch Tử Họa, vội vàng chạy đi.

Hoa Thiên Cốt lạnh lùng nhìn Xuân Thu Bất Bại đang quỳ dưới chân mình, không nói gì.

Mái tóc dài của Xuân Thu Bất Bại vương khắp đất, trán dí sát xuống, giọng run mà vẫn chắc chắn.

“Xin Thần tôn làm Ma Quân bệ hạ tỉnh lại, thuộc hạ cùng hai giới yêu ma xin ghi tạc đại ân đại đức của Thần tôn, ra sống vào chết, làm trâu làm ngựa cũng không chối từ.” Xuân Thu Bất Bại không hiểu và cũng không rõ, Hoa Thiên Cốt đã trở thành Yêu Thần thực sự, có khả năng cứu Sát Thiên Mạch tỉnh lại, nhưng sao không cứu? Trước kia mặc dù y từng đắc tội với nàng, nhưng Ma Quân lại cực kì yêu thương nàng, quan hệ của hai người cũng rất tốt. Bây giờ chỉ nhắc tay một cái là xong, sao nàng lại bàng quan? Chẳng lẽ người thay đổi, lòng cũng đổi thay? Một năm nay y bắt buộc phải nghe lệnh nàng, đi theo Trúc Nhiễm chinh phạt tiên phái, xin nàng mấy lần, nàng đều thờ ơ. Bây giờ y không quan tâm ai đứng đầu Lục giới, cũng không quan tâm Hoa Thiên Cốt có giết mình hay không, y chỉ muốn Ma Quân sớm tỉnh lại.

[©STENT](#)

“Thuộc hạ biết tội mình trên núi Thái Bạch năm đó không thể tha thứ, xin Thần tôn trách phạt, Xuân Thu chết cũng không đủ. Nhưng Ma Quân tình sâu nghĩa trọng với Thần tôn, có tỉnh lại chắc chắn cũng không tranh giành đế vị của người, xin Thần tôn niệm tình trước kia mà cứu Ma Quân tỉnh dậy...”

Hoa Thiên Cốt chậm rãi đứng lên: “Không cần nói nữa. Người đâu, lôi ra ngoài.”

“Thần tôn!” Xuân Thu Bất Bại chỉ có thể liều mạng dập đầu, máu lan khắp sàn băng ngọc sáng bóng, trông vô cùng chói mắt. Ông tay áo Hoa Thiên Cốt khẽ phát, mặc cho Xuân Thu Bất Bại bị tùy tùng kéo ra ngoài, lập tức đi vào hậu đường.

Nàng vừa mới nằm xuống, Trúc Nhiễm đã đứng ở trước cửa.

Hoa Thiên Cốt quát lớn: “Sao hết người này đến người khác tới làm phiền ta thế hả, ngươi lại có chuyện gì?”

Trúc Nhiễm đương nhiên biết Xuân Thu Bất Bại vì sao mà đến, không nhắc lại nữa, chỉ khẽ nói: “Nếu Thần tôn đã về, có muốn đi gặp Nghê Mạn Thiên không?”

Trong phòng im lặng hồi lâu: “À sao rồi?”

“Tất cả đều theo lời dặn của Thần tôn.”

Cửa mở, Hoa Thiên Cốt đã thay bộ quần áo khác, nền vải hoa văn in chìm màu vàng rực rỡ quần khắp gấu tay như dây leo, chiếc mao lĩnh màu tím được búi cao, che nửa bên mặt. Đôi mắt buông rủ, hàng mi cong cong vì yêu hóa mà dài gấp hai, ba lần bình thường, đẹp nhưng không mang dáng dấp lộng lẫy bức người như Sát Thiên Mạch, mà khi nhìn lên chỉ thấy một khoảng nước lặng.

Đi theo Trúc Nhiễm tới một điện hẻo lánh, giây phút nhìn thấy Nghê Mạn Thiên, khuôn mặt nàng vẫn không chút cảm xúc.

Con người trong hốc mắt tối om của Nghê Mạn Thiên đã bị móc xuống, thay vào đó là nhung nhúc giòi bọt, nghe thấy tiếng người đến bèn gào rít

họng.

“Hoa Thiên Cốt! Hoa Thiên Cốt! Ngươi giết ta đi! Giết ta đi!”

...

“Thần tôn chỉ để lại tám chữ ‘muốn sống không được, muốn chết không xong’, còn cụ thể thế nào thì Trúc Nhiễm tự quyết định, hy vọng Thần tôn có thể hài lòng.”

Hài lòng không?

Bị móc hai mắt, trên người đầy ruồi nhặng, đủ loại độc trùng, cả ngày lẫn đêm đều gặm nhấm cơ thể, bò tới bò lui trong miệng, mũi, tai và mắt. Ả đã không còn tay phải, dưới đầu gối cũng bị cắn gần hết, giống như một con sâu lớn bị treo trên không, nhỏ máu và mủ. Khi thân thể không còn lại bao nhiêu, sẽ dùng tiên đan để tứ chi gần cốt da thịt mọc lại, rồi cả ngày lẫn đêm, trong trạng thái cực kì tỉnh táo chịu sự tra tấn đau đớn và tuần hoàn này vĩnh viễn.

Hoa Thiên Cốt nhìn thẳng vào cơ thể không còn hoàn chỉnh của ả, muốn tìm chút hả hê trong lòng, lại không thấy gì cả. Trái tim đã chết không còn cảm giác gì từ lâu, bất kể là đau đớn, vui vẻ hay là căm phẫn. Nàng cứ lẳng lặng nhìn Nghê Mạn Thiên như thế, nhìn cảnh tượng còn tàn nhẫn, còn đẫm máu hơn Mao Sơn năm ấy, thản nhiên như không.

“Vì sao lại giết sư phụ của ta? Vì sao lại giết người?! Hoa Thiên Cốt, ngươi sẽ không được chết tử tế! Không tử tế! Ta nguyện rửa ngươi đời đời kiếp kiếp không được chết tử tế!”

Nghê Mạn Thiên cũng sớm điên rồi, khi tro mắt đứng đó nhìn Lạc Thập Nhất chết đã điên rồi. Nàng hận, nàng ghen tị, lại không ngờ Hoa Thiên Cốt sẽ vì Đường Bảo mà giết Lạc Thập Nhất. Muốn tra tấn nàng thế nào cũng

được, nhưng vì sao lại giết sư phụ? Người rõ ràng không hề làm sai điều gì, kẻ sai là nàng, là nàng...

Nước chảy xuống theo hốc mắt tối om, rớt cuộc nàng hồi hận. Nhưng không phải vì từng đối xử như thế với Hoa Thiên Cốt và giết Đường Bảo, mà hồi hận vì nàng gián tiếp hại chết sư phụ.

“Người giết ta đi! Giết ta đi!” Giọng nói run rẩy, trùng liên tục bò ra khỏi miệng.

Nàng chỉ giết một con sâu, vậy mà Hoa Thiên Cốt lại dùng trăm ngàn con tới tra tấn nàng. Nàng luôn thua Hoa Thiên Cốt. Nàng nghĩ rằng ít ra mình còn có điểm mạnh hơn nàng ta, đó là độc ác và nhẫn tâm, không ngờ vẫn thua. Hoa Thiên Cốt, người mới là kẻ tàn nhẫn vô tâm nhất trên đời! Người đáng bị người trong thiên hạ phỉ nhổ, đáng bị sư phụ bỏ rơi, sao người không chết dưới kiếm của Bạch Tử Họa luôn đi!

Hoa Thiên Cốt lẳng lặng nhìn Nghê Mạn Thiên: “Ta sẽ không giết người, sẽ không để người tiếp tục quấy rầy Đường Bảo và Thập Nhất. Người cũng không đáng, bản tay ta.”

Nàng hơi dờ dẫm xoay người, chậm rãi bước ra ngoài, nhắm mắt làm ngơ tiếng hét thảm thiết và tiếng chửi rủa đanh tai điên cuồng của Nghê Mạn Thiên.

“Sao thế, Thần tôn mềm lòng?” Trúc Nhiễm cười nhìn nàng.

“Người quả nhiên rất giỏi.” Nàng chỉ nghĩ Nghê Mạn Thiên cùng lắm phải chịu ít nổi đau da thịt thôi, lại không ngờ Trúc Nhiễm ác độc như vậy, hình phạt thế này đối với một người luôn kiêu ngạo xinh đẹp như ả ta còn đau gấp ngàn vạn lần so với lột da tróc thịt.

“Lệnh của Thần tôn, thuộc hạ đương nhiên sẽ dốc hết sức.”

Đối với tất cả những kẻ từng làm hại gã và những người gã quan tâm, gã chưa bao giờ nương tay.

“Thần tôn còn gì chưa hài lòng xin cứ nhắc nhở.”

Hoa Thiên Cốt lắc đầu: “Giao cả cho ngươi, ngươi tự quyết định không cần hỏi ta, ta chỉ muốn ả còn sống.”

Nàng muốn Nghê Mạn Thiên phải sống, ả ta phải sống...

Nàng sống bao lâu, ả ta phải sống bấy lâu. Mối hận với ả và mong muốn cứu Đường Bảo là tất cả lí do để nàng tồn tại.

Mở gian vách ngấm trong phòng ngủ ra, Hoa Thiên Cốt đi vào trong, khí lạnh ủa tới thấy nàng dường như cũng phải nhường bước.

Đi qua dãy hành lang vắng vẻ làm bằng băng là tới một gian phòng ngủ cực lớn, vô cùng rộng rãi tinh xảo. Ánh sáng dịu nhẹ của dạ minh châu chiếu sáng mọi góc ngách, trên chiếc giường ngát hương hoa là một mỹ nhân tuyệt thế.

Hoa Thiên Cốt im lặng ngồi xuống bên cạnh, cúi đầu nhìn hai gò má hồng hào của hắn. Ngủ thật là say, nàng kì lòng không đậu vươn tay muốn chạm vào, cuối cùng lại dừng lại, vội vàng rút về, giống như chỉ cần chạm là sẽ làm bản hắn.

Tỷ tỷ, tỷ nhớ muội không? Tỷ muốn tỉnh lại không?

...

Quả thực bây giờ nàng có thể đánh thức Sát Thiên Mạch tỉnh dậy dễ như trở bàn tay, nhưng sau khi tỉnh dậy thì sao? Để hắn nhìn thấy dáng vẻ người

không ra người quý không ra quý của nàng ư?

Hắn thích dáng vẻ ngây thơ ngốc nghếch của nàng nhất, đó là tỷ tỷ yêu thương nàng, chỉ hận không thể dốc ruột dốc gan ra cho nàng.

Bởi vì coi trọng, cho nên để ý. Không muốn để hắn thấy, không muốn nhìn hắn đau lòng.

Nàng cứ tưởng rằng cảnh tượng vô cùng thâm hiểm của Nghê Mạn Thiên sẽ khiến nàng buồn nôn. Nhưng không, chẳng có bất cứ cảm giác gì.

Không thể quay lại nữa, nhóc con bây giờ, đã hoàn toàn là quái vật không có tim.

Nàng không còn mặt mũi nào nhìn hắn, càng không thể đối mặt với đôi mắt trong veo của hắn, lần này hãy cho nàng ích kỉ đến cùng...

Tỷ tỷ, tỷ hãy ngủ cho ngon, không phải tỷ thích ngủ nhất sao, cứ coi như là làm một giấc mơ thật dài, mà muội trong giấc mơ đó vẫn là một cô bé chưa biết gì. Muội hứa chắc chắn sẽ để tỷ tỉnh lại, một ngày nào đó khi muội chết...

“Thần tôn, ngày mai thuộc hạ muốn dẫn binh tấn công Bồng Lai.”

“Biết rồi, ta đã nói không cần bẩm chuyện này với ta.”

“Nghê Thiên Trọng dù sao cũng là phụ thân của Nghê Mạn Thiên, điều thuộc hạ muốn hỏi là có cần diệt môn Bồng Lai không?”

“Tùy người.” Hoa Thiên Cốt cũng không ngần ngại lên.

“Thần tôn, Xuân Thu Bất Bại đã quỳ mấy ngày mấy đêm ở bên ngoài rồi, bây giờ vẫn còn ở ngoài đó.”

“Y thích thì kệ y, không cần quan tâm.” Ngưng một lát lại nói: “Bạch Tử Họa thì sao? Vẫn còn ở Vân cung?”

Trúc Nhiễm cười như không cười: “Thuộc hạ không có ý làm khó hấn, là tự hấn không chịu đi.”

Hoa Thiên Cốt chậm rãi bước xuống dưới: “Ta đi xem.” Nàng không có lỗi gì với hấn, sao phải tránh.

Hai người tới trước đại điện Bạch Tử Họa bị giam, cánh cửa cao tới mấy trượng từ từ mở ra. Trong tòa điện trống rỗng, Bạch Tử Họa bị trói trên cột vàng trông càng gai mắt hơn.

Hoa Thiên Cốt không hề biến sắc: “Đây là tự nguyện mà ngươi nói?”

Trúc Nhiễm cười, chẳng nói chẳng rằng.

Bị treo hơn một tháng, cơ thể Bạch Tử Họa cực kì suy yếu, dường như đang hôn mê, nghe thấy tiếng người đến, không nhận được từ từ mở mắt.

Tiêu Cốt. Môi hấn khẽ mấp máy, lại không phát ra tiếng.

Bóng người màu tím phía dưới cực kì xa lạ với hấn, ngay cả khí chất lạnh lùng xung quanh cũng vậy, như thể là một người khác mà không phải là đồ nhi ở bên hấn bao năm nữa.

Lúc gặp lại, không có vui sướng, không có đau khổ, không có kích động, mà cứ lẳng lặng nhìn nhau...

“Bạch Tử Họa, chàng tới đây làm gì?” Vốn đã quyết chẳng dính dáng gì tới nhau nữa, giờ hắn chỉ là người phạm, tội gì đến tự rước lấy nhục.

Bạch Tử Họa hờ hững nhìn nàng, cuối cùng mở miệng bật ra hai chữ: “Giết người.”

Mặc dù nàng không coi hắn là sư phụ nữa, nhưng hắn vẫn mãi coi nàng là đồ đệ. Nàng làm sai, hắn không thể bỏ mặc, phải giải quyết cho sạch. Đây là trách nhiệm của hắn đối với nàng, cũng là trách nhiệm đối với thiên hạ, dù cho lỗi này là hắn thúc đẩy.

Hoa Thiên Cốt rũ mắt xuống, lần đầu tiên trong một năm nay có cảm giác muốn cười khẩy, nhưng khóe miệng vẫn cứng đờ, không tỏ nổi thái độ.

Dẫu chuyện đã tới nước này, hắn vẫn nhất quyết muốn giết nàng.

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu nhìn hắn: “Bạch Tử Họa, chàng không nợ ta gì cả, mà những gì ta nợ chàng, ta đã trả hết từ lâu. Muốn giết ta, được thôi, tự dùng bản lĩnh của mình. Niệm tình thầy trò, ta cho chàng cơ hội cuối cùng. Tiên thân của chàng vì ta mà mất, ta cho lại chàng một giọt máu, chàng nghĩ là bố thí cũng được, bồi thường cũng chẳng sao. Pháp lực khôi phục thì đi ngay đi!”

Bạch Tử Họa bình tĩnh nhìn nàng, từ từ lắc đầu: “Trước khi giết người, ta sẽ không đi. Nếu không, người giết ta đã.”

Đôi mắt của hắn không còn ánh sáng mà vẫn sâu như trước, Hoa Thiên Cốt không hiểu. Hắn quyết tâm tới xin chết ư? Hay cảm thấy nàng có thể lợi dụng một lần nữa, để hắn thao túng một lần nữa.

“Được, nếu đây là điều chàng muốn... Người đâu, đưa Bạch Tử Họa tới phòng của ta. Bạch Tử Họa, từ nay về sau, chàng lúc nào cũng có thể ở bên cạnh ta, bất kể là thủ đoạn gì, lúc nào muốn giết ta cũng được, bằng chính

năng lực của chàng. Có điều, tất nhiên ta sẽ không bao giờ lãng phí nửa giọt máu cho chàng nữa.”

Hoa Thiên Cốt nhú mào, xoay người bỏ đi. Bạch Tử Họa từ lúc xuống khỏi cột thì liền hôn mê.

Trúc Nhiễm nhìn bóng Hoa Thiên Cốt đi khỏi, hài lòng gật đầu, cuối cùng cũng thấy chút cảm xúc trên mặt nàng. Quả nhiên, thế gian này chỉ có Bạch Tử Họa mới làm được.

...

Hoa Thiên Cốt, thần hy vọng thấy người vẫn sống.

Khi Bạch Tử Họa mở mắt ra thì vẫn bị trói, chỉ có điều lần này là khóa trên tường.

Trong căn phòng ngủ trống rỗng, rộng lớn mà lạnh lẽo, chỉ có duy nhất một chiếc ghế nằm giản đơn.

Hoa Thiên Cốt nằm trên ghế đối diện hắc, nghiêng đầu, mắt mở, nhưng không giống như đang nhìn hắc, mãi hồi lâu vẫn không nhúc nhích, không chớp mắt. Bạch Tử Họa đoán là nàng đang ngủ, có điều mắt vẫn mở to.

Hắc không hề kiêng dè đánh giá người quen thuộc mang khuôn mặt xa lạ này. Nàng trưởng thành, cao hơn, tuy có dáng vẻ độc nhất vô nhị trong thiên hạ, nhưng hắc vẫn thích nàng trước đây, ngay cả khi mặt nàng bị nước ao Tuyệt Tình điện phá hỏng hắc vẫn thích, không giống sự tàn nhẫn vô tình hôm nay.

Cơ thể yếu ớt áp sát vào mặt tường lạnh như băng gần như đã chết lặng, hắc cũng sớm quên cảm giác đói khát buốt giá, thì ra cơ thể của người

phạm lại yếu ớt không chịu nổi một đòn như thế. Bạch Tử Họa vẫn không nhúc nhích nhìn Hoa Thiên Cốt, như thể nàng sẽ biến mất khỏi cuộc đời hắn trong nháy mắt.

Không biết qua bao lâu, Hoa Thiên Cốt còn chưa tỉnh, hắn đã lại mê man. Hắn mơ về quá khứ, Tiểu Cốt ôm chân xin hắn, còn hắn cầm kiếm, từng nhát lại từng nhát, không biết đã chém bao nhiêu lần. Sau đó bóng Tiểu Cốt đột nhiên biến thành hắn, nhưng có đau thế nào, hắn vẫn không chịu dừng lại, nơi nơi đều là máu, hắn ngậm mình trong máu, người dính sền sệt.

Ngực đau nhói, bỗng một dòng nước mát từ từ chảy vào họng, hắn đầu đầy mồ hôi mở to mắt. Hoa Thiên Cốt đứng trước mặt hắn, phải rồi, tuy đáng vẻ thay đổi, nhưng ít ra Tiểu Cốt đang đứng trước mặt hắn.

“Tiểu Cốt...” Khẽ thở dài, giọng Bạch Tử Họa có chút run rẩy.

“Đừng gọi ta là Tiểu Cốt.” Hoa Thiên Cốt lạnh lùng nhìn hắn, không biết cho hắn uống thuốc gì, hắn nuốt không hề do dự, lập tức khí lạnh trong người tản đi không ít.

Tuy rằng trước kia nói để Bạch Tử Họa lúc nào cũng ở bên nàng, chờ cơ hội giết nàng, nhưng dường như Hoa Thiên Cốt cũng không có ý cời trói cho hắn xuống.

“Ta đổi ý rồi, ta không muốn gặp chàng. Chàng chịu đi là tốt nhất, nếu không ta sẽ gọi người tới đuổi chàng đi. Muốn giết ta thì tự nghĩ cách đi, ta không có hứng chơi với chàng.”

Hắn muốn giết nàng, nàng không có nghĩa vụ cho hắn cơ hội. Đây không phải là chuyện sợ hay không, mà chỉ cảm thấy không đáng phải làm thế. Giữ Bạch Tử Họa lại làm gì, để chứng minh hắn đã không còn chút ảnh hưởng nào tới nàng ư?

Bạch Tử Họa không hiểu sự thay đổi thất thường này của nàng, Hoa Thiên Cốt nằm gọn trong tay ngày xưa bỗng trở nên lạnh lùng mà lập dị, hẳn đã không thể hiểu nàng nữa.

“Tiểu Cốt, ngươi làm gì Nghê Mạn Thiên rồi? Sai thì đã sai, dù sao nàng cũng là đồng môn của ngươi, là đồ đệ Thập Nhất sư huynh của ngươi. Ngươi đã giết Thập Nhất, chẳng lẽ còn chưa nguôi giận sao? Đừng sai thêm nữa.”

“Ta đã ra khỏi Trường Lưu từ lâu rồi, đừng có nói mấy điều đấy nữa. Sao ta nỡ giết ả được, ta chỉ khiến ả sống không bằng chết thôi.”

Bạch Tử Họa thấy nổi oán hận sâu đậm trong mắt nàng, chột kinh hoàng.

“Là ta có lỗi với ngươi, nếu hận thì ngươi hãy giết ta đi, đừng giận lây người khác. Cho dù Nghê Mạn Thiên giết Đường Bảo là đáng tội, nhưng sinh linh Lục giới đều vô tội, ngươi không thể để kẻ Trúc Nhiễm như thế, trơ mắt nhìn gã giết người mà không quan tâm thì có khác gì tự tay ngươi giết họ?”

Hoa Thiên Cốt đau đớn cười lạnh từ đáy lòng, đã tới lúc này rồi mà hẳn vẫn có thể ân cần dạy bảo nàng như xưa?

“Những kẻ đó vốn đều do ta giết, chỉ là ta lười động tay, để Trúc Nhiễm xử lý thay đấy. Hận? Ta và chàng đã không còn liên quan đến nhau, sao lại phải hận.”

Hận, chẳng qua chỉ nói lên rằng nàng quan tâm mà thôi.

Có điều giờ đây, Bạch Tử Họa chẳng còn liên quan gì tới nàng nữa, nàng không muốn để ý gì hết.

Đôi khi nàng cũng không hiểu, nàng vì hắn mà đi tới bước này, gián tiếp hại chết tất cả những người mình yêu quý, nhưng vì sao vẫn không thể hận

hắn? Nếu nàng có thể hận hắn như hận Nghê Mạn Thiên thì thật tốt biết bao, đơn giản dứt khoát, lập tức trả thù. Nhưng tất cả những gì đã xảy ra chung quy vẫn là trách nhiệm của nàng, gieo gió gặt bão, nàng sẽ không oán trời, cũng không trách người.

Chẳng ai hiểu rõ hơn nàng sức mạnh của thù hận và những tội nghiệt phải gánh trên lưng vì thù hận nặng tới mức nào. Nếu không phải chuyện tới nước này, nàng thậm chí còn không tìm được lí do để sống tiếp, có cơ để chết, nàng sẽ không chọn hận ai cả, bao gồm Nghê Mạn Thiên, kẻ nàng nên hận, chính là bản thân nàng.

“Hối hận rồi hả? Hối hận trước kia không nhận Nghê Mạn Thiên làm đệ tử mà nhận một kẻ lòng lang dạ sói như ta đây?”

Tim Bạch Tử Họa nhói đau, môi khê giật, nhưng vẫn không đáp.

“Chàng đi đi, nhân lúc ta còn chưa đổi ý, chưa muốn giết chàng.” Nhân lúc nàng vẫn còn nhớ một vài sự ấm áp.

Bạch Tử Họa lắc đầu, so với việc khoanh tay đứng nhìn nàng giết chóc thì thà chết trong tay nàng còn hơn, nếu làm thế có thể bù đắp một phần vạ nổi đau của nàng.

“Chàng thực sự cho rằng ta không dám giết mình? Hay là... không nỡ giết?” Hoa Thiên Cốt kéo vạt áo hắn, màu tím trong mắt đậm như muốn nhỏ ra.

Bạch Tử Họa không nhịn được cười khổ, bây giờ nàng còn coi thường cả sức mạnh Cửu Thiên, có gì mà không dám làm? Sở dĩ hắn ở lại đây, chẳng qua là vì luôn tin tưởng nàng, nàng có thay đổi nhiều thế nào cũng vẫn là đứa trẻ ngây thơ tốt bụng năm đó. Tất cả những gì xảy ra ngày hôm nay, hắn nguyện tự lừa mình, nàng chỉ đang giận hắn, hờn hắn mà thôi. Hắn dễ dàng, nàng hết giận, tất cả có thể trở lại như xưa.

“Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, rõ ràng ngươi ghét giết chóc nhất, miễn cưỡng bản thân chỉ càng thêm khó chịu. Nếu đã có thể chọn, thì sao không để tất cả quá khứ trôi đi.”

Hoa Thiên Cốt âm thầm cười lạnh.

“Là ai luôn nói với ta, bất kể lí do gì, sai chính là sai? Chẳng lẽ phải coi cái chết của Đường Bảo, của Đông Phương Úc Khanh và Tiểu Nguyệt chưa từng xảy ra? Chẳng lẽ chỉ một câu để trôi đi là có thể quên tất cả? Bạch Tử Họa, chàng tới chuộc tội hay để cảm hóa ta? Nếu là tới chuộc tội, khỏi cần, ta đã nói chàng không nợ gì ta cả, đều là ta tự chuộc vạ vào thân. Còn nếu muốn cảm hóa ta, thì thật quá nực cười, chàng tưởng rằng đến bây giờ ta còn có thể quay đầu lại sao. Có điều...”

Hoa Thiên Cốt đột nhiên bước lên một bước, áp vào Bạch Tử Họa, mặt như sắp chạm nhau, đôi mắt thâm sâu màu tím dường như muốn tiến vào sâu trong linh hồn hắn. Bạch Tử Họa không thể lùi lại, bị hương hoa mê người kia suýt nữa làm nghẹt thở. Sau đó chợt nghe thấy giọng nói trầm thấp ma mị của Hoa Thiên Cốt, lỗ tai hắn như có vô số con kiến đang cắn.

“Có điều nếu chàng muốn ở lại mặc ta đùa giỡn, ta cũng không phiền đâu.”

Đôi mắt vẫn bình thản của Bạch Tử Họa nhìn nàng không chút sợ hãi, chậm rãi nhả ra ba chữ: “Ngươi sẽ không.”

Tâm trí vốn tĩnh lặng của Hoa Thiên Cốt lập tức tức giận, sự tự tin này của hắn từ đâu mà có, hắn chắc chắn nàng sẽ không giết cũng không sỉ nhục hắn ư?

Hoa Thiên Cốt hất tay lên, không hề do dự xé toang vạt áo, tiếng vải rách trong căn phòng rộng lớn vô cùng chói tai. Bạch Tử Họa vẫn không động đậy, nhưng vì da thịt đột nhiên phanh trần trong giá lạnh nên hơi run run.

“Bạch Tử Họa, chàng biết tình cảm ta dành cho chàng, đừng khiêu chiến giới hạn của ta. Hôm nay ta đã không còn kiên nhẫn nào với chàng nữa rồi, chàng đừng ép ta.” Đùng ép nàng hại hấn, nhân lúc nàng vẫn còn chút kính nể, nhân lúc nàng vẫn còn chút lương tri chưa mất với hấn.

Bạch Tử Họa im lặng không nói gì, Hoa Thiên Cốt thấy vẻ mặt thương xót kia thì ghét tới cùng cực, lấy tay bóp chặt cằm hấn.

Hấn chắc chắn bản thân có thể chịu đựng được sự phẫn nộ và oán hận của nàng?

Bàn tay lạnh như băng luồn qua vạt áo rách, nhẹ nhàng đưa lên, từ từ đi xuống khỏi chiếc xương quai xanh hoàn mỹ, để lại một hơi lạnh thấu xương.

Bạch Tử Họa không hề động đậy, nhưng vẫn không nhịn được nhắm mắt lại khi đôi tay vừa quen thuộc lại vừa xa lạ kia lướt tới ngực. Hấn không muốn ánh mắt tiết lộ cảm xúc của mình, chỉ thở dài một tiếng.

“Người vẫn chưa trưởng thành.”

Nhìn nàng nổi giận, Bạch Tử Họa lại thấy yên tâm, lạnh lùng như đã chết mới là điều đáng sợ nhất, nàng giận có nghĩa là nàng vẫn để ý tới hấn, như vậy là đủ rồi.

Hoa Thiên Cốt nhướn mày, chậm rãi thu tay về, cho dù có mất đi tiên thân, trái tim hấn vẫn hoài giá lạnh, mọi thứ trong mắt hấn chẳng qua chỉ là ảo ảnh, sự dũng dũng của nàng đối với hấn cũng chẳng có ý nghĩa gì, sẽ chỉ khiến nàng mất công mà thôi.

Nàng quay người bỏ đi, để lại Bạch Tử Họa trong căn phòng trống trải.

“Thần tôn, U Nhược lên vào Vân cung bị thủ vệ bắt, nên xử lý thế nào đây?”

Hoa Thiên Cốt đoán con bé là vì chuyện của Bạch Tử Họa mà đến: “Đuổi đi.”

“Nó không chịu đi, nhất định phải gặp người, còn đánh nhau với thủ vệ. Hơn nữa nó là đệ tử của người, mọi người sợ bất cẩn đã thương nó.”

Một kẻ đã thế rồi, sao hai kẻ cũng thế. Hoa Thiên Cốt khẽ nhú mày: “Đánh nát đi rồi vút về Trường Lưu.”

“Còn Bạch Tử Họa... Thần tôn có tính toán gì không?” Mất Trúc Nhiễm hiện vẻ cười như không cười nhìn nàng.

Nàng không cần tính toán, bây giờ còn chuyện gì khiến nàng phải tính toán nữa, muốn làm thì làm, không muốn làm thì thôi. Nhưng chỉ cần liên quan tới Bạch Tử Họa, thực sự nàng chẳng nghĩ ra cách nào ổn.

Trúc Nhiễm liếc mắt một cái đã nhìn ra sự mâu thuẫn và đấu tranh trong lòng nàng, khẽ đẩy một phen: “Bạch Tử Họa đang ở trong tay, bất kể đối với Trường Lưu hay Tiên giới đều là con tin rất có giá trị.”

Bạch Tử Họa là kẻ đứng đầu chúng tiên, là sư phụ của Hoa Thiên Cốt, là trụ cột tinh thần của toàn Tiên giới. Giết hắn, khác gì bẻ gãy cột sống của thiên đình?

Hoa Thiên Cốt chẳng nói chẳng rằng, đứng dậy đi vào phòng, cuối cùng vẫn không tìm được hỏi: “Đã mười sáu năm rồi, Đông Phương...”

Trúc Nhiễm biết nàng đang lo lắng điều gì: “Thần tôn, nếu Dị Hủ Quân còn nán lại, nói không chừng còn chưa đầu thai. Thần tôn không yên tâm thì thần sẽ tới địa phủ tra sổ sinh tử. Nếu hắn đã chuyển thế, thuộc hạ sẽ phái nhiều người tới bảo vệ cho hắn an toàn.” Dù sao Tiên giới cũng đã biết quan hệ của Đông Phương Úc Khanh với Hoa Thiên Cốt, tất nhiên sẽ tới uy hiếp.

Hoa Thiên Cốt khẽ thở phào: “Không cần đâu. Dị Hủ các sẽ tự cho người bảo vệ.”

“Thuộc hạ có đôi lời không biết nên nói hay không.”

Hoa Thiên Cốt xoay người nhìn gã.

“Thần tôn có từng nghĩ, vì sao trước kia Dị Hủ Quân lại đột nhiên xuất hiện, còn tốt với Thần tôn như thế?”

Hoa Thiên Cốt giật mình đưa tay sờ vết sẹo, không nói gì.

“Dị Hủ các đã tồn tại rất lâu mà hầu như không ai biết đến, làm công việc tìm kiếm và buôn bán bí mật mà người người uất hận. Hơn nữa trải qua bao triều đại, chiến tranh Lục giới mà vẫn sừng sững đứng đó, ngay cả tiên ma cũng không làm gì được bọn họ, không thể không nói là một kì tích. Tự cổ chí kim, bọn họ không gì không biết, đương nhiên sẽ rõ cách tránh họa thế nào. Thần tôn trở thành Yêu Thần, chính là số mệnh. Từ lúc Dị Hủ Quân xuất hiện chưa từng ngăn cản, thậm chí còn dẫn Thần tôn bước từng bước vào con đường này. Thu gom thần khí dùng đá Nữ Oa giải độc cho Bạch Tử Họa quả thật khả khi, nhưng nếu thuộc hạ còn nghĩ ra được cách khác thì không tin đường đường là Dị Hủ Quân lại chỉ biết mỗi nước này. Cứu Thần tôn ra khỏi man hoang, Dị Hủ Quân chỉ cần nửa năm là làm được, vậy nửa năm sau đó hấn làm gì? Hay đang chuẩn bị những gì? Sao lúc người ra ngoài lại khéo đến thế, đúng ngay lúc Bạch Tử Họa nhận đệ tử? Thậm chí ngay cả Đường Bảo cũng là Dị Hủ Quân tặng cho Thần tôn. Thần tôn bị giam dưới đáy biển Trường Lưu không ai hay, càng không có cách giải cứu, vậy sao Đường Bảo lại biết, còn trùng hợp để Khinh Thủy chứng kiến chuyện rồi đi nói với Nghê Mạn Thiên, khiến Thần tôn phải tro mắt nhìn Đường Bảo chết...”

“Đừng nói nữa!” Hoa Thiên Cốt giận dữ quát, sắc đồng tử lúc đậm lúc nhạt.

Đủ rồi, nàng không cần biết nhiều như thế, bất kể mục đích của Đông Phương là gì, nàng chỉ cần biết hắc thật lòng yêu nàng là được rồi.

Trở lại phòng, nàng như đi trên mây. Hoa Thiên Cốt mở chiếc hòm gỗ Tử Đàn trên án ra, bên trong đều là những lá thư Đông Phương gửi cho nàng trước kia. Hoa Thiên Cốt lật bức tranh vẽ một nhà ba người bọn họ, ôm chặt vào lòng, nàng nhào lên bàn, khí huyết cuộn cuộn.

“Đường Bảo... Đường Bảo... Đường Bảo...” Những tiếng thì thảo nối nhau liên tiếp, như khóc mà cũng như cười.

Bạch Tử Họa mê man mở mắt, thấy không biết từ lúc nào trên người mình đã có thêm một chiếc áo choàng, ngẩng đầu nhìn Hoa Thiên Cốt lại chỉ thấy không khí xung quanh đang không ngừng dao động theo cảm xúc của nàng, không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Tiểu Cốt.”

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu lên, gương mặt không chút cảm xúc, từ từ đi về phía hắc. Bạch Tử Họa vừa định nói, bàn tay lạnh lẽo của Hoa Thiên Cốt đã sờ lên người hắc, lại cố nuốt lời về.

Tay chân đều bị giữ chặt, tư thế nghiêng người của Hoa Thiên Cốt lên hắc có vẻ vô cùng khó xử. Một bàn tay dao động trước ngực hắc, một bàn tay khác lại theo thắt lưng mò vào vạt áo tới lưng hắc.

“Tiểu Cốt, sao thế?” Bạch Tử Họa bỗng có chút hoảng hốt trước hành động bất thành linh này của nàng.

Hoa Thiên Cốt vùi đầu vào cổ hắc, ngay cả hơi thở cũng rất lạnh. Đôi môi mỏng lướt qua xương quai xanh, cơ thể hắc bỗng có chút tê tê. Còn chưa kịp hoàn hồn, bên cổ đã truyền tới một cơn đau.

Chất lỏng lạnh lẽo trượt xuống theo ngực, trong không khí tĩnh lặng thoang thoảng một mùi máu. Bạch Tử Họa khẽ nhú mày, nhưng không giãy giụa.

Hoa Thiên Cốt tham lam hút máu hắc, ấm áp như thế, còn hơn tất cả quỳnh tương ngọc dịch trên đời, thảo nào khi hắc bị trúng độc bị thương không chịu nổi sự hấp dẫn của máu mình. Trong dòng máu này cũng có máu của nàng, nghĩ vậy thân thể mới dần nóng lên. Nàng ôm chặt lấy Bạch Tử Họa, kéo hắc đến gần mình hơn.

Bạch Tử Họa hơi ngửa đầu, cảm thấy máu mau chóng rút ra khỏi cơ thể, đầu óc choáng váng. Hóa ra trước kia khi hắc uống máu Tiểu Cốt để kéo dài tính mạng thì cảm giác của nàng là thế này... Chẳng lẽ đây chính là cái mang tên nhân quả tuần hoàn ư?

Hoa Thiên Cốt uống từng ngụm, không biết qua bao lâu, cảm thấy Bạch Tử Họa trong lòng yếu dần, dường như mất máu nhiều quá mà ngất. Cuối cùng nàng cũng ngẩng đầu lên, tóc bên khóe miệng dính đầy máu, đôi mắt sắc tím trông rỗng ròi lại thỏa mãn, quỳn rũ khiến Bạch Tử Họa thoáng mất hồn.

Ngón tay nàng khẽ vuốt miệng vết thương, máu ngừng trong nháy mắt, chỉ chừa lại hai dấu răng nho nhỏ. Nhưng nàng vẫn thấy chưa đủ, lại tiến lên, đầu lưỡi men theo vết máu, từ từ liếm xuống ngực hắc, chỉ để lại một cảm giác man mát lại ẩm ướt.

Bạch Tử Họa run bần bật, cảm giác tay chân như được cởi trói, đầu văng mắt hoa ngã xuống dưới. Hoa Thiên Cốt vững vàng ôm lấy, khẽ nhú mày nhìn gương mặt tái mét của hắc, truyền chút nội lực vào, rồi đặt hắc lên giường, đắp chăn.

Khi tỉnh lại thấy Hoa Thiên Cốt đang ngồi trước giường nhìn mình, ánh mắt cực kì phức tạp, Bạch Tử Họa thở dài, rồi lại nhắm mắt vào.

“Đói chưa? Muốn ăn gì không?”

Lập tức tay Hoa Thiên Cốt hiện ra một bát canh hoa đào nóng hôi hổi, chậm rãi đỡ hần ngồi dậy. Nàng muốn nói gì đó, lại nhớ ra tình thầy trò của họ đã cạn, không còn lời nào, chỉ có thể im lặng dứt cho Bạch Tử Họa ăn.

Bạch Tử Họa đã dần quen tính khí thất thường của nàng, nhưng khi cúi đầu thử một ngụm canh hoa đào, cả họng đều xót xa, khó tránh khỏi cảm giác bui ngủi khi thể sự xoay vần.

Hoa Thiên Cốt thấy Bạch Tử Họa run run, đưa tay đặt lên trán hần. Biết cơ thể hần vốn đã cực kì suy yếu, lại còn mất nhiều máu như thế, bây giờ chắc chắn đang rất khó chịu. Nàng vừa nghĩ tới việc có nên khôi phục tiên thân cho hần không thì lập tức lại đá bay suy nghĩ này đi.

Bỗng tiếng Trúc Nhiễm vang ngoài cửa: “Thần tôn, hơn ba trăm đệ tử Thiên Sơn và Côn Luân ban đêm xông vào điện Khôn La ở Vân cung định cứu người, giờ đã tóm gọn, xin hỏi xử lý thế nào?”

Hoa Thiên Cốt khẽ nhướn mày, có thể tự xử lý lại cố tình tới bầm báo, rõ ràng là muốn nói cho Bạch Tử Họa nghe, gã lại định làm gì.

Nếu là bình thường, Hoa Thiên Cốt sẽ bực mình bảo gã tự quyết định, lần này lại chỉ đơn giản buông một chữ: “Giết.”

Bạch Tử Họa nắm chặt lấy cổ tay đang cầm thìa của nàng, thấp giọng nói: “Đừng giết người nữa.”

Rõ ràng chỉ có thể khẩn cầu, vậy mà lại nói như ra lệnh, quả là thanh cao.

Dường như nàng có chút tức giận, lại dường như có chút không cam lòng, bỗng bật cười, nhưng nụ cười ấy lại khiến Bạch Tử Họa ớn lạnh.

Giọng nàng kì ảo lại thêm phần trêu tức: “Nếu chàng tự nguyện ngủ với ta một đêm, ta sẽ thả một người, thế nào?”

Không gian im ắng có chút kì dị.

Bạch Tử Họa nghiêm túc nhìn nàng, như thể muốn biết nàng đang nói thật hay nói đùa. Hoa Thiên Cốt tươi cười, nhưng ý cười lại không lọt vào đáy mắt, nhìn qua thật sự rất giả. Từ khi nào nàng đã học được cái tính này của Trúc Nhiễm rồi.

“Được, ta đồng ý. Ngươi đừng giết người nữa.”

Mắt Hoa Thiên Cốt ánh lên vẻ mỉa mai, nếu không phải biết tính của Bạch Tử Họa, cũng biết mục đích chuyến đi này của hắn, thì nàng thực sự sẽ hiểu lầm rằng hắn phụng mệnh tới tìm mình.

“Đừng có được voi đòi tiên, ta chỉ nói một đêm thả một người.”

Trúc Nhiễm đứng cười ngoài cửa, mỗi người có một suy nghĩ, sóng ngầm dữ dội, không tránh khỏi một trận đấu gay gắt. Mặc dù Bạch Tử Họa ở trong tình thế bất lợi, nhưng chưa bao giờ thua, thậm chí chưa từng bại bởi mình. Hoa Thiên Cốt ở trước mặt hắn, vĩnh viễn chỉ là một đứa bé. Thật không hiểu phụ nữ đang yêu, tại sao luôn mềm yếu đến thế.

Trong dòng đời vĩnh hằng dài đằng dặc, ngoài việc chờ Đường Bảo hồi sinh, nàng cũng phải tìm cho mình một việc để làm. Còn gã, dốc toàn lực thống nhất Lục giới là được rồi.

Ngoài Vân Cung được từng lớp thủ vệ canh giữ nghiêm ngặt, bởi vì luôn có vài kẻ muốn báo thù hoặc muốn làm anh hùng không sợ chết xông vào. Nhưng tầm điện của Hoa Thiên Cốt, Vô Vọng điện lại rộng lớn mà trống trải, ngoài một lớp bảo vệ để cách âm tránh quấy nhiễu thì ngay cả một bóng người canh gác cũng không có, bình thường trong điện chỉ có một mình Hoa Thiên Cốt mê man ngủ suốt ngày. Có điều năm giác quan của

nàng lại nhảy bén hơn người thường gấp trăm nghìn lần, xung quanh chỉ cần hơi có chút động tĩnh gì thì sẽ thấy cực kì rõ.

Nàng không muốn nhớ lại, bởi có quá nhiều hồi ức đau thương. Trường sinh bất lão, chí cao vô thượng, nàng không còn gì để theo đuổi nữa, cũng không mong chờ ngày mai. Chuyện gì cũng làm được, lại không có chuyện gì khiến nàng hứng thú. Nàng thậm chí còn không cần đề phòng, để kẻ các thế lực khắp nơi tới ám sát hết lần này tới lần khác. Nàng đã có tấm thân bất tử, bị thương nặng tới đâu cũng có thể khôi phục như cũ. Không có quá khứ, không có hiện tại, không có tương lai, thì ra có xác không hồn chính là như thế. Nàng từng muốn để mình ngủ say như Sát Thiên Mạch, tới khi Đường Bảo hồi sinh thì để Trúc Nhiễm đánh thức mình, nhưng lại không yên tâm, sợ hy vọng mỏng manh duy nhất kia có điều gì sơ suất.

Thật ra nàng không hận thế gian này, cũng chưa bao giờ oán trời trách đất, chẳng qua chỉ không quan tâm mà thôi. Nàng không phải thánh nhân, cũng không vĩ đại được như Bạch Tử Họa. Bị tấn công và tổn thương liên tiếp, đóng chặt con tim đã là biện pháp cuối cùng nàng có thể làm để một Hoa Thiên Cốt tuyệt vọng trở nên mạnh mẽ. Hoặc có lẽ ở trong tiềm thức, đối với việc Bạch Tử Họa vì người trong thiên hạ mà bao lần dón nàng tới đường cùng, nàng vẫn còn hận. Nhưng cuối cùng nàng cũng không học được cách làm hại người khác, cũng không muốn học, chỉ có thể không quan tâm, để cơ thể và linh hồn tê dại như một dòng nước chết.

Sự xuất hiện của Bạch Tử Họa khiến điện Vô Vọng có chút thay đổi. Ngay từ đầu nàng đã không hiểu, nếu mình đã không muốn báo thù hay tổn thương hắn thì vì sao còn đồng ý để hắn lại bên. Là vì yêu hắn quá sâu đậm, không thể buông tay hay vì quá cô đơn, lưu luyến sự ấm áp ấy? Hoặc do mình quá nhơ nhớp, nên khát khao sự hoàn mỹ của hắn? Sau đó trong tiềm thức nàng cũng ngầm hiểu, nàng chỉ muốn biết hắn sẽ có dáng vẻ nào khi tới giết mình. Sống mà không có cảm giác như thế khiến nàng quá mệt mỏi, nếu thật sự phải kết thúc tất cả, nàng chỉ muốn chết trong tay hắn mà thôi.

Bạch Tử Họa nhìn vẻ tự giễu và thông suốt trong mắt nàng, tựa như nỗi tuyệt vọng ẩn nấp trong cơn sóng ngút trời sắp đổ ập xuống, khiến hắn đau

lòng lại có chút sợ hãi. Nàng là thần, nàng dự đoán được nhiều điều, thấy nhiều điều, nhưng tất cả những gì xảy ra trên thế gian này có lẽ đã không còn ý nghĩa với nàng nữa rồi. Hơn nữa nếu nhìn thấy tương lai của mình, đó cũng như một ván cờ đã định trước thắng thua, buồn tẻ và chán ngắt. Lúc hấn vẫn còn là tiên, hấn rất ít khi bấm tay tính số mệnh của mình hay người khác, hoặc có thể do mọi thứ trước nay vốn đều nằm trong bàn tay hấn. Nhưng chính lúc này đây, hấn lại muốn biết tất cả chuyện này sẽ có kết thúc thế nào. Tuy việc gì cũng không thể thay đổi và sát với dự tính của hấn, hấn vẫn chỉ biết làm việc mình cho là đúng. Nhưng hấn muốn biết, liệu sau này mình có thật sự không hối hận hay không...

Bạch Tử Họa im lặng ngồi trên ghế nằm, khi tỉnh lại đã là sáng hôm sau. Hoa Thiên Cốt cả đêm không về, hấn biết nàng sẽ không tới, dù nàng đã nói, mỗi đêm hấn ngủ với nàng, nàng sẽ thả một người.

Nếu Ma Nghiêm nghe thấy lời phạm thượng đại bất kính này, chắc sẽ tức điên lên mất. Nhưng Bạch Tử Họa hiểu Hoa Thiên Cốt quá rõ, hoặc có lẽ quá tin tưởng nàng. Trước giờ đứa bé này vẫn như thế, mềm lòng nhưng cứng họng. Thật ra thà nàng hận hấn, trả thù hấn thì lòng hấn còn có thể dễ chịu hơn. Nhưng dù đã tới nước này rồi, nàng, ngay cả một câu trách móc cũng không có.

Hấn đẩy cửa bước ra, bên ngoài cũng lạnh như trong phòng, trời đã vào hè nóng bức, nhưng gió vẫn khiến người ta rùng mình. Từ sau trận chiến mười sáu năm trước, Côn Luân núi lở, Dao Trì nước cạn, nhật nguyệt chuyển hướng, nhân gian liên tục xảy ra chuyện lạ, chiến loạn khắp nơi. Mà giờ phong ấn Yêu Thần đã hoàn toàn hóa giải, khôi phục hấn như cũ, man hoang sụt lở, Cửu Thiên rạn nứt, nhân gian thiên tai địch họa, xác vương khắp nơi.

Hấn không còn đường lui.

Lúc này Hoa Thiên Cốt đang đứng trên chiếc mái cong cao cao của một tòa đại điện ở Vân cung. Từ rất xa đã thấy bóng Bạch Tử Họa khoanh tay

đứng đó nhìn biển trời, giống như năm xưa, có điều bóng hình đã trở nên gầy yếu. Bả vai vẫn cố chấp gánh Trường Lưu và chúng sinh Lục giới, không chịu bỏ xuống, đã mất tiên thân từ lâu, chẳng lẽ hẳn không mệt sao?

Trước kia hẳn thường nói, điều quan trọng là sự lựa chọn, chứ không phải năng lực.

Có điều quá khó khăn để đưa ra lựa chọn, hẳn có trách nhiệm và nguyên tắc của mình, nàng có số mệnh thảm thương không thể trốn thoát, còn ảnh hưởng tới rất nhiều người khác. Điều này đã định bọn họ có lựa chọn mà không thể chọn lựa.

Đồng thời, có năng lực cũng sẽ nảy sinh tà ác, người nàng yêu sâu đậm và khát khao cứ đứng trước mặt nàng, từ từ đánh thức dục vọng đã ngủ say trong nàng. Nàng không thể yêu hẳn mà không oán không hối như trước đây nữa. Nàng lại có thể dễ dàng bắt được hẳn. Điều này đối với một kẻ cô đơn không nơi nương tựa, không thiết tha sống như Hoa Thiên Cốt mà nói thì chính là một sự hấp dẫn cực kì lớn.

Tà áo đang tung bay theo gió kia như đang vẫy chào nàng, lúc nào cũng quyến rũ nàng, nàng đấu tranh lại chìm đắm, muốn chìm đắm lại sợ đôi tay nhuốm máu tươi của mình làm bẩn hẳn.

Sau lưng đột nhiên nổi lên một luồng sát khí dữ dội, Hoa Thiên Cốt chậm rãi xoay người, một mối giời tay lên, không ngờ thanh kiếm kia sắc bén lạ thường, chém đứt cả cánh tay phải của nàng, hất bay ra ngoài. Người trước mắt vừa biến từ chim sẻ về lại hình người, trên mặt vẫn dính chút lông chưa tan hết. Vốn hẳn liều chết xông tới, không ngờ lại thuận lợi như vậy, choáng váng cả người.

Hoa Thiên Cốt nhú mào, lập tức cánh tay đã trở về chỗ cũ, nhanh tới mức máu còn không kịp nhỏ một giọt, tất cả những gì vừa xảy ra như là ảo ảnh. Có lẽ trong tiềm thức nàng oán hận sức mạnh Yêu Thần của mình, vậy nên nàng cực ít khi sử dụng, thậm chí còn không có chân khí hộ thể, nếu

không phải vì nghĩ đầu bị chặt trông khó coi quá, thì đến tay nàng cũng chẳng buồn nhắc.

“Người thuộc môn phái nào?”

Tán tiên có năng lực ở Tiên giới nhiều vô kể, chỉ dựa vào bọn Trúc Nhiễm và đám thủ vệ yêu ma tất nhiên là khó phòng vệ hết. Những kẻ muốn ám sát nàng kéo tới hết lần này đến lần khác, nhưng chẳng ai lo lắng điều này cả, bởi vì không ai có thể giết nàng. Chỉ là nàng vẫn có chút tức giận khi có người đột nhiên nhảy ra từ phía sau quấy rầy. Huống hồ tuy thân thủ và võ công của người này cực kì cao, nhưng rõ ràng không phải kẻ tu tiên, cũng không biết tiên thuật, chẳng hiểu sao biến thân rồi vào Vân cung bằng cách nào.

Sắc mặt người đàn ông trung niên chính trực kiên cường lúc trắng lúc xanh. Khi này nàng đưa lưng về phía hắn, giờ thấy rõ dung mạo của nàng, hương hoa như có như không vương vấn xung quanh khiến tay cầm kiếm bất giác run lên. Rõ ràng nàng đã phát hiện ra mình từ lâu, vậy mà sao không thềm tránh, lẽ nào mình không có sức uy hiếp đến thế? Ngay cả Nghịch Thiên thần kiếm của hắn cũng không thể đả thương nàng? Có điều tuy nàng hồi phục rất nhanh, nhưng chẳng lẽ không biết đau sao? Hay là Yêu Thần có khuynh hướng tự ngược?

“Ta là Vương Tích Nhật, không thuộc môn phái nào cả, là tự ta muốn tới giết ngươi. Yêu nghiệt nhà ngươi tự xưng là thần, bói thiên nghịch đạo, gây họa Lục giới, hôm nay có phải liều mạng ta cũng quyết lấy đầu ngươi.”

Lúc này yêu ma đã bao vây xung quanh, Trúc Nhiễm ở đó, lại khoát tay, không cho mọi người tiến lên.

Vương Tích Nhật rút kiếm chém, những chiêu thức đó như đã từng quen. Mây Hoa Thiên Cốt nhả lại càng sâu, bay lùi về phía sau. Lúc Vương Tích Nhật hóa thành chim mới biết bay, lúc này đã không còn cánh, nhưng khinh công rất được, hắn tung một chiêu Tiềm Long Phi Tiên. Hoa Thiên Cốt nhìn ánh sáng hình rồng cực lớn trước mắt, trong nháy mắt có cảm giác bị xé nát,

nhưng cũng chỉ trong giây lát mà thôi. Cơ thể nàng lập tức biến mất, nháy mắt đã xuất hiện phía sau Vương Tích Nhật, bằng không uy lực mạnh như thế thì chắc chắn máu thịt đã lênh láng.

Luận võ mà nói, không chỉ nhân gian, mà ngay cả Tiên giới hần cũng khó gặp đối thủ, chẳng qua vẫn chỉ là người phàm, nàng muốn giết hần dễ như bóp chết một con kiến.

Nhưng Hoa Thiên Cốt vẫn không ra tay, ánh mắt nhìn hần càng sâu thẳm.

“Người đánh không lại ta đâu, mình chủ võ lâm.”

Vương Tích Nhật hơi kinh ngạc, nhìn ý cười đau đớn chợt lóe trong mắt Hoa Thiên Cốt, bỗng cảm thấy có chút quen quen.

Chẳng lẽ hần đã từng gặp nàng? Không thể, đó là yêu nghiệt, hướng chi lại là một người phụ nữ có nhan sắc và khí chất như thế, người gặp rồi sao có thể quên?

Hần xoay người lại rút kiếm đâm, dường như đã dùng tất cả những gì học được trong đời. Tuy hành tẩu giang hồ, nhưng đường đường là minh chủ võ lâm, hần không nỡ thấy dân chúng lầm than, bèn nghĩ tất cả mọi cách để tới ám sát Yêu Thần, dù có chết, cũng dồn hết chút sức nhỏ nhoi của mình.

Hình như Hoa Thiên Cốt hơi mệt, không kiên nhẫn định nâng tay lên, bỗng xung quanh vang lên một tiếng.

“Tiểu Cốt!” Lời vừa như quát vừa như can ngăn.

Hoa Thiên Cốt hơi khựng lại, Vương Tích Nhật thừa dịp nàng do dự vung kiếm chém qua bụng nàng, còn chưa chảy được mấy giọt máu vết thương đã nhanh chóng hồi phục như xưa.

Hoa Thiên Cốt cười lạnh trong lòng, thì ra ngày đó Bạch Tử Họa nói hai người bọn họ có lẽ có duyên gặp lại là chỉ giờ phút này đây. Dây mây bỗng mọc ra từ lòng bàn tay Hoa Thiên Cốt, trói chặt lấy Vương Tích Nhật.

“Vẫn chẳng thay đổi chút nào, ngu ngốc nóng nảy, có thể sống tới bây giờ xem như người may mắn.”

Vương Tích Nhật sững sốt nhìn nàng, lại quay đầu lại nhìn người vừa nói, lập tức miệng há hốc đờ đẫn. Dung mạo và khí chất của Hoa Thiên Cốt đều thay đổi, đương nhiên hắn không hề nhận ra. Nhưng người đàn ông kia, tuy là một gương mặt rất mơ hồ trong kí ức, nhưng khí chất xuất trần và giọng nói lại rất dễ dàng nhận ra.

“Ngươi, các ngươi...” Hắn nhìn Hoa Thiên Cốt lại nhìn sang Bạch Tử Họa, bỗng thấy nghẹt thở, ngực như bị một vật nặng đè lên.

Ôn cứu mạng, trọn đời không quên...

Bàn tay cầm kiếm của Vương Tích Nhật dần thống xuống, mặc cho mình bị trói chặt.

“Thần tôn, xử lý thế nào?”

Trúc Nhiễm hơi ngạc nhiên nhìn người đàn ông kia, chỉ là một người phạm mà cũng dám xông vào Vân cung, không biết lượng sức mình, thật nực cười.

Hoa Thiên Cốt im lặng nhìn Vương Tích Nhật không nói gì, Bạch Tử Họa khẽ cầm lấy tay nàng: “Hắn ta chỉ là người thường thôi, thả đi.”

Hoa Thiên Cốt bỗng bật cười, mọi người xung quanh đều ớn lạnh.

“Tất nhiên.” Tay nàng mờ ám vòng qua eo Bạch Tử Họa, ngữ điệu cực kì quyến rũ: “Tôi nay chàng theo ta.”

Ngay cả Trúc Nhiễm cũng bất giác nổi da gà, bất lực cười khỏ, tính cách nàng đúng thật là ngày càng thất thường.

Vương Tích Nhật ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn hai người họ, nếu hắn nhớ không lầm thì chẳng phải bọn họ là thầy trò sao? Mặc dù sớm biết đây không phải người phạm nhưng sao lại trở thành thế này? Cô nhóc ngây thơ hai mươi năm trước giờ lại trở thành Yêu Thần gây họa cho Lục giới?!

Bạch Tử Họa có chút xấu hổ, nhưng không tránh né cũng không nói gì. Hắn hơi hoài nghi dự tính ban đầu của mình, thật sự muốn giết nàng hay muốn chuộc tội?

“Vì sao?”

Hoa Thiên Cốt nhướn mày nhìn Vương Tích Nhật, không biết hắn đang hỏi vì sao nàng biến thành Yêu Thần, hay là hỏi vì sao nàng lại thả mình.

“Chẳng vì sao cả.”

“Ngươi hãy giết ta đi.” Vương Tích Nhật vừa nhớ tới nàng là cô bé kia, ngữ khí không vững vàng như trước nữa. Hai mươi năm, hắn đã già rồi, đứa bé năm xưa cũng trưởng thành, mọi chuyện thay đổi, hắn không biết hai người họ đã xảy ra chuyện gì mà trong mắt lại có nỗi đau khôn nguôi như thế. Rõ ràng là quan hệ sư đồ trên từ dưới hiếu, bây giờ lại dờ dờ ương ương, ngay cả một người ngoài như hắn cũng nhìn ra vết nứt rõ rệt.

Có lẽ thời đời thay đổi thật nhanh, hắn già rồi, không hiểu. Lúc bị áp giải đi, Vương Tích Nhật cuối cùng vẫn không nhịn được quay đầu lại, cuộc gặp

giữa người với người đôi khi lại hoang đường như thế, tuổi thọ hần có hạn, duyên nông, phận mỏng, sau này sợ rằng không được gặp lại nữa.

Sức mạnh khiến con người hạnh phúc nhất, đó là lãng quên.

Tất cả những gì trong quá khứ, nàng cho là mình đã quên hết rồi, nhưng sự xuất hiện của Vương Tích Nhật lại khiến tất cả đều rõ mồn một trước mắt. Thì ra bao nhiêu năm qua, mỗi lời nói mỗi cử chỉ, từng giây từng phút ở bên hần đều khắc sâu vào lòng nàng. Có lẽ quãng thời gian đi theo Bạch Tử Họa hành tẩu nhân gian là những ngày tháng vui vẻ nhất cuộc đời nàng.

Con người có thể bỏ qua nỗi đau, nhưng sao có thể bỏ qua hạnh phúc mình từng có được? Bất kể phía sau hạnh phúc đó là vách đá sâu thăm thẳm, đáy chất đầy xương khô.

Màn đêm mù mịt, u ám khôn lường. Tay áo màu tím của Hoa Thiên Cốt khẽ múa, lập tức trên án có thêm một chiếc đèn hoa Mạn Đà La bằng ngọc lưu ly.

Bạch Tử Họa đứng cạnh cửa, mặt trắng bệch như giấy.

Hoa Thiên Cốt ngồi trên ghế nằm, ánh sáng từ ngọn đèn mờ tỏa ra yêu diễm như quỷ, bên môi dường như dính máu, hơi gai mắt. Nàng ngẩng đầu nhìn Bạch Tử Họa, chậm rãi vươn tay trái về phía hần.

Thời gian sẽ làm phai mờ kí ức, nhưng vĩnh viễn không thể xóa tan đi mất mát đau thương.

Đã rất lâu rồi nàng không nhớ lại những chuyện trong quá khứ này, nàng ngỡ là mình không nhớ, nhưng chỉ cần đứng trước Bạch Tử Họa, thì trái tim nàng lại như bị con dao cùn cứa rách. Dù con tim đã chết sẽ không cảm thấy đau đớn nữa, nhưng vẫn thấy lòng ngực nặng trĩu, nỗi đau tuôn trào như nước biển, dần dần nhấn chìm nàng.

Nàng ngồi trên ghế nằm, nụ cười quyến rũ nở rộ, chậm rãi vươn tay về phía Bạch Tử Họa.

Trước kia nàng nghĩ mặt mình sẽ lạnh tanh như băng ngàn năm, bất kể có thể nào cũng sẽ trống rỗng. Nhưng sau khi Bạch Tử Họa đến đây, trên đó lại xuất hiện một vài thái độ cực kì kì lạ. Rồi nàng hiểu ra rằng, đó không phải là khuôn mặt nàng, cũng không phải là cơ thể của nàng. Nàng như một con bướm tàn tạ, tự bịt kín mình trong một chiếc lọ kín trong suốt mang tên Yêu Thần, hưởng thụ sự cô đơn của yên lặng, cho tới khi nghẹt thở mà chết.

Nhưng khi nàng thấy Bạch Tử Họa, lại không nhận được muốn vỗ cánh bay ra, đâm vào vách cho máu me bê bết hết lần này tới lần khác. Khi khó khăn lắm mới tỉnh lại, thì bản thân đã hết đường để đi, không thể ra được nữa. Vì thế nàng bắt đầu muốn bắt Bạch Tử Họa vào trong chiếc lọ ấy.

Hoa Thiên Cốt vươn tay ra, Bạch Tử Họa vẫn không đáp lại, chỉ nghiêng người, im lặng nằm trên ghế. Căn phòng vẫn rộng mà trống trải như trước, tim hần đã quen cảm giác lạnh như băng này, nhưng cơ thể vẫn chưa quen, hơn nữa người bị đông cứng tới chết lặng.

Hoa Thiên Cốt cúi đầu nhìn, thật không ngờ sẽ có ngày hần lại nằm bên cạnh nàng. Phong thái vẫn đượm nét tao nhã ung dung, nhắm mắt lại, vẻ mặt yên bình mà thoải mái, như thể đã ngủ say rất lâu, rất lâu rồi, khiến người ta không đành lòng lay dậy, hướng chỉ là làm vậy bản.

Khẽ búng tay, đèn tắt, căn phòng lập tức chìm vào trong tĩnh lặng, cảm giác bị đắm trong bóng tối vừa kiên định lại vừa trống rỗng, giống như có vô số bàn tay vương vúi nắm tay chân nàng, kéo sang tứ phía.

“Lạnh không?”

Bạch Tử Họa không đáp, như thể đã ngủ say.

Hoa Thiên Cốt biến ra một chiếc chăn, nhẹ nhàng đắp cho hắn. Cuối cùng vẫn không nhịn được, nàng đưa tay chạm lên hai gò má hắn trong bóng đêm.

Thật ra nàng rất thích Bạch Tử Họa yếu ớt mỏng manh thế này, bởi ít nhất nàng có thể lại gần, có thể chạm tới, có thể chăm sóc, bảo vệ hắn như nàng hằng mơ mà không phải chỉ đứng từ xa trông ngóng.

Cảm nhận được ngón tay lạnh lẽo trơn mềm lướt trên mặt mình, Bạch Tử Họa khẽ nhú mày, sau đó nghe thấy một tiếng thở dài khe khẽ, tựa như cánh diều bay trên trời đột nhiên đứt dây.

Người đó ngủ bên cạnh, một cánh tay vắt qua ngực hắn khẽ ôm. Trong không khí thoang thoảng hương hoa, Bạch Tử Họa biết bây giờ tâm trạng của nàng rất tốt, nếu nàng tức giận, hương hoa sẽ trở nên ngào ngạt.

Cơ thể mềm mại kia hơi nhích lại gần, nghiêng người áp vào tay hắn. Ngày xưa cơ thể ấy còn bằng phẳng, bây giờ đã có những đường cong rồi. Mặt Bạch Tử Họa đỏ bừng, tự đáy lòng cảm ơn bóng tối đã che giấu cho hắn.

Hắn không thấy mất thể diện khi bị sỉ nhục, càng không nói tới dục vọng. Hoa Thiên Cốt trong mắt hắn chính là một đứa bé con đang làm nũng. Nàng đang giận dỗi, nhưng nàng sẽ không hại hắn.

Có điều dù sao hai người họ vẫn là thầy trò, không nên nằm cùng một chiếc giường, cũng không hợp lễ tiết. Hắn xấu hổ tự trách mình.

Bỗng bàn tay trên ngực nhích dần lên trên, cởi áo hắn. Hắn kinh ngạc bắt lấy bàn tay làm điều xấu, khẽ quát: “Tiểu Cốt!”

“Không phải chàng đang giả vờ ngủ à, cứ tiếp tục đi.” Ngữ điệu mang theo chút trêu chọc. Một bàn tay khác lại bò lên, rồi cũng bị hấn nắm chặt.

Hoa Thiên Cốt không động đậy, tựa cằm vào hõm vai hấn, mặc cho hấn nắm lấy hai tay mình. Trước kia khi Bạch Tử Họa vẫn là tiên, cả người đều lạnh cóng. Bây giờ thành người phàm, ngược lại trở nên thật ấm, có điều nàng lại đầy hàn khí.

Giống như nhận ra điều gì không ổn, Bạch Tử Họa ngượng ngùng buông ra, rồi đôi tay ấy lập tức cởi cổ áo hấn ra, kéo mở vạt trước.

Hơi lạnh luồn theo ngực vào trong, không đợi Bạch Tử Họa định thần, người nào đó bên cạnh đã nhẹ nhàng lật lên, nằm trên người hấn.

Hương vị trong không khí trở nên ngào ngạt, say đắm lòng người.

“Không cởi áo, sao mà ngủ được?”

Nghe thấy ý cười và sự thoải mái trong lời nói kia, Bạch Tử Họa vừa tức giận vừa bất lực. Giọng điệu hơi khàn không thể che giấu dục vọng khiến hấn thoáng bối rối.

Hoa Thiên Cốt ngoan ngoãn cúi người xuống, giống như một con vật nhỏ nghiêng đầu tựa vào ngực Bạch Tử Họa, ngẩng lên nhìn chiếc cằm hoàn mỹ không tì vết của hấn, hơi thở lạnh cóng bắt đầu trở nóng. Bạch Tử Họa thấy cần cổ mình ngứa ngứa ươn ướt, lại không trốn đi đâu được.

Trước kia nàng nhỏ nhắn, dù giờ đã lớn nhưng vẫn nhẹ như thế, đè trên người hấn mà không nặng chút nào cả.

Hoa Thiên Cốt cảm thấy dục vọng đang sôi trào trong cơ thể, cái kính khê vụn vụn trên người Bạch Tử Họa. Chóp mũi lướt nhẹ trong tóc hấn, kéo

áo hấn ra, vùi đầu vào cổ, không kìm được hít sâu một hơi, sau đó cắn xuống.

Cảm giác bị cắn quen thuộc ập tới, Bạch Tử Họa khẽ run, sau đó chẳng mấy chốc đã bình tĩnh lại, để mặc nàng, không hề giãy giụa hay phản kháng. Hấn biết, đây là mình thiếu nàng, nợ máu phải trả bằng máu.

Mọi âm thanh đều lắng lại, chỉ có tiếng cắn mút và nuốt của Hoa Thiên Cốt pha thêm chút mê hoặc. Khoái cảm khi mất máu bồng bênh trên không trung, tê dại vô lực mà trống rỗng. Hoa Thiên Cốt ôm chặt hấn, như thể muốn hấn hòa theo dòng máu chảy vào trong người nàng. Mà màn mưa sắc đỏ trước mắt cứ nhạt dần, thành màu hồng phấn bay khắp nơi, tựa như cảnh hoa đào ngợp trời ở Dao Trì năm ấy.

Thế gian này có cực lạc không, nếu có, vậy chính là khoảnh khắc này.

Cảm nhận máu của Bạch Tử Họa chảy vào trong cơ thể, nàng như sống lại lần nữa, tất cả những nỗi đau đều chưa từng tồn tại.

Đầu óc nàng xem như tỉnh táo, vẫn chú ý tới sức khỏe của hấn, lưu luyến ngẩng đầu lên, chép chép cái miệng nhỏ nhắn, dường như đang thỏa mãn sau bữa ăn, lại dường như còn chưa đủ.

Bạch Tử Họa thả lỏng, thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó lại căng thẳng vì Hoa Thiên Cốt đang liếm lên cổ hấn không chịu lãng phí giọt máu nào.

Tư thế như vậy quá mờ ám, hấn ngượng ngùng quay đầu đi tránh né. Hoa Thiên Cốt lại cắn hấn như trừng phạt. Long mi của nàng quá dài, lướt qua nơi nào là chạm vào nơi đấy, một cảm giác ngứa ngứa tê dại xộc thẳng vào lòng Bạch Tử Họa.

Hồi lâu sau người bên trên cuối cùng cũng bất động, thở đều đều, hình như đang ngủ. Bạch Tử Họa cúi đầu nhìn đôi mắt vẫn mở to ấy, trong bóng

tôi có vẻ hơi đáng sợ. Khi ngủ nàng dễ gặp ác mộng lại dễ bị tỉnh giấc, bao lâu nay tuy luôn ngủ, nhưng chắc nàng không có lấy một giấc thật sự yên ổn?

Hắn đau lòng vươn tay ra, chạm vào mắt nàng, từ từ vuốt xuống, muốn đặt nàng sang bên cạnh lại sợ ngộ nhỡ làm nàng tỉnh giấc. Cảm giác chóng mặt do mất máu cùng sự mệt mỏi vì suy nghĩ quá nhiều khiến hắn cũng mau chóng chìm vào giấc ngủ.

Chương 10: Mưa gió nổi lên

Ngày hôm sau tỉnh dậy, Hoa Thiên Cốt vẫn bò lên người hắn ngủ say như chết, thậm chí còn không có cảm giác đang thở, im lặng tới mức đáng sợ. Người Bạch Tử Họa bị đè tới tê rần, chỉ có ngón tay có thể khẽ cử động.

Hắn chau mày, cúi đầu quan sát nàng trong khoảng cách cực kì gần này, muốn tìm lại chút gì đó thân quen.

Trước kia phần lớn thời gian Bạch Tử Họa đều trầm tư, cuộc đời hắn giống như một ván cờ được sắp xếp cẩn thận, vốn đã quen nắm bắt tất cả mọi thứ. Nhưng không ngờ sai một bước, bước bước đều sai. Từ ngày mất đi Tiểu Cốt, hắn như một cây đàn đứt dây, không còn tâm trí để suy xét hay nghĩ tới điều gì, khi quay đầu lại mới nhận ra không biết từ lúc nào mình đã làm rồi, giống như bây giờ vậy. Thì ra hắn cũng có thể tùy hứng như thế.

Rõ ràng hắn có thể không cần dùng cách này mà vẫn dễ dàng xoa dịu được tính khí thất thường của Tiểu Cốt, nhưng vì sao lại đồng ý với nàng? Là vì đã khiến nàng bị tổn thương quá nhiều, cho nên không thể chối từ được nữa? Hay là vì không thể chịu nổi sự dửng dưng của nàng, muốn tới gần để tìm lại những cảm giác ngày xưa? Bây giờ hai người họ lại cùng ngủ

trên một chiếc giường, điều đáng sợ hơn là dưới đáy lòng hắn còn cảm thấy vui mừng và ấm áp. Rốt cuộc hắn bị sao thế này?

Bạch Tử Họa khẽ cựa mình, muốn đẩy người bên trên ra.

Hoa Thiên Cốt cảm thấy người bên dưới không yên, dần tỉnh lại, lâu rồi nàng không ngủ ngon đến vậy, cũng không gặp ác mộng.

“Chào buổi sáng.” Dường như nàng đã quên rất nhiều chuyện, thế gian này chỉ còn hai người họ đắm chìm trong hạnh phúc. Hoa Thiên Cốt mơ màng mở mắt ra, mỉm cười, ngẩng đầu khẽ dùng chóp mũi vuốt ve cằm Bạch Tử Họa.

Bạch Tử Họa hiển nhiên kinh hãi vì hành động vô cùng thân thiết của nàng, mà điều khiến hắn càng sợ hơn chính là vẻ tự nhiên kia, như thể bọn họ chưa từng là thầy trò, mà là người yêu vậy. Vẻ hoảng loạn xẹt qua mắt, hắn đẩy nàng xuống, lại thấy cả người đau nhức.

“Xin lỗi, ngủ không ngon đúng không?” Quên mất giờ hắn chỉ là phạm thai tục thể, Hoa Thiên Cốt bất giác thè lưỡi như ngày xưa mắc lỗi.

Bạch Tử Họa giật mình, bất kể thay đổi thế nào, từ dáng dấp, khuôn mặt cho tới tính cách, thì nàng vẫn là Tiểu Cốt của hắn, là đồ nhi hắn thương từ tận đáy lòng.

“Ta xoa cho chàng.” Hoa Thiên Cốt vui vẻ vươn tay nắm vai hắn, lại bị hắn né vội.

Nàng bất đắc dĩ quay đầu, nhìn căn phòng trống rỗng, bỗng giơ tay chỉ vài cái, giá sách, bàn ghế, kỉ trà, rèm... Đồ vật xuất hiện giữa không gian trống rỗng, dần dần lấp đầy xung quanh. Trên đất còn trải một tấm thảm lông màu trắng, nhiệt độ cũng ấm lên rất nhiều.

Bạch Tử Họa khẽ thở dài, tạo ra vật là sức mạnh cực kì to lớn, chỉ có thần mới làm được. Nhưng Tiểu Cốt, nàng không hiểu, cả thế giới chỉ nằm trong một ý nghĩ của nàng. Nếu chỉ tạo vật mà không thêm quan tâm, thậm chí còn coi là đồ chơi thì nàng không xứng làm thần.

“Đói chưa?”

Trên bàn bỗng hiện lên những món ăn trước kia Bạch Tử Họa thích, Hoa Thiên Cốt đưa đũa cho hắn, hồi xưa hắn luôn ăn cơm cùng nàng, giờ nàng không cần nữa, đến lượt nàng ăn cùng hắn. Điều này khiến Hoa Thiên Cốt vừa vui mừng lại vừa xót xa.

Hai người không nói gì nữa, Hoa Thiên Cốt nhìn quả đào trên bàn, cuối cùng vẫn không chịu nổi. Có tự dối mình cũng chẳng ích gì, Đường Bảo mất rồi, tất cả đã thay đổi. Trước kia ba người cùng ăn cơm, bây giờ chỉ còn hai người họ.

“Ta no rồi, chàng ăn từ từ. Ra ngoài nhiều vào, tốt cho sức khỏe của chàng. Nếu cần gì, thì...” Vốn định nói là có thể bảo người dưới. Nhưng chợt nhớ ra là Vô Vọng điện không có ai mà hắn lại mất tiên thân, đương nhiên không thể bay tới điện khác, chẳng khác nào bị giam một mình.

Khi Bạch Tử Họa ngẩng đầu lên, người trước mặt đã không thấy đâu. Hắn để đũa xuống, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời hình như đã sáng hơn.

Bỗng nhiên Vô Vọng điện có rất nhiều tiên tỳ đi tới đi lui, mà hai vị chủ tử trên cơ bản đều không cần hầu hạ, ít chuyện tới đáng thương, vì thế các nàng ngày ngày rảnh rỗi buồn dựa lê. Nội dung câu chuyện phần lớn là hồi xưa thượng tiên xuất trần như thế nào, Thần tôn xinh đẹp ra sao, Thần tôn yêu chiều thượng tiên thế nào, bảo gì nghe nấy ra sao, rồi tình yêu hai thầy trò họ trắc trở thế nào, vân vân và vân vân.

Một người vừa nói: “Năm đó ở Dao trì tôi đã thấy thượng tiên và Thần tôn rồi, khi đó Thần tôn mới cao chừng này thôi.” Rồi nàng đưa tay tới bên hông, mọi người ồ lên như ong vỡ tổ.

Buôn đưa kiêu này, dù ở Tiên giới hay ở đây đều có chuyện buồn mãi không hết. Các nàng không sợ Yêu Thần, chỉ sợ Trúc Nhiễm, mỗi lần Trúc Nhiễm tới, cả đám lại làm ra vẻ như những chú mèo con ngoan ngoãn.

Nơi này không có nhiều quy củ như thiên cung, lại còn có người đẹp để ngắm, thoải mái và tự tại. Hơn nữa còn được ở bên cạnh Yêu thần mạnh nhất Lục giới nên cũng bắt đầu ngông nghênh hơn. Mở miệng khép miệng đều là Thần tôn bệ hạ, chủ tử nhà ta, từ lâu đã không còn thấp tha thấp thỏm, nơm nớp lo sợ nữa.

Bạch Tử Họa hầu như không hề sai bảo các nàng, nhưng hay hỏi một số chuyện trong Vân cung và nơi những người thuộc tiên giới bị giam giữ. Cũng có kẻ không sợ chết, để được ưu ái hơn mà lên vẽ bản đồ Vân cung đưa cho thượng tiên. Có điều cung điện này có mấy ngàn tòa nối tiếp nhau, lại đặt trên những đám mây bồng bềnh bất định, muốn hiểu rõ trong một thời gian ngắn không phải là chuyện dễ.

Đám tiên tỳ còn tranh giành nhau đứng ngoài điện Thần tôn chờ hầu hạ mỗi buổi sáng tối để tưởng tượng Thần tôn và thượng tiên ngủ chung giường làm những chuyện gì khiến người khác phải đỏ mặt. Buổi sáng còn có thể thấy dáng vẻ mệt mỏi của thượng tiên khi ra ngoài. Điều khiến người khác phun máu càn khôn chính là có lời đồn thính thoảng tối đến thậm chí còn nghe thấy tiếng thở gấp rất nhỏ của thượng tiên ở trong điện.

Mỗi lần đám tiên tỳ nói đến chuyện này đều như ong vỡ tổ, cả đám kích động nắm chặt đám tay, như thể các nàng được thấy trực tiếp vậy, tả vờ cùng tường tận, như xuân cung đồ sống động sờ sờ khiến máu nóng sôi trào. Thế nên ánh mắt mỗi khi nhìn Bạch Tử Họa đều rất mờ ám, mặt lại đỏ như tôm luộc.

Khi nhìn thấy vết cắn và đủ loại dấu ấn trên cổ thượng tiên. Lời đồn đại lại càng nhiều, miêu tả mỗi đêm thượng tiên trần trọc rên rỉ dưới người Thần tôn như thế nào. Vì vậy những kẻ tôn thờ chủ nghĩa nữ quyền lại được một phen thảo luận dữ dội. Cuối cùng đều nhất trí ủng hộ Thần tôn bệ hạ tạo ra thiên hạ của phụ nữ, thi hành chế độ một vợ nhiều chồng, để cho đám tiên tỷ nhỏ nhỏ của bọn nàng được nở mày nở mặt.

Có điều tưởng tượng thì vẫn là tưởng tượng, bọn họ không dám làm càn trước mặt Thần tôn, dù thỉnh thoảng có phạm lỗi, thượng tiên chỉ tùy tiện nói một câu là mọi chuyện đều êm thấm. Người phải đề phòng chính là Trúc Nhiễm, bên kia nếu làm sai điều gì, thì chỉ có chết không ai hay.

Quan hệ giữa Bạch Tử Họa và Hoa Thiên Cốt đã dịu đi không ít, tuy rằng hai người đều có phần dối mình dối người, nhưng cuối cùng cũng có thể bình tĩnh khi ở cùng phòng mà không nói lời châm chọc nào.

Hoa Thiên Cốt vốn cho rằng chấp niệm của mình đã hại quá nhiều người nên dù bây giờ nàng muốn gì cũng được, nhưng cũng không còn cố chấp yêu hấn, muốn giữ hấn ở bên nữa. Có điều rốt cuộc vẫn kim lòng không đậu, đêm đến khi ôm hấn vào lòng, lần đầu tiên trong bao lâu qua, nàng cảm thấy mình vẫn sống, có thể đó cũng không phải việc gì xấu.

Máu của hấn là bài thuốc an giấc của nàng. Thật cẩn thận không làm hại hấn, lại không nhịn được tìm một cách khác thỏa mãn khát vọng của mình, cô ý không xóa vết thương trên cổ hấn đi. Nàng thích thấy dấu ấn mình để lại trên cơ thể hấn, như thể đang chứng minh điều gì đó.

Đêm đến khi huyết dịch dung hòa, sóng ngầm luôn cuộn trào mãnh liệt trong hai người, lại không có cửa thoát ra. Bất thường chỗ nào, có lẽ cả Bạch Tử Họa và Hoa Thiên Cốt đều không hiểu lắm.

Bạch Tử Họa rất ít khi nói chuyện, mỗi lần nói đều mang theo ý khuyên nhủ nàng thả người đi hoặc đã biết chuyện gì đó, không cho Hoa Thiên Cốt làm.

Hắn biết bên ngoài đã đồn mối quan hệ giữa hai người họ thành ra thế nào, rồi lại quá quắt nói hắn ra sao. Hắn không quan tâm, điều khiến hắn không thể quen được chính là đêm nào Hoa Thiên Cốt cũng cần hút máu hắn, ôm hắn ngủ. Điều càng khiến hắn không thể chịu được chính là bản thân hắn đã dần coi việc ngủ cùng giường với nàng là điều đương nhiên.

Từng đêm trôi qua, hắn càng căng như dây đàn, cũng càng mất cảm. Không thể cứ tiếp tục như thế này được, tình hình biến chuyển không tốt chút nào.

Cuối cùng cũng đợi được tới lúc cả Trúc Nhiễm và Hoa Thiên Cốt đều không ở trong Vân cung, Bạch Tử Họa ra khỏi Vô Vọng điện, đi vào Khôn La điện. Dù hắn đã mất tiên thân, nhưng võ công cũng không tồi. Hầu như tất cả mọi người đều nhận ra hắn, cho nên không ai dám ngăn cản, hắn tới đâu cũng đều vô cùng thuận lợi.

Đã sớm có kế hoạch và chuẩn bị, cho nên thả người không hề khó khăn. Những người bị Trúc Nhiễm giam giữ hầu như đều là chương môn hoặc trưởng lão đức cao vọng trọng của các tiên phái để tiện cho việc nắm giữ thế lực khắp nơi.

Thủ vệ cực kỳ khó xử, quý mãi không dậy, không dám trái ý hắn, không dám thả người, cả hai bên đều là cái chết.

“Các người đừng sợ, tự ta sẽ gánh trách nhiệm.” Bạch Tử Họa đồng ý rồi, thủ vệ này mới lo lắng nhường đường.

“Thượng tiên, vì sao không đi cùng mọi người?” Bị giam đã lâu, lại không hiểu sao một người đã mất tiên thân như Bạch Tử Họa vào được tận đây cứu họ, hơn nữa lại không hề bị ngăn cản, cuối cùng còn muốn ở lại chịu trách nhiệm.

“Vẫn còn một số việc chưa làm xong, nàng sẽ không hại ta.”

Mọi người đương nhiên biết “nàng” trong lời Bạch Tử Họa là ai, do đó cùng đỡ nhau chạy khỏi Vân cung.

Hoa Thiên Cốt trở về, quả nhiên không có ý tra hỏi. Việc này vốn không liên quan đến nàng, nàng chỉ ngầm đồng ý trò chơi của Trúc Nhiễm mà thôi. Kỳ lạ là Trúc Nhiễm cũng không nói gì, chỉ cười cười. Người thả rồi lại bắt về, quá dễ dàng với gã. Điều mà gã thấy hứng thú chính là sự tiến triển trong mối quan hệ giữa Hoa Thiên Cốt và Bạch Tử Họa.

“Người giận à?” Hoa Thiên Cốt đang chăm chỉ khâu vỏ chăn, nàng không giỏi lắm, nhưng một năm nay lại hay xe chỉ lườn kim. Vì bây giờ không có chuyện để làm, những việc này lại có thể khiến nàng bình tĩnh và giết thời gian.

“Đâu có, không phải chúng ta đã biết mục đích của hấn từ lâu rồi sao. Hơn nữa sở thích của thuộc hạ lại giống nguyện vọng của Bạch Tử Họa, đương nhiên không thấy gì.”

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu nhìn gã, không nói gì.

“Có điều sẽ có một ngày hấn sẽ hại cả người lẫn thần, người không sợ thần lên hại hấn à?” Trúc Nhiễm tưởng tượng, nếu Bạch Tử Họa chết...

“Người không dám, giết chàng, ta sẽ giết người.”

“Ha ha, người nhầm rồi, thần sẽ không giết hấn, nhưng không phải thần không dám, mà bởi hấn chết rồi trò này sẽ không vui nữa.”

Ở một khía cạnh nào đó, nàng giống Trúc Nhiễm, đã mất hết khao khát sống. Nhưng nàng không biết mình muốn gì, nên làm gì, còn Trúc Nhiễm lại biết.

Bạch Tử Họa tính toán, thời điểm Ma Nghiêm phản công càng gần, phía họ đã chuẩn bị hòm hòm rồi. Hắn chỉ còn một bước nữa thôi là thành công, có điều lòng lại áy náy, giúp một ít cũng là giúp. Nơi hắn thật sự muốn tìm là chỗ giam giữ Nghê Mạn Thiên. Đó là tội chường của hắn, là tội chường của Tiểu Cốt, hắn phải chấm dứt tất cả.

Nhưng khi tìm ra, cảnh tượng đó còn tàn khốc và thảm thiết gấp ngàn vạn lần tưởng tượng, như tạt thẳng một gáo nước lạnh vào hắn. Có lẽ tội của Tiểu Cốt, thật sự chỉ có cái chết mới bù đắp nổi.

Hắn không cứu được con bé, thậm chí còn không tới gần được, chỉ có thể nghe tiếng khóc của nó, hết lần này tới lần khác cầu xin hắn giết mình.

Buổi tối lúc về phòng, người hắn cứng đờ, bước chân hơi lảo đảo.

Hoa Thiên Cốt trở về, phòng không thắp đèn, Bạch Tử Họa ngồi trong bóng tối. Nàng làm bộ không biết gì bước lên, cởi chiếc áo khoác bên ngoài cho hắn, nhẹ nhàng đẩy lên tường, há miệng hút máu như mọi khi.

Xong rồi nàng nhìn thẳng vào mắt hắn, khóe miệng vẫn là nụ cười tàn nhẫn và đầy vẻ tự giễu: “Không muốn nói gì với ta à?”

Tay Bạch Tử Họa dần nắm thành quyền, rồi lại buông ra, khẽ thở dài: “Giết nó đi.”

“Giết ả, ta không sống được.” Hoa Thiên Cốt biết nói thế, hắn sẽ không hiểu, cũng không rõ.

“Trước kia ngươi không tàn nhẫn như thế.” Bạch Tử Họa lắc đầu.

“Thực ra ta vẫn rất tàn nhẫn.” Ngoại trừ chàng ra.

“Cứ thế đến cuối ngươi có thể có được điều gì?”

“Ngoài Đường Bảo ra, ta không cần gì cả.” Kể cả chàng, ta cũng không cần.

“Tĩnh lại đi, Đường Bảo chết rồi, nó cũng không muốn người trở thành thế này.”

“Đừng nói nữa!” Hoa Thiên Cốt run bần bật cắn nát môi dưới, mùi hoa rải khắp không gian.

Nàng áp sát vào người Bạch Tử Họa, ngửa đầu nhìn hắn, giọng nói bỗng trở nên quỵên rũ như tơ, dịu dàng thấu xương.

“Không phải chàng rất muốn lấy lại tiên thân ư? Chỉ cần một giọt máu của ta...”

Bạch Tử Họa cúi đầu nhìn khuôn mặt yêu mị của nàng, đôi môi đỏ mọng dính máu hắn, lại phủ thêm một lớp máu của nàng, khẽ mấp máy, mê hoặc lòng người, như thể đang mời hắn tới nhắm nháp.

Gần như thế, dường như chỉ giây lát nữa thôi sẽ chạm tới, hơi thở của Hoa Thiên Cốt kề sát, trói buộc khiến hắn nghẹt thở. Đầu hắn xoay vòng vòng, ma xui quỷ khiến suýt nữa thì hôn lên, không biết là vì môi nàng hay là vì máu, cuối cùng thời khắc then chốt vẫn ra sức nghiêng đầu đi.

Thấy vẻ chán ghét chợt lóe rồi biến mất trong mắt Bạch Tử Họa, Hoa Thiên Cốt mệt mỏi cười, ngả ngón liếm môi mình, lùi lại hai bước, nằm trước lên ghế. Mãi lâu sau Bạch Tử Họa mới tới, không đáp chần quay lưng về phía nàng.

Không biết ngủ từ khi nào, nàng đứng trên một vùng băng trắng mênh mông, vắng lặng, rỗng tuếch. Đột nhiên một luồng sát khí cực mạnh đã có che giấu đánh thức, Hoa Thiên Cốt không mở mắt, trong bóng đêm, Bạch Tử Họa đang dùng đôi mắt buốt cóng nhìn nàng chằm chằm.

Sát khí mãnh liệt như thể còn hơn cả thiên binh vạn mã. Tuy rằng bao lâu nay, hắn vẫn che giấu rất tốt, nhưng nó chưa từng tản đi. Nàng biết nếu hắn có dao trong tay, cho dù không giết được nàng thì cũng chắc chắn muốn thử một lần. Mỗi ngày mỗi đêm nằm bên nhau, hắn chắc đều nghĩ phải dùng cách gì mới có thể giết được nàng...

Mãi lâu sau, sát khí trên người Bạch Tử Họa mới tản đi. Nàng có thể cảm nhận sự bất ổn trong lòng hắn, nhưng suy nghĩ của hắn, nàng chưa từng đọc được. Hắn nghĩ gì, hắn muốn giết nàng thế nào đều không quan trọng. Nàng chỉ muốn giữ lại sự ấm áp của hắn, muốn có hắn ở bên.

Nhưng vẻ bình tĩnh trên mặt ấy, rốt cục cũng bị phá vỡ rồi.

Ngày hôm đó khi Bạch Tử Họa tỉnh dậy, Hoa Thiên Cốt đã không còn ở đó nữa, giống như thường ngày, trên bàn đã chuẩn bị đầy đủ thức ăn.

Nước trà trong ấm hắn chỉ uống một ngụm là nhận ra bất thường, không ngờ lại bị hạ thuốc, thuốc cường dương, hơn nữa còn lại loại chất lượng kém nhất được sử dụng ở nơi phong hoa.

Nhất thời hắn có chút hoang mang, hắn đã nghĩ tới mọi điều, chỉ không nghĩ Hoa Thiên Cốt sẽ hạ thuốc mình.

Môi quan hệ mỏng manh như tờ giấy thoáng chốc đã bị chọc thủng.

Đầu Bạch Tử Họa trống rỗng, giận tới mức không biết phải nói gì. Nàng trở nên tàn nhẫn thì cũng thôi, nhưng giờ lại ti tiện, bất chấp thủ đoạn tới mức này sao? Cho dù không thể có được hắn, cũng muốn giáng cho hắn một cú đả kích không thể không thừa nhận?

Cảm thấy nhiệt độ cơ thể dần tăng cao chưa từng có, sóng nhiệt đợt này cao hơn đợt trước đổ ập xuống, lần đầu tiên từ khi sinh ra đến nay, hắn

luống cuống như thế. Một thượng tiên Bạch Tử Họa, căn bản không hề biết dực vọng là gì. Bây giờ tiên thân đã mất, một liều xuân dược nho nhỏ lại có thể ép hắn tới mức khốn cùng thế này.

Cảm nhận được phản ứng và khát vọng kỳ lạ của cơ thể mình, người hắn run bần bật, giận dữ hất tung bàn. Cuối cùng hắn cũng biết, vô cùng nhục nhã là như thế nào!

Tiên tì nghe thấy tiếng động, nhận ra điều bất thường, định đi vào, lại bị hắn gào lên chặn lại. Bọn họ chưa từng thấy thượng tiên có gì thất thố, cả đám biến sắc, vội vàng chạy khắp nơi tìm Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt chau mày không nói gì, quan vi trong phòng, thấy vẻ mặt Bạch Tử Họa thì hiểu tất cả.

Nàng gọi Trúc Nhiễm đến, lớn tiếng mắng: “Ngươi đừng quá đáng!”

Trúc Nhiễm đút hai tay vào ống áo, cúi người cười: “Thấy Thần tôn mãi không hành động lại không thấy tiến triển, thậm chí còn bị Bạch Tử Họa khống chế, thuộc hạ lo lắng, cả gan giúp một phen.” Đương nhiên gã sẽ không giết Bạch Tử Họa, gã chỉ muốn xem trò vui thôi.

Hoa Thiên Cốt cười lạnh, nói nghe hay thật, rõ ràng muốn đẩy quan hệ của bọn họ tới mức thủy hỏa bất dung, không thể cứu vãn. Nhưng thôi, dù sao quan hệ giữa bọn họ đã không thể cứu vãn từ lâu rồi, hắn có hận nàng hơn nữa thì cũng sao đâu?

“Ta quả thực sẽ không giết ngươi, nhưng ta cũng có cách khác. Ngươi cho là đến nay những chuyện liên quan đến Ma Nghiêm còn gì ta không biết?”

Trúc Nhiễm biến sắc: “Ta muốn giết Ma Nghiêm thì hoàn toàn có thể làm được, nhưng Thần tôn, người nghĩ người nữ để Bạch Tử Họa chịu bất kỳ thương tổn nào sao?”

Hoa Thiên Cốt lắc đầu, không biết là thừa nhận hay ý bảo Trúc Nhiễm không hiểu. Mệt mỏi đứng dậy đi về phía điện Vô Vọng, thứ đang đón chờ nàng chắc chắn là cuồng phong bão táp của Bạch Tử Họa.

Khí nóng tụ trong đan điền ngày càng dâng cao, mọi vật trước mắt dường như đều được phủ một lớp phấn hồng. Bạch Tử Họa tập trung tụ khí, gạt bỏ tạp niệm. Nhưng khắp phòng đâu cũng có hương hoa của Hoa Thiên Cốt, nhẹ nhẹ thoang thoảng, nhưng xộc thẳng vào mũi, như thể đang quần lầy cơ thể hắn, diêm dúa dịch chuyển. Nụ hôn đêm đó bỗng hiện ra trong đầu, dòng máu sục sôi, mà hơi nóng ào ra không dứt, hắn muốn đặt nàng dưới thân.

Trong phòng cực kì lộn xộn, trước nay Bạch Tử Họa chưa từng thất thố, càng chưa từng căm giận. Dù không còn đạo hạnh, tiên tâm của hắn vẫn như xưa, không có gì thay đổi, hắn vẫn là hắn. Nhưng khi hắn nhận ra mình cũng có dục vọng dơ bẩn xấu xa như người phàm, bất giác lại trở nên hoang mang sợ hãi.

Đây là điều ngươi muốn? Đây chính là điều ngươi muốn ư?

Bạch Tử Họa chìm trong lửa giận, dường như đã mất đi khả năng suy nghĩ. Cho nên khi Hoa Thiên Cốt mở cửa bước vào, hắn không hề suy nghĩ thuận tay ném mạnh chén trà vào nàng.

Hoa Thiên Cốt không né, nàng trông như khúc gỗ, chén trà đập thẳng vào trán, một tiếng “bốp” vang lên, máu nhanh chóng ào xuống má theo mắt trái, sau đó vết thương lại lành miệng ngay tức khắc.

Bạch Tử Họa đỡ đầu, có thể thấy rõ sự đau thương tận sâu trong đáy mắt kia.

Hắn lại tổn thương nàng lần nữa.

Hắn rất muốn nói lời xin lỗi, nhưng sao lại phải nói, người sai rõ ràng là nàng!

“Xin lỗi.” Hoa Thiên Cốt nói lời này trước tiên, hơi kinh ngạc nhìn Bạch Tử Họa vì thuốc mà hoàn toàn đánh mất dáng vẻ lạnh lùng xa cách ngày thường. Lòng mi nhiễm đỏ, máu chảy vào mắt nên hơi nhức, nàng dùng tay áo lau đi, thấy tê dại như dòng nước lạnh trong quá khứ hoàn toàn ập về.

Chiếc chén đã bị đập vỡ giống như sự hài hòa giữa hai người, cuối cùng những ảo tưởng tồn tại trong lòng nàng cũng vỡ tan theo đó, mối quan hệ với Bạch Tử Họa chỉ là một trò chơi không thể tiếp tục mà thôi.

“Đề ta giúp chàng ép được ra.” Hoa Thiên Cốt tiến lên, Bạch Tử Họa lại lùi ba bước liên tiếp, run giọng quát: “Không cần, rút ra ngoài!”

Nhìn ánh mắt lạnh lùng và khinh bỉ của hắn, tay chân Hoa Thiên Cốt càng thêm lạnh, từ từ lui lại, sau đó quay người bỏ đi.

Nàng như đi trên mây, cười tự giễu, ánh mắt trống rỗng.

Nàng nghĩ, hắn hận nàng, hận trước kia vì sao lại nhận nàng làm đồ đệ, hận nàng hại hắn thân bại danh liệt, hận nàng hại chết bao người khiến Lục giới không yên, hận nàng dùng sức mạnh ép hắn ở bên, đêm đêm làm ra những chuyện hắn thấy nhục nhã, hận nàng khiến hắn mất tiên thân mà thành ra thế này. Hắn luôn cố gắng đè nén oán hận của mình, giờ cuối cùng cũng bùng nổ. Mà, quả thực rất đáng hận.

Vất vả dạy dỗ nuôi nấng, vì cứu nàng mà trúng kịch độc, chịu giúp nàng bao nhiêu cây đinh Tiêu Hồn, vì bao che nàng mà trở thành tội nhân của Trường Lưu và Lục giới, còn mất cả tiên thân, từ một thượng tiên đường đường chính chính lại rơi vào nỗi giày vò không thể chịu được của dục vọng thấp hèn.

Còn nàng, sao nàng phải hận hần? Hần luôn bị liên lụy, để chuộc tội mà chưa bao giờ trốn tránh trách nhiệm làm thầy của mình. Còn nàng thì sao? Nỗi khổ của nàng, đều là nàng tự tìm lấy, đều là đáng đời. Dựa vào cái gì mà chuyện tới nước này còn muốn kéo hần và cả Lục giới cùng đau khổ? Chẳng lẽ nàng vĩnh viễn chỉ có thể đầu hàng số phận, chờ người khác hết lần này tới lần khác hy sinh cho mình sao?

Loạng choạng quay về điện, Trúc Nhiễm thấy vẻ mặt hờn này của nàng đã biết đã đạt được mục đích, rồi chẳng biết tại sao lại có chút mềm lòng.

“Không sao chứ?”

“Tử, Tử Huân đâu?”

Trúc Nhiễm không hiểu sao lúc này nàng lại hỏi Tử Huân Thiên Hạ. “Bé quan nhập định hơn nửa năm rồi, không biết thần hồn bay tới nơi nào, Thần tôn muốn gặp nàng?”

“Phải, ngay lập tức.”

Hoa Thiên Cốt bỗng cảm thấy hâm mộ Tử Huân Thiên Hạ, mấy năm nay nàng ấy đã nghĩ thông, tâm trạng bình ổn, không quan tâm chuyện đời, dốc lòng chế thuốc điều hương, mà nàng thì không biết bao giờ mới buông tay được.

Bạch Tử Họa giống như bị lửa cháy đốt người, ra sức áp chế khơi thông. Hần không tin ngay cả chuyện con con này mình cũng không làm được.

Cửa lại mở, ngoài Hoa Thiên Cốt còn ai dám bước vào. Lửa giận trong hấn càng sâu, rốt cuộc nàng muốn làm gì, lẽ nào thực sự ngu xuẩn cho rằng có thể dùng cái cách tục tằn ấy với hấn sao? Bao năm dốc sức dạy dỗ lại dạy ra một nghiệt chủng thì cũng thôi đi, chẳng lẽ còn là một kẻ ngốc?

Có điều sao hấn lại sợ hãi vội vã đuổi nàng đi như thế? Là giận hay là ghét? Hay thật ra vẫn không có đủ lòng tin với mình, sợ làm sai điều gì?

Cơ thể hấn run bần bật, đôi mắt quầng rử như tơ ấy không ngừng thấp thoáng trong đầu, y như một lời nguyện. Vuốt ve dục vọng của hấn, cắn nát hấn, sít chặt thành một.

“Cút, có nghe thấy không?” Hấn lại khàn giọng gầm lên, không chịu quay đầu lại, hấn biết lần này chắc chắn mình không thể nhẫn tâm ném chén lên đầu nàng nữa.

“Tử Họa?” Một giọng nói dịu dàng thử dò hỏi, lại đầy thân mật.

Bạch Tử Họa lập tức ngẩng đầu, không ngờ người tới là Tử Huân Thiên Hạ. Hấn như bị đập mạnh một cú, tâm trí lập tức tỉnh táo hơn nữa.

“Sao nàng lại tới đây?”

“Là Tiểu Cốt bảo ta tới đưa thuốc cho chàng.” Tử Huân Thiên Hạ giọng cao bình sứ trong tay, mặt hơi ửng, vì sao Tử Họa lại trúng xuân dược nhỉ? Hơn nữa sao chàng lại ở trong Vân cung? Những ngày nàng vắng mặt dường như đã xảy ra rất nhiều chuyện.

“Hoa Thiên Cốt cố ý bảo nàng, tới đưa thuốc cho ta?” Người Bạch Tử Họa tràn ngập một hơi thở nguy hiểm chưa từng có, nheo mắt lại, càng tức hơn, từ “nàng” kia như thể cố ý nhấn mạnh kéo dài thật dài.

Ác khí giữa mi tâm của Tử Huân Thiển Hạ đã mất, dấu ấn đọa tiên cũng mờ đi nhiều. Nàng không dám đối diện với Bạch Tử Họa, chàng đã thay đổi rất nhiều, khí chất thay đổi, ngay cả ánh mắt cũng thay đổi. Sao vậy nhỉ? Chàng trở nên giống con người hơn, có điều chắc là do chàng đang bị trúng độc nên mới thế.

“Tiểu Cốt không nói gì, chỉ bảo chàng trúng độc, muốn ta tới đưa thuốc cho chàng.” Cũng không nói trúng độc gì, chỉ đưa thuốc giải cho nàng, không ngờ vội vàng tới lại thấy...

“Được, được lắm...” Bạch Tử Họa nghiền răng nghiền lợi, chén trà trong tay bị hấn bóp nát.

Sao hấn không hiểu ý của Hoa Thiên Cốt, rõ ràng đưa hai liều thuốc giải tới cho hấn, một là trong bình sứ, một là Tử Huân Thiển Hạ. Được, thực sự rất được. Tiếc là, cả hai thứ, hấn đều không cần.

“Không cần, ra ngoài ngay!” Giọng hấn trầm mà uy nghiêm.

“Nhưng Tử Họa...” Tử Huân Thiển Hạ thấy Bạch Tử Họa sắp không chịu được, tiến lên vài bước muốn dìu hấn.

“Đi ra ngoài!” Bạch Tử Họa quát lớn, hai mắt đỏ sậm. Hấn đẩy Tử Huân Thiển Hạ ra xa, lại không dè nén được, phụt ra một búng máu, ngắt đi.

Tử Huân Thiển Hạ vội vàng chạy lên phong bế máu đang chảy ngược cho Bạch Tử Họa, ép hấn uống thuốc giải, đỡ hấn nằm xuống ghế. Nhìn xung quanh, là phòng của Tiểu Cốt...

Hoa Thiên Cốt cứ lẳng lặng đứng trong sân, Tử Huân Thiển Hạ đã vào đó rất lâu mà cửa phòng vẫn không hề mở ra. Chắc chắn Bạch Tử Họa bây giờ hận càng thêm hận, nàng cười khô, chậm rãi xoay người đi.

Nàng tới nơi giam giữ Nghê Mạn Thiên, bây giờ ả đã bị tra tấn tới điên điên khùng khùng. Lúc khóc lúc cười, lúc xin lúc chửi, nhiều lúc ả tự nói với không khí như đang nói với Lạc Thập Nhất, thuật lại từng kỉ niệm trong quá khứ.

Hoa Thiên Cốt nhìn, nghe, thật lâu thật lâu. Nàng chậm rãi giơ tay lên xoa đi các loại cổ trùng trên cơ thể, hồi phục máu thịt.

Bởi vì đau đớn, Nghê Mạn Thiên thấm thiết vùng vẫy.

“Hoa Thiên Cốt! Người lại muốn làm gì?”

“Ta mệt rồi, không muốn chơi nữa.”

“Ha ha ha, cuối cùng cũng chịu giết ta? Muốn tỏ vẻ nhân từ trước người đời ư?”

“Ta sẽ không giết người, bản tay ta. Đời này người yêu cái đẹp, cho người chết có danh dự, tự sát đi.”

Nghê Mạn Thiên thấy mình đã có thể nhìn thấy, có thể đứng dậy, trừ cánh tay phải bị Bạch Tử Họa chặt đứt thì trên cơ bản đã khôi phục. Phần nộ đề nén bấy lâu trào dâng như sóng dữ, tâm niệm duy nhất chính là giết Hoa Thiên Cốt. Nhưng bản thân lại không có pháp lực, đành nhào lên như chó dại, cắn chặt tay trái Hoa Thiên Cốt.

Mắt Hoa Thiên Cốt trống rỗng, chậm chạp phẩy nhẹ tay, Nghê Mạn Thiên lập tức bị hất tung ra, đập mạnh vào tường, gãy cả xương sườn.

“Ta chịu cho người chết, không phải vì tha thứ cho người, người đã giết người quan trọng nhất đối với ta, ta vẫn hận người. Nhưng tất cả đã tới lúc kết thúc rồi. Tại sao chịu bao nhiêu tra tấn như thế mà tới tận bây giờ vẫn không chịu sám hối, không thấy mình đã sai?”

“Tại sao phải sám hối, có cho ta quay lại một trăm lần ta vẫn muốn giết con tiện nhân Đường Bảo kia!”

Hoa Thiên Cốt trầm mặc, quan niệm và suy nghĩ của mỗi người khác nhau, nàng thấy chuyện này sai, nhưng người khác chưa chắc đã thế. Có lẽ ngay từ lúc muốn Nghê Mạn Thiên hối hận, nàng đã sai rồi.

“Ta sẽ không để Đường Bảo chết như thế, nó sẽ quay trở lại bên cạnh ta.”

“Ha ha ha, Hoa Thiên Cốt, ngươi tưởng thần có thể xoay chuyển tất cả ư? Cứ cho là Đường Bảo sống lại thì sao nào? Chính tay ngươi đã giết người nó yêu nhất, ngươi cho là nó sẽ tha thứ cho ngươi?”

Hoa Thiên Cốt như bị dội một gáo nước lạnh, cứng cả người. Nàng bắt giắc hơi lùi bước, giọng bắt đầu run run, ra sức lắc đầu.

“Không đâu! Người Đường Bảo yêu nhất là ta! Nó sẽ không vì Lạc Thập Nhất mà hận ta! Tuyệt đối sẽ không!”

“Nực cười, nếu Đường Bảo giết Bạch Tử Họa, ngươi sẽ nghĩ thế nào, cũng không hận sao? Vẫn có thể bên nhau sớm chiều như xưa?”

Mắt Hoa Thiên Cốt lộ vẻ hoảng sợ đã lâu không thấy: “Nếu có thể cứu Đường Bảo sống lại thì chắc chắn cũng có thể cứu Lạc Thập Nhất sống lại!”

Nghê Mạn Thiên tuyệt vọng ngửa đầu cười sắc súa: “Hoa Thiên Cốt, ngươi chưa từng nghe à? Người bị chính tay thần giết chết, nào có thể sống lại?”

Đầu Hoa Thiên Cốt nổ “âm” một tiếng, tất cả đều sụp đổ. Nàng mệt mỏi tựa vào tường, không tin lắc đầu: “Ngươi đang lừa ta! Lừa ta! Các ngươi ai cũng lừa ta!”

Lam Vũ Lan Phong lừa nàng, hại nàng thả Yêu Thần. Khinh Thủy lừa nàng, khiến nàng nghĩ hai người là bạn tốt nhất. Sát Thiên Mạch lừa nàng, thật ra luôn coi nàng là thể thân của Lưu Hạ. Trúc Nhiễm lừa nàng, tất cả mọi chuyện gã làm đều vì toan tính riêng. Bạch Tử Họa lừa nàng, tiếp cận nàng chỉ là muốn giết nàng. Ngay cả Đông Phương cũng lừa nàng, dù đã chết, tất cả mọi chuyện vẫn nằm trong kế hoạch của huynh ấy.

Tại sao lại như thế? Nàng thật sự ngốc đến vậy ư, sao tất cả mọi người trên thế gian đều muốn lừa nàng?

Nghê Mạn Thiên cười đắc ý, cực kì vừa lòng nhìn mục đích của mình đã thành công. Quả thật nàng ta chỉ thuận miệng bịa ra thôi, Thần giới tiêu vong đã gần vạn năm, ai mà biết được chứ? Có điều chỉ cần Hoa Thiên Cốt tin là được rồi, điểm yếu của Hoa Thiên Cốt chính là không thể bình tĩnh trong lúc nguy hiểm và căm hận. Lúc hại Bạch Tử Họa trúng độc là thế, lúc muốn cứu Sóc Phong kết quả lại thành thả Yêu Thần xuất thế cũng thế.

Một lần nữa tự tay đẩy Hoa Thiên Cốt xuống bờ tuyệt vọng, cảm giác trả thù này thật sung sướng, có thể nhắm mắt được rồi.

Nghê Mạn Thiên dòn dức đập đầu vào tường, máu văng khắp nơi, cơ thể dần trượt xuống. Ánh mắt vẫn kì lạ mà âm hiểm cười với Hoa Thiên Cốt, cuối cùng cũng có thể tới gặp Lạc Thập Nhất.

“Kiếp trước, kiếp này, kiếp sau, có lẽ đời đời kiếp kiếp chúng ta chỉ có thể làm kẻ thù, không đội trời chung.”

Hoa Thiên Cốt nhìn Nghê Mạn Thiên từ từ dứt hơi, trên mặt nở nụ cười thỏa mãn.

À đã được giải thoát hoàn toàn khỏi đau khổ, còn nàng thì sao?

Chuyện Nghê Mạn Thiên chết khiến Trúc Nhiễm vô cùng kinh hãi, thời gian còn quá sớm so với dự tính của gã, chẳng lẽ là vì Bạch Tử Họa ư? Hay là nàng không thể chịu đựng một bản thân tàn nhẫn lạnh lùng như thế nữa.

Tự tay chặt đứt sợi dây sinh tồn của bản thân là điều không hề dễ dàng. Gã biết Hoa Thiên Cốt đã nghĩ thông rồi, hoặc phải là nói đã buông tay rồi, ngay cả lúc gã tới báo cáo tiến độ Tam Thiên Yêu Sát nàng cũng có vẻ chán nản.

Nàng không còn tới gặp Bạch Tử Họa nữa, một mình chuyển vào Bàn Nhược điện, bắt đầu liên tục bế quan trong đó, bế quan xong thì mở tiệc linh đình. Nhìn lũ quý mụ may xung quanh, bản thân lại không uống một giọt rượu, nghe đàn sáo cầm tiêu nghiêng người trên ghế nằm chợp mắt.

Nàng thay đổi hoàn toàn, không còn lạnh lùng như băng nữa mà hình như trở nên hiền như bột, cũng không thể nói là hiền, mà nên nói là nàng thường hay ngơ ngẩn, phản ứng với những điều quanh mình cũng chậm hơn rất nhiều. Ngữ điệu thản nhiên, không hề che đậy điều gì, vẻ mặt dứt khoát, ánh mắt thông thấu mà trống rỗng, lại có một hơi thở đau đớn kéo dài không tan.

Lại là tiệc tùng thâm đêm, yêu ma say rượu thoải mái chòng ghẹo nhau trong điện, khắp nơi đều tràn ngập mùi hương hoang loạn dâm dăng. Hoa Thiên Cốt làm như không thấy gì, im lặng ngủ trên chiếc ghế nằm màu tím vàng đặt ở chỗ cao nhất, trên án chỉ bày một mâm hoa quả và một chén trà xanh. Gần đây yêu lực tiêu hao quá nhiều khiến nàng cực kì mệt mỏi, nhưng trước đó đã tạo thành thói quen xấu, không có Bạch Tử Họa bên cạnh thì rất khó ngủ say. Hơn nữa khi đã nghĩ thông tất cả, cũng chính là lúc hạ quyết tâm, nàng lại bắt đầu thấy sợ bóng tối và yên tĩnh. Đưa mình vào nơi rực rỡ đèn hoa, nghe tiếng đàn hát và tiếng vui cười giận mắng, bị mọi người vây quanh, trái lại có thể an lòng.

Bỗng có một đôi tay đặt lên vai nàng nhẹ nhàng xoa bóp, nàng cảm lấy, mở mắt ra. Một khuôn mặt đẹp tới không thực có vẻ bối rối lại vô tội, con

người như lớp thủy tinh trong suốt sáng rõ nhất thế gian này.

Nàng khẽ thở dài, bồng một bàn tay cầm một quả nho đưa tới bên miệng. Một người đàn ông xuất trần đang cố gắng mỉm cười nhìn nàng.

“Không cần đâu, các người đều lui xuống đi.” Hoa Thiên Cốt cười khỏ, ngẩng đầu nhìn Trúc Nhiễm bên cạnh. Đạo này gã hay tìm mấy người đàn ông tuyệt sắc tới hầu hạ nàng, thậm chí còn tìm họa sĩ vẽ rất nhiều tranh, hoặc đưa thẳng tới bữa tiệc cho Hoa Thiên Cốt chọn lựa. Gã bày ra vẻ tất nhiên phải tìm vài nam sủng tới cho nàng giết thời gian, nói cho hay thì là lấy công chuộc tội.

Có thể thấy hai người kia sợ Trúc Nhiễm hơn, vẫn không nhúc nhích.

Trúc Nhiễm thoải mái hỏi: “Thích người nào?”

“Đừng lộn xộn, người biết ta không ham nam sắc, thả hết bọn họ đi.” Vì Hoa Thiên Cốt thích Bạch Tử Họa nên người mà Trúc Nhiễm tìm phần lớn là các vị tiên xuất trần mà không phải yêu ma quỷ dữ.

“Thần tôn cũng không thể nhớ thương Bạch Tử Họa cả đời thế được, ngày tháng còn dài, cũng có thể tìm vài dự định cho mình. Đàn ông xuất sắc trên thế gian này còn rất nhiều, chỉ cần Thần tôn muốn, không gì không có được, hà tất phải cố chấp. Chuyện vui nam nữ, chỉ cần Thần tôn thử thì chắc chắn sẽ thích.”

Hoa Thiên Cốt phì cười: “Chẳng phải người cũng không dính tử sắc à?”

Trúc Nhiễm sững sốt một lát, không nói gì.

Hoa Thiên Cốt nói: “Nếu người tự ti vì vết sẹo nước ao Thanh Lam để lại, ta có thể xóa hết cho người. Nếu người lấy cơ bận bịu, bây giờ đại cục đã định, Lục giới nằm cả trong tay. Ta thấy người ngày nào cũng không có

việc gì làm, quăng cho ta mấy phiền phức này, không bằng người tự thông dong vui vẻ đi. Nếu người không thích những thứ đó thì cũng nên biết ta không thích. Ta hiểu người đang lo lắng cho ta, nhưng người cũng phải hiểu không thể giảm bớt nỗi đau bằng tử sắc. Ta rất tỉnh táo, biết mình đang làm gì, người yên tâm.”

Trúc Nhiễm có chút kinh ngạc, nàng nói gã lo lắng cho nàng? Lo lắng? Bao lâu nay bọn họ đều lợi dụng nhau, đối địch nhau, đề phòng nhau, vì sao nàng lại cảm thấy gã đang lo lắng cho nàng?

Lâu lắm rồi không thấy nàng nói nhiều như thế, đáy mắt tràn đầy ám áp, ngữ điệu khi nói cũng thay đổi. Gần đây nàng cực kỳ khoan dung, thậm chí có phần dung túng cho gã, bất kể trước kia chuốc thuốc Bạch Tử Họa hay là bây giờ có ý trêu chọc, nàng cũng không hề tức giận hay trách cứ.

Nàng lại trút bỏ lớp phòng vệ lạnh tanh để quay lại dáng vẻ trước kia ư? Hay là thật sự đã nhìn thấu tất cả rồi, không cần gì nữa.

Trúc Nhiễm bất đắc dĩ cười khẽ, cho dù nhìn thấu tất cả, ta vẫn muốn xem người có bỏ được Bạch Tử Họa hay không?

Ra khỏi chỗ Sát Thiên Mạch, mặt Hoa Thiên Cốt giãn ra đôi chút. Cứ cách vài ngày, nàng lại tới chỗ hắc, lắc nhai cần nhần, thì thảo luận bầm với Sát Thiên Mạch đang say ngủ.

Bỗng thoáng nghe thấy tiếng đàn, uyển chuyển sinh động tựa mây trôi nước chảy, tự do mà phóng khoáng, hấp dẫn lòng người. Trong Vân cung có ai lại thanh nhàn gảy đàn thế này? Chẳng lẽ là Bạch Tử Họa? Không đúng, không phải hắc, tiếng đàn của hắc luôn có điều ẩn chứa, không thoải mái như vậy.

Hoa Thiên Cốt có chút ngạc nhiên đi tìm tiếng đàn, không ngờ lại xa như thế, xem ra người đánh đàn chẳng những tài nghệ cao siêu mà nội lực cũng

vô cùng thâm hậu. Lướt qua không biết bao nhiêu đám mây, cuối cùng nàng cũng tới phía trên một tòa điện nhỏ. Tòa điện này cực kỳ giản dị, tuyết trắng mịn màng lại có đủ loại hoa đào. Một người đàn ông mặc áo trắng đưa lưng về phía nàng, nhàn nhã ngồi dưới tàng cây đánh đàn, quanh người đầy những cánh đào rơi.

Ngực nàng như bị nện một đòn mạnh, bóng lưng và dáng người kia cực kì giống Bạch Tử Họa, nhưng nàng không biết hắn là ai.

Lẳng nghe tiếng đàn, bất giác như lạc vào cõi tiên, nàng đứng trên làn mái cong, im lặng nhìn hắn. Tiếng đàn lúc lên lúc xuống, khẽ hợp cùng tiếng gió. Những ngày hạnh phúc với Bạch Tử Họa trên Tuyệt Tình điện hiện ngay trước mắt, nỗi xót xa vô hạn trào dâng trong lòng, nàng không khóc nhưng lại không kìm được tiếng thở dài.

Tiếng đàn ngừng bật. Người đàn ông đó quay đầu nhìn nàng, vẻ kinh ngạc đọng đầy hai mắt.

Hoa Thiên Cốt cũng ngây ngẩn. Người đàn ông kia để mái tóc dài đen nhánh buông thông, như thể bước ra từ trong tranh. Luận tiên tư luận khí chất, đến Bạch Tử Họa cũng không hơn được. Nhưng người đó không lạnh lùng xa cách như Bạch Tử Họa mà phóng khoáng hơn nhiều.

Dường như nàng bỗng nhớ lại lần đầu tiên gặp hắn ở Dao Trì năm ấy, hoa rơi như mưa, gió cuộn như sóng, Bạch Tử Họa bước về phía nàng, từng đóa sen nở rộ sau gót. Còn nàng, lạc cả hồn phách.

“Người là ai?” Người đó hỏi nàng, âm thanh như tiếng cỏ cầm vang lên trong khoảng trời dưới trăng, như gió mát nước trong quần quanh người nàng.

“Ta là ai?” Hoa Thiên Cốt vẫn chưa kịp định thần, mơ màng khẽ đáp lại.

Người đó mỉm cười, gốc đào nở đầy hoa cũng bừng sáng theo, trước mắt nàng là một màu hồng rợp trời, nàng sắp nghẹt thở.

“Đừng đứng trên mái nhà thế, cẩn thận ngã đấy, nếu không chê thì xuống đây ngồi được chứ?”

Hoa Thiên Cốt như bị ma xui quỷ khiến lão đảo bay xuống, ngồi bên án, không hiểu sao lại bắt đầu căng thẳng. Người đó đặt đàn sang một bên, rót đầy chén trước mặt nàng. Nàng vội xua tay: “Cám ơn, ta không biết uống rượu.”

Người đó lại mỉm cười: “Đây không phải rượu mà là trà, tên gọi ‘Túy nhân gian’, có mùi rượu, nhưng không say người, chỉ say lòng thôi.”

Hoa Thiên Cốt hơi ngượng, cầm chiếc chén nho nhỏ nhấp một ngụm, quả thực không phải là rượu, thơm hơn trà, say lòng người hơn rượu.

“Cám ơn, ngươi là?”

“Ta là Mặc Băng tiên.”

Hoa Thiên Cốt nhìn hắn, có phần say mê, quả nhiên người cũng như một bức tranh thủy mặc thanh nhã, trong tâm khảm lại đượm hơi mát.

“Sao ngươi lại ở đây? Bị Trúc Nhiễm bắt à?” Nàng nhớ tới những người đàn ông trước kia Trúc Nhiễm dâng lên, đúng là rất có khả năng. Nhưng Tiên giới lại có người này ư, sao trước nay nàng chưa từng nghe thấy?

Mặc Băng tiên không đáp, hờ hững thưởng trà: “Tên đó làm gì có khả năng này, nó chỉ biết lấy Thục Sơn uy hiếp ta.”

“Ngươi người Thục Sơn? Là đệ tử mới của chương môn Kiếm Phong à? Trước kia ta chưa từng nghe thấy tên ngươi.”

“Đương nhiên người chưa từng nghe thấy tên ta, ta đã xa rời thế sự nhiều năm. Kiếm Phong cũng chỉ đáng bậc đồ tôn của ta, nếu ta có nhận đồ đệ.”

Hoa Thiên Cốt hơi kinh ngạc: “Xin lỗi, người bị bắt vào Vân cung lâu lắm rồi hả?”

“Không lâu, thực ra ở đâu mà chẳng giống nhau. Người tên là gì?”

“Ta...” Hoa Thiên Cốt đứng dậy, “Ta phải đi.”

Khó khăn lắm mới có người không ghét nàng cũng không sợ nàng, dừng tại đây là được rồi, sau khi về nàng sẽ bảo Trúc Nhiễm lập tức thả người đó đi.

Mặc Băng tiên cũng không hỏi thêm nữa, nhìn nàng lúng ta lúng túng bỏ đi, không khỏi có chút buồn cười, lại tiếp tục cúi đầu uống trà. Chẳng bao lâu chân trời lại có một người bay đến, là Trúc Nhiễm.

“Sao rồi?”

“Lừa trẻ nhỏ thật chẳng có ý nghĩa gì cả.” Mi tâm Mặc Băng tiên hiện lên vẻ giễu cợt, “Ta còn tưởng Yêu Thần là quái vật ba đầu sáu tay hay là một người đẹp lạnh lùng độc ác. Đúng thật là, mắt công hy vọng.”

Trúc Nhiễm bật cười: “Nếu ngài đến sớm hơn vài ngày thì có thể thấy người đẹp lạnh lùng. Gần đây không hiểu sao nàng hay lơ đãng, nhưng như thế càng dễ bị mê hoặc hơn.”

“Ta thấy mình như một tên ngốc ấy, không ngờ Mặc Băng tiên ta cũng có ngày dùng sắc đẹp mê hoặc người khác, đã thế còn bị xem là thể thân, thật nực cười.”

“Đây là cách nàng dễ dàng chấp nhận ngài nhất. Hơn nữa ngài cũng đâu cần giả bộ, ngài thật sự rất giống Bạch Tử Họa. Đông Tử Họa, Tây Mặc

Băng, quả nhiên là kỳ phùng địch thủ, khó phân cao thấp.”

“Người nhầm, là Bạch Tử Họa rất giống ta, không phải ta giống hần. Lúc ta còn ba khắp Lục giới, hần còn chưa sinh ra đâu.”

“Được rồi, vậy xin nhờ ngài.”

“Người muốn ta làm gì, chỉ mua vui cho nàng hay là muốn giành lấy sức mạnh Yêu Thần? Người phải biết, ta tới đây là để nghĩ cách giết nàng. Mất đi chỗ dựa, người không sợ sao?”

“Ta đương nhiên không sợ. Ngài không giết được nàng, trừ phi ngài là Bạch Tử Họa thật.”

“Sao nàng lại yêu chính sư phụ của mình được? Thật chả hiểu nổi, Lục giới bây giờ hỗn loạn quá.”

“Có vẻ ngài cũng không quan tâm tới số phận của Thục Sơn và Lục giới, vậy ngài tới đây làm gì?”

“Ta không quan tâm mấy chuyện đó, nhưng có chút kinh ngạc. Trúc Nhiễm tiểu tử, người đã bao giờ thấy sư phụ người quý trước người khác bao giờ chưa, vậy người sẽ không phải thắc mắc sao ta lại ở đây nữa.”

Trúc Nhiễm giật nảy mình, đầu ong ong. Ông ta quý trước Mặc Băng tiên? Vì cứu Lục giới? Vì cứu Trường Lưu? Hay chỉ vì Bạch Tử Họa?

Mặc Băng tiên cười nhìn gã, lắc đầu: “Ta quen sư phụ người lâu tới vậy, nhưng chưa từng thấy hần như thế. Hơn nữa không ngờ Hoa Thiên Cốt cũng có thể hại cả Bạch Tử Họa, vì thế ta cũng không kìm nổi tò mò, dù sao cũng rảnh rồi chẳng có việc gì nên chạy qua xem yêu nữ đó thế nào, có năng lực ra sao. Tuy quả là tuyệt sắc vô song, nhưng vừa nghĩ tới việc ta vì mục đích gì đó mà phải lên giường với nàng, quả thật vẫn có chút ghê tởm bản thân. Sư phụ người cũng hay thật, không nỡ hy sinh Bạch Tử Họa nên hy sinh ta.”

Trúc Nhiễm bất đắc dĩ lắc đầu: “Mặc Băng tiên, ngài thật tự tin. Trước kia ai gặp nàng cũng đều rất tự tin, bao gồm cả Bạch Tử Họa, cả Dị Hủ các chủ, cả Sát Thiên Mạch, hay kể cả ta, giống như vô cùng dễ dàng đùa giỡn nàng trong lòng bàn tay, kết quả là không biết ai lại đáng thương hơn ai.”

“Cám ơn lời khuyên của ngài, ta sẽ cẩn thận.”

Trúc Nhiễm xoay người bỏ đi, người hiểu bọn họ mới biết thật ra Mặc Băng tiên và Bạch Tử Họa không hề giống nhau chút nào. Mặc Băng tiên rất kiêu ngạo phóng khoáng, không muốn gánh vác điều gì, càng ghét ràng buộc và dây dưa. Còn Bạch Tử Họa lại gánh quá nhiều, nghĩ quá nhiều. Lục giới, Trường Lưu, Hoa Thiên Cốt, thậm chí chỉ là một kẻ qua đường, hẳn đều cảm thấy mình có trách nhiệm, sao lại không mệt?

Lúc bế quan xong thì trời đã khuya, nàng bỗng phát hiện ra Bàn Nhược điện có thêm một người. Chẳng lẽ là Bạch Tử Họa đến đây? Không đúng, không phải người. Đây cửa phòng trong ra, lại thấy Mặc Băng tiên ngồi trước án lờ đờ nhìn ra ngoài cửa sổ, bất giác hơi kinh ngạc.

“Sao ngài lại ở đây?”

“Sao lại là ngài?”

Hai người cùng hỏi, Hoa Thiên Cốt có vẻ hơi xấu hổ.

Mặc Băng tiên nhìn nàng, khóe miệng khẽ cong lên: “Thì ra ngài chính là Yêu Thần, Trúc Nhiễm bảo ta tới thị tẩm.”

Nếu trong miệng Hoa Thiên Cốt có trà thì nhất định sẽ phì ra ngay lập tức, ngữ điệu của hẳn quá bình thản, nhưng trong lòng chắc đang tức giận lắm.

“Xin lỗi, Trúc Nhiễm không cố ý sỉ nhục người đâu, chỉ rảnh quá nên thích trêu ta, xem vẻ khó xử của ta thôi.”

Trêu? Mặc Băng tiên nhú mày, bất kì ai cũng có thể thấy Trúc Nhiễm bằng mặt nhưng không bằng lòng, hai người còn lợi dụng lẫn nhau, nàng việc gì phải làm bộ trước mặt người khác? Hơn nữa nàng đường đường là Yêu Thần, sao phải suốt ngày nói xin lỗi. Mới gặp hai lần, nàng đã nói với hắn đủ hai lần. Thiếu nữ có ánh mắt ngây thơ vô tội, thậm chí còn mang vẻ ngốc nghếch hoang mang này chính là Yêu Thần đó ư? Không hiểu rốt cuộc là lòng dạ nàng quá sâu hay thật sự ngốc nữa. Nàng lên làm Yêu Thần bằng cách gì thế? Hay là dựa vào ánh mắt này quyến rũ đàn ông?

“Người về Thục Sơn đi, ta sẽ nói với Trúc Nhiễm, Trúc Nhiễm sẽ không uy hiếp người nữa.”

“Nàng rất ghét ta?” Mặc Băng tiên tiến lên hai bước đứng trước mặt nàng.

Hoa Thiên Cốt bị bóng hắc bao phủ tới nghẹt thở. Vóc dáng kia, mùi hương trong sạch mát lạnh kia cực kì giống Bạch Tử Họa.

“Không đâu.”

“Vậy vì sao đuổi ta đi?” Âm điệu của hắn mang chút oán hận và trêu chọc.

Hoa Thiên Cốt hơi giật mình, không phải hắn đang đùa nàng đấy chứ, chẳng lẽ hắn không hận nàng sao.

“Ta không muốn ép người.” Tim nàng đang lạnh run, nàng sợ điều gì? Sợ giây phút này bản thân quá yếu đuối, sợ mình đột nhiên muốn tìm một người để nương tựa? Với người khác nàng không rung động, với Bạch Tử Họa tim nàng đã chết, nhưng với người giống hắn nàng phải làm sao mới được đây...

“Nàng chưa từng bắt ta làm gì, sao gọi là ép. Ta đã từng nói ở đâu cũng như nhau. Nàng biết đánh cờ không?”

“Biết.”

Mặc Băng tiên đã quen cách nói chuyện ề à chậm nửa nhịp của Hoa Thiên Cốt, cực kì hứng thú chơi cờ với nàng, không ngờ nàng chơi không ngốc chút nào.

“Bạch Tử Họa dạy nàng?”

“Hả?”

“Trước kia không phải Bạch Tử Họa là sư phụ của nàng à?” Mặc Băng tiên thấy nàng nhăn nhó, dường như đang cố gắng nhớ lại.

“Lúc đầu là cha ta dạy, nhưng ta lại không học được, sau đó Bạch Tử Họa dạy ta, ta còn đọc sách hướng dẫn chơi cờ trong ‘Thất tuyệt phổ’.”

Mặc Băng tiên nhướn mày, dường như cảm thấy Yêu Thần có cha là một chuyện lạ. Hình tượng bị yêu hóa hoàn toàn của nàng trong miệng người khác ngày càng có xu hướng bất thường, hẳn hơi mất tự nhiên.

“Tuy ta biết nàng không đói, nhưng có muốn ăn gì không? Ta nấu nướng giỏi lắm đấy.” Mặc Băng tiên nhìn ánh dương phía chân trời, Vân cung dần bừng sáng.

“Người muốn ăn gì ta có thể hóa ra.”

“Mấy thứ đó không ngon, phàm là những việc tự mình làm mới có thể cảm nhận được sự vui vẻ là mùi vị trong đó. Nhà bếp ở đâu?”

Hoa Thiên Cốt như thể nhìn thấy Bạch Tử Họa đứng trước mặt ân cần dạy dỗ mình, nhưng người trước mắt này lại ấm áp chân thực hơn nhiều, nàng vươn tay ra là có thể chạm vào.

Chẳng mấy chốc Mặc Băng tiên đã làm xong vài món ăn sáng. Rất đơn giản, cũng không có gì phong phú, nhưng thanh đạm ngon miệng. Hoa Thiên Cốt cảm thấy vị giác của mình đã thức tỉnh, rất lâu rồi nàng không ăn một bữa no. Trước kia lúc ở cùng Bạch Tử Họa nàng luôn nhớ tới Đường Bảo, càng ăn càng khó chịu.

“Thì ra bách hợp còn xào được như thế.”

“Ta không có việc gì làm, lúc rảnh thường tự nghĩ ra ít đồ ăn.”

“Người hay tự làm cơm?”

“Ừm, tuy không cần thiết, nhưng bao năm nay, ngày nào ta cũng đúng giờ ăn ba bữa. Như vậy mới cảm thấy được mình còn máu thịt và vẫn đang sống. Nhưng hầu như đều ở một mình, làm hai món là được thôi.”

“Một mình?”

Mặc Băng tiên gật đầu, trong con ngươi tựa sao mờ đêm đông dường như có tuyết ngàn năm đọng. Từ rất lâu rất lâu rồi, lúc nào cũng chỉ có một mình hắn.

Hoa Thiên Cốt nói chuyện mà như mộng du, ánh mắt mơ màng: “Tay nghề của ta cũng được lắm, trước kia toàn là ta nấu cho mọi người ăn, chưa từng có ai làm cho ta ăn cả. Tối nay đến lượt ta nấu nhé.”

Mặc Băng tiên nhìn nàng, khẽ gật đầu.

Do đó rất hiển nhiên, Mặc Băng tiên ở lại Bàn Nhược điện, Hoa Thiên Cốt không nói gì, nhìn qua hai người giống như bạn tốt nhiều năm, lúc chơi

cờ, lúc lại đánh đàn. Mặc Băng tiên khi gần khi xa, thái độ vô cùng mập mờ. Hoa Thiên Cốt không che giấu sự quý mến và ưu ái dành cho hắn, gần như là nói gì nghe nấy. Nhưng trái lại, thời gian bề quan của nàng ngày càng lâu, tinh thần cũng ngày càng lơ đãng hơn.

“Hôm nay chúng ta ra ngoài một chút đi.” Mặt Hoa Thiên Cốt tái nhợt nhìn phía ngoài cửa sổ, hàng mi khẽ run, đập dòn tựa như đôi cánh bướm.

“Bên ngoài tuyết đang rơi.”

Hoa Thiên Cốt khẽ búng tay, chớp mắt đã xuyên qua vạn dặm. Mặc Băng tiên cười bất đắc dĩ: “Nàng muốn đi đâu?”

Hai người bay về phía Đông Hải, Mặc Băng tiên trầm nghĩ, chẳng lẽ nàng muốn quay lại Trường Lưu. Không ngờ nàng lại dừng ở một hòn đảo cách Trường Lưu không xa, khắp nơi trăm hoa như gấm.

“Nơi này tên là Hoa đảo, hồi xưa ta hay đến đây với một người bạn. Không ngờ trời lạnh như vậy mà hoa vẫn nở tươi tốt.”

“Nơi này có bùa bảo vệ rất mạnh, chắc chắn bạn nàng hy vọng mỗi lần tới đây nàng đều thấy nhiều hoa đua nở thế này.”

Hoa Thiên Cốt gật đầu, nằm ngửa trên thảm hoa, nhắm hai mắt lại. Mặc Băng tiên ở bên cạnh dường như bị cảnh đẹp trước mắt mê hoặc. Nước biển xanh thẳm mênh mông, Hoa Thiên Cốt nằm trong thảm hoa như một nàng tinh linh, đẹp tới ử dột đất trời, không hề dính dáng tới Yêu Thần đầy nhân gian vào cảnh lầm than đau khổ.

Cơn gió lạnh cóng dần trở nên ấm áp, hắn trông về phía biển trời xa xa, lời Ma Nghiêm nói vang vọng bên tai.

“Sức mạnh Yêu Thần có thể chuyển dịch, nghĩa là dù nó mạnh tới đâu cũng có giới hạn, không thể dùng mãi không hết. Tuy thần mệnh của Hoa

Thiên Cốt là vật chứa sức mạnh Yêu Thần tuyệt nhất, có thể không ngừng sáng tạo và tái sinh nhưng vẫn phải hao tổn thời gian và sức lực. Dù chúng ta không thể chuyển sức mạnh Yêu Thần ra khỏi cơ thể nó, nhưng chỉ cần ra tay lúc nó suy yếu nhất thì vẫn có thể khiến nó bị thương nặng, rồi nhân cơ hội phong ấn yêu lực lại, lúc ấy giết nó thật quá dễ dàng. Vấn đề là ngay cả việc đánh chiếm Lục giới nó cũng không cần động tay, dựa hết vào Trúc Nhiễm và đám thuộc hạ yêu ma, vốn không hao chút sức nào, vậy nên chỉ có thể xin Mặc Băng tiên giúp đỡ.”

Mặc Băng tiên thở dài, tự nhiên lại đặt hết hy vọng của Lục giới lên người hắn. Mặc dù hắn không thích làm anh hùng cứu thế, nhưng chưa bao giờ thích thua. Bóng lưng thẳng tắp của hắn như thanh kiếm đã tuốt khỏi vỏ. Chầm chậm bước qua, vươn tay, Mặc Băng tiên thấy một đóa băng sen đang nở trong lòng bàn tay nàng, cầm lấy đưa lên ngửi, sau đó cong môi cười.

Hoa Thiên Cốt lại ngẩn ngơ, Mặc Băng tiên đã quen thấy vẻ mặt si mê của đủ loại phụ nữ, nhưng sự say đắm của Hoa Thiên Cốt khiến hắn vừa vui vừa bức, bởi vì người trong mắt nàng lại là một kẻ khác.

“Chúng ta về đi.” Hoa Thiên Cốt đang định quay người thì Mặc Băng tiên đột nhiên giữ lấy tay nàng. Nàng muốn rút ra, Mặc Băng tiên đã đưa nàng bay lên trời.

Hoa Thiên Cốt không nói gì nữa, mặc cho hắn nắm tay mình, ngón tay thon dài như ngọc ấm mà mạnh mẽ, kiên định, tay nàng như mất đi cảm giác, có thứ gì đó đang tan biến, vỡ vụn thành không khí. Thì ra đây chính là khả năng của hắn, cũng là nguyên nhân hắn tới. Hoa Thiên Cốt nhìn Mặc Băng tiên, lộ ra nụ cười khổ, có điều những bàn tay được hắn nắm trên đời này, sợ rằng đều không nở bung ra, dù cho hồn phi phách tán.

Khi đáp xuống đất mặt nàng càng tái hơn, Mặc Băng tiên buông ra, cong môi nhìn nàng. Hoa Thiên Cốt biết ý của hắn, lại không muốn làm rõ, từ từ nói: “Ta đi bế quan.” Sau đó bước vào hầm băng ngầm cực lớn.

Mặc Băng tiên thấy hình như nàng đã đoán ra từ lâu nhưng vẫn không quan tâm. Hắn khẽ nhíu mày, nàng rốt cuộc là người thế nào đây? Có điều, bất kể ra sao, hắn cũng sẽ không nường tay. Bóp nát đóa băng sen trong tay, nhựa hoa văng tung tóe, hắn có chút chán ghét lau đi, né, cánh hoa tàn xuống đất.

Đêm đến khi tỉnh lại, bỗng Hoa Thiên Cốt thấy đằng sau có thêm một người khẽ áp vào mình. Bạch Tử Họa?

Nàng quay người, Mặc Băng tiên đang nghiêng đầu nhìn nàng.

“Nàng ngủ say như chết ấy, không đề phòng gì cả, nhiều người muốn giết nàng lắm đấy.” Hắn vén lọn tóc của nàng ra sau tai, ánh mắt dịu dàng tới mức khiến người khác phải say đắm.

Hoa Thiên Cốt còn buồn ngủ, chậm chạp lắc đầu: “Không muốn sống nên không phải lo lắng đề phòng.” Quả thật có gì đâu mà cần phòng bị, trước kia có lẽ cần, nhưng sau khi trở thành Yêu Thần, nàng không quan tâm tới xung quanh nữa, có lẽ vì biết không ai có thể thực sự làm hại mình, cũng có lẽ vì trong tiềm thức hy vọng thật sự có người giết được Yêu Thần.

“Sao ngươi lại đến đây?” Hoa Thiên Cốt mệt mỏi muốn ngủ tiếp. Tuy rằng trong Vân cung đang đồn hắn là nam sủng mới, nhưng Mặc Băng tiên vẫn toàn ngủ phòng bên.

“Ta tới làm chuyện mình nên làm.”

“Ý ngươi là ngủ cùng ta hay là giết ta?”

Mặc Băng tiên cười: “Nàng biết ta tới để giết nàng từ khi nào?”

“Lúc ngươi không đi mà lại ở lại, hay có lẽ là lần đầu tiên gặp. Nếu không phải có mục đích riêng, Trúc Nhiễm sao có thể uy hiếp được ngươi.

Ta chỉ không hiểu Tiên giới vất óc, cuối cùng phái người đến, rốt cuộc là đã nghĩ ra cách gì?”

“Sau đó thì biết rồi?”

“Gần như thế, quả thực rất lợi hại.”

“Thể chất của ta hơi đặc biệt, hơn nữa còn chưa từng tu luyện ngũ hành, lại thích nghiên cứu một vài pháp thuật kì lạ đã thất truyền. Người của tiên giới thấy ta quá tà môn, đều ghét ta, cũng sợ ta.

“Tất cả pháp lực, ngay cả sức mạnh Yêu Thần của ta người cũng có thể hấp thu?”

“Không phải hấp thu, ta không ăn được nhiều như thế, cơ thể không chịu nổi. Chẳng qua là tiêu trừ thôi, như một loại chuyển hóa năng lượng vậy, chuyển chúng về tự nhiên như mưa gió sấm chớp, vân vân...”

“Thật kì diệu.”

Mặc Băng tiên rơi vào hồi ức, khẽ cười: “Đúng vậy, từ nhỏ đánh nhau ta chưa từng thua, chạm vào ai người đó sẽ không còn sức nữa. Hồi xưa các huynh đệ đồng môn luôn nói xấu ta, bảo ta không cần đấu cũng thắng.”

“Có thể tự khống chế không?” Hoa Thiên Cốt lo lắng nhíu mày.

“Phải chạm vào rồi mới có thể khống chế và lựa chọn.”

“Nói cách khác, bất kể là gì, chỉ cần tiếp xúc trực tiếp, tất cả sức mạnh đều bị người triệt tiêu?”

“Phải, sức mạnh Yêu Thần cũng không ngoại lệ.”

“Không có cách ngừng lại sao?”

“Không tiếp xúc thì sẽ ngừng lại, nếu không, đến chết cũng không ngừng. Vậy nên trước kia khi mẹ còn chưa sinh ra ta thì đã không may qua đời.” Vì thế từ nhỏ đương nhiên không có kẻ nào dám ôm hấn, động vào hấn.

Hoa Thiên Cốt bỗng hiểu được vẻ cô đơn và lạnh lẽo thỉnh thoảng toát khỏi mắt kia từ đâu mà đến. Cuộc đời hấn, nhất định là dài hơn, chịu khổ sở hơn nàng nhiều.

Hoa Thiên Cốt nắm lấy tay hấn, ngáp một cái, lại buồn ngủ.

Mặc Băng tiên chăm chú nhìn nàng, ánh mắt sâu không lường được: “Biết rõ hậu quả mà vẫn sẵn lòng để ta chạm vào?”

“Ta là Yêu Thần, ta rất mạnh.” Hoa Thiên Cốt mỉm cười vỗ về hấn, lòng Mặc Băng tiên rung động mạnh.

“Vì cá và chim trên thế gian này, nàng cười ít đi thì hơn.”

Nàng sững sốt hồi lâu, khó khăn lắm mới hiểu được lời trêu chọc của hấn, bèn phì cười.

Nghe thấy Hoa Thiên Cốt tỉnh lại, Mặc Băng tiên đặt cuốn sách xuống, ngẩng đầu lên nhìn.

Dáng vẻ ngốc nghếch mơ màng dụi mắt kia quả thực rất giống trẻ con, hấn chau mày, bỗng vô cùng muốn biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra khiến nàng trở thành Yêu Thần.

Hoa Thiên Cốt ngồi xuống trước bàn trang điểm, Mặc Băng tiên rất tự nhiên cầm lược chải cho nàng, yên ả mà ấm áp. Nàng kinh ngạc nhìn hấn trong gương, tim như được dội một dòng nước mát. Tốt quá, nếu hấn có thể

ở bên nàng vĩnh viễn, nếu tất cả những điều này là thật mà không phải diễn kịch...

“Ta vẫn rất thắc mắc, bấy lâu nay không thấy nàng có hứng thú gì với giết chóc hay là có dã tâm Lục giới, vì sao lại dễ dàng tha thứ cho Trúc Nhiễm một mình làm loạn khắp nơi?”

Hoa Thiên Cốt nhìn mình trong gương, khuôn mặt kia đẹp tới đáng sợ, cũng xa lạ tới đáng sợ, người con gái đó rốt cuộc là ai?

“Trúc Nhiễm, y là người duy nhất ở bên cạnh ta, mấy năm nay, bất kể là lúc ở man hoang hay sau khi trở thành Yêu Thần. Những lúc khổ sở nhất, y và ta nương tựa lẫn nhau. Lục giới không liên quan gì tới ta, nhưng Trúc Nhiễm với ta lại là người quan trọng.”

Man hoang? Nương tựa lẫn nhau? Nàng lại mang lòng cảm kích sâu đậm với Trúc Nhiễm như thế? Xem ra có quá nhiều chuyện hắc không biết. Cảnh cáo bản thân không được nảy sinh bất kì hứng thú gì với nàng, điều duy nhất hắc cần làm chính là khiến nàng si mê hắc, không cần biết trước kia nàng thế nào. Không ngờ giờ quá khứ ấy lại có thể ảnh hưởng tới tâm trạng của mình, điều này cũng khiến hắc thoáng lo lắng.

“Thế vì sao nàng dễ mặc Trúc Nhiễm tàn sát Lục giới, ngay cả Trường Lưu cũng không thêm quan tâm, lại chỉ muốn bảo vệ phái Mao Sơn? Bây giờ tất cả mọi người đều trốn về phía Mao Sơn, đó dường như đã trở thành đại bản doanh của những kẻ muốn chống lại nàng rồi.”

Hoa Thiên Cốt khẽ thở dài thườn thượt: “Kể cho người nghe một câu chuyện, ta từng có một người bạn, hắc và sư huynh tình như anh em, lớn lên bên nhau, sư huynh chăm sóc hắc, chiều chuộng hắc, vì hắc mà ra sống vào chết bao lần. Nhưng đến một ngày hắc vắng mặt, vị sư huynh đó đột nhiên thông đồng với yêu ma giết sư phụ và tất cả sư huynh sư đệ của bọn họ, suýt diệt cả môn phái. Hắc vẫn không chịu tin, muốn tìm sư huynh hỏi cho ra lẽ. Nhưng tới ngày gặp lại, khuôn mặt dưới lớp mặt nạ của vị sư huynh kia lại giống hắc như đúc, thì ra người đó với hắc chính là anh em

tra sinh đôi, là người cả đời chỉ có thể làm cái bóng của hắn mà tồn tại. Thì ra sư huynh hận hắn thấu xương, tất cả sự yêu thương và bảo vệ đều chỉ xuất phát từ bản năng bắt buộc. Thì ra sư huynh lừa thầy diệt phái, chỉ bởi vì không thể trực tiếp làm hại hắn, nên phải đi đường vòng trả thù. Thì ra sư huynh hắn luôn sống trong đau khổ nhiều năm như thế, mà hắn lại không hay biết gì.”

“Người nàng nói có phải là chương môn tiên nhiệm của phái Mao Sơn, Vân Ân?”

Hoa Thiên Cốt gật đầu, vẻ mặt trở nên đau thương, lại có phần chế giễu: “Vân Ân đã biết tất cả, những năm sau đó luôn nghĩ cách làm thế nào để hóa giải loại ràng buộc máu mủ cấm kỵ, cuối cùng hắn cũng tìm ra cách duy nhất để Vân Ế có được tự do thật sự, đó là hy sinh mạng sống của mình. Sau khi hắn chết Vân Ế mới có thể chân chính nắm giữ tính mạng của bản thân, vì thế...”

“Vì thế hắn chết...”

Hoa Thiên Cốt gật đầu: “Vân Ân làm thế ta không hề ngạc nhiên. Đối với hắn mà nói, Vân Ế chính là người quan trọng nhất, làm sao hắn nỡ nhìn y đau đớn, làm sao có thể chấp nhận để y hận mình. Nhưng... Rõ ràng ràng buộc đã được giải trừ, vậy mà vì sao Vân Ế vẫn chạy theo hắn? Trúc Nhiễm nói y tới Mao Sơn cướp thi thể của Vân Ân, điên cuồng chạy suốt bảy ngày bảy đêm, sau đó tự sát trên dốc Tư Quá của Mao Sơn, lúc chết vẫn ôm chặt Vân Ân đã qua đời từ lâu, thi thể bị y cắn tới máu me bê bết, lộ cả xương trắng, thần trí y không rõ ràng, chỉ biết lặp đi lặp lại ba chữ - ta hận ngươi.”

Hoa Thiên Cốt mở to mắt, dường như có thể tưởng tượng thấy cảnh tượng tàn khốc đáng sợ đó.

“Mười sáu năm sau, lúc ta thoát khỏi đáy biển Trường Lưu thì đã không còn thấy bọn họ nữa rồi. Ta luôn nghĩ, nếu Vân Ân đợi thêm một chút, chờ thêm một chút nữa thôi là tốt rồi, nếu như khi đó ta có sức mạnh giúp bọn họ thì bọn họ đã không phải chết. Trước nay ta chưa từng gánh trách nhiệm

gì cho Mao Sơn, cũng chưa từng làm gì cho hắn. Nhưng ta vẫn không hiểu, không phải Vân Ế muốn giải thoát, muốn tự do ư? Vậy sao khi thực sự có rồi y lại dễ dàng từ bỏ đến vậy. Vân Ân hy sinh nhiều như thế chính là vì không muốn y tiếp tục hận mình nữa, tại sao đến cuối cùng y vẫn còn hận hắn ta...”

Mặc Băng tiên không khỏi xót xa, trầm mặc một lúc lâu: “Có lẽ đối với Vân Ế mà nói, y sống vì Vân Ân, Vân Ân là tất cả niềm tin trong cuộc đời y, còn quan trọng hơn cả tự do. Nhưng trước kia y không hiểu, Vân Ân cũng không hiểu, tới khi nhận ra thì đã muộn mất rồi, chỉ còn lại tiếc nuối và oán hận. Khi coi yêu thành thói quen, thành chấp niệm thì thật sự rất đáng sợ.”

“Đúng vậy, tình yêu vốn rất đáng sợ. Người cho rằng người chỉ yêu một người, không ngờ rằng tình yêu đó lại gây thương tổn cho người ấy, thậm chí cho cả Lục giới.”

Hoa Thiên Cốt lại buồn bã thở dài: “Hy vọng dưới suối vàng, hai người bọn họ có thể xóa bỏ hiềm khích trước kia.”

Nàng từ từ nhắm mắt, nhớ lại lần đầu tiên gặp Vân Ân ở Trường Lưu. Chấp niệm cũng được, dã tâm cũng được, yêu cũng được, cuối cùng không còn lại gì hết. Người bước đã bước, người đi đã đi, tại sao nàng phải ở lại chốn này?

Đã hơn một tháng Hoa Thiên Cốt không tới Vô Vọng điện, chuyện đôi nam sủng mới hầu như cả thiên hạ đều biết, phái Thục Sơn từ trên xuống dưới đều được đặc biệt ưu ái, ngay cả yêu ma cũng không dám tùy tiện đắc tội.

Đám tiên tỷ ngày ngày nhàn rồi, lời ong tiếng ve càng lúc càng nhiều, bỗng từ tầm điện của Thần tôn bị đầy thành lãnh cung, trong lòng họ khó tránh khỏi có chút mất mát và bất bình. Chủ tử nhà họ là ai nào, một Mặc Băng tiên vô danh sao sánh được. Thấy vẻ dừng dưng của Bạch Tử Họa, cả

đám âu sầu rầu rĩ, dò hỏi khắp nơi, sau khi thấy dung mạo của Mặc Băng tiên, lại lo cho chủ tử nhà mình hơn.

Bạch Tử Họa sao không biết hằng ngày bọn họ lúu rít nói những gì sau lưng mình. Chuyện xuân dục lúc ấy hẳn tức tới hồ đồ, sau khi được hiệu qua đi, không cần nghĩ cũng biết là do Trúc Nhiễm. Nếu Tiểu Cốt muốn làm nhục hẳn thì còn nhiều cách, sao có thể dùng xuân dục. Tuy hẳn vẫn làm bộ không thấy tình cảm của nàng, nhưng rõ ràng liều thuốc kia đã phá vỡ mối quan hệ giữa bọn họ.

Đừng tiếp tục lừa mình dối người nữa, người rõ ràng biết nàng muốn mình, tuy không bỉ ổi tới mức dùng xuân dục, nhưng suy nghĩ mà mục đích cũng như thế, chẳng qua vẫn chưa đề hèn mà thôi.

Đó là lời Trúc Nhiễm muốn nói.

Dùng xuân dục không phải để hẳn khuất phục, mà chính là để sỉ nhục hẳn, bắt hẳn phải nhìn thẳng vào sự thật, không được trốn tránh. Trừ phi hẳn thực sự coi mình là nam sủng của nàng, bằng không hai người bọn họ không thể nằm cùng giường, làm vậy chẳng khác nào ngầm đồng ý dục vọng của nàng đối với hẳn.

Tự tay hẳn tổn thương nàng, nhưng điều khiến nàng càng đau đớn hơn chính là sự ghét bỏ trong mắt hẳn. Bạch Tử Họa nhớ lại ánh mắt vô tội và nụ cười đau đớn của nàng khi vết máu chảy xuống trán, lòng liền quặn thắt. Nàng có thể thân nhiên nói xin lỗi hẳn dẫu người sai không phải là mình, vậy tại sao hẳn không làm được?

Nhưng khi nghĩ đến việc nàng bảo Tử Huân Thiên Hạ đưa thuốc tới vào lúc đó, cảm giác áy náy lại biến thành lửa giận ngút trời.

Giăng co một ngày lại một ngày, hẳn không quên mong muốn cứu vãn lại tất cả như lúc đầu, bây giờ khó khăn lắm mới có một ít tiến triển, Tiểu Cốt khôi phục chút tính người, hẳn nào có thể buông tha. Nhưng khi hẳn

đang nghĩ cách làm dịu đi quan hệ giữa hai người thì lại nghe đồn nàng nạp rất nhiều nam sủng mới, đêm đêm mở hội hát ca, hành vi phóng đảng thối nát, còn say đắm Mặc Băng tiên, vì để Mặc Băng tiên vui mà tìm đủ tranh và các loại trò chơi cổ quái, Bạch Tử Họa khó tránh lại tức giận.

Hắn biết Tiểu Cốt ngây thơ cố chấp, biết nàng không thể bị sắc đẹp mê hoặc hay hành động theo cảm tính mà làm ra chuyện gì hoang đường. Có điều hắn không ngờ người đó lại là Mặc Băng tiên, lập tức mất hết tự tin.

Nghe tiếng đàn hợp tấu vọng tới từ Bàn Nhược điện xa xa, nhìn bọn họ hết lần này tới lần khác nắm tay nhau bay về phía chân trời, lòng hắn đầy lo sợ.

Hắn bỗng nhận ra mình chẳng làm được gì, mỗi ngày đều như phi tử thất sủng ngồi trong lãnh cung chờ hoàng đế tới lâm hạnh, thật quá nhục cười.

Cho nên hắn nhân lúc Hoa Thiên Cốt bế quan đi tới Bàn Nhược điện.

Mặc Băng tiên đang ngồi ở đình nghỉ, cổ cầm đặt lên chiếc án bên cạnh, trên chiếc bàn bạch ngọc có tập sách, hoa quả, trà và một ván cờ chưa biết kết cục. Lúc hắn đến, Mặc Băng tiên vẫn không hề nhúc nhích, tựa vào chiếc ghế gỗ Tử Đàn chậm trở tỉnh xảo, một lúc lâu sau mới chậm rãi mở mắt ra.

Bạch Tử Họa nhìn chiếc áo lông cáo màu tím khoác trên người hắn, chắc là lúc đi Hoa Thiên Cốt tiện tay đắp lên, tâm trạng đột nhiên cực kì căng thẳng. Tuy biết rõ Tiểu Cốt không thể xảy ra chuyện gì với con người này, cũng chưa thể làm gì, nhưng vừa nghĩ tới việc nàng hằng đêm ngủ trên giường cùng một người đàn ông khác, lửa giận khó có thể kìm nén liền xộc thẳng ra ngoài.

Mặc Băng tiên cực kì hứng thú nhìn vẻ mặt biến đổi của Bạch Tử Họa, như thể có điều suy nghĩ. Mới đầu hắn tưởng Hoa Thiên Cốt si mê Bạch Tử

Họa, cho nên không từ thủ đoạn giữ hấn bên mình, vì vậy Ma Nghiêm mới tới cầu xin hấn. Bây giờ xem ra không phải như thế.

“Thượng tiên, đã lâu không gặp.” Mặc Băng tiên chậm rãi ngồi thẳng dậy, châm trà cho Bạch Tử Họa.

“Sur huynh bảo ngài tới?”

Mặc Băng tiên gật đầu.

“Ta đã nói mình có thể giải quyết, mời ngài về cho.”

“Giải quyết? Giải quyết thế nào? Bây giờ nàng là Yêu Thần bất bại, cho dù có là người nàng yêu cũng không thể thay đổi gì.”

“Ta sẽ không bỏ rơi nàng.” Hấn là sư phụ, là người thân duy nhất của nàng trên đời, là kẻ đầu sỏ gây nên tình trạng hiện nay. Nếu ngay cả hấn cũng rời bỏ nàng, thì Tiểu Cốt sẽ vĩnh viễn không có ngày trở về.

“Ta không biết trước kia đã xảy ra chuyện gì, nhưng hiện giờ nàng đã làm nhiều điều ác, giết bao nhiêu người. Người luôn lấy đại nghĩa thiên hạ làm trọng, đương nhiên biết nên làm gì và không nên làm gì. Tiên giới ngầm chuẩn bị lâu như thế, mọi chuyện đã sẵn sàng, chỉ còn chờ cơ hội, chẳng mấy chốc chiến tranh sẽ nổ khắp Lục giới. Ta chắc chắn Tiên giới giành chiến thắng, hơn nữa chẳng qua giờ người chỉ là một kẻ phạm trần, không giúp được gì, ở lại đây quá nguy hiểm, người nên đi mới phải.”

Bạch Tử Họa đương nhiên biết chiến thắng mà hấn nói chính là dùng giao hợp để cướp sức mạnh Yêu Thần. Những người khác có lẽ không làm được, nhưng nếu là Mặc Băng tiên thì Tiểu Cốt chết chắc.

“Không được đụng vào nàng!”

Giọng hắn vẫn lạnh lẽo như xưa nhưng lại đầy uy hiếp. Mặc Băng tiên nhú mày, đặt mạnh chén trà xuống: “Người tưởng ta muốn à? Ta không phải là người có thể hy sinh vì điều gì đó. Việc này vốn là lỗi của người, đáng lẽ phải là người giải quyết. Người tự cho mình thanh cao không chịu xả thân cũng không muốn bù đắp thì thôi đi, có tư cách gì cản ta?”

Bạch Tử Họa tức giận: “Đường đường là Mặc Băng tiên, sao có thể dùng thủ đoạn hèn hạ này?”

Mặc Băng tiên cười sảng sặc: “Khó khăn lắm mới có người phụ nữ chịu được sự vuốt ve của ta, tất nhiên là ta vui lòng hưởng thụ rồi, hơn nữa vị của nàng cũng không tồi.” Hắn nheo mắt, tựa như đang nhớ lại giấc triền miên giữa đêm của hai người.

Bạch Tử Họa ra sức kìm nén bản thân, nhưng vẫn không nhịn được giận dữ phát tay áo bỏ đi. Chiếc cổ cầm rơi khỏi án, đập mạnh xuống sàn. Mặc Băng tiên nhật lên, đờ đẫn, có chút kinh ngạc nhìn theo bóng Bạch Tử Họa bỏ đi. Người đó thực sự là Bạch Tử Họa trước kia hắn quen ư? Vì Hoa Thiên Cốt mà lại thành thế này? Rốt cuộc giữa họ đã xảy ra chuyện gì?

Bạch Tử Họa vừa đi không lâu, Trúc Nhiễm đã tới, dường như có điều suy nghĩ.

“Ta biết ngài đang tò mò điều gì, có điều ta khuyên ngài, đừng nhìn trộm kí ức của Thần tôn. Biết chuyện đó không có lợi với ngài.”

Mặc Băng tiên chẳng những có thể triệt tiêu được pháp lực của đối phương, mà còn có thể nhìn thấu nội tâm, vô cùng dễ dàng tìm được nhược điểm của đối thủ, cho nên mọi việc luôn suôn sẻ.

“Thật không thể hiểu nổi hai người, rõ ràng thoát nhìn quan hệ căng thẳng như thế mà trong lòng luôn suy nghĩ cho đối phương.”

Trúc Nhiễm hừ lạnh: “Ta không hiểu ngài đang nói gì.”

Mặc Băng tiên cười nhạo: “Nàng nói người luôn sát cánh bên nàng mỗi khi khổ sở nhất, đối với nàng mà nói, cả Lục giới này đều không quan trọng bằng người.”

Trúc Nhiễm giật mình dờ dẫm, gã không ngờ... Ngượng ngùng gương cười, cả mặt gã phủ đầy sẹo, tất cả sắc thái nhìn qua đều vô cùng giả dối, nhưng Mặc Băng tiên biết vết đau thương trong mắt gã là thật.

“Hai chúng ta rất giống nhau, nàng còn đáng thương hơn cả ta. Ta tìm ngài đến đây là muốn có người ở bên nàng, Bạch Tử Họa không làm được, có lẽ chỉ có ngài mới có thể. Dùng hết khả năng của ngài khiến nàng vui đi, nàng không còn nhiều thời gian nữa.”

Trúc Nhiễm xoay người bỏ đi, không có ai thấy vết sẹo tượng trưng cho dã tâm ở trên người Trúc Nhiễm mà không sợ hãi. Tham vọng của gã quá lớn, đương nhiên sẽ không cam chịu luôn cúi trước người khác. Bây giờ cả Lục giới đã ở trong tay, nhưng gã vẫn chưa thỏa mãn. Gã muốn mượn tay hắc và Tiên giới diệt trừ Hoa Thiên Cốt sao? Hắc phải truyền tin về bảo Ma Nghiêm tăng cường đề phòng con người này mới được. Nếu không cóc mò cò xoi, ai mà biết cuối cùng có lọt vào tay gã hay không?

Tuy rằng gã đã cảnh cáo hắc đừng nảy sinh bất kì hứng thú gì với Hoa Thiên Cốt, nhưng ở chung lâu như thế, hắc dường như bị nàng hấp dẫn, luôn bất giác muốn hiểu nàng nhiều hơn.

Đêm khuya khi Hoa Thiên Cốt trở về, chỉ thấy Mặc Băng tiên im lặng ôm đàn ngồi trong phòng. Bạch Tử Họa mặc dù luôn đơn độc, từ xa nhìn trông, lại chưa từng có cảm giác lẻ loi như hắc.

“Sao thế?” Trong không khí thoang thoảng mùi của Bạch Tử Họa, hắc đã tới đây sao? Hoa Thiên Cốt lập tức căng thẳng.

“Không sao.” Mặc Băng tiên tiện tay gảy đàn.

“Sao nó lại tróc cả một mảng thể này, ngày mai ta sẽ tìm một cái mới cho người.”

“Không cần, ta thích cây đàn này, hồi xưa được một người bạn tặng.”

“Nàng ấy thích nghe ta gảy đàn. Lúc nàng ấy sắp chết ta muốn gặp nàng ấy, gảy đàn cho nàng ấy nghe, nhưng nàng ấy lại không chịu gặp ta.”

“Nàng ấy mất rồi?”

“Người đã già, đương nhiên phải chết.”

“Nàng ấy là người phàm?”

Mặc Băng tiên gật đầu.

Hoa Thiên Cốt đã hiểu: “Sao người không dạy nàng tu tiên?” Nếu thế không phải sẽ giữ được gương mặt sao?

“Tu tiên thì sao chứ, ta vẫn không thể đến gần nàng. Hơn nữa nàng cũng có cuộc đời và lựa chọn của riêng mình, không đáng chỉ vì làm bạn tới ta mà thay đổi bản thân.”

Hoa Thiên Cốt gật đầu, nhìn người mình yêu ngày một già đi rồi chết, muốn ôm vào lòng vỗ về cũng không được, cảm giác đó chắc chắn rất tuyệt vọng.

Nàng nhớ tới lời mình nói với hắn trước kia, nàng khao khát cảm giác tự do thoải mái luôn ngự trị trong thần thái của hắn.

Hắn chỉ thản nhiên cười đáp, người không có ràng buộc rất cô đơn, nàng không hiểu.

Đang ngơ ngẩn, bỗng Mặc Băng tiên kéo nàng vào lòng, tay chạm lên ngực nàng. Hoa Thiên Cốt kinh hãi, hấn đã bỏ tay ra, lấy xuống thứ gì đó từ trong ngực nàng.

“Nàng luôn cất tảng đá này trong ngực để làm gì?” Hấn tò mò tung lên tung xuống, thật có phần trẻ con.

Ánh mắt mơ màng của Hoa Thiên Cốt trở nên sâu thẳm thẳm, đang định mở miệng thì Mặc Băng tiên đã cười nói: “Nàng lại muốn kể chuyện xưa cho ta à?”

Hoa Thiên Cốt cũng cười, đưa tay lấy lại tảng đá, đặt trong tay dịu dàng vuốt ve: “Tuy giờ nhìn qua nó chỉ là một tảng đá bình thường. Nhưng thực ra nó chính là khởi đầu của tất cả mọi chuyện – đá Nữ Oa.”

“Đây là đá Nữ Oa?” Mặc Băng tiên nheo mắt, tại sao đá Nữ Oa lại có dấu vết được luyện hóa gần đây? Hoa Thiên Cốt muốn dùng nó làm gì?

“Đúng vậy, đá Nữ Oa, một mảnh vụn của nó từng biến thành người, sau đó lại vì ta mà chết. Ta không cam lòng, muốn cứu cậu ấy. Có lúc ta nghe thấy cậu ấy gọi ta, an ủi ta. Ta biết cậu ấy vẫn ở trong tảng đá, luôn bên ta.”

Lại là một chuyện cũ đau lòng? Mặc Băng tiên trầm mặc hồi lâu: “Ta biết một thuật từ xa xưa, có thể gom yêu hồn tạ thể đã tiêu tán lại, nhưng không biết có dùng được với đá Nữ Oa không. Hơn nữa, có gọi về được một phách, tu luyện vật hóa lần nữa, cũng không còn là người bạn trước kia, mà là một người khác.”

Hoa Thiên Cốt mừng rỡ nhìn, đột nhiên nhào lên nắm chặt hai bàn tay hấn: “Thật không?”

Mặc Băng tiên nhìn gương mặt bỗng cười tươi như hoa kia, có phần lóa mắt. Nàng trước kia chính là thể này ư, vui vẻ mà tràn đầy sức sống, tựa như ánh dương chiếu qua người hấn, khiến mỗi dòng máu trong cơ thể hấn đều rạo rực như một dòng suối trong trẻo reo vui.

Không quen thấy mình rung động, hần hơi ngượng ngừng quay mặt đi tránh nhìn nàng.

“Có thể thử xem. Nhưng chỉ dùng mỗi nó chắc chắn sẽ không thành, nếu thêm sức mạnh Yêu Thần thì nói không chừng lại được.”

“Được, khi nào thì có thể bắt đầu?” Hoa Thiên Cốt kích động nghẹn lời. Nếu, nếu còn cơ hội bù đắp, còn có cơ hội trả giá...

“Lúc linh khí thiên địa càng thịnh thì xác suất thành công càng lớn, nhưng phải biết, cách này sẽ tổn rất nhiều yêu lực của nàng.”

“Ta không quan tâm, chỉ cần có thể cứu được cậu ấy.”

Mặc Băng tiên không ngờ nàng lại cả tin như thế, hay phải nói là nàng quá tự tin vào sức mạnh của mình.

“Vậy, vậy Đường Bảo thì sao? Nó, nó là linh trùng của Dị Hủ các, đã tu luyện thành người, nhưng vì cứu ta mà hồn phi phách tán, có cách gì có thể cứu nó không? Có tổn nhiều yêu lực nữa cũng không sao!” Hoa Thiên Cốt kích động tới nỗi nói cũng không rõ ràng.

Lại là vì cứu nàng? Mặc Băng tiên thầm giật mình. Đôi khi, mặc cảm tội lỗi có thể hủy hoại một người hơn cả những tổn thương trực tiếp. Rốt cuộc trong lòng nàng có biết bao nhiêu đau khổ, bao nhiêu hối hận?

“Chuyện này ta cũng hết cách, nó là linh trùng của Dị Hủ các, sao nàng không hỏi Dị Hủ các chủ?”

“Huynh ấy... huynh ấy cũng chết rồi.”

Thoáng thấy sự tuyệt vọng trong đôi mắt mở to của nàng, tựa như đang nhớ lại chuyện gì đau đớn nhất, lòng hần bất giác cũng như bị siết chặt.

“Đừng từ bỏ, nàng phải biết thế gian trường tồn, vạn vật bất diệt. Nếu nàng thật sự yêu, thì nàng sẽ không để ý tới việc người kia đã không còn hình dáng ban đầu nữa. Cố gắng trông xem, thiên địa luân hồi, rồi sẽ có một ngày tất cả những thứ nàng cho rằng đã mất đi sẽ quay trở lại.”

Lòng Hoa Thiên Cốt cực kì âm áp, bỗng dưng muốn khóc.

Đúng vậy, trở lại, nàng muốn tất cả đều quay trở lại, trở lại yên ổn. Dầu ngày ấy nàng không thể chứng kiến.

Mặc Băng tiên bỗng cúi người, ngắt một đóa hoa trong suốt lấp lánh đầy ánh sáng đưa cho nàng. Hoa Thiên Cốt quay đầu lại nhìn, nàng đi tới đầu hoa nở đầy tới đây, đã rất lâu không thể này rồi. Trước kia sở dĩ đi tới đầu cũng để lại vết hoa là vì ban đầu yêu lực quá mạnh, không thể kìm hãm, tiết ra khắp nơi. Nhưng giờ... có lẽ là nàng không đủ sức khống chế.

Mặc Băng tiên nhíu mày, tuy đêm nào hắn cũng động tay động chân nhưng sức mạnh của Hoa Thiên Cốt không thể tan nhanh như thế. Vì sao rõ ràng nàng đã trở thành Lục giới chí tôn mà lại luôn mang ánh mắt của người đã chết?

Thấy Hoa Thiên Cốt cầm lấy đóa hoa mình đưa, hắn bèn ngẩn người nhìn chăm chú, gần đây hắn có chút say mê đôi mắt ngờ ngạc của nàng. Hắn không nhịn được, vươn tay ôm nàng vào lòng, đẩy mắt ánh lên vẻ mâu thuẫn. Rõ ràng nàng mạnh như thế, sao hắn luôn cảm thấy nàng như một món đồ sứ, chạm nhẹ là sẽ vỡ tan? Rõ ràng là tai họa của Lục giới, yêu nghiệt tay nhuộm đầy máu, nhưng sao hắn lại vừa xem thường vừa đau lòng. Phải chăng bởi ánh mắt vô tội kia? Hắn nào có thể bị cảm dỗ dễ dàng như thế được?

Cuối cùng hắn vẫn quyết tâm, đặt tay sau gáy nàng, ép nàng vào lòng mình càng chặt.

Hoa Thiên Cốt rung mình một cái, sức mạnh của Mặc Băng tiên luôn vô cùng lợi hại. Càng tựa vào gần hần, nàng lại càng khó chịu, sức mạnh như bị thứ gì đó xé rách, cuộn cuộn trào ra ngoài. Nhưng lòng nàng lại cực kì bình yên, lưu luyến hương vị của hần, cho nên vẫn luôn tìm lòng không đành muốn tới gần. Nhưng lần này...

Nàng rất nhanh đã nhận thấy chuyện gì đang xảy ra, lập tức đẩy mạnh Mặc Băng tiên.

“Đừng xem...” Đừng xem, những nỗi đau, những hổ thẹn đã qua của nàng.

Mặc Băng tiên ngẩn người, há hốc miệng nhìn Hoa Thiên Cốt, gương mặt tràn ngập vẻ kinh ngạc.

Đứa bé đó... đứa bé đó là nàng ư? Hoa Thiên Cốt trước kia sao? Sợ sệt trước quý, lẽ loi đi bái sư, vì Bạch Tử Họa mà nỗ lực, vui vẻ cười đùa với bạn bè, chòng ghẹo Đường Bảo, hết lần này tới lần khác đứt từng khúc ruột vì sư phụ mình.

Cuối cùng hần cũng hiểu, vì sao có khi ánh mắt nàng lại lạnh lẽo, có khi lại mênh mang, có lúc lại đau đớn. Vì sao ngay cả Trúc Nhiễm cũng thương nàng, vì sao Ma Nghiêm lại tới xin hần, vì sao Bạch Tử Họa nguyện ở lại chịu sỉ nhục cũng không bỏ đi.

Đoạn Niệm kiếm, đỉnh Tiêu Hồn, nước ao Tuyệt Tình... Lúc nhìn thấy nàng vừa căm vừa mù chịu biết bao khổ sở ở man hoang, lòng hần quặn thắt. Trúc Nhiễm tuy mưu lợi, nhưng lúc đó vẫn chăm sóc nàng, một lần nữa cho nàng hy vọng, thảo nào nàng lại dung túng gã như thế. Mọi người chỉ biết phỉ báng nàng, lừa dối nàng, thì ra Yêu Thần này là do bao bước sai liên tiếp tạo thành.

Mặc Băng tiên đặt tay lên ngực tự hỏi mình, hắn đã thấy đủ thói đời, mặc dù không đến mức oán trời trách đất, nhưng ít nhiều cũng có chút lạnh lùng với thế gian. Nếu phải chịu khổ như Hoa Thiên Cốt, hắn không biết mình sẽ trở thành thế nào nữa.

Có điều, sao nàng cứ u mê không tỉnh như thế? Tất cả, tất cả mọi chuyện đều chỉ vì Bạch Tử Họa mà thôi ư?

Nỗi cảm thông trong lòng bị lửa giận hoàn toàn chiếm chỗ, căm phẫn Bạch Tử Họa, căm phẫn Tiên giới, căm phẫn chính bản thân mình.

Hoa Thiên Cốt nhìn vẻ mặt hắn, khẽ lắc đầu, mệt mỏi ngồi trên ghế.

“Rất nực cười đúng không? Lục giới vì ta mà dậy sóng, muôn dân trăm họ vì ta mà khốn khổ lầm than, máu chảy thành sông, xác chất như núi. Nhưng người ta tự tay giết, lại chỉ có mình Lạc Thập Nhất.”

“Ta...” Mặc Băng tiên vừa hoang mang lại thêm phần áy náy. Hắn vốn có thể khiến Hoa Thiên Cốt không cách nào phát hiện, nhưng khi xem kí ức của nàng đột nhiên bị đả kích và xúc động quá lớn, làm hắn lạc cả hồn phách.

Bỗng hắn cực kì muốn giết Bạch Tử Họa. Rồi hắn chợt hận, hận mình tới muện bao nhiêu năm. Hoa Thiên Cốt bây giờ đã không còn là đứa trẻ ngây thơ cười khanh khách trước kia nữa, mà là một cái xác xinh đẹp vô hồn.

Còn hắn, lại muốn cùng những kẻ đã từng bước ép nàng đi tới ngày hôm nay, hủy nàng không còn mẩu xương nào. Thật tàn nhẫn biết bao...

Hoa Thiên Cốt từ từ đứng dậy, nếu Mặc Băng tiên chưa biết gì, nàng còn có thể vui đùa với hắn, sưởi ấm cho nhau, an ủi nhau. Nhưng giờ, không thể nữa rồi. Nàng không muốn bị lộ trần đứng trước mặt hắn.

“Tiểu Cốt!” Mặc Băng tiên giữ chặt tay nàng.

Hoa Thiên Cốt không ngờ hần lại gọi nàng hết như Bạch Tử Họa, bất giác ngẩn ngơ.

“Lẽ nào tới nước này rồi, nàng vẫn không buông tay được ư?”

Hoa Thiên Cốt ngớ ngàng khẽ than: “Trong thế giới của ta, trước nay chưa một điều gì có thể so sánh với người.” Cuối cùng vẫn không quay đầu lại, rút tay chậm rãi đi ra khỏi cửa.

Mặc Băng tiên ngáp vè suy sụp.

Chương 11: Túy sinh mộng tử

Không biết có phải Hoa Thiên Cốt ra khỏi Vân cung hay không mà Mặc Băng tiên tìm khắp nơi vẫn không thấy nàng. Hần cũng biết nếu nàng muốn trốn thì thế gian này không ai tìm được. Từng ngày trôi qua, Hoa Thiên Cốt vẫn không hề lộ diện. Tính cách vốn bạc tình của Mặc Băng tiên trở nên hơi nôn nóng, hần chưa từng nghĩ những việc mình làm với nàng bấy lâu đã đủ để Tiên giới phong ấn nàng hay chưa, trái lại còn bắt đầu lo lắng cho số phận sau này của nàng. Chỉ còn mấy ngày nữa là tới đợt phản công của Tiên giới, không cần nói cũng biết chắc chắn đây sẽ là trận đại chiến trước nay chưa từng có. Rõ là trứng chọi với đá, không có lấy một tia hy vọng chiến thắng. Nhưng tự đáy lòng hần biết, người cần đối phó chỉ có mình Trúc Nhiễm, Hoa Thiên Cốt không hề quan tâm tới thắng bại. Những sắc thái mà ánh mắt lạnh như nước kia để lộ ra chỉ có mệt mỏi và tuyệt vọng, như thể người sắp chết. Có lẽ thật ra nàng đã chán tất cả từ lâu, muốn mau chóng kết thúc rồi.

Hắn đếm ngược thời gian, cuối cùng cũng tới sát ngày cuối, Mặc Băng tiên không tin đám Trúc Nhiễm không hay biết gì, nhưng Lục giới lại yên tĩnh tới kì lạ.

Hoa Thiên Cốt đứng bên con sông nhỏ hồi xưa, nước sông đã sớm cạn khô. Nàng nhớ rất lâu rất lâu trước kia, nàng thích nhất là lội chân trần xuống sông mò cua bắt cá. Cha ngồi đọc sách dưới mái hiên nhà, lúc nào cũng vang lên tiếng ho khục khặc ngắt quãng, lúc tâm trạng tốt sẽ dạy nàng đọc sách, viết chữ hoặc là làm cho nàng một con diều xinh xắn.

Mới chớp mắt mà đã bao nhiêu năm trôi qua, căn nhà gỗ nho nhỏ đã mất. Từ khi Yêu Thần xuất thế đến nay, thiên tượng dị biến, đại hạn mấy năm liên tiếp, người trong thôn kẻ thì chết kẻ thì tha hương, hình như còn lại không tới một nửa.

Nàng nhỏ ít cở quanh mộ cha, tu sửa lại một chút, rồi kiếm thêm vài tấm gỗ, đập đập gõ gõ, muốn xây lại ngôi nhà gỗ trong kí ức. Pháp lực của nàng tuy mạnh, nhưng tay chân lại vụng về, làm hết hai ngày, căn nhà vẫn vô cùng đơn sơ, hơn nữa còn thường xuyên ngơ ngẩn đập búa vào tay. Tới khi hoàn thành, căn nhà đã trở thành phòng hoa, đâu đâu cũng nở đầy hoa, phủ kín dây leo ngoài dậu. Hoa Thiên Cốt nằm trong bóng tối, có một nóc nhà nho nhỏ che mưa che gió như trước kia, nàng yên lòng vững dạ, giống như lúc nằm trong bụng mẹ, giống như lúc nằm trong lòng Bạch Tử Họa...

Thiên không đen ngòm, đã nhiều ngày không thấy mặt trời. Nàng biết không thể chỉ vì tâm trạng của mình mà ảnh hưởng tới hiện tượng tự nhiên, ảnh hưởng tới non sông đất mẹ, nhưng nàng đã không còn sức lực để không chế những chuyện này.

Bỗng nàng phát hiện có người tới đây, hơn nữa lại là hơi thở thân quen, tay vẫn không kìm được mà run rẩy.

Người đó chỉ đứng ở cạnh cửa, không bước vào. Hoa Thiên Cốt thâm cười khổ, đã không muốn gặp, sao còn cố tìm đến đây.

“Ngoài đó gió to, vào đây ngồi đi. Nhà tranh đơn sơ, mặc dù không tiếp đãi chu đáo, nhưng vẫn có thể đặt chân.”

Bạch Tử Họa đẩy cửa vào.

Hoa Thiên Cốt đang ngồi tựa vào một tấm gỗ tiện tay dựng đó, đôi mắt sắc tím dừng lại trên người hắn, bình tĩnh thản nhiên, trong bóng đêm hai người nhìn nhau hồi lâu. Bạch Tử Họa ngồi bừa xuống một chỗ, áo trắng hơn tuyết, quanh người dường như có một vàng sáng lấp lánh.

Từ lần hạ xuân được, hai người họ không hề gặp nhau, tựa như đã rất nhiều năm, ngày càng xa cách.

Bạch Tử Họa nhìn trán nàng, nghĩ tới sự thất thố lần trước, lòng lại quặn thắt.

Khi Hoành Sương kiếm của hắn bất giác cắm phập vào người nàng, khi hắn nhìn thấy khuôn mặt đầy sẹo của nàng, hắn đã tự thề với mình, đời này kiếp này, dầu có chết cũng không tổn thương nàng thêm một li nào nữa, rốt cục lại làm trái lời thề.

Khẽ nhắm mắt lại, hắn tưởng rằng mình biết phải làm thế nào, thật ra lại không hề biết. Tình cảm và lí trí bị xé ra thành hai mảnh, một Bạch Tử Họa lạnh lùng đứng phía trước, một Bạch Tử Họa khác lại thở dài sau lưng.

Hắn biết nàng không ở trong Vân cung đã lâu, nghĩ qua, đất trời bao la nhưng nàng đã không còn nơi nào để đi, đoán nàng ở đây, quả nhiên là thế. Năm đó khi ra ngoài rèn luyện cùng nàng, hắn đã về đây một lần.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Hắn không biết mình tới tìm nàng làm gì, có lẽ là vì Mặc Băng tiên hoặc là vì hai ngày nữa Lục giới sẽ phản công. Hắn vẫn chưa khôi phục được pháp lực, Sinh Tiêu Mặc sợ hắn gặp nguy hiểm, mấy lần muốn hắn về,

nhưng sao hắn có thể phui tay bỏ đi, rõ ràng tất cả đều là trách nhiệm của hắn.

Nếu lúc đầu hắn có thể chú ý tới nàng nhiều hơn, phát hiện ra lúc nàng quyết tâm trộm thần khí, phát hiện ra lúc nàng bị đẩy tới man hoang, ngăn cản trước khi Đường Bảo bị giết thì có lẽ mọi chuyện đã chẳng như bây giờ.

Có điều, mặc dù đã tới nước này, hại chết bao nhiêu người như thế, hắn vẫn chưa từng thấy việc mình nhận nàng là đồ đệ, bao che cho nàng, phong ấn sức mạnh Yêu Thần trong nàng, hay chịu đing Tiêu Hồn cho nàng là sai.

“Tìm ta có việc gì?” Giọng Hoa Thiên Cốt lạnh thấu xương.

Bạch Tử Họa trầm mặc hồi lâu: “Hai ngày nữa Tiên giới sẽ phản công.”

“Biết rồi, thì sao? Lấy trứng chọi đá, không tự lượng sức. Nếu bọn họ khăng khăng muốn chết, ta sẽ thành toàn cho họ. Lần này chàng tới không phải xin tha cho bọn họ đấy chứ?”

Bạch Tử Họa nhìn nàng, không nói gì.

Hoa Thiên Cốt lạnh lùng cười nhạt, giọng điệu mang chút mờ ám: “Đừng nói là chàng đang lo cho ta nhé!”

Bạch Tử Họa nghiêm túc: “Tất nhiên không phải.”

“Lại muốn xin ta thả người? Đừng đại khai sát giới? Thế thì kẻ chàng nên ngăn cản là Tiên giới rồi.”

Bạch Tử Họa khẽ thở dài: “Từ bỏ hết đi, đừng làm Yêu Thần nữa được không?”

Hoa Thiên Cốt nhìn hấn như đang nhìn trò hề, đã tới nước này rồi nàng nào còn đường lui. Thế nhưng phút chốc vẫn mềm lòng, gương cười hỏi: “Làm Yêu Thần thì sao, không làm thì sao? Làm thì chàng sẽ giết ta, không làm thì chàng sẽ đồng ý mang ta đi ư?”

“Ta sẽ không giết nàng. Từ bỏ tất cả, theo ta về đáy biển Trường Lưu đi.”

Hoa Thiên Cốt cười như điên: “Không ngờ chàng vẫn muốn vĩnh viễn giam ta ở một nơi. Bạch Tử Họa, chàng đã là một phế nhân, dựa vào đâu ta phải nghe lời chàng. Nói cho chàng biết, ta – không – muốn!”

Hoa Thiên Cốt phẩy tay áo, chợt đứng dậy, bước hai bước tới gần hấn: “Có điều... Hai chúng ta làm giao dịch cũng được, chàng dẫn ta đi, ta sẽ không làm Yêu Thần nữa, chỉ ở bên chàng, chỉ vì chàng. Chàng vừa có thể cứu muôn dân bá tánh, vừa có thể chuộc tội, chỉ là một cái giá nho nhỏ thôi, tội gì không làm. Không phải Trường Lưu thượng tiên thích hy sinh vì thiên hạ nhất sao?”

Nhìn chằm chằm gương mặt hấn gần như thế này, nàng chỉ hy vọng, có thể thấy trên đó dù chỉ một chút dao động. Nhưng nàng vẫn phải thất vọng, Bạch Tử Họa chậm rãi lắc đầu: “Chỉ có chuyện này là mãi mãi không thể. Phải làm thế nào người mới nguôi giận chịu bằng lòng tha thứ, nếu những điều người làm tất cả đều vì ta...”

Vừa nâng tay lên, Hoa Thiên Cốt đã điểm huyết hấn, cười khò lão đảo lùi lại hai bước.

Làm sao nàng không biết hấn đột nhiên tới tìm mình là có vấn đề, rõ ràng đã biết nàng vẫn yêu hấn như xưa, vậy mà lại muốn tự sát chuộc tội ngay trước mặt nàng. Lại biết rõ mình ở đây, chắc chắn sẽ không để cho hấn chết, hấn làm thế này chẳng qua chỉ tỏ rõ quyết tâm cho nàng thấy, có ý ép nàng mà thôi. Bạch Tử Họa, chàng được lắm! Bởi vì ta yêu chàng, nên vĩnh viễn bại trong tay chàng.

Hoa Thiên Cốt chậm rãi xoay người, bao nhiêu đau khổ ứ đọng trong lòng ồ ạt trào ra như cơn sóng dữ. Nàng nếm thấy vị ngọt tanh trong họng, cổ nuốt xuống, sau đó từ từ lắc đầu như đang tự cười nhạo mình. Thật ra cho dù bây giờ hắn chịu vì thiên hạ, để nàng không làm Yêu Thần mà ở bên nàng thì nàng cũng không thể đồng ý. Ngay từ giây phút nàng trở thành Yêu Thần, tất cả đã không thể quay trở lại rồi. Những nàng vẫn không kìm lòng được đi thử, không nhìn được muốn hỏi, không đè nén nổi ôm chút hy vọng. Nhưng hắn cuối cùng đầu vì thiên hạ, cũng không chịu ép mình ở bên nàng. Mà thôi, thế gian này trước nay làm gì có nếu...

Bạch Tử Họa nhìn bóng Hoa Thiên Cốt ngày càng xa, chậm rãi nhắm mắt lại. Hắn biết mình quá tàn nhẫn, nhưng đã không còn thời gian xoay chuyển, đây là điều duy nhất hắn có thể làm, hắn không muốn thấy tay nàng lại dính máu nữa.

“Trúc Nhiễm.”

“Hửm?” Tiếng gọi dịu dàng của nàng khiến gã sững sờ một lát, Hoa Thiên Cốt ngửa đầu biếng nhác nhìn bầu trời, ngày mai chính là đại chiến.

“Đã làm xong hết những chuyện ngươi muốn làm chưa?”

“Gần xong rồi, chỉ còn duy nhất một chuyện.” Bởi vì quan trọng nhất, cho nên phải làm cuối cùng.

“Tốt quá, ta cũng có một chuyện chưa làm xong.” Giao ước lúc đầu của bọn họ khi ở man hoang.

“Tất cả đều nhờ sức mạnh của ngươi.” Gã luôn lợi dụng nàng, nàng lại không để ý, khi mới bắt đầu điều kiện tiên quyết chỉ là không được hại người khác, sau khi trở thành Yêu Thần lại luôn nghe theo gã.

Hoa Thiên Cốt lắc đầu, bỗng kéo tay gã qua, khuôn mặt phủ đầy những vết sẹo xấu xí, không có ngón út vì trước kia đã bị nàng chặt đứt.

“Đau không?” Hoa Thiên Cốt bỗng thấy hơi xót xa. Hai người bọn họ nương tựa vào nhau ra khỏi man hoang rồi đi tới bước này không hề dễ dàng.

“Không đau.” Trong con mắt Trúc Nhiễm đã không còn ý cười giả dối như ngày xưa nữa mà bắt đầu trở nên dịu dàng.

Chợt cảm thấy một luồng sức mạnh chảy ào ào vào trong người mình, gã thả tay Hoa Thiên Cốt ra, từ từ lắc đầu: “Không cần.”

“Người không đấu nổi ông ta.”

“Không sao, chỉ có chuyện này là thần muốn tự dựa vào sức mình.” Dã tâm của gã, dục vọng của gã, hoài bão của gã đều đã thỏa mãn, Lục giới có nằm trong tay cũng chỉ như thế thôi. Duy nhất còn lại chuyện cuối cùng, báo thù.

“Người nói xem, nếu ta gặp Đường Bảo, nó có trách ta giết Lạc Thập Nhất không?”

“Không đâu, không có đứa con nào thực sự oán giận cha mẹ mình.”

“Vậy còn người?”

Trúc Nhiễm không nói gì, im lặng hồi lâu, cuối cùng vươn tay ra, lần đầu tiên ôm Hoa Thiên Cốt vào lòng. Hai người bọn họ thế nào cũng sẽ thua.

Trong gian đình nhỏ, Hoa Thiên Cốt ngồi uống rượu một mình dưới ánh trăng. Đây là lần đầu tiên nàng uống rượu sau bao nhiêu năm, chỉ mùi rượu thôi đã khiến nàng say rồi.

Bỗng nhớ tới mấy giấc mộng nàng mơ khi uống rượu Vong Ưu. Nhớ tới lời Bạch Tử Họa đã từng nói với nàng, bất kể sau này có đôi cánh của hùng ung hay sức mạnh của mặt trời, thì nhất định phải nhớ cảm giác khi còn là một hòn đá nhỏ, tạo phúc nhiều hơn cho muôn dân.

Thật ra chắc hẳn đã dự cảm được ngày này từ lâu, nhưng vẫn tin tưởng nàng vẫn có sức mạnh to lớn đến đâu, trái tim vẫn không hề thay đổi. Nhưng cuối cùng nàng lại thành ra thế này, khiến hẳn phải thất vọng.

Phát giác có người tới, ngẩng đầu lên không ngờ lại thấy Mặc Băng tiên, nàng mệt mỏi nằm nhoài lên án, cười càu nhàu: “Sao ngươi còn không đi, thấy chưa đủ hả? Cầm lấy.” Nàng chạm vào tay Mặc Băng tiên, yêu lực chảy ào ào vào trong cơ thể hẳn.

Mặc Băng tiên kéo nàng lên, mang theo chút đau lòng lại có phần hối hận, kinh ngạc nói: “Nàng thật sự làm theo cách ta nói để cứu Sóc Phong?” Chỉ vài ngày ngắn ngủi mà yêu lực của nàng lại phân tán hỗn loạn như thế? Rốt cuộc nàng đã làm gì?

Hoa Thiên Cốt lộng lẫy cười gật đầu, mặt ngà ngà say, hai gò má luôn bột bột giờ lại ửng hồng.

“Ta rất vui, lần này cậu ấy nhất định sẽ có mặt, cậu ấy cũng tuân lệnh như ngươi vậy.”

Chỉ tiếc rằng phải chờ mấy trăm năm cậu ấy mới có thể hóa thành hình người, nàng không thấy được...

Mặc Băng tiên lắc đầu: “Vì sao nàng luôn nhẹ dạ cả tin như thế, biết rõ mục đích của ta là tiêu hao sức mạnh của nàng để dễ giết nàng, nếu ta cũng lừa nàng như Lam Vũ Lan Phong trước kia thì sao?”

Hoa Thiên Cốt cười thê lương: “Ngươi cho rằng ta còn cái gì để mất? Mặc dù ngươi có mục đích mà tới, nhưng sao ta lại không thấy sự quan tâm

thật lòng của người. Người đi đi, ta vừa mới dùng yêu lực tạo một lớp bảo vệ trong cơ thể người, sau này người sẽ được lựa chọn. Đi đi, đi tìm người người yêu trước kia, giống như người đã nói, dù nàng đã không phải là nàng trước kia, gắng mà giữ. Những gì ta có thể báo đáp người chỉ có thể này thôi.”

Tim Mặc Băng tiên như bị dao cắt, hấn sai rồi, hấn không nên tới, không nên bỏ qua lời khuyên, càng không nên xem kí ức của nàng, hiểu lòng nàng. Bởi ngoài tiếc thương ra, hấn không làm được gì hết.

Siết chặt tay nàng, hấn nói như hét lên: “Báo đáp? Ta có gì đáng cho nàng báo đáp? Chịu bao nhiêu lừa dối và tổn thương như thế, sao nàng còn dám thật lòng với ta?”

Hoa Thiên Cốt quay người, lại bị hấn ôm ghì vào lòng.

“Đừng ngốc nữa, không nổi đau nào là không đáng. Quên người đó đi, quên đi, theo ta, đừng quan tâm tới cái thế gian chó má này nữa, đừng làm Yêu Thần gì nữa, ta đưa nàng đi...”

Mũi Hoa Thiên Cốt cay cay, lại chỉ có thể ra sức lắc đầu: “Xin lỗi, xin lỗi.”

“Đừng suốt ngày nói xin lỗi nữa, nàng đâu có lỗi với bất kì ai, là bọn họ có lỗi với nàng!”

Hấn nâng mặt nàng lên hôn mạnh.

Hoa Thiên Cốt sững sốt tròn tròn mắt, đầu óc trống rỗng, tay chân cũng tê liệt, chỉ nhìn thấy gương mặt trước mắt ngập vẻ đau đớn. Nàng muốn đẩy ra, lại tê dại hết sức. Nụ hôn đó dữ dội như thế, mãnh liệt như thế, thân thể luôn lạnh như băng bắt đầu ấm lên, rượu say cả tâm trí, người trước mắt bỗng biến thành Bạch Tử Họa. Lòng đau như cắt, nàng bị động đáp lại, miệng lẩm bẩm: “Su phụ...”

Mặc Băng tiên như bị sét đánh, run bần bật đè nàng xuống chiếc ghế nằm mềm mại trong gian đình nhỏ: “Chết tiệt! Ta không phải sư phụ nàng! Có nghe thấy không?! Ta không phải! Nàng nhìn rõ cho ta!” Hắn ép gương mặt mê man của nàng qua, lại hôn tiếp. Hương hoa xen lẫn mùi rượu, cảm giác mê người.

Sợi dây đàn căng cứng bao lâu của Hoa Thiên Cốt đứt phăng, vì sao? Vì sao nàng phải cố chấp như thế? Vì sao nàng phải nắm chặt không buông? Nếu nàng không yêu người thì sẽ không lạc bước tới ngày hôm nay, sẽ không có nhiều người chết vì nàng như thế. Vì sao tới nước này rồi, người vẫn thà hy sinh thiên hạ mà không muốn ở bên nàng, người thực sự ghét nàng tới thế ư? Nhưng vì sao nàng vẫn không chịu hết hy vọng? Vì sao nàng không thể thoải mái hơn? Nàng rõ ràng là Yêu Thần, có gì mà không làm được, vì sao phải thủ thân vì người? Dựa vào cái gì mà phải chịu người uy hiếp?

Tầm mắt mơ màng, nàng không biết người đó rốt cuộc là Bạch Tử Họa hay là Mặc Băng tiên. Nàng chỉ biết mình rất đau, rất mệt, rất cô đơn. Tất cả mọi người đều ruồng bỏ nàng, con tim đã chết giống như lại bị lóc ra một khoảng lớn, máu chảy âm ỉ, nàng cần, rất cần gì đó để bù vào. Nàng giang tay ôm chặt lấy chút ấm áp trước mắt, tựa như ra sức nắm lấy cọng rơm cứu mạng.

Xiêm y theo bã vai bong ra từng lớp, người nọ oán hận vừa hôn vừa cắn lên cổ nàng, giống như Bạch Tử Họa hút máu nàng trước kia. Nàng bắt đầu thở dồn dập, mặc cho bàn tay xa lạ vuốt ve trên người, chân ngòai dục vọng khắp nơi. Nàng mệt mỏi cong lưng lên, khẽ rên rỉ.

Đột nhiên nhiệt độ xung quanh lạnh tới cực điểm, sát khí tuôn ra ào ạt. Hoa Thiên Cốt tròn mắt trong giấc mộng say, nhìn người phía xa xa, tìm như bị xé nát.

Thời gian lập tức ngừng trôi, như thể quay lại lúc ban đầu, người là sư phụ của nàng, còn nàng vẫn là đệ tử của người.

Nàng xoay mình đẩy Mặc Băng tiên ra, bất chấp tất cả đuổi theo hướng người lui bước.

Mặc Băng tiên ôm chặt nàng từ phía sau, giọng như nghẹn lại: “Đừng đi...”

Mặt Hoa Thiên Cốt ngấp vể kinh hãi, ra sức tránh hấn, vẫn lắc đầu nói xin lỗi.

Mặc Băng tiên nhìn theo bóng nàng, lấy hai tay che mặt mình, hấn không biết mình thế này rốt cuộc là vì nàng hay là vì sức mạnh Yêu Thần của nàng nữa, cười khổ: “Là ta có lỗi với nàng...”

Giống hệt như lần bị phát hiện muốn giết Nghê Mạn Thiên, nàng liên tục đập đầu trong sân, thậm chí mong được người tha thứ. Nàng chưa từng sợ hãi tới vậy, bởi vì nàng biết mình làm sai.

Hoa Thiên Cốt ra sức đuổi theo Bạch Tử Họa, ngay cả bước chân cũng không vững.

Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi...

Nàng lặp đi lặp lại một vụn lờ trong lòng, tuy rằng không biết vì sao mình lại như thế, cũng đâu cần phải nói với người, nhưng nàng thấy mình sai rồi, quá sai rồi.

Vươn tay kéo áo choàng của Bạch Tử Họa, nàng sợ hãi lại luống cuống hệt như một đứa trẻ.

Mặt Bạch Tử Họa tái mét, dường như không nói nổi nên lời, người run lấy bầy, vung tay tát mạnh lên mặt nàng.

Hoa Thiên Cốt không hề né tránh, quỳ rạp xuống đất.

Ngực Bạch Tử Họa phập phồng dữ dội, nhìn nàng áo quần lộn xộn, vai lộ quá nửa, một tay hấn cườg đỡ trên không, một tay chỉ thẳng vào nàng, muốn nói gì đó lại không thốt nổi nên lời.

Hoa Thiên Cốt chưa bao giờ thấy người tức giận như thế, hai mắt đỏ ngầu, tựa như một cơn bão khiến người ta nghẹt thở. Giằng co, chiến tranh lạnh bấy lâu nay tới lúc này hoàn toàn bùng nổ. Chỉ vì, nàng không có tự trọng đi dan díu với một gã đàn ông khác.

Bạch Tử Họa bỗng thấy tim mình sắp bị cắn nát, cả tâm trí đều tràn ngập hình ảnh hai người kia thân mật. Hấn nuôi nàng lớn, hiểu nàng hơn bất kì kẻ nào, cho dù có thành Yêu Thần, cho dù người đời có đàm tiếu nhiều hơn nữa, hấn cũng không tin một Hoa Thiên Cốt yêu mình sâu đậm như thế sẽ chìm đắm trong truy lạc tới mức này. Ngày mai chính là đại chiến, nếu không phải hấn lo cho nàng mà đi tìm rồi bắt gặp, thì nàng thật sự sẽ giao mình cho Mặc Băng tiên, không cần đợi tới ngày mai chắc đã thấy xác nàng rồi. Nàng biết rõ hậu quả, vậy mà vẫn hồ đồ như thế, một mực tham hoan, là vì đã thật lòng yêu gã đàn ông đó sao?

Lúc thấy tất cả, nỗi đau và sự phẫn nộ cùng cực nháy mắt ào tới lập tức nhấn chìm lòng hắn, tim cũng giống như bị róc ra từng lát mỏng. Cảm giác tuyệt vọng và bất lực này dường như cũng cắn nát hết cả hồn phách của hắn.

Hắn bỗng rất hận, hận nàng không có ý chí đấu tranh, hận nàng tới giờ vẫn không hiểu nỗi khổ của hắn, hận nàng luôn khiến hắn đau lòng, khiến hắn bận tâm, hận bao gã đàn ông hết kẻ này tới kẻ khác ở bên cạnh nàng, nàng lại không biết trên thế gian này không ai có thể hết lòng với nàng hơn hắn.

Hắn càng hận bản thân hơn, hận mình không có khả năng xoay chuyển, không có cách để nàng quay đầu, hận mình sai hết lần này tới lần khác đẩy nàng tới bước kia, hận mình từng lần lại từng lần khiến nàng tuyệt vọng, khiến nàng đau lòng.

Mà giờ khắc này điều hắn hận nhất, chính là pháp lực của mình đã mất hết, không thể bóp chết Mặc Băng tiên kia.

Hoa Thiên Cốt quỳ trước mặt hắn, vẻ mặt cầu xin, như thể sắp khóc đến nơi. Nàng biết nàng sai rồi, nàng sai rồi, nàng lại làm sai.

“Sur phụ...” Nàng không kìm lòng được khàn khàn gọi thành tiếng.

Bạch Tử Họa đỡ đỡ, chỉ trong khoảnh khắc đó, tất cả phòng vệ và nguy trang, nguyên tắc và kiên trì đều sụp đổ.

Tình yêu luôn âm thầm nảy nở trong lòng, tình yêu hắn đã hiểu từ lâu nhưng chưa bao giờ chịu đối mặt và vạch trần, giờ đây ào ạt tuôn trào không thể thu lại.

Hoa Thiên Cốt còn chưa kịp nhận ra đây là chuyện gì, thì người trước mắt đột nhiên cúi xuống hôn lên môi nàng.

Đất trời mù mịt.

Đôi môi đỏ nàng vô cùng quen thuộc, cũng là thứ nàng vô cùng lưu luyến, nhưng lại không hề giống trước kia, nóng bỏng mà mãnh liệt, mang theo nỗi tức giận và phần uất khôn cùng. Hoa Thiên Cốt mất tất cả khả năng tư duy, quỳ trên đất không còn chút sức nào tựa vào hắn, ngửa đầu thở dồn dập, mặc cho hắn xâm nhập không chút dè dặt.

Giây phút này, nàng đã đợi ngàn năm vạn năm.

Bạch Tử Họa ghì chặt Hoa Thiên Cốt vào lòng, cướp lấy mùi hoa cùng mùi rượu trong miệng nàng. Nghĩ tới việc nàng vừa hôn một kẻ khác, nụ hôn liền biến thành cắn gặm oán hận, miệng hắn vương mùi máu tanh ngọt mới biết đã cắn nát môi nàng, lòng quặn đau, bất giác lại dịu dàng hơn.

Đầu lưỡi mềm mại liên tục triền miên, tất cả tâm trí của Bạch Tử Họa đã mơ hồ từ lâu. Nếu đây là một giấc mơ, hắn nguyện suốt đời không tỉnh. Nếu đây vẫn là sai, hắn chỉ mong khoảnh khắc này tiếp tục sai mãi.

Nụ hôn này, vừa như trừng phạt vừa như ban tặng. Lúc hắn khó khăn lắm mới tìm lại được lí trí từ từ buông nàng ra, tất cả đã không thể quay trở lại.

Loạng choạng lùi vài bước, hắn kinh hoàng nhắm chặt hai mắt, tuyệt vọng ngẩng đầu lên, không nhìn nàng nữa. Hoa Thiên Cốt cũng kinh ngạc tê liệt ngã sập xuống, mãi lâu sau vẫn không thốt nên lời.

Nàng chưa từng thấy Bạch Tử Họa đau đớn, ân hận và hoảng sợ thế này, giống như đã làm chuyện không thể tha thứ nhất trần đời vậy.

Nàng cũng không kịp nhận ra vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, Bạch Tử Họa tại sao phải làm vậy. Nhưng nàng biết, đây là chuyện xấu hổ nhất đời hắn,

sẽ làm hấn tự vấn không nguôi.

“Đừng, đừng sợ...”

Hoa Thiên Cốt loạng choạng đứng lên, như một con rối gỗ bị hỏng.

Bạch Tử Họa chậm rãi lùi một bước, mặt cắt không còn chút máu, lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Hấn vừa làm gì?

“Đừng sợ.” Hoa Thiên Cốt lại lão đảo tiến lên một bước, cắn chặt răng, giờ tay về phía hấn, đầu ngón tay bùng lên một luồng sáng tím chói lọi.

Bạch Tử Họa lập tức nhận ra nàng muốn làm gì, lùi nhanh lại, phần nộ tới mức hét lên: “Đừng xóa trí nhớ của ta nữa!”

Sao nàng dám! Sao nàng dám khiến hấn quên đi bao nhiêu lần!

Là hấn làm! Là hấn sai! Thế thì sao? Hấn tuyệt đối sẽ không dùng cách này để trốn tránh.

Bạch Tử Họa há hốc miệng thờ hồn hên, chỉ thấy người mình bắt đầu đau dữ dội, đặc biệt là cánh tay trái. Cảm giác nhức nhối tận xương suýt khiến hấn ngất đi. Hấn dồn sức nắm cổ tay, mồ hôi lạnh liên tục chảy xuống.

Thấy hấn vì đau đớn mà co giật, Hoa Thiên Cốt kích động bước lên, lại bị hấn đẩy lùi.

“Tránh ra...” Như thể nghiêng rằng nhỏ ra một tiếng, hấn chưa từng thấy đau như thế, ngay cả tim cũng đang run rẩy. Hoa Thiên Cốt bị vẻ mặt này

dọa sợ, bất chấp tất cả ra sức giữ chặt tay hắn.

“Ta bảo ngươi đi đi!”

Tiếng vải rách vang lên cùng với tiếng mắng giận dữ của Bạch Tử Họa. Hoa Thiên Cốt sợ ngây người, hít một hơi thật sâu, kinh ngạc tốt cùng nhìn cánh tay hắn.

Đó là gì?

Khắp nơi đều im lặng, chỉ nghe thấy tiếng hai người thở hôn hển. Hoa Thiên Cốt lại ngơ ngẩn tiến lên một bước.

Bạch Tử Họa lấy tay áo kia che cánh tay bị lộ, mang theo nỗi băn khoăn tuyệt vọng: “Đừng nhìn...”

Đừng nhìn...

...

Hoa Thiên Cốt lùi lại hai bước, hít sâu một hơi, từ từ nhắm mắt lại.

Sao lại thế? Sao lại thế?

Như sét đánh giữa trời quang, đầu nàng nổ âm âm. Nàng không hề nhìn nhầm, đó thật sự là vết nước ao Tuyệt Tình để lại. Nhưng vết sẹo đáng sợ màu đỏ sẫm đó sao người lại có? Sao có thể có? Và từ khi nào?

“Vì sao?” Nàng giơ tay lên chạm vào môi mình, chuyện này xảy ra quá bất ngờ, bảo nàng phải tin thế nào? Nhưng khi nhìn thấy vết sẹo kia, cuối cùng nàng cũng hiểu tất cả. Nhớ lại đêm hôm đó, hắn mơ màng, luôn miệng gọi tên nàng.

Thì ra...

Hắn vẫn luôn yêu nàng.

Bạch Tử Họa bị lộ trần dưới ánh mắt của nàng không chỗ trú thân, đó là một loại xấu hổ và sỉ nhục khó có thể nói rõ.

Trên cánh tay đó, chính là vết sẹo nước ao Tuyệt Tình để lại. Vốn lúc đầu hắn không biết chuyện gì xảy ra, lúc sư huynh hắt nước ao vào người, hắn không có lấy một chút cảm giác, sau mới phát hiện nó đã để lại một vết đỏ, sau này cho tới khi vết sẹo ngày càng ăn sâu, hắn mới hiểu...

Hắn cũng thoáng khiếp sợ, nhưng lại quá tự tin về bản thân mình. Cho tới lúc rung động kia, vết sẹo mang theo nỗi đau đến muộn, đánh bại hắn hoàn toàn ngay trước mặt nàng.

Mái tóc dài của Bạch Tử Họa rủ xuống, cả người run rẩy, chịu đựng sự thất bại trước nay chưa từng có.

Phải, hắn yêu nàng, không biết bắt đầu từ khi nào, có lẽ là thật lâu trước kia, nhưng trái tim này không biết, lí trí này không hay, cảm giác này không tới, chỉ có cơ thể là thành thật, để lại chứng cứ đó.

Có điều, hắn không phải là một người nhạy bén, cũng là một kẻ tuyệt tình. Yêu thì sao? Huống hồ lại yêu phải một người không nên yêu.

Hoa Thiên Cốt như muốn khóc lên, trong ánh mắt có kích động có vui sướng, nhưng đau đớn và tức giận lại càng nhiều hơn. Vì sao lại thế? Hắn yêu nàng, sao hắn đã yêu nàng rồi mà vẫn tàn nhẫn được đến vậy?

Đôi mắt sắc tím đau đau nhìn hắn, vươn tay muốn xoa vết sẹo kia xoa dịu nỗi đau của hắn, nhưng tất cả hành động đó chỉ khiến Bạch Tử Họa càng xấu hổ, càng tức giận.

Hắn luôn miệng nói nàng sai.

Nhưng thật ra, hắn mới là người sai nhiều nhất. Sao hắn có thể yêu nàng?

Hắn loạng choạng lùi về hai bước, đột nhiên rút kiếm ra, không hề do dự chém tay trái mình, vết sẹo cả da lẫn thịt, đều bị hắn chặt đứt, lộ ra mảng xương trắng.

...

Thời gian ngừng trôi.

Hoa Thiên Cốt bị biến chuyển bất thành linh dọa sợ tới đờ đẫn, máu bắn lên váy nàng, đỏ au, tựa như vẩy mực vẽ hoa đào.

Chút hạnh phúc vừa mới trào dâng, trái tim vừa mới đập cứ thế bị hắn đục khoét, ruột gan lại đứt lìa thêm một lần nữa.

“Sao có thể như thế?”

Nàng thì thào lui lại hai bước, yêu nàng khiến hắn cảm thấy nhục nhã hèn hạ như vậy sao? Chứng cứ duy nhất kia, dấu cho hy sinh một cánh tay hắn cũng muốn vứt bỏ.

“Sao chàng có thể như thế?” Hai dòng huyết lệ tuôn trào, đôi mắt trống rỗng hoang mang nhìn hắn, có gì đó trong cơ thể nàng đang muốn nổ tung.

Bạch Tử Họa cắn chặt răng, cả người vì đau mà run bần bật.

Vết sẹo này chẳng là gì cả, cũng không thể hiện bất cứ điều gì! Hắn yêu nàng thì sao, không yêu thì sao? Bọn họ không thể ở bên nhau, vĩnh viễn

không thể!

Cảm nhận được sát khí của Hoa Thiên Cốt sục sôi dâng trào khắp nơi, hắn vẫn lạnh lùng nhìn nàng. Chuyện bí mật tự đáy lòng bị vạch trần, hắn tuyệt vọng và phẫn nộ. Hắn không dùng kiếm hại nàng, duy chỉ tự hại mình, nhưng những mũi kiếm trong quá khứ, nó còn khiến lòng nàng đau hơn gấp bội. Hành động điên cuồng bốc đồng ấy, chỉ vì muốn khiến nàng tỉnh táo, cũng khiến bản thân tỉnh lại.

Hai tay Hoa Thiên Cốt nắm chặt thành quyền, nghiêng răng nghiêng lợi lùi lại hai bước. Đời này, bất kể khi nào, cho dù ngay cả lúc Đường Bảo chết nàng cũng không cảm thấy mình hận hắn.

Nếu hắn thật sự chưa từng yêu nàng thì thôi đi. Nhưng vì sao, ngay lúc nàng khó khăn lắm mới biết hắn yêu mình, thì hắn lại ném tim nàng xuống đất giẫm đạp lên như thế? Tất cả những việc hắn làm trước kia nàng đều không hề oán trách, còn bây giờ chỉ có căm hờn. Hoa Thiên Cốt không còn chút lí trí, sự oán hận và phẫn nộ đều hóa thành vẻ tà mị lạnh lùng.

Bạch Tử Họa, chàng sẽ hối hận!

Tiếng hét phẫn nộ rung chuyển trời đất, tựa như muốn bùng phát tất cả đau đớn và oán hận trong lòng, Hoa Thiên Cốt như một sợi tơ màu trắng bạc, chớp mắt đã biến mất phía cuối chân trời.

Bạch Tử Họa đổ sụp xuống đất, vẫn run lẩy bẩy ôm cánh tay trái, máu chảy ròng ròng, hết như hàng lệ rơi của Hoa Thiên Cốt.

Một khi bản thân đã quyết, lòng cũng yên ả hơn, chỉ cần đi làm rồi sau đó đợi kết quả.

Không muốn nghe tiếng chém giết, tiếng kêu la của thế gian và từng đợt trống trận ganh đua bên ngoài Vân cung, Hoa Thiên Cốt vung tay lên tạo

kết giới, bình thân ung dung tắm rửa thay quần áo trong điện, mặc cho bên ngoài tiên ma đại chiến, gió máu mưa tanh.

Trên mặt bồn từng làn hơi trắng bay bay, còn thêm cả hương đốt ở góc điện, nơi nơi mờ ảo như chốn bồng lai tiên cảnh. Nàng chậm rãi nhắm mắt, ôm đầu gối đắm mình xuống đáy áo, bị chất lỏng ấm áp bao phủ, như thể quay lại những ngày bị giam dưới đáy biển Trường Lưu, tuy rằng cô đơn lạnh lẽo nhưng lại yên ả an bình.

Khói mỏng quần quanh, khoan thai để chân trần bước ra khỏi bồn như đoá sen trên mặt nước, cảnh đẹp nhất thế gian cùng lắm cũng chỉ như thế này mà thôi. Bàn tay thon dài ngọc ngà như ngó sen vén lớp lớp màn hoa lên, quần áo bay tới mặc chần chu. Tua khế lắc lư, lỏng lẫ vô cùng, bốn tấm khăn choàng bồng bênh xoay quanh nàng giữa không trung, mái tóc đen chỉ đơn giản dùng một nhánh hoa búi lên.

Thế này, đúng là bức màn kết thúc lỏng lẫ.

Đi qua dãy hành lang uốn lượn, xung quanh càng ngày càng lạnh, mở cửa ngăm ra, Sát Thiên Mạch vẫn yên lặng nằm im nơi ấy.

Nàng đưa tay dịu dàng vuốt ve hai gò má hần, nhớ lại dáng vẻ khi hần cười.

Phượng hoàng lửa phải sai cánh khắp Cửu Thiên, không nên đậu ở một chỗ quá lâu. Hoa Thiên Cốt cúi đầu hôn lên trán hần, khẽ thì thầm: “Tỷ tỷ, đừng ngủ nữa, tới lúc dậy rồi...”

Trong không gian rộng lớn, âm thanh vang vọng rất lâu, ấn kí yêu đã đỏ thắm như hoa ở mi tâm Sát Thiên Mạch bùng sáng rực rỡ. Hoa Thiên Cốt nhìn chăm chú vào mặt hần hồi lâu, mỉm cười, cuối cùng vẫn quay người bỏ đi.

“Bảo trọng.”

Dù bên ngoài đang mưa rất to, bầu trời lại đông nghìn nghịt, Vân cung bị vây ba tầng trong ba tầng ngoài cực kì cẩn mật, Mặc Băng tiên lúc này đang khoanh tay đứng cạnh cửa.

Hoa Thiên Cốt thản nhiên nhìn hắn: “Ngươi tới làm gì?”

Ánh mắt Mặc Băng tiên rất phức tạp, xòe năm ngón tay ra, trên tay hiện một thanh kiếm sáng, lại không hề có sát khí.

“Đừng đi.”

Biết rõ đó là đường chết, vì sao vẫn cố chấp? Hôm nay hắn sẽ dồn toàn lực ngăn cản nàng. Đã đi thì sẽ không thể quay lại. Hiện giờ hắn không cầu gì, chỉ mong nàng có thể bình an.

Mắt Hoa Thiên Cốt lạnh lùng, bước nhanh qua: “Liên quan gì tới ngươi?”

Mặc Băng tiên lập tức ngăn trước mặt nàng, kiếm sáng bỏ dài, nhưng chưa tới gần nàng được một trượng thì đã bị hất văng ra xa, mưa trút tầm tã, chẳng bao lâu đã khiến hắn ướt nhẹp.

“Trừ phi ta chết, bằng không thì không muốn thấy nàng giết người, lại càng không muốn thấy người khác giết nàng!”

Hoa Thiên Cốt có chút rề rà, Mặc Băng tiên đã tới phía sau nàng. Một luồng sáng bạc cực lớn bao nàng lại, yêu lực trong cơ thể dưới sức mạnh triệt tiêu của hắn cuộn trào mãnh liệt rồi mau chóng tan biến.

“Nực cười, thiên hạ này ai có thể giết ta!”

Hai đầu ngón tay của Hoa Thiên Cốt khẽ chạm mi tâm, một ánh sáng vàng bùng lên, đánh mạnh vào phía trên màn hào quang, sau đó nện thẳng vào ngực Mặc Băng tiên, một tiếng nổ đoàng vang lên.

“Ấn Không Động?” Mặc Băng tiên trợn tròn hai mắt kinh ngạc, hét lên rồi ngã quy.

Hoa Thiên Cốt tiến lên hai bước, kéo hấn vào lòng.

“Đừng đi... Đừng ngốc nữa...” Nàng dám luyện hóa mười sáu món thần khí? Mặc Băng tiên biết nàng muốn làm gì, biết chuyến này nàng đi lành ít dữ nhiều, bèn dồn sức giơ ngón tay nắm lấy áo nàng, không chịu buông ra, rồi dần tê liệt mất hết sức lực, tầm mắt ngày càng mờ hồ.

Hoa Thiên Cốt đỡ hấn vào trong phòng, khẽ nói: “Ta trước kia rất lạc quan. Cũng vì quá lạc quan cho nên khi đau đớn ập xuống mới dễ dàng bị suy sụp. Nhưng con người không thể viện cớ trốn tránh nỗi đau mà lờ đi những chuyện mình nên làm. Lần này ta muốn nắm chắc vận mệnh, tự mình chọn lựa. Bất kể ra sao, cũng cảm ơn người đã ở bên ta suốt quãng thời gian khó khăn nhất này. Tuy biết rõ là giả, nhưng ta vẫn rất vui.”

Hoa Thiên Cốt thấy miệng hấn khẽ mấp máy, lại không nên tiếng, cuối cùng dần dần nhắm nghiền hai mắt. Do dự một lúc, cuối cùng nàng khẽ gật đầu, như thể đã đồng ý điều gì.

Đi ngay ra ngoài, Trúc Nhiễm lặng lẽ khom người đứng trong mưa.

“Thần tôn, Xuân Thu Bất Bại đem theo yêu ma nhị giới phản chiến trước trận, Tiên giới đã kéo quân tới trước Vân cung.”

“Biết rồi, chỉ không ngờ người lại không đề phòng y.”

Trúc Nhiễm lắc đầu, ánh mắt vừa chán ngán lại vừa chờ mong. Bây giờ có thể khiến gã để ý chỉ có một việc, những chuyện khác không quan trọng.

“Dù sao kết quả cũng như nhau thôi, mỗi người đều có thứ mình muốn kiên trì.”

Hoa Thiên Cốt không nói gì, nhảy vọt lên, hai người tựa như sóng ngũ sắc của nước Dao Trì năm đó. Có điều lần này khác với lần tiên ma giằng co ở Dao Trì, tình huống nghiêng về một phía, nếu như không có Hoa Thiên Cốt, trận này thua là cái chắc.

Mưa vẫn trút xuống tầm tã, giống như đang muốn quét hết mọi dơ bẩn và tội ác của thế gian, đất trời mịt mù, người người bắt đầu ngằm bất an và lo lắng.

Chờ hồi lâu, bóng áo sắc tím của Hoa Thiên Cốt cũng bay tới, như thể nổi lên một cơn bão biển khiến chúng tiên, ma rối loạn, rất nhiều người chưa thấy dáng vẻ sau khi trưởng thành của nàng, tinh thần khó tránh khỏi bất ổn, vừa kinh ngạc lại vừa sợ hãi.

Hoa Thiên Cốt như một vị thần nhìn xuống chúng tiên, ma, gương mặt hờ hững, khoe miệng lộ vẻ khinh thường.

Ma Nghiêm, Sinh Tiêu Mặc, Hỏa Tịch, Vũ Thanh La, U Nhược, Hủ Mộc Thanh Lưu, Khinh Thủy, Hiên Viên Lăng, Lạc Hà Đông... Những người nàng biết tên, không biết tên, kẻ từng gặp, kẻ chưa thấy, tiên ma Cửu Thiên, các đại môn phái trên cơ bản đều tới đông đủ.

Những người nàng yêu thương, những người nàng thân thiết trong quá khứ đều đang đứng trước mặt nàng, ai ai cũng cầm kiếm trong tay, gương mặt lộ vẻ bi tráng hào hùng không đếm xỉa tới sống chết, hiên ngang lâm liệt. Bọn họ là chính, nàng là tà, bọn họ là đúng, nàng là sai. Nàng tự hỏi, sự thành toàn duy nhất, có phải chỉ một chữ chết không?

Bạch Tử Họa đứng trước mọi người, thân hình mỏng manh, lại tạo nên một tường thành không gì phá nổi giữa nàng và bọn họ.

Thật ngốc, vừa muốn bảo vệ người phía sau, vừa muốn bảo vệ người đang trước, cuối cùng kẻ chết chỉ có thể là hắn. Hoa Thiên Cốt nhếch miệng, giống như đang cười nhạo sự mù quáng và ngoan cố không chịu thay đổi của hắn.

Bạch Tử Họa dường như đang nhìn nàng mà trong mắt lại như không hề có nàng. Vẫn bộ cánh trắng ấy, vàng sáng bọc quanh người, ngăn mưa bên ngoài, tựa như đang ở một không gian khác, mặc cho bên ngoài có rối ren thế nào thì ngay cả gió cũng không cảm giác được, góc áo không hề lay động.

Bạch Tử Họa đặt tay phải ra sau lưng, tay trái buông thõng tự nhiên bên người, chiếc áo rộng thùng thình đã giấu đi chỗ xương lộ khó coi đêm qua.

Lòng Hoa Thiên Cốt siết lại, bỗng muốn vạch trần hắn trước mặt thiên hạ. Nàng ra sức kìm nén oán hận và lửa giận, cũng cố gắng lờ chuyện hắn đã khôi phục tiên thân như kì tích kia. Khôi phục hay không thì sao nào, chẳng qua chỉ là một con châu chấu trong tay nàng. Bọn họ đã không còn là thầy trò từ lâu, nàng sẽ không nể mặt nữa.

“Chàng có ý?”

Dù rằng không tin tất cả mọi chuyện xảy ra đêm qua đều là giả, nhưng nếu nụ hôn kia thực sự có mục đích, thì nàng thật không biết nói gì hơn.

Bạch Tử Họa đưa mắt ra chỗ khác không nhìn nàng, từ đầu tới cuối đều khẽ chau mày, đáy mắt đã đóng băng lại đông đầy đau thương, giọng nói lại vẫn hờ hững dứt khoát như trước.

“Người có thể nghĩ như vậy.”

Hắn cũng mong tất cả mọi chuyện xảy ra đều qua đều là cố ý, hy vọng mình và nàng đều không biết, không hay.

Tiểu Cốt còn nhỏ không biết gì, không phân rõ tình yêu và tình thân, đó không phải là lỗi của nàng. Nhưng hắn đã sống ba trăm năm, chẳng lẽ còn không hiểu tình yêu ư? Tất cả sự quan tâm và trân trọng, bênh vực và bao che, bởi vì một thứ tình cảm khác biệt xuất hiện mà mọi thứ đều trở nên dơ bẩn đáng xấu hổ.

Hắn lại ôm tình cảm xấu xa ấy với đệ tử mình hằng yêu quý? Bảo hắn phải chấp nhận thế nào? Đây là nỗi nhục còn lớn hơn cả xuân dược, khiến tất cả kỉ niệm đẹp trong quá khứ của họ bị phủ lớp phấn bụi trần.

Nàng lại không hiểu, hắn chưa từng thấy tình yêu của nàng dành cho mình đáng xấu hổ, dù cho đó có là lỗi lầm. Trái tim hắn vì tình yêu của nàng mà từng hoang mang, từng đấu tranh, từng đau đớn, cũng từng ấm áp. Đắm mình trong tình yêu toàn tâm toàn ý của nàng, mỗi lần đều vì sự trả giá của nàng mà kinh hãi cảm động, mỗi lần đều vì nàng bị thương mà đau lòng run rẩy. Tình yêu nàng dành cho hắn đẹp là thế, thế gian này không gì có thể so sánh được. Nhưng lí trí chỉ có thể khiến hắn nhẫn tâm ép nàng từ bỏ hết lần này tới lần khác. Lại không ngờ, ngay cả bản thân cũng đã chìm sâu vào trong đó, không thể tự giải thoát.

Những gì hắn đã từng làm, là cầm Đoạn Niệm kiếm chém hết nhát này tới nhát khác lên người nàng, dùng Hoành Thương kiếm đâm nát trái tim nàng, tất cả những việc đó rốt cuộc là gì? Hắn xem đó là gì?

Nàng không hiểu, điều khiến hắn hổ thẹn không phải là tình yêu của nàng mà là chính hắn. Hắn có thể bao dung mọi thứ của nàng, kể cả lỗi lầm của nàng, lại không có cách nào tha thứ cho chính bản thân mình.

Nếu lúc này thừa nhận tình yêu dành cho nàng thì có nghĩa tất cả những gì đã làm trong quá khứ đều là sai. Nhưng đó không sai, là tình yêu này sai, là hắn sai.

Mặc dù đã khôi phục tiên thân, sắc mặt Bạch Tử Họa vẫn trắng tới mức sắp trong suốt, đôi môi mỏng khê mím, dường như không biết tới nước này rồi còn có thể nói gì. Tất cả đã sớm vượt khỏi tầm kiểm soát và dự đoán của hắn, nếu ông trời thật sự muốn diệt Lục giới, hắn cũng không biết nói gì hơn, chỉ có thể cố hết sức.

“Đừng chống cự vô ích để rồi tăng thêm thương vong nữa, theo ta quay về đáy biển Trường Lưu đi.” Bạch Tử Họa khẽ thở dài, Tiên giới tuy bất mãn, nhưng cũng biết đây là biện pháp tốt nhất hiện giờ, dù cho tất cả mọi người trong Lục giới đều ở đây, nhưng tới một phần khả năng đánh bại Yêu Thần cũng không nắm chắc, tuy không thể không mạo hiểm, nhưng có thể tránh thì là cách hay nhất.

“Chàng có thể đảm bảo không giết ta?” Hoa Thiên Cốt cười lạnh.

“Phong ấn sức mạnh Yêu Thần của ngươi lại lần nữa, ta sẽ dùng tính mạng của mình bảo vệ ngươi chu toàn.” Đây là cách duy nhất để nàng chịu chủ động giao sức mạnh Yêu Thần ra, sau đó bất kể nàng ra sao, hắn đều sẽ ở bên nàng, dầu bị giam cả ngàn năm vạn năm, rồi sẽ có một ngày nào đấy bù đắp hết tội lỗi của nhau.

“Thế có khác gì giết ta đâu?” Nàng đã bị phế dưới kiếm hắn từ lâu, đều dựa vào yêu lực kéo dài tính mạng, sau khi phong ấn, nàng sẽ biến về dáng vẻ xấu xí vừa mù lại vừa câm kia ư?

Bạch Tử Họa nghiêng người nhìn sóng biển ngập trong dữ dội, trầm giọng nói: “Có, ta sẽ ở bên ngươi.”

Hoa Thiên Cốt cười lạnh: “Để tiếp tục nhiệm vụ canh giữ à? Cảm ơn, ta không cần. Hôm nay đừng nói là các ngươi, mà tất cả sinh linh trong Lục giới đứng trước mặt ta ta cũng giết hết, các ngươi có tư cách gì đòi bàn điều kiện?”

Mắt Bạch Tử Họa ánh lên vẻ xót xa nhìn nàng: “Dựa vào việc ngươi vốn không thể giết người. Tiểu Cốt, ngươi là thần, dầu thế nào cũng không thể làm trái bản năng của mình, như thể mặt trời không thể mọc từ phía Tây. Giết chóc sẽ chỉ mang tới sự điên cuồng và đau đớn cho ngươi, tự tay giết Lạc Thập Nhất đã khiến ngươi không thể chịu đựng được, tư cách làm thần của ngươi sẽ tan vỡ trước cả khi Lục giới bị diệt vong, không thể thừa nhận sức mạnh Yêu Thần được nữa. Tội gì phải làm tới nước cá chết lưới rách?”

Hoa Thiên Cốt cúi đầu, thì ra hấn cố gắng xoay chuyển, cũng chưa bao giờ tuyệt vọng buông tay nàng, không phải vì tin vào bản thân nàng, mà chỉ vì biết nàng là thần, cho dù mang sức mạnh Yêu Thần có tính hủy diệt nhất nhưng cũng không thể trái bản tính làm ra chuyện giết chóc tàn nhẫn.

Mà quả thật nàng đúng là như thế, dù có hận tới đâu, không cam lòng tới đâu, nàng cũng không làm gì được. Nàng yêu thế giới này, tuy nó đã từng phỉ báng nàng, phá hủy nàng, lừa nàng, thương tổn nàng, thì nàng vẫn yêu nó, không phải vì Bạch Tử Họa hay điều gì khác, chỉ là từ tận đáy lòng nàng muốn bảo vệ, muốn hiển dương. Cũng giống như việc Đường Bảo là con của nàng vậy, sao nàng nỡ hủy diệt thế giới nàng từng dùng máu thịt phục hồi, bảo vệ?

Người tiên giới đánh bạo tới tìm chết là vì điều ấy? Là bởi Bạch Tử Họa nói cho họ biết, nếu nàng muốn giết bọn họ, thì kẻ chết trước chính là nàng. Cơ thể của thần tuy là vật chứa sức mạnh Yêu Thần hoàn mỹ nhất, nhưng cũng là chế ước hữu hiệu nhất.

Nhưng tại sao, tại sao nàng phải hy sinh vì thiên hạ hết lần này tới lần khác? Đại nghĩa chỉ có thể thực hiện bằng cách hy sinh bản thân ư? Nàng không sai, nàng chỉ yêu một người mà thôi, nàng sai chỗ nào? Lần này, dầu cá chết lưới rách thì có sao?

Mắt Hoa Thiên Cốt đầy vẻ dửng dưng, đất trời cũng rung mình, mưa to tới mức dường như muốn xuyên thủng kết giới quanh mỗi người.

“Tất cả mọi chuyện đều là lỗi của tớ, là tớ hại chết Đường Bảo, người cậu hận nhất hẳn là tớ, muốn giết muốn chém tùy cậu, đừng liên lụy người vô tội.”

Một bóng người chạy lên, là Kinh Thủy. Dáng người gầy yếu thiếu sức sống, ánh mắt trống rỗng, hai năm gần ngủ mà như già đi chục tuổi, bên tóc mai có vài sợi bạc, mặt hẳn vẻ rục rờ khi xưa.

Hiên Viên Lăng định tiến lên, cuối cùng vẫn thu bước, nắm chặt tay, không nói một câu nhưng ánh mắt lại đau đớn đấu tranh nhìn hai người. Hẳn cũng thay đổi rất nhiều nhưng vẫn uy vũ bất phạm như trước, mặc dù ở trong loạn thế ngàn năm có một, thù trong giặc ngoài, yêu ma hoành hành, nhưng vẫn chăm lo việc nước. Mấy năm nay hẳn trừ yêu ma, bình nội loạn, cứu vạn dân khỏi cảnh thiên tai bão lửa, là minh quân khó thấy, nhưng chưa hề nạp một phi tần nào.

Lời hứa lúc nhỏ, cố chấp giữ đó. Nhìn như đẹp đẽ, cũng là vô tình.

Kinh Thủy không hề giấu giếm kể tất cả cho hẳn nghe, hẳn hoàn toàn không thể tưởng tượng, nguyên nhân trực tiếp khiến Hoa Thiên Cốt trở thành Yêu Thần lại từ mình mà ra. Hở thẹn, đau đớn, cho tới bây giờ hẳn đều không ở bên nàng, không có cơ hội vượt núi đao biển lửa vì nàng. Sau khi thấy cảnh Sát Thiên Mạch và Đông Phương Úc Khanh ở tiệc Dao Trì, hẳn biết ngay cả tư cách để yêu nàng mình cũng không có. Thêm cái chết của Đường Bảo, thậm chí hẳn không còn mặt mũi nào gặp nàng, cũng không có cách đối mặt với Kinh Thủy. Nhưng chung quy vẫn không thể nén giận. Người yêu hẳn hại người hẳn yêu chỉ vì yêu hẳn. Như vậy người không thể tha thứ nhất, thật ra là chính hẳn.

Hoa Thiên Cốt hừ lạnh nhìn Kinh Thủy, không nói gì.

Trúc Nhiễm tiến lên hai bước: “Thần tôn, cho phép thần chấm dứt việc riêng trước được không?”

Hoa Thiên Cốt gạt đầu, ánh mắt lạnh lùng lướt qua Ma Nghiêm, nhưng từ đầu tới cuối ông ta chỉ nhìn Trúc Nhiễm, ánh mắt phức tạp.

Trúc Nhiễm tiến lên vài bước, từ từ rút dao găm ra. Lúc ở man hoang Hoa Thiên Cốt thường thấy nó, nhưng từ khi về lại không thấy gã rút ra lần nào.

Không ai nói gì, Ma Nghiêm bay ra, Sênh Tiêu Mặc giữ chặt ông ta, ông ta lại quay đầu lại phẩy tay áo.

Hai người đứng đó nhìn nhau, Trúc Nhiễm đã không còn nho nhã như ngày xưa, con ngươi sáng bùng đốt người, đỏ thẫm như dã thú, tôn thêm vẻ đáng sợ của khuôn mặt phủ đầy những vết sẹo màu xanh. Bàn tay nắm dao vì hưng phấn mà run run, ánh sáng trên người không ngừng nhấp nhô, ngay cả giọng nói cũng vì kích động mà hơi khàn.

“Ma Nghiêm, một trăm năm, suốt một trăm năm, ông có mơ cũng không ngờ, không ngờ ta còn sống quay về gặp ông đúng không?! Ta đã nói rồi, ta sẽ trở lại báo thù, mỗi lần muốn chết ta đều tự cứa một nhát lên người để tự nói với bản thân rằng ta chưa thể chết, ta không thể chết! Ha ha ha, bây giờ ông nghĩ là mình có thể thoát được như trước ư?”

Ma Nghiêm nhìn vẻ dữ tợn của Trúc Nhiễm, khuôn mặt luôn lạnh lùng nghiêm nghị ánh lên chút đau lòng cùng áy náy. Vết sẹo vì mắc mưu mà bị Trúc Nhiễm chém trúng trên má dường như nhói lên.

“Trước kia ngươi giết nhiều người như thế, trộm thần khí, không từ thủ đoạn mưu toan chức chương môn Trường Lưu, bị đày tới man hoang là lẽ tất nhiên. Nếu ngươi vẫn không cam lòng mà oán giận, hay vì chuyện Lưu Hạ bị xử tử mà hận ta, ta cũng không biết nói gì hơn.”

Trúc Nhiễm ngửa mặt lên trời cười vang: “Ông không biết nói gì hơn? Ông dám nói mình không thẹn với lòng? Vậy trước mặt thiên hạ ông hãy nói xem, ta là gì của ông?”

Mặt Ma Nghiêm xanh mét: “Thì ra ngươi đã biết từ lâu?” Vậy nên, vậy nên nó mới thành ra thế này?

“Biết, sao mà không biết, thì ra mẹ ta bị chính tay cha ta giết chết!” Trúc Nhiễm gượng cười.

Môi Ma Nghiêm giật giật: “Không phải... Ngay từ đầu yêu nữ kia đã có ý hại ta... mới có ngươi, ả cứ quần lấy ta, còn lấy ngươi uy hiếp ta, ta nhất thời lỡ tay mới...”

“Không cần giải thích, đi theo ông bao nhiêu năm như thế ta còn không hiểu sao? Ông giết bà ấy chẳng qua chỉ vì muốn giữ ngôi vị Tam tôn của mình thôi. Ha ha, đúng là một người phụ nữ đáng thương, từ bỏ tất cả chỉ vì hy vọng ông có thể quay đầu nhìn mình một cái. Ông có biết sau khi bị phế, trục khỏi Yêu giới, đơn độc mang theo một đứa trẻ chưa đến năm tuổi phiêu dạt khắp nơi thăm thương đến nhường nào không? Đường đường là một trong Ngũ Yêu, vậy mà phải chịu bao nhiêu sỉ nhục, thật sự không cảm cực nổi nữa mới tới tìm ông, ông lại giết bà ấy vì sợ bị liên lụy. Ông tưởng rằng xóa hết trí nhớ của ta rồi nhận ta làm đệ tử là có thể coi như tất cả chưa từng xảy ra sao?”

Ma Nghiêm từ từ nhắm mắt lại: “Ta vẫn luôn coi ngươi là con mình.”

“Đúng thế, mặc dù ông nghiêm khắc, nhưng vẫn quan tâm che chở cho ta. Ta từng nghĩ mình thật may mắn, có thể vào Trường Lưu, có một sư phụ tuyệt vời như thế, còn trẻ đã vang danh Tiên giới, Tam tôn lục các đều có ý bồi dưỡng ta thành chương môn đời sau, ta còn gặp được Lưu Hạ, tất cả đẹp như mơ. Giấc mơ này là ông cho ta, rồi lại nhẫn tâm đập nát nó!”

Ma Nghiêm lắc đầu: “Lưu Hạ có mục đích nên mới lên vào Trường Lưu nghĩ cách tiếp cận ngươi, quyến rũ ngươi, nó vốn không xứng với ngươi! Khi đó ngươi quá yêu nó, không chịu nghe lời người khác, ta đành phải hạ sách ấy.”

Hai tay Trúc Nhiễm run run, nhớ tới lúc sau khi tình cờ biết sự phụ mình kính trọng nhất thật ra lại chính là cha đẻ của mình, lại biết tình yêu mình toàn tâm toàn ý hóa ra đều là giả, Lưu Hạ luôn lừa mình. Bản thân còn bị Ma Nghiêm đặt bẫy, hiểu lầm nàng có tư tình với Sát Thiên Mạch. Lúc ấy cả thế giới đều sụp đổ, lòng gã chỉ còn hận. Kiêu ngạo như gã, sao có thể chịu đựng sự phản bội của hai người mình yêu thương nhất. Gã vốn bụng dạ nham hiểm, cho nên không hề do dự lợi dụng lại Lưu Hạ rồi đẩy nàng vào chỗ chết, sau đó lại ngằm bày mưu giết Ma Nghiêm. Nhưng tới giây phút cuối cùng, gã mới biết người Lưu Hạ thực sự yêu chính là mình, nàng không hề sợ hãi dùng cái chết để chứng minh tất cả.

Nhớ khi gã nói những lời tàn nhẫn với Lưu Hạ, Lưu Hạ khóc nói không tin, gã bèn dội nước ao Tuyết Tinh lên người mình cho nàng xem, đập nát mọi hy vọng nhớ mong của nàng.

Nhưng sau đó, trên người vẫn có vết sẹo màu đỏ, không muốn để ai nhìn thấy, gã không hề do dự nhảy xuống ao Tham Lam, dùng vết sẹo màu xanh che dấu tất cả, bao gồm tình yêu và lòng tin. Kể từ đó, Trúc Nhiễm đã không còn là Trúc Nhiễm trước kia, gã chỉ còn lại dã tâm và tham vọng, gã phải trở thành vua của Lục giới, phải có một ngày giẫm nát mọi người dưới chân. Về sau Lưu Hạ chết, mọi hối tiếc và oán hận chuyển hết lên người Ma Nghiêm, năm này qua năm khác, đó là động lực giúp hắn sống sót ở man hoang.

“Rút kiếm đi Ma Nghiêm, trước kia ông dùng con dao này để giết mẹ ta, hôm nay, ta cũng sẽ dùng nó để giết ông.” Tuy pháp lực không cao bằng ông ta, nhưng mấy năm nay gã luôn chờ, luôn cố gắng, bây giờ có rất nhiều cách đẩy ông ta vào chỗ chết.

Ma Nghiêm suy sụp: “Con làm bao việc, hại cả muôn dân Lục giới chỉ vì hận ta sao?”

Trúc Nhiễm không đáp, từ lâu gã đã không còn gì, những ngày ở man hoang, nếu ngay cả hận cũng không có thì không thể cầm cự được lâu như vậy.

“Rút kiếm!”

Ma Nghiêm lắc đầu: “Ta đã lỡ tay giết mẹ con, không thể làm chuyện cha con tương tàn được. Ta không hề nghĩ mình đã sai, nhưng cuối cùng vẫn nợ hai mẹ con con. Nếu con thực sự hận ta đến vậy thì hãy giết ta đi, Trường Lưu đệ tử nghe lệnh, đây là ân oán cá nhân giữa ta và Trúc Nhiễm, sau này không ai được trả thù.”

Trúc Nhiễm cười: “Đừng chơi trò khở nhục kẻ trước mặt ta, ta cũng không phải người lương thiện, càng không biết đạo nghĩa gì đâu, ông không đánh trả, ta vẫn sẽ giết ông.”

Còn chưa dứt lời, con dao đã xoay tròn phóng qua, cắm thẳng vào phổi Ma Nghiêm. Chưa kịp hoàn hồn, tở khí bị không chế đã xuyên thẳng qua tim, đúng là một đao đoạt mạng. Ma Nghiêm không hề kháng cự, máu tuôn theo mưa, dường như không thể đứng thẳng.

“Sur phụ...” Đám Thượng Thương Phiêu, Hồ Thanh Khâu hoảng sợ, lại không dám mạo muội tiến lên.

Trúc Nhiễm cười lạnh nhìn bọn họ, Bạch Tử Họa có thể hứa với Hoa Thiên Cốt chỉ nhận một đồ đệ, ông ta lại nhận hết người này tới người khác. Gã quý ông ta, kính nể ông ta, tôn trọng ông ta, khi đó ông ta chính là bầu trời của gã, là cả thế giới của gã, còn ông ta lại chỉ coi gã là một con rối lúc nào cũng có thể không chế và xóa bỏ trí nhớ mà thôi. Lừa gã hết lần này tới lần khác, còn khiến gã tự tay giết người con gái mình yêu nhất.

Con dao lại xoáy một đường, cắm xuyên vào đỉnh đầu Ma Nghiêm.

Ý thức được nguy hiểm, thủy ngân trong tay Ma Nghiêm muốn gãy ra lại bị ông ta nắm chặt hai đấm dồn sức áp chế, đau đớn nói không nên lời: “Con thực sự hận ta đến thế?”

Trúc Nhiễm không lộ vẻ gì cũng không nói gì, vẫn nổi giận đùng đùng đánh ra một chiêu trí mạng. Khi con dao sắp tới đỉnh đầu ông ta lại bị một cánh hoa hất văng ra.

“Đủ rồi.”

Hoa Thiên Cốt lạnh lùng nói, thế gian này không ai hiểu Trúc Nhiễm hơn nàng, nói gã muốn báo thù không bằng nói là xả giận. Bởi bao nhiêu năm qua, sở dĩ kiên trì như thế, có lẽ chỉ vì hy vọng Ma Nghiêm thừa nhận gã là con mình trước cả thiên hạ. Gã muốn nhìn thấy vẻ áy náy và hối hận của ông ta, muốn chứng minh tất cả những gì mình làm trong mấy năm nay đều xứng đáng.

Trúc Nhiễm không đáp, thu dao lại, chỉ im lặng nhìn máu phía trên, cảm giác sung sướng lúc mới bắt đầu kia cuối cùng chỉ còn lại một nỗi hoang mang tự đáy lòng, thế gian bỗng trở nên buồn tẻ, không còn điều gì quan trọng. Gã bỗng nhớ tới dáng vẻ Lưu Hạ mặc bộ váy nghề thường rục rờ nhảy múa dưới rặng liễu trên biển Trường Lưu, nhớ tới lúc họ nắm tay dạo dưới đáy biển, nhớ tới lúc nàng cười nói, nàng mang thai con gã rồi...

Gã lại cho rằng đứa bé đó là của Sát Thiên Mạch, mặc cho nàng bị sảy giữa lúc tranh đấu, cuối cùng trơ mắt nhìn nàng bị đỉnh Tiêu Hồn đóng chết, không ai biết, thật ra gã còn tàn nhẫn hơn cả Ma Nghiêm...

Vậy nên, cho tới nay, gã mới hối, mới hận như thế...

Đám Sênh Tiêu Mặc đang giúp ma Nghiêm chữa thương, thanh dao găm đó là thần vật, vết thương quá nặng, mặc dù không nguy hiểm tới tính mạng nhưng trong một khoảng thời gian dài cũng khó khỏi hẳn. Tim Ma Nghiêm như bị dao cắt, Trúc Nhiễm cuối cùng vẫn không chịu tha thứ cho hắn.

Xuân Thu Bát Bại nhìn trờ hề con báo thù cha đã hết kiên nhẫn từ lâu, nhảy phốc lên trước, tới thẳng phía Hoa Thiên Cốt, lớn tiếng quát: “Ma quân bệ hạ ở đâu?”

Hoa Thiên Cốt lạnh lùng nhìn Xuân Thu Bất Bại: “Không ngờ ngươi lại đi tìm đường chết cùng Tiên giới.”

Tay Xuân Thu Bất Bại nắm thành quyền: “Ta nói rồi, chỉ cần ngươi để Ma quân bệ hạ tỉnh lại.” Ít nhất phải để y trông thấy người, biết người vẫn còn đó. Nhưng nàng lại không chịu, rõ ràng ma quân vì nàng mới thành ra thế này, nàng lại thấy chết mà không cứu, chẳng lẽ chỉ vì lo lắng sau khi người tỉnh dậy sẽ tranh đoạt vị trí đứng đầu Lục giới với nàng sao?

Y không thể tiếp tục ngồi chờ mà không biết người sống chết thế nào nữa, nàng không chịu cứu, y sẽ cứu!

Hoa Thiên Cốt nâng mắt lên nhìn, người giữa biển trời hơn phân nửa là yêu ma. Số lượng nhiều gấp ba Tiên giới, cho nên một khi phản chiến, tình hình lập tức nghịch chuyển.

“Ta cũng rất tò mò, ngươi làm thế nào mà khiến hai giới yêu ma cùng chịu chết với ngươi?”

“Thủ hạ của ta, ta tất có cách điều khiển. Chết trận hay chết vì tra tấn, bọn chúng có thể chọn thoải mái.”

“Không ngờ hai giới yêu ma cũng có lúc bắt tay với Tiên giới.”

“Chúng ta không bắt tay, chỉ tạm thời ngừng đối địch. Nếu mục đích giống nhau thì tự lấy cái mình cần thôi. Ngươi chỉ cần giao Ma quân ra, chúng ta lập tức lui binh.”

Hoa Thiên Cốt mỉm cười: “Hiếm thấy, không ngờ ngươi lại trung thành đến vậy, nể mặt tỷ tỷ ta sẽ không giết ngươi, ngươi muốn lui binh thì lui, không lui thì thôi, dù sao Lục giới cũng diệt vong, sớm hay muộn đều chết.”

Hoa Thiên Cốt muốn bước lên lại thấy chân mình bị kim hãm, ngược mắt nhìn quả nhiên là Huyền Tịch Nhan giờ trò quỷ. Nhưng trong phút chốc, Xuân Thu Bất Bại dốc toàn lực đánh phía sau nàng. Khóe miệng Hoa Thiên Cốt nở nụ cười lạnh lùng khinh miệt, thông thả quay đầu lại, bỗng thấy Khinh Thủy chặn phía sau nàng, chịu đòn thay.

“Khinh Thủy!” Tiếng hét nổi lên khắp nơi, Hủ Mộc Thanh Lưu bay vút lên ôm lấy cơ thể đang khuy xuống của nàng, Hiên Viên Lăng lại đỡ người, Xuân Thu Bất Bại cũng kinh ngạc lùi lại hai bước.

Hoa Thiên Cốt không nói gì, mày nhăn lại, không kiên nhẫn nhìn Khinh Thủy. Pháp lực của nàng ta vốn không mạnh, chịu một đòn ở cự li gần thế này e rằng không kham nổi. Đây không phải là ngốc sao, rõ ràng biết tuy nàng không đề phòng nhưng bằng sức mạnh Yêu Thần thì có bị thương nặng tới đâu cũng sẽ khỏi rất nhanh. Rõ ràng hận nàng như thế còn vát và làm bộ làm tịch, không muốn sống nữa sao?

Môi Khinh Thủy tím đen, nhìn bóng dáng lạnh lùng của Hoa Thiên Cốt, cuối cùng vẫn nói.

“Thiên Cốt... Xin lỗi...”

Hai nàng lớn lên bên nhau, Thiên Cốt luôn mạnh hơn nàng, may mắn hơn nàng, nhưng nàng hiểu hơn ai hết, Thiên Cốt đã mất bao nhiêu mồ hôi, bao nhiêu vất vả đổi lấy điều đó. Bị phế, bị hắt nước ao Tuyệt Tình rồi đày tới man hoang, những lúc cậu ấy cần nàng nhất, nàng lại không ở bên. Rõ ràng cậu ấy không hề sai, nàng có tư cách gì đòi hận cậu ấy? Nàng vẫn luôn hối hận, vì mục đích riêng của mình mà hại chết Đường Bảo, vì cái chết của Lạc Thập Nhất mà quá đau lòng, mới nói ra những lời tổn thương Thiên Cốt như thế.

Thật ra, những lời đó đều là nói dối! Nàng chỉ bị phần cho nên mới tức giận nói vậy, từ trước tới giờ nàng chưa hề oán hận hay ghen tị với Thiên Cốt. Nàng chỉ hâm mộ, chỉ giận, hâm mộ cậu ấy gặp người đàn ông đó

trước, giận cậu ấy có được tình yêu của hắn ta mà không biết quý trọng. Nàng hận sự ích kỉ và bất lực của chính bản thân, tự tay phá nát tình bạn quan trọng nhất kiếp này, bây giờ Thiên Cốt đã thành ra như thế, nàng ngoài chết cũng không thể bù đắp điều gì.

Hoa Thiên Cốt vẫn đưa lưng không quay lại nhìn nàng, chỉ bước nhanh về phía Bạch Tử Họa, đã tới lúc kết thúc tất cả rồi.

Hiên Viên Lăng bỗng nhiên xông lên, còn chưa chạm tới tay áo nàng đã bị nàng gạt đi.

“Thiên Cốt, cứu nàng ấy, xin muội hãy cứu nàng ấy.” Nếu dùng sức mạnh Yêu Thần của Thiên Cốt, nhất định sẽ cứu được Khinh Thủy.

Hoa Thiên Cốt nghiêng đầu, lạnh lùng hỏi: “Liên quan gì đến ta?”

Hiên Viên Lăng lập tức suy sụp: “Khinh Thủy vô tội, đừng hận nàng, người sai là huynh, muội giận gì cứ trút hết lên người huynh. Huynh biết muội đã không còn là Thiên Cốt trước kia, nhưng huynh vẫn muốn nói, dù muội có thành ra thế nào, huynh vẫn yêu con người muội, chưa từng thay đổi.”

“Bốp!”

Một tiếng tát vang lên, chưởng phong đập mạnh lên mặt Hiên Viên Lăng, tất cả mọi người đều đờ đẫn.

Mắt Hoa Thiên Cốt lạnh lùng nhìn hắn: “Chuyện đã tới nước này ngươi còn cố chấp! Yêu ở đâu, ngươi chỉ yêu sự cố chấp của mình. Thân là vua một nước, kiêu ngạo tự phụ, chẳng qua là không chịu được cảm giác khi không chiếm được thứ gì đó thôi. Người tốt bên cạnh thì không biết quý trọng, mãi mê đuổi theo ảo ảnh cuối chân trời. Ngươi đã trải qua những gì với ta, hiểu ta bao nhiêu? Chỉ đơn giản thế thôi lại khiến ngươi không thèm đếm xỉa tới người ra sống vào chết, sớm chiều ở bên mình mấy chục năm.

Luôn miệng nói yêu, nhưng người như người, thật sự hiểu yêu là gì không? Tự lật kỹ lòng mình đi, rồi nhìn cho rõ, rốt cuộc người người thực sự yêu là ai!”

Hoa Thiên Cốt phẩy ống tay áo lên, một sợi xích màu vàng đâm thẳng lên khung trời, gió mây lập tức đảo chiều, tiếng sấm rền rã cũng bắt đầu vang lên.

“Xích Thuyền Thiên!” Mọi người đều kinh hoàng, nhìn lên bầu trời, bầu trời đã hóa thành màu đỏ thẫm yêu dị.

“Tiểu Cốt, ngươi muốn làm gì?” Mặt Bạch Tử Họa trắng bệch, nàng luyện hóa thần khí? Thảo nào yêu lực giảm mạnh như thế, hóa ra là rút vào thần khí một lần nữa.

Sênh Tiêu Mặc vừa thấy vậy, vội vàng giục mọi người bày bố kiếm trận, vô số ánh sáng bay thẳng về phía Hoa Thiên Cốt.

Luồng sáng bạc trên người Bạch Tử Họa bùng lên dữ dội, cản tất cả công kích, hòng trào lên vị tanh mặn, hấn lão đảo lùi lại mấy bước. Tiên thân vừa mới khôi phục, vẫn còn rất yếu.

“Sur huynh!”

“Đừng...” Bạch Tử Họa lắc đầu. Mặc Băng tiên dù luôn nói phải giải quyết sạch nhưng sao hấn xuống tay được. Từ lần đâm nàng ở Dao Trì, hấn đã tự thề với mình, đời này tuyệt đối không ra tay với nàng nữa, tuyệt đối không để nàng chịu thêm chút thương tích nào.

Ánh mắt Hoa Thiên Cốt lại đầy vẻ chế nhạo nhìn hấn, trước kia nàng không hiểu, không hiểu vì sao bao lần hấn muốn giết nàng rồi lại che chở cho nàng. Nhưng giờ thì hiểu rồi, bởi vì hấn yêu nàng, bởi vì hấn có tư tâm, Bạch Tử Họa chỉ là một kẻ cứng miệng mềm lòng.

“Bạch Tử Họa, nếu đã không nỡ để ta chết như thế, thì hãy cùng nhau tìm một nơi cách xa trần thế sống một cuộc sống hạnh phúc được không? Ta không làm Yêu Thần, chàng cũng không làm chương môn Trường Lưu nữa, không quan tâm tới mọi việc trên thế gian này!”

“Ngay cả nàng cũng biết là không thể, tội gì tự lừa mình dối người?”

“Kẻ lừa mình dối người chính là chàng, chẳng lẽ chàng không muốn ta sao?” Hoa Thiên Cốt biến mất trong nháy mắt, lúc hiện ra đã tới bên cạnh Bạch Tử Họa, nắm lấy tay hắn, ra sức siết chặt, máu ứa ra. Môi Bạch Tử Họa trắng bệch, nhưng gương mặt vẫn lạnh tanh.

“Lùi một bước nhé? Bây giờ chàng nói với mọi người, vì sao trên tay chàng lại có vết sẹo do nước ao Tuyệt Tình gây nên, vì sao chàng thà róc thịt gọt xương cũng muốn xóa đi, nói người chàng yêu là ai thì ta sẽ bỏ qua cho tất cả mọi người ở đây, thế nào?”

Cánh tay bị nàng siết càng chặt, Bạch Tử Họa nhú mày. Tại sao nàng lại cố chấp đến thế, câu thừa nhận đó quan trọng với nàng thế sao?

“Yêu nghiệt, người sư đệ ta yêu là ai thì có liên quan gì tới người? Năm đó Tử Huân tiên tử và sư đệ ta tình đầu ý hợp, có điều lúc ấy thiên quy không cho phép, chuyện đó chẳng lẽ còn phải nói cho người biết?” Ma Nghiêm quát lớn.

Hoa Thiên Cốt nhìn Bạch Tử Họa, hắn lại nhìn ra xa, không trả lời cũng không bác bỏ.

Hoa Thiên Cốt chạm rãi buông tay, lòng bàn tay nhuốm đầy máu của Bạch Tử Họa. Thật ra nàng cũng giống Trúc Nhiễm, yêu một người đôi khi rất đơn giản, chỉ cần một lời thừa nhận mà thôi. Nàng cho hắn cơ hội cuối cùng, là hắn không trân trọng.

Hoa Thiên Cốt cười kì lạ, bóng người dần lùi lại, nhạt nhòa, như thể ảo ảnh, tay cầm đầu kia của xích Thuyền Thiên, dồn sức kéo, núi đá đổ sụp, sóng gió cuộn cuộn.

Bạch Tử Họa vội vàng đuổi theo, bóng trắng pháp phới, ngàn non lùi dần.

“Dừng lại, Tiểu Cốt!”

“Bạch Tử Họa, không phải chàng nói ta không thể vi phạm bản tính của chính mình sao? Hôm nay ta sẽ cho chàng biết, dù có chết, ta cũng muốn chàng, muốn cả thiên hạ này chôn cùng! Ta muốn chàng trơ mắt nhìn Lục giới sụp đổ từng chút một, nhìn những người chàng muốn bảo vệ chết hết trong tay!”

Tim Bạch Tử Họa như bị dao cắt, ra sức đuổi theo: “Tiểu Cốt, là ta sai, nàng giết ta là được. Đừng bỏ lỡ cơ hội chuộc tội cuối cùng, quay đầu là bờ.”

Hoa Thiên Cốt ngửa mặt lên trời cười sặc sụa, nước mắt sắp chảy ra.

“Ta không có sư phụ, cũng không có bạn bè, không có người yêu, không có con cái, trước kia ta tưởng rằng mình có cả thiên hạ, nhưng hóa ra tất cả đều là giả. Người yêu ta, vì ta mà chết, người ta yêu, một mực muốn giết ta. Người ta tin, phản bội ta, người ta nương tựa, ruồng bỏ ta. Ta không cần gì, cũng chẳng cầu chi, chỉ muốn sống thật đơn giản, nhưng ông trời bức ta, chàng cũng bức ta! Chàng tưởng rằng đến giờ ta còn có thể quay đầu lại sao?”

Tay dồn sức giật, Vân cung xa xa vọng tới một tiếng nổ rung trời, trận nổ cực mạnh ấy khiến cả nước biển cũng sôi trào cuộn sóng. Đám khói lớn nhanh chóng bị mưa rửa trôi. Không biết bao nhiêu người đã chết, cũng không biết đám Ma Nghiêm, Sinh Tiêu Mặc giờ phút này có bình yên không, chỉ thấy vùng biển bên kia đỏ lôm, máu nhanh chóng tràn về phía

bên này, đặc quánh như dầu. Bạch Tử Họa chờ đến đứng đó, mãi lâu vẫn không nói nên lời.

Hắn ra sức tự nói với mình, giả, là giả, tất cả đều là giả, Tiểu Cốt sẽ không làm như vậy, nhưng trong đầu hắn có tiếng ù ù.

Hoa Thiên Cốt phờ phạc mở to mắt, nụ cười dữ tợn đáng sợ: “Đừng lo, không chết hết đâu. Có điều, sớm hay muộn đều phải chết...” Nói chưa xong đã lại khẽ giật xích Thuyền Thiên.

Bạch Tử Họa vội vàng bay lên, nàng lại dùng kính Côn Luân dịch chuyển khắp mọi nơi, ngay cả góc áo của nàng cũng không chạm vào được.

“Dừng lại!” Bạch Tử Họa gầm lên, hai tay không nhịn được run rẩy.

Một vệt máu chảy ra từ miệng Hoa Thiên Cốt, bởi vì yêu hóa, tóc dài ra không ngừng, tỏa khắp mọi nơi. Tay vừa lật, ánh sáng chói lọi, nàng lấy một thanh kiếm từ trong hư không ra, ném trước mặt Bạch Tử Họa.

“Không phải chàng yêu thiên hạ này nhất sao? Muốn cứu muôn dân Lục giới? Chỉ có một cách duy nhất, giết ta!”

Chân Bạch Tử Họa mềm nhũn, suýt thì ngã xuống, nhìn Hiên Viên kiếm chứa đầy yêu lực bùng bùng trước mặt, lập tức lửa giận bùng lên.

Nàng cố ý!

Thì ra ngay từ đầu, nàng đã tính toán xong hết rồi, gì mà cá chết lưới rách? Nàng chỉ muốn ép hắn tự tay giết nàng! Nàng hận hắn, rồi nghĩ ra cách tàn nhẫn này để báo thù! Bởi vì hắn yêu nàng, cho nên nàng muốn hắn tự tay giết người mình yêu nhất!

Mặt Bạch Tử Họa lập tức trắng bệch, chậm chạp mà nghiêm túc lắc đầu, lùi xa phía sau vài bước.

Hoa Thiên Cốt khẽ cười: “Tốt lắm, ta muốn xem rốt cuộc mạng mình đáng mấy đồng, bằng bao nhiêu mạng người trong lòng chàng. Thiên hạ và ta, chàng chỉ có thể chọn một.”

Xích Thuyền Thiên lại bị kéo lần nữa, không cần quan vị, cảnh tượng đã truyền trực tiếp vào trong đầu Bạch Tử Họa, đảo Bồng Lai đã bị nhấn chìm hoàn toàn, kéo thêm lần nữa, sẽ là núi Thái Bạch.

“Dừng tay!” Hai mắt Bạch Tử Họa đỏ sậm, nhưng không có cách nào ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn tính mạng của hàng vạn con dân dễ dàng chôn vùi dưới tay nàng.

Nhưng Hoa Thiên Cốt vẫn cười kì lạ như thế, khóe miệng chảy máu, trời long đất lở, tiếng la hét và khóc lóc vang bên tai không dứt, người già, phụ nữ, trẻ em...

Vì sao? Vì sao tất cả lại thành ra thế này?

“Người sai rõ ràng là ta...”

Kết giới quanh người Bạch Tử Họa biến mất, mưa như trút nước nện lên người hắn, máu trên cánh tay chảy xuống theo mưa. Mái tóc dài luôn tung bay giờ dính chặt lên người, hai mắt trống rỗng vô hồn, tuyệt vọng mà bối rối đứng sững trong gió, không còn chút đáng vẻ tiên nhân nào.

Đôi môi xinh đẹp của Hoa Thiên Cốt khẽ mấp máy, tựa như ma chú: “Giết ta đi...”

Bạch Tử Họa vẫn lắc đầu: “Dừng ép ta!”

Nàng bị hắn hại ra thế này, hắn đã tổn thương nàng bao lần như thế, sao có thể lại gio kiếm với nàng. Những năm qua, bất kể lúc nào, hắn chưa bao giờ muốn giết nàng. Dù là lúc biết nàng sẽ mang đến đại nạn cho mình, hay lúc nàng phạm lỗi lớn có được sức mạnh Yêu Thần. Hắn thà bị chỉ trích, đẩy Lục giới vào nguy hiểm cũng chưa từng buông nàng ra. Thậm chí tới khi nàng thực sự trở thành Yêu Thần, hủy thiên diệt địa, hắn cũng không hề muốn giết nàng, mà chỉ muốn xoay chuyển. Nàng là đồ nhi hắn dùng cả mạng sống để bảo vệ, nàng quan trọng hơn tất cả mọi thứ, hắn thà chết cũng không muốn thương tổn nàng chút nào. Nhưng nàng lại ép hắn phải tự tay giết nàng!

Bóng dáng của Hoa Thiên Cốt gập xuống, như thể đang chịu một trận tra tấn đau đớn.

“Ta không ép chàng, dưới trụ Tru Tiên, trên Dao Trì, không phải chàng đã làm rất tốt đó sao? Trước kia có thể làm được, bây giờ cũng thế. Cầm lấy kiếm đi, Trường Lưu thượng tiên, vì vinh nhục Tiên giới, vì muôn dân Lục giới, có gì mà chàng không quyết tâm được? Đến đây, giết ta, tất cả sẽ trở lại như ban đầu...”

Bạch Tử Họa liên tục lùi về phía sau, lòng quặn thắt tới nghẹt thở, sao nàng có thể tàn nhẫn như thế, sau khi biết rõ tình yêu của hắn dành cho mình lại ép hắn phải lựa chọn. Huống chi dưới Hiên Viên Kiếm, yêu lực tứ phía, nàng sẽ bị hồn phi phách tán, mãi mãi không thể siêu sinh...

Từng khung cảnh quá khứ không ngừng hiện lên trước mắt, Bạch Tử Họa nghe thấy vô số tiếng hò hét không ngừng dưới chân mình.

Lục giới thì sao? Thiên hạ thì sao? Ta chỉ cần nàng...

Nhưng cảnh muôn dân làm than khắp bốn bề không ngừng hiện ra, đầu hắn như muốn nổ tung. Không thể giết nàng, cũng không muốn lại thấy tay nàng nhuộm máu.

Khi nhìn thấy Trường Lưu bắt đầu chìm, Bạch Tử Họa hoàn toàn mất khả năng tư duy. Cuối cùng, vẫn bị hủy trên tay hắn ư?

...

Nếu không có nàng, tất cả còn ý nghĩa gì nữa?

...

Chọn thiên hạ, hay chọn ta?

Luồng khí tím tràn ngập quanh người Hoa Thiên Cốt, nhưng kết giới có mạnh đến đâu cũng bị nhất kiếm rung chuyển đất trời này phá tan ngay lập tức. Máu văng khắp nơi, giọt nước mưa chảy dọc theo gò má, Hiên Viên kiếm không chuôi mà cắm phập vào nàng.

Hoa Thiên Cốt hơi lão đạo, cười khỏ.

Thật ra, đã sớm biết kết quả, nhưng vẫn...

Mắt Bạch Tử Họa trống rỗng, chạy lên đỡ lấy nàng, ôm nàng đập mạnh xuống mặt biển, nhưng không chìm xuống mà tựa như chiếc thuyền lá cô đơn trôi nổi trong mưa gió.

Hiên Viên kiếm hóa thành một vệt sáng, bay thẳng lên bầu trời, sau đó hết cái này tới cái khác, mười lăm món thần khí phóng lên cùng một chỗ, phát ra luồng sáng cực lớn, tạo một cột nước khổng lồ giữa không gian, bầu trời lại biến thành màu tím yêu dị.

“Tiểu Cốt...” Bạch Tử Họa run rẩy ôm chặt nàng vào lòng, mặt áp lên mặt nàng, lại chỉ thấy ẩm ướt và lạnh như băng. Mưa to khiến hai người ướt đẫm, máu nhuộm đỏ áo hắn, giống hệt như trong vô số giấc mơ, hắn đắm

mình trong máu nàng thể này, sau đó máu chảy thành khoảng lớn lan khắp xung quanh, chẳng bao lâu, cả mặt biển cũng nhuộm đỏ.

“Đừng sợ...” Trái tim hắn cũng như bị nhát kiếm kia đâm thủng, co rúm cả người, đau tới mức nói không nên lời. Yêu lực cực mạnh phân tán khắp nơi, khí tím bốc lên trên biển.

“Đừng sợ, sư phụ sẽ ở bên nàng. Không phải nàng muốn ta đưa nàng đi sao, ta đưa nàng đi, ta đưa nàng đi, bất kể đi đâu, sẽ không bao giờ xa nhau nữa...” Một giọt nước lạnh lẽo rơi xuống mặt Hoa Thiên Cốt, không biết đó là mưa hay là nước mắt Bạch Tử Họa.

Hoa Thiên Cốt không nhìn hắn, chỉ ngẩng lên nhìn trời, nụ cười vô hồn đến kì lạ.

Pháp lực trên người Bạch Tử Họa cũng bắt đầu trào ra ngoài, tan biến theo Hoa Thiên Cốt.

“Tôn thượng!”

“Thiên Cốt!”

Tiếng vọng hỗn loạn vang bên tai hắn, cảnh vật xung quanh như bức tranh bị xé mở, hắn mờ dần ngẩng đầu, mọi thứ tức khắc trở nên rõ ràng, Vân cung vẫn ở đó, mọi người vẫn ở đó, hoảng sợ nhìn hắn, nhìn Hoa Thiên Cốt đang hấp hối trong lòng hắn, tựa như tất cả vừa xảy ra lúc này chỉ là một giấc mơ.

Lập tức hắn không nghe thấy tiếng gì nữa, sự thật đáng sợ phá hủy hắn hoàn toàn, da đầu như muốn vỡ toạc.

Hắn rốt cuộc đã phạm phải một sai lầm lớn thế nào.

Môi run bần bật cúi đầu, Hoa Thiên Cốt đang như cười như không nhìn hắn.

“Bạch Tử Họa, thật ra chàng cũng không tin ta, chàng chỉ tin hai mắt của mình...”

...

Trái tim đau tới suýt ngất, trời long đất lở cũng chỉ thế mà thôi. Chưa một ai thấy vẻ mặt đáng sợ như lúc này của Bạch Tử Họa. Hắn đột nhiên ngửa đầu gào lên một tiếng rung trời, thảm thiết xé mây, đau thương tới cùng cực, người nghe cũng cảm thấy trái tim mình như chực vỡ theo.

Hoa Thiên Cốt cố gắng duy trì không để thần hồn cuối cùng biến mất quá nhanh. Bạch Tử Họa nói đúng, nàng quả thực không thể vi phạm bản tính của mình, vừa rồi đều là ảo cảnh nàng dùng vạc Thần Nông luyện hóa thành, là nàng cố ý lừa Bạch Tử Họa. Nhưng cơ trí như hắn, nếu trong tiềm thức không thực sự nghĩ thế thì sao dễ dàng tin tưởng, dễ dàng bị nàng lừa như vậy.

“Sao nàng có thể...” Mắt Bạch Tử Họa đen như một lỗ hồng lớn, nàng lại cố ý sắp đặt để hắn giết nàng!

Ánh mắt Hoa Thiên Cốt đọng đầy vẻ oán hận khắc cốt ghi tâm hệt như đêm qua.

“Ta đã nói rồi, Bạch Tử Họa, chàng sẽ hối hận...”

Nàng hiểu hắn quá rõ, tự tay giết nàng, yêu sẽ khiến hắn đau khổ, nhưng áy náy mới có thể hủy hoại hắn một cách triệt để.

Chẳng mấy chốc nữa thôi, cơ thể lẫn linh hồn của nàng sẽ hóa thành hư ảo. Thế gian này, sẽ không còn sự tồn tại của thần nữa.

Ý thức đang dần bị trôi đi, Hoa Thiên Cốt cuộn mình đứng dậy. Bạch Tử Họa vẫn ôm chặt lấy nàng, mấy huyết lớn trên người hắn đang tuần tự nổ tung, máu văng khắp nơi.

Đám Sênh Tiêu Mặc lo lắng muốn ngăn cản, lại bị yêu lực phân tán của Hoa Thiên Cốt ngăn lại bên ngoài, chỉ có thể trơ mắt nhìn Bạch Tử Họa tự đoạn tâm mạch.

Mưa vẫn còn rơi, kết giới của mỗi người đều bị phá, đứng trong mưa nhìn hai người họ. U Nhược ôm Vũ Thanh La khóc nức nở. Kinh Thủy hấp hối nằm trong lòng Hiên Viên Lăng, khóe miệng nở một nụ cười giải thoát, tuyệt quá, một lát nữa thôi, Đường Bảo, Lạc Thập Nhất, Sóc Phong và cả nàng, tất cả bọn họ có thể đoàn tụ rồi.

Ma Nghiêm tuyệt vọng mà suy sụp, cuối cùng sư đệ vẫn bị hủy trong tay con nhóc kia.

Chỉ có Trúc Nhiễm im lặng đứng một bên, tựa như đã sớm đoán được tình cảnh trước mắt, lại giống như tất cả đều không liên quan tới mình.

Lạnh quá...

Trên lông mi Hoa Thiên Cốt đã đọng lại một lớp sương mỏng, con ngươi màu tím ngày càng nhạt nhòa.

Nàng tưởng rằng mình từ lâu đã không còn biết đau nữa, thì ra vẫn biết. Bị chính người mình yêu nhất giết, rốt cuộc là trừng phạt, hay là giải thoát?

“Bạch Tử Họa, chàng vẫn không chịu thừa nhận mình yêu ta sao?” Nàng vẫn không hiểu, vì sao tất cả những thứ nàng coi là thần thánh thì hắn lại khinh thường.

Bạch Tử Họa vô hồn nhìn nàng, không phải không thừa nhận, mà là không chịu thừa nhận. Vì quá quan trọng, cho nên không thể.

Hoa Thiên Cốt dồn sức vươn hai tay đẩy hắn ra: “Nếu đã thế chàng có tư cách gì chết cùng ta?”

Bạch Tử Họa ngơ ngẩn, hắn có tư cách gì chết cùng nàng?

Giọng Hoa Thiên Cốt bỗng trở nên hư ảo mà ngoan độc, tựa như âm đàn sắc lẹm đang róc màng nhĩ người nghe.

“Bạch Tử Họa, ta lấy danh nghĩa của thần nguyên rửa chàng, đời này kiếp này, bất lão bất tử, bất thương bất diệt!”

Thời gian lập tức ngừng trôi, tất cả đều sợ ngây người. Sau đó Bạch Tử Họa nhìn thấy mọi thứ như chảy ngược lại, vô số đốm sáng nhạt bỗng bành trôi về phía hắn. Cánh tay trái bắt đầu đau dữ dội, thậm chí hắn còn nghe thấy tiếng da thịt mình nảy nở.

Run rẩy kéo áo lên, kinh ngạc nhìn vết sẹo lại nguyên vẹn khắc trên tay mình.

Hoa Thiên Cốt cười thảm thương, nhục nhã đúng không? Ta phải để nó vĩnh viễn ở trên cánh tay chàng, cả ngày lẫn đêm đều đau đến day dứt, đau đến khắc cốt ghi tâm.

Nhìn ánh mắt khiếp sợ của Bạch Tử Họa, nàng không biết nên thấy vui hay buồn vì tất cả những gì mình đã làm, linh hồn bay đi, cuối cùng đành chậm rãi nhắm mắt lại.

“Bạch Tử Họa, tất cả những gì đã làm trong kiếp này, ta chưa từng hối hận. Nhưng nếu có thể quay lại từ đầu, ta không bao giờ muốn yêu chàng nữa.”

“Không!” Bạch Tử Họa hét lên thảm thiết, lại chỉ ôm được một khoảng không. Cơ thể và linh hồn của Hoa Thiên Cốt đã tiêu tán thành hàng vạn mảnh, bay về phía mười sáu món thần khí. Lập tức ánh sáng quanh thần khí bùng lên dữ dội, cơn mưa tầm tã dần tạnh hẳn, sáng tới mức không mở mắt ra nổi.

Tất cả yêu lực một lần nữa đổ dồn vào nơi trung tâm, đá Nữ Oa.

Ánh sáng bắt đầu từ trên biển, hòa vào dòng máu đỏ tươi của Hoa Thiên Cốt, nhanh chóng mở rộng ra, lập tức xuyên thẳng tới nơi sâu nhất dưới đáy biển và nơi u ám nhất thế gian. Nơi hoang vu, nơi tử địa, nơi đổ nát, nơi hủy diệt, thế gian vạn vật, sinh linh Lục giới, bắt đầu dần tái sinh, thời gian như đảo ngược lại, những người hoặc sự vật mấy năm nay vì Yêu Thần xuất thế mà trực tiếp hay gián tiếp bị chết, bị tan biến, bị thương đều trở về như cũ. Đất đai, núi non, sông nước, vạn vật lại tỏa ra vẻ phồn thịnh rực rỡ. Tựa như tất cả mọi chuyện trước kia chưa từng xảy ra.

“Khinh Thủy!” Hiên Viên Lăng đang vì cái chết của Hoa Thiên Cốt mà vô cùng đau khổ, nhìn vết thương của cô gái trong lòng dần lành lại, khó nén nổi sung sướng reo lên.

Khinh Thủy lại bung mặt òa khóc, lúc hấp hối, nàng nghe thấy tiếng Thiên Cốt nói với mình, bảo trọng. Nàng biết cậu ấy đã tha thứ cho nàng, hoặc có lẽ cậu ấy chỉ tôn thương, chứ thật sự chưa bao giờ giận nàng cả.

Hai bóng người vội vàng bay từ phía chân trời tới, mọi người ngẩng lên nhìn, là Đấu Lan Can và Lam Vũ Lan Phong. Họ trông mười sáu món thần khí trên trời rồi nhíu mày nhìn nhau, chung quy vẫn đến muộn.

“Nhóc con...” Đấu Lan Can hơi ghen ngào. Lúc đầu ông không hiểu sao Hoa Thiên Cốt lại phải đuổi giết Lam Vũ Lan Phong, cho rằng nàng thay đổi, nhưng sau đó mới hiểu được. Nếu nàng không làm thế, có lẽ ông và Lam Vũ Lan Phong đã không thể tháo gỡ khúc mắc, cũng không chịu

gặp nhau. Nàng dùng cách của mình để tác thành cho bọn họ, dù bị hiểu lầm, dù bị Lam Vũ Lan Phong hại tới mức không thể quay đầu.

“Thiếp có lỗi với nàng...” Lam Vũ Lan Phong tựa vào vai Đầu Lan Can ấy náy, Hoa Thiên Cốt tác thành tình yêu cho người khác, nhưng nỗ lực cả đời, cuối cùng vẫn không thắng được chính bản thân mình.

Tất cả mọi người đều reo hò vì Lục giới hồi sinh. Chỉ có Bạch Tử Họa ngơ ngác đứng trên mặt biển, không nói một lời, nhím chăm chăm vào đôi bàn tay trống trơn của mình.

“Sur huynh!” Biết hắn bị đả kích quá lớn, Sênh Tiêu Mặc vô cùng xót xa, tiến lên vài bước, không ngờ bị Bạch Tử Họa đánh một chưởng ép đi. Sau đó chỉ thấy hắn liên tục đánh vào người mình, ngoài đau ra, không còn gì khác, ngay cả chút dấu vết cũng không chừa lại.

Được lắm, bắt lão bắt tử, bắt thương bắt diệt. Một câu thần dụ, nguyên rủa hắn phải đau khổ trọn kiếp trọn đời.

Sống như một con quái vật, trước kia khi mang sức mạnh Yêu Thần nàng đã sống như vậy sao? Nhưng ít ra nàng còn có thể chọn cái chết, chọn chết trong tay hắn, còn quyền chết của hắn nàng lại nhẫn tâm tước đoạt.

Nàng yêu cả thiên hạ, duy chỉ hận mình hắn.

Bạch Tử Họa ngửa mặt lên trời cười như điên, hai mắt đỏ sẫm, mặt nhuốm đầy nước mắt.

...

Sao nàng có thể tàn nhẫn như thế.

Ép ta tự tay giết nàng, rồi để lại một mình ta?

Muốn thứ gì, nàng nói là được. Bất kể là đúng hay sai, ta đều cho nàng.

Tình yêu cho nàng, người cũng cho nàng.

Lục giới diệt vong thì liên quan gì tới chúng ta? Những kẻ này sống hay chết thì liên quan gì tới chúng ta?

Ta đưa nàng đi, đi đâu cũng được, nàng muốn thế nào cũng được.

Nhưng xin nàng đừng rời bỏ ta...

...

Từng giọt nước mắt tuôn rơi, nỗi đau dùi tim tróc thịt khiến hãn suýt ngất. Là hãn buông tay, là hãn cuối cùng đã buông tay nàng...

Ngẩng đầu nhìn những người trước mắt, hãn bỗng cảm thấy thật chướng mắt, nếu không phải bọn họ, Tiểu Cốt sẽ không chết...

“Sur đệ!” Ma Nghiêm kinh hãi, nhìn trán Bạch Tử Họa dần xuất hiện ấn kí đọa tiên.

“Mọi người cẩn thận.”

Một luồng sáng cực lớn bùng lên, sóng to mưa lớn, gió cuốn mây vần sầm sập tuôn trào, bao tiếng nổ lớn vang lên liên tiếp. Vài tiên ma pháp lực kém không kịp trốn phút chốc đã tan thành tro bụi.

“Tôn thượng điên rồi...” U Nhược ngây người, khóc cực kì bi thảm.

Trong mắt Bạch Tử Họa đã không còn bất kì ai, bỗng hấn nghĩ, tại sao Lục giới không diệt vong luôn đi, như thế nếu thế, Hoa Thiên Cốt có thể trở về.

“Bạch Tử Họa.”

Bỗng một bóng người đứng trước mặt hấn, là Trúc Nhiễm.

Trên mặt gã có chút ý cười nuối tiếc, gã biết Bạch Tử Họa lúc này đã hoàn toàn mất lí trí. Sau khi trải qua tất cả những việc này liệu ai còn giữ nổi tỉnh táo? Không điên loạn thì thành ma, mục đích của Hoa Thiên Cốt đã đạt được. Ngay cả gã cũng không ngờ, khi nha đầu kia thật sự hận một người, lại có thể tuyệt tình và tàn nhẫn đến thế.

Ép Bạch Tử Họa tự tay giết mình, sao nàng có thể làm được? Phải bảo Bạch Tử Họa sống tiếp thế nào đây?

Tự tay giết người mình yêu nhất, cảm giác đó ra sao?

Vì thiên hạ mà buông tay người mình yêu nhất, trái tim ấy phải cứng rắn, phải đau đớn thế nào?

“Bạch Tử Họa, ta biết ngươi không thể chấp nhận kết quả này, nhưng ngươi đừng quên, tất cả đều do ngươi lựa chọn.”

“Tuy hết lần này tới lần khác nàng bị ngươi hại, bị ép từng bước trở thành Yêu Thần, nhưng thật ra nàng chưa từng thay đổi, thậm chí còn không hề trách ngươi. Ngay lúc Nghê Mạn Thiên chết, nàng đã quyết định bỏ qua tất cả, bắt đầu luyện hóa thần khí, muốn dùng đá Nữ Oa để khôi phục tái sinh lại tất cả, để Lục giới trở lại hòa bình như trước khi Yêu Thần xuất thế, nàng cũng muốn chết để giải thoát. Nhưng nàng chưa từng nghĩ tới việc ép ngươi tự tay giết nàng, mượn điều này để tổn thương ngươi. Có điều cuối cùng, ngươi lại buộc nàng hận ngươi.”

“Thật ra nàng vẫn luôn cho người cơ hội, là chính người không chịu đổi mặt, không chịu tin. Dù tới phút cuối, thiên hạ và nàng, người chọn nàng, không chịu giết nàng, nàng cũng sẽ tự tuyệt như thế, để người tình nghĩa vẹn cả đôi đường. Điều ấy thực ra trong tiềm thức người cũng biết, nhưng người lại không dám cược, không dám tin nàng, không dám mạo hiểm Lục giới, thà chọn đồng quy vu tận với nàng. Nhưng nàng lại không chịu làm như người mong muốn, ép người phải sống, gánh vác tất cả hậu quả mà người đã chọn. Chết thì có gì khó, sống trong cô đơn day dứt mới là điều đáng sợ nhất.”

“Phụ nữ thật buồn cười đúng không? Thà hy sinh tất cả chỉ để chứng minh người yêu nàng. Càng đáng thương hơn là Hoa Thiên Cốt đã biết rõ kết quả, vậy mà vẫn cam tâm tình nguyện bị người thương tổn lần nữa, chỉ vì muốn xem trong lòng người, nàng quan trọng tới nhường nào. Thật ra người nào có chút từ bi và cảm thông với nàng? Người đau lòng hay day dứt, nhưng mấy năm nay cũng chỉ cố chấp làm điều người cho là đúng, chưa từng đặt mình vào địa vị của nàng mà suy nghĩ. Bây giờ, người cứ trân trọng, cứ bảo vệ cái thế giới mà người người yêu nhất đã dùng cả tính mạng để đổi lấy đi.”

Bạch Tử Họa dường như không thể đứng thẳng, trái tim đã đau tới nỗi mất đi cảm giác, ấn kí đạo tiên trên trán dần biến mất, chỉ để lại một khoảng trống.

Trúc Nhiễm nhìn ánh mắt ngây dại, năm giác quan hỗn loạn, thần hồn điên đảo của hắn, biết hắn gần như đã điên rồi. Gã không kìm được thở dài, yêu tới mức muốn đánh đổi tất cả, Thiên Cốt, đó là kết quả cuối cùng người muốn ư? Dù có chết cũng không muốn hắn quên người? Nếu vậy thì chúc mừng, cuối cùng người cũng thắng một lần rồi.

“Sớm đoán được sẽ có ngày này, cũng biết không thể tránh, cho nên ta luôn nghĩ làm thế nào mới có thể xoay chuyển, mới có thể cứu nàng. Nhưng năng lực có hạn, dầu cho dùng mọi cách, cái mạng này của ta cũng chỉ có thể đổi lại được một phách của nàng. Bạch Tử Họa, đây là cơ hội cuối cùng,

hy vọng giờ người có thể quý trọng, đừng đợi tới khi mất rồi mới biết hối tiếc nữa.”

Vừa dứt lời, Trúc Nhiễm đã hóa thành một vệt sáng màu bạc bay thẳng về phía mười sáu món thần khí.

“Trúc Nhiễm!” Ma Nghiêm không ngăn kịp, lồng ngực đau tới mức nghẹt thở.

Trúc Nhiễm cuối cùng cũng quay đầu lại nhìn ông ta, trong mắt không có oán hận, cũng không có tha thứ, chỉ bình tĩnh đi làm chuyện có lẽ là đúng đắn duy nhất trong đời gã, báo đáp người cuối cùng cho gã ấm áp.

Những ngày sống nương tựa vào nhau, thật ra, cũng rất vui vẻ...

Không trung bùng sáng. Trước khi chết, Hoa Thiên Cốt đã dùng chút sức còn lại một lần nữa phong ấn sức mạnh Yêu Thần vào mười sáu món thần khí, thần hồn tản đi khắp nơi, nhưng nhờ có Trúc Nhiễm dùng cấm thuật trả giá bằng tính mạng, lấy lại được một phách.

Đốm sáng màu tím mỏng manh lơ lửng giữa mười sáu món thần khí đang dần hồi phục, giống như một mối lửa, nháy mắt soi sáng Bạch Tử Họa.

Tất cả mọi người đều ngơ ngẩn, không chờ bất kì kẻ nào kịp phản ứng, một bóng áo màu đỏ phóng vút tới, tức khắc cắt đốm sáng mờ màu tím vào trong tay áo.

“Ma quân!” Xuân Thu Bất Bại vui mừng khôn xiết, cuối cùng người cũng tỉnh lại.

Sát Thiên Mạch lạnh lùng nhìn xuống phía dưới, bi thống và lửa giận như muốn thiêu đốt hẳn. Hẳn lại tới chậm, lúc Hoa Thiên Cốt chữa trị, hẳn

đã mơ hồ có ý thức nhưng lại bị giam cầm, mãi cho tới khi ánh sáng của đá Nữ Oa quét qua mới tỉnh lại được. Nàng rõ ràng cố ý.

Hắn ra sức đè nén xúc động muốn giết Bạch Tử Họa, nếu không một phách này chắc chắn sẽ bị diệt. Hắn quay ngoắt người lại, nháy mắt đã không thấy đâu.

Bạch Tử Họa mãi lâu sau vẫn chưa định thần lại được, tới khi nhận ra thì đã không còn kịp nữa rồi.

“Sát Thiên Mạch!”

Tiếng gào giận giữ rung trời, tràn ngập sát khí. Khó khăn lắm mới có một tia hy vọng, vậy mà lại dễ dàng bị Sát Thiên Mạch cướp mất.

Bạch Tử Họa mặt mày dữ tợn, điên cuồng hóa thành cơn gió đuổi theo.

Người ở lại có vui có buồn, nhưng dù thế nào cũng không ngờ, trận chiến xưa nay chưa từng có lại kết thúc bằng cách thô lương như thế.

Nháy mắt đã ba mươi năm kể từ trận chiến Yêu Thần lần trước, lần đó thương vong hơn hai trăm người, mà một nửa là chết trong tay Bạch Tử Họa. Từ đó về sau, Tiên giới thẳng thê, yêu ma như rắn mất đầu, nhân gian hưng thịnh, Lục giới bình an, dần lấy lại cảnh phồn hoa rực rỡ.

Hiên Viên Lăng và Kinh Thủy cuối cùng cũng nên vợ nên chồng. U Nhược kế nhiệm chức trưởng môn Trường Lưu. Lạc Thập Nhất và tất cả đệ tử Trường Lưu đã chết đều sống lại như kị tích, nhưng lại mất hết trí nhớ. Tuyệt Tình điện cũng không còn ai, Bạch Tử Họa vẫn chưa trở về.

Người Lục giới cũng biết, Trường Lưu thượng tiên cao cao tại thượng trước kia giờ chỉ là một kẻ điên, có pháp lực cao cường nên không chịu bất cứ thương tổn gì, không ai thắng được hắn. Hắn đi khắp thế gian suốt ba

mười năm chỉ để tìm Sát Thiên Mạch, lấy lại một phách cuối cùng của Hoa Thiên Cốt. Hắn thường lên con diên, tiện tay giữ chặt một người nào đó hỏi Sát Thiên Mạch ở đâu, Tiểu Cốt của hắn ở đâu?

Nhưng Sát Thiên Mạch lại biến mất khỏi thế gian này, không một ai biết y đã đi đâu.

Đám yêu ma chỉ cần nghe thấy tên Bạch Tử Họa là sợ mất mật, bởi vì cách hắn ép hỏi thật sự quá đáng sợ. Nhưng rốt cuộc Ma quân ở đâu, ngay cả Xuân Thu Bất Bại cũng không biết, bọn chúng biết thế nào được.

Cuối cùng cũng có một ngày, một người tìm đến hắn, nói cho hắn biết làm thế nào để tìm được Sát Thiên Mạch.

Người đó chính là Dị Hủ Quân Đông Phương Úc Khanh đã nhập luân hồi, không hề thay đổi so với trước kia, ngay cả mặt mũi vẫn thế, nụ cười vẫn nho nhã lễ độ mà sâu không lường được.

Còn quá nhiều chuyện và quá nhiều nghi vấn, nhưng Bạch Tử Họa không đi làm rõ, hắn chỉ muốn biết Tiểu Cốt sao rồi.

Lúc hắn tìm thấy Sát Thiên Mạch, y chẳng hề kinh ngạc, chỉ cười mỉa nhìn hắn.

Bạch Tử Họa không ngờ pháp lực hiện giờ của y lại yếu thế này, hầu như không tốn chút sức nào đã bắt được.

“Tiểu Cốt ở đâu? Trả nàng lại cho ta!”

Sát Thiên Mạch cười quyền rũ: “Ta sẽ không cho ngươi gặp lại nàng, cùng lắm thì ngươi giết ta đi.”

Bạch Tử Họa bẻ gãy từng ngón tay y nhưng y lại không hề phản ứng.

“Bạch Tử Họa, ngươi có tàn nhẫn đến mấy cũng không thắng được ta đâu, chuyện ta không muốn nói, bất kì ai cũng không ép nổi. Ta sẽ không để ngươi gặp lại Tiểu Cốt, sẽ không để ngươi tổn thương nàng lần nữa. Ngươi từ bỏ đi!”

Tuyệt vọng và đau đớn suốt ba mươi năm lập tức bùng nổ, Tiểu Cốt ở trong tay Sát Thiên Mạch, hắn biết mình có giết Sát Thiên Mạch thật thì cũng không có cách khác.

Chân hắn mềm oặt như sắp khuỵu xuống, ngữ khí kiên định nhưng giọng lại khàn khàn: “Tất cả đều là lỗi của ta, chỉ xin ngươi trả nàng lại cho ta...”

Hắn hối hận, hắn biết mình sai, vì sao ai cũng không tin? Hắn sẽ chăm sóc Tiểu Cốt thật tốt để bù đắp cho nàng, sẽ không để nàng phải chịu chút tổn thương nào nữa.

Sát Thiên Mạch chưa từng thấy một Bạch Tử Họa luôn thanh cao kiêu ngạo lại có dáng vẻ như thế, lòng cũng xót xa.

Nhóc con, nếu muội còn sống, liệu có đồng ý tha thứ cho hấn không? Sẽ không trách tỳ tỳ tự làm theo ý mình chứ?

Hấn điên vì muội, hấn dại vì muội, áy náy, hối hận, nhớ mong, tìm kiếm, bị tra tấn suốt ba mươi năm, liệu đã đủ chưa?

Muội có đồng ý cho hấn một cơ hội cuối cùng không?

Sát Thiên Mạch thở dài: “Mấy chục năm trước ta dồn hết tâm sức nhưng cũng không có cách nào để nàng hồi phục hoàn toàn, dù sao ba hồn bảy phách cũng chỉ còn lại một phách mà thôi. Bảy năm trước ta đưa nàng nhập lại luân hồi, vốn muốn cả đời này nàng có thể sống bình yên. Bây giờ có lẽ đã lớn rồi, người đi thăm nàng một chút đi.”

Bạch Tử Họa sững sốt vài giây, đi theo lời Sát Thiên Mạch chỉ, cuối cùng vẫn quay đầu nói một tiếng cảm ơn.

Sát Thiên Mạch cười gượng, chung quy người nhóc con yêu không phải là hấn, dù không muốn, nhưng cũng nên buông tay thôi.

Nhìn cảnh vật xung quanh trống rỗng mà buồn cười, để tránh sự truy đuổi của Bạch Tử Họa hấn đã trốn ở nơi khi ho cò gáy này suốt ba mươi năm, ngay cả da dẻ cũng sắp có nếp nhăn. Có lẽ cũng nên ra ngoài ngao du thôi, một lần nữa trở lại làm Ma quân tự tại, tiểu ngạo Lục giới.

Biết Hoa Thiên Cốt đầu thai làm người, trái tim điên cuồng nhảy nhót của Bạch Tử Họa dần bình tĩnh, khôi phục lí trí, rồi không hiểu tại sao lại căng thẳng.

Một thôn nhỏ hẻo lánh, khói bếp tỏa dưới ráng chiều, yên ắng mà hài hòa.

Tuy rằng cách rất gần nhưng hắn vẫn không cảm nhận thấy chút hơi thở nào của Hoa Thiên Cốt. E làm người quanh đây sợ hãi, hắn ẩn thân, vừa đi thẳng về phía trước theo con đường nhỏ vừa quan vi, chẳng mấy chốc đã lật hết mọi góc ngách trong thôn.

Tìm thấy rồi!

Không thể ức chế kích động, Bạch Tử Họa thở phào, bay người xuống.

Vẫn là khuôn mặt của Hoa Thiên Cốt khi còn nhỏ trong kí ức, hắn khoanh tay đứng sau lưng nàng, im lặng hồi lâu, tựa như trước mặt là một chú chim nhỏ, chỉ hơi sơ sẩy là sẽ làm nàng sợ bay đi mất.

Hoa Thiên Cốt đang ngồi xõm trên đất nghịch bùn, bàn tay nhỏ bé lấm lem hết cả.

Nàng khoảng bảy, tám tuổi, tết hai bím tóc nhỏ, chỉ như một quả bí đao lùn, so với lần đầu tiên hắn gặp nàng thì còn ít tuổi hơn. Tay Bạch Tử Họa run bần bật, thật muốn ôm cơ thể nhỏ bé của nàng vào lòng. Hắn vừa đau lại vừa hận, đau vì nàng không biết quý trọng chính bản thân mình, hận vì nàng sao có thể tàn nhẫn với hắn như thế. Mặt hắn lạnh lạnh, vừa sờ lên hóa ra là nước mắt.

Hắn tìm được nàng rồi, bọn họ sẽ mãi không lìa xa nữa.

Hoa Thiên Cốt hoàn toàn không biết sau lưng có người, cực kì chú tâm nặn bùn thành một quả bóng, lại bị đứa trẻ cũng chơi bên cạnh cướp lấy.

“Trả lại đây!” Hoa Thiên Cốt khế cãi, như sắp khóc đến nơi.

Thằng bé trai bên cạnh mới khoảng năm tuổi, lè lưỡi làm mặt quỷ: “Tới cướp đi, con ngốc!”

Hoa Thiên Cốt mím cái miệng nhỏ nhắn đứng dậy, còn chưa đi được hai bước đã ngã vào đồng bùn.

“Ha ha, con ngốc, ngay cả đi cũng không biết.” Nghe thấy nàng khóc, bọn trẻ xung quanh cười ầm ĩ rồi chạy hết đi, nếu không bị mẹ ngốc bắt được thì ăn đòn mất.

Người Hoa Thiên Cốt lấm lem bùn đất, cố gắng muốn đứng lên lại trượt ngã. Bạch Tử Họa hiện hình, giang tay đỡ nàng.

Thấy một đôi tay rắn chắc dễ dàng đỡ mình lên, Hoa Thiên Cốt ngừng khóc, ngẩng đầu nhìn hắn, lập tức mắt tròn, không hề chớp cái nào.

Bạch Tử Họa lấy gấu áo trắng tinh lau từng vết bùn cho nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lộ ra.

“Mẹ... mẹ ơi... Thần tiên... thần tiên...”

Bạch Tử Họa bật cười, kể từ khi Tiểu Cốt trộm thần khí rời khỏi Tuyệt Tình điện, đây là nụ cười đầu tiên của hắn trong những năm này.

Hoa Thiên Cốt sờ sờ, không tìm được vươn tay lên sờ mặt hắn, muốn xác định người trước mắt là thật hay là mình đang mơ, thỉnh thoảng nàng lại mơ thấy một người mặc áo trắng như vị tiên này.

Không ngờ lại để năm vết bùn lên mặt Bạch Tử Họa, nàng hoảng sợ vội vàng lau đi, nhưng càng lau lại càng bẩn. Bạch Tử Họa nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng, giữ chặt, khẽ run, không nỡ buông tay.

“Đau... đau...” Hoa Thiên Cốt chu miệng, không vui lườm hắn.

Bạch Tử Họa vung tay áo lên, phẩy sạch bùn trên quần áo nàng, vươn tay lau giọt nước còn đọng trên mắt nàng.

Tốt quá, đời này, lúc nàng đau đớn hay bất lực cũng có thể thoải mái khóc rồi.

“Ngài là ai? Ngài là thần tiên à?”

Bạch Tử Họa nghĩ một lát, khẽ gật đầu, dịu dàng nói: “Tên người là gì?”

Hoa Thiên Cốt cúi đầu: “Con, con tên là bé ngọc... Mẹ, mẹ, mau ra xem thần tiên này!”

Một người phụ nữ vén tay áo đi từ trong nhà ra: “Bé ngọc, có phải con lại bị ngã, hay là bị bắt nạt...”

Bà nhìn thấy Bạch Tử Họa, không thốt nổi nên lời.

Hoa Thiên Cốt chạy tới trước mặt, giật nhẹ góc áo bà: “Thần... thần tiên...”

Mẹ ngọc sợ tới mức la lên: “Cha ngọc, mau, mau ra đây...”

Chỉ một lát sau, người đàn ông khỏe mạnh một tay cầm tã, một tay xách đứa bé cõng truồng chạy ra, phía sau còn một đứa bé mặc cái yếm nhỏ, vừa mới biết đi, lúc la lúc lắc.

“Bà ồn ào gì thế, tôi đang thay...” Ông thấy Bạch Tử Họa cũng ngậm ngẫn.

Bạch Tử Họa nhìn hai người họ, lễ độ chấp tay: “Tại hạ là Bạch Tử Họa, muốn đưa bé ngọc đi, nhận nàng làm đồ đệ, hy vọng hai vị có thể cho phép.”

Mẹ ngốc càng dờ dẩn. Hả? Thần tiên muốn nhận bé ngốc nhà bà làm đồ đệ? Nhưng mà...

“Không dám giấu ngài, bé ngốc nhà ta... nhà ta có chút vấn đề, thầy thuốc nói nói vĩnh viễn chỉ có trí tuệ của đứa trẻ ba, bốn tuổi. Ngài mà nhận con bé, con bé sẽ gây thêm rất nhiều phiền phức cho ngài.”

Bạch Tử Họa gật đầu: “Ta biết. Không sao, ta và đứa bé này có duyên phận rất sâu, sau này cứ nửa năm ta lại đưa nàng về thăm nhà một lần.” Lúc mới thấy, hắn đã biết trí tuệ của Hoa Thiên Cốt không trọn vẹn, hơn nữa thân thể còn nhiều chỗ thiếu hụt. Nhưng có thể làm đến vậy chỉ với một phách còn sót lại, thậm chí nhập được luân hồi, Sát Thiên Mạch đã cố hết sức rồi, thảo nào mà suy yếu như thế.

Hai vợ chồng thăm thì cả buổi, đều vui vẻ gật đầu đồng ý, có thể làm đồ đệ một người như thế đúng là phúc tu mấy đời.

“Vậy ta sẽ đưa nàng đi. Bé ngốc, dập đầu với cha mẹ con nào.”

Hoa Thiên Cốt ngơ ngác dập đầu, nhưng sao nàng phải dập đầu, sao nàng phải đi theo thần tiên, chẳng lẽ cha mẹ bán nàng ư? Nàng biết mình ngốc, nhưng rất ngoan mà! Nghĩ vậy nàng lại òa lên nức nở.

Mẹ ngốc cũng bật khóc, nhét hai cái bánh nướng vào lòng con bé, bé ngốc ngoan nhé, đáng vẻ thế này nhất định không phải người xấu, con đừng mãi ngốc nghếch ở nhà để bị người ta bắt nạt, sau này trưởng thành rồi phải gả cho một kẻ cũng ngốc y như thế, vậy thì tội lắm!

Bạch Tử Họa cúi người ôm Hoa Thiên Cốt vào lòng, chào từ biệt hai vợ chồng họ, sau đó bay ngay về phía chân trời.

Cha mẹ bé ngốc sợ tới mức quỳ không dậy nổi, thì ra đúng là thần tiên.

Không ngờ lại được bay, Hoa Thiên Cốt quên cả khóc, hưng phấn nhìn khắp nơi, nàng hơi rụt rè một tay ôm chặt cổ Bạch Tử Họa, một tay nắm đám mây quanh người.

“Thần tiên, chúng ta đi đâu đây?”

Bạch Tử Họa nhìn nàng, khôi phục sự lãnh đạm nhã nhặn trước đây: “Tên ta không phải thần tiên, sau này con gọi ta là sư phụ. Con muốn đi đâu thì chúng ta đi đó.”

“Thật sao? Nhưng bé cóc muốn về nhà.”

Cánh tay ôm nàng của Bạch Tử Họa bỗng siết chặt.

“Tên con là Hoa Thiên Cốt, bé cóc xem như nhũ danh đi, mấy ngày nữa sư phụ sẽ đưa con về nhà. Bây giờ chúng ta đi tìm sư thúc xem bệnh cho con nhé?”

“Sư thúc cũng là thần tiên ạ?”

“Ừm.”

“Ha ha, hay quá!” Hoa Thiên Cốt ôm cổ hắn, giọng mềm như mây.

Sênh Tiêu Mặc nhìn Bạch Tử Họa và Hoa Thiên Cốt đang ngủ say trong lòng hắn, đưa ra vài dược liệu quý hiếm: “Sao lại gọi đệ ra, dù gì cũng là nhà của huynh, ngay cả về huynh cũng không muốn sao?”

Bạch Tử Họa nhìn Trường Lưu trên biển xa xa, chậm rãi lắc đầu: “Ta từng vì Trường Lưu mà giết nàng.”

Mỗi người đều có trách nhiệm của mình, huynh không cần luôn canh cánh trong lòng. Nhưng có thể thấy huynh đã khôi phục lại như xưa, đệ

cũng xem như yên tâm. Huynh có biết không, dáng vẻ điên điên khùng khùng mất hết tính người của huynh khi đó thực sự rất đáng sợ.”

Bạch Tử Họa lắc đầu: “Đến bây giờ ta vẫn thấy mình căng như dây đàn, lúc nào cũng có thể đứt. Chỉ hận không mỗi giây mỗi phút đều ôm nàng vào lòng, sợ nàng lại xảy ra chuyện gì. Nếu lại mất nàng một lần nữa, ta...”

“Không sao, tất cả đã kết thúc rồi. Sau này huynh có dự định gì không?”

“Tìm một nơi để ổn định trước đã, chăm sóc tốt cho nàng. Kiếp trước ta vì thiên hạ và trách nhiệm trên vai mình mà có thể trả giá tất cả, nhưng khoảnh khắc rút Hiên Viên kiếm ra, Bạch Tử Họa đã chết rồi. Kiếp này, ta chỉ sống vì nàng.”

Sênh Tiêu Mặc giật mình: “Nhưng huynh vẫn định dùng danh phận thầy trò để ở bên nàng?”

“Ta không biết, nhưng trước mắt đây là thân phận phù hợp nhất. Có điều nếu nàng muốn gì, ta đều có thể cho nàng.”

Sênh Tiêu Mặc bất đắc dĩ cười khổ: “Sur huynh, huynh thay đổi rồi.”

Bạch Tử Họa hờ hững lắc đầu, mắt trong như nước: “Ta không thay đổi, ta chỉ sợ. Lòng ta cũng chỉ có thể chứa nàng, không thể chứa thêm nhiều thị phi như vậy được nữa. Mấy năm nay ta thường nghĩ, tình thương cao thượng? Đó đơn giản chỉ là lời đầu môi chót lưỡi? Hay là một loại cảm giác phải hiển dương hạnh phúc của mình, hy sinh tất cả mọi thứ mới có được? Đời này ta sống vì Trường Lưu, sống vì Tiên giới, sống vì chúng sinh, nhưng chưa từng làm gì cho nàng. Ta không phụ Trường Lưu, không phụ Lục giới, không phụ thiên địa, nhưng cuối cùng lại phụ nàng, phụ cả bản thân ta. Hai người chúng ta đều sai cho nên đều bị tổn thương. Bây giờ khó khăn lắm mới có cơ hội làm lại, ta sẽ không bao giờ buông tay nàng như lần trước nữa.”

“Nhưng huynh có nghĩ tới việc nếu một ngày nàng khôi phục trí nhớ thì phải làm sao không?”

Bạch Tử Họa giật mình, vẻ bi thương hiện rõ: “Ai biết được, thật ra ta hy vọng nàng vĩnh viễn giống như thế này, không biết gì hết, giản đơn mà vui vẻ.”

Bạch Tử Họa đưa Hoa Thiên Cốt đi, Sinh Mặc Tiêu lập tức bay về điện Tham Lam, thấy Ma Nghiêm vẫn khoanh tay nhìn theo hướng Bạch Tử Họa. Có lẽ, đây là kết cục tốt nhất.

Hoa Thiên Cốt dụi mắt, thấy hai người đã đáp xuống đất, xung quanh là núi non muôn trùng.

“Sur phụ, đây là đâu?”

“Ta cũng không biết, hay là Tiểu Cốt đặt tên cho nó đi.”

Hoa Thiên Cốt vỗ bàn tay nhỏ bé: “Dạ, quanh đây đều là mây, gọi là Vân Sơn nhé?”

Bạch Tử Họa gật đầu, ngồi xuống, lấy hai quả chuông lấp lánh màu sắc từ trong lòng ra đeo trên cổ nàng.

Hoa Thiên Cốt thích thú: “Sur phụ, sao trên chuông có nhiều vết rạn thế?”

Bạch Tử Họa vuốt đầu nàng: “Bởi vì một kẻ rất ngốc đã làm vỡ nó, may mà ít ra nó vẫn còn...”

Hoa Thiên Cốt nhìn gương mặt đau đớn của Bạch Tử Họa, bỗng nhiên rất muốn hôn nhẹ người như mẹ thường làm mỗi khi nàng khóc, nhưng sur phụ là thần tiên, nàng không dám. Nàng hớn hờ chạy nhào lên phía trước, muốn để tiếng chuông kêu to hơn, rồi lại bất cẩn ngã trái ngã phải.

Bạch Tử Họa đỡ nàng đứng dậy, nắm bàn tay nhỏ bé của nàng, bước từng bước lên núi. Hai bóng trắng một cao một thấp thoáng dưới một màu xanh biếc.

Đời này kiếp này, bọn họ sẽ không bao giờ xa nhau nữa...

Mây núi trập trùng, từng tiếng cung linh vang lên lạnh lạnh theo gió bay về phương xa.

Đầu thu, trời cao mây nhẹ, ánh mặt trời sau giờ ngọ không còn lóa mắt.

Núi Vân Sơn cao trăm nhĩn^[1], chạy dài mười dặm, uốn lượn quanh co, non xanh nước biếc, nửa bên giáp biển, phủ khắp Đông Nam, từ cao nhìn xuống mênh mông như họa, đậm như vẩy mực. U Nhược, Lạc Thập Nhất, Vũ Thanh La và cả Hỏa Tịch đều luân quần quanh đây đã lâu, nhưng lại không có cách đáp xuống.

[1] Nhĩn: Đơn vị đo chiều cao, một nhĩn bằng bảy, tám trượng.

“Tôn thượng quá đáng quá, tạo kết giới mạnh như thế, chẳng lẽ lần này có lên mang ngọc Câu Lan ra cũng không vào được sao?”

U Nhược chu miệng buồn rười rượi, con bé hầu như không hề khác trước, chỉ có lúc nghị sự với Tam tôn ở Trường Lưu đại điện mới ra vẻ lão luyện, đúng đáng chương môn. Lúc đại chiến kết thúc, Bạch Tử Họa bị ép điên, Ma Nghiêm, Sinh Tiêu Mặc đều không còn lòng dạ nào kể nhiệm chức chương môn. Trong thế hệ sau, vốn Lạc Thập Nhất có tư chất tốt nhất nhưng lại mất trí nhớ. Mọi người suy nghĩ nhiều mặt, cuối cùng quyết định để U Nhược đảm nhiệm. Mới đầu nó thấy vui ơ là vui, bèn đồng ý, không ngờ lại phiền phức như thế, vì vậy mấy năm nay bắt đầu quần quít lấy Lạc Thập Nhất, muốn tặng chức chương môn cho huynh ấy.

Từ khi nghe thấy tin Bạch Tử Họa đã tìm được Hoa Thiên Cốt, một năm nay cứ hai, ba ngày nó lại đâm đầu chạy tới Vân Sơn. Nó muốn gặp sư phụ,

nhưng Bạch Tử Họa lại không thêm nề tình, chẳng cho bất kì kẻ nào vào núi, dù bọn họ có cầu xin thế nào cũng không hề suy chuyển.

U Nhược không biết làm sao, đành phải lấy việc công làm việc tư lên mang ngọc Câu lan theo. Sau trận chiến ấy, mười sáu món thần khí được phong ấn lại giao cho các phái khác nhau trông giữ. U Nhược thay mặt Trường Lưu nhận ngọc Câu Lan, dù sao đó cũng là món đồ quan trọng nhất giữa con bé và sư phụ Cốt Đầu. Nhưng không ngờ ngay cả nó cũng không phá được kết giới của Bạch Tử Họa, U Nhược tức đến nghiến răng ken két.

Lại thử một lúc lâu nữa, vẫn không phá được kết giới. Mọi người không biết làm sao, lại không cam lòng trở về tay không, U Nhược đành phải chống nạnh gào lên. Cứng không được thì ta chơi mềm, lại cầu xin Tôn thượng vậy. Cho con bé nhìn một chút thôi cũng được, để nó biết sư phụ vẫn bình an, nhưng Bạch Tử Họa ngay cả mặt mũi cũng không chịu lộ.

“Các người về đi...” Một âm thanh thông thả vọng từ đằng xa tới, hờ hững như nước, lạnh tới tận xương.

“Tôn thượng, cho con gặp sư phụ Cốt Đầu một lần đi, xin người!” U Nhược đáng thương nói, mọi người cũng cùng cầu xin.

“Nàng rất tốt, không phải lo, sau này đừng đến nữa.”

U Nhược bực bội nói: “Sư phụ tuy là đồ đệ của người, nhưng cũng là sư phụ của con. Dựa vào cái gì mà không cho con gặp? Con mặc kệ, con không quan tâm, hôm nay không thấy Cốt Đầu sư phụ con sẽ không đi!”

“Nếu con như thế, ta sẽ lại đưa nàng đi, tìm một nơi mấy đứa không biết là được.”

U Nhược khóc không ra nước mắt, Hỏa Tịch kéo con bé: “Chúng ta về thôi, mấy ngày nữa lại đến, khó khăn lắm mới nghe ngóng được chỗ ở của họ từ sư phụ, nếu chuyển tới nơi khác chắc không còn hy vọng luôn ấy.”

U Nhược giậm chân bất lực: “Mấy người đã quên vẻ điên cuồng của Tôn thượng khi sư phụ chết rồi hả? Mấy năm nay cảm xúc của Tôn thượng vẫn bất ổn, lí trí không rõ. Sư phụ Cốt Đầu dám ép Tôn thượng tự tay giết người, Tôn thượng hận chết đi được. Bây giờ lại nhốt sư phụ trên núi, không cho ai gặp, nếu tra tấn trả thù người thì làm sao bây giờ?”

Vũ Thanh La cười sảng sặc: “U Nhược, muội đang tưởng tượng cái quái gì thế hả, Tôn thượng áy náy vô cùng, bù đắp cho Thiên Cốt, đối xử tốt với nàng còn chưa thỏa, sao nỡ hại nàng được.”

“Thế vì sao không cho chúng ta gặp, sư phụ cũng không phải của một mình Tôn thượng.”

Lạc Thập Nhất vỗ vai nó: “Chắc chắn Tôn thượng có lí do của mình. Giờ đã không sao rồi, sau này chắc chắn còn cơ hội. Chúng ta cứ về trước đi...”

Thật ra hắn cũng muốn gặp Hoa Thiên Cốt, có rất nhiều chuyện muốn hỏi. Rất nhiều chuyện, hắn luôn cảm thấy mọi người ở bên đang lừa mình. Ví dụ như vì sao hắn lại mất trí nhớ, vì sao trong phòng đột nhiên lại nuôi rất nhiều tầm cung và sâu róm đủ màu sắc...

“Nhưng muội nhớ người lắm, hu hu hu...” U Nhược cắn môi dưới, nắm chặt tay. Tuy rõ ràng biết không thể nói sự lựa chọn của Tôn thượng là sai, nhưng trong lòng vẫn cực kì hận hắn.

Mọi người lưỡng lự hồi lâu, cuối cùng vẫn bất đắc dĩ bỏ đi.

...

Trong Vân Sơn, Bạch Tử Họa thôi quan vì đám người kia, quay sang nhìn Hoa Thiên Cốt chạy chậm chậm trong sân. Nàng đang cố gắng giữ cân bằng để đi thẳng, trán ướt đầm mồ hôi, gương mặt phúng phính đỏ bừng, quả chuông trên cổ vang tiếng đinh đang, theo sau là thú Hanh Tức biến

thành hình dáng heo con, bốn chiếc chân ngắn nhỏ xíu lằng xằng chạy cùng nàng.

Hoa Thiên Cốt tiến hai bước lại lén ngấm Bạch Tử Họa, mỗi lần nàng không giữ được thăng bằng sắp ngã thì sẽ cảm thấy không khí như hóa thành một bàn tay vô hình nâng nàng dậy.

“Sur phụ, bé ngọc không chạy nữa, bé ngọc sai rồi, đừng phạt con nữa mà...”

Bạch Tử Họa khẽ nhíu mày: “Không được gọi mình là bé ngọc nữa, ta đã nói tên con là Tiểu Cốt.”

Không khí lập tức lạnh cóng, Hoa Thiên Cốt hơi co mình lại.

Bạch Tử Họa ngẩn người, gương mặt lấy lại vẻ bình tĩnh. Nàng đã không còn thông minh lanh lợi như trước, cũng mất đi tất cả trí nhớ, dường như biến thành một người khác. Hắn biết mình yêu nàng, đó vẫn là nàng trước kia, cho dù có biến thành thế nào, cho dù có luân hồi bao nhiêu kiếp cũng vĩnh viễn không thay đổi. Nhưng một mặt nào đó vẫn đau đớn và bất cam, hy vọng có thể trở về như cũ, lại yêu hắn, mặt khác cũng mâu thuẫn, hy vọng nàng mãi mãi không khôi phục trí nhớ.

Tay xoa nhẹ trán, giọng nói hắn dịu dàng: “Sur phụ không phạt con. Cơ thể con quá yếu, không thể giữ thăng bằng, thậm chí còn không phân biệt rõ màu sắc, không thể chỉ dùng ngoại lực và thuốc bồi bổ, phải rèn luyện thêm nhiều. Hơn nữa con còn không chạy nổi một vòng quanh sân...”

Nếu thế sau này làm sao điều khiển kiếm, làm sao tu tiên, làm sao ở bên hắn tới thiên trường địa cửu được?

Hoa Thiên Cốt chu cái miệng nhỏ nhắn, thở hắt hên: “Nhưng Tiểu Cốt mệt lắm!” Nàng lúc la lúc lắc rồi nhào vào lòng Bạch Tử Họa.

Vì sao thỉnh thoảng sư phụ trở nên thật kì lạ?

Bạch Tử Họa ôm cơ thể nhỏ nhắn của nàng, dùng tay áo lau mồ hôi trên mặt nàng, lại bỗng thấy không nhắc ra được.

“Con cắn tay áo ta làm gì?” Bạch Tử Họa véo cái má phồng lên của nàng. “Nhả ra.”

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu ngử ngử, há miệng: “Thơm quá, sư phụ, con đói rồi.”

Bạch Tử Họa đứng dậy: “Muốn ăn gì?” Từ khi đưa Tiểu Cốt về, một năm nay tài nấu nướng của hắn đã tăng vùn vụt. Nàng hầu như không biết gì nên hắn phải cẩn thận quan tâm tới sinh hoạt thường ngày hơn. May mà hắn không đưa nàng về lúc nàng mới sinh ra, bằng không... Nghĩ tới việc ôm một đứa trẻ sơ sinh trong tay, hắn không nhịn được phì cười.

“Giống hôm qua.” Nàng đã không còn nhớ hôm qua ăn những gì, chỉ nhớ là rất ngon: “Sư phụ, ôm...”

Nàng lại vịn vào chân hắn cố gắng bò lên trên, thú Hanh Tức vui vẻ chạy xung quanh hai người họ. Bạch Tử Họa bắt lực xoay người ôm nàng vào lòng. Một ngày có mười hai canh giờ thì tám canh giờ ngủ, sức ăn lại gấp hai lần hắn, thế mà chưa đi được mấy bước đã kêu mệt. Đây không phải là Tiểu Cốt chuyển thể mà là heo con chuyển thể?

Hoa Thiên Cốt thấy hắn nhếch miệng, không nhịn được vươn tay sờ lên mặt hắn, sau đó chu môi hôn chụt một cái. Bạch Tử Họa lại không biết làm sao quay mặt sang nơi khác, tóm lấy cánh tay nhỏ bé không chịu an phận của nàng, đặt nàng lên chiếc án trong nhà.

“Đừng nghịch, ta đi nấu ăn, con ôn lại mấy chữ bữa trước sư phụ dạy đi.”

Đồ đệ của Bạch Tử Họa hẳn thậm chí còn không biết đếm từ một đến mười, người ngoài mà biết chẳng phải sẽ cười rụng răng sao?

“Dạ.” Hoa Thiên Cốt nắm bút lông, hùng dũng chuẩn bị viết lên giấy.

Bạch Tử Họa lắc đầu, cầm bàn tay nhỏ bé, uốn những đầu ngón tay mũm mĩm ngắn củn của nàng: “Bảo bao nhiêu lần rồi, không cầm bút như thế.”

Bàn tay kia nhỏ quá, chỉ một tay của hắn là có thể bao trọn đôi tay của nàng. Bạch Tử Họa có chút ngẩn ngơ, Hoa Thiên Cốt lại đột nhiên ngẩng phắt đầu lên, đập bốp vào cằm hắn.

“Á...” Hoa Thiên Cốt ôm đầu, đau quá òa khóc, nhìn Bạch Tử Họa không đau đớn gì vươn tay xoa chỗ bị nàng đập, âm ức bĩu môi.

“Ai bảo con lúc nào cũng bất cần.” Hắn chỉ không chú ý một lát là y như rằng nàng sẽ bị ngã tới mặt mũi bầm dập.

Bạch Tử Họa vừa mới xoay người ra khỏi cửa, Hoa Thiên Cốt đã ôm ngay thú Hanh Túc đang cắn gấu váy nàng đặt lên bàn, nhét cái bút vào miệng nó.

“Tiểu Hanh Túc, nhiều chữ quá, tay sẽ mỏi lắm, viết vài từ giúp ta đi.”

Hanh Túc cắn cán bút quệt một đường thật dài lên giấy viết chữ “nhất”.

Hoa Thiên Cốt cũng bắt đầu cầm bút viết nguệch ngoạc.

Đợi khi Bạch Tử Họa nấu cơm xong, nhìn đồng lộn xộn trong thư phòng chỉ biết thở dài.

“Sao lại viết từ bàn xuống dưới đất thế này?”

“Bàn nhỏ quá ạ.”

“Vậy vì sao lại viết từ giấy lên mặt rồi?”

“Dạ?”

Bạch Tử Họa kéo nàng vào lòng, dùng bàn tay lau những vết mực lấm lem trên mặt nàng.

“Người không biết còn tưởng con rơi xuống lu mực.”

“Không phải con, là Hanh Túc.” Hoa Thiên Cốt há miệng muốn cắn bàn tay ngọc ngà đang chà đạp khuôn mặt nhỏ nhắn của mình mà mãi không được.

Thú Hanh Túc chợt dạ nhìn nghiên mực bị nó làm đổ, còn cả vết mực trên quần áo Hoa Thiên Cốt và trên người. Nó trốn sau lưng Hoa Thiên Cốt, để lại trên tờ giấy trắng dưới đất một hàng dấu chân nhỏ hình hoa mai màu đen.

Bạch Tử Họa bắt đắc dĩ cười gượng: “Học lâu như thế mà chỉ biết viết nhất, nhị, tam?”

“Đâu, con có tiến bộ mà, hôm nay con biết viết chữ này rồi.” Hoa Thiên Cốt kéo tờ giấy ra, đưa đồng chữ “bát” và “thập” xiêu xiêu vẹo vẹo cho hẳn. Bạch Tử Họa dở khóc dở cười, vuốt đầu nàng.

“Được rồi, ăn cơm đã.”

Trên bàn cơm, Hoa Thiên Cốt ôm thú Hanh Túc trong lòng, vừa ăn như hổ đói, vừa đút cho nó ăn. Thú Hanh Túc có vẻ cực kì hưởng thụ cơm dâng tận miệng, sung sướng gầm gừ.

Bạch Tử Họa nhớ tới Đường Bảo lại thấy phiền lòng. Thật ra hẳn không hề lo lắng về tình trạng hiện tại của nàng, dù sao nàng cũng là thần, khác người thường. Mười năm, trăm năm, ngàn năm, một ngày nào đó hồn phách tụ tập thành hình lần nữa, trí tuệ sẽ hồi phục như cũ. Nếu lúc đó trí nhớ của nàng vẫn mất, chẳng lẽ hẳn lại vĩnh viễn lừa nàng, làm bộ như chưa từng có chuyện gì xảy ra? Nhưng nếu lúc đó nàng nhớ lại tất cả, hai người bọn họ còn có thể cùng ngồi ăn cơm như bây giờ không?

Không cho nàng gặp U Nhược hay bất kì ai, có lẽ là vì trong tiềm thức hẳn đang sợ, muốn ngăn cách nàng với quá khứ, không để ai kể bất kì chuyện gì cho nàng nghe. Tất cả mọi thứ, chỉ thuộc về một mình hẳn.

“Sur phụ, con nóng, con muốn ra sông tắm.” Hôm nay nàng chạy nên ra rất nhiều mồ hôi, hơn nữa còn dính đầy mực nữa.

“Không được, con không biết bơi.”

“Người mang con đi đi, người tắm cho con.”

“Nam nữ khác biệt, con phải học cách tự tắm.”

“Thế để Hanh Túc đi cùng con.”

“Không được, nó là đực.”

Hoa Thiên Cốt hết chỗ nói, bĩu môi, chỉ vào cái thùng gỗ bé tí đựng đầy nước nóng: “VẬY ĐỔI CÁI TO ĐI, CON KHÔNG THÍCH CÁI KIA.” Nàng cũng đâu phải Hanh Túc, sao mà nhét mình vào cái thùng bé tí ấy được.

“Không được.” Hẳn còn nhớ rõ lần nàng bị trượt chân trong bồn tắm, suýt nữa thì bị chìm.

Hoa Thiên Cốt nước mắt lưng tròng trừng mắt nhìn Bạch Tử Họa.

Bạch Tử Họa ngồi xuống: “Không thì đừng tắm nữa.” Dùng phép thuật thanh tẩy là được.

“Tiểu Cốt thích ngâm nước.” Hoa Thiên Cốt kéo gấu áo Bạch Tử Họa không cho hắn đi, trước kia toàn là mẹ tắm cho nàng, sao sư phụ lại không thể.

Bạch Tử Họa vuốt đầu Hoa Thiên Cốt: “Ngoan, con làm được mà.” Nói xong đặt quần áo sạch của nàng sang một bên, dắt Hanh Túc ra ngoài.

Nhưng chẳng mấy chốc đã nghe thấy tiếng thét thảm thiết trong phòng, Bạch Tử Họa chạy vọt vào, chỉ thấy Hoa Thiên Cốt ngã sấp dưới đất cạnh thùng gỗ, cơ thể trắng trẻo trần truồng của nàng đầm nhứ cả máu.

“Chết tiệt!”

Bạch Tử Họa kéo nàng dậy, nhét vào thùng gỗ, thành thạo rửa sạch sẽ, bọc khăn lại, rồi lại thành thạo mặc quần áo cho nàng.

Hắn bắt đầu hơi hoài nghi không biết mình là sư phụ hay là cha nàng nữa.

Trước kia không phải hắn chưa từng thấy cơ thể chưa dậy thì này, nhưng khi đó chỉ coi mình là sư phụ của nàng. Bây giờ đã hiểu tình yêu mình dành cho Tiểu Cốt, dù không có ý xấu nhưng cũng khó tránh khỏi cảm giác mất tự nhiên.

Hoa Thiên Cốt có chút oan ức nhìn hắn đang chau mày. Người ta đâu có cố ý ngã, ai bảo người để quần áo của nàng ở xa như thế.

Bạch Tử Họa dường như biết nàng nghĩ gì, lắc đầu nói: “Không để xa thì đã bị con làm ướt từ lâu rồi.”

Hoa Thiên Cốt hơi buồn ngủ, ngáp dài rồi vùi đầu vào lòng hắn, Bạch Tử Họa lau tóc cho nàng, thấy hình như nàng ngủ rồi, bèn ôm tới chiếc giường phòng bên, đang định đặt xuống thì không ngờ vạt áo lại bị nàng nắm chặt.

Hắn nhẹ nhàng tách móng vuốt nhỏ ra, Hoa Thiên Cốt mơ màng mở mắt.

“Đừng mà, con muốn ngủ với người cơ.”

Bạch Tử Họa không biết phải làm sao, đành ôm nàng vào trong lòng mình, đắp chăn cho nàng, mình cũng nằm xuống, lúc này Hoa Thiên Cốt mới an tâm ngủ. Một năm trước lúc nàng vừa đến đây, hầu như đêm nào cũng khóc văng trời. Bây giờ sống với hắn lâu mới khá hơn một chút, không còn ảm ỉ đòi về nhà với mẹ nữa. Nhưng nàng vẫn sợ, đêm nào cũng muốn ngủ cùng hắn, hắn không ngủ thì nàng cũng không chịu ngủ. Thỉnh thoảng nhân lúc nàng ngủ say đưa sang phòng bên thì nửa đêm nàng lại mò lên giường hắn. Bạch Tử Họa nghĩ sau này nàng sẽ dần trưởng thành, không thể có thói quen xấu này được, nhưng lại không thắng nổi nước mắt nước mũi tèm lem của nàng, đành phải chiều theo.

Bạch Tử Họa ôm cơ thể nhỏ nhỏ của nàng vào lòng, khó tránh nghĩ tới những chuyện trong quá khứ. Hắn không ngừng ép mình quên, nhưng nỗi đau này quá sâu sắc, nỗi ám ảnh tự tay giết nàng, còn cả sự tra tấn suốt ba mươi năm bao lần hiện về trong mơ khiến hắn giật mình run rẩy tỉnh lại, rồi lại ôm chặt nàng vào lòng như sắp nghẹt thở.

Bình tĩnh và thản nhiên chẳng qua chỉ là vẻ ngoài mà thôi, hắn như ngọn núi lửa tạm thời bị nàng kìm hãm, lúc nào cũng trực phun trào. Bây giờ hắn bắt lão bắt tử, bắt thương bắt diệt, còn nàng lại như một đóa hoa mỏng manh, chỉ cần hơi bất cẩn là sẽ xảy ra đủ chuyện nguy hiểm. Tim hắn vẫn căng như dây đàn, sóng ngầm mãnh liệt, không dám để nàng rời khỏi tầm mắt của mình dù chỉ một giây, không thể chịu thêm đả kích mất đi nàng lần

nữa. Hấn thường mở to mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt đang ngủ say của nàng cả đêm, đầu trống rỗng.

Hấn khẽ thở dài, kéo nàng vào trong lòng mình.

Nhưng vì sao nó lại tới sớm như vậy? Bấm tay nhắm tính, còn hai trăm lẻ ba năm nữa.

“Sur phụ...”

Đang nhập định thì thoáng nghe thấy một tiếng lẩm bẩm, thần hồn hấn lập tức quay về, đầu óc tỉnh táo lại. Tiếng thì thầm của hoa cỏ ngoài cửa sổ như gần sát bên tai, nhưng hấn vẫn không mở mắt ra, bỗng thấy người mình như bị vật nặng nào đè lên, mới sáng sớm tinh mơ vừa dậy đã bắt đầu xoay tới xoay lui.

“Sur phụ?”

Nhóc con kia thậm thà thậm thụt khẽ gọi một tiếng thăm dò, Bạch Tử Họa vẫn không động đậy, trong bụng lại buồn cười, vì sao lại nằm sấp trên người hấn chứ, đúng là kiếp trước đến kiếp này đều không bỏ được thói xấu.

Hoa Thiên Cốt thấy Bạch Tử Họa vẫn chưa tỉnh, bắt đầu vui vẻ, chiếc cầm nhỏ đặt trên ngực hấn cọ qua cọ lại, sau đó cẩn thận vươn tay chạm vào gò má hấn. Nếu Bạch Tử Họa tỉnh, nàng còn lâu mới dám làm càn như thế, mặc dù bình thường sư phụ rất tốt với nàng nhưng chưa từng cưng chiều, quy định cái gì làm, cái gì không nên làm rất nghiêm khắc. Thỉnh thoảng mặt còn nghiêm lại, lạnh như băng, rất đáng sợ.

Mọi khi nàng ngủ rồi sư phụ vẫn chưa ngủ, khi nàng dậy sư phụ đã dậy rồi, hoặc người thỉnh thoảng gặp ác mộng mà ôm chặt nàng vào trong lòng tới khó chịu, làm nàng phải há hốc miệng rồi lập tức bật dậy. Nàng chưa từng thấy dáng vẻ người im lặng nhắm mắt ngủ, đẹp tới khiến nàng không

thể dời mắt. Vẻ đẹp này không giống với vẻ đẹp của tỷ gì trước kia luôn chơi với nàng. Vẻ đẹp của tỷ ấy ai ai cũng thích, còn của sư phụ vừa khiến người ta sợ lại vừa khiến trái tim loạn nhịp, muốn tới gần lại không dám nhìn thẳng vào mắt người.

Chẳng mấy khi người ngủ, Hoa Thiên Cốt đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội, vươn tay lên sờ mặt, lướt qua chóp mũi rồi gầy gầy hàng mi của người.

Bạch Tử Họa dở khóc dở cười, buổi sớm đẹp và dễ chịu khiến hắn hơi mê say, nên cũng để mặc nàng làm càn, chỉ cảm thấy những thứ trên mặt đều bị nàng nghịch qua, sau đó đột nhiên có một bóng người phủ lên, bờ môi chột lạnh, không kìm được khẽ run.

Hoa Thiên Cốt hôn trầm thành công, đang hớn hờ đắc ý bỗng thấy Bạch Tử Họa mở mắt, sợ quá vội vàng úp mặt lên ngực hắn, nhắm mắt lại làm bộ ngủ, để giống thật còn cố tình ngáy hai tiếng như con heo nhỏ.

Bạch Tử Họa cup mắt nhìn nàng, cực kì bất đắc dĩ trông ra ngoài cửa sổ. Bầu trời cao xanh vời vời, lòng hắn như một dòng suối trong, yên ả mà tràn đầy sức sống. Hắn dùng chính nỗi đau của mình, nỗi đau của người khác, máu và xương thịt của bao nhiêu người, chất chồng nên cuộc sống tưởng chừng hạnh phúc ngày hôm nay, tuy rực rỡ lấp lánh, lại mỏng manh dễ vỡ như ngọc lưu ly, không chịu nổi một đả kích.

Hắn nhẹ nhàng vuốt tóc Hoa Thiên Cốt: “Tiểu Cốt, nửa tháng nữa là tới sinh nhật con, ta đưa con xuống núi thăm cha mẹ và em trai, em gái.”

Hoa Thiên Cốt vừa nghe đã quên khuấy chuyện mình đang giả bộ ngủ, hưng phấn ôm cổ Bạch Tử Họa.

Thường thì cứ nửa năm Hoa Thiên Cốt lại về nhà ở hai ba ngày, năm người cùng ở trong một gian nhà đơn sơ đã chật rồi, đương nhiên không có

chỗ cho Bạch Tử Họa. Sau khi đưa nàng về, Bạch Tử Họa liền biến mất, chờ cách đó không xa, đôi khi còn đứng trong gió cả đêm.

Trước kia hắn lao tâm khổ trí vì Trường Lưu và Tiên giới, rong ruổi khắp nơi, trong lòng chỉ có lẽ phải và chúng sinh, tuy vất vả, cuộc sống lại phong phú và giàu ý nghĩa. Giờ đây, trong số mệnh đơn điệu mà đặng đặng này, chỉ còn lại mình Hoa Thiên Cốt.

Hắn thường hay hoang mang, nghĩ rằng mình đã chết hoặc đang nằm mơ, còn Tiểu Cốt chính là ảo ảnh mà hắn dùng để tự an ủi.

Cảnh tượng tự tay giết nàng đó không hề mờ đi theo năm tháng, tra tấn hắn cả ngày lẫn đêm, hơn cả lăng trì, còn Tiểu Cốt không hề nhớ gì mà chỉ là thuốc giảm đau tạm thời cho hắn. Hắn vẫn không hiểu, rốt cuộc nàng đã hận hắn tới mức nào mới có thể tàn nhẫn và tuyệt tình như thế. Rồi sẽ có một ngày nàng hồi phục hoàn toàn, lúc đó hắn biết phải làm sao?

Do dự mãi, chớp mắt năm năm đã trôi qua, Hoa Thiên Cốt đã mười ba, mấy năm nay nhờ Bạch Tử Họa dốc lòng điều trị mà cơ thể khỏe lên rất nhiều. Có điều khả năng phản ứng và tư duy các mặt vẫn chậm chạp, không biết kém hơn kiếp trước đến bao nhiêu lần. Nhưng nàng đã dần có dáng thiếu nữ, giống trước kia như đúc, Bạch Tử Họa thấy thế vừa vui mừng, vừa kinh ngạc lại vừa sợ.

“Sư phụ, sư phụ, cuối cùng con cũng học xong rồi.” Hoa Thiên Cốt ló đầu vào trong thư phòng của Bạch Tử Họa, cầm tay áo kéo hắn vào sân.

“Học xong cái gì?” Bạch Tử Họa rút tay không ai hay.

“Kính hoa thủy nguyệt đó! Con luyện cho người xem!”

Hoa Thiên Cốt phấn khởi múa kiếm. Trước kia nàng thấy Bạch Tử Họa múa bộ kiếm pháp này trong sân, đúng là khiến thần tiên cũng phải kinh

ngạc. Nàng cứ quần lấy người đòi học, học suốt hai năm, chỉ thuộc được hai ba chiêu đầu tiên. Hơn nữa tuy nói học xong, thực tế chỉ có thể nói là không tệ. Tay chân vụng về, ra chiêu không có lực, hơn nữa còn chưa hề đạt tới trình độ múa kiếm lưu loát như nước chảy mây trôi một tí nào.

Bạch Tử Họa nhìn nàng, khẽ nhíu mày. Đòi người ngăn ngủi, dựa vào trình độ của nàng, cho dù có là tự hấn dạy cũng không biết phải tới năm nào tháng nào mới thành tiên. Chẳng lẽ, lại trơ mắt nhìn nàng chết thêm lần nữa, rồi lại đưa nàng vào vòng luân hồi ư?

Hoa Thiên Cốt dừng lại gạt đồng mồ hôi như mưa chờ Bạch Tử Họa khen, lại thấy người ngơ ngẩn không nói gì, bĩu môi, nhào vào lòng hắn, ôm cổ nằm úp lên như mọi khi.

Cảm nhận được bộ ngực đang phập phồng dữ dội của nàng đã không còn bằng phẳng như lúc trước mà trở nên hơi mềm, Bạch Tử Họa hốt hoảng, đẩy mạnh nàng ra.

Không thể đợi thêm nữa...

Hoa Thiên Cốt nhìn bát canh hoa đào đặt trên bàn, vui vẻ cầm lấy thìa. Nàng thích ăn canh hoa đào sư phụ làm nhất, nhưng không biết vì sao sư phụ lại rất ít làm, Chỉ đôi khi nàng học thật tốt mới thưởng cho nàng. Xem ra hôm nay mình múa kiếm làm sư phụ rất hài lòng, nàng đắc chí nghĩ.

Bạch Tử Họa ngồi một bên nhìn nàng, ánh mắt phức tạp.

“Sư phụ, người không ăn à?” Hoa Thiên Cốt xúc một muống nhỏ đưa tới bên miệng Bạch Tử Họa, Bạch Tử Họa lại bất thành lỉnh nấp lấy tay nàng.

“Tiểu Cốt, con muốn lớn lên không?”

Hắn đã cho tiên được luyện chế vào bát canh này, sau khi ăn mặc dù không thể chân chính thành tiên, cũng không có đạo hạnh, nhưng có thể trường sinh bất lão. Nói cách khác nàng giống như kiếp trước, vẫn giữ dáng vẻ này. Có điều Hoa Thiên Cốt kiếp trước khi nào cũng có thể khiến mình lớn lên, nhưng bằng tư chất đời này của nàng, bất kể ra sao cũng không đến mức đó được. Nói cách khác, uống bát thuốc này xong, nàng vĩnh viễn chỉ có thể làm một đứa bé.

Hoa Thiên Cốt cười nhìn hắn: “Đương nhiên là có, con chỉ hận ngày mai không thể cao bằng sư phụ luôn thôi. Con trưởng thành rồi sẽ không sợ bị người khác bắt nạt, còn có thể bảo vệ cha mẹ và sư phụ nữa.”

Bạch Tử Họa im lặng không nói gì, chẳng lẽ hắn thật sự vì mục đích riêng của mình mà cướp đoạt quyền trưởng thành khi nàng không biết gì ư? Nhưng chỉ có làm vậy nàng mới có thể ở bên hắn như thế này, sẽ không có bất kì nguy hiểm gì nữa.

“Sư phụ?” Hoa Thiên Cốt khó hiểu nhìn người, bỗng thấy người phẩy tay áo lên, hất văng bát canh xuống đất.

“Không được ăn.” Chờ thêm đã, chờ thêm vài năm nữa đã.

Thấy Bạch Tử Họa quay người bỏ đi, Hoa Thiên Cốt vội vàng chạy theo, ôm chầm lấy eo hắn từ phía sau: “Sư phụ, người sao thế, Tiểu Cốt lại làm gì khiến người tức giận ạ?”

Bạch Tử Họa chậm rãi quay người lại ngồi xuống nhìn nàng, khẽ vỗ đầu Hoa Thiên Cốt: “Không. Tiểu Cốt rất ngoan. Đồng ý với sư phụ, bất kể sau này có xảy ra chuyện gì cũng không rời xa sư phụ.”

Hoa Thiên Cốt chỗ hiểu chỗ không gật đầu: “Đương nhiên con sẽ không rời xa sư phụ. Nhưng sư phụ, con có thể luyện xong kiếm rồi xuống núi hành tẩu giang hồ không? Bác kể chuyện trong thôn kể mấy chuyện về đại hiệp hay lắm! Ngày nào cũng chỉ có hai chúng ta và tiểu Hanh Túc ở trong Vân Sơn, chán ơi là chán!” Những thứ có thể chơi nàng chơi chán rồi, cho

nên cứ nửa năm xuống núi một lần là dịp nàng vui vẻ nhất, sư phụ thỉnh thoảng còn ôm nàng bay.

Vòng tay ôm nàng đột nhiên siết chặt, Bạch Tử Họa nhìn nàng: “Tiểu Cốt, con không thích ở trên núi với sư phụ sao?”

Hoa Thiên Cốt vội vàng lắc đầu như trống bỏi: “Không không, con chỉ...” Chỉ là có đôi khi nàng nhớ lũ bạn, tuy bọn nó trước kia hay bắt nạt nàng, nhưng mỗi khi nàng về bọn nó lại rất vui, lại còn cho nàng ăn kẹo nữa. Ở trên núi, ngoài sư phụ ra thì ngay cả một người bạn nói chuyện cũng không có.

Vẻ đau đớn và hoang mang chợt lóe trong mắt Bạch Tử Họa như đâm vào lòng nàng, Hoa Thiên Cốt có chút sợ ôm lấy cổ người, cái miệng nhỏ nhắn ra sức chạm lên mặt người.

“Tiểu Cốt thích sư phụ nhất, sư phụ nói không đi thì không đi đâu cả, mãi mãi ở trên núi với sư phụ.”

Bạch Tử Họa không tránh, mặc cho đôi môi mềm như cánh hoa của nàng mon trón lên má mình, rồi đặt lên dấu hôn, vết sẹo trên cánh tay trái lại bắt đầu đau dữ dội, tầm mắt hấn dần mờ đi.

Bọn họ đều bệnh rồi, không thể trọn vẹn được nữa.

Lại bốn năm trôi qua, Hoa Thiên Cốt đã mười bảy tuổi.

“Tiểu Cốt, nói bao nhiêu lần rồi, những sách vi sư dạy con quên hết rồi à, nam nữ thụ thụ bất thân, con không thể ngủ cùng giường với ta.”

Hoa Thiên Cốt đâu thèm quan tâm nhiều thế, vẫn ra sức chui vào chăn. Haizz, sao mùa đông ở Vân Sơn ngày càng lạnh thế nhỉ? Tuy nhiệt độ cơ thể quanh năm của sư phụ cũng không ấm hơn được bao nhiêu, nhưng có người bên cạnh vẫn rất yên tâm.

“Sư phụ, con lạnh!” Bàn tay nhỏ bé của nàng thành thạo đặt lên eo Bạch Tử Họa, đang định mò vào áo trong thì bị một bàn tay lớn bắt được. Hoa Thiên Cốt cười khi, cơ thể ép sát Bạch Tử Họa từ phía sau, cầm tựa lên hõm vai người, tiếng thở khe khẽ ở phía sau cùng hơi nóng bên tai khiến Bạch Tử Họa ngượng ngùng nghiêng người đi, Hoa Thiên Cốt thừa dịp chui đầu vào trong lòng người, “Hà” to một tiếng lên mặt hân.

Cảm giác được sự mềm mại trong lòng, Bạch Tử Họa không kìm được mà nóng cả mặt. Muốn đẩy nàng ra xa một chút, nàng lại lập tức quán lên như rắn.

“Sư phụ, chúng ta có thể xuống núi sớm hơn không, rồi thuận tiện đi dạo đâu đó?” Sau lần nàng nói ở núi chán với sư phụ, sư phụ thường nhân dịp đưa nàng về thăm nhà rồi đi ngao du sơn thủy xung quang. Nhưng có vài lần gặp mấy người, trong đó có một người cứ nhào lên ôm lấy nàng khóc gọi sư phụ, sư phụ, khiến nàng sốc ngay đơ, sư phụ thì bực mình, còn chưa đợi nàng hiểu chuyện gì xảy ra đã đưa nàng đi. Có vẻ những người kia cũng quen nàng, nhưng nàng lại chưa thấy họ bao giờ, tại sao lại gọi nàng là sư phụ chứ?

“Con muốn đi đâu?”

“Con cũng không biết, chỉ cần có thể ra ngoài chơi là con thấy vui rồi!” Hoa Thiên Cốt nằm trước ngực Bạch Tử Họa, nghĩ tới việc mong ngóng bấy lâu nay, cố gắng luyện công cuối cùng cũng chờ được ngày này thì cực kì phấn khích.

Bạch Tử Họa mỗi khi nhìn thấy khuôn mặt đẹp tới đất trời nghiêng ngả như khi nàng là Yêu Thần, ngực lại đau âm ỉ. Khuôn mặt đó giờ không còn vẻ khinh miệt thiên hạ và hùng hổ dọa người nữa, thay vào đó là nụ cười ngây thơ như đứa trẻ.

“Ừm, nếu con thích, ăn sáng xong chúng ta sẽ xuống núi. Ta dậy trước, con cứ ngủ đi, kéo đi đường mệt.”

Nói xong không để ý tới sự kháng nghị của Hoa Thiên Cốt ra ngoài tới tỉnh thất. Hoa Thiên Cốt cắn chần lẩn lộn trên ghế nằm. Không biết ngủ từ lúc nào, lúc mở mắt đã thấy qua trưa. Hình như sư phụ vẫn còn trong tỉnh thất, nàng nhìn đồng tóc rối bù của mình, cực kì bất nhã ngáp một cái. Trước kia toàn là sư phụ chải giúp nàng, hôm nay nàng tự chải vậy. Hoa Thiên Cốt lấy nịt buộc tóc ra sau đầu, rửa mặt xong liền chạy tới tỉnh thất.

Bỗng nàng thấy một con chim ngũ sắc đậu trước phòng, đôi mắt đen láy đảo liên tục, tiếng hót cực kì du dương. Tuy trên Vân Sơn có nhiều thú lạ quý hiếm, nhưng phạm vi nàng có thể hoạt động lại hữu hạn nên rất khó gặp. Nàng hưng phấn chạy lên trên, con chim kia lại không bay đi, lên thêm mấy bước nữa, đúng lúc định vươn tay lên sờ nó thì nó lại nhảy lên trước mấy bước. Hoa Thiên Cốt đuổi theo, nó lại nhảy thêm vài bước, không gần không xa. Bất tri bất giác đã tới vườn trúc nàng chẳng mấy khi đến. Tuy rằng lúc chán đã lật tung cả nơi này lên, nhưng vì sư phụ không cho vào vườn trúc, lại có khóa nên quả là nàng chưa vào bao giờ.

Lúc này con chim bay lên, cái mỏ nhọn hoắt gõ gõ lên khóa, một ánh sáng bạc chột lóe, chiếc khóa rơi lạch cạch xuống đất. Hoa Thiên Cốt thấy cửa mở thì quên luôn chuyện con chim, tò mò đi vào.

Trong phòng thật ra cũng chẳng có gì, chỉ bày một ít đồ vớ vẩn, nhưng rất sạch sẽ. Hoa Thiên Cốt tiện tay lật lật, bỗng thấy trong ngăn kéo có mấy viên ngọc hoa và trâm cài, tiện tay lấy một chiếc cài lên đầu. Thăm nghĩ, trên Vân Sơn không có phụ nữ, chẳng lẽ sư phụ mua cho mình? Không được, để lại vẫn hơn, chờ sư phụ tự tay tặng vậy.

Còn có vài bộ quần áo nhưng nhỏ quá, nàng chắc chắn không mặc vừa. Trên án còn có một hộp gỗ Tử Đàn chạm hoa đựng rất nhiều tranh, Hoa Thiên Cốt cầm lên xem, bật cười, không phải trong tranh đều là sư phụ sao?

Lại nhìn xuống phần lạc khoản – Hoa Thiên Cốt.

Kì lạ, nàng vẽ bức tranh này khi nào, sao nàng không nhớ gì hết. Hơn nữa bằng cái tay vụng về của nàng làm sao vẽ được sư phụ như thế, có thể vẽ rõ mắt và mũi là đã rất tốt rồi.

Nhìn lại ngày tháng, không khỏi ngạc nhiên. Hơn sáu mươi năm trước...

Lập tức nàng có chút hoang mang, chỉ thấy không đúng ở đâu đó, lại không nghĩ ra được. Sáu mươi năm trước nàng sao có thể vẽ cho sư phụ nhiều bức tranh đến thế?

Cất bức tranh lại như cũ, gài đầu quay về. Con chim nhỏ kia vẫn ở đây, vỗ vài cái, bỗng cái khóa kia lại treo lên cửa.

Tất cả giống như chưa từng xảy ra, nhưng lúc xuống núi chơi nàng như đi vào cõi tiên.

Cho đến tận khi về nhà, ngủ say tới nửa đêm, nàng mới bừng tỉnh. Thì ra Hoa Thiên Cốt kia không phải là nàng, tên nàng vốn là sư phụ đặt. Hoa Thiên Cốt là một người khác, nàng không phải là Hoa Thiên Cốt, chỉ dùng tên của người đó mà thôi.

Chương 12: Đâu phụ của hòa thượng

Sự thật khiến Hoa Thiên Cốt có chút đả kích, nàng không hiểu mình rốt cuộc là ai, nhưng nhất thời vẫn chưa muốn tượng ra cái chuyện thể thân hay không này, chỉ tò mò rốt cuộc Hoa Thiên Cốt là người thế nào, tại sao sư phụ lại lấy tên người đó đặt cho nàng. Lòng nàng có chút khó chịu bởi vì nàng không phải là Hoa Thiên Cốt duy nhất trong mắt người. Hoa Thiên

Cốt kia như thế nào? Thông minh hơn nàng, xinh đẹp hơn nàng, ngoan hơn nàng, khiến sư phụ thích hơn nàng?

Vừa đi vừa nghĩ, người phía trước đứng lại nàng cũng không biết, đứng ngay vào đầu.

“Tiểu Cốt, sao thế?”

Trước kia mỗi lần từ nhà về nàng đều vui vẻ líu ríu không ngừng, lần này lại có chút kì lạ, lẽ nào kí ức đã dần hồi phục rồi? Không thể nhanh như vậy chứ? Bạch Tử Họa nghĩ vậy mặt tái thêm vài phần.

Nếu là Hoa Thiên Cốt trước kia, để không làm Bạch Tử Họa lo lắng, bất kể gặp chuyện gì nhất định sẽ tự mình gánh vác, vui vẻ nói không sao. Nhưng Hoa Thiên Cốt bây giờ, vừa không biết nói dối vừa không biết giả vờ, càng không biết cái gì là bận lòng, bụng có thắc mắc hay tò mò sẽ nói hết với Bạch Tử Họa. Cho nên đúng lúc nàng gãi đầu, chuẩn bị nói cho người những gì thấy trong vườn trúc, hỏi người Hoa Thiên Cốt là ai thì đã thấy Bạch Tử Họa lạnh tanh, xoay người sang chỗ khác.

“Ai? Ra đây!”

Hoa Thiên Cốt hơi kinh ngạc nhìn xung quanh, không thấy người, lại thấy một hình vẽ và chữ viết màu vàng cực lớn trên mặt đất, bọn họ bị nhốt trong trận. Mấy năm nay nàng luôn sống dưới sự chăm sóc và bảo vệ chu đáo của Bạch Tử Họa, đừng nói là nguy hiểm, nàng hầu như chưa từng tiếp xúc với người khác. Lần đầu tiên gặp chuyện thế này, vì có Bạch Tử Họa ở bên cạnh nên nàng không hề sợ hãi, thậm chí còn có chút hưng phấn, đưa chân giẫm lên mây phù tự phát sáng này.

“Tiểu Cốt, đừng lộn xộn.” Bạch Tử Họa cầm cổ áo sau kéo nàng tới bên người, dùng ánh sáng bảo vệ. Trận pháp này mạnh thì mạnh, nhưng vẫn không giam nổi hắn. Hắn chỉ tò mò là ai dám bày trận, tám chín phần là con nhóc U Nhược kia, lần nào cũng thế, dùng mọi cách tới gây sức ép. Không phải hắn thật sự không muốn hai thầy trò họ gặp lại, chỉ hy vọng Hoa Thiên

Cốt kiếp này có thể sống đơn giản hơn, bắt đầu lại mọi việc mà không biết nhiều chuyện trước kia.

[©STE.NT](#)

Trong trận nổi vài làn khói như màn sương, như thể có sinh mệnh, bất thành linh công kích dữ dội, tựa như có vô số xúc tua và lưỡi kiếm vô hình, tách hẳn và Hoa Thiên Cốt ra. Bạch Tử Họa vung tay áo lên, gió mây cuộn cuộn, chỉ trong nháy mắt đám khói đã vỡ ra rồi tản đi. Lúc này bỗng nghe thấy tiếng hét chói tai của Hoa Thiên Cốt ở sau lưng, Bạch Tử Họa quay ngoắt đầu lại, nhưng người đã biến mất.

Sao có thể, rõ ràng có tấm màn sáng của hắn bảo vệ. Huống chi trận pháp này trong mắt hắn chỉ là trò mèo, không thể có người ra tay chỗ nào mà hắn không biết. Là ai đang ngấm ngầm giở trò, dám cướp người không coi hắn vào đâu?

Mặt Bạch Tử Họa lạnh như băng. Tay phải kết ấn đảo xuống dưới, chưởng phong xông thẳng xuống đất, ngay lập tức phong ấn phù tự như bị hòa tan, biến thành ánh vàng rực rỡ bắn thẳng lên, mang theo một làn gió lạnh như đến từ địa phủ, thổi tấm áo bào trắng bay phấp phật. Chiếc lưới màu vàng cực lớn trên trời cũng nổ ầm, hóa thành những hạt bụi vàng bay trong gió.

Bạch Tử Họa cũng không thấy đâu, nháy mắt đã tới đỉnh núi đối diện.

“A...” Lại một tiếng hét chói tai vang lên.

U Nhược nhìn Bạch Tử Họa đột nhiên xuất hiện trước mặt, sợ run cầm cập.

Trên mặt Bạch Tử Họa vẫn không có thái độ gì, nhưng tay đã bóp cổ con bé, dùng một giọng vô cùng bình tĩnh hỏi: “Đừng làm càn nữa, người đưa Tiểu Cốt đi đâu rồi?”

U Nhược sợ tới mức suýt khóc, ra sức lắc đầu: “Con không biết, con không biết, con vốn định dùng trận giữ chân Tôn thượng rồi cướp sư phụ đi. Nhưng không hiểu sao đột nhiên có một trận gió thổi tới khiến con không thể cử động cũng không nói được.” Nó nghe nói mai rùa tinh ngàn năm bày trận cực kì lợi hại nên cố ý chạy tới hoàng cung trộm, ai dè vẫn không chịu nổi một đòn của Tôn thượng, nhưng rốt cuộc là ai dám đục nước béo cò?

Bạch Tử Họa đương nhiên biết U Nhược không làm được thế này, chưa đợi con bé nói hết đã không thấy bóng dáng đâu.

U Nhược không biết làm thế nào, đứng đó khóc gọi với theo: “Tôn thượng, giải phép cho con đã, con và người cùng đi tìm sư phụ.”

Trả lời nàng chỉ là những tiếng ve liên hồi.

“Hu hu hu, vì sao lại thế?” Con bé đã cố gắng giải được một nửa, nhưng sao tay và chân lại không giải được, chỉ có thể giang tay ra như bù nhìn, đồ dẫn đứng đó. Dù gì nó cũng là đồ tôn của người cơ mà, Tôn thượng tuyệt tình quá! Sớm biết thế này đã nghe lời Lạc Thập Nhất và Hỏa Tịch không giấu họ lên ra ngoài, bọn họ không thấy mình đâu liệu có đi tìm mình không, hu hu...

Không biết bị nướng dưới ánh nắng bao lâu, không dùng được phép thuật, nó sắp tiêu rồi. Bình thường nó quan tâm tới làn da trắng nhất, lần này không biết phải bôi bao nhiêu dầu cá Đông Hải mới trắng lại được đây. Đúng lúc đang buồn ngủ thì bỗng nghe thấy tiếng tràng hạt vang lên lạnh lạnh. Có người tới, U Nhược vui mừng khôn xiết.

“Có ai không? Cứu mạng! Cứu mạng!”

Âm thanh chậm rãi tới gần, cây cối bị đẩy ra, mắt con bé lóe lên, hô, cái đầu trọc sáng quá! Hóa ra là một chàng hòa thượng khôi ngô tuấn tú.

Hòa thượng cầm pháp trượng trong tay, từ từ đi tới trước mặt nàng.

“Xin hỏi thí chủ, người là...”

U Nhược chỉ muốn tìm một cái cây đập đầu chết luôn cho xong, khỏi mất mặt Trường Lưu.

“Đại sư cứu ta! Ta bị kẻ gian điểm huyết.” Trông tên này mặt mũi hiền lành, chắc sẽ không lừa đi đâu nhỉ?

Hòa thượng chống pháp trượng đi quanh nó một vòng, nhìn một lúc lâu, mới rì rì khó xử nói: “Nhưng thí chủ, bần tăng không biết giải huyết...”

Đương nhiên người không biết rồi, đây là phép thuật chứ có phải là điểm huyết quái đâu, U Nhược gắng nói thăm: “Không sao, không sao, đại sư, ta chỉ nhờ ngài đưa ta vào chỗ râm thôi, tới giờ huyết sẽ tự giải, nếu không ta sẽ bị mặt trời nướng cháy mất.”

Hòa thượng lắc đầu nguây nguậy: “A di đà phật, thí chủ, nam nữ thụ thụ bất thân.”

U Nhược mặt buồn rười rượi, bụng thì mắng ngàn vạn lần con lừa chết tiệt, con lừa thối tha.

“Đại sư, chẳng lẽ người thấy chết mà không cứu, nhìn ta bị cháy thành hòn than sao? Sau này ngài bảo ta lập gia đình kiểu gì?”

Hòa thượng trầm ngâm một lát, cởi áo cà sa xuống phủ lên đầu U Nhược, che ánh nắng chói chang cho con bé. U Nhược tức lắm nhưng ghen hòng, ngượng ngùng không nói gì nữa, đành phải lại cố phá tan phép thuật kìm hãm.

Một canh giờ trôi qua, nhìn hòa thượng vẫn giang tay lên che nắng cho nàng, đầu chảy đầy mồ hôi, U Nhược áy náy.

“Đại sư, nên gọi thế nào?”

“Pháp danh của bạn tăng là Ngạn Nguyệt.”

U Nhược ngẩng đầu thấy chuỗi phật châu trên tay hấn, trên cổ tay còn có một cái bớt hình mặt trăng màu đỏ.

Ngạn Nguyệt theo ánh mắt nàng nhìn vào cổ tay của mình: “Từ khi sinh ra đã có rồi, người nhà nói ta có duyên với phật, từ nhỏ đã đưa ta tới chùa tu hành.”

“À...” Có cái gì đó cứ mờ mờ bồng bênh trước mắt, nhưng lại không bắt được.

U Nhược hết cách đành phải tiếp tục giải trạng thái bù nhìn cho mình, không ngờ kéo dài tới tận khi mặt trời xuống núi.

“Ta vẫn nóng quá, Ngạn Nguyệt đại sư!” Vậy là Ngạn Nguyệt bèn ngắt một cái lá quạt cho con bé.

“Ta đói rồi, Ngạn Nguyệt đại sư!” Vậy là Ngạn Nguyệt lại đi hái hoa quả, ngượng ngừng dứt cho nàng ăn.

“Ngạn Nguyệt đại sư, có con gì cắn ta, lưng ta ngứa!” Vậy là Ngạn Nguyệt lại cầm một cành cây gãi cho nàng từ xa.

“Ngạn Nguyệt đại sư, trời tối rồi, ta sợ lắm, ngài nhất định không được bỏ ta lại một mình đâu đấy!” Nếu trước kia là không giải được, thì giờ U Nhược lại thấy rất vui, lười giải.

Ngạn Nguyệt vẫn ở bên con bé, mặc nàng sai bảo, không ngờ đêm đến đột nhiên lại mưa to. Ngạn Nguyệt tiếp tục cầm áo cà sa che mưa cho U

Nhược, còn mình ướt đầm đứng trong mưa. U Nhược nhìn bóng hắt, bỗng cảm thấy thật cao lớn, ngọt ngào và ấm áp dần tỏa khắp lòng con bé.

Đột nhiên thấy hai đốm sáng xanh biếc trong lùm cây, một bóng đen gây trơ xương còng lưng từ từ đi ra, sau đó ngày càng nhiều đốm xanh hơn.

Chết cha, gặp sói!

U Nhược cực kì ân hận, chỉ vì ham chơi và để hòa thượng kia ở bên nó thêm lúc nữa, kết quả vẫn chưa hóa giải hết phép thuật, bây giờ gặp nguy hiểm, Ngạn Nguyệt trối gà không chắt phải làm thế nào bây giờ?

“Ngạn Nguyệt đại sư! Đi mau đi!”

Ngạn Nguyệt sao có thể bỏ con bé lúc này, chỉ kiên định lắc đầu, bảo vệ nàng ra sau người, dùng chính cơ thể mình chắn lũ sói nhào lên. Máu văng tung tóe, U Nhược tức phát điên, đứng vào giây cuối cùng giải được phép thuật, ánh sáng bùng lên dữ dội. Một tay con bé ôm lấy Ngạn Nguyệt rồi bay vút lên trời, thấy tay và chân hắt đều bị cắn thương, tức đến răng run cầm cập. Chỉ tay một cái một con sói đã bị chém thành hai nửa. Sau đó con thứ hai, con thứ ba...

Trong tiếng sấm rền đêm đen, ánh mắt U Nhược ướt đầm đìa như Tu La. Ngạn Nguyệt biết con bé chắc chắn không tầm thường, nhưng vì mất máu quá nhiều, đầu óc không tỉnh táo, cố sức kéo hai tay U Nhược, muốn nàng đừng giết nữa, sau đó ngất đi.

U Nhược đành dừng tay, vốn định đưa hắt cùng về Trường Lưu Sơn, nhưng lại nghĩ đến cảnh đường đường là trưởng môn tôn sư lại ôm một hòa thượng về thì còn ra thể thống gì nữa, vậy nên bèn bay tới thành Dao Ca gần đây. Nhìn gương mặt tái nhợt của Ngạn Nguyệt, U Nhược vừa cảm động lại vừa tức giận, đủ loại cảm xúc quấy loạn trong lòng. Con bé không nhìn được đưa tay khẽ vuốt hai gò má hắt, lại có chút phiền não, sao làn da này còn mịn màng trắng trẻo hơn nó thế hả, thế là lại dồn sức nhéo hai cái ăn hết đậu phụ.

Bụng thì thích chí nghĩ: Tiểu hòa thượng nhỏ bé này, của ta chắc rồi!

Còn ở bên này, lúc ấy Hoa Thiên Cốt chỉ cảm thấy có một bàn tay bắt lấy mình từ đằng sau, dưới chân nàng trống không, lập tức ngã lộn nhào. Nghĩ bụng chết cha, lần này chắc chắn là bị kẻ xấu bắt đi rồi. Không ngờ có tiếng người ồn ào xung quanh, vừa mở mắt là một con đường lớn nhộn nhịp. Nàng trở mình đứng dậy, hết nhìn đông rồi lại nhìn tây, kì lạ, rốt cuộc là nhầm chỗ nào?

Ánh mặt trời giữa trưa chói lọi đâm vào mắt nàng, nàng vừa nóng vừa khát, xung quanh lại bao phủ nàng như những con sóng ngoài biển xanh, lần đầu tiên một mình ở một nơi xa lạ, nàng nắm chặt đám tay nhỏ bé, hoang mang bối rối, thấy mình như cái bánh mìn thêu đã chua.

“Sư phụ... sư phụ...” Đi vòng mấy lượt, Hoa Thiên Cốt khóc nức nở tìm Bạch Tử Họa khắp nơi, nhưng sao mà tìm được. Nàng hoang mang kiên trì đi về phía trước, người xung quanh đều kinh ngạc và ngây ngốc nhìn nàng, tự động tránh đường. Đơn giản vì họ chưa từng thấy ai đẹp đến vậy, lại đẹp không có linh khí, không có chiều sâu, trong vẻ ngây ngô, mang theo chút đờ đẫn, tựa như con búp bê sứ chỉ có vẻ bề ngoài, khẽ chạm nhẹ là vỡ. Chẳng lẽ lại là yêu quái?

Vài tên lưu manh gan lớn thật sự không nhận được, vậy nàng hỏi: “Em gái muốn đi đâu?”

Hoa Thiên Cốt nước mắt chứa chan: “Ta muốn đi tìm sư phụ, các người biết sư phụ ta ở đâu không?”

Mấy người nhìn nhau cười, hóa ra cô gái xinh đẹp tuyệt trần này lại là một kẻ ngốc, hôm nay đúng là nhặt được báu vật rồi.

“Em gái, để bọn này đưa em đi tìm sư phụ.” Một tên vô lại vươn tay muốn kéo nàng, nàng theo trực giác lách người ra, nhưng vẫn đi theo mấy

người đó vào trong một hẻm nhỏ.

“Sư phụ đâu? Sư phụ ta ở đâu?” Hoa Thiên Cốt nhìn khắp nơi, phía trước là đường cụt, đâu có sư phụ của nàng.

“Sư phụ ấy à, lát nữa tìm sau, trước để bọn này vui vẻ đã. Nếu em gái thích, ai trong chúng ta làm sư phụ của em cũng được, bọn ta sẽ dạy em chuyện tiêu hồn nhất thế gian.”

Hoa Thiên Cốt thấy bọn chúng không ai có ý tốt xúm lại gần nàng, còn có một người bắt đầu cởi quần áo, nhận ra là gặp phải người xấu, sợ quá khóc thét lên: “Sư phụ, ta muốn sư phụ!” Nàng vừa lão đảo lui về sau vừa rút kiếm ra, bình thường sư phụ dạy nàng cái gì ấy nhỉ, không được cuống, kiếm pháp của nàng đã rất lợi hại rồi, đánh hết bọn xấu đi.

Mấy kẻ kia ngẩn người, thấy cái tay run như cây sậy của nàng, cọt nhả đi lên cướp lấy kiếm trong tay nàng. Hoa Thiên Cốt lúc này vừa hoảng lại vừa sợ, làm sao nhớ được mình đã học những chiêu gì, múa may lung tung như đuổi ruồi. Bỗng một kẻ từ phía sau nhào lên ôm lấy nàng, nàng sợ tới mức đánh rơi luôn kiếm xuống đất, nhưng người phía sau vừa chạm vào người nàng liền bị vàng sáng bạc đánh bay, đập mạnh vào tường, hộc máu mồm. Máy kẻ còn lại đều kinh hãi, cùng nhào lên, nhưng cũng vừa chạm vào áo nàng đã bị hất văng ra xa.

“Yêu quái! Yêu quái! Quả nhiên là yêu quái!” Bọn chúng mặt cắt không còn giọt máu, hoảng sợ cướp đường mà chạy.

Hoa Thiên Cốt ngồi xồm trong góc khóc hồi lâu, sắc trời dần tối, nàng vừa mệt vừa đói, đành lão đảo đi ra ngoài, ngay cả kiếm cũng quên nhặt.

Sư phụ ở đâu? Vì sao còn chưa đến tìm nàng?

Nàng lão đảo đi về phía trước, ngửi mùi bánh bao thịt bên đường mà cứ nuốt nước miếng, nhưng sờ khắp người cũng không có một đồng. Mấy năm nay chưa bao giờ nàng cô đơn, hầu như chưa lúc nào sư phụ không có ở bên nàng, nàng không cần để ý gì cả, cũng không nghĩ nếu có một ngày sư phụ không còn nữa thì nàng phải làm sao?

Nàng lau nước mắt, rút chiếc trâm ngọc mà Bạch Tử Họa cho nàng ở trên đầu xuống, đưa cho ông chủ sạp: “Bác, con có thể đổi cái trâm này lấy một cái bánh bao không?”

Không ngờ người xung quanh vừa thấy gương mặt của nàng đều sợ hãi hét lên.

“Yêu quái! Yêu quái! Á chính là con yêu quái vừa mới xuất hiện trong thành. Nghe nói còn đánh lão tứ Hình gia gãy cả xương.”

Hoa Thiên Cốt nhìn đám người bỏ chạy khắp nơi, lại bắt đầu ầng ậng nước mắt. Nàng không phải yêu quái, nàng là Tiểu Cốt! Không đúng, nàng cũng không phải là Tiểu Cốt, Tiểu Cốt là người khác, nàng chẳng là ai cả...

Cúi đầu nhìn mũi chân mình, sư phụ thần tiên không gì không làm được của nàng sao tới bây giờ vẫn chưa đến, hay là người không cần nàng nữa? Nàng nhìn cái bánh bao nóng hổi trong lồng hấp bên sạp không một bóng người, nước miếng sắp rỏ cả xuống đất.

Bây giờ mọi người chạy hết rồi, nàng có thể ăn một cái bánh bao rồi uống thêm một bát sữa đậu nành không?

Nhưng sư phụ nói, không hỏi mà tự lấy cũng là ăn trộm, nàng không muốn làm kẻ trộm. Cánh tay nâng lên lại buồn bã buông xuống, Hoa Thiên Cốt quay người đi chậm chậm. Nàng phải cách bánh bao xa một tí, nếu không sẽ không nhịn được.

Không biết đi bao lâu, xung quanh dần không còn những ngôi nhà cao lớn nữa mà chỉ có đất hoang. Nàng chưa từng đi xa như thế, trước kia chưa đi được mấy bước đã đòi sư phụ bế. Cho dù bây giờ đã trưởng thành, sư phụ cũng cho nàng cùng cưỡi mây. Chân bị cọ lâu nên toàn rộp nước, nàng thật sự không đi nổi nữa, sư phụ, người đang ở đâu?

Hoa Thiên Cốt thấy một cái miếu đồ nát, định vào trú tạm thì bên trong đã bị mấy tên ăn mày chiếm hết rồi. Thấy cái đầu bù xù của nàng, người ngơom bản thiú, còn khóc mãi không dứt, bọn ăn mày không thềm để ý đến nàng có xinh đẹp hay không, lấy gậy đuôi đánh nàng ra ngoài.

Lúc này đã là đêm, trời mưa tầm tã, Hoa Thiên Cốt chỉ có thể cuộn mình dưới một gốc cây, người lạnh run. Vừa lạnh vừa mệt lại đói, nàng mơ màng ngất đi, trong mơ là vòng tay ấm áp của sư phụ, còn có bát canh hoa đào rõ ngon.

“Sư phụ... Đừng bỏ rơi Tiểu Cốt...”

“Cốt Đầu, Cốt Đầu!”

Bỗng thấy có người lay nàng, bát canh hoa đào nàng đang cầm rơi xuống đất, vỡ tan tành.

Nàng cố sức mở mắt, tia nắng buổi sớm làm nổi bật lên gương mặt sáng sủa dịu dàng, đôi mắt kia như đọng đầy tất cả sự ấm áp trên thế gian này, an ủi nàng mọi sự oan ức hôm nay.

Sư phụ? Không đúng, không phải sư phụ, ánh mắt sư phụ tuy thân thiết nhưng luôn lạnh lùng, tựa như tảng băng lạnh lẽo muôn đời.

“Cốt Đầu...”

Người đó khẽ thở dài, nghe thấy tiếng trái tim nàng vốn nhảy lên tận họng dần hạ xuống, bỗng cảm thấy vô cùng an tâm rồi lại vô cùng xót xa.

Mặt nàng lạnh lạnh, vừa sờ lên thì thấy toàn nước. Nàng nghe thấy mình như đang dùng giọng không phải của mình, nói: “Đừng rời xa ta nữa...”

Sau đó nàng ôm chặt lấy người trước mắt.

Giống như đã đợi rất lâu, rất lâu rồi, một ngàn năm? Một vạn năm? Cuối cùng cũng chờ được. Không bao giờ rời xa, không bao giờ!

Người đó khẽ vỗ lưng nàng, đưa tay vén những sợi tóc lòa xòa của nàng ra sau tai: “Được, lần này nghe nàng hết.”

Hoa Thiên Cốt dần tỉnh táo lại, mới phát hiện không hiểu sao mình lại nhào vào lòng một người đàn ông xa lạ, lẽ người này là kẻ xấu như những người trước thì làm sao bây giờ? Hơn nữa sao nàng đột nhiên lại nói thế, rõ ràng không biết hấn mà.

Nàng đẩy người trước mắt ra: “Huynh là ai?”

Người đó vuốt đầu nàng, cảm giác này không hề giống với sư phụ, nó khiến nàng có chút thẹn thùng.

“Tên ta là Đông Phương Úc Khanh.”

“Sao lại gọi ta là Cốt Đầu, huynh biết ta hả?” Bất giác gỡ lớp phòng bị, tò mò hỏi.

“Có thể nói là biết, cũng có thể nói là không biết.”

Hoa Thiên Cốt nhìn hấn im lặng rất lâu, cuối cùng nghĩ ra một đáp án: “Có phải trước kia huynh quen người tên Hoa Thiên Cốt không?”

Đông Phương Úc Khanh nhú mảy: “Đúng vậy.”

Hoa Thiên Cốt cúi đầu, bỗng thấy lòng mình vô cùng thất vọng và khó chịu, trước đó dù biết Hoa Thiên Cốt trong mắt sư phụ có lẽ là người khác cũng không khiến nàng khó chịu thế này.

“Cốt Đầu, nàng đừng suy nghĩ lung tung, Hoa Thiên Cốt đó là kiếp trước của nàng, nàng có thể coi đó là chính mình, cũng có thể coi là một người khác. Nếu nàng muốn, nàng vẫn sẽ là nàng, còn nếu nàng muốn bắt đầu lại tất cả, thì nàng không có trách nhiệm phải vác quá khứ đó trên vai.”

“Kiếp trước?” Hoa Thiên Cốt hiển nhiên không ngờ hẳn lại nói huých toẹt ra như thế, nhất thời không hiểu ra sao.

“Không hiểu chỗ nào thì hỏi lại sư phụ nàng, lát nữa hẳn sẽ tới đây ngay thôi.”

Lúc này trời đã sáng, Hoa Thiên Cốt ra bờ sông tắm, sau đó lại ăn ít đồ Đông Phương Úc Khanh cho.

“Cảm ơn!”

“Ta nói rồi, đừng bao giờ nói cảm ơn với ta, tất cả mọi điều có được ở chỗ ta đều phải trả giá.” Đông Phương Úc Khanh cười buồn, trước kia để biết được tin đá Nữ Oa có thể cứu Bạch Tử Họa, chẳng phải đã bắt nàng trả một cái giá lớn nhất đó sao? Nàng quả thật chẳng biết gì hết.

Hai người ngồi trên bãi cỏ nở đầy hoa dại, Hoa Thiên Cốt thỏa mãn ăn no căng.

Đông Phương Úc Khanh ôm Hoa Thiên Cốt đang không ngừng bắt an vào trong lòng, đặt nàng ngồi lên đùi mình. Hoa Thiên Cốt thấy mình hơi vắng, nhưng kì lạ là không cự tuyệt. Ngoài sư phụ ra, nàng chưa từng thân mật với một người đàn ông nào khác như thế, hoặc nói mấy năm nay nàng

không thể tiếp xúc với người đàn ông khác ngoài sư phụ. Nhưng người trước mắt này, không hiểu sao nàng lại rất thích đến gần, giống như đã quen biết nhiều năm, rất muốn ôm chặt vào lòng mãi mãi không rời xa.

Ngón tay trắng như ngọc của Đông Phương Úc Khanh vuốt ve từng chút đôi mày của nàng, bờ môi của nàng, gò má của nàng, đôi mắt sâu không thấy đáy. Trái tim Hoa Thiên Cốt loạn nhịp dữ dội, nhìn gương mặt hân hoan thấy miệng khô lưỡi khô.

“Đây là dáng vẻ của nàng ư? Cốt Đầu, nàng bảo ta nhận ra sao được.”

Hoa Thiên Cốt không hiểu hàm ý trong lời hắt: “Có phải ta xấu lắm không, người trên đường ai cũng gọi ta là yêu quái, thấy ta liền bỏ chạy.”

Đông Phương Úc Khanh mỉm cười, Hoa Thiên Cốt suýt phun máu mũi, rõ ràng là một gương mặt bình thường không hề đặc sắc, nhưng sao khi cười lại đẹp đến thế, hại tim nàng tí thì ngừng đập.

“Bất kể Cốt Đầu có thành ra thế nào ta đều thích.” Đông Phương Úc Khanh lấy cây trâm mặc ngọc vấn tóc nàng lên, “Nhưng Cốt Đầu, nàng có từng nghĩ, nàng đã lớn thế này rồi mà ngay cả chút khả năng sinh tồn cũng không có, rời khỏi sư phụ nàng hoàn toàn không thể sống. Cứ thế nàng sẽ ngày càng mất bản lĩnh. Sư phụ nàng có vướng mắc trong lòng, cho nên không thể dùng cách bình thường dạy nàng. Nàng phải học cách tự lập, đừng mãi dựa vào người khác. Cốt Đầu mà ta quen là người kiên cường không sợ điều gì, bất chấp khó khăn gian khổ. Ta biết nàng không hề yếu hơn, điều đó chẳng liên quan gì đến chuyện thông minh hay không thông minh, quan trọng là có muốn cố gắng hay không thôi. Nàng hiểu ý ta chứ?”

Hoa Thiên Cốt buồn bã gật đầu, đúng là ngày hôm qua nàng vô dụng thật, ngay cả kiếm ở đâu giờ cũng không biết, sau này không thể cứ như vậy nữa.

“Huynh cũng là thần tiên giống sư phụ à? Chuyện gì cũng biết?”

“Ta giống nàng, chỉ là một người bình thường. Cốt Đầu, nàng biết sư phụ nàng là ai không?”

Hoa Thiên Cốt chờ người, nghĩ kỹ hồi lâu, sau đó chậm rãi lắc đầu. Nàng bỗng nhận ra, ngay cả người thân quen nhất nàng cũng không biết gì, nàng chỉ biết tên sư phụ là Bạch Tử Họa, còn những chuyện khác, bao nhiêu năm qua sư phụ không nói, nàng cũng không hỏi.

“Cốt Đầu, không thể chỉ chờ người khác nói cho nàng biết, hoặc là bảo nàng nên làm thế nào. Nàng nên có suy nghĩ và chủ kiến của mình, ta không ép nàng tìm lại nàng của kiếp trước, nhưng nàng không thể để nàng bây giờ mất đi được. Những điều không hiểu, những chuyện muốn biết, đến lúc về hãy tự hỏi sư phụ nàng. Chỉ cần nàng mở miệng, ta nghĩ cuối cùng hẳn vẫn sẽ nói cho nàng biết.”

Hoa Thiên Cốt cái hiểu cái không gật đầu, bỗng Đông Phương Úc Khanh lấy một khối thủy tinh như tảng đá từ trong ngực đưa ra cho nàng. Lúc đó Hoa Thiên Cốt nhìn thấy con sâu đang nhắm mắt ngủ trong đó, tay run bần bật.

Nước mắt rơi như mưa, nàng không hiểu hôm nay mình bị làm sao nữa, một số hình ảnh vụn vặt không ngừng lấp ló trong đầu. Nàng ôm chặt tảng đá vào trong lòng như nhặt được báu vật quý nhất.

“Một chú sâu thật đáng yêu.”

Đông Phương Úc Khanh ôm nàng vào lòng, áy náy nói: “Ta xin lỗi, Cốt Đầu... Đây là đá hồi sinh của Dị Hủ các, ta biết nó là thứ quan trọng nhất trên thế gian này với nàng, với ta cũng vậy. Mấy năm nay ta đều cố gắng cứu nó, nhưng cũng chỉ được thế này... Có thể cho ta ít máu của nàng không?”

Tất cả đều quá quen thuộc, tựa như đã từng xảy ra rồi, Hoa Thiên Cốt tự nhiên đưa tay qua, nhỏ máu lên tảng đá, lập tức tảng đá kia sáng bừng rực rỡ như hồng ngọc.

Đông Phương Úc Khanh khẽ thở dài, nếu là nàng trước kia thì có thể lập tức cứu được Đường Bảo, nhưng nàng bây giờ đã mất hơn nửa thần thân.

“Ta có thể mang con sâu này về không?” nàng không muốn rời xa nó.

“Không được, sư phụ nàng mà thấy sẽ sợ. Đừng lo, đợi đến lúc nàng thực sự thức tỉnh, Đường Bảo cũng sẽ tỉnh lại. Còn nữa, nhớ kĩ, sau khi về không được nói với sư phụ nàng chuyện đã gặp ta.”

“Vì sao? Sư phụ ta lợi hại lắm, sao lại sợ một con sâu được? Bây giờ ta tỉnh lắm, huynh không thể gọi con sâu kia dậy được à? Vì sao không được nói với sư phụ đã gặp huynh?”

“Những chuyện đó nàng từ từ sẽ hiểu. Sư phụ nàng quả thực rất lợi hại, đã đến gần đây rồi, ta phải đi đây!”

Hoa Thiên Cốt nghe thấy thế, vội vàng kéo áo hắt lại: “Huynh đi đâu? Ta không muốn xa huynh.”

Đông Phương Úc Khanh đưa cho nàng một tờ giấy viết rất nhiều chữ nàng không biết: “Buổi tối khi ngủ, đặt tờ giấy này xuống gối, hôn sẽ rời khỏi xác, tới lúc đó là có thể gặp ta. Cần thận đừng để sư phụ nàng phát hiện, ta đi đây.”

Đông Phương Úc Khanh vội vàng vươn tay ôm lấy nàng, Hoa Thiên Cốt chu miệng hôn choẹt lên mặt hắn một cái, Đông Phương Úc Khanh híp mắt lại, hơi nghiêng mặt, khẽ hôn lên môi nàng, người đã biến mất không thấy.

Hoa Thiên Cốt ngây ngốc đứng đó, nàng chỉ thấy từ miệng đến mặt đều bóng rât, thật muốn ra sông tắm nước lạnh thêm một lần. Nàng cũng hay hôn sư phụ, nhưng sao lần này lại căng thẳng tới nỗi tim như bật ra khỏi họng thể này?

Không đợi nàng hoàn hồn, phía chân trời có một người vội vàng bay đến, tóc đen áo trắng, tuy cố gắng giữ bình tĩnh nhưng ánh mắt lại cực kì kích động, lúc thấy nàng vẻ mặt mới dần lấy lại sự thản nhiên thường ngày.

“Sư phụ...” Bao nỗi uất ức tuôn ra ào ào, nàng khóc nức nở nhào vào lòng Bạch Tử Họa. Sư phụ đi đâu mà giờ mới tới tìm nàng?

“Tiểu Cốt, con không sao chứ?”

“Con con con con không sao...” Hoa Thiên Cốt vùi vào lòng hắc không chịu đi ra. Bạch Tử Họa biết có hỏi nàng thì cũng không ích gì, tay xoa trán nàng muốn xem cả một ngày nay nàng đã xảy ra chuyện gì, lại bị bắn ngược về. Là ai?

“Sao Tiểu Cốt lại nóng thế này? Có phải hôm qua mắc mưa rồi ồm không?”

“Không đâu, sư phụ. Sao giờ người mới tới?”

“Hơi thở của con bị giấu đi, vì sư không tìm thấy con.” Cảm giác hoang mang vì không tìm thấy nàng thật không thể kể xiết, hắc lật tung khắp nơi quanh đây rồi.

Hoa Thiên Cốt kể từng chuyện gặp trên đường ngày hôm qua cho người nghe, nhưng lại bỏ qua chuyện Đông Phương Úc Khanh.

Bạch Tử Họa nghe chuyện nàng bị mấy người vây lại mà mày nhúm nhó, may mà đề phòng làm phép bảo vệ trên người nàng, bằng không nếu thật sự gặp chuyện...

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó...” Hoa Thiên Cốt bắt đầu ấp a ấp úng, “Sau đó con ở trong tòa thành này chờ sư phụ, con biết sư phụ nhất định sẽ tìm được con...”

“Sư phụ, chúng ta về nhé? Sau này con có thể hay xuống núi tự mình rèn luyện được không?”

“Vì sao?”

“Từ trước tới giờ con đều đi theo sư phụ, dựa dẫm sư phụ, chỉ cần không có sư phụ là con chẳng làm được gì hết, con thấy mình thật vô dụng! Con muốn tự mình rèn luyện, trở nên mạnh mẽ hơn.” Ngay cả vài tên tép riu cũng không ứng phó nổi, thì sau này sao bảo vệ được gia đình và sư phụ.

“Vì sao phải mạnh mẽ hơn? Con muốn rời khỏi sư phụ?” Tiếng Bạch Tử Họa bỗng trở nên mờ ảo.

Hoa Thiên Cốt vội vàng lắc đầu, “Không phải, không phải, con chỉ muốn làm vì sư phụ, không muốn liên lụy tới sư phụ và lại xảy ra chuyện như ngày hôm qua nữa.”

Bạch Tử Họa vốn định lắc đầu, nhưng nhìn ánh mắt kiên định của Hoa Thiên Cốt, giống hệt như Hoa Thiên Cốt trước kia, khiến hắn thầm kinh ngạc. Cuối cùng hắn cũng đồng ý, nghĩ bụng lúc đó lén bảo vệ nàng là được, bất kể thế nào cũng không để nàng ra khỏi tầm mắt hắn một bước.

Nhưng, vì sao lại phải lừa hắn, một đồ nhi luôn ngốc nghếch khi nào thì học được cách nói dối? Nghĩ vậy ánh mắt lại trở nên lạnh cồng.

Lần này sau khi về Hoa Thiên Cốt thay đổi rất nhiều, không còn dính lấy hắn, ý lại hắn như trước kia nữa, điều quan trọng nhất là không còn lười biếng. Không hiểu chỗ nào nàng sẽ hỏi. Vì sao trời lại mưa, vì sao sư phụ luôn mặc áo trắng, vì sao chỉ có hai người họ ở trên núi, tỷ tỷ áo đỏ thường hay đến thăm nàng chơi với nàng là ai, lúc sư thúc đến luôn khuyên hắn về là về đâu, vì sao cô bé lần trước lại gọi nàng là sư phụ...

Những gì có thể trả lời Bạch Tử Họa đều trả lời, không muốn trả lời thì bèn dời sự chú ý của nàng đi, nói vòng một tí thì nàng sẽ quên luôn những gì mình vừa hỏi. Nếu như Hoa Thiên Cốt làm căng hỏi tới tận gốc rễ, hẳn cũng sẽ kiên nhẫn nói cho nàng, ví dụ như người áo đỏ đó không phải là tỷ tỷ mà là ca ca, tên Sát Thiên Mạch, là Ma Quân của Ma giới, sau đó dần kể những chuyện ở Lục giới cho nàng nghe.

“À sư phụ, chuyện tiêu hồn nhất trên thế gian là chuyện gì? Lần trước gặp mấy kẻ trên đường nói chúng muốn dạy con, con không dám đồng ý.”

Bạch Tử Họa sắc trà, đắn đo hồi lâu rồi mới nói: “Chờ Tiểu Cốt lớn hơn một chút sư phụ sẽ nói cho con biết.”

Hoa Thiên Cốt nhào lên lưng hắn, ôm cổ hắn làm nũng: “Tiểu Cốt đã lớn lắm rồi, mẹ nói em gái đã đồng ý gả cho người ta rồi đó, tháng sau thành thân, bảo con nhất định phải về, còn hỏi sư phụ đối xử với con tốt không.”

Bạch Tử Họa đặt tách trà xuống: “Con trả lời thế nào?”

“Đương nhiên là con bảo tốt rồi, em gái sắp làm tân nương, trước kia đi ăn cỗ con cũng thấy rồi, con liền bảo với mẹ là con cũng muốn làm tân nương. Mẹ lại buồn bã thở dài, nước mắt rơi lã chã, sờ mặt con nói không biết sư phụ cho con ăn cái gì mà sao đột nhiên lại trở nên xinh đẹp thế này, chẳng giống mẹ sinh gì cả, nhưng vẫn ngốc quá, đi lấy chồng thì cao không được thấp cũng chẳng xong, nếu không tìm được tâm chồng tốt sẽ phải chịu khổ rất nhiều. Rồi mẹ bảo con hỏi sư phụ là nếu nhập tiên rồi thì có phải cả đời không được lấy chồng không?”

Bạch Tử Họa khẽ nhíu mày: “Tiểu Cốt muốn lấy chồng?”

Hoa Thiên Cốt ra sức gật đầu: “Muốn! Con còn muốn sinh thật nhiều bé con như tỷ tỷ hàng xóm nữa cơ, trắng trẻo, mập mập đáng yêu chết đi được!”

Bạch Tử Họa thoáng trầm tư, biết lần tới đưa nàng về, chắc chắn mẹ nàng sẽ lòng vòng dò hỏi xem liệu có phải hắc có thể tìm chồng cho Tiểu Cốt hay không, những chuyện này đều không sao, điều quan trọng là Tiểu Cốt cũng nghĩ như thế, chẳng lẽ mình lại lấy nàng ư?

“Sư phụ, sư phụ...” Hoa Thiên Cốt thấy hắc thất thần ra sức lay hắc, “Người còn chưa cho con biết chuyện gì là chuyện tiêu hồn nhất thế gian đâu, người dạy con được không?”

Cảnh tượng thân mật với nàng ở Tuyệt Tình điện bật hiện ra trong đầu, mặt Bạch Tử Họa ửng lên một màu kì lạ, Hoa Thiên Cốt nhìn ngây người, miệng há hốc, nước miếng tí thì rỏ ra.

“Lúc nào đó sẽ nói cho con biết, muộn rồi, tắm rồi đi ngủ đi...” Nói xong đã biến mất trước mặt Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt không đổi, bình thường bao giờ cũng phải chơi với Hắc Tứ tí đã, nhưng hôm nay lại dọn dẹp rất nhanh rồi chui vào trong ổ chăn, găng ép mình ngủ, phải vào trong mơ hẹn hò với Đông Phương Úc Khanh ca ca của nàng nữa.

“Một sư phụ, hai sư phụ, ba sư phụ...” Đêm tới sư phụ thứ một trăm mà nàng vẫn không ngủ được, nhưng không biết đếm nữa nên lại đếm lại từ đầu.

Nàng vẫn chưa biết pháp thuật, chỉ có thể dùng cách hồn rời khỏi xác tự nhiên nhất này, làm thế ngay cả Bạch Tử Họa cũng không phát hiện ra.

Mới đầu Bạch Tử Họa thấy khó hiểu, sao tới đến nàng không đòi ngủ với hắc, sau đó ngẫm lại, đoán là mẹ nàng có dặn dò, thế nên lại thờ phào.

Hoa Thiên Cốt ngày càng hiếu kì, ban ngày cố gắng học tập, đêm đến thả hồn ngao du khắp nơi với Đông Phương Úc Khanh, không còn cảm thấy

ngày tháng nhạt nhẽo nhằm chán nữa. Bạch Tử Họa không thích nói chuyện, tuy kiên nhẫn chỉ dạy cho nàng cách tự học, cách này đối với Hoa Thiên Cốt thông minh kiếp trước rất tốt, nhưng với Hoa Thiên Cốt ngốc nghếch kiếp này thì lại không mấy hiệu quả. Đông Phương Úc Khanh thì ngược lại, trong mơ hắn đưa nàng tới rất nhiều nơi, mở mang rất nhiều điều mới lạ, còn hay dạy cho nàng những đạo lý làm người.

Sư phụ quá đẹp nên luôn khiến người khác cảm thấy xa vời, vì thế nàng hay thấy sợ khi dính lấy người và ôm người, sợ sẽ có một ngày người sẽ đột nhiên biến mất như lúc xuất hiện. Nhưng Đông Phương Úc Khanh lại vô cùng chân thật, có thể chạm được, có thể tìm thấy. Từ Hoàng cung tới Đông Hải, từ núi cao đến thành thị, anh đưa nàng đi xem đủ cảnh sắc thế gian.

Điều quan trọng nhất là, hắn không hề kiêng dè kể chuyện kiếp trước cho nàng, ví dụ như kiếp trước nàng và Bạch Tử Họa cũng là thầy trò, hai người đều thuộc Trường Lưu Sơn, vân vân, lúc đó nàng mới biết thì ra sư phụ giấu nàng nhiều chuyện như thế, nhưng không hề thấy bức bối hay tức giận. Sư phụ làm gì chắc chắn cũng có lý do của người, nàng tự nói với mình phải tin sư phụ, vậy nên không hỏi tiếp nữa.

Mới đầu như đang nghe chuyện của người khác, nhưng càng nghe càng thấy quen, giống như là chuyện từ rất lâu rất lâu rồi mà nàng quên khuấy đi mất. Nàng biết mình không phải người thường, cũng biết vài việc vốn không thể trốn tránh. Đông Phương để nàng chọn, một là bắt đầu lại từ đầu, hai là vẫn gánh quá khứ nặng nề trên vai tiếp tục sống.

Lúc ấy ánh mắt hắn rất nghiêm túc, lòng nàng khẽ run. Nàng sợ, sợ mình không chịu nổi kết quả đó, nhưng không biết lòng tin mà Đông Phương dành cho nàng tới từ đâu. Nàng tự hỏi mình hơn nửa năm, không làm mình mà chọn gánh vác cuộc đời của người khác trên vai cần một dũng khí rất lớn. Đối với nàng của hiện tại mà nói, mất đi bản thân thì đã không còn là mình nữa rồi. Nhưng nàng không muốn sống một cuộc sống ngây ngô không rõ ràng, không muốn mọi người đều lừa nàng coi nàng là kẻ ngốc. Nhất là khi Đông Phương nói, sư phụ chỉ có thể đau khổ suốt đời suốt kiếp, không được luân hồi không được giải thoát, cuối cùng nàng nói với Đông

Phương, nàng muốn nhớ lại tất cả, quay lại làm một Hoa Thiên Cốt trọn vẹn.

Nàng không biết tại sao sư phụ lại đau khổ, nhưng nàng cực kì không đành lòng. Đông Phương chỉ mới nói chút đầu của chuyện quá khứ, còn nửa sau lại không chịu nói. Nhưng nàng để ý thấy quả thực dưới vẻ lạnh nhạt điềm đạm của sư phụ là nỗi tuyệt vọng ẩn sâu, đôi khi còn mất trí rất đáng sợ, và khi thì nhìn nàng với ánh mắt mê mang.

Thừa dịp người không để ý vén tay áo bào lên quả nhiên thấy một vết sẹo lớn. Thì ra trước kia khi sư phụ ướt đầm mồ hôi tỉnh lại trong ác mộng, mặt tái mét cứ nắm chặt tay là bởi vì đau đớn.

Sư phụ đã nuôi nấng nàng từ nhỏ, nàng có thể làm tất cả vì người, kể cả, trở thành Hoa Thiên Cốt mà người muốn...

Đông Phương Úc Khanh mỉm cười gật đầu, nàng vẫn mạnh mẽ cô chấp như vậy, người có đổi, nhưng bản chất sẽ không đổi. Thế nên hắn đưa một viên thuốc cho nàng, bảo nàng khi nào muốn khôi phục kí ức, trở lại làm một Hoa Thiên Cốt trọn vẹn thì hãy uống nó.

Mỗi người đều có ba hồn bảy phách, hồn là tinh thần, phách là thể lực, hồn chủ nội, phách chủ ngoại. Đông Phương nói mấy năm nay sư phụ dồn bao công sức vào phách nàng, nhưng cực kì cẩn thận tránh không để nàng nhớ lại. Thậm chí còn không dùng ngoại lực để khôi phục trí tuệ cho nàng mà chỉ dạy nàng theo cách tự nhiên. Phách của nàng tuy đã dần đủ, nhưng hồn lại thiếu. Vậy nên chỉ trị được phần ngọn mà không trị được tận gốc, dưỡng thân không dưỡng tâm, nên dù nàng khỏe hơn rất nhiều, vẫn sẽ ngốc nghếch như trước.

“Viên Quy tiên đan này có thể khôi phục kí ức kiếp trước cho nàng, nhưng ta nói rồi, chuyện gì cũng phải trả giá. Ngay cả Bạch Tử Họa và Sát Thiên Mạch cũng không thể giúp nàng hồi phục như cũ. Trong một thời gian ngắn mà muốn dùng thuốc để gom đủ thần hồn cho nàng là điều không thể, nên phải ép khả năng khôi phục của phách chuyển sang cho hồn, nàng

hiểu ý ta chứ, nói cách khác là tuy nàng có thể lấy lại trí nhớ nhưng cơ thể sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng. Cho nên nàng phải suy nghĩ kỹ, đừng nóng nổi quyết định, bởi vì uống rồi có hối hận cũng không quay lại được nữa.”

Hoa Thiên Cốt chỗ hiểu chỗ không gật đầu: “Không phải sư phụ vẫn nhớ mong Tiểu Cốt trong quá khứ đó ư, vì sao lại không để ta khôi phục trí nhớ?”

“Bởi vì có quá nhiều chuyện không thể cứu vãn xảy ra. Hấn sợ mất nàng.”

Hoa Thiên Cốt lắc đầu: “Bất kể xảy ra chuyện gì, ta cũng sẽ không rời xa sư phụ.”

“Cốt Đầu, bây giờ đương nhiên là nàng nghĩ thế, khi nhớ lại tất cả thì chưa chắc, nhưng dù thế nào ta vẫn tôn trọng quyết định của nàng. Kiếp trước ta không thể, nhưng kiếp này đã có thể cho nàng một cơ hội lựa chọn. Mặc dù ta thương hấn, cũng nợ hai người, nhưng nếu nàng không muốn, ta sẽ không để nàng tiếp tục ở bên cạnh hấn.”

“Thế Đông Phương thì sao? Kiếp trước chúng ta có quan hệ thế nào? Huynh nói Đường Bảo là con chúng ta, vậy ta có phải là nương tử của Đông Phương không?”

Đông Phương Úc Khanh cười lắc đầu: “Tiếc là không phải.”

Hoa Thiên Cốt bèn nói: “Vậy kiếp này ta có thể gả cho huynh được không?” Chẳng có chút thẹn thùng của con gái nào, chỉ háo hức mở to mắt nhìn hấn.

Ánh mắt Đông Phương Úc Khanh trở nên sâu thẳm mà mê man, lại có chút đấu tranh đau đớn khó nhận ra, nhưng chỉ phút chốc đã lấy lại được nụ cười máy móc hình trăng lưỡi liềm.

“Được, ta chờ nàng. Nếu nàng đã nhớ lại tất cả rồi mà người nàng chọn cuối cùng vẫn là ta, thì dầu tan xương nát thịt, từ bỏ tất cả ta cũng sẽ ở bên nàng.”

Tuyết dần tan, Hoa Thiên Cốt không chịu ngồi yên, âm ỉ đòi xuống núi rèn luyện một mình.

“Sư phụ người đồng ý rồi, người đồng ý rồi mà...”

Ánh mắt ngày càng sáng rực khiến Bạch Tử Họa không dám nhìn thẳng, đành nghe theo nàng: “Được rồi, đi một mình phải cẩn thận.”

Bạch Tử Họa làm phép để người trần không thấy rõ cũng không nhớ được dáng vẻ của nàng, Hoa Thiên Cốt sung sướng chuẩn bị hành trang xuống núi, tuy nàng vẫn chưa học được pháp thuật hay thuật điều khiển kiếm nhưng nhờ khoảng thời gian chăm chỉ rèn luyện nên khinh công cũng khá ổn.

Bạch Tử Họa quan vi xem nàng, nhớ lại những ngày ngao du dưới trần cùng nàng, cảm xúc cực kì hỗn loạn. Hắn vốn lo nàng sẽ sợ tiếp xúc với người lạ như trước kia, không có kinh nghiệm bị mắc lừa, nhưng giờ nàng lại như đã gặp rất nhiều ở nhân gian rồi, ngay cả danh lam thắng cảnh hay chỗ ăn vặt cũng biết rành mạch.

Khi gặp kẻ xấu hoặc muốn trừ gian diệt bạo giúp kẻ yếu cũng biết phải làm thế nào, y hệt như một người từng trải, không hề cần hắn giúp đỡ.

Vì thế đứa trẻ đáng thương mới tự do thoải mái dạo chơi nhân gian được ba ngày đã bị sư phụ tóm về núi.

Một tấm bùa bị ném dưới chân nàng, mặt Bạch Tử Họa lạnh tanh.

“Đây là cái gì?”

Hoa Thiên Cốt giấu người bấy lâu nay đã rất khó chịu và áy náy rồi, giờ lộ rồi thì không cần giấu nữa, lẩm bẩm đáp: “Một người bạn cho.”

Mắt Bạch Tử Họa sắc lẹm: “Ai?”

“Đông Phương Úc Khanh.”

...

Hắn khẽ lùi lại một bước, mi tâm đượm vẻ mệt mỏi. Mặc dù đã sớm đoán ra trò này chỉ có mình Đông Phương Úc Khanh mới làm được, nhưng hắn vẫn ôm một tia hy vọng là Sát Thiên Mạch cho nàng. Bấy lâu nay người hắn tối kỵ chính là Đông Phương Úc Khanh, lần này sở dĩ thiếu cảnh giác là bởi vì mười một năm trước khi Đông Phương Úc Khanh giúp hắn tìm ra chỗ ẩn thân của Sát Thiên Mạch thì cũng đã gần hai mươi, đúng ra mấy năm trước đã chết rồi, người của Di Hủ các không thể tránh được trời phạt, hắn cũng không thể mượn thọ liên tiếp hai kiếp. Vì thế thấy Hoa Thiên Cốt dần thay đổi, hắn không hề nghĩ tới Đông Phương Úc Khanh như âm hồn bất tán, mãi không chịu buông tha họ.

Nắm chặt tay, tờ giấy trên mặt đất lập tức hóa thành tro bụi.

“Không bao giờ được gặp hắn ta nữa.”

“Sur phụ!” Hoa Thiên Cốt quỳnh tới giậm chân.

“Không ngờ con lại học được cách nói dối ta, về phòng suy nghĩ, một tháng không được ra ngoài.”

Hoa Thiên Cốt cực kì uất ức: “Đông Phương là người tốt, huynh ấy là bạn của con, vì sao không cho con gặp?”

“Người tốt người xấu con chỉ nhìn là có thể nhận ra sao? Sao mãi mà con vẫn không bỏ được thói dễ tin người này?”

“Con không...” Thấy Bạch Tử Họa phẩy tay áo bỏ đi, khoe mắt Hoa Thiên Cốt lập tức đỏ hoe, rõ ràng là người không chịu nói gì với nàng, coi nàng là kẻ ngốc, lòng nhớ mãi không quên Hoa Thiên Cốt trước kia, còn nàng làm gì cũng sai hết.

Suy nghĩ mấy ngày, càng lúc càng thấy bất an, không phải sư phụ giận thật đấy chứ? Người cũng không chịu gặp nàng, nhưng hằng ngày cứ đứng giờ là trên bàn sẽ có đồ ăn. Nàng biết nếu mình cứ chạy ra nhận lỗi rồi làm nũng tí thì chắc chắn chẳng mấy chốc sư phụ sẽ tha lỗi cho nàng. Nhưng càng nghĩ, nàng lại càng thấy mình không sai, sao phải nhận sai. Trước kia nàng không biết gì, thấy hai người ở trên núi cũng tuyệt, sau đó gặp Đông Phương, nàng mới biết thì ra thế giới rộng lớn đến vậy, mà thế giới của nàng lại chỉ giới hạn bên cạnh sư phụ, ngoài sư phụ ra cuộc sống không còn ai khác. Ngoài kia trời cao biển rộng, nàng muốn có bạn, nàng muốn tự do!

Nhưng cuối cùng nàng vẫn không ngồi yên được, vừa nghĩ tới việc sư phụ đã vất vả thế nào để nuôi mình khôn lớn, mình lại cãi lại người, chắc chắn người rất buồn, thế nên mềm lòng, quyết định ngoan ngoãn đi nhận lỗi. Nhưng bất ngờ nàng không gặp Đông Phương thì chắc chắn không thể được, nàng còn muốn gả cho huynh ấy nữa mà!

Không ngờ tìm khắp nơi vẫn không thấy Bạch Tử Họa, chẳng lẽ người ra ngoài rồi? Bỗng chợt nhớ tới một nơi, nàng bèn chạy vào trong rừng trúc, quả nhiên đã thấy trong cánh cửa khép hờ đằng xa lộ ra một vầng sáng nhạt. Đẩy cửa vào, gian phòng cực kì lộn xộn, Bạch Tử Họa tựa vào góc tường, ánh sáng bạc trên người lúc mạnh lúc yếu, thêm màu áo trắng càng chói mắt hơn.

“Sư phụ!” Hoa Thiên Cốt lo quá suýt khóc, vội vàng đỡ lấy người thì thấy người nhắm chặt hai mắt, đầu đầy mồ hôi, ôm cánh tay trái, gân xanh hẳn rõ trên cổ, có vẻ cực kì đau đớn. Khắp nơi rải đầy những giấy, là những bức họa vẽ sư phụ nàng thấy hồi trước.

“Tiểu Cốt...” Bạch Tử Họa nhú mặt chặt, khẽ thì thào.

“Sur phụ! Con ở đây! Con ở đây! Người sao thế?” Hoa Thiên Cốt cố sức muốn đỡ người đứng dậy.

“Sao nàng có thể...”

“Sur phụ, Tiểu Cốt biết sai rồi, người đừng làm con sợ!” Hoa Thiên Cốt khóc nức nở ôm chặt lấy người.

Bạch Tử Họa mơ màng, cơ thể vì đau đớn liên tục co giật, đẩy mạnh người trước mặt ra, lại nắm chặt bức họa ghì vào lòng, tựa như nỗi đau chất chồng ngàn vạn năm không thoát ra được, chỉ có thể thì thào khàn cả họng.

Hoa Thiên Cốt đứng dậy, chậm rãi nhìn người rồi lui lại hai bước, sau đó xoay người chạy ra ngoài, vừa chạy vừa khóc nức nở.

Trong mắt sư phụ, nàng vĩnh viễn chỉ là thể thân thôi. Trên đời này chỉ có mình Đông Phương thật lòng tốt với nàng!

Hoa Thiên Cốt chạy về phòng cuộn tròn trong chăn khóc rất lâu, bất giác ngủ quên mất. Đang mơ màng thì nghe thấy tiếng đẩy cửa, tròn mắt nhìn Bạch Tử Họa bước vào, mặt mày phờ phạc, có vẻ rất yếu, hết như một tờ giấy Tuyên Thành, chộc cái là thủng.

Một bát canh hoa đào đặt lên bàn, Bạch Tử Họa lẳng lẳng ngồi bên giường nàng.

“Tiểu Cốt... Chuyện trước kia con biết hết rồi?” Nàng phản ứng dữ dội như thể chắc chắn là Đông Phương Úc Khanh đã nói hết mọi chuyện.

Hoa Thiên Cốt bỗng thấy cực kì ghét cái tên này, không đáp, chỉ lấy chân trùm đầu mình, nhưng tiếng Bạch Tử Họa vẫn vang lên rõ ràng.

“Đông Phương Úc Khanh chuyển thế mang theo kí ức ngàn vạn năm, tuy chỉ là một người thường nhưng không gì không biết, đùa giỡn tất cả trong lòng bàn tay. Kiếp trước con trở nên như thế, tuy đó là trách nhiệm của ta, nhưng hấn vẫn ngằm thúc đẩy. Rốt cuộc có mấy phần thật lòng mấy phần giả dối không một ai biết, ta không cho phép con tiếp xúc với Đông Phương Úc Khanh là vì tốt cho con.”

Hoa Thiên Cốt vẫn không nói gì, Bạch Tử Họa im lặng hồi lâu, giống như còn muốn giải thích gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không biết phải nói thế nào, khẽ thở dài đứng dậy bỏ đi.

Hoa Thiên Cốt ló đầu ra nhìn hồi lâu, thấy Bạch Tử Họa đi rồi mới chui ra khỏi ổ chần. Nhìn thấy bát canh hoa đào bụng chẳng có tí ý chí chiến đấu gì kêu òng ọc, ăn được hai miếng thì nước mắt lại chảy vào bát, vừa thấy xót xa lại vừa cay đắng, còn có cảm giác buồn nôn.

Ném thìa đi, nàng đứng dậy bắt đầu thu dọn hành trang, không thể ở lại Vân Sơn được nữa. Nàng muốn đi tìm Đông Phương, sư phụ vốn không cần nàng, người mà sư phụ cần chính là Hoa Thiên Cốt kia, nàng không phải, cũng không muốn tiếp tục đội lốt nữa.

Lén lút chuồn ra khỏi phòng như kẻ trộm, chạy về phía chân núi. Không ngờ lại chợt thấy bóng trắng lóa mắt kia đứng bên dòng suối, giọng vẫn bình tĩnh không nghe ra buồn vui như mọi khi.

“Con muốn đi đâu?”

Hoa Thiên Cốt sợ tới mức không dám thở mạnh, chân mềm oặt tí thì khuỵu xuống. Nhưng lại chợt nghĩ, người không cần nàng nữa, nàng ở đây làm gì.

“Con đi tìm Đông Phương...”

Bạch Tử Họa từ từ xoay người lại, con người tối đen không hề phản quang như muốn hút người ta vào.

“Ta nói rồi, không cho gặp lại hần ta.”

“Con không quan tâm, con muốn gả cho huynh ấy, làm tân nương của huynh ấy.”

Giọng điệu kiên quyết, ánh mắt chắc nịch hết như Hoa Thiên Cốt cố chấp không hối hận trước kia.

“Không có sự cho phép của ta, không được ra khỏi Vân Sơn một bước.”

Hoa Thiên Cốt chưa bao giờ thấy người nghiêm túc răn dạy nàng như thế, bỗng chốc tất cả uất ức đều trào ra.

“Vì sao không cho con đi, con chỉ là đồ đệ của người, không phải là tù binh, là nô lệ của người! Con thích Đông Phương! Không ai có thể chia rẽ bọn con!”

Vẻ mặt Bạch Tử Họa như thủy tinh bị vỡ, Hoa Thiên Cốt vừa nói đã hối hận, sợ sệt nuốt nước miếng.

Đúng lúc này bên cạnh lại vọng lên một loạt tiếng vang không nhanh không chậm, một người chậm rãi bước ra khỏi ánh trắng mịt mờ, sương sớm phủ khắp người, soi sáng Hoa Thiên Cốt đang mong chết luôn cho rồi.

“Đông Phương!” Nàng mừng suýt khóc, tám bùa khi trước đã bị sư phụ hủy, nàng lại không cách nào báo cho anh biết, bao ngày không gặp, lo gần chết, “Sao huynh lại tới đây?”

“Không phải muốn đi sao, ta tới đón nàng đi...”

Hoa Thiên Cốt ngẩn ngơ, hình như cũng từng có người nói với nàng như thế, vành mắt của Hoa Thiên Cốt lại đỏ hoe. Lòng thì muốn chạy lên nhào vào lòng Đông Phương, nhưng dưới ánh mắt của Bạch Tử Họa lại sợ sệt không dám nhúc nhích.

“Rất tốt, tự ngươi tới tìm chết, ta đỡ phải đi tìm.” Ngữ điệu của Bạch Tử Họa rất bình thản nhưng lại tiềm ẩn sự phẫn nộ cực lớn, sát khí không thể đè nén nổi, khuấy động khắp nơi.

Đông Phương Úc Khanh vẫn mỉm cười: “Bạch Tử Họa, ngươi rất sợ ta đúng không? Khi nghe thấy Cốt Đầu bảo gặp ta, biết ta vẫn chưa chết, chắc không ngủ được luôn chứ gì?”

Bạch Tử Họa không đáp, hẩn sợ, ngày ấy khi Đông Phương Úc Khanh chết, hình ảnh Hoa Thiên Cốt khóc đồng ý đi cùng hẩn như rõ ràng trước mắt, mà khi nàng chết, câu nếu như có thể quay lại sẽ không bao giờ yêu hẩn nữa chính là ác mộng vĩnh viễn quấn lấy hẩn.

Thật ra nàng đã chọn giữa hẩn và Đông Phương Úc Khanh từ lâu rồi, mà hẩn lại buộc nàng ở bên, giam cầm nàng, không chịu thả nàng đi.

Cho nên khi Đông Phương Úc Khanh lại xuất hiện, sao hẩn có thể không sợ, không lo, không đau?

Nháy mắt đã tới trước mặt Đông Phương Úc Khanh, ánh kiếm trong tay chỉ thẳng, chỉ cần nửa tắc nữa thôi, hẩn đã bị tách làm đôi rồi.

Hoa Thiên Cốt sợ tới mức quỳ phịch xuống, nàng chưa từng thấy sự phụ lạnh lùng tàn nhẫn như thế, người đứng là rất muốn giết Đông Phương Úc Khanh.

“Sư phụ! Xin người! Đứng!” Đông Phương chỉ là một người phàm, ngay cả sức đánh trả cũng không có.

Bạch Tử Họa hận không thể biến người trước mắt thành tro bụi ngay lập tức, nhưng chút lí trí còn sót lại cũng biết hẳn hoàn toàn không có lí do gì để làm thế, bởi vì người sai, vẫn luôn là hắn.

Nhưng, hắn không thể mạo hiểm để mất đi nàng một lần nữa, vì vậy...

Hắn bước lên một bước, sát khí vây chặt hai người.

Hoa Thiên Cốt đầm nước mắt, sợ hãi dồn sức đập đầu, cái này mạnh hơn cái trước, trán bị đập tới máu me đầm đìa.

“Sư phụ, con sai rồi! Không liên quan tới Đông Phương! Người muốn giết thì hãy giết con đi! Con thực sự thích Đông Phương và muốn đi cùng huynh ấy! Xin người hãy tác thành cho chúng con!”

Đầu Bạch Tử Họa xoay mòng mòng, dường như mọi việc đột nhiên đảo ngược lại. Chuyện này rốt cuộc là thế nào? Vì sao người con gái hắn yêu sâu nặng lại quỳ dưới đất xin hắn tác thành cho nàng và một người đàn ông khác?

Tiêu Cốt, người nàng yêu nhất, không phải là sư phụ ư?

Mặt Bạch Tử Họa bỗng trở nên hoang mang và bối rối, nhớ lại ngày ấy nàng muốn giết Nghê Mạn Thiên mà phạm phải sai lầm lớn, quỳ trong sân liên tục đập đầu, trời mưa tầm tã, khắp sân đều là máu, gốc đào chết héo trong một đêm.

Mới bao lâu mà cảnh đã đổi, dưới ánh trăng, nàng lại quỳ trước hắn một lần nữa, chỉ vì muốn xin đi?

Nhưng nàng đi rồi, hắn biết làm gì đây?

Hắn đã không còn gì nữa, không thuộc về Tiên giới, không thuộc về Trường Lưu, thiên hạ bao la lại không có chỗ cho hắn. Ngoài Tiểu Cốt, hắn cũng không biết vì sao mình lại sống nữa.

Không có quyền lựa chọn, càng không có quyền giải thoát, nếu ngay cả nàng cũng đi, hắn còn lại gì?

Tiểu Cốt, không phải nàng đã hứa sẽ mãi mãi không rời xa sư phụ ư?

Bạch Tử Họa nhìn người trước mắt vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, hòng mẫn chất. Hắn quay đầu lại nhìn Đông Phương Úc Khanh.

Đều tại ngươi, nếu không phải ngươi...

“Sư phụ! Đừng!”

Hoa Thiên Cốt chỉ thấy một vết sáng bạc bắn ra từ ngón tay Bạch Tử Họa, lập tức bao phủ cả Đông Phương Úc Khanh.

Dưới ánh sáng, nụ cười của Đông Phương Úc Khanh trở nên hơi kì lạ, rồi một luồng sáng khác đánh lại đây, tạo nên một tiếng nổ cực lớn, khói bay khắp nơi, Bạch Tử Họa bay qua, rồi ngã phịch xuống đất.

Hoa Thiên Cốt đứng dậy, máu vương đầy mặt, mắt mở to, sáng kinh người, trong phần nộ đượm chút tà mị.

“Không ai được làm Đông Phương bị thương một lần nữa trước mặt ta.”

Mùi máu tanh trong không khí như đưa nàng trở lại cái ngày đau đớn khôn xiết đó, nàng chỉ có thể trơ mắt, trơ mắt nhìn Đông Phương và Tiểu

Nguyệt chết trước mắt mình, tim đau tới mức tưởng như vỡ nát. Nàng không cho phép! Quyết không cho phép chuyện này xảy ra một lần nữa!

Bạch Tử Họa biết nàng giờ đã dần khôi phục thần thức, bị trúng đòn nặng không nói nổi nên lời, khẽ ho ra một búng máu, sau đó cảm nhận gân cốt và những vết thương ngoài da đang dần khép miệng.

Nhưng hắn như thể bị lấy tất cả sức lực, tuyệt vọng tới mức không gượng dậy nổi, nàng lại vì Đông Phương Úc Khanh mà...

Đời này, chẳng lẽ đúng như lời nàng đã nói, sẽ không bao giờ yêu hắn nữa.

Không biết nên thấy buồn hay thấy thương cho bản thân, hắn nhìn Đông Phương Úc Khanh thông thả bước về phía mình, Hoa Thiên Cốt vẫn dờ dẩn và bối rối chưa lấy lại được ý thức, cứ đứng ở đó như khúc gỗ.

“Bạch Tử Họa, Hoa Thiên Cốt bây giờ có phải là Hoa Thiên Cốt người yêu sâu đậm không, thực ra chính người cũng không rõ. Muốn yêu nàng lại trốn tránh nàng, muốn quý trọng tất cả mọi thứ của hôm nay lại tự chìm đắm trong đau đớn không thể thoát ra. Mất hơn mười năm, vẫn chỉ dạy ra một kẻ vô dụng, nhìn bao lâu mà ngay cả đến người cũng hoang mang nàng là ai, hoang mang tại sao mình vẫn còn sống. Ở bên nàng, là chuộc tội cũng là giày xéo, không lúc nào người không đau khổ, vừa không chịu cho nàng đi, lại vĩnh viễn cũng không chấp nhận nàng, bởi vì trong lòng người, nàng không phải là Tiểu Cốt mà người yêu, chấp nhận nàng sẽ khiến người thấy mình đang phản bội, ôm nàng mà như ôm người khác, người sẽ áy náy. Nhưng rời xa nàng, người lại không thể sống. Hà có gì phải sống suốt đời trong đau khổ thế này?”

Bạch Tử Họa không nói gì, sát khí xung quanh trở thành một khoảng không vắng lặng và tuyệt vọng.

“Kiếp này ta đến, chưa từng nghĩ tới việc tổn thương nàng hay lợi dụng nàng. Trước kia người vì Trường Lưu, ta vì Dị Hủ các, về bản chất đều

giống nhau, chúng ta đều vì muôn dân Lục giới mà ruồng bỏ nàng, phụ bạc nàng. Thật ra ngay từ khi đó, cả hai chúng ta đều mất tư cách có nàng rồi. Con người phải trả giá vì sự lựa chọn của mình, không phải ta chưa từng hối hận. Bây giờ điều ta muốn làm chỉ là cố gắng bù đắp. Người đừng tự lừa mình nữa, làm thế sẽ không công bằng với nàng. Cũng đừng coi nàng như trẻ con nữa, bằng không nàng mãi mãi chỉ là một đứa bé, không thể quay lại làm một Hoa Thiên Cốt trọn vẹn được.”

Bạch Tử Họa lắc đầu, nàng làm Hoa Thiên Cốt rồi thì sao chứ, chẳng lẽ có thể tha thứ cho hắn ư? Đó mới là lúc hắn thật sự mất đi nàng.

“Sur phụ!” Hoa Thiên Cốt lúc này mới tỉnh táo lại, thấy Bạch Tử Họa như bị trọng thương nằm trên mặt đất, sợ tới tái mặt, lão đảo chạy tới, tìm vết thương của hắn, nước mắt không ngừng rơi.

“Con xin lỗi, sur phụ, con không cố ý, người đừng giết Đông Phương! Nếu người thực sự không cho, con sẽ không đi với huynh ấy nữa, con về với người, không được người cho phép tuyệt đối không ra khỏi Vân Sơn một bước, người đừng giết huynh ấy...”

Bạch Tử Họa cười tự giễu, nàng đang hy sinh vì Đông Phương ư? Từ khi nào hắn đã trở thành ông bố chia rẽ uyên ương, bảo thủ cứng nhắc rồi?

Bóng Đông Phương Úc Khanh nhạt dần dưới ánh trăng: “Bạch Tử Họa, ta sẽ không tranh với ngươi, ta chỉ muốn vớt vát lại những thứ ta đã bỏ qua và mất đi thôi. Hồn phách của nàng đã dần đầy đủ, dù còn yếu, nhưng sẽ có một ngày nhớ lại tất cả mọi thứ, đó là sự thật ngươi không thể thay đổi được. Đến lúc đó nếu nàng vẫn muốn rời khỏi ngươi, thì không còn gì có thể ngăn cản ta được nữa...”

Bạch Tử Họa nhìn hắn rồi vô cùng kinh ngạc: “Thì ra ngươi đã...”

Đông Phương Úc Khanh nhếch mép, nụ cười lạnh cóng, dần biến mất.

Có lẽ hắn không phải là một sư phụ tốt, cũng không phải là một chương môn tốt, luôn phải hy sinh một bên để bảo toàn một bên.

Hắn hầu như không còn nhớ trước khi Tiểu Cốt xuất hiện hắn đã sống như thế nào, năm tháng suốt ngàn năm chảy trôi không một tiếng động, nhưng trước nay hắn luôn thấy thế là rất bình thường, không thấy có chỗ nào bất ổn. Sau đó Tiểu Cốt tới, tất cả lặng lẽ thay đổi, hắn bắt đầu trở nên không giống hắn, hoặc có lẽ, đây mới thật sự là hắn?

Điều đáng buồn nhất thế gian này chính là khi người trước kia yêu người sâu nặng trở thành tất của của người, mà người lại không còn quan trọng với người đó nữa.

Hắn trốn tránh, hắn nhẫn tâm, hắn ngoan cố, vậy mà bao năm qua, thậm chí không thể nghe được một câu, nàng yêu hắn.

Tuy rằng giờ luôn nói chỉ cần nàng, nàng muốn gì cũng cho nàng. Nhưng nực cười là nàng đã không còn cần hắn nữa.

Vết sẹo đang đau, thật ra nó luôn đau, lúc nhẹ lúc nặng, miếng thịt hắn tự róc đi vẫn chưa lành lại, bao năm qua không ngừng nhắc về lỗi lầm của hắn. Cả ngày lẫn đêm lặp đi lặp lại giấc mộng giết nàng.

“Sư phụ...”

Một đôi tay nắm chặt lấy cánh tay trái co giật của hắn, tay áo bị vén lên, hắn muốn rút về, giấu vết sẹo kia đi, lại cảm thấy đầu ngón tay ấm áp hơn trên đó, sau đó là một đôi môi lạnh lẽo, cùng đôi má ửng đỏ.

“Sư phụ... không đau...” Hoa Thiên Cốt ngồi trước giường, ôm chặt lấy cánh tay hắn.

Bạch Tử Họa từ từ mở mắt, vươn tay vỗ về nàng.

“Sư phụ, con sẽ không bao giờ rời xa người nữa, người đừng giận con.” Nàng không nhớ vừa nãy đã xảy ra những gì, chỉ lo lắng nhìn Bạch Tử Họa. Cánh tay của người có vẻ càng ngày càng đau hơn, rốt cuộc Tiểu Cốt trước kia quan trọng với người tới nhường nào, người phải nhớ bao nhiêu mới có thể đau tới bất tỉnh hết lần này tới lần khác?

“Sư phụ không giận con.” Trong ánh mắt bình tĩnh lạnh nhạt kia mang theo chút xót xa, nàng nói đúng, hắn không có quyền trói buộc nàng, lỗi nàng phạm phải, nợ phải gánh, kiếp trước đã dùng cái chết trả hết rồi. Đông Phương Úc Khanh nói cũng đúng, hắn càng u mê, chỉ biết hại nàng như trước kia.

Hoa Thiên Cốt nắm chặt tay người, khẽ run vùi đầu vào trong lòng người, tuy nàng muốn gả cho Đông Phương, nhưng trước nay thật sự chưa từng nghĩ sẽ rời xa sư phụ. Bao năm qua, sư phụ là tất cả của nàng, lúc nãy nàng quá giận, cho rằng sư phụ không cần mình.

Nhưng đứng vào giây phút nhìn một người cao cao tại thượng như sư phụ ngã xuống đất, nàng sợ tới mức nghẹt thở, cũng nhận ra sư phụ quan trọng với nàng đến thế nào, nàng thà chết cũng không muốn người buồn dù chỉ một chút.

Cho nên... cho nên cuối cùng nàng vẫn uống viên Quy tiên đan Đông Phương cho. Quyết định quay về làm Tiểu Cốt trong lòng sư phụ, dù cho Tiểu Cốt đó là nàng hay người khác, nàng cũng không rõ và cũng không muốn rõ nữa rồi. Chỉ cần người đừng giận nữa thì người muốn coi nàng là ai cũng được.

Lòng Bạch Tử Họa đau nhói, bắt đầu có chút hoang mang, bỗng ngửi thấy mùi ẩm áp, cánh tay trái lại lạnh buốt, tấm lụa trắng buông bên giường lay động theo gió, khiến hắn thấy mình như đang mơ.

“Tiểu Cốt, con đang làm gì thế?”

Nhìn nàng cẩn thận từng li từng tí bơi cao lên vết sẹo của hấn mà cười khỏ, cái này làm sao mà khỏi được.

“Sư phụ năm yên, bôi thuốc xong là ổn hết.”

Hoa Thiên Cốt chạy lạch bạch ra ngoài, rồi bung một bát cháo vào.

“Sư phụ, người đói chưa?” Cái miệng nhỏ của nàng thỏ thỏ, sau đó bón tới miệng Bạch Tử Họa.

Hấn nào biết đói: “Tiểu Cốt biết nấu ăn rồi?”

Hoa Thiên Cốt then thùng cúi đầu: “Con chỉ biết làm mỗi món này thôi...” Trước kia đều là sư phụ chăm sóc nàng, nàng không biết làm gì cả, bây giờ muốn chăm sóc cho sư phụ thật chu đáo nhưng không kịp nữa. Hoa Thiên Cốt sau khi lấy lại trí nhớ chắc là một người thông minh lắm, không gì không biết nhỉ?

Bạch Tử Họa vốn không sao, nhưng cũng lười đưa tay, để mình chìm đắm vào trong sự quan tâm nho nhỏ của nàng, ăn hết từng muỗng cháo nàng đút.

Ngẩng đầu nhìn những hạt mưa rơi tí tách bên ngoài, vì sao mấy năm nay rõ ràng Tiểu Cốt ở bên cạnh hấn, mà hấn vẫn thấy lạnh lẽo như thế?

Hoa Thiên Cốt nhìn Bạch Tử Họa thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ mà thấy buồn ngủi. Bao năm qua, nàng dần trưởng thành, nhưng năm tháng lại không thể để trên người chút dấu vết nào, người cứ ngồi lặng im như thế, hết như một pho tượng băng được đeo tỉ mỉ thành hình người, đẹp tới mức xót xa, khiến người ta bối rối...

Nàng biết mặc dù người đang ở trước nàng, nhưng lòng vẫn nhớ về Hoa Thiên Cốt trước kia, nàng vươn tay ôm người thật chặt.

“Su phụ, đừng lo, con sẽ ăn Quy tiên đan mà Đông Phương Úc Khanh cho, chẳng mấy chốc sẽ khôi phục trí nhớ và linh thức. Tới lúc đó, người có thể thấy Hoa Thiên Cốt trước kia rồi.”

Bạch Tử Họa giật mình, sửng sốt dồn sức nắm chặt bả vai nàng.

“Tiểu Cốt! Con đang nói gì? Con có biết nó có nghĩa gì không? Thân từ của con vừa mới đỡ.” Có lẽ nhìn từ góc độ của một người khác chỉ là chuyện khôi phục trí nhớ. Nhưng đối với một cô bé tới giờ vẫn không hề biết gì như nàng mà nói, phải chấp nhận một khoảng kí ức và một cuộc đời khác, nàng sao dám...

Hoa Thiên Cốt cười, ra sức gật đầu: “Con biết chứ, con trả lại Tiểu Cốt trước kia cho su phụ. Dù có chết, con cũng không muốn phải sống ngày ngốc cả đời.”

Hai tay Bạch Tử Họa run bần bật, sao nàng lại ngốc thế, chẳng lẽ có tự hủy diệt mình cũng muốn thành toàn cho hấn ư? Nhưng sao nàng không hiểu, có thể sớm tối ở bên nàng như bây giờ đã là ước nguyện lớn nhất của hấn rồi. Nàng tưởng rằng nàng trả lại Tiểu Cốt trước kia cho hấn, nhưng thực ra lại chỉ khiến nàng hoàn toàn rời xa hấn mà thôi!

Ôm nàng vào trong lòng, Bạch Tử Họa cười khô. Vốn tưởng rằng có thể hưởng thụ những ngày bên nàng mấy mươi năm mấy trăm năm nữa, không ngờ ngày này lại đến sớm thế. Tránh không thoát, chung quy vẫn không thể tránh được...

“Tiểu Cốt, con lui xuống đi, vi sư muốn yên tĩnh một mình.”

Hoa Thiên Cốt thấy sắc mặt người trống rỗng, như có như không, hơi lo lắng đi ra ngoài.

Đêm dài, đầu hơi đau, ngoài ra thì không có gì khác biệt, nàng ngồi bên án, lần đầu tiên nghiêm túc cầm bút như thế.

“Phong thư này viết cho ngươi, Tiểu Cốt sau khi khôi phục trí nhớ. Ta tin sau khi uống thuốc xong ngươi sẽ nhớ lại chuyện trước kia, nhưng ta không dám chắc sẽ không quên chuyện hiện tại. Ta không dám cược, vậy nên để lại bức thư này cho ngươi, cũng nhắc nhở ngươi phải quý trọng hiện tại, hy vọng ngươi có thể thấy. Nếu ngươi trở về thật sự sẽ thay thế sự tồn tại của ta hiện giờ, không còn nhớ những ngày tháng ở Vân Sơn với sư phụ, thì ta nghĩ ta sẽ rất buồn, nhưng ta không hối hận. Ta không biết trước kia ngươi và sư phụ đã xảy ra những chuyện gì, mà rõ ràng sư phụ hướng về ngươi như vậy, lại không dám để ngươi về, sợ mất đi ngươi. Ta chỉ muốn nói cho ngươi biết, Hanh Túc và người nhà ta ta xin nhờ ngươi, ngươi nhất định không được làm ta thất vọng, không được rời xa sư phụ, bằng không có thành quả ta cũng tới tìm ngươi báo thù. Nếu ngươi về rồi, mà chỉ nhớ những chuyện không vui, không chịu ở lại bên sư phụ, vậy thì ta sẽ kể từng chuyện vui trong mấy năm nay cho ngươi nghe...”

Hoa Thiên Cốt viết xong thì đêm đã khuya, cẩn thận nhét vào ngực, đầu óc nàng càng lúc càng tỉnh táo, cực kì bình tĩnh như kì tích, không có chút nuối tiếc hay không cam nào. Linh hồn nàng dường như đang trở nên trọn vẹn, giống như ánh trăng tròn dần.

Ngẩng đầu nhìn, ngoài cửa sổ như vô cùng rực rỡ, vừa đẩy cửa thì thấy tuyết rơi, trời lạnh kì lạ.

Nàng đi tới phòng sư phụ, phòng người không thắp đèn, Bạch Tử Họa ngồi trong bóng tối.

“Sư phụ?” Hoa Thiên Cốt thắp đèn, ngạc nhiên và lo lắng nhìn người.

Bạch Tử Họa quay đầu lại, mỉm cười dịu dàng, sự lãnh đạm nặng nề rút đi, mắt sáng ngời, tượng băng như thể tái sinh, tràn đầy sức sống nhưng lại có gì đó không giống người.

“Sur phụ, người uống rượu?” Người thấy mùi rượu nồng hòa quyện với mùi hương của Bạch Tử Họa, Hoa Thiên Cốt có chút ngất ngây.

Bạch Tử Họa vẫy tay với nàng, đưa một chén cho nàng: “Tiểu Cốt, đây là rượu hoa đào năm đó con tự tay ủ trên Tuyệt Tình điện, uống cùng sư phụ một chén đi.

Hoa Thiên Cốt gật đầu. Nhận chén rượu rồi ngồi xuống cạnh người, ngửi mùi rượu, rồi thè lưỡi ra thử nếm, hương vị say lòng người khiến nàng híp mắt lại, trước kia sư phụ không cho nàng uống rượu.

Bạch Tử Họa một hơi uống cạn rượu trong chén mình, ánh mắt nhìn nàng đấu tranh và mê mang.

Hoa Thiên Cốt uống mấy chén vào bụng, bắt đầu nói nhiều hơn bình thường, Bạch Tử Họa im lặng nghe, lại như thần thờ.

Lúc uống xong một chén, nàng đã không còn tỉnh táo, nhào người lên bàn cười khì nhìn Bạch Tử Họa.

“Sư phụ...”

Ngón tay có chút suồng sã lướt qua làn môi lạnh lẽo của người, trên gò má hồng nhuận một giọt nước mắt lăn xuống. Thật ra nàng rất sợ, sợ mình quên người, quên mấy năm nay ở Vân Sơn thì phải làm sao bây giờ.

Bạch Tử Họa rung động, đứng dậy, ôm ngang lấy nàng, đặt lên trên ghế nằm.

Hoa Thiên Cốt say mèm mơ màng nhìn hắn, Bạch Tử Họa bỗng cúi người xuống, vùi vào hõm cổ nàng, thở dài.

“Tiểu Cốt, con chưa từng nghĩ tới việc gả cho sư phụ ư?” Vì sao nàng luôn miệng hét muốn gả cho Đông Phương, lại chưa từng muốn gả cho hắn, chẳng lẽ kiếp này, nàng thực sự không hề yêu hắn chút nào sao?

Cái đầu đang xoay tròn tròn của Hoa Thiên Cốt bỗng nổ tung.

Gả cho sư phụ?

Nàng chưa từng nghĩ tới điều đó và cũng không dám nghĩ thế, người đó, là sư phụ mà...

Bỗng có một bàn tay cởi thắt lưng của nàng: “Sư phụ?”

Hôm nay sư phụ làm sao vậy?

“Đừng đi với hắn, đừng rời khỏi sư phụ, nhé?” Bạch Tử Họa thâm thỉ, trong giọng nói ẩn chứa một nỗi đau đớn cực lớn khiến Hoa Thiên Cốt mềm lòng tới quên tất cả.

“Sư phụ, người uống say rồi, Tiểu Cốt sẽ không rời khỏi người.”

“Tiểu Cốt, không phải con vẫn luôn muốn sư phụ ư, nếu... nếu như thế... ngày mai con sẽ không đi chứ...”

Quần áo bị cởi bỏ, nụ hôn của Bạch Tử Họa trượt xuống hõm cổ, Hoa Thiên Cốt bắt đầu có chút bối rối. Sự thân thiết bây giờ không giống ngày thường, trong không gian lạnh cóng thôi thúc một mùi vị đặc biệt, nhưng nàng lại không có sức phản kháng, ngay cả xương cốt cũng mềm oặt tê dại, đắm say vô hạn vào trong mùi rượu và hơi thở của Bạch Tử Họa.

“Sư phụ... con không đi...”

“Đừng để ta lại một mình...”

“Sẽ không đâu...”

“Tiểu Cốt, còn yêu sư phụ không?”

“Yêu?”

Bạch Tử Họa ngẩng đầu nhìn Hoa Thiên Cốt đang say mèm, mặt đầm nước mắt. Là Tiểu Cốt, nhưng không hoàn toàn là nàng...

Giọng Đông Phương Úc Khanh lại vang lên bên tai lần nữa.

“Chẳng lẽ khi người ở bên nàng mà không cảm thấy người trong lòng mình là một người khác ư, không cảm thấy giằng xé ư?”

Hắn thở dài thườn thượt.

Bạch Tử Họa, mày đang làm gì thế này?

Cho rằng làm vậy nàng sẽ không bỏ đi? Đã bỏ qua rồi thì không còn cơ hội lấy lại nữa. Có thể ở bên nàng mấy năm cũng nên thấy thỏa mãn rồi. Chẳng lẽ còn chê kiếp trước chưa hại nàng đủ, còn muốn khiến nàng càng hận mày ư? Lần này, hãy tôn trọng quyết định của nàng đi.

Hoa Thiên Cốt cảm thấy mình bị ôm chặt cứng, như thể sắp nát, giọng nói trong trẻo lạnh lùng mà thân thương ấy buồn bã hỏi nàng:

“Tiểu Cốt, đời này sư phụ phải làm thế nào mới không sai đây?”

Nàng muốn trả lời, nhưng tầm mắt đã tối đen, tất cả mọi chuyện trong quá khứ, ùn ùn kéo đến như con sóng dữ.

Nàng tựa như đã mơ một giấc mơ rất rất dài, trong giấc mơ là một cuộc đời dang dở, chân thực, đến cả việc hằng ngày ăn món gì, mặc quần áo

màu gì, hình dáng những đám mây bông bênh trên trời ra sao nàng đều nhớ rõ.

Mà yêu hận này, đau khổ này dường như đã cách quá xa, bị năm tháng vùi lấp, trở nên không đáng nhắc tới, lại vẫn khiến nơi nào đó trong lòng đau âm ỉ.

Hoa Thiên Cốt mở mắt ra, vẻ mặt bình tĩnh mà dửng dưng.

Nàng nghiêng người tựa vào một chiếc ghế trong gian đình nhỏ giữa hồ, gió thổi mạnh bay, dưới gốc hoa đào bên bờ là một bóng hình nào đó trắng phau không vương chút bụi vô cùng thân thương, đang tự rót trà cho mình.

Mọi chuyện trước kia nhanh chóng chảy vào đầu nàng, quay đầu lại cũng chỉ như mưa gió thoảng qua. Nhưng lại có vài thời khắc như in dấu vào tim. Nỗi căm hận và tuyệt vọng nàng khiến Bạch Tử Họa tự tay giết nàng, buông lời nguyên bất tử bất diệt, rồi lại cam tâm tình nguyện uống tiên đan, chỉ vì muốn trả cho người một Hoa Thiên Cốt hoàn chỉnh, thậm chí còn có một trang sách Di Thần không ngờ lại khiến cả Thần giới bị hủy diệt như xưa kia.

Nàng nhớ lại hết rồi.

Kí ức ngàn vạn năm chồng chất trong đầu, đầu óc nàng trở nên vô cùng tỉnh táo, phút chốc đã thông thấu còn hơn người đắc đạo.

Nhưng ánh mắt vẫn si mê nhìn bóng người phía xa, nhớ tới nỗi đau bao năm nàng chịu vì người và nỗi khổ người chịu vì nàng...

Bước từng bước, như thể đi từ phía chân trời, chậm chậm tới trước mặt người. Người trước mắt đã không còn vẻ đau khổ luống cuống giữ lấy nàng đêm qua nữa, mà trở nên hờ hững và xa xôi.

Vì sao, người có thể bao dung với Tiểu Cốt trẻ con, dịu dàng với Tiểu Cốt mất trí nhớ, mà phải dùng gương mặt lãnh đạm ấy để đối mặt với Tiểu Cốt yêu người sâu đậm? Dẫu chuyện đã tới nước này, người vẫn không chịu chấp nhận nàng sao? Nếu đã thế, vì sao còn liên tục xin nàng ở lại?

Bạch Tử Họa lẳng lẳng nhìn nàng, ánh mắt hai người gặp nhau.

Ngàn non chim bay hết.

Muôn nẻo bóng người không.

Tháng ngày vội vã trôi qua của mấy năm nay bỗng vỡ thành những hạt bụi trên đầu ngón tay.

Nhìn nhau không nói gì, nỗi buồn nặng trĩu, mãi không tan vãn quanh hai người tới nghẹt thở.

Hoa Thiên Cốt mấp máy khóe miệng, dường như đã mất bản năng ngôn ngữ, chỉ phát ra vài âm tiết không trọn vẹn.

Nhưng Bạch Tử Họa lại hiểu.

Có gì muốn nói với ta không?

Hắn khẽ thở dài, nàng vẫn cố chấp ép hắn phải cho nàng một đáp án. Nàng vẫn cố chấp, ít ra điều đó nói lên rằng, nàng vẫn yêu hắn.

“Xin lỗi!” Bao lời muốn nói, và tất cả tình yêu sợ hãi mấy năm nay đều chỉ đọng lại thành một câu đó.

Hoa Thiên Cốt muốn cười, cơ mặt lại không chịu nghe lời, vẫn giữ vẻ lạnh lùng đó.

Cũng phải, tình yêu từ đầu tới cuối cộng lại cũng chỉ có mấy câu, “Ta yêu chàng”, “Ta hận chàng”, “Coi như hết”, “Xin lỗi”, “Quên đi thôi”...

Mà người, vĩnh viễn chỉ biết nói một câu.

Nàng quay người, dần bay về phương xa.

Bàn tay Bạch Tử Họa muốn vươn ra giữ nàng lại cứng đờ giữa không trung. Một kẻ đã chọn tự tay giết nàng như hắn thì có tư cách gì giữ nàng lại?

Chậm rãi sụp mắt xuống, làn môi mỏng khẽ mấp máy, khi ngẩng đầu lên, bầu trời cao xa ngàn dặm đã không còn bóng Hoa Thiên Cốt.

Hắn biết, nàng đi tìm Đông Phương Úc Khanh. Còn hắn, đã không còn ý chí sống nữa, cũng nên đi thôi.

Đã lâu không cười gió, Hoa Thiên Cốt hơi chóng mặt. Nàng vội vàng đi tìm Đông Phương Úc Khanh bởi vì nàng muốn đón Đường Bảo, đứa bé quan trọng nhất trên đời. Đông Phương đã từng nói, khi nàng tỉnh Đường Bảo cũng sẽ tỉnh.

Nhưng người đợi nàng ở Dị Hủ các không phải là Đông Phương Úc Khanh mà chỉ có một Đường Bảo ngái ngủ, vừa thấy nàng đã sung sướng gọi mẹ, Hoa Thiên Cốt ôm Đường Bảo hết thơm lại hôn, nước mắt ướt đầm người nó.

Nỗi đau và oán hận sâu nhất nặng nhất, nỗi tiếc nuối và bất cam lớn nhất của nàng bao năm nay, cuối cùng giây phút này đã vụn toàn, sự sung sướng

và biết ơn khi lấy lại được thứ quý giá không ai có thể hiểu được.

Đường Bảo vẫn nhớ tất cả mọi chuyện đã xảy ra, nhưng đạo hạnh và linh lực đã không còn, phải bắt đầu luyện lại từ cấp thấp nhất.

“Đường Bảo, Đông Phương đâu?”

Đường Bảo khóc tu tu nhìn Hoa Thiên Cốt: “Ba... ba mất rồi...”

Hoa Thiên Cốt như bị sét đánh: “Người nói gì?”

“Cốt Đầu, ba mất rồi!”

“Nói bậy! Sao huynh ấy chết được? Rõ ràng hôm trước ta vừa gặp xong!”

“Là thật mà Cốt Đầu, mười năm trước ba đã mất rồi, Di Hủ các chủ mặc dù không gì không biết, nhưng đời đời đoản mệnh, số đã định là mệnh yếu. Huống gì kiếp trước chỉ vì muốn được ở bên mẹ thêm một năm, kiếp này vốn đoản mệnh, thời gian lại càng ít hơn, có thể không chờ được ngày gặp lại mẹ. Vì thế ba mà mẹ vẫn gặp, là quỷ...”

Trải qua bao nhiêu sóng gió, Hoa Thiên Cốt vẫn bị tin này đả kích tới không đứng vững.

“Người nói người ta gặp bao lâu nay, đều là quỷ hồn của Đông Phương?”

Đường Bảo gật đầu: “Trước kia ba nói cho Tôn thượng chỗ mẹ ở không bao lâu thì qua đời, nếu không người sẽ tự tới chỗ Sát Thiên Mạch đón mẹ về, nuôi nấng mẹ trưởng thành. Nhưng ba không còn cách nào khác, đành phải giao mẹ cho Tôn thượng, sau đó hóa thành quỷ hồn ở bên cạnh mẹ. Thật ra mấy năm nay ba không hề rời đi, luôn âm thầm nhìn mẹ lớn dần. Ba thấy mẹ luôn miệng nói muốn gả cho ba, muốn đi cùng ba mà ôm hy vọng trong lòng, ba luôn chờ, chờ cái ngày mẹ uống Quy tiên đan rồi khôi phục

trí nhớ này. Nếu cuối cùng mẹ vẫn chọn ở bên ba thì dù có phải bỏ tất cả ba cũng sẽ không rời xa mẹ. Nhưng vừa nãy khi thấy mẹ nhớ lại rồi vẫn hỏi Bạch Tử Họa câu đó, biết mẹ mãi mãi không thể dứt tình, nên buồn bã dặn dò con vài câu, nhập lại luân hồi rồi.”

Hoa Thiên Cốt hoang mang lắc đầu: “Sao có thể...”

“Ba vốn muốn gặp mẹ lần cuối nhưng lại sợ mình lưu luyến, không chịu buông tay, có sáu năm và chấp niệm với mẹ, cũng sợ mẹ khôi phục trí nhớ, biết tất cả, rồi lại thấy ba trở nên như thế, sẽ làm ra quyết định không đúng lòng mình, nên mới không từ mà biệt...”

Hoa Thiên Cốt dần lui lại hai bước, hốt hoảng nhìn xung quanh.

Đông Phương Úc Khanh! Huynh lại lừa ta, rốt cuộc huynh muốn lừa ta bao nhiêu lần? Vì sao đến chết vẫn không chịu gặp ta lần cuối, ta còn rất nhiều điều muốn hỏi huynh.

Dường như tất cả đều vì tốt cho nàng, lại như hại nàng. Đường như luôn lừa nàng, nhưng lại trả giá tất cả không cần đền đáp.

Nàng vẫn không hề biết, lời đó là thật hay giả, thật sự yêu nàng hay chỉ coi nàng như một quân cờ, một món đồ chơi sau ngàn vạn năm luân hồi buồn chán?

Nhưng người đã ra đi, hẳn cho nàng sự thành toàn cuối cùng, sau đó biến mất. Tất cả đều là câu hỏi không có lời giải đáp, bị phong ấn trên những chiếc lưỡi tươi sống ở Dị Hủ các.

“Huynh ấy có để lại lời gì không?”

“Có, ba nói là bỏ qua tất cả, quay trở lại làm Cốt Đầu khi xưa, kiếp trước hai người đều sai, bây giờ, đừng sai thêm lần nữa.”

Hoa Thiên Cốt cúi đầu khẽ cười, bỗng nhớ tới đêm qua, nàng tự viết thư cho nàng, nhớ tới đêm trước đại chiến, Mặc Băng tiên cũng dồn sức kéo tay nàng dưới tàng cây đào nói: “Đừng hận, đừng bao giờ đánh mất cơ hội hạnh phúc. Ta tin, chỉ cần có lòng, thế gian này không gì không thể cứu vãn.

Đừng hận ư? Mặc dù lúc đó nàng hứa với hắn, nhưng quả thực vẫn hận Bạch Tử Họa.

Nhưng mấy năm nay nhìn cảnh Bạch Tử Họa sống không bằng chết, ngày đêm nhớ mong nàng, bây giờ ngẫm lại, thấy tim mình như bị kim châm. Thì ra bất giác, nàng đã từ bỏ hận thù từ lâu, chỉ còn lại hối tiếc.

Nàng sao nữ trở mắt nhìn người đau khổ, nhưng lời nguyên bất tử bất diệt khi nàng tuyệt vọng muốn báo thù căn bản không có cách hóa giải, nàng chỉ có thể dồn sức ở bên người, dùng thời gian dài đằng đẳng chuộc lại sai lầm của mình.

Còn Bạch Tử Họa, nàng biết trải qua sự mất mát đáng sợ nhất đó, cộng thêm bao năm nhớ mong, người cuối cùng cũng có thể thực sự đối mặt với tất cả. Bởi vì nàng nghe thấy, khoảnh khắc cuối cùng khi nàng bỏ đi, người nói xin lỗi, sau đó còn cúi đầu lẩm bẩm: Đừng đi...

Không cần xin lỗi vì những gì đã xảy ra trong quá khứ, cũng không cần hứa hẹn gì về tương lai, thực ra chỉ một câu đừng đi ấy cũng đủ để giữ nàng lại rồi.

Lúc nàng mang Đường Bảo vội về Vân Sơn thì Bạch Tử Họa đã không còn ở đó nữa, chỉ còn lại Hanh Tức. Quan vi khắp nơi cũng không thấy người, như thể bốc hơi khỏi thế gian. Nhưng một người bất tử bất diệt không thể xuống được suối vàng lại không vào được địa phủ thì có thể đi đâu?

Nàng lại tìm khắp trời đất một vòng nữa, cuối cùng cũng tìm thấy người dưới đáy biển Trường Lưu. Mất bao công sức mới vào được không gian kín

mít kia, nàng đã mất hết yêu lực, sức khỏe lại chưa hồi phục hẳn, đầu óc xoay mòng, suýt đứng không vững.

Trong làn nước biển xanh thẳm, Bạch Tử Họa đang trôi lững lờ say ngủ, giống hệt như lúc nàng tìm người đang trúng kịch độc ở đáy biển Đông Hải khi xưa.

Nhìn đông chai lọ bên cạnh, Hoa Thiên Cốt vừa buồn cười lại vừa đau lòng. Bạch Tử Họa quả thực bất tử bất diệt, nhưng vẫn say, uống nhiều rượu Vong Ưu và Mộng Tử đan như thế đủ cho người ngủ suốt mấy trăm năm.

Bạch Tử Họa tưởng rằng nàng đã vĩnh viễn bỏ đi, rốt cuộc người mệt mỏi bao nhiêu, tan thành tro bụi đến nhường nào mới chấp nhận dùng cách ngủ say dưới biển sâu này để trốn tránh? Sống không được, chết không xong, thì ra nàng mới là người tàn nhẫn nhất. Là nàng hủy hoại người, bây giờ, sao nỡ bỏ đi?

Nàng đau lòng vuốt ve gò má lạnh cóng của Bạch Tử Họa, dùng công lực xưa tan tác dụng của Mộng Tử đan, nhưng rượu Vong Ưu lại ỉ ề mãi không thể đẩy lui.

Hoa Thiên Cốt im lặng ngồi bên cạnh người ngóng chờ, nhìn chăm chú, khi thì trò chuyện với Đường Bảo, khi thì nghiêng tai lắng nghe âm thanh náo nhiệt trên Trường Lưu Sơn, mãi một tháng sau Bạch Tử Họa mới tỉnh lại từ giấc mộng say.

Khoảnh khắc mở mắt thấy Hoa Thiên Cốt, hẳn cho rằng mình vẫn đang mơ. Lần này vết sẹo không đau, vòm ngực lại phiền muộn xót xa.

Vì sao lại đánh thức hẳn?

Cảm giác say chưa tan hẳn, hẳn khẽ nhú mảy, giống như hơi tức giận. Đôi môi mỏng tái nhợt khẽ nhếch, đôi đồng tử khi thì sáng lấp lánh như

chứa cả ngân hà, khi thì sâu thẳm như không có đáy, ánh mắt mê ly quyến rũ.

Hoa Thiên Cốt chưa từng thấy giây phút người thất thổ khi say rượu như vậy, vừa lạnh lùng lại vừa mê người, tựa như đóa đào trong trận tuyết đầu mùa, đẹp tới rung động lòng người. Hoa Thiên Cốt không dám thở mạnh, vội vàng quay mặt đi.

Nhưng người đó bỗng nắm lấy cằm nàng.

“Tiểu Cốt, gọi sư phụ...”

“Sư phụ...” Nàng đành phải ngoan ngoãn vâng lời.

“Ng Sloan, gọi lại...”

“Sư phụ...”

“Gọi lại.”

“Sư phụ...”

...

Gọi đi gọi lại mấy chục lần, mà người đó dường như vẫn chưa thỏa mãn, cực kì hưởng thụ khép hờ mắt nghe nàng gọi.

“Sư phụ, sư phụ, sư phụ, sư phụ, sư phụ...”

Không hề sót ruột, Hoa Thiên Cốt gọi hết tiếng này tới tiếng khác, từng xúc cảm đau đớn lại quay về dập dờn trong lòng nàng. Tiếng gọi từ bình thản tới dồn dập, từ khe khẽ tới thét gào, mặt nàng dần giữa nước mắt...

Bao nhiêu yêu thương, bao nhiêu hối tiếc trong lòng đều phủ kín từng tiếng sư phụ. Có tủi thân, có thắc mắc, có bất cam, có hờn căm, từng tiếng như thổ lộ, như dò hỏi, lại như trút bầu tâm sự...

Nhìn những giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên má nàng, tim Bạch Tử Họa như bị xé rách rồi quăn chặt lại, rồi lại bị đào thêm một lỗ nữa. Hắn cúi người ôm lấy cơ thể mảnh mai yếu ớt của Hoa Thiên Cốt siết chặt vào lòng, như thể muốn bóp nát nàng rồi đưa vào trong người mình. Vừa vỗ về nàng, vừa hôn lên trán, lên những giọt nước mắt của nàng.

“Ta tưởng nàng đi rồi, sẽ không bao giờ về nữa...”

“Ta đã đồng ý với chàng, không bao giờ bỏ đi.” Tuy lúc đó nàng vẫn chưa khôi phục trí nhớ, nhưng đã nói là phải giữ lời. Nàng không muốn làm Yêu Thần, không muốn làm tân nương của ai, nàng không muốn gì hết, nguyện chỉ là một đồ nhi ngoan ngoãn có hiếu của người dù ở Tuyệt Tình điện hay là Vân Sơn.

Bạch Tử Họa nâng mặt nàng lên, vui sướng nhìn nàng, không hề do dự hôn lên môi nàng, trần trọc mãi, triền miên mà sâu vô cùng.

Hoa Thiên Cốt ngây người, mãi lâu mới bừng tỉnh, không kìm được sung sướng, ôm chặt lấy người, vụng về đáp lại.

Đôi môi của sư phụ vẫn lạnh như thế, đượm thêm mùi rượu Vong Ưu, khiến người khác như mê như say. Đầu óc nàng trống rỗng, con tim chìm dưới đáy nước tựa đang từ từ chuyển tới tầng không, tất cả mọi thứ trong quá khứ đều được nạm một đường viền bạc tuyệt đẹp, không đau đớn, bất cam và cả cố chấp oán hận trong quá khứ đều tan biến hoàn toàn.

Tựa như đã lâu như mấy trăm năm trôi qua, bỗng cảm thấy có người đang phóng vùn vụt tới đây, Bạch Tử Họa thở dài, rời khỏi cánh hoa của nàng, làn môi mềm mại mà hắn chờ mong đã lâu khiến một người luôn thận trọng đứng đắn như hắn cũng không kìm nổi.

Hoa Thiên Cốt hơi sợ xoa cánh tay trái của người, Bạch Tử Họa lại nắm lấy tay nàng.

“Tiểu Cốt, vì sư biết mình đang làm gì, ta rất tỉnh táo.”

Hoa Thiên Cốt ằng ặng nước mắt ngóng nhìn Bạch Tử Họa, cảnh tượng thế này trước kia nàng còn không dám tưởng tượng, nàng nghĩ tim mình sắp không chịu nổi nữa.

“Nha đầu ngốc, sao khóc mãi không dứt thế?” Bạch Tử Họa đưa tay ra dịu dàng lau nước mắt cho nàng, là vì đời trước dồn nén bao đau đớn cũng không thể khóc nên kiếp này mới thích khóc nhè như thế à?

“Sư phụ... Tôn thượng...” Cách đây không xa một tiếng vang vọng lại. Bạch Tử Họa vung tay lên, kết giới lập tức biến mất. Hoa Thiên Cốt vừa ngẩng đầu lên thì thấy U Nhược và mọi người, nhưng chẳng biết sao còn có một tiểu hòa thượng theo sau.

Đường Bảo ngay từ đầu đã che mắt nhìn lên rồi cười trộm, vừa thấy Lạc Thập Nhất tới, thở phào chạy vào trong lỗ tai Hoa Thiên Cốt.

“U Nhược?”

“Sư phụ...” U Nhược lấm lem nước mắt nước mũi, cuối cùng Cốt Đầu sư phụ cũng khôi phục trí nhớ, người nhận ra nó rồi! Con bé chạy bành bạch lên định vùi đầu vào lòng sư phụ, chuẩn bị kể tất cả những lần Tôn thượng bắt nạt nó cho nàng nghe. Ai ngờ Hoa Thiên Cốt giang vòng tay ra rồi đột nhiên đổi hướng, ôm cổ tiểu hòa thượng bên cạnh nó.

Tất cả đều ngó người, U Nhược sốc quá cảm suýt rơi bộp một cái. Không phải chứ, sư phụ đã có Tôn thượng rồi mà còn muốn tranh tên hòa thượng này với nó nữa?

Ngạn Nguyệt cũng hoảng sợ choáng váng, tay chân luống cuống đẩy nàng ra.

“Thí chủ, nam nữ thụ thụ bất thân, A Di Đà Phật...” Sao gần đây cậu toàn gặp phụ nữ ngày càng xinh đẹp và ngày càng thoáng thế này.

Hoa Thiên Cốt níu chặt lấy vạt áo cậu, xoa nhẹ chuối phật châu trên tay cậu, khóc không thành tiếng: “Tiểu Nguyệt, đúng là đệ...”

Ngạn Nguyệt thấy nàng như vậy, lòng bỗng nhói đau.

“A Di Đà Phật, thí chủ nhận nhầm người rồi.”

Mấy người bên cạnh nghe Hoa Thiên Cốt gọi thế thì bưng tỉnh, U Nhược cười ngơ ngẩn, may mà không phải sư phụ muốn tranh tiểu hòa thượng với nó, nếu vậy thật không biết làm thế nào mới được. mấy ngày này tìm đủ mọi lí do giữ hẩn lại, mọi người dân ở cùng nhau, tình cảm đã rất thân thiết rồi.

Hoa Thiên Cốt quay đầu nhìn Bạch Tử Họa, Bạch Tử Họa mỉm cười khẽ gật đầu, xác nhận, sau đó kéo nàng qua một bên.

“Tiểu Cốt, cứ từ từ. Ngày tháng còn dài, đừng làm đại sư sợ.”

Mặt tà ác của Yêu Thần đã bị diệt trên Kiến Mộc, chỉ còn lại mình Nam Vô Nguyệt ngây thơ hiền lành mà Hoa Thiên Cốt dạy dỗ. Nhưng bây giờ tính thẳng bé lại cố chấp bảo thủ, một lòng hướng Phật, hết như nàng trước kia, con nhóc U Nhược kia, cửa tình sợ khó lọt, tương lai vẫn còn một con đường rất dài phải đi.

“Sao mọi người lại đến đây?” Hoa Thiên Cốt gặp lại những gương quen thuộc này, cực kì kích động.

U Nhược cười khúc khích nhắc chân đẩy Hanh Túc ra phía trước: “Hôm qua con lại bắt khuất xông vào Vân Sơn, không ngờ kết giới đã phá, không một bóng người, chỉ tìm được mỗi Hanh Túc. Sợ hai người gặp chuyện không may, nó bèn mang chúng con đi tìm hai người, không ngờ lại ở ngay trong đáy biển Trường Lưu dưới mắt con.”

Hoa Thiên Cốt cười gật đầu, kéo Đường Bảo ra khỏi lỗ tai.

“Đường Bảo, đừng trôn, ra gặp Hanh Túc ta đã kể với ngươi đi. Hơn nữa, Thập Nhất sư huynh cũng tới, ngươi không muốn gặp huynh ấy à?”

Đường Bảo chẳng có tí hứng thú nào với con vật giống hệt con heo dưới đất kia, hừ lạnh, tình yêu của Cốt Đầu chỉ dành cho mình nó thôi, còn lâu mới san sẻ với một con yêu quái nói cũng chẳng biết. Nó lại nhìn Lạc Thập Nhất, ngay cả hừ cũng lười, bò thẳng vào lòng Hoa Thiên Cốt. Nó không quen người ngày, không quen tên đáng ghét chỉ nghe lời thầy răm rắp, cần nó cứu Cốt Đầu, còn trơ mắt nhìn nó bị Nghê Mạn Thiên bắt nạt nữa!

Lạc Thập Nhất bị nó lừ mắt từ chối, nổi sung sướng kích động ngay từ khi mới nhìn thấy lập tức hóa thành mưa sàu gió tui, con sâu kia ghét hẳn, vì sao...

Hoa Thiên Cốt ném Đường Bảo đang giận dỗi vào trong lòng tay Lạc Thập Nhất.

“Đường Bảo, Thập Nhất sư huynh vì ngươi mới... Ngươi cũng tha thứ cho huynh ấy đi. Thập Nhất sư huynh, sau này nhờ huynh chăm sóc Đường Bảo nhiều hơn...”

Lạc Thập Nhất kinh ngạc, vội vàng gật đầu liên tục, tay cầm Đường Bảo mà như cầm vật báu quý nhất thế gian, Đường Bảo ôm ngón tay hấn dòn sức cắn, hấn cũng cố nhin không lên tiếng, mặc cho nó trút giận...

Hỏa Tịch cười ngoác miệng: “Vậy là bây giờ chúng ta lại đông đủ rồi.”

Thanh Lưu và Vũ Thanh La cũng buồn bã lắc đầu: “Tiếc rằng Sóc Phong và Khinh Thủy đã mất.”

Bạch Tử Họa nói: “Khinh Thủy và Hiên Viên Lãng có nhân duyên ba kiếp, có lẽ bây giờ đang rất hạnh phúc, không cần nhớ mong.”

Hoa Thiên Cốt gật đầu: “Trước đó ta cũng đã sắp xếp ổn thỏa cho Sóc Phong rồi, hơn trăm năm nữa, không chừng có thể gặp lại cậu ấy.”

Phát hiện lại có người đến, Bạch Tử Họa biết là ai, nói với Hoa Thiên Cốt: “Tiểu Cốt, sau này còn rất nhiều cơ hội tụ họp, chúng ta về Vân Sơn trước đi.”

U Nhược giữ chặt Bạch Tử Họa: “Tôn thượng, đừng đi, xin người hãy về Tuyệt Tình điện, Tam tôn Trường Lưu không thể thiếu bất kì ai được!” Quan trọng nhất là cái chức chương môn này làm nó mệt quá.

Bọn Hỏa Tịch cũng vội vàng phụ họa: “Tôn thượng, người và Thiên Cốt về đi, sư bá và sư phụ rất nhớ người. Tuyệt Tình điện trống không, sư bá thường tự mình lên quét dọn, ngồi ở đó cả ngày, chẳng lẽ người vẫn không thể tha thứ cho sư bá, tha thứ cho chúng con sao?”

Bạch Tử Họa không đáp, chỉ nhìn lên trên, người tới quả nhiên là Ma Nghiêm và Sinh Tiêu Mặc.

“Đệ đang thắc mắc sao đáy biển Trường Lưu hôm nay lại âm ỉ như thế, hóa ra là sư huynh quay về. Sao lại đứng dưới này, đã tới cửa nhà rồi thì cũng nên về ngồi một lát chứ?” Sinh Tiêu Mặc nhìn Bạch Tử Họa và cả Hoa Thiên Cốt đã nhớ ra tất cả nhưng lựa chọn bỏ qua ở lại bên huynh ấy mà thở phào nhẹ nhõm. Mấy năm nay không biết hắn đã đề cập tới chuyện sư huynh đưa Tiểu Cốt về Tuyệt Tình điện bao nhiêu lần, đại sư huynh đã hỏi hận biết lỗi rồi. Nhưng vẫn không biết là nhị sư huynh không thể tha thứ đại sư huynh gài bẫy hay là không thể tha thứ cho bản thân vì Trường Lưu mà giết Hoa Thiên Cốt nên không về.

Mấy năm trôi qua, Ma Nghiêm giờ đã sa sút rất nhiều, cũng đỡ lạnh lùng nghiêm khắc hơn. Cái chết của Trúc Nhiễm là đả kích quá lớn đối với ông ta, thái dương lại có thêm mấy sợi tóc bạc nữa. Chuyện đời vốn buồn cười thế đấy, thiên đạo luân hồi, người đã mất trước kia dần dần xuất hiện trước mặt ông. Nhưng người thực sự hồn phi phách tán, mãi mãi không thể quay về nữa lại chỉ có mình Trúc Nhiễm, thằng bé ngốc nghếch, trước giờ đều mưu cầu tư lợi, ấy vậy mà cuối cùng lại hy sinh cho người khác...

Hoa Thiên Cốt nhìn ông, lại nhớ tới Trúc Nhiễm mà lòng xót xa. Tới tận bây giờ nàng vẫn không ngờ người thay đổi tất cả, cứu mạng nàng, cho nàng thêm một cơ hội quay về bên sư phụ, lại là Trúc Nhiễm...

Ma Nghiêm nhìn Bạch Tử Họa, lại nhìn Hoa Thiên Cốt, muốn khuyên Bạch Tử Họa ở lại, cuối cùng chỉ nói ra được hai chữ: “Sư đệ...”

Bạch Tử Họa đương nhiên hiểu, nhưng ảo giác Trường Lưu bị diệt lại hiện lên trong đầu, sau đó hấn lại nhấn tâm đâm kiếm Hiên Viên vào nàng... Ngực hấn nhói đau, dường như không thể đứng vững.

“Sư phụ...” Hoa Thiên Cốt nắm tay Bạch Tử Họa, “Chúng ta về Tuyệt Tình điện thôi!”

Bạch Tử Họa giật mình nhìn Hoa Thiên Cốt, người để ý nhất không phải là nàng ư? Hấn vì Trường Lưu mà bao lần tổn thương nàng, cuối cùng còn giết nàng nữa!

Ánh mắt Hoa Thiên Cốt nhìn hấn trong veo sáng ngời: “Sư phụ, chúng ta về thôi, mọi người ở Trường Lưu cũng cần chàng như thiếp. Tuyệt Tình điện là nơi có kí ức đẹp nhất đời thiếp, thiếp rất nhớ nó. Hơn nữa khó khăn lắm mới tìm lại được tất cả, thiếp muốn mỗi giây mỗi phút đều được ở bên mọi người, không phải chia lìa. Điều quan trọng nhất là, thiếp muốn trở thành người quan trọng nhất của chàng chứ không phải là tất cả mọi thứ. Lời dặn dò của sư tổ với chàng, trách nhiệm của chàng đối với Trường Lưu và chúng sinh, đó đều là những điều không thể thoái thác cũng không thể phụ lòng, đừng vì thiếp mà từ bỏ. Trường Lưu là nhà của chàng, những

ngày tháng trước kia tuy chỉ ở một mình cũng chưa từng cảm thấy cô đơn, đó là vì chàng có chuyện phải làm. Nhưng mấy năm ở Vân Sơn, chàng chưa từng có một ngày thật sự vui vẻ. Thiếp biết chàng vẫn quan tâm nơi này, bằng không chàng cũng không chọn đây biển Trường Lưu làm nơi an giấc trốn tránh. Sư phụ, chúng ta về đi, tình yêu và đại nghĩa có thể cùng trọn vẹn. Tiểu Cốt muốn biết năm nay mấy gốc đào ở Tuyệt Tình điện có nở hoa không...”

Bạch Tử Họa nắm chặt tay nàng, bỗng nói không nên lời. Mãi lâu sau, hần cuối cùng mới khẽ gật đầu. Ngay cả nàng cũng có thể bỏ qua, sao hần lại không làm được.

Mọi người chỉ thiếu mỗi việc vỗ tay hoan hô, ngay cả Ma Nghiêm cũng không nén nổi nụ cười.

“Chúng ta mau về thôi, hôm nay là lễ Mộc Kiếm của Trường Lưu. Vừa hay chúng ta về ăn mừng, vì lần đoàn viên này mà linh đình một bữa.” U Nhược hưng phấn xoa tay, mấy năm nay trò bắt cá Cồn Cồn nó đều đứng nhất đấy.

Mọi người gật đầu, cùng bay lên trên, nhưng Hoa Thiên Cốt bỗng bị trượt chân.

“Tiểu Cốt, sao thế?” Bạch Tử Họa lo lắng nhìn nàng.

“Không sao, thiếp mệt quá, chàng ẵm thiếp đi.”

U Nhược đứng một bên liên tục chớp mắt, sư phụ xấu quá, vừa mới làm lành với Tôn thượng đã học cách làm nũng rồi.

Bạch Tử Họa thấy mọi người xung quanh đều đang trộm cười họ. Trước kia không phải hần chưa từng ôm nàng trước mặt người khác, nhưng lúc đó hần không thấy gì, còn bây giờ không biết có phải đã thăng thần với lòng

mình hay không mà trái lại có chút ngượng, nhưng vẫn không hề do dự ẵm ngang nòng lên, theo mọi người bay tới trước đại điện Trường Lưu.

Tám nghìn đệ tử vì lễ Mộc Kiêm bắt đầu, mà từ chương môn tới Thế tôn, Nho tôn, thậm chí cả đám Lạc Thập Nhất và Vũ Thanh La đều vô cớ mất tích, không ai chủ trì đại cục nên có chút lộn xộn. Bỗng lúc này thấy Bạch Tử Họa ôm Hoa Thiên Cốt về, mọi người sững sốt vài giây, sau đó reo hò ầm ĩ. U Nhược là người cười vui vẻ nhất trong mọi người: “Ưu phụ, bây giờ người đã về, có thể tự tay dạy pháp thuật cho con được rồi.”

“U Nhược...”

Hoa Thiên Cốt hơi xấu hổ nhìn con bé, nàng không phải là một sư phụ tốt, thậm chí còn chưa thực sự dạy con bé được ngày nào, lại luôn để con bé phải lo lắng cho mình. Hy vọng những tháng ngày sau có thể từ từ bù đắp, chỉ sợ...

Vẻ sầu lo hiện giữa mi tâm, nhưng chỉ trong giây lát rồi biến mất. Nàng nhìn Trường Lưu quen thuộc, mỉm cười trông Tuyệt Tình điện lơ lửng giữa trời, mắt nhòe đi...

U Nhược cười to: “Ha ha, Tôn thượng, người lại làm chương môn nhé, đây là nguyện vọng của mọi người, Mấy năm nay Trường Lưu bị con hại tới chẳng ra gì nữa, ai cũng ngóng trông người quay về.”

Bạch Tử Họa lắc đầu, bằng việc mấy năm nay U Nhược suốt ngày chạy tới Vân Sơn, nghĩ ra đủ chiêu trò là biết tính con bé cứng cỏi không chịu thua ai, chắc chắn có thể quản lý tốt Trường Lưu. Hơn nữa môn quy Trường Lưu bây giờ còn nghiêm khắc hơn cả trước kia, cứng nhắc bảo thủ, cần nhiều sức sống hơn. Trưởng lão của thập nhị các chắc chắn cũng hết cách với con tiểu yêu này.

Hắn cùng ngồi xuống với Hoa Thiên Cốt, kế tiếp là lễ nghi long trọng của tết Mộc Kiêm, rồi sau đó là hoạt động giải trí, mọi người rải rác chơi đùa so tài khắp nơi.

Hoa Thiên Cốt chơi được một lúc thì bắt đầu thở hồng hộc, cười lau mồ hôi nói: “Mọi người cùng lên Tuyệt Tình điện đi, ta sẽ nấu những món sở trường cho mọi người ăn...”

Nàng hy vọng Tuyệt Tình điện sau này sẽ vô cùng rộn rã, tất cả mọi người đều có thể muốn lên lúc nào thì lên. Bạch Tử Họa hiểu ý của nàng, khẽ gật đầu.

Vì thế người này đẩy người kia, còn có cả vô số đệ tử cũ mới hưng phấn chạy ào ào như ong vỡ tổ hướng về Tuyệt Tình điện trong truyền thuyết.

Nhìn cảnh vật không hề thay đổi, tựa như mới chỉ là ngày hôm qua. Bạch Tử Họa vỗ nhẹ lên đầu nàng: “Đừng khóc...”

Hoa Thiên Cốt vội vàng lau nước mắt, đúng vậy, hôm nay là ngày vui vẻ nhất năm nay, sao lại luôn khóc nhè thế này! Nàng xắn tay áo lên, bắt đầu bận rộn trong phòng bếp. U Nhược và một đồng người ra sức chen chúc muốn giúp đỡ, vì thế chẳng mấy chốc những món ăn tươi ngon đã ra lò.

Đêm đến, bên dòng suối nhỏ, dưới tàng hoa đào, đồng lửa rực cháy.

Hoa Thiên Cốt cảm thấy hôm nay là ngày của tiếng cười, so với quãng thời gian kể từ khi sư phụ trúng độc và những tháng ngày của mấy năm nay đều cười nhiều hơn rất nhiều.

Bên đồng lửa, U Nhược đang cố xui Tiểu Nguyệt ăn thịt uống rượu, còn thừa dịp say rượu giở trò với người ta, Tiểu Nguyệt sợ tới mức cứ a di đà phát liên hồi. Cạnh dòng suối nhỏ Hỏa Tịch và Vũ Thanh La tựa vào nhau ngắm trăng, nhưng thỉnh thoảng cũng vang lên tiếng thét thảm thiết của Hỏa Tịch vì bị véo tai. Còn Lạc Thập Nhất đang nằm nhào lên cở trò chuyện với Đường Bảo, Đường Bảo lại chỉ chú tâm ăn quả đào Lạc Thập Nhất dâng như báu vật, còn suốt ngày chống hông vào mặt người ta nữa.

Ma Nghiệm im lặ̣ng uộ́ng rượ̣u, nhìn bao đệ tử xung quanh, lộ̣ vẹ̉ dịu dàng yêụ thượng hiệ̉m thấy. Sệnh Tiêu Mặc lại lượ̀i biệ̉ng tặ̣ vào gộ́c đậ̀o, đậ̀ bắt đậ̀u ngạ̀ ngạ̀ say mạ̀ chặ̣p mặ́t.

Hoa Thiên Cốt mị̃m cượ̀i, cặ̣nh tượ̣ng hoặ̣n mị̃ trước mặ́t nhự một vặ́ng sáng màụ vặ́ng nhặ̣t ậ́m ậ́p, sau độ́ từ từ nhộ̀ đi, nhự thệ̉ cọ́ một làn sặ́ng đặ́ng dập dợ̀n trên mặ́t, lặ́p lặ́nh ạ́nh sáng.

Thanh Lưu đi tọ́i bên cặ̣nh nặ̀ng đựa một chén rượ̣u, khuyện nặ̀ng nện uộ́ng một chụ́t, nặ̀ng mị̃m cượ̀i vựn tay ra, không ngợ̀ ngóṇ tay lại sượ̣t qua mẹ́p chén, chén lưụ ly nhiệ̀u màụ lặ̣p tặ̣c vợ̃ nát dượ́i đậ́t.

Xung quanh bặ́ng yện lặ̣ng, tậ́t cạ̉ mọi người đệu quay đậ̀u nhìn nặ̀ng.

Hoa Thiên Cốt vộ̣i vặ́ng cúi người gom mặ́nh vợ̃, lại bắt cặ́n bị đự́t tay.

Người bên cặ̣nh sặ́t ruộ̣t kẹ́o nặ̀ng sang một bên, nặ̀ng vộ̣i vặ́ng xua tay: “Ta không sao đậ̀u, Thanh Lưu.”

Người nặ̣ sặ́ng sờ: “Huynh lạ̀ Thậ̣p Nhậ́t.”

Hoa Thiên Cốt ngặ́ng đậ̀u, xung quanh ngàỵ càng mợ̀ nhặ̣t, ngay cạ̉ dáng vẹ̉ cụ̃ng dần không thấy, chỉ còn lại khốị màụ, lặ́c đậ̀u khẹ̃ cượ̀i.

U Nhượ̣c hoặ̣ng sặ́p nặ́m lặ́y hai tay nặ̀ng: “Sur phụ̣! Người làm sao thệ̉? Mặ́t người...?”

Hoa Thiên Cốt cặ́c đậ̀u con bẹ́ an ủi: “Ta không sao, chỉ lạ̀ hơi vặ́ng đậ̀u thôi.”

Bặ̣ch Tử Hợ̣a im lặ̣ng nhìn nặ̀ng, trong lòng hiệ̉u rọ̃. Bặ́ng sự̣ cộ́ gặ́ng mặ́y nặ́m qua củạ hặ́n vạ̀ Sát Thiên Mặ̣ch, mặ̣c dụ̀ phặ́ch củạ nặ̀ng đậ̀ đụ̉, nhặ̀ng họ̉n vặ́n phặ́n tặ́n chưạ trặ̣n, cho nện mớị ngộ́c nghệ́ch. Cho dụ̀ cọ́ lạ̀

Quy tiên đan cũng không thể khôi phục cả hồn lẫn phách của nàng như thuở đầu, mà chỉ chuyển những cố gắng bao năm nay của bọn họ vào phách sang hồn. Có được tất có mất, mặc dù trí nhớ khôi phục, nhưng về mặt sức khỏe tất bị ảnh hưởng.

Trước đó nàng thấy mệt, pháp lực không còn chút gì, không thể cuỗi gió mà bay. Bây giờ tới mất thị giác, kế tiếp sẽ là không nghe, không nói được. Mà khi đã mất pháp lực, nàng không thể nói chuyện bằng nội lực nữa... Chỉ có thể như một người mù người điếc bình thường không còn ngũ thức.

“Tiểu Cốt, đừng sợ, không tốn nhiều thời gian đâu, sư phụ nhất định sẽ chữa khỏi cho nàng.”

Hoa Thiên Cốt mỉm cười gật đầu, nào có chuyện mọi việc đều viên mãn chứ, có thể quay về Tuyệt Tình điện, ở bên chàng, ở bên mọi người, nàng đã không còn tiếc nuối gì nữa rồi.

Mọi người vây xung quanh, Đường Bảo khế thì thâm trong tai nàng, Hanh Tức cộ tới cộ lui bên chân nàng. Bạch Tử Họa ôm chặt nàng từ phía sau, tựa như thành trì vững chắc nhất thế gian.

“Bây giờ ta sẽ không để nàng cô đơn lẻ loi như hồi ở man hoang nữa, sư phụ sẽ mãi bảo vệ nàng, từ nay về sau, cuộc đời nàng sẽ chỉ có hạnh phúc và vui vẻ. Vậy nên đừng sợ, dẫu không thấy không nghe hay không nói được, chỉ cần dùng tim cảm nhận, sư phụ luôn ở bên nàng, không bao giờ lìa xa.”

Hoa Thiên Cốt thấy mũi mình cay cay, ra sức gật đầu, xoay người đưa mắt về phía Bạch Tử Họa. Trong phút chốc dường như có ánh chớp lóe sáng cả bầu trời, để nàng thấy rõ gương mặt đầy vẻ dịu dàng và kiên định kia.

“Trước giờ thiếp đều không tin chính, không tin tà, không tin hạnh phúc, nhưng thiếp tin chàng, sư phụ, thiếp...”

Nàng cố gắng muốn nói ra cái câu đã bao lần bị người ngăn trở, nàng yêu người. Nhưng tầm mắt bỗng tối đen, họng đã không thể phát ra tiếng gì nữa, chỉ có thể nhủ thầm trong lòng hết lần này tới lần khác, nàng biết người nhất định có thể nghe thấy...

Thế gian cũng dần yên ắng, mọi âm thanh đều bật im, nhưng trong mơ hồ, tiếng người cười nói vừa này vẫn chưa hề dứt, hòa cùng tiếng cung linh và cả lời nói dịu dàng của Bạch Tử Họa, quanh quẩn bên tai mãi lâu.

Năm năm sau.

Trên Tuyệt Tình điện ở Trường Lưu Sơn, hương đào đượm như mưa, U Nhược ngồi xõm dưới tàng cây, tóm lấy Hanh Túc đang run bần bật.

“Nhả ra nhả ra, sao mày lại nuốt Đường Bảo vào bụng hả?”

Hanh Túc bị con bé lặc tới ruột gan lộn tùng phèo, đạp bốn cái chân ngắn tũn, vừa vùng vẫy vừa bắt măn hừ hừ, nhưng cuối cùng cũng nôn Đường Bảo ra.

Đường Bảo như mới được vớt từ bát canh lên, nhìn đồng nước dãi buồn nôn của Hanh Túc dính khắp người mình, tức quá gào khóc. Nó chẳng qua chỉ hơi sơ sẩy một tí lúc gặm củ cải thôi mà đã bị Hanh Túc đánh lén thành công, nuốt tọt cả nó lẫn củ cải vào bụng.

“Mày lại bắt nạt tao! Tao phải mách mẹ Cốt Đầu!” Đường Bảo vừa lau nước dãi vừa lau nước mắt, Cốt Đầu, bao giờ mẹ mới về, nếu mẹ không về thì sẽ thấy món Đường Bảo béo phệ đây!

U Nhược thô lỗ lấy một miếng giẻ lau ra, ra sức chà lên người nó như đang chà mì. Đường Bảo càng tủi thân, Khinh Thủy, nó muốn Khinh Thủy dịu dàng! Nó quyết định rồi, nó không cần Lạc Thập Nhất, kiếp này nó nhất

định phải tu luyện thành nam, hoành đao đoạt ái cướp Kinh Thủy ra khỏi tay Hiên Viên Lăng!

Đường Bảo thở hồng hộc nhìn Hanh Túc đang dương dương tự đắc mà không đề phòng, bay vút tới đuôi nó cắn phập một cái, miệng đầy lông. Hanh Túc chỉ có thể đuổi theo cái đuôi mà không ngừng xoay quanh tại chỗ, U Nhược đứng nhìn mà cười sặc sụa.

Bỗng một mùi thức ăn thơm lừng không biết từ đâu bay đến, U Nhược nhắc Đường Bảo khỏi người Hanh Túc rồi chạy vào bếp, Hanh Túc cũng chạy lạch bạch theo sau.

“Tôn thượng?”

U Nhược nhướn mày, Bạch Tử Họa đang bận rộn trong bếp, dáng vẻ vẫn thông dong nhân nhả như trước, tà áo trắng không dính chút dầu khói, nhìn mà thất cả tim. Bọn họ bình thường đều không ăn uống gì, nhưng nếu hôm nay Bạch Tử Họa đã tự mình xuống bếp thì có nghĩa là Hoa Thiên Cốt sắp về tới nơi rồi.

“Tôn thượng! Sư phụ sắp về rồi ạ?”

Bạch Tử Họa gật đầu, khóe miệng cũng không nhin được mà hơi nhếch lên: “Về ngay đây, con dọn bàn trước đi, bụng thức ăn ra.”

U Nhược hớn hờ chạy ra, sau đó bảo Đường Bảo thông báo cho đám Lạc Thập Nhất, bây giờ Tuyệt Tình điện rất rộn rã, bởi vì Cốt Đầu sư phụ không nhìn thấy, Tôn thượng sợ người buồn nên cũng chào đón thêm vài đệ tử đến quấy rầy. Bây giờ nó ở trong gian phòng của sư phụ trước kia, để tiện chăm sóc sư phụ ở cùng phòng Tôn thượng. Nó hay trốn ngủ, nắp ngoài cửa nghe lén.

Nhưng Cốt Đầu sư phụ không thể nói chuyện, Tôn thượng lại không thích nói nhiều, nó thường nghe cả đêm mà chẳng thấy gì, nhưng vẫn rình mà không biết chán.

Bạch Tử Họa vẫn lãnh đạm, nhưng dễ tới gần hơn một chút so với trước kia. U Nhược lén nhìn người chăm chăm, hỏi dò: “Tôn thượng, Cốt Đầu sư phụ đã đi hơn ba tháng với Sát Thiên Mạch, người không lo lắng chút nào sao?”

Bạch Tử Họa uống trà không thèm ngẩng đầu lên: “Lo lắng chuyện gì?”

U Nhược kích động quơ quơ nắm đấm: “Lo lắng sư phụ không có pháp lực lại không nhìn thấy lỗ đầu xảy ra nguy hiểm, lo lắng sư phụ sẽ thích Sát Thiên Mạch rồi bỏ chạy, sẽ không về đây nữa!” Tuy rằng trong lòng con bé chỉ có mình Ngạn Nguyệt, nhưng mỗi khi thấy khuôn mặt chán động lòng người của Sát Thiên Mạch cũng đỏ mặt tía tai, mắt đảo lên đảo xuống.

Huống chi Sát Thiên Mạch tốt với sư phụ như thế, trả giá tất cả, thậm chí còn hôn mê bất tỉnh, thiếu nữ đương xuân khắp Lục giới có ai mà không rung động. Hơn nữa lúc ở Dao Trì hai người họ còn ôm hôn trước mặt mọi người, xem như đã động chạm da thịt rồi, địa vị của Sát Thiên Mạch trong lòng sư phụ Cốt Đầu là không thể coi thường, nếu bây giờ ngày nào cũng lời ngon tiếng ngọt, dịu dàng chăm sóc, tận dụng thời cơ, lỡ sư phụ Cốt Đầu thay lòng đổi dạ thì phải làm sao? Lo quá, lo quá...

Bạch Tử Họa nhìn biển trời đằng xa, bầu trời trong xanh thăm thẳm như vừa được gột rửa: “Sát Thiên Mạch sẽ chăm sóc nàng chu đáo. Còn chuyện thay lòng đổi dạ, con thấy Sát Thiên Mạch ngoài sắc đẹp ra thì còn ưu điểm gì khác không?”

U Nhược cúi đầu then vuốt mồ hôi, cho dù Sát Thiên Mạch trước giờ luôn quá kiêu ngạo, ngây thơ và nóng nảy tí, nhưng Tôn thượng người cũng đừng khinh bỉ người ta thế chứ?

Bạch Tử Họa nhướn mày: “Có gì đâu, dù sao Tiểu Cốt cũng không thấy.”

U Nhược ghen hòng, thảo nào mà bình tĩnh thản nhiên như thế, hóa ra là đã tính toán chi li rồi, quả nhiên nhìn người không thể xem bề ngoài, thì ra Tôn thượng cũng thật gian xảo!

Nó lắm bả, chờ mấy năm nữa xem, Đông Phương Úc Khanh quay về, xem người ngồi yên thế nào, e là còn không cho sư phụ Cốt Đầu ra khỏi tầm mắt nửa bước.

Đó có lẽ là người Tôn thượng kiêng dè duy nhất trên đời này nhỉ?

Chẳng mấy chốc, trên trời đã có một đám mây đỏ rực bay tới, Sát Thiên Mạch dịu dàng ôm sư phụ ngồi trên phượng hoàng lửa từ từ hạ cánh.

Hoa Thiên Cốt có chút vội vàng đưa tay ra theo thói quen, quả nhiên lập tức có một bàn tay nắm lấy tay nàng. Lòng nàng như rộng mở dưới ánh mặt

trời, ấm áp hạnh phúc.

“Khá hơn chút nào không?” Bạch Tử Họa dịu dàng tới gần hỏi bên tai nàng.

Hoa Thiên Cốt mỉm cười gật đầu, thính giác của nàng hai năm trước cơ bản đã khỏi, lần này đi theo Sát Thiên Mạch là để chữa họng. Vì để nàng có thể chóng khỏe lại, hai người họ đã tốn không ít tu vi, mặt khác còn có đám Sinh Tiêu Mặc giúp đỡ, rút ngắn khoảng thời gian mấy chục năm hồn phách cần để tụ hợp đi rất nhiều. Nhưng nhớ lại những ngày không thể cảm nhận cũng không thể biểu đạt hai năm trước, nàng có chút hoảng sợ. Khi đó lúc nào nàng cũng phải nắm tay Bạch Tử Họa hoặc kéo ống tay áo của người mới an tâm, nếu không thì cả thế giới đều lạnh lẽo như chỉ có một mình nàng. Thính giác khôi phục rồi, những ngày sau tốt hơn nhiều, bởi vì có thể nghe thấy tiếng Bạch Tử Họa và mọi người xung quanh, trao đổi cũng dễ dàng hơn.

Bạch Tử Họa biết khoảng thời gian bị hất nước ao Tuyệt Tình điện rồi bị đầy tới man hoang để lại bóng ma rất lớn trong lòng Hoa Thiên Cốt, cho nên không bao giờ rời xa nàng dù chỉ một tấc, chăm sóc cẩn thận, quan tâm chu đáo.

Vẻ đẹp rực rỡ của Sát Thiên Mạch phóng khắp nơi, khiến người khác vẫn không thể lơ đi. Lúc này khuôn mặt ấy đang tươi cười đầy yêu thương, hắn vỗ đầu Hoa Thiên Cốt, nhìn Bạch Tử Họa: “Cổ họng của bé con không có gì đáng ngại, mấy ngày nữa hắn sẽ dần hồi phục, nhưng thị lực thì phải chờ vài năm nữa, ta sẽ tiếp tục nghĩ cách.” Bởi đây không phải là vấn đề sinh lí, mà là linh hồn mất năng lực cảm nhận thế giới bên ngoài, có đôi cơ thể cũng không thể nhìn thấy.

Bạch Tử Họa gật đầu, cũng không có lời nào cảm ơn hết được. Hắn kéo Hoa Thiên Cốt ngồi xuống cạnh bàn: “Ta đã chuẩn bị vài món, một bình rượu nhạt, có rảnh làm một chén không?”

Sát Thiên Mạch cực kì sung sướng, Bạch Tử Họa tự mình xuống bếp đây, chuyện tốt thế này sao có thể bỏ qua. Hắn không hề khách khí ngồi xống, không ngờ vừa sau vài hớp rượu và mấy miếng ăn mà đã bắt đầu buồn bực. Hắn luôn tự phụ về tay nghề nấu nướng cực đỉnh của mình học để chăm sóc Lưu Hạ, lần này ngày nào cũng làm các món khác nhau cho bé con ăn, nghĩ thầm, ta không đánh nổi sư phụ nàng thì ít ra nấu nướng cũng phải hơn. Không ngờ tay nghề của Bạch Tử Họa còn khá hơn hắn, thật quá đáng. Hắn không tin trên đời này lại có người hoàn mỹ như thế. Hôm nay về hắn sẽ về bắt tất cả đầu bếp nổi danh khắp Lục giới, hắn phải bắt đầu khổ luyện nấu nướng.

Hai người vừa ăn vừa gấp thức ăn cho Hoa Thiên Cốt, đồ ăn trong bát Hoa Thiên Cốt đã thành một ụ to rồi.

Xa xa lại có vài người chạy tới, Sát Thiên Mạch vừa thấy mồ hôi đã tuôn rơi, đặt đĩa xuống nói: “Bé con nghỉ ngơi nhiều vào, mấy ngày nữa tỷ tỷ lại đến thăm muội.” Vừa nói xong người đã mất hút. Đám Lạc Thập Nhất vừa đặt chân lên Tuyệt Tình điện, đã thấy có người gọi to

“Sát mỹ nhân, không phải Sát mỹ nhân đến đây à? Người đâu?” Hỏa Tịch đảo mắt tìm khắp nơi.

U Nhược không nói gì, khó khăn lắm mới nhân bữa cơm này ngấm được mỹ nhân, Hỏa Tịch vừa tới đã khiến người ta sợ quá chạy mất. Sát Thiên Mạch đã gặp cả ngàn vạn người hâm mộ nhưng chắc chưa từng thấy kẻ nào đại gái như Hỏa Tịch. Nếu là người bình thường hắn đã chém chết rồi, có điều Hỏa Tịch lại là bạn của Hoa Thiên Cốt, đồ đệ của Sinh Tiêu Mặc, hơn nữa chỉ thích cái đẹp chứ không có ý xấu. Lần trước khi Sát Thiên Mạch chuẩn bị đáp xuống Trường Lưu Sơn hắn còn ngu ngốc dùng pháp lực tạo nên một màn mưa hoa Mạn Đà La cực kì hoành tráng, nói cái gì tất cả đều là mình tự tay trồng, hoa tươi mới xứng với mỹ nhân, lại không biết Sát Thiên Mạch dị ứng với Mạn Đà La, hắt xì hơi một tuần liền. Nếu không phải lần này Vũ Thanh La đúng lúc có mặt, xem Hỏa Tịch có chịu được không.

Hoa Thiên Cốt liên tục viết vẽ kể sơ qua những gì đã diễn ra trong mấy tháng qua, bởi vì Sát Thiên Mạch, còn nhờ Mặc Băng tiên, Đẩu Lan Can, Lam Vũ Lan Phong giúp đỡ mà nàng mới có thể khôi phục nhanh như thế.

Khi nhắc tới Mặc Băng tiên không khí xung quanh lạnh hơn rõ rệt, Hoa Thiên Cốt chợt dạ vội vàng nói lảng sang chuyện khác, vì quá mệt nên ăn cơm tối xong liền về phòng ngủ sớm.

Buổi tối Bạch Tử Họa xem cuốn sách ghi lại những vấn đề xảy ra trong mấy tháng trị liệu mà Sát Thiên Mạch để lại, rồi bảo Lạc Thập Nhất đi bốc thêm ít thuốc.

Quay về phòng thì thấy Hoa Thiên Cốt đang nằm nghiêng trên giường, làn váy dài sắc tím mỏng manh trong suốt rũ xuống đất, tay cầm một cái túi hương đặt trên mũi, mắt khép hờ, lười biếng và quyến rũ.

“Tỉnh rồi?” Mấy năm nay ngày nào nàng cũng phải ngủ hơn nửa ngày.

Hoa Thiên Cốt gật đầu, mắt nhìn hẩn, tuy không có tiêu điểm nhưng không hề mất đi thần thái.

“U Nhược đi rồi.”

Đi đâu?

Hoa Thiên Cốt dùng tay hỏi.

“Hình như sư phụ của Ngạn Nguyệt muốn nó kế nhiệm chức phương trượng, con bé dám đi cản lắm.”

Tiểu Nguyệt muốn làm phương trượng?

“Thằng bé đã từ chối, có lẽ chính thằng bé cũng không hiểu sao mình lại từ chối.”

Chàng không nói cho U Nhược?

“Để nó bận cũng tốt, vừa hay cho chúng ta có không gian riêng, nếu không nó suốt ngày ngồi ngoài nghe lén.”

Hoa Thiên Cốt không nói gì, chẳng phải chàng vẫn thi pháp cách âm sao? U Nhược căn bản có nghe được gì đâu.

“Cầm cái gì thế?” Từ xa đã ngửi thấy mùi, thơm mát thanh nhã, như có như không, dường như có thể khiến người ta chìm sâu vào dòng kí ức xa xôi.

“Lúc ở Ma giới nàng còn điều hương?”

Hoa Thiên Cốt lắc đầu.

Tử Huân tỷ tỷ nhờ thiếp đưa cho chàng.

Bạch Tử Họa lưỡng lự một lát rồi nói: “Ừm, ta nhận, nếu gặp lại thì giúp ta cảm ơn nàng ấy.” Nhưng không hề đưa tay ra cầm.

Hoa Thiên Cốt thật muốn biết vẻ mặt Bạch Tử Họa bây giờ thế nào, tiếc rằng không thấy, bấu môi, lại đặt túi hương dưới mũi ngửi.

Thơm quá, sau khi buông tay lại triệt đại ngộ, hương vị thế này có làm thế nào thiếp cũng không điều được, lần này thiếp thua.

Bạch Tử Họa lắc đầu không biết làm sao, đỡ nàng đứng dậy rồi điều chân khí cho nàng như thường lệ, Hoa Thiên Cốt lại kéo tay áo hắn.

Sư phụ, vì sao chàng lại tuyệt tình với Tử Huân tử tử như thế? Chàng biết tử ấy thích chàng từ lâu rồi đúng không? Biết tử ấy cần thiên kiếp cho chàng, cũng vì chàng nên mới trở thành đọa tiên?

Bạch Tử Họa không đáp, chỉ nhíu mày nhìn nàng: “Bộ váy này là Tử Huân cho nàng?”

Hoa Thiên Cốt không nhìn thấy, quần áo luôn do U Nhược chuẩn bị và hẩn quản lí, chất vải của bộ váy này được dệt từ tơ cá Ngân Tầm nhả ra, chỉ Đông Hải mới có.

Đúng vậy, đẹp không?

Tử Huân tử tử nói, dù mình không nhìn thấy, nhưng vẫn nên chải chuốt thật xinh đẹp trước mặt sư phụ.

Mày Bạch Tử Họa càng nhíu chặt, không phải nàng cũng mặc thế này trước mặt Sát Thiên Mạch đấy chứ.

Chàng vẫn chưa trả lời đâu, không được đòi chủ đề.

Nàng đã không còn là Tiểu Cốt mất trí nhớ luôn bị người lừa dối nữa.

Bạch Tử Họa cởi áo khoác che vai trắng muốt lộ ra ngoài của nàng: “Ta biết thì có thể làm gì, mỗi người đều có sự lựa chọn của mình, sự cố chấp của mình. Tử Huân là một người kiêu ngạo, ta không thể cho nàng ấy tình yêu, nàng ấy cũng không cần ta thương hại.”

Nhưng mà...

Hoa Thiên Cốt còn muốn lấy lại công bằng nữa, thì lại bị Bạch Tử Họa nhắc cầm lên.

“Ta còn chưa tính sổ với nàng chuyện dám chuốc thuốc ta!”

Không phải thiệp, là Trúc Nhiễm.

“Nhưng nàng khi đó lại bảo Tử Huân tới đưa thuốc giải cho ta, có ý gì hả?”

Hoa Thiên Cốt chột dạ cúi đầu, không dám hỏi gì nữa.

Bạch Tử Họa nhắc tới giây phút thảm hại nhất trong đời tới giờ vẫn canh cánh trong lòng.

“Lúc ấy ta giận tới nỗi thật mong chưa từng nhận đồ đệ này.”

Hoa Thiên Cốt vội vàng ôm cổ Bạch Tử Họa, bồi thêm vài nụ hôn, nhưng không tìm đúng vị trí mà hôn lên chóp mũi Bạch Tử Họa.

Bạch Tử Họa khẽ thở dài, nghiêng đầu, cái miệng nhỏ nhắn kia vẫn không chịu từ bỏ ý định liên tục tìm môi hắn dán lên, đôi môi mang theo mùi hương thoang thoảng từ cái túi thơm Tử Huân cho, vuốt ve trên môi hắn một lát. Chiếc lưỡi nóng mềm nhẹ nhàng dò vào, lướt khắp môi hắn, sau đó cạy ra một kẽ hở rồi luồn vào, bàn tay nhỏ bé xấu xa cũng lặng lẽ thọc vào áo trong của hắn.

Bạch Tử Họa vội vàng đẩy Hoa Thiên Cốt ra, hai má thoáng ửng hồng: “Không được lộn xộn.”

Biết rõ bằng dáng vẻ đứa trẻ mười bốn mười lăm này của nàng, hắn không thể làm chuyện gì vượt rào, nhưng nàng luôn khiêu khích hắn, thậm chí đêm ngủ còn coi hắn là giường.

Hoa Thiên Cốt đắc ý che mặt cười thầm, đầu ngả trước ngả sau sơ sẩy đập bốp vào tường, đầu tới nghiêng răng nghiêng lợi. Bạch Tử Họa chỉ có thể nhếch miệng không biết làm sao.

Thật muốn có một Tiểu Bạch bé nhỏ! Chúng ta đã thành thân năm năm rồi mà, năm năm rồi đấy!”

Hoa Thiên Cốt giờ đâm tay kháng nghị, nàng muốn ăn sư phụ từ lâu rồi, nhưng mấy năm nay đêm nào bọn họ cũng ngủ cùng giường mà chẳng có chút tiến triển gì cả.

Bạch Tử Họa nhướn mày, nàng càng ngày càng bạo gan. Có giỏi thì mau khôi phục thị lực và pháp lực rồi lớn nhanh lên, tóm lại trước lúc đó thì đừng mong hấn động vào nàng, hơn nữa hấn cũng cần một khoảng thời gian nữa để đón nhận được chuyện đồ đệ biến thành vợ.

Chàng vẫn không chịu chấp nhận thiếp, chàng vẫn chỉ coi thiếp là đồ đệ. Thiếp biết chàng thành thân với thiếp chỉ là vì thấy áy náy...

Hoa Thiên Cốt bắt đầu giả khóc, chẳng cần chuẩn bị thì nước mắt cũng chảy ào ào.

Bạch Tử Họa biết nàng lại làm nũng, nhưng lòng lại mềm nhũn, kéo cái người nhỏ nhắn kia lại, đặt một nụ hôn ấm áp xuống sau gáy.

Hoa Thiên Cốt cảm nhận được hơi thở ẩm ướt của Bạch Tử Họa, bàn tay rộng lớn chạm vào nơi nào nơi ấy đều như bị thiêu cháy. Không được không được, quá kích thích, nàng không chịu nổi nữa rồi.

Bạch Tử Họa nhếch mép, cắn nhẹ lên vành tai Hoa Thiên Cốt để trừng phạt.

“Ừm... sư phụ...” Hoa Thiên Cốt không nhìn được rên thành tiếng.

Lập tức cả hai người đều ngây ngẩn, Bạch Tử Họa mừng rỡ nhìn nàng: “Có thể nói được rồi?”

Hoa Thiên Cốt ho hai tiếng, cũng vui vẻ cười: “Ừm, hình như là có thể. Thì ra cách kia hiệu quả như thế, sau này dùng nhiều hơn xem. Sư phụ, chúng ta tiếp tục nhé?”

Bạch Tử Họa búng mạnh lên trán nàng: “Không được linh tinh, ngồi xuống điều chân khí, chẳng bao lâu nữa không chừng nàng lại nhìn thấy.”

Hoa Thiên Cốt gật đầu, vùi xuống hôn lên lòng bàn tay Bạch Tử Họa: “Ta rất nhớ chàng, đã năm năm không thấy rồi.”

Bạch Tử Họa lấy tay kia vuốt đầu nàng: “Ngốc ạ, không phải ta luôn ở bên nàng sao?”

“À, sư phụ, không phải nói giấc mộng ba kiếp ư, lần trước lúc ở đáy biển Trường Lưu chàng đã mơ thấy gì thế?”

“Ta mơ thấy ta chỉ là một người phàm, trở nên rất già rất già, sau đó cùng nàng ngồi trong sân phơi nắng.”

Lòng Hoa Thiên Cốt tê tái: “Sư phụ, xin lỗi...”

“Đừng nghĩ tới chuyện quá khứ nữa, chỉ cần nàng vẫn ở bên cạnh ta, bất tử bất diệt sẽ không còn là nguyên rủa, mà là thần ân mệnh mông.”

Hoa Thiên Cốt cười gật đầu, bò vào trong lòng Bạch Tử Họa, nàng bỗng cảm thấy tất cả những gì trải qua trong quá khứ đều đáng.

Người trên thế gian đều cầu mong mãi mãi, mà mãi mãi giờ đã nằm trong tay họ.

Ngoại truyện: Đánh cược

1. Đời như mộng ảo

Nửa đêm canh ba, một bóng người màu trắng rón ra rón rén vào phòng bếp, bắt đầu lục lọi. Giỏ rau, thùng gạo... đào lên cả ba thước mà tay vẫn trống trơn.

“Ở đâu đây, ở đâu đây...”

Tiếng lẩm bẩm vang lên, trong trẻo lạnh lạnh, đượm chút ngây thơ của trẻ con, như tiếng ngọc lưu ly va chạm, không phải Hoa Thiên Cốt thì còn là ai?

Nhưng nếu nhìn mặt thì chắc chắn không thể nhận ra được, thật là... Không thu hoạch được gì trong bếp, nàng quyết định trèo tường. Thở phì phò dịch hai miếng gạch chèn vào góc tường, tay bám vào tường, chân đá lung tung nhưng vẫn không thể trèo lên.

Haizz, đành phải quay về. Đưa chân đẩy cửa ra, người nằm trên giường đang ngủ say, quay lưng về phía nàng, mái tóc dài đen nhánh rủ xuống như dòng thác.

Hoa Thiên Cốt mon men đi tới thành giường, rướn cổ ngó nghiêng, quả nhiên thoáng thấy một chiếc hộp được bọc kĩ bằng gấm đặt trên đầu giường, cực kì mừng rỡ.

Tay trái chống mép giường, tay phải cẩn thận nhón lấy.

Cuối cùng cũng vào tay, lòng nàng nở đầy hoa, bỗng một tiếng "Tiêu Cốt" lạnh lùng vang lên.

Tay run bần bật không giữ chắc, chiếc hòm nện bốp cái lên đầu người kia.

“Á.” Người trên giường lập tức nhảy dựng, ôm đầu hét toáng lên, nhìn nàng hằm hằm, đích thực là Nho tôn Sênh Tiêu Mặc.

Hoa Thiên Cốt luống cuống, vội vàng nhào lên hết thối lại xoa: "Cha, cha không sao chứ

“Đương nhiên có rồi! Đồ con gái bất hiếu, vì mấy cái màn thầu mà muốn mưu sát cha mình!” Sênh Tiêu Mặc bị phẫn lên án.

Mặt Hoa Thiên Cốt buồn như mưa đêm, níu tay áo hắn ra sức giật giật: “Cha ơi, con đói...”

“Chịu đựng, chịu đựng! Đói thì đi ngủ!”

“Nhưng đói quá không ngủ được...” Hoa Thiên Cốt bấu cái mõm heo, tội nghiệp nhìn hắn.

“Không ngủ được thì tìm việc làm, đun nước bỏ củi, lau bàn quét rác. Đúng rồi, mau đi giặt đồng quần áo bẩn cho cha, ngoan.”

“Người ta chẳng có tí sức nào cả...” Hoa Thiên Cốt không muốn sống nữa ngã vật ra giường. Sênh Tiêu Mặc lập tức bị cân nặng của nàng ép tới ngạt thở, cố gắng nhấc chân đá nàng xuống giường, Hoa Thiên Cốt nằm mãi dưới đất không chịu dậy, lăn lóc khóc âm ỉ.

“Con đói con đói con đói con đói con đói, con muốn ăn màn thầu màn thầu màn thầu màn thầu màn thầu màn thầu màn thầu...”

Vừa hét vừa lăn lông lóc mấy chục lần, chiếc áo bông nhỏ in hoa bé xíu đã dính đầy bụi. Sênh Tiêu Mặc nhìn Hoa Thiên Cốt đang khóc lóc om sòm dưới đất mà dở khóc dở cười, đây rõ ràng là một quả bóng đang lăn, béo đến nỗi không nhìn thấy cổ đầu nữa, đã thế còn muốn ăn màn thầu.

“Không được! Chưa đầy một tháng nữa con sẽ phải tới học viện học. Lần này nhất định phải giảm béo thành công.”

Hoa Thiên Cốt đầm nước mắt, ôm đùi hắn tiếp tục lắc: “Con không muốn giảm béo! Con không muốn tới học viện học!”

Tất cả chỉ tại cái học viện khỉ gió gì đó! Trước kia vốn ngày nào nàng cũng vui vẻ ăn ăn uống uống, hồng hách khắp làng xóm, thông dong vui sướng. Kết quả cha bắt nàng giảm béo, nhốt nàng trong nhà, còn không rời xa nàng một tác canh chừng không cho nàng ăn gì. Để kiềm hãm cơn đói khát của nàng, Sênh Tiêu Mặc cũng tự hy sinh ngày ngày gặm màn thầu với nàng, có điều là Hoa Thiên Cốt mỗi ngày chỉ được ăn một cái, còn Sênh Tiêu Mặc mỗi ngày lại ăn tận chín cái liền. Ông trời ơi, người bắt công quá!

Sênh Tiêu Mặc giơ tay phát cho nàng một cái: “Phải đi! Cha kham khổ nuôi mày mười lăm năm, chỉ vì ngày này thôi đây! Mày dám không gầy bớt cho cha xem!” Haizz, tất cả đều là do hắn quá mềm lòng, mỗi lần thấy nước mắt cùng với độ dày mặt của nàng đều phải giương cò chịu thua, để mặc nàng ăn. Nhưng thật không ngờ, lời hẹn năm mười lăm tuổi đã đến, nàng lại béo vật ra thế này, chẳng còn tí gầy yếu khiến người ta thương như xưa gì cả. Đừng nói tới Nhị sư huynh hắn không biết giải thích thế nào, nếu để đám Đông Phương Úc Khanh, Sát Thiên Mạch thấy, hắn không nghèo mới lại. Hu hu thương thay, sao trước kia hắn lại nhất thời hồ đồ giành cái cục nợ này về làm gì cơ chứ, hồi không kịp, hồi không kịp...

Sênh Tiêu Mặc đau đớn nhìn quả bóng thịt dưới đất, thở dài hết cách. Tất cả mọi chuyện này đều vì trận đánh cược mười lăm năm trước mà nên.

“Chết rồi, chết rồi!” Một đệ tử mang cung linh hoang mang vội vàng chạy vào trong đình nghỉ mát phía sau Trường Lưu Sơn.

Ma Nghiêm và U Nhược đang đánh cờ trong đình, điều kiện U Nhược được từ chức chương môn Trường Lưu là phải thắng Ma Nghiêm ba ván, để có thể mau chóng thoát khỏi bể khổ, mỗi khi rảnh rỗi con bé đều quán lấy Ma Nghiêm chơi cờ, tuy tay cờ tiến bộ cực nhanh nhưng vẫn không thắng được.

Lần này đang chơi vui thì bị người tới quấy rầy, Ma Nghiêm khó chịu mắng: “Chuyện gì mà rồi lên thế!”

U Nhược thừa dịp Ma Nghiêm ngẩng đầu, vội vàng lén dấu hai quân cờ, đắc ý trong bụng.

“Thế tôn! Không hay rồi, Đại hội Kiếm Tiên vốn đang cử hành, không hiểu sao Dị Hủ các chủ lại xông vào đây, còn dẫn theo rất nhiều người, chúng đệ tử không ngăn được...”

U Nhược vừa nghe, sững sốt nhảy bổ lên: “Đông Phương Úc Khanh! Hẳn lại hồi sinh rồi!” Bấm đầu ngón tay nhắm tính, không đúng, sư phụ hồi phục linh thức còn chưa tới mười năm, Đông Phương Úc Khanh dù có chuyển thế cũng chỉ mười tuổi, làm sao có thể đến nhanh như vậy? Không để ý tới ván cờ, con bé xách váy chạy về phía điện Trường Lưu, quên hẳn thân phận Trường Lưu chương môn của mình.

“Đúng là âm hồn bất tán!” Ma Nghiêm cũng nhú mày đi theo.

Quảng trường vốn náo nhiệt giờ đây lại vô cùng yên tĩnh. Đây là Đại hội Kiếm Tiên mỗi năm một lần, chúng tiên tề tựu, bỗng một tên Đông Phương Úc Khanh xông vào, chặn ngang vòng đấu loại.

Đông Phương Úc Khanh giúp Hoa Thiên Cốt lấy được bao nhiêu thần khí trên núi Thái Bạch, trong đại chiến tiên ma lại xả thân bảo vệ nàng, rất

nhiều người đã thấy, hơn nữa cộng thêm sức truyền bá của U Nhược và Hỏa Tịch mà cuộc tình tay ba này, thậm chí là tình tay bốn, tình nhiều tay đã bị suy diễn tới rối loạn, cảm động rớt nước mắt, vang danh khắp Tiên giới.

Vậy mà giờ Đông Phương Úc Khanh lại giống trống khua chiêng trở về, chẳng lẽ là đến cướp người? Chúng tiên và chúng đệ tử đều thâm phỏng đoán, tò mò háo hức xem tình hình phát triển.

Đông Phương Úc Khanh không đến một mình mà còn mang theo mười tám thủ hạ đeo mặt nạ quý giáng từ trên trời xuống, cử chỉ nhịp chân đều vô cùng kì lạ, giống như bị hấn dùng thuật bù nhìn điều khiển. Tay cầm quạt, gương mặt đó vẫn nở nụ cười vạn năm không đổi, khiến người khác vừa mới nhìn thấy đã kim lòng không đậu mà yêu mến, muốn gần gũi với hấn.

Hắn cười tủm tỉm nhìn mọi người xung quanh một vòng, sau đó nhìn chằm chằm Bạch Tử Họa ngồi ở chỗ cao nhất, mà bên phải Bạch Tử Họa, người vừa xem tỉ thí vừa ngái ngủ, lại không dám phỉ đít trồn như U Nhược, đang dụi mắt mơ màng ngáp, đúng là Hoa Thiên Cốt mà hấn ngày nhớ đêm mong.

“Đông Phương?” Nghe tiếng mọi người xôn xao, biết Đông Phương Úc Khanh tới đây, Hoa Thiên Cốt lập tức đứng dậy bồi rôi ngoảnh đầu tìm khắp nơi, nhưng vì không nghe thấy tiếng Đông Phương Úc Khanh nên không thể xác định vị trí, mắt lại không thể thấy.

Nàng vẫn không nhìn thấy.

Nhưng đã có thể nói, có thể nghe, tốc độ vượt hấn so với tưởng tượng của Đông Phương Úc Khanh. Mấy năm nay không biết Bạch Tử Họa dùng cách gì mà có thể khôi phục với tốc độ kinh người như thế. Nhưng đôi mắt này lại khác, nếu muốn nhìn thấy thì hồn phách phải khôi phục hoàn toàn, ít nhất phải chờ bốn mươi năm nữa.

Đông Phương Úc Khanh xuất hiện, Hoa Thiên Cốt vừa vui lại vừa khó hiểu, tâm trạng rối loạn, vội vàng loạng choạng định chạy xuống dưới, liền bị Bạch Tử Họa ghìm chặt lại không thể động đậy. Còn Đường Bảo bò lên đầu nàng lên cười thầm, nó là linh trùng của Dị Hủ các, luôn là tiểu nội ứng của Đông Phương Úc Khanh, đương nhiên đã thông đồng từ lâu, biết thừa Đông Phương Úc Khanh muốn tới.

“Dị Hủ Quân đột nhiên giá lâm, chẳng hay có chuyện gì?”

Bạch Tử Họa thản nhiên nói, mắt nhìn Đông Phương Úc Khanh mà như thể xuyên hắt qua. Khác với Đông Phương Úc Khanh đã chuyển thế mà vẫn không hề thay đổi, Bạch Tử Họa lại có vẻ càng phiêu dật và xa vời hơn trước kia, mờ ảo như khói mây, trước kia là với không tới, bây giờ thì có bắt được trong tay cũng sẽ tản ra. Đông Phương Úc Khanh không quan tâm tu vi của hắn rốt cuộc đã cao tới cảnh giới nào mà chỉ tò mò, đây mà giống một người đã thành thân ư?

Hoa Thiên Cốt vô cùng lo lắng, nhưng lại bị mọi người và Bạch Tử Họa cản nên đành phải ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ. Nếu Đông Phương tới đây thì sao không nói gì với nàng? Trước nay Đông Phương làm gì cũng bí mật, một thân một mình, tại sao bây giờ lại mang theo nhiều người công khai vào Trường Lưu đến vậy, lại còn vào lúc Đại hội Kiếm Tiên đông khách nhất nữa?

Đông Phương Úc Khanh khép quạt lại, chỉ vào hai người đang tỉ thí giữa sàn đấu: “Nghe danh Đại hội Kiếm Tiên đã lâu, lần này ta đặc biệt đưa đệ tử của Dị Hủ các tới dự thi, không biết có được chăng?”

Phía dưới lại xôn xao, mọi người đều sôi nổi đoán, không biết lần này hắn thật sự đến vì tỉ thí, hay còn có ý khác.

Bạch Tử Họa và Sênh Tiêu Mặc nhìn nhau, Đại hội Kiếm Tiên này tương đương với Đại hội võ lâm ở chốn giang hồ, trước nay chỉ cần không phải là tà ma ngoại đạo thì đều có thể tham gia thi đấu. Dị Hủ các tuy rằng vô cùng kì lạ nhưng thực lực lại không thể khinh thường, trước kia lại có công cực

lớn trong trận giành thần khí ở núi Thái Bạch, tà hay chính không thể bàn rõ ràng trong chốc lát.

Thầy Bạch Tử Họa khẽ gật đầu, Sênh Tiêu Mặc nói: “Đương nhiên...”

“Đương nhiên không được!” Lời nói bị cắt ngang, Ma Nghiêm và U Nhược cùng đáp xuống đài quan sát, chỉ vào Đông Phương Úc Khanh nói: “Các người không có thiệp mời, chưa sai người đưa tin đã tự tiện xông vào Trường Lưu Sơn là cực kì vô lễ. Bây giờ Đại hội đã bắt đầu, bóc thăm cũng xong, nếu thực sự có ý tham gia, lần sau xin hãy tới sớm.”

Đông Phương Úc Khanh dường như đã có dự liệu từ lâu, mỉm cười: “Không cần bóc thăm, điều ta muốn chính là quang minh chính đại đấu với Trường Lưu thượng tiên một trận.”

Mọi người xung quanh lại ồ lên, ai nấy đều hưng phấn, quả nhiên là thế, tình địch tìm tới tận cửa khiêu chiến. Năm đó Sát Thiên Mạch và Đấu Lan Can đều từng vì Hoa Thiên Cốt mà rút kiếm với Bạch Tử Họa, chỉ có mình Đông Phương Úc Khanh này vẫn âm thầm vạch mưu, lẳng lặng thờ ơ, không ai biết hần mạnh yếu ra sao. Không ngờ bây giờ lại thấy Đông Phương Úc Khanh khiêu chiến, chúng đệ tử ai cũng kích động xoa tay, chờ Bạch Tử Họa trả lời thế nào. Yêu cầu này quả thực rất xác xược, dựa vào tính cách của Bạch Tử Họa chắc chắn sẽ không đồng ý, nhưng Đông Phương Úc Khanh lại nổi tiếng đa mưu túc trí, không biết lại bày ra trò gì đây?

Quả nhiên thấy Bạch Tử Họa hờ hững đáp: “Đại hội Kiếm Tiên từ trước tới nay đều là nơi cho đệ tử giao lưu cọ xát, thứ cho bản tôn không thể tiếp.”

Đông Phương Úc Khanh trầm ngâm một lát: “Bạch Tử Họa, người không nghĩ trận đấu này chúng ta đã kéo dài quá lâu rồi sao? Người giành được vị trí sư phụ của Cốt Đầu, gần quan được lộc, chẳng lẽ không thấy quá bất công với những người khác ư?”

Bạch Tử Họa vẫn thản nhiên nhìn hấn.

“Ví dụ như ta, ví dụ như Sát Thiên Mạch, ví dụ như Hiên Viên Lăng, ví dụ như, Mặc Băng tiên...”

Ba tiếng Mặc Băng tiên vừa nói ra, Bạch Tử Họa hơi nhướn mày, rất khó nhận ra.

“Ta nghĩ ngươi chắc chắn biết ta và Tiểu Cốt đã thành thân rồi.”

Hoa Thiên Cốt không thấy, nhưng cảm giác được không khí xung quanh càng lúc càng căng thẳng và kì lạ, không kìm được nuốt nước miếng. Muốn ngăn cản bọn họ, lại không dám tự tiện chen ngang, dù sao quanh đây có nhiều người như thế, bằng vị thế của nàng hiện giờ hình như nói gì cũng không được. Rốt cuộc Đông Phương muốn làm gì? Nàng bỗng thấy hận pháp lực của mình đột nhiên biến mất, không thể truyền âm hỏi cho rõ.

“Ta đến đây không phải vì giành Cốt Đầu với ngươi, ta biết trong lòng nàng chỉ có ngươi, vì thế trước kia mới chủ động rút lui. Lần này ta đến chỉ muốn phân thắng bại thôi. Ta muốn đấu với ngươi. Bất luận thắng hay thua ta cam đoan sẽ chữa khỏi mắt cho Cốt Đầu trong vòng mười sáu năm, các ngươi vẫn sẽ là một đôi thần tiên quyến lữ trong mắt mọi người. Dù có may mắn thắng ta cũng không yêu cầu gì, đi ngay không quấy rầy các ngươi.”

Mọi người lại ồ lên, thắng lại không yêu cầu gì, chỉ muốn so một trận với tình địch thôi sao? Nhưng hấn có lợi hại đến mấy cũng làm sao thắng nổi Trường Lưu thượng tiên. Chẳng lẽ đây chỉ là cái cớ để chữa bệnh cho Hoa Thiên Cốt thôi sao? Kì lạ, cần gì phải làm chuyện thừa như thế.

Mười sáu năm chữa khỏi mắt cho Hoa Thiên Cốt, người Tiên giới đều biết đây là một điều kiện hấp dẫn thế nào. Bởi vì mười năm gần đây, để có thể khiến Hoa Thiên Cốt mau chóng hồi phục mà Bạch Tử Họa hầu như đã tới thăm hết các cao thủ Lục giới, nghĩ hết mọi cách. Ngoài ra còn có sự trợ giúp to lớn của Mặc Băng tiên, Sát Thiên Mạch, Đấu Lan Can và chúng tiên thiên đình, Hoa Thiên Cốt mới có thể hồi phục tới mức này. Mọi người đều

biết, nếu ai có thể chữa khỏi mắt cho Hoa Thiên Cốt thì sẽ được rất nhiều lợi ích từ Trường Lưu Sơn và đám Sát Thiên Mạch, vì thế tất cả dược liệu quý hiếm đều được đưa tới. Nhưng muốn chữa khỏi đôi mắt này thì hồn phách của Hoa Thiên Cốt phải trọn vẹn, dù có cố gắng thế nào, ít cũng phải bốn mươi năm mươi năm. Nhưng bây giờ Đông Phương Úc Khanh lại nói có cách chữa khỏi mắt cho Hoa Thiên Cốt chỉ trong vòng mười sáu năm, đây chính là chuyện cả Lục giới không làm được.

Quả nhiên Bạch Tử Họa im lặng, dường như đang cân nhắc.

Ma Nghiêm nhú mày, gã cũng biết điều kiện thật rất hấp dẫn, dựa vào tầm quan trọng của Hoa Thiên Cốt đối với Bạch Tử Họa, đừng nói là đấu một trận, cho dù là một yêu cầu quá quắt hơn nữa hẳn chắc chắn cũng sẽ đồng ý.

Hoa Thiên Cốt nghĩ bụng không ổn, lo lắng kéo tay áo của Bạch Tử Họa, nàng không muốn thấy sư phụ và Đông Phương đánh nhau đâu.

Bạch Tử Họa nhìn ánh mắt như chân thành nhưng thực ra lại xảo trá của Đông Phương Úc Khanh, hẳn cũng biết cho dù mình không ứng chiến, nếu Đông Phương Úc Khanh đã tìm ra cách chữa mắt cho Hoa Thiên Cốt thì chắc chắn sẽ cứu. Nhưng nếu hẳn đã đặt điều kiện thì sao hẳn có thể chịu không ân huệ này được. Hẳn hy vọng đôi mắt của Tiểu Cốt có thể nhanh khỏi, có thể nhìn thấy hẳn, không muốn đợi mấy chục năm, nhưng cũng không muốn mắc nợ Đông Phương Úc Khanh, đương nhiên chỉ có thể đồng ý.

“Mời.” Bạch Tử Họa chậm rãi đưa tay ra, xem như đã đồng ý, tất cả mọi người đều hít thật sâu.

“Sư phụ!” Hoa Thiên Cốt lo tới suýt khóc, bằng sự hiểu biết của nàng về Đông Phương, đây chắc chắn không phải là một trận đấu giao lưu cợt xát bình thường.

“Từ đã.” Đông Phương Úc Khanh mở quạt vầy vầy, trông cực kì gọi đòn: “Ta chỉ nói muốn đấu với ngươi một trận, chứ có nói đánh đâu. Ta chỉ là người phàm, sao đấu nổi với Trường Lưu thượng tiên ngươi, há chẳng phải là cật lớn hiếp bé sao.”

“Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?” Ma Nghiêm cả giận nói.

Về mặt Đông Phương Úc Khanh trở nên nghiêm túc: “Bạch Tử Họa, ta muốn đánh cược với ngươi, thời hạn mười sáu năm, cược câu của Cốt Đầu khi bị ngươi giết, nàng sẽ không bao giờ yêu ngươi nữa!”

Mọi người sửng sốt, đừng nói Hoa Thiên Cốt, đám Ma Nghiêm và ngay cả Bạch Tử Họa cũng tái mặt.

Lúc Hoa Thiên Cốt nói câu ấy, có rất nhiều người ở đó. Dáng vẻ điên khùng của Bạch Tử Họa khi ấy không ai có thể quên được.

“Sao, không dám cược? Cũng đúng, thật ra Cốt Đầu mất trí nhớ trở thành bé ngốc, ngươi đã thua rồi. Đúng là nàng không hề yêu ngươi, nàng muốn bỏ ngươi đi với ta, nhưng là ngươi ép nàng ở lại, cuối cùng nàng khôi phục trí nhớ, mới quay trở lại làm Tiểu Cốt yêu ngươi kia. Chẳng còn cách nào khác, ai bảo trước nay nàng vẫn là một kẻ cô chấp chứ.” Khóe mắt Đông Phương Úc Khanh lộ ý cười, nhìn khuôn mặt lại tái xanh thêm mấy phần nữa của Bạch Tử Họa, biết mình chọc đúng nỗi đau của hắn.

Mọi người nhận ra Bạch Tử Họa bất thường, xung quanh lạnh buốt, tất cả đều lùi lại mấy bước.

“Nếu không phải ngươi vẫn cao cao tại thượng ở bên cạnh Cốt Đầu thì ai thắng ai thua còn chưa biết đâu. Ngươi dám cược với ta không?” Sau đó Đông Phương Úc Khanh nói ngắn gọn quy tắc một lần. Đại khái là muốn Hoa Thiên Cốt trở về hạ giới, trong tình huống mất trí nhớ cuối cùng sẽ yêu ai, Bạch Tử Họa, Đông Phương Úc Khanh, Sát Thiên Mạch hay ai đó muốn tham gia.

Hắn càng nói, vẻ mặt mọi người càng phức tạp, Hoa Thiên Cốt khiếp sợ nắm chặt tay.

“Khi có kết quả, đúng vào lúc Cốt Đầu nói ra tên người mình thích thì cũng sẽ khôi phục trí nhớ, dù cho người được gọi tên không phải là Trường Lưu thượng tiên ngươi, thì ta tin nàng vẫn sẽ ở bên ngươi như trước kia. Sau đó khôi phục lại thị lực và pháp lực, tất cả đều trở về lúc ban đầu, ngươi chẳng tổn thất gì cả, sao nào?” Đông Phương Úc Khanh nhìn chăm chăm vào Bạch Tử Họa.

“Không được! Cá cược cái gì, chỉ là trò trẻ con!” Ma Nghiêm giận dữ nói, Sinh Tiêu Mặc lại ngồi thẳng người mắt sáng ngời.

Mọi người cuối cùng cũng hiểu được ý của Đông Phương Úc Khanh và mục đích thực sự của chuyến đi này. Hắn muốn có một cơ hội được công bằng theo đuổi Hoa Thiên Cốt, cho nên chỉ có thể dùng cách này. Tuy là nói Bạch Tử Họa không có tổn thất gì, nhưng nếu cuối cùng Hoa Thiên Cốt lại làm đúng như những gì mình đã từng nói, không yêu Bạch Tử Họa mà yêu người khác, dù cho tình yêu ngắn ngủi không sâu đậm, cuối cùng vẫn sẽ về bên hắn, nhưng giữa hai người lại có rạn nứt không thể bù đắp. Chưa đánh đã bại, chiêu này của Đông Phương Úc Khanh thật là hiểm độc.

Nhưng cho dù đối mặt với ý đồ độc ác mà tất cả mọi người đều nhìn ra, Bạch Tử Họa vẫn chỉ trầm tư hai giây, thản nhiên nói: “Ta cược với ngươi.”

Mọi người nhón nháo, Đông Phương Úc Khanh cũng nở nụ cười đã biết từ lâu.

Hoa Thiên Cốt tức điên, sự phụ đồng ý? Có làm không? Nàng nhảy dựng gào lên: “Ta không muốn!”

Hai người bọn họ có ý gì! Dám dùng nàng để cá cược! Nàng yêu ai thích ai thì liên quan gì tới bọn họ. Nàng thà tiếp tục mù còn hơn phải thử lần

này. Vứt một kẻ chẳng nhớ gì như nàng xuống hạ giới, nếu nàng hồ đồ thật sự thích người khác thì phải làm sao? Sau này nàng còn mặt mũi nào về gặp sư phụ nữa!

“Cốt Đầu không muốn? Ta vốn tưởng nàng rất có lòng tin với tình yêu của mình chứ?” Đông Phương Úc Khanh cười trộm sau cây quạt.

Bạch Tử Họa cúi đầu nhìn nàng.

“Ta ta ta đương nhiên là tin...” Hoa Thiên Cốt đỏ mặt, rốt cuộc Đông Phương muốn làm gì đây, việc này to thì to mà nhỏ cũng nhỏ, không đùa được đâu.

“Nếu nàng cũng cảm thấy bất kể trong tình huống nào cũng sẽ yêu mình Bạch Tử Họa, vậy cược đi, coi là trò chơi cũng được. Hơn nữa sau khi mất trí nhớ xuống hạ giới, hồn phách cũng dời, có thể nhìn thấy ngay lập tức, mười sáu năm sau chữa khỏi mất rồi cũng có thể nhìn thấy, không cần phải chịu khổ trong bóng tối nữa.”

“Không được! Ta không đồng ý!” Hoa Thiên Cốt giơ đấm tay lên kiên quyết phản đối việc trở thành đồ đánh cược của bọn họ. Lần trước mất trí nhớ nàng vẫn còn sợ, lần đó quả thật đã định bỏ trốn theo Đông Phương, nếu lần này lại phạm cùng lỗi sai thì phải làm sao? Huống chi bé ngọc trước kia cũng xem như là được sư phụ nuôi nấng, mà lần này theo quy tắc Đông Phương nói thì phải mười lăm năm sau mới được gặp, sư phụ và mọi người xuống hạ giới lại không thể dùng gương mặt thật, nhiều người như thế sao nàng có thể nhận ra người, yêu người được? Nàng không yên tâm một chút nào. Vụ cá cược này quả thật không có hại gì cho bọn họ, nhưng cuối cùng, không chừng người thua lại chính là nàng.

“Tiểu Cốt, đừng sợ.” Bạch Tử Họa bỗng vươn tay xoa đầu nàng, khẽ an ủi.

Hoa Thiên Cốt không hiểu sự tự tin ấy của người đến từ đâu, sao người dám mạo hiểm cả việc có thể mất đi nàng? Nàng ngẩng đầu nhìn Bạch Tử Họa, tầm mắt vẫn tối đen.

Nàng càng ngày càng không thấy rõ, cũng ngày càng không hiểu người. Không hiểu vì sao thành thân lâu như vậy rồi mà người vẫn không chịu chạm vào nàng, lại còn viện lý do không muốn làm lúc nàng không nhìn thấy gì, muốn đợi tới khi nàng hoàn toàn bình phục. Không hiểu sao mấy năm gần đây ngày nào người cũng thanh tu, thường xuyên bế quan, cũng ngày càng thờ ơ với nàng.

Câu “Nếu được quay lại sẽ không bao giờ yêu người nữa” kia chẳng qua chỉ tiện mồm nói trong lúc đau đớn tận cùng thôi, không phải là thật. Nàng không biết Bạch Tử Họa lại để ý như thế. Hay là người đã ghét việc chăm sóc một kẻ không nhìn thấy gì như nàng rồi?

Người thà chia lìa mười lăm năm với nàng, mạo hiểm cả việc có thể mất đi nàng cũng muốn cược ván này? Người chẳng lẽ không biết, dẫu có đúng như lời Đông Phương nói, bất kể sự lựa chọn của nàng thế nào, chỉ cần khôi phục trí nhớ là nàng sẽ mãi mãi không rời xa người, nhưng sẽ tạo nên mối rạn lớn chừng nào trong quan hệ của bọn họ đây? Người không quan tâm tới những điều đó sao?

Trên thế gian này, chuyện không thể cược, chuyện dễ thua nhất chính là tình cảm, “Ta không quan tâm! Ta không đồng ý! Các người muốn cược thì tự đi mà cược, ta không chơi!” Hoa Thiên Cốt nổi giận đùng đùng quay người bỏ đi, tiếc là không thấy đường nên thiếu khí thế, suýt tí nữa là té ngã, U Nhược vội vàng nhảy lên đỡ nàng, mắt Bạch Tử Họa hiện lên vẻ đau lòng.

Nhân vật chính đi rồi, những người còn lại ngơ ngác nhìn nhau, gặp chuyện thế này chẳng trách một người vốn hiền lành như Hoa Thiên Cốt lại tức giận đến thế.

Đông Phương Úc Khanh chấp tay với Bạch Tử Họa: “Nếu thượng tiên đã đồng ý thì ván cược này đã định, chúng tiên làm chứng. Về phần Cốt Đầu, ta tin thượng tiên nhất định có thể thuyết phục nàng.”

Sênh Tiêu Mặc hớn hờ khề gõ lên mặt bàn: “Xóa luôn trí nhớ của Tiêu Cốt đi là được, sao phải đợi tận mười lăm năm sau.”

Đông Phương Úc Khanh mỉm cười: “Ta nghĩ tất cả mọi người đều muốn thấy một Tiêu Cốt chân thật mà không mang một kí ức giả. Huống chi ta cần thời gian để chế thuốc trị mắt cho nàng, tất nhiên, điều quan trọng nhất là một kẻ chưa tới mười tuổi như ta sao tham gia vào vụ cá cược này được, phải cho ta chút thời gian chứ! Ha ha...”

Mọi người sững sốt, không một ai nhận ra Đông Phương Úc Khanh dùng thuật che mắt gì. Thì ra hắn chuyển thể nhưng chưa lớn, vẫn còn mang hình dáng đứa trẻ. Đương nhiên không chịu cứ thế mà tham gia vụ cá cược này rồi.

Đông Phương Úc Khanh mang người của Dị hủ các rời đi, Đại hội Kiếm Tiên lại tiếp tục, nhưng mọi người đã sớm mất hứng thú xem tỉ thí. Dù sao thì Đại hội năm nào cũng có, nhưng chuyện thú vị thế này đã lâu không xảy ra trong Lục giới rồi.

2. Liều

Hoa Thiên Cốt khóa mình trong phòng giận dữ không chịu ăn cơm. Đêm đến Bạch Tử Họa tới, Hoa Thiên Cốt càng buồn hơn, khóa không ngăn được người, đánh cũng không lại người, nhìn thì mãi chẳng thấy, chạy thì lại chẳng xa, dù sao người cũng tóm chắc nàng rồi.

Nàng cuộn tròn người trong chăn, phủ lên cả đầu, quay lưng về phía Bạch Tử Họa. Mãi lâu sau vẫn không nghe thấy động tĩnh gì, không nhìn được vánh tai lên. Bỗng nghe thấy tiếng áo tuột xuống, mặt nàng đỏ bừng, lấm bầm, mỹ nam kế cũng không được đâu.

Bạch Tử Họa cởi áo ngoài, nằm xuống bên cạnh Hoa Thiên Cốt, không nói gì.

Hoa Thiên Cốt lại không nhìn được, uốn éo như Đường Bảo, từ từ dịch tới gần người, vén chăn lên đắp cho người, mình thì tứ chi đều quán lấy. Đành phải tự phỉ nhổ bản thân, đúng là chẳng khá lên được.

Nhưng ai bảo bọn họ chia phòng đã lâu quá rồi? Đầu tiên là chia giường, cuối cùng Bạch Tử Họa chuyển luôn sang phòng kế bên. Nàng không lay chuyển được, đêm thường gây tiếng động hoặc khóc lóc làm Bạch Tử Họa phải chạy vội tới, ở bên nàng hơn nửa đêm cho tới khi nàng ngủ, nhưng vẫn không chịu ngủ cùng nàng. Lâu dần nàng thấy làm thế không còn ý nghĩa gì nữa. Còn hôm nay, chả mấy khi có người chủ động đưa lên tận giường, nàng ngủ gì bỏ qua.

Nàng bò lên người Bạch Tử Họa theo thói quen, đặt chiếc cằm nhọn tựa lên ngực người. Hai bàn tay nhỏ bé đi tìm tay người, mỗi một tác trên cơ thể đều dính chặt vào nhau. Tâm trạng gắt gỏng buồn bực vừa nãy dần bình tĩnh lại.

“Tiểu Cốt, sư thúc sẽ xuống hạ giới với nàng, lấy thân phận phụ thân chăm sóc cho nàng.”

Hoa Thiên Cốt vừa nghe Bạch Tử Họa nhắc tới chuyện cá cược, tức giận lật người xuống, đưa lưng về phía người, “Thiếp nói rồi, thiếp, không, đi.”

“Chẳng mấy chốc nàng có thể nhìn thấy, mười lăm năm thôi, sư phụ sẽ tới đón nàng...”

Bạch Tử Họa ôm nàng từ phía sau, tay phải khẽ phủ lên mắt nàng.

Hoa Thiên Cốt tức đến nghiến răng ken két: “Cùng lắm thì mù cả đời.”

“Tiểu Cốt!” Bạch Tử Họa khẽ mắng.

Hoa Thiên Cốt chun mũi: “Chàng nữ xa thiếp lâu như thế à?”

Bạch Tử Họa dò trong chốc lát: “Nữ.”

“Chàng không sợ thiếp bị kẻ khác lừa đi hả?” Hoa Thiên Cốt tức điên.

“Không sợ.”

Hoa Thiên Cốt không hiểu ý người là nàng có chạy theo người khác cũng chẳng sao, hay là tin nàng sẽ không bị kẻ khác lừa đi. Làm gì có người nào muốn để người mình yêu thành cái đích cùng theo đuổi với những người khác. Thật quá quái lắm!

“Được! Ta cược! Ta cược! Ngày mai bắt đầu luôn! Tới lúc đó chàng đừng hối hận.”

Hoa Thiên Cốt bò dậy, thở hắt hên chạy chân trần ra ngoài.

Bạch Tử Họa nhìn bóng dáng hơi lảo đảo của nàng, ánh mắt lại càng trở nên kiên định. Hắn biết gần đây Hoa Thiên Cốt luôn giận hắn, trách hắn ngày càng thờ ơ. Nhưng tu tiên cần chú ý thanh tâm quả dục, hắn phải tập trung tất cả sức lực không ngừng nâng cao tu vi hoàn thiện hồn phách cho nàng. Đời nàng đã phải chịu biết bao đau khổ vì hắn, bất kể thế nào, hắn cũng muốn nàng khỏe mạnh đứng trước mặt hắn, có thể thấy hắn, thấy tất cả.

Hoa Thiên Cốt đi tới đi lui trong phòng U Nhược, U Nhược bò ra bàn, cầm bút lông chọc Đường Bảo.

“Sur phụ, người đồng ý thật rồi.”

Hoa Thiên Cốt oán hận giậm chân: “Chàng đã đồng ý rồi, ta phản đối thì có tác dụng gì, chẳng phải cuối cùng vẫn phải chịu đó sao, không bằng dứt khoát luôn.”

Nhưng giận thì nói thế thôi, chuyện bây giờ nàng lo không phải là cược hay không cược, mà là phải làm thế nào để thắng. Nếu người nàng thích không phải là Bạch Tử Họa thì đúng là chuyện lớn rồi.

“Sur phụ sao chẳng có lòng tin gì hết thế? Mới đầu ở Quần Tiên yến trên Dao Trì, không phải người vừa liếc mắt đã nhìn trúng thượng tiên đó thôi.”

“Lúc ấy ta còn trẻ người non dạ, bị sắc đẹp của chàng mê hoặc. Lần này xuống hạ giới bọn họ chỉ được dùng khuôn mặt bình thường, ta nhận ra thế quái nào được. Huống hồ con cũng biết thượng tiên lúc nào cũng lạnh như tiền, không thích nói chuyện. Đông Phương chỉ cần cười rộ lên, mê người tới nỗi thất hồn lạc phách luôn, rõ ràng là đang ăn hiếp mà.”

U Nhược cười khùng khục: “Mới có nửa ngày mà chuyện này đã truyền khắp Tiên giới. Con nghe nói có rất nhiều người tranh nhau tới tham gia vụ cá cược đó. Sát Thiên Mạch và Mặc Băng tiên thì khỏi nói, còn có rất nhiều người thâm yêu sur phụ hoặc từng có khúc mắc với Tôn thượng. Ngoài ra có một số vị tiên rảnh quá không có việc gì làm cũng tới giành vai phụ. Con vừa mới đăng kí tham gia xong. Đương nhiên là có cả bọn Đường Bảo, Hỏa Tịch, Thập Nhất. Con muốn giữ lại dáng vẻ hiện tại, nhưng Trường Lưu đệ tử sợ con làm lộ bí mật, tới lúc đó chắc chắn cũng bị xóa trí nhớ với người.”

Đầu Hoa Thiên Cốt xoay chóng mặt, sao nàng lại thấy vụ cá cược này thành chuyện của nhà nhà, còn nàng lại thành khúc xương người người tranh đoạt rồi?

“Không được! Phải nghĩ ra cách nắm chắc phần thắng!”

“Không gian lận được đâu, Đông Phương Úc Khanh mời Nam Đẩu Tinh Quân, Bắc Đẩu Tinh Quân theo dõi chặt chẽ suốt mười hai canh giờ, nếu có người nói sự thật với sư phụ, dù là bất cần tuôn ra hết hay thậm chí chỉ là những lời dẫn hướng thì đều bị sét đánh.”

“...”

Hoa Thiên Cốt không nói nên lời, vì sao lại có nhiều người quấy nhiễu thế hả?

“Bây giờ những người không tham gia vụ này cũng đang cá cược, đặt cho ai thắng. Mọi người đều rất háo hức đấy!”

Hoa Thiên Cốt nghiêng răng ken két, bỗng nghĩ ra một điều: “Sau khi xuống hạ giới có thay đổi tên họ không?”

“Có rất nhiều người tham gia vụ này, Nho tôn và Thanh Lưu cũng làm diễn viên quần chúng, còn những người muốn giành ấn tượng tốt của người như Đông Phương Úc Khanh và Tôn thượng sẽ không bị mất trí nhớ, nhưng không được nói sự thật, hơn nữa không được lấy tướng mạo hơn người vốn có để sư phụ không bị sắc đẹp quyến rũ. Bởi vì có quá nhiều người, để tiện phân biệt, đề phòng gian lận, mọi người vẫn dùng tên cũ, điều này không ảnh hưởng tới kết quả.”

“Thế là ổn rồi.” Hoa Thiên Cốt vỗ bàn “Đưa bút lông đây.”

U Nhược đưa chiếc bút đang cầm trong tay cho nàng: “Sư phụ muốn làm gì?”

“Nhanh, con giúp ta viết vài chữ lên tay, dùng pháp lực viết câu ‘Ta yêu Bạch Tử Họa’, như thế ta hạ trần là có thể nhìn thấy. Nhìn từ nhỏ, lâu rồi nhất định sẽ có ảnh hưởng, chờ mười lăm năm sau, nếu Bạch Tử Họa thật sự xuất hiện thì sẽ dễ chú ý và dễ yêu hơn.”

U Nhược vui vẻ vỗ tay nói: “Giống như thôi miên ám thị, sư phụ thông minh quá!”

Chiều hôm sau vụ cá cược sẽ bắt đầu, nàng và Bạch Tử Họa sắp phải xa nhau mười lăm năm, hơn nữa trong mười lăm năm này nàng sẽ xuống trần gian với Sinh Tiêu Mặc, những người khác không ai được tìm kiếm, liên lạc hoặc nhìn lén. Phải cắt đứt hẳn tin tức, đề phòng có người nhập cuộc sớm hơn, ngấm ngấm hướng dẫn.

Bởi vì Hoa Thiên Cốt vẫn còn giận Bạch Tử Họa, tuy trong lòng cực kì không nỡ, lại chẳng hề lưu luyến. Thấy sắp tới giờ, nàng không nhìn được chạy tới phòng Bạch Tử Họa, nhưng lại không thấy người ở đó, chẳng lẽ đã tới Niết Tiên trì trước rồi.

“Cốt Đầu.” Bỗng phía sau có người gọi nàng, là Đông Phương Úc Khanh.

Hoa Thiên Cốt cực kì tức giận, có rất nhiều chuyện muốn hỏi rõ ràng, Đông Phương Úc Khanh lại tiến lên một bước đặt ngón trỏ lên môi nàng.

“Đừng hỏi vì sao, sau này ta sẽ nói cho nàng. Ngoan, mở miệng ra.”

Miệng Hoa Thiên Cốt tự động mở ra, không biết Đông Phương Úc Khanh thả gì vào trong nữa.

“Huynh cho ta ăn gì thế?”

“Đồ bỏ.” Đông Phương Úc Khanh cười, tay lơ đãng khẽ quét qua chỗ nàng vừa ăn gian viết tên Bạch Tử Họa.

“Ta đưa nàng tới Niết Tiên trì, tất cả mọi người đang đợi rồi.”

Đông Phương Úc Khanh không hề trả lời bất cứ câu hỏi nào Hoa Thiên Cốt nêu lên trên đường.

Trên Cửu Trọng Thiên tới Niết Tiên trì, đây là con đường tiên nhân bị giáng trần hoặc xuống nhân gian kiếp bắt buộc trải qua. Hoa Thiên Cốt biết nói nữa cũng vô dụng, nhưng trong lòng lại thấy do dự và sợ hãi.

Sư phụ...

Nàng cắn môi dưới không chịu lên tiếng, hất bàn tay đất nàng của Bạch Tử Họa ra, cũng không quan tâm mọi người đang nói gì, tức giận nhảy xuống Niết Tiên trì. Lúc rơi xuống người nàng càng lúc càng nhỏ, chẳng mấy chốc đã biến thành trẻ con, đợi cho tới khi trở thành trẻ sơ sinh, Sênh Tiêu Mặc vung tay áo đuổi theo, kéo cơ thể nhỏ nhắn của nàng lại. Thế này thì chẳng cần luân hồi đầu thai làm con nhà ai, đỡ đi rất nhiều phiền phức.

Bạch Tử Họa bước lên, vươn tay nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoa Thiên Cốt, lúc này nàng đã có thể nhìn thấy, tò mò quan sát Bạch Tử Họa, há miệng cắn ngón tay hắn.

Bạch Tử Họa khẽ nhếch miệng, thấp giọng nói: “Chăm sóc nàng chu đáo.”

Sênh Tiêu Mặc nhìn bé con đáng yêu đang quơ chân lung tung, cười híp cả mắt: “Yên tâm, giao cho đệ. Hẹn mười lăm năm sau gặp lại.”

Nói xong liền bỏ mọi người lại, đưa Hoa Thiên Cốt xuống nhân gian.

Bây giờ, nhaoáng một cái đã mười lăm năm, hắn không chỉ một lần hối hận mình nhất thời xúc động mà tự rước họa vào thân. Thì ra nuôi trẻ con chẳng dễ chút nào, hướng chi vụ này còn có quy định, không lâm vào tình cảnh nguy hiểm thì không ai được dùng pháp lực.

Bọn họ đã sống ở rất nhiều nơi, dù sao cũng chẳng thiếu tiền. Chả mấy khi Sênh Tiêu Mặc được tới nhân gian, đương nhiên muốn thăm thú khắp nơi. Không ai phạm quy tới quấy rầy, tất cả đều diễn ra như trong dự đoán, chỉ trừ một điều.

... Hoa Thiên Cốt ăn thành con heo mập.

Sênh Tiêu Mặc khóc không ra nước mắt, hắn cũng không biết sao lại thế, trước kia chỉ thấy trẻ con lớn lên mau, ăn nhiều hơn một chút là rất bình thường. Đợi tới lúc hắn nhận ra bất ổn thì Hoa Thiên Cốt đã trở thành nhóc béo rồi, vóc dáng còn to hơn hai đứa cùng tuổi. Nàng đối với đồ ăn có sự cố chấp kinh người, như thể có ăn hơn nữa cũng không no, lúc nào cũng thấy đói, miệng không chút nào nhàn rồi.

Bây giờ kì hạn đã tới, vụ cược chính thức bắt đầu, để tiện cho mọi người cùng qua lại, địa điểm được đặt tại một học viện ở Hàng Châu. Những người tham gia vụ này đương nhiên sẽ đóng vai làm học trò và giáo viên. Còn về việc cuối cùng ai là người giành được trái tim thiếu nữ này thì không thể đoán trước.

Nhưng khi họ thấy dáng vẻ hiện giờ của Hoa Thiên Cốt, e là phải nửa số người bỏ cuộc ngay lập tức ấy chứ? Hu hu... Chắc chắn phải chuẩn bị chịu chết thôi!

3. Học viện Trường Lưu

Vừa sáng tinh mơ, Hoa Thiên Cốt đã bị Sênh Tiêu Mặc kéo dậy làm dáng, mặt thoa cả tầng phấn trắng, lại còn bôi son đỏ. Mặc quần áo mới, tóc cài trâm ngọc, cổ đeo dây chuyền vàng, tay đeo lắc ngọc bích, Hoa Thiên Cốt thấy mình rất giống mẹ già địa chủ, nhưng mẹ địa chủ này ngay cả một

chiếc màn thêu làm bữa sáng hằng ngày cũng không kịp ăn. Sênh Tiêu Mặc sợ nàng trốn học giữa đường nên cố ý thuê một cái kiệu, vài anh chàng cao to đưa nàng tới học viện Trường Lưu.

Hoa Thiên Cốt khóc không ra nước mắt, lúc ra khỏi kiệu đã thoi thóp.

Mọi người quanh đó thấy nàng thì lén xôn xao rồi cười rộ lên, không biết tiểu thư nhà giàu nào mà trắng trẻo mập mạp như thế, sắp không đi được luôn rồi.

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu lên nhìn, bốn chữ lớn sơn vàng trên nền đen mới tinh – Học viện Trường Lưu.

Được rồi, học thì học, dù sao trước kia nàng cũng từng đi học mấy ngày rồi. Cha cũng dạy nàng vài chữ, tuy nàng học không giỏi, nhưng cũng không ghét là được.

Đệ tử xung quanh đủ loại từ sáu tuổi tới ba mươi tuổi, nhưng phần lớn là những người tầm tuổi nàng. Nghe nói học viện này trước kia tên là Học viện Bồ Đề, do một lão tú tài họ Tần làm chủ. Sau đó học trò ngày càng ít, sắp phải đóng cửa tới nơi. Cách đây không lâu lại nhận được một nguồn tài trợ kék xù, mời rất nhiều giáo sinh giỏi và nổi tiếng tới dạy, còn có vô số quan lớn và quý nhân tới khánh thành, quảng bá rộng khắp. Lần này khai giảng rất nhiều thương gia giàu có ở Hàng Châu đưa con tới đây, Hoa Thiên Cốt là một trong số đó.

[©STENT](#)

Nàng không biết vì sao cha lại coi trọng chuyện học ở học viện đến vậy, nàng đoán là cha ghét nàng rồi, muốn nàng mau gặp người tốt ở học viện rồi gả luôn đi. Phần lớn những người đưa con tới đây học đều có suy nghĩ này.

Có khoảng hơn một trăm người mới nhập học, tất cả đều tập trung ở quảng trường để điểm danh, sau đó sẽ bốc thăm chia làm bốn lớp Mai, Lan, Trúc, Cúc.

Tuy học viện đã đổi tên, nhưng viện trưởng vẫn là Tần tú tài. Ông ta hơi lớn tuổi và có vẻ yếu thế so với những giáo sinh được mời hoặc tự đến ngồi ở bên cạnh.

Ông đọc diễn văn chào mừng học sinh mới trước, hy vọng về tương lai tươi sáng của học viện, sau đó bắt đầu giới thiệu các giáo sinh. Ở đây ngoài tứ thư ngũ kinh bắt buộc ra thì đều có thể chọn các môn học khác.

“Vị này chính là Diêm Văn Đạo Diêm lão phu tử, say này sẽ dạy các trò Dịch học. Vị này là Đông Phương Úc Khanh, dạy các trò...”

“Thư pháp.” Đông Phương Úc Khanh nói tiếp, cười nho nhã, dưới đài vang lên tiếng hít sâu.

Hoa Thiên Cốt dõi tới hoa mắt chóng mặt, ngay cả sức nâng mắt cũng không có, ánh mặt trời sáng sớm không quá độc, nhưng cũng khiến trán nàng túa đầy mồ hôi.

Sau đó các phu tử đều tự giới thiệu ngắn gọn về mình.

“Ta là Liệt Hỏa, chịu trách nhiệm dạy nấu ăn.” Phía dưới đèn kinh ngạc.

“Ta là Lôi Âm, dạy các trò y thuật và châm cứu.” Phía dưới lại kinh ngạc.

“Thanh Lưu, ta dạy môn ủ rượu và uống rượu.”

Lần này ngay cả Tần viện trưởng cũng cau cái mặt già nua lại, nhỏ giọng hỏi: “Uống rượu mà cũng phải dạy hả?”

“Tất nhiên, bàn rượu chính là nơi quan trọng để giao tiếp mà.”

“Ra là vậy...” Tàn viện trưởng vuốt chòm râu.

“Ta là Lạc Thập Nhất, chào mừng mọi người tham gia vào hiệp hội chăn nuôi của ta.”

“Lão phu là Lạc Hà Đông, chuyên dạy giết quỷ trừ yêu.” Giọng ông như tiếng sấm, học trò phía dưới đều choáng, học viện này quả nhiên là đặc biệt, cái gì cũng dạy!

“Mặc Băng tiên, dạy hội họa.” Phía dưới thở phào, cuối cùng cũng có cái bình thường.

Lúc này có một người phụ nữ tóc đỏ, hình như là người nước ngoài, nói: “Mọi người có thể gọi thẳng ta là Bắc Hải, tạm thời không biết có thể dạy các trò cái gì, cứ mở một lớp bơi lội vậy.” Mọi người há hốc mồm, không ngờ lại có nữ phu tử, hơn nữa không chỉ một người. Nàng vừa nói xong, người kia cũng lên tiếng.

“Tên ta là Sát Thiên Mạch, những việc như khâu thùa, cắt may, trang điểm dưỡng nhan, cách phối phụ kiện quần áo, chỉ cần là liên quan tới cái đẹp đều có thể tới hỏi ta.”

Bắc Hải đã xem như xinh đẹp điểm lệ, nhưng so với người này thì vẫn còn kém xa. Tất cả mọi người phía dưới đều sục sôi, ngay cả nam sinh cũng quyết tâm nhất định phải chọn môn của người đẹp.

Sát Thiên Mạch đã quan sát đám người mấy lượt mà vẫn không thấy bé con thân thương của hắn đâu.

Hắn muốn tham gia vụ cá cược, nhưng lại không chịu lấy diện mạo như người bình thường. Trong mắt hắn, bình thường chính là xấu, đã xấu lại còn chả có gì đặc biệt! Hắn còn kè với Đông Phương Úc Khanh hơn nửa ngày, cuối cùng cũng thỏa thuận được, hắn có thể xuất hiện với diện mạo hơn người, nhưng ba tháng đầu phải sống dưới thân phận con gái.

Suy nghĩ của Sát Thiên Mạch vốn rất đơn giản, trước đó bé con cũng tưởng hắn là tử tử, vụ cá cược này hắn cũng không ôm hy vọng quá lớn, chỉ đến chơi và phá Đông Phương Úc Khanh. Nghĩ mà xem, bại trong tay Bạch Tử Họa cũng thôi đi, xem như tâm phục khẩu phục, nhưng nếu bại trong tay một tên thư sinh thôi tha thì hắn chịu thể quái nào được. Vậy nên dù có lấy thân phận nữ lên sàn, Sát Thiên Mạch này cũng phải là người đẹp nhất trong tất cả mọi người.

Sau đó ngày càng nhiều người tự giới thiệu bản thân, đúng là môn gì cũng có. Võ thuật, quyền pháp, ám khí, trồng cây, điêu khắc... Đừng nói học trò phía dưới, ngay cả Tàn viện trưởng cũng không ngừng lau mồ hôi, rốt cuộc ông đã mời đám người nào tới thế này!

Hoa Thiên Cốt vừa đói lại vừa mệt, lúc ra khỏi nhà Sênh Tiêu Mặc dốc hết sức bình sinh, nhét vào người nàng cái thứ gì đó tên là “Áo giữ eo”, thắt lưng chặt tới nỗi làm nàng sắp nghẹt thở, chỉ thấy đầu óc xoay vòng vòng, nữ sinh bên cạnh tốt bụng đỡ lấy nàng.

“Cậu không sao chứ?”

Hoa Thiên Cốt khoát tay, ngay cả nói cũng không nên lời, mặt sưng thành màu gan heo, lúc này bỗng nghe thấy một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng.

“Ta là Bạch Tử Họa, ta sẽ dạy cho các trò, kiên nhẫn là gì.”

Tựa như một dòng nước chảy vào lòng, thoáng đưa tới cảm giác man mát, nhưng nghe giới thiệu trên đó, nàng biết mình sau này thảm rồi. Vốn

tưởng rằng tới học viện chỉ để học tranh chữ, học tứ thư ngũ kinh thôi, ai ngờ lại áp lực như thế.

Bên trên có khoảng ba mươi vị giáo sinh, sau khi giới thiệu xong hết rồi, thì bắt đầu bốc thăm phân lớp.

Lúc này người trên bục đều vểnh tai, bởi vì tới bây giờ bọn họ vẫn không có một ai tìm thấy Hoa Thiên Cốt ở nơi nào, à, đương nhiên là ngoài Đông Phương Úc Khanh đang khẽ vẩy quạt.

“Nam Tường.”

“Có.” Học trò bị gọi tên bước lên bốc thăm, đưa cho Lạc Thập Nhất.

“Lớp Mai.” Nghe thấy tên lớp mình, liền đi về hàng lớp.

“Hỏa Tịch, lớp Trúc.”

“Lưu Hỏa, lớp Trúc.”

“Nhu Sương, lớp Lan.”

...

Mọi việc đúng như kế hoạch, U Nhược, Hỏa Tịch, Vũ Thanh La, Đường Bảo và đệ tử Trường Lưu hoặc các phía khác phần lớn đều vào lớp Trúc với Hoa Thiên Cốt. Khác với những người làm giáo sinh, đa số đều bị xóa trí nhớ.

Cuối cùng, cũng nghe thấy cái tên quen thuộc vang lên: “Hoa Thiên Cốt.”

Người trên bục cũng bắt giắc ngừng thở, trò chơi đợi suốt mười lăm năm cuối cùng đã bắt đầu rồi.

Gọi hai lần, phía dưới không có động tĩnh, Lạc Thập Nhất tiếp tục gọi.

Hoa Thiên Cốt lão đảo nửa tỉnh nửa mê, lúc này mới nhận ra tới lượt mình lên bốc thăm. Nàng cố gắng dịch đôi chân to lớn, đi ra khỏi hàng, tới trước mặt Lạc Thập Nhất, Lạc Thập Nhất choáng váng há hốc miệng nhìn nàng.

“Bé con!” Chiếc quạt tròn trong tay Sát Thiên Mạch cũng rơi xuống đất, bật dậy khỏi ghế. Hắn nheo mắt quan sát, tuy béo tới hơi biến dạng, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn kia không phải là Hoa Thiên Cốt thì là ai.

Sát Thiên Mạch lão đảo suýt ngất, Mặc Băng tiên cuồng quát đỡ lấy hắn, cũng kinh ngạc tròn tròn mắt.

Xung quanh yên tĩnh tới kì lạ, Hoa Thiên Cốt hồn nhiên lấy thăm ra xem, lớp Trúc.

Thở phào, chắc sắp xong rồi ấy nhỉ, nàng đói không thể chịu được nữa rồi. Loạng choạng đi về hàng, không hề nhận ra tất cả đôi mắt trên bục đều đang đau đón tốt cùng nhìn nàng.

Thái dương dường như cũng không chịu nổi phải trốn vào mây, một trận gió lạnh thổi tới, mũi ngựa ngựa, Hoa Thiên Cốt ngoác miệng.

“Hất xì.”

Đúng lúc đó một tiếng vải rách cũng vang lên. Nàng cứng đơ, lưng lạnh toát, hở toạc một lỗ lớn, cái bộ áo giữ eo kia hy sinh quang vinh, thịt của nàng chen lẫn nhau chạy ra ngoài.

Lập tức thấy thoải mái cả người, Hoa Thiên Cốt hít sâu một hơi, nhưng cơ thể không chịu nghe lời khuyu xuống, ngất đi.

Toàn trường im lặng ba giây mới định thần lại, Lạc Thập Nhất và Mặc Băng tiên chạy vọt tới đầu tiên.

Sát Thiên Mạch xắn tay áo mắng to: “Sênh Tiêu Mặc khôn kiếp, ông đây liều mạng với người!”

Khi Hoa Thiên Cốt tỉnh lại thì trời đã tối, nàng đang nằm trong nhà mình.

“Cha! Con đói!” Vừa mở miệng đã hét luôn.

“Đợi đã.”

Chẳng mấy chốc, Sênh Tiêu Mặc bung một bát cháo từ ngoài vào, Hoa Thiên Cốt sung sướng thấy trong bát có mấy hạt gạo và hai miếng thức ăn, húp sột soạt hết sạch.

“Cha! Con vẫn đói.”

“Đói đói đói, suốt ngày chỉ biết kêu đói! Bảo con ngoan ngoãn học hành, vậy mà vừa khai giảng đã khiến cha xấu hổ như thế!” Sênh Tiêu Mặc không nhịn được đưa tay cốc trán nàng.

Hoa Thiên Cốt buồn rười rượi, ôm lấy ống tay áo hẩn tiện lau mồm luôn. Nàng ngẩng đầu lên mới nhận ra gì đó bất thường. “Cha, mặt cha sao thế?”

Một bên mắt gấu trúc to thật đấy!

Sênh Tiêu Mặc tức giận ôm ngực nói: “Bị đụng!”

Không biết ngược mà còn hỏi, chẳng phải là nàng hại à, Sát Thiên Mạch cũng nàng về, vừa vào cửa đã tương luôn một cú.

Haizz... đúng rồi đấy, ôm không nổi, không phải vấn đề thể trọng, mà là kích cỡ, đành phải cũng về như bao cát, Sát Thiên Mạch tức đến tái mặt.

Nhưng chuyện này sao trách hẳn được chứ, ăn là tội không ăn cũng là tội.

Thật không ngờ hẳn đường đường là một Nho tôn, phải làm bảo mẫu thì cũng thôi, lại còn lạc vào bước bị người ta đánh mà không có lí do đánh lại, haizzz...

Hôm sau Hoa Thiên Cốt tới học viện, nói mãi, ăn một cái màn thầu mới chịu đi học.

Trong lớp, nàng cứ nhìn chăm chăm cô gái ngồi kế bên đang ăn bánh nướng, liên tục nuốt nước miếng.

“Cậu muốn không?” Đó là nữ sinh hôm qua đỡ nàng, cực kì xinh đẹp.

Hoa Thiên Cốt không hề khách khí cầm lấy bánh nướng gặm lấy gặm để.

“Tớ là U Nhược, hôm qua cậu bị ngã, giờ ổn chưa?”

“Không sao.” Hoa Thiên Cốt lắc đầu, “Tớ chỉ đói thôi, cha tớ muốn tớ giảm béo.”

Nữ sinh xinh xắn lạnh lợi mặc áo xanh ngồi bên trên cũng quay đầu lại: “Tớ còn thừa chút bánh hoa đào, cậu ăn không?”

Hoa Thiên Cốt cảm ơn luôn mồm, tí thì khóc òa lên, thì ra học viện tuyệt như thế này, nàng còn lo mình tới đây sẽ bị bắt nạt.

“Tớ là Đường Bảo, cậu tên là gì?”

“Hoa Thiên Cốt.”

“Cậu không muốn giảm béo à?”

“Muốn, nhưng tớ còn muốn ăn hơn.”

“Vậy sau này có gì ngon tớ sẽ chữa lại một ít rồi mang tới cho cậu.”

“Tớ cũng thế.” U Nhược cười tủm tỉm, nghiêng người chọc chọc mắt Hoa Thiên Cốt, cứ chọc là có lỗi.

Hoa Thiên Cốt cảm động gật đầu.

Chưa qua mấy ngày, Hoa Thiên Cốt đã làm quen được với mọi người xung quanh, thì ra kết bạn không khó như nàng vẫn nghĩ, tuy cũng có người chế giễu nàng vì nàng béo, sau đó nhận ra cho dù thế nào Hoa Thiên Cốt đều cười ngây thơ không hề giận dữ, cũng biết là chẳng có ích gì. Tinh lực của mọi người, về cơ bản thì đều nhắm vào cái vị giáo sinh.

Phần lớn các môn học đều là tự chọn, Hoa Thiên Cốt tự chọn môn nấu nướng của Liệt Hỏa và hội họa của Mặc Băng tiên, sau đó bị Đường Bảo lôi tới đăng kí môn của Đông Phương Úc Khanh, rồi lại bị U Nhược kéo tới đăng kí môn của Bạch Tử Họa, cuối cùng Sát Thiên Mạch tự tìm đến cửa, ép nàng phải chọn môn của mình, làm Hoa Thiên Cốt chẳng hiểu mô tê gì cả.

Còn các vị thần tiên vốn muốn nhân cơ hội này chen chân vào mối quan hệ giữa nàng và Bạch Tử Họa, thể hiện sức quyến rũ của mình có thể thắng được Trường Lưu thượng tiên nên hăng hái tham gia, sau khi nhìn thấy diện mạo bây giờ của Hoa Thiên Cốt thì một nửa đã bỏ cuộc ngay trong ngày, không theo đuổi nữa, chỉ đứng ngoài hóng chuyện.

Những người còn lại có khả năng thắng cao nhất là Bạch Tử Họa, Đông Phương Úc Khanh, Sát Thiên Mạch, Mặc Băng tiên. Nhưng ngoài Sát Thiên Mạch suốt ngày lượn quanh Hoa Thiên Cốt, chốc thì đưa nàng đi hội, chốc thì mang nàng đi thả diều, chốc thì đưa nàng tới quán ăn, thì những người khác đều không có động tĩnh gì.

Sát Thiên Mạch vì thỏa thuận ít nhất phải sau ba tháng mới được nói với Hoa Thiên Cốt mình là nam, đã mất tiên cơ, cho nên ra sức lấy lòng nàng, định thắng bằng cách lâu ngày sinh tình.

Hoa Thiên Cốt cũng nhận ra hình như đột nhiên có rất nhiều người vây quanh nàng, có chút khó chịu. Nhưng ngoài ăn ra thì những chuyện khác nàng không để ý lắm. Thỉnh thoảng nhận được hoa tươi, quà hoặc thư tình của người khác, nàng cũng chỉ cho rằng đó là trò đùa dai. Những gì ăn được thì để lại, còn đâu ném tất.

Vì thế mọi người nắm được bí quyết, ai có đồ ăn ngon thì Hoa Thiên Cốt sẽ ngoan ngoãn đi với người ấy, ngày nào cũng dùng đồ ăn ngon dụ dỗ. Hoa Thiên Cốt cảm thấy khó hiểu, sao lại có nhiều giáo sinh và bạn học muốn mời nàng ăn cơm thế?

Hôm nay, Hoa Thiên Cốt, Đường Bảo và U Nhược sau khi ăn với nhau xong thì cùng về nhà.

Người bình thường để tránh nghi ngờ, thường mời cả ba nàng luôn, Lạc Thập Nhất cũng thế.

Nhưng U Nhược lại để ý thấy, những người khác đều ra sức gấp cho Hoa Thiên Cốt thì Lạc Thập Nhất lại ra sức gấp cho Đường Bảo.

“Thiên Cốt, giáo sinh trong học viện hình như ai cũng thích cậu.”

Hoa Thiên Cốt gật đầu: “Có thể cha tớ quen với bọn họ, hoặc là đi cửa sau để bọn họ để ý tớ nhiều hơn.” Hoa Thiên Cốt cảm thấy đây là lời giải thích hợp lý nhất.

“À, cha cậu đâu, sao hôm nay không thấy bác ấy?” U Nhược ngượng ngùng hỏi, mỗi lần tới đây, thấy dáng vẻ lười nhác kia của Sênh Tiêu Mặc là tim con bé đập loạn hết cả lên.

“Hừm, chắc đi chơi để rồi, lát sẽ về thôi.”

“Thiên Cốt, mẹ cậu đâu?”

Hoa Thiên Cốt vò đầu: “Tớ không biết, tớ hỏi cha tớ thì ông ấy lười nói, chỉ bảo là chạy theo trai rồi.”

U Nhược lập tức xót xa nhìn nàng: “Cha cậu một mình nuôi cậu lớn chắc chán rất vất vả, tớ thấy bác ấy còn trẻ lắm, sao không tìm người khác.”

“Ông ấy suốt ngày chơi bời lêu lổng, có tìm người khác chắc cũng chạy nốt.” Hoa Thiên Cốt ăn no rồi nhưng miệng vẫn liên tục cắn hạt dưa.

U Nhược hờ hét trong bụng, không đâu, nếu như là nó thì nhất định sẽ không chạy.

Đường Bảo hỏi: “Thiên Cốt, cậu có ý trung nhân không? Nhà tớ đưa tới học viện là muốn tớ tìm một người tốt.” Người trong lời Đường Bảo đương nhiên cũng là nhân vật phụ các vị tiên đóng. Ngoài Hoa Thiên Cốt và Sênh Tiêu Mặc, những người khác xuống trần còn chưa tới một năm.

“Ý trung nhân?”

“Đúng thế, cậu không thấy Hỏa Tịch và Vũ Thanh La lớp ta đó hả? Nghe nói người nhà cũng rất vừa lòng, có lẽ học xong sẽ thành thân.”

Hoa Thiên Cốt nghiêng đầu ngẫm nghĩ, người nàng có ấn tượng rõ nét nhất chỉ có ba người, một là Đông Phương Úc Khanh, luôn thích cười híp mắt với nàng, lúc nắm tay nàng dạy nàng viết chữ tim nàng đập rất nhanh. Một người là Mặc Băng tiên, kỹ thuật vẽ tranh vượt trội hơn người, đi đâu cũng nom giống một bức tranh thủy mặc. Hoa Thiên Cốt thường xuyên cảm nhận ánh mắt của người đó, thoáng đượm đau thương rơi xuống người mình từ rất xa, khiến nàng có cảm giác tội lỗi. Người còn lại chính là Lưu Hỏa trong lớp, người khác đều mang đồ cho nàng ăn, chỉ có cậu ấy nhớ cho nàng uống. Mỗi lần nàng ăn nhiều bị ghen, cậu ấy như thể trở thành đại cứu tinh. Hơn nữa cậu ấy rất tuyệt vời, kết quả học tập cực tốt, bất kể học gì cũng học giỏi nhất, khiến một kẻ ngốc như nàng vô cùng khâm phục.

“Nói tới ý trung nhân, tớ vẫn rất lo lắng.” Hoa Thiên Cốt nhú mày.

“Lo cái gì?”

“Lo sau này tớ sẽ gả cho một tên ngốc.”

“Hả?” Đường Bảo và U Nhược đều phì cười.

“Đúng mà, thật đấy, từ khi sinh ra trên tay tớ đã có một cái bớt kì lạ, là một hàng chữ!”

Hoa Thiên Cốt vén tay áo lên cho hai người xem.

Trên cánh tay quả thật có bốn chữ.

Ta, yêu, kẻ, ngốc.

U Nhược và Đường Bảo lập tức ghen hòng: “Không phải là cậu tự viết à?”

“Tất nhiên không phải rồi, dù có dùng cách gì cũng không rửa sạch được. Mỗi lần tớ hỏi cha chuyện này là thế nào, cha tớ đều cười nghiêng ngả đập bàn, cứ luôn khen ai đó giỏi, tớ nghe mà chẳng hiểu gì ráo.”

“Quả thật có hơi kì lạ.”

“Đúng vậy, hơn nữa rất kì diệu, chẳng lẽ sau này tớ sẽ thích một tên ngốc thật sao?”

Đường Bảo cười khúc khích: “Chỉ cần thích, có ngốc hay không đều chẳng hề gì!”

“Nói cũng đúng, Đường Bảo, cậu có ý trung nhân rồi à?”

Đường Bảo không hề ngại ngần gật đầu thừa nhận, cười hì hì lớn tiếng tuyên bố: “Tớ thích Lạc phu tử! Không ngờ chàng lại biết tớ không thích ăn thịt mà thích ăn rau, mấy hôm trước còn mua mút hoa quả cho tớ và dạy tớ cắt giấy nữa.”

U Nhược không thể hiểu nổi, Hoa Thiên Cốt lại cực kì đồng cảm gật đầu: “Tớ cũng chỉ mong tướng công tương lai của tớ không chê tớ béo, có thể đối xử tốt với cha, không cần tớ ăn là được, ngốc một chút cũng không sao.”

4. Quân tử hảo cầu

Bạch Tử Họa vẫn không hề có hành động gì, ngay cả Sát Thiên Mạch cũng lo cho hắn. Lần đầu tiên lên lớp, hắn ngồi lên ghế trên, không nói gì, chỉ ngồi cả buổi. Học trò phía dưới chờ mãi không thấy hắn nói, nóng lòng sốt ruột, hỏi thì không đáp, bị hắn nhìn nên không dám nói chuyện riêng,

đành phải ngơ ngác nhìn nhau cho tới khi tất cả đều bò ra ngủ. Hoa Thiên Cốt đương nhiên cũng thế, còn công khai ngày khò khò.

Những lần sau, không phải ra ngoài ô vẽ tranh thì là ngồi im trên cỏ. Học trò đều bỏ lớp, ngay cả U Nhược cũng không chịu nổi chạy đi chọn môn chăn nuôi động vật nhỏ, cuối cùng chỉ còn lại bảy, tám người.

Trái lại Hoa Thiên Cốt vẫn tiếp tục kiên trì, vì môn này có thể ngủ mà chả ai bắt.

So với các phu tử có tính phóng khoáng trong viện, Bạch Tử Họa lại cực kì bình thản. Hoa Thiên Cốt còn thấy hình như những người khác đều rất kính nể vị này. Bình thường chỉ cần có người ở đó, thì tất cả sẽ thoáng kìm mình lại.

Người rất ít khi nói chuyện, vẻ mặt cũng hờ hững, tựa như một làn gió một đám mây, khiến người khác thấy rất an tâm, nhìn là muốn ngủ.

...

Lại tới môn của Bạch Tử Họa, hôm nay Bạch Tử Họa dẫn mọi người tới hồ câu cá.

Trời xanh nhạt, gió mát phất phơ. Bọn họ ngồi dưới tàng liễu chờ cá cắn câu. Hoa Thiên Cốt vừa nghĩ tới việc tối nay ăn cá thì vô cùng hăng hái, nhưng đợi mãi mà chả câu được con nào.

Những người khác kẻ thì cắm cần câu xuống đất, kẻ thì lấy đá đè lên, đều chạy sang một bên thả điều bắt bướm. Bên hồ chỉ còn bóng Bạch Tử Họa im lặng thả câu, tựa như khói mây ban mai, hòa vào thanh sơn lục thủy.

Hoa Thiên Cốt nhìn ngơ ngẩn, chạy tới ngồi xuống bên người, bỏ cần xuống, lén quan sát người. Nàng thấy trí nhớ mình gần đây hình như càng

ngày càng kém. Rất nhiều người vừa nhìn đã biết là ai, nhưng quay đi quay lại không thể nhớ rõ tướng mạo người ta ra sao. Cũng như bây giờ vậy, tuy thấy rõ Bạch Tử Họa, nhưng lại như một màn sương mù không vào đầu nổi. Chuyện gì xảy ra thế này, nàng chống cằm, ngắt một nhánh cỏ linh lăng ngậm trong miệng.

“Phu tử, sao ngay cả người cũng không câu được cá?” Hoa Thiên Cốt thấy cái sọt bên cạnh trống không.

Bạch Tử Họa không đáp, Hoa Thiên Cốt tiếp tục lầu bầu: “Chắc hôm nay cá ngủ ở nhà hết rồi.”

“Phu tử, người thích ăn cá gì? Chỉ cần ít xương thì con đều thích. Có một lần con ăn cá bị hóc, làm thế nào cũng không khạc ra được, uống bao nhiêu ấm, khiến cha vô cùng lo lắng. Sau đó người đoán xem thế nào?”

Bạch Tử Họa vẫn không để ý đến nàng.

“Sau đó con bị ngã phịch một cái ở cửa, xương cá bắn ra luôn! Ha ha ha...” Tiếng cười càng lúc càng nhỏ, Hoa Thiên Cốt xấu hổ xoa mũi.

“Phu tử, nếu người câu được cá thì cho con một con nhé, con mang về nhà nấu rồi mai mang canh cá tới cho người?”

“À, được rồi, thêm chút thịt bò nữa vậy?”

“Haizz, phu tử, sao người chẳng nói gì, sợ làm cá chạy ạ? Vậy chúng ta nói nhỏ nhé?”

Hoa Thiên Cốt chán gần chết, thấy mình như đang trò chuyện với một tảng đá. Bỗng thấy một con chuồn chuồn bay tới, đậu trên cần câu của Bạch Tử Họa.

“A, chuồn chuồn!” Nàng hớn hờ đứng dậy, vươn tay ra bắt. Còn chưa chạm tới, chuồn chuồn đã bay lên cao, lượn một vòng rồi đậu lại chỗ cũ. Lần này Hoa Thiên Cốt căn đúng thời cơ, nhào qua. Nhưng con chuồn chuồn vẫn gian manh lượn qua kẽ tay nàng bay ra, mà cơ thể mập mạp của nàng lại mất thăng bằng chúi đầu xuống hồ.

Nàng thét lên sợ hãi, gương mặt nhỏ nhắn tiếp xúc thâm mật với mặt nước thì vạt áo lại bị ai đó kéo lại. Hoa Thiên Cốt ngồi phịch trên cỏ, vỗ ngực luôn miệng cảm ơn.

Xắn tay áo rửa sạch cỏ và bùn đất trên tay, Bạch Tử Họa thấy trên tay nàng có bốn chữ to “Ta yêu kẻ ngốc”, mấy vạch đen trên đầu lập tức chảy dài. Đông Phương Úc Khanh, khá lăm, dám mắng hấn đàn độn! Nhưng Tiểu Cốt nhà hấn cũng thật ngốc quá, trộm gà không được còn mất thêm nắm thóc.

“Lúc nào cũng rất muốn ăn?”

“Hả? Dạ?” Hình như Hoa Thiên Cốt nghe thấy phu tử nói chuyện với nàng.

Bạch Tử Họa nhìn nàng từ đầu tới chân.

Hoa Thiên Cốt vội vàng lắc đầu giải thích: “Không phải! Con chỉ thèm ăn thôi, ăn từ sáng đến tối. Trông con béo thể này nhưng thật ra rất uyển chuyển, lại linh hoạt nữa.” Hoa Thiên Cốt đứng dậy muốn co chân xoay một vòng, nhưng có khi lại ngã vào hồ, nên tự biết người biết ta đổi thành hai chân.

Thấy Bạch Tử Họa vẫn thờ ơ nhìn mình, không hiểu sao lần đầu tiên nàng lại có cảm giác mình mắc lỗi, xấu hổ cúi đầu nín lấy áo.

Nàng biết sau lưng nàng mọi người không gọi nàng là Hoa Thiên Cốt mà gọi nàng là Hoa Thiên Cầu^[1], nhưng nàng có cố ý béo thế này đâu, hu hu hu, sao ai cũng ghét nàng?

[1] Cầu: Quả bóng.

“Qua đây.” Bạch Tử Họa bỗng nói.

“Hả? dạ?”

Hoa Thiên Cốt dè dặt đi tới bên cạnh Bạch Tử Họa ngây ngốc nhìn người, bỗng một bàn tay vỗ mạnh lên lưng nàng, nàng suýt sặc, ho khù khụ, một viên ngọc rất nhỏ bắn ra.

“Hả?” Chẳng lẽ nàng nôn ra nội tạng gì rồi, Hoa Thiên Cốt hoảng sợ, nhưng bỗng thấy cả người thoải mái nói không nên lời.

Bạch Tử Họa vẫn đeo bộ mặt vạn năm không đổi chăm chú nhìn vào mặt nước, Hoa Thiên Cốt lại nuốt lời muốn hỏi vào. Nghĩ bụng, béo cũng không phải tội, sao lại đánh người ta.

Tiếp tục ngồi bên người chờ cá cắn câu, tiếng ve kêu râm ran xung quanh, chim hót líu lo, mặt hồ gợn ánh sáng lấp lóe khiến mắt nàng rất mệt, bất giác tựa vào người Bạch Tử Họa ngủ khì, Bạch Tử Họa vẫn không hề cử động hệt một pho tượng.

Lưu Hỏa cũng đang tựa vào một gốc cây không xa đó nằm ngủ, mở mắt ra, thấy hai bóng người một cao một thấp tựa sát vào nhau bên hồ, đẹp tới nỗi vạn vật đều yên lặng. Nhếch miệng, nhắm mắt lại ngủ tiếp.

Kết quả là Hoa Thiên Cốt ngủ bên hồ cả chiều, lúc về Bạch Tử Họa vẫn không câu được con cá nào.

“Đó là vì trò ngáy quá to.” Bạch Tử Họa thản nhiên nói. Hoa Thiên Cốt tủi thân nhăn mặt.

Nhưng kì lạ là từ đó về sau, cảm giác đói và thèm ăn luôn theo nàng đều biến mất. Nàng ăn một ngày ba bữa như bình thường cũng không thấy đói, không ăn tới mức không chịu được mới thôi, cũng không còn nhóp nhép miệng không ngừng nữa. Nhưng tất nhiên là nàng không thích vận động, nên đồng thịt trên người không bớt được tí nào. Sênh Tiêu Mặc không cho nàng ngồi kiệu, mà mỗi sáng đi bộ nửa canh giờ tới học viện.

Hôm nay đi được nửa đường bỗng trời đổ đầy sương mù, một lúc trước mới đi trên đường, giờ này đã tới một vùng đất hoang. Xung quanh không một bóng người, im lặng rờn rợn. Nàng đi mấy vòng vẫn không tìm được đường, mệt quá, không thèm đi nữa, ngồi dưới gốc cây nghỉ ngơi.

Đúng lúc này bỗng một tiếng cười khùng khục đáng sợ vang lên, như là cánh cửa gỗ cũ đang chuyển động.

“Ai?” Hoa Thiên Cốt sợ tới mức rúm người. Một kẻ với khuôn mặt xanh lét và đôi mắt lồi thong thả bước ra từ làn sương, cử động cứng ngắc, hết như một con rối gỗ bị giật dây.

“Hoa Thiên Cốt! Hôm nay cuối cùng ta có thể báo thù rồi! Ta muốn cả Lục giới đều biết sự lợi hại của Xỉ Tiêu ta! Ha ha ha...”

Gã còn chưa nói xong, bỗng nghe thấy một giọng nói hét lên bên cạnh: “Nam Đầu!”

Hoa Thiên Cốt còn chưa kịp định thần, một tia sét từ trên trời giáng xuống, đánh Xỉ Tiêu đến bóng cũng chẳng còn, chỉ chừa lại một làn khói trắng...

Sương mù xung quanh nhanh chóng tản đi, Hoa Thiên Cốt phát hiện thì ra mình không ở vùng đất hoang mà ở trong một cái hẻm hẻo lánh, còn Đông Phương Úc Khanh đang đứng cách đó không xa.

“Thật là, trong ca trực mà cũng ngủ gật được.” Đông Phương Úc Khanh giờ tay chỉ lên trời, mây trên trời nhanh chóng tản đi.

“Phu tử, sao người lại ở đây?” Hoa Thiên Cốt dụi mắt, tưởng mình nằm mơ trên đường. Nàng không biết Xi Tiêu tới đây cốt để giết nàng. Mấy năm nay nhân lúc Hoa Thiên Cốt ở nhân gian, yêu ma quỷ quái muốn nhân cơ hội này rửa sạch mối nhục trước với Trường Lưu đông như kiến cỏ, nhưng có Nam Đẩu Bắc Đẩu ở trên trời thay phiên bảo vệ, kẻ nào tới xử luôn kẻ đấy nên Hoa Thiên Cốt chưa từng gặp nguy hiểm.

“Không có gì, đi thôi, cùng tới học viện.” Đông Phương Úc Khanh kéo nàng đứng dậy, không chịu buông tay, dắt nàng đi về phía trước. Hoa Thiên Cốt có chút ngượng ngùng, nghĩ bụng, phu tử thật dịu dàng, nếu tướng công tương lai của nàng cũng dịu dàng như thế thì tốt quá.

Chớp mắt một cái đã hai tháng trôi qua, Hoa Thiên Cốt càng ngày càng thích học viện. Giờ nàng mới phát hiện, hóa ra ngoài việc ăn, cuộc sống còn nhiều niềm vui như thế.

Hôm nay Sát Thiên Mạch gửi thư cho nàng, hẹn nàng tối đến gặp ở vườn trúc sau học viện, bảo có chuyện quan trọng muốn nói.

Hoa Thiên Cốt tuy thấy khó hiểu, nhưng ăn cơm xong vẫn chạy tới đợi, vừa đợi vừa vẽ linh tinh dưới đất. Lúc này bỗng nghe thấy một tiếng “bé con”, một người đàn ông tóc dài áo tím, diễm lệ tuyệt trần, đáp gió qua bóng trúc mà đến.

Cái miệng vừa khép lại của Hoa Thiên Cốt lại há hốc ra.

“Ha ha ha! Có phải rất ngạc nhiên và rất sung sướng không?”

“Hả?”

Sát Thiên Mạch phẩy chiếc quạt không biết chui ra từ đâu, cười tủm tỉm: “Có phải muốn gả cho ta lắm không? Yên tâm, tỷ tỷ nhất định sẽ lấy muội.”

Đầu Hoa Thiên Cốt đầy vạch đen, cái gì thế này?

“Đi nào, tới đề thân với cha em, tên đó dám không đồng ý, tỷ tỷ sẽ giết họa mi với dế của hắn.”

Hoa Thiên Cốt liên tục lau mồ hôi: “Sát tỷ tỷ, sao tỷ phải giả nữ?”

“Không phải do con cáo già Đông Phương Úc Khanh đó sao! Hừ, tên đó ghen tị với sắc diễm lệ của tỷ, sợ bại trong tay tỷ. Hắn tưởng rằng vụ cá cược này có thể một tay che trời ấy à, hừ, mơ đi!”

“Tỷ tỷ, cá cược gì cơ?” Hoa Thiên Cốt ngốc nghếch hỏi.

“Chả phải là cược cuối cùng muội sẽ thích...” Từ “ai” còn chưa nói ra, một tia sét đã nổ từ trên trời xuống. Tóc Sát Thiên Mạch lập tức chĩa ra tứ phía, khét lẹt.

Hoa Thiên Cốt lại kinh ngạc đến ngây người.

Sát Thiên Mạch cũng điên tiết, A a a a! Không phải chỉ vô ý lỡ miệng thôi sao? Dám phá tanh bành kiểu tóc của hắn. Còn đâu mặt mũi gặp người khác nữa. Bọn nhãi Nam Đầu kia! Cứ chờ đấy!

Sát Thiên Mạch dẫn Hoa Thiên Cốt tự về nhà, rồi nổi giận đùng đùng phẩy tay áo tìm người tính sổ.

Hoa Thiên Cốt ù ù cạc cạc đi về, tổng kết lại thì mấy tháng gần đây những người bị sét đánh quanh nàng thật không ít. Xem ra nàng ra ngoài phải nhớ mang cột thu lôi cùng mũ tránh sét, biết đâu một ngày nào đó lại bổ vào người mình. Cái cảnh heo nhỏ Hoa Thiên Cốt bị nướng cháy khét, đúng là vô cùng thâm thảm.

Nàng nhăn nhó, thấy một bóng người quen thuộc đứng trên cây cầu cách đó không xa.

Nàng vẫy tay chào: “Phu tử, người vẫn chưa về à?”

Mặc Băng tiên cúi đầu nhìn nàng, khẽ lắc đầu.

Hoa Thiên Cốt chạy lon ton lên cầu: “Chúng ta cùng về nhé?”

Vị phu tử này là kì lạ nhất, rất hay nhìn nàng mà chẳng nói lời nào.

“Đi thôi?” Hoa Thiên Cốt kéo tay áo người, Mặc Băng tiên lại lùi lại hai bước.

“Thiên Cốt, lần này ta tham gia không có ý theo đuổi. Chỉ muốn có một hy vọng được nhìn nàng gần hơn một chút, hằng ngày thấy nàng vui, ta cũng rất vui...”

“Hả?” Hoa Thiên Cốt nghiêng đầu, không hiểu Mặc Băng tiên đang nói gì. Tới khi nàng hoàn hồn thì Mặc Băng tiên đã không thấy đâu.

Hoa Thiên Cốt đành phải đi về một mình, những người này đúng là kẻ này còn quái hơn kẻ kia.

“Này, này, Hoa Thiên Cầu!” Bỗng có người gọi nàng. Nàng bấu môi, quay lại nhìn, không phải Lưu Hỏa thì còn à ai.

“Trề thế này còn một mình vạ vật đi đâu đấy?”

“Tớ không vạ vật đi đâu cả, tớ đang về nhà.”

“Tớ đang muốn tới một nơi vui lắm, cậu có đi không?”

Hoa Thiên Cốt hào hứng: “Đi đâu cơ?”

“Đi theo tớ là được.”

Kết quả Lưu Hỏa đưa Hoa Thiên Cốt tới kỹ viện lớn nhất Hàng Châu. Nhìn oanh oanh yến yến ngoài cửa, Hoa Thiên Cốt há hốc.

“Hả? Tớ là nữ mà!”

“Không sao, nữ cũng vào được, trong đó còn có kỹ nam.” Lưu Hỏa kéo Hoa Thiên Cốt vào trong.

“Tớ tớ tớ, tớ không ham nam sắc...”

Bọn họ bị một đồng kẻ vây quanh đưa vào phòng bao.

“Mời ba cô nương trẻ trung tới đây, Thiên Cốt, còn cậu?”

“Tớ tớ tớ, tớ muốn kiểu cơ bắp...”

Đầu Lưu Hỏa đầy vạch đen, vừa nãy ai còn nói không ham nam sắc?

Rượu và thức ăn tràn ngập bàn, mấy người vừa chơi oẳn tù tì vừa phạt rượu. Hoa Thiên Cốt cực may, hầu như lần nào cũng thắng.

Thấy trời đã nhá nhem tối, Hoa Thiên Cốt hỏi: “Nên về thôi nhỉ?”

“Vội làm gì, cha cậu ngủ từ lâu rồi.”

“Sao cậu biết?” Quả thật cha nàng ngủ từ rất sớm, mặt trời lên cao mới dậy.

“Hừ, tớ còn lạ gì.” Lưu Hỏa lại rót đầy rượu cho nàng, “Uống tiếp.”

Hoa Thiên Cốt chẳng những thích ăn, mà tửu lượng cũng cao kinh người.

Vì thế hai người say rượu, tới gần chiều hôm sau mới tỉnh. Hoa Thiên Cốt nằm trên ghế, Lưu Hỏa bị nàng đá xuống đất cũng chẳng hề hay biết, vẫn ngủ ngon lành.

“Chết rồi! Chết rồi! Muộn học rồi!” Hoa Thiên Cốt vội vã rửa mặt, ra sức lay Lưu Hỏa.

Lưu Hỏa mơ màng mở mắt ra: “Lo gì, dù sao cũng tới giờ này rồi.”

“Sẽ bị phu tử mắng đó.”

“Mắng thì mắng, dù sao sớm hay muộn chả bị mắng, cứ để mai rồi đi, tớ dẫn cậu tới chỗ khác chơi.”

Vì thế Hoa Thiên Cốt nhu nhược lại bị Lưu Hỏa đưa tới sông bạc lớn nhất Hàng Châu.

“Hôm qua cậu đồ phết, hôm nay tới cược hai lượng đi.”

Vì thế Hoa Thiên Cốt chơi xúc xắc, thôi bài cửu rồi lại thắng măn bát. Ôm đồng bạc trắng to sụ, nàng bỗng phát hiện thì ra mình lợi hại như thế, ha ha ha.

Chơi tới tận khuya, đói không chịu nổi mới ra quán ven đường ăn hoành thánh với Lưu Hỏa.

“Hai chúng ta chia đôi nhé.” Lưu Hỏa đưa một nửa số bạc cho nàng.

“Ba bảy đi, hôm qua cậu trả hết mà.”

“Mời là mời, không thì sau này cậu mời lại tớ là được.”

Hoa Thiên Cốt gạt đầu, từ nhỏ nàng đã ngoan ngoãn rất ít khi ra ngoài, hai hôm nay đúng là chơi quá ngông, cảm giác phản loạn thật là thích.

Kết quả tới về phải quỳ trên ván giặt quần áo.

Sênh Tiêu Mặc cầm chổi lông gà, uống một ngụm trà không thèm đếm xỉa tới nàng.

“Mày tưởng cha không biết hai ngày này mày làm gì hả?”

Quyển sách đặt trên đầu Hoa Thiên Cốt đung đưa đung đưa, hai chân nàng đã tê rần, mặt xin xỏ.

“Cha, con sai rồi.”

“Biết sai rồi? Biết sai rồi là tốt, một tháng kể từ hôm nay, hằng tới phạt con chạy mười vòng quanh sân giảm béo.”

“Ồ...” Lại là giảm béo, cha cố ý chứ gì? Hoa Thiên Cốt đành chịu phạt.

Nhưng chưa được mấy ngày, Hoa Thiên Cốt lại chạy tới sông bạc với Lưu Hỏa, Sênh Tiêu Mặc tức đến nổi vênh râu, trừng mắt, lại không thể đánh, bằng không đám Sát Thiên Mạch không thịt hân luôn mới lạ.

Thế là người cha lo lắng đành phải chạy tới hỏi Đông Phương Úc Khanh: “Lưu Hỏa kia là ai?”

“Không biết, không liên quan tới vụ cá cược này, chỉ là người thường thôi. Không biết bí mật mà tiết lộ nên dẫu có dạy hư Thiên Cốt thì cũng không thể lấy sét đánh người ta được.”

“Mấy người phải cố lên chứ, chỉ còn có mấy tháng, sao chẳng ai lo lắng gì thế?” Vụ cá cược này không thể tiến hành vô thời hạn, vậy trong một năm này không ai thắng thì sẽ xử hòa.

“Ta đoán Bạch Tử Họa không hành động gì là muốn giữ thế hòa, ta sẽ khiến hắn không được như ý.” Đông Phương Úc Khanh mỉm cười đầy tự tin.

Kết quả hôm sau gặp lại Hoa Thiên Cốt khiến Đông Phương Úc Khanh dở khóc dở cười, bởi vì nơi gặp là ở trên công đường.

Hoa Thiên Cốt đi theo Lưu Hỏa làm cái trò hành hiệp cướp của người giàu chia cho người nghèo gì đấy, lại chẳng để ý tới thể trọng của mình, kết quả vỡ cả óc nhà, ngã xuống vừa hay bị tóm.

Lưu Hỏa cũng nghĩa khí, không chạy một mình, kết quả hai đứa đều bị bắt, quỳ trên công đường cứ nhìn nhau chòng chọc. Sau đó cha bị gọi tới, mấy phu tử và bạn học cũng tới. Hoa Thiên Cốt thảm thán, thế này thì bề mặt chết mất.

Tra hỏi hồi lâu, niệm tình lần đầu vi phạm, vậy nên chỉ bồi thường cái mái hồng và tổn thất tinh thần.

Hoa Thiên Cốt bị nhốt trong lao một đêm, đói tới khủng hoảng, chạy về phía tự do như thể mới tái sinh.

Nàng lại bị Sênh Tiêu Mặc véo tai kéo lại: “Nhóc con hư hỏng này! Biết lỗi chưa?”

Hoa Thiên Cốt nắm chặt tay, đắc ý nói: “Biết rồi ạ! Cha nói đúng thật! Sau khi về con nhất định phải cố gắng giảm béo.”

Sênh Tiêu Mặc tức tới suýt ngất.

U Nhược bên cạnh vội vàng thừa cơ chạy lên đỡ hắn: “Bác trai đừng giận, Thiên Cốt cũng chỉ ham chơi thôi.”

Sênh Tiêu Mặc vừa thấy con bé thì vội vàng trốn xa, con nhóc kia cứ hai ba ngày không có việc gì chạy tới nhà hắn, hình như có ý đồ xấu xa. Chẳng biết từ lúc nào nó đã trở thành người chuyên quét dọn nấu nướng, mấy hôm trước thả Thiết Kim Cương của hắn, hôm qua lại làm chết Tiểu Quỷ Hoa của hắn, còn không cho hắn ngủ yên, ép hắn phải chơi cờ. Cứ tiếp tục thế này sợ rằng mấy con vẹt và dế cung của hắn khó bảo toàn tính mạng. Huống chi U Nhược lại là chương môn Trường Lưu, nếu thực sự thích hắn, e là cũng long trời lở đất hết như chuyện của Hoa Thiên Cốt năm đó. Tới lúc đó không phải là cười người hôm trước hôm sau người cười sao...

Sênh Tiêu Mặc không quan tâm tới Hoa Thiên Cốt, một mình lén về nhà. U Nhược vừa nói chuyện với người bên cạnh xong, thoắt cái đã không thấy Sênh Tiêu Mặc đâu.

“Bác trai, chờ tí.” Con bé vội vàng đuổi theo.

Ở Trường Lưu, Ma Nghiêm đứng trước thủy kính, nở một nụ cười hiếm thấy.

“Sur đệ giờ biết khổ rồi.”

Còn Nam Vô Nguyệt đứng bên cạnh sắc mặt lại có chút khó coi, nắm chặt chuỗi phật châu trong tay. Được lắm, U Nhược chương môn, chẳng

qua chỉ xuống trần một lần, không nhớ gì nữa đã thích người khác được ngay rồi. Đã thế trước kia nàng còn mặt dày, thề non hẹn biển với hắn. Quả nhiên phụ nữ giống hết hổ, nói lời tình cảm nửa câu cũng không tin được.

Mặc dù Ma Nghiêm không thích Hoa Thiên Cốt lắm nhưng vẫn thật lòng thương U Nhược, nhìn bản mặt xanh lét của Nam Vô Nguyệt không nhịn được ho khan hai tiếng đầy vẻ thách thức: “Đại sư vẫn còn do dự chuyện hoàn tục sao? Con nhóc U Nhược kia quả thực rất quán người, nếu quá guồng ép, chẳng thà buông tay đi. Tới khi vụ cá cược này kết thúc, có lẽ U Nhược cũng nghĩ thông rồi, cùng là người Trường Lưu, càng thân thêm càng náo nhiệt thêm, đại sư cũng có thể đạt được mong muốn của mình, về chùa làm trụ trì.”

Mặt Nam Vô Nguyệt lập tức chuyển từ xanh thành trắng, để lại một câu “A di đà phật” rồi vội vàng chạy đi.

Đêm hôm đó, U Nhược hầm canh gà, vừa mới gõ cửa nhà Hoa Thiên Cốt thì gió bão đã nổi cuộn cuộn sau lưng. Con bé dụi mắt, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì đã bị người ôm lấy, thoát cái đã bay xa ngàn dặm.

Biển rộng ngút trời, ngàn mây trùng điệp, U Nhược phát hiện mình đang bay giữa không trung, mà người đang ôm nàng là một... hòa thượng?

“Cứu mạng! Quỷ!”

Con bé hét to! Ra sức giãy giụa.

Nam Vô Nguyệt nghiêm mặt lừ mắt nhìn U Nhược, vươn tay búng một cái vào mi tâm của nó. U Nhược lập tức khôi phục trí nhớ.

“Nguyệt, sao chàng lại tới đây?” U Nhược vừa nhìn thấy hắn, cực kì mừng rỡ, Nguyệt đang chủ động ôm nó bay đây, nó giờ mặt lên muốn hôn một cái.

Nam Vô Nguyệt nghiêng đầu đi, hừ lạnh.

“Nàng đã làm gì, tự nàng biết.”

U Nhược nghĩ một lúc, bỗng nhớ tới dáng vẻ si mê Sênh Tiêu Mặc mấy hôm nay của mình, ân hận che mắt lại. Lần này chết rồi, bị Nam Vô Nguyệt thấy hết rồi.

“Cung à, chàng đừng hiểu lầm! Trong lòng ta thật sự chỉ có mình chàng thôi! Lúc đó ta, ta mất trí nhớ, phút chốc làm lỡ...”

“Phút chốc làm lỡ? Ta thấy nàng có mưu đồ từ lâu rồi! Còn hầm canh gà?” Lúc U Nhược theo đuổi hắn, ngày nào cũng chỉ biết mỗi việc bắt nạt hắn? Tức chết mất!

“Không phải đâu! Chàng nghe ta giải thích...” U Nhược sắp khóc, “Sau này ngày nào ta cũng hầm cho chàng ăn...”

“Ta, không, cần!”

Suốt đường U Nhược dốc hết bản lĩnh nũng nịu cầu xin, muốn tôm bao nhiêu thì tôm bấy nhiêu, muốn sến bao nhiêu thì sến bấy nhiêu, lũ hải âu gãi đầy da gà xuống biển.

Vì thế U Nhược trở thành người thứ n rời khỏi ván cược. Có điều trong họa thấy may là có người vì ghen mà cuối cùng cũng chịu hoàn tục, chờ vụ này kết thúc, mọi người quay về là có thể thành thân luôn. Nhưng có vết xe đổ này của U Nhược là biết sự phụ Cốt Đầu nguy hiểm tới mức nào, ngộ nhớ thật sự thích người khác, e là thượng tiên chẳng dễ dãi dành như thế đâu.

Hoa Thiên Cốt cũng rất buồn, U Nhược chưa chào tạm biệt đã chuyển nhà tới kinh thành. Đường Bảo ngày nào cũng dính lấy Lạc Thập Nhất, chẳng có ai chơi với nàng cả. May mà Lưu Hỏa hay nghĩ ra mấy trò xấu,

như đi trộm ngô nhà người ta, câu ếch trong hồ, bắt cua dưới suối, còn đốt pháo hoa nữa.

Hoa Thiên Cốt đã gây đi được một tí, nàng quyết tâm trước khi xuất giá phải gây hấn, xinh đẹp gả cho người ta.

Thoắt cái đã mấy tháng trôi qua, nàng tới học viện đã gần một năm. Hoa Thiên Cốt luôn thấy không khí quanh mình thật kì lạ, ánh mắt mọi người hầu như đều có chút phấn khích? Vô vập? Nồng nhiệt? Tóm lại đó chính là ánh mắt của người xem khi rạp hát sắp trình diễn một vở kịch hay.

Hơn nữa không biết có phải nàng ngày càng tự luyện hay không mà luôn cảm thấy rất nhiều người xung quanh nhìn lên mình, dường như cực kì chú ý tới hành động và lời nói của nàng. Chỉ cần nàng đứng gần phu tử nào thì ngay tức khắc sẽ vang lên tiếng thì thào.

5. Tiên hạ thủ vi cường

Khuya hôm nay, Hoa Thiên Cốt đang ngủ say thì đột nhiên chấn bị xóc lên.

“Cha, để con yên.” Hoa Thiên Cốt lật người ngủ tiếp.

“Cốt Đầu, là ta.” Đông Phương Úc Khanh lấy áo khoác của mình mặc cho nàng, rồi đi giày cho nàng.

Hoa Thiên Cốt mở hờ mắt, nghĩ mình đang mơ.

“Phu tử, người vào bằng cách nào?”

“Đừng quan tâm ta vào bằng cách nào, đám Bắc Đầu uống say rồi, ta đưa nàng ra ngoài ngắm sao.”

Đông Phương Úc Khanh ôm ngang lấy quả thịt bé, bay ra từ cửa sổ.

Bên kia Sênh Tiêu Mặc vội vàng làm bộ không phát hiện ra đóng cửa sổ ngủ tiếp.

“Trước giờ chưa từng thấy sư huynh thua, Đông Phương, ta nhắm người đó, ha ha...”

Hoa Thiên Cốt ôm chặt lấy cổ Đông Phương Úc Khanh, sững sờ tròn mắt nhìn mây bay liên tục lướt qua mình.

“Phu tử, con vừa mơ thấy người, người ra khỏi mộng bằng cách nào?”

Đông Phương Úc Khanh mỉm cười: “Cốt Đầu cũng là giấc mộng duy nhất của ta.”

Hoa Thiên Cốt lập tức đỏ mặt, lời này có ý gì, sao nghe sến thế?

“Phu tử, người là thần tiên à?”

“Không phải, sau này đừng gọi ta là phu tử, gọi ta là Đông Phương.”

“Ừm, Đông Phương, bây giờ chúng ta đi đâu?”

“Ngắm sao, đương nhiên là tới ngân hà rồi.”

Đông Phương Úc Khanh đưa nàng bay thẳng lên ngân hà trên Cửu Trọng Thiên, đây là lần thứ hai họ tới đây.

“Ta, ta nhất định còn đang mơ.”

Hoa Thiên Cốt tròn mắt nhìn dải sao vô hạn.

Đông Phương Úc Khanh ném chiếc quạt trong tay ra, bỗng nó hóa thành một chiếc thuyền lá nhỏ. Hoa Thiên Cốt ngồi bên mép thuyền, cời giầy, chơi trò giẫm lên sao. Ánh sao soi tỏa mọi góc ngách lấp la lấp lánh.

Đông Phương Úc Khanh vươn tay ôm nàng vào lòng, khác với vẻ gầy gò trước kia, Hoa Thiên Cốt mập mập bây giờ phồng phao ra phết, Đông Phương Úc Khanh cẩn thận tránh ngực nàng ra.

Hoa Thiên Cốt tựa lưng vào lồng ngực Đông Phương Úc Khanh, nhìn cảnh đẹp trước mắt, thỉnh thoảng lại kinh ngạc tán thưởng.

Bỗng một cây củ cải đưa tới trước mặt nàng.

“Ăn không?”

Hoa Thiên Cốt cầm lấy cắn một miếng giòn tan.

“Ngọt quá! Đông Phương, cảm ơn huynh. Sau này huynh thường xuyên đưa ta tới đây chơi được không?”

“Được, nàng muốn ở bên ta mãi mãi không?”

Hoa Thiên Cốt nhìn hấn, cười then thùng rồi gật đầu, phu tử muốn kết hôn với nàng ư? Cuối cùng cũng có người muốn nàng rồi? Tiếp theo nên làm gì bây giờ, phải rồi, một nụ hôn đính ước!

Đông Phương Úc Khanh vuốt đầu nàng, thấy nàng khẽ nhắm mắt lại ngẩng đầu lên, không nhìn được phì cười, kéo nàng vào lòng, vỗ nhẹ hai cái, Hoa Thiên Cốt bỗng thấy mình ngày càng buồn ngủ, thoáng nghe thấy tiếng Đông Phương Úc Khanh thì thào.

“Cốt Đầu ngọc này, giờ nàng là vợ người khác rồi, sao ta có thể tùy tiện hôn nàng được. Ta biết nàng muốn hỏi ta rất nhiều chuyện, không phải ta không muốn trả lời nàng, mà ngay cả ta cũng không biết đáp án. Chìm trong vòng luân hồi chuyển kiếp vô tận, ta đã thấy quá nhiều chuyện, thật ra ta còn vô tình hơn bất cứ kẻ nào. Coi nàng là quân cờ, coi Lục giới là ván cờ, tính ta sớm nắng chiều mưa, Yêu Thần xuất thế gì chứ, chẳng qua cũng chỉ là một trò chơi lúc ta buồn chán mà thôi. Ấy vậy mà ta lại thua, cái giá phải trả là trái tim mình, và vĩnh viễn mất đi nàng. Nếu có thể quay lại, ta sẽ không để nàng lên Trường Lưu Sơn, cũng sẽ không để nàng thấy hắn. Vụ cá cược này không phải để trêu nàng. Muốn chữa mắt cho nàng bất kể ra sao cũng phải cần mười lăm năm, so với việc ngồi chờ, ta chỉ muốn có thêm chút thời gian ở bên nàng. Nàng quá tốt bụng, đâu bị lừa bao nhiêu lần vẫn bằng lòng tin tưởng ta, đi theo ta. Nhưng ta đã làm quá nhiều chuyện khiến nàng bị tổn thương, làm sao nữ chia cắt nàng và người nàng yêu đây?”

Đông Phương Úc Khanh khẽ mân mê mặt nàng, đối với hắn mà nói, tất cả đều là trò chơi, chỉ có nàng là thật.

“Vĩnh viễn, đừng cho ta một kẽ hở có thể chen vào, Bạch Tử Họa...”

Đông Phương Úc Khanh bỗng quay đầu lại, nhìn ánh sáng cực chói mắt đằng kia. Bạch Tử Họa chậm chậm bước ra, hàng nghìn hàng vạn vì sao cũng không át nổi ánh sáng của hắn. Đông Phương Úc Khanh hóa thành một làn khói mỏng, tan biến ngay tức khắc.

Hoa Thiên Cốt nằm bên mép thuyền, lim dim tỉnh lại, không thấy Đông Phương Úc Khanh đâu nữa, ngược lại là Bạch Tử Họa đang đứng bên cạnh nhìn xuống nàng.

“Phu tử, sao người lại ở đây, người cũng là thần tiên à?”

Hoa Thiên Cốt tò mò nhìn người, vẻ mặt của phu tử hình như lạnh hơn bình thường, đang tức chuyện gì à?”

Bỗng eo nàng bị kéo lên, áp sát vào Bạch Tử Họa. Đôi mắt kia sâu như biển, tựa như muốn xoáy vào nơi tận cùng trong linh hồn nàng. Hoa Thiên Cốt hơi sợ, vừa định mở miệng thì miệng đã bị che lại.

Quá đột ngột, nàng như chiếc pháo bị châm ngòi, trong đầu không ngừng vang lên những tiếng nổ bùm, chỉ thấy một khoảng mờ sương, một ánh chớp lóe lên. Nụ hôn của Bạch Tử Họa rất nhẹ nhưng lại rất mạnh, chỉ là đặt môi lên môi nàng, nhưng dù là bay qua mây hay ngồi thuyền ngắm ngân hà vừa nãy cũng không tuyệt bằng giây phút này.

Nhưng không đúng? Sao phu tử có thể hôn nàng? Đây là nụ hôn đầu của nàng đấy!

Hoa Thiên Cốt mạnh tay cầu mình một cái, ép mình tỉnh táo lại, sau đó cố gắng giãy ra. Bạch Tử Họa lại ôm chặt lấy nàng, đương giằng co, chiếc thuyền nhỏ lay chuyển dữ dội, sau đó lật nhào.

Nhưng Bạch Tử Họa vẫn hôn nàng, hai người dần chìm xuống, xung quanh đầy những đốm sáng lấp lánh như đom đóm. Nơi này không giống nước bình thường, vẫn có thể thoải mái hô hấp. Những đốm nhỏ ôm lấy nàng, bao phủ, như thể nàng cũng trở thành một phần trong hàng tỉ ánh sao này, mệnh mông vô tận, kì ảo vô cùng.

Nụ hôn của Bạch Tử Họa dần sâu hơn, Hoa Thiên Cốt mở miệng thở hỗn hển. Nàng thấy mình sắp chết rồi, đây là tây phương cực lạc ư?

Cách đó không xa, Thiên Cơ Tinh Quân và Dao Quang Tinh Quân trong Bắc Đẩu Tinh Quân đang vò đầu bứt tai, khẽ thì thào.

“Tên nhóc Đông Phương gan lớn thật, dám chuốc say hai ta.”

“Haizz, chuyện này sau này hẵng nói, bây giờ phải làm sao đây, Trường Lưu thượng tiên phạm quy rồi, còn ngay dưới mắt chúng ta chứ!”

“Phạm quy thì sao? Ông dám bỏ sét à? Không thấy người ta đang tức giận hả? Ông có muốn sống không?”

“À? Vậy chẳng lẽ cứ để thế? Nếu vậy vụ cá cược không phải rất bất công sao?”

“Có gì mà bất công, người ta có hôn vợ người khác đâu, dù sao muốn bỏ thì ông đi mà bỏ.”

“Ta nào dám!”

“Thế thì thôi, giả vờ không phát hiện ra, về ngủ tiếp...”

Hoa Thiên Cốt bị hôn tới chóng mặt, cả người như nhũn ra, chỉ có thể vươn hai tay vịn chặt vào cổ đối phương.

Bạch Tử Họa không hiểu sao lần nào nàng cũng nỡ vứt bỏ hắn? Hắn tin tưởng tình yêu của nàng như thế, tin nó đâu ra sao cũng không hề thay đổi như thế, vậy mà nàng thà đi cùng Đông Phương cũng không muốn ở lại bên hắn, nàng thà chết một mình cũng không muốn chết cùng hắn...

Nếu được quay trở lại, nàng thật sự sẽ không yêu ta nữa sao?

Ta không tin.

Đời đời kiếp kiếp, nàng chỉ có thể yêu mình ta, chỉ có thể là một mình ta.

Kẻ hờ? Không có kẻ hờ. Dù Đông Phương Úc Khanh có đầu thai mười lần, trăm lần, ngàn lần, vạn lần, ta sẽ không cho gã một cơ hội!

Hoa Thiên Cốt lún sâu vào trong nụ hôn của Bạch Tử Họa, cùng chìm đắm theo những vì tinh tú rải khắp bầu trời.

Hôm sau khi tỉnh dậy, mặt trời đã lên cao.

Chết rồi, lại đến muộn. Hoa Thiên Cốt bật dậy, lại thấy người mình mỗi như. Chuyện xảy ra ngày hôm qua hiện lên trong đầu, mặt nàng lập tức đỏ bừng.

Sau đó xảy ra chuyện gì? Mình về nhà bằng cách nào?

Không đúng, nhất định là nàng mơ rồi, không ngờ lại mơ thấy giấc mơ đó! Nàng ra sức xoắn tóc, gõ lên đầu mình.

Bò tới ngồi trước bàn trang điểm thì choáng quá lại nhảy dựng lên. Khuôn mặt mُمْ mĩm nhỏ nhắn tựa một đóa đào nở, hai mắt long lanh ánh nước, môi vừa đỏ vừa sưng.

Chết cha! Chẳng lẽ là thật!

“Á!!!” Cuối cùng Hoa Thiên Cốt hét toáng lên, nàng bị phụ tử phi lễ!

Trên đường tới học viện Hoa Thiên Cốt đều ngượng ngùng không dám ngẩng đầu, tuy xấu hổ chết đi được, nhưng phải tìm Bạch Tử Họa hỏi cho rõ. Người làm thế là có ý gì? Chẳng nói năng gì đột nhiên hôn nàng? Chẳng lẽ người cũng muốn lấy nàng sao? Haizz, gả cho Bạch Tử Họa thực ra cũng rất tốt, có điều sau này lấy nhau rồi chắc chắn rất vô vị.

Nàng thấp thỏm cả ngày, cuối cùng chiều nay có tiết của Bạch Tử Họa, người ta cũng không thềm liếc nàng một cái.

“Thiên Cốt, cậu sao vậy? Mặt đỏ thế?”

“Không, không sao...” Hoa Thiên Cốt cúi đầu, ra sức viết linh tinh lên giấy. Kết quả viết tận mặt sau mới phát hiện ra toàn viết “ngu ngốc”, cũng

không biết nàng đang mắng mình ngốc hay là mắng Bạch Tử Họa nữa.

Hết giờ học, nàng phi vọt tới trước mặt Bạch Tử Họa.

Bạch Tử Họa dừng chân, thờ ơ nhìn nàng.

“Phu, phu tử...”

“Có chuyện gì?”

“Người, người hôm qua sao lại...” Hoa Thiên Cốt lắp bắp hồi lâu cũng không nên lời, ngưng ngưng nói: “Sao lại làm vậy với con?”

Bạch Tử Họa trầm mặc vài giây: “Ta không biết trò đang nói gì.”

Nói xong đi thẳng không hề quay đầu lại.

Hoa Thiên Cốt méo miệng, suýt òa khóc. Không biết nàng đang nói gì? Lẽ nào người đã quên hết rồi sao? Hay đó thật sự chỉ là một giấc mơ?

Từ đó về sau, Hoa Thiên Cốt cực kì để ý Bạch Tử Họa, lúc lên lớp cứ nhìn chằm chằm vào người, thỉnh thoảng còn bám theo một lúc. Nàng không tin tất cả những gì xảy ra hôm đó đều là giả.

Nhưng Bạch Tử Họa vẫn giữ nguyên dáng vẻ thờ ơ trước mọi việc kia, cũng hoàn toàn coi như không thấy những gì nàng bày tỏ.

Nàng cố ý làm nước ô mai ướp lạnh cho người uống, kết quả người chỉ nói một câu không thích chua rồi rào bước đi. Nàng đành tiu nghỉu quay về, còn bị mấy nữ sinh lớp bên cạnh nhìn thấy, chạy ra mĩa mai nàng, bảo nàng béo như heo còn đòi ăn cỏ non. Hoa Thiên Cốt tức đến nổi tí thì hắt nước ô mai lên mấy người đó, bây giờ nàng ghét nhất việc bị chê là béo.

Có điều nghĩ lại vẫn thấy không nên lãng phí, lại mang về tự uống.

Nàng thấy tủi thân lắm ấy, tại sao hôn nàng lại không thừa nhận chứ, đúng là đồ bội bạc! Nàng cũng đâu bắt người phải lấy nàng đâu, chỉ muốn hỏi cho rõ thôi mà.

Lưu Hỏa thấy nàng ở một mình trong rừng trúc đồ sộ sạch chỗ nước ô mai kia đi, cười đau cả bụng.

“Đang giận chuyện của Bạch Tử Họa à? Có muốn biết vì sao không? Tớ có thể cho cậu biết đáp án, đi theo tớ.”

Lưu Hỏa dẫn nàng tới phía sau thác nước, lấy ra một chiếc kính hám thiên cực lớn đặt lên đầu hai người.

“Cậu làm gì thế?”

“Đề phòng thôi, tớ cũng không muốn bị sét đánh chết. Cậu ngồi xuống, để tớ nói thầm cho cậu.”

Lưu Hỏa ngoắc cái, Hoa Thiên Cốt vội vàng đưa tai qua.

“Không phải tai, đưa tay đây.”

Hoa Thiên Cốt tò mò đưa tay ra, tay phải của Lưu Hỏa và tay phải của nàng kết lại thành một cái ấn, sau đó Hoa Thiên Cốt nghe thấy một giọng nói vang lên.

“Mấy ngày trước có phải Bạch Tử Họa hôn cậu không?”

Hoa Thiên Cốt hoảng hốt: “Sao cậu biết?”

“Nhìn cái vẻ mặt hồn của cậu tớ cũng đoán được. Vụ cá cược này vốn đã không công bằng, ai bảo người ta có thân phận đặc biệt?”

“Cá cược, cá cược gì?”

“Bạch Tử Họa, Đông Phương Úc Khanh, Sát Thiên Mạch, Mặc Băng tiên và vài phu tử trong học viện cá cược với nhau xem ai chiếm được lòng của cậu trước. Vậy nên có phải có rất nhiều người đột nhiên xun xoe không? Tiếc rằng người ta cố gắng cả năm cũng không bằng một nụ hôn của Bạch Tử Họa, dễ dàng thu phục cậu.” Lưu Hỏa cố ý chỉ nói một phần sự thật.

Mặt Hoa Thiên Cốt lập tức tái mét: “Cậu nói gì?”

Chẳng lẽ hồi bốc thăm đầu năm học, vì nàng bẽ mặt trước mọi người mà họ quyết định lôi nàng ra cá cược làm trò cười?

“Chẳng lẽ không phải à, cậu nhìn hành động của mình gần đây đi, không phải chỉ thấy mỗi người ta thôi sao? Dám nói không thích người ta không? Vụ này Bạch Tử Họa thắng rồi, không quan tâm tới cậu là đương nhiên thôi.”

“Cậu nói bậy!” Bạch Tử Họa, Đông Phương, Mặc Băng tiên và cả Sát tỷ tử, bọn họ không giống loại người đó.

“Hoa Thiên Cốt, đã bao giờ tớ lừa cậu chưa, tớ coi cậu là bạn tốt, không muốn thấy cậu đau lòng vì một gã đàn ông. Chẳng qua chỉ là một vụ cá cược mà thôi, bằng không cậu béo như thế, lại ngốc chết đi được, sao lại có nhiều người tốt với cậu, lấy lòng cậu đến vậy? Chỉ vì thắng thôi.”

Hoa Thiên Cốt cuối cùng không nhịn nổi òa khóc nức nở, thảo nào Sát tỷ tử và Đông Phương đều nói muốn lấy nàng. Nàng biết rõ với diện mạo bản thân thì không thể nào có chuyện đó, nhưng vẫn tự lừa mình tin tưởng. Chẳng trách Bạch Tử Họa hôn nàng xong không thêm để ý đến nàng nữa, thì ra đó cũng chỉ là thủ đoạn bỉ ổi để giành chiến thắng mà thôi.

Thật quá đáng! Không phải nàng chỉ hơi béo thôi sao, vậy mà tất cả mọi người đều ghét nàng, lừa nàng, đùa giỡn nàng. Thì ra là nàng tưởng bở, chỉ là một trò chơi, một chuyện cười.

Mặt Hoa Thiên Cốt trắng bệch như tờ giấy, bỗng thấy cả thế giới đều trở nên u ám. Lưu Hỏa gãi đầu, lau nước mắt cho nàng.

“Được rồi, đừng khóc nữa, tớ không chê cậu! Nếu thật sự không ai cần thì tớ lấy cậu vậy, nhưng tất nhiên là sau này cậu phải đi kỹ viện và sòng bạc cùng tớ, không được kìm kẹp tớ.” Một bà vợ như thế tìm đâu ra, ha ha ha.

Hoa Thiên Cốt khóc nức nở, nắm chặt tay Lưu Hỏa. Nàng vẫn muốn hỏi Bạch Tử Họa cho rõ ràng, không, nàng muốn tới mắng tên đó một trận, và tất cả những kẻ đùa giỡn nàng nữa.

Hoa Thiên Cốt xông thẳng tới cửa lớp chặn Bạch Tử Họa, nổi giận dùng đòn đứng bên ao sen, chống nạnh. Tất cả mọi người đều đứng lại xem trò vui.

Đông Phương Úc Khanh cười: “Xem ra vụ cá cược này sắp có kết quả đây.” Rồi bảo mấy học trò đi mời các phu tử khác tới.

Người vây quanh càng ngày càng nhiều, Hoa Thiên Cốt không thêm quan tâm, nhân lúc tất cả đều ở đây nàng phải mắng cho hết! Rảnh rồi lấy nàng cá cược, ăn no rừng mỡ hả?

Nhưng khi nhìn vào ánh mắt bình tĩnh của Bạch Tử Họa, nàng lại thấy luống cuống, sao thế này, người sai đâu phải là nàng, sao nàng phải nhụt chí chứ?

“Bạch Tử Họa! Sao lại lôi ta ra đánh cược? Một phu tử đức cao vọng trọng như người không thấy mình bị ồ ỉ lắm hả? Dùng cái thủ đoạn đê tiện

như thế còn không chịu thừa nhận! Hôm nay ta muốn người trước mặt tất cả mọi người ở đây thề với trời, đêm đó không hề hôn ta!”

Viện trưởng đại nhân vừa nghe câu này tí thì ghen thở ngất xỉu, xung quanh xôn xao ầm ĩ, còn kèm theo vài câu phần nộ dám phạm quy. Hoa Thiên Cốt vừa nghe thấy thế lòng càng khó chịu hơn.

Bạch Tử Họa im lặng hồi lâu, cuối cùng nói.

“Hôn rồi.”

Xung quanh lại vỡ òa, Hoa Thiên Cốt kinh ngạc tròn mắt nghĩ mình nghe lầm.

Bạch Tử Họa nhếch mép nhìn gương mặt đỏ bừng của nàng, ý cười hiện trong mắt.

“Sao vậy, muốn ta chịu trách nhiệm à?”

“Ta, ta...”

Không ngờ Bạch Tử Họa đột nhiên thừa nhận, Hoa Thiên Cốt bối rối.

Mọi người xung quanh hét lên: “Không công bằng, thượng tiên ăn gian!” Lại còn dụ dỗ như thế, thật gian xảo.

Hoa Thiên Cốt lắp bắp mãi, Bạch Tử Họa bước lên một bước, cúi đầu nhìn nàng chăm chú. Ánh mắt của Bạch Tử Họa giống hệt như đêm hôm đó, ngay cả những vì sao rực rỡ cũng không bằng.

“Nàng thích ta không?” Giọng nói đó hơi khàn, tựa như ma chú, hồn Hoa Thiên Cốt bay mất. Mắt nhìn chăm chăm vào làn môi mỏng của người, nhớ

lại nụ hôn mãnh liệt triền miên của họ đêm hôm đó.

Sát Thiên Mạch đứng bên sừng sốt theo dõi, vừa thả bánh đậu xanh vào miệng vừa lắc đầu: “Mẹ kiếp, lão Bạch trâu thật, dùng cả mỡ nam kế, lão tử cam bái hạ phong.”

“Thì, thích...”

Thấy Hoa Thiên Cốt sắp nói ra, Lưu Hỏa đứng đằng sau hét toáng lên: “Này Hoa Thiên Cầu! Khá lên chút coi!”

Hoa Thiên Cốt lập tức bưng tỉnh, mặt sừng thành màu gan heo. Suýt tí nữa thì bị dụ dỗ! Nàng biết rõ rành rành là Bạch Tử Họa đang lừa mình, đâu có được, vụ này tuyệt đối không thể để tên đó thắng.

“Ta còn lâu mới thích ngươi! Ta thích Lưu Hỏa! Chúng ta sắp thành thân rồi!”

...

Toàn trường sừng sốt, lặng ngắt như tờ.

Vụ này kết thúc rồi?

Sát Thiên Mạch phì cả bánh đậu xanh ra. Hả? Sao lại thế này? Lưu Hỏa là thằng nào vậy?

Tất cả mọi người tham gia vụ cá cược này đều không hiểu đầu cua tai nheo ra sao, tên Lưu Hỏa này chui từ đâu ra? Vụ này rõ ràng sắp thắng rồi vậy mà tự dưng lờ hết cả, kết thúc lại gấp gáp nữa chứ? Bạch Tử Họa thua? Người thắng lại không phải là Đông Phương Úc Khanh?

Về mặt Bạch Tử Họa hiển nhiên có chút khó coi, rõ ràng chỉ cần tí nữa thôi...

Có điều tuy Hoa Thiên Cốt mạnh miệng, nhưng trên thực tế, dù sao hẳn cũng thắng rồi, đúng không?

Lưu Hỏa cười sặc sụa đi lên vỗ vai Hoa Thiên Cốt: “Thiên Cốt, được lắm! Có điều gái ngoan không gả hai lần...”

Hoa Thiên Cốt lão đảo, chỉ thấy có rất nhiều thứ đang muốn trào ra khỏi đầu, trí nhớ dần khôi phục, mắt cũng mờ dần đi, loáng thoáng thấy mặt Lưu Hỏa đang kề lại gần.

“Thiên Cốt, còn nhận ra tớ không, kiếp này tớ có mặt rồi, phải nhớ đấy!”

Hoa Thiên Cốt như bị đâm mạnh một cái, thất nguyệt lưu hỏa, bát nguyệt sóc phong.

“Sóc Phong! Cậu là Sóc Phong... Cậu về rồi...”

Sung sướng trào dâng cùng với hoa mắt chóng mặt, trí nhớ lại khôi phục quá dữ dội, mắt nàng lại càng không nhìn thấy gì nữa.

6. Kiêm Điệp tình thâm^[1]

[1] Kiêm Điệp: Truyền thuyết cổ đại có nhắc tới một loài chim tên là Kiêm Điệp, con trống có cánh trái, con mái có cánh phải, phải sát cánh mới có thể bay, ví von với tình cảm sâu đậm, ân ái vĩnh hằng của vợ chồng.

Vụ cá cược kéo dài mười sáu năm mà chỉ kết thúc qua loa, người chiến thắng cuối cùng không ngờ lại là một thằng nhóc chẳng biết chui từ đâu ra. Kết quả bất ngờ như thế nên những kẻ đặt cược đều khóc thét lên, thua quá

oan ức. Chuyện này trở thành tin tức nóng hổi nhất Tiên giới, khỏi phải nói những người tham gia sau khi về thêm mắm dặm muối ngồi lê đôi mách chuyện dưới hạ giới như thế nào.

Khi Hoa Thiên Cốt tỉnh lại thì đã ở trên Tuyệt Tình điện của Trường Lưu Sơn. Mắt nàng vẫn chưa nhìn thấy, chỉ thoáng nghe thấy tiếng nói chuyện.

“Cốt Đầu sư phụ, người tỉnh rồi?” U Nhược nắm tay nàng, Đường Bảo lấy lại lột sâu vôi vàng bỏ ra khỏi lỗ tai nàng.

“Sóc Phong?” Nàng sốt ruột hỏi.

“Thiên Cốt, tớ ở đây.” Sóc Phong cười tit mắt búng trán nàng. Nàng quay người lại nhìn đám Bạch Tử Họa, Đông Phương Úc Khanh và Sát Thiên Mạch.

“Ta thấy mọi người chơi vui vẻ thế, chen chân ngang đường, không có ác ý gì đâu. Tôn thượng đại nhân không chấp tiểu nhân, tin rằng sẽ không để bụng...”

Bạch Tử Họa thờ ơ liếc Sóc Phong một cái không nói gì, thù này không báo phi quân tử, chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Sóc Phong bỗng thấy lưng mình lạnh toát.

Sênh Tiêu Mặc nhào lên: “Thằng nhóc chết tiệt này, đang yên đang lành bị người quậy tung lên, uổng công ta khổ cực nuôi con nhóc này bao năm.”

Hoa Thiên Cốt nắm tay Sóc Phong, xúc động nói không nên lời, rốt cuộc cậu ấy đã về, nhanh hơn nàng dự tính rất nhiều. Giờ thì nàng không còn tiếc nuối gì nữa, ngoài Trúc Nhiễm...

“Tên thư sinh thối tha kia, người biết Lưu Hỏa là Sóc Phong từ lâu rồi phải không?” Sát Thiên Mạch lừ mắt hỏi, Đông Phương Úc Khanh nhún vai

cười.

Tất cả mọi người đã quay về dáng vẻ vốn có, không khí cũng hòa thuận vui vẻ. Ma Nghiêm nhìn Sóc Phong thầm nghĩ, vụ cá cược này kết thúc như thế chưa hẳn đã không tốt, nếu người thắng cuối cùng là Đông Phương Úc Khanh hay là ai khác, đầu Tử Họa không nói, nhưng chắc chắn vẫn để bụng.

Sát Thiên Mạch bực mình giục: “Cá cũng cá xong rồi, người mau chữa mắt cho bé con đi.”

Đông Phương Úc Khanh gật đầu: “Được đã điều chế xong, chôn trong núi Âm Hỏa mười lăm năm là có thể mở. Nhưng phải châm cứu hỗ trợ nữa, ta rất bất tiện...”

Đông Phương Úc Khanh nói một nửa thì mọi người đều hiểu, châm cứu cần cởi quần áo.

“Đề ta.” Bạch Tử Họa nói.

Đông Phương Úc Khanh gật đầu: “Bởi vì phải châm vào xương nên có thể hơi đau, Cốt Đầu phải cố chịu. Vậy đợi thêm mấy ngày nữa đã, ta sẽ báo từng vị trí châm cứu cho Tôn thượng.”

“Không được!” Hoa Thiên Cốt phản đối. “Đợi thêm hai tháng nữa!”

Mọi người khó hiểu: “Sao phải đợi thêm hai tháng?”

Hoa Thiên Cốt véo mặt mình, ảo não vùi đầu vào trong chăn: “Ta muốn giảm béo!”

Mọi người sững sốt rồi cùng phì cười. Bây giờ Hoa Thiên Cốt vẫn mang dáng vẻ mập mạp lúc còn ở Hạ giới, đương nhiên là không chịu thoát áo cởi dây lưng trước mặt Bạch Tử Họa rồi.

“Tại huynh hết!” Hoa Thiên Cốt ném gối về phía Đông Phương Úc Khanh.

Đông Phương Úc Khanh ôm gối vào lòng, nụ cười có chút xót xa: “Đương nhiên phải để nàng béo thêm một tí thì mới nhận ra ai thật lòng ai giả dối chứ.”

“Hừ.” Hoa Thiên Cốt nhe răng với hắn. Thật ra lòng nàng cũng nhẹ nhõm hơn rất nhiều, vụ cá cược này cuối cùng cũng vượt qua an toàn, thậm chí đối với nàng mà nói còn xem như khá hoàn mỹ. Vừa không thay đổi tình cảm, vừa không để cho sư phụ thắng. Ai bảo lời nàng ra cá cược, nợ này nàng còn chưa tính xong đâu.

Thoáng chốc đã qua hai tháng, Hoa Thiên Cốt dốc toàn sức giảm béo, tuy Tiên giới có nhiều linh đan dược liệu, nhưng cường chế thay đổi bằng ngoại lực chung quy vẫn không tốt bằng vận động.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Hôm chằm cúu, Hoa Thiên Cốt có chút căng thẳng. Tắm xong lo nghĩ hồi lâu xem mình nên mặc gì thì đẹp, có điều dù sao đều phải cởi, vì thế chỉ quấn mảnh lụa trắng ở nơi quan trọng, choàng một bộ váy mỏng nửa trong suốt ở bên ngoài. Hoa Thiên Cốt mười sáu tuổi cũng coi như là trưởng thành, vóc người cũng cao hơn rất nhiều, bởi vì vẫn chưa giảm béo xong nên lại có vẻ đầy đặn tròn trĩnh.

Nàng dễ dàng tìm tới phòng y của Tuyệt Tình điện, tìm đập thành thạch.

“Tiểu Cốt, đóng cửa lại.”

Tiếng Bạch Tử Họa vọng từ trong ra, Hoa Thiên Cốt không nhịn được nuốt nước miếng ừng ực.

Khắp nơi trong phong đều giăng lớp màn mỏng nhẹ bẫng, lư hương ươm mùi dược thảo đặc biệt, mùi hương nồng nàn tới mức không thể nắm bắt.

Nàng bước vào một bước, nghe thấy Bạch Tử Họa nói: “Cẩn thận bậc thêm.” Hoa Thiên Cốt lại cố ý vấp ngã về phía trước.

Quả nhiên người hơi nghiêng đã lọt vào vòng ôm ấm áp quen thuộc.

“Tiểu Cốt.” Giọng người có chút không vui, tựa như đang trách cái tính bướng bỉnh của nàng.

Hoa Thiên Cốt ôm cổ Bạch Tử Họa, tới gần tai người thẽ thọt: “Su phụ, ôm thiếp qua đi.”

Bạch Tử Họa hơi sững sốt, nhẹ nhàng ôm ngang lấy nàng, đặt trên ghế nằm.

Mái tóc dài của Hoa Thiên Cốt xõa bên vai, thân hình quyến rũ như ẩn như hiện. Đây là lần đầu tiên Bạch Tử Họa thấy nàng thế này, nhất thời đỏ mặt tía tai, sợ ảnh hưởng tới việc châm cứu nên xé một mảnh vải trắng bịt mắt mình lại.

Hoa Thiên Cốt buồn bã, đã là vợ chồng già cả rồi còn thẹn thùng cái khi gì nữa. Nàng nằm bò lên ghế không chịu cử động. Bạch Tử Họa đành tự tay lần mò tháo thắt lưng và cởi áo ngoài cho nàng.

Hoa Thiên Cốt nhìn đống ngâm châm bên cạnh, cái dài cái ngắn, chừng hơn một trăm cái, lòng lạnh toát.

“Tiểu Cốt, đừng sợ.” Bạch Tử Họa thăm thì vỗ về, tay trái khẽ chạm vào gáy nàng, nháy mắt phần cột sống đã có ba châm.

Hoa Thiên Cốt đau tới run người, châm này không phải châm vào huyết vị trên thịt, mà là châm vào xương. Da đầu nàng đều rợn lên, cắn chặt răng không phát ra tiếng. Bàn tay lạnh lẽo của sư phụ như dòng nước mát gọi đi mọi đau đớn của nàng.

Nhận ra người bên dưới đang run rẩy, Bạch Tử Họa đau lòng nhú mày.

“Còn chịu được không?”

Hoa Thiên Cốt cười: “Không sao, cứ châm đi, đến đỉnh Tiêu Hồn còn chịu được thì cái này là gì chứ.”

Bàn tay phía sau cứng lại, Hoa Thiên Cốt nhận ra mình lỡ mồm, vội vàng chuyển sang chuyện khác giục Bạch Tử Họa mau châm.

Bạch Tử Họa nhớ tới hình ảnh máu me bê bết của Hoa Thiên Cốt trên trụ Tru Tiên, tay không kìm được khẽ run.

Biết mình làm càng nhanh thì nàng phải chịu càng ít đau, Bạch Tử Họa ép mình bình tĩnh lại, nhanh chóng châm thêm mấy kim.

Tuy rằng bịt mắt, không thấy được dáng vẻ đau đớn của Hoa Thiên Cốt, thậm chí còn không nghe tiếng kêu đau, nhưng cơ thể đầm mồ hôi cùng hơi thở dồn dập của nàng cũng khiến Bạch Tử Họa mất đi sự bình tĩnh thậm trọng bình thường.

Châm xương xong, rút hết kim ra, nghỉ một lát rồi lại bắt đầu châm huyết, hai người đều thở phào. Bạch Tử Họa dịu dàng lau mồ hôi trên mặt và trên người Hoa Thiên Cốt, châm thêm lần nữa, vẻ mặt dần bình tĩnh.

Hoa Thiên Cốt ngày càng khó chịu, nàng không thấy đau như vừa nãy nữa, nhưng ngón tay lạnh lẽo kia cứ chạm vào chỗ nào trên người nàng đều

khuyến nàng rùng mình! Đã thế còn bảo nàng đừng động đây! Người cứ thử nằm yên cho nàng sờ xem!

Bạch Tử Họa không hiểu vì sao vừa nãy Hoa Thiên Cốt cứ rằng không lên tiếng, giờ lại khẽ rên rỉ. Giọng nàng êm ái như sợi lông gãi lên tim hần, thật khiến người ta ngượng ngùng.

Châm xong mấy yếu huyệt trên người Hoa Thiên Cốt, lại bắt đầu châm chân. Nàng càng khó chịu, đặc biệt là ở trong đùi non, nếu không biết tính của Bạch Tử Họa, nàng còn tưởng người đang cố ý dụ dỗ nàng.

Thù này không báo thù không làm người! Hoa Thiên Cốt nghiến răng thề trong bụng.

Cuối cùng đã châm xong phía sau, Bạch Tử Họa khẽ thở phào.

Sau một chén trà nhỏ, Hoa Thiên Cốt đang buồn ngủ, Bạch Tử Họa rút châm cho nàng. Hoa Thiên Cốt mệt mỏi trở mình, chuẩn bị châm huyệt chính diện.

Mở mắt ra, cực kì kinh ngạc nhận ra mình đã nhìn thấy, kinh mạch hầu như đã thông. Nàng vui mừng khôn tả, nhưng không lên tiếng, nheo mắt nhìn Bạch Tử Họa tiếp tục châm cứu cho mình.

Bạch Tử Họa vốn sợ nhìn quá nhiều sẽ suy nghĩ miên man nên bịt kín mắt, như vậy mới có thể xem cơ thể của người mình yêu ngay trước mắt chỉ là một bệnh nhân bình thường mà châm kim, không ngờ nàng bị tâm bỏ nhiều quá rồi, đúng là càng ngày càng chẳng ra làm sao.

Tay trái tìm huyệt, tay phải châm kim, châm xong bên xương quai xanh, đưa xuống dưới bất cần sờ phải ngực Hoa Thiên Cốt, lập tức rút về. Không ngờ bị Hoa Thiên Cốt đè lại, đặt lên ngực nàng. Nơi này đã khác trước kia, cảm giác mềm mại bỗng khiến Bạch Tử Họa ngây người.

“Sur phụ, đau...” Hoa Thiên Cốt nén cười làm nũng, nhìn trán Bạch Tử Họa càng chảy nhiều mồ hôi.

“Tiểu Cốt, đừng lộn xộn...” Bạch Tử Họa hơi bối rối muốn rút tay lại, nhưng mu bàn tay lại bị Hoa Thiên Cốt đè lên, trông càng có vẻ nhân cơ hội xoa ngực nàng thêm mấy cái, mặt càng đỏ hơn.

“Sur phụ có cảm nhận được nhịp tim của thiếp không?” Hoa Thiên Cốt tí thì phụt cười.

Bạch Tử Họa nghe nàng nói thế, cảm nhận được sự mềm mại dưới lòng bàn tay và tiếng tim đập dữ dội càng rõ hơn.

“Sur phụ, chàng ngượng.”

“Đừng lộn xộn, ta lỡ tay châm nhầm bây giờ.” Bạch Tử Họa ra sức rút tay về, lùi lại một bước, giọng điệu cực kì gượng gạo.

Ổn định tâm trạng, lại tiếp tục châm cứu.

Tay Hoa Thiên Cốt bị kim châm nên không thể lộn xộn được nữa, vui vẻ mở to mắt nhìn Bạch Tử Họa.

Có thể nhìn thấy diện mạo của người một lần nữa, thấy vẻ mặt ngượng ngùng ấy, nàng bỗng thấy vụ cá cược này cũng đáng.

Nửa canh giờ nữa trôi qua, cuối cùng cũng châm xong.

Bạch Tử Họa rút châm hỏi: “Tiểu Cốt, nhìn thấy chưa, có cảm giác gì không?”

“Cả người nóng bừng, giống như đang bị thiêu cháy ấy, sư phụ, giúp thiếp làm mát đi.”

Hoa Thiên Cốt ngồi dậy nhào vào trong lòng Bạch Tử Họa. Bạch Tử Họa ôm cơ thể đề trần của nàng, lại thấy xấu hổ.”

“Mặc quần áo trước đã.”

“Không, thế này mới mát.”

Hoa Thiên Cốt áp tới gần mặt Bạch Tử Họa, khẽ hôn lên chóp mũi người.

“Sư phụ, thiếp có thể nhìn thấy rồi...”

Bạch Tử Họa nhếch miệng, nụ cười thoáng lướt qua.

“Chính chàng đã từng nói, thiếp mà nhìn thấy, thì sẽ...”

Cái miệng nhỏ nhắn đưa lên, Bạch Tử Họa hơi bối rối, muốn tháo mảnh vải trên mắt xuống lại bị Hoa Thiên Cốt cản, nàng muốn sư phụ thử cảm giác không nhìn thấy gì một lát. Hừ, lúc ở ngân hà không phải người hôn nàng bá đạo lắm à, thẹn thùng cái con khi!

Hoa Thiên Cốt khẽ hôn lên mắt người qua lớp vải trắng.

Bạch Tử Họa bỗng thấy bàn tay nhỏ bé xấu xa đang sờ khắp ngực và lưng mình, hơi thở nóng như lửa phả bên tai, sau đó nàng hôn lên vành tai, liếm cắn rồi lại mút. Đầu hắn nổ âm, vươn tay ôm chặt Hoa Thiên Cốt vào lòng, trước mắt phủ cả một màu hồng đào.

Trước kia hắn không thân mật với Tiểu Cốt là vì sợ ảnh hưởng đến tu vi mà không thể chữa trị cho nàng. Nhưng giờ, đã không còn gì phải bận tâm nữa, vậy cứ thuận theo tự nhiên thôi.

Bạch Tử Họa hôn nồng nàn, chiếc lưỡi tao nhã luôn vào trong, mạnh mẽ lại uyển chuyển. Người Hoa Thiên Cốt bỗng mềm nhũn, bị Bạch Tử Họa từ từ đè xuống.

Đúng lúc này, môi Bạch Tử Họa bị cắn một cái thật mạnh, lâm lâm vết máu. Hoa Thiên Cốt khúc khích chui ra khỏi lòng hắn.

“Sur phụ lúc nào cũng nói, Tiểu Cốt còn bé, bé lắm! Dù gì bây giờ thiếp cũng nhìn thấy rồi, không cần chàng chăm sóc nữa, sau này tiếp tục chia phòng ngủ. Còn chuyện vẫn chưa làm xong, đợi hai năm nữa thiếp lớn lên một chút rồi nói sau!”

Ai bảo người đồng ý lấy nàng ra cá cược, còn dùng thủ đoạn hôn nàng để nàng ngơ ngẩn thích người nữa chứ. Nàng còn chưa hết giận đâu, nàng cũng biết quyến rũ người ta đấy, thấy nàng giỏi chưa, khó chịu thì tự nhịn nhé! Ha ha ha!

Bạch Tử Họa bắt đắc dĩ thở dài, kéo mảnh vải xuống, liếc nàng một cái.

“Hai năm?”

Không biết tiểu quỷ nào háo sắc ngày nào cũng bò lên người hắn thừa nước đục thả câu, ăn đậu phụ của hắn?

Hoa Thiên Cốt thấy ánh mắt khinh bỉ của Bạch Tử Họa thì bị đả kích gấp bội, điên tiết nắm chặt tay: “Hừ, đừng coi thường thiếp! Không tin chúng ta cá đi, chắc chắn thiếp nhịn được tới hai năm sau mới ăn sạch chàng! Cứ đợi đấy!”

Hoa Thiên Cốt làm mặt quỷ, khoác thêm áo rồi sung sức chạy ra ngoài, Bạch Tử Họa không biết làm sao, dở khóc dở cười thở dài thườn thượt.

Cược hai năm? Xem ra chắc tiểu quỷ này nghiện cá cược rồi?

Không phải hấn quá tự tin sức hấp dẫn của mình, mà là ý chí của kẻ kia thật sự quá kém. Vả lại, chẳng lẽ hấn không thể ăn sạch nàng được sao?

Vụ cá cược này, nàng thua chắc rồi!

Để download thêm các ebook truyện ngôn tình khác, hãy truy cập: <http://www.luv-ebook.com>